

Giới thiệu Ngự Nữ Tâm Kinh

Phong Nguyệt quốc, năm mươi năm trước sau khi xảy ra việc loạn lạc Thương thị, nội loạn không ngừng, làm cho Thương thị bị tru di cửu tộc. Trước kia Thương thị là một đại gia tộc ở Phong Nguyệt quốc, giờ đã bị tru diệt hết.

Trận chiến tranh giành ngôi vị xảy ra 3 năm trước càng làm cho tình hình loạn càng thêm loạn. Cuối cùng cục diện được khẳng định bởi thắng lợi của Tư Đồ thế gia, một hoàng mạch mới. Họ đã đưa vị hoàng tử trẻ tuổi, đứa con hoang của vị hoàng phi xuất thân từ chốn nhân gian lên chấp chính, lấy niên hiệu là Thuận Thiên, nhưng vị hoàng đế mười ba tuổi này không thể độc chính. Theo luật của Phong Nguyệt Quốc, người đủ mười sáu tuổi mới được coi là thành niên, có quyền dự vào việc lớn trong tộc.

Tư Đồ Nghiệp tự phong "Niếp Chính Vương", can thiệp chuyện triều chính. Tuy không công khai tạo phản, nhưng mưu đồ của hắn thì ai cũng biết. Triều thần dù bất mãn nhưng chỉ biết hận chứ không dám nói ra.

Vương Nhạc Nhạc, hắn chỉ là một thiếu niên 16 tuổi mặt búng ra sữa, liệu có làm nên sự thay đổi gì không?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 01: Diễm ngộ

Phong Nguyệt quốc, năm mươi năm trước sau khi xảy ra việc loạn lạc Thương thị, nội loạn không ngừng, làm cho Thương thị bị tru di cửu tộc. Trước kia Thương thị là một đại gia tộc ở Phong Nguyệt quốc, giờ đã bị tru diệt hết.

Trận chiến tranh giành ngôi vị xảy ra 3 năm trước càng làm cho tình hình loạn càng thêm loạn. Cuối cùng cục diện được khẳng định bởi thắng lợi của Tư Đồ thế gia, một hoàng mạch mới. Họ đã đưa vị hoàng tử trẻ tuổi, đứa con hoang của vị hoàng phi xuất thân từ chốn nhân gian lên chấp chính, lấy niên hiệu là Thuận Thiên, nhưng vị hoàng đế mười ba tuổi này không thể độc chính. Theo luật của Phong Nguyệt Quốc, người đủ mười sáu tuổi mới được coi là thành niên, có quyền dự vào việc lớn trong tộc.

Tư Đồ Nghiệp tự phong "Niếp Chính Vương", can thiệp chuyện triều chính. Tuy không công khai tạo phản, nhưng mưu đồ của hắn thì ai cũng biết. Triều thần dù bất mãn nhưng chỉ biết hận chứ không dám nói ra.

Sau cuộc chiến loạn làm hao binh tổn tướng thì thiên hạ tạm bình ổn. Giờ đang là lúc cần tìm văn nhân để xây dựng lại quốc gia. Thuận Thiên năm thứ 3, triều đình mở lại kỳ thi khoa để tuyển nhân tài, người tham gia nườm nượp như trẩy hội.

Ánh trăng non treo lơ lửng, chỉ còn cách Lạc Thành khoảng ba dặm nhưng Vương Nhạc Nhạc đã buồn ngủ díp cả mắt. Tuy nhiên, hai chân hắn vẫn phải bước tiếp không ngừng. Khuôn mặt non choét, búng ra sữa trông rất tuần tú của hắn giờ trông khá mệt mỏi. Tuy nhiên, khóe miệng thỉnh thoảng treo một nụ cười khinh ngạo, phớt đời. Nếu có ai đó trông thấy hắn lúc này, chắc chắn sẽ phải nhảy chồm lên mà hét: "Người đầu mà xinh thế!".

Thực ra đã lâu rồi hắn không còn là con nít nữa. Hắn đã mười sáu tuổi rồi còn gì, người cao đến một mét bảy lăm, không vạm vỡ nhưng cường tráng, trông thật tuần tú với bộ áo màu xanh nhạt, cùng với một túi đựng đầy sách đeo sau lưng. Trong đó ngoài bút mực ra còn có mấy cuốn cẩm thư quý hiếm ví dụ như "Minh Nguyệt Các Đích Nữ Nhân", "Cung Đình Bí Sử", "Tiểu Đào Hồng Tự Truyện".

"Mẹ kiếp, lũ trộm ngựa đáng chết, hại ta phải lết bộ hơn hai trăm dặm như thế này. Chúng bây mà để ta bắt được thì biết mùi "Cực lạc tán", hehe! Mặc kệ nó là nam hay nữ, cứ trói vào gốc cây, ép mỗi đứa uống một viên, à không, hai viên, khả khả! Cho tụi bây sống không được, chết không xong. Nếu không kịp giao hợp thì chắc chắn sẽ nổ tung huyết mạch mà chết. Từng ngụm máu đỏ sẽ phun ra giữa đường, từng đám... từng đám! Cảnh tượng này đã lắm đây! Khả Khả!".

Không ai ngờ rằng, đằng sau vẻ mặt non trẻ và anh tuấn đó lại là những suy nghĩ độc ác như vậy.

Gió đêm vi vu giữa những hàng cây trong bóng tối, thổi tung quần áo và mái tóc dài, hắn đột nhiên mở to mắt. Đôi mắt sáng rõ một cách mê người nhưng lại lảo liên nhìn qua nhìn lại. Trong bóng tối dày đặc, không thấy ai, hắn vội vã chạy đến một gốc cây to bên lề đường. Sau đó là tiếng nước lách tách liên hồi cùng tiếng huyết sáo cùng lúc phát ra sau răng cây. Vương Nhạc Nhạc thở phào thoải mái: "Đã quá!".

Chinh trang lại xiêm y, hần vron người qua lại, về một mối như đã tiêu biến hoàn toàn, chỉ còn nụ cười lười nhác vẫn thường trực trên môi.

"Í cà?" Hần nghe có tiếng người truyền từ trong rừng sâu ra, tính tò mò khiến hần từ từ lần đến nơi phát xuất âm thanh.

"Ha ha! Con mẹ nó may quá, chưa đến Lạc thành đã bắt được con nhỏ đẹp như thế này! Nhị đệ, cái này để ta thử trước nghe!"

"Đại ca, huynh vô lý thật! Lần nào cũng là huynh giành trước, lần này để cho đệ "uống" nước nhất, cô nương này vẫn còn là xử nữ, làm ả một lần, nhất định khoái lạc mười năm, đệ nhận ra mà."

Vương Nhạc Nhạc đến gần, cách bọn chúng không quá năm trượng, trắng non mờ ảo nhưng vẫn chiếu sáng xuyên qua rừng cây, hiện rõ hình ảnh của bọn chúng. Hai tên đang nói chuyện khoảng hơn ba mươi tuổi, đầu hơi mất chuốt, sắc mặt vàng vọt, thân cao khoảng một mét năm mươi sáu, lại còn gù lưng.

Phía sau bọn chúng là một nữ tử mặc hắc y, tóc đen rối bù, nhìn không rõ gương mặt, nhưng thân hình dài đẹp nõn nà, đường cong hiện rõ. Bộ quần áo đen đỏ có dính máu đen, y sam rách rưới, lộ ra phần nửa bụng, da thịt trắng như tuyết, miệng không ngừng rên rỉ, như khóc như than, không ngừng uốn éo trên mặt đất. Vương Nhạc Nhạc biết rõ đây là triệu chứng của việc bị trúng phải xuân dược, ngoài ra trên người nàng đó còn có nội thương nghiêm trọng.

Hần thầm nghĩ "Mẹ nó, cùng đức tính với lão quỷ nhà ta, có gì mà tốt chứ, nếu không làm dâm tặc hái hoa, lão quỷ đó sao thân tàn ma dại như bây giờ. Nhưng về phương diện hái hoa mà nói, lão đã nghiên cứu chế ra không ít xuân dược hại người, nếu không phải dương căn bị người ta cắt mất, không biết bao nhiêu mỹ nữ đã bị lão hại rồi."

Hần từ ở ngoài nói: "Lân Sơn Tam Thử chúng ta sống với nhau đến giờ không phải dễ. Ai da, ta thân làm đại ca hôm nay đành nhường cho đệ vậy, mau hành sự đi, con nhỏ đó chịu hết nổi rồi, cái thứ "Hắc Dạ Hoa Vương Hợp Hoan tán" này quả là danh bất hư truyền."

Tên còn lại mừng rỡ, đáp: "Ha ha, đa tạ đại ca, tiểu đệ nhất định không quên ân tình của đại ca."

"Hợp Hoan tán? Hắc Dạ Hoa Vương?" Vương Nhạc Nhạc bắt đầu ưu phiền: "Cái danh xưng Hắc Dạ Hoa Vương của lão quỷ quả là có danh khí, như lão từng nói qua xuân dược sử dụng trong giang hồ tám phần mười là do lão nghiên cứu chế tác ra, bất quá "Hợp Hoan tán" của lão vẫn còn thua xa lẫn "Cực Lạc tán" của ta."

Ở giữa tràng đột nhiên sinh biến cố, lão nhị vừa định nhào về phía nữ nhân thì đã bị điểm huyết đạo, bèn tức giận quát: "Đại ca, huynh có ý gì đây?"

"Ý gì à? Dám tranh với lão tử sao, ngươi không muốn sống rồi, ngươi không biết lão tam vì sao mà chết sao? Ha ha, không sai, cũng giống như hôm nay vậy, dám tranh trước sau với ta! Làm sao mà có thể nhường một nữ nhân xinh đẹp như thế này chứ? He he..."

Bàn tay cứng như sắt của Lão đại nắm chặt lấy cổ của hần, bộc lộ biểu tình hoài niệm, nói: "Sát lão tam là vì Lưỡng Hà bang bang chủ phụ nhân, bất quá nữ nhân đó không bằng một phần mười nữ nhân ngày hôm nay, do đó ngươi phải chết!"

Lão nhị đột nhiên cảm nhận hồn thân phát lạnh, giống như bị độc xà xiết cổ vậy, nhần châu lồi ra ngoài, sức lực từ từ tiêu thất cùng những giờ phút cuối cùng của tính mệnh. Lão đại cười âm lãnh một tiếng, gia tăng sức lực của cánh tay, bóp vỡ vụn yết hầu hần. Lân Sơn lão nhị giờ giống như bùn, mềm oặt trên cỏ, chết không nhắm mắt, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi nhưng đầy tội ác.

Vương Nhạc Nhạc đột nhiên muốn thiếu nữ trên mặt đất, tò mò muốn biết mỹ nhân này đẹp đến cỡ nào mà có thể khiến cho huynh đệ bọn họ thủ túc tương tàn.

Hần từ đó tâm tình cực sướng, cuối cùng thì không còn ai tranh giành nữ nhân đang nằm đó với gã nữa, gã có thể an tâm hưởng thụ rồi. Hần đắc ý cười lớn, cởi bỏ quần áo, để lộ thân người đầy xương găm ghê, chiếc lưng gù hiện ra rõ ràng. Vừa chuyển thân, đột nhiên phát hiện một thư sinh có gương mặt tuấn mỹ, diện một bộ áo xanh lam, mang sau lưng một túi sách nhỏ, vừa cười vừa bước đến gần hần.

Vị thiếu niên đó có bộ dạng rất khả ái, tuấn tú, có gì đó phiêu dật, nhưng có vẻ không phải là người biết võ công.

Nhưng tại vì sao hần từ đó lại cảm thấy sợ hãi? Gã nghĩ không thông, nhìn nụ cười trên khuôn mặt của thiếu niên, một kẻ hung bạo như hần cũng không thể nổi con thịnh nộ, đột nhiên muốn cười trả lễ người thiếu niên đó. Lễ mạo? Cười mỉm? Trờ hời, một người giết người không ghê tay như lão đại của Lân Sơn Tam Thử sao lại muốn đáp lễ, mỉm cười chứ? Nghĩ không thông thì thôi, dù sao thì hần cũng cười mất rồi. Tuy nụ cười rất khó coi, thậm chí như nhát người ta, nó cũng là một nụ cười. Hàm răng nhọn hoắt, vàng khè lộ ra dưới ánh trăng làm cho Vương Nhạc Nhạc khẽ nhăn mày, thầm than: "Cười gì mà xấu thế!"

Nhạc Nhạc rảo bước về phía hần, năm bước, bốn bước, rồi ba bước... hần từ bất ngờ thét lên, vội lui lại hai trượng, thờ hào hển như trâu, gằm gừ tự bảo mình "Người này cổ quái thật, rõ ràng là hần không hề biết võ công, nhưng sao lại có thể đến gần ta một cách vô thanh vô tức như vậy? Quả là tà đạo!". Gã kinh khủng trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, hỏi: "Ngươi, ngươi là ai?"

Nhạc Nhạc bắt mắt nhìn dáng vẻ của hần từ thầm nghĩ: "Quả nhiên là tên hái hoa tặc chuyên nghiệp, khinh công không tệ, nhưng làm gì mà hãi hùng vậy, bộ nghĩ rằng ta muốn cưỡng bức ngươi sao?".

Nhạc Nhạc không thèm chú ý đến gã nữa, tập trung quan sát vị hắc y thiếu nữ nằm trên đất, thấy nàng mảy may như liễu rủ, đôi mắt có hàng mi rõ ràng,

cong vút, sắc sảo hấp dẫn vô cùng. Do trúng phải xuân dược nên ánh mắt nàng trần trụi dục vọng. Chiếc mũi nhỏ xinh thanh tú thò ra từng làn hương nhẹ. Đôi môi đỏ hồng mấp máy kêu gọi dục tính, hàm răng cắn nhẹ. Bàn tay trắng như ngọc luồn vào mái tóc xõa dài tán loạn, trông càng thêm đậm mỹ phong tình. Cổ nàng lộ ra làn da trắng muốt như băng tuyết, dù hoặc không thể hình dung. Ngực nàng nhấp nhô theo nhịp thở dồn dập, mông tròn eo nhỏ làm động lòng người, thân người dài đẹp, áo ngoài vốn đã bị nàng vô bút rơi mất lộ ra vùng ngực trắng hồng, tình tế đẹp đẽ ...

Vì sao lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy ở đây? Nhạc Nhạc không khỏi nuốt nước bọt thêm thũng, nhìn thấy nàng thờ rất gấp, mặt lại đỏ bừng, cộng thêm nội thương trầm trọng nếu không kịp "giải cứu" thì chỉ sợ là sẽ tổn hại đến tâm thần, khiến một thiếu nữ thiên kiều bá mị trở thành kẻ loạn trí thì quả thật là đáng tiếc.

Hán tử đó thấy Nhạc Nhạc không thêm lý đến mình, lửa giận liền bốc cao ba trượng, sự giận dữ lấn át cả nỗi sợ, quát lớn: "Tiểu tặc thói, còn không mau cút, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết không có đất mà chôn!"

Nhạc Nhạc tròn mắt nhìn hán, lâu lâu nói: "Áy, cái khẩu thần công này sao mà nổ lăm lờ thể, từ lúc xuất hiện đến giờ ta có nói lời nào đâu, sao lão cứ giành hết chỗ của ta thể!"

Thanh âm đáp lại như từ trong lòng đất phát ra, cười xòa đáp: "Vật sạch lông hán đi, cũng đâu có sao đâu mà! Ài, đến lúc đó thì thể giới này thanh tịnh yên lành rồi!"

Nhạc Nhạc đành phải gật gật đầu, thốt: "Ài, đành phải tự mình ra tay mất rồi!"

Hán tử thấy Nhạc Nhạc lâu lâu tự nói với chính mình, không hề để hán vào mắt, bèn tức điên cả người, mặc kệ đông tây nam bắc, hét lớn một tiếng, cử chưởng đánh tới. Nhạc Nhạc bỏ hòm sách xuống đất, nhặt lấy một nhánh cây ở bên cạnh, đón đòn đang đánh tới. Hán tử đó lập tức biến chưởng thành quyền, phát ra một đoàn hắc phong. Quyền phong màu đen kèm theo mùi tanh tươi phát ra tiếng "suy" một cái đã lao thẳng đến giữa ngực của Nhạc Nhạc. Không khí xung quanh liền chấn động.

Nhạc Nhạc than thầm: "Hắc Phong quyền quả là lợi hại! Nếu để hán đánh trúng, nhất định toàn thân sẽ biến thành con chuột đen thui thối rùm! Lân Sơn Tam Thủ quả thật có chút danh tiếng."

Hán tử đánh ra một quyền, lòng thầm đắc ý, nghĩ bụng: "Bằng một pho Hắc Phong quyền pháp đã tung hoành trên giang hồ hai mươi năm nay của ta, xem tên thư sinh yếu đuối như ngươi cự lại như thế nào. Chỉ tiếc cho một tên nam tử đẹp đẽ thế này! Nhưng vì vị mỹ nữ nằm trên mặt đất kia, cho dù là ông già ta có đến ta cũng giết chứ không nể mặt."

Quyền này hán vận tới mười thành công lực, một đi không quay lại, đánh là dứt điểm. Hán không ngờ mắt mình tự nhiên hoa lên, lam y tiểu tử đang đứng sờ sờ trước mắt hán đột nhiên biến mất, tiếng cười đắc ý của y đột nhiên vang lên từ phía sau lưng: "Quyền hay, nhưng chậm quá!" Lời của Nhạc Nhạc rất dễ nghe, nhưng trong lòng gã thì không ngừng rủa xả "Con mẹ nó, đời này là cái quỷ gì thế? Lão tử chưa từng chánh thức động thủ với ai bao giờ mà đã gặp phải độc chưởng này rồi!"

Đòn đánh vừa rồi của hán tử tuy không thành công, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu năm đã khiến hán nhanh chóng quyết đoán, quát lên một tiếng, xoay nhanh người, toàn lực triển khai Hắc Phong quyền. Nhưng Nhạc Nhạc dưới quyền phong của y lại giống như con hồ điệp màu xanh lam, tung bay múa lượn giữa những đợt mưa gió cuộn cuộn. "Giữa vạn cánh hoa rơi, một phiến lá không chạm" chính là "Hoa Gian Vũ Bộ" thân pháp. Hán tử xấu xí càng đánh càng kinh hãi, bộ pháp quỷ gì mà cao minh thế này? Điều này khiến hán quyết tâm trừ khử Lam y tiểu tử.

Nhạc Nhạc thấy quyền pháp của hán rất khản mật, không thể không dùng cành cây làm kiếm, xừ ngay ra một bộ kiếm pháp duy nhất mà gã đã học được tên gọi "Loạn Hoa Trảm". Sau khi học xong kiếm pháp này, lão quỷ có nói qua, trong tương lai khi lẫn lộn trong giang hồ, nếu không gặp phải lúc bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được sử dụng kiếm pháp này. Đó là vì đây là kiếm pháp làm chiêu bài của lão, chỉ cần người có kiến thức nhìn qua thì sẽ biết ngay xuất xứ của nó.

Sợ người ta nhận ra, chính là vì lão quỷ chính là "Hắc Dạ Hoa Vương" Hoa Thiết Thương, hai mươi năm trước chính là tên hái hoa tặc lừng danh trên giang hồ, đứng đầu "Đám tặc băng".

"Tiệm hoa loạn dục mê nhân nhãn", nhánh cây nhỏ nhoi trên tay bất ngờ hóa thành ngàn vạn huyền ảnh, tựa như hoa rơi sương phủ, thanh thoát như nước, cuồng loạn như hoa, dày đặc như sương vụ. Công thế của hán tử càng lung do đó cũng chậm hẳn lại, kinh hãi thét lên "Loạn Hoa Trảm?"

Nhạc Nhạc khổ sở mắng "Lão quỷ chết toi, cái này quả là không gạt ta, mới vừa xuất hai đường kiếm, đã bị người ta nhận ra rồi!". Hán "hừ hừ" không lý gì đến hán tử lưng còng kia, kiếm trong tay càng lúc càng khản mật và mỹ lệ.

"Loạn Hoa Trảm" tổng cộng có chín thức, mỗi thức gồm chín chiêu, chín lần chín tám mươi một chiêu, cương nhu đều có đủ, lúc thi triển đẹp mắt như dáng thu, hoa lệ dị thường. Năm xưa, Hoa Thiết Thương sau khi dựa vào kiếm pháp nguyên bản của "Hoa Cốc phái" để sáng tác ra "Loạn Hoa Trảm", thì mỗi bộ vị đều truy cầu ảo ảnh, ưu mỹ mà quên đi mục đích chính của kiếm pháp chính là dùng để giết địch. Do đó, dù kiếm pháp đáng được liệt vào hạng nhất, lại rơi vào loại hai. Nhưng năm xưa lão ta chính vì dùng thứ kiếm pháp này mà làm mê mẩn biết bao thiếu nữ giang hồ. Người nào từng nhìn qua kiếm pháp này thì đều không thể quên được.

"Hoa bất túy nhân nhân tự túy - Hoa không say mà người đã tự say" kiếm ảnh lúc chậm lúc nhanh, như ảo như thật, hán tử gù lưng như đang bị say, bộ pháp đại loạn, song quyền không còn biết đánh vào chỗ nào nữa. Mắt hán chớp chớp nhìn nhánh cây, nó bắt giác đến rất gần, hiện lên rõ ràng, có thể thấy rõ từng dấu vết. Nguyên nhánh cây này được múa lên biến thành mỹ lệ như vậy, hán tử không thể nào ngờ. Hán tử từ tiếp nhận nhánh cây đâm lút vào mi tâm, nhìn lại một lần nữa ở cự li thật gần về tuyệt mỹ của nó... để rồi, nó trở thành ý thức cuối đời của hán!

Nhạc Nhạc hít một hơi thật sâu, vuốt mồ hôi trán, chửi um lên: "Cái tên quỷ cứng đầu sống dai này, phải dùng biết bao là chiêu thức thế này. Lão quỷ già

nói không sai, Loạn Hoa Trảm đứng là thứ kiếm pháp nhị lưu, đem đối phó với một tên gốc hạng hai thế này mà phải dùng quá nhiều chiêu, nếu bộ pháp của ta không học thành rồi thì đã sớm chết nhân rằng dưới độc quyền của hắn rồi. Càng nghĩ càng nhớ lão quý, lần này đi thi xong phải mau về, giảng hồ quả là hung hiểm! Nếu không thì lão quý sao bị cắt mất "tiểu đệ đệ" như vậy? Chân thì bị mất một cái, mặt thì bị hủy dung nhan, ài, thật là khổ cho lão quý già của ta!"

Bất quá hắn chửi mà quên mất rằng cái bộ pháp "học được" đó của hắn cũng chính là do "lão quý" dạy mà thôi !

Thiếu nữ đang nằm trên mặt đất chợt phát ra tiếng rên rĩ câu hồn hút phách lời kéo gã khỏi muôn trùng chửi bới làm nhảm. Cái yếm nhũ của nàng đã bị vứt bỏ, lộ ra bầu ngực tròn trắng vút cao như núi, cười ngạo thể nhân, trên tòa ngọc phong đó có đính hạt trân châu làm say lòng người.

Nhạc Nhạc ôm trọn vị thiếu nữ mềm mịn vào lòng, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ, để ta giải độc cho nàng nhé?"

Hử? Không hỏi đáp à? Không hỏi đáp có nghĩa là mặc nhận. Mặc nhận thì tức là đáp ứng, vậy tốt rồi, ta sẽ thể hiện phong phạm của hiệp giả, nhưng giải độc liệu thương mà không ... giải y thì không được rồi! Ái chà... da dẻ mịn láng trắng trẻo thế này, lại ... thơm quá nữa !"

Thật đúng là vô sỉ, dễ tiện ! Con người ta trúng phải xuân dược, thần trí không thông thế này, còn biết gì mà nói nữa ?

Thiếu nữ bị Nhạc Nhạc ôm vào lòng, giống như kẻ đang ngộp nước vớ được khúc cây to, cơ thể nóng ran, sức nức mùi hương, liền như con rắn quấn chặt lấy hắn. Mùi hương trinh nữ không ngừng tỏa ra tấn công vào khứu giác của hắn, chân khí bên trong cơ thể của Nhạc Nhạc bắt đầu vượt khỏi tâm không chế, cả người hắn nóng ran. Hắn thủ thi "Ngoan nào, ngoan đi cưng ... đây là dạng nữ nhân nào thế, tại sao "Ngự Nữ Tâm Kinh" trong cơ thể ta lại đột nhiên không chịu sự khống chế của mình nữa, tự động vận khí thể này, không biết chân khí trong nội thể của mình có biết phát hiện ra mùi vị của cực phẩm mỹ nhân không nữa?"

Nhạc Nhạc động tình hôn ngấu ngiến lên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn của thiếu nữ, cuốn lưỡi đượm hương quện chặt vào nhau, tả thủ sớm đã không yên phận xoa nhẹ thân thể nàng. Hắn hít hà một tiếng, lột bỏ y phục của mình, cong người xóc tới. . .

Không biết đã trải qua bao lâu, Nhạc Nhạc vẫn rong ruổi trên cơ thể kiều diễm của nàng, khi khoái lạc điên cuồng sắp đến cực điểm, thì vận chuyển "Ngự Nữ Tâm Kinh" tạm ngừng lại một chút, đưa luồng khí lưu âm áp từ Dũng Tuyền đi qua ngọc hành, theo đường lối vận công của "Ngự Nữ Tâm Kinh" mà cố gắng khống chế cho vận chuyển cực nhanh một vòng, sau đó lại cho từ ngọc hành trở về "Dũng đạo".

Lúc này cả Nhạc Nhạc và nữ nhân đều nhắm tịt mắt, nếu có người nhìn thấy họ thì nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên vì toàn thân hai người họ đang phát ra luồng sáng nhẹ óng ánh, huyết quản trong thể nội lúc ẩn lúc hiện. Cuối cùng, một cỗ khí lưu âm áp kỳ dị quay trở lại cơ thể của Nhạc Nhạc, xông thẳng vào đan điền, rồi từ đan điền hướng thẳng vào tâm tạng. Huyết quản, kinh mạch ở gần tâm tạng lúc này như được gia cố hơn hàng vạn lần, màu sắc của tâm tạng chuyển dần từ màu đỏ nguyên gốc sang ánh kim sắc nhẹ nhàng.

Đây là điềm báo Ngự nữ tâm kinh đã tiến nhập vào tầng thứ năm với tiêu chí là "Hoa Chú Kim Tâm".

Nhạc Nhạc từ từ mở mắt, trong mắt phóng ra một đạo kim quang. lát sau, hắn dần khôi phục lại vẻ bình thường, khẽ đưa mắt ngắm nhìn mỹ nữ dưới thân đang chuyển động hoan nhiệt, có thể nhìn rõ từng sợi tơ đứng dựng cả lên. Hắn thủ nhìn lên một cây nhỏ cách đó mười trượng, thấy rõ một con trúc diệp thanh xà dài sáu thốn đang lò dò bò trên cây. Nhạc Nhạc biết rằng công lực của mình đã thăng cấp thêm một tầng, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, động tác càng điên cuồng hơn. Cuối cùng, nữ nhân đó run lên bần bật một hồi, rồi miễn nguyện ngắt đi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc ôm lấy mỹ nữ trong lòng, đầu óc vẫn còn nhảy múa loạn xạ. Khuôn mặt mê người của nàng quả thật là một tuyệt tác, lại thêm vẻ kiều mị của nữ nhân mới vừa sơ qua tính giao, làm cho hắn nhột nhạt không yên. Có điều, khi nhìn thấy hạ bộ sưng đỏ của nàng, lại thêm vài giọt máu còn đọng lại, đành cố gắng ức chế nội tâm đang dâng trào.

Không biết nữ nhân này khi tỉnh lại sẽ phản ứng như thế nào? Bây giờ nên trốn đi, hay ở lại giải thích rõ ràng với nàng? Vương Nhạc Nhạc đắn đo không biết làm sao cả.

Ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng non trên trời, Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Nếu mây che ngược phía này của mặt trăng thì ta sẽ... vọt, còn không thì ta sẽ ở lại!" Kết quả cuối cùng là, vị anh hùng cứu mỹ nhân của chúng ta ôm lấy ngọc thể trắng bạch như tuyết ngơ ngẩn nhìn vầng trăng. . .

Ba năm qua Chung Nhượng Tuyệt không hề rời khỏi Thiên Nhai Giác. Vừa mới ra được ba ngày, thì đã bị hai vị hộ pháp Tôn Hồ và Trương Dương của Vạn Lý Minh cùng hàng chục bang chúng liên thủ phục kích. Sau khi trúng phải một chương Hóa Diễm, nàng rút cuộc cũng thoát khỏi vòng vây của Vạn Lý Minh.

Nhưng tránh chuối nào ngờ đập phân, khi gặp phải hai tên ham hồ mỹ sắc trong Lâm Sơn tam thủ, nội thương của nàng bắt đầu phát tác, không thể nào phản kháng, chỉ còn biết trơ mắt nhìn bọn chúng uy hiếp uống Hạp Hoan tán. Nàng lúc đó đương nhiên là muốn cắn lưỡi tự vẫn, nhưng sức lực đâu còn chút nào nữa.

Lúc nàng tỉnh lại, cảm giác toàn thân mình không một mảnh vải che thân, lại bị người ta ôm chặt, trên bờ mông tròn trịa phong nhuận còn có một bàn tay không biết yên phận, hai tay nàng cũng đang ôm chặt lấy eo của nam nhân đó. Người này có mùi thật thơm, chỉ muốn được gã ôm mãi thế này. Chung Nhượng Tuyệt bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, không ngờ tự hào xưng là "Băng tuyết ma nữ" Chung Nhượng Tuyệt mà lại có ý nghĩ bất kham này

sao!

Nàng đột nhiên nhớ lại tình cảnh trước khi mê đi bị hai tên hán tử xấu già ép uống xuân dược, không biết đây có phải là một trong hai gã đó không? Nàng lập tức toát mồ hôi lạnh cả toàn thân, bật người phóng dậy, dùng thủ pháp khoái tốc điểm trụ huyết đạo của đối phương.

Chung Nhựt Tuyết đột nhiên ngẩn người, má khẽ ửng hồng, hô hấp trở nên dồn dập... Một nam tử anh tuấn quá! Một đôi mắt tinh anh mê người, đang ngẩng nhìn ánh trăng mờ, miệng mỉm nụ cười đắc ý ngạo đời. Do huyết đạo đã bị chế trụ, nên y giờ giống như một bức tượng kim đồng, gió phốt nhẹ bay, vẻ mặt phát ra nét linh động nhẹ nhàng. Vừa rời khỏi vòng tay ấm áp của y, nàng đột nhiên phát giác gió khuya se lạnh, hoảng hồn tóm lấy xiêm y còn vương vãi trên đất.

Trong suốt thời gian mặc quần áo, ánh mắt của nàng không hề rời khỏi Nhạc Nhạc.

Mặc quần áo xong, Chung Nhựt Tuyết từ hoảng loạn dần lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy hai thi thể quen thuộc ở phía xa, chính là hai hán tử ép nàng uống Hợp Hoan tán. Trong con thịnh nộ, nàng vận hết mười thành công lực, nhiệt khí trong phạm vi hơn trượng lập tức hạ xuống hàng chục độ, những chiếc lá vàng khô rời khỏi thân cây tung bay theo gió. Trong làn lá khô tung bay, còn có một đóa hoa tuyết, cánh hoa tỏa ra hàn khí bạch sắc, từ thân ảnh hắc sắc tuyệt mỹ của nàng phóng ra. Một đám bạch vụ băng lãnh mang theo luồng khí âm hàn cực lạnh phóng đến tử thi, khiến thi thể vàng nhợt của chúng biến thành trắng xóa và đông cứng. Đôi mắt của Chung Nhựt Tuyết ngời sáng, khẽ phát nhẹ tay, hai cổ thi thể đột nhiên nổ tung, cả xương thịt đều nát bét, mỗi mảnh không còn đến tám lạng, văng tán loạn trên cây rừng như những mảnh băng.

Chung Nhựt Tuyết nhìn thừ cả người, dường như ngay cả nàng cũng không tin hiệu quả tinh mỹ như vậy: "Ai da! Công lực của ta luyện tới cảnh giới Tuyệt Vũ Phân Phi từ khi nào vậy? Gia gia có nói cho dù thiên tư của ta cực cao, nhưng cũng phải đến năm bốn chục tuổi mới có thể tu luyện được đến cảnh giới này" Nàng vừa mừng vừa nghi hoặc, chạy về phía Nhạc Nhạc.

Vừa chạy được hai bước, nàng bất giác cảm thấy hạ thể đau rất, nhất định là do tên tiểu dân tộc này. Hừ! Vừa nghĩ nàng vừa tức giận gầm gừ. Nhưng có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không phát giác, vào giây phút này, nàng đang tràn đầy tức ý.

Nhạc Nhạc vừa phát giác mỹ nhân trong tay đã tỉnh dậy, liền sau đó cơ thể đã không thể cử động được, rồi lại cảm thấy người rất lạnh. Tuy nhiên, thứ lạnh hơn vẫn là lòng hân, bởi vì nhìn thấy cảnh Chung Nhựt Tuyết xử lý thi thể hai tên kia, xương thịt tan nát, băng đá như mưa. Hiện giờ gã ôn lạnh đến nỗi thờ cũng không nổi, bởi vì nàng đang đến gần gã, trên mặt còn mang theo nụ cười tàn ác

Vương Nhạc Nhạc thăm thò dài: "Ài ! Công nhận đều là lỗi của mặt trăng cả !"

Hắn hồi hận vì đã đem mặt trăng ra mà đánh cuộc. Kỳ thật mặt trăng chỉ bị hắn ép đánh cuộc thôi, chứ ai lại để hắn nhìn mòn vẹt cả mặt ra như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 02: Ma nữ

Lòng Chung Nhựt Tuyết rối bời, không biết phải đối diện chuyện này như thế nào. Tên nam tử tuấn tú đã chiếm hữu thân thể của nàng này rất kỳ lạ. gương mặt bình tĩnh ấy lại khiến lòng nàng đập rộn rã. Nàng nhìn không được vỗ vào người gã giải khai á huyết cho Nhạc Nhạc, lạnh lùng hỏi: "Người tính danh là gì?"

Hỏi rồi nàng tự hồi hận "Ta sao lại hỏi tên hắn làm gì, ta nên trực tiếp giết hắn cho rồi. Kỳ thật thì ta chỉ muốn làm rõ đã phát sinh chuyện gì? Công lực của ta vì sao mà tăng vọt lên? Nội thương cũng thuyên giảm đi chín phần mười. Hỏi xong rồi sẽ sửa trị hắn sau vậy. Đúng rồi, ta nên làm như thế!"

Nhạc Nhạc mỉm cười đáp: "Đệ tên là Vương Nhạc Nhạc, còn tỷ tỷ tên gì?" Bảo mệnh là quan trọng, do đó miệng lưỡi phải ngon ngọt, trong lòng Nhạc Nhạc thâm nghĩ như thế.

"Hi hi, ta tên là Chung Nhựt Tuyết, đệ đệ, tên của đệ nghe buồn cười quá!" Đáp rồi nàng lại nghĩ thầm "Ta sao lại cười thế này? Tiểu tặc này rõ ràng là đã hủy đi sự thanh bạch của ta, nhất định phải nghiêm khắc đối với hắn mới được!" Hai thái độ đó đấu tranh với nhau rất quyết liệt trong lòng nàng.

"Đẹp tựa thiên tiên, lạnh như băng tuyết. Tên quả thật là đẹp, tỷ tỷ cũng đẹp nữa!"

Chung Nhựt Tuyết chính là thiếu chủ của Thiên Nhai Giác, ở vào cái thế cao cao tại thượng.

Nhưng khi có người nói với nàng những mỹ từ như thế này, trong lòng lại vui mừng, nụ cười băng lãnh được dung hóa thành một đóa tuyết liên, nở rộ trong hàn phong lạnh giá. Chung Nhựt Tuyết mới trở thành phụ nhân, xuân ý vẫn còn vương trên đầu mày cuối mắt, khiến nụ cười đó càng tăng thêm vẻ phong tình, đẹp động lòng người.

"Miệng của đệ đệ dẻo quẹo thì có, tỷ tỷ có đẹp ở chỗ nào đâu" Tuy miệng nàng nói như thế, nhưng gương mặt lại tràn đầy vẻ hân hoan và tự tin.

Luyện được Ngự Nữ Tâm Kinh đến tầng thứ năm "Hoa Chú Kim Tâm", ngôn ngữ đường mật trời phú cho Vương Nhạc Nhạc theo đó cũng tăng lên một thành. Tuy nhiên, cụ thể thế nào thì ngay chính bản thân gã cũng không biết.

Lão quỷ sư phụ Hoa Thiết Thương của gã chỉ mới luyện được tầng thứ tư, thế mà đã thành dâm tặc đệ nhất trên giang hồ, do đó sự phát triển sau này của Nhạc Nhạc rất khó mà lường được.

"Những gì đệ nói đều xuất phát từ chân tâm hết, tỷ tỷ chính là người đẹp nhất trong các nữ nhân mà đệ từng gặp qua!"

Nhìn thấy nàng càng cười càng đẹp, Nhạc Nhạc bắt đầu hơi yên tâm. Nữ nhân khai tâm hết giận thường rất tốt, tiểu mệnh của gã coi như giữ lại được rồi! Nghĩ vậy hắn liền tiếp tục hỏi: "Tỷ tỷ có chuyện gì mà sao lại bị hai tên tiểu tặc đó ép uống xuân dược vậy?"

Thần sắc của Chung Nhượng Tuyết chợt biến đổi, liền thờ dài kể lại diễn biến mọi chuyện. Sau khi kể xong, nàng hậm hực nói: "Vạn Lý Minh quả nhiên là dâm phúc kích ta. Ta giờ phải quay về Thánh giáo, dẫn người giết sạch ổ của chúng không còn một mống!" Không khí chung quanh đột nhiên biến thành băng lãnh.

Nhạc Nhạc ngây ngốc nhìn nàng, một cử động nhỏ cũng không, dù có muốn hắn cũng không thể.

Hắn thầm thờ dài: "Nữ nhân này quả là lợi hại" Hắn nhớ lại hai thi thể lúc nãy, hậu quả của nó vẫn còn gây chấn động và làm nhu nhược tâm linh của hắn.

Nàng chợt cười rộ lên, nói: "Đệ đệ sợ rồi phải không? Tỷ tỷ lừa ngươi đó thôi!" Một người vốn lạnh lùng độc lạt như thế, sao lại có thể trêu đùa lừa người thế này?

"Nói cho tỷ tỷ nghe nào, vì sao đệ lại cứu được ta thế?"

Vương Nhạc Nhạc liền "ca" bài anh hùng cứu mỹ nhân, bắt đầu từ trong khu rừng nhỏ, lại thêm mắm dặm muối, lời lẽ vô cùng sinh động, khiến Chung Nhượng Tuyết say sưa như đang theo dõi một thiên cổ sự thật hào hùng, đặc sắc.

Cảm thấy thân hình tuyệt mỹ của nàng run rẩy, Nhạc Nhạc trong tình huống huyết đạo không được giải khai, phải cố gắng dùng đủ cách đối lừa Tiểu ma nữ.

Nhưng điều chủ yếu lại chính là Tiểu ma nữ thích và tự nguyện bị hắn lừa!

Chung Nhượng Tuyết ngửi thấy trên người của Nhạc Nhạc phát ra mùi vị đặc biệt của đàn ông, thần sắc nàng bỗng chốc giống như người say.

Luồng khí tức trên người Vương Nhạc Nhạc chính là do tu luyện "Ngự Nữ Tâm Kinh" mà đặc biệt như thế. Nó như xạ như lan, nhẹ nhàng chứ không nặng mùi, tùy theo công lực gia tăng thâm hậu mà khí vị này ngày càng dày lên, có công dụng như là một thứ mị dược tối lợi hại trong thiên hạ.

Chung Nhượng Tuyết dĩ nhiên là đã yêu thích mùi này mất rồi. Không chỉ có mình nàng thích, mà nữ nhân trong toàn thiên hạ khó mà cưỡng được không hoan hỉ khi hương thụ mùi này. Nó không phải chỉ là một thứ khí vị. Nó còn là một thứ cảm giác!

Nữ nhân là một loại động vật có cảm giác. Hô hấp của nàng vốn đã không còn bình thường mất rồi! Ngọc thể của nàng đã nhu nhuyễn ép lên người Nhạc Nhạc. Lòng giới bị trước đây với nam tử này đã hoàn toàn tan biến sau khi được hắn khoa trương nàng đẹp như thế nào. Nàng không những bị hắn lừa phỉnh, mà còn bị hắn gây xúc động chân tình, ngọc thể trắng muốt từ từ nóng bừng lên.

Nhạc Nhạc đem chuyện phải vào thành tham gia kỳ thi nói cho nàng nghe. Tuy nhiên, chuyện hắn là đồ đệ của Hắc Dạ Hoa Vương thì không hề đề cập tới. Nhạc Nhạc đột nhiên cười nói: "Tỷ tỷ, toàn thân ta mỏi quá, có thể giải khai huyết đạo cho ta được không?"

Chung Nhượng Tuyết tỉnh dậy từ trong cơn mê, phát hiện bản thân mình đang ôm chặt thân thể trần truồng của Nhạc Nhạc, gương mặt khẽ mỉm cười trắng xanh như ngọc của nàng đang gục xuống gò ngực trần trụi sinh lực của y, liền lập tức đỏ mặt, cười nhẹ một tiếng, ánh mắt chớp động, mị ý dâng trào.

Nhạc Nhạc nuốt một ngụm nước bọt to, trong lòng thầm kêu quái "Thế mới đáng làm người chứ, nhân gian sao lại có nữ nhân đẹp thế này!"

Kỳ thật ba năm trước, người trong giang hồ đều gọi Chung Nhượng Tuyết là "Băng tuyết ma nữ", còn lên tặng thêm cho nàng cái mỹ hiệu "Giang hồ đệ nhất mỹ nữ".

"Đệ đệ nha! Sự thanh bạch của người ta đều trao cho đệ hết rồi, sau này đệ muốn đối đãi với tỷ tỷ như thế nào đây?"

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Không hổ là ma nữ trong giang hồ, có thể tự do hỏi trước về tâm ý của mình, nếu không?"

Tuổi của Nhạc Nhạc tuy còn nhỏ, nhưng hắn thông tuệ tuyệt luân, hắn hiểu "Khi con gái nhà người ta nói với người câu này, rõ ràng là nàng đã ngụ ý phải cùng người sống đến hết cuộc đời". Dĩ nhiên, hắn cũng hiểu rõ hàm nghĩa những lời không nói ra tiếp theo sau đó.

Hắn lập tức vui mừng đáp: "Tiểu đệ nhất định sẽ chân tâm đối đãi với tỷ tỷ, chiếu cố tỷ tỷ trọn cả kiếp này!" Cái thứ cao hứng này dĩ nhiên không thể là giả được, có một giai nhân như thế nguyện cùng người cộng tử nhất sinh, có đang nằm mộng cũng phải lập tức ngồi bật dậy mà cười nữa là!

Nhưng mà nói đi còn nói lại, Thiên Nhai Giác chính là thánh địa của ma môn đứng đầu hắc đạo. Nàng là thiếu chủ của Thiên Nhai Giác, nếu không đáp ứng nàng thì coi như sinh mệnh của bản thân sẽ sớm châu trời, lúc đó nên kiếm cái cây nào đó treo cổ chết còn sướng hơn.

"Hừ, đừng có mơ, ai thèm ngồi chiếu cố!" Vừa nói, nàng vừa vui vẻ giải khai huyết đạo trên người Nhạc Nhạc, hiển lộ hoàn toàn vẻ đẹp kiều mị của một tiểu mỹ nhân.

Nhạc Nhạc nhìn thấy liên đại động xuân tâm, bảo bối cự đại của hắn từ từ vùng lên, chĩa thẳng vào eo của Nhược Tuyết.

"Í da...!" Nàng tròn mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Hiện giờ không thể được, hạ diện của người ta còn đau lắm!"

Vương Nhạc Nhạc cười hi hi, cô ý hỏi: "Thế chừng nào thì được?"

"Đáng ghét, đệ đệ hư! Mau giúp người ta mặc y phục, chúng ta vào thành nghỉ ngơi cái đã!"

Nhạc Nhạc đứng dậy liền phát hiện Nhược Tuyết cao gần bằng gã, một nữ nhân có thân người dong dỏng cao, đùi dài, da chắc mịn như thế không phải là dễ kiếm trên đời này.

"Người đẹp nhờ lựa, Phật đạo mạo nhờ bộ cà sa!" Nhạc Nhạc tuy là mặc áo xanh thô kệch, nhưng lại toát lên khí chất phiêu dật khác người, khiến cho Nhược Tuyết nhìn đến ngu ngơ, thâm nghĩ "Gã đệ đệ quý quái này càng nhìn càng thấy đẹp, tương lai thế nào cũng làm khổ không ít thiếu nữ!". Dù là lo lắng cho các thiếu nữ khác, nhưng nàng không ngờ rằng chính mình cũng đã sớm hãm thân trong vòng tay của gã rồi!

"Tỷ tỷ, sao lại thần thờ như thế?" Nhạc Nhạc đã thu thập ổn thỏa, cái túi sách nhỏ được đeo gọn gàng sau lưng.

Sắc mặt Nhược Tuyết ứng hồng, vội đáp: "Không, không có gì! Người ta đói đến không còn chút sức lực nào đây này!"

Nàng vừa đề cập, bụng Nhạc Nhạc đã sôi ùng ục, giờ ăn tối đã trôi qua lâu lắm rồi, nhưng rất may là Lạc Thành cũng ở gần đây.

Nhạc Nhạc nắm cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn của nàng, Nhược Tuyết đột nhiên mềm nhũn dựa vào người gã khẽ nói: "Đệ đệ, người ta đau quá, đi không nổi nữa!" Dứt lời, nhào vào lòng gã, ngược mắt tình tứ nhìn lên.

Nhạc Nhạc cười hi hi bảo: "Đệ đệ đưa tỷ vào thành!"

Nhạc Nhạc ôm nàng trong lòng, Nhược Tuyết càng cúi đầu sâu hơn, mặt sung sướng dựa vào ngực Nhạc Nhạc, hít luồng hương đặc biệt nhẹ tiết ra từ cơ thể hắn. Thân thể nàng càng lúc càng mềm, lắng nghe tiếng gió rì rào bên tai cùng nhịp đập con tim của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng ấm áp, lòng không khỏi thầm cảm ơn bọn mã tặc, cảm tạ bọn Lâm Sơn Tam Thử, cảm tạ lão quý sư phụ, rồi cảm tạ ngay chính bản thân mình...

Hắn toàn lực thi triển khinh công, không lâu sau đã đến cửa thành phía đông.

"Tỷ tỷ, đã đến cửa thành, có muốn xuống không?" Nhạc Nhạc ôn nhu hỏi.

"A! Sao lại mau tới thế nhỉ, đệ đệ thật là lợi hại!"

"Ài, trong mắt tình nhân xuất Tây thi!" Khinh công của Nhạc Nhạc miễn cưỡng chỉ vào hàng nhất lưu, mang túi sách trên lưng, lại ôm một người phía trước, mà có thể đi nhanh như vậy, nếu không có nội công thâm hậu, nhất định đã thở hổn hển như trâu rồi!

"Hừ, là một kẻ phong lưu, nếu để ta mất mặt trước mỹ nhân, ta thà tự sát! Dù có một bờ hơi tai, cũng ráng cười mà lên thờ lấy hơi thôi!" Nhạc Nhạc thâm nghĩ rồi bật cười ha ha.

Vệ binh nơi cổng thành chiếu theo lệ tra hỏi, thấy bọn họ như một cặp thần tiên, nam thì tuấn nhã, nữ thì kiều mị, trong lòng vô cùng hâm mộ. Bất quá mọi ánh mắt đều tập trung trên mặt Chung Nhược Tuyết, trông mắt như muốn lột ra ngoài. Nhạc Nhạc ho khan một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Các vị quan gia, chúng ta có thể đi qua được rồi chứ?" Thấy nam nhân khác dám tròn mắt nhìn nữ nhân của mình đến ngáy ngốc như vậy, hắn tuy là đắc ý, nhưng trong lòng dĩ nhiên là không thoải mái chút nào.

Đôi mắt đẹp của Nhược Tuyết lúc này đang say đắm nhìn Nhạc Nhạc, thấy gã phát ghen như thế, liền cười khúc khích. Tiếng cười đó không có gì là kiêu cách, thế nhưng lại khiến cho bọn thủ vệ choáng váng cả người.

Thủ vệ thấy Nhạc Nhạc vai mang túi sách, biết hắn là người tham gia khảo thí trong năm nay, do đó không dám làm phiền, bởi vì hoàng thượng hiện giờ rất trọng thị quan văn, nếu năm nay lỡ gã đỗ đạt cao, nhất định sẽ làm đại quan, cái thứ quân lính tép riu như bọn chúng không có cách gì sánh được, do đó vô cùng cung kính mời họ nhập thành.

Lạc Thành cách hoàng thành khoảng bảy trăm dặm, nằm ở vị thế phúc địa của Phong Nguyệt quốc, sau hoàng thành thì nó là tòa đại thành đứng ở vị trí thứ hai. Toàn thể nền kinh tế, chính trị, văn hóa, quân sự trong thành đều thể hiện đặc tính của một đại thành thị, nhân khẩu ước chừng sáu mươi vạn, thực tế cuộc sống lại phồn hoa hơn hẳn so với hoàng thành. Ở phía đông thành là Lam Hải, đường thủy phát đạt. Phía bắc tiếp với các bộ lạc du mục ở

thảo nguyên, cùng phát triển mối giao dịch thật hòa hảo với bọn họ. Ở phía nam chính là hoàng thành, hai thành dựa thế ứng phó cho nhau, về mặt quân sự rất là trọng yếu. Hiện giờ quyền lực hoàng đế đã suy yếu, bị Tư Đồ thế gia nhiếp chính, rất nhiều chư hầu cực kỳ bất mãn, nhiều nơi li khai tự lập. Lạc thành là do vương gia trong hoàng tộc khống chế, trọng binh trong tay có mười vạn, gia thần hơn ba nghìn. Lạc vương gia ở trong chư hầu là lãnh tụ về mặt tinh thần, phần lớn là vì ông ta là người trong hoàng tộc, khiến cho các chư hầu phe bảo hoàng chỉ cần nghe lời là phục tùng. Dù trải qua nhiều năm chiến loạn, sự tai ương vẫn không ảnh hưởng đến Lạc thành, điều đó khiến cho bách tính càng thêm yêu mến Lạc vương gia, Lạc thành theo đó cũng ngày càng phồn thịnh hơn.

Lạc vương gia có ba con, hai nam một nữ. Do Lạc vương gia chiến tranh lạnh trường kỳ với Tư đồ gia, con cái của y vẫn chưa có quan tước gì, đó là một chuyện hiếm thấy tại Phong Nguyệt quốc. Bất quá cả nhà bên nội bên ngoại của y đều như vậy, dù không có quyền cao chức trọng gì, nhưng trong tay lại nắm binh quyền, sống một cuộc sống vô cùng khoái hoạt.

Trị an của Lạc Thành rất tốt, ban đêm thập phần phồn hoa, đèn sáng trưng, người đi xe lại như nước chảy rông đi, mọi chuyện cứ như là ban ngày.

Sau khi Nhạc Nhạc và Nhưộc Tuyết tiến vào thành, trời mới tối được mấy khắc, dòng người rất đông, rất nhiều điểm phố vẫn còn mở cửa bán cho khách. Dưới ánh đèn, quần áo có dính máu và rách lỗ chỗ của Nhưộc Tuyết hiện ra rõ ràng, khiến hán phái vội dẫn nàng vào một y điểm rất lớn trong thành.

Điểm chủ là một vị trung niên mỹ phụ, tuổi ước chừng ba lăm ba sáu, người dong dỏng cao, phong thái tao nhã nhìn cũng khá xinh. Nàng ta mặc trên người một bộ váy áo may bằng gấm, áo khoác ngoài làm bằng voan rất hợp với cái váy màu vàng đang mặc. Nàng vừa gặp người là cười, dưới ánh đèn trông rất đẹp. Nhạc Nhạc thăm nói "Luc còn trẻ, nàng này nhất định là mỹ nhân!"

Rất may ta đã rời khỏi Thạch đầu thôn, nếu không không thể nào thấy được nhiều mỹ nhân như thế trong đời, đặc biệt là Nhưộc Tuyết của ta!"

Trung niên mỹ phụ đã nhiều năm buôn bán, do đó ắt phải là người rất tinh tế, nhưng lại không hiểu được ánh mắt kỳ lạ của Nhạc Nhạc. Thấy cạnh Nhạc Nhạc có một tuyệt sắc mỹ nhân đang triu mến nhìn y, bà ta không khỏi đắc ý cười nói: "Tiểu ca quả là tuấn tú, mới đến Lạc thành há? Gần đây Lạc thành có nhiều thư sinh đến quá, để nô gia giới thiệu cho người vài bộ tuyệt đẹp!"

Mỹ phụ chưa nói hết câu, toàn thân đã phát lạnh, một luồng ón lạnh chạy từ đầu đến chân, một ánh mắt lạnh như băng nhìn như nén chặt nàng xuống đất, khiến nàng không khỏi kinh hoàng, thầm nghĩ "Ghen gì mà dữ thế, tiếc cho một thân nam tử tuấn tú đường kia!"

Kỳ thật Nhưộc Tuyết không phải ghen, mà chính là vì từ khi bước vào điểm tối giờ, mỹ phụ không hề để nàng vào mắt, chỉ chăm chăm chớp lấy tình lang của nàng nói nhăng nói cuội. Làm như thế thì nàng không tức giận sao được? Tuy nhiên, nàng không thể trước mặt Nhạc Nhạc mà thể hiện vẻ giận dữ của mình, chỉ hừ khê với Nhạc Nhạc, biểu hiện đó không phải là bản ý của nàng. Mỹ phụ quả nhiên không còn nhiều lời nữa, nỗ lực biểu hiện mình là thương nhân tốt, giúp hai người họ xem qua quần áo.

Nhưộc Tuyết chọn được một bộ tằm sa phượng quần màu đen, tơ tằm như cánh dơi, lại có nhiều cánh, phủ dài xuống chân, che lấy nội y là một cái khó dài màu đen, bên trong ấm áp, bên ngoài đẹp đẽ, lại thêm một cái dây lưng màu đen có viền kim tuyến, vừa khít với eo lưng của nàng, lộ ra bờ mông tròn lẳn.

Nhạc Nhạc cũng chọn một bộ màu lam, vật liệu chế tạo rất tinh mỹ, đường may sắc sảo. Khi gã từ phòng thử bước ra, trường bào nho nhã như không có gió mà vẫn phấp phới tung bay, vẻ phong lưu tiêu sái không cách gì tả xiết. Mắt Nhưộc Tuyết và mỹ phụ cùng phóng ra những tia nhìn kỳ dị, khoe miệng của Nhạc Nhạc thoang thoảng nụ cười cố hữu, nhẹ giọng hỏi Nhưộc Tuyết: "Bộ này có hợp không?"

"Rất hợp, rất hợp!" Nhưộc Tuyết gật đầu lia lịa đáp. Nhưng rồi nàng cũng tò mò hỏi: "Đệ nha! Sao đệ cứ chọn toàn màu lam thế? Màu khác không được à?"

Xung hô từ "đệ đệ" chuyển thành "đệ nha", trải qua quan hệ nhục thể quả là có khác!

Nhạc Nhạc đột nhiên cười bí hiểm: "Tỷ tỷ, có thật là muốn biết không?"

Nhưộc Tuyết lại gật đầu liên hồi. Nhạc Nhạc đến cạnh nàng kể tai nói nhỏ: "Tối nay khi đi ngủ ta sẽ giải thích cho nàng nghe." Nói xong liền hôn nhẹ lên vành tai trắng mịn của nàng.

"Ái a! Ghét đệ lắm!" Nhưộc Tuyết bị gã hôn đến bần rần toàn thân, mặt ửng hồng, đưa mắt lườm hán một cái.

Thật ra Nhạc Nhạc rất là nhã nhặn, không muốn nói thật với nàng, chỉ vì có lần hán mặc một bộ

đồ màu trắng vào thành, trên đường đi rất nhiều nữ nhân nhìn ngó ngán mắt hôn rồi xiêu luôn.

Hán cũng không dám nói cho nàng biết, vì khi tu tập "Ngự Nữ Tâm Kinh" tất phải cần âm dương giao hợp. Hán vận bộ bạch y đó đi vào kỹ lâu, xong việc thì gần hết bọn kỹ nữ trong đó đều muốn trốn theo hán.

Hai bộ y phục hoa lệ tốn hết một trăm hai mươi ngàn từ. Áo đẹp thì mắc tiền, nhưng nhờ sự phụ của hán chuyên bán xuân dược, thu nhập rất khá. Khi ra ngoài, ông ta đã cho hán một nghìn hai trăm ngàn từ, coi đó như một khoản tiền tiêu vặt nhỏ.

Khi bọn họ rời khỏi tử lâu lớn nhất toàn thành thì trời đã khuya, Nhưộc Tuyết nép vào lòng Nhạc Nhạc, chìm sâu và say sưa với cảnh ý hữu tình, đi trên con đường lớn ngang qua Lạc phủ, nhắm hướng Phong Nguyệt khách sạn đến ở qua đêm.

"Kiên trì, vài trăm bộ nữa là tới Lạc phủ rồi, tới Lạc phủ là an toàn rồi! An Định Thu, ngươi cần phải gắng lên!" Một thanh niên toàn thân đầy máu, đi đứng loạng choạng có lết trên đường lén dẫn tới Lạc phủ, máu tươi theo chân gãi in trên đường, rơi vài từng giọt trên nền đá xanh. Gã cố tự nói với chính mình, lần này đến lần khác, nhất định là phải cố sống đi đến Lạc phủ.

Phía sau lưng gã có năm đạo hắc ảnh cầm trường đao truy gấp không bỏ, cự li chỉ còn cách khoảng bảy trượng. Chân của An Định Thu chột mềm nhũn, té lăn ra giữa đường, mắt của gã tứa đầy máu "Lạc phủ đang ở phía trước, đã có thể nhìn thấy tượng thạch sư to lớn ở cổng, sao ông trời lại trách phạt ta?"

Bọn hắc y tận dụng lúc gã té xuống đã bắt kịp, không nói lời nào, cừu đao chém xuống. Một đạo hung hiểm chưa tới đích, phía sau đã có nhiều hắc ảnh chực chờ. An Định Thu nằm trong làn đao, giống như con thuyền con trước sóng dữ, chỉ trong chốc lát nửa thoi nhất định sẽ thuyền hủy nhân vong. Trường kiếm trong tay không còn chút sức lực nào để đề kháng đao, chỉ còn hơn trăm bước nữa là tới Lạc vương phủ, thế mà..., mọi chuyện phải kết thúc ở đây rồi. Ánh mắt gã bình tĩnh nhìn đao quang chém tới cổ mình, tuyệt vọng nhắm chặt mắt, một giọt lệ nhẹ rơi như thảm tiếc cho nhiều chuyện lớn mà gã chưa kịp hoàn thành, đặc biệt là nó bao hàm một ý nghĩa vô hạn "Tiểu muội, hi vọng muội biết rõ cừu địch chân chính của An gia chúng ta!"

Nhưng đao quang đó không kịp đến cổ của gã, bởi vì hắn thấy được những đóa hoa tuyết! Trời thu làm gì có hoa tuyết? Gã véo mạnh tai mình, xác định đây không phải là mộng mị. Quá tuyệt! Trước khi chết lại được nhìn thấy hoa tuyết trong trời thu, đây không phải là điều hân hạnh lắm sao? Những hắc y nhân đang bao vây gã cũng bị những đóa tuyết hoa này làm cho mê hoặc, đao trong tay không thể chém xuống được.

Hoa tuyết có thể cứu người không? Hoa tuyết không thể! Nhưng lần này thì nó thực sự đã làm được! Có vẻ như năm người bọn hắc y nhân bị giữ chặt tại một chỗ đó là do một bàn tay nhỏ nhắn làm ra theo sau một thứ quỷ tích kỳ dị. Trên hắc y của bọn chúng lúc này đọng lại một lớp băng mỏng. Một trận gió lạnh thổi qua, những mảnh băng nhỏ từ từ rớt ra, kéo theo thịt da xương cốt, năm người bỗng chốc biến thành những tử thi đỏ lôm.

Tuy Nhạc Nhạc đã thấy qua thủ đoạn này, nhưng đó là đối với hai xác chết vô hồn. Còn đối với năm sát thủ có võ công đứng vào hàng nhất lưu này, bằng một chiêu mà đã giết sạch, thật không thể tưởng tượng công phu đó lợi hại như thế nào. Bản thân hắn có thể miễn cưỡng đối phó bốn tên, nhưng chỉ ít phải hơn ba trăm chiêu mới thủ thắng. Còn nếu năm tên cùng vào một lượt, thì hắn có thể chạy thoát là giới lắm rồi. Nhạc Nhạc than thầm "Rất may là thu phục được nàng ở trong rừng, nếu không ta chết còn bị thảm hơn chúng nữa!" Nhạc Nhạc càng nghĩ càng sợ, lòng bàn tay chốc lát đã xuất đầy mồ hôi lạnh.

Kỳ thật Nhược Tuyết không quá lợi hại như thế. Tuy là đích thân nàng ra tay, nhưng chân khí đã bị hao tổn rất nhiều, nếu không nhờ đánh trong lúc bất ngờ thì không tài nào một chiêu diệt gọn hết bọn chúng như thế. Nhược Tuyết tựa hồ phát giác cái nhìn sợ sệt của hắn, bèn nhìn hắn mỉm cười, sát khí đại giảm. Nhạc Nhạc chỉ biết cười khổ.

An Định Thu lại nghĩ năm tên hắc y nhân chết một cái chết rất đẹp. Tuy gã cho rằng cách gây ra cái chết đó quá tàn nhẫn, nhưng lại nhìn những thi thể bị đóng băng đó một cách sững sờ cho đến khi nghe một tiếng ho khê.

Nhạc Nhạc chính là người lên tiếng đằng hắng, cất giọng quái dị nói: "Ày, vị nhân huynh kia, chúng ta cứu một mạng của huynh, huynh không muốn nói lời gì sao? Ví dụ như, cảnh đêm nay thật là đẹp, trăng tròn vành vạnh chẳng hạn!". Nhược Tuyết cười lên khanh khách, ánh mắt chan chứa tơ tình liếc nhìn Nhạc Nhạc.

Mục quang của An Định Thu cuối cùng cũng li khai năm thi thể bị tàn phá không ra hình dạng, ngẩng đầu tìm kiếm nơi vừa xuất phát nụ cười. Hai người họ như là người bước ra từ trong tranh đang đứng cách đó không xa, áo hình cánh dơi tung đưa theo gió nhẹ. Thiếu nữ vận đồ đen xinh đẹp kiều mị, tình lai láng như nước mùa thu, đang say đắm nhìn lam y thiếu niên. Lam y thiếu niên có hình dạng giống thư sinh, tuấn tú phi phàm, trên môi luôn đọng lại nụ cười vui tươi.

"Cảm tạ hai vị! Tại hạ An Định Thu, mai sau nhất định sẽ đáp đền ân cứu mạng của hai vị. Xin hỏi đại danh của nhị vị ân công?"

Lam y thiếu niên vẫn mang vẻ tươi cười, bước đến giúp gã đứng lên, không hề đáp lời, lại nói: "Vết thương như thế này mà không chết, quả thật lợi hại, cũng có chút năng lực để sau này báo ân đây, không tệ!" Rồi hắn thở dài nói: "Thật ra đây chỉ là vết thương ngoài da thịt, nếu điều trị cho tốt, nghỉ ngơi mười bữa nửa tháng là có thể khôi phục được!"

Chính vào lúc đó, đại môn của Lạc phủ cách đó trăm bộ mở ra đánh ầm một cái, từ trong đó chạy ra một đội quân toàn thân nhung trang, đi đầu là một thanh niên vô cùng tuấn tú, tuổi ước khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, toàn thân ngân khôi ngân giáp, eo giắt Hậu bối quân đao, đầu đội mũ hồng anh phiêu động, khí thế bức người.

Nhạc Nhạc thàn than một tiếng: "Quá uy vũ, không biết có phải là Lạc vương phủ nhị công tử Lạc Hà hay không? Nghe nói hắn lĩnh binh đánh trận xứng đáng là mãnh tướng. Ha ha, bộ giáp đẹp quá, nhưng mà hơi nặng, nhất định là mặc vào không thoải mái chút nào!"

Đội quân nhân đó đã chú ý tình huống bên này, nhanh chóng chạy tới. An Định Thu vừa thấy thanh niên mặc ngân giáp, hai mắt liền sáng rực, lập tức lấy lại tinh thần, thân người trầm trọng cố bước lên trước đón: "Lạc Hà huynh!" Dứt lời vội ôm chầm lấy ngân giáp võ sĩ khóc ròng.

Ngân giáp võ sĩ trước tiên là giật mình, sau đó ôm chặt người y, cất giọng lo lắng và quan tâm hỏi: "Định, Định Thu? Ngươi sao vậy, sao mà thành ra hình dạng này?" Dứt lời bèn quét mắt nhìn Nhạc Nhạc cùng Nhược Tuyết đang dựa vào lưng gã. Nhìn thấy Nhược Tuyết, mắt gã chột phóng ra tia kỳ dị, dừng lại trên người nàng cả ba khắc, sau đó mới hỏi phục lại về bình tĩnh.

Nhạc Nhạc đối với biểu hiện của y cực kỳ vừa ý, vừa như khẳng định, nhưng cũng lắc đầu. Bất quá Nhạc Nhạc đang khá mệt, lại rất buồn ngủ. Nhược Tuyết lập tức dịu dàng hỏi: "Nhạc lang, mệt lắm phải không, mau về khách sạn ngủ nha!"

Từ một người được mệnh danh trong giang hồ là "Băng tuyết ma nữ", giết người như nghịch, hiện giờ Chung Nhục Tuyết chỉ còn là một nương tử vô cùng ôn nhu đối với Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc gật đầu đáp ứng, quay sang An Định Thư nói: "Hãy, đừng có khóc ngập đất như vậy nữa! Chúng ta đi đây, bảo trọng!"

Khi An Định Thư ngẩng đầu gạt lệ xong thì Nhạc Nhạc và Nhục Tuyết đã đi xa rồi, bèn hướng theo thân ảnh của họ hỏi lớn: "Ta còn chưa thỉnh giáo đại danh của nhị vị ân công?"

Ngần giáp vũ sĩ tra xét trường đao do bọn hắc y nhân sử dụng, trên đao có khắc hai chữ "Luân hồi". "Luân hồi sát thủ?" vừa dứt lời, vội đưa trường đao có dính tuyết lên hơ lửa, cây đao từ từ biến mất, "Quả nhiên chính là luân hồi sát thủ, thứ binh khí đặc thù này không ai mô phỏng được! Người chết đao diệt". Xem qua các thi thể còn sót lại, gã lộ ra thần tình kinh dị, khẽ than: "Hàn băng chân khí quả thật là độc ác, một chiêu có thể đánh chết năm luân hồi sát thủ, không ngờ à ba năm không xuất giang hồ, công lực lại cao thâm đến như vậy!"

An Định Thư vẫn còn thút thít nói: "Lạc huynh, toàn gia của đệ bị luân hồi truy sát, tiểu muội vẫn còn học nghệ ở ngoài, nếu không vì mục đích báo thù, không chừng đệ đã không chi trì nổi."

"Định Thư, đừng quá thương tâm. Trước hết vào phủ của ta trị thương, ngày mai ta sẽ dẫn người đi bái kiến phụ thân của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 03: Thục nữ

Nhục Tuyết đã ngủ mê mết, mặt tràn đầy xuân ý, miệng cười thỏa mãn, đôi môi hồng thắm thoáng chu ra, vẻ kiều mị hạnh phúc không gì tả được. Lúc này, Nhạc Nhạc một tay thì ôm lấy bờ hông trắng đẹp nồn nà của nàng, tay kia thì giữ hờ ngọc nữ phong nhuận. Ngọc nữ dưới bàn tay của gã biến thành hình trạng vô cùng mỹ diệu.

Hắn nằm nhớ di nguyện của phụ thân trước khi mất: "Sau này nhất định phải làm được một chức quan nhỏ, sao cho quang tông diệu tổ, tốt nhất là thi đỗ làm một chức quan văn, có ăn có uống suốt đời là tốt rồi. Cả đời ta bi thảm chỉ hy vọng người có thể khoái khoái lạc lạc, cha sợ không chờ đến được ngày đó quá!"

"Xin cha yên tâm, sau này con nhất định làm một vị đại quan!" Tiểu Nhạc Nhạc khẳng định như thế. Làm quan có thật là tốt không? Trong tình thế hỗn loạn như hiện nay, sinh mệnh của quan văn cũng không cách gì bảo toàn. Trong khi đó, làm một chư hầu có binh quyền trong tay thì thật là khoái lạc!

"Nhạc Nhạc? Tên của ta đọc trại ra thành Lạc Lạc, hàng ngày nhất định phải hưởng thụ khoái lạc. Hà hà! Có lẽ cha chỉ muốn cho ta vui vẻ, nhưng biểu đạt của người sai rồi! Tự do tự tại chính là thứ khoái lạc nhất trên đời. Ài, ai bảo ta đáp ứng người làm chi! Phải làm quan mới được!"

"Có thể làm chuyện khoái lạc của nam nhân, không gì hơn là ôm mỹ nhân trong lòng! Quả đúng như lời lão quỷ sư phụ nói! Bất quá lão già chết bầm đó không phải là con người, tối ngày cứ hứng chí thuyết giảng ta về vụ gái gú hoài. Ài, ta đồng ý với lão, nhưng không cách gì giúp lão cho được. Đúng như người ta nói, trên thế gian này, người có thể chân chính giúp mình, đó chính là bản thân mình vậy!". Nhìn con cừu non đang ngủ mê mết trong lòng mình, Nhạc Nhạc mỉm cười đắc ý.

Mặt trời đã lên quá ba con sào!

"Á, cái đó sao lại ở trong nội thể của ta vậy? Nhạc lang, cứng quá!" Nhục Tuyết vừa tỉnh dậy đã cả kinh cất tiếng hỏi.

Nhạc Nhạc cười nham nhở đáp: "Tuyệt nhi xiết chặt quá, không rút ra được!"

Nhục Tuyết e lệ, thân người uốn éo qua lại như rắn trườn, muốn thoát khỏi vòng tay hắn. Tuy nhiên nàng càng động càng khiến toàn thân run rẩy, cắn môi mê man, đành bấu chặt Nhạc Nhạc nói: "Nói bậy này, Nhạc lang của ta, Nhạc lang..."

Nhạc Nhạc biết nàng đã động tình, bản thân gã cũng không chịu nổi sự giằng xé của dục hỏa, bèn cất người áp tới, bắt đầu một trận cuồng phong bạo vũ.

"Nhạc lang, thiếp không xong rồi, mau mạnh lên!"

"Tuyệt nhi, dễ chịu không?"

"A... dễ chịu ạ!"

Nhược Tuyết không biết đã trải qua bao nhiêu khoái cảm, khi tỉnh lại lần nữa, phát hiện Nhạc Nhạc vẫn còn phục trên người nàng, lo lắng hỏi: "Nhạc... Nhạc lang, vẫn chưa xong hả?"

Nhạc Nhạc sùng sốt, lòng nghĩ nội công của Nhược Tuyết quả là thâm hậu, có thể chịu đựng được giỏi như thế. Chỉ ngần ngại trong vòng một khắc mà nàng đã lên đến cao trào bốn năm lần.

Không biết thêm lần nữa có tốt cho thân thể của nàng không? Không ngờ "Ngự Nữ Tâm Kinh" khi tu đến tầng thứ năm lại hay như vậy!

Nhạc Nhạc hôn vào đôi môi nhỏ xinh của nàng, vừa ngấu ngiến miệng thom, vừa giữ chặt người nàng, vận công thu nhỏ lại, rồi an ủi: "Tỷ tỷ đừng sợ, xem này, đã xong rồi!"

Nhược Tuyết rít lên thở lấy hơi, toàn thân như say nằm phục dưới người Nhạc Nhạc, thỏ thẻ nói: "Nhạc lang lợi hại quá, sau này nhất định phải tìm thêm vài muội muội giúp cho thiệp, nếu không thiệp nhất định là khổ sở chết mất!"

Nhạc Nhạc nằm xuống cạnh nàng, thở nhẹ một hơi, hỏi: "Nàng không ghen à?"

Nhược Tuyết liếc nhìn hắn, tức giận bảo: "Bởi vì Nhạc lang lợi hại mà, một mình Tuyết nhi sao có thể giữ chàng được chứ! Nhạc lang đẹp trai dễ nhìn như vậy, nhất định sẽ có nhiều nữ nhân theo đuổi."

"Chắc nàng đói rồi, chúng ta đi ăn đi?!"

Nhược Tuyết bước xuống giường, hai chân ngọc mềm nhũn, lại ngã vào lòng Nhạc Nhạc, cầu nhàu: "Một chút khí lực cũng không có, Nhạc lang mau đỡ ta."

Nhạc Nhạc nhanh chóng đỡ lấy Nhược Tuyết, nhẹ hôn lên trán nàng, rồi ngượng ngập thở dài nói: "Thứ ta tu tập chính là một thứ công pháp thái âm bổ dương. Tuy là song tu, nhưng trước khi đạt mức đại thành, thì mỗi lần giao hợp đều bất lợi cho phía nữ nhân." Chưa kịp dứt lời, hắn đã bị cái miệng nhỏ xinh đầy hương thơm của Nhược Tuyết ngăn lại.

Rất lâu sau hai người mới phân khai, Nhược Tuyết hồn nhiên cười nói: "Ta đã sớm biết trước rồi, chỉ là người ta rất vui sướng khi được cùng chàng như thế, rất vui sướng bị chàng khinh bạc."

"Nguyên là đã sớm biết trước! May quá! Rất may là mình không lừa nàng!". Nhạc Nhạc mới đầu đối với nàng chỉ vì nhục dục, nhưng sau một ngày ngắn ngủi, lòng hắn đã nhen nhóm một thứ tình cảm ôn nhu ấm áp của một tình nhân.

Cái đó phải gọi là "Nhất dạ khuynh tình!". Kỳ thật tâm lý của hắn ngoài sự chiếm hữu cũng còn có không ít nỗi khiếp sợ đối với nàng.

Phong Nguyệt khách sạn không những có rau thịt, mà còn có rượu ngon, rất nhiều đại hào, phú thương trong thành cũng thường đến chỗ này thưởng thức. Đó là vì cái thứ rượu độc nhất vô nhị của Phong Nguyệt khách sạn tên gọi là "Xuân thảo nương", mỗi khi rượu ủ vừa tới lứa, người giàu trong thành nghe thấy đều kéo đến nơi này.

Thực khách khi thấy Nhược Tuyết thì đều giật mình như gặp người trời, ngay đến ăn mà cũng quên nuốt, không khí chùng xuống cả buổi trời mới nhiệt náo trở lại. Tuy nhiên, mọi nam nhân từ lúc đó đều chốc chốc liếc nhìn nàng, đồng thời phóng về phía Nhạc Nhạc những ánh mắt đồ kị.

Nhạc Nhạc cùng Nhược Tuyết tìm được chỗ ngồi ở trong góc đại sảnh, gọi bốn chén nhiệt thang, một hồ "Xuân thảo nương". Sau đó, hai người tình tứ cùng nhau đối ẩm.

Lúc này, từ bên ngoài kéo vào bảy tám hán tử giang hồ mang theo binh khí, dẫn đầu là một thanh niên trong bộ dạng công tử phú gia, sắc mặt lợt lạt, nhãn thần tán loạn, mới nhìn qua đã biết là người tửu sắc quá độ. Đi bên cạnh hắn còn có một thanh niên vận bạch y, tuổi độ hai mươi, áo quần hoa mỹ, nghiễm bất phàm, vai mang trường kiếm.

Người có bộ dạng phú gia công tử vừa tiến vào đã quát lớn: "Chưông quây đầu, mau chuẩn bị cho bốn công tử một bàn rượu thịt thượng hảo hạng, ngoài ra còn có hai vò "Xuân thảo nương".

Con mẹ nó, thứ rượu ngon như vậy mà dùng để xuất ngoại, có tiền cũng không thể mua được, thật đúng là ngu mà!" Rồi quay sang thanh niên đứng cạnh bên nói: "Biểu huynh, xin mời qua bên này!"

Chưông quây nhận ra thiếu chủ của Thiết Kiếm môn Lưu Tích, bèn nhanh chóng cười nói: "Lưu công tử đừng trách, xin chờ một chút, tạm thời không có chỗ nào trống!"

"Cái gì? Thiết Kiếm môn Lưu Tích ta mà cũng chờ để được ăn sao?" Lưu Tích phẫn nộ, vrom trào chop lấy cổ áo của chưông quây.

Là một người đã hơn năm mươi tuổi rồi, chưông quây không thể nào chịu nổi ác thảo đó, liền luôn mồm cầu cứu.

Lưu Tích hừ lạnh một tiếng, vung tay ném chưông quây xuống đất, rồi quay sang bạch y thanh niên hỏi: "Biểu ca, xin huynh chờ một chút, đệ tìm bàn!"

Thần thái của thanh niên vận bạch y rất cao ngạo, khê nhũu mảy, rồi gật gật đầu, có vẻ như y làm động tác như vậy là để biểu thị sự nể mặt đối với Lưu Tích.

Lưu Tích quét mắt nhìn các thực khách đang ồn ào, toàn bộ họ đều hoảng hốt cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, ai cũng sợ bị hấn đụng đến. Xem ra ác danh của Lưu Tích đã sớm lan truyền rất xa.

Lưu Tích đột nhiên sững sờ, bởi vì chỉ vừa nhìn thấy nét đẹp lạnh lùng của Nhược Tuyết, nước miếng của hắn đã tứa ra ào ào. Hắn giả vờ như không có chuyện gì, tiến đến gần bàn của Nhược Tuyết và Nhạc Nhạc, rồi quay sang các vị hán tử đang ăn uống ở bàn gần đó nói lớn: "Bàn này nhường cho ta, tiền ăn uống do ta mời hết!"

Ai ngờ các vị hán tử đó ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, tiếp tục há miệng nhai nhồm nhoàm từng miếng thịt to, rồi liên tục hớp từng ngụm rượu lớn.

Lòng tự tôn của Lưu Tích bị thương hại, đặc biệt là lúc này lại có mỹ nữ ở gần bên, khiến con tim chùng xuống của hắn lúc này giờ đột nhiên như tứa máu, làm cho hắn cũng muốn cho người khác lưu huyết giống như vậy.

"Xoẹt!", một âm thanh cắt lên, trường kiếm dài ba xích được rút ra. Hắn tức giận quát: "Ta chính là Thiết kiếm môn thiếu môn chủ Lưu Tích, thỉnh bằng hữu bên đó nể mặt ta. Nếu không thì... hừ hừ!"

Các thủ hạ đi theo thấy hắn bật kiếm liền nhanh chóng phân ra bao vây. Các thực khách thấy tình thế như vậy đều dừng lại, để ý quan sát sự thể phát triển thế nào. Các vị hán tử biết là không thể nhẫn nại được nữa, đều quay đầu nhìn một đại hán mặt tím có lẽ là đầu lĩnh của bọn họ. Đại hán đó ước chừng bốn mươi tuổi, mặt hồ miệng sư, gương mặt rộng rãi, ánh mắt xạ ra tinh quang bức người. Người có kinh nghiệm nhìn người, có thể đoán đại hán này có nội công không tầm thường.

"Đồ tiểu bối cuồng vọng, không biết trời cao đất dày là gì, ngay cả cha ngươi là Lưu Giang Thuận đến đây thì cũng nể mặt ta ba phần! Trước khi ta nổi giận, mau cút đi?!" Từ diện đại hán lạnh lùng nói.

Lưu Tích không kìm được, gầm lên một tiếng, cử kiếm chém tới. Kiếm pháp của hắn có vài phần khí thế, dưới sự thịnh nộ, một kiếm đã vận đủ mười thành công lực, kiếm quang chụp lấy từ diện đại hán, kiếm phong chỉ cách cổ họng của đại hán có ba thốn mà thôi. Hắn chợt đắc ý mỉm cười, nhất định là sẽ sắp được ngửi mùi máu rồi! Chỉ có điều thiết kiếm đó vô pháp tiến lên thêm nữa. Từ diện đại hán đã giương hai ngón tay ra, không biết đã kẹp chặt thân kiếm từ lúc nào.

Lưu Tích cả kinh kêu thảm: "Biểu huynh giúp đệ!" Vừa dứt lời, quyền phải của Từ diện đại hán đã kích vào thân kiếm, khiến thiết kiếm dài ba xích bị nát thành tám mảnh. Toàn bộ lực phản chấn của quyền đầu nhập vào thể nội của Lưu Tích, lập tức khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, mặt trắng xanh, môi sưng vù. Một chiêu đó của từ diện đại hán chỉ là tùy tiện ra đòn, hiển nhiên không phải là toàn lực.

Vương Nhạc Nhạc nhìn thấy không nhịn được thảm kêu hay, còn Nhược Tuyết ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, cứ một mực bón thức ăn cho Nhạc Nhạc.

Biểu huynh của Lưu Tích đứng cách đó khá xa, thấy Lưu Tích rơi vào nguy hiểm, bèn nhanh chóng phóng đến. Ai ngờ Lưu Tích tự phụ hơn người là vậy, lại không chịu nổi quá một chiêu, kiếm gãy phun huyết!

Rất may là từ diện đại hán không hề đánh tiếp, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "So với cha ngươi còn kém rất nhiều!"

Bạch y thanh niên đỡ lấy Lưu Tích, thấy hắn chỉ bị thương nhẹ, bèn yên tâm, quay sang bảo thủ hạ: "Đỡ hắn qua bên kia!"

"Vị bằng hữu này, xuất thủ độc ác lắm!"

"Chỉ là một tiểu nhân cuồng vọng, ta mạnh tay làm gì? Có điều hắn xuất kiếm là muốn giết ta, ngươi ở đó cũng thấy mà?" Từ diện đại hán cười lạnh đáp.

Bạch y thanh niên không đáp trả tiếng nào, bởi vì, thật sự là hắn đã nhìn thấy... một hắc y mỹ nữ!

"Biểu đệ cùng ta đến đây, hắn bị ngươi đã thương, ta không còn mặt mũi nào nếu bỏ qua. Tại hạ Vu Đông, thỉnh xuất chiêu!" Bạch y thanh niên đã rút kiếm ra.

"Vu Đông? Kiếm tông Vu Đông?" Từ diện đại hán khê biến sắc.

"Không sai, thỉnh xuất chiêu!"

"Quá nhiệt náo, Lạc thành quả nhiên là chỗ tốt, ngay cả ăn mà cũng động đao động thương nữa!"

Lời nói này vừa dứt, một thanh y nam tử khoảng mười tám mười chín tuổi bước vào, dung mạo nho nhã, bộ pháp nhanh nhẹn, võ công tựa hồ không tẻ.

"Đó không phải là Liễu Côn tam thúc đó sao? Tiểu bối Đông Phương Bạch, bái kiến tam thúc."

Đông Phương Bạch đi tới chỗ của Từ diện đại hán, bái ông ta một bái.

"Người chính là Đông Phương Bạch của Đông Phương thế gia? Mấy năm không gặp, tiểu Bạch đã lớn thành một tiểu tử cường tráng thế này sao, ta thiếu điều không nhận ra nữa! Nghe các huynh đệ trong mục trường nói, tiểu Bạch định tham gia kỳ khảo thí cử nhân năm nay, đúng không?" Liễu Côn cười ảm áp hỏi.

"Tiểu Bạch?" Sau gáy của Đông Phương Bạch lúc này xuất hiện mồ hôi đầm đề, "Trời ơi, tự nhiên lại nhớ tiểu danh của ta thế? Thật là mất mặt!"

Đông Phương Bạch ngượng ngùng cười khan đáp "ừ ừ, ha ha, đúng vậy!". Kỳ thật do Phong Nguyệt Quốc có nội chiến trường kỳ, trong toàn quốc thịnh hành nghiệp võ, thư sinh phổ thông tham gia khoa cử rất hiếm, huống chi là một người trong giang hồ, tham gia khoa cử nhất định là làm trò cười cho thiên hạ.

"Nguyên người là Dã Mã quyền Liễu Côn của Phi Mã mục trường, nhận người thân xong chưa? Mau đấu một trận với ta!" Vu Đông đã sớm bật kiếm, sau đó đứng ngay ngóc một bên, nghe người ta nhận thân liền hỏi, một người đầy ngạo khí như hắn làm sao chịu nổi, do đó nộ ý càng lúc càng tăng.

"Hừm, đừng có nghĩ là đồ đệ của Giản Nhất Kiếm là có thể dễ dàng cười cợt ta. Kiếm Thần sao lại thu tên đồ đệ bất phân thị phi phải trái như người vậy?" Nói xong vỗ bàn, không nộ mà uy.

"Khốn nạn, người có tư cách gì nhục mạ gia sư chứ!" Vu Đông điên cuồng thôi động chân khí trong người, sát khí như ánh mặt trời xuyên mặt băng, từng luồng từng luồng như thủy như băng, băng thủy giao tạp, chém tới Liễu Côn.

Liễu Côn phát động hộ thể chân khí, hai cổ chân khí cùng chạm tại một chỗ, chén bát dưới hai người vỡ thành nhiều mảnh văng đi khắp nơi. Cái bàn bằng gỗ thượng hảo hạn dưới tác dụng của chân khí hai người, từ từ ngã nghiêng, lúc thì hướng về phía Liễu Côn, lúc thì quay sang Vu Đông.

Nhạc Nhạc thảm thán: "Chính là nội khí ngoại phóng! Không biết tới chừng nào ta mới tu tập đến cảnh giới đó, công pháp đại thành. Lão quý sư phụ tu đến tầng thứ tư đã quỳnh đật mừng thầm, không ngờ chẳng như lão tưởng, nếu không vì tập luyện công phu, nhất định không bị người ta đánh cho tàn phế, ngay cả của nợ cũng bị người ta cắt mất. Không có năng lực chân chính thì không nên đi lại lung tung trên giang hồ, đặc biệt là đừng có chọc vào hoa đã có chủ!"

Kỳ thật công lực của hắn không tệ. Chỉ vì hắn tu luyện "Ngự Nữ Tâm Kinh", trước tầng thứ năm chỉ là cường thân kiện thể, chinh chiến trên giường còn có thể phát huy tác dụng. Phải đến tầng thứ sáu mới phát huy được uy lực. Sư phụ của hắn Hắc Dạ Hoa Vương Hoa Thiết Thương xuất thân từ "Hoa Cốc Phái", trong tông thư các của sư môn phát hiện được một bản của "Tổ Nữ Tâm Kinh", sau nhiều tu cải đã biến thành "Ngự Nữ Tâm Kinh" như ngày hôm nay. Tính tới giờ, luyện tới tầng thứ năm chỉ có duy nhất một mình Vương Nhạc Nhạc.

Vu Đông còn trẻ, nội lực tuy thâm hậu, nhưng sao sánh lại với Liễu Côn có nhiều hơn cả chục năm công lực? Do đó, chân khí của hắn càng lúc càng giảm, liền hét lên một tiếng, kiếm chớp theo người, hàn quang phát động, chính là tuyệt học đặc ý nhất của y: "Đông Thủy Quyết"

Liễu Côn không dám coi thường, bởi vì hắn chính là đệ tử của Kiếm Thần. Thấy hàn quang bức tới, liền không lùi mà tiến, hai quyền đập làm một, giống như ngựa hoang đứt cương lồng lên bất chấp tất cả, theo góc độ khó lường mà đánh tới, lấy công làm thủ, hóa giải Đông Thủy kiếm pháp của Vu Đông.

Kiểm quang của Vu Đông như lớp băng trắng mờ, nước ngầm trôi nhẹ, kiếm khí thấm cả vào xương, ngoài lạnh trong nóng, lấy cái động của nước, cái ổn của băng, lúc đầu thì công nhiều thủ ít, nhưng sau khi được trăm chiêu thì kiếm quang đại giảm, thủ nhiều công ít.

Vu Đông càng đánh càng kinh hãi, thầm nghĩ: "Cái gã nuôi ngựa này quả nhiên là có thực lực, nhưng Vu Đông ta sao lại có thể thua được! Ta là quan môn đệ tử của Kiếm Thần, ta sao lại thua về tay tên nuôi ngựa được. Ta không thể thua!". Lòng càng nóng, sát khí càng dày, kiếm khí càng trầm trọng.

Bàn ghế trong tửu lâu bị một phen văng tứ tung. Chương quầy cùng điểm tiểu nhị thì trốn biệt ở góc nhà, cầu chúc cho hai người đang đánh nhau đó chết quách luôn cho rồi. À không, chết thì tốt rồi, nhưng phải có người sống để đền tiền nữa chứ!

Chiếc bàn duy nhất còn nguyên vẹn trong lầu chính là cái mà Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết đang ngồi. Nhược Tuyết nhẹ phát ra một làn chân khí hộ thể bao phủ luôn cả nàng và Nhạc Nhạc vào trong. Thần thái của nàng rất an nhàn, ung dung rót cho Nhạc Nhạc chén rượu.

Nhạc Nhạc nhìn kiếm pháp của Vu Đông, thần tình lộ vẻ ái mộ, thầm nghĩ nếu hắn có thể sử dụng được thứ kiếm pháp này, kiếm khí rít gió, sát khí ăn tàng, so với thứ "Loạn Hoa Trảm" của gã chắc là hữu dụng hơn nhiều. Nghĩ đến đây bèn hỏi: "Tuyệt nhiên, nàng nói xem còn bao nhiêu chiêu nữa thì phân thắng phụ?"

Nhược Tuyết quét mắt nhìn đấu trường, bình thản đáp: "Đông Thủy kiếm pháp của Vu Đông thiện dụng về lấy mạnh chế thắng, nhưng giờ chí khí của y đã tiêu hết, uy lực giới hạn chỉ còn bảy thành, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, cứ tiếp tục thế này thì ba trăm chiêu nữa Liễu Côn nhất định sẽ thắng."

Nhạc Nhạc hỏi tiếp: "Võ công của Vu Đông so với nàng thế nào?"

Nhược Tuyết nhoen miệng cười đáp: "Cũng là nhờ Nhạc lang mà võ công của ta đại tiến, hiện giờ hai tên Vu Đông cũng không làm khó được ta!"

Những thực khách nhát gan đã sớm đào tẩu, những thực khách ở lại xem nhiệt náo thực chất chỉ dám đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn, hai mắt lộ ra cái ham muốn được thấy người ta đổ máu, cốt nhục tung tóe mới cam tâm, để rồi sau đó họ sẽ có cái mà đi khoác lác với bằng hữu.

"Dừng lại! Bạo dân to gan, dám đánh nhau gây náo loạn tại Phong Nguyệt khách sạn, bộ không muốn sống rồi hả?"

Thực khách xem nhiệt náo ở ngoài cửa đã sớm tản ra nhường lối cho một nữ tử toàn thân vận áo hồng tiến vào. Nàng này có thân người thanh cao chắc

nịch, vòng eo nhỏ nhắn, vòng hông nở nang, gò ngực nhô cao, tuy chỉ là ngọc nữ mới lớn mà đã lộ ra vạn điểm phong tình. Phía sau nàng là tám tên hộ vệ toàn thân khôi giáp, thủ trì cương đao, xộc vào đại lâu.

Mặc dù cả hai đều nghe tiếng hét của nàng ta, lại còn biết nàng là Đại tiểu ty Lạc San của Lạc Vương phủ, nhưng hai người họ đang bùng bùng hỏa nhiệt, không thể dừng nếu quyền kiếm chưa đắc thủ. Do đó, áo quần họ không ngừng kêu phần phật, tạo nên những cơn xoáy nhỏ trong đại tửu lâu.

Lạc San đang tức giận khi thấy không ai thèm lý tới mình, thì đột nhiên trong số hộ vệ phóng ra hai bóng xám, nhảy vào vòng đầu, tách Vu Đông và Liễu Côn ra. Hai người họ vừa đánh vừa kêu : "Ta không muốn sống nữa, xú tiểu tử này quả nhiên là xuất kiếm quá độc, ta tránh này, tránh cái nữa này, ta vẫn tránh, ha ha... tới lượt ta nhé !" Sau đó chợt có tiếng "pắc" vang lên, Vu Đông đã bị bóng xám tát cho một cái, má phải trắng bệch giờ đột nhiên xuất hiện dấu tay rướm máu.

Hắn cảm hận nhìn gã "Yếu tử" nghĩ thầm : "Yếu tử Yếu hoạt quả nhiên lợi hại, hừ... nhưng dám đánh ta, sau này có dịp, nhất định sẽ cho ngươi chết dưới kiếm này!"

"Ta không muốn chết đâu, ta còn muốn uống rượu ngon vài chục năm nữa. Con ngựa hoang này khí lực sao dữ thế, bay đi cho ta nào !" Liễu Côn bị gã ném lăn vòng ra ngoài cả trường, vội gắng đứng lên, trên người đã dính đầy canh và rau thịt.

"Lão quỷ, ai cần các ngươi xen vào, tối ngày cứ yếu tử yếu hoạt (muốn chết muốn sống) nghe mà phát chán !" Lạc San tức giận quát, ai cũng đều nhìn thấy lúc này nàng rất vui.

Trong lòng Nhạc Nhạc thầm nói : "Sao lão quỷ ở đâu mà nhiều thế ! Nhưng vị tỷ tỷ này quả là xinh đẹp tươi mát a, đây chính là mị cốt thiên thành. Ha ha, không biết tư vị cùng nàng ở trên giường sẽ như thế nào" Nụ cười tím tím có hữu trên môi hắn chợt biến thành hề hề dâm dật.

Nhược Tuyết dù chỉ biết hắn có một ngày, nhưng cũng hiểu cái hàm ý bên trong nụ cười đó, liền hỏi : "Nhạc lang, chàng có thích nha đầu đó không, có muốn ta giúp chàng không ?"

"Giúp thế nào ?" Nhạc Nhạc tùy miệng hỏi. Hỏi xong hắn cảm thấy hơi sợ, biết đâu ả đang thử tâm ý của mình? Cái bản lĩnh giết người phá thủy của ả phải nói là đệ nhất!

"Tối nay ta đem trời ả trên giường của chàng, sao mà không thành được! Hi hi..." Dứt lời, đắc ý nháy mắt cười với Nhạc Nhạc, ngụ ý như là đã lập đại công, quả xứng là tiểu ma nữ.

Nhạc Nhạc thấy nàng có thái độ thành khẩn, trong lòng bèn an tâm. Đột nhiên nhớ đến điều gì đó, bèn gấp rút nói : "Trăm vạn lần đừng làm loạn, ta trước khi lên kinh đã đứng trước mặt sư phụ hạ lời thề độc, cả đời này tuyệt đối không được cưỡng bách nữ nhân làm cái chuyện mà nàng ta không nguyện ý"

Nhược Tuyết đột nhiên sầm mặt, lạnh lùng hỏi : "Thế với ta thì sao ? Trong lúc ta không nguyện ý, sao ngươi lại làm chuyện đó với ta ?"

"A ? Ta, ta..." Nhạc Nhạc ngắc ngứ.

"Hi hi , chọc chàng thôi, hảo ca ca à !" Cái cười đó khiến lãnh ý tiêu tan, mị ý tuôn trào.

Nhạc Nhạc phát giác mình bị lừa, định trừng phạt nàng thật nặng, chợt nghe đến tiếng "Hảo ca ca" liền không còn bức bối chút nào, bởi vì tiếng xưng hô đó Nhược Tuyết chỉ sử dụng khi họ ở trên giường. Tuy nhiên, bàn tay của hắn cũng đã sớm phóng đến trước ngực nàng, hai ngón tay theo tập quán vo tròn một cái, xoắn mạnh hai hạt châu hồng trên ngực nàng.

Nhược Tuyết đột nhiên cảm thấy nhột nhạt toàn thân, bật kêu một tiếng "ừ" nhỏ, mềm nhũn ngã vào lòng Nhạc Nhạc, sắc mặt ửng hồng.

Mọi người trong đại lâu lúc này đều nghe thấy. Nguyên lúc đó chỉ còn một cái bàn lạnh lặn ở góc này. Trên bàn chén bát cũng còn đầy đủ và nguyên vẹn, lại có hai con người hoàn hảo ngồi lên. Hai người đó, nữ thì xinh đẹp lạnh lùng, nam thì tuấn mỹ phiêu dật.

Mục quang của nam đều dừng lại trên người của Nhược Tuyết, còn ánh mắt của nữ thì say sưa ngắm nhìn mặt của Nhạc Nhạc. Nam nhân thì có nhiều, nữ nhân chỉ có một. Nam nhìn Nhược Tuyết với ánh mắt ngây ngốc, nữ thì thần thò. Nhược Tuyết khôi phục về lạnh lùng, quét mắt nhìn bọn nam nhân đang có mặt, rồi dừng lại trên gương mặt Nhạc Nhạc, không muốn rời đi chỗ khác nữa. Nữ chính là Lạc San Lạc đại tiểu ty, cũng từng sờ nhìn Nhạc Nhạc, đôi mắt biến thành đầy tâm trạng. Đôi mắt của nàng trước đó trong sáng tinh anh bao nhiêu, thì bây giờ lại hóa thành lai láng như sóng nước trên mặt hồ bấy nhiêu.

Nhạc Nhạc vốn là người có kinh nghiệm "duyet hoa" rất phong phú, thấy Lạc San có mô dạng như vậy, bèn giả vờ không thông đạo lý, thăm than : "Không cần Nhược Tuyết phải phí lực rồi. Ánh mắt của nàng ấy thiếu điều muốn quăng ta lên giường mà cưỡng gian vậy ! Bất quá cô nhóc này quả không tệ, hình dáng tuy kém Nhược Tuyết một bậc, nhưng thân người lại đầy đặn hơn Nhược Tuyết. Đặc biệt là ả trời sinh thích nịnh hót, nếu dạy bảo thêm, nhất định..."

Nhược Tuyết bấu chặt tay Nhạc Nhạc, đề tỉnh hắn đừng quá lộ liễu như vậy, nàng dù sao cũng là thiếu nữ, làm như vậy thì nàng còn mặt mũi nào ?

"Khừ khừ", gã khó chịu bảo: "Các vị bằng hữu, các người cứ tiếp tục, không cần phải nhìn trừng trừng chúng ta làm gì !". Rồi quay sang nói với Nhược Tuyết : "Nhược Tuyết, mặt ta có dính rau không ?"

Nhược Tuyết cười khanh khách, đáp khê : "Mặt của Nhạc lang sạch trơn rồi !"

Nàng vừa cười dứt, liền nghe tiếng nuốt nước bọt vang lên không ngớt, thậm chí là có người không kiềm được để nhử ra ngoài. Còn Lạc San thì cũng lén nhẹ nuốt vào, nhưng đối tượng của nàng lại chính là Vương Nhạc Nhạc.

Vu Đông sau khi nghe tiếng quay nhìn Nhượng Tuyết một hồi, trong lòng lại càng thêm hận.

Hận? Đúng vậy! Hấn hận Liễu Côn vì sao mà lợi hại như vậy, sao trong vòng mười chiêu không quy xuống đất cầu xin hấn tha mạng. Hấn hận "Yếu tử Yếu hoạt" hai lão mắc dịch, gây rối loạn đầu trường, đánh cho hấn một bạt tay, khiến hấn không còn chút mặt mũi nào. Nhưng kẻ hấn hận nhất chính là người đã dẫn hấn tới đây! Đúng, chính là gã biểu đệ khôn kiếp đó, an nhàn vô sự không chịu, lại để chưa kịp ăn gì mà đã thành dạng thế này.

Hấn quay đầu nhìn trừng trừng, nuốt nước miếng đang điên cuồng tuôn ra, hét to: "Biểu đệ, chúng ta đi!"

"Chậm lại đó!" Khi nghe hấn muốn chạy, Lạc San lấy lại tinh thần, chưa có biểu hiện gì trước mặt vị tiểu ca đẹp trai kia, sao lại cho các người đi được!

"Ta nghe thủ hạ báo cáo, nói người vô cớ gây sự ở đây, lại còn phá hủy đồ đạc của người ta, không nói gì mà đi sao được? Nhìn cái gì? Là nói người đó, Lưu Tích chết bầm!"

"San tỷ, xin nể mặt đại ca của tỷ mà cho chúng ta đi đi, người này là biểu huynh của ta, là đồ đệ của Kiếm Thần tên Vu Đông, đối với đại ca của tỷ quan hệ cũng tốt lắm!" Lưu Tích sau một lúc nhất thời cuồng vọng, hiện giờ ôn thuận như con chó con. Nhìn hấn quy lụy trước mặt Lạc San, không còn gì là mặt mặt hơn nữa.

Vu Đông nghe hấn nói đến "Đồ đệ của Kiếm Thần" thì gần như muốn độn thổ. Hôm nay hấn bị người ta đánh thành ra dạng thế này, lại còn nhắc đến điểm trí mạng đó nữa! Hấn không biết sao chỉ "hừ" lạnh một tiếng, không nói tiếng nào.

"Dù cho Lạc Kiệt có đến đây, cũng không dám làm càn! Mau xuất tiền ra đây, một nghìn hai trăm lượng. Không, hai ngàn lượng mới đủ!" Lạc San không đếm xỉa gì đến lời cầu xin của hấn, bức hấn móc tiền ra.

Hai lão Yếu tử Yếu hoạt toàn thân mặc đồ xám, trên áo có rách mấy lỗ, lại còn dơ dáy, tóc bạc trên đầu rối bù, bẹn thành vô số búi nhỏ thông xuống trước ngực, râu thì lại đỏ quạch rất dị hợm. Hai huynh đệ họ khoảng chừng năm mươi, giống nhau như đúc. Khi nghe Lạc San đòi tiền, liền bước đến trước mặt Lưu Tích, đưa tay ra nhắm mắt nhắm mũi đầu chờ đợi, biểu tình làm ra vẻ "Người không bỏ tiền ra thì không xong với ta!"

Lưu Tích dường như rất sợ hai người họ, thấy thân thủ hai người như vậy liền run bắn cả người, hoảng hốt cho tay vào túi rút ra hai tờ ngân phiếu, hai tay đưa ra. Sau đó, hấn dẫn đầu một đám người lùi thối chuẩn khỏi Phong Nguyệt khách sạn.

Hai lão Yếu tử Yếu hoạt lấy được tiền liền bật cười ha hả nói: "Hà hà, tiểu lão đầu, mau mang đến đây hai vò "Xuân thảo nhưỡng" thượng hảo hạng, ngân phiếu này trả người!". Lão làm như lão còn trẻ nít lắm vậy, lại còn làm ra vẻ hai tấm ngân phiếu ấy là của mình. Có điều, sử dụng ngân phiếu hai nghìn lượng để mua hai vò rượu, quả thật là ngu ngốc!

"Hai lão quý các người, tối ngày chỉ biết uống rượu!" Lạc San lắc đầu, biểu tình thiếu não.

Không biết bình thường cung cách của nàng như thế nào, nhưng trước mặt tình lang mà nàng thăm ngưỡng mộ, nàng rõ ràng là quá ôn nhu!

Chương quỳ nhận ngân phiếu hai nghìn lượng, cao hứng như lửa bốc tận trời, kêu to: "Mau mang đến cho hai vị tiền bối rượu ngon!". Sau đó vén áo cung thân cảm tạ Lạc San: "Xin cảm tạ đại tiểu tử, sau này tiểu lão nhất định có dịp cậ nhờ thêm!"

"Ta không cần lão mang ơn đâu!" Lạc San làm bầm nói, rồi tiếp tục nhìn lão bảo: "Lão không cần chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phiền đến ta suốt ngày như thế!"

"Dạ vâng, tiểu nhân minh bạch!"

Lạc San lại quay sang Liễu Côn đang đứng như phỗng cạnh đó bảo: "Chuyện này không liên quan đến người, các người đi được rồi!". Liễu Côn cảm tạ, rồi chào Đông Phương Bạch, dẫn thủ hạ tục xuống lầu đi mất.

Đông Phương Bạch chậm chậm đến cạnh Lạc San, cười nói: "Biểu muội, chắc là quên ta rồi!"

"A! Tiểu Bạch? Cao hơn cả ta rồi, sao thế được? Người đến Lạc thành bao giờ thế, sao không đến thăm nhà ta? Cha ta thường nhắc đến người, quả thật là đề cao người lắm! Khi nào ta tới Lam Hải thành, nhất định là trước hết đến nhà người, chào qua cửa cửa, ai như người vậy!" Lạc San nói ra một tràng thật thống khoái, không hề để ý gì đến biểu tình thống khổ của Đông Phương Bạch.

Đông Phương Bạch trước hết là bị nàng gọi là "Tiểu Bạch" làm cho đỏ mặt, rồi tự nhủ: "Ta sao không cao lớn hơn người được, người ta chỉ là phát dục trễ hơn người chút thôi mà." Sau đó trong đầu gã lại lừng bùng, bị nàng mồm năm miệng mười nói như chim hót. Gã nhiều lần định mở miệng, nhưng quy vẫn không có dịp, cuối cùng đành thờ dãi bỏ cuộc, chỉ cười khổ đáp:

"Đó là vì... Ta... à, ta mới vừa đến hôm nay, lại chưa chuẩn bị lễ vật gì, xảo diệu lại gặp biểu muội ở nơi này"

Hiện tại toàn tòa lầu chỉ có một bàn ăn còn nguyên vẹn, lại còn thêm được hai cái ghế trống. Yếu tử Yếu hoạt xem ra đang lên cơn ghiền, cầm ngang vò rượu đến ngồi phịch xuống đối diện với Nhạc Nhạc và Nhượng Tuyết.

Yếu tử vừa uống một cách thống khoái vừa kêu lên : "Hảo tửu, hảo tửu, ta không muốn sống nữa, hôm nay phải uống suốt ngày cho đã, uống đến chết thì thôi!"

Yếu hoạt liền đáp : "Hảo tửu, hảo tửu, ta không muốn chết đâu nha, ngày ngắn ngủi thế này sao uống hết rượu ngon được, phải sống nhiều nhiều chút để uống cho đã!"

Đồng Phương Bạch đang chịu sầu chịu khổ, thì rất may là Lạc San quay đầu kêu to: "Sur phụ, người sao lại ngồi bàn của người ta uống rượu thế kia? Nhất định là người ta không hoan nghênh rồi! Không biết lễ mạo gì hết !" Trước khi đến bàn Nhạc Nhạc, Lạc San lên sửa lại quần áo của mình, lấy lại hình dạng thực nữ.

Rất tiếc là "Yếu tửu yếu hoạt" nhất thời không phản ứng gì, chỉ giương đôi mắt trắng dã nhìn, rõ ràng là bị xin gần chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 04: Dĩ thảo (Thượng)

Nhạc Nhạc thấy từ khi nàng tiến vào đại sảnh tới giờ, mới đầu biết tính cách của Lạc San điều ngoa kiêu hãnh, vì cái thứ gì khí này thường thấy trong giới quý tộc, nhưng thấy nàng thị phi phân minh, lại thêm thập phần khả ái, lại có phần nhu nhược như thực nữ, hai tính cách trước sau thật là khác biệt rất lớn, nhất thời tiếp thụ không nổi liền cười lớn.

"Ha ha ha" Nhạc Nhạc tiêu sái cười lớn, cộng thêm tướng mạo anh tuấn của hấn, quả thật hấp dẫn không gì tả xiết. Nhược Tuyết vốn đã sớm thần hồn điên đảo rồi, tâm thần Lạc San cũng thất thủ, giật dỗi gắt: "Người, người cười cái gì?"

Khỏe miệng của Nhạc Nhạc vẫn ẩn hiện nụ cười, ngay thơ nói: "Lão quý sư phó của cô đã hỏi trước chúng tôi rồi! Hai vị tiền bối lấy lễ đãi người, lấy hòa ái làm thân, ôn nhu thiện lương!"

"Đúng, quá đúng!" Hai lão Yếu tửu Yếu hoạt gật đầu liên tục, mái tóc trắng trên đầu đung đưa xum sục. Hai lão tuy nhất thời không hiểu mục đích của Lạc San là gì, nhưng nghe Nhạc Nhạc nói tốt cho họ như vậy, lại không sai sự thật là bao nhiêu, nên nhất thời hảo cảm đại tăng đối với Nhạc Nhạc.

"Ta không tin, huynh nhất định là lừa ta! Họ nếu có được ưu điểm đó, thì voi có mà biết bay!"

Hừ, bắt quả ta tin huynh là được rồi !". Cặp mắt đen láy nhìn Nhạc Nhạc chằm chằm, giống như tìm mấy nốt rỗ trên mặt hấn, kỳ thật nàng đang có tâm sự trùng trùng, lòng đang run rẩy như thỏ mấp đứng trước hồ đói.

Nhược Tuyết có thể cảm giác được nhịp tim rộn rã của nàng, nên vừa hứng thú vừa nhìn dò xét nàng, lòng nhủ thầm : "Nhạc lang quả là cao cường, mới vừa gặp đã gạt hái luôn toàn bộ tâm hồn của tiểu nha đầu này, không cần ta phải lao tâm tổn sức nữa ! Hi hi hi!"

"Sao lại bảo ta lừa nàng chứ ? Ha ha, ta là người không bao giờ nói lời hoang đường" Đôi mắt to đen tinh sáng của Nhạc Nhạc sắc sảo quét nhìn nàng, ở những bộ vị trọng điểm đều dừng lại gây lát!

Lạc San thẹn thùng, gương mặt đỏ hồng, lăm lăm chống chế : "Người, người mới nhìn là biết không phải người tốt rồi! Đó, nhìn người ta như vậy đó hả ?"

Hai lão quý Yếu tửu Yếu hoạt liền minh bạch, nguyên ả nha đầu này đã bộc phát xuân tình, liền mỉm cười quái dị. Đồng Phương Bạch cũng cười lớn bước lại, châm chọc : "Ta tự hỏi biểu muội sao lại ôn nhu như vậy, nguyên người ta đã có người hợp đôi rồi! Biểu muội sao lại không nhìn ra thế nhỉ ?". Hấn giương ánh mắt ganh tị khế liếc nhìn Ngao Tuyết, thâm than trong lòng "Lam y tiểu tử này sao mà vận khí tốt thế, có tuyệt sắc giai nhân ngồi bên cạnh, ngay cả biểu muội của ta cũng có lòng với hấn? Ta lần này đến Lạc thành, gia gia đã bảo ta phải đối xử tốt với Lạc San, lại còn muốn kết thông gia, ta xem hy vọng không lớn rồi. Ôi sao tiểu tử này cao lớn thế nhỉ? Nếu đứng cạnh gã, ta chỉ cao vừa tới cổ hấn thôi."

Lạc San trừng mắt nhìn Đồng Phương Bạch, rồi tiếc rề quay sang nhìn Ngao Tuyết như muốn hỏi "Tỷ tỷ có đồng ý không ?"

Nhược Tuyết thông minh tuyệt đỉnh, vừa nhìn đã mỉm cười quay sang liếc nhìn Nhạc Nhạc, rồi từ tốn đáp : "Chỉ cần phu quân nhà ta nguyện ý, ta nhất định là vui mừng có thêm nhiều muội muội !" Dứt lời liền lạnh lùng nhìn Đồng Phương Bạch.

Tiểu Bạch bị nàng nhìn đến phát lạnh, thầm nói : " Sự tình thật là cổ quái, bị nàng ta nhìn một cái mà lạnh cả người. Ài, thân đã không phải người thường, sao lại còn muốn khổ làm chi !"

"Tỷ tỷ, muội là Lạc San, năm nay mười bảy tuổi" Tiểu nha đầu quả nhiên chưa được hỏi mà đã khai rồi.

Nhạc Nhạc chính đang thăm thờ dài Lạc San không cần phải cố cầu như vậy, nhưng không xen vào chuyện của hai người, cũng không tỏ ý bất đồng, chỉ cảm thấy Nhực Tuyết giống như một người vợ cả của vương gia, lòng không vui tí nào. Đột nhiên không khí chung quanh lạnh xuống, Nhực Tuyết quát lên: "Coi chừng ám khí!"

Nhân vì những người trong đương trường, người có thực lực mạnh nhất chính là nàng, lại ngồi quay ra cửa vào, do đó phát hiện sớm nhất có ám khí phá không bay đến. Nàng vội kéo Lạc San qua bên, toàn thân vận hành chân khí, nhiệt độ giảm xuống vài phần, từng điểm tuyết hoa tung bay trong không khí chính là tiêu chí khi Nhực Tuyết vận công đến mức cao nhất. Song chưởng của nàng liên tiếp phát ra, ngăn cương châm bằng lông trâu bay đến như mưa, lực đạo cực mạnh. Sau những chưởng đó, Nhực Tuyết cảm giác huyết khí ở ngực sôi trào, lòng biết người phát ra ám khí có nội lực cực cao, nếu không không thể phát ra lực đạo mạnh như vậy.

Vừa khéo Yếu tử Yếu hoạt lúc đó cũng xuất thủ tương trợ, cả trăm mũi cương châm toàn bộ rơi xuống đất. Nói thì chậm, nhưng chuyện xảy ra nhanh vô cùng, ở cửa đã có hai đạo hắc ảnh chạy trốn. Yếu tử Yếu hoạt quát lên một tiếng, quát bảo bọn họ vệ đang ngờ ngẩn: "Bảo hộ tiểu tử!" Sau đó hai người như hai tia chớp phóng người đuổi theo.

Các giáp sĩ hộ vệ hoảng hốt bao bọc quanh người Lạc San.

Nhạc Nhạc nắm chặt bàn tay thon của Nhực Tuyết, ôn nhu hỏi: "Tuyết nhi, nàng không sao chứ?"

Nhìn thần tình quan thiết của Nhạc Nhạc như vậy, lòng nàng thật ấm áp, nhưng lại vờ gắt: "Bỏn tiểu tử thần công cái thể, sao lại có chuyện gì chứ?"

Ám khí lúc này toàn là nhắm bắn vào Lạc San. Nàng được người ta kéo từ quỹ môn quan trở về, mặt còn trắng xanh, đẩy bọn họ vệ qua bên, chạy về phía Nhạc Nhạc "òà" lên một tiếng, nhảy phốc vào lòng hắn, khóc tu tu như bỏ rông!

Nhạc Nhạc liền nhẹ vỗ vào lưng thon của nàng, dịu giọng an ủi. Lạc San càng khóc càng thảm thiết, toàn bộ thân người thiếp trong lòng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn Nhực Tuyết biểu lộ vẻ khốn khổ, Nhực Tuyết tức giận lẽ lười đáp trả, ý tứ nói rằng: "Chiếm được tiện nghi còn bày đặt giả bộ!" Tuy nội tâm nàng đồng ý cho Nhạc Nhạc tìm thêm nữ nhân khác, nhưng mắt thấy tình cảnh như vậy, lòng nàng khẽ nhói nhói, đau như xát muối vào lòng.

Đông Phương Bạch cũng vừa lấy lại tinh thần, không ngờ Nhực Tuyết có võ công cao như vậy, có thể phát ra hoa tuyết! Trời ạ, đó nhất định là võ công ma giáo. Bất quá gã cứ nhớ lại ma giáo đã hai mươi năm không ra ngoài Thiên Nhai Giác, hung danh không thịnh bằng Quỷ Ngục môn, do đó liền an tâm, liền tiến lên cầm tay cái ân cứu mạng của nàng. Nhực Tuyết chỉ gật gật đầu, không hề biểu lộ vẻ chấp nhận hay không chấp nhận. Sau đó nàng khều nhẹ vào lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc đương nhiên hiểu rõ mở rộng vòng tay, ôm nàng vào lòng. Nhìn mô dạng của Đông Phương Bạch như vậy, Nhạc Nhạc chỉ biết cười khổ.

Lạc San khóc đến môi mòn, phát hiện mình đã thiếp trên ngực của một người. Khí tức của người này thật dễ ngửi, như xạ như lan, sung mãn khí tức dương cương của nam tử. Lúc này không biết tại sao lại nhảy phốc vào trong lòng người ta, nàng chỉ mơ mơ hồ hồ cảm giác nơi đó thật an toàn. Bàn thân nàng cũng không biết tên người ta là gì, sao lại nằm gọn trong lòng người ta thế này? Nghĩ đến đây, mặt nàng đỏ bừng nhưng hờn hờ, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn, vừa trông lên đã thấy người ta đang chăm chú nhìn lại, gương mặt anh tuấn tuy còn mang nét trẻ con, nhưng nụ cười phơn phớt ấy sao lại quá mê hoặc. Lạc San bị gã nhìn, tâm hồn rung động, máu huyết dâng trào, toàn thân hừng hực, thân thể càng lúc càng mềm, cứ muốn rúc vào lòng gã, ánh mắt đẹp chớp chớp như nước mùa thu, ánh mắt đầy thâm tình nhìn lại, đôi môi hồng không biết thế nào đã áp lên môi Nhạc Nhạc. Nguyên nàng khi hít phải khí tức trên người Nhạc Nhạc, xương cốt trong người như bị kích thích, liền chủ động ngẩng đầu hôn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười thầm: "Thật cảm ơn lão quý, dạy cho ta luyện được cái khí tức có công năng kích tình này. Nhưng ta quyết không làm sắc lang, sắc lang thì có gì tốt chứ? Bọn mỹ nữ thì ta hoan hô, nhưng ta không đánh mất họ, ta không dụ họ, ta...."

Nhạc Nhạc thấy nàng chủ động hôn mình, ngu gì khách khí, đầu lưỡi điều luyện cũng xoắn lấy bờ môi khép hờ của nàng, lách vào tiếp xúc với vòm miệng đầy hương, lại mát nhẹ, nhóp nhép thương thức! Lạc San cảm giác có một thứ cảm giác nhột nhạt, kỳ quái từ hạ thể lan đi khắp toàn thân, linh hồn trầm thụy đột nhiên tỉnh giấc. Một thứ dục vọng tồn tại trong từng đường gân thớ thịt đột nhiên thăng khởi. Nàng ôm chặt lấy cổ của Nhạc Nhạc, miệng phát ra những tiếng lẩm bầm vô nghĩa, làn da trắng mịn dĩ nhiên ứng hồng.

Tám tên hộ vệ cùng Đông Phương Bạch thấy rõ ràng là Lạc San chủ động hôn môi người ta, tự nhiên không thể ra mặt ngăn trở, lại thấy cảnh kích tình của họ càng lúc càng nóng, chịu không nổi chuyển thân quay đi, người này nhìn người kia.

Lạc San đang lúc đạt đến giai đoạn cao trào, đột nhiên ở ngoài truyền vào tiếng chửi của Yếu tử Yếu hoạt, liền từ trong nhục dục tỉnh lại, sắc mặt đỏ bừng, mị nhãn như tơ, nhẹ nhớ lại cảm giác vừa trải qua lúc này.

Nhực Tuyết đưa miệng xinh hỏi khẽ vào tai nàng: "Muội muội, ổn không?"

Lạc San "ừ ừ" một tiếng, nghiêng đầu cúi vào lòng Nhạc Nhạc, không dám ngẩng lên.

Yếu tử Yếu hoạt đã vào bên trong, trên vai có vác một xác chết: "Con mẹ nó, thoát hết một tên, ta không muốn sống nữa!"

"Con mẹ nó, một tên uống độc dược tự sát! Ta không muốn chết đâu nha?"

Nhực Tuyết hồ nghi hỏi: "A, cao thủ mạnh như thế sao lại tự sát được?"

Yếu tử lấy ra một ống đồng dài bốn thốn đáp: "Đây là câu trả lời!"

"Đây là sản phẩm Âm Dương Quán của Thiên Cơ các? Âm Dương Quán, quán âm dương. Bên trong quán có sáu ống phóng châm nhỏ, cái bên trong mỗi ống chứa chín cây châm, thò ra ngoài. Chỉ cần ấn nhẹ, một người có thể nấp ở chỗ xa mà bắn. Thiên Cơ các quả nhiên là dữ dội!"

Tổ chức sát thủ này là như thế nào?"

Yếu hoạt kéo tay áo của sát thủ ra, chỉ vào hàng chữ xăm trên cánh tay nói: "Dã thảo thiếu bất tận, xuân phong xuy hựu sanh (Cỏ dại đốt mãi không hết, gió xuân đến lại đâm chồi)". Vết xăm trên tay người này chính là nói rõ xuất thân từ tổ chức sát thủ liên quan đến "Dã thảo".

"Dã thảo?"

"Dã thảo" chính là một tổ chức sát thủ thành danh sớm nhất của Phong Nguyệt Quốc, dù thực lực chỉ đứng vào hàng thứ hai, nhưng do có đội ngũ sát thủ "dã thảo" lên đến một vạn người, sát thủ của họ nhiều như cỏ dại, lại coi mạng như cỏ rác, chỉ cần có tiền, bọn chúng chết cũng không sợ, chúng có thể vì tiền mà bán mạng, đó là vì chúng là những người sống trong tầng lớp xã hội thấp kém nhất, chỉ cần có cơm ăn, bọn chúng cái gì cũng dám làm.

Còn "Luân hồi" chính là tập đoàn sát thủ mới quật khởi trong vòng sáu bảy năm trở lại đây, hành động cơ mật, trang bị tối tân, nghe nói có quan hệ rất gần với Thiên Cơ các, số lượng sát thủ không rõ, nhưng chất lượng sát thủ cỡ như "dã thảo" thì nhiều vô số! Tính ra thật lớn đứng đầu Phong Nguyệt Quốc.

"Nghe nói một cái Âm Dương quán trong thị trường chợ đen có giá tới hai vạn lượng bạc, cái mà tên dã thảo này có lại rất lớn!" Đông Phương Bạch tiếp tục nói.

"Muội muội, muội không sao chứ?" Lạc Hà xuất hiện trước cửa, nguyên mạo hòa ái và tiêu sái, dẫn theo tùy tùng, nghe tin liền đến ngay Phong nguyệt Khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 05: Dã thảo (Hạ)

Lạc San rời khỏi lòng Nhạc Nhạc, nhưng lại không muốn buông bỏ bàn tay của gã. Thấy Lạc Hà đến, nàng thấp phần cao hứng, vội nói: "Nhị ca, muội không sao, chính là Nhược Tuyết tỷ tỷ cứu muội! Lúc đó quả thật là nguy hiểm a!" Lạc San chỉ Chung Nhược Tuyết.

Lạc Hà nhìn thấy Nhược Tuyết xinh đẹp lạnh lùng ngồi đó, bèn bước tới để đáp tạ. Đông Phương Bạch thấy hấn cũng tiến lại đón chào: "Biểu huynh, gần đây có khỏe không?"

"Úy? Đông Phương biểu đệ, ngươi cũng ở đây sao". Nhẹ vỗ lên đầu vai Đông Phương Bạch, cười nói: "Hôm nay nhất định là phải đến Lạc phủ, chúng ta đã nhiều năm không gặp, phải hàn huyên tâm sự mới được. Cha ta thường nhắc về đệ luôn."

Y đến bên cạnh Vương Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết, cúi người nói: "Mong hai vị tối nay sắp xếp thời gian đến dự, tại hạ lần trước chưa kịp cảm tạ nhị vị. Hôm nay lại nhờ hai vị cứu giúp muội muội, hai vị quả là phúc tinh của Lạc gia, Lạc Hà ta xin cảm tạ nhị vị lần nữa!" Dứt lời liền cúi mình bái Nhược Tuyết và Nhạc Nhạc một bái.

Nhược Tuyết nhìn Nhạc Nhạc, không nói gì. Nàng biết rằng, trước mặt người ngoài, chuyện ăn nói tốt nhất nên nhường cho nam nhân, không nên nói hót, nếu không nam nhân sẽ cảm thấy mất mặt, quan hệ của hai người nhất định sẽ vì thế mà có vấn đề.

Nhạc Nhạc biết nàng đang tưởng nghĩ đến nhiều chuyện, nhưng cũng trân trọng ý của nàng, hai lần cứu người đều là do một tay của Nhược Tuyết, có người lại ta ơn, vinh dự đó nàng lại nhường cho mình, gã sao mà không thêm phần yêu quý Nhược Tuyết cho được? Nhạc Nhạc đứng lên đỡ lấy Lạc Hà, nói: "Thân phận của chúng tôi thấp hèn, sao lại nhận đại lễ ấy được! Hai lần vừa rồi đều do Tuyết nhi xuất thủ, ta chỉ là một thư sinh không hơn không kém, mới tới Lạc thành chỉ là vì tham gia ứng thí!"

Nhược Tuyết nghe Nhạc Nhạc không mặc nhận công lao, trong lòng thầm vui, nghĩ thầm, nếu Nhạc lang sớm tự nhận công lao, nàng có tiếp tục yêu thương gã không? Gã nếu chỉ cầu danh lợi cao quan, mình có thể chịu nổi không? Nghĩ đến điều này, tâm thần nàng hoảng loạn, thấy Nhạc Nhạc đối với Lạc Hà có thân phận tôn quý như vậy mà vẫn bình thường, điềm tĩnh ứng phó, lòng nàng liền khôi phục bình tĩnh, thầm trách mình sao lại hoài nghi khinh miệt Nhạc lang đến như vậy!

Lạc Hà thầm nghĩ: "Ta thấy ngươi không biết võ công, dùng đại lễ này chỉ là sự biểu thị tôn kính, chủ yếu là vì Chung Nhược Tuyết cạnh ngươi, mỹ danh của ngươi ta vào ba năm trước đã chấn động Phong Nguyệt Quốc. Hừ, ai cần ngươi đến đỡ ta? Hừ hừ..."

Nhưng ngoài mặt Lạc Hà thì vô cùng vui vẻ. Y cười ha hả nói: "Trong tình thế hiện tại, ai lại để ý đến thân phận làm gì. Xin hỏi tiểu huynh đệ quý tính là chi?"

"Tiểu sinh tính danh Vương Nhạc Nhạc." Vương Nhạc Nhạc thật thà hồi đáp.

"Vương Nhạc Nhạc? Ha ha, tên của Vương huynh thật là hài hước!" Lạc Hà đột nhiên biết mình đã thất lễ, bèn cười tiếp: "Bất quá rất đặc biệt, có đúng không? Ha ha!"

Lạc San cũng cười như hoa nở, nhu tình như nước dâng trào, say sưa nhìn chàng. Tên của chàng thật là lạ, lại đáng yêu vô cùng!

Xem ra phong cách của nữ nhân này khi trúng phải ái tình quả là điên!

Lạc Hà nhìn thấy khế nhũ mây, thầm nghĩ: "Muội muội không phải là mê mọt lam y tiểu tử này rồi sao? Lạc gia chúng ta phải làm thông gia với những gia tộc hùng mạnh, tên tiểu tử này danh thi không có, văn chả ra văn, võ không ra võ, ngoại trừ cao lớn, không có điểm gì nổi bật. Bất quá có thể thân cận với Nhữc Tuyết đến như vậy, nhất định là không tệ rồi? Thế lực của ma môn không hề đơn giản? Bất quá không biết ma môn với Vương Nhạc Nhạc có quan hệ gì không? Không biết Chung Vô Nhai có thể chấp một người rể không biết võ công thế này không? Nếu thật thì thì đây quả là sự kiện chấn động ma giáo chứ không sai!"

Ài, đừng quên con người ta đôi khi không như tướng mạo bề ngoài. Người chưa thử qua sao biết Vương Nhạc Nhạc người ta không thông văn sử, mắt người có vấn đề rồi, chưa nói là người làm sao biết người ta không có một thứ nội công kỳ quặc nào đó? Vóc người cao lớn như đại tướng, lại nói người ta không có điểm gì nổi bật! Tất cả là vì vị đại tướng quân Lạc Hà vốn anh minh là vậy, nhưng vì quan tâm đến chuyện của muội muội, thành ra đối với điểm ngộ của Nhạc Nhạc có phần đổ kỵ. Tuy nhiên, trong cái rủi đó lại có cái may!

"Hai vị, tối nay ta thay thế An Định Thư thiết yến đáp tạ hai vị, thỉnh hai vị nhất định phải đến dự!". Đó là lời nói thật tâm. Y lại tiếp tục nói: "Yếu từ yếu hoạt nhị vị tiền bối, xin đưa San nhi hồi phủ, tỏ tường mọi chuyện cho cha ta biết, để sớm truy ra hung thủ chân chính. Đồng Phương biểu đệ, cùng ta hồi phủ nào!"

Nhạc Nhạc gật đầu đáp ứng, cười nói: "Nhất định phó ước!". Nhưng lòng thầm nói: "Vì muội muội của người, ta phải đến Lạc phủ một phen."

Lạc San không muốn rời xa gã, bịn rịn nói: "Tối nay chàng nhất định phải đến nha!" Nhạc Nhạc mỉm cười gật đầu khẳng định với nàng.

Nhạc Nhạc tiễn hai huynh đệ họ Lạc, rồi nắm tay dẫn Nhữc Tuyết về phòng nghỉ ngơi. Nhạc Nhạc vẫn còn tâm tính của thiếu niên, nghỉ ngơi một chút đã kéo Nhữc Tuyết đi dạo phố.

Nhữc Tuyết đã ba năm không rời khỏi Thiên Nhai Giác, khi nghe nói đi chơi thì thập phần cao hứng. Người đi như mắc cửi trên đường, những thứ rất hấp dẫn vừa nhiều vừa lạ, khiến Nhữc Tuyết như một cô bé, nắm chặt tay Nhạc Nhạc, chạy động chạy tây, lộ xuất vẻ khả ái ngây thơ.

Chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy là người đi đường mặt ngây ngốc mồm chảy nước dãi, thầm than sao Nhạc Nhạc lại diễm phúc đến như vậy!

"Nhạc lang, nhìn cái này xem, cái kẹp tóc trang sức này đẹp ghê, muội rất thích!" Nhữc Tuyết đương nhiên là có tiền, nhưng chỉ muốn vùi vỉnh tình lang, liền mua luôn hai cái, một vạn tiền mỗi cái, cho mình một và tặng tình nhân một.

Nhạc Nhạc đương nhiên hiểu rõ tâm ý của nàng, cười nói: "Đề ta đeo cho tỷ tỷ! Oa, quả nhiên là đẹp ha! Giống như là đo chân đóng giày cho tỷ tỷ vậy! Ông chủ, ta mua cái này!" Nhạc Nhạc trả tiền xong, đầu mày cuối mắt cùng Nhữc Tuyết rời khỏi.

"Nhạc Lang, ta thích cái đó... cái đó"

"À, cái nào?" Nhạc Nhạc bụ đầu nhìn quanh quẩn, làm ra vẻ oai lẫm, nhưng không biết nàng muốn cái gì?

Nhữc Tuyết thấy biểu tình tán loạn của Nhạc Nhạc, bèn giận dữ nói: "Nhạc lang? Chàng đừng có nghĩ bậy nghe, thiếp cũng có thể biến chàng thành một khối băng đó! Hi hi, đừng có sợ, tỷ tỷ chọc đệ thôi, ta chính là nói mấy cái miên hoa đấy, ta muốn ăn!"

Nhạc Nhạc toát mồ hôi hột, cuối cùng đã nhìn ra được nguồn gốc bị hành tội của hắn, đó là miên hoa đường. Nhìn thấy các tiểu hài tử tranh nhau mua ăn cái thứ đó, Nhữc Tuyết cũng nhìn thòm thèm giống như một tiểu nha đầu đang vùi vỉnh cha mình.

"Ai da, thì ra là cái đó, cái đó há! Đề ta đến mua" Nhạc Nhạc quay lại với cây miên hoa đường.

Nhữc Tuyết cao hứng nhận lấy, học theo các tiểu hài tử, thè chiếc lưỡi xinh liếm lấy liếm để.

"Ừm, ngon quá! Chàng ăn thử một miếng đi, lại đây! Ngoan nào...! A a!" Nhữc Tuyết thấy Nhạc Nhạc đã cắn một miếng, mới buông tha cho gã.

Nhạc Nhạc chau mày, ăn xong một miếng, thầm kêu lên: "Cái thứ miên hoa đường đáng ghét! Sao lại cho nhiều đường quá vậy, ngọt chết người ta mất! Ài, nó chỉ toàn đường là đường, sao không cho ít đường đi một chút!"

Nữ nhân sao lại thích ăn đường thế nhỉ! Trước đây khi hắn đi thanh lâu, thường mua kẹo tặng cho bọn kỹ nữ, thế mà họ vô cùng cao hứng.

"Nhạc lang, chàng đang nghĩ gì thế?"

"A, ở đây ồn quá, đến chỗ nào ít người một chút!"

Nhược Tuyết cũng đi dạo thỏa mãn rồi, theo lời Nhạc Nhạc, họ chọn chỗ ít người mà đi. Khi đến các tòa lâu các ở trong rừng khá ít người, tiếng đàn vọng ra từ đó như hư ảo, lững lờ, hấp dẫn bước chân của Nhạc Nhạc. Người đi trên đường đột nhiên đông đúc, đều hướng đến chỗ có tiếng đàn mà đi, lại có người nói: "Như Mộng đại tiểu thư đang ở Túy Tâm hồ, mau đến xem! A Tứ, người chạy nhanh chút nếu không lão tử không đợi người đâu!"

"Con mẹ nó, ai đập lên giày của ta thế này, đầu thai không được là do người! Oa, không ý tứ gì hết, đừng người rồi, ha ha ha!"

Thấy bọn nam nhân sốt ruột như vậy, Nhạc Nhạc liền đoán Như Mộng nhất định là mỹ nữ, bèn làm bầm tự hỏi "Túy Tâm hồ?"

Nhược Tuyết trước đây đã đến Lạc thành, nên hiểu biết tự nhiên là nhiều hơn Nhạc Nhạc, nhìn gã giận dữ bảo: "Túy Tâm hồ chung quanh đều là kỹ lâu. Như Mộng chắc là cô nương của kỹ lâu, xem bọn nam nhân sốt ruột như vậy, đến thần hồn cũng đi đâu mất!" Đột nhiên cười nói: "Đó là chưa nói, xem ra cũng làm chàng mất hồn rồi!"

Nhạc Nhạc toát mồ hôi: "Nhược Tuyết đối với mình ôn nhu như vậy, sao mà mình vẫn sợ nàng thế, đâu có lý do gì đâu cả?"

"Ha ha! Có Tuyết nhi bên cạnh, ta còn đi xem Như Mộng gì đó làm chi!" Bất quá tâm tính của thiếu niên ai cũng rõ, càng bảo là không muốn đi, trong lòng lại nóng ruột muốn được bay đến đó ngay lập tức.

Nhược Tuyết trừng mắt nhìn gã bảo: "Ta cũng muốn đến đó xem. Được! Đi thôi, theo tỷ tỷ đi xem mỹ nữ nhé?". Nàng nắm lấy tay gã, nháy mắt một cái, rồi chen qua dòng người mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 06: Phao khí

Theo đám đông hai người bước nhanh đến bên Túy Tâm hồ. Thu dương điểm lệ, long lánh ánh quang, tòa đình bên hồ có một vườn hoa lớn tảo nhĩ. Nhìn ra phía xa, một hình dáng nữ tử yêu kiều đang ngồi trước mũi thuyền, đáng tiếc lại dùng một tấm sa màu bạc ngăn cách, không thể nhìn thấy rõ dung mạo của nàng trong thuyền. Một đợt gió nhẹ bỗng thổi qua, tấm sa lay động, bóng dáng nữ tử từ đó thoáng ẩn thoáng hiện, thướt tha như tiên nữ.

Bạch y nữ tử không dùng ngón tay, từng đoạn âm thanh mỹ diệu theo tay truyền ra khiến khách nhân dự khán trên bờ bất tri bất giác đều bị tiếng đàn làm cho si dại, ánh mắt đều hướng tới nàng, thần tình chăm chú ngây ngốc. Mọi người đều không dám thở mạnh, sợ rằng sẽ làm mất đi sự mỹ diệu của tiếng đàn. Đồng thời, chúng nữ trong vườn hoa tất cả đều vọng nhìn lên trên thuyền, khuôn mặt xuất hiện nét tiếu ngữ, từng tiếng cười tình tứ như vậy gọi.

Đột nhiên giữa hồ truyền lại một thanh âm trúc địch du dương, âm địch triền miên, uyển chuyển và thanh thoát. Thanh âm đó hòa quyện vào tiếng đàn, hai thanh âm hợp lại tạo thành một khúc nhạc hài hòa tuyệt mỹ. Tiếng đàn chợt chuyển, huyền âm trở nên cấp thiết, hoàn toàn không còn nhẹ nhàng, tiếng địch bắt chợt dừng lại trong giây lát nhưng sau đó đã nhanh chóng bắt kịp tiết tấu của tiếng đàn. Trong tiếng địch như có sự đặc ý, địch thanh chợt như tới gần, một du thuyền tảo nhĩ dừng lại bên bờ của vườn hoa, thổi địch trước mũi thuyền là một bạch y nhân, dáng người mảnh khảnh, nhẹ nhàng tiến lên vườn hoa, đàn và địch cùng dừng lại.

Trên bờ các nam nhân bắt đầu có những lời phê phán, trách móc kẻ đã thổi địch vừa đi thuyền tới, người này trông dáng vẻ hết sức tiêu sái.

Bạch y nhân đứng tại mũi thuyền, hướng tới nữ tử trong bức sa trường thi lễ nói: "Tại hạ Hoa Mãn Viên, mạo muội cầu kiến Như Mộng cô nương! Thành cầu cô nương ưu ái cho tại hạ được mở rộng tâm mắt!"

"Hoa công tử, nếu đã tới thì mời qua đây ngồi! Nếu tôi không muốn công tử tới, sợ rằng đã không làm như vậy, phải không?" Thanh âm trong như nước, nhẹ nhàng thanh nhã, không nghe ra hỷ nộ.

Hoa Mãn Viên vui mừng, nói: "Đa tạ Như Mộng tiểu thư, tiểu sinh thật là tam sanh hữu hạnh"

Bạch y nhân lại thi lễ lần nữa, tấm sa bạc trước hiên được hạ xuống, hần liền thấy được dung mạo của nàng, không tưởng rằng khi nàng bỏ tấm sa che mặt, lộ ra phong tư làm say lòng người, đặc biệt là ánh mắt trong như mùa thu, đen như hạt châu, không hề tỏ ra hoảng sợ, tựa như nhìn thấu được tâm hồn của con người.

Hần mở ra một lỗ hồng đủ để chúng nhân trên bờ nhìn thấy được hình dáng của giai nhân bên trong. Liền đó, mọi người trên bờ nổi lên một trận kích động, nhưng rồi lại thấy thất vọng lập tức. Kích động vì đã thấy được giai nhân, thất vọng vì đã không thấy rõ được diện mạo của nàng.

Hoa Mãn Viên tiến bước vào sau tấm màn sa, vừa định ngồi xuống thì nghe thấy bên ngoài nổi lên một trận xao động. Một cảm y công tử cùng với hai người tùy tùng đã nhảy lên trên mũi thuyền, bộ vị vừa ổn định đã lớn tiếng: "Như Mộng tiểu thư nói vậy theo ta là không đúng rồi, hội Bách Hoa hàng năm thường là không tiếp khách, sao lần này lại phá lệ như vậy? Ta Lạc Vương phủ Lạc Kiệt vốn rất coi trọng lời ước định lúc trước!"

Nhạc Nhạc thấy khinh công của Lạc Kiệt, lắc đầu nói: "Công lực của hần thậm chí không bằng cả Lưu Tích! Thiết nghĩ xuất thân từ Lạc gia, sao lại có một tên công tử bất học vô thuật như vậy, xem ra truyền ngôn thật đúng! Hần còn tệ hơn cả Lạc Hà, càng không thể so sánh với Lạc San! Tên tiểu tử này làm cho Lạc Vương Gia rất đau đầu, nghe nói hần rất thích vạch cỏ tìm hoa. Ha ha, nhưng Hoa Mãn Viên so với hần còn mạnh hơn, hần không có chút hy vọng gì rồi! Bất quá ngay cả Như Mộng cũng không tiện từ chối, tỏ ra cư xử đúng mực đành chấp nhận hần tại kỳ lâu này. Thật đáng tiếc!"

Như Mộng đáng vẻ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Xin thứ cho thiếp thân thất ngôn lúc trước, mời Lạc công tử vào đây ngồi!". Lạc Kiệt vui mừng, cùng với tùy tùng, hưng phấn tiến lại ngồi cạnh Hoa Mãn Viên.

Như Mộng mảy liễu nhúu khẽ, than nhẹ một tiếng, tịnh không nói thêm tiếng nào tiếp tục khơi lại tiếng đàn.

Nhược Tuyết hỏi: "Nhạc lang sao không nói một tiếng nào? Đây là một cơ hội tốt, bằng vào tài mạo của chàng, nữ nhân này không thể thoát khỏi tay chàng mà!"

Nhạc Nhạc lắc đầu, cười nói: "Tuyết nương của ta mỹ mạo thập bội, có Tuyết nương bên cạnh, ta còn tới kỳ lâu làm chi!"

Nhược Tuyết nhẹ nhàng nở một nụ cười, thờ dài nói: "Người mà có sắc đẹp như Như Mộng, thật hiếm thấy, tất cả mọi người đều muốn lên thuyền để gặp Như Mộng, chỉ có một số là còn để ý đến muội!"

"Đó là do chúng không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, ta không thể tin được khi chúng nhìn thấy nàng thì không để ý!" Dứt lời, hần gầm lên một tiếng lớn, tiếng hét trong không trung được sử dụng ba thành nội lực phổ vào, thanh âm liền áp chế tiếng đàn, phần nộ xạ ánh mắt nhìn khắp chúng nhân, đừng đừng nổi giận, thanh âm giận dữ vọng tới.

Nhược Tuyết cảm thấy từ hần phát xuất đảm lược to lớn, "Ah" một tiếng, nửa giận nửa vui liếc nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy biểu tình mạnh mẽ của thanh âm nguyên lai chính nhằm vào đám sắc nam, trong đầu ngay lập tức có một cảm giác kích động. Trời, nước dãi của chúng đã không ngừng chảy ra!

Nhạc Nhạc nhẹ giọng nói: "Nhìn hình dạng mọi người nhìn nàng đến ngốc nghếch, đã nói cho ta biết Tuyết nương của ta quả thực tuyệt đẹp!". Nhược Tuyết nghe xong, trong lòng rất hạnh phúc, thực không để ý mục quang của chúng nhân, thần sắc đột nhiên biến thành lạnh lẽo, trừng trừng quét nhìn những ánh mắt si ngốc của đám sắc nam. Khuôn mặt mỹ miều bao phủ một màn sương lạnh, sát khí mãnh liệt, đám sắc nam nhân châu liền nhanh chóng cụp xuống.

Trên thuyền Như Mộng, Hoa Mãn Viên, Lạc Kiệt cũng nghe thấy tiếng hét, trên cao ngó xuống, cùng lúc nhìn thấy Nhược Tuyết. Hoa Mãn Viên biểu tình lộ xuất vẻ kinh ngạc, không thể nghĩ rằng còn có người có thể so sánh về đẹp với Như Mộng được. Lạc Kiệt càng thực tế hơn, định chuyển thân xuống thuyền, đi được vài bước, phát hiện thấy bất diệu, bối rối liếc nhìn Như Mộng, quay lại ghé ngồi, nhưng thần tình cứ nhìn chằm chằm vào Nhược Tuyết tại đám đông.

Như Mộng nhìn thấy biểu hiện đó của hai người, tự cười khở, tinh thần âm đạm, nhìn lại Nhược Tuyết, nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị sự tán thưởng. Nhìn Nhạc Nhạc bên cạnh Nhược Tuyết tức thì trong mắt nàng liên tục hiện lên vẻ kinh dị, nhưng ngay lập tức khôi phục lại sự điềm tĩnh.

Mặt trời đang ngả về phía tây, ánh hồng dương loang khắp trên mặt nước. Nhược Tuyết định rời đi, kéo Nhạc Nhạc li khai khỏi mục quang của đám sắc nam, ở nơi phong trần những ánh mắt tham lam của nam nhân quả là không chút úy kỵ, dù Nhược Tuyết dùng thần thân giết người, cũng không thể cản được.

Bọn họ tiến về một nhai đạo đầy cây xanh.

Nhược Tuyết thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhạc Nhạc thấp giọng nói: "Chàng thật bại hoại, xấu xí, làm hại ta bị đám sắc lang đó quấy nhiễu, thật là đông đúc quá!". Kỳ thật trong tâm nàng như nở hoa. Ài, thâm tâm nữ nhân, thật như mò kim đáy biển!

"À, đông thật đấy! Ta chỉ là muốn chứng minh nhanh cho nàng thấy, bản thân nàng rất có mỹ lực mê hoặc! Nhưng nàng đáp lại ta như vậy đó!" Nhạc Nhạc ra vẻ bản thân bị trách oan, song mục u ám, nhãn lệ phát xuất khoái tích.

Nhược Tuyết thực sự chấn động trong lòng, trong tâm hồi hận nghĩ "Minh... mình có thể nói vậy với hần sao? Hần đã mười sáu tuổi rồi, thực sự đã lớn rồi. Hần thực sự đã làm mình rất vui."

Tâm lý chấn động, trong mắt xuất hiện ngấn lệ, Nhược Tuyết yêu kiều nói: "Hảo đệ đệ, ta xin lỗi, tỷ tỷ làm tổn thương đệ phải không? Là tỷ tỷ không tốt!"

Nhạc Nhạc thấy được kết quả đó, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ trịnh trọng, nói: "Ta cũng muốn thứ lỗi cho nàng, nhưng có điều là nàng phải hứa với ta một điều kiện."

Nhược Tuyết lòng hoan hỉ trả lời: "Một trăm điều kiện tỷ tỷ vẫn sẽ hứa, chỉ cần đệ đệ sau này đừng sử dụng những từ giận dữ ấy nữa". Tình quá thâm sâu, quan tâm thì sẽ loạn, nàng ta đã chìm đắm quá sâu trong ái tình!

Nhìn biểu tình của nàng ta, hẳn không nỡ làm nàng ta tổn thương. Nhưng hiện tại, đây là kết quả chứng tỏ thâm tình nàng giành cho hắn.

"Ta thật quá giỏi!" Nhạc Nhạc bật cười nhăn nhó.

Nhược Tuyết đột nhiên hiểu ngay hóa ra Nhạc Nhạc có ý trêu chọc mình, nàng tức giận nói: "Tên tiểu hồn đản, dám trêu chọc ta". Quyền phong nhanh chóng đánh đến trước ngực của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc nắm lấy tay của Nhược Tuyết kéo vào lòng, Nhược Tuyết cũng không né tránh, hai bên đều bất động, nhìn nhau tràn ngập tình ý!

Một trận gió thu thổi đến, lá vàng rơi như bướm lượn vờn hoa. Ánh nắng chiều tựa huyết chiếu lên lá thu càng làm chúng óng ánh hơn. Những chiếc lá thu không thể rút xuống đất, vì từng đợt gió cứ cuốn nó lên cao, giống như lời réo gọi níu kéo sinh mệnh. Đường như trong khắp trời đất này chỉ toàn lá thu đang múa lượn.

Nhạc Nhạc nhớ lại sự phụ có nói qua: "Chiêu thức có nguồn gốc tự nhiên, ta chỉ dạy tên hồn tạp nhà ngươi tập luyện mỗi "Loạn Hoa Trảm". Từ nay, nếu ngươi bước chân vào giang hồ thì hy vọng ngươi sẽ có lúc thấu hiểu "vô chiêu" cảnh giới. Vô chiêu chính là những chiêu tự ngộ ra,

căn cứ đặc điểm nội công tâm pháp của chính mình, kết hợp với những thứ đã tham ngộ chế ra chiêu thức phù hợp cho bản thân. Ngự Nữ Tâm Kinh vốn là lấy tình nhập đạo, nhất thiết phải bắt nguồn từ tình, có tình trong ý, chiêu tự tâm xuất! Hết thầy đều do bản thân tự thấu hiểu cũng như trải qua kỳ ngộ."

Từng phiến lá thu vùn vù theo đường gió trớt, lờn lộn nhưng vẫn có thứ tự. Con gió này vừa suy, thế gió khác lại tới, làm cho chúng quay cuồng mãi không yên trong gió trớt, giống như "Hoa Gian Vũ Bộ" vậy. Cái thứ lá vàng nhuộm sắc đỏ đỏ bay lượn theo đủ mọi phương hướng giống như là khi vận dụng kiếm pháp đến phân linh xảo nhất.

Trong đầu Nhạc Nhạc chợt lóe lên tia giác ngộ, giống như trong đêm đen bùng lên tia chớp, tinh quang càng lúc càng dày, khiến cho đầu óc tạm thời trống rỗng, cái thứ "Loạn Hoa Trảm" ấy cũng tạm thời quên mất. Trong cơ thể Nhạc Nhạc, Ngự Nữ chân khí tự động vận chuyển, tốc độ nhanh hơn bình thường, vận hành trong khắp kỳ kinh bát mạch. Bên ngoài cơ thể dị hương phát ra, làm phân tán phần hồng thành sương khói nhàn nhạt.

Nhược Tuyết phát giác ra liền kiểm tra dị dạng của hắn, thấy phần vù tản ra. "A" một tiếng, tiến ra ngoài ba trượng, nàng thấy Nhạc Nhạc trước tình trạng như thế, không thể quấy nhiễu, liền đứng làm hộ pháp trong phạm vi đó, không dám rời xa. Nàng cảm thấy màn phần vù có mùi thơm, trước thì không có gì, sau một lúc cảm thấy cổ họng khô cháy, dục vọng từ từ trỗi dậy.

Nàng đã có lần trúng qua xuân dược nên có ấn tượng rất sâu, tuy không minh bạch sao lại như thế? Liền thu nhiếp tinh thần, bỏ qua mọi chuyện bên ngoài.

Nhạc Nhạc không thể không chế tốc độ vận chuyển rất nhanh của chân khí, bất chấp hậu quả, tỏ ra mặc kệ nó, liền thu nhiếp tinh thần, cảm giác được gió, cảm giác được phong diệp, cảm thụ tự nhiên, thật là loại cảm giác kỳ diệu. Tuy nhắm mắt lại, nhưng rõ ràng cảm nhận được tình huống bốn phía, Nhược Tuyết ở ngoài năm trượng đứng yên dưới gốc cây phong, ánh mắt khản trương nhìn mình, còn có thể rõ ràng cảm nhận được sự nồng đậm yêu thương, quan tâm thật tha thiết của nàng.

Cảm thụ đến sự vui sướng của phong diệp khi lìa khỏi cành thật không đành lòng, đối với sinh mạng quyền luyện vô hạn. Rời khỏi cành một lát, phong diệp không còn bị thương, tiếng kêu xào xạc thật tức cười, hưởng thụ bay lượn thật khoái cảm phi thường. Gió cũng chao lượn vòng vòng bên ngoài với phong diệp. Hi hi, ha ha... rồi mang lên tới một độ cao nào đó, rồi rơi xuống đất thập phần vui sướng, tựa như tìm được nơi chốn mà tồn tại thật là vui thích và lạc thú. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc kích động đến sắp khóc, đó là một loại cảm nhận với tự nhiên, giao tiếp với tự nhiên, tâm trạng kính sợ với tự nhiên. Điểm kim sắc ở giữa bụng, nhanh chóng hạ xuống, chân khí đang chạy nhanh lập tức chậm lại, chuyển động với tốc độ bình thường, lớp khí thể màu hồng phần bên ngoài cơ thể, từ từ theo da nhập vào thân thể hắn, tạp chất bị để lại bên ngoài.

Trải qua lần cảm ngộ và luyện hoá này, hẳn đã minh bạch ý của chiêu thức, có thể giải thích ý nghĩa của từng chiêu thức trong bộ "Nhất Sát Kiếm Pháp" chỉ mình hắn biết. Hiện tại, tuy hắn chưa thể lập tức chiêu tự tâm xuất, nhưng lúc xúc động linh cảm, xúc động tình cảm, tự nhiên cũng có hiệu quả rất lớn.

Chân khí trong thân Nhạc Nhạc trở nên tinh thuần hơn, giống như cô đặc lại, cho phép kinh mạch hắn có thể chứa nhiều chân khí hơn, giống như một bình dầu, bên trong có trộn nước, nước bị nấu bốc hơi hết, trong bình có thể chứa thêm nhiều dầu hơn, dầu đã tinh luyện, trong khi xào nấu, dầu sẽ không dễ xảy ra cháy nổ (tức là khi giao đấu, chân khí sẽ dễ điều động hơn, rất là tiện lợi.)

Nhạc Nhạc từ từ thu công, nhớ tới Nhược Tuyết, nghĩ nàng đợi chắc sốt ruột lắm, trong lòng đầy tình ý sâu nặng hòa vào tư niệm. Hắn từ từ mở mắt ra, ánh mắt có chứa một tia sáng màu phần hồng, bắn ra phía trước, chỉ nghe một tiếng "A", mọi người đều như ngây dại, phía đối diện là ba nữ nhân. Nữ nhân ngay trước mặt mặc áo đỏ, áo choàng dài chấm đất, như tan vào ánh mặt trời, thân thể tuyệt mỹ không kém gì Nhược Tuyết, da mềm như thể miết vào chảy nước, tai đeo bông đuôi phượng bằng hoàng bảo thạch, ung dung tôn quý, khí chất cao nhã. Phía sau nàng còn có hai tiểu tỷ vận bạch y, cũng cũng người như vậy nhìn Nhạc Nhạc.

Trong ánh mắt không chỉ có tình ý, mà còn có một nửa dục vọng, đạo mục quang này chính là do Nhạc Nhạc vận chuyển công lực cực điểm, còn có tác dụng thôi miên rất mạnh (Ngự Nữ Tâm Kinh tầng cao còn có tác dụng thôi miên!), khiến bọn họ sinh ra cảm giác đối với lam y thiếu niên này như nhận ra, lại dường như rất quen, ngoài ra còn có quan hệ mật thiết, như kiểu chàng yêu ta, ta cũng yêu chàng sâu đậm muốn chết!

Nhạc Nhạc vốn là vô ý phát ra một đạo mục quang, làm sao biết được uy lực của cái nhìn này, sau khi hắn ngây người một lúc, liền quay người hướng về phía Nhược Tuyết chạy. Nhược Tuyết thấy hắn thu công, sớm đã từ xa nhìn thấy một bộ ba mỹ nữ đứng ngay ra, hoan hỷ lao vào lòng hắn, nhưng lập

tức lý khai.

"A, hương vị trên người chàng nặng quá, còn là vị lạ nữa!". Nhạc Nhạc không tin vào điều đó, lắng tai nghe, chỉ thấy tiếng kêu khóc quái dị, vội kéo Nhược Tuyết về quán trọ.

Ba người đáng thương ấy đích thực là ba nữ nhân bị phao khí tác động đến nỗi nước mắt cứ chảy mãi. Nha đầu thứ nhất nói như khóc: "Tiểu thư, hần đã dẫn một cô nương xinh đẹp rời khỏi, không thèm để ý đến bọn ta, không cần bọn ta nữa rồi, hu hu!"

"Ta không hiểu sao hần lại từ chối ta, ta có cảm giác thật bức bối, Tiểu Ngọc Tiểu Bích, chúng ta hồi phủ."

"Ồ ô, tiểu thư, muội cũng cảm thấy bức bối!"

Ba người bị bỏ rơi đều là những nữ nhân đẹp đẽ, chậm chậm trở về Tiên vu thế gia bằng cửa hậu.

Bọn họ đã làm những việc có lỗi sao?

"Tuyệt nhi, hãy giúp ta tắm rửa!"

"Không! Thiếp sẽ không tắm vào lúc này. A, nước dính vào thật ghét quá!" Nhược Tuyết bị thân hình và nụ cười của hần làm cho tâm tình rối loạn, khi đó tình cảm dâng trào, cũng vì bị ảnh hưởng bởi thân thể ấy, hiện tại lại bị vẻ đẹp tà mị quyến rũ lấy mình.

"Tuyệt nhi à, nàng có thấy vị hồng y nữ tử đứng ở gốc cây phong không? Nàng ấy đã nhìn ta lúc nãy? Ài, thật là không thể tả được."

"Hi hi, Nhạc lang thật có khả năng dụ người!"

"Thật chứ, ha ha"

"Ừ, buông thiếp ra, người chàng ướt đầm. A, ko được để tay chàng ở đó". Liên đó, nàng không thể nói tiếp, thân hình trở nên mềm nhũn trong lòng Nhạc Nhạc, miệng nói trong vô thức.

"A, nàng cũng ướt, nước chảy rất nhiều này!" Nhạc nhạc nói một cách vô lại.

Toàn thân Nhược Tuyết tỏa hơi nóng, dục hỏa đã thiêu đốt thần trí đến mức không thốt nên lời, đôi chân ngọc trắng bạch bám chặt vào eo lưng của Nhạc Nhạc, gò má ửng hồng, răng cắn chặt, nói lầm bầm: "Nhạc, Nhạc lang, ta khó chịu, ta khó chịu thật mà!"

"Nơi nào cảm thấy khó chịu?" Nhạc Nhạc tiếp tục nói trên nàng.

"Ta khó chịu thật mà!". Nàng không thể chịu được nữa, eo lưng đang đưa, phong đồn rướn lên, như muốn giải quyết sự khó chịu này.

Nhạc Nhạc khiến nàng ý loạn tình mê, thành ra bản thân cũng bị kích thích, động thân xâm nhập, Nhược Tuyết thân thể bị đè, không thể thốt nên lời.

Mây mưa được một lúc, bầu trời đã tối lại, lồng đèn được thắp lên, Nhược Tuyết yếu ớt trên người Nhạc Nhạc, nói như không có sức: "Không muốn, không muốn nữa, còn phải đi đến Lạc vương phủ mà!"

Nhạc Nhạc vỗ đầu, cười nói: "A, phải rồi, thật là sáng khoái nên ta quên mất, đa tạ Tuyệt nhi đã nhắc nhở!"

Cả hai xiêm áo chỉnh tề, tiến về phía Lạc phủ, bộc nhân sớm ra nghênh tiếp, nói: "Nhị vị có phải là Vương Nhạc Nhạc công tử và Chung Nhược Tuyết tiểu thư? Nhị công tử nhà chúng tôi đã chờ lâu rồi!"

Nhạc Nhạc gật đầu nói: "Xin dẫn đường!"

Vừa bước vào bên trong, một làn hương đã theo gió đưa đến, Lạc San cao hứng kêu lên: "Muội biết thế nào tỷ cũng đến, đã đợi tỷ nửa ngày trời rồi, Nhược Tuyết tỷ à!", tuy miệng nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Nhạc Nhạc.

Lạc vương phủ quả thật quý phái vô cùng, mái quỳnh hiên ngọc, hoa cỏ lớp lớp, cứ ba bước một trạm, hai bước một đội gác, hoàng cung cùng lắm cũng chỉ đến như vậy mà thôi. Lạc San dẫn đường, qua tám chỗ rẽ, đã tiến vào biệt viện của Lạc Hà.

"Í, tiểu muội à, hai vị này là ai vậy, giới thiệu cho ca ca biết đi" Lạc Kiệt cùng đám tùy tùng của hần bước ra chặn phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm vào Chung Nhược Tuyết đánh giá, nhãn thần như muốn nhìn xuyên thấu cả y phục nàng.

Lạc San chu cái mồm nhỏ nhất quyết không khách khí nói thẳng: "Họ là khách của nhị ca, huynh không cần phải biết!"

"Ta đã nói như thế nào với huynh muội các người, khi có mặt người ngoài, phải hòa hảo với ta! Hừ, người đừng bảo rằng, ta chưa từng nói như vậy. Xú nha đầu!" Lạc Kiệt âm thanh sắc lạnh, liếc nhìn qua bên bọn Nhược Tuyết dương dương tự đắc, ngược lên trên cười hỏi: "Bổn công tử Lạc Kiệt, là đại

công tử của Lạc vương phủ, xin thỉnh vấn phương danh của vị cô nương này?" Hắn chấp tay cúi chào, trên thân ngọc bội va chạm âm hưởng đặc biệt như nhấn mạnh chữ "Đại".

Nhược Tuyết lạnh nhạt trả lời: "Chung Nhược Tuyết". Nàng bất quá lo lắng đến tiền đồ quan lộ ngày sau của Nhạc Nhạc, nếu đắc tội với đám quý tộc, sau này chàng sẽ gặp nhiều khó khăn.

"Mềm mại vô cốt, da dẻ như tuyết! Hào danh tự, hào danh tự!". Thấy Nhược Tuyết nói ra danh tự của mình, Lạc Kiệt đắc ý vô cùng.

Tiểu tử này muốn theo đuổi cướp nữ nhân của ta, ta nhớ rồi, sau này ta sẽ cho ngươi biết mặt, nói thầm: "Mềm mại à? Phải để ý, đừng chọc giận nàng, nếu để nàng phẫn thủy nguyền, lúc đó ngươi sẽ thấy nàng rất ôn nhu! Bất quá lúc trên giường, nàng quả thực mềm mại không xương nha, khả khả!"

Nhạc Nhạc ho khẽ một tiếng, nói: "Lạc đại công tử, chúng tôi lần này đến đây là để gặp nhị công tử, nếu công tử không bận thì có thể đi cùng chúng tôi!"

Lạc Kiệt mừng thầm trong lòng, chính là đang tìm một cơ hội tiếp cận Nhược Tuyết, "Tên tiểu tử này quả nhiên biết lấy lòng người, muốn tặng người đẹp để sau này dựa vào gia thế nhà ta, hắc hắc!" Tức thời cao hứng liền gật đầu.

Nhược Tuyết tuy không minh bạch ý tứ của Nhạc Nhạc, nàng cười nhún nhó, biết rằng không phải hảo sự, nhưng cũng không phản đối.

Người duy nhất không vui vẻ là Lạc San, nằm miệng làm bầm, trừng mắt nhìn Lạc Kiệt, chân vừa đi vừa dẫm, không hiểu dấu chân nàng đi qua đã siêu sinh bao nhiêu con kiến.

Biệt viện của Lạc Hà quả là bỏ ra nhiều công sức, từng cảnh cây ngọn cỏ, từng viên đá mảnh ngói đều có dụng tâm của gia chủ, lối đi thẳng tắp rõ ràng, bên trong có huyền cơ ẩn tàng. Khi tiến vào trong biệt viện, Nhạc Nhạc có cảm giác như có mấy đạo chân khí dò tìm kiểm tra qua chính mình. Ngự Nữ chân khí đối với chân khí dị chủng bên ngoài cực kỳ mẫn cảm, hơn nữa nội công tu vi của hắn thành tựu không thấp, trong lúc bước đi chân khí truyền đến hướng cây tùng để kiểm tra người khác.

Nhược Tuyết thì tuyệt đối không khách khí, quay ra đối lại một đạo chân khí hung ác, phản kích về phía đó, chỉ nghe có người trong bóng tối "ọe" một tiếng nhỏ ra một ngụm máu, nàng hướng về Nhạc Nhạc dịu dàng nói: "Nhạc lang, có phải có người uống rượu quá nhiều, ối mưa ra tùm lum, thật không có vệ sinh nha!". Tuy thanh âm của nàng nhẹ nhàng nhưng trong đó có mang theo chân khí nên trong phương viên mười trượng đều nghe rõ ràng.

Nhạc Nhạc biết nàng đang giả quý, nên không ngại làm loạn nói tiếp: "Có phải không? Ta chỉ nghe "ọe" có một tiếng nhưng không rõ lắm, ta muốn nghe lại nhiều nữa được không?"

Nhược Tuyết cười khúc khích nói: "Nhạc Lang muốn vui vẻ, nhưng không đơn giản đâu!". Nàng bị Lạc Kiệt khinh thường, con giận dữ không chỗ phát tiết, bất được cơ hội này, quả thật quá đã.

Chân khí ở trên người nàng dò xét một cách dè dặt lần lượt từng cổ chân khí một rồi phản kích qua. Từ những chỗ sâu trong bụi cây, "ọe" "ọe" tiếng nồn mưa vang lên không ngừng, trong không khí một lát sau truyền lại mùi máu tanh nhàn nhạt.

"Nhạc Nhạc, Nhược Tuyết thư, các người..." Lạc San tất nhiên biết việc này là thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn bị làm cho khiếp sợ trở nên nhợt nhạt, không biết những cao thủ gác cửa đã đắc tội với Nhược Tuyết như thế nào?

Tra xét, cần tập trung nội lực vào mục quang, điều khiển tia chân khí, nhập vào thân thể người khác, tra xét công lực đối phương nông sâu thế nào, hoặc là xem công lực của đối phương có bằng mình không. Có thể biết rõ tu vi của đối phương đã đạt đến cảnh giới nào, nếu công lực của đối phương cao thâm hơn mình, sẽ dễ dàng bị đối phương phát hiện. Hơn nữa hoàn toàn có thể căn cứ vào phản ứng của tia chân lực kia, tiến hành phản kích. Đối phương công lực càng cao, càng dễ phản kích, tổn thương càng lớn.

Công lực của Nhược Tuyết đã đạt đến đại thành, so ra đám người kia chẳng là gì. Chỉ vài tiếng chuông ngân, đã có vài chục người thụ thương. Nhược Tuyết hạ thủ rất nhẹ, chỉ khiến họ thổ ra chút máu tươi thôi, nếu là toàn lực xuất thủ, họ sẽ lập tức trở thành tàn phế tại đường trường.

Lạc Hà nhận được tin báo, vội vàng từ hậu viện tiến ra, sắc mặt ngưng trọng nói: "Gia nhân không hiểu chuyện, xin nhị vị bỏ qua cho! A, đại ca!"

"Bọn thủ hạ có vấn đề gì à? Chúng tôi cũng vừa đến!" Nhạc Nhạc giả ngốc, Nhược Tuyết mặt cũng tỏ vẻ vô tội, hai người nhìn trái nhìn phải, rồi cùng lắc đầu.

Lạc Kiệt thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, lắp bắp nói: "Nhị đệ, chúng ta mới vào? Có thấy ai hạ thủ đâu? Phải không, Nhược Tuyết cô nương?"

Lạc Hà cười nói: "Mời vào, mời vào!". Trong lòng khẽ thở dài, tiểu ma nữ ra tay quả thật không nể mặt ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 07: Tạm biệt (Thượng)

An Định Thư mặc dù thương thế chưa lành, nhưng vẫn kiên trì kính tâu, đối với Nhạc Nhạc và Nhưộc Tuyết mười phần lễ độ, Nhạc Nhạc ngồi giữa Nhưộc Tuyết và Lạc San, trên bàn rượu, nếu ngồi cách xa thì cũng không vui, Đông Phương Bạch nhân vì cùng tham gia khảo thí với Nhạc Nhạc, nên giữa hai người có rất nhiều chuyện để nói, đều coi trọng tài nghệ của nhau.

Lạc đại công tử chẳng nhìn ai, ngồi đối diện Nhưộc Tuyết, đáp lời nàng câu có câu ko, chỉ biết giương mắt nhìn, Nhạc Nhạc chợt mỉm cười thần bí, vòng tay về phía Lạc Kiệt nói: "Khó có dịp chúng tôi được cùng hội ngộ với đại công tử, tại hạ kính ngài một chén!"

Lạc Kiệt bản thân vì muốn tạo thiện cảm, cũng cười nói: "Mời!" Hai người vừa chạm chén, từ trong tay Nhạc Nhạc bắn ra một tiểu được hoàn màu hồng phấn, rơi vào chén của Lạc Kiệt, vừa chạm vào rượu liền tan biến, hần xuất thủ cực nhanh, lại có chén rượu che chắn, nên ngay cả Nhưộc Tuyết dù rất chú ý đến hần cũng không phát hiện ra.

Lạc Kiệt uống cạn chén thì cười hi hi, cảm giác rất tốt, không hề cảm thấy khó chịu, chỉ là một lúc sau, hần đột nhiên có cảm giác toàn thân tỏa nhiệt, dục hỏa mãnh liệt như núi lửa, nhanh chóng phi thường, từ một hình tượng uy phong không vượt qua giới hạn ngày hôm nay, lại không thể chịu đựng được nổi dần vật lúc này, vỡ mạnh lên bàn, sắc mặt lộ vẻ dâm tà, nhìn trừng trừng vào Nhưộc Tuyết trực tiếp câu dẫn, nhần tình như muốn phun lửa, nuốt nước bọt ừng ực, trông không khác gì con cóc.

Lạc Hà quát lên: "Đại ca, huynh làm gì vậy? Muốn làm cho Lạc gia chúng ta mất mặt sao!" Cảm tình giữa hai huynh đệ bọn họ có vẻ cũng không được tốt.

Nhưộc Tuyết cũng bị nhần tình của hần kích nộ, chính đang muốn phát tác, Nhạc Nhạc liền nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, xảo quyết cười hề hề, nàng cũng minh bạch là trò quỷ của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc đối với tân được của mình tràn đầy mẫn ý, viên hồng sắc được hoàn này chính là... ..Cục Lạc tán, nam nữ thường dùng "Khách khách, sao ta lại thực sự là thiên tài như vậy, ta nghĩ, hần một đêm điên cuồng, một đêm buồn thả, há há, đến sáng ngày mai, ngay cả đến ngón tay của hần cũng phải run rẩy không ngừng nghỉ suốt tám ngày mười ngày, thế thì không thể nào động đến nữ nhân."

Nhưộc Tuyết đã biết là trò quỷ của Nhạc Nhạc, tính thích đùa của nàng cũng bị khơi gợi, liền yêu kiều mỉm cười với Lạc Kiệt. Nụ cười đó khiến cho hai mắt của hần trở nên đỏ ngầu, đột nhiên kêu "ngao" một tiếng, mở rộng vòng tay muốn ôm lấy Nhưộc Tuyết.

Lạc Hà há lại để cho hần càn quấy như vậy, vung chưởng đẩy hần văng ra cửa, chưởng này dùng Nhu Tự quyết, mặc dù ném đi rất xa, nhưng không làm tổn thương Lạc Kiệt, cũng là vì muốn tốt cho hần. Lạc Hà vốn minh bạch sự lợi hại của Nhưộc Tuyết, nàng có thể lập tức giết chết Lạc Kiệt, Lạc gia cũng có thể tiến lên Thiên Nhai giác, tìm Ma Môn mà báo cừu. [Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull.vn](http://truyenfull.vn)

Lạc Kiệt đang nằm trên đất, dùng cặp mắt đỏ ngầu, uất hận nhìn Lạc Hà một cái, sau đó điên cuồng kêu một tiếng, chạy khỏi nội viện, tìm đám thê thiếp của hần để tiết hoá.

Ồn ào như vậy, chúng nhân vừa rồi cũng không còn hứng thú nữa, An Định Thư nói sang chuyện khác: "Lạc Hà huynh, hung thủ thực sự ám toán San muội, đã có manh mối gì chưa?"

Lạc Hà cười khò: "Thực không dễ tra xét, tiểu muội ta náo loạn cả trời, chỉ là những người muội ấy đắc tội gần đây rất nhiều không đếm xuể, có nhi tử của Thanh Long đường đường chủ, bị nàng ta bẻ gãy tay, đầu tháng lại giết chết vài tên dâm tăng của Hoan Hỷ giáo, thiếu chủ của Thiết Kiếm môn cũng thường bị nàng bắt nạt, vài ngày trước còn hoạn đừa con độc nhất của Kim gia, hai lão nhân gia Yếu Tử Yếu Hoạt đùa bốn, những sự việc của nàng ta thật nhiều không kể xiết!"

"Nhị ca... huynh tại sao lại nói ta như vậy, những việc như vậy mà cũng nói ra." Giọng nàng có chút giận dữ, liền liếc Nhạc Nhạc một cái, thấy hần không biểu thị chút biến hoá nào, nên hơi yên tâm.

Nhạc Nhạc minh bạch, Lạc Hà cố ý nói đến một số chuyện cũ của Lạc San, để thuyết minh cho bản tính điều man của nàng ta, không muốn hần bị dung mạo kiều mỵ ôn nhu của nàng ta đánh lừa, ý muốn nói là không đồng ý cho bọn họ lai vãng. Bất quá, Vương Nhạc Nhạc hần không sợ, hắc hắc, càng là nha đầu dã tính, hần lại càng hoan hỷ.

Chính vào lúc đó, hạ nhân đến báo: "Công tử, Vương gia đến!"

Hạ nhân vừa lui ra khỏi cửa, tức thì nghe thấy một thanh âm khàn khàn đầy uy nghiêm quát lên: "Hà nhi, tại sao lại khiến cho đại ca của con ở trong viện lý của nó phát cuồng vậy, mặc dù nó không có thành tựu gì, với con cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, cũng không thể làm cán như vậy!" Thanh âm vừa dứt, đã thấy một người chừng năm mươi tuổi, sắc mặt hồng nhuận, cặp mắt hồ tinh quang sáng rực, trên cằm bộ râu ngắn hoa râm không giận mà uy. Quét cái nhìn qua một lượt bảy người bên trong, liền hơi kinh ngạc nhìn Nhưộc Tuyết và Nhạc Nhạc.

"Cha, nhị ca cũng có làm gì đâu, là đại ca tự nhiên phát cuồng, liên quan gì đến chúng con!" Lạc San nũng nịu nói.

"Hai người này là?" Lạc vương gia nhìn Nhạc Nhạc với Nhưộc Tuyết.

Nhạc Nhạc đối với Lạc vương gia hoàn toàn ngưỡng mộ, đưa Nhưộc Tuyết đến hành lễ, nói: "Văn bối Vương Nhạc Nhạc (Chung Nhưộc Tuyết), tham kiến Lạc vương gia!". Nhạc Nhạc cùng Nhưộc Tuyết tuy là thứ dân, tức phải xưng hô là "thảo dân", nhưng vì tính khí của họ, không dễ quyền quý làm mất đi tư cách của mình.

Lạc vương gia lắng nghe, thầm khen bọn họ, đặc biệt là nhìn Nhược Tuyết, nói : "Cô là Băng Tuyết Ma Nữ, Chung Nhược Tuyết?"

"Chính thực là văn bối!"

"Hay lắm, quả nhiên danh bất hư truyền! Đa tạ cô đã cứu giúp Định Thư và San nhi, lão phu ở đây xin đa tạ nhị vị!" Lạc vương gia cười nói.

Chính lúc này cận vệ của Lạc vương gia tiến tới gần, nhẹ giọng nói: "Đại công tử chỉ trúngh phải xuân dược, hiện đang ở thư phòng tiết hòa, thân thể tịnh không có gì đáng ngại, tất cả sẽ ổn!"

Lạc vương gia lộ vẻ vui mừng, nói: "Tất cả đều tốt rồi. À, thật là một đứa con chẳng ra gì!" Lại tiếp tục nói với bọn họ : "Các vị hãy cứ tiếp tục, ta cũng xin cáo từ. Hà nhi, hãy tiếp đãi chư vị ân nhân thật tốt cho ta!". Nói xong cáo từ mọi người rồi rời khỏi, đến nhanh, đi cũng nhanh, thật xứng đáng là người đứng đầu quân đội, làm việc rất linh động.

Lạc Hà liền cười ngượng nghịu, nói : " Ta muốn nhị vị vui lòng, lại không tưởng rằng đại ca lại gây ra điều phiền muộn như vậy, làm nhị vị không thoải mái. Ài, ta kính nhị vị một chung, coi như chịu tội thay, Ặn!"

Nhạc Nhạc nâng ly, thầm nghĩ : "Hừm, vui hay không vui đối với ta không quan trọng, hôm nay ta đến đây vì nể mặt em gái ngươì, cũng không cần ngươì phải phân trần, lần này ta nói với ngươì, không như ta với Nhược Tuyết nói chuyện tình cảm!". Nghĩ vậy nhưng lập tức nói: "Ặn! Nhị công tử đích thực hào hiệp, ta cùng kính ngươì một ly, Nhược Tuyết"

Nhợc Tuyết hiểu rằng Nhạc Nhạc muốn ra về, cảm thấy rất vui, cũng nói: "Nhợc Tuyết kính nhị công tử một ly, thỉnh!"

Nói chuyện khoảng một lúc, Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết ly khai Lạc vương phủ.

Cả hai quay trở về quán trọ, trên đường đi, tay trong tay một cách thân mật, bỗng nhiên thành Nam xuất hiện một quảng khói đỏ, làm chói sáng cả một vùng trời đêm huyền ảo. Nhược Tuyết thần sắc đại biến, nói: "Thánh môn đã bắt tin cầu cứu! Nhạc lang, hãy trở về quán trọ trước!" Nói xong không chờ Nhạc Nhạc hồi đáp, tự phi thân bỏ đi về phía phát ra tín hiệu.

Nhạc Nhạc có thể cùng nằng nạo hiềm, mặc dù bản thân công lực không đáng kể, nhưng sử dụng bộ pháp "Hoa Gian Vũ Bộ" khả dĩ có thể tự bảo vệ được mình. Hết to một tiếng "Đội ta với!" rồi khẩn trương chạy theo Nhược Tuyết.

Khi Nhạc Nhạc chạy đến một tòa trang viện, bên trong âm thanh chém giết không ngừng truyền lại, liền phi thân lên bức tường cao ba trượng của trang viện, ở sân trong hai phe phân ra rõ rệt, khoảng bốn mươi tên thanh y nhân đang vây hãm hai mươi tên hắc y nhân, bọn hắc y nhân đích xác là ngươì của ma giáo, Nhạc Nhạc nghĩ Nhược Tuyết thường mặc đồ đen, bọn ngươì kia cũng mặc đồ đen như vậy, thông minh? Bất quá lần này thực sự là ngu ngốc, như vậy làm sao hắn tìm và nhận ra được Nhược Tuyết.

Còn Nhược Tuyết ư? Nàng hiện đang ở trên mái ngói.

Bóng tuyết nhảy múa, hắc ảnh phiêu phưởng, hoa tuyết rơi trên hoà diễm, đồng thời dung hoá nó. Hoà diễm từ đâu? Đó là từ tay ngươì, hai ngươì bốn chường, tứ bề hoà diễm, vây quanh bốn phía Nhược Tuyết, rõ ràng là sở trường phối hợp công kích, thập phần hoàn mỹ.

Nhợc Tuyết công lực đại tiến, vẫn thông thả chiếm thượng phong, vừa đánh vừa nói: "Hai tên khốn các ngươì, trước mới phục kích ta, nay lại tấn công phân đàn thánh môn, muốn khai chiến với thánh môn chúng ta sao?"

Một ngươì cuồng tiếu đáp: "Thánh môn ư? Hắc hắc, với bọn ngươì thôi, Vạn Lý Minh bọn ta tất nhiên sẽ tấn công lên Thiên Nhai Giác, ma môn sẽ trừ danh trên giang hồ! Ngươì hạ sơn lần này đúng vào thời điểm tiêu diệt ma môn, nên mình chủ mới phải bọn ta đi giết ngươì, không ngờ lại để ngươì chạy thoát!"

Một ngươì khác cười nói: "Nữ oa oa, ngươì công lực tiến bộ đích thực rất nhanh, nếu như ngươì gia nhập Vạn Lý Minh, ta sẽ bảo đảm với mình chủ, không truy cứu thân thể ngươì nữa? Nếu ngươì bỏ tới đầu sáng, thì dư đảng ma giáo của ngươì nhất định cũng sẽ gia nhập theo, hê hê!"

"Ngươì nói nhảm, bằng vào Vạn Lý Minh nhỏ bé các ngươì, sao có thể là đối thủ của gia gia ta được! Ta không tin!" Nhược Tuyết giận dữ đáp. Dưới cơn phẫn nộ, chiêu thức theo đó hỗn loạn, hai tên cười ha hả, hoà diễm tăng mạnh, tận sức công kích.

Nhạc Nhạc nhảy vào sân trong, rút trường kiếm hướng tới một thanh y nhân đâm tới. Nhạc Nhạc hiện nay công lực đã tăng thành nhất lưu cao thủ, cảnh giới tuy cao nhưng chiêu thức kém cỏi, Loạn Hoa Trảm dùng loạn lên, xử kiếm pháp cực kỳ không thuận ý.

Hắn nghĩ thầm "Ta sao lại quên mất nguyên bản kiếm pháp nhi, thế này, ta đỡ, ta tránh, ta đâm, nguyên lai đánh tiếp thế này, rồi ta bỗng nhiên quên mất, ồ, đúng rồi, đúng là như thế, hừ, dùng nửa chiêu đầu thì lại quên mất nửa chiêu sau."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 08: Tạm biệt (Hạ)

Trên một bãi đất trống, giữa lúc những thanh y nhân và hắc y nhân quần đấu bỗng xuất hiện một lam y thiếu niên, né Đông nhảy Tây, khiến cho cuộc đấu đã loạn lại càng thêm loạn. Chẳng qua bộ pháp "Hoa Gian Vũ Bộ" quả thực công hiệu, như những cánh hoa bay lượn giữa không trung thu hút đám ong mật, âm thanh "vo vo" gây rối loạn khắp nơi, kỳ quái ở chỗ, thiếu niên nhân chỉ chạy qua nhảy lại mà khiến cho tình thế thay đổi lớn, tác động rất lớn đến đám hắc y nhân, khiến chúng quay trở lại tiêu diệt đám thanh y nhân làm chúng phải kêu như khóc cha chết mẹ, dĩ nhiên là có vài lời thóa mạ "Lam y tiểu tử, mẹ nó đúng là loạn động, hại lão tử văng cả đầu, a..." lời vừa thốt ra, chưa kịp mở miệng tiếp đã bị hắc y nhân sấn tới một đao cửa cồ, lời đến miệng mà không thể nào thốt ra hết được, căn bản bởi miệng hắn còn đang bận phun huyết...

Một thanh y nhân thốt lên: "Vạn Lý Minh chúng ta đâu có thù oán gì với ngươi, nhị cầu ca, trên đầu ngươi có nhiều tình tứ quá! A..." Hắn bỗng phát hiện nhiều thanh đao trên phần lưỡi đều có một ngôi sao, hắn mỉm cười, cuối cùng cũng nghĩ ra, trên đao có tình tứ, có lẽ nào đây chính là thanh "Tình Đao" trong truyền thuyết?

Hơn mười tên thanh y còn lại, vì phải khổ đấu với hơn hai mươi hắc y nhân, nên vô phương chống lại thân pháp loạn xạ của lam y thiếu niên.

"A, Ta không thể chịu đựng được nữa!" Một trong những tên thanh y nhân không còn chịu đựng được nữa, bàn tay trái đặt lên đầu mình, vỗ mạnh một cái, do nội tâm của y vô cùng thống khổ, nên đã tự kết liễu mình.

Bên cạnh xác chết của tên thanh y nhân, dưới sự vây khốn của hai mươi tên áo đen, bọn thanh y nhân biến sắc mặt, một vài tên bình tĩnh liền nhảy đến trước mặt Nhạc Nhạc hỏi: "Xin hỏi lam y đại ca, quý danh là gì?"

Nhạc Nhạc không quan tâm, tiếp tục chạy: "A, ngươi nói với ai?"

"Ngươi!"

"Ồ? Ngươi hỏi ta việc gì? Ta không nghe rõ!" Trong khi nói vẫn tiếp tục chạy.

Tên thanh y nhân nước da tái xám, đôi môi nhợt nhạt, run giọng nói: "Ta đã hỏi ngươi, ngươi tên họ là gì?"

"Ta à, ngươi hãy nói trước, tên ngươi gọi là gì? Ngươi không nói tên, ta sao lại nói ra tên ta, nói tên ngươi lạ nào!" Nhạc Nhạc bất ngờ tăng tốc nhanh.

Thanh y nhân, nhãn tình ánh lên vẻ xanh xao, toàn thân run nhẹ nói: "Ta tên là Trương A Tam, ngươi có thể nói tên chứ, đích danh ngươi tên gì? Đại hiệp?"

"Ta tên là Vương Nhạc Nhạc!" Nhạc Nhạc đột nhiên ngừng bước, trên trán đổ mồ hôi, tiếp tục nói: "Thì ra ngươi là người, làm ta sợ chết khiếp!"

Tên thanh y nhân nghe xong lời nói của Nhạc Nhạc, hét lên giận dữ, khuôn mặt nhăn nhó, miệng sùi bọt. Sau khi tra xét cái chết của hắn, nguyên do tàu hỏa nhập ma mà chết chứ không phải trúng độc, "Hoa Gian Vũ Bộ" làm cho người ta hoa mắt chính là lý do, ài, đây chính là lý do, không còn cách lý giải nào khác!

Một trong những hắc y nhân, đôi mắt lóe sáng, tỏ vẻ sùng bái đối với Nhạc Nhạc, cất giọng nói: "Vương huynh đệ, đích thực cao minh, Thánh môn huynh đệ bọn ta rất bội phục, nguyên lai là đã gặp qua! Ta là Lý đàn chủ, tính danh là Lý Phú Quý!"

"Ha ha, Lý Phú Quý, Lý đàn chủ, các hạ vẫn tốt chứ, ta lại không nhớ ra" Chợt nghe thấy tiếng Nhược Tuyết kêu lên, Nhạc Nhạc chợt bồn chồn lo lắng.

Nhược Tuyết đã hồi phục được thương thế, toàn lực phát động "Tuyệt Vũ Phân Phi" công pháp, liền mình tiếp nhận một kích, toàn thân bị đẩy lùi mười bước, ngay lập tức phun ra ba tia tiên huyết, thân sắc xám xanh. Còn về phía đối phương, vì nghĩ Nhược Tuyết sợ Hỏa Diễm Chưởng nên chỉ sử dụng tám thành nội lực, nên bị toàn lực sát chiêu mười thành công lực của Nhược Tuyết kích trúng, ngũ tạng lục phủ lập tức bị đóng băng, ngã xuống sân, chết ngay lập tức.

Tên còn lại thấy đại cục đã định, ôm xác tên kia phi thân đi: "Ma môn sẽ bị diệt, lần sau các người sẽ bị tiêu diệt! Vạn Lý Minh và bọn ngươi vẫn chưa xong đâu". Âm thanh tức giận, càng lúc càng xa dần.

Người này thật ngu dần, Ma môn mà bị tiêu diệt, thì người ta cũng không để yên cho Vạn Lý Minh, hắc bạch giang hồ đảo lộn hết cả rồi.

Nhược Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống, thấy Nhạc Nhạc cũng ở đây, tinh thần hoan hỷ, bỗng phun ra một ngụm máu, nhẹ cất tiếng: "Nhạc lang! Chàng cũng đã đến!"

Nhạc Nhạc ôm ghì lấy nàng, quan tâm nói: "Nhược Tuyết, ta đang chờ nàng, ồ, nàng đã bị thương ư? Nghiêm trọng quá, nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi nào!"

Nhược Tuyết nhìn thấy hấn lo lắng cho mình như vậy, cảm thấy rất vui, nhẹ nhàng đáp: "Chỉ bị thương nhẹ, đừng quá lo ngại!". Nói xong liền xoay đầu, nói: "Lý đàn chủ, Thánh môn có tin tức gì vậy?"

Lý đàn chủ thần sắc âm trầm, cung kính đáp: "Thuộc hạ vừa nhận được tin tức của Thánh Môn hôm nay, hiện đang bị Vạn Lý Minh cùng với Đào Cốc vây công, thuộc hạ đang chuẩn bị quay trở về Thánh Giáo, liền bị tập kích bởi bọn chúng! May thay gặp tiểu thư đến kịp, nếu không bọn thuộc hạ sẽ chẳng còn trông thấy mặt trời lần nữa rồi."

Xung quanh khu vực đã có người bảo vệ, Nhạc Nhạc đỡ Nhược Tuyết, nhẹ nhàng cất bước đi đến nhà trọ.

"Đào Cốc cùng với Vạn Lý Minh thế nào lại thống nhất với nhau, Đào Cốc cóc chủ giao tình với cha cũng không tệ, không hiểu vì sao họ lại đối xử với Thiên Nhai Giác như vậy?" Nhược Tuyết than lên.

"Nghe nói tấn công Thiên Nhai Giác còn có cao thủ Quý Ngục môn, Chu trưởng lão cũng bán rẻ thánh giáo, cho nên thánh địa bị người chiếm lĩnh!" Lý đàn chủ phẫn nộ nói.

"A, Chu trưởng lão sao đột nhiên phản bội Thánh môn? Hấn ta có quyền lực rất lớn ở Thánh môn mà, như vậy hấn đã phản bội lòng tin của phụ thân. Làm thế nào có thể biết được tin tức của phụ thân cùng mẫu thân bây giờ?" Nhược Tuyết cực kì phẫn nộ, chỉ là không biết hướng về đâu phác tác, chỉ muốn đi hỏi tin tức phụ mẫu, hy vọng tìm được an ủi.

Nhạc Nhạc nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng muốn an ủi vài câu, nhưng cũng không nói nên lời, bởi vì cái gì hấn cũng không biết, chuyện Ma môn không nghe sư phụ nói nhiều, sư phụ hấn chỉ quan tâm môn phái nào có nhiều mỹ nữ, cho nên chỉ nói cho Nhạc Nhạc toàn chuyện có liên quan đến mỹ nữ. Nếu mà nói đến thiện tâm, sư phụ hấn chỉ có thể tu tâm ở chỗ toàn hòa thượng, võ công cực cao, chán ghét dâm tặc, từ nay về sau tránh xa bọn họ.

Nhược Tuyết nói: "Ngày mai ta phải trở lại Thiên Nhai giác, theo tình hình này thì không còn cách nào khác. Lý đàn chủ ngày mai sẽ hộ tống ta trở về, ở đây sẽ không còn được an toàn nữa"

Lý Phú Quý ở ngoài trả lời: "Tuân lệnh, tiểu thư! Thuộc hạ đã thu dọn, sáng sớm mai có thể lập tức khởi hành"

"Thôi, ta cũng đã mệt rồi, Nhạc lang chúng ta về đi nghỉ thôi". Bọn thuộc hạ lập tức dẫn đường.

Nhạc Nhạc nhận thấy "Ngự Nữ Tâm Kinh" quả nhiên lợi hại, sử dụng phương pháp như giao hợp chú tâm trị thương cho Nhược Tuyết, đưa dương căn tiến sâu vào trong thân thể nàng, chậm chậm đưa dòng Ngự Nữ chân khí vào trong nội thể Nhược Tuyết, chân khí sau khi vào cơ thể được Nhược Tuyết điều khiển dần dần hồi phục những kinh mạch bị tổn thương. Tu luyện "Ngự Nữ chân khí" cũng giống như "Tiên Thiên chân khí", nhưng liệu thương thì có tác dụng lớn hơn rất nhiều so với "Tiên Thiên chân khí", sau vòng chu thiên, nội thương đã hoàn toàn bình phục.

Nhạc Nhạc cảm thấy nội thương nàng đã lành, tiện thể bây giờ chuyển sang mục đích chính. Miệng nở nụ cười tà dị, tại phong nhũ của Nhược Tuyết miệng hấn liền ngậm lấy hạt châu nhỏ trên đỉnh.

Nhược Tuyết sớm đã bị kích thích dục hỏa, nhìn Nhạc Nhạc như khêu gọi, không kìm được ôm sát Nhạc Nhạc vào người, nói một cách yêu kiều: "Nhạc lang yêu quý của ta! Nhạc lang..."

Nhạc Nhạc nghe thấy lòng rất phấn khởi, càng mãnh liệt hơn, ra sức chinh phục Nhược Tuyết, miệng cười nói: "Tỷ tỷ tốt, thích chứ, sau này hàng ngày ta sẽ mang đến cho tỷ khoái lạc!"

"Ta cảm thấy rất thoải mái! Nhạc lang, ta muốn mỗi ngày với chàng đều như vậy! A, cho đến sau này!" Nhược Tuyết co thắt một cách mãnh liệt, lại chìm vào cơn kích tình, khoái cảm xâm nhập ở mọi cơ bắp, làn da trắng mịn đã trở nên hồng hào.

"A, hảo ca ca, a, đừng ngừng, tiếp tục đi mà! Ca ca!" Nhược Tuyết toàn thân như phát cuồng, không thể ngăn nổi cơn khoái lạc đang ập tới, vội ôm cứng lấy đầu của Nhạc Nhạc để lên nhũ phong trắng như tuyết của mình, toàn thân uốn éo như rắn bò.

Nhạc Nhạc tiếp tục ra vào trên thân Nhược Tuyết một cách mãnh liệt, sau nhiều lần như vậy, cử động chậm dần, bắt giác chìm vào trong giấc ngủ, ánh mắt thu lại, trên môi nở một nụ cười gượng gạo. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Nhược Tuyết nhẹ kêu một tiếng, trong lòng không khỏi lộ vẻ yêu mến, nhẹ lên tiếng "Nhạc lang, ca ca tốt của ta, thiếp sợ ngày mai sẽ rời khỏi một mình mà không có chàng theo bên mình, ca ca tiếp tục ứng thí và nhớ bảo trọng, thiếp sẽ sớm quay trở lại, chàng nhất thiết phải nhớ thiếp! Nhạc lang, thiếp yêu chàng!"

Nàng đã để lại một phong thư, giải thích rõ nguyên nhân, nhẹ nhàng hôn Nhạc Nhạc, lòng không nở rời xa, cuối cùng thốt lên một tiếng oán than, quay mình rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 09: Mộ Dung

Khi Nhạc Nhạc thức dậy thì mặt trời đã lên cao, trên mặt hiện lên nét cười khổ nhìn xuống bức thư Nhực Tuyết để lại. Trong tâm Nhạc Nhạc có nhiều điều thực sự khó nói, tự thấy bản thân trong giang hồ, một điểm cũng không hiểu biết, thật khó có khả năng tái kiến Nhực Tuyết, trong tâm thâm phát thệ, phải đề cao công lực bản thân. Nhớ lại trận chiến trong đêm vừa qua, không ngừng tái hiện lại trong tâm trí Nhạc Nhạc, ngay cả chiêu thức quen thuộc "Loạn Hoa Trảm" cũng quên sạch bảy thành, chiêu thức loạn xạ, ko ra gì cả.

Ngay tại giường, Nhạc Nhạc sau khi vận công đứng một vòng chu thiên mới mặc đồ rời khỏi giường, mang lá thư của Nhực Tuyết để vào trong người, sau đó liền đi về phía viện trung, tại viện trung vết máu lưu lại từ trận chiến đêm qua đã được rửa sạch, nhìn như chưa từng xảy ra chuyện gì tại đây vậy. Nội viện trống không, không một bóng người. Khẽ thở dài một cái, Nhạc Nhạc nhảy qua tường, đáp xuống một hẻm nhỏ bên ngoài y viện.

"Ah!", một tiếng khất cái mười hai mười ba tuổi, khắp người bản thủ quần áo tả tơi, đang giương đôi mắt sáng ngời nhìn Nhạc Nhạc, tiếng kêu hoảng sợ chính là phát ra từ hẻm, đôi mắt hắt hắt sự rất có hồn. Nhạc Nhạc liền ném cho y một đĩnh bạc, "Mau kiếm gì đó mà ăn cho no đi!"

Tiểu khất cái tiếp lấy đĩnh bạc, thấp phần cao hứng, luôn miệng cảm tạ. Nhạc Nhạc cảm thấy tâm trạng bớt chút ưu phiền, cảm giác đau khổ do phải chia tay với Nhực Tuyết đã bớt đi vài phần, khẽ động thân, rời khỏi con hẻm, Nhạc Nhạc hòa lẫn vào dòng người đông đúc. Nhưng tại nơi Nhạc Nhạc vừa rời khỏi, bỗng xuất hiện một đạo thanh sắc nhân ảnh, lặng lẽ bám theo Nhạc Nhạc.

Tại Phong Nguyệt khách sạn, phía ngoài bị bao bọc bởi một đám người, bên trong phát ra âm thanh của một cuộc quyết đấu, Nhạc Nhạc thoáng hiện một nét khổ tiểu, Phong Nguyệt khách sạn thực đang có náo nhiệt, tại đây mọi ngày đều có chuyện để xem. Từ ngoài vào đến trong, tầng tầng lớp lớp người bao quanh khách sảnh, đáng chú ý nhất là một hồng y mỹ nữ, tay sử trường tiên, cùng một thanh niên nhìn vào đích thị thế gia công tử đang giao thủ, cảm y thanh niên kia chỉ dùng tay không để đối chọi với mỹ nữ, vừa sử ra một chiêu, cảm y thanh niên liền nói: "Lạc San, mau dừng tay, ta còn vội đưa thiệp tử, nếu chậm trễ ta sẽ bị cha trách phạt, được không. Nếu không thì đành phải thất lễ rồi!"

"Ai cần ngươi phải khách khí, mau dùng công phu chân chính cùng ta giao đấu, muốn gì thì hãy nói với thanh kiếm này, đâu dễ gì bỏ qua cho ngươi được." Lạc San giận dữ nói.

"Úy, ta sao có thể giao thủ với cô đây, Lạc đại tiểu thư, cô đừng làm tổn thời gian của ta nữa."

Cảm y thiếu niên vẫn úy kỵ Lạc San, không dùng hết sức giao đấu. Lạc San thân hình mềm mại đánh đông né tây thỉnh thoảng thì đánh ra một chiêu.

Nhạc Nhạc không muốn quản chuyện của Lạc San để tìm thêm phiền phức cho mình, nhưng lại đang đi vào khách điểm để dùng bữa, bất đắc dĩ gặp ở đây rồi. Nhạc Nhạc cất tiếng nói với hai người phía trước hẻm: "Uy, nhị vị, che mắt đường đi rồi, thật khiến người ta đói chết mất, mà cửa thì bị nhị vị chặn mất rồi! Oh, chẳng phải San muội đây sao, muội thật thích gây náo nhiệt nha?"

Chúng nhân tại khách sạn đang thấp phần cao hứng, nhưng sự xuất hiện của cảm y thiếu niên đã làm họ bất ngờ, không hiểu sao y lại phóng túng đến vậy. Hơn nữa, tại Lạc Thành này, ai mà dám ra mặt đối với Lạc San đại tiểu tỷ như vậy!

Bất quá sự việc lại khiến mọi người thất vọng, Lạc San vừa nhìn thấy cảm y thiếu niên trên mặt đã thoáng hiện nét tiểu ý. "Ah", lúc đó Lạc San bỗng giật mình kêu lên, tiên pháp lập tức ngừng chiến, lập mà định thân, đầu lại trường tiên, nhẹ nhàng tiến về phía Nhạc Nhạc, ôn nhu cất tiếng nói: "Người ta đợi huynh cả nửa ngày trời, chường quây nói huynh không quay lại từ tối qua, muội đành đợi huynh tại đây, huynh chưa dùng bữa sao, để muội mời huynh dùng điểm tâm, muội biết rất nhiều món điểm tâm ngon tại Lạc thành, muội gọi để huynh thưởng thức nha!" Vừa nói, tả thủ Lạc San liền đầu luôn trường tiên.

Cảm y thiếu niên cùng mọi người đều bị lời nói của Lạc San làm cho ngây ngốc, nhìn thần thái thực nữ của Lạc San, ngây ngốc đến nửa ngày. Cảm y thiếu niên mỉm cười tiến về phía Lạc San nói: "Ài, Lạc San muội chúng ta đình thủ thôi. Oh! Tiểu muội này? Ta thấy, muội còn phải mời vị huynh đài này dùng bữa. Ai dà, hôm nay nặt trời mọc ở phương tây hay sao?"

Câu nói của cảm y thiếu niên làm đám gia đình cười nghiêng ngả, thật không biết sống chết, tại Lạc thành này ai mà không biết danh tiếng của Lạc San đại tiểu tỷ, cảm y thiếu niên nhìn Lạc San như chuột thấy mèo, những kẻ khác cũng không ngoại lệ.

"Tiên Vũ Thác, ngươi không được ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ, ngươi không phải là muốn khỏi cần đưa thiệp tử đấy chứ, còn không mau đi!" Lạc San sợ hẻm lại nói năng bậy bạ, liền cất tiếng uy hiếp.

"Phải chăng là Tiên Vũ thế gia chuyên chế tạo binh khí?" Nhạc Nhạc khẽ cười, chào hỏi cảm y thiếu niên: "Vị huynh đài này, mới sáng sớm San nhi đã chạy tới đây náo loạn cùng các vị, hặc hặc, tương lai sẽ gặp lắm phiền phức đó!"

Tiên Vũ Thác cảm thấy sợ hãi, nghĩ thầm: "Hắn là ai mà dám gọi 'San nhi', tại đây không ai là không biết Lạc vương gia, Lạc nhị công tử, thiếu niên này là ai, trông thật tuấn tú, nét mặt San nhi thì trở nên hồn nhiên, ha, người này là ai? Sau khi tới đây, không hề e ngại Lạc San". Nghĩ tới đây, Tiên Vũ Thác bước về trước cười gượng một cái: "Đâu có, San muội ôn nhu khả ái, sao có thể gây loạn được chứ, tất cả đều không phải do muội ấy, chuyện đó đều

do kiếm mà ra cả, ngay lập tức tại hạ sẽ sai gia nhân mang qua Lạc phủ, chậm nhất là ngày mai sẽ tới quý phủ" Thoảng nhìn ánh mắt Lạc San thấy nàng khá hài lòng, Vũ Thác nói tiếp: "Tại hạ Tiên Vũ Thác, thỉnh quý tính huynh đài?"

"Nguyên là Tiên Vũ thế gia Tiên Vũ Thác huynh, tại hạ Vương Nhạc Nhạc, chỉ là một thư sinh mà thôi!" Nhạc Nhạc khẽ cười.

Tiên Vũ Thác nghe thấy Nhạc Nhạc chỉ là một thư sinh, trên mặt thoáng hiện vẻ nuối tiếc, nhưng chỉ là thoáng qua, vội cười đáp: "Hạnh hội, hạnh hội, một ngày gần đây, mời huynh đài hạ cố tề trang, Tiên mỗ xin đi trước!" Nói xong cùng gia nhân liền rời khỏi. Đám đông thấy hết náo nhiệt cũng giải tán tức thời, một vài kẻ còn la hét tỏ ra đáng tiếc.

Lạc San thập phần nhu mì lại gần Nhạc Nhạc, cùng tiến vào khách điểm, gọi hai phần điểm tâm. Nhạc Nhạc vừa ăn vừa hỏi: "San muội, vì sao hần lại phải chạy? Chẳng phải có rất nhiều người theo bảo vệ hần sao?"

"Trước đây bọn chúng đến vẫn tới đây thường xuyên, nhị ca muội cũng thường theo bợ đỡ chúng!". Nàng đưa hai mắt thoáng nhìn xung quanh, hai bên là những đại hán mang y phục tầm thường, nhìn như giang hồ trung nhân.

Lạc San ăn rất nhẹ nhàng, nhìn nàng ăn trông thật hạnh phúc, đó là do có Nhạc Nhạc bên cạnh thôi...hắc hắc!

Nhạc San cất tiếng hỏi: "Nhạc Nhạc, Nhược Tuyết tỷ sao không thấy?"

Nhạc Nhạc cười khỏ đáp: "Nàng ấy có việc phải rời khỏi! Sau này có cơ hội tất sẽ gặp lại!"

"Thật tốt, hôm nay muội sẽ đưa huynh du ngoạn nha!" Tiểu nha đầu thấy có cơ hội hai người ở riêng, thì đắc ý vô cùng. Nhạc Nhạc hiện tại không có việc gì khác, lại không hiểu biết nhiều về Lạc thành, cũng vui vẻ đồng ý, hộ tống tiểu nha đầu vui đùa.

Lạc San kéo Nhạc Nhạc, theo đường mòn nhằm bắc môn đi tới, qua khỏi bắc môn hai người đi thêm hai dặm về phía đông, chính là tới Tinh Nhân hà, ngược về phía thượng du người qua lại đông đúc, rất nhiều thư sinh văn sĩ, cũng có từng cặp tình lữ sóng đôi ngoạn cảnh, tương sinh tương ý. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Vui vẻ đi bên cạnh, Lạc San khẽ nép vào Nhạc Nhạc, song nhũ thản nhiên chạm vào cánh tay Nhạc Nhạc, thần thái hết sức thân mật, nhũ nhuyển trên đỉnh ngọc phong của Nhạc San không ngừng ma sát trên cánh tay Nhạc Nhạc, thật khiến Nhạc Nhạc tâm đầu dương cường, hỏa dục trong tâm không ngừng gào thét, nếu đằng sau không có đám hộ vệ đi theo, thì cánh tay của hần đã làm loạn lên rồi.

Trời đã bắt đầu mưa, nhiều người đã chuẩn bị chờ đón những cơn mưa thu, gió hiu hiu thổi, Lạc San nép hần vào lòng Nhạc Nhạc, hướng tới Nhạc Nhạc hoài vọng một chút che chở. Thật tốt, không cần phải đi xa đã thấy một mái đình đồng thời tại đây cũng có nhiều người đang đứng tránh mưa.

Nhạc Nhạc đỡ Lạc San tiến về lương đình, tất cả nam nhân đều ngược nhìn Nhạc San, mọi ánh mắt đều dừng lại trên song nhũ phong mãn của nàng ta. Nguyên lai cơ thể nàng chỉ mang một tấm áo tơ mỏng, nay lại bị nước mưa làm ướt, khiến lộ ra song đỉnh ngọc phong như ẩn như hiện, đặc biệt trên ngọc phong đỉnh, đích thị một phần của tiểu trần châu sáng ngời đột nhiên hiển lộ. Nàng ta rút lại vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình, "Ah!" thất thanh kêu lên một tiếng, lao thẳng vào lòng Nhạc Nhạc, ngọc nhũ phong mãn đích thực áp chặt lên bộ ngực của hần.

Nguyên lai khi cơn mưa tới, chỉ trong khoảnh khắc đã qua đi, đây cũng chính là trò đùa của thiên nhiên, trên con đường đầy sỏi, thoáng có chỗ nước đọng, nhưng không có bùn, mưa đến mưa đi, mang lại cho con người một cảm giác mới, không khí tươi mát, cảnh sắc lại thêm phần tươi đẹp.

Không xa ngoài kia chính là Tinh Nhân hà, tại bên trong đình tự nhìn về phía Tinh Nhân hà, thấy ngư thuyền tại hà như tranh vẽ. Nhẹ nhàng hướng tới Lạc San, Nhạc Nhạc lặng người ngắm nhìn, đối diện chính thị là ngọc hà san, lưu lại trong đáy mắt, phong nhũ thấp thoáng hội tụ như đỉnh núi ẩn sau dải sương mai. Dịu dàng khẽ ngâm:

Hồng diệp văn tiêu tiêu, trường đình tư nhất biêu.

Tàn vân quy ngọc hà, sơ vũ quá trung tiêu.

Thụ sắc tùy quan huýnh, hà thanh nhập hải tiêu.

Lạc thành kim dĩ đáo, do tự mộng ngư tiêu.

Tạm dịch là:

Cỏ hồng sao chậm úa, trường đình mái cô đơn.

Mây tan màu ngọc bích, mưa xa gầy tiếng đờn.

Sắc màu như tan biến, âm âm biển khơi xa.

Lạc Thành như đã lại, mãi mơ mộng ngư tiêu.

(Huynh Vandai79 dịch)

Xung quanh lập tức truyền lại những âm thanh coi thường, duy chỉ có một người nói khác, có vẻ thương thức bài thơ: "Thơ hay, huynh đài văn phong bất phàm, ý cảnh thật sâu sắc, chỉ tại nhân thể mâu thuẫn đồ kị mà thôi, như huynh đài sao không tới Lạc thành, hưởng thụ hiện thực, để quên đi người trong mộng ước, có được hay ko chỉ là chuyện sau này, hiện tại vẫn đang hiện hữu đây mà!"

Người đó nhân diện như bạch ngọc, so với Nhạc Nhạc còn thấp hơn nửa cái đầu, có thể thấy đây là một người thấp bé, bạch y phiêu phiêu, trông thật nho nhã phong lưu.

"Oh! Thật quên mất, vậy chúng ta nhanh đi thôi." Nhạc Nhạc hứng thú thốt lên, trên mặt thoáng hiện nét tiếu ý.

Người đó bất giác ngăn ra, trong mắt thoáng hiện một tia dị thái, nói: "Hiện thực và mộng tưởng thật sự là mâu thuẫn, bất cứ ai cũng có quyền đeo đuổi mộng tưởng của bản thân. Từ bỏ hiện thực để đeo đuổi mộng tưởng, kết quả cuối cùng vẫn cứ là mộng tưởng mà thôi. Một số người đã mang mộng tưởng vào thực tế, sống cùng mộng tưởng, dần dần tiếp cận mộng tưởng, truy cầu mộng tưởng, hoàn thành mộng tưởng của bản thân, hiện thực bất quá là đa số mọi người đều như vậy. Huynh đài tất cũng minh bạch mà."

Nhạc Nhạc vui vẻ cười rồi nói: "Tại hạ trong tâm nhất hữu cảm xúc, khó nói thành lời, thật sự mộng tưởng hết sức đơn giản, chỉ cần trong hiện thực truy cầu tất sẽ đạt được, bất quá tại hạ thật không nguyện ý tìm kiếm, đây chính là mâu thuẫn mà huynh đài đã nêu! "

Thoáng mỉm cười, khẽ ngâm lại bài thơ của Nhạc Nhạc, thần thái tuấn mỹ tựa Trương Hà, ánh mắt xa xa tận chân trời, "Ngô tướng dục đắc, ngô tất đắc chi" đích thị hào khí, lam sắc y tung bay theo gió, tướng mạo thật phong lưu, tiêu sái.

Y nhân ngược nhìn quang cảnh xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Nhạc Nhạc, hình ảnh Nhạc Nhạc đã in đậm trong tâm y nhân, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới con đường sau này mà hần sẽ đi.

Gương mặt Lạc San ửng hồng xấu hổ, thật không biết cô đang nghĩ gì!

Bạch y nhân khẽ hỏi: "Dám hỏi huynh đài quý tính là chi, sao lại tới nơi này?"

"Tại hạ tên gọi Vương Nhạc Nhạc, còn huynh?" Nhạc Nhạc mỉm cười, bởi vì hần biết, bất cứ ai lần đầu nghe tên hần đều cười, bởi danh tự của hần thật đặc biệt.

Bạch y nhân quả nhiên cười lớn, khoe miệng thoáng lộ chiếc răng khểnh, trông thật đáng yêu, sau khi cười một hồi, bạch y nhân đáp: "Huynh đài danh tự quả nhiên độc đáo. Tại hạ phục tính Mộ Dung."

"Mộ Dung? Danh tự chỉ một từ, thực thì gọi là Mộ Dung Kỳ thì nghe sẽ hay hơn!" Nhạc Nhạc thăm nói.

Bạch y nhân nghe qua tâm hồn nhất chấn, nhưng không cách gì trách cứ Nhạc Nhạc, đành trấn áp sự rối loạn trong tâm trí.

Bỗng một gia nhân hướng tới Lạc San cung kính nói: "Tiểu thư, mới đây bên ngoài không được an toàn, lão gia truyền lệnh tiểu thư hồi phủ!"

"Chẳng phải cha đang ở quân doanh sao?" Lạc San ko rõ hỏi lại.

"Đây là, do nhị công tử truyền lệnh cho tiểu nhân." Gã gia nhân đáp.

Nhạc Nhạc minh bạch, việc này là do Lạc Hà sắp xếp, kẻ này theo lệnh trên mà làm, thật quá thực dụng và hữu lợi. Trong tâm Nhạc Nhạc đã có ý, nhất định đối với Lạc San sẽ giải quyết được.

Lạc San hạnh phúc nhìn Nhạc Nhạc, khiến Nhạc Nhạc thêm đỏ mặt: "Chúng ta mau về thôi, chắc là có chuyện khẩn cấp." Hướng tới Mộ Dung nói: "Mộ Dung huynh, cáo từ, hữu duyên tái kiến!"

Mộ Dung ngược nhìn về lam sắc thân ảnh phía xa, khẽ nói: "Hữu duyên tái kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hoa kiếp

Dùng xong cơm sắc trời vẫn mù mịt, Nhạc Nhạc ngồi ngẩn ở trong phòng, trong một tư thế thoải mái luyện nội công. Tư thế luyện công của hần thật đơn giản là nằm dài trên giường. Bình thường sau khi ngủ chán khí ở trong tiểu chu thiên kinh mạch tự động vận hành, nếu là muốn tiến một bước gia tăng

công lực, đi đến đại chu thiên thì không thể vận hành, khi đó Ngự Nữ Tâm Kinh đã âm thầm vận hành, chân khí từ hạ đan điền từ từ vận hành lên thượng đan điền, hai đạo chân khí cân bằng, lại giống như từ hai vùng ở đan điền từ từ lưu động tới các xương ở tứ chi, chân khí toàn thân vận hành một lần nữa, sau đó lại trở về hai vùng ở đan điền, chân khí tụ tập ở thượng đan điền, tiếp tục theo con đường ban đầu trở về hạ đan điền, và sau đó toàn bộ chân khí đều tập trung ở phần bẹn phía trên dương căn, dương căn đang mềm oặt đột nhiên bạo khởi, so với lúc giao hợp thì lớn hơn gấp vài lần, trên bề mặt gân xanh nổi lên, còn ẩm hắc sắc ban đầu trở thành từ hồng sắc, ngay khi chân khí trở về hạ đan điền, cái vật này lại biến thành dạng mềm xèo, cái dạng lúc này đã không thể biến lại được nữa, đến lúc này đã vận công được một đại chu thiên.

Hắn từ sau khi luyện công tinh lại thì đêm đã khuya. Trải qua nhiều lần luyện hoá, đan điền và không gian trong kinh mạch trông hơn rất nhiều, cảm giác giống như đôi bụng lúc bình thường, lần vận công này đan điền trống rỗng càng cảm thấy mạnh hơn, hắn trong lòng rất cần một lượng lớn chân khí, chân khí của hắn phần nhiều từ trong giao hợp mà có, vì vậy hắn cần nữ nhân, giống như sói đói rất cần thịt vậy, nếu là Nhược Tuyết thì càng tốt, hắn không tìm được tưởng tượng đến, cũng không biết nàng hiện tại đang ở đâu?

Xuống lầu tùy tiện ăn ít cơm rau, thấy có hàng trăm đôi mắt nhìn lên người mình, liền đi về hướng Tuý Tâm hồ, cái dục vọng khản thiết này thiêu đốt nội tâm của hắn, cái loại cảm giác lâu lắm rồi không có, tình huống giống như vừa rồi lúc bắt đầu luyện Ngự Nữ Tâm Kinh.

Noãn Tâm lầu, vừa lên thì hắn nghe thấy tiếng đàn, cái thuyền hoa này đỗ cạnh Noãn Tâm lầu, giống như người già thuộc đường đi, bất tri bất giác đã chạy tới.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy làn hương phong ào ạt, sáu giác quan của Nhạc Nhạc mười phần mất cảm, không chịu nổi khí vị cường liệt này, há miệng há hơi vài cái, ngừng đầu lên, đã có một trung niên tú bà vỗ một cái, mặc dù là trung niên, tư sắc hoàn toàn không tệ, tối thiểu cũng không như kỹ quán trước đây hắn từng tới, là loại lão tú bà mà lời nói đầy vẻ dâm dật. "Ồi chào! Vị công tử ca này thật là tuần tú, nô gia tiếp khách ở đây đã vài chục năm, cũng chưa từng thân mật với người nào dễ thương như thế này." Tú bà sắc mặt tràn đầy tiểu dung, hai tay không thành thật múa may trên người Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười khỏ, ài, tú bà ở đâu cũng giống nhau, lần này đến kỹ viện, chưa gặp được cô nương, đã bị một nhân vật cấp lão mụ từ chiếm tiện nghi, liền nói: "Tìm năm vị cô nương thượng hảo hạng!" Căn cứ theo tập quán đến kỹ viện trước đây của hắn, tối thiểu cũng phải năm vị cô nương mới đủ cho hắn giày vò một lần.

Tú bà sau khi nghe xong, thập phần kinh hãi, xác nhận lại về không tin: "Công tử gia, ngài nói là năm người à? Các cô nương ở chỗ chúng tôi đều học qua sàng đấu bí thuật, mỗi một khách nhân, tất cả đều dùng không hết." "Chẳng lẽ có sinh ý mà không làm à?" Nhạc Nhạc cười tà dị, ngón tay xuất ra chút Ngự Nữ chân khí, xoa một cái lên tóc nhũ của bà ta, tú bà toàn thân chấn động, hai má đỏ hồng, thoải mái hơn trước liền kêu lớn: "Tiểu Đào, lựa lấy năm cô nương xinh đẹp bồi tiếp vị công tử này!"

Nhạc Nhạc bỏ lại tú bà đang ngây người ra trên ghế, cười ha ha cùng Tiểu Đào, đem theo năm vị cô nương có chút tư sắc, tiến đến khách phòng.

Nửa canh giờ sau, Nhạc Nhạc nhìn năm thân thể bạch nõn đang say ngủ trên giường, lắc đầu cười khỏ, hắn đã minh bạch vì sao Nhược Tuyết lại dễ dàng thoát khí như vậy, hiệu quả của tầng thứ năm "Ngự Nữ Tâm Kinh" của bản thân cũng bị hắn tìm ra, trước đây thì năm nữ nhân phổ thông cũng được rồi, hiện tại thì hoàn toàn không biết phải cần đến bao nhiêu người đây.

Hắn đánh thức một con cừu nhỏ trong số đó, nói: "Tiểu Nguyệt! Lại giúp ta kêu thêm năm cô nương khác đến, các nàng không đủ!"

Tiểu Nguyệt vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say, thẹn thùng hoan hỷ nói: "Công tử còn nhớ tên của nô gia nha, chàng thật lợi hại, nô gia lâu lắm rồi chưa được hạnh phúc như bây giờ! Ồ, Bọn họ đều ngủ say rồi, thiếp sẽ giúp chàng đi gọi thêm vài tỷ muội khác tới!" Nàng khoác y phục lên người rồi chạy ra ngoài. Một canh giờ sau, nhìn lên giường, là mười lăm ngọc thể tuyệt bạch, Nhạc Nhạc lại không nín nổi cười khỏ, nếu lại đến một kỹ lâu khác thì không đủ tiền, trong số các cô nương, chỉ duy nhất có Tiểu Nguyệt còn tỉnh táo, như mị nói: "Công tử, ngoài kia không còn cô nương, chàng làm lại với thiếp nha!" Nói xong nàng mềm mại bò tới, Nhạc Nhạc như tên trên dây cung, không thể không phát, ôm lấy ngọc đồn bạch nõn đầy đặn của Tiểu Nguyệt, Nhạc Nhạc gầm lên một tiếng, bạo lực tiến nhập thân thể của nàng. Tiểu Nguyệt chỉ có thể bò trên nền đất, toàn thân vô lực, lưng ong hời hả chuyển động, bản thân vừa thống khổ lại vừa khoái lạc cực độ. Đến khi không chịu được nữa, Tiểu Nguyệt kêu lên một tiếng, mái tóc dài điên cuồng tung bay, làn da màu mỡ đỏ mỗi lúc một hồng ửng, cặp môi anh đào chúm chím liền mở rộng, như khắp như tổ kêu nhẹ nhẹ: "Vương công tử, công tử!"

Sau khi thỏa mãn, linh thức của Nhạc Nhạc đột nhiên linh mãnh trở lại, chiếu rọi cả toà tiểu lầu, tựa như có thể cảm thụ được đến từng người trong mỗi gian phòng của toà tiểu lầu, thể hình, tuổi tác của người đó, người đó đang làm gì. Đến tầng cao nhất của lầu, hắn cảm nhận được một nữ tử trẻ tuổi vô công cực cao, võ công của nàng ta so với Nhược Tuyết chỉ kém chút ít, gần giống công lực của Lạc Hà. Có một người quen thuộc đang muốn bước vào cửa. Người này thân thể cao lớn, võ công vượt trội chính là Tiên Vu Thác.

Cái cảm giác này chỉ trong chớp mắt, hắn lại lĩnh hội đến tình cảnh mỹ diệu thiên nhân hợp nhất, toàn thân kích động ôm hôn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt lần này lại không hôn mê ngã xuống, cảm thụ sự kích động, sự nhiệt tình của Nhạc Nhạc, cũng nhiệt liệt ôm hôn hắn đáp trả, lưỡi thơn quấn quít làm một, rất lâu sau vẫn không thể phân khai.

"Công tử, thiếp lại phục vụ chàng mặc áo nhé!" Tiểu Nguyệt toàn thân mỗi một, sau khi giúp hắn xoa bóp toàn thân, đã mặc thái y trước.

Nhạc Nhạc bởi vì được nàng bồi tiếp, chạy đến khách sảnh. Tiên Vu Thác đang bồi tiếp nói chuyện gì đó với tú bà, bộ dạng không thể tưởng tượng nổi. Tú bà thấy Nhạc Nhạc xuống lầu, cười the the nói: "Ồi chà, vị công tử gia này, ngài có thể xuống đây, không phải khiến ta phải ngã vào vũng sinh này chứ, ngài xem đi, ở đây có nhiều khách quan như vậy, đều không tin là hơn mười cô nương chỉ để bồi tiếp cho một mình ngài, đó đó, các ngài tin rồi chứ!" Bà ta quay về phía đám khách nhân uống rượu giải sầu kêu lên.

Có không ít khách nhân chạy lên gian phòng ở lầu trên xem xét, sắc mặt đều chấn kinh chạy ra, bàn tán một hồi, sau đó tìm đến kỹ viện khác.

Tiên Vũ Thác cười cười kêu lên: "Vương huynh, huynh thật là lợi hại, ngày mai phải ứng thí rồi, lại đến thanh lâu đùa bỡn, làm cho tất cả chúng tôi đều không có nữ nhân để vui đùa, hôm nay ta đến đây cũng không dễ dàng gì, các cô nương ở đây lại xinh đẹp, xem ra ta chỉ có thể đi đến kỹ viện khác thôi." Nói xong kéo hắn đến một bên khe khẽ hỏi: "Huynh đệ, có bí quyết gì không?"

Nhạc Nhạc cười khỏ, là hắn muốn luyện công, Tiên Vũ Thác lại tưởng là việc đó, thiếu nữ nhân như vậy, là việc ngoài ý muốn, không biết có đủ tiền trả không đây. Đang muốn giải thích, tú bà đã tiến lên trước cười nói: "Công tử thật là lợi hại, làm cho các cô nương của chúng tôi còn nằm trên giường chưa dậy được. Còn về tiền không?"

Nhạc Nhạc có chút bất an hỏi: "Bao nhiêu?"

"Ài, ngài là khách hàng đầu tiên bốn lâu có vinh hạnh tiếp đón, ưu đãi cho ngài, chỉ thu khổ phí của các cô nương, một nghìn lượng."

Nhạc Nhạc hiểu rõ, một nghìn lượng cho mười lăm cô nương, tính không phải là nhiều, chỉ vì lúc này trên người hắn có mỗi hơn bảy trăm lượng, nên khổ não nói: "Nói đất thì không đất, chỉ là hôm nay đem không đủ tiền, để ngày mai đến bù thêm được không?" Ài, hắn lại nghĩ mình đang trong một kỹ lâu ở quê nhà.

Tú bà đột nhiên biến sắc, còn nhanh hơn lật sách, vừa rồi xuân phong tràn ngập, hiện giờ đã kết hàn sương, lạnh lùng nói: "Không có tiền mà cũng dám tới."

Đột nhiên bà ta nghĩ đến việc Nhạc Nhạc và Tiên Vũ Thác quen biết nhau, nói không chừng cũng là một công tử đại thế gia, chỉ là tẩu xảo không mang đủ tiền, liền chuyển giọng: "Ngài và Tiên Vũ công tử thân nhau như vậy, có thể mượn trước ít tiền để dùng được không?"

Tiểu Nguyệt cũng nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Nhạc Nhạc, chiếu theo kinh nghiệm về khách hàng của nàng, nhất định là thiếu ngân lượng, bèn ôm một hộp gấm đến, nói với Nhạc Nhạc: "Vương công tử, đây là tích góp của nô gia, công tử có thể mượn trước để chi dùng."

"Hả!" Ba người cùng kêu lên, Nhạc Nhạc hồ thẹn, Tiên Vũ Thác chấn kinh, tú bà tức giận.

"Ui, cái này, Tiểu Nguyệt nàng... ta có tiền, chỉ là không đủ thôi, không thể dùng tiền của nàng." Nhạc Nhạc bao nhiêu năm không đỏ mặt, đây là lần đầu tiên đỏ mặt, tuy nhiên không chắc sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Đôi mắt nhu mì của Tiểu Nguyệt đã róm rộ, bi thương nói: "Công tử có phải vì nghi ngờ tiền của nô gia không sạch sẽ, nên không dùng tiền của nô gia đúng không?" Tiểu Nguyệt đã mở hộp gấm, bên trên có một tập ngân phiếu rất dày, ở dưới lại có không ít châu bảo.

Tiên Vũ Thác nhân tình mở to, hắn không phải là không biết Tiểu Nguyệt, nàng vốn là hồng bài ở Noãn Tâm lâu, bình thường thì tiếp khách rất kén chọn, chọn được khách thì cũng băng lãnh bồi tiếp, rất hiếm khi thấy nàng chủ động tìm vui, lúc này lại khóc lóc muốn giúp khách nhân trả tiền, càng không lý giải nổi hắn càng sung bái Nhạc Nhạc hơn.

Nhạc Nhạc không biết làm sao, nói: "Ta, ta có tiền, không tin các người hãy xem."

Hắn kéo Tiên Vũ Thác lại một góc, thấp giọng nói: "Vừa nãy huynh muốn biết bí quyết gì phải không, ta cho huynh biết, dùng cái này, nhìn xem! Đây là loại thuốc có tên là 'Nhất Dạ Định', ta đã từng ở trong một tiểu thành, dùng một viên thuốc đại chiến với hơn ba trăm cô nương mà không đỏ, sau đó, các cô nương trong tiểu thành này trong vài ngày căn bản không thể tiếp bất cứ khách nhân nào khác, do vậy loại thuốc này còn gọi là 'Hóa Kiếp', cứ bảy ngày dùng một viên, tuyệt không tổn thương đến thân thể, mỗi viên một nghìn lượng, muốn mấy viên? Loại thuốc này chi phí cũng không phải rẻ, phải dùng loại Tụ Dương dược thảo cực kỳ khó gặp, một viên một nghìn lượng, kể cả là tể tướng, cũng chưa chắc đã có."

Tiên Vũ Thác nghe xong thần hồn điên đảo, rõ ràng là dược vật thần kỳ, dược vật phổ thông mà có thể chống chọi đến nửa canh giờ cũng là cực phẩm rồi, hơn nữa lại cực kỳ hại cho thân thể, dùng thứ dược phẩm này đối với hắn tiền không thành vấn đề, chỉ cần có thể chinh chiến trong rừng hoa, đặc biệt có thể khiến cho các vị cô nương si mê vì "đặc kỹ" của hắn, gào khóc muốn cho hắn tiền, cái cảm giác kiểu hành đó không phải dùng tiền là có thể mua được. Nhưng bản tính thương nhân khó lòng thay đổi, liền nghi hoặc hỏi: "Thực sự hữu hiệu chứ?"

Nhạc Nhạc cố ý làm bộ không cao hứng, lãnh đạm nói: "Bằng vào câu nói của huynh, lần tới sẽ bán hai nghìn lượng một viên, huynh hãy nhớ đấy."

"Được, ta mua trước hai viên."

Nhận đủ tiền, Nhạc Nhạc tràn đầy tiểu dung đi về phía trước mặt tú bà, trong tay vung lên hai tờ ngân phiếu, trước tiên an ủi Tiểu Nguyệt: "Nàng xem, không phải đã có tiền rồi sao?"

Vứt cho tú bà một tờ ngân phiếu, rồi quay lại lau nước mắt cho Tiểu Nguyệt, dịu dàng nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, đừng khóc nữa, nam nhân kiếm tiền rất dễ, ừm, cũng dễ cung ứng cho nàng."

Tiểu Nguyệt tức khí nói: "Chàng không cần tiền của ta, vì sao ta lại phải cần tiền của chàng?" Nhạc Nhạc âm thầm cười khỏ, ta, ta là khách làng chơi, còn nàng, nàng là ai! Chẳng lẽ ta lại cần tiền của nàng? Phàm là nữ nhân của hắn, đều là những nữ nhân hay khóc lóc, hay tức giận, khiến hắn phải vất vả dỗ dành.

Nhạc Nhạc vỗ về: "Đừng khóc nữa mà, nếu ta mượn tiền của nàng, ta làm sao còn hứng thú để quay lại, không quay lại, nàng sẽ nói ta vong ân phụ nghĩa, còn cầm tiền của nàng bỏ đi, thì lúc quay lại, ta làm sao có thể đối mặt với nàng! Ta cứ vài ngày lại đến tìm nàng, là bởi vì cái gì?" Nhạc Nhạc thấy lúc này an ủi nửa ngày không có hiệu quả, không thể không tung ra độc chiêu. Tiểu Nguyệt nghe xong câu cuối, quả nhiên trở nên vui vẻ, nói: "Thật chứ! Thiếp không khóc nữa rồi, thiếp cũng không cần tiền của chàng! Và lại oán đi cũng đã thu tiền của chàng rồi!"

Nhạc Nhạc thăm chửi trong lòng, đang muốn đi khỏi kỹ lâu, lại ở đây lừa gạt tình cảm đẹp đẽ chân thành như vậy! Thấy nàng ta cứ bám riết không rời, chỉ có thể cố gắng vỗ về thêm vài câu, rồi cùng Tiên Vu Thác ly khai Noãn Tâm lâu.

Tiên Vu Thác háo hức muốn thử, Nhạc Nhạc hảo tâm liền cảnh cáo: "Tốt nhất là tìm một địa phương có nguồn hàng đầy đủ, nếu không huynh sẽ gặp nguy."

Tiên Vu Thác gật đầu lia lịa, chạy vội vào một kỹ lâu. Lúc không còn người, tú bà lặng lẽ nói với Tiểu Nguyệt: "Tiểu nha đầu, đã động tình rồi hả? Có cần ta đến gặp cung chủ xin cho người không?"

"Đa tạ oán đi quan tâm, ta mặc dù ngu muội, nhưng cũng biết cung chủ không phải là người dễ nói chuyện, nếu khiến cho người tức giận, sợ rằng đến Vương công tử cũng phải chịu liên lụy."

"Ài, bất quá Vương công tử này thật là tuần tú!" Tú bà khẽ thở dài. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

***** Mỗi toà đại thành, đều do quan viên của Phong Nguyệt đế quốc phái đến cai quản, chỉ là quan viên chỉ có hư danh, không có thực quyền, chỉ cần không chọc giận đến các chư hầu thực quyền ở địa phương, thì hoàn toàn có thể tiếp tục làm chức quan hư ảo của họ.

Khảo thí lần này do nha môn phủ doãn ở Lạc Thành cử hành, lúc Nhạc Nhạc đến, thì đã thấy bóng người tầng tầng lớp lớp trước cổng nha môn, đã đến giờ, tri phủ đại nhân sốt ruột đi tới đi lui, như đang chờ đợi một đại nhân vật, sau lưng ông ta là một số quan giám khảo và quan duyệt quyền được phái đến, nên thay đổi sắc mặt cũng phải cẩn thận.

Nhạc Nhạc không thể không nghĩ, đó là văn quan của Phong Nguyệt quốc chẳng, tương lai mình cũng là một trong số họ chẳng? Nếu giống như họ, thì không làm cũng được. Ài, phụ thân của ta thật đáng thương, ta cũng thật đáng thương! Có lẽ phụ thân cần vinh dự và quyền lợi, nên không cần nghĩ đến những vận vật của một văn quan chẳng?"

Có vài thư sinh không thể chờ thêm, tiếng huyền áo không ngừng vang lên, cùng lúc đó nha vệ tri phủ hô lớn: "Lạc vương gia đến!" Tri phủ cảm đầu chúng quan, nhất tề bái kiến Lạc vương gia, hô vang: "Chúng thần tham kiến Lạc vương gia!" Về mặt mọi người vô cùng cung kính và thận trọng.

Đi cùng Lạc vương gia còn có Lạc Hà, Lạc Kiệt, Lạc San, An Định Thư, bọn họ cũng không hề e dè, tiếp thu lễ số của chúng quan. Nhạc Nhạc lại càng khẳng định suy nghĩ vừa rồi, quyền lợi, không sai, phụ thân cần chính là quyền lợi và vinh dự, chỉ cần có quyền, lập tức có vinh dự vô hạn.

Lạc Vương vừa đến, chúng thư sinh cũng an tĩnh trở lại, yên lặng nhìn về phía cái vị quyền cao chức trọng kia, có danh tiếng rất tốt, Lạc vương gia hài lòng nhìn đám thư sinh, sang sảng nói: "Chư vị đợi đã lâu, tại đây đều là những nhân tài muốn dốc sức vì quốc gia, ta rất yên tâm, nếu có khó khăn gì, nếu có chỗ nào bất mãn, có thể đến Lạc vương phủ phản ứng với ta, ta sẽ cho các vị câu trả lời mãn ý, kể cả không đạt được thứ hạng cao, chỉ cần có tài hoa, có thể đến Lạc vương phủ tìm ta, ta sẽ cho các vị một công việc khác vừa ý."

Lạc vương gia vận dụng nội lực vào thanh âm, khiến cho chúng thư sinh đều nghe rõ mồn một, bọn họ cũng tán tụng phong thái của Lạc vương gia, nghe thấy nếu không được triều đình tuyển chọn, thì có thể đến Lạc vương phủ dốc sức phục vụ, thì đám thư sinh không thể nén được kích động trong lòng, ra sức vỗ tay.

Đám người sau lưng Lạc vương gia gật đầu hài lòng! Nhạc Nhạc lại thăm thò dài: "Lạc vương gia quả thật danh bất hư truyền, chỉ một vài câu ngắn gọn, đã có thể lôi kéo được nhân tâm, danh chính ngôn thuận lôi kéo người của triều đình, hắc hắc thật không sai, nếu các văn quan trong triều đều giống như tri phủ kia, làm gia thần của Lạc vương gia không có gì là không thể."

Lạc vương cùng đám người lui ra sau, tri phủ cũng thở phào một cái, vội vàng để cho các thí sinh tiến nhập trường thi.

Tổng cộng có hai đề mục.

Một là: "Vua lấy gì để trị quốc?". Ài, đây là đề mục quá vắn điệu, Nhạc Nhạc khẽ thở dài, tất cả những gì về Phong Nguyệt đế quốc được sắp xếp trong đầu đều lần lượt tuôn ra, những câu vắn điệu như là dĩ quân vi quý, dĩ quý vi quyền, dĩ quyền vi chuyên đều xuất ra, lại thêm nói làm sao để dân chúng nghe theo, tiếp đến là một vài phương pháp để giới quý tộc tranh thủ lợi ích, kiến ý đả đồng, hần viết đều là những điều giới quý tộc thích nghe, mặc dù không có ý mới, nhưng văn phong của hần không tệ, vắn chương đẹp đẽ, lấy được thứ hạng cao cũng không thành vấn đề, hơn nữa hần không nguyện dùng toàn lực, không nguyện vượt hần lên trên.

Hai là: Lấy: "Xuân Chi Giang Nguyệt" làm đầu đề vịnh thơ, suy nghĩ thoáng qua, liền viết các chữ "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" làm đầu đề bài thơ:

Xuân giang triều thủy liên hải bình, hải thượng minh nguyệt cộng triều sanh.

Liềm liềm tùy ba thiên vạn lí, hà xứ xuân giang vô nguyệt minh?

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện, nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tán.

Không lí lưu sương bất giác phi, đình thượng bạch sa khán bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần, kiêu kiêu không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sanh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên chích tương tự.
Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân, dẫn kiến Trường Giang tổng lưu thủy.
Bạch vân nhất phiến khứ du du, thanh phong phổ thượng bất thắng sầu.
Thùy gia kim dạ biền chu tử? Hà xử tương tư Minh Nguyệt Lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi, ứng chiếu lý nhân trang kính thai.
Ngọc hộ liêm trung quyền bất khứ, đảo y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thì tương vọng bất tương văn, nguyện trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ, ngư long tiềm dục thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa, khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tần, giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ, kiệt thạch tiêu tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kí nhân quy? Lạc hoa điều tỉnh mẫn giang thụ.

(Theo bản dịch của Khương Hữu Dụng:

Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,
Trên biển trắng cùng triều nước dâng.
Dồn dợn vờ theo muôn dặm sóng,
Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng.
Quanh co sông lượn cồn hương chảy,
Trăng chiếu vườn hoa như tuyết rải.
Tầng không sương tỏa tưởng không bay,
Cát trắng bên doi nhìn chẳng thấy.
Trong suốt trời sông suốt một màu,
Trên sông vắng vặc một trăng cao.
Ai người đầu đã trông trăng ấy?
Trăng ấy soi người tự thuở nao?
Người cứ đời đời sinh nở mãi,
Trăng vẫn năm năm sông nước giải.
Soi ai nào biết được lòng trăng,
Chỉ thấy sông dài đưa nước chảy.
Mây bạc lưng chừng trôi đến đâu,
Cảnh phong xanh bến biết bao sầu
Đêm nay ai mải buông thuyền đó,
Ai ở lâu trăng nhớ chốn nào?
Trăng lâu quanh quẩn đáng thương ôi,

Soi mãi dài gương kẻ lẻ đôi.

Cửa ngọc cuốn rèm xưa vẫn ở,

Hòn châm vừa phẩy ánh liền soi.

Chừ đây trông ngóng bằng tấm hơi,

Mong quuyến theo trăng đến rọi người.

Bay môi nhận không mang ánh được,

Vấy ngằm, cá chỉ vẩy tấm thôi.

Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi,

Nhà chữa về, xuân quá nửa rồi.

Nước cuốn xuân đi, trôi sắp hết,

Vòm sông trăng lại xé sang đôi.

Trăng khuất mù khơi chìm chậm chậm,

Dòng Tương, non Kiệt ngàn muôn dặm

Nương trăng mấy kẻ nhớ về theo,

Trăng lặn xao tình cây nước gọn.)

Kiểm tra một thoáng, không thấy có sai sót, liền nộp bài thi rồi ra cửa, vốn dĩ tưởng mình là người đầu tiên nộp bài, chưa ra đến cửa đã gặp một tiểu hồ tử mặt quen quen, chính là Mộ Dung Khí, hai người đồng thời kinh ngạc, "Ồ, là ngươi." sau đó lắc đầu cười khẩy, pha chút kinh hỷ.

"Chúng ta đã có duyên gặp mặt ở đây, sao không đi uống một chút nhỉ?" Nhạc Nhạc nói. "Được, được thôi, Vương huynh dẫn đường đi!" Mộ Dung Khí không ngờ Nhạc Nhạc lại mời hắn đi uống rượu, do dự một thoáng, rồi gật đầu đáp ứng.

***** Hai người kẻ vai đi đến từ lâu lớn nhất ở Lạc thành, Vong Ưu lâu. Hai người ở rất gần nhau, khứu giác mãnh liệt của Nhạc Nhạc, từ trên người Mộ Dung Khí ngửi được một chút nữ nhân hương, nghiêng người nhìn ra sau tai hắn cũng là một phiến thịt non tuyết bạch, không giống nam tử, Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không tra xét thêm.

Tầng hai Vong Ưu lâu, khiến cho nhiều vị phú thương hào khách vui thích, vừa có thể ngắm cảnh trên phố, vừa có thể được thưởng thức mỹ vị giai tửu. Tìm được hai chỗ ngồi, trên bàn có rượu và thức nhắm, hai người bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, đàm đạo thi từ, đến chín tầng trời, bình thuyết tám phương, vô cùng ăn ý. Sau khi uống vài chén vào bụng, Mộ Dung Khí sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng rực, có chút thẹn thùng, Nhạc Nhạc không kìm được liền ngăn người ra, không phải giống như các cô nương sao, trên cổ họng lại không có hầu kết, bắt quả tìm được một người phù hợp để nói chuyện cũng không dễ, nên tạm thời không vạch rõ chân tướng, nếu không có thể khiến người ta sợ mà bỏ chạy.

Bàn bên cạnh có mấy giang hồ hào khách, trong bụng đã có vài chén, thanh âm của họ càng lúc càng lớn. Một người nói: "Huynh đệ, chắc huynh chưa nghe nói, Ma giáo bị người ta trừ diệt rồi, thật là đại khoái nhân tâm, kẻ ra trên giang hồ đã bớt đi một mối tai họa rồi!"

"Nhân vật nào có thể tiêu diệt Ma môn vậy?"

"Nghe nói là do người của Vạn Lý Minh và Đào Cốc làm, bắt quá về sau, không biết vì sao, Thiên Nhai giác thánh địa của Ma Môn, lại bị Quỷ Ngục Môn chiếm lĩnh, thật là kỳ quái!"

"Quỷ Ngục Môn? Bọn chúng cũng hung tàn như Ma Môn, vậy là lẽ làm sao, bắt quá nói cho cùng cũng bớt đi được một số người trong tà môn."

"Ài, huynh không biết đấy thôi, kỳ thực Môn chủ Quỷ Ngục môn Lục Vô Nhật là sư đệ của Chung Vô Nhai, đẳng đông không sáng thì đẳng tây sáng, ai chiếm lĩnh Thiên Nhai giác cũng vậy thôi."

"Ồi, huynh đệ, mới mấy ngày không gặp, từng câu từng câu của huynh đều rất kiểu cách nha, huynh được lắm!" "Đương nhiên, ta có đại bản lĩnh mà, hôm qua ta đến kỹ lâu cùng một cô nương chết đi sống lại, trọn nửa canh giờ, há há, liền kêu toáng lên."

"Nhân mấy câu huynh khoe gần gũi mỹ nhân vừa rồi, ta kể cho huynh nghe, đêm hôm qua, ta tại kỹ lâu đã gặp một mảnh nhân, liên tiếp đòi hỏi hơn trăm cô nương, lại hoàn toàn không cạn hứng, khiến cho tú bà phải sang kỹ lâu khác mượn thêm hơn trăm cô nương, há há, có thể kêu là mảnh nhân."

"Huynh nói khoác."

Nhạc Nhạc càng nghe những lời họ nói càng không thể cười cợt được nữa, những thanh âm sau nhỏ quá nên không thể nghe lại, lầm rầm tự nói: "Ma giáo hoành hành vô lâm vài trăm năm nay tại sao nói là bị người khác tiêu diệt, cho dù có bị người khác tiêu diệt, trước đó sao trên giang hồ không có chút phong thanh nào, kỳ quái!"

"Vương huynh không phải là người trong võ lâm, làm sao có thể nghe được phong thanh trên giang hồ! Kỳ thực từ khi Vạn Lý Minh và Đào Cốc điều tập nhân mã, thì đã có không ít người nghe phong thanh, chỉ là Ma Môn trước giờ độc hành độc vãng, cũng không có minh hữu nào bang trợ, vốn là bọn chúng cho rằng Thiên Nhai giác không thể bị công hạ, ai biết được Chu Thăng Chu Trường là trưởng bối ở Ma Môn lại làm phản, lại thêm cao thủ của Quỷ Ngục môn trà trộn nhiều nơi, ở ba phía hợp lực công kích, có thể chiếm lĩnh được Thiên Nhai giác, nhưng Vạn Lý Minh và Đào Cốc cũng tổn thất trầm trọng." Mộ Dung hơi cao giọng nói, nguyên do là hắn cũng đã nói nhiều hơn.

Nhạc Nhạc quan tâm đến Nhược Tuyết, cũng đã nói ít đi, trong lòng tự nhủ: "Nàng không xảy ra việc gì chứ, ài! Cũng không biết ta phải đến đâu để tìm nàng bây giờ."

Mộ Dung Khí thấy hắn có chút lo lắng, quan tâm hỏi: "Vương huynh, huynh có chuyện gì à, nói ra đi biết đâu ta có thể chia sẻ cùng huynh."

Nhạc Nhạc thầm nói: "Làm sao có thể chia sẻ được đây! Chẳng lẽ muốn ta, trước mặt một nữ nhân, lại nói về chuyện ta quan tâm đến một nữ nhân khác, nàng ấy bây giờ thế nào rồi, có lẽ kết quả đã có chút bi thảm."

Nhạc Nhạc cười khổ một hồi, nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ tới một vài chuyện cũ, có chút cảm khái." "A, vậy sao?" Mộ Dung Khí thần sắc ừ ừ, có chút không cao hứng, hắn biết Nhạc Nhạc không nói thật lòng.

Hắn lừa dối người khác về giới tính thực sự của mình, người khác thì chỉ là không muốn nói ra bí ẩn trong nội tâm mình, đâu là khinh đâu là trọng, đâu là nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thâu hương

Chỉ bảy ngày sau khi yết bảng, Nhạc Nhạc đã hai ngày buồn bực trong quán trọ, hết đọc tiểu thuyết cảm thư rồi luyện *Ngư Nữ Tâm Kinh*, có phần tự tại, chỉ là trong lòng hắn khi nhớ tới Nhược Tuyết, chân khí từ từ lấp đầy nội thể, dục vọng mặc dù mãnh liệt, nhưng không thể nén chịu lâu, trong suốt thời gian ấy đành phải tới Noãn Tâm lâu tìm Tiêu Nguyệt giải tỏa.

Đêm nay, Nhạc Nhạc đang luyện công trên giường, toàn thân chân khí thông suốt lục giác lúc này mình mất ngủ, cửa phòng khách lặng lẽ hé mở, một nhân ảnh cước bộ vô cùng nhẹ nhàng đi chậm chậm đến giường. Nhạc Nhạc trong tâm kinh hãi "Cao thủ? Hắn ta ém công lực vào trong, gần như là không di chuyển, người này lặng lẽ đến gần khẳng định có ý định xấu", trong lòng tính cách làm thế nào đào thoát, không chạy không hay, hai bên mà động thủ hắn chắc chắn chẳng phải là đối thủ của người này.

Người ấy đến cạnh giường Nhạc Nhạc miệng nở nụ cười lạnh lẽo, hữu chương từ từ giơ lên, trong lòng bàn tay đột hiện một hỏa điểm nhàn nhạt nổi bật, hô lên một tiếng, đánh vào đầu Nhạc Nhạc, nếu bị hắn ta đánh trúng chẳng phải vỡ nát giống như bùn sao.

Nhạc Nhạc làm sao có thể để cho hắn đánh, nếu bị hắn đánh trúng, bản thân chẳng phải thành người thiên cổ sao! Vì lẽ đó, bản thân Vương Nhạc Nhạc lúc đó cảm nhận được hỏa quang, đột nhiên bay người lên, để hỏa điểm chương đánh trúng cái gối, bốc lên khói xanh.

Nhạc Nhạc he he cười nhạo, thừa dịp tốt giờ chương phản kích, tả chương địch giơ lên hỏa quang loé sáng, làm thế nào Nhạc Nhạc dám đối chương với hắn ta, một cú nhảy lộn mèo, nửa đường triệt thoái chương, bay qua đầu hắn ta chạy về hướng cửa.

"Muốn trốn thoát sao, không có cửa đâu" Người đó hét to.

Nhạc Nhạc tâm tưởng rõ ràng muốn ra cổng, nhưng chưa kịp thoát ra ngoài thì người kia đã ngăn cản trước mặt. Nhạc Nhạc thầm cười khổ "Thân pháp nhanh quá!". Hắn lập tức liền sử xuất "Hoa Gian Vũ Bộ" phiêu thân nhẹ nhàng ở nơi nhỏ hẹp, duy chỉ là thân pháp người ấy thực quá nhanh, luôn luôn ngăn cản trước cửa, Nhạc Nhạc làm sao cũng chẳng vượt qua được, hao tổn tâm tư tránh Hỏa Điểm chương công kích.

Người ấy đắc ý cười nhạo: "Ta Tôn Hồ tự thân ra tay, bộ pháp người tinh diệu cũng vô ích, khả khả! Kẻ nào liên quan Ma giáo, giết không tha!"

"Uy, lão đầu, vừa gặp lại đánh là thế nào, để ta thử dốc tí, nếu có chạy thoát cũng chết vì kiệt sức!" Nhạc Nhạc cuối cùng đã lên tiếng, quả thực không nghĩ đến phải nói những lời như thế.

"Hừm, đợi ngươi gặp từ thân có thử hỗn hên cũng chẳng muộn!" Ông ta nghĩ rằng thiếu niên thư sinh này chỉ có bộ pháp tinh diệu, phản công thì không

thể, nội lực khẳng định tệ hơn, chỉ có điều công phu có nhiều, nên vừa chạy vừa nói được.

Nhưng ông ta chẳng tưởng được, Nhạc Nhạc dưới toàn lực công kích của ông ta nhiều lần lách tránh không dưới tám mươi chiêu, nếu như Nhạc Nhạc còn nhớ "Loạn Hoa Trảm", có lẽ hắn cũng liều! Chỉ là hiện tại Nhạc Nhạc một là tay không có kiếm, hai là "Loạn Hoa Trảm" hắn quên sạch chỉ còn một thành, ba là Nhạc Nhạc sợ lửa, có lẽ sợ hoá điểm thiêu rụi khuôn mặt nhỏ mê nhân của hắn ta. Hơ hơ!

Nhoáng cái đã qua vài chiêu, Tôn Hồ thực sự đã mệt đổ mồ hôi, hơi thở khó nhọc, Nhạc Nhạc thì vẫn nhảy đông nhảy tây, tránh né hoá quang nguy hiểm của chiêu pháp, mặc dù nguy hiểm nhưng không thể đánh trúng hắn.

Nhạc Nhạc đã có chút tự tin, nói: "A ha, ta không chạy khỏi, ngươi xem ra cũng không thể đánh trúng ta, xem ngươi cũng có chút khó thở, mệt mỏi rồi!"

Tôn Hồ có chút lo lắng, rống lên nói: "Đừng nghĩ rằng ta không có cách với ngươi, tiếp chiêu!" Nói xong ông ta đứng lại, hoá điểm trên lòng bàn tay biến thành sắc xanh. Nhạc Nhạc nhìn thấy biết là không hay, lời lão ta vừa phát ra, hoá điểm tràn đầy trong phòng, chẳng thể dùng phương pháp tránh né được nữa!

Thật ra lời hắn ta cũng đúng, Tôn Hồ rống lên một tiếng song chưởng cùng đẩy ra một khối hoá hải hướng về Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc sợ hãi cũng thêm vô ích, nghiêng răng, vì dung mạo vì sanh mệnh mà tranh đấu!

Nhạc Nhạc toàn thân chân khí tụ cả ra ngoài, bao phủ khí hồng phần nhân nhật, chặt chẽ bao bọc toàn thân, trong hoá điểm màn chân khí bao bọc bị xoắn lại bóp méo biến hình, suýt chút bị chân khí của lửa xuyên phá, chỉ vì uy lực hoá điểm do phân tán mà yếu đi, một chiêu đối với cao thủ có màn chân khí bảo vệ chẳng có tác dụng. Tôn Hồ tưởng rằng Nhạc Nhạc nội gia chân khí đã đạt đến mức này, bởi vì chân khí hộ thể Nhạc Nhạc đã là sắc hồng, sở dĩ Tôn Hồ cho rằng Nhạc Nhạc đã bị hoá điểm trường đánh trúng, hắn ta đang nghĩ làm thế nào đánh Nhạc Nhạc hai chiêu nữa để giải hận!

Cửa sổ gỗ bị phá vỡ, Nhạc Nhạc khê huyết sáo nhảy ra giữa sân, chỉ là giữa chừng đột ngột ngã nhào, chân khí Nhạc Nhạc bị mất một phần ba, thậm chí: "Hay thay, ta vừa mới hiểu thấu việc phát chân khí ra ngoài, nếu không đã bị lão đầu thiêu cháy, hừm, có ngày trái lại phải thiêu lão thành heo quay mới được!" Chưa thoát ra khỏi nguy hiểm hắn ta đã nghĩ làm sao để trả thù, trẻ con đứng là trẻ con, đầu sao cũng chỉ mười sáu tuổi.

Tôn Hồ nghe âm thanh cửa sổ bị phá vỡ, đã biết Nhạc Nhạc đào thoát khỏi phòng, trong lòng kinh ngạc, nhưng ông ta phản ứng không chậm, liền nhảy đến giữa sân dò xét, Nhạc Nhạc an nhiên không bị gì chạy trốn cách xa hơn mười trượng.

Tôn Hồ giận dữ quát: "Đứng lại!"

Đứng lại là thẳng ngu! Nhạc Nhạc chẳng ngu. Nhạc Nhạc chạy thì không chậm, chỉ là do Tôn Hồ đuổi theo nhanh. Tôn Hồ vừa mới bị Nhạc Nhạc làm khô, chân khí đã hao tổn hai phần ba, thở hổn hển như trâu, khinh công đã vận dụng đến cực hạn, chỉ là khoảng cách tám trượng phía trước, chẳng thể thu hẹp chút nào.

Nhạc Nhạc nhìn thấy lão đầu vẫn cứ rượt theo trong nhà trọ, cảm thấy nhức đầu, hay chạy qua Lạc Vương phủ. Phủ tường của Lạc Vương phủ cao đến mười trượng, làm thế nào có thể nhảy qua được? Khinh công Nhạc Nhạc có thể vượt qua năm trượng, năm trượng chỉ có thể nhảy lên cây, Nhạc Nhạc thông minh chợt nghĩ ra nương theo cây mà vào.

Khi hắn chạy đến phía ngoài Lạc Vương phủ, thì phát hiện lỗi lầm nghiêm trọng, xung quanh sáng sủa đâu có cây, chỉ có vài gốc cỏ. Chạy đến chân tường phía hậu phủ Nhạc Nhạc cười đau khổ, Tôn Hồ còn cách tám trượng truy đuổi chẳng buông, thật ra ông ta chẳng cam lòng, bản thân vốn dĩ là hộ pháp Vạn Lý Minh, trên giang hồ thanh danh hiển hách, giết một tên tiểu thư sinh ai dè lại khó khăn như vậy. Sau khi nhận được tin báo từ thám tử phân đường Thanh Long đường của Vạn Lý Minh, ông ta đã tự mình hành động, muốn giết chết Nhạc Nhạc để tiết hận thất bại hôm trước, vì sư huynh bị thương của hắn mà báo thù! Nhưng khá bất ngờ là lại để cho tên tiểu thư sinh này bỏ chạy, hơn nữa cũng chạy rất nhanh, nếu như hôm nay giết hắn ko được, thì còn mặt mũi gì nói chuyện với các huynh đệ trong Vạn Lý Minh.

Dù đêm tối, nhưng với cặp mắt Nhạc Nhạc thì đêm tối cũng như ban ngày, phát hiện trên tường phía trước bất ngờ có dây thừng, lúc này chẳng mong gì nhiều, toàn lực nhảy lên, chụp lấy dây thừng, mũi chân nhẹ điểm lên vượt qua tường cao Lạc phủ. Khi rơi vào nội viện Lạc phủ, Nhạc Nhạc cũng không thể tin lại may đến như vậy, dây thừng nhất định của kẻ trộm, lẽ nào giống mình mới rồi cũng đột nhập vào, nhưng nghĩ đến đã hồng, Tôn Hồ khẳng định cũng sẽ đuổi theo.

Quả nhiên Tôn Hồ có lẽ đã bị Nhạc Nhạc làm cho rối trí, nhìn thấy hắn ta nhảy vào trong viện không lo xem đây là nơi nào đã nhảy vào, trong lòng phát thệ, nhất định phải đánh chết hắn ta.

Nhạc Nhạc lần đầu vào Lạc phủ, đã nghe qua Tường Tế nói với Lạc San, nắm rõ một ít ám hộ ở đây. Sau khi nhảy vào, liền nhặt viên đá, nhẹ nhàng nhảy đến thân cây gần đó rồi nhìn Tôn Hồ hạ thân trong viện.

Lúc này một đội hộ vệ Lạc phủ đúng lúc đi đến, Nhạc Nhạc ném viên gạch trên tay lên thạch bàn gần nơi Tôn Hồ, phát ra âm thanh va đập.

"Có người ở đây!"

"Đứng lại!"

Lại có một tên gác, người ta đã phát hiện ra mà còn đứng đó, không biết tên Tôn Hồ có thức tỉnh biết vấn đề rắc rối lúc này!

Tôn Hồ bị vòng người bao vây, thì phát hiện ra có ít phiền phức, quay đầu nhìn vách tường cao thập trượng, cảm thấy bản thân cho dù nhảy cũng không qua, chỉ còn cách đánh với hộ vệ. Hắn rống lên một tiếng lớn giận dữ: "Tránh ra, cản ta thì chết!"

Kẻ nào tu luyện Hoả Diễm chương, tính khí đều thực nóng nảy!

Cùng lúc Tôn Hồ lớn tiếng quát, Nhạc Nhạc cũng chạy xa mười trượng ẩn mình sau cây, âm thanh lớn tiếng của Tôn Hồ đã kéo cao thủ hộ vệ tới, Nhạc Nhạc trên cây vận khí ngưng thần, thoáng chút nghỉ ngơi, cẩn trọng nhìn cao thủ hộ vệ hấp tấp chạy đến, trong lòng âm thầm chia buồn cho Tôn Hồ. Thực ra hẳn hi vọng rằng cao thủ hộ vệ Lạc Vương phủ giữ chân được lão ta, vì Nhược Tuyết báo thù.

Bởi do lực giác hần nhảy bèn, né tránh được hộ vệ tuần tra, phía trước là biệt viện Lạc San, nghĩ hai ngày nay Lạc San không có tìm mình, khẳng định cô ta không ra ngoài, mình có gì không đi thăm cô ta.

Nhạc Nhạc lúc này tìm đến sân trong Lạc San, nghe thấy một góc Lạc phủ dội lại tiếng hỗn loạn, thầm nghĩ "Về phương diện này thì cần phải làm phiền tên gốc!" Nhạc Nhạc bỏ vào trong khóm hoa, đang xem xét phòng nào là khuê phòng của Lạc San, thỉnh thoảng vài tên hộ vệ bên ngoài biệt viện chạy tới, đến lầu phòng đang sáng đèn là to: "Tiểu thư, cô có đồ không!"

"Có chuyện gì, Tê hộ vệ!" thanh âm chính thị của Lạc San.

"Trong viện có vài tên tiểu tặc, đang phóng lửa làm loạn, tiểu thư chớ nên ra ngoài, ta sẽ lưu vài tên hộ vệ lại!"

"Trời đã giúp ta!" Nhạc Nhạc trong lòng vui mừng, để biết được phòng nàng ta thật không dễ gì.

Cơ thể như mèo, nhẹ nhàng lộn tròn đến sau lầu, nhẹ nhàng đến cửa phòng Lạc San, mở cửa sổ nhảy vào.

Trong phòng thoang thoang mùi hương, chính thị là mùi hương trên thân Lạc San, nghe thấy âm thanh như nước dội, theo tiếng đó mà vào trong nhà, ở giữa nhà đặt một thùng gỗ tròn lớn chứa nước hơi nóng bốc lên như sương lơ lửng, trong thùng gỗ một tấm lưng trắng như tuyết, tóc dài quấn lại, trần đầy sức sống rẽ cánh hoa tắm nước, do thị nghiêng mình về phía Nhạc Nhạc, nên chỉ có thể nhìn thấy một nửa núi non nhỏ cao trắng như ngọc, đỉnh núi màu anh đào hồng phấn, lộng lẫy lấp lánh óng ánh.

Chỉ là bên ngoài thùng gỗ cũng có hai tiểu nha hoàn đứng hầu, điều này làm cho Nhạc Nhạc có phần lúng túng.

"San nhi, con có đồ không!" Thanh âm Lạc vương gia trong viện truyền lại.

"Tiểu Hồng, Tiểu Thuý, hai người ra sân nói với cha ta, ta không sao, đừng đến phiền ta, cả ngày không để ta ra ngoài, cũng không biết chuyện quái quỷ gì!" Lạc San xoay người, đối diện hai nha hoàn nói hỗn hển trong giận dữ, hai tay liên tục vọc nước, thể hiện trong lòng cô ta bất mãn.

Sau cùng quay mình lại, ngọc nhũ đầy đặn đàn hồi, phối hợp cùng động tác đóng đưa lên xuống, Nhạc Nhạc trở mắt nhìn cảnh đẹp trước mặt.

Âm thanh Lạc vương gia lại một lần nữa truyền đến, hơn nữa đã đến gần phòng, có lẽ không nghe được lời nói phát ra trong phòng của Lạc San.

"Tiểu thư có đây, có đây!" hai tiểu nha hoàn liền ra ngoài, chẳng dám làm phiền trong khi Lạc San la hét.

Nhạc Nhạc ở sau lưng Lạc San, nhẹ nhàng tiến lại, xuất thủ thần tốc điểm huyết Lạc San, sau đó nhanh chóng quay nòng đối diện với mình nói: "San nhi, là ta, đừng vọng động". Căn bản, ngoài hành lang là hai ả cung nữ đang thừa chuyện với Lạc vương gia, nếu Lạc San la lên, Nhạc Nhạc sẽ bị lộ.

Lạc San đôi mắt long lên phấn khích, sau khi được giải khai huyết đạo, nàng hỏi: "Thì ra chàng biết võ công à? Người ta không hề nhìn thấy chàng vào, quả là lợi hại nha!"

Đột ngột, tiếng bước chân ngoài hành lang vọng lại, khiến cả hai đồng thời im lặng. Nhạc Nhạc thoáng thấy cái thùng gỗ tương đối to, không cần suy nghĩ, bất chấp quần áo, ngụp cả mình vào thùng nước Lạc San đang tắm.

Lạc San thất thanh thốt "Á" một cách ngại ngùng, khuôn mặt nàng vốn đã đỏ vì nước nóng nàng đang tắm, giờ có đỏ thêm chút nữa cũng không thay đổi chi mấy! Nhạc Nhạc vừa ngụp vào trong thùng nước, ngay tức thì đã có tiếng mở cửa.

Lạc San quát: "Các người đi ra, ta tự làm sạch nước, chớ có vào làm phiền ta".

"Nhưng thưa tiểu thư"

"Còn dám cãi lời ta hả? Được, các người về phòng nghỉ hết cho ta" Lạc San nóng nảy quát.

Hai tỷ nữ thường rất sợ Lạc San, thấy nàng giận dữ, liền nhanh chóng đào thân, trong giây lát, căn phòng chỉ còn có hai người.

"Đã hai ngày rồi không gặp nàng, làm ta nhớ đến chết đi được, San nhi thật là quyến rũ!" Mắt Nhạc Nhạc háo hức nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn của Lạc San, một tay nhẹ nhàng đặt lên kiêu đồn, tay còn lại đặt lên ngọc nhũ phong nhuận của nàng.

Lạc San nghe thấy, mặt hiện vẻ e lệ, tay nắm lấy tay Nhạc Nhạc, vừa nấn nấn tay hần vừa lí nhí nói: "Muội người cũng nhớ đến chàng, duy chỉ có nhị ca không cho ta ly khai, vì sợ rằng thích khách có thể lại đến một lần nữa!"

Nhạc Nhạc nâng cằm Lạc San lên, Lạc San bẽn lẽn nhắm cả hai mắt lại, thần trí mơ hồ, Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói vào tai Lạc San: "San nhi à! Ta muốn..."

Lạc San mặt đỏ bừng, từ từ hé mắt ra, trong nhãn quang nóng bỏng thấp thoáng đầy vẻ hạnh phúc, rồi lại nhắm lại, nhẹ nhẹ gật đầu hơi khể, Nhạc Nhạc trong lòng xuân tâm rạo rực vốn đã bị ngọc phong to tròn đàn hồi của nha đầu này làm cho kích thích đến cực điểm, dùng giọng nói của hái hoa tặc nói: "San nhi, ta giúp nàng tắm nhé!" Không đợi xem Lạc San trả lời thế nào, hai tay của Nhạc Nhạc đã bắt đầu du ngoạn trên cơ thể Lạc San, cả hai bàn tay như có ma thuật, bắt đầu khám phá những miền đất lạ. Thân thể xử nữ của Lạc San vốn không phải là đối thủ của Nhạc Nhạc, chỉ một lúc đã bị làm cho đến mê mị.

Lạc San nằm phục trên người Nhạc Nhạc, thì thầm: "Hảo ca ca, chàng dám làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, buông người ta ra nào!". Nói thế nhưng toàn thân Lạc San vẫn như rễ sen, cánh tay trắng muốt ôm chặt lấy Nhạc Nhạc còn chắc hơn, cứ như sợ hơi lỏng ra là hân ta có thể đi mất ngay.

Nhạc Nhạc không biết từ lúc nào trên người đã không còn mảnh vải, lúc này thấy thân thái nhu mì của Lạc San, bản thân không thể kiên trì thêm nữa, lập tức ôm Lạc San từ bốn tám bước ra, cẩn thận lau khô cho nàng ta, rồi mới đặt Lạc San lên trên chiếc giường thom phức trong phòng.

Nhạc Nhạc hôn lên đôi môi mọng rồi từ từ xuống cái cổ trắng như ngọc, liếm nhẹ quanh vành tai của Lạc San, rồi hôn nhẹ lên bụng nàng, Lạc San lúc này đã không thể khống chế, cả người run rẩy, thân người thì nóng rực như bị thiêu đốt.

Nhạc Nhạc thầm reo lên: "Quả nhiên là rất miễn cảm!", vậy thì không cần kích thích nàng chi nữa, chỉ kẻ tai thì thảo: "San nhi, người nhà của nàng có thể không đồng ý cho chúng ta ở chung đâu, giờ ta lấy nàng rồi, sau này nàng có hối hận không?"

"Hảo ca ca, San nhi sẽ không hối hận, từ trước đến giờ thiếp vẫn chưa gặp được ai như chàng cả! Bất luận họ phản đối thế nào, thiếp vẫn xin thề rằng, ngoại trừ chàng ra, thiếp sẽ không lấy bất cứ ai cả! Nhạc ca, chàng là người duy nhất của thiếp!" Lạc San bộc lộ thâm tình của mình, lời nói thật mềm mại, nhu mì nhưng cũng kiên định.

Nhạc Nhạc không tưởng rằng nàng ta sẽ thốt những lời như vậy, từ từ tiến tới, hôn lấy đôi môi đỏ hồng của nàng, và nói: "San nhi, ta cũng rất yêu nàng, mặc dù ta không dám cam đoan với nàng là ta chỉ yêu một mình nàng, nhưng ta sẽ dùng sinh mệnh bảo chứng rằng, ta sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng!"

Lạc San nhỏ nhẹ nói: "Ca ca, thiếp tin chàng, chàng muốn thiếp, thiếp không còn sợ nữa!"

Nhạc Nhạc từ từ tiến nhập vào nàng, nàng ta hét lên một cách đau đớn, ôm chặt thân hình Nhạc Nhạc, nước mắt từ từ chảy xuống, Nhạc Nhạc nhìn dòng nước mắt đó, nhẹ nhàng nói: "San nhi đừng quá lo lắng, ta sẽ làm cho phụ thân nàng đồng ý hôn sự của chúng ta, ta quyết định sẽ lấy nàng"

Chân khí trong nội thể của Nhạc Nhạc được phân bổ đi khắp nơi, nhưng mỗi lần cùng tiếp hợp với xử nữ thì chân khí đó từ từ tập hợp lại rồi tiến vào Khí Hải, khi ấy, có bao nhiêu chân khí thì tăng lên bấy nhiêu. Điều đó giống như việc thổi khí cầu, khi ta thổi vào đó bao nhiêu chân khí, thì khí cầu to lên bấy nhiêu.

Sau khi hấp thụ hết nguyên âm xử nữ của Lạc San, Kim Tâm an phận lâu nay của hân chợt nảy nhót điên cuồng, khiến cho kinh mạch toàn thân cùng các huyết vị đều ầm ập dễ chịu. Kinh mạch được gia tăng một phần sức mạnh. Nhạc Nhạc biết công lực của mình đã tăng tiến một tầng, do đó gã càng ôn nhu hơn đối với Lạc San, lúc này đang ngủ thiếp trong vòng tay.

Ngự Nữ Tâm Kinh song tu công pháp là tâm pháp vô cùng thần bí, nhưng về một phương diện nào đó cũng vô cùng ích lợi, không những đại đại gia tăng công lực nam nhân mà còn làm cho nữ nhân gần gũi song tu công lực tăng tiến, đặc biệt là lần đầu tiên.

Lạc Vương thư phòng.

"Hà nhi, là yêu nhân nào đã gây rối loạn trong phủ vậy?"

"Kẻ sát hại hai mươi mốt hộ vệ của Lạc vương phủ, lâm vào đường cùng vẫn ra tay được, cuối cùng cũng biết, đó chính là Hòa Diễm Chương Tôn Hồ!"

Lạc Vương đầy ngạc nhiên, hỏi: "Tôn Hồ của Vạn Lý Minh? Vạn Lý Minh tuy là một bọn giang hồ tham lam, nhưng cũng ko dám đến phủ chúng ta gây chuyện đâu?"

"Con thật không rõ, nhưng đã nhận dạng rõ ràng được là Tôn Hồ, không thể sai được, hơn nữa với thân phận của hai tên tiểu tặc này có thể làm mỗi đề câu cá lớn!"

"Tốt tốt, tra vấn hai tên tiểu tặc này thì chắc chắn có thể tìm ra được mục đích chân chính của chúng"

"Đúng vậy cha à! Vạn Lý Minh sao có thể chối cãi là đứng ngoài việc này" Lạc Hà lên tiếng.

"Hóa thiêu, tiêu hủy luôn thi thể của Tôn Hồ, để xem động tĩnh của Vạn Lý Minh thế nào! Đồng thời, hung thủ ám sát San nhi cũng cần phải điều tra thật kỹ"

"Phải chăng là người của Kim gia làm, bởi vì Kim gia công tử ngang nhiên trên đại lộ trêu ghẹo thiếu nữ, tiểu muội đã ra tay dạy dỗ y! Nhưng đó là nhị công tử trong ba vị công tử của Kim gia"

Lạc vương gia mắt lộ vẻ phẫn nộ, lạnh lẽo cất tiếng: "Hừm, bình thường thì cho chúng vài phần thượng phong xem như là thật, muốn đề đầu Lạc Vương phủ như vậy à! Dám ám sát San nhi của ta, các người tính xem nên xây mồ cho mình như thế nào đi là vừa?"

"Hay là ngụy tạo chứng cứ rằng có kẻ muốn mưu hại Lạc Vương phủ, sau đó cho người đến tịch biên gia sản của Kim gia, đồng thời có thể danh chánh ngôn thuận đem cả chuyện này làm cho tới!" Lạc Hà nói.

"Ồ? Ý kiến của ai thế?" Lạc vương gia ngạc nhiên hỏi đầy hứng thú

"Chủ ý này là của Định Thư"

"Định Thư quả thật mưu lược tài ba như phụ thân hần, chỉ là hần cũng như phụ thân hần quá trung thành với Hoàng thất chánh thống mà thôi, hành sự lại không tránh khỏi xung đột, khiến toàn gia trang bị thảm sát. Ài! Định Thư trốn thoát được cũng thật là may mắn!" Lạc vương gia thở dài nói.

Ông ta tiếp tục hỏi: "Ta có nghe nói là người đã không để San nhi ra ngoài, điều đó đúng chăng?"

"Lạc San đích thực có hảo ý với tên thư sinh Vương Nhạc Nhạc, và tên Vương Nhạc Nhạc này chỉ có văn tài mà thôi, và lại gia thế của hần không được tốt lắm, dĩ nhiên hần cũng không có điểm nào để chúng ta dùng được cả!" Lạc Hà thành thật trả lời.

"Hà nhi, con cũng đừng vì lợi ích thái quá! Đừng áp đặt San nhi nữa, chỉ cần nó nguyện ý, thì để tự nó quyết định, nó cũng đã bằng tuổi cô cô khi xưa, ài, thật không nên nhắc đến!"

Lạc Hà vội nói: "Nhưng thưa cha!"

"Con không cần phải nói nữa, đã tìm hiểu hần chưa?" Lạc vương gia nói.

"Đã tìm hiểu được, hần quả thực ở Thạch đầu thôn, cha hần là một thư sinh nghèo, khi hần mới lên mười tuổi thì đã qua đời, chỉ còn Vương Nhạc Nhạc trong thời gian đó thì không tìm hiểu được gì, và lại..."

"Và lại sao?" Lạc vương gia tiếp lời.

"Và lại có nhiều người ở kinh thành đang tìm hiểu về thân thế hần!" Lạc Hà vội vực nói.

"A, ha ha, hần thật cũng thú vị, hần quả thực trông không đơn giản như bề ngoài đâu!"

"Nhưng Ma môn đã bị Vạn Lý Minh tiêu diệt tận gốc, hần thật cũng không còn khả năng"

Lạc Vương có phần giận dữ, nói : "Chết sạch? Tên thủ hạ nào của người dám báo cáo thế này, chém kẻ đó ngay! Hiện giờ người chưa được thành thực, làm sao ta có thể yên tâm giao lại quyền hành cho người! Tuy rằng Ma giáo bị truy đuổi khỏi Thiên Nhai Giác nhưng giáo chủ, giáo chủ phụ nhân, các vị hộ pháp, trưởng lão, có ai chính mắt thấy thi thể bọn họ? Vạn Lý Minh đã lộ rõ bộ mặt tham lam, tàn ác của mình. Chẳng biết mục đích thật sự của bọn chúng thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dâm tặc

Lúc Nhạc Nhạc chuẩn ra khỏi Lạc vương phủ đã là hoàng hôn, nhưng người đi đường lại cực kỳ ít ỏi, điều này có chút không bình thường, khi về đến khách sạn, dùng cơm trong đại sảnh lác đác cũng chẳng có bao nhiêu, lúc kê món ăn, hỏi hầu bàn: "Chuyện gì vậy, sao người ít thế?"

Hầu bàn cung kính đáp: "Công tử gia, bọn họ đều đi Thiết kiếm môn xem xử tội thiên hạ đệ nhất dâm tặc rồi!"

"Hử, cái gì? Đệ nhất dâm tặc à?" Nhạc Nhạc kinh ngạc hỏi, trước kia hần thường nghe sư phụ khoe là đệ nhất dâm tặc, hôm nay nghe người ngoài nói, sao không khỏi kinh ngạc.

Hầu bàn thấy hần không biết, hơi có vẻ đắc ý nói: "Công tử, ngay cả đệ nhất dâm tặc cũng không biết ư? Đây, y lợi hại lắm, nghe nói y ở trên phố ngõ cô nương nào, cô nương ấy liền bị y mê hoặc đi theo y ngay đây" Gương mặt tên hầu bàn hiện ra nụ cười dâm, sắc mặt chuyên chú giải thích, không biết nghe được đã sử từ đâu.

Nhạc Nhạc hơi lo lắng hỏi: "Tên của y là gì?"

Hầu bàn bị hần ngắt lời, chẳng phải không cao hứng, vội đáp: "Y chính là Hắc Dạ Hoa Vương Hoa Thiết Thương"

"A!" Nhạc Nhạc kinh hãi hô một tiếng, lão quỷ sao bị người ta bắt rồi, làm sao có thể, khi ta rời khỏi, rõ ràng lão cam đoan với ta là không ra ngoài mà.

Hầu bàn thấy vẻ kinh hãi của Nhạc Nhạc, càng đắc ý, nói tiếp: "Nếu như đi được, tiểu nhân sớm đã chạy đi xem rồi."

Nhạc Nhạc hỏi rõ địa chỉ, ăn nhanh mấy miếng cơm, rồi vội vàng chạy tới Thiết Kiếm môn. Thiết Kiếm môn là một võ quán lớn của Lạc thành, thế cục hỗn loạn, con cháu phú thương thích tập võ kỹ để bảo vệ thân thể là chủ yếu. Môn chủ Thiết Kiếm môn Lưu Nhân Thuận mở võ quán này, đòi lại thu được cả danh lẫn lợi. Còn việc đem điệt nữ tặng cho Lạc Kiệt người đứng đầu vùng này làm thiếp, đòi lại không người nào đến kiểm lão gây phiền phức, cuộc sống trôi qua một cách tiêu dao bình yên.

Hôm nay đường chủ Thanh Long đường là Trương Trụ, dẫn theo một đám người, nói mượn nơi luyện võ của họ, mở ra cuộc thịnh hội thảo phạt "Thiên hạ đệ nhất dâm tặc", không cần mình ra sức, còn khuếch trương được thể lực của mình, sao có chuyện không đồng ý, và lại sau lưng Thanh Long đường người ta là Vạn Lý Minh, võ lâm Phong Nguyệt quốc ngày nay, ai không biết thể lực của Vạn Lý Minh đâu, đặc biệt là mới đây, đã liên hợp với Đạo cốc, uy danh càng thịnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, luyện võ trường nhân đầu tăng vọt, còn có rất nhiều lời tán thưởng Thiết Kiếm môn, Lưu Nhân Thuận nghe được đã cười híp cả mắt lại. Lưu Nhân Thuận năm nay bốn mươi hai tuổi, da dẻ khô vàng, gương mặt gầy dài, cặp mắt nhỏ bé, cười lên đến cả tròng đen cũng không còn nhìn thấy, cuộc sống phú quý nhiều năm cũng không làm lão nếp lên được.

Khi Nhạc Nhạc chen vào, đã thấy ở trên đài cao, Hoa Thiết Thương bị trói, mặt trắng không râu, ánh mắt tán loạn, mái tóc rối bù bấn thui, dáng người cao lớn, có điều mất đi một chân, tuy hình dáng như thế, nhưng vẫn có tà khí dụ người, thấy được dị thái liên tục trong mắt một số phụ nhân trung niên, hô lớn đáng tiếc!

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Sư phụ, sao bị người ta tìm được vậy? Lễ nào khi ra ngoài mua rượu bị người ta nhìn thấy. Trước lúc ta đi, rõ ràng đã mua cho lão hơn hai chục hũ rượu ngon rồi, ta mới đi ra được mấy ngày mà! Sao trở thành như vậy? nhìn cặp mắt tán loạn của lão, võ công chắc chắn đã bị phế rồi."

Trên đài một người áo xanh đang sang sảng kể ra tội ác của Hoa Thiết Thương, tiếng ồn ào của quần chúng vang lên một hồi, người áo xanh lại nói: "Hôm nay mọi người đã tham quan đủ rồi, lập tức đem tên dâm tặc khó coi này, chặt tứ chi của gã trước, gã chỉ có ba chi, lấy đầu của gã nữa... vốn phải cắt dương căn của gã nữa, nhưng mà vật ấy của gã, sớm đã bị cắt mất rồi, hô hô hô!"

Sau khi Nhạc Nhạc nghe xong, ngấm ngấm sốt ruột, mắng trong lòng: "Lại là Thanh Long đường, hung bạo con mẹ ngươi, sao lại tàn nhẫn như vậy" Còn chưa nghĩ xong, đã bị tiếng hoan hô của quần chúng cắt ngang mạch suy nghĩ.

Một tên bạch y công tử, tay cầm bạch phiến, dùng khinh công cực kỳ mỹ lệ, bay lên đài cao, khinh công người này, rất giống sư phụ, chẳng lẽ y cũng là đệ tử của Hoa cốc?

Bạch y nhân hướng về Lý Trụ quát: "Hoa Thiết Thương là đệ tử Hoa cốc, muốn xử lý cũng phải do Hoa cốc quyết định, và lại người này là do ta bắt được, các ngươi nhân lúc ta vắng mặt, cướp người đi, đạo lý gì chứ!" Tuy gã nói vội, nhưng vẫn giữ vẻ ưu mỹ của mình, người này chính là Hoa Mãn Viên.

Lý Trụ tức giận nói: "Vạn Lý Minh bọn ta mắc kế dâm tặc này là người của môn phái nào, gã tác ác đa đoan trong võ lâm, vốn phải đối xử với gã như thế, lễ nào ngươi cũng là dâm tặc sao?"

"Hừ" Hoa Mãn Viên hừ lạnh khinh thường: "Tôn chỉ của Hoa cốc bọn ta, chỉ là thương tiếc mỹ nhân, sau khi ta hạ sơn, đã có tiếng là đa tình công tử, nhưng chưa từng làm qua việc xấu, Hoa Thiết Thương chỉ là phần tử cận bã trong Hoa cốc môn mà thôi, lần này ta xuất cốc, chính là làm sáng tỏ chân tướng với người đời, rồi đem y trở về, dựa vào môn quy xử lý, nhưng lại bị các ngươi trộm mất, đây là đạo lý gì?"

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Đa tình công tử? Hừ, tự tác đa tình chứ! Té ra là người bắt lão quỷ đấy, sau này ta sẽ cho ngươi mất mặt!" Hắn lại chen lên phía trước, đến gần cao đài hơn nữa, truyền âm nói: "Lão quỷ, ta đây, Nhạc Nhạc!"

Hoa Thiết Thương bị trói trên cột, cơ thể liên chấn động, chớp chớp nhãn châu đục ngầu, sau đó lại cúi đầu xuống, cho rằng mình nghe nhầm, Nhạc Nhạc lại nói tiếp: "Võ công bị phế rồi à? Đúng thì gật đầu, không thì lắc đầu!"

Lão khề gật đầu.

"Trời ơi, lão quỷ, thực là không còn cách nào nói lão nữa, lát nữa ta nghĩ biện pháp cứu lão ra nhé!" Nhạc Nhạc lại nói.

Hoa Thiết Thương chỉ lắc đầu không ngừng.

Hoa Mãn Viên đã đánh nhau với Lý Trụ, từ trên đài, đánh xuống dưới đài, quần chúng phải chịu vạ lây, bị chân khí khuấy động chân bay đi, tiếng hô bi thảm liên miên bên tai, người yếu gan dốc sức chen ra ngoài, cả trường trở thành một đám hỗn loạn. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Giữa đám người rối loạn lại bay lên một hắc ảnh, vải đen che mặt, nhìn dáng người mang máng là nữ nhân, khinh công rất cao cường, bay thẳng đến chỗ mấy người trông coi Hoa Thiết Thương. Nhạc Nhạc thừa cơ xé một mảnh áo dài, che mặt lại, từ từ đến gần Hoa Thiết Thương.

Hoa Mãn Viên và Lý Trụ bầm dập với nhau mà đánh, còn hắc y nữ từ đầu với mấy người Lưu Nhân Thuận, đây là cơ hội cho Nhạc Nhạc, nhặt lấy một thanh đao trên đất, chém đứt dây thừng trên người Hoa Thiết Thương, khẽ hô: "Lão quỷ, chết chưa hả?" Sau đó công lao lên, chạy như bay ra ngoài.

Nhưng bị đệ tử Thiết Kiếm môn chặn lại, giọng Hoa Thiết Thương the thé: "Nhạc Nhạc à, mặc kệ ta, tự mình đi đi! Mau lên, đây là món nợ ta phải trả, muốn tránh cũng không được! Sau này có chuyện, kiếm Hoa hòa thượng giúp đỡ, bản lĩnh của y lớn hơn ta, vô lại cũng không kém!"

"Lão quý chết bầm, nói nữa ta đánh gãy răng của lão đấy! Cái đó lão hồn đàn cũng rất được mà!" Nhạc Nhạc vừa sử dụng Hoa Gian Vũ Bộ, vừa gào lên với Hoa Thiết Thương.

Trời đã tối, Nhạc Nhạc mới chỉ xông đến giữa sân, trên người hắn đã bị kiếm vạch ba vết thương, mặc dù không sâu, nhưng lại liên tục đau buốt, đầu sao còn chưa bị ngoại thương, cắn chặt răng, lại chém ngã một tên đệ tử Thiết Kiếm môn nữa, tuy rằng bây giờ hắn không có chiêu thức nào cả, nhưng thân pháp đủ nhanh, đối phó với đệ tử trình độ hạng ba của Thiết Kiếm môn vẫn còn dư sức, có điều khó chống lại nhiều người, nghe được Hoa Thiết Thương trên lưng rầu rĩ rên một tiếng, ngậm than "Ôi, lão lại trúng một kiếm, nếu như công phu của ta cao cường, nào có thể như vậy!" Lúc này, hy vọng bức thiết nhất của Nhạc Nhạc là võ công mình cao cường, điều này so với lúc tuý ngộ nhi an trước kia hơi có sự thay đổi rồi.

Lúc này chỉ nghe tiếng vù vù phá không từ sau lưng truyền tới, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Hoa Thiết Thương trên lưng rên thảm một tiếng, khoe miệng đã nhỏ máu, Nhạc Nhạc kêu bi thương: "Lão quý!", đẩy mạnh chân khí, ép kẻ địch lui ra hai trượng, hắn đặt Hoa Thiết Thương xuống đất, quý bên cạnh lão, trên ngực lão có một mũi bạch vũ tiễn, nhát tiễn xuyên tâm, ngập hơn phân nửa, đầu tiễn lò mờ lộ ra phía trước. Lúc này những người đánh nhau trong tràng cũng chú ý tình cảnh bên đây, chậm chậm di chuyển đến, kể cả Hoa Mãn Viên, hắc y nữ tử che mặt, Lý Trụ, Lưu Nhân Thuận, còn có người áo xanh, hơn ba chục tuổi, nắm một cây thanh đàn cung, lưng có một bình bạch vũ tiễn.

"Lão quý, xin lỗi, ta không cứu được lão!" Nhạc Nhạc ra sức đẩy chân khí vào trong người lão.

Hoa Thiết Thương yếu ớt nhắm mắt, khoe miệng hiện ra ý cười, khẽ nói: "Nhạc Nhạc, ngươi khỏi cần buồn, ta sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay, ngươi nhất thiết không được đi con đường cũ của ta!"

Hoa Mãn Viên cũng đã đi đến, có chút bi thương nói: "Sư thúc, sư thúc còn muốn trần trời gì không?"

Nhạc Nhạc hung dữ trợn mắt nhìn hắn, đoạn tiếp tục truyền chân khí cho Hoa Thiết Thương.

Hoa Thiết Thương cười gượng, nói: "Sư phụ ngươi là tên hồn đàn, dạy ra một tên đồ đệ càng đàn độn hơn, hô hô! Khụ khụ, thỉnh ngươi nói lời này với tên hồn đàn ấy!"

Hoa Mãn Viên sắc mặt khó xử nói: "Được, ta sẽ chuyển lời đến sư phụ cho!"

Hoa Thiết Thương lại nói với Nhạc Nhạc: "Sau này hành tẩu giang hồ phải cẩn thận hơn, võ công ngươi không tệ, nếu như theo lão hồn đàn ấy học mấy năm, thì cũng được lắm, nhớ giao tình ngày xưa của bọn ta, y sẽ giúp đỡ ngươi, nếu như có ý làm quan tại triều, thì chớ nên sinh chuyện."

Hắc y nữ tử ấy lại do dự nhiều lần, không đi đến.

"Lão quý!" Nhạc Nhạc gào một tiếng bi thương, Hoa Thiết Thương đã đoạn tuyệt sinh cơ, có điều khoe miệng lại treo lên nụ cười an nhàn.

Sau khi phụ thân chết vì bệnh, Nhạc Nhạc sống một mình ở sơn thôn, một lần cứu được Hoa Thiết Thương ở khe núi, chỉ dùng mấy củ khoai lang. Bởi vì việc này mà đổi được một sư phụ và người thân, lại còn nuôi dưỡng và dạy dỗ hắn thành người, trong lòng Nhạc Nhạc, từ lâu đã coi lão là phụ thân rồi. Thù này không thể không báo! Hận ý tỏa khắp, những đệ tử mật nhỏ của Thiết Kiếm môn, đã rừng mình mấy cái.

Nhạc Nhạc lau khô nước mắt, xông đến kẻ cầm cung lạnh lẽo nói: "Ngươi đã giết lão?"

Người kia vẻ mặt vô hồn, bình tĩnh gạt đầu.

"Ngươi tên gì?"

"Viên Khôi, họ pháp Vạn Lý Minh, Thanh cung Viên Khôi!" Viên Khôi nói như lường trước được hậu bối của đám tặc không dám gây sự với Vạn Lý Minh vậy.

"Tốt, ta đã nhớ! Hôm nay không giết được ngươi, sau này nhất định lấy đầu ngươi!" Nhạc Nhạc hung dữ nhìn chòng chọc Viên Khôi, tiếng nói lạnh buốt, khiến người nghe khiếp sợ, tình mục đen kịt, bắn ra hừng hực sát ý.

Viên Khôi đang bình tĩnh cũng khẽ run, bị tiếng nói hơi có vẻ trẻ con dọa khiếp.

Nhạc Nhạc ôm thi thể Hoa Thiết Thương, chậm chạp bước ra ngoài.

"Đi đâu!" Lý Trụ quát, trong lòng già kỳ thực sợ bị phục thù, nhân lúc người này vây cánh chưa đủ, tiêu diệt y đi, trăm thảo trừ căn.

Mọi người đều nghĩ gã đột nhiên xông lên vặn hỏi Nhạc Nhạc, muốn cản trở đã không kịp rồi, Nhạc Nhạc cũng không hề nghĩ, gã ở trước mặt mọi người, đánh lên mình, chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh, vọt tới giữa lưng, vội vàng điều nhanh chân khí bảo vệ tâm mạch, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, hữu chưởng Lý Trụ vận đủ mười thành lực đạo, đánh trúng giữa lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc kêu thảm một tiếng, giống như là con điều đứt dây rơi ra ngoài hai trượng, liền phun ra hai ngụm máu, bởi vì trên mặt còn che bằng vải xanh, người ngoài nhìn vào, thấy cơ thể hắn lắc lư hai lần, nhổ ra hai ngụm máu, mảnh vải trên mặt không ngừng nhỏ ra máu loãng, tất cả đều cho rằng mạng hắn không còn bao lâu nữa rồi.

Lý Trữ được người trên giang hồ kêu là "Toái sơn chương", lấy chương lực hùng hậu thành danh võ lâm, bị gã đánh lên một chương mười thành công lực, còn có thể giữ mạng ư?

Nhạc Nhạc từ trên đất vùng đứng lên, yếu ớt nói: "Hà, Vạn Lý Minh, liên minh võ lâm chính đạo? Hay lắm! Hay lắm! Lão tử không chết, bọn ngươi đều phải chết, hô hô hô!" Nói xong hần bễ lấy thi thể Hoa Thiết Thương trên đất, dao động lác lư tiếp tục bước ra ngoài.

Lưu Nhân Thuận cũng sợ hấn báo thù, thấy người khác không ngăn cản hấn, vội nói: "Đi đâu, ngươi làm tổn thương mấy đệ tử Thiết Kiếm môn, không thể bỏ qua như thế được!" Nói rồi lật đặt tiến tới.

Hắc y nữ tử che mặt lần này sớm đã có chuẩn bị, không nói một lời chặn gã lại.

Lý Trữ cũng trầm giọng nói: "Không cần đuổi, trùng chương ấy của ta, cho dù là giáo chủ ma giáo Chung Vô Nhai còn sống, cũng chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa! Hô hô, y cứu dân tặc, lại giấu mặt, chắc hẳn cũng không phải là người tốt, chết không đáng tiếc!"

"Bọn ngươi, bọn ngươi thực quá đề tiện đấy!" Hắc y nữ tử tức giận nói.

"Hô hô, bây giờ đến lượt cô rồi!" Lý Trữ cười cay nghiệt, cặp mắt liếc nhìn đường cong trên cơ thể mỹ diệu của nàng.

"Dựa vào ngươi vẫn không giữ ta lại được!" Nói chưa hết lời, người đã bay ra mười trượng, biến mất trong bóng đêm.

"Khinh công Minh Nguyệt cung! Y là người của Minh Nguyệt cung!" Lý Trữ kinh hãi nói.

Giang hồ đều biết có một Minh Nguyệt cung, nghe nói bên trong toàn là nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi, với lại mỗi người đều có võ công cao cường, kỹ nghệ phi phàm, nhưng từ trước đến nay họ chưa hề dùng thân phận Minh Nguyệt cung hành tẩu giang hồ, khi đệ tử Minh Nguyệt cung hiện thân, khắp nơi trên giang hồ, so với ma giáo càng thần bí hơn, càng khiến người ta chú ý, có điều bọn họ rất bí mật, làm cho người ta khó mà nắm chắc hành tung.

"Còn ngươi, cũng là đồng lõa của dân tặc!" Gã trở chỗ đứng của Hoa Mãn Viên, nhưng còn có người nào đâu. "A, người đấy, người..."

Thanh cung Viên Khôi than thở: "Ài, Người ta đã đi lâu rồi, ngươi vẫn ngốc như vậy! Có tình gây ra những phiền phức này!"

"Ngươi, sao ngươi không giữ họ lại!" Lý Trữ quở trách.

"Giữ họ? Ha ha, nếu như bọn họ muốn đi, đến mười người nữa cũng không chặn được, nếu như muốn liều mạng với ngươi, ngươi có mấy mạng chứ?"

Lý Trữ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi. Nửa ngày mới hỏi: "Ngươi đến Lạc thành làm gì, mình chủ có mệnh lệnh ư?"

"Ta đến cùng tam công tử, y đã đến Thanh Long đường rồi!" Viên Khôi vẫn nhạt nhẽo nói.

"À, ta phải mau mau trở về!" Nói xong, cũng không chào Lưu Nhân Thuận, dẫn theo thủ hạ vội vàng rời khỏi Thiết Kiếm môn, Viên Khôi cũng từ từ đi vào đêm tối.

"Này, Lý..." Lưu Nhân Thuận cũng không biết phải nói gì, sau cùng thở dài một tiếng "Ồi".

Khi hắc y nữ tử rời khỏi, Hoa Mãn Viên cũng bay theo sau nàng, hai người chỉ cách mười trượng, hắc y nữ tử đột nhiên dừng lại, nhạt nhẽo nói "Ngươi theo ta làm gì?"

"Như Mộng, Hoa Thiết Thương rốt cuộc có quan hệ gì với cô?"

Hắc y nữ tử khắp người run rẩy, bình tĩnh nói "Sao ngươi biết ta?"

"Mùi hương, mùi hương trên người cô rất đặc thù, mùi hương này chỉ có cô mới có thôi! Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy." Hoa Mãn Viên nói.

"Hồi đó ta bảo ngươi kiếm Hoa Thiết Thương, chưa từng nghĩ lại có kết quả thế này, người đã chết rồi, và lại cũng không còn ý nghĩa! Hoa công tử, không nên quấy rầy nữa, tái kiến!" Như Mộng nói xong, vận khinh công thân pháp, bóng hình tan dần phía nơi xa.

Hoa Mãn Viên do dự một lúc, cuối cùng lại đứng im, lẩm bẫm nói: "Ta cũng không đoán được kết quả như vậy, vô tâm hại lão, lão lại vì ta mà chết! Cũng không dễ đối đáp với sư môn rồi!"

Nếu như là nhất lưu cao thủ bình thường, hoặc là vượt quá nhất lưu cao thủ, một chương ấy của Lý Trữ chắc chắn lấy mạng người, Nhạc Nhạc chỉ là nhị lưu cao thủ bình thường, nhưng hấn lại không chết, bởi vì vừa may hấn luyện "Ngự Nữ Tâm Kinh" đến trình độ này, trái tim bền vững kiên cố, và mức độ chịu đựng hơn người khác gấp trăm lần, hơn nữa hấn kịp thời vận chân khí bảo vệ tâm mạch, chương ấy chỉ khiến hấn tổn thương mà thôi. Hấn mơ mơ hồ hồ xuyên qua phố, chỉ muốn kiếm nơi chôn sư phụ, chôn cất là an tâm, hấn không quen Lạc thành, nơi biết cũng không nhiều, giẫm đá xanh trên đường, trong lòng không ngừng nghĩ tới đất, đất có thể đào, đất có thể chôn sư thi thể.

Lá Phong, cây Phong, rừng Phong, ở Lạc thành, nơi có Phong diệp lâm, chỉ có ở Tiên Vu thế gia.

Nhạc Nhạc tiến vào rừng cây, đặt thi thể Hoa Thiết Thương trên một mảnh đất trống nhỏ, kéo vải che mặt xuống, dùng chưởng lực đào một hố sâu, nội thương lại nặng thêm, lại khạc ra một ngụm máu nhỏ.

"Sư phụ, xin lão yên nghỉ, đa tạ ân huệ dưỡng dục nhiều năm của lão, thù của lão, chính là thù của ta!"

Hừ, Vạn Lý Minh, vì Tuyết nhi ta cũng chưa kết thúc với bọn họ, vật cánh thiên trạch, thích giả sinh tồn! Nếu như hôm nay ta bị người ta giết chết, có lẽ cũng là đầu xuôi đuôi lọt, cũng không có người để báo thù đâu, Nhược Tuyết biết, nhưng nàng không có thì giờ tự săn sóc, Lạc San, nàng chỉ là tiểu nha đầu, không có sức lực. Hết thấy đều phải dựa vào bản thân, hắc hắc, hắc hắc!

Chôn xong Hoa Thiết Thương, nhếch nhác đứng dậy, dáng đi bất ổn ra ngoài, chẳng ngờ nội thương phát tác, hắc hôn mê ngã cạnh rừng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: TOÁI TINH (Thượng)

Trong hôn mê, ý thức Nhạc Nhạc vẫn còn một chút sáng sủa, chỉ cảm thấy kinh mạch tắc nghẽn, toàn thân phát nóng, da dẻ đã đỏ lên vì nhiệt, kinh mạch không thông với nhau, mỗi bên có một chút chân khí tự động xung phá trở ngại, có điều tiến độ vô cùng chậm chạp, mà lượng nhiệt chính là kết quả của việc chân khí vận hành lâu dài, lại không thể lưu động được một vòng tiên thiên tuần hoàn, cho nên trong lòng kìm nén đau đớn khó mà chịu đựng, rất muốn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, nhưng hắc không có cách nào thực sự tỉnh lại được.

Lúc này từ ngoài cơ thể truyền vào một dòng chân khí khá mạnh, Nhạc Nhạc đại hỷ, biết có người muốn dùng chân khí giúp hắc chữa thương, vừa định nhờ vào dòng chân khí ấy, chân khí ấy lại theo đường cũ phản hồi, Nhạc Nhạc cười gượng trong lòng, lúc đầu hôn mê, tiên thiên chân khí tự bảo vệ mình, vốn không dung bất kỳ chân khí nào bên ngoài.

Đang buồn khổ, lại có một dòng chân khí mạnh hơn nữa truyền vào, Nhạc Nhạc đau đớn rên một tiếng, chút ý thức sáng sủa cũng bị đau đớn đốt mất, còn lại cảm giác cuối cùng, chính là cảm thấy ở dưới người có một cơ thể mềm mại, ôm rất khoan khoái, cơ thể nóng hổi cũng dễ chịu hơn nhiều.

Khi có ý thức lần nữa, mắt vẫn không mở được, nhưng lại nghe được tiếng như khóc như kể vang lên bên cạnh, hết như tột cùng đau khổ, lại như cực kỳ khoan khoái, lại lần nữa hắc bị kích động mãnh liệt bởi thanh âm này, ý thức trở nên hỗn độn.

Lúc thực sự tỉnh lại, chính là giữa trưa, ánh sáng chói mắt, từ song cửa lọt vào, Lạc Lạc vừa mở mắt, đã kêu khổ một tiếng, kéo chăn trên người, che đầu lại.

"Oa, chần rất thơm tho! Ô, đây là đâu, sao ta trần trụi?" Đến lúc cường quang vừa qua đi, lần nữa từ trong chăn đứng dậy, cơ thể trần trụi đi xuống dưới giường lớn mềm mại. Đây rõ ràng là khuê phòng của nữ tử, trong phòng ôn hương là lúot, vật dụng của nữ hài tử, xếp đặt khắp nơi rất có thứ tự, đồ trang sức tuyệt đẹp cực kỳ quý báu, với lại phòng lớn thế này, chắc chắn là nhà của đại gia.

Hắn nhìn rất lâu, mới phát giác nội thương mình hoàn toàn đã khỏi, mấy nơi bị ngoại thương nhẹ cũng không thấy nữa, hơn nữa nội lực tinh tiến rất nhiều, quan trọng nhất chính là, tốc độ vận hành chân khí so với lúc đầu nhanh hơn gấp bội, giữa kinh mạch rộng lớn dèo dãi, như nước lũ cuộn cuộn, chảy băng băng không nghỉ, nếu như kinh mạch trước kia là khe suối, vậy thì bây giờ kinh mạch chính là sông lớn, giữa sông lớn mênh mông, chỉ có nước lặng nữa sông, tốc độ nghĩ thì biết.

Lẽ nào ta ngủ một giấc đã đạt đến tầng thứ sáu của Ngư Nữ Tâm Kinh, Hoa Chú Kim Thân? Nghĩ đến đây, hắc cầm con dao gọt trái cây trên bàn, cửa nhẹ trên cổ tay, sử dụng một thành nội lực, lưỡi dao không để lại bất kỳ dấu vết nào, sử dụng hai thành nội lực, chỉ lưu lại một vết màu trắng, rất quyết tâm, sử dụng năm thành nội lực, lần này cuối cùng rách một vết nhỏ, chỉ chảy một ít máu trên vết rách vừa tạo, Nhạc Nhạc mừng rỡ sử dụng bảy thành nội lực, lần này hiệu quả rõ rệt, máu loãng xuôi theo lưỡi dao trôi sáu bảy giọt xuống đất.

Chợt có tiếng nữ nhân ngoài cửa: "A, công tử làm gì thế?" Tiểu Bích vừa vào cửa, đã thấy Nhạc Nhạc ở trường cầm dao, trên dao lấp lánh chân khí màu hồng nhạt, cắt chông chát vào cổ tay mình, chẳng lẽ y điên cuồng tự nguyện ác mình? Kinh hãi, bộ quần áo trắng cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

"Cô là?" Nhạc Nhạc nhìn thấy một nha hoàn xinh xắn, kinh hoàng xông vào.

"Tiểu tỷ là tiểu Bích ạ, công tử, công tử luẩn quẩn trong lòng ư?" Tiểu Bích cẩn thận hỏi.

"Hả, ta không có luẩn quẩn đâu, sao cô lại nhìn ta bằng ánh mắt ấy?" Nhạc Nhạc cũng không hiểu ra sao cả.

"Còn nói không có, xem xem vết thương trên tay công tử!" Tiểu Bích hình như rất tức giận, kéo cánh tay cắt bị thương của hắc, lại kinh ngạc nói: "Ồ, rõ ràng tổn thương rất kịch liệt, sao lại đóng vảy rồi!"

"Hắc hắc, ta thần công đại thành, đương nhiên không có chuyện gì rồi. Hừ, đúng rồi, tiểu Bích, sao ta ở đây, đây là đâu?" Nhạc Nhạc nghi hoặc hỏi.

"Đây là phòng ngủ của tiểu thư chúng ta, ôi, công tử trần truồng như thế mà còn chạy loạn lên!" Tiểu Bích hổ thẹn đỏ mặt, mặc dù dùng tà thủ che mặt, nhưng qua kẽ hở giữa ngón tay, có lý nào không nhìn rõ chứ.

Nhạc Nhạc say sưa đối với việc võ công đại tiến, lúc này mới phát hiện không chỉ là cơ thể, quan trọng nhất còn có nữ nhân, vội đi đến giường kiểm y phục.

"Tiểu Bích, y phục của ta!"

"Trên lam y ấy toàn là máu, tiểu tỷ vứt nó rồi, tiểu thư đã may giúp công tử một cái!" Tiểu Bình đưa y phục cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc vừa mặc, vừa hỏi: "Tiểu Bích, tiểu thư cô là ai?"

"Hừ, sao công tử không nhớ ra tiểu thư nhà ta ư, bọn ta..." Tiểu Bích tức giận đỏ mặt, tay chống nạnh, hung dữ trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc.

"Hả? Sao ta có thể biết được tiểu thư nhà cô, các cô làm sao vậy?" Nhạc Nhạc gương mặt vô tội, chớp con ngươi sáng ngời.

"Hồi ôi, công tử là tên hoại đản, nhanh quên chúng ta thế này, chúng ta đã cho công tử hết thân thể rồi! Tiểu thư, công tử không nhận ra bọn ta rồi!" Lúc này lại có hai nữ tử mỹ lệ từ ngoài cửa bước vào, tiểu Bích đã khóc lóc bỏ nhào vào lòng nàng: "Tiểu thư, công tử nói không nhận ra chúng ta!"

Nhạc Nhạc đã mặc xong quần áo, đó là bộ trang phục võ sĩ màu trắng, thủ công tinh xảo đẹp đẽ, chất liệu vải hảo hạng, trắng như tuyết, nhẹ như bông, so với nhò bảo bình thường hẳn mặc trước kia càng uy vũ hơn nữa, bạch y như thế, vừa vẽ ra được cơ thể trắng kiêu, anh tuấn tiêu sái vừa không mất đi khí dương cương của nam nhân.

Tiểu thư ấy vừa vào cửa, liền chăm chú nhìn trên người Nhạc Nhạc, trong mắt liên tục dị thái, một khắc cũng không rời, tuyệt nhiên không hề nghe tiểu Bích nói gì.

Nhạc Nhạc cũng quan sát tiểu thư, rất quen mặt, trong lòng thầm nhủ "Đã thấy ở đâu ư, ồ, lúc lần đầu tới phong diệp lâm, khi ấy nàng mặc quần áo dài màu đỏ tươi, hôm nay vậy tơ vàng nhạt cũng rất xinh đẹp, da trắng mặt đẹp, eo lưng mảnh mai, ung dung cao quý, trên gương mặt mỹ tuyệt nhân gian, hiện ra xuân ý nhàn nhạt, ồ, người tiểu Bích vừa nói lẽ nào là ta?"

Nghĩ đến đây, Nhạc Nhạc khẽ mỉm cười, bước đến cạnh tiểu thư, nói: "Đã lâu không gặp, cô khỏe chứ?"

"Người, người vẫn nhớ được ta ư?" Thanh âm vào tai, thanh nhã dễ chịu, có chút âm rung kích động, càng khiến người có tình cảm sâu sắc.

Nhạc Nhạc đã gặp mặt một lần, cười nói: "Đương nhiên là nhớ, bộ mặt xinh đẹp của cô ta luôn luôn nghĩ tới, có điều không biết tên cô là gì!" Lời này lại là sự thực, Nhạc Nhạc hiểu sắc, lần trước sau khi thấy nàng ở rừng phong, nào có thể quên, nếu như không phải lúc ấy khắp người hẳn có mùi khác thường, nói không chừng đã đi tới bất chuyện rồi.

Tiểu thư càng kích động: "Ừ, giống với ba người bọn ta, chỉ cảm thấy đã gặp, rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi tên, mấy ngày nay ba người bọn ta rất khó chịu, mãi không nhớ được tên người! Ta kêu là Tiên Vu Yên, đây là tiểu Bích, đây là tiểu Ngọc, công tử còn tên của người là gì?"

"Ta là Vương Nhạc Nhạc! Ha ha!" Nhạc Nhạc cười nói, bởi vì hẳn biết, người khác vừa nghe tên hẳn, chắc chắn sẽ cười.

Quả nhiên, tam nữ cười lớn, Nhạc Nhạc ngờ ngác chăm chăm nhìn Tiên Vu Yên, lúc nàng cười, khí chất cao nhã trở nên lời cuốn tâm thần người ta, Nhạc Nhạc nâng nhẹ mặt nàng, khẽ nói: "Yên nhi cười đẹp lắm!"

"Công tử, còn bọn ta?" Tiểu Bích giận dữ.

Tiểu Ngọc cũng dịu dàng nói: "Phải rồi, công tử vẫn chưa nhìn tiểu tỷ đấy!"

Tiểu Ngọc và tiểu Bích là hai mỹ nữ xinh đẹp như nhau, chỉ nhường một bậc so với Tiên Vu Yên, tiểu Ngọc tính cách nhu thuận, vóc dáng gầy nhỏ, cái mũi xinh xắn như ngọc khắc thành, trên gương mặt thanh tú, có sự kỳ diệu của hóa long điểm tinh, tiểu Bích tính tương đối hoạt bát, cơ thể nở nang, nũng nịu lên, giống như cáo, đương nhiên là ưu mỹ.

"Tiểu Ngọc, tiểu Bích cũng là đại mỹ nhân, như vậy được chưa?" Nhạc Nhạc mê muội đầu óc, rốt cuộc sự việc là thế nào, rõ ràng chỉ có duyên gặp mặt một lần, bây giờ làm sao giống như là bạn tình kiếp trước vậy.

"Vậy là kém không nhiều" Hai người mừng rỡ nói.

"Công tử, công tử nói xem chúng ta kiếp trước có phải là vợ chồng không, nếu không ta lần đầu gặp công tử, sao có cảm giác ấy chứ!" Tiên Vu Yên e thẹn hỏi.

"Có lẽ đúng đấy!" Nhạc Nhạc không biết làm sao đáp.

"Vậy còn bọn ta?" Tiểu Bích, tiểu Ngọc cũng hỏi.

"Các cô kiếp trước vẫn là nha hoàn của Yên nhi, suy nghĩ như vậy, không hiểu biết rồi!" Về mặt Nhạc Nhạc thể hiện ra hai người các cô là lũ ngốc, cả cái này cũng nghĩ không được. Kỳ thực trong lòng hấn lại mắng mình "Sao ta ngốc vậy, đảo để đã xảy ra chuyện gì?"

Xem ra, tốt nhất không nên dùng bùa thuật thôi miên, không làm tốt cả mình cũng sẽ mắc chứng rối loạn tinh thần.

"Hả, bọn ta kiếp trước vẫn là nha hoàn à?" Tiểu Ngọc gào lên hỏi, hiển nhiên không hiểu, tại sao kiếp trước là nha hoàn, kiếp này vẫn là nha hoàn.

"Tiểu Ngọc, ngươi nói cái gì, lẽ nào tiểu thư đối với ngươi không tốt ư?" Tiểu Bích nói.

"A, không phải đâu, tiểu thư, ta chỉ không hiểu mà thôi!" Tiểu Ngọc sợ Tiên Vu Yên tức giận, vội lên tiếng giải thích.

Tiên Vu Yên cao hứng trong lòng, nào để ý tiểu Ngọc nói gì, cười nói: "Không sao, ta không có trách ngươi!"

"Áy, sao các cô cứu ta về? Sau đó xảy ra chuyện gì?" Kết cuộc Nhạc Nhạc không nhận được, muốn hỏi cho rõ ràng.

"Công tử đã hôn mê bốn ngày, chắc là đói bụng rồi đấy, chúng mình vừa ăn vừa nói nhé!" Tiên Vu Yên nói.

"Gọi ta là Nhạc Nhạc thì được rồi, người khác đều gọi như vậy cả!" Nhạc Nhạc đi theo Tiên Vu Yên, vừa đi vừa nói.

Té ra ba người Tiên Vu Yên, hôm ấy sau khi Nhạc Nhạc lầm lẫn dùng thuật thôi miên, khiến nhớ nhưng khó quên, mỗi ngày ba người đều phải đi Phong diệp lâm mấy vòng, để mong lần nữa được trông thấy Nhạc Nhạc, một buổi sáng, ba người bọn nàng thấy một người áo lam ở ven rừng, trên người có vết máu ở nhiều nơi, nhìn kỹ, lại là người ngày nhớ đêm mong, ba người vội khiêng hấn về, sau khi xem xét, phát hiện hấn trúng nội thương, tiểu Ngọc, tiểu Bích liên thủ điều trị cũng không được, nội thể hấn có lực lượng hùng mạnh, ngăn chặn chân khí bên ngoài truyền vào, đang lúc không biết xoay sở thế nào, Lạc Lạc lại đại phát thủ tính, đề cơ thể tiểu Bích xuống dưới.

Khi kể đến đây, tiểu Ngọc đỏ mặt xấu hổ, nhị nữ kia cũng đỏ ửng mặt ngọc, tiểu Bích ngượng mắng: "Hôm ấy công tử rất xấu, làm tiểu Ngọc chết đi sống lại, hai ngày không đủ sức xuống giường đấy!"

"Tiểu Bích, không được nói mà!" Tiểu Ngọc càng bẽn lẽn.

Tiểu Bích nói tiếp: "Tiểu tỳ sợ tiểu Ngọc xảy ra chuyện, nên cũng bị công tử, đáng trách nhất là cả tiểu thư công tử cũng làm việc ấy!"

Nhạc Nhạc sớm đã đoán được rồi, nhưng vừa nghe, vẫn rất ngượng ngùng, nói: "À, các nàng yên tâm, ta sẽ trọn đời trọn kiếp chăm sóc các nàng, tốt nhất còn có kiếp sau!"

Tam nữ nghe nói, trong lòng vui sướng, té ra bọn nàng lo lắng, người này không nhìn nhận sự việc sau khi xảy ra, vậy thì bọn nàng biết tìm ai để tố cáo đây, cho nên khi ở khuê phòng, Nhạc Nhạc vừa nói không nhận ra bọn nàng, tiểu Bích đã cho rằng "Lại bị vứt bỏ" rồi, bởi vậy mới khóc.

Nhạc Nhạc cảm thấy Tiên Vu Yên lo lắng, từ dưới bàn nắm chặt tiểu thủ của Tiên Vu Yên, nàng hơi hơi kinh hãi, giận dữ nhìn Lạc Lạc một cái, cũng không vùng vẫy, tùy cho hấn nắm. Hấn lại an ủi tiểu Ngọc tiểu Bích: "Lúc ấy thần trí ta không rõ ràng, làm đau các cô, lần sau sẽ nhẹ hơn! Vẫn còn may cho các cô, bằng không ta làm tổn thương các cô thì cũng không thể vui như vậy được!"

Tam nữ đã hết lo âu, lại có sự chấp thuận của Nhạc Nhạc, cho nên bữa cơm vô cùng hòa hợp thư thái, Nhạc Nhạc lời tình rả rích, nghe được tiếng cười vui sướng của tam nữ không ngớt, sau khi có quan hệ xác thịt, tam nữ cũng an tâm, không sợ Nhạc Nhạc quên hết tình nghĩa.

Lúc này nghe được có tiếng người lên lầu, tiểu Bích, tiểu Ngọc vội leo lên cửa sổ trông xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Toái tình (Hạ)

Tiểu Bích nói: "Tiểu thư, là nha hoàn của Thái lão gia bên ấy!"

Nhạc Nhạc lầm bầm nói: "Thái lão gia? Là Tiên Vu Dã ư?"

Tiên Vu Yên giận dữ nhìn hấn, khẽ nói: "Chàng phải kêu là gia gia, sao lại kêu tên của lão nhân gia!" Nói xong nàng đỏ mặt, có lẽ là do câu "gia gia" ấy!

Nhạc Nhạc hơi cười, nói: "Đúng rồi, Yên nhi là vợ bảo bối của ta, ta đương nhiên phải kêu lão là gia gia!"

Nha hoàn đã đi tới bên ngoài cửa, gõ cửa nói: "Tiểu thư, thái lão gia đã chế ra tân dược hoàn, mời tiểu thư đi qua, lại nói xem và trị bệnh cho tiểu thư lần nữa!"

"Được, người về trước đi, ta lập tức đi ngay!"

"Vâng, được rồi, thái lão gia luyện kiếm ở hoa viên! Chờ tiểu thư ở đó!" Tiểu nha đầu nói xong cáo lui.

Nhạc Nhạc nắm chặt ngọc thủ Tiên Vu Yên, quan tâm hỏi: "Yên nhi mắc bệnh gì?"

"Không việc gì đâu, chỉ là bệnh cũ trời sinh, gân mạch đau nhức, không thể tập võ mà thôi!"

Tiên Vu Yên cười nói, cảm giác được tình yêu nồng nàn của hắn, vô cùng cao hứng.

Tiểu Bích nói tiếp: "Mấy bữa trước khi tiểu thư nhớ công tử, bệnh cũ lại tái phát, thái lão gia nói bệnh lại nặng thêm rồi, mới bào chế tân dược cho tiểu thư!"

"Tiểu Bích, không được nói nữa! Sau khi gặp được Nhạc lang, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, người đi cùng ta, tiểu Ngọc đi không tiện, để gia gia biết được thì hỏng!"

Sau khi hai người họ đi rồi, trong phòng chỉ còn Nhạc Nhạc với tiểu Ngọc, Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Tiểu Ngọc, còn đau không?"

Tiểu Ngọc xấu hổ đỏ mặt, nói: "Lúc ban đầu rất đau, về sau, thì dễ chịu hơn rồi!"

Tả thủ Nhạc Nhạc đã trượt vào trong áo nàng, nắm lấy tiểu bạch thỏ trước ngực tiểu Ngọc, tiểu Ngọc toàn thân run rẩy, cơ thể mềm mại lập tức cứng đờ, xem ra lúc hôn mê Lạc Lạc rất thô bạo, nếu không nàng không sợ hãi như thế.

Nhạc Nhạc thương tiếc thả tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới bằng phẳng trơn tuột của nàng, khẽ nói: "Tiểu Ngọc, nói lòng một chút, cơ thể nàng không tốt, ta không thể làm bữa được, lần trước ta quá thô bạo, khi ta tỉnh táo sẽ rất ôn nhu, đúng rồi, bót căng thẳng một chút!"

Tiểu Ngọc dưới cặp ma thủ của hắn, hồn hồn không ngừng, sau khi nói lòng tâm tình, thành tri quan trọng, đã liên tục thất thủ, lúc nàng đột nhiên tỉnh ngộ, kinh hãi nói: "A! sao, sao sờ chỗ ấy!"

"Hôm nay sờ có phải là rất dễ chịu không?" Miệng Nhạc Nhạc hướng về tai nàng, nhẹ nhàng hà hơi nóng, tiếp theo lại hôn trên cổ mềm mại của nàng.

Tiểu Ngọc khoan khoái nói không ra lời, cơ thể nhũn như bùn, mềm mại trong lòng Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc bỗng nhiên rút tay về, nàng thầm kêu trong lòng "Không được bỏ ra..."

Vẫn chưa nói hết, nàng liền rít lên một tiếng, vùi mặt vào lồng ngực Nhạc Nhạc.

"Ồ, sao tiểu Bích trở về một mình?" Nhạc Nhạc nghi hoặc, lăm bằm tự nói.

"Hả, công tử, công tử nói gì, sao công tử biết tiểu Bích quay về?" Tiểu Ngọc vừa nghe có người đến, vội đứng thẳng dậy, có điều bộ mặt vẫn đỏ như cũ.

"Đúng rồi, sao ta biết là tiểu Bích nhỉ, chỉ là cảm giác... xuất hiện trong lòng, ta đã nói ra rồi!"

Lúc này tiểu Bích đã đẩy cửa bước vào, lo lắng nói: "Công tử, thái lão gia nhìn ra rồi, tiểu thư sợ, đã nói hết tình hình cho thái lão gia rồi, lão thái gia hình như rất bức! Lão yêu cầu tiểu ty dẫn công tử qua..." Hốt nhiên lại nói: "Công tử, tiểu ty thấy công tử nên trốn nhanh đi, vừa rồi tiểu ty thấy thái lão gia rất tức giận đấy!"

"Hả, không đến nỗi chứ? Lẽ nào Yên nhi sớm đã đính hôn với nhà khác rồi ư."

"Không có, chưa đính hôn, có điều lão gia ngày kia sinh nhật, trên thiệp mời viết có ý chọn rể, cho nên thái lão gia mới tức giận đấy chứ! Công tử, công tử nên đi trước đi, đến lúc thái lão gia hết giận hãy về..."

"Không, ta không thể đi, nếu không... sao xứng đáng với các nàng, dẫn ta đi, không sớm thì muộn dù sao cũng phải gặp, gặp sớm an tâm sớm!" Nhạc Nhạc kiên quyết nói.

Nhạc Nhạc đi vào tiểu hoa viên của Tiên Vu Dã. Tiểu hoa viên không hề nhỏ, rộng đến mấy mẫu đất, cỏ xanh mọc đầy, đang là mùa thu nên dạt dào sinh mệnh, hoa lại rất ít, đây có lẽ là ý nghĩa của tiểu hoa viên vậy.

Ở giữa vườn, một lão già mặc áo dài xám đang ngồi trên ghế đá, tóc trắng rối loạn tùy ý trên vai, sắc mặt hồng hào, vàng trán đầy đặn, khí độ phi phàm, râu bạc dài đến ngực, càng thêm ba phần khí chất tiêu sái, Nhạc Nhạc lại không cảm nhận được chân khí trong người lão, hết như, hết như hòa vào bãi cỏ, liền với thiên nhiên, khâm phục buột miệng "A" một tiếng. Tiên Vu Yên cực kỳ bất an đứng sau lưng lão, lo lắng nhìn Nhạc Nhạc đi tới trước mặt.

"Tiểu oa oa, người kêu sợ cái gì?" Thanh âm Tiên Vu Dã vang dội, bình tĩnh, không nóng nảy như lời tiểu Bích nói.

"Cơ thể tiên bối hình như hòa vào bãi cỏ dưới chân, khiến người nhìn không thấu được nông sâu, nếu như văn bối nhắm mắt, tuyệt nhiên không cảm giác được có người tồn tại trước mặt! Cho nên mới không nín được kêu lên!" Nhạc ta cung kính cười. Hắn đã từng nghe sư phụ nói về sự tích của Tiên Vu Dã, lão là nhân vật cùng thời với Thiên tông, Tuệ năng và Tuyệt tình sư thái của Tuyệt tình trai, hơn nữa toái tình kiếm pháp của lão đã tiến vào hóa cảnh, đối với nhân vật cấp tông sư này, nào có thể không khách khí một chút.

Cặp mắt Tiên Vu Dã nổi lên tinh quang, có chút bất khả tư nghị hỏi: "Ngươi vừa mới nói gì? Ngươi cảm giác được ta hòa vào cảnh tự nhiên ư?" Thanh âm rất kích động.

"Phải rồi, có gì không đúng à?" Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn Tiên Vu Yên đang lo lắng cho hắn. Gật đầu với nàng, bảo nàng không nên sốt ruột.

"Hay, hay lắm, nhỏ tuổi mà có tu vi như thế, ngươi tu luyện nội công gì, sao ngươi nhìn ra được?" Tiên Vu Dã đã đứng dậy, quan sát kỹ Nhạc Nhạc, tựa như muốn nhìn xuyên thấu hắn.

Nhạc Nhạc lại không có chút sợ hãi nào, bởi vì không cảm thấy Tiên Vu Dã phần nộ, trái lại hứng thú là đằng khác. Hắn cười đáp: "Nội công của văn bối bắt nguồn từ một bản "Tổ Nữ Tâm Kinh" sau này đã qua sư phụ sửa chữa, gọi là "Ngự Nữ Tâm Kinh", sư phụ luyện đến tầng thứ tư đã đi về cõi tiên, không có ví dụ của cổ nhân để bắt chước, một mình văn bối tìm tòi, hôm nay mới luyện đến tầng thứ sáu, tiến độ rất là chậm chạp!"

Lúc nói hắn mỉm cười gật đầu với Tiên Vu Yên, mới thấy Tiên Vu Yên thờ dài một hơi.

Tiếp theo lão lại hỏi: "Ngươi biết những công phu gì?"

"Hả?" Nhạc Nhạc nghĩ "Ta biết gì ư? Biết Loạn Hoa Trảm, nhưng không nhớ nổi một chiêu, ta còn biết Hoa Gian Vũ Bộ, nhưng đó là hảo công phu chạy trốn". Hắn ngẩng ra nửa buổi, mới chậm rãi đáp: "Văn bối vốn biết một bộ kiếm pháp, sau này đã quên hết rồi, giờ đây chỉ biết chút khinh công, bộ pháp, không có tỷ bản lĩnh đánh nhau nào!"

"A!" Tam nữ đều kinh hãi kêu lên, cũng hơi mắc cỡ nhìn nhìn Tiên Vu Dã, nam nhân của mình ngay cả một bộ kiếm pháp cũng đã quên, như thế sao được, thế này, làm nữ nhân của hắn rất mất mặt rồi. Có điều thấy được Tiên Vu Dã lại không có ý khinh miệt, ba người bọn nàng mới hơi yên lòng.

Tiên Vu Dã lộ ra vẻ hết sức suy nghĩ, hỏi: "Làm sao quên hết, lẽ nào không quen tay, còn nhớ được mấy chiêu?"

"Trước đây văn bối sử dụng rất quen, sáu năm Văn bối chỉ luyện một bộ kiếm pháp ấy, sao có thể không quen tay, nhưng sau này quả thực không nhớ nổi một chiêu!" Nhạc Nhạc thẹn đỏ mặt đáp.

Tam nữ nghe xong suýt ngất, nhưng Tiên Vu Dã lại ngạc nhiên mừng rỡ nói: "Tiểu oa oa, xem bộ kiếm pháp này thế nào?"

Nói xong rút trường kiếm to lớn trên bàn, quay người phóng lên, nháy mắt đã đứng ở ngoài tám trượng, giờ kiếm quát "Coi đây!"

Quát xong, trong tiếng động khí thể bức người, cỏ xanh trên đất lấy lão làm trung tâm, lá cỏ lay động ào ào, từng đợt sóng khí quát vào biển cỏ, hết như sóng gợn trên mặt hồ phẳng lặng, lấy lực là trung tâm, lan rộng ra bốn phía, không ngừng không nghỉ.

Kiểm quang lay động, như sao giữa đêm khuya, một hiện một tắt, sáng tối đan xen, tốc độ của kiếm quá mau lẹ, chỉ thấy mũi kiếm liên lạc thành từng chòm từng chòm sao đồ án, thân kiếm xuyên qua tinh thể, từng bức từng bức hình tượng động thái mỹ lệ đang ánh trong trí não Nhạc Nhạc, hết như tự mình phiêu diêu trên trời cao, đứng cạnh những đóm nhỏ, khoảng cách khiến hắn vui vẻ như điên, té ra vũ trụ là do những đóm nhỏ này cấu thành đây, có điều tại sao những đóm nhỏ này nặng nề từ khí, không động chút nào nhỉ? Chùm sáng liên kết giữa sao với sao tại sao có tình huống gián đoạn, ánh sáng còn có thể đứt ư? Đang lúc này, chỉ nghe Tiên Vu Dã hú dài một tiếng: "Lưu tinh cuồng vũ!"

Chớp mắt kiếm quang hóa làm lớp lớp ngôi sao băng, tùy ý tại không trung, kéo theo cái đuôi dài, rít lên bay quá chân trời, kích động mắt người, đường cong ưu mỹ rơi trong hắc ám, khiến lòng người khó quên, vận mệnh lưu tinh là khiến mình tự chết rơi xuống mặt đất, còn mục đích của "Lưu tinh cuồng vũ" lại là khiến mạng sống người khác chết dưới kiếm.

Tinh quang tan biến, Tiên Vu Dã thu kiếm.

"Tiểu oa oa, ngươi nhớ được mấy chiêu?" Lão cất tiếng hỏi, chăm chú nhìn Nhạc Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cộng sàng

Nghe Tiên Vu Dã hỏi, Nhạc Nhạc mới chợt nhớ lại, ta chỉ thấy được việc giữ những ngôi sao, nhưng một chiêu cũng vẫn không nhớ được, ngay sau đó đành phải đứng sững hồi đáp, ngượng ngùng nói: "Vân bối ngu đần, chỉ chú ý đến vũ trụ mệnh mong, những ngôi sao lóng lánh, xuyên qua chòm sáng giữa tinh thể, còn có rất nhiều chòm sao mỹ lệ, vẫn không nhớ nổi chiêu thức nào cả!"

"Công tử, sao công tử như thế được, trước đây khi tiểu tỷ thấy lần đầu tiên, cũng nhớ được bảy tám chiêu, công tử làm sao cả một chiêu cũng không nhớ chứ." Tiểu Bích không nhịn được hô hoán, nàng sắp bị Nhạc Nhạc ngu đần chọc tức đến phát điên rồi.

"Tiểu Bích, sao ngươi nói với Nhạc lang như vậy chứ!" Tiên Vu Yên buồn bực giáo huấn tiểu Bích.

Tiểu Bích lè lưỡi ra, cười nói tiếp: "Xin lỗi, tiểu thư, nhưng công tử..."

Lúc này Tiên Vu Dã lại rất vui vẻ vai Nhạc Nhạc, cười nói: "Quả nhiên, ta đoán không sai, ngươi đã thấy được Tinh tọa đồ, ngươi có chú ý đến chỗ khác thường của liên kết Tinh tọa đồ không?"

Nhạc Nhạc không cần nghĩ, nói ngay: "Có ạ, ngoài mấy Tinh tọa đồ nhỏ, một số Tinh tọa đồ lớn khác cũng có hiện tượng ngừng lại, dường như là mười một ngôi sao ngừng lại một lần, sau đó lại là mười một ngôi sao, có lẽ kiểm thử hai nhanh hơn, mới không thể khiến Tọa tinh đồ gián đoạn!"

"Hô hô, ta phải nói chuyện với ngươi, quả là một viên ngọc đẹp đã mài giữa! Đi, đến thư phòng của ta... à, ba tiểu nha đầu các ngươi, về ngay đi, bệnh Yên nhi đã khỏi hoàn toàn rồi, sau này còn luyện được võ công đấy, tiểu Ngọc tiểu Bích hai ngày nay võ công đại tiến, phải cùng cố một tý!" Tiên Vu Dã vui vẻ kéo Nhạc Nhạc, hướng thư phòng của lão đi tới.

Còn lại ba nữ nhân ù ù cạc cạc, tiểu Ngọc nói: "Tiểu thư, lão thái gia làm sao biết võ công chúng ta đại tiến? Tiểu tỷ còn không biết nguyên nhân nữa!"

Tiên Vu Yên hơi đỏ mặt, nói: "Nhạc lang luyện song tu công pháp, khi hợp thể không những nâng cao được công lực của mình, còn khiến cho công lực của nữ nhân tăng mạnh, bệnh của ta cũng bởi vì cùng với y, việc ấy, mới khỏi được!"

Tiểu Bích than: "À, còn có việc tốt như vậy, bảo công tử làm với chúng ta mấy lần nữa, chúng ta há không phải là thiên hạ vô địch!"

Tiên Vu Yên gắt nằng một cái, nói: "Hừ, tiểu nha đầu rất không có thể diện, cả ngày nghĩ tới việc ấy, để Nhạc lang về sửa chữa ngươi thật tốt..."

Tiểu Bích rất hồ thẹn, nhưng vẫn cứ truy hỏi: "Hôm trước công lực của tiểu tỷ bỗng nhiên tăng nhiều như vậy, còn phải hơn năm năm khổ luyện của tiểu tỷ, tiểu tỷ không thể cao hứng à? Hề hề!" Nhưng lại không biết, chỉ có lần đầu tăng mạnh, làm nữa chỉ tăng từ mà thôi.

Đêm khuya, Nhạc Nhạc ra khỏi thư phòng Tiên Vu Dã, lúc này hắc đã khác so với lúc đi vào, nếu như trước kia hắc là một thanh bảo đao, nhưng lại không hiểu cách sử dụng, luôn luôn dùng sống đao chém người, bây giờ hắc đã hiểu rõ chỗ kỳ diệu của lưỡi đao rồi.

Té ra Tiên Vu Dã đã phát hiện Nhạc Nhạc đang ở vào giai đoạn quên chiêu, nhất thân nội công tu vi không kém cao thủ hạng nhất, đây chính là mỹ ngọc ngàn năm khó gặp, cho nên kêu hắc vào phòng, đem kinh nghiệm tuyệt diệu dùng kiếm nhiều năm truyền thụ cho hắc, và lại dạy hắc cách điều động chân khí khéo léo hơn nữa, nhưng không dạy Nhạc Nhạc bất kỳ chiêu thức cố định nào, bởi vì Tiên Vu Dã biết, chỉ có tự mình ngộ ra chiêu số mới phù hợp nhất với bản thân.

Khi Nhạc Nhạc về đến tiểu viện của Tiên Vu Yên, trong phòng nàng vẫn còn châm đèn, đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy ba người bọn nàng, ngồi ngẩn ra ở cạnh bàn, còn rượu và đồ ăn trên bàn lại chưa động tí nào.

"Nhạc lang, chàng về rồi, gia gia không làm khó chàng chứ!" Tiên Vu Yên thấy hắc đẩy cửa vào, đi lên nghênh đón trước.

Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, cười nói: "Gia gia sao làm khó tôn nữ tử của lão chứ, sao vẫn chưa ngủ, khuya như vậy rồi mà!"

Tiểu Bích tiếp lời: "Tiểu thư nói phải đợi tướng công về ăn cơm, tiểu tỷ cũng đói gần chết rồi, hồi ời!"

"Không cần làm ra vẻ đáng thương với Nhạc lang, nghe tiểu Ngọc nói, khi ngươi lấy đồ ăn, đã lên ăn rồi! Tiểu Ngọc mau nói đầu bếp mang đồ ăn nóng lên!" Tiên Vu Yên cười mắng.

"Tiểu Ngọc, ngươi lại dám cáo giác! Ta không tha ngươi đâu, hừ hừ!" Tiểu Bích ra vẻ tức giận nói.

"Tiểu nha đầu, hung thế này!" Nhạc Nhạc vỗ một phát trên phong đồn tiểu Bích.

"Tiểu thư, tướng công ức hiếp..." Miệng đã bị Nhạc Nhạc lấp kín, vừa hôn xuống, nàng đã quên vừa rồi muốn nói gì, gương mặt đỏ bừng.

Sau bữa cơm, ba người cùng giường.

Mặc dù Nhạc Nhạc đã có một lần hợp thể với bọn nàng, nhưng đây là lúc hôn mê, hắc luôn muốn biết nữ nhân Tiên Vu Yên cao nhã mỹ lệ này, khi ở dưới người hắc sẽ biểu lộ thế nào, hắc không thể chờ đợi được đè lên người nàng.

Dịu dàng nói: "Yên nhi, lần trước ta làm nàng thế nào, ta không nhớ được, nàng kể lại được không?"

Tiên Vu Yên đỏ mặt nói: "Nhạc lang, chàng bảo người ta sao không biết xấu hổ nói ra được, có điều lúc mới bắt đầu có hơi đau một chút, sau đó thì rất khoan khoái..."

Nhạc Nhạc song thủ lập tức triển khai, ma trảo không ngừng loạn động, hai thân thể như tan ra hoà vào làm một.

Nhạc Nhạc không ngờ tiếng kêu la dễ nghe như vậy, cũng không ngờ nàng sẽ chủ động thích dùng kiểu bạo lực. Lần đầu tiên Lạc Lạc gặp được nữ nhân thể này, lòng ngấm hưng phấn, cuối cùng thoải mái phát tiết một hồi, hân vận chuyển chân khí tụ lại một điểm trong tiếng la lớn liên tiếp của nàng, đạt đến cao trào hôn mê đi.

Tiểu Bích ở bên cạnh nhìn lửa dục thiêu thân, bị kích thích rất mạnh, nên Nhạc Nhạc vừa mới qua, nàng đã nhiệt tình quần đến, rỉ rả nói: "Cũng làm thiếp giống như đối với tiểu thư nhé!"

Nhạc Nhạc nổi sát tính, rít nhẹ một tiếng, lập tức chuyển thân, nàng lại kích động uốn loạn lưng rắn, nói: "Khoan khoan quá, Nhạc lang, thiếp rất yêu chàng, a..." Cơ thể nàng còn phải nẩy nở hơn Lạc San, Nhạc Nhạc phong cuồng không ngừng gia tăng tốc độ, khiến miệng nàng chỉ kêu loạn được tiếng ô hô, một chữ cũng nói không rõ.

Cuối cùng đến lượt tiểu Ngọc, tiểu Ngọc e thẹn quay đầu, cơ thể nóng hầm hập, run nhẹ không dứt, Nhạc Nhạc vừa chạm tới là nàng đã tới đỉnh vu sơn.

Nhạc Nhạc nói đùa: "Tiểu Ngọc, sao đài đầm ướt hết cả rồi!" Cơ thể tiểu Ngọc run càng kịch liệt, chỉ nhẹ lắc đầu.

Nhạc Nhạc ngón tay loạn động khiến nàng rên rỉ kêu lên, cơ thể vừa muốn bài xích lại vừa bị hấp dẫn, làm tiếng kêu của nàng càng lớn,

"Rất nắn cảm đây, tiểu Ngọc, khoan khoan lắm phải không?"

Nhạc Nhạc ca ngợi: "Ô, quả là cực phẩm!" Nói xong nhân lúc cao trào nàng còn chưa tỉnh táo, tiến thẳng vào cơ thể nàng, nhẹ nhàng chậm chậm, tiểu Ngọc quần chặt người hân, miệng kêu "Y y a a". Lạc Lạc cuối cùng cũng tới đỉnh, ôm người đẹp ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Nhạc Nhạc bị động tác của tiểu Ngọc làm tỉnh giấc, tiểu Ngọc trải qua hồi tối, đã hiểu biết và yêu thích hơn trò chơi "Làm yêu" này, tỉnh lại thấy Nhạc Nhạc vẫn chưa rời ra khỏi cơ thể nàng, khắp người lại run rẩy, chưa được mấy cái thì Nhạc Nhạc đã dọn dẹp nàng rồi, bởi vì nàng rất nắn cảm, tùy tiện cử động mấy cái thì nàng đã tiết thân rồi.

Nhạc Nhạc đã bị câu dục hóa lên, lại quay qua ôm tiểu Bích, nhìn cặp mắt chớp động, thì biết nàng đang vờ ngủ, Nhạc Nhạc bèn sử ra công pháp thúc tỉnh của Ngự Nữ Tâm Kinh, một cỗ chân khí tràn ngập dục vọng chui vào người tiểu Bích, tiểu Bích "Ồ" một tiếng, làn da trắng như tuyết trở nên đỏ rực, thân chỉ không rõ ràng ôm Nhạc Nhạc, run lên kịch liệt đến mức Nhạc Nhạc cười gượng một tiếng, hóa ra thúc tỉnh chân khí quá nhiều, không dám đại ý, vội vàng tiến vào cơ thể nàng, cơ rút dữ dội, trong tiếng cười khoan khoái của nàng, nước bọt không nén được, chảy ra ngoài, Nhạc Nhạc ngấm thể, sau này dùng thúc tỉnh chân khí nhất định phải cẩn thận nhiều hơn, không được đốt người ta đến ngu ngốc, rất khó để làm tiểu Bích ổn định.

Tiên Vu Yên đã không chịu nổi từ lâu, bò lên lưng Nhạc Nhạc, ép dục hóa của Nhạc Nhạc càng thịnh, xoay người ôm nàng, ra sức đánh sập lá cà. Tiếp một trận nữa, trời đã sáng rõ, Nhạc Nhạc và bọn nàng tắm rửa.

Để bọn nàng ở lại trong phòng trang điểm, bản thân Nhạc Nhạc đứng trong viện, suy nghĩ ngộ ra kiến thức võ học Tiên Vu Dã hôm qua đã truyền thụ cho hân. Té ra chân khí hộ thể tự mình ngộ ra rất hao hơi sức, chân khí hộ thể tuyệt diệu phải là kết hợp chân khí của bản thân với không khí bên ngoài, không được đem hết chân khí tập hợp ra ngoài cơ thể, nếu không còn chưa bắt đầu đánh nhau, mình đã hao hết chân khí rồi. Nếu muốn giết người, ắt phải bảo mệnh trước, vẫn chưa làm xong hết việc muốn làm, chết thì quá đáng tiếc, những mỹ nữ thể từ kia của ta và những mỹ nữ thể từ tương lai há không phải rất đáng tiếc, nhất định phải luyện xong khí trảo hộ thể.

Nhưng chân khí hộ thể cũng không phải là vạn năng, chỉ là một phương pháp hộ thân, có thể ngăn cản được một số công kích có kinh đạo khá nhỏ, nếu như người ta là cao thủ cùng trình độ, một kiếm tập hợp đủ chân lực, người không chết mới lạ.

Nhạc Nhạc dần dần bình tâm, chân khí điều động mau lẹ, nháy mắt kháng thể chân khí màu hồng nhạt như một cái vỏ trứng gà, vây bọc hân lại, màu sắc tươi hơn rất nhiều so với lần đầu, cũng sâu dày hơn, lại không cảm thấy phí sức, dựa vào tình huống không có ngoại lực tấn công, chống đỡ một thời gian cũng có thể được.

Nhạc Nhạc mở rộng chân khí hộ thể ra một chút, chứa được không gian xung quanh người, màu sắc lại nhạt hơn rất nhiều, Nhạc Nhạc suy nghĩ gật đầu, hốt nhiên tăng mạnh tốc độ chuyển giao chân khí, màu sắc nhàn nhạt, đột nhiên lại trở nên tươi đẹp, có điều cảm giác chân khí tiêu hao cũng nhanh.

"Nhạc lang, chân khí hộ thể đẹp quá!" Tiểu Bích kinh ngạc tán thán, bây giờ nàng yêu Nhạc Nhạc chết đi sống lại, trông thấy Nhạc Nhạc liền điên cuồng

"Ừ, quá đẹp, mấy ngày trước bọn ta mới có chân khí hộ thể, màu sắc chỉ mơ hồ như sương, không có chút màu sắc nào!" Tiểu Ngọc hâm mộ nói.

"Hai người nhé, các người đã thấy bao nhiêu chân khí hộ thể có màu sắc tươi đẹp rồi, người bình thường đều mờ mịt, hoặc là gần như trong suốt đấy! Nhưng chân khí kháng thể của Nhạc lang quả là rất mê người, ta thích bất cứ cái gì màu hồng!" Cặp mắt xinh đẹp của Tiên Vu Yên, chăm chú nhìn Nhạc Nhạc, tỏa sáng lấp lánh.

Nhạc Nhạc thấy bọn nàng cách mình không đến hai trượng, thử xem có thể che được bọn nàng hay không, quát nhẹ một tiếng, mở rộng chân khí hộ thể đến chu vi cỡ hai trượng, ba người bọn nàng kinh ngạc kêu lên, vui vẻ nhảy nhót, Nhạc Nhạc lại cười không ra, lần này rõ ràng cảm thấy tốc độ tiêu tan của chân khí, hệt như lọ dầu rò rỉ, chảy xuống lỗ nhỏ vỡ ở đáy, phút chốc chân khí đã tiêu hao hết một phần mười, thu hồi chân khí hộ thể, nhìn vẻ mặt quyến luyến của Tiên Vu Yên, linh cảm liên động, có thể dựa theo phương hướng đặc biệt nào đó để bảo hộ không nhĩ, vậy thì tiết kiệm được rất nhiều chân khí.

Chỉ cần điều động chân khí không phát ra cường độ thì được rồi, lý luận thì đơn giản, nhưng hần lại thử rất lâu mới nắm chắc được, và lại khoảng cách cũng không hoàn toàn xa phạm vi chuyển vận, lòng thầm nhủ "Chỉ cần dùng quen, vậy còn không tuy tâm số đục, luyện công không được nóng vội!"

Lúc này Tiên Vu Yên đang ôm một thanh trường kiếm cổ xưa đi tới, nói: "Nhạc lang, chàng thích dùng kiếm, thanh kiếm này tặng chàng dùng để phòng thân nhé, hồi đó thiếp thấy nó xinh đẹp, mới xin gia gia, thiếp có nó cũng không sử dụng được!"

Nhạc Nhạc biết nhà Tiên Vu đúc binh khí trứ danh nhất tại Phong Nguyệt quốc, đặc biệt là kiếm khí, đón lấy chuôi kiếm, chỉ cảm thấy một luồng sát khí ép tới, thân kiếm dậy lên tiếng vu vu.

Tiên Vu Yên kinh ngạc la lên: "A, nó lại có thể biết động! Nó theo ta mấy năm cũng chưa từng thấy động, nhất định nó thích Nhạc lang, khách khách khách!"

Nhạc Nhạc không ngờ kiếm này còn có linh tính, cũng cười nói: "Tên nó là gì?" Hề là bảo kiếm tất là có tên.

"Nó do chủ kiếm đại sư nổi danh nhất Tiên Vu thế gia là Tiên Vu Truy đúc thành, một lò có bảy thanh, kiếm này kêu bằng "Truy Tâm!"

"Ồ, tên hay tuyệt!" Nhạc Nhạc tuốt trường kiếm ra, thân kiếm đã lâu chưa thấy ánh sáng, rít lên hung phấn, thân kiếm màu hồng sậm, cả kiếm dài ba thước ba, thân kiếm chỉ dài hai thước tám, thân kiếm thành hình dùi, chuôi kiếm rộng năm tấc, càng hướng tới mũi kiếm càng nhỏ, trục giữa thân kiếm dày năm li, bên trên khắc lên cổ văn kỳ dị, còn lưỡi kiếm dày độ 1 li, ở biên hai lưỡi từ đầu đến chuôi kiếm, mỗi bên có một rãnh máu chạm rồng thành hình dùi, tiếng rít chính là từ chỗ trống của rãnh máu truyền đến, kiếm nặng chỉ bảy cân sáu lạng, thanh kiếm này chỉ phù hợp với người sử kiếm cực nhanh, không hợp với người sử sức mạnh.

"Một thanh lợi kiếm rất hung, nó nhất định đã từng uống không ít máu tươi!" Nhạc Nhạc ca ngợi.

"Đúng đấy, gia gia nói ban đầu nó có màu đen, về sau đã dần dần trở thành màu hồng..."

"Ta rất thích kiếm này, ta thích dùng nó để truy tìm kẻ địch!" Kiếm dường như cảm giác được sát ý của hần, rít lên một tiếng, hồng quang đại thịnh.

Tiên Vu Yên bị hãm dọa làm cho biến sắc mặt, Nhạc Nhạc cho kiếm vào bao, ôm nàng vào lòng, đốc sức hôn một hơi, ôn nhu nói: "Ta muốn dùng miệng ta, để truy tìm mỹ nhân, như mỹ nhân nhi Yên nhi này!"

Tiên Vu Yên thấy hần đã trở nên ôn nhu thân thiết, mới an tâm, dịu dàng nói: "Nhạc lang vừa dọa người ta, khi tuốt kiếm ra, hệt như trở thành người khác!"

"Bất kể ta trở thành người thế nào, ta cũng sẽ yêu hảo Yên nhi!" Nhạc Nhạc bế nàng, từ từ tiến vào phòng. Nghe lời yêu thương của Nhạc Nhạc, nàng xúc động càng ôm chặt hần hơn.

Ăn xong bữa sáng, tiểu Bích hỏi: "Công tử, hôm ấy ai đã thương công tử, bọn ta đi kiếm y báo thù nhé!" Nha hoàn này gần đây võ công tăng nhiều, chi muốn kiếm ai động thủ thử xem.

"Hô hô, tiểu nha hoàn ngứa tay rồi, người đã thương ta, ta sẽ tìm hần báo thù, cô ngoan ngoãn làm tốt chức trách bảo hộ Yên nhi, biết không?" Nhạc Nhạc cười nói.

"Công tử, chúng ta đều là người một nhà, sao công tử không nói cho bọn ta biết vậy, lẽ nào lại lịch kẻ thù rất lớn?" Tiểu Ngọc hỏi.

"Phu quân đã không nói, tự có lý do của chàng, hai tên tiểu nha đầu các ngươi đừng hỏi!" Tiên Vu Yên thấy Nhạc Nhạc không muốn trả lời, vội răn dạy và quả mắng hai nha đầu nhiệt tâm.

"Ha ha, vẫn là Yên nhi ngoan nhất, đến để cho vi phu ôm nào!" Nhạc Nhạc muốn thay đổi chủ đề.

"Này, thiếp không cho chàng ôm đâu." Tuy nói như vậy, nhưng cơ thể mềm mại đã tựa vào lòng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười lớn nói: "Vẫn là Yên nhi nghe lời, ta thích nhất nữ nhân nghe lời! Đến đây, để ta hôn một cái!"

Đang lúc cười đùa ầm ĩ, ngoài phòng truyền đến một giọng nam, nói: "Tiểu muội, ta đến thăm ngươi!" Chính là Tiên Vu Thác.

Ba người bọn nàng đang không biết nên xử lý làm sao, Nhạc Nhạc lại đi mở cửa nghênh đón rồi.

Tiên Vu Thác thấy cửa mở, vốn cho là tiểu nha đầu nào đó, nhưng lại há hốc mồm ra, nửa buổi chưa ngậm lại: "Vương, Vương, Nhạc Nhạc? Sao là ngươi?"

"A, quả là khéo léo, ở đâu cũng gặp được Tiên Vu huynh, chúng ta thực là có duyên!" Nhạc Nhạc cười.

"Ngươi, tiểu tử ngươi làm gì muội muội ta rồi?" Tiên Vu Thác vội nói, nắm chặt bội kiếm, xem chừng nếu mà Nhạc Nhạc đáp không tốt, thì phải động thủ giết người rồi.

Lúc này Tiên Vu Yên nghe ra bầu không khí khá căng thẳng, vội từ trong phòng đi ra, kéo tay Nhạc Nhạc, đỏ mặt nói với Tiên Vu Thác: "Đại ca, sao đại ca đến đây?"

"Muội muội, người, sao ở cùng với tên tiểu tử này, hẳn còn có nữ nhân khác, người biết không?" Tiên Vu Thác sợ Nhạc Nhạc lừa muội tử của gã, có thể không sót ruột à!

Việc của Nhạc Nhạc với nữ nhân khác, sớm đã nói cho Tiên Vu Yên biết rồi, bởi vậy cũng không sợ, hướng về Tiên Vu Thác nở nụ cười hữu nghị.

"Tiểu muội đương nhiên là biết, và lại gia gia cũng gặp chàng rồi, đại ca hiểu rồi chứ!" Gương mặt Tiên Vu Yên có vẻ như hoàng đế không vội mà thái giám vội vậy.

Tiên Vu Thác đột nhiên cười lớn, bước tới ôm Nhạc Nhạc, nồng nhiệt nói: "Nhạc Nhạc à, người đã cùng muội muội ta quyết định việc này rồi, vậy thì chúng ta cũng là người một nhà, việc ấy hiện nay rất quan hệ, chà, đến cạnh đây..."

Gã kéo Nhạc Nhạc ra xa Tiên Vu Yên một chút, mới nói: "Việc ấy, thuốc lần trước cho ta mấy viên nữa, thực đã nghiền con mẹ nó, lần trước sau khi thử qua, lại đi tới địa phương đó nữa, cô nương nơi ấy hai mắt nhìn ta phát sáng, còn có mấy cô không muốn ta đi, nói họ có rất nhiều tiền, không cần ta nuôi họ, họ muốn nuôi ta... việc sáng khoái ấy... việc ấy..." Gã còn muốn nói nhiều hơn.

Nhạc Nhạc đột nhiên lại nói: "Không có!"

"Hả, sao có thể không có chứ, lần trước rõ ràng ta thấy người có một lọ mà, thỉnh cầu người, ta gọi người là đại ca, vậy được rồi nhé! Tiểu đệ ta thỉnh cầu đại ca..."

"Vừa vừa rồi...?"

"Vừa rồi, vừa rồi là tiểu đệ sai, đây không phải là lo lắng cho muội tử ư... đại ca còn bao nhiêu, mua, tiểu đệ mua hết... hai ngàn lạng phải không, à, ba ngàn lạng, vẫn không được ư?"

"Ừ, lần trước đây, là tiểu đệ hết tiền, còn bây giờ à, cơm áo không lo, tiểu đệ còn bán thuốc làm quái gì, tự mình dùng cơ, thuốc ấy là do sư phụ ta bào chế, bây giờ lão nhân gia đã chết rồi, thế gian cũng đã tuyệt chủng, thuốc này ta giữ lại làm kỷ niệm của lão nhân gia mà." Nhạc Nhạc làm ra vẻ rất đau khổ, xém chút rớt nước mắt ra.

"Một vạn lạng, ta cần mười viên nữa!"

"Nhưng ta chỉ có năm viên thôi... quả là đáng tiếc!" Nhạc Nhạc than vãn.

"Được, cái tên quý hút máu nhà người, sao ta có muội phụ như vậy chứ, đây là mười vạn lạng, cho ta năm viên!"

Nhạc Nhạc lấy bình ngọc trước ngực ra, bên trong đầy đầy, ung dung đổ ra năm viên, tự nhiên nói "Cho! Năm viên."

Tiên Vu Thác tham lam nhìn chòng chọc vào chiếc bình trong tay Nhạc Nhạc, đành chịu nhận lấy được hoàn, cẩn thận giấu giữa thắt lưng áo trong, lầm bầm nói: "Ồi, thực là muội muội ta không đáng, tìm trượng phu như thế, tiền này chính là tích góp nhiều năm của ta mà!"

Nhạc Nhạc vẫy vẫy ngân phiếu trong tay, cười nói: "Này, đệ đệ à, vừa rồi ta chỉ làm chơi thôi, muội muội người đã theo ta, ta cũng không thể không biểu hiện, tiền này ta vẫn cho người, ngày mai là sinh nhật của nhạc phụ, người giúp ta và Yên nhi mua lễ vật đi, tiện thể khen ta mấy câu, về sau thuốc này, hách hách, vẫn phải xem biểu hiện của người."

Tiên Vu Dĩ lập tức sung sướng giật ngân phiếu, sợ Nhạc Nhạc nuốt lời, mồm cười vội nói: "Đại ca, đại ca an tâm, cha tiểu đệ cứ giao cho tiểu đệ được rồi, sau này bảo đảm khiến đại ca vừa ý, thuốc ấy nhất định phải do tiểu đệ giữ. Hách hách, đêm nay tiểu đệ quyết định đi chơi một chuyến..."

"Nhạc lang, đại ca, các vị nói chuyện gì vậy?" Tiên Vu Yên bắt mắt nói.

"Không, không có gì, đang bàn bạc việc sinh nhật của phụ thân." Hai tên lừa gạt người trước giờ chưa từng đỏ mặt, cả ngừng ngắt cũng không có.

"Phải đấy, lễ vật nhờ y phụ trách, bọn ta khỏi phải bận tâm rồi." Nhạc Nhạc nói.

"Chà, có việc phải nói một cái, Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc ca à, cáo thị khảo thí đã dán rồi, đại ca xếp thứ ba, rất tốt nhé! Đặc biệt là bài đó, "Xuân giang hoa nguyệt dạ" được người ta truyền xướng khắp trên phố, cả người đứng đầu là Mộ Dung Khí cũng si mê bài thơ ấy của đại ca!" Tiên Vu Dĩ nói.

"Ồ, Mộ Dung Khí? Hắc hắc!" Nhạc Nhạc thâm nhủ.

"A, Nhạc lang lợi hại quá!" Hai nha đầu cũng chạy ra, cùng kêu la với Tiên Vu Yên.

Tiên Vu Thác nghe thấy tiểu Bích tiểu Ngọc cũng gọi Nhạc Nhạc là "Nhạc lang", càng bội phục Nhạc Nhạc hơn, lòng nhủ "Ta mất thời gian hai năm, cũng không làm được nha đầu nào, tiểu tử này làm hết một lần, ài, thiên tài, sau này phải đi theo hẳn học mấy chiêu!"

"À, đại ca, sao đại ca xưng hô Nhạc Nhạc, kêu bằng ca thế?" Tiên Vu Yên thắc mắc.

"Ha ha, ta thích gọi y như vậy, người không cần hỏi đâu! Nhạc Nhạc ca, đại ca bận rồi!" Nói xong gã vội chạy ra ngoài viện.

"Tiểu thư, hôm nay y giống như nhặt được báu vật." Tiểu Bích lẩm bẩm nói.

"Hôm nay có phải y giận đến điên rồi không, vừa nãy thấy y rất tức giận Nhạc lang..." Tiểu Ngọc cẩn thận nói.

"Y... có hơi thất thường..." Tiên Vu Yên nói.

"Nếu cho người đôi cánh, y nhất định sẽ cao hứng bay lên trời! Cho nam nhân một chút xuân dược, y nhất định sẽ đi kiếm nữ nhân, nếu một nam nhân muốn đi kiếm nữ nhân, y nhất định có hình dạng như thế!" Nhạc Nhạc ngậm ngậm nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thái Vân (Thượng)

Hôm nay là ngày đại thọ năm chục tuổi của Tiên Vu Bộ, thiệp mừng thọ sớm đã phát ra từ trước một tháng, ai đến được đều đến cả, ai không đến được, cũng đã trả thiệp nói rõ nguyên nhân trước rồi.

Bình khí Tiên Vu thế gia ở thời kỳ nhiễu nhưong cực kỳ được tôn sùng, cho nên lớn đến bình mã vương gia, nhỏ đến tiểu bang tiểu phái, cả đến những người đơn độc, cũng cực lực tạo mối quan hệ tốt với Tiên Vu thế gia, để có được bình khí vừa ý.

Lần này trong thiệp mời của Tiên Vu thế gia, đã từng viết: "Tiểu nữ đã đủ mười tám, còn chưa xuất giá, rất thích sự tích anh hùng hào kiệt, tại hạ với tiểu nữ Tiên Vu Yên, cung kính chờ đợi đại giá!" Mỗi tấm thiệp như là quảng cáo cho lời cầu hôn phát ra, hôm nay chưa đến giờ ngo, đại sảnh đã chật ních "Anh hùng hào kiệt".

Tối qua Tiên Vu Thác chắc là chơi hết sức vui vẻ, hôm nay nụ cười rất hư nhược, người khác còn tưởng là gã vất vả vì thọ yến của phụ thân, nào biết sự điên cuồng tối qua của gã. Tiên Vu Bộ tuy đã năm mươi, nhưng dáng người vẫn khỏe mạnh như xưa, cơ thể cao lớn rắn rỏi, chỉ là bụng dưới có hơi lồi lên, thường vuốt chòm râu dài nửa xích, nụ cười thân thiết, có điều nụ cười của lão luôn không biến đổi, không biết lão có mệt không!

"Lạc vương phủ Lạc nhị công tử cùng người nhà đến!" Gia đình lớn giọng truyền báo.

Lạc Hà dẫn theo Lạc San, Đồng Phương Bạch, mấy tên tùy tùng hộ vệ, mang theo một phần lễ trọng, ngẩng cao đầu bước vào đại sảnh, rất nhiều người giang hồ, cùng công tử của các danh môn đại phái đều chào hỏi, gã cũng đáp lễ từng người, biểu tình rất khiêm tốn, chiếm được tình cảm của các nhân vật già lão, đối với gã khen ngợi không dứt lời.

"Hôm nay đặc biệt đến chúc thọ Tiên Vu thế thúc, chúc Tiên Vu thế thúc phúc thọ vô song, gia nghiệp càng hưng thịnh hơn nữa!" Lạc Hà cung kính thi lễ với Tiên Vu Bộ.

Tiên Vu Bộ vội đỡ gã dậy, cười nói: "Nhị công tử quả nhiên là phượng trong loài người, khí vũ hiên ngang, đến đây, mời sang bên này, Thác nhị dẫn đường!" Lòng lại ngầm than "Tối qua cha đã có lời dặn, nói đã tìm được phu tư cho Yên nhi rồi, lại kêu ta làm sao giao phó với người thiên hạ, cũng không biết nữ tể này là người thế nào?"

Tiên Vu Thác vừa nói vừa cười với Lạc Hà, dẫn gã đến chỗ ngồi ở phía trước, sau khi bố trí ổn thỏa, lại trở về bên cạnh Tiên Vu Bộ, cười ha hả đón tiếp khách nhân.

"Mộ Dung thế gia Mộ Dung Khí, thỉnh an Tiên Vu thế thúc, chúc Tiên Vu thế thúc phúc như lam hải, thọ ngàn với trời." Mộ Dung Khí vẫn nhất thân bạch sắc nho bào, râu ngắn đen sì, dáng vẻ tự nhiên thi lễ với Tiên Vu Bộ.

"Mau mau đứng dậy, thế diệt tài văn chương phi phạm, thi cử đệ nhất, đáng vui đáng chúc, so với Thác nhị nhà ta hơn cả trăm lần!"

Đằng sau Tiên Vu Thác cười một lát, mời Mộ Dung Khí vào ngồi.

"Đương triều nhất phẩm hổ phiêu đại tướng quân Tư Đồ Tinh đại nhân và chúng nhân Vạn Lý Minh đến!" Gia đình truyền báo.

Lần này những người đang ngồi đều có chút hỗn loạn, đến đây đều là báo ra danh hiệu, không có ai trực tiếp báo quan chức, đang ngồi có không ít con nôi dõi của các quan tướng quan trọng của vương gia các nước chư hầu, cũng đều là lấy thân phận hậu bối đến, đầu có giống như Tư Đồ Tinh âm ỉ như vậy.

Có một số hào khách giang hồ đã không nhận được mắng: "Con mẹ nó, làm ra vẻ đáng thương tới đây!"

"Phải rồi, cũng chỉ cuồng vọng ở hoàng thành mà thôi, người ta đại thọ người cũng không để người ta yên!" Tiếng mắng rất nhỏ, không có người nào dám chửi thẳng nhà Tư Đồ có quyền thế nhất đương triều, bởi vì họ với Vạn Lý Minh rất thân cận, tưởng chừng như là một nhà, ở đâu có người của Tư Đồ gia, ở đó có Vạn Lý Minh.

Tiên Vu Bộ ra đón tận cửa, theo lễ số của dân thường chào Tư Đồ Tĩnh, mọi người cũng khẽ bái theo, chỉ có những chư hầu trọng tướng cả đầu cũng không ngẩng lên, đang ngồi thưởng trà, có một số hán tử lỗ mãng cũng ngồi y như cũ, không lý gì đến ánh mắt của người khác. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Tư Đồ Tĩnh tướng mạo cực kỳ bình thường, còn có thể nói là xấu xí hơn một loạt nhân vật được cho khó coi ở đây nữa. Gã ngẩng cao đầu, rất đặc ý bước vào đại sảnh, hiệu quả huyền ảo này, gã đã đoán trước được, đi theo sau lưng là bốn năm nữ tử mỹ lệ trẻ tuổi, bảy tám tên cao thủ công lực phi phàm, ngoài ra đều là kẻ nổi danh hiển hách trong giang hồ.

Đội sau khi mọi người hơi yên lặng, gã từ tốn cất tiếng nói lớn: "Ta đại biểu cho Tư Đồ gia, đến chúc thọ Tiên Vu gia chủ, tiện thể xem thử Tiên Vu tiểu thư, nghe người ta nói, Tiên Vu tiểu thư đẹp như thiên tiên, trang nhã cao quý, nếu như là thật, ta cũng không để tâm mà đến đề nghị kết thông gia..."

Đây không phải rõ ràng là không xem nhà Tiên Vu thế gia trong mắt ư, người ta xinh đẹp người liền lấy đi, bất kể người ta có đồng ý hay không, cái này có gì khác với cường đạo đâu. Những người khác hống lên một tiếng giống như là nổ bùng nổi, so với ban nãy càng lớn hơn, có người thiếu niên, nộ khí dồi dào, cao giọng mắng lớn.

Tư Đồ Tĩnh lạnh lẽo quét mắt qua chỗ huyền ảo dữ nhất, những người đó tiếp xúc với ánh mắt hán đều ngưng tiếng lại, đầu cũng cúi xuống, tuy rằng Tư Đồ Tĩnh chưa được coi là hung ác tàn nhẫn, nhưng thời gian dài sống cuộc sống chỉ tay năm ngón, cũng hình thành khí thế không gian mà uy của gã.

"Hừm, Bành Nghĩa ta nhìn không quen loại người cận bã này, ác cầu cật thế hiếp người, hừ!"

Bởi vì mọi người bị Tư Đồ Tĩnh nhìn mà tiếng nói đột nhiên nhỏ lại, lời này của người kia hiển nhiên đặc biệt nổi bật.

Tư Đồ Tĩnh bỗng nhiên nghe được tiếng mắng trần trụi nhất trên giang hồ này, sắc mặt đại biến, quát: "Vừa rồi ai mắng đấy, có gan đứng ra đây!"

Bành Nghĩa vốn không muốn đứng ra, nhưng hơn mười hán tử giang hồ cạnh gã, đều nhìn chăm chăm gã, gã nào có thể không đứng ra được, nếu như không đứng ra, đầu còn mặt mũi nào xông pha giang hồ nữa. Lách khỏi mấy người chắn đường, lớn tiếng nói: "Là Đoàn hồn đao Bành Nghĩa ta, người muốn sao đây?"

Tư Đồ Tĩnh lộ ra ý cười tàn khốc, nói: "Lại dám khinh miệt mắng trọng thần triều đình, theo luật phải chém, có điều hôm nay là sinh nhật của Tiên Vu gia chủ, nên không tính toán với người, nhưng cũng phải xem bản lĩnh của người!"

"Người muốn đánh nhau ư, Bành Nghĩa ở trên giang hồ chưa từng sợ người nào!" Bành Nghĩa chính khí凛冽, cặp mắt như chuông đồng trùng trùng thẳng Tư Đồ Tĩnh.

Tư Đồ Tĩnh quay người nói nhỏ mấy câu với một người trẻ tuổi đeo kiếm sau lưng, người trẻ tuổi liền từ từ bước tới gần chỗ Bành Nghĩa.

"Nghe nói đao của người rất nhanh? Rút đao!" Người trẻ tuổi lạnh lẽo chế nhạo.

Bành Nghĩa cảm thấy cực kỳ bất ổn, nhưng lại không biết mấu chốt ở chỗ nào, chăm chú nhìn mắt người này, sao giống như bị rắn độc nhìn chăm chăm, cả dũng khí bạt đao cũng không có, nhưng chung quy đã rút đao ra.

Người trẻ tuổi vốn cách gã một trượng, nhưng Bành Nghĩa vừa rút đao ra, người ấy đột nhiên đã đến trước mặt gã, gã chỉ cảm thấy lỗ tai mát lạnh, sau đó một chất lỏng ấm nóng, chảy lên mặt gã, lấy tay lau, trên tay đỏ tươi: "Máu, a, làm sao chảy máu rồi!"

Người khác vừa nhìn, đã biết Bành Nghĩa so với thanh niên sử kiếm này, còn kém một bậc, Bành Nghĩa cả cơ hội ra tay cũng không có, nếu như kiếm ấy đâm trên cổ gã, gã đã là người chết rồi.

Có người mắt sắc, đã nhận ra lai lịch của thanh niên ấy, la lên "Đó là Thiểm điện kiếm Ngô Thanh!"

Ngô Thanh thiểm điện kiếm, kiếm nhanh như chớp, xuất đao ba năm, nhân vật thành danh chết dưới tay y không dưới trăm người, lấy bình tĩnh, cay nghiệt để nổi danh.

Trên kiếm của Ngô Thanh bỗng nhiên xuyên qua một cái tai, mọi người không tự nhiên nhủu cặp lông mày, một nữ tử xinh đẹp sau lưng Tư Đồ Tĩnh cũng giống như mọi người, nhả cặp lông mày, nữ tử người mặc áo lụa màu, đẹp như mây ngũ sắc, tướng mạo cùng mức độ với tiểu Bích tiểu Ngọc, nhưng lại có khí chất đặc biệt dịu dàng, kiêu dũng cũng vô cùng sống động, tư thế uy mỹ, trong tay cũng cầm một thanh kiếm.

Ngô Thanh dựng kiếm vuông góc với mặt đất, nhả chân khí ra, cái tai rơi xuống chân Bành Nghĩa, cười nói: "Người còn có một tai, cũng để lại chứ!" Nói rồi gã bỏ tới Bành Nghĩa, người khác lòng nghĩ cái tai kia của Bành Nghĩa cũng giữ không được rồi.

Ngoài cửa đột nhiên lóe lên một bóng đen, quát lớn một tiếng, "Này!" Đao quang lóa mắt phủ lên Ngô Thanh, Ngô Thanh chỉ thấy đao khí này vô cùng bá đạo, nếu như kiếm này chặt xuống tai Bành Nghĩa, đao của người này chắc chắn rơi trên cổ mình, vì một cái tai phế vật, không cần thiết vứt đi cái mạng của mình, thế là gã từ từ thu kiếm về, vốn dĩ kiếm của Ngô Thanh đã gọt vào tai Bành Nghĩa, kiếm đã ra, máu từ tai gã ứa ra ngoài.

Bành Nghĩa sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đã ngấm ướt quần áo, đao cũng quăng trên đất, la lớn một tiếng, chạy ra ngoài cửa, mọi người chỉ than tiếc,

không có ai ra mặt cho gã, bởi vì đây chính là giang hồ.

Ngô Thanh hỏi "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thái Vân (Hạ)

Hắc nhân còn chưa hồi đáp, một thanh niên cao lớn ở phía sau Tư Đồ Tinh đứng ra quát: "Y là Quan Thái kẻ phản bội của Đạo cốc, để ta chinh lý y!"

Khung người của Quan Thái cũng rất cao lớn, nhưng tỏ ra hơi ốm yếu, sắc mặt khô vàng, giống như ăn uống không tốt trong thời gian dài, mặt vuông mắt hồ, vẻ mặt trời không sợ đất không sợ, có điều hơi có phần chất phác, thật thà nói: "Ba Mộc Đồ, người với cha người Ba Khắc Tinh mới là phản đồ của Đạo cốc, sư phụ ta Quan Thành Phong bị các người hại chết, ta đã chạy trốn ra ngoài, còn bị các người truy sát, hôm nay ta tới đây chỉ là đưa một bức thư cho Tiên Vu gia chủ, bởi vì sư phụ chỉ có một mình hữu là Tiên Vu gia chủ... ta không phải đến đánh nhau đâu!"

Quan Thái nói chuyện không phải rất mạch lạc, nhưng ý cơ bản mọi người nghe đều hiểu, mọi người đều ngầm hiểu gật gật đầu, biết được tại sao Đạo cốc vứt bỏ truyền thống mấy trăm năm, liên hợp với Vạn Lý Minh, té ra xuất hiện kẻ phản bội.

Ba Mộc Đồ đại nộ, nói: "Đừng có nói bậy, người vì ăn cắp tín vật Tụ Dương đao của Đạo cốc, đã giết môn chủ, cha ta đương nhiên tiếp nhận chức vị môn chủ, thu hồi tín vật của bản môn, đó là lẽ dĩ nhiên, xem đao!"

"Khoan đã!" Đây là Tiên Vu Dĩ nói. Tranh chấp vừa rồi thuộc về cá nhân giữa Tư Đồ Tinh và Bành Nghĩa, lão có thể tránh phiền phức không ra mặt, nhưng vấn đề quan hệ đến danh dự của mình hữu và mình, sao có thể nhường nhịn được nữa: "Tạm thời không nên động thủ vội, để ta xem hết thư, rồi nói sau!"

"Không được!" Ba Mộc Đồ rất nóng tính, rút đao chặn đường Quan Thái, thân đao phát ra đao khí.

Đang lúc này, một tiếng uest oải buồn ngủ từ cửa hông sau đại sảnh vang lên: "Buồn ngủ quá! Oa, nhiều người thế này, Yên nhi, thể diện cha nàng thực lớn, oa, còn có mấy người quen nữa cơ! Ta đi chào hỏi cái!"

Đây là tiếng nói của ai vậy, Vương Nhạc Nhạc ấy mà! Từ lâu đã ở hậu sảnh nghe được đầu đuôi sự việc, từ miệng Tiên Vu Yên được biết, nhà Tư Đồ này với Vạn Lý Minh quan hệ cực kỳ mật thiết, dựa vào nguyên tắc "Hận ốc cập ô", nên cũng hận nhà Tư Đồ! Thấy trận náo nhiệt không thể dứt ra, nhạc phụ tương lai sắp mất đi sĩ diện lớn, nếu không ra quầy rồi một phen, thì có lỗi với mình.

Tuy tiếng nói uest oải, nụ cười uest oải, nhưng nhất thân mặc quần áo võ sĩ màu trắng, đai ngọc xanh màu nước biển, kết hợp với bộ mặt tuấn mỹ khác thường, khí thế kinh người, khiến ánh mắt mọi người bị hấp dẫn dần trên người hắn. Tiên Vu Yên sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành ở sau lưng bị phong quang của hắn cướp hết, nhưng vẫn cứ cười dịu dàng chăm chú nhìn Nhạc Nhạc, biểu tình "Thế nào chàng cũng là xuất sắc nhất!"

Người quen của hắn chẳng qua là mấy người Lạc vương phủ, bởi vậy hắn không coi ai ra gì đi về phía Lạc San, cách rất xa đã kêu lớn: "San nhi, nàng cũng đến rồi, qua đây để ta ngắm nàng!"

Lạc San không ngờ Nhạc Nhạc sẽ xuất hiện ở đây, mắt tích mấy ngày, làm cho nàng gầy đi rất nhiều, thấy Nhạc Nhạc đối với nàng như vậy ở trước mặt mọi người, mừng thẹn lẫn lộn, tình ý càng nhiều, không lý gì tới tiếng quát của Lạc Hà, chạy băng băng tới lao vào lòng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc ôm nàng, nhẹ nhàng quay một vòng, mềm giọng cười nói: "Mấy ngày không gặp, San nhi gầy đi rất nhiều, càng trở nên xinh đẹp hơn nữa! Yên nhi ở bên đó, đi qua tìm nàng nói chuyện, lát nữa ta lại kiếm nàng!"

"Hời ôi, mấy ngày nay tiểu muội không tìm được đại ca, khiến tiểu muội sắp chết rồi, sao vừa chào hỏi đã không được gặp nữa! Tiểu muội cần đại ca... nếu như không thấy được đại ca, một mình tiểu muội cũng không sống được đâu!" Lạc San ở trong lòng Nhạc Nhạc, cũng không nên được tương tư mấy ngày, khẽ khóc lóc.

Nhạc Nhạc xấu hổ trong lòng, không ngờ Lạc San si tình với mình như thế, vội vàng an ủi, nói: "Hảo San nhi, ca ca ra có tý việc, để Yên nhi giải thích cho tiểu muội, ở đây còn có người khác, không nên để người ta nhìn thấy San nhi khóc, được không?"

Lạc San nước mắt vòng quanh, ngẩng đầu lướt nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên thấy đã có hơn ngàn người hiếu kỳ nhìn nàng rồi, nàng rất ngượng, lau nước mắt, đi tới chỗ Nhạc Nhạc chỉ, gương mặt đỏ ửng bước tới cạnh Tiên Vu Yên, nàng với Tiên Vu Yên đã biết nhau từ lâu, Tiên Vu Yên kéo nàng đến bên cạnh, giúp nàng lau nước mắt, khẽ nói điều gì, Lạc San đôi khi gật đầu, lúc thì kinh ngạc, lúc thì hiểu kỳ.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Mộ Dung Khí, chỉ hướng về gã gật đầu, xem như là chào hỏi.

Nhạc Nhạc đi ngang qua Ba Mộc Đồ, đi thẳng tới chỗ Quan Thái, lớn tiếng cười nói: "Quan Thái huynh, lâu lắm không gặp đây! Đi, cùng ta vào trong uống mấy chén!" Vừa nói vừa nháy mắt với gã, sau đó truyền âm nói với Quan Thái: "Ta là Vương Nhạc Nhạc, đi qua đây với ta, giao thư cho Tiên Vu gia chủ!"

Tuy có phần chất phác, nhưng gã không ngu ngốc, thấy Nhạc Nhạc từ hậu sảnh Tiên Vu thế gia đi ra, nhất định là người tín nhiệm của Tiên Vu thế gia, vừa nghe được lời truyền âm của hắn, lập tức cười thật thà nói: "Đúng rồi, Vương huynh, phải uống mấy hũ mới được!"

Nhạc Nhạc kéo tay Quan Thái, từ từ đi đến gần Ba Mộc Đồ, Ba Mộc Đồ nào để cho bọn hắn đi qua, nếu như đi qua rồi, Tiên Vu gia chủ xem xong thư, có thể thanh danh cha gã trên giang hồ sẽ xấu đi, gã thấy Nhạc Nhạc dường như có vẻ không biết võ công, liền tập trung tất cả sát thế trên người Quan Thái, nhưng gã tức khắc phát hiện không hay, bởi vì nhược điểm trên người, giống như bị kiếm khí mãnh liệt chỉ vào, động cũng động không nổi, nếu như động rồi, kiếm khí ấy nhất định sẽ động một thành trăm, toàn bộ công về phía gã.

Mọi người tại trường có thể không cảm thấy như vậy, chỉ thấy được Nhạc Nhạc lắc lư lắc lư, ung dung tự nhiên kéo Quan Thái, còn Quan Thái nắm chặt hữu thủ, chăm chú hết sức nhất cử nhất động của Ba Mộc Đồ, nhưng Ba Mộc Đồ lại không động tí nào, mồ hôi trên đầu to như hạt đậu, lăn xuống từng hạt, đã là mùa thu, nhưng quần áo lại đã bị thấm ướt.

Mô tả tuy lâu, nhưng cũng chỉ mấy giây đồng hồ, một bóng người vụt qua, Nhạc Nhạc và Quan Thái đã vượt qua Ba Mộc Đồ, đi đến trước mặt Tiên Vu Bộ.

Ba Mộc Đồ mệt lử một hồi, chống trường đao xuống đất, há hốc mồm thờ hồn hèn, giống như vừa mới đi chơi quỳ môn quan một chuyến, gã chưa đến nổi kém cỏi như thế, nhưng gã đã xem nhẹ Nhạc Nhạc, nếu như đánh nhau thực sự, gã đã là người chết rồi.

Tiên Vu Bộ tiếp lấy bức thư, bức thư dùng máu viết trên một tấm giấy bản, trên thư viết: "Bộ huynh... ta bị sư đệ mưu hại, e rằng không còn nhiều thời gian, đặc biệt thu đây tờ đưa com làm đồ đệ, truyền cho gã bản lĩnh đao pháp đặc ý của ta, còn có con gái của ta là Quan Đình, tuy vào cửa nhà quyền quý, nhưng thế cục nhiều nhương, nếu như ngày nào đó gặp khó khăn, mong Bộ huynh niệm tình cũ, cứu trợ chúng nó!"

Tiên Vu Bộ sau khi xem xong, than dài một tiếng, lòng thầm nghĩ "Thành Phong huynh cứu ta một mạng, ta còn chưa đền ơn, việc nhỏ này sao ta có thể thoái thác!" Lại cao giọng nói với mọi người: "Sự thực đã rõ, ta cũng không nói nhiều nữa! Thác nhi, dẫn truyền nhân của Quan Thành Phong là Quan Thái đến hậu đường nghỉ ngơi cho khỏe."

Nhiều tân khách đã hiểu sự việc ra sao, đã công nhận Quan Thái là truyền nhân của Quan Thành Thái, phụ tử Ba Khắc Tinh nhất định là mưu sát chương môn, bọn giết người diệt khẩu, chỉ trừ Ba Mộc Đồ, tiếng thảo luận không ngớt vọng vào tai.

Tư Đồ Tinh cũng bị xấu mặt, vốn định lập uy, nào muốn rồi loạn âm ỉ thế này, nhưng lực lượng Đao Cốc không được phép coi thường, chỉ bực bội hừ một tiếng: "Ba Mộc Đồ, còn không lui lại!"

Lại lớn tiếng nói "Đây là chuyện riêng của Đao Cốc, mọi người không cần quan tâm quá, à, đây là Tiên Vu tiểu thư phải không? Quả nhiên mỹ lệ phi thường, tại hạ đương triều nhất phẩm tướng quân Tư Đồ Tinh, vô cùng ngưỡng mộ mỹ mạo của tiểu thư, đặc biệt đến cầu hôn, không biết ý tiểu thư thế nào!"

Tiên Vu Yên ban nãy ở hậu sảnh đã nghe lời cuồng vọng của gã, lại nghe lần nữa, tỏ ra không quá tức giận, chỉ nhạt nhẽo nói: "Hết sức có lỗi, tiểu nữ là một thảo dân, nhận không nổi hậu ái của nhất phẩm đại tướng quân!"

Nàng nhấn mạnh chữ đại ấy, chọc đến mức Tư Đồ Tinh trong mắt nổi lên nộ hỏa, nhưng lại không thể phát tác, bình tĩnh một lát mới nói: "Hô hô, Tiên Vu tiểu thư thực biết nói đùa, nếu như là vì Tiên Vu tiểu thư, ta thà rằng vứt bỏ quan chức, để bày tỏ lòng thành thật!"

Tiên Vu Yên cười nhạt, nói: "Tư Đồ đại nhân làm sao có thể vì một tiểu nữ tử mà bỏ đi chức đại tướng quân, đại tướng quân đích xác là vinh hiển lắm! Và lại, tiểu nữ trong lòng đã có nơi, không dám với cao!" Lúc nói, nàng đưa mắt nhìn về phía Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cũng đang nhìn nàng, hai người đối mặt cười một tiếng, muôn vạn nhu tình, đều là ở trong mắt.

Người khác đối với loại nhu tình này tỏ ra vô cùng cảm khái, thực muốn đi ngay về nhà kiếm vợ mình, hảo hảo ngắm một phen. Chưa cưới được vợ, hận không thể lập tức kiếm ngay lão bà, ân ân ái ái triền miên cả đời. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Mộ Dung Khí biểu tình rất kỳ dị, nói không rõ là ca tụng, hay là cái gì khác.

Tư Đồ Tinh chưa xét nhìn bọn họ, lại cảm hận trừng Nhạc Nhạc, hy vọng có thể dọa lui cái thứ không biết võ công này, nhưng Nhạc dường như không cảm giác được ý hận của gã, vẫn cứ mỉm cười không biết mệt mỏi.

"Hừ, cho dù lòng tiểu thư đã có chỗ, nhưng chỉ cần vẫn chưa kết hôn, ta vẫn còn có cơ hội tranh thủ, nhớ để cho ta một cơ hội thì được rồi, không có việc nào mà Tư Đồ Tinh ta không thể làm được!" Tư Đồ Tinh vẫn chưa hết hy vọng, hoặc là gã chưa từng thất bại, hoặc là gã cho rằng nhất định có thể đánh bại được Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc thấy gã điên cuồng ngang ngược như vậy, lòng nảy ra ý xấu, khoe miệng treo lên nụ cười uể oải, đi về phía Tư Đồ Tinh, không phải mà là đi về phía cô nương áo lụa màu bên cạnh Tư Đồ Tinh.

Thái y cô nương vốn rất có hiếu kỳ với Nhạc Nhạc, từ lúc Nhạc Nhạc đi từ hậu sảnh ra, luôn luôn hấp dẫn mục quang của mọi người, gã phô ra vẻ tuấn mỹ như thế, không chỉ là tuấn mỹ, còn có phong vận kỳ diệu trong mắt hắn, khí chất kỳ dị trên người hắn, khiến người vừa nhìn thấy hắn đã sinh ra hảo

cảm, mắt hấn hấp dẫn người ta nhất, như có vô hạn nhu tình, cơ thể hấn cũng kỳ diệu nhất, chăm chú nhìn một hồi, tim đã nhảy liên tục... tâm hồn thiếu nữ đang suy nghĩ hỗn loạn, lại thấy hấn hơi cười tiến về phía mình, hấn... đang cười với ta chăng! Ta phải làm sao, làm sao đây? Tim nhảy càng kịch liệt, gương mặt xinh đẹp hơi chuyển sang đỏ, khoe miệng không kiềm chế được cười lên, mắt hấn đẹp quá... như có một chùm sáng bên trong.

Nhạc Nhạc vốn muốn trả miếng bằng cách trêu chọc nữ tử bên cạnh Tư Đồ Tinh một tý, chọn đi chọn lại, chỉ có thái y cô nương này hợp với tâm ý mình nhất, khẽ cười, cặp mắt câu người, đã rót đủ Ngự nữ chân khí, chân khí có thể khiến nữ nhân mất phương hướng nhất, có chùm sáng mềm mại, chiếu vào trong mắt thái y cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: – Thiên Đâu

Khi Nhạc Nhạc đi về phía Tư Đồ Tinh, mọi người biết nhất định sẽ xảy ra chuyện, liền nín thở nhìn. Không gian lập tức chùng xuống, ngay cả bọn hộ vệ của Tư Đồ Tinh cũng thấy căng thẳng, vội ngưng thần bảo vệ Tư Đồ Tinh, phòng có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Nhạc Nhạc chẳng những không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, lại còn khiến bọn tân khách ở đó kinh ngạc hơn. Gã khoan thai bước đến Thái Y cô nương, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, từ tốn kéo nàng cách xa Tư Đồ Tinh một chút, rồi thấp giọng nói gì đó vào tai nàng. Gương mặt nhỏ nhắn của Thái y cô nương chợt ửng hồng, tươi cười nhìn Nhạc Nhạc, sau đó khẽ lúc lắc đầu. Nhạc Nhạc nói thêm vài lời nữa, đột nhiên thấy nàng cười lên nắc nẻ. Nhạc Nhạc cũng khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục nói thêm điều gì đó, Thái y cô nương liền tròn mắt liếc xéo Nhạc Nhạc, đáp lại vài lời, rồi cúi đầu bẽn lẽn. Nhạc Nhạc lại nói thêm vài lời vào tai nàng, mọi người đều thấy dường như gã thừa cơ hôn nhẹ lên tai nàng vậy. Thái y cô nương gật gật đầu, chậm chạp quay về chỗ cũ, còn Nhạc Nhạc cũng cười hi hi trở về bên cạnh Tiên Vu Yên.

Tiên Vu Thác sớm đã quay về đại sảnh, y đang lo lắng Tư Đồ Tinh cuồng vọng si mê tiểu muội của mình, càng lo cho Nhạc Nhạc gặp phải chuyện phiền phức. Đến khi thấy Nhạc Nhạc bước đến gần Tư Đồ Tinh, sự lo lắng của y càng tăng lên gấp bội, lòng nghĩ: "Tiểu tử nhà người sao mà cứ lấy chuyện thị phi làm trọng thể kia, quấy phá không có thuốc gì chữa được, sau này trở về Hoa lâu ta phải sửa trị người mới được!" Lòng đang lo nghĩ phát xiu như vậy, ai ngờ lại chứng kiến thêm chuyện Nhạc Nhạc to gan đi câu dẫn Thái y mỹ nữ ở trước mặt mọi người, rồi thấy gã an toàn quay về, bèn nhin không được chớp lấy vai hỏi gã đã nói những gì?

Mọi người cũng xôn xao hấn lên, cho đến giờ vẫn không biết chuyện thực tế đã xảy ra như thế nào. Mọi người đều muốn biết, gã thiếu niên tuấn tú bạch y đó là ai? Sau đó thì họ đều biết gã tên là Vương Nhạc Nhạc, liền đều bật cười ha ha ra chiều khoái trá lắm.

Phát sinh nhiều chuyện lý thú như vậy, sát khí trong khách sảnh đã giảm đi rất nhiều. Mọi người thấy có rượu thịt trên bàn, bèn vừa ăn uống, vừa thảo luận các chuyện thú vị, quên đi vừa rồi đã phát sinh chuyện gì không hay.

Về phần Thái Vân, nàng cũng không dễ chịu gì khi quay về bên Tư Đồ Tinh. Bốn nữ nhân được Tư Đồ Tinh mang đến đều nhìn nàng với con mắt soi mói. Không biết là họ trách nàng không biết mặc cỡ, hay là ghen ghét vì không được Nhạc Nhạc để mắt tới. Chỉ có quý mới biết!

Nhưng Thái Vân vốn là phụng mệnh của sư môn, phải mau chóng đến Vạn Lý Minh, đối với Tư Đồ Tinh không hề có cảm giác gì. Chỉ là trên đường đi lại tẩu xảo gặp được hấn là người của Vạn Lý Minh, bèn chuyển sang đi cùng. Nàng mới hạ sơn, đâu biết gì đến thế sự nhân tình!

Tiên Vu Yên rất vừa ý với kết quả vừa rồi. Tuy hôn sự này là do phụ thân định đoạt, nhưng người lại không hề tự mình đứng ra lựa chọn con rể. Chàng thiếu niên này tuy xem có vẻ không có võ công, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ. Thấy bọn tân khách bắt đầu ăn uống trở lại, tự nàng cũng cảm thấy thanh thần hẳn đi.

Tiên Vu Thác cùng Tiên Vu Yên, Lạc San, và Tiểu Bích và Tiểu Ngọc cùng vây lấy Nhạc Nhạc, hỏi dồn: "Chàng lúc nãy nói gì với ả đó vậy?" Nhạc Nhạc không giấu được bọn họ, bèn ra vẻ thật thà đáp:

"Ta nói: 'Cô nương, nàng thật đẹp, giống như mây hồng trên thượng giới' Thái Y cô nương nghe thế mỉm cười ửng đỏ cả mặt, nhìn ta với ánh mắt tươi cười. Ta lại nói: 'Cô nương có biết tên ta là gì không?'" – Nàng khe khẽ lắc đầu, ta tiếp: "Ta tên là Vương... Nhạc Nhạc..." Nàng bật cười. Ta lại tiếp: "Cô nương cười đẹp quá, giống như mây hồng bị gió thổi tung bay, nàng tên thật là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?" — Nàng ấy đáp tên là Thái Vân, năm nay 19 tuổi, rồi cúi đầu bẽn lẽn. Ta kể tai nàng nói nhỏ: "Coi chừng tên hão sắc Tư Đồ Tinh, nếu có chuyện gì cứ tìm ta..." Nàng gật gật đầu rồi quay về chỗ cũ."

Tiên Vu Thác không dám tin lời hấn, kinh ngạc hỏi: "A, đơn giản như vậy sao, sao thế được?"

Lạc San không vừa lòng nói: "Không được hoài nghi lời Nhạc lang, lời chàng nói như thế nào thì chuyện nhất định là như thế!"

Tiên Vu Yên cũng tiếp lời: "Nhạc lang nhất định không lừa dối chúng ta bao giờ! Không tin thì đệ đến hỏi Thái Vân cô nương xem sao, thử khiến cho

nàng ta nói ra tính danh, niên kỷ... đệ sẽ biết là đơn giản hay không đơn giản liền?"

"Đúng rồi, đúng rồi!" Tiểu Bích và Tiểu Ngọc tiếp lời.

"Bất quá Nhạc lang quả thật lợi hại, mới vừa gặp cô nương người ta, thế mà đã câu hồn dẫn phách người ta đi rồi!" Lạc San tự hào nói.

"San muội, nói người ta không nghĩ đến mình, ta nghe Nhạc lang kể, lần đầu gặp nhau muội cũng cùng một dạng với Thái Vân cô nương chứ không khác gì! Khách khách khách khách...!" Tiên Vu Yên châm chọc.

"Hừm, Nhạc lang xấu lắm, cái gì cũng đem kể cho Yên tỷ ты hết, không công bình!" Lạc San nhìn Nhạc Nhạc trách móc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Lúc này Tiên Vu Thác chợt kéo lấy Nhạc Nhạc, thuận tiện đặt vào tay gã một cái hộp bọc gấm, vừa khéo Tiên Vu Bộ cũng đến.

Nhạc Nhạc cung thân thi lễ: "Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin nhận tiểu tể một lạy!"

"Ha ha, hiền tể mau đứng dậy, nghe mọi người nói, trong lần khảo thí vừa rồi ngươi đứng thứ ba, quả thật là không tệ!" Tiên Vu Bộ thầm nghĩ: "Ta không nhận ngươi không được rồi, lão tử đã có lời, con gái ta lại chọn chính ngươi, hôm nay biểu hiện của ngươi cũng không tệ, người lại cao lớn tuấn tú, ài, quả nhiên không còn chỗ để chọn lựa nữa rồi!"

Nhạc Nhạc lại dâng cái hộp bọc vải gấp lên, cười nói: "Vật này là lễ vật do con và Yên nhi chuẩn bị dâng lão gia, chúc lão gia trường thọ an khang, phú quý vinh hường!"

"Ha ha, hiền tể quả là phí tâm!" Tiên Vu Bộ nhanh chóng tiếp lấy lễ vật, tâm ý rất vừa lòng vì rể quý đã sớm chuẩn bị lễ vật mừng thọ cho mình!

Đột nhiên, có tiếng kêu khóc khủng hoảng từ bên ngoài truyền vào. Một đại hán vận thanh y toàn thân nhuốm máu vọt lao vào, lão giả Viên Hôi hộ vệ cạnh Tư Đồ Tĩnh vội chặn lại hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Có người quấy phá Thanh long đường, giết hàng chục huynh đệ của Thanh Long đường, ngay cả đường chủ cũng thụ thương rồi, người sai tiểu nhân đến đây xin cứu viện! Chết rất nhiều người, hán tử còn tiếp tục chém giết!" Hán tử mới đến trông rất sợ sệt, hán nói không ngừng, thần sắc hiện rõ vẻ khủng khiếp.

"Bao nhiêu người?" Viên Hôi vội thét hỏi.

"Chỉ có độc nhất một... một nữ nhân!"

"Đi, mau!" Viên Hôi quát bảo người của Vạn Lý Minh đang đứng phía sau Tư Đồ Tĩnh.

Bọn chúng cùng với Tư Đồ Tĩnh lên tiếng cáo từ, rồi li khai Tiên Vu Thế gia.

Bọn tân khách cũng rất hiếu kỳ, xem chuyện người khác làm vui, bèn xì xào nghị luận, tán xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Nhạc nhìn Viên Hôi, lộ xuất nụ cười quái dị, cùng Tiên Vu Bộ thừa qua vài chuyện, rồi cùng bọn nữ nhân đến tiểu viện của Tiên Vu Yên.

—o0o—

Thanh Long Đường.

Thanh Long Đường vốn toàn màu xanh, hiện tại đã nhuốm hồng. Hồng chính do máu, máu nóng.

Một thanh loan đau, như tàn nguyệt. Tàn như lãnh nguyệt. Đao quang múa lên, như lưu tinh bay lạc, từng chiêu trí mệnh, hữu công vô thủ. Bang chúng dạng thường của Thanh long đường bị đao quang đánh cho tan nát. Người sử đao là một nữ nhân, da thịt trắng nõn mềm mại như nước. Cơ thể thành thực đầy đặn của nàng mỗi khi huy đao đều lộ ra những đường cong hấp dẫn ánh mắt nam nhân. Nàng đẹp cái đẹp chết người. Xác thật là chết người! Vì ai dám dừng lại nhìn cái đẹp đó, dù chỉ một chút xíu, thì hồn cũng đã du địa phủ rồi.

Nữ nhân mặt lạnh như sương, tròn mắt nhìn bọn bang chúng vận áo xanh hỏi: "Lý Trụ hiện ở đâu? Nếu không khai, các người phải chết hết, mau tìm hán!" Một đạo bán nguyệt bắn ra, đầu và thân của bọn bang chúng đều phân khai ra. Đao quá nhanh. Bọn chúng vừa nghe cổ mất lạnh, thì đã nhìn thấy thân thể của mình, không phải một thân thể có đầu một nơi mình một nẻo, mà là một thân thể bị chẻ thành hai mảnh. Cái suy nghĩ liệu không biết thân hình của mình có bị chẻ ra đều và đẹp không chính là suy nghĩ cuối cùng của bọn chúng.

"Cô nương tìm Lý nữ tử có gì chỉ giáo?" Lý Trụ vốn không nghĩ là phải ra mặt, nhưng nếu không ra, thù hạ ắt phải chết hết. Nếu để mình chủ truy ra được thì sống không bằng chết, thà rằng ra mặt còn hơn!

"Lý trụ, ha ha ha, chỉ giáo gì à? Năm ấy ngươi vô cớ giết sạch người nhà ta, hôm nay Giang Tiểu Vi ta trở về báo cừu!" Vừa chém chết bọn tiểu binh canh đường, nàng vừa tiến gần đến Lý Trụ.

Lý Trụ thấy đao pháp tinh giản hiểm độc của nàng, lòng cực sợ nói: "A a, chỉ sợ cô nương làm rồi, sao ta không nhớ đến chuyện đó, Lý nữ tử làm sao mà giết toàn gia nhà cô được?"

"Ha ha, người quên rồi à, có muốn ta nói kể cho người nghe không? Mười một năm trước, vào rằm tháng tám, dưới ánh trăng, cạnh Tinh nhân hà, trong căn thảo ốc nhà ta, người trước hết là giết cha ta, giết đệ đệ của ta, sau đó gian sát mẹ ta, người quên rồi sao?" Nàng nghiêng chặt răng, từng chữ từng chữ kể lại mọi chuyện.

Lý Trụ xuất hạn mồ hôi trán, gian sát thiếu phụ đó vốn tưởng là không ai biết, sao lại lộ ra con nha đầu này? Mẹ nó, lúc đó mà tìm được con nha đầu này, gian sát nó luôn không phải sướng điên sao? Trời ạ, ta quả nhiên phạm phải cái lỗi vô ý này, quả nhiên là không thể tha thứ, không thể tha được, lộ ra chuyện thâm kín của mình, lúc đó sao lại còn nói ra tên tuổi chi vậy không biết!

"Nhớ ra rồi phải không, hừ hừ, chịu chết đi thôi!" Nàng lại vung loan đao. Đao xuất phát từ cừu hận, biến thành âm trầm. Đao quang như tàn nguyệt, đánh đến Lý Trụ.

Có đến không về, quyết sát không phòng. Lý Trụ bị đao pháp hung tàn của nàng uy hiếp khiến thật lực giảm đi rất nhiều, sau khi quá trăm chiêu, chân khí của hắn ngày càng cạn, cước bộ chậm dần. Loan đao tàn nguyệt khứa lên cổ hắn một cái, hắn kêu thảm lặn đi một vòng, kêu lớn: "Ngăn nó lại, ngăn lại!"

Nguyên đao đó chính là lấy mệnh hắn, nhưng nhờ hắn dùng tay phải cản lấy. Dùng một tay, đôi lấy mạng, thế cũng đáng!

Bang chúng Thanh Long đường gồm hơn ba mươi mạng, nhưng dưới mệnh lệnh bức bách, liều mạng xông vào, máu huyết văng tung tóe, máu vệt bầy nhầy, tiếng kêu rên thảm thiết như trong địa ngục. Lý Trụ được hơn mười thủ hạ đưa vào nội đường, nghiêm thủ chờ đợi.

Đợi đến khi Tư Đồ Tinh cùng bọn Viên Hôi trở về Thanh Long đường, thì bọn chúng chỉ còn là những người máu, không còn người nào còn sống sót. Vào đến nội đường, xác chết nằm đầy đó đằm được hơn bốn chục người nữa, hầu hết đều bị chia năm xẻ bảy, không còn cái nào toàn vẹn. Lý Trụ bị cụt một tay đang ngồi dưới gầm bàn trong nội đường, bên ngoài có hơn hai chục bang chúng nữa đang hộ trụ, thấy Viên Hôi quay về, rất nhiều người liền ngã lăn ra đất, khóc như ri.

Viên Hôi nâng một hán tử còn khỏe dậy hỏi: "Rốc cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Một nữ nhân vừa vào Thanh long đường đã hỏi Lý ... Lý đường chủ ở đâu. Chúng tôi không nói, ả bắt đầu giết người. Giết đến khi Lý đường chủ ra mặt, bèn bảo kiếm Lý đường chủ bảo cừu, cừu giết toàn gia nhà ả. ả thấy Lý đường chủ là liều mạng giết người, ai cản đường đều bị ả giết. Người ả đánh rất nhiều vết thương. Cho đến lúc ả giết không nổi nữa, mới bỏ chạy."

"Ồ? Cái này là tư cừu mà?" Viên Hôi hỏi.

"vâng, gần như là thế!"

"Lý trụ, người làm sao mà có cừu gia lợi hại như vậy?"

"Ta... ta không biết nữa. Ta không nhớ ả là ai. Võ công của ả toàn là sát chiêu, không nhìn ra được môn phái. Thứ ả dùng là loan đao!" Sắc mặt của Lý Trụ đã tốt hơn nhiều, vết thương ở cánh tay bị chặt đã ngừng chảy máu. Thấy tính mệnh có thể bảo toàn, tinh thần của lão khôi phục lại rất nhiều.

Lúc này người của Viên Hôi quay về báo: "Có người thấy ả chạy về hướng nam thành, trên đường còn lưu rất nhiều huyết, xem ra ả không thể chạy xa đâu!"

"Tiếp tục truy tung, tìm được người rồi thì lập tức báo cho ta!"

—o0o—

Phong Diệp lâm

Phong Diệp lâm nằm ở phía sau Tiên Vu thế gia. Từ căn phòng của Tiên Vu Yên, đi qua vài tiểu đạo là có thể đến bên bờ rừng.

Nhạc Nhạc cầm ngân phiếu do Hoa Thiết Thương cấp cho, thầm nói: "lão quý sư phụ, hôm sau là ta phải li khai Lạc thành rồi. Hy vọng lão ở nơi này cứ yên tâm. Ta đã dần thân vào giang hồ rồi, nhất định sẽ hoàn thành sở nguyện hàng ngày của lão. Hãy yên tâm ta không hề sinh cường đâu, những gì lão dạy ta đều nhớ nằm lòng! Sau này khi quay về, ta sẽ mang theo cái chết của cừu nhân để gặp lão, xin yên tâm!"

"Nhạc Lang, chàng quý đã lâu rồi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi!" Lạc San nói.

Nhạc Nhạc nắm tay Lạc san, phóng ra ngoài rừng nói: "San nhi, ngày mai ta phải đến hoàng thành. Nghe người ta nói, Nhữc Tuyết mang theo người của ma giáo đang tìm kiếm người của Vạn Lí minh để báo cừu. Ta sợ nàng ấy xảy ra chuyện gì, muốn đến xem. Nàng ở đây cùng với Yên nhi, hoặc là trở về Lạc vương phủ cũng được!"

Lạc San không chịu đáp: "Có thể, thiếp cứ muốn ở cạnh bên chàng, không muốn ly khai. Hảo ca ca, hảo phu quân, xin cho thiếp đi cùng!"

"Kỳ này đi rất nguy hiểm, nếu lỡ muội có chuyện gì, ta đau lòng lắm!" Nhạc Nhạc vuốt ve gương mặt nhỏ bé của nàng an ủi.

"Không mà, mấy ngày không tìm được chàng, người ta lo muốn chết, hu hu, chàng nói lúc nào cùng ở bên cạnh thiếp mà..." Lạc San ứa lệ rờn rờn, rồi không nhịn được khóc tu tu như bò rống.

"San nhi ngoan nào, đừng khóc nữa, ta sẽ mau chóng quay về mà, chỉ cần gặp được Nhược Tuyết bảo nàng quay về, ta sẽ quay lại ngay Lạc thành, không đi nữa. Hơn nữa ở Lạc thành này còn có Yên nhi ở với nàng mà!"

Trở về tiểu viện của Tiên Vu Yên, Lạc San vẫn còn thút thít, Tiên Vu Yên giúp nàng lau nước mắt, quan tâm hỏi: "Sao San muội khóc, có phải Nhạc lang khi phụ muội không?"

"Nhạc Lang đòi rời khỏi đây vào ngày mai, chàng không mang muội theo, hu hu...!" Lạc San nghe nàng hỏi thế, lại tiếp tục òa khóc.

"Chuyện gì cứ để tỷ tính, Nhạc lang không mang muội theo, nhất định là chàng có nguyên nhân. Bộ muội không tin Nhạc lang sao, sao lần này lại không nghe lời thế?"

Thấy Tiên Vu Yên có thể giải quyết chuyện này, Nhạc Nhạc yên tâm đi rất nhiều.

"Muội chính là không chịu nổi việc phải rời xa Nhạc lang!"

Tiên Vu Yên tìm mọi cách khuyên giải, Lạc San lúc này mới ngừng khóc, nhưng đôi mắt vẫn đỏ hồng, làm vẻ đẹp của nàng càng hấp dẫn bội phần.

Nhạc Nhạc bèn đi chào từ biệt Tiên Vu Dĩ, Tiên Vu Bộ. Gặp tìm gặp Tiên Vu Thác, cấp cho y mười hoàn "Hoa kiếp", nhờ y để mắt lưu ý hộ bọn Tiên Vu Yên. Quan Thái nghe Nhạc Nhạc bảo muốn đến hoàng thành, hẳn cũng tiện đường đến Nam Lăng, bèn xin cùng đồng hành với Nhạc Nhạc một đoạn đường, nhằm có bằng hữu tốt chiếu ứng cho nhau.

Đêm đó, Nhạc Nhạc vì phải đi xa vào ngày mai, nên đối với bọn nữ nhân vô cùng hòa hảo, khiến cho họ cầu xin liên tục mới đi nghỉ. Chỉ ngủ được một chút, trời đã sáng.

Nhạc Nhạc không hề gọi chúng nữ nhân dậy, chỉ sợ họ tỉnh dậy sẽ khóc lóc tri kéo, bèn rón rén cùng Quan Thái li khai Tiên Vu thế gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: – Giải được (Thượng)

Lạc Lạc và Quan Thái tùy tiện ăn một chút điểm tâm, mang theo một ít lương khô, đi về phương nam, từ phía nam Lạc thành đi hơn chín trăm dặm, thì có thể đến được hoàng thành, đường này nhiều non sông tú lự, danh thắng cổ tích nhiều không đếm xuể, Lạc Lạc vác lịch Truy tâm kiếm trên vai, hòa hoãn uể oải nhìn bốn phía, không có tí khí thế anh hùng hiệp khách bức người nào, hẳn lại giống phú gia công tử đi du sơn ngoạn thủy, cảm bảo kiếm làm đồ chơi hơn, người đã được Tiên Vu Yên chế cho bộ y phục võ sĩ trắng tuyền mới tinh, tuần láng tiêu sái.

Quan Thái lưng vác Tụ dương, kính sam màu xám, quần đen võ sĩ, nhanh nhẹn dững mãnh, khung xương cao lớn, so với Lạc Lạc hơn nửa cái đầu, mặc dù có phần mộc mạc, nhưng râu ngắn rậm rạp đen bóng, vừa nhìn đã biết là nhân vật không phải dễ trêu vào.

Ra khỏi cửa nam Lạc thành, gió thu hiu hiu mát mẻ, tức thì cảm thấy thư thái, Lạc Lạc hít một hơi dài, duỗi lưng, đột nhiên nhìn thấy bóng người rất quen ở mé phải đằng trước, đang vác cái bao nhỏ, đi tới đi lui, giống như đang đợi người nào.

Lạc Lạc hô lớn một tiếng "Này, người đang đợi ta à?"

"À, đúng rồi, không, ta đang đợi bằng hữu!" Mộ Dung Khí bỗng nhiên nhìn thấy Lạc Lạc, dưới sự vội vã, buột miệng nói ra lời thật.

"Ồ, thất vọng quá, vậy thì thôi, người cứ từ từ mà đợi, ta cùng Quan Thái đi trước!" Lạc Lạc từ khi biết Mộ Dung Khí là nữ nhân, cũng rất để ý nàng, mình vừa ra khỏi Tiên Vu thế gia, đã có cảm giác bị người nhìn chăm chăm, chỉ mãi đến lúc sắp ra khỏi cửa nam mới dần dần mất hẳn, bản này vốn là đùa nghịch dò xét nàng mấy câu, không ngờ nhử ra lời nói thực, thấy nàng không thú nhận, chỉ muốn tiếp tục trêu nàng.

Mộ Dung Khí vừa nghe, liền vội nói "Ta, bằng hữu của ta chắc là không đến rồi, ta đi cùng với các người nhé, trên đường có người chăm sóc tốt hơn!"

Lạc Lạc bấu môi với nàng, ra vẻ ta đã biết sẽ biểu lộ như thế, Mộ Dung Khí sắc mặt bất biến cười nói "Đi nào, thời tiết hôm nay rất tốt đấy!"

Quan Thái hình như rất thích kết giao bằng hữu, thấy nàng với Lạc Lạc quen nhau, bèn nói "Đúng rồi, nhiều người nhiều sự chăm sóc, ta thấy vị huynh đài này thần uẩn nội liễm, võ công chắc là không tệ, ta là Quan Thái, bằng hữu đều gọi ta là A Thái!"

"Ta tên là Mộ Dung Khí, Quan Thái huynh, hôm qua ở Tiên Vu thế gia ta đã thấy huynh rồi, đạo pháp của huynh quả là lợi hại!" Mộ Dung Khí nói

chuyện cùng Quan Thái, mà ánh mắt lại luôn để ý Lạc Lạc, thấy Lạc Lạc càng đi càng nhanh, không có ý muốn nói chuyện với nàng chút nào, không ghim mình nổi có phần đau lòng, không rõ đắc tội với hân chủ nào.

"Mộ Dung? Ngươi là người của Mộ Dung thế gia ở Mạch Dã thành? Nghe nói võ công của Mộ Dung thế gia rất đặc biệt, ta từng nghe sư phụ nói, nếu khi ta hành tẩu giang hồ cần phải chú ý nhiều nhiều!" Về mặt Quan Thái ra chiều rất kính trọng.

"Đâu có, chỉ có chút bản lĩnh quyền thuật mà thôi!" Thấy Lạc Lạc đi càng nhanh, vội đi lên mấy bước, sánh vai cùng Lạc Lạc, hỏi "Vương huynh, ta không đắc tội với huynh chứ, sao hôm nay huynh không đếm xỉa đến ta vậy?"

"Có chứ, nhưng cũng đúng, hôm qua ta cũng không lý đến ngươi, hôm nay cũng không cần phải lý đến ngươi!" Lạc Lạc đầu cũng không quay lại nói, giọng nói nghe cũng chẳng có cảm tình gì.

"Huynh, sao huynh có thể đối xử với ta như thế? Vừa rồi còn vui vẻ mà!" Mộ Dung Khí đột nhiên xúc động muốn khóc, nàng cũng không rõ tại sao như vậy, cảm giác hết như bị người cực kỳ quan trọng lạnh nhạt, lòng bỗng trở nên trống rỗng.

Lạc Lạc đột nhiên dừng bước, chăm chú không rời nhìn cặp mắt Mộ Dung Khí, chợt cười một tiếng "Ngươi giả trang làm nữ nhân trái lại không tệ, giả như không có bộ râu dài nhí, xem nước mắt đã sắp trào ra rồi!" Vừa nói vừa vuốt râu giả trên môi Mộ Dung Khí.

Mộ Dung Khí nhìn thấy nụ cười của Lạc Lạc trong lòng ổn định hơn, phảng phất tự tin khoáng lạc lại trở về bên mình lần nữa, chẳng nhẽ hân đã biết ta là nữ cải nam trang, trách ta không nói thực với hân?

Quan Thái không rõ nguyên do, oán trách Lạc Lạc "Lạc Lạc, ngươi nói Mộ Dung huynh như thế, nam nhân nào cũng có râu dài, ngươi hiện tại còn chưa dài, sau này nhất định sẽ dài thôi, ngươi không thể vì râu không dài mà bức bối chứ, kỳ thực, ta đến hơn hai mươi tuổi râu mới dài, mất hai năm mới dài như được như hôm nay, ta nói với ngươi nhé, râu dài là việc rất phiền phức"

"A Thái, không ngờ ngươi nói được như vậy, nhưng... " Lạc Lạc vẫn chưa nói xong đã bị Quan Thái ngắt lời.

"Kỳ thực râu còn phiền phức hơn những việc này nhiều, khi sư phụ ta bị người ta cầm tù, húp cháo dính cả lên râu, lại phải dùng vải"

Lạc Lạc lườm Mộ Dung Khí, rồi chuyển mục quang hung dữ lên bộ râu giả của nàng, bịt tai lại mặt lộ ra vẻ đau khổ, chớp chớp mắt với nàng, lòng nhủ: "Đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho cô, nếu không ta đã trốn mất rồi, đi với Quan Thái, quả là sai lầm nghiêm trọng."

Mộ Dung Khí do dự chốc lát, liền quay người, móc từ trong ngực ra một cái lọ, đổ ra một ít thuốc nước, bôi lên bộ râu, sau đó kéo nhẹ râu xuống, một gương mặt cực kỳ có vị nữ nhân mở ra trước mắt Lạc Lạc, cả người mặc nho bào kiểu nam, đặc biệt có phong tình, cảm giác quái dị không còn tồn tại, nàng khẽ ngẩng đầu, êm ái nói với Lạc Lạc "Tên thật của ta là Mộ Dung Kỳ, vương, kỳ, kỳ. Từ nay ta không lừa huynh điều gì nữa!" Giọng nói nhu mì như thế, không phải là giọng nam trầm nữa.

Lạc Lạc gật đầu, mặt đầy vẻ khen ngợi, cười nói "Ta ghét nhất người khác lừa dối ta, đặc biệt là người thân thiết! Dung mạo chân chính của cô mới phù hợp với cô, bỏ nguy trang đi mới đẹp nhất, ta cũng không lừa dối người thân."

Mộ Dung Kỳ nghe nói lòng ngậm hoan hỷ, hân xem ta như là người thân ư? Nhưng ta không xinh đẹp bằng Tiên Vu Yên và Chung Nhã Tuyết, hân thực sự có thể ưa thích dung mạo ta ư? Hừ, hân thích hay không thì liên quan gì đến bản cô nương! Có điều khi hân cười với ta, lòng ta rất vui vẻ.

Kẻ duy nhất không hiểu chính là Quan Thái, cho dù gã có thiên phú luyện đao, đối với loại biến đổi này, nghĩ rất lâu mới hiểu được, té ra là thuật dị dung à, vậy há không phải là phải gọi nàng là Mộ Dung cô nương ư, ô, đúng rồi, phải gọi như thế, ta nhớ sư phụ đã từng dạy ta mà.

"Này, Mộ Dung cô nương à, sao cô phải nữ đóng nam trang để tham dự khoa cử vậy?" Lạc Lạc thấy nàng tương đối thành khẩn, nói cũng nhiều, hướng chỉ còn là nữ nhân không tệ, khi đã tu luyện Ngự nữ tâm kinh, từng thề rằng, phải đối xử tốt với nữ nhân.

"Chẳng qua là cảm thấy vui vẻ, ở nhà việc gì trưởng huynh cũng hỏi đến, cho dù có lòng muốn ra sức cho gia đình, cũng không được cha và các trưởng bối trong gia tộc đồng ý, ta chỉ muốn ra ngoài chứng tỏ một lần, việc nam nhân làm được, nữ nhân cũng làm được!" Lúc nói lời này, gương mặt nàng lại tỏ ra tự tin và tràn đầy bất bình.

"Trước giờ ta chưa từng xem nhẹ nữ nhân, hơn nữa cô quả thực là rất không tệ, lần này dự thi danh đứng đầu đấy!" Lạc Lạc khen ngợi tự đáy lòng.

"Ha, vận khí mà thôi, nếu như Vương huynh đề tâm, ta khẳng định không bằng huynh đâu, thi từ của huynh hay như vậy, chỉ là bài thiên trị quốc mà huynh dự thi được điểm đấy, ta nghĩ nhất định là huynh cố ý, đúng chứ! Ta lại viết không được ý cảnh ưu mỹ rất thơ như "Xuân giang hoa nguyệt dạ". " Mộ Dung Kỳ gương mặt lộ ra vẻ sùng bái, cặp mắt xinh đẹp lóe sáng chăm chú nhìn Nhạc Nhạc.

"Ô hô, đâu có, trị quốc ta không có hứng thú, cho nên viết không được, đâu phải là cố ý! Ô, A Thái ca, sao không thấy huynh nói chuyện?"

Quan Thái cười ngầy ngớ nói "Những chuyện các ngươi nói ta đều không hiểu, từ nhỏ ta làm việc ở phòng củi, ngày thường chỉ học một ít công phu quyền cước, biết được mấy chữ, tiếp chuyện các ngươi không nổi, nếu như không có sư phụ, hiện giờ ta vẫn làm việc vặt ở vựa củi đấy!"

"Ồ, vậy ngoài đao pháp, huynh còn biết những gì, biết đi săn không?" Lạc Lạc nói với ý đồ xấu, bởi vì đã đến giữa trưa, bụng đã đói rồi, tạm thời lại không muốn ăn lương khô, đành phải lừa gã đi săn.

"Đi săn à, ta biết, ta biết! Từ hơn mười tuổi ta đã theo lão Trần cùng phòng đi săn, bây giờ bản lĩnh giỏi hơn trước kia, đi săn càng ung dung hơn!" Quan

Thái vừa nhắc đến việc hấn biết, lại cao hứng nói không ngừng.

"Phải rồi, ta thử xem trình độ huynh thế nào, hai ta ở dưới gốc cây trước mặt đợi huynh, sẵn nhiều một chút, ta muốn huynh thỏa mãn với tay nghề nấu nướng của ta!" Lạc Lạc tiếp tục lung lạc gã.

Quan Thái cũng hơi đói, sau khi nghe Lạc Lạc nói như vậy, kích động vỗ vỗ ngực, cười nói "Các người đợi ..." Nói chưa xong đã chạy vào sâu trong rừng.

"Huynh, huynh quả thực biết nấu nướng ư?" Mộ Dung Kỳ hoài nghi hỏi.

"Hắc hắc, cô không tin? Nữ nhân của ta tin từng câu nói của ta, chưa bao giờ hoài nghi!" Lạc Lạc cười huyền bí nói với nàng.

"Vậy, vậy ta cũng tin!" Mộ Dung Kỳ dưới sự hoảng hốt, nói ra câu nói mập mờ này, nói xong nàng đột nhiên nghĩ được có chút không bình thường, sắc mặt đỏ ửng.

Lạc Lạc lại không để ý, tìm chút củi khô ở xung quanh, chuẩn bị nhóm lửa, lúc này từ trong rừng truyền ra tiếng reo hò cao hứng của Quan Thái "Đánh được một con béo mập rồi!" Gã ném một con sơn dương mất đầu bên cạnh, lại nói "Thế nào, đủ ba chúng ta ăn chứ!"

"Ái chà, A Thái quả nhiên lợi hại, vậy làm phiền huynh lột da nó, rồi lấy nội tạng ra, sau đó huynh cứ đợi mà ăn nhé!" Lạc Lạc đã chống xong cái giá, lựa mấy cành cây tươi, dùng để xuyên thịt.

Lạc Lạc thấy Quan Thái dùng tín vật chương môn của đao cốc, Tụ dương đao để cắt thịt, lòng cười thầm "Hô hô, nếu như Ba Khắc Tinh biết Tụ Dương đao y khổ sở suy nghĩ muốn đoạt được, đang cắt thịt dê, không biết sẽ biểu lộ thế nào, hách hách!"

"Vương huynh, huynh cười kỳ quái lắm, huynh không việc gì chứ?" Mộ Dung Kỳ quan tâm hỏi.

"Ồ, không có gì, ta chỉ đang nghĩ các người ăn thịt ta nướng, nhất định không muốn rời khỏi ta nữa đâu!" Lạc Lạc đã từng nói dối nhiều hơn gấp bội lần nói thực, cho nên câu ban nãy "Ta chưa bao giờ lừa dối người thân" – Câu này chính là câu nói dối kinh điển của bản thân.

Mộ Dung Kỳ buột miệng nói: "Ta không ăn thịt huynh nướng, cũng không muốn rời khỏi huynh!"

"Ồ? Đây là lời nói trong tim cô?"

Mộ Dung Kỳ sắc mặt hơi đỏ nói: "Ta, vừa rồi ta có nói gì đâu!"

Lúc này Quan Thái đã xử lý con dê sạch sẽ, hơn nữa đã chia thành mấy miếng lớn nhỏ vừa vặn, xuyên xong đặt trên giá nướng, nói: "Lạc Lạc, xem người thôi!"

Lạc Lạc giờ mới thu hồi mục quang, chuyển đến thịt dê, nôi lửa lên, mùi thịt thơm tỏa ra nhân nhát, khi hơi chín, Lạc Lạc móc trong bao ra một cái hộp nhỏ, mở cái hộp ra, bên trong có đồ gia vị mùi nồng nồng truyền ra, nói: "Đây là phối liệu độc nhất vô nhị của ta, người khác học không được đâu!"

Rắc một lượt, đợi đến lúc thịt da nướng vàng óng, khi dầu mỡ nhỏ ra, lại rắc lên một lớp mỏng nữa, nướng sơ chốc lát, đập lửa là xong, mùi thơm đã khiến ba người muốn ăn từ lâu, vừa thấy nướng xong, vội vàng muốn thưởng thức kết quả. Lạc Lạc lấy một cái chân trước xuống đưa cho Mộ Dung Kỳ, thấy Lạc Lạc nghĩ đến nàng trước tiên, trong lòng vui sướng, so với việc được ăn thịt còn phải cao hứng hơn, sau khi ăn một hơi, hạnh phúc kêu lên: "Quả là rất ngon!"

Quan Thái cũng cầm một chân sau, nuốt cuồng mấy miếng, không kịp nhai, lại muốn đút vào mồm, biểu tình hết như đã đói mười mấy ngày, đột nhiên nhặt được một cái bánh bao vậy.

Lạc Lạc cầm cái chân trước còn lại, thăm nhủ, thịt chân trước vẫn là ngon nhất, chà chà, chân này nặng phải hơn bảy cân, quả thực không phải béo mềm. Lại thấy Mộ Dung Kỳ ăn chẳng giống thực nữ chút nào, bèn chọc: "Tiểu Kỳ, có phải là không muốn rời khỏi ta không?"

Mộ Dung Kỳ đang ăn vui vẻ, không chú ý Lạc lạc nói gì, chỉ gật đầu lia lịa, nửa ngày mới hiểu Lạc Lạc nói gì, tức thì đỏ mặt cúi đầu xuống, ăn chậm hơn nhiều, không biết đang nghĩ chuyện gì, lúc thì khẽ cười, lúc thì nhăn mày.

Lạc Lạc đột nhiên khẽ nói: "Có người đến!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: – Giải được (Hạ)

Khu rừng này cách quan đạo khá xa, rất ít người đến đây, hai người này ẩn núp không lộ mặt, chắc chắn không có lòng tốt, khi Lạc Lạc phát hiện có người đến, bọn họ đã cách hẳn chừng năm trượng rồi.

Lần lượt Mộ Dung Kỳ cũng cảm giác được, Quan Thái tuy đao pháp tuyệt mạnh, nhưng nội lực hơi kém, chỉ khi đối phương đến gần ba trượng gã mới cảm thấy được.

Lạc Lạc nhủ thầm "Nghe bước chân bọn họ vững vàng, nội tức sâu xa, khẳng định không phải là người bình thường, không biết là loại người nào? Lẽ nào Thanh Long đường lại phải người đến giết ta? Lúc ta cứu sư phụ đã che mặt lại rồi, chắc là không có người nào nhận ra ta, Lạc San nói, cái tên Tôn Hồ ngu ngốc đã bị Lạc Vương phủ đánh chết rồi, muốn kiếm ta không thể nhanh như vậy, mục tiêu có lẽ không phải là ta!"

Nghĩ đến đây, lại an tâm rất nhiều, khẽ nói "Tiếp tục ăn, lãng phí là không tốt đâu!"

Hai người kia đã cảm giác được dị trạng của nhóm người Lạc Lạc, lòng biết đã bị phát hiện, cũng không ẩn núp nữa, từ sau rừng đi ra, hai người trên ba chục tuổi, ăn mặc giống nhau, người đeo trường đao, đao cũng như nhau, giống như Tụ Dương đao trong tay Quan Thái.

Lạc Lạc thấy hai người họ từ sau rừng đi ra, nhú cặp lông mày, hướng về bọn họ la lên "Ta chán nhất là khi ăn cơm bị người khác quấy rầy, đợi đến lúc ta ăn xong, các người hãy qua đây!"

Mộ Dung Kỳ khẽ lẩm bẩm "Ban này không phải huynh nói, ghét nhất là bị người khác lừa dối ư, sao lại trở thành câu này?"

Lạc Lạc cười nói với nàng "Đều ghét, sau này còn có câu khác nữa, cô từ từ mà nhớ!"

Mộ Dung Kỳ nghĩ "Ta không nhớ đấy." Mở miệng ra, cuối cùng lại không nói.

"Bọn ta cũng không muốn quấy rầy, nhưng thịt quả tình rất thơm, bọn ta đích xác không chịu nổi, muốn xin một chút để ăn, thế nào?" Một người cười nói. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Quan Thái cười ngậy đại nói "Thì ra là hai vị lão huynh, thịt này còn rất nhiều, dù sao bọn ta cũng ăn không hết! Thịt quả thực rất ngon đấy!"

Người còn lại tỏ ra khó xử, nói "Quan Thái, kỳ thực bọn ta đến truy hồi Tụ Dương đao đấy!"

"Ta biết, ha ha, chúng ta ăn xong rồi đánh cũng chưa muộn, huynh đệ ta nướng thịt đích thực rất ngon, sự huynh ném thử thì biết!"

"Ừ, vậy bọn ta không khách khí nữa!" Hai người kia nói.

Mộ Dung Kỳ đã ăn xong, lấy khăn giấy trong bọc lau sạch dầu mỡ trên tay và miệng, hướng về Lạc Lạc cười mĩm ý, lại đưa cho Lạc Lạc một ít khăn giấy.

"Hai vị chính là hai huynh đệ Quan Trì, Quan Li của đạo cốc?" Mộ Dung Kỳ hỏi.

Hai người ngừng ăn, quay sang phía Mộ Dung Kỳ cười nói "Không sai, dám hỏi các hạ là?" Bởi vì Mộ Dung Kỳ vẫn còn mặc nam trang, người bình thường không thể nào vừa nhìn thì đã cho rằng nàng là nữ được.

"Ta là ai không quan trọng, hai vị mười năm trước đã nổi danh võ lâm, sao lại không có ý thức đề phòng nào chút nào, các vị không sợ ta hạ độc vào thịt à?" Mộ Dung Kỳ nói.

"Quan Thái thật thà chất phác không biết hạ độc, còn hai vị tướng mạo phi phàm, cũng không giống người xấu, bằng không Quan Thái cũng không ở cùng với các vị, lại nói, các vị đều đã nướng xong bọn ta mới đến, không thể nào biết bọn ta đến mà hạ độc trước."

Lạc Lạc đột nhiên cười kỳ lạ nói "Các người đã tin như thế, vậy thử nhìn lại xem ta có giống người tốt không?" Nụ cười này của Lạc Lạc, quả thực là tà khí không biết đến thế nào mà nói, trong mắt hung quang lập lòe, lại nói "Có phải hai vị cảm thấy bụng dưới nóng bỏng, mà còn càng lúc càng nóng hắc hắc đã trúng hóa công tán của ta rồi, không ngoài một giờ võ công sẽ mất hết, đến lúc hừ!" Lạc Lạc lạnh lẽo nhìn bọn họ, mắt lộ ra vẻ thương xót.

"Hả, sao người có thể?" Hai người hoảng sợ ném thịt trên tay xuống đất, sắc mặt đại biến, mồ hôi lớn bằng hạt đậu xuất hiện trên trán, xoay người rút khỏi hơn mười bước, bạt đao lộ ra về cánh giới.

"Hả, Lạc Lạc, sao người hạ độc được chứ?" Quan Thái đã ăn xong, ngờ ngác chăm chú nhìn Lạc Lạc.

Mộ Dung Kỳ cũng ừ ừ cạc cạc chăm chăm nhìn Lạc Lạc, nàng vốn buồn chán, tùy tiện trêu chọc hài hước, đầu gối Lạc Lạc quả thực hạ độc.

"Quan Thái, bọn họ đến cướp đao của huynh, sao còn khách khí với bọn họ, hạ độc bớt phiền phức hơn, hách hách, ta quả là rất thông minh, này, hai tên các người bây giờ da cũng phát nóng rồi phải không, nếu không uống giải được thì võ công có thể mất hết. Hách hách, đáng tiếc song đao Li Trì của đạo cốc, tráng niên đã chết sớm ở đây, quả là đáng tiếc!" Biểu tình của Lạc Lạc hết như cười trên nỗi đau của người khác vậy.

"À, sao các người không nói chuyện, ồ, đang vận công ép độc đây, vô dụng thôi, thuốc của ta, ép không ra được đâu, đừng phí sức lực nữa, hiện tại có phải là rất kích động, rất muốn kiếm nữ nhân hả, không sai, đến lúc luồng nhiệt ở thể nội các người xông ra bên ngoài, công lực của các người cũng mất

toàn bộ, hách hách, bây giờ cầu xin ta, có lẽ còn cứu được."

"Vị huynh đệ này, các hạ có gì yêu cầu cứ nói ra đi, nếu như là hợp lý, huynh đệ ta đương nhiên đáp ứng." Quan Li quả thực ép không ra gì cả, nhưng bệnh chứng thật giống như Lạc Lạc nói, bệnh chứng rất muốn kiếm nữ nhân ấy.

"Phải rồi, phải rồi, Lạc Lạc huynh đệ, sư huynh ta luyện công không phải dễ dàng, nếu như phé đi thì đáng tiếc lắm!" Quan Thái cũng vội cầu tình.

"Các ngươi nói xem phải làm sao?" Lạc Lạc cười nói.

"Hai người họ rất nổi danh hiệp nghĩa, trước kia khi du lịch giang hồ, nổi tiếng là thành tín, huynh có gì yêu cầu thì nói nhanh đi, huynh đừng phé vô công bọn họ nhé!" Mộ Dung Kỳ cũng cảm thấy Lạc Lạc có phần quá đáng, vội cầu tình, sợ Lạc Lạc gây ra麻烦 tai vạ, nếu như truyền ra giang hồ có được vật phé vô công người ta, nhất định sẽ bị muôn người đuổi giết.

"Vậy được rồi, mọi người đã nói hộ cho các ngươi, ta tin vậy, chỉ cần các ngươi đáp ứng lập tức trở về đao cốc, không đi kiếm Quan Thái gây phiền phức nữa, ta liền cho các ngươi giải được!"

Quan Tri, Quan Li hai người vẻ mặt đang khẩn trương tức thì trở lại bình thường, không ngờ điều kiện sẽ đơn giản như thế, hai người thề trong lòng, lần sau không ham ăn nữa, không thể phạm đại kỵ này nữa. Hai người hỗn hển nói "Được, chúng ta bằng lòng, từ nay về cốc, không đi tìm Quan Thái truy hỏi Tụ Dương đao nữa. Nhưng người khác của đao cốc sẽ đến, ta không thể quản được!"

"Ừ, các ngươi không đến thì được rồi, người khác đến là chuyện của người khác!" Lạc Lạc cười, hết như khách làng chơi nhìn thấy tiểu cô nương, xem người bị ta chơi đùa ra sao!

"Vậy, vậy còn giải được?" Làn da hai người đã trở nên đỏ rực, trong mắt như có ngọn lửa đang phun ra.

"Giải được, hô hô, giải được ta không có."

"Ngươi!" Cả hai đồng thời nói, bất khả tư nghị nhìn Lạc Lạc.

"Vương huynh, sao huynh nói mà không giữ lời vậy, và lại hai người họ không phải là kẻ xấu, huynh quá đáng như thế, nếu như huynh lại không cho, ta, ta có thể tức giận đấy!" Mộ Dung Kỳ hơi cau nói.

Lạc Lạc dán mắt vào Mộ Dung Kỳ sắp nổi trận lôi đình, khóe miệng lộ ra nụ cười quái lạ, lại nói tiếp với Quan Tri "Đừng nóng, Vương Lạc Lạc ta không bi ôi như vậy, giải được ở kỹ viện, tùy tiện kiếm một cô nương thì đã giải được độc được trên người các ngươi rồi!"

"Hả, vậy thuốc ngươi cho bọn ta ăn là ..." Quan Li, Quan Tri sững sờ hỏi.

"Hách hách, hai vị lẽ nào chưa từng ăn xuân dược, nếu như hai vị không đi kiếm nữ nhân tiết hỏa, e rằng xảy ra nhiều chuyện không ngờ, ta đảm đương không nổi đâu, hô hô, tiểu thành gần nhất cách đây cũng hơn bốn chục dặm, sau khi xong việc, hai vị nhớ lời ước định nhé, không tiền!" Lạc Lạc cười quỷ quyết.

Quan Tri, Quan Thái hai người, dở khóc dở cười, vừa rồi rất hoảng sợ, nghe nói chỉ là xuân dược, tâm trạng đồng thời buông lỏng, được hiệu càng tăng mạnh, liền cầu nhau một tiếng, chạy nhanh về nơi xa.

Lạc Lạc quay đầu, cười quái dị chăm chú nhìn Mộ Dung Kỳ sắc mặt đỏ ửng, nói "Ban này cô lại không tín nhiệm ta, ta phải trừng phạt cô sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: BIỂU MUỘI (Thượng)

Quan Thái nghe Nhạc Nhạc định trừng phạt Mộ Dung Kỳ, liền vội khuyên: "Nhạc Nhạc, Mộ Dung cô nương đâu có làm gì sai, sao đệ lại trừng phạt nàng? Khi phụ tiểu cô nương không tốt đâu nha. Dù đệ giúp ta đuổi được hai vị sư huynh, nhưng khi phụ nữ nhân như vậy là không thể được."

"Ây, a Thái đại ca, huynh thấy đệ khi dễ nữ nhân bao giờ?" Nhạc Nhạc cau mày, bộ dạng như sắp ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

"A, thấy thì không thấy, nhưng ta vừa nghe đệ nói đó" Quan Thái rầu rầu đáp.

"Cho đệ xin đi! Rõ ràng là đệ bảo sẽ trừng phạt, chứ đâu có khi phụ, ài, thật không còn chút hứng thú nào nữa, ây, tiểu nha đầu, mau ra đây, ta niệm tình

A Thái đại ca cầu xin cho người nên lần này tạm để đó, lần sau mà tái phạm, sẽ khi phụ à không sẽ trừng phạt gấp đôi!"

"Ôi, muội đâu có nhờ A Thái ca cầu xin hộ đâu!" Sắc mặt của Mộ Dung Kỳ vô cùng thất vọng. Không biết có phải là nàng ta rất muốn bị Nhạc Nhạc khi phụ không nữa?

Quan Thái lâm bẩm nói "Ta niệm tình nàng mà xin cho, chứ đâu có làm sai cái gì đâu ? Thật sự là khó hiểu mà!"

Nói nói cười cười, chốc lát ba người họ đã đi tới sơn lộ cách không xa hoàng thành. Chỉ có điều Mộ Dung Kỳ không còn mang cái vẻ hào khí nam nhi ban đầu nữa, mà thay vào đó là tâm sự của một tiểu cô nương, vai kề vai cùng đi sát bên Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thấy cách phía trước xa xa có một thác nước thật đẹp đổ từ đỉnh núi xuống, lấp lánh dưới ánh dương quang, bắt gặp bộc phát ý thơ, cất tiếng ngâm nga:

"Nhật chiếu Hương Lô sanh từ yên,

Diêu khán bộc bố quải tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên." [1]

Lời thơ nói rằng:

"Nắng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này :

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tường dây Ngân Hà tuột khỏi mây" [2].

Lòng Mộ Dung Kỳ đang tràn đầy sầu muộn, đột nhiên nghe Nhạc Nhạc ngâm thơ. Ý thơ khắc họa ánh nắng chiếu rọi trên sông Hương Lô giống như làn khói tía. Để rồi từ xa xa, lữ khách lại thấy nó được treo thêm một thác nước ào ạt chảy từ nơi cao vút hơn ba nghìn trượng xuống giống như dây Ngân Hà lạc khỏi chín tầng mây. Cảnh tượng ấy quả thật hùng vĩ, khiến thần thái của Mộ Dung Kỳ bất giác vui hẳn lên. Nàng cất giọng cười nói "Mỗi lần nghe Vương huynh ngâm thơ , đều khiến ta cảm thấy thật ngạc nhiên, bài thơ này nghe thật hay !"

"Tiểu nha đầu, tối ngày cứ Vương huynh này Vương huynh nọ. Hiện giờ người không còn là gã Mộ Dung Khí nữa rồi, mà là Mộ Dung Kỳ. Vậy mau gọi ta một tiếng ca ca xem nào!" Khoé miệng Nhạc Nhạc nhếch một nụ cười tà quái, giương mắt nhìn chằm chằm nàng.

"Ai là tiểu nha đầu, so với người ta cũng lớn rồi chứ bộ." Nhìn thấy ánh mắt thu nhiếp hồn phách của Nhạc Nhạc , nàng đột nhiên mềm nhũn người, hổ thẹn kêu một tiếng: "ca ca!", thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nhạc Nhạc nghiêng nghiêng đầu, bỏ trường kiếm trong tay xuống đất, cố ý bảo: " Cái gì cơ, ta nghe không rõ!"

Mộ Dung Kỳ không phản kháng được đành kêu to "ca ca", rồi chỉ về thác nước phía trước nói: "Ca ca, muội tới thác nước đó xem! Có được không" Mấy lời cuối cùng được nàng nói với ngữ điệu vô cùng nũng nịu, khiến Nhạc Nhạc nghe được mà rung động cả tâm hồn, thầm than: "Tiểu nha đầu này bắt đầu giờ trò rồi đây, mị lực cũng kinh người quá đấy chứ!" Gã thấy khoảng cách tới tiểu thành chỉ còn chừng mười dặm, dạo chơi một lúc rồi về kiểm chỗ trọ qua đêm cũng còn kịp chán nên đáp:

"Được rồi, từ ngọn tiểu sơn phía trước kia đi xuống là ta có thể đến được thác nước ở dưới! A, Thái đại ca, huynh có ý gì khác không?"

"Các người thương lượng cả rồi, còn hỏi ta làm chi ? Hắc hắc, ta cũng không vội gì, cũng muốn đến đó xem coi sao !" Tiểu tử này xem ra cũng không phải là ngốc!

Đi đến giữa lưng chừng trên sườn núi, họ đã có thể nghe được tiếng thác nước reo, thanh âm trầm hùng liên miên bất tuyệt. Ba người vô cùng hưng phấn, vội chạy đến. Mộ Dung Kỳ vốn là lo lắng võ công của Nhạc Nhạc không bằng mình, nhưng khi thấy hắn dễ dàng bám theo sau, một điểm cũng không chịu kém, liền cảm thấy khinh công của hắn tựa hồ còn khá hơn cả mình nữa. Nàng tuy có chút tò mò, nhưng lại không dám hỏi hắn.

"Khoan đã, dừng lại, mé rừng bên phải có tiếng đánh nhau !" Nhạc Nhạc là người đi lên trước, chứng tỏ nội công của hắn cao cường nên sáu giác quan đều cực kỳ công hiệu. Ở trong tầng công lực này, hắn có khả năng nghe được động tĩnh mà người khác không thể nghe được.

Hai người kia tin là Nhạc Nhạc không lấy chuyện đó làm trò đùa, bèn khẽ dừng lại đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc dò xét, rồi theo hướng chỉ của hắn mà chạy đến.

Tiếng đánh nhau văng vẳng đâu đây, càng lúc càng xa, trên sơn đạo còn vương vết máu, đi thẳng vào rừng sâu. Giờ thì ngay cả tiếng thác nước cũng không còn nghe rõ nữa, rừng sâu quả là nơi ngăn tiếng động rất tốt. Mấy người bọn họ tiếp tục lần theo vết máu hướng sâu vào trong rừng.

Trong rừng cây có một khoảng đất trống nhỏ, cây cối không dày đặc lắm, nên ánh mặt trời có thể chiếu vào được, cũng không đến nỗi âm u. Ở nơi ấy

hiện có năm người đang vây quanh một nữ tử toàn thân nhuốm máu, tay bán nguyệt loan đao. Điều kỳ lạ nhất là, thứ bị vây còn có thêm một con rắn toàn thân màu đỏ hồng, dài khoảng một thước bảy tấc. Thân thể của nó gần như giống một tam giác: đầu thì to và bè như đáy của tam giác, còn đuôi cũng nhọn như đầu của một tam giác. Mất rắn ánh lên một màu xanh thẫm, chớp nháy hung quang, đúng là loại độc xà trứ danh của Phong Nguyệt Quốc - Xích Tam Giác Xà.

Con rắn này xoay vòng liên tục, khi thì đối địch với nữ tử đang bị thương, khi thì muốn nhảy đến đám người kia, bất an quay qua quay lại liên tục. Có điều, tốc độ của nó rất nhanh, nhanh như sét đánh. Mộ Dung Kỳ sợ rắn, bàn tay nhỏ nhắn khấn trương nắm chặt tay Nhạc Nhạc, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Nhạc Nhạc quay đầu gửi cho nàng một nụ cười trấn an, lật tay chộp lấy cánh tay nhỏ nhắn của nàng, nắm chặt không buông.

Nhạc Nhạc đã thấy qua năm người bao vây cô gái và con rắn ngoài kia, biết họ đều là người của Vạn Lí Minh. Một người là Viên Hôi, người bị mất một tay chính là Lí Trụ, ngoài ra còn có Thiểm Điện Kiếm Ngô Thanh, Ba Mộc Đồ, và một trung niên sử dụng đao mà Nhạc Nhạc chưa biết. Lòng gã thẩm tính toán: "Nữ tử bị vây kia chắc chắn là người hôm qua tập kích Thanh Long đường. Tuy nhìn không rõ mặt mày, nhưng vóc dáng thì quả là không tệ. Đáng tiếc toàn thân đều mang thương tích, còn cái con Tam Giác Xà đó thật là lớn. Bình thường loại rắn này chỉ dài cỡ bảy tấc là cùng, chắc là loại dị chủng Xích Tam Giác Xà. Tên Viên Hôi cũng ở nơi này, thế nào cũng phải tìm cách khử hắn, cả cái tên Lí Trụ kia nữa, đều là những kẻ đáng chết. Nếu mà có Nhượng Tuyệt ở đây, chắc bọn chúng sẽ bị giết hết. Có điều, công lực của chúng đều không tệ, không ổn rồi...!"

Lúc bấy giờ, tại đường trường chợt phát sinh biến. Chọn lựa cuối cùng của con rắn là đào tẩu. Nó cũng thông minh, thấy trong hiện trường lúc này Lý Trụ đang bị thương là điểm yếu nhất, nên đột vây về phía đó nhanh như chớp. Lý Trụ bị tốc độ của nó làm cho kinh sợ, chỉ kịp kêu "a" lên một tiếng, chỉ kịp vô ý vung thanh kiếm chém con rắn. Con rắn này cũng không may, chỗ yếu nhược cách đầu bảy thốn lại rơi nhằm vào mũi kiếm nhọn hoắt, bị kiếm của Lý Trụ xuyên thủng người. Trong lúc đấy chết, mồm nó phun ra một tia dịch thể đậm đặc bắn về hướng Lí Trụ, bay nhanh như sao sẹt. Lí Trụ lúc này đang cao hứng vì giết được độc xà, ai ngờ trước khi chết nó còn kịp hoàn thủ, mặt liền bị dính ngay một đám dịch tiết tanh hôi. Hắn chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rùng rợn, ngã lăn ra đất, lăn lộn liên hồi, toàn thân xưng phù lên, lập tức biến thành một thùng tròn ú, mặt thì cháy đen, lộ ra hộp sọ xám xịt, xương đầu cũng sạm một màu đen xỉn.

Đám người Vạn Lí Minh vừa sợ, vừa cảm thấy may mắn. Sợ là vì độc dịch quá mạnh, còn cảm thấy may mắn vì người chết không phải là mình.

Lúc này không khí ở chỗ đó hơi tanh kinh khủng, khiến cho bọn chúng gần phát ói, chỉ ít cũng vì cảnh trước mặt mà vô hình trung thả lỏng binh khí. Thiếu nữ nhân cơ hội đó lao ra khỏi vòng vây, chạy về hướng của Nhạc Nhạc. Đám người Vạn Lí Minh vội lấy lại tinh thần, vội vã đuổi theo.

Nhạc Nhạc trầm giọng nói "Chúng ta giúp nữ tử kia!" Hai người còn lại cùng gật đầu, nhất trí tán thành.

Nữ tử đó do bị thương nên hành động không khỏi bất lợi, chạy gần đến chỗ của Nhạc Nhạc thì đã bị đuổi theo, trong lúc đang bắt lực thì Nhạc Nhạc quát một tiếng, rút kiếm phi thân lao về phía Viên Hôi. Kiếm rít truy tâm, hồng quang đại thịnh, sát khí tỏa ra phong trụ Viên Hôi. Viên Hôi tuy cầm Thanh Cung, nhưng vì đang ở trong rừng rất khó dùng tên nên dù hắn có cung tên mà không bắn kịp. Kiếm này của Nhạc Nhạc chém đến quá sớm, khiến cho Viên Hôi không kịp phòng bị. Hồng quang bay đến gần tim, Viên Hôi vội lách người trốn sau một gốc cây.

Chân Nhạc Nhạc vừa chạm đất, liền bắn tiếp một đạo kiếm khí, hung mãnh lao ngay về phía Viên Hôi. Luồng kiếm khí này đến đột nhiên, hơn nữa vì khoảng cách khá xa, Viên Hôi không có nghĩ là Nhạc Nhạc lại có thể phát ra kiếm khí dài và nhanh như vậy. Một kiếm này chém thẳng tay trái hắn, dễ dàng đột phá hộ thân chân khí của Viên Hôi, vết thương sâu đến tận xương, khiến hắn hồn phi phách tán, thảm ngùi: "Tiểu tử này xảo trá quá. Hôm qua hắn còn làm bộ không biết võ công, không tưởng lại lợi hại như thế. Nếu không phải mình có hộ thân chân khí, thì cánh tay này của ta chắc bị phế đi rồi, không thể nạp lại cung tên, quả là nguy hiểm!"

Mộ Dung Kỳ lúc này đã cản Thiểm Điện Kiếm Ngô Thanh lại. Ngô Thanh không ngờ có người đánh lên, rõ ràng hắn nghe nói nữ tử này chỉ có một mình, sao bây giờ lại có nhiều đồng bọn như vậy nên trong lúc cả kinh liên tục bị Mộ Dung Kỳ ép cho thối lui. Hai người đều lấy nhanh đánh nhanh, chưởng phong, kiếm khí giao tiếp nhau tầng tầng lớp lớp. Chỉ có điều, Ngô Thanh đánh mà không thoái mái chút nào, rõ ràng mình chém một kiếm, mà lại bị một lực đạo kỳ dị chuyển phương hướng, nếu không kịp thời biến chiêu, thì ắt là trúng vào chính mình. Gặp phải chuyện lạ như thế, hắn bỗng trở nên tức giận điên người, vội tập trung tinh thần sử dụng tuyệt chiêu, ảo xuất mười đạo kiếm ảnh. Trong mười đạo kiếm ảnh đó, chỉ có một kiếm là thực chiêu, tấn công vào ngực phải của nàng. Ai ngờ nàng ta nhẹ nhàng phát tay, chiêu kiếm đó tự động quay ngược trở lại đâm thẳng vào ngực phải của chính mình. Lòng hắn chợt lóe lên như lần chớp: "Mộ Dung thế gia, lấy chiêu người, trả lại người! Nàng ta là người của Mộ Dung thế gia, sao lại ra mặt chống đối với Vạn Lí Minh thế kia?"

Quan Thái đang đấu với Ba Mộc Đồ, hai bên đều dùng đao, nhưng lại cùng một môn phái. Đao Quan Thái dùng là tuyệt học do chương môn truyền -- Liệt Dương Trảm. Đao pháp này dương cương, đao thể mãnh liệt, đao khí phát xuất như sức nóng tỏa ra từ mặt trời, hóa thành màu đỏ rực, đốt cháy cả cỏ cây. Dù Ba Mộc Đồ tập võ từ bé, nội lực thâm hậu hơn Quan Thái, đao pháp lại thuần thực, kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, nhưng đao pháp của hắn khi gặp phải Liệt Dương Trảm thì như chuột nhìn thấy mèo, quỳnh tay quỳnh chân, không phát được sáu thành công lực so với ngày thường, bị Quan Thái bức cho phòng thủ thì nhiều mà công chẳng bao nhiêu. Khi chiến đấu, Quan Thái tuyệt không để lộ nửa điểm ngỗ ngỗ thường ngày. Hắn trọn mắt ra oai, uy phong phát ra tám hướng, mỗi đao đều mang theo lực đánh không thể chống lại. Hết lên một tiếng, Quan Thái phóng ra một đao cực mạnh, hỏa khí trên thân đao ánh như cầu vồng, mang theo liệt hỏa dương cương chân khí chém thẳng xuống đầu Ba Mộc Đồ. Ba Mộc Đồ kêu to một tiếng, liều chết tránh khỏi, nhưng tóc trên đầu vẫn bị chém đứt một đoạn, đoạn trên đầu bị chém bóc mùi khen khét, chứng tỏ chúng cũng đã bị cháy xém không ít.

Nữ tử mang trọng thương thì bị trung niên cầm đao uy hiếp. Nàng tuy bị mất máu rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng loan đao trong tay vẫn luôn hung mãnh, toàn phát ra những chiêu trí mạng, chỉ công chứ không thủ. Loan đao chém xuống, như trăng tàn trên không, đẹp nhưng rất thể lương. Đao cong tuy ngắn, biến hóa vô thường, nhằm thẳng trán của gã trung niên mà chém, khiến bộ pháp của kẻ đó đại loạn, biết ngay lẽ thắng bại. Y vốn là kẻ hữu danh trong giang hồ, hiệu là "Quân Tử Đao" Lỗ Minh, thiện dụng đao pháp bình hòa ôn chánh. Y chưa từng thấy qua loại đao pháp liều mạng đáng sợ này, bèn hét to "Mạng ta xem ra có khi hỏng!"

Nhạc Nhạc sử một kiếm không giết được Viên Hôi, thảm kêu đáng tiếc. Lại thấy hắn một tay thì đổ máu, mặt đau đớn méo sệ, cũng bớt được chút hận

trong lòng. Viên Hôi thấy Nhạc Nhạc vẫn còn sát khí, không dám tự điểm huyết cầm máu, để mặc cho máu chảy lênh láng, nhỏ cả xuống đất. Hiện nhiên, nhất chém đó đã sâu đến huyết quản. Hắn tái mặt hỏi: "Vương Nhạc Nhạc, sao ngươi tập kích bọn ta, ngươi thừa biết chúng ta là người của Vạn Lý Minh mà!"

"Ồ, thế à? Vậy ngươi là ai? Chức vị gì?" Nhạc Nhạc giả vờ như là không biết.

"Ta là Vạn Lý Minh Thanh Cung Viên Hôi, ngươi chắc đã nghe qua!" Viên Hôi

đẩy hi vọng đáp.

[1] Vọng Lư Sơn Bộc Bô (Xa Ngắm Thác Núi Lư) - Lý Bạch

[2] Trương Như dịch

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Biểu muội (Hạ)

Nhạc Nhạc biết võ công của Viên Hôi không phải hạng kém, không thể giết hắn bằng một chiêu được. Mà nếu hắn đào tẩu thoát, thì nhất định sẽ mang nhiều phiền toái đến cho Tiên Vu thế gia. Vì vậy, gã liền kêu to: "Chà, chưa từng nghe qua đại danh của ngươi, bất quá nếu ngươi là người của Vạn Lý Minh, thì không phải là người xấu rồi!"

"Vậy tại sao ngươi tập kích chúng ta?" Viên Hôi được đà dẫn tới hỏi.

"Ta nào biết các ngươi là ai? Trong cái rừng rậm âm u này, thấy đám nam nhân to xác các ngươi truy sát biểu muội của ta, ta đương nhiên là phải xuất thủ. Giờ biết ngươi là người của Vạn Lý Minh, là người tốt, vậy chúng ta nên dừng tay!"

Nói rồi quay đầu lại hô lớn: "Tất cả dừng tay, đừng đánh nhau nữa! Chỉ là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi!"

Quan Thái và Mộ Dung Kỳ đang chiêm thượng phong, nghe Nhạc Nhạc nói vậy, bèn lập tức ngừng lại. Máy người đang đánh kia cũng không muốn đánh tiếp, nghe bảo dừng thì dừng ngay, chỉ còn mỗi thiếu nữ bị thương và Lỗ Minh là vẫn còn đánh tiếp.

Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn Viên Hôi, ngụ ý bảo là bên chúng ta đều đã ngừng chiến, sao ngươi không quản thủ hạ được như vậy chứ!

Quả nhiên Viên Hôi hét lớn: "Lỗ Minh, dừng tay!"

Lỗ Minh cười khổ đáp: "Ta cũng muốn dừng, nhưng vị cô nương này không chịu ngừng! Ta thật không có cách nào!"

Nhạc Nhạc khẽ ho hai cái, cất tiếng bảo: "Biểu muội dừng tay, chỉ là hiểu nhầm thôi, ồ được rồi, có gì dừng lại rồi nói!"

Thế lực của thiếu nữ cũng đang giảm sút đến mức không thể chi trì được nữa, nhìn thấy trong đường trường chỉ còn cặp của mình là đang ham chiến, bèn thâm nhủ cái từ "biểu muội", từ trong miệng của bạch y thiếu niên kia có phải ám chỉ mình không? Hắn vừa mới giúp đỡ mình, ắt không phải địch nhân, còn nếu là địch nhân, thì mình sớm đã chết rồi! Thôi mặc kệ, đánh cược chuyện này vậy, nghĩ đến đây liền xuất ra một hư chiêu, rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, dùng thanh âm vang vọng kêu lên: "Biểu, biểu ca, là huynh hả, muội là Giang Tiểu Vi đây!"

"A, Tiểu Vi đây rồi, biểu ca Nhạc Nhạc của muội đây. Trời đất ơi... muội làm sao mà lại bị trọng thương như thế này chứ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mau nói cho ta nghe, ca ca sẽ làm chủ đòi lại công đạo cho muội. Tên khốn kiếp nào dám khi phụ muội muội của ta vậy, mau bước ra!" Nhạc Nhạc diễn y như thật, trước thì làm ra vẻ kinh ngạc, sau đó thì vẻ mặt đầy bi thương, rồi trở nên giận dữ, khắp người toát ra cái khí phách cao cả của một huynh trưởng quyết vì muội muội của mình mà sẵn sàng đương đầu với mọi việc. Ngay cả Quan Thái và Mộ Dung Kỳ cũng bị lừa, cứ nghĩ rằng ấy thật sự là biểu muội của Nhạc Nhạc, nói chỉ đến Viên Hôi và những người khác.

Ngay cả người trong cuộc là Giang Tiểu Vi cũng mơ mơ màng màng, gần như cho rằng người này chính là biểu ca thực sự của mình vậy. Đã lâu rồi nàng ta không có được sự quan tâm của người thân thích. Từ khi toàn gia bị Lý Trụ sát hại, nàng do may mắn mà thoát được, rồi ngày đêm rèn luyện võ công chờ dịp báo thù. Sau khi lưu lạc đến Mạc Sa quốc, học thành đao pháp, chịu không biết bao nhiêu là tủi nhục, lại còn bị nam nhân chà đạp giày vò. Giờ đây trong lúc cận kề cái chết, nàng lại được một chàng trai anh tuấn như vậy nhận làm ca ca. Hào sự này có mơ cũng không được. Nàng bất giác tủi thân đến tuôn trào nước mắt, vừa nhào vào trong lòng Nhạc Nhạc, vừa khóc hu hu bảo: "Ca, huynh đến cứu muội rồi, hu hu hu, ca ca à, tất cả bọn chúng đều khi phụ muội, hu hu, huynh phải giải quyết giúp cho muội đó."

Tự bản thân Nhạc Nhạc vốn đã sẵn cảm động, giờ nghe Giang Tiểu Vi khóc lóc càng cảm động hơn. Tiếng khóc ấy chất chứa chút gì đó cay đắng, khổ đau, đầy dằn vặt tủi hờn theo năm tháng! Nhạc Nhạc ứa ra vài giọt lệ, an ủi: "Muội muội, đừng khóc nữa, tìm được ca ca rồi thì còn phải sợ cái gì nữa, nào để ta xem thương thế của muội!"

Giang Tiểu Vi vốn là bị tình cảm ôn nhu bất chợt đến với mình mà cảm động, nhưng sau khi nép vào lòng Nhạc Nhạc, cảm thụ được sự ấm áp và an toàn đúng nghĩa, khiến băng giá trong trái tim lạnh lùng của nàng bao năm nay chợt tan biến hẳn đi. Nàng nghe gã bảo muốn xem xét vết thương của mình, liền dằn nín khóc, thôn thức đáp: "Toàn là vết thương ngoài da, không sao đâu!" Ngẩng đầu nhìn những giọt lệ còn vương trong mắt Nhạc Nhạc, tim nàng chợt ngập tràn hạnh phúc.

Nhạc Nhạc gạt nước mắt, lấy từ trong người ra cái Túi Ngọc đan chứa thuốc cầm máu và thuốc bồi bổ thể lực do Hoa Thiết Thương phối chế lúc còn sinh tiền, mỗi thứ nhón một viên, đưa cho Giang Tiểu Vi. Nàng hơi nghi hoặc, không biết là có nên hay không nên uống loại thuốc lai lịch bất minh này. Nhưng thấy thần tình đầy sự quan hoài cùng chút lệ còn vương trên mắt của gã, nàng không còn do dự gì nữa, tiếp lấy thuốc và nuốt xuống bụng.

Mộ Dung Kỳ cũng là nữ nhân, cảm tính tự nhiên là rất phong phú, bị Nhạc Nhạc hí lộng một hồi, thật thật giả giả không sao mà lần, nàng cảm động bật khóc lớn, nước mắt tuôn ra có khi còn nhiều hơn Giang Tiểu Vi. Thấy Nhạc Nhạc đưa thuốc cho nàng ta uống, cũng xụt sịt chạy lại ôm chầm lấy Nhạc Nhạc, khóc rống nói: "Nhạc Nhạc à, hu hu, muội cảm động quá, nếu muội mà bị người ta khi phụ, huynh cũng phải giúp muội đó nghe?"

Thật đúng là nữ nhân! Đến nước này mà còn tranh đua hơn kém.

Nhạc Nhạc xoay người ôm Mộ Dung Kỳ vào lòng, hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, ôn nhu nói: "Nếu ai khi phụ Kỳ nhi của ta, ta đương nhiên sẽ bắt hắn phải trả giá!" Mộ Dung Kỳ đang khóc loạn lên như vậy, không ngờ khi được Nhạc Nhạc hôn, rồi nghe mấy lời an ủi ôn nhu, liền không kềm nén được chủ động hôn lên môi hắn. Nhạc Nhạc không hề khách khí cũng hôn trả, đầu lưỡi còn theo thói quen len vào trong miệng nàng, hai lưỡi xoắn xít lấy nhau, hai người quên hết mọi thứ, hôn nhau say đắm.

Vừa rồi ngay cả mấy người của Vạn Lý Minh cũng bị "huynh muội" tình thâm của Nhạc Nhạc và Giang Tiểu Vi làm cho cảm động, tâm tình đều không tự kìm hãm được, rơi vài giọt lệ anh hùng. Chớp mắt, Nhạc Nhạc lại hôn luôn một nữ nhân khác, khiến bọn lại đại khai nhãn giới, chỉ muốn hét lên thật to. Quả nhiên, có người cuối cùng cũng không nhịn được kêu "Aaaa" lên một tiếng chói tai.

Thanh âm chói tai bất ngờ này không phải là vì nộ hôn kia, mà vì một nguyên nhân khác. Ngay sau tiếng kêu đó, có người kêu gào thảm thiết "Có rắn, ta đã bị rắn cắn rồi!" Thanh âm này do Lỗ Minh phát ra. Hắn điên cuồng gào thét, hoảng loạn tìm cách ném con Xích Tam Giác Xà đang cắn vào cổ hắn ra. Nhưng hắn chỉ kịp cử động được vài cái, rốt cục đã không còn chút khí lực nào ngã xuống đất, sắc mặt biến thành đen xỉn.

"Nhiều rắn quá !" Ba Mộc Đầu cũng quát âm ỉ, vội chuyển động chân khí hộ thể, lập tức li khai chỗ đang đứng.

Từ trong cỏ cây giữa rừng, tiếng "xì xì" phát ra liên tục, màu đỏ ánh lên khắp nơi dần lan tỏa tới như từng đợt hồng thủy đỏ rực. Đợt sóng thứ nhất chỉ mới cách ngoài rìa cỏ xa xa, thoát cái đã đến dưới chân mọi người.

Mộ Dung Kỳ hét lên một tiếng thất thanh, nhảy lên ôm chặt lấy Nhạc Nhạc, chân không chạm đất. Nhạc Nhạc thét dài: "Trên cây, mau nhảy nhanh lên cây!"

Mọi người đều bị tiếng thét dài này của Nhạc Nhạc làm cho thức tỉnh, liền vội vận khinh công nhảy lên cái cây nào gần mình nhất. Nhạc Nhạc, Mộ Dung Kỳ và Giang Tiểu Vi ba người cùng phóng lên một cây cổ thụ. Vừa yên vị trên cây, làn sóng màu đỏ đã tràn vào chỗ bọn họ đứng vừa rồi, đàn rắn cùng rít lên, khí tanh bốc lên tận trời xanh.

Mộ Dung Kỳ bị đám rắn này làm cho sợ đến nỗi không dám mở mắt, ép chặt người vào lòng Nhạc Nhạc, run lên bần bật. Giang Tiểu Vi sau khi uống được linh dược, thân thể bình phục nhiều, máu ngừng chảy ra ngoài, khôi phục lại không ít khí lực. Tuy nhiên sự hung tàn của lũ Xích Tam Giác Xà khiến nàng kinh hoàng không ít, nên sắc mặt vừa hồng lên tí chút đã nhanh chóng trắng bệch ra. Nàng ôm riết lấy bả vai của Nhạc Nhạc, sợ bị rơi vào đàn rắn đáng sợ này.

Nhạc Nhạc một tay ôm Mộ Dung Kỳ, một tay nắm chặt ngọc thủ của Giang Tiểu Vi. Ba người họ đang cùng ngụ trên trạc bốn của cây cổ thụ rất to, bên dưới vọng lên tiếng lao xao kêu rít không ngớt của lũ độc xà. Mọi người ai cũng cảm thấy bất an, vì có rất nhiều ác xà cứ phóng mình lên, muốn leo lên trên cây. Nhưng rất tiếc lực nhảy quá yếu, người của chúng lại ngắn nên không thể vòng lấy thân cây mà bò lên được, chỉ còn biết kêu loạn ở dưới gốc cây, bắt lực nhìn đám người ở trên cây. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Vừa rồi cái xác của Quân Tử Đào Lỗ Minh còn nhúc nhích ở đó, nay bị đám rắn đó tràn qua, đã biến thành một bộ cốt khô đen xỉn !

Mọi người đều lộ vẻ sợ hãi đến run người. Viên Hôi đang ở trên một cây cách đó không xa quay sang hỏi Nhạc Nhạc: "Người có biết chuyện này là như thế nào không? Loại rắn này xưa nay chỉ thích sống đơn độc, sao lại có thể tụ lại đông như vậy để vây công chúng ta?"

Nhạc Nhạc nhớ tới Lí Trụ đã giết chết con Xích Tam Giác Xà khổng lồ lúc nãy, bèn to giọng đáp: "Các người đã giết chết con rắn chúa của chúng! Nên bây giờ chúng nó đến báo thù !"

"Vậy bây giờ phải làm như thế nào?" Viên Hôi hỏi.

Nhạc Nhạc trầm mắng: "Ta thề quản gì đến chuyện sống chết của các ngươi. Các ngươi chết hết đi càng hay, tránh cho lão tử sau này khỏi động thủ chi cho phiền toái!" Nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: "Cứ từ từ đi, loại rắn này không sợ kiếm khí, không sợ chân khí cường kinh, lại có quá nhiều. Nếu hàng trăm con cùng công kích ngươi, ngay cả hộ thể chân khí cũng vô phương ngăn trở! Bây giờ chỉ có thể đợi cho con giận của chúng hạ xuống, đợi cho chúng đi rồi, thì chúng ta tự nhiên là được cứu!"

Nghe vậy Viên Hôi trầm mặc không nói.

Quan Thái đang ở trên một cây cách cây của Nhạc Nhạc khoảng sáu bảy trượng, ngại đám rắn bên dưới nên không dám nhảy bừa, chỉ một mình ngồi một cây, chán nản nhìn đám độc xà bên dưới. Bọn chúng quá nhiều, nhiều độ một đèn hơn cả ngàn con, không ở xa xa không ngừng lan tới, cánh bên trái có khoảng hơn tám trăm con. Phía trước mặt cũng có một đám rắn, bên phải một đám, ở giữa, đằng sau, ôi trời ạ, nhiều quá. Hắn đêm không xuể, gồng tay lên trên đầu, bỏ mặc không thèm lý đến, đưa đầu vào nhánh cây xù xì, mơ màng muốn thiếp đi.

"Nhìn kia, rắn rút lui rồi !" Ba Mộc Đồ đột nhiên cao hứng gào lên, khoa chân múa tay vui sướng, thiếu chút nữa là rơi xuống đất, khó lắm mới bám vào được một cành nhỏ níu lại, sắc mặt biến thành trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm lưng.

"Tiểu Vi, muội thấy phía dưới có an toàn không?" Nhạc Nhạc nhú mày cẩn thận hỏi.

"Trực giác nói cho muội biết, phía dưới vô cùng nguy hiểm. Đám rắn chưa đi xa, ca ca, xem kia, chúng tỏa ra bốn phương tám hướng, quang cảnh giống như một vòng vây, ai mà xuống đó, nhất định bị chúng bủa vây." Tiểu Vi vẫn gọi Nhạc Nhạc là ca ca, có lẽ tim nàng muốn lửa gạt chính mình, luôn nghĩ Nhạc Nhạc giống như một ca ca của mình!

Đám rắn này, có thật là đã đi hết rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thụ sán

Ba Mộc Đồ vốn đã bị lũ rắn làm cho chết khiếp, nên rất sợ chúng đột nhiên quay lại, do đó dù đang cao hứng, hắn cũng rất cẩn thận ném vài cành cây xuống đám cỏ bên dưới, khi thấy quả thật không còn con rắn nào, thì mới thu hết can đảm dùng hộ thể chân khí bao phủ toàn thân, nhẹ nhàng hạ xuống phía dưới. Hắn thận trọng xem trước xem sau, rồi quay về hướng Viên Hôi gọi to: "Viên Hộ pháp, dưới này không còn con rắn nào cả, có thể xuống rồi!"

Viên Hôi do dự hồi lâu, chẳng biết nên xuống hay không. Nếu phóng xuống đất, có thể sẽ có nguy hiểm. Còn nếu không xuống, tên nghiệt kia sẽ khua môi múa mép, từ nay về sau nếu việc này truyền ra ngoài, thì chắc không còn mặt mũi gì nữa cả. Hắn dù sao cũng là Hộ pháp của Vạn Lí Minh. Dù chức Hộ pháp chỉ ngang cấp với các Đường chủ khác, nhưng tại tông đàn thì thường xuyên giao tiếp cùng nhân sĩ trong giang hồ, chức vị xem ra vô cùng sáng giá, ôi, phải xuống thôi! Mẹ nó, cái cánh tay này quả thật là đau quá!

Viên Hôi vận chân khí hộ thể, nhảy xuống mặt đất, đồng thời gọi Ngô Thanh: "Ngô huynh, dưới này an toàn, xuống đi thôi !"

Ngô Thanh lạnh lùng giương mắt nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy hắn đang cùng hai thiếu nữ thấp giọng chuyện trò, chộc cho hai nàng cười nắc nẻ không ngừng. Hắn lại quay đầu xem động tĩnh của Quan Thái, thấy hắn đang nằm trên một trạc ba ngủ khì, cất tiếng ngáy vang như sấm, từ xa như thế mà vẫn có thể nghe được. Hắn suy nghĩ thật lâu rồi nói to với Viên Hôi: "Các người đi trước đi, ta phải nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ theo sau! Vừa rồi bị thương, nên ta phải điều dưỡng nhiều hơn một chút!"

Viên Hôi thảm máng: "Tiểu tử chỉ được cái giáo hoạt, quả nhiên không có chút đảm lược nào, chỉ có lo sợ cho tánh mạng mình thôi, hừ nếu mà có rắn, thì lại trở lên cây!"

Hắn ngẩng đầu nhìn Nhạc Nhạc gọi lớn: "Vương Nhạc Nhạc, chuyện giữa Vạn Lí Minh chúng ta và Giang Tiểu Vi người tốt nhất đừng nhúng tay vào, bằng không..." Nhạc Nhạc đột nhiên đứng ở trên cành cây thịnh nộ mắng xuống: "Con mẹ nó người cái đồ không có chút hảo ý nào, làm cho muội muội của ta thành ra như vậy, lại còn nghĩ lão tử không tính sổ với người sao? Nếu ta không chém các người vài trăm đao, vì muội muội ta mà rửa hận, thì chữ "Vương" của ta có mà viết ngược lại !"

Chữ "Vương" dù đảo ngược hay đảo xuôi thì vẫn cứ là chữ "Vương", ại dù sao Vương Nhạc Nhạc nói như vậy cũng có cái đạo lý của hắn!

"Vương Nhạc Nhạc, người đừng có chẳng biết tốt xấu gì. Nếu người không nghĩ cho chính mình, thì cũng phải nên nghĩ một chút cho Tiên Vu thế gia..." Viên Hôi còn chưa kịp nói hết, thì đã bị Nhạc Nhạc cắt ngang. "Ta nhỏ vào!" Nhạc Nhạc rút "Truy Tâm" kiếm ra, muốn nhảy xuống thu thập tính mệnh của hắn, Mộ Dung Kỳ và Giang Tiểu Vi vội giữ chặt hắn, không cho hắn nhảy xuống. Nhạc Nhạc nhân đó chửi tiếp: "Tên khốn kiếp, dám uy hiếp ta, bây giờ lão tử sẽ xuống chặt phứt cái đầu của người. Vương Nhạc Nhạc ta một mình làm thì một mình chịu, người còn dám đe dọa uy hiếp Tiên Vu thế gia, hừ hừ, ngay cả Tiên Vu thế gia mà người cũng muốn đụng tới, một mình Tiên Vu Dã cũng đủ băm nát Vạn Lí Minh các người rồi, ha ha, lão tử ta đây còn sợ gì!"

Bất quá những điều Nhạc Nhạc nói đều là sự thật, nhân lực và vật lực của Tiên Vu thế gia vô cùng hùng hậu, trong chốn giang hồ cơ hồ cũng gần như

không có xích mích gì, cũng bởi ai cũng biết Tiên Vu Dã, Tuệ Năng Đại Sư của Thiên Tông, cùng với Tuyệt Tình Sư Thái của Tuyệt Tình Trai hơn mười năm trước đều là những nhân vật đại danh鼎鼎 trên chốn giang hồ. Ngoài ra, còn có lời đồn là Tiên Vu Dã và Tình Vũ Môn có quan hệ rất mật thiết. Muốn động đến Tiên Vu thế gia, trừ phi những nhân vật lợi hại này đều đã chết hết!

Viên Hôi vốn là định dọa Nhạc Nhạc một chút để gã phải giao Giang Tiểu Vi ra, vừa nói mấy câu khách khí như vậy, ai ngờ lại dẫn bản thân hắn đến tình thế thảm thương như vậy. Không ngờ rằng cái tên trông ôn nhu như ngọc Nhạc Nhạc kia lại tự nhiên nổi cơn lửa giận, chưa gì đã muốn nhảy xuống muốn chém muốn giết. Sắc mặt của hắn trông thật khó coi, chỉ hừ một tiếng, thầm nghĩ mình còn không đi nhanh lên, nếu mà làm hắn tức quá thực sự nhảy xuống, mình thì đang bị thương, nhất định không đánh nổi hắn. Nếu hắn giết ta, Vạn Lí Minh cũng sẽ không vì ta mà gây hấn với Tiên Vu thế gia, ôi, thật là xui quá mà!

Nghĩ như thế nhưng trên mặt thì không hề lộ ra, nghĩ thầm: "Ta dù gì cũng là Hộ Pháp của Vạn Lí Minh, dù cho có sợ Vương Nhạc Nhạc người, nhưng cô nương này giết hơn mười huynh đệ của Vạn Lí Minh, thì nhất quyết phải báo thù!" Đi được khoảng hai bộ, hắn quay đầu lại nói to: "Giang Tiểu Vi, người cũng đừng tưởng là có người giúp đỡ thì có thể trốn thoát được, đã giết huynh đệ của Vạn Lí Minh, trừ khi người tự sát tạ tội, nếu không khi bị chúng ta bắt được, đến lúc đó sẽ phanh thây người ra."

"Vây để lão tử phanh thây người trước đã!" Nhạc Nhạc cuồng nộ, rút kiếm phóng xuống chém, kiếm ánh màu hồng liền bao trùm lên Viên Hôi. Một kiếm này hàm chứa cái thù giết sư phụ, mang theo sự phẫn nộ không gì tả được, sát ý đầy đặc.

Bình khí ngấn tuyệt không phải là sợ trường của Viên Hôi, nên một kiếm này hắn căn bản không đỡ được, chỉ còn biết chạy!

Nhạc Nhạc cách mặt đất ba trượng, Viên Hôi hú lên quái dị, tung mình chạy đi. Hắn chuyên dùng cung, khinh công dĩ nhiên không tệ, khi Nhạc Nhạc tiếp đất thì hắn chạy xa vài trượng. Trong lúc trốn chạy, tốc độ ấy thật sự là kinh người.

Nhạc Nhạc vốn là chỉ muốn dọa hắn mà thôi, những lời "giận dữ" vừa rồi chính là nửa giả nửa thật, chủ yếu là muốn cho hắn chạy cho nhanh để còn xác định xem lũ rắn đó còn lẩn quẩn ở đây không. Thấy hắn đào tẩu, lòng gã vô cùng khoái chí, không thèm đuổi theo, tiện tay chặt hơn mười nhánh cây, rồi quay lại trên cành cây đứng lúc này.

Giang Tiểu Vi bị Nhạc Nhạc làm cho cảm động khóc rống không ngừng, vừa thấy Nhạc Nhạc bay trở lên liền nhào ra ôm lấy hắn, thò thè: "Hu hu, ca, huynh không cần vì muội mà kết oán thù với bọn họ. Thế lực bọn chúng rất lớn, muội không đáng giá để cho huynh làm như vậy đâu! Hu hu, huynh không cần phải tốt với muội như vậy."

"Muội tử ngọc à, ta sao có thể để bọn họ khi phụ muội nữa. Sau này cứ theo ta, không ai dám khinh thường muội nữa đâu! Ngoan nào, không khóc nữa!"

"Nhạc Nhạc, Tiểu Vi có thật sự là biểu muội của huynh không, sao muội chưa hề nghe nói đến bao giờ?" Hai mắt Mộ Dung Kỳ cũng đỏ hoe giống như mắt thỏ con, ngồi cạnh Nhạc Nhạc nũng nịu hỏi. Giang Tiểu Vi cũng dừng lại không sụt sịt nữa, nhìn Nhạc Nhạc chăm chú, muốn biết hắn trả lời ra sao.

Nhạc Nhạc cười nói: "Từ khi Tiểu Vi gọi ta một tiếng 'ca ca' thì ta đã là đại ca của muội ấy rồi! Đứng không nào?" Ánh mắt ôn nhu của hắn nhìn Tiểu Vi, trong ấy đầy vẻ quan hoài, yêu thương, xen lẫn một chút tội nghiệp. Quần áo trên người nàng rách tả toai nhiều chỗ, lộ ra những vết thương đỏ hồng. Nữ nhân trong tình cảnh như thế sao không làm cho người ta thương mến cho được?

Tiểu Vi kích động liên tục gạt đầu, lệ lại muốn trào ra, Mộ Dung Kỳ hiểu ra nên cũng gạt đầu, trên mặt lộ ra tiếu ý.

"Cứu mạng! Con mẹ nó, lũ rắn đó chưa có rời đi!" Hai bóng người thần tốc lao từ phía rừng đến, toàn thân được bao bọc bởi hộ thể chân khí dày đặc, đúng là Viên Hôi và Ba Mộc Đồ hai người. Sắc mặt chúng cực độ khiếp sợ, phía sau là hàng trăm Xích Tam Giác Xà đuổi theo. Chúng lao xao, liên tục lao người vào cái lồng khí tạo nên bởi hộ thể chân khí của hai người. Mỗi lần chúng lao vào, vòng chân khí bị méo sệch một chút, xem ra hai người đó đang hết sức cầm cự, tới vào được mảnh rừng này, mặc kệ cây rừng trước mặt to hay nhỏ, nhảy vọt lên. Lũ rắn nhào đến cuồng loạn trườn qua trườn lại giằng dứ phía dưới, vì thân mình chúng quá ngắn nên không nhảy lên được, chỉ có thể gào thét điên cuồng mà thôi!

Đám rắn đuổi theo Viên Hôi kêu rít lên, gào thét gọi quần xà đang ẩn mình khắp bốn phía tới. Trong chốc lát, chúng đã khôi phục lại toàn bộ số lượng ban đầu, phía dưới đám cây lại tiếp tục tràn ngập một biển xà đỏ chói.

Mộ Dung Kỳ vừa thấy lũ rắn quay lại, vội thét lên một tiếng, nhanh không tưởng nhào vào trong lòng Nhạc Nhạc. Nỗi sợ hãi đã đánh bại hết thảy, mặc dù nàng hơi xấu hổ vì hành động đó, nhưng sự sợ hãi xem ra là lớn hơn hết! Nhạc Nhạc lấy tay nài đưa cho Tiểu Vi, bảo: "Tiểu Vi, trong này có chút lương khô, muội ăn một vài miếng đi!"

Tiểu Vi cũng chưa ăn gì suốt cả ngày rồi, nên khi "ca ca" đưa đồ ăn, đương nhiên là rất vui, mở vội tay nài, tìm được gói lương khô liền ăn ngay. Vừa ăn vừa hỏi: "Ca ca, huynh vừa rồi chặt mấy nhánh cây ném đó để làm gì thế?"

"Muội không nhắc tới thiếu chút nữa ta đã quên, ta muốn dùng nó đan lại thành một cái giường thoải mái, trời sắp tối rồi, đêm nay không thể ngồi suốt, có thể ngủ trên cây cũng hay!" Vừa ôm Mộ Dung Kỳ trong lòng ngực, nâng nhẹ đầu của Mộ Dung Kỳ lên, ôn nhu nói: "Tiểu Kỳ, ca ca hôn một chút nhé?". Hai gò má trắng tinh của nàng chợt đỏ sừng lên, mắt nhắm lại, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn từ từ dẩu ra như ním cười, như dâng hiến.

Nhạc Nhạc vốn định chỉ chọc nàng chút thôi rồi sẽ làm cái giường, nhưng giờ sắc tâm trời dậy, hôn ngẫu nghiêng lên miệng thơm ngát của nàng ta. Mộ Dung Kỳ đã bị Nhạc Nhạc hôn một lần, cảm giác ấy khiến nàng như bay bổng, giờ đã quen thuộc lắm rồi, liền chủ động đưa lưỡi ra, len lỏi vào miệng ái lang. Hai người quên đi lũ rắn bên dưới, quên là mình còn ở trên cây, quên luôn bên cạnh còn có một "muội muội", quên luôn bất cứ thứ gì vừa định làm.

Giang Tiểu Vi nhìn mà tim đập thình thịch như trống đánh. Nàng nghĩ thầm: "Cái vị ca ca này chả ra sao cả, vừa rồi nói trời sắp tối rồi, phải làm một cái

giường, nhưng trong một nháy mắt thì lại hôn vào miệng của nữ nhân này, bất quá nhìn thấy hình dáng say mê của bọn họ ở trước mặt, tự hỏi sao trước giờ mình chưa hề có thứ cảm giác này! Thật muốn cùng ca ca thử xem sao!" Thần thái của nàng vô cùng mê hoặc, tiểu thủ chợt lỏng ra, nửa miếng bánh ăn dở rơi xuống, bèn tiếc rẻ kêu lên một tiếng "A!"

Miếng bánh đó rơi trúng đầu của một con rắn. Nó kêu to lên một tiếng, quần xà đại loạn. Nàng ta bình tĩnh nhìn đám rắn ở phía dưới đang di chuyển loạn xạ từ bên này qua bên nọ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Tiếng hô đột nhiên đó liền cắt đứt hai người đang say mê "giao lưu", Nhạc Nhạc ngẩng đầu hỏi: "Muội muội, chuyện gì vậy?"

Chỉ thấy nàng xấu hổ đỏ mặt, so với khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Kỳ trong lòng gã thật chẳng phân biệt được mấy, Tiểu Vi lo ngại đáp: "Cái bánh trong tay đột nhiên rơi xuống, làm kinh động đến các người. Muội không phải có ý!"

Nhạc Nhạc cười ha hả, lấy tay vuốt nhẹ mũi, nói: "Ôi, ta thực đã quên đi chính sự rồi!". Thấy Mộ Dung Kỳ khẽ mở hai mắt, hắn nói "Tiểu Kỳ và Tiểu Vi trước tiên phải sang cành cây khác, ta phải làm cái giường đây, đêm nay ba người chúng ta nghỉ tại đây!" Lời yêu thương nhưng ám muội không rõ ràng này khiến cho hai nàng thẹn không dám ngừng đầu. Mộ Dung Kỳ cực không muốn nhưng vẫn qua cành cây khác ngồi, như lúc trước vẫn không dám nhìn xuống dưới, khăng khăng ôm chặt lấy Giang Tiểu Vi.

Nhạc Nhạc chọn những nhánh cây ở chỗ rất cao, dùng kiếm chặt lấy hơn mười cái cành cây to cỡ bắp chân, rồi chẻ chúng ra làm hai, bào nhẵn các mặt rồi đem lại chụm cây vừa ngồi. Mặt bằng thì gã đặt quay xuống dưới, mặt tròn thì hướng lên trên, xếp hơn mười nhánh cây này thành một tấm phản hình rẻ quạt. Sau khi xong, gã vỗ tay ra vẻ rất hài lòng. Bây giờ, Tiểu Vi cứ nhìn chăm chăm vào Nhạc Nhạc mặt lộ vẻ thất vọng nói "Ca ca, không biết đêm nay ta nghỉ trên cái đó, trông giống như cái bồ đoàn. Lỡ không cẩn thận rơi xuống đó thì sao. Hơn nữa, bề mặt của nó gồ ghề quá, muội nghĩ nếu quay mặt dưới đối lên trên chắc sẽ ngủ thoải mái hơn!"

"Ha ha, chớ có bồn chồn, ta đã nói là đại công cáo thành đâu, mới còn rất sơ sài mà!" Nói xong hắn cầm kiếm, nhún mình phi sang một đại thụ cách đó 2 trượng. Cây này to cỡ hai người ôm không hết, Nhạc Nhạc từ xa liền xử một kiếm, kiếm khí chặt sâu vào cành cây to. Hữu chương của gã đẩy tiếp một phát, cành cây bình thường trông khổng lồ như vậy gãy kêu rắc một tiếng to, rơi ào xuống dưới, làm lũ rắn giật mình. Khi lũ rắn bình thường trở lại liền tấn công liên tục lên cành cây đó. Cành cay đang lênh lênh bị chúng cắn thành nát nhừ.

Đám người Vạn Lí Minh đứng xa xa nhìn Nhạc Nhạc, không hiểu hắn định làm cái gì, nhưng cũng muốn xem hắn có kì mưu diệu kế thoát thân. Ai ngờ Nhạc Nhạc muốn trường kỳ kháng chiến, chỉ muốn làm một cái giường thoải mái để nằm!

Nhạc Nhạc đứng ở trên cành cây cao, nhẹ nhàng khởi động, tiếp tục vung kiếm. Hắn học võ đã sáu năm rồi, nên kiếm lực chắc chắn thập phần. Lại có kiếm khí mạnh mẽ hỗ trợ, kiếm quang hồng sắc lấp lánh trên cây. Thân cây to dày đó bị hắn dùng kiếm khí chia ra hơn mười khối gỗ. Minh Nhạc Nhạc không thể vận chuyển được, bèn nhờ Giang Tiểu Vi giúp: "Mau giúp ta tiếp lấy!" Giang Tiểu Vi buông Mộ Dung Kỳ ra, đứng vào vị trí thích hợp. Mấy tấm ván thật sự rất lớn, khi Nhạc Nhạc ném xong năm khối gỗ, nàng kêu thê là đủ rồi, Nhạc Nhạc bèn theo đường cũ quay trở lại.

Dùng lợi kiếm và nội lực phù trợ, năm khối gỗ dính chặt vào trên cây. Sau khi ghép thêm cái sàn đơn giản như thế, hiệu quả mang lại thật diệu kỳ. Chỉ thấy Giang Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ luôn miệng khen, nhưng vừa mới nghĩ tới chuyện nằm xuống, lại phát hiện bề mặt của nó hơi bị ướt, bởi vì đó là gỗ của cây vừa bị chặt.

Điều này đối với người bình thường thì khó, nhưng đối với những người có nội lực cao cường như bọn họ, thì chỉ là việc nhỏ. Quần áo ướt có thể dùng nội lực làm khô, cho nên gỗ ướt đương nhiên cũng có thể dùng nội công làm cho khô. Khi những tấm gỗ này trở nên khô ráo ấm áp, thì trời cũng đã tối hẳn. Nhạc Nhạc nằm trên cái giường đó, kêu to: "Điều gì chúng ta cũng có thể làm được!"

Dưới tấm phản ghép này là bốn năm cành cây to dày đủ chứa sức nặng của họ, đầu giường thì cao hơn đuôi giường một chút, hai bên đều có khung chắn, thân giường thì bóng loáng, khô và ấm. Giang Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ vô cùng vừa ý bò lên giường.

"Đại ca, huynh nói xem liệu ngày mai lũ rắn đó có rời đi không?" Mộ Dung Kỳ nằm ở trong lòng ngực hắn hỏi.

"Ca, huynh nói xem liệu chúng ta có chết không?" Giang Tiểu Vi cũng rúc vào lòng hắn phía bên kia, cất giọng hỏi.

Nhạc Nhạc ôm hai nữ nhân trong lòng, lắng tai nghe hai câu hỏi cơ hồ đồng thời phát ra, thực không rõ mối quan hệ với muội muội và người yêu khác nhau chỗ nào. Có lẽ hắn căn bản không nghĩ tới chuyện coi Tiểu Vi là muội muội ruột thịt. Bây giờ nàng là muội muội, sau này sẽ tính sau.

"Lần này nếu phải chết, các muội có tiếc tuổi không?" Nhạc Nhạc dùng ngữ khí mộng ảo hỏi.

"Đại cữu đã báo, được chết cùng với ca ca một chỗ, muội cũng yên tâm. Chỉ là vẫn còn rất hận nam nhân đã lừa dối muội. Nếu còn sống ở thế nhân, muội nhất định phải tự thân giết hắn!" Giang Tiểu Vi lạnh lùng đáp, sát ý trên mặt đại thịnh. Nhạc Nhạc âu yếm vuốt hai gò má đầy đặn của nàng, ôn nhu nói: "Tiểu Vi, nếu muội còn sống thì đừng nên chỉ sống với cữu hận không thôi! Nếu chúng ta còn sống thoát khỏi đây, ta nhất định sẽ giúp muội, dù muội làm gì ta đều giúp muội!"

"Ca ca, sao huynh tốt với muội như vậy? Muội... muội đã từng qua tay nhiều nam nhân khác, huynh còn muốn muội sao?" Giang Tiểu Vi dụi mắt vào ngực Nhạc Nhạc, nước mắt tuôn ra ướt đầm áo hắn.

Nhạc Nhạc trầm ngâm: "Nguyên không chỉ có ta nghĩ như vậy, nha đầu này dù sao cũng nói ra rồi, thế thì đỡ cho ta biết mấy!" Gã bèn ôn nhu an ủi: "Mặc kệ trước kia phát sinh chuyện gì, chỉ cần tốt với ta, ta sẽ đều có thể đối đãi tốt với muội!" Nói xong nhẹ hôn lên trán nàng. Thân người của Tiểu Vi khẽ rung động, ôm chặt lấy cổ Nhạc Nhạc, miệng thủ thủ: "hum, ca ca, ca ca".

"Ca, huynh sao không thêm hời đến muội thế!" Mộ Dung Kỳ giọng chua như dấm, hờn mát nói.

Nhạc Nhạc khẽ cười nói: "Được rồi, vậy ta hỏi lại Kỳ nhi nhé, nếu bây giờ mà phải chết, nàng có tiếc muối không?"

Mộ Dung Kỳ xoay người trên sàn gỗ, nhìn vào màn đêm hắc ám, ngọt ngào nói "Nếu mà phải chết cùng một chỗ với ca ca, muội rất vui vẻ. Bên ngoài kia có rất nhiều chuyện thực rất phiền lòng, nếu mà phải chết như vậy, muội sẽ rất hạnh phúc!"

Nhạc Nhạc phát một nhát lên miệng nàng, nói: "Kỳ nhi của ta nếu khôi phục lại thân thể nữ nhân, nhất định sẽ có khả năng làm ta rồi tung rồi mù mà chết mất!" Mộ Dung Kỳ yêu kiều giận rồi "a" một tiếng, đáp lại: "Ca ca thật không yêu ta mà, đánh người ta đau muốn chết!"

Nhạc Nhạc ôm ghì nàng vào lòng, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, lúc sau mới rời ra, cười nói: "Kỳ nhi, nếu lại dụ dỗ ta nữa, ta sẽ ăn thịt muội đấy!"

Mộ Dung Kỳ xấu hổ đỏ mặt, không quay người lại, đưa bờ miệng ép vào Nhạc Nhạc, đáp: "Người ta có dụ dỗ huynh khi nào đâu! Ah "Nàng chợt cảm thấy miệng mình đang chạm vào một cái gì đó vừa nóng ấm vừa cứng, trái tim xù tử run lên, nhất thời nói không ra lời.

Giang Tiểu Vi lo lắng hỏi: "Tiểu Kỳ sao thế?"

"Không, không có gì, thiệt mà!" Hiện giờ nàng mâu thuẫn phi thường, vừa lo lắng, vừa mong đợi. Chỗ bị hấn chạm vào, giờ cảm thấy ướt át như băng đá mới tan ra vậy, muốn động dẩy cũng không dám động, chỉ sợ cảm giác đó mất đi, nhưng cũng lo lắng hẳn sẽ có động tác gì đó khác nữa.

Nhạc Nhạc quả thực không tha cho nàng, vươn bàn tay nóng ấm luồn vào trong quần áo của nàng, vuốt ve bụng dưới nhu nhuyễn mềm mại của nàng. Nàng hiện giờ ngay cả thở cũng quên, chìm sâu vào thứ cảm giác diệu kỳ, bàn tay ma quái đó không hề yên phận, len lỏi lên trên, luồn vào lớp vải bó ngực của nàng. Nhạc Nhạc ôn nhu nói: "Bó chặt như vậy nhất định là không thoải mái chút nào, để ta giúp muội cởi nó ra!" Bàn tay hần nhẹ nhàng luồn quanh người nàng vài vòng. Lúc này nàng thật sự cảm thấy tám vải bó quá chặt, rất khó chịu. Nhưng sao bó lâu như vậy rồi mà nàng không để ý, giờ tự nhiên lại cảm thấy vậy?

"Không, không được đâu mà. Người ta nhìn thấy đó ! "Mộ Dung Kỳ thấp giọng phản kháng.

"Ta dùng hộ thân chân khí mở ra, ai cũng không nhìn thấy được, muội yên tâm đi a." Nhạc Nhạc vận hộ thể chân khí màu phấn hồng tạo thành khí cầu, trong khí cầu có kèm theo thôi tình chân khí. Trong khí cầu nhất thời lan tỏa một mùi thơm nhàn nhạt quyến rũ lòng người. Mùi thơm và luồng phấn hồng hộ thể chân khí đó bao bọc lấy cả ba người.

Nhạc Nhạc cời xiêm y của nàng, bộ ngực bị tám vải bó đó ép khiến trông như hai quả trứng vậy. Nhạc Nhạc kéo nó xuống, hai con thỏ nhỏ trắng tinh bật lên, mềm mại kinh người, đàn hồi nhu nhuyễn. Hai tay Nhạc Nhạc giữ chặt đôi nhũ phong trắng như ngọc, mỗi tay nắm một quả, vui sướng nói: "Ồ, thật là động nhân, để ca ca thử xem sao, mmm, thơm thật đó, thứ tốt như vậy mà lại lấy vải bó lại, lãng phí quá đi !"

Thôi tình khí thể trong không khí khiến hai người họ như mê như say. Giang Tiểu Vi cũng quên hết xấu hổ ép sát vào lưng của Nhạc Nhạc. Quần áo vốn đã rách tả tơi của nàng lộ ra những vết sẹo còn đỏ trên làn trắng muốt. Tuy nhiên, dục vọng của nàng đã bị kích thích tột độ trong cái không khí dâm mỹ này.

Nhạc Nhạc lột bỏ áo ngoài của Mộ Dung Kỳ, không ngừng đưa tay hưởng dụng từng thốn thịt da của nàng, thỉnh thoảng ôm Tiểu Vi vào lòng, hôn thật sâu một phen. Lạc thú phong tình của Tiểu Vi như được giải khai, dục vọng trào dâng mãnh liệt. Nàng không giống như Tiểu Kỳ, lộ dần từng chút bí mật tình ái. Thân thể thật kỳ quái, toàn thân nấp hờ nhu nhuyễn dưới lớp vải mỏng, thật mềm mại, êm dịu và thật là thơm. Khi Tiểu Vi đã thỏa mãn cực độ thiếp đi, Nhạc Nhạc quay đầu nhìn Mộ Dung Kỳ, thấy thân thể của nàng lúc này co lại như một con cừu non, đôi mắt tràn ngập xuân tình nhìn Nhạc Nhạc, trên mặt lộ ra khát vọng không gì tả được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phân chia lương thực

Nhạc Nhạc hiếu kỳ nhìn Mộ Dung Kỳ hỏi:

- Tiểu Kỳ, muội sao vậy?

Mộ Dung Kỳ trong đôi mắt mỹ lệ đầy ắp xuân tình, yêu kiều đáp:

- Ca ca, ca ca à, mau giúp Kỳ nhi nha, Kỳ nhi thấy nóng bức lắm, thực là khó chịu mà.

Thì ra tình chân khí trong không khí xung quanh đã loãng đi nhiều, nàng lại vừa trải qua sự kích thích bị ngắt đi, lúc này thần trí dù thanh tỉnh lại ít nhiều, nhưng bản năng dục vọng vẫn chìm ngập trong cuồng nhiệt mê muội. Nàng dĩ nhiên là không hiểu gì, chỉ cảm thấy trong thân thể như có ngọn lửa nóng bùng bùng, cần phải có thứ gì đó mới giúp phát tán nó được. Nàng run rẩy cong người, xoay qua chộp lấy tay Nhạc Nhạc kéo về phía hạ thể của mình.

Nhạc Nhạc vươn tay tách hai đùi nàng ra, thủ thủ bảo:

- Kỳ nhi, để ta yêu nàng xong rồi sẽ không còn khó chịu nữa đâu, có điều sẽ hơi đau một chút đấy!
- Kỳ nhi không sợ, Kỳ nhi muốn ca ca, ca ca oi...

Thanh âm của Tiểu Kỳ mềm như lụa, tứ chi quặp chặt lấy Nhạc Nhạc như sợ hấn trốn đi vậy.

Nhạc Nhạc nhẹ ôm thân thể thơm tho mềm mại như bông ấy, mùi hương mê người khiến Nhạc Nhạc như si như dại. Đặc biệt, lúc nàng lên cao trào tiết thân, một thứ khoái cảm chưa bao giờ biết đến chợt ập tới đối với hắn. Trong lúc Nhạc Nhạc hấp thụ xử nữ nguyên âm của nàng, chân khí trong nội thể hắn tự động vận hành tiến nhập vào thân thể của nàng. Điều này khiến cho công lực của Mộ Dung Kỳ tăng lên gấp bội so với trước lúc giao hợp. Ngoài ra, chân khí vận chuyển trong lúc giao hợp đó còn khiến cho sáu giác quan của Nhạc Nhạc thêm minh mẫn dị thường, khoái cảm theo đó cũng tăng lên.

Sau khi ân ái kết thúc, Nhạc Nhạc giúp hai nàng mặc lại y phục rồi mới thu hồi hệ thể chân khí, chỉ là không dùng tấm vải bó ngực của Mộ Dung Kỳ quấn lên ngực nàng nữa. Sau đó, hắn thư thái ôm hai nàng vào lòng, cùng đi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại vì bị ánh dương quang rực rỡ chiếu xuyên qua tán lá, Nhạc Nhạc khoan khoái duỗi người. Hắn chợt phát hiện hai nàng đều khẽ động dậy trong lòng mình, nhưng lại không thêm mờ mắt, biết các nàng đều đang giả vờ, nhất định là muốn nằm biếng thêm chút nữa. Nhạc Nhạc không phá hai người làm gì, nhẹ nhàng ngồi dậy, vươn vai hoạt động cho gân gân cốt một chút.

Đám Xích Tam Giác Xà vẫn chưa rút đi, chỉ yên tĩnh hẳn đi, cũng có thể nói là hơi ngốc trẻ, không còn toát ra vẻ hung ác nữa. Nhìn từ trên cao, chúng còn có vẻ khả ái phi thường, thân thì hồng hồng, đám vẩy bóng nhoáng mỏng manh như những chiếc quạt nhỏ xếp vào nhau, đầu to đuôi nhọn, răng nanh chứa nọc độc khá dài. Điều này khiến Nhạc Nhạc chợt nhớ tới một câu nói "Động vật xinh đẹp thường mang đến hiểm nguy."

Cách đó không xa Quan Thái cũng vừa thức dậy, hướng về phía Nhạc Nhạc gọi to:

- Nhạc Nhạc, chút lương khô đó ta đã chén hết rồi, ngươi cho ta thêm đi, đói bụng quá!

Hắn gào to quá, đến nỗi thanh âm gần như vang vọng không dứt ở trong rừng, làm cho đám rắn tụ tập dưới cây nhao nhao hỗn loạn cả lên.

Nhạc Nhạc từ nhỏ sống với Hoa Thiết Thương trong chốn núi cao rừng thẳm, mỗi lần xuống núi phải đi vài ngày, nên có thói quen hay mang theo nhiều lương khô. Mộ Dung Kỳ cũng mang theo không ít lương khô. Ba người bọn họ cũng không ăn nhiều như Quan Thái, nên phần dôi ra cũng khá nhiều.

Nhạc Nhạc chưa kịp trả lời, thì Mộ Dung Kỳ đã ngồi dậy la to:

- Muốn ăn sao ngươi không tự thân đến lấy, lại còn bắt ca ca ta mang qua cho ngươi nữa sao?

Quan Thái không giận ngượng nghịu cười đáp:

- Ta... khinh công của ta không được tốt lắm, chỉ sợ lỡ rơi xuống đám rắn đó ăn thịt ta mất, khinh công của Nhạc Nhạc so với ta khá hơn nhiều!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ngươi đợi một chút đã, ta phải sắp xếp lại lương khô, không biết còn phải ở đây bao lâu nữa, nên phải tính toán phân phối cho thật tốt mới được!

Viên Hồi cách chỗ bọn Nhạc Nhạc xa nhất cũng nghe tiếng Quan Thái vọng tới. Vừa nghe nói tới lương khô, mắt liền sáng lên. Hôm qua bọn họ vì truy đuổi Giang Tiểu Vi nên đều không dùng bữa trưa, vốn định bắt nàng ta xong rồi sẽ ăn, nào ngờ bị đàn rắn vây chặt, đói meo cả ngày giờ nghĩ đến đồ ăn thì đều nuốt nước bọt ừng ực cả lên.

Nhạc Nhạc chia đều lương thực, giữ lại cho mình và hai nàng số lương thực đủ dùng cho hai ngày, phần của Quan Thái thì chia thêm hai cái bánh, dùng bọc gói lại cẩn thận rồi đeo lên người, phi thân di chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, phút chốc đã tới chỗ Quan Thái ẩn trú.

Nhạc Nhạc đưa gói thức ăn đó cho Quan Thái, bảo:

- A Thái, thực vật được chia làm bốn phần, mỗi người một phần, ngươi phải tự tính toán chuyện ăn uống nghe. Ai biết chúng ta sẽ phải đợi bao lâu. Tự ngươi cũng phải cẩn thận, đừng có mê ngủ quá lỡ rơi xuống thì ngươi sẽ vĩnh viễn không thể trở về Nam Lăng, cũng không còn gặp lại được sư tỷ của ngươi nữa!

Quan Thái mỉm cười cảm kích, đáp lại:

- Hi hi, cảm ơn ngươi, Nhạc Nhạc huynh đệ, ta sẽ cẩn thận. Ta phải ăn đây, đói quá rồi!

Nhạc Nhạc đang định quay về, chợt Ngô Thanh ở gần đó kêu to:

- Vương huynh, có thể phân phối cho ta chút lương khô được không?

Nhạc Nhạc thú vị nhìn hắn, cười hỏi:

- Nếu đổi ngươi là ta, ta xin ngươi chút lương khô, ngươi có đồng ý cho không?

Ngô Thanh cũng cười, khi hắn cười, lớp băng lạnh trên mặt xem ra cũng giảm bớt ba phần, đáp:

- Ta không đồng ý!

Nhạc Nhạc hỏi tiếp:

- Vậy ngươi nói xem ta có đồng ý không?

Ngô Thanh tự tin cười đáp:

- Ngươi sẽ cho! Trước đây thì ta không biết, nhưng giờ ta biết ngươi nhất định sẽ cho!

- Tốt, bằng sự tự tin của ngươi, ta cho ngươi một ít, qua đây mà lấy!

Lấy chút lương khô của Quan Thái đem cho hắn, Nhạc Nhạc không ngại gì, ngược lại còn khiến hắn nợ mình một chút nhân tình, biết đâu sau này được việc. Hơn nữa, mình và hắn thực ra cũng không có gì gọi là thù địch cả, thiếu đi một cái bánh cũng không làm đói chết người, hà hà, ta quả thật là thiên tài! Nghĩ xong, Nhạc Nhạc cười rộ lên.

Ngô Thanh đến được chỗ của Quan Thái, thấy trong túi vải chỉ có bốn phần, bởi vì Quan Thái vừa mới ăn xong hai phần, thầm nghĩ "Chỗ này đích xác không nhiều, nhưng ta đói quá rồi không còn chút khí lực nào. Cả ngày truy đuổi, đã tốn không ít thể lực, ôi, vì sinh tồn, đành phải nợ người một chút nhân tình vậy!"

Nhạc Nhạc lấy một cái bánh trong túi vải ra, nói:

- Ngô huynh, không phải ta ích kỷ, vì chỉ có thể cho huynh một cái thôi. Huynh cũng thấy đó, chỉ có như vậy thôi, ta bên kia còn có hai người!

Ngô Thanh gật đầu tiếp nhận cái bánh, cười nói:

- Đa tạ, ta sẽ nhớ kỹ cái bánh này!

Nói xong hai người lại trở về chỗ của chính mình, Nhạc Nhạc ngồi trên mộc bàn, ôm Mộ Dung Kỳ hỏi:

- Tiểu Kỳ nhi của ta, vẫn còn đau ư? Để ca ca xem nào!

Mộ Dung Kỳ xấu hổ, nũng nịu nói:

- Muội không cho huynh xem đâu, chỉ đau chút chút thôi, tối hôm qua thực là kỳ quái à, chẳng biết sao mà lại bị huynh khi phụ mất rồi!

Nhạc Nhạc cười quỷ quái hỏi:

- Nhưng mà huynh khi phụ có sướng không?

Mộ Dung Kỳ yêu kiều giận dỗi đáp:

- Hừm, huynh thật đáng chán ghét à! Muội không thèm lý gì tới huynh nữa!

- Được nha, vậy thì ta đi tìm Tiểu Vi đây, ta cũng không lý gì tới muội nữa!

Nhạc Nhạc xoay qua ôm lấy Tiểu Vi, cười hỏi:

- Vẫn còn ngủ nướng à? Nếu không dậy ta sẽ dùng đại hình cù lét đấy nha!

Tiểu Vi thò thẻ trách:

- Đừng mà, muội dậy rồi! Ca ca, sao huynh lại đối đãi với người của huynh như vậy.

Nhạc Nhạc làm mặt xấu cười đáp:

- Ha ha, vậy ta nên đối đãi với các nàng như thế nào đây!

- Hừ... người ta mặc kệ, ca ca mặt dày lắm!

Hai nàng đồng thời phản đối, bộ dạng như hai con chuột nhỏ nhõng nhẽo.

Ba người đùa nhau rồi cười rộ lên, sau đó mỗi người ăn một phần lương khô, chỉ là không có nước uống, nên cũng hơi khó chịu một chút, Nhạc Nhạc thăm nghĩ "Nếu có Nhược Tuyết ở đây thì hay quá, có thể dùng chiêu Tuyết Hoa Phiêu Phiêu của nàng là có nước uống, chỉ là không biết nàng hiện ở nơi nào!"

Nhạc Nhạc nói:

- Công lực hai người sau đêm qua đều gia tăng, ăn xong thì nên vận công một chút, phòng gặp chuyện bất ngờ!

Hai nàng đều tò mò hỏi:

- Ca ca, đúng rồi, công lực của chúng muội vì sao mà gia tăng như vậy? Chỉ một đêm mà còn nhiều hơn bốn năm khổ luyện của chúng muội nữa à!

Nhạc Nhạc cười tà quái hỏi lại:

- Vậy tối qua hai người có gặp kỳ ngộ gì không?

"Hả?" Hai nàng nhìn nhau, sắc mặt ửng hồng, lẩm bẩm nói:

- Cái đó... cái đó cũng tính là kỳ ngộ á?

- Đúng vậy, nếu không sao lại có thể khiến cho công lực của hai nàng tăng tiến mạnh mẽ chứ?

Hai người duyên dáng không nói gì, đã tọa luyện công, luyện hóa số nội lực đột nhiên tăng tiến đó. Nhạc Nhạc cũng theo bọn họ ngồi luyện công, chìm đắm trong dòng chân khí lưu chuyển tuần hoàn, tới khi mở mắt ra thì đã là hoàng hôn. Hai nàng lúc đó vẫn còn đang luyện công, Nhạc Nhạc không dám quấy rối, ngồi một mình trên cành cây khác, nhìn lũ rắn, ngẫm nghĩ "Đám rắn này vì sao lại không bỏ đi chứ? Chúng không cần ăn gì sao? Nhất định là chúng còn có một đầu lĩnh khác, để ta tìm xem sao."

"Ồ, ở dưới đó có một nhóm rắn bình thường quây quanh một con rắn rất to, có lẽ chúng là rắn hộ vệ. Con rắn to ở giữa dài hơn một xích, tuy không to bằng con đã chết hôm qua, nhưng hiển nhiên nó không phải là xà vương thì cũng là xà hậu? Nếu bắt nó giết đi, không biết kết quả sẽ như thế nào? Chỉ là nó ở trong đám rắn đó không rời, đám rắn vừa động, ngay cả dáng hình của nó cũng khó phát hiện, thật là không dễ dàng hành động tí nào"

- Ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

Thì ra Tiểu Vi vừa tỉnh lại sau khi đã luyện công xong, âu yếm đến kẻ bên hân.

Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi ở trên đùi mình nói:

- Nhân lúc nhàn rồi ngắm nhìn lũ rắn một chút, giờ Tiểu Vi của ta đã thức, ta nhìn ngắm Tiểu Vi vậy!

- Ca ca, ở cùng một chỗ với huynh thật là vui vẻ, so với cuộc sống của muội hơn mười năm trước thì thực là hạnh phúc hơn gấp nhiều lần, còn muốn gì hơn nữa! Ca ca, khi muội đi cầu học võ nghệ, nhiều người tự xưng có thể giúp muội chỉ vì muốn chiếm lấy thân thể của muội thôi. Vì vậy muội lại phải trốn chạy, lưu lạc tới Mạc Sa quốc, gặp được một tộc chuyên dùng đao pháp rất hay. Vì muốn học loại đao pháp đó, muội đã chấp nhận theo một nam nhân. Kể luôn miệng nói thương muội, nhưng không đem những chiêu pháp lợi hại nhất dạy muội. Sau đó muội theo hắn tới Phong Nguyệt Quốc, rồi khi đến Thanh Long Đường thì hắn biết muội nguyên là cữu gia của Vạn Lý Minh, bèn đối xử tồi tệ với muội rồi lên bờ đi. Một mình muội tiến đánh Thanh Long Đường, không nghĩ là toàn thầy quay về, cho nên cố ý không tránh, khiến trên người mang bao vết sẹo. Ca ca, huynh có hiểm vì người muội có quá nhiều vết thương khó coi không?

Nhạc Nhạc hôn lên bàn tay nhỏ nhắn của nàng, bàn tay dùng đao còn lưu lại đầy vết chai, than dài:

- Muội kể cho ta nhiều việc trong quá khứ của muội, chứng tỏ muội tin ta, ta thật cao hứng. Tiểu Vi của ta có cái sẹo nào thì ta yêu cái sẹo đó, sẹo của muội không xấu xí chút nào, tựa như đồ án của văn nhân vậy. Mỗi một dấu vết đều nói lên sự thống khổ và đáng thương của muội trong quá khứ. Thấy chúng, ta càng đau cho muội, yêu muội hơn. Hãy tin ta! Chỉ cần đi theo ta, muội sẽ vĩnh viễn hạnh phúc!

"Ca ca..." Nàng kêu nhẹ lên một tiếng, chủ động ôm hôn Nhạc Nhạc. Những tình tự thắc mắc gì trước đây giờ được dung hóa hết. Hai người tình thâm ái ý, trong ánh nắng ban mai đỏ hồng, giữa những tiếng kêu rít của xích xà, nụ hôn tuyệt diệu mà họ trao nhau đó lưu lại một ký ức vĩnh viễn.

- Ca ca, muội cũng muốn... ca...!

Mộ Dung Kỳ vừa tỉnh lại, thấy hai người đang hôn nhau say đắm, cứ như đang "vụng trộm tình ái", khiến nàng ta như ăn phải dấm chua, nên cũng muốn gia nhập.

Giang Tiểu Vi mặt sáng bừng sắc hồng, nhẹ cười nói:

- Kỳ muội, muội tỉnh rồi à! Mau sang đây ngồi, ta đói quá, phải ăn chút gì đã!

Nói xong nàng rời khỏi đuôi của Nhạc Nhạc, tới mở túi lấy đồ ăn.

Mộ Dung Kỳ không xấu hổ chút nào, mỉm cười cảm kích với Tiểu Vi, rồi tự nhiên đến ngồi trên đuôi Nhạc Nhạc, nói:

- Ca ca, muội nói cho huynh nghe một bí mật, ồ à, trước hết phải nói cho rõ, không phải là muội nhiều chuyện, thực sự thì công lực của muội lúc trước cao hơn ca ca của muội nhiều. Lần này sẽ càng khiến phụ thân của muội tức chết. Người không cho muội học tuyệt học gia truyền, nhiều chiêu thức đều là muội lén học đó. Giờ nội lực của muội đột nhiên tăng mười năm tu luyện, rất nhiều chiêu thức trước đây không thể dùng, giờ đều bị muội dễ dàng đột phá được hết. Ca ca, muội thật là cao hứng à. Muội nhất định không ngu như bọn nam nhân... không... muội nói trật rồi, ý muội là không có ngu như đại ca của muội, hi hi, chắc phụ thân sẽ tức chết mất đây!

- Tiểu nha đầu, nếu biết người khoải đi so bì với nam nhân như vậy, ta sẽ không đặc ý gia tăng công lực cho người làm gì! Chà chà!

Nhạc Nhạc nghe xong liên tục lắc đầu, làm như vừa hiểu ra tại sao nàng lại mặc nam trang, lại tham gia kỳ thi chỉ có nam nhân mới có thể dự được. Hóa ra là nàng thường bị phụ thân chèn ép nên luôn có tâm lý phản kháng.

Mộ Dung Kỳ ủy khuất lắm bảm nói:

- Ca ca, muội biết huynh rất tốt với muội, muội không đi so bì với nam nhân nữa là được rồi!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Nâng cao võ công cho muội chính là vì ta sợ Kỳ nhi của ta sẽ bị thương tổn, chứ không phải để muội đi tranh đấu với nam nhân. Bất quá phụ thân của muội làm vậy là không công bình với muội rồi. Sau này muội nên chứng minh cho ông ấy sáng mắt ra, ta không xen vào đâu! Ha ha!

- Muội biết ca ca luôn rất tốt với muội mà!

- Ca ca đối với mỗi người các người đều tốt như nhau, ta tuyệt sẽ không thiên vị một ai cả, Tiểu Vi yên tâm, với các người ai ta cũng đối xử tốt nhất cả!

Thấy Tiểu Vi lo lắng nhìn hấn, nên vội an ủi nàng. Nữ tử rơi vào tình cảnh như nàng rất nhạy cảm, một khi có chuyện không tốt thì khó mà dễ dàng thu thập cho được.

Tiểu Vi bị hấn hiểu thấu được tâm sự, mỉm cười, đỏ mặt cúi đầu.

- Nào lại đây, chúng ta cùng ăn gì đi!

Nhạc Nhạc cũng ôm nàng đứng dậy, phóng lên mọc sàn.

- Muội không muốn ăn, muội khát, ca ca!

Mộ Dung Kỳ từ sau khi biến thành nữ nhân, khuôn mặt xinh xắn ứng hồng tràn đầy sắc xuân, ngay cả thanh âm cũng yêu kiều và êm nhu, khiến cho Nhạc Nhạc như phát cuồng lên.

- Ô, Kỳ nhi, bây giờ không có cách. Người khác ngay cả ăn cũng không có, nàng xem, bên kia có người đến, nhất định là muốn xin chút gì đó ăn!

Theo phương hướng Nhạc Nhạc chỉ, thấy Ba Mộc Đầu đang cố sức nhảy từ trên các cành cây bay tới chỗ của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cầm một cái bánh, vừa ăn vừa nói:

- Chúng ta còn có năm cái bánh, ăn xong lần này, thì chỉ còn lại ba, chà chà, Kỳ nhi của ta thì khát nước, tình huống thật không tốt chút nào!

Mộ Dung Kỳ cũng hơi đói, nên mặc dù đang khát nước không chịu được, cũng lấy một cái bánh, từ từ nhai, rúc vào người của Nhạc Nhạc, vẻ đẹp động lòng người không gì tả được.

Sau khi Giang Tiểu Vi ăn xong, vỗ tay rồi nói với Mộ Dung Kỳ:

- Ta trước kia khi lưu lạc trên sa mạc Qua Bích, thường xuyên gặp phải cảnh không có nước uống, nếu nhìn thấy lá cây, hoặc là cỏ xanh, chúng ta cũng có thể nhai. Nếu muội thực sự rất khát, thì hãy nhai chút lá cây đi!

Mộ Dung Kỳ giương mắt nhìn nàng, thấy thần tình của nàng ta nghiêm túc, không giống như nói giỡn, liền đáp:

- Để muội nghĩ coi.

Xong ngẩng đầu xem lá cây, rồi nói:

- Gặm chúng ư, đám lá cây đó thật khó coi!

Nàng lắc đầu, kiên quyết không đồng ý.

Giang Tiểu Vi liếc nàng ta cười, ngắt vài lá cây, nhai luôn.

Mộ Dung Kỳ kinh hãi thốt:

- Tỷ nhai thiệt ư, không sợ ca ca không hôn nữa ư?

"Hả?" Giang Tiểu Vi hơi sững sốt:

- Ca ca, muối... muối khát, huynh không hiểm chứ.

Nhạc Nhạc cười khò nói:

- Ha ha, đừng nghe Kỳ nhi nói lung tung, ta sao lại trách các muối chứ! Nếu lá cây không có mùi gì khó chịu, ta cũng sẽ nhai, chúng ta sẽ biến thành lũ dê con ăn lá cây!

Mộ Dung Kỳ nghe tới từ "lũ dê con", sắc mặt liền ửng hồng, xấu hổ nói:

- Được rồi, thì làm lũ dê con vậy!

Vừa lúc này Ba Mộc Đầu đã nhảy đến trên cây cách đó hai trượng, mở hôi khẽ nhại trên trán, hỏi lớn:

- Có thể cho ta chút gì đó ăn không?

Thanh âm thấp phần yếu ớt, có thể nhảy xa đến như vậy, cũng thật không dễ dàng gì.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ta vì cái gì mà cho ngươi ăn? Nói lý do xem sao?

- Ta, ta cho ngươi tiền?

Hắn không hổ là người đến từ Đạo Cốc, cách nói chuyện không khác gì Quan Thái, cộc lốc nhưng đầy khả ái.

Nhạc Nhạc cười hỏi lại:

- Tiền ư? Bây giờ hữu dụng à? Ta cho ngươi năm nghìn lượng, ngươi bán cho ta một túi nước nhé?

Hắn thất vọng liếm môi, khăn khăn nói:

- Có điều... có điều ta cũng không có nước, ta cũng rất muốn uống nước, hay ta mua của ngươi mấy cái bánh nhé? Trên người ta có khoảng một vạn lượng ngân phiếu, chỉ cần một cái bánh thôi!

Nói xong, hắn giương mắt đầy hy vọng nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc lắc đầu nói:

- Ngay cả mạng cũng không còn, thì có tiền cũng không dùng được gì. Ta hỏi ngươi, có phải là Viên Hôi bảo ngươi đến?

Hắn gật gật đầu, nói:

- Ngươi như thế nào biết được, là hắn cho ta ngân phiếu, sai ta mua bánh của ngươi!

- Ta có bánh cũng không bán cho hắn! Ngươi hãy đi đi!

- Nhưng, nhưng, ồ, được rồi, ta sẽ đi!

Hắn cực độ thất vọng xoay người đi, đang muốn nhảy lên rồi đi, thì chợt nghe thấy Nhạc Nhạc nói:

- Đợi một chút, tại vì ngươi rất thành thực, ta sẽ cho ngươi nửa cái bánh, tiếp lấy!

Nhạc Nhạc bẻ nửa miếng bánh ném cho hắn, hắn cực kỳ cẩn thận bắt lấy.

Sau đó, giọng thô lỗ đó cất tiếng hỏi:

- Ngươi, vì cái gì không bán cho ta, mà lại cho ta?

Mộ Dung Kỳ nhìn hắn quát:

- Ngươi thật là ngốc quá à, ca ca ta đã nói, đó là thưởng cho sự thành thực của ngươi, muốn ngươi làm người thì luôn thành thực, có nghe không hả!
- Mmm, ta nhớ kỹ, cảm ơn cái bánh của ngươi!

Nói xong hắn cẩn thận nhảy đi, bắt quả sau khi nhảy vài lần, có thể do đã quá mệt, nên một mình ngồi ở trên cây đại thụ, lấy bánh ăn.

Nhạc Nhạc nhìn hắn cười nói:

- Cái tên Viên Hôi khôn kiếp kia tự mình không dám đến, lại sai người khác đến thay. Ta nhất định không chia cho hắn thức ăn, chà chà, dám uy hiếp Tiểu Vi của ta, ta sẽ cho hắn đói mà chết rồi tính, hắc hắc. Giờ trong chỗ này có bảy người, chỉ có mình hắn là không có cái gì ăn, chà chà, nghĩ tới đó ta thật sáng khoái lắm sao!

Hai nàng lo lắng hỏi:

- Ca ca, còn hơn hai cái bánh này, ngày mai tính làm sao?
- Yên tâm, chúng ta không chết đâu, bắt quả thì ngày mai chúng ta sẽ ăn thịt rắn vậy! Hà hà, canh thịt rắn thật là ngon a, lúc trước ta cùng sư phụ ở trên núi thường bắt rắn ăn. Chỉ là lần này rắn thật nhiều lắm, ta sợ sẽ bắt không hết!

Kỳ thật Nhạc Nhạc có thừa khả năng một mình chạy trốn, chỉ là chưa rơi vào tình huống xấu nhất, hắn không muốn mạo hiểm. Hơn nữa, nếu hắn bỏ mặc hai vị mỹ nữ này, họ tuyệt đối không còn đường sống.

- Ca ca, muội không cho huynh đi bắt rắn đâu. Nếu có đói thì chúng ta cùng đói, không thể cho huynh đi mạo hiểm được!

Mộ Dung Kỳ không ngừng lắc bả vai của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn lên bầu trời đầy sao, lẩm bẩm nói:

- Ông trời nếu có tình thì cho mưa xuống, lúc đó chúng ta không còn sợ khát nữa!

Ba người nằm ở trên sàn gỗ, nhìn sao trên trời, xem ra cũng khá sung sướng và thoải mái rồi. Vì vẫn còn nhiều người so với họ còn khôn khổ hơn nhiều, đâu dám mơ tưởng gì đến cảnh sung sướng như vậy.

Màn đêm dần buông, lũ rắn thì vẫn y như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hạc Minh

Bình minh bắt đầu ló dạng, Nhạc Nhạc bị đánh thức bởi tiếng hạc kêu. Một con hạc lớn trắng như tuyết đang đứng cao ngạo giữa bầy rắn. Nó đang rộng đôi cánh, mỗi bên rộng đến hai trượng. Con rắn nào hung hãn bắn tới, hạc chỉ cần nhẹ nhàng nhắc đôi chân dài là có thể kẹp con rắn dưới chân bằng bộ móng vuốt nhọn hoắt. Con rắn ấy tức thời hết cựa quậy nhưng vẫn chưa hết. Đại hạc dùng cái mỏ sắc nhọn của nó mổ vào thốn thứ bảy trên mình con rắn, khi rút ra đã gấp theo một thứ gì đó xanh biếc, đích thực là mật rắn. Động tác của đại hạc rất mau, chỉ trong chốc lát, hàng trăm xác rắn đã nằm phoi bụng la liệt trên mặt đất. Khi đã no nê, đại hạc ngán lên một tiếng dài, từ từ cất người lên, giờ hai bộ móng vuốt đánh xuống liên tục. Lũ rắn bị trào của hạc đánh liên tục, chốc lát đều chết cả. Da của Xích Tam Giác Xà vốn không sợ đao kiếm, thế mà không chống được cái mỏ hay đánh nhẹ nhàng của con hạc này.

Mọi người cũng bị tiếng kêu vang trời của đại hạc làm tỉnh giấc. Họ giương đôi mắt đầy hy vọng nhìn ngắm đại hạc, hy vọng nó có thể đấu với đám rắn đáng ghét này và đuổi bọn chúng đi. Lúc bạch hạc đáp xuống, trên lưng nó có một người, đúng hơn là một nữ nhân. Nữ nhân này có mái tóc dài màu tím xòa dài phủ qua hai bờ vai xuống tận eo. Nàng không đeo một thứ trang sức nào, sắc mặt thuần chất như một đứa bé, thịt da mướt mướt, váy dài màu trắng không nhiễm chút bụi trần. Vì nàng đang ngồi trên lưng bạch hạc, nên không nhìn được cao thấp thế nào. Qua khuôn mặt nhỏ nhắn đó, đại khái có thể đoán nàng khoảng mười lăm tuổi. Dáng hình như tiên tử giáng trần khiến cho mọi người tựa hồ quên cả thở. Ai nấy đều mở to mắt ếch ra nhìn, nhưng lại chẳng hề nhìn hạc, chỉ chăm chăm thu cho hết hình dáng của nữ nhân ngồi trên lưng nó.

Từ miệng nàng chọt phát ra một tràng âm thanh rất lạ không ai hiểu được. Đại hạc nghe âm thanh đó của nàng, liền làm một động tác kỳ quái. Nó trước hết giết chết con rắn chúa to lớn, rồi rít dài một tiếng. Bọn rắn còn lại vội vàng rút chạy, kêu rít điên cuồng, nghe như cao hứng, như giải thoát. Chỉ thoáng chốc, trừ mấy xác rắn, hiện trường không còn con rắn sống nào lưu lại.

Nhạc Nhạc đối với tiểu cô nương đang ngồi trên lưng hạc cũng có chút hứng thú, khi thấy bầy rắn rút hết, liền cất tiếng hỏi:

- Sao ngươi biết nơi này có bầy rắn vậy?

Tiểu cô nương đó quả không ngờ lại có người hỏi nàng, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc, ngây người một lúc, rồi cười hỏi lại:

- Nói, nói, tới ta, à? (Hỏi ta à).

Nhạc Nhạc nghe thanh âm đó như thể người mới biết nói, hoặc giả là hơn mười năm chưa từng nói chuyện, nên không chừng đã quên đi giọng nói của con người. Hắn bèn nhìn nàng thân thiện cười nói:

- Đúng, ta đang hỏi nàng, sao nàng biết nơi này có bầy rắn vậy?

Lần này Nhạc Nhạc cố gắng nói chậm từng chữ để nàng có thể nghe được dễ dàng hơn.

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt trong sáng như thiên thần cười đáp:

- Có được, tín hiệu trong đầu, báo tới, hạc, rồi, báo tới ta! (Lũ chim báo với hạc, rồi hạc báo cho ta!)

Nhạc Nhạc đoán đại khái ý tứ của nàng, gật đầu ra vẻ đã hiểu, vừa định hỏi tiếp thì đột nhiên con hạc đến trước kêu lên một tiếng, bắt an lượn vòng giữa không trung. Tiểu cô nương ngần ngại một chút rồi bảo Nhạc Nhạc:

- Ta, phải đi, rồi! (Ta phải đi rồi.)

Nói xong vẫy tay chào Nhạc Nhạc, ôm lấy cổ hạc bay lên không. Một con hạc khác cất tiếng hưởng ứng từ phía xa.

- Ca ca, cô bé đó là tiên tử à, sao nàng có thể cưỡi hạc được, lại còn có thể trò chuyện với chúng nữa?

Mộ Dung Kỳ mơ hồ hỏi, ngơ ngẩn nhìn về phía con hạc vừa biến mất.

- Kỳ Kỳ, muội không phải khát lắm sao, còn không nhanh đi tìm nước uống, chúng ta đi thôi!

Nhạc Nhạc ôm Mộ Dung Kỳ đứng dậy rồi quay sang định nói với Giang Tiểu Vi.

Giang Tiểu Vi không yên tâm cất tiếng hỏi:

- Ca, huynh nói xem lần này bọn rắn có thật sự bỏ đi hết chưa, không dùng quỷ kế như lần trước nữa chứ?

- Lần này thì không đâu, không có đầu đàn thì chúng làm gì được. Vừa rồi con hạc đó đã giết xà vương rồi, lần này chúng đã thật sự rút đi, nhưng dù sao thì chúng ta cũng nên cẩn thận.

Sau đó nhìn Quan Thái nói lớn:

- A Thái, chúng ta đi thôi!

Nhạc Nhạc cảm Truy Tâm kiếm, phóng xuống mặt đất đầu tiên. Giang Tiểu Vi ôm lấy bao y phục rồi cùng Mộ Dung Kỳ lần lượt nhảy xuống theo. Quan Thái tin tưởng Nhạc Nhạc vô cùng, nghe hắn bảo xuống, liền không nghĩ ngợi gì nhảy xuống ngay cạnh Nhạc Nhạc, nói:

- Lần này chúng ta có thể đi tiếp rồi, ta đói gần chết, lại còn khát khô cả cổ.

- Hầy, chúng ta đi thôi, cẩn thận coi chừng đạp phải xác rắn, đừng để dính độc nghe. Chà, Ngô Thanh cũng đến rồi kìa, chưa đói chết hả?

Nhạc Nhạc thấy Ngô Thanh đang theo sau, buột miệng đùa một chút.

- Còn có thể chịu đựng được vài hôm, sớm chết khát thì đúng hơn!

Hắn nghĩ cuối cùng rồi cũng có thể rời khỏi đây, bèn cũng mỉm cười đùa lại.

Men theo tiểu đạo, mọi người cẩn thận tiến bước, khi đến chỗ cây mà Viên Hôi và Ba Mộc Đồ đang ở trên đó, Nhạc Nhạc cười nói:

- Hai vị không phải là muốn sống ở trên cây luôn hả, không muốn đến hoàng thành hưởng phú quý sao?

Viên Hôi biến sắc mặt, không nói lời nào, nhìn Nhạc Nhạc chằm chằm, không biết có phải là đói không còn chút khí lực nào, hay hắn không dám ngu dại gây chuyện với gã nữa.

Ba Mộc Đồ hỏi lại:

- Lần này bọn rắn đã rút hết rồi sao? Không giống như lần trước nữa chứ?

Một lần bị rắn cắn, mười năm còn sợ khúc cây mục. Hấn lo ngại xem ra cũng có đạo lý!

- Chà chà, tin hay không thì tùy người, chúng ta không bồi tiếp các người nữa, đợi lát nữa bọn rắn nghỉ ngơi xong rồi, nói không chừng sẽ nhớ các người mà quay lại đây, ha ha ha!

Nhạc Nhạc cười lớn, dẫn mấy người kia bỏ đi.

Ba Mộc Đồ do dự một lát, nói:

- Viên hộ pháp, ta, ta cũng xuống đây, nơi đây chỉ còn lại hai chúng ta thôi.

Vừa dứt lời hấn nhảy xuống đất mặc kệ lời của Viên Hôi, vội đuổi theo nhóm của Nhạc Nhạc.

Giờ đây chỉ còn một mình Viên Hôi lưu lại, vừa đói vừa khát, vừa cô đơn vừa tịch mịch, rớt cuộc hấn than một tiếng, rồi cũng theo hướng đó mà đi.

Nhạc Nhạc cùng mọi người nhanh chóng ra khỏi rừng, giải khai hộ thể chân khí. Mộ Dung Kỳ vốn sợ rắn, nên Nhạc Nhạc phải luôn bảo hộ nàng, rất may người nàng khá nhẹ, nếu không hấn không thể đi nhanh được.

Khi mọi người đến quan đạo, Ba Mộc Đồ cũng gấp rút đuổi kịp. Họ biết còn hơn mười dặm nữa là sẽ đến một tiểu thành, nên không nói không rằng thẳng bước đi về phía đó. Khi đi được khoảng gần ba dặm thì Viên Hôi cũng đuổi kịp.

Nhạc Nhạc lắc đầu cười bảo:

- Khinh công của Viên hộ pháp quả là giỏi, bắt kịp bọn ta nhanh quá, chà chà, so với bọn ta lợi hại hơn nhiều, tiểu đệ vô cùng bội phục!

Viên Hôi cũng không biết nên nói cái gì cho phải, lát sau mới đáp:

- Từ đây tới cửa thành đó cũng còn khoảng ba mươi dặm nữa. Người còn bánh không, đến thành ta sẽ mời người tha hồ ăn.

Đều là bánh, nhưng ở trên cây ngày hôm qua, ở trên đường lớn vào lúc này, và ở quán ăn trong thành, giá cả của chúng hoàn toàn bất đồng.

Hôm qua một cái bánh giá mười hai vạn lượng không ai bán, giá bây giờ chỉ còn hơn mười lượng, vào tới thành rồi, không chừng không còn ai muốn ăn thứ bánh khô quắt nhiều ngày như thế này nữa.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Viên hộ pháp quả là khảng khái, đây đã là thức ăn cuối cùng của chúng ta. Ở chỗ này chỉ có mình huynh là xin ta đồ ăn, đúng là có cốt khí. Vậy ta sẽ đưa hết cho huynh, hắc hắc, ta cũng có ý đó, nhớ khi vào thành phải mời bọn ta ăn một bữa cho thỏa thích, không được nuốt lời!

Nói xong lấy cái bánh duy nhất còn lại trong hành lý đưa cho hấn. Những cái khác vốn đã bị Quan Thái ăn hết rồi.

Viên Hôi gật đầu tiếp nhận lấy bánh, tuy thấy vẻ cảm kích lộ ra ngoài, nhưng không rõ trong lòng hấn đang nghĩ gì.

Mộ Dung Kỳ cũng tự mình đi. Mọi người thi triển khinh công, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đi hơn hai mươi dặm. Chỉ có điều miệng khát cháy khô cả cổ, dù không đi nhanh như thế, nhưng lại không dám xuống núi tìm khe suối vì sợ gặp rắn lần nữa.

Lúc này phía trước mặt có một gốc cổ thụ. Trên cây có rất nhiều đóm hồng hồng, hiển nhiên là trái cây chín, khiến mọi người nhìn thấy mà cổ họng không yên. Nhạc Nhạc hô to:

- A, trái cây rừng, mau vật lấy đi!

Tiếng kêu của gã tuy rất vui vẻ, nhưng hành động lại vô cùng chậm. Viên Hôi vừa ăn xong cái bánh, khát nước phát cuồng, thấy Nhạc Nhạc muốn đến vật, sao lại để gã chiếm trước được, bèn cất lực thi triển khinh công, nhảy đến trước tiên, Ba Mộc Đồ là người thứ hai.

Nhạc Nhạc một tay đỡ Tiểu Vi, một tay dìu Mộ Dung Kỳ, từ từ đi ở phía sau. Mộ Dung Kỳ khẩn trương nói:

- Ca ca, muối khát, ca, muối khát, sao không để muối đến lấy còn kéo muối làm gì, để muối đi mà... a.

Ngô Thanh cũng muốn đến vật lấy, nhưng cẩn thận quan sát phản ứng của Nhạc Nhạc, lòng cảm thấy nghi ngờ, cũng đi chậm hấn lại. Quan Thái thấy Nhạc Nhạc bất động, cũng không thêm động, chỉ giương đôi mắt thêm thường nhìn trái cây tron bóng cây nước, không ngừng nuốt nước miếng ừng ực.

Viên Hôi thấy mình tiến nhanh như vậy, lòng đắc ý nhũn nhũn:

- Hừ, xem ta thường thức mấy trái đào này xong, rồi chờ các người cầu xin ta mời mồi thì ta mới cho bọn người ăn.

(Có thể thấy lương tâm của hấn vẫn không quá tệ, không hề nghĩ đến chuyện hạ độc, lại còn ra giá. Hấn nghĩ mình là ai? Ha ha, kẻ dưới muốn được thưởng, vậy hấn thưởng bằng gì? Do đó hấn phải chạy đến chiếm thật nhanh.)

Viên Hôi chạy đến dưới cây, nhún chân phóng lên. "Soạt" một tiếng, hắn đã bốc lên cao ba trượng, nhắm chằm hòng to nhất bay đến. Dường như trái cây này có thể động đậy. Không đúng, không đúng, nhất định do ta khát nước nên bị hoa mắt. Khát quá cũng làm hoa mắt chẳng, có lẽ! Mặc kệ nó, cứ hái trước rồi tính sau!

"A" Một tiếng kêu gào thảm thiết từ trên cây truyền xuống.

- Ong núi, a, đau quá!

Hắn dùng tư thế đẹp nhất để bay lên cây, giờ lại mang tư thế thảm nhất rụng xuống đất, lăn lộn liên hồi một lúc mới nhớ là quên chưa mở chân khí hộ thể.

Nhạc Nhạc đứng ở phía xa lắc đầu, thờ dài nói:

- Ta nói đến vật là đến vật, sao ta dùng mà ngươi không dùng? Hắc hắc, to xác thể này lại còn đi giong vờn đám ong núi, chúng không đốt ngươi thì còn đốt ai!

Lại quay sang Mộ Dung Kỳ nói:

- Tiểu Kỳ nhi của ta, chẳng phải muội muốn đến lấy sao? Giúp đại ca hái lấy rồi quay lại nhá?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mạị được (mua thuốc)

Mộ Dung Kỳ "ừ ừ" lờ mờ Nhạc Nhạc rồi chui vào lòng gã, giận dỗi nói:

- Không... muội sợ, muội không đi đâu, muốn đi thì ca ca đi một mình đi!

- Được rồi, vậy ta đi đây! Nói xong Nhạc Nhạc toàn lực thi triển khinh công, vận hộ thể chân khí nghiêm mật bao phủ toàn thân, rồi phiêu phát bay lên trên cây. Đám ong núi màu đỏ lao vào vòng chân khí đó liên xoay mòng mòng rồi xuống dưới đất, càng đánh càng rút nhiều. Nhạc Nhạc bình tĩnh tuyển lựa hơn mười quả hồng, rồi nhanh chóng quay lại chỗ cũ, không thèm liếc nhìn Viên Hôi cái nào. Hiện giờ hắn đột nhiên phát hiện Viên Hôi quá ngu, một kiếm giết chết hắn vẫn chưa đủ để báo thù, Vương Nhạc Nhạc này phải dày vò hắn cho thật kỹ, dày vò cho đến khi nào tinh thần hắn sụp đổ thì thôi, khả khả... Nhạc Nhạc đắc ý nghĩ thầm như vậy.

- Tiểu Kỳ Kỳ, ca ca mang đến cho nàng đây, mau đến chọn đi!

Vừa nói vừa trao cho Tiểu Vi ba quả hồng thật tốt. Mộ Dung Kỳ lựa lấy năm quả, cơ hồ không giữ được, khiến chúng gần như cả xuống đất.

Quan Thái chọn ba, Nhạc Nhạc cho Ngô Thanh ba, còn bốn quả trong tay, hắn vừa ăn vừa tán thán:

- Chu choa, có ong núi nên hồng này thật ngọt, chách chách... Qua... sinh hoạt của chúng ta thực là tốt đẹp, phải không Tiểu Vi, Kỳ Kỳ?

Hai nàng thì luôn thuận theo hắn nên ngay cả đang ăn cũng gật đầu, nước quả hồng trào ra bên khóe miệng, trông điệu bộ đáng yêu vô cùng. Chớp mắt mấy trái hồng trong tay đã được tiêu diệt nhanh gọn. Sau khi ăn xong, tinh thần bọn họ sáng khoái hẳn lên.

Ngô Thanh lại hỏi:

- Vương huynh, huynh sao biết được là trên cây có đám ong núi đó bảo vệ?

- Sao ta biết à? Sao mà biết được chứ? Chỉ vì ta khát quá nên không cử động được, nhường cho lão Viên đến hưởng trước. Nếu không thì mặt ta giờ đã đỏ tấy, thân người to mập lên rồi. Có thể nói, dung mạo của ta ắt đã bị hủy rồi. Cạnh ta còn hai bà vợ, bị thể thì còn mặt mũi nào nữa chứ?

Hai nàng đều gật đầu, bất quá tinh thần lúc này đã khá hơn, nét mặt hiện lên chút sinh khí, da mặt trắng mịn, khôi phục lại dáng vẻ mỹ nhân.

Đến gần Viên Hôi, thấy hộ thể chân khí của hắn không ngừng run động, nhưng vẫn phải huy chương đánh giết lũ sơn phong. Nhạc Nhạc vận hộ thân chân khí bao bọc hai nữ nhân, rồi cười nói:

- Viên hộ pháp, sao lại chọc đám ong đó làm gì. Ồi dà, đó không phải là tổ của chúng hay sao? Chỉ bằng tay không mà ngươi đánh nó rớt xuống, quả

thật lợi hại. Tiểu đệ ta bội phục lắm! Ha ha, trong người ta có thuốc chữa, nghe nói có thể giải được nọc ong và bọ cạp. Lại còn nghe nói nó có thể giảm đau, không biết Viên Hộ Pháp có cần không vậy ?

Viên Hôi cay đắng giương mắt nhìn Nhạc Nhạc, nhưng nghe gã nói có giải được cho nọc ong, mắt liền sáng rực, hấp tấp nói:

- Đương nhiên là cần rồi, Vương lão đệ à, mau mau cho ta đi!

- Ta chỉ hỏi xem ngươi có cần không thôi, chứ có nói là cho ngươi bao giờ. Chà chà, chuyện đáng sợ nhất, đáng buồn nhất trong thế gian này là tự tác đa tình! Chuyện đáng buồn này xem ra còn đáng sợ hơn nhiều lần tự tác đa tình hơn nữa!

Nhạc Nhạc lắc đầu, từ từ xoay người đi.

Hai nàng nghe Nhạc Nhạc nói liền đồng thanh tán đồng, đáp :

- Ha ha ha, ca ca nói đúng quá, thực sự là đúng ý nha ! Ca ca, huynh sao nghĩ được như thế vậy?

Nhạc Nhạc thở dài:

- Chà chà, hai nha đầu ngốc, đây không phải là biết trước sự việc, mà là sự việc ở trước mắt kia !

Ba người người tung kẻ hứng, khiến cho Viên Hôi không còn mặt mũi nào nữa, nếu có chút phong quang cũng là phong quang đó hồng thâm thũng chỗ này, lỗi lầm chỗ kia thôi!

- Đây, ngươi có điều kiện gì thì hãy mau nói đi? Có lẽ là nọc ong độc quá đau khiến hấn chịu không nổi nữa.

- Hắc hắc, Viên hộ pháp thật thông minh, không sai, cái gì cũng phải có cái giá của nó, chà chà, chỉ vì cái giải được này ta đã tốn không biết bao nhiêu vật liệu trân quý tạo nên, vật càng hiếm thì càng khó dùng tiền mua, có phải không?

- Đúng rồi, muốn có thuốc đương nhiên là phải dùng tiền để mua. Hai nàng tiếp lời.

- Nhưng nhiều được liệu quý hiếm đến nỗi có tiền cũng không mua được, ví dụ như Thiên Thần Thảo, Nguyệt Âm Hoa, Long Xà Căn vân vân !

- Ngươi, ngươi muốn bao nhiêu tiền ?

Viên Hôi bị bọn họ hí lộng giận muốn điên lên, nhưng không dám lộ ra ngoài.

Nhạc Nhạc đột nhiên nghiêm túc nói :

- Ngươi toàn thân tổng cộng có bao nhiêu tiền ?

- Bảy nghìn lượng!

- Toàn bộ chỉ có vậy ư, ngươi không còn chút tiền lẻ nào nữa ư?

Nhạc Nhạc có chút tức giận nói

- Tính ngay cả tiền lẻ thì tổng cộng được bảy nghìn lẻ ba mươi hai lượng!

- Được rồi, mang tất cả ra đây, ta cho ngươi giải được.

Viên Hôi bị ong độc hành hạ, bảy nghìn lượng đối với hấn mà nói thì chẳng nhiều gì cho cam. Hấn chỉ cần tùy tiện đến vài Tiểu phân đường tham ô một chút là có ngay. Hấn vội ngoan ngoãn móc toàn bộ tiền giao hết cho Nhạc Nhạc, còn Nhạc Nhạc thì trao cho hấn một hoàn giải được, tiền trao cháo múc.

- Ái dà, tại gần đây ta cũng bị kẹt chút ít, bằng không cũng sẽ không nhận tiền của Viên huynh đâu. Cái này là do Viên Hộ Pháp nguyên ý đưa ra, ta buộc phải nhận thôi ! Nhạc Nhạc đón lấy chỗ bạc, lại còn vỗ mồm nói mấy lời châm chọc, rõ ràng là thừa dịp ép người, lại bảo rằng mình vô lực bị người ta cưỡng ép.

Hai nàng ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên cười lớn bảo:

- Ca ca xấu lắm nghe!

Ngô Thanh bên cạnh đứng nhìn nhứ mày lại, dường như đang suy tư cái gì đó.

Giải được của Nhạc Nhạc quả rất hiệu nghiệm, vừa uống xong không lâu thì cơn đau cũng thuyên giảm, những điểm hồng trên mặt cũng đỡ hơn nhiều. Ba Mộc Đồ sau khi hái xong hết đám quả hồng, chỉ còn toàn quả nhỏ thôi, hấn ăn vài quả, giữ cho Viên Hôi hai quả. Viên Hôi rồi rít cảm tạ, nuốt vội hai quả hồng xuống bụng.

Nhạc Nhạc ôm hai nàng đi trước cười cười nói nói, Ngô Thanh cố ý đi chậm lại hỏi Viên Hôi :

- Viên Hộ Pháp, huynh và Vương Nhạc Nhạc trước kia có thâm thù đại hận gì sao?

Viên Hôi lắc đầu đáp:

- Thực không có , lần đầu tiên ta gặp hần là tại bữa tiệc mừng thọ của Tiên Vu gia chủ. Lần thứ hai gặp hần là khi chúng ta truy đuổi Giang Tiểu Vi. Ngoại trừ hôm trước có cãi cọ với hần vài câu, bình thường ngay cả gặp mặt cũng không, sao lại có thể kết thành cừu hận chứ?

- Ô, sao vậy được chứ? Ta và huynh gặp hần hai lần. Hần lại không có chút địch ý gì với ta. Thậm chí trong tuyệt cảnh còn cho ta cái ăn, đối với Ba Mộc Đồ cũng không tệ, nhưng với huynh thì ..Cừu hận có khi chỉ là ở một điểm, không biết có phải hôm qua huynh mắng chửi biểu muội Giang Tiểu Vi của hần không?

- Cũng có thể, người này thực sự là tà môn, nhìn thì tưởng như không có võ công, nhưng võ công thì thật là cao cường, lại còn thường xuyên có những chủ ý quái đản, thực là quái nhân mà ! Hần đã có con gái yêu của Tiên Vu gia rồi, mà vẫn còn câu dẫn nữ nhân khác ở mọi lúc mọi nơi. Thật sự là không hiểu được.

Viên Hôi lúc lắc cái đầu còn sung vù nói.

Do trên đường luôn xảy ra quái sự , nên mãi đến lúc chánh Ngọ bọn họ mới đến được trước tiểu thành. Viên Hôi theo ký hiệu tìm đến khách sạn Tư Đồ Tinh tá túc, mọi người cùng đi vào.

Khách điểm tại tiểu thành. Người không nhiều, nên trong đại sảnh tương đối vắng, chỉ có một vài bàn có người đang ăn. Nhạc Nhạc mới vừa liếc nhìn là đã thấy ngay Tư Đồ Tinh. Hần đang ngồi cùng bàn với bốn nữ nhân và hai bảo tiêu, đương đương tự đắc gọi một bàn đầy thức nhắm và rượu thượng hạng, nhưng chỉ lấy đĩa vung vẩy, không ăn miếng nào. Nhưng ở bàn bên cạnh bọn họ thì chỉ có một mình cô nương vận áo hồng tên Thái Vân. Nàng cô độc gặm lương khô, trước mặt chỉ có một đĩa dưa muối nhỏ, quả thật là thê thảm.

Thấy một đám người bước vào trong sảnh, Thái Vân ngẩng đầu lên liền gặp lại vẻ mặt đầy thương yêu đi về phía mình. Nàng đột nhiên cảm thấy quá ủy khuất, lao thẳng vào lòng người đó khóc rống lên "Hu! Hu! ...". Nàng chỉ khóc, không nói gì!

Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ bèn đến an ủi, Nhạc Nhạc hỏi:

- Làm sao vậy Thái Vân, có phải ai đó khinh dễ muội không ?

Tư Đồ Tinh thấy Nhạc Nhạc ôm lấy Thái Vân, mắt lóe lửa giận, hừ lạnh một tiếng, nói với Viên Hôi:

- Viên Hộ Pháp, sao giờ này ngươi mới về, mà lại bị thương thành thế kia?"

Viên Hôi đau khổ than lên một tiếng, đáp:

- Một lời không nói hết, xin cho phép thuộc hạ được bẩm báo!

Thái Vân nín khóc nói:

- Tiền của ta bị ăn cắp mất, không có cái gì ăn, không có nơi trú ngụ, chỉ có thể ăn cái này!"

Nhạc Nhạc quay sang Tư Đồ Tinh lớn tiếng quát:

- Tư Đồ đại tướng quân, ngươi trở nên tiết kiệm từ bao giờ thế, ngay cả bữa ăn của thiếu nữ này cũng không lo nổi? Làm sao yên lòng để cho một thiếu nữ ăn những cái này chứ!

- Vương Nhạc Nhạc, ngươi tưởng ngươi là ai mà dám quản chuyện của lão tử hả. Bỏ tướng quân ta muốn như thế nào thì ra thế ấy. Nữ nhân kia không phải là người của ta, dựa vào cái gì mà ta phải quản chuyện của nó, muốn quản thì ngươi tự quản đi! Tư Đồ Tinh giận giữ đáp.

Thái Vân vội vàng khuyên giải:

- Nhạc Nhạc, mặc kệ chuyện của người khác, chỉ là ta không tốt thôi!

- Ô, nguyên Tư Đồ đại nhân không thèm quản lấy nàng. Vậy tốt lắm, Vương Nhạc Nhạc ta quản vậy. Không có gì, không có gì! Các ngươi cứ tiếp tục ăn đi! Ha Ha !

Wương Nhạc Nhạc cười to nói.

Chúng nhân thực không hiểu vì sao Nhạc Nhạc lại hi hỷ bất thường như vậy. Nguyên Tư Đồ Tinh muốn xuất thủ, định chọc cho Nhạc Nhạc nổi giận. Ai ngờ lời gã lại rất kiềm chế, chỉ đành bực mình hừ một tiếng, liền liên tục rót nốc vài ngụm rượu, đè nén nộ hỏa vào lòng.

Nhạc Nhạc xoay mình đối mặt Thái Vân đang mắc cỡ bảo:

- Nguyên chuyện là như vậy, ta cứ tưởng chuyện gì quan trọng. Không có gì, có ta ở đây, có Vương Nhạc Nhạc ta lo cho muội, muội không cần phải lo sợ cái gì cả, nàng muốn ăn gì thì cứ nói !. Nói vậy nhưng trong lòng hần thầm nghĩ: " Thái Vân mới bước chân vào giang hồ, nhưng võ công không kém, sao một tên trộm bình thường có thể đắc thủ được chứ? Trừ phi có kẻ cố ý làm ra chuyện này. Cái tên Tư Đồ Tinh kia không cho nàng chút đồ ăn, cũng không cho nàng ngồi cùng một chỗ, khẳng định là giận nàng lúc trước làm hần mất mặt tại Tiên Vu thế gia, hừ hừ, ta không sợ Tư Đồ người đâu !"

Thái Vân vui vẻ gạt đầu, mắt vẫn còn ứa lệ nói:

- Huynh sao lại tới đây?

- Ta cảm thấy Thái Vân đang gặp nạn, nên phải để tìm nàng! Nhạc Nhạc cười đáp. Nhạc Nhạc đối với tiểu nha đầu mới bước vào giang hồ này lại dùng dùng hàm ý sâu xa, tùy miện đáp mà thành xảo hợp với kinh điển rất nhiều!

Thái Vân vui sướng đáp:

- Thật không? Ta luôn nhớ đến huynh, không ngờ huynh đến đây thật!

Nhạc Nhạc cười không nói, quay đầu nhìn Viên Hôi đang ăn uống nhồm nhoàm quất :

- Viên Hộ pháp, lúc ăn cái bánh đó, ngươi còn nhớ mình đã nói cái gì không, hay là ngươi đã chóng quên rồi ?

- Ta nói cái gì, ta...

Thấy Nhạc Nhạc giận giữ đi qua, hần đột nhiên nhớ ra, hoảng kinh vội nói :

- A, ta nhớ lại, nhớ lại rồi, ta đã từng hứa sẽ mời ngươi một bữa ăn thịnh soạn, đúng vậy, đúng vậy, tiểu nhị, ngươi đem cho vị công tử này một bàn rượu thịt thật tốt, tiền do ta trả!

Rồi nhìn Nhạc Nhạc cười nói :

- Vậy là được chứ gì!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ha ha, Viên Hộ pháp quả thực là người giữ chữ tín, tiểu đệ bội phục, bội phục! Các người cứ tiếp tục ăn đi , ta tự tới được rồi !

Nhạc Nhạc ngồi cạnh Thái Vân, an ủi:

- Thực ra thì mấy ngày vừa rồi chúng ta ăn uống còn bi thảm hơn nàng. Hàng ngàn độc xà vây quanh chúng ta, khiến bọn ta chỉ có thể ăn trên cây, ngủ trên cây, ngay cả nước cũng không có mà uống. Nàng xem cái tên Viên Hộ pháp bên kia, hần ở trên cây ngay cả một miếng ăn hay nước miếng đều không có, so với nàng còn khổ hơn nhiều! Chà chà, có người vừa mới cho ta ít ngân phiếu, cho nàng năm ngàn lượng, chia ra cất đi, đừng để mất nữa !

- A, nhiều như vậy ư, muội không lấy đâu!

Thái Vân lắc đầu từ chối.

- Vậy nàng muốn bao nhiêu?

Nhạc Nhạc trịnh trọng hỏi.

- Ta, ta muốn khoảng một trăm hai là đủ rồi !

Thái Vân bấm ngón tay, nhắm tính hồi lâu rồi mới nói.

- Ha ha, sợ nàng quá rồi! Nào cầm lấy đi! Nhạc Nhạc cười lớn, đếm năm ngàn lượng ngân phiếu đưa cho nàng. Thấy Thái Vân vẫn từ chối, tay Nhạc Nhạc liền tiến vào trong ngực nàng, đến lúc đó thì nàng chỉ còn biết thu lấy.

Thái Vân lại hỏi:

- Chuyện lũ rắn hàng ngàn con đó xảy ra thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Dục hậu

Rượu và thức ăn đã mang ra, Mộ Dung Kỳ cười nói:

- Ca ca, chúng ta hãy ăn đã, ăn thật nhiều rồi sẽ kể tường tận cho Thái Vân cô nương nghe sau!

Quan Thái liếm môi vội nói:

- Nhạc Nhạc, ta ăn trước nhá, đói quá rồi, bao tử của ta trống quá kêu réo rồi, ồ, cái này ngon quá!

Đôi mắt đẹp của Thái Vân tròn trĩnh lên nhìn kiểu ăn uống của bọn họ, lát sau mới hiểu rõ mấy người họ so với mình quả là còn thê thảm hơn nhiều. Hai cô nương xinh đẹp kia không ngờ lại dùng kiểu ăn khủng bố như vậy. Nhạc Nhạc cũng không khiêm nhường tí nào, nhưng gắp ăn xem mới hấp dẫn làm sao. Thái Vân xấu hổ tủm tỉm cười, yên lặng nhìn Nhạc Nhạc, quên luôn là mình vẫn chưa ăn dù là chút rau xanh.

Giang Tiểu Vi lúc này chú ý nhìn xung quanh, thấy Thái Vân dường như ngây ngô bất động, liếc nhìn biểu hiện của nàng ấy liền giật mình hiểu ra là nha đầu kia cũng quý mến ca ca, ca ca quyền rũ như vậy, người khác yêu mến huynh ấy cũng đúng thôi, chẳng phải chính mình cũng rất si mê huynh ấy sao?

Nhạc Nhạc quay đầu thấy Thái Vân đang ngơ ngẩn nhìn mình, cười nói:

- Nàng sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy, sao không chịu ăn đi?

- A, ta có ăn mà, ta đang ăn đó thôi...

Thấy Nhạc Nhạc đột nhiên nhìn được bộ dạng của mình như vậy, Thái Vân xấu hổ quá chẳng biết làm gì, tùy tiện dùng đũa gắp đồ ăn trong một cái đĩa, không may trong đó chẳng còn gì. Nàng "A" lên một tiếng, nhìn lướt về phía Nhạc Nhạc, thấy hắn vẫn còn đang giương mắt nhìn mình, càng xấu hổ thêm, chỉ còn biết cúi đầu chọc đũa vào bát cơm, không dám ngẩng lên gắp rau thịt nữa.

Nhạc Nhạc cười cười, gắp cho nàng vài miếng thịt và một ít rau, rồi nói:

- Mấy ngày không gặp, muội đã gầy hơn nhiều rồi, nếu còn không chịu ăn, ta sẽ đau lòng lắm đó, nào, ăn nhiều vào!

Thái Vân thấy Nhạc Nhạc gắp thức ăn cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hồng lên, nhưng trong lòng thì lại rất vui.

Nàng ăn xong bát cơm đó, mới dám ngừng đũa lên nhìn Nhạc Nhạc. Tiểu Vi ngồi bên cạnh chứng kiến cũng được một phen cười thầm đau cả bụng, thấy Nhạc Nhạc đang bận ăn, nên vừa gắp giúp cho Thái Vân vài món vừa nói:

- Tiểu muội, mấy ngày nay chúng ta còn khổ hơn muội nhiều, người sống trên giang hồ thật không dễ dàng chút nào, sau này cứ đi theo ca ca của bọn ta, huynh ấy đối xử với bọn ta tốt lắm!

Có mỹ nữ như vậy làm thuyết khách, Nhạc Nhạc còn lo gì chuyện thiếu mỹ nhân! Thái Vân cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu nhẹ, không biết là nàng thừa nhận giang hồ có nhiều khổ ải, hay là đáp ứng từ nay về sau đi theo Nhạc Nhạc.

Lúc này từ ngoài cửa có ba đạo sĩ tiến vào, lưng đeo trường kiếm, trên người khoác đạo bào trắng lệ hoa mỹ khoan thai bước vào đại sảnh. Bộ pháp của ba người uyển chuyển, mặt khoan hòa tiêu sái pha lẫn vài phần phong phạm của cao thủ.

Nhạc Nhạc chú ý đến họ chỉ vì trong số đó có một nữ đạo sĩ. Người này tuổi chừng hai bảy hai tám, là người trẻ nhất trong bọn. Khi nàng ta di chuyển, thân thể yêu kiều dao động khiến bộ đạo bào rộng thùng thình cũng lay động không ngừng. Nàng bước đi vô cùng duyên dáng, nhưng sắc mặt lại lạnh lùng. Làn da trắng như ngọc sáng ngời thể hiện sự khỏe khoắn tươi trẻ. Hai người còn lại đều đã ngoài bốn mươi, râu dài đã nhuộm bạc.

Mộ Dung Kỳ ăn đã no, thấy Nhạc Nhạc chăm chú nhìn nữ đạo sĩ kia, miệng nhỏ cong lên, nói:

- Ca ca, đó là những Mặc Sơn đạo sĩ, kiếm pháp nổi tiếng trên giang hồ, rất thích tham gia tranh đấu chốn giang hồ, nam nữ đều có cả. Đa số họ đều vì cầu tiên cầu đạo mà đến Mặc Sơn. Nhưng cũng có không ít những kẻ phú thương giàu có chán mùi trần tục, quyền góp gia sản cống hiến cho đạo. Do đó, nói cho cùng thì họ rất sung túc, địa vị trong giang hồ cũng rất cao.

Nhạc Nhạc thấy ba đạo sĩ gọi món ăn, trong đó có không ít đồ mặn. Thường thì đạo sĩ phải sống thanh đạm, chỉ có rượu là không kiêng, so với hòa thượng còn khá hơn. Nhưng những phú thương đạo sĩ này tu mà cũng chả lo ngại chuyện ăn uống gì cả, nói không chừng cũng đã chơi bời với nhiều nữ nhân, chà chà, nữ đạo sĩ này cũng không tệ lắm, nếu mà...

Nữ đạo sĩ cảm giác được ánh mắt của Nhạc Nhạc, xoay đầu nhìn, thấy Nhạc Nhạc đang dùng ánh mắt tà quái nhìn mình cười, nụ cười đó không lộ ý gì, nhưng khuôn mặt anh tuấn dưới nụ cười đó hấp dẫn đến mức lạ kỳ. Trước kia khi nàng mới hạ sơn, thấy người khác nhìn mình với ánh mắt không mấy hảo ý như vậy thường lập tức nổi giận. Hôm nay, không biết tại sao con giận lại chẳng nổi lên, có lẽ là định lực của nàng cao thâm hơn nhiều rồi chăng? Nàng nghi hoặc không hiểu, nên dù chuyên tâm ăn uống, đầu óc vẫn phảng phất khuôn mặt dụ hoặc đó.

Trong đại sảnh đột nhiên chẳng mấy chốc đã chật kín khách. Điều này làm cho chương quầy cao hứng mồm ngoác ra không ngừng, chạy qua chạy lại chỉ

huy đám tiểu nhị, rồi cũng tự thân chạy vào bếp hỏi làm thức ăn. Người trong đại sảnh đa phần là người trong giang hồ có mang binh khí, có người uống vài chén thì lập tức cao hứng nhiều lời hân lên.

- À, Trương huynh, các người không phải là muốn đến hoàng thành tranh đoạt cuốn "Nguyệt Thần binh pháp" đó sao? Nghe nói các lộ nhân vật giang hồ trên trong cả nước đều kéo về, lần này có thể có nhiệt náo để xem đây?

- "Nguyệt Thần binh pháp" cái gì kia chứ? Huynh đệ chúng ta vì sinh ý mà đến, chứ không phải là vì cái binh pháp gì đó. Bọn giang hồ nhãi nhép chúng ta cần gì cái binh pháp đó chứ, chúng ta đâu có lãnh binh đánh trận đâu?

- Ngay cả "Nguyệt Thần binh pháp" mà người cũng chưa nghe qua à? Hà hà, thôi để ta nói cho người nghe vậy, ừm, lại đây nào, cạ chén trước đã... Nghe nói cuốn binh pháp này là do hai vị khai quốc công thần Hoàng Phong và Hoàng Nguyệt của Phong Nguyệt đế quốc để lại. Bọn họ là hai huynh đệ, Phong thì lo chuyện sát phạt, còn Nguyệt là người bày binh bố trận, hai huynh đệ họ đánh trăm trận trăm thắng bởi vậy mới có được lãnh thổ dài và rộng của Phong Nguyệt Đế Quốc như hiện nay. Sau đó tiên hoàng đã ghi chép lại những trận pháp bố binh chi thuật này rồi viết lên thành một quyển thư sách tên gọi là "Nguyệt Thần binh pháp". Nghe nói lúc trước Thương thị binh biến nổi loạn cũng là vì một trong số họ tìm được binh thư, nên có lòng tin quyết tâm chống cự. Lúc ấy quân lực của Thương thị tuy yếu hơn binh lực của hoàng thất nhiều, nhưng cũng phải mất hơn mười năm mới có thể dẹp yên được họ. Có thể thấy binh pháp đó ảo diệu như thế nào. Nghe người ta nói, không những chư hầu phái cao thủ đến tranh đoạt, mà vài quốc gia lân cận cũng có cao thủ đến tranh, cho nên... lần này chắc chắn sẽ có náo nhiệt để coi đây!

Viên Hôi không rõ liền hỏi:

- Tam công tử, bọn họ nói thật chứ? Cuốn binh pháp đó vẫn còn ở thế gian à?

Tư Đồ Tinh đáp:

- Ừ, hôm qua ta mới nghe được tin "Nguyệt Thần binh pháp" xuất hiện tại vùng phụ cận gần hoàng thành, cho nên chúng ta cần phải nhanh chóng quay về hoàng thành ngay, không thể để người khác đến trước!

Giang Tiểu Vi hỏi:

- Ca ca, chúng ta có cần đi gấp không? Có điều tiểu Kỳ mệt, muội... muội cũng mệt lắm...!

Mộ Dung Kỳ yêu kiều nói:

- Ca ca, muội không muốn đi tiếp nữa, muốn đi huynh phải cõng muội đi...

Quan Thái nhìn trái nhìn phải, cũng ừm một tiếng trong họng, tiếp tục chiến đấu với nửa con lợn sữa quay một cách ngon lành.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ta cũng chưa nói là phải đi, chà chà, hai tiểu nha đầu các nàng nói xem, ta vì cái gì mà phải vội vã hả?

Mộ Dung Kỳ đáp:

- Ca ca không phải không muốn chiếm lấy cái binh pháp đó chứ?

Nhạc Nhạc cười to, uống cạ chén rượu. Mộ Dung Kỳ vội rót đầy chén cho hắn.

Hắn nói tiếp:

- Trừ phi nữ nhân trong thiên hạ này chết hết, còn không ta nghĩ không cần thiết phải tranh đấu làm gì. Hà hà, có hai mỹ nữ tiểu Vi và tiểu Kỳ đẹp như tranh vẽ như thế này đi cùng, ta cần đánh nhau vì cái gì, hà hà. Tiểu Vân nàng tức giận à, còn có nàng nữa. Ta không quên nàng đâu!

- U, quan tâm chuyện của muội làm gì, muội không hề tức giận đâu!

Thái Vân không vui đang cúi đầu, lúc đầu không nghe Nhạc Nhạc nhắc đến tên của nàng, quả thật cũng hơi giận, chút nữa thì chảy nước mắt ra rồi. Sau nghe Nhạc Nhạc bổ sung mình vào, tức thời cao hứng, không còn để tâm tới mấy lời lúc nãy nữa.

Lúc này bọn Tư Đồ Tinh đã ăn xong, trà tiền định đi. Thái Vân vội nói:

- Muội phải theo Viên hộ pháp của Vạn Lý Minh. Sư phụ muốn muội hạ sơn giúp đỡ họ, muội không thể cùng đi với các người rồi. Nhạc Nhạc à, muội đi trước nha...

Nhạc Nhạc nhú mày nói:

- Ta cũng đến hoàng thành, còn phải đến Vạn Lý Minh nữa. Bọn họ đối xử không tốt với muội, lẽ nào lại còn đi cùng bọn họ?

Tiểu Vi cũng nói:

- Đúng rồi, có ca ca đi cùng sẽ chiếu cố cho ngươi. Đi cùng bọn họ, nếu có người khi phụ thì không ai giúp ngươi đâu!

- Ta biết, nhưng sư phụ nói...

Thái Vân thực khó nói đến phát khóc đi được, vừa muốn đi theo Nhạc Nhạc, nhưng lại sợ kháng lệnh sư phụ.

Lúc này Viên Hôi đến gần nói:

- Thái Vân cô nương, chúng ta phải đi rồi, có muốn đi cùng không?

Thái Vân nhìn Nhạc Nhạc ra chiều xin lỗi rồi nói:

- Muội đi trước đây, muội sẽ chờ huynh...

Dứt lời liền chuyển thân đi theo hướng của Viên Hôi.

Nhạc Nhạc cười khỏ, nha đầu kia như vậy là nghe lời sư phụ nói rồi, nhưng đầu óc u tối thật không biết linh hoạt gì. Gã quay sang nói với Viên Hôi:

- Ha ha, Viên hộ pháp, có người chiếu cố cho Thái Vân ta yên tâm rồi. Cần thận nghe, đừng để nàng ta gặp trộm chộm mất đồ nữa, bằng không, hà hà... ta sẽ dễ tức giận lắm. Có Viên hộ pháp bảo chứng, ta tuyệt đối tin. Còn Ngô huynh, lần sau gặp lại sẽ mời người uống rượu, lên đường thuận gió nhé... à... thuận mưa... ha ha!

Ngô Thanh lắc đầu, thực sự không hiểu Nhạc Nhạc, rõ ràng là hắn muốn mình chiếu cố cho Thái Vân cô nương, nói như vậy là ả ý đó thôi, sao lại còn mặc nhiên uy hiếp Viên Hôi cam đoan ở trước mặt hắn, thực là có chút thủ đoạn. Bất quá cái câu cuối cùng "thuận gió thuận mưa" là có ý tứ gì chứ? Ánh dương quang lúc này sáng lạng, ngay cả mây đều không có, thật không có khả năng trời sẽ đổ mưa!

Hắn đứng đối diện Nhạc Nhạc đáp:

- Vương huynh đệ yên tâm, bọn tại hạ sẽ thay người mời khách!

Còn ý tứ rõ ràng là ta khẳng định sẽ giúp người chiếu cố nàng, cứ yên tâm đi.

Ba vị đạo sĩ chợt đứng dậy hỏi:

- Người chính là Vạn Lý Minh Viên Hôi Viên hộ pháp?

Bọn họ ba người đánh giá thần tình diện mạo xanh đỏ tím tái của Viên Hôi, không dám xác nhận nên hỏi.

Viên Hôi biết lai lịch của bọn họ, nên thái độ rất là cung kính:

- Phải, đúng là Viên mỗ!

Đạo sĩ râu dài hỏi:

- Chúng ta cũng phải đến Vạn Lý Minh ở hoàng thành, hay là chúng ta cùng đồng hành vậy?

Viên Hôi nói:

- Ha ha, đương nhiên có thể, chỉ là không biết phải xưng hô với mấy vị đạo trưởng như thế nào?

- Bần đạo Mặc Dương Tử, đây là sư đệ Mặc Sơn Tử, còn kia là sư muội Mặc Linh Tử. Chúng ta thụ chỉ mệnh của sư môn, đến bái kiến minh chủ của Vạn Lý Minh có chút chuyện! Trên đường cùng đi có gì xin hãy chiếu cố cho!

Mặc Dương Tử đáp.

Nhạc Nhạc vừa nghe xong, tự hỏi đây là cái đạo gì vậy, nào là Mặc Dương Tử, Mặc Sinh Tử, Mặc Linh Tử[1]. Quả thật là những cái tên có một không hai mà. Bất quá nữ đạo sĩ có cái tên cũng có chút mùi vị, Mặc Linh Tử, tự mình sinh con thì không cần lãnh của ai cả. Hà hà, sau này cứ về với ta, đảm bảo người không cần phải nuôi hài tử nào của người khác! Hiện giờ công lực của ta còn chưa đạt mức đại thành, sanh con đẻ cái ảnh hưởng tới việc luyện công, bằng không... hê hê... lập tức khiến nàng không có thời gian để nuôi con của người khác nữa đâu!

Đám người Vạn Lý Minh và ba vị đạo sĩ đã đi xa rồi, mà Nhạc Nhạc tại đây vẫn còn cuồng tưởng!

- Ca ca, ca ca, huynh không còn để ý tới muội nữa rồi?

Mộ Dung Kỳ như một con chuột nhỏ làm nũng lắc tay của Nhạc Nhạc:

- Huynh nếu muốn truy đuổi vị Thái Vân cô nương kia, thì chúng ta không cần nghỉ ngơi nữa, bây giờ đuổi theo sau vẫn kịp mà... Hừm, ca ca xấu lắm, chỉ biết theo đuổi nữ nhân thôi, không yêu quý Kỳ nhi chút nào!

- Ô, không có đâu mà, tiểu Kỳ nhi đừng có tức giận, ca ca vừa rồi suy nghĩ việc khác cơ. Đi nào, chúng ta tìm khách phòng nghỉ ngơi cho khỏe!

Nhạc Nhạc thuê hai gian phòng hảo hạng, Quan Thái một gian, còn Nhạc Nhạc và hai nàng một gian. Điều này làm cho kẻ chỉ dẫn phòng thấy thật kỳ quái, thầm nghĩ sao mà hai nữ nhân lại ở cùng một chỗ với một nam nhân. Ài, người ta là phú quý nhân gia nói không chừng vui vẻ một chút, không phải việc chúng ta có thể lý giải. Chỉ cần cho tiền, thì ta quản làm chi cho nhọc xác.

Sau khi Nhạc Nhạc bảo tiểu nhị mang nước nóng lên để tắm xong, liền đưa y bốn trăm lạng bạc, bảo hắn mua dùm bốn thớt chiến mã thượng đẳng màu trắng. Hắn bảo:

- Một con ngựa chỉ khoảng bảy tám mươi lạng, còn lại coi như thưởng cho người. Nhớ kỹ, ta cần ngựa tốt, bằng không...

Nói xong, hắn cầm trong tay một nén bạc, bóp một cái nát thành bụi.

Tiểu nhị thấy công phu như thế liền sợ hãi gật đầu liên tục, đáp:

- Cảm ơn công tử ban thưởng. Tiểu nhân nhất định sẽ làm những điều mà người yêu cầu...

Nói xong cao hứng nhún nhảy vọt ra ngoài.

- Ca, muội không có y phục, còn y phục của Tiểu Vi thì bị rách nát hỏng hết rồi...

Mộ Dung Kỳ buồn rầu tắm ở góc phòng khô nào nói.

Nhạc Nhạc cũng nghĩ vậy. Mọi người ở trên cây mấy ngày, quần áo te tua, nhàu nát cả, bèn đi luôn ra ngoài tìm một lão bản nướng, đưa cho bà ta hơn trăm lạng bạc, nói chiều cao và vóc dáng của mọi người, yêu cầu bà ta chọn hộ vài bộ y phục, ngay Quan Thái cũng có.

Khi Nhạc Nhạc quay trở lại trong phòng, nhìn thấy hai mỹ nữ đang ngồi trong bồn tắm, sắc tâm đại động, nhưng trong bồn tắm chỉ có chứa được hai người, nên Nhạc Nhạc chỉ có thể đứng ngoài nhìn cho no mắt, sắc mặt ngệt ra. Hai mỹ nhân duyên dáng liên tục gọi to, nhất định là đang mong muốn bị hắn "kính bạc".

Nhạc Nhạc nhìn thấy dáng vẻ đầy đặn của Mộ Dung Kỳ, ca ngợi:

- Tóc của Kỳ nhi thật hấp dẫn, đặc biệt rất thích hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn này, chà chà, dáng người của Tiểu Vi cũng đầy đặn quá. Những vết sẹo trên lưng thật trông như là một họa đồ vậy, da thịt thật sự thanh tú a...

Tiểu Vi hỏi:

- Ca ca, trời hình như nổi gió, không biết sẽ có mưa không?

- Đương nhiên là sẽ có rồi, nhưng không nhỏ đâu, hà hà, cơn mưa này kéo đến, trời Giang Bắc sẽ chuyển lạnh đây. Cơn mưa này đến thật đúng lúc, khiến cho mấy kẻ ngu biến thành gà ướt nhẹp hết, chỉ có Thái Vân của ta là đáng thương thôi! Không chịu nghe lời ta, âu cũng nên để cho chịu khổ một chút!

Mộ Dung Kỳ kêu lên:

- Ca ca, nếu trời mưa thực sự, thì huynh thật là lợi hại nha! Ca ca, sao huynh biết được?

- Ha ha, cái đó là bí mật!

- U, muội muốn biết mà, không được chạy, mau nói cho muội biết đi!

Tiểu nhị đi mua ngựa đã trở lại, thấy Nhạc Nhạc xuống lầu, cười cầu tài bước lại đón:

- Công tử gia, ngựa buộc trong chuồng cỏ, tuyệt đối là giống ngựa tốt, để tôi dẫn công tử đến xem.

Nhạc Nhạc gật đầu, theo hắn đi vào chuồng ngựa, thấy bốn con bạch mã cao lớn, thật đúng là thần mã, lại thấy lão bản nướng ôm quần áo đến, từ xa đã nói to:

- Công tử gia, ta may mấy bộ quần áo chống thấm, ngay cả một giọt nước cũng không thấm vào được, bốn bộ bạch y, đều được lựa chọn theo yêu cầu. Hai trai hai gái, a, đây là số ngân lượng thừa... a.. cảm ơn công tử gia, công tử gia thật sự là hào phóng!

Nhạc Nhạc cười thầm "Có tiền là biến ngay thành đại gia!" Lại nhớ tới những chuyện động lòng ở kỹ viện Noãn Tâm lâu tại Lạc Thành lúc trước, chẳng biết Tiểu Nguyệt giờ ra sao, có tiền nhưng lại không mua được tự do cho chính mình, thật sự là không hiểu nổi.

Gã đưa cho Quan Thái một bộ y phục, rồi quay về phòng. Hai thân thể trần truồng trắng muốt đang nằm trên giường to trong phòng, thấy Nhạc Nhạc quay về, tuy có chút xấu hổ, nhưng vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh, không đắp chăn che đậy gì. Nhạc Nhạc đưa y phục cho hai nàng, rồi nói:

- Các nàng bộ tính dụ hoặc ta ư?

- Hi hi, cái đó thì... có! Ca ca, thân người huynh đẹp quá! Huynh vẫn chưa tắm ư.

Có nước ấm, Nhạc Nhạc nhanh chóng rửa ráy khắp người, lau khô lên giường, ôm lấy hai thân thể mềm mại ấm áp vào lòng. Bên ngoài trời đã nổi cơn mưa lạnh gió thu, người đi đường đột nhiên bị lạnh như vậy cũng khó có thể thích ứng. Gió cuốn mọi thứ tung bay, như có lời nguyện rửa xuyên qua mưa gió. Dòng nước mưa chảy ào ào qua đường nhỏ, cuốn về khe rãnh.

Tiểu Vi lắng tai nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, có chút lo lắng hỏi:

- Ca ca, bên ngoài mưa to thật, huynh nói xem bọn Thái Vân cô nương thế nào rồi?

Mộ Dung Kỳ nói:

- Nếu đi theo ca ca, thì nàng ta sẽ không bị xui như thế, bây giờ bọn họ nhất định đi trong mưa, muốn đến tiểu thành phía trước bằng ngựa cũng mất hai canh giờ mới tới được, hai canh giờ, ha ha... Ca ca, sao huynh không nói gì vậy?

Nhạc Nhạc suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Nghỉ một canh giờ, sau đó chúng ta sẽ cưỡi ngựa mà đi. Các nàng nếu không chịu nghỉ ngơi, thì chớ có trách ta!

Mộ Dung Kỳ giận dữ nói:

- Hừm, ta biết ca ca đang nghĩ tới à Thái Vân đó. Ta và Giang Tiểu Vi tỷ tỷ cũng chưa có một lần, chỉ là muốn tắm gội mà thôi. Nếu ca ca vẫn còn nghĩ tới nàng ấy, thì giờ chúng ta đuổi theo nàng ấy đi!

- Ai da, tiểu Kỳ nhi của ta tức giận rồi, hãy để ta an ủi cái nào...

- Ui, đại sắc lang... đừng có động nha... A... !

Thanh âm của Mộ Dung Kỳ dần dần không rõ, trong phòng chỉ còn lại âm thanh như khóc như rên.

Nhạc Nhạc sau khi hí lộng Mộ Dung Kỳ rồi, liền áp lên người Giang Tiểu Vi:

- Tiểu Vi, tới nàng, để ca ca yêu nàng lâu chút nghe!

Giang Tiểu Vi nhắm hờ mắt lại, lo lắng nói:

- Ca ca, chàng có thật yêu thương thiếp chứ, hay chỉ vì thấy thiếp đáng thương, nên mới ở cùng một chỗ với thiếp. Không phải là trêu đùa thiếp chán chê rồi rũ bỏ chứ?

Nhạc Nhạc ôn nhu hỏi:

- Tiểu Vi, hảo muội muội, sao muội lại nghĩ vậy? Ca ca làm vậy muội không cao hứng ư?

- Nhưng, huynh vốn có quá nhiều nữ nhân rồi. Hơn nữa ai so với muội cũng hấp dẫn tươi trẻ hơn, ngoài ra trên người muội toàn là sẹo, nhất định huynh chẳng vui vì gì đâu... Nếu một ngày nào đó huynh không muốn muội nữa, muội chắc không sống nổi quá... ca ca, huynh sẽ không rời khỏi muội chứ?

- Ca ca thề với muội, vô luận sau này ta có bao nhiêu nữ nhân, ta đều yêu nàng, không làm tổn thương nàng... vĩnh viễn không phụ bạc nàng! Ca ca lúc đầu đã rất thương muội, giờ càng lúc càng thích muội, thích cái lém lỉnh, khéo léo, và kiên cường của muội, cái gì cũng thích hết!

- Ca ca, muội muội đã sai, từ nay về sau không dám hoài nghi huynh nữa! Ca ca.

Tiểu Vi động tình xiết chặt Nhạc Nhạc. Lời của tình nhân cùng với những cử chỉ ái ân quả là có tác dụng. Nàng mê man trong thế giới ái tình, thốt:

- Ca ca, yêu muội nhiều nữa vào!

Nhạc Nhạc hôn đôi môi đỏ mọng dịu dàng thơm tho của nàng, đến dải tai trắng trẻo mềm mại của nàng, rồi lần tới cái cổ tuyết yêu kiều của nàng, sau đó hần mạnh bạo xâm nhập cơ thể nàng. Hoan lạc lên đến cực điểm chỉ còn nghe thấy những tiếng kêu như ai oán như sung sướng, khiến cho Mộ Dung Kỳ đang mơ màng cũng tỉnh dậy.

Lúc này nàng trở thành đối tượng luyện võ, mục tiêu luyện võ chính là Huyền âm cung. Chẳng mấy chốc nội thể nàng co thắt điên cuồng, Huyền âm cung sau đợt co thắt, chịu không nổi mở cửa bùng ra. Nhạc Nhạc nghênh đón toàn bộ dòng khí lưu đang tiết xuất từ nơi sâu thẳm nhất trong người nàng. Dòng khí lưu này vốn đã tích chứa từ rất lâu, vì từ khi trải qua nhục dục tới giờ, nàng mới được hưởng lần thứ hai. Lần đầu tiết xuất ở trên cây, chính là do Nhạc Nhạc dùng chân khí nuôi dưỡng và kích thích, tăng cường lực cho nàng. Lần này đã đến phen thu hoạch, nên có bao nhiêu nàng đều dâng hiến bấy nhiêu cho gã. Từng dòng khí lưu tiết ra, cũng là lúc từng dòng nhu lực đó theo công pháp Ngự Nữ Tâm Kinh được hút dẫn tiến nhập vào nội thể Nhạc Nhạc. Cho đến dòng khí lưu cuối cùng thì nàng mệt mỏi ngất đi. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Mô Dung Kỳ lên nhìn cảnh đó hồi lâu, lại tiếp tục động tình, thì thầm nói:

- Ca ca, muội muốn nữa, ở chỗ đó tự dừng lại khó chịu rồi!

[1] Tác giả chơi chữ: Mạc Dưỡng Tử = không nuôi con, Mạc Sinh Tử = không sinh con, Mạc Linh Tử = không nhận con.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hãm hại (Thượng)

Nhạc Nhạc thu thập hai nàng đầu vào đấy, mới cho mưa tạnh mây tan. Sau mỗi lần hợp hoan, tinh thần gã tăng lên gấp trăm lần. Đây chính là diệu dụng của Ngự nữ tâm kinh, càng chiến càng mạnh. Mặc lên người bộ y phục mới may bằng chất liệu thượng hạng thật vừa vặn, hắn đi ra cửa, nhìn sắc mây và hướng gió, biết chỉ chốc lát nữa là mưa tạnh gió hòa. Hắn biết mưa trong tiết này chỉ dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục, do đó cần lợi dụng thời đoạn mưa tạm thời ngừng này mà mau tìm đến một tòa thành nào đó.

Không nghĩ ngợi gì nữa, hắn quay lại giường đánh thức hai nàng:

- Hai con cừu nhỏ, mau dậy còn khởi hành nữa!

- Ca ca, huynh không mệt sao?

- Ô đúng rồi! Ca! Bọn muội cảm thấy toàn thân xương cốt đều rã rời cả!

Nhạc Nhạc nhủ thầm "Lần đầu ân ái sẽ khiến công lực các nàng tăng cao. Ở những lần sau thì Ngự Nữ công pháp sẽ từ từ thu hồi chân khí của các nàng! Hắc.. hắc! Một thứ công pháp ti bỉ, nhưng ta thích nó!"

Nghĩ thì vậy, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Nếu các nàng không chịu nổi mệt nhọc, sau này ta không làm vậy cùng các nàng nữa, hừ..!"

Vừa nói, gã vừa lắc đầu như muốn li khai.

Hai nàng sợ rúm người, gấp rút nói:

- Ca ca! Đừng mà! Chúng muội dậy ngay đây mà!

Bọn họ sao có thể kháng cự lại thứ tư vị tiêu hồn ấy chứ? Nhạc Nhạc biết rõ điều ấy, nên lấy đó mà dọa hai nàng.

Nữ nhân tuy có thể nhanh chóng mặc y phục, nhưng để trang điểm thì cần phải mất nhiều sức lực. Nhạc Nhạc cũng đã tính đến điểm này, nên đã đánh thức hai nàng sớm hơn hai khác. Lướt nữ toàn thân vận bạch y, mặt điểm qua một lớp phấn, khiến cho nét mỹ lệ sẵn có đều hiển lộ hết ra ngoài. Nhạc Nhạc tuy cùng họ trải qua mấy đêm xuân tiêu mưa gió, nhưng tới tận bây giờ mới thật sự thấy được phong tư dụ người của hai người. Gã ôm hai nàng hôn say đắm một lúc rồi ngừng lại. Nếu không kịp ngừng, chỉ sợ đất trời sẽ lại nổi cơn sấm chớp, rồi lại diễn ra từng trận mưa gió âm ỉ tựa tối qua.

Sau khi hai nàng nếm mùi ân ái, vẻ nhu mì càng kinh nhân, khiến Quan Thái ồ lên kinh ngạc, sừng sốt hồi lâu mới thốt lên lời:

- Mẹ ơi! Đây chẳng phải Mô Dung cô nương sao, sao đẹp lung linh như nước hồ thê này, không khái trước đây ta đã nhìn nhầm chứ? Tiểu Vi muội không phải là đẹp lên rất nhiều sao, tinh thần cũng tốt hơn nhiều nữa à!

Nhạc Nhạc cười lớn:

- Ha... Ha...! A Thái à! Mặc dù nhân lực của huynh hơi kém nhưng bản lĩnh nịnh nữ nhân quả không tệ! Huynh xem này, mới có nói mấy lời vậy thôi mà đã khiến hai nha đầu hoan hỉ phát điên đấy. Sau này huynh thích cô nương nào, cứ nói với đệ, đệ bắt động là được, vì bằng bản lĩnh của huynh vừa rồi, khó có sẵn sàng bị huynh lừa đấy!

Quan Thái lắc đầu đáp:

- Theo đuổi cô nương sao có thể lừa dối họ chứ. Lừa dối người khác là điều ta không thể làm. Chúng ta đi thôi, có ngựa tốt như thế, trời vừa tối là chúng ta có thể đến nơi rồi!

Mưa tạm ngừng rơi, bốn người bạch y phiêu hốt, cỡi trên bạch sắc tuần mã, phi nhanh trên cỏ đạo thanh sơn. Tục ngữ có câu: "Nhược tường tiểu, nhất thân hiếu!"[1] Dung mạo bốn người này không tẻ, người kém nhất chính là Quan Thái cũng khá khôi ngô. Lúc này tại khách sạn, hấn cũng đã nhanh tay rửa ráy sạch sẽ, mùi vị tỏa ra cũng đầy vẻ nam tính.

Khí trời trở lạnh, nhưng bốn người đều có nội lực thâm hậu. Không khí mát mẻ khiến lòng người phóng khoáng vô cùng. Nhạc Nhạc có nói qua, trời vừa tối nhất định sẽ có mưa to. Bốn họ không dám tham lam ngoạn cảnh, toàn lực thúc ngựa tiến tới.

Bốn người mất nửa thời thần đề tới Tiểu thành phía trước, cũng là lúc màn đêm buông xuống. Nhạc Nhạc thúc ngựa đi thẳng tới khách điểm lớn nhất trong thành. Nếu Tư Đồ Tinh muốn nghỉ đêm, nhất định sẽ tìm tới chỗ xa hoa to lớn nhất. Bốn người tới trước khách sạn, giật mạnh cương ngựa, tuần mã liền hí vang. Hiệu lệnh dừng bước vừa cất lên, đã có tiểu nhị nhanh chân đón lấy cương dắt ngựa đi. Bốn người thân mặc bạch y, phong lưu tiêu sái bước vào sảnh lầu chuyên dùng cho ăn uống. Nam thì tuần tú, nữ đẹp lạ lùng, khiến cho toàn bộ ánh mắt khách nhân đều đổ dồn về phía họ.

Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn khắp phòng, đa phần đều là nhân vật giang hồ, không ít người mang theo binh khí. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở một bàn bày đầy đồ ăn còn chưa động đến, hiển nhiên là mới dọn chưa lâu. Nhạc Nhạc cười rạng rỡ nói:

- Ô! Đây chẳng phải là Tư Đồ công tử hay sao. Thật là trùng hợp nha, không ngờ được gặp lại ở đây. Y phục của huynh sao lại ướt sũng thế kia, cả đầu tóc cũng... không biết có phải các người vừa rớt xuống nước hay không? Nhưng mà trên đường tới đây ta đâu có gặp qua sông dài hồ rộng gì đâu, hắc hắc, thật là kì quái!

Tư Đồ Tinh cả kinh nhìn hai vị tuyệt sắc mỹ nữ đi cạnh gã, nửa ngày cũng không hiểu ẩn ý trong lời nói của Nhạc Nhạc. Nhưng hai tên vệ sĩ trung niên bên cạnh hấn thì đã động nộ:

- Ngươi đắc ý cái gì chứ, chúng ta chỉ là gặp mưa mà thôi!
- Vị tiểu huynh đệ này, thấy chúng ta bị mưa ướt hết, ngươi có vẻ rất vui về đó nhỉ!

Mặc Linh Từ, một trong ba vị đạo sĩ, nhìn Nhạc Nhạc pha chút hừ ý, mặt không lộ biểu tình gì.

- A! Vị nữ đạo trưởng này, ta quả thật rất vui, sao người lại nhận ra được thế? Người cũng thấy tiểu tình nhân của ta cũng mắc mưa mà, bộ dạng thật khó coi, không biết có phải là Thái Vân hay không nữa. Muốn nàng ở cùng với chúng ta, nàng lại thích dầm mưa, hắc hắc, ta sợ nàng lâm bệnh nên đặc biệt tới hỏi thăm đây. Hắc hắc, xác thực là hiện giờ ta rất vui!

Nói xong, không thèm quan tâm đến thái độ chúng nhân, Nhạc Nhạc bước đến ngồi xuống bàn gần đó do Tiểu Vi đã chọn sẵn, rồi quay sang bảo tiểu nhị mang đến một vỏ mỹ tửu, lại căn dặn hấn mang tới cho Ngô Thanh.

Tiểu nhị đáp lời chạy tới bàn của Tư Đồ Tinh hỏi:

- Các vị đại gia, vị nào là Ngô Thanh ạ?

Ngô Thanh cười khỏ, hiểu ngay cái ý tổng tửu của Nhạc Nhạc:

- Là ta, cứ để rượu ở đây là được!

Tiểu nhị liền mang rượu đến, sau đó chạy về phía Nhạc Nhạc báo cáo. Nhạc Nhạc quay về phía Ngô Thanh đưa tay nâng cốc biểu thị hai người cùng cạn chén.

Tư Đồ Tinh nghi ngờ hỏi:

- Ngô Thanh! Ngươi và hấn trước đây dường như rất thân quen thì phải, ta thấy hấn có vẻ rất tốt đối với ngươi!

Ngô Thanh cung kính đáp:

- Trước giờ ta chưa từng gặp qua hấn. Lần đầu tiên ta và hấn gặp mặt là tại thọ yến của Tiên Vu thế gia. Tôi cũng giống như công tử vậy, chỉ mới gặp qua hấn có vài lần. Người này thật khiến người khác nhìn không thấu. Trưa nay lúc chúng ta bắt đầu đi, hấn đã biết trời sẽ đổ mưa, nên có nhắc nhở tôi, nhưng lúc đó tôi tịnh không để ý đến lời này!

- Ô? Sao có thể được chứ? Trừ phi chỉ là ngẫu nhiên, bằng không hấn quả thật có phép thần thông?

Trong ánh mắt chúng nhân hiện rõ vẻ khó tin.

Ngô Thanh nói:

- Thật đó! Chúng ta trên đường gặp mưa lớn khiến ta không thể không tin hấn nói thật!

Viên Hối rầu rầu nói:

- Người này thật là đáng sợ!

Mặc Linh Từ thông thả nói:

- Ta nhìn không ra hấn có chỗ nào đáng sợ, điên điên khùng khùng thì có. Hấn có phải là rể của Tiên Vu thế gia không?

Tư Đồ Tinh nhớ tới thù hấn lúc trước, oán hận nghiêng răng nói:

- Hừm! Quân chuyện hấn làm gì, chờ khi đến hoang thành, hãy coi ta thu thập hấn như thế nào!

Ngô Thanh trầm nghĩ, chỉ cần không dây tới hấn, tự nhiên hấn sẽ không kiếm người gây chuyện. Bất quá nhìn bộ dạng Tư Đồ Tinh, Ngô Thanh chỉ còn biết im miệng không dám hé răng.

Lúc này ngoài trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, ầm ầm ừng ừng, chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghi hoặc "Nhạc Nhạc có đúng là xảo hợp không, hấn vừa tới thì trời lại đổ mưa rồi?"

Lúc này tại bàn của Nhạc Nhạc, Mộ Dung Kỳ cười lớn:

- Ca! Quả thật trời mưa rồi. May mà chúng ta tới được đây, bằng không cho dù có chân khí hộ thể thì cũng sẽ bị mưa làm cho mệt chết mất...

Sau khi ăn xong, mọi người đều quay về phòng nghỉ ngơi. Hai nữ nhân cười ngựa cả ngày cũng đã mệt, về đến phòng là ngủ vùi. Nhạc Nhạc nằm giữa hai người, trần trọc không thể chợp mắt. Hấn nghĩ, nếu có thể tìm thấy Nhược Tuyết, nàng có lẽ cũng không thể bỏ việc báo thù. Nhạc Nhạc hiểu rất rõ tính tình của nàng, mặc dù nàng rất nghe lời hấn nhưng với tính khí quật cường, khi nàng đã quyết thì không gì có thể thay đổi được. Hấn tự nghĩ bản thân mình liệu có thể giúp nàng báo thù không?

Thù của sư phụ có thể từ từ giải quyết, bởi vì Viên Hôi không đáng để ta động thủ. Sau này có thể từ từ dày vò cho hấn chết. Nhưng để tiêu diệt Vạn Lý Minh, áp lực đè ra cho Nhược Tuyết quả thật là lớn. Nàng phải đánh đuổi Địa Ngục Môn chiếm lại Thiên Nhai Giác, rồi độc kháng Vạn Lý Minh cùng Đào Cốc.

Vạn Lý Minh luôn tự thị là bạch đạo liên minh, nếu ngang nhiên công kích Vạn Lý Minh, chính là tự mình trở thành công địch của bạch đạo. Chỉ cần phân khai Vạn Lý Minh và bạch đạo võ lâm, mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Căn cứ vào phân tích của mình và của người khác, biểu hiện bề ngoài Vạn Lý Minh dù rất quang minh chính đại, nhưng đằng sau thì toàn trò vô lại bỉ ổi, nam trộm cướp gái lăng lòn. Chuyện không ai dám đứng ra vạch trần bức màn bí mật này chính là vì sợ thế lực lớn đứng sau lưng bọn chúng đẩy thôi!

Tư Đồ Tinh sống thọ tới tận bây giờ, đều là do có cao thủ Vạn Lý Minh hộ tống. Chúng đơn thuần chỉ làm chó săn cho Tư Đồ thế gia. Chỉ cần Tư Đồ thế gia có chuyện thì Vạn Lý Minh cũng chẳng còn. Đến lúc đó mà tấn công, Vạn Lý Minh coi như xong.

Bất quá để hoàn thành việc này cũng không phải là dễ dàng gì. Lần này không biết Nguyệt Thần binh pháp có phải là khởi nguồn của mọi loạn động không?

Nhạc Nhạc đang nghỉ ngơi đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy phòng bên có tiếng kêu thét của nữ nhân. Tiếng thét đó ... đích thị là tiếng của Thái Vân!

Nhạc Nhạc vội mặc y phục rồi chạy vội sang, phá cửa xông vào, thấy Thái Vân đang lửa thế hơn phân nửa. Phần áo phía trên bị xé nát, sắc mặt đỏ ửng, đang cố sức đẩy Tư Đồ Tinh đang đè trên người nàng ra. Nhạc Nhạc đại nộ, Tư Đồ Tinh đột ngột chuyển thân lách tránh, phóng vút ra ngoài cửa.

Thái Vân nhu nhược bắt lực khóc lớn:

- Nhạc Nhạc, hấn... người muội không còn chút khí lực nào... Hấn bắt ngờ tiến tới... Chuyện giữa chúng ta không còn gì nữa rồi... hu hu...

Nhạc Nhạc vừa liếc sơ đã biết nàng trúng xuân dược. Vừa định đến an ủi, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chân của rất nhiều người vọng đến, chính là Tư Đồ Tinh dẫn bọn thủ hạ xộc tới. Nhạc Nhạc cúi áo khoát lên người Thái Vân, dịu dàng nói:

- Ta biết, chuyện này không liên quan gì đến muội!

Tư Đồ Tinh kêu lớn:

- Dâm tặc ở đây, mau tới bắt hấn...

Nhạc Nhạc trầm nghĩ "Không hay, mắc mưu rồi!"

Quả nhiên Mặc Sơn tam đạo sĩ cùng rất nhiều nhân sĩ giang hồ ủa tới. Có người còn kêu lên:

- Dâm tặc độc ác, còn không mau ra đây chịu chết!

Tư Đồ Tinh cười nói:

- Vương Nhạc Nhạc, ta sớm biết người đối với Thái Vân cô nương có mưu đồ bất hảo. Hiện tại nhân chứng rõ ràng, người còn không buông tay chịu trói?

- Đúng rồi, Giết hán đi! Ai cũng có quyền tru diệt dâm tặc!

Mặc Dương Tử hét lớn:

- Niên kỉ của ngươi còn trẻ, ngoại hình không đến nỗi nào, không ngờ làm chuyện bỉ ổi như thế. Hôm nay không chém ngươi chết dưới kiếm này không xong!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hãm hại (Hạ)

Nhạc Nhạc khẽ lắc đầu rồi gượng cười nói:

- Các vị thật nghĩa khí, đêm khuya không ngủ lại ở đây mai phục bắt ta, thật không tưởng được? Nhưng hi vọng các vị đừng để cho kẻ khác lợi dụng, thật ra các vị chỉ cần hỏi cô nương này thì sẽ biết kẻ nào gây ra chuyện thôi!

Nhạc Nhạc quay đầu lại kêu Thái Vân:

- Thái Vân, Thái Vân.

Không có tiếng trả lời, trong đầu nghĩ chuyện này quả không đơn giản, thật không ngờ được lực lại mạnh đến vậy, muốn hại chết người ta mà!

Thái Vân mi mắt khép hờ, trong miệng ú ớ không nói lên lời, đầu óc quay cuồng, toàn thân vô thức uốn éo trên giường, hai tay như muốn xé nát quần áo đang mặc trên người hiển nhiên là hóa dục trong người nàng đang bạo phát. Nhạc Nhạc liền dùng chân bực lấy người nàng nói:

- Nàng ấy hiện tại thần trí không tỉnh táo, lúc này không thể nói gì được, bây giờ ta phải mang nàng ấy đi chữa trị, phiền các vị mau tránh đường!

- Ha ha ha, đây là tiểu dâm tặc tốt nhất mà ta đã từng gặp qua. Ngươi bị bắt tại trận còn muốn mang con gái người ta đào tẩu. Hảo tiểu tử! Ngươi thực có dâm lực đó!

- Tránh đường!

Nhạc Nhạc giận dữ thét, lạnh lùng đưa mắt nhìn đám nam nhân trước mặt. Lúc này Thái Vân nằm trên tay Nhạc Nhạc khẽ rên rỉ, âm thanh càng lúc càng gấp rút, hạ thể nàng đồng thời cũng bắt đầu có phản ứng.

- Nàng ấy hiện tại trúng phải dâm dục, thần trí bất minh, căn bản không thể nói chuyện, cần phải lập tức được chữa trị, nếu không dục hóa công tâm lúc đó thật không gì cứu được!

- Ồ! Ngươi nói đi là đi, vậy không phải quá tiện nghi cho ngươi sao!

- Đúng rồi, một cô nương đẹp như thế sao có thể để cho ngươi làm vãn dục chứ!

- Ha ha, nếu vậy thì ai nào?

Nhạc Nhạc nổi giận rồi cười lớn, nhãn thần lạnh lùng nhìn đám người tự xưng quân tử này, Nhạc Nhạc bỗng nhận ra đám người Vạn Lý Minh hoàn toàn không có mặt ở đây, có lẽ Tư Đồ Tĩnh đã phái chúng đi làm việc khác rồi chăng.

Nhạc Nhạc quay về phía tên đại hán hung dữ quát:

- Các ngươi không cần nói nữa, thử nói xem ai có thể giải độc cho cô ấy?

- Cái đó.... dù sao thì cũng không để ngươi giải độc cho cô ta được.

Một tên thủ hạ khác của Tư Đồ Tĩnh lên tiếng tiếp:

- Dù sao cũng không thể để cho ngươi giải độc... cứ để Tư Đồ công tử giải độc là được, bây giờ Tư Đồ công tử là người giàu có và trẻ tuổi nhất ở đây, tương lai có thể chiếu cố tốt cho Thái Vân cô nương!

- Ha ha ha! Thì ra đây mới là mục đích thật sự của các vị, bắt quá ta không đồng ý. Thái Vân là người con gái ta yêu, sao có thể nhường cho kẻ khác chiếm tiện nghi của nàng chứ?

Nhạc Nhạc chậm rãi nói, đồng thời quát lên:

- Ta nhắc lại lần nữa, tất cả tránh ra cho ta!

Mặc Linh Từ thấy Nhạc Nhạc trên tay ôm nữ nhân, gương mặt lạnh lùng không chút sợ hãi đối diện với chúng nhân, đôi mắt đẹp của nàng thoáng hiện lên thần sắc phức tạp.

Thái Vân vẫn không ngừng phát ra những âm thanh tiêu hồn đâm đặng, chưa kể cái lưỡi mềm ướt của nàng không ngừng làm khô khuôn mặt Nhạc Nhạc.

- Ca ca, đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Mộ Dung Kỳ cùng Giang Tiểu Vi cũng vừa tới nơi, Quan Thái cũng ở phía sau hai người.

Nhạc Nhạc gọi lớn:

- A Thái!

Quan Thái đáp lời:

- Ta ở ngoài này!

Nhạc Nhạc hét lớn:

- Nếu họ không tránh đường, giết hết cho ta, kẻ nào cản đường giết kẻ đó!

Quan Thái quát lớn:

- Tránh ra!

Từ Dương đao xuất ra, đao khí tung hoành, hồng quang hỏa nhiệt bạo phát khiến những người đứng trước phải lùi lại phía sau.

Nhạc Nhạc vận hộ thể chân khí, một màn quang mang hồng phấn rực rỡ xuất hiện bao trùm lấy Thái Vân, đồng thời Nhạc Nhạc sát khí tràn ngập. Chúng nhân mắt thấy võ công của Nhạc Nhạc thâm nghị tiểu tử này hộ thể chân khí lại mang một màu hồng, thật là một tâm pháp kì dị. Bên ngoài còn có tên tráng hán kia với sát khí dày đặc, thanh đao trên tay hắn tuyệt không phải là thứ dễ trêu vào, bây giờ còn không nhanh chân đào tẩu còn đợi đến bao giờ. Hiện tại bản thân trong gang hồ chỉ ở cấp nhị lưu tam lưu, căn bản dựa vào Tư Đồ gia để tìm chỗ đứng, nhưng trên chốn võ lâm chủ yếu dựa vào thực lực để nói chuyện, căn bản đâu dựa vào gia thế.

Hiện tại chỉ có Tư Đồ Tinh và hai hộ vệ cùng với Mặc Sơn tam đạo sĩ.

Mộ Dung Kỳ cùng Giang Tiểu Vi cũng đã vào tới đây, hai nàng cất tiếng hỏi:

- Ca, huynh có sao không? Thái Vân bị sao vậy?

- Ta không sao, chỉ là cái đám hỗn đản thị phi bắt phân này gây ra chút phiền phức! Đưa kiếm cho ta! Giết!

Nhạc Nhạc tiếp lấy Truy Tâm kiếm, kiếm khí lập tức phong tỏa thân thể Tư Đồ Tinh. Thật ra Tư Đồ Tinh võ công cũng không tồi, chỉ có điều lúc này trên tay không có một tác sát, thủ hạ bên cạnh cũng tay không đối địch. Mộ Dung Kỳ đối đầu với Mặc Linh Từ, Giang Tiểu Vi đối phó Mặc Sơn Từ, Mặc Dương Từ cũng bị đao khí của Quan Thái bao phủ, một trường giao đấu âm thầm triển khai.

Kiểm pháp của Nhạc Nhạc căn bản không có chiêu thức cụ thể nào, kiếm đến sinh chiêu, vô chiêu sử kiếm, có thể thấy đây chính là cảnh giới vô chiêu của cao thủ nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn thiếu, đối phương lại nhận thấy được sự bất thường này nên Tư Đồ Tinh lập tức tấn công, hai tên thủ hạ cũng bao vây lấy Nhạc Nhạc khiến hắn phải thu kiếm về bảo vệ lấy thân, nếu không phải thân pháp có chút thành tựu thì hắn đã sớm bị đá bại rồi.

Giang Tiểu Vi sử dụng loan đao, đao quang ào ạt tỏ ra không chút kém cạnh Mặc Sơn Từ, Mặc Sơn kiếm pháp vừa hoa lệ vừa chất phác, nhất thời khó phân cao thấp. Trong khi Mộ Dung Kỳ công lực đại tăng, chân khí xoay chuyển một cách kì dị khiến Mặc Linh Từ không sao triển khai kiếm chiêu cho được, nhiều lúc suýt chút nữa bị chính kiếm của mình đã thương, thật khiến nàng kinh tâm. Trong lòng thâm nghị rõ ràng một vị cô nương chỉ mới mười mấy tuổi, sao có thể có công lực thâm hậu nhường này, sao lại có thể chứ, hơn nữa lực đạo kì dị này nhiều lần khiến cho kiếm quay lại tấn công mình, đây đích thị là tuyệt học của Mộ Dung thế gia "Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân".[1]

Mặc Linh Từ tâm thần hoảng loạn, bị chính kiếm của mình đã thương, thật sự đau muốn chảy nước mắt.

Quan Thái đao lực uy mãnh, đao chiêu bức nhân, Mặc Dương Từ kiếm pháp đã đại thành, có công có thủ, mặc dù ban đầu Quan Thái chiếm được thượng phong nhưng do nội lực không đủ nên dần dần cục diện hai người trở thành bình thủ. Nhưng Mặc Dương Từ đối với đao pháp của Quan Thái thập phần kinh ngạc vội quát hỏi:

- Quan Thanh Phong là gì của người?

Quan Thái ngạc nhiên nghĩ "Đánh thì cứ đánh, hấn còn thắc mắc cái gì."

Dù vậy vẫn đáp trả:

- Chính là gia sư!

Mạc Dương Từ thầm nghĩ "Sao có thể chứ, ta mấy năm không hạ sơn, giang hồ lại xuất hiện nhiều thanh niên cao thủ quá, người này đã có được năm thành đạo pháp chân truyền của Quan Thanh Phong, nội lực tuy chưa đủ hóa hầu nhưng sau này so với Quan Thanh Phong e rằng còn lợi hại hơn! Nhưng hấn sao lại cùng với đám tặc ở một chỗ, nhưng... đám tặc lại chính là nữ tể của Tiên Vu thế gia, thật đau đầu à! Ai da, sư muội đã bại rồi, nha đầu kia lại có khả năng thắng được sư muội, thật sự lợi hại mà!"

Một mình Nhạc Nhạc bị ba người vây đánh, tình trạng hết sức nguy hiểm, chân khí hộ thể mặc dù có khả năng bảo vệ nhưng trước chiêu pháp mãnh liệt của đối phương cũng thật khó duy trì, Tư Đồ Tĩnh còn thâm hiểm hơn khi chỉ đánh về phía Thái Vân. Nhạc Nhạc miễn cưỡng chịu đựng song chiêu của đối phương, tuy chiêu kinh chỉ đánh trúng hộ thể chân khí nhưng cũng khiến toàn thân chấn động khí tức chạy loạn, hậu bối hấn trúng chiêu nên thân thể không thể khống chế được liền lùi về sau hai bước, vừa đứng lúc đứng trước chiêu phong Tư Đồ Tĩnh, chiêu kinh mang theo tiếng gió nhằm hướng Thái Vân đánh tới, thật vô pháp tránh né.

Mộ Dung Kỳ song thủ huy động, chân khí đẩy lên mức cực hạn hút lấy kiếm của Mạc Linh Từ đồng thời xuất liền mười chiêu. Mạc Linh Từ đành quăng kiếm để bảo vệ bản thân, kiếm vừa rơi xuống đất đã bị Mộ Dung Kỳ nhanh chóng lao tới điểm huyết, Mộ Dung Kỳ đang đắc ý định trách mắng vài câu, đột nhiên nghe thấy sau lưng Nhạc Nhạc bị kích trúng một chiêu. Khi chiêu lực của Tư Đồ Tĩnh đưa tới, Mạc Linh Từ chỉ có thể nhìn mà không làm gì được, nàng hi vọng Nhạc Nhạc có thể tránh được, nàng chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, thân thể thì không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn chiêu phong bức tới bên Nhạc Nhạc, nhưng chiêu kinh lại nhằm vào nữ tử trong lòng Nhạc Nhạc, Tư Đồ Tĩnh sao có thể làm như thế?

Mắt thấy Nhạc Nhạc đột nhiên chuyển thân xoay lưng về phía Tư Đồ Tĩnh, thay Thái Vân tiếp lấy một chiêu, "Àm". Một chiêu kích trúng lên lưng, Nhạc Nhạc lập tức ngã lộn trên sân, miệng phun ra một ngụm máu. Nhạc Nhạc vừa đứng lên lại bị Tư Đồ Tĩnh đồng thời cùng hai thủ hạ hùa vào công kích, song chiêu của ba người đánh về phía đầu Nhạc Nhạc, nếu bị đánh trúng, tiểu thủ cấp của Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ vỡ nát.

Tình trạng của Nhạc Nhạc khiến cho Mộ Dung Kỳ liên tiếp rơi vào hoảng sợ chỉ đành bất động ngây ngốc đứng nhìn, cho dù có muốn làm gì cũng không kịp nữa rồi, lúc này, nàng chỉ biết thét lên một cách tuyệt vọng "a..."

Nhạc Nhạc mắt thấy song chiêu ngày càng tới gần, tựa hồ cảm thấy sinh mạng mình đã tới hồi kết thúc, ký ức nhanh chóng ùa về trong trí nhớ, nào là nguyện vọng của phụ thân... lúc sư phụ xuất hiện, lần đầu tiên vào kỹ viện, lần đầu tiên gặp Nhữc Tuyết, Nhữc Tuyết là hình ảnh đẹp nhất hiện lên trong ký ức Nhạc Nhạc, Nhữc Tuyết, nếu ta chết, sẽ không thể gặp lại nàng, nàng chắc chắn sẽ thương tâm, không, ta không thể chết được.

Mạc Linh Từ đột nhiên cảm thấy trong tâm đau xót, cảm giác được mình đã hiểu nhầm Nhạc Nhạc, hấn có thể đỡ cho nữ tử đó một chiêu, có thể nói đó là tình yêu hấn dành cho nàng ấy. Vì sự hy sinh đó mà hấn phải nhận lấy song chiêu kích tới đại não, vì sao hấn lại không tránh? Nhanh, rất nhanh! Nàng đột nhiên nhận thấy một đóa hoa hồng đỏ tía vô cùng đẹp mắt xuất hiện trên người Nhạc Nhạc, lúc này thân thể hấn như nhụy hoa, những cánh hoa từ sắc từ nhụy hoa bắt đầu chậm chậm hé mở, một lát sau những cánh hoa hoàn toàn nở hết, thật chậm rãi nhưng cũng thật kỳ dị hé mở. Đột nhiên ở trung tâm bông hoa xuất hiện những cái gai màu đỏ, là gai mang màu máu, đúng là máu, nàng thật sự đã nhìn thấy máu, máu tràn ra từ các vết đâm, bông hoa theo đó cũng héo tàn. Ở giữa vòng chân khí màu hồng từ sắc chỉ thấy Nhạc Nhạc hai tay ôm chặt nữ nhân của mình, hai tên tân công rút cuộc bị đâm trúng tim, tay ôm lấy ngực đang phun ra những vòi máu, chính là máu của đóa hoa đó.

Nhạc Nhạc chóng kiếm xuống đất rồi chậm rãi đứng lên ngược nhìn Tư Đồ Tĩnh lạnh lùng nói:

- Biểu hiện không tệ phải không? Ta sẽ dùng một kiếm này giết chết ngươi, tiễn ngươi một đoạn đường!

Vừa dứt lời liền vận khởi Truy Tâm kiếm hướng tới Tư Đồ Tĩnh công kích, Tư Đồ Tĩnh kêu thảm một tiếng, giống như con lừa lao người ra cửa. Kiếm vừa rời của Nhạc Nhạc trúng ngực phải của hấn, chứ chưa hề thấu tim. Nhạc Nhạc nhắc kiếm khê đặt trước ngực hấn rồi ra về từ từ đâm vào, Tư Đồ Tĩnh hoảng sợ kêu khóc:

- Đừng giết ta, xin ngươi, ta đưa ngươi ngân lượng, ta là người của Tư Đồ thế gia, ngươi không được giết ta, cứu mạng, ai đó cứu ta!

Nhìn thấy sát ý trong mắt Nhạc Nhạc, trên Truy Tâm kiếm lại tỏa sát khí rần rụa, điều này khiến hấn thực sự cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Lúc này trong tâm Nhạc Nhạc đã yên tĩnh trở lại, biết là không thể giết Tư Đồ Tĩnh lúc này, bằng không sẽ kích động Tư Đồ thế gia khiến bản thân từ nay về sau gặp nhiều bất lợi. Ngoài ra còn có khả năng liên lụy Tiên Vu thế gia, lúc này tùy tiện giết Tư Đồ Tĩnh thì thật cuồng vọng, cũng may từ trong cõi chết Nhạc Nhạc đã ngộ ra một chiêu kiếm pháp mới.

Nhạc Nhạc kẻ kiếm lên cổ Tư Đồ Tĩnh lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi hạ độc không?

- Phải... Chính ta hạ xuân dược, nếu nàng ấy tha thứ cho ta, ta sẽ đưa ngươi tiền. Đây là ba vạn lượng ngân phiếu, trong y phục của ta còn nữa, sẽ đưa hết cho ngươi.

Hắn thấy Nhạc Nhạc không nhận, chỉ chỉ đành nhìn đành đau khổ cầu xin Nhạc Nhạc.

Lúc này một đám người la hét thất thanh nhảy tới, chính thị là Ngô Thanh, Viên Hôi mấy người, Ngô Thanh cất tiếng hỏi:

- Vương huynh, đã xảy ra chuyện gì, xin huynh hãy thả Tư Đồ công tử rồi nói!

Viên Hôi cũng háng giọng nói:

- Chuyện này, chuyện này là sao? Trước tiên, xin huynh hãy thả tam công tử ra được không?

Mấy người đang đánh nhau cũng đã dừng lại, Nhạc Nhạc lạnh lùng nói:

- Các người thật là một đám ngốc mà, bị lợi dụng còn đánh đến như thế này. Thật đúng là ba kẻ ngốc mà!

Nghe xong Mặc Sơn tam đạo nhân sắc mặt đại biến nhưng cũng không nói được gì.

Quay sang Ngô Thanh nói:

- Hôm nay nể mặt người một lần, lần sau đừng có để ta gặp mặt hắn.

Khẽ đưa kiếm chạm cầm Tư Đồ Tĩnh, Nhạc Nhạc cười lạnh lẽo:

- Hắc hắc, ta mặc kệ người là ai, nhớ kỹ, đừng có kiếm chuyện với ta, chộc giận ta thì...! Cút!

Tư Đồ Tĩnh như được đại xá, ôm lấy ngực, vội chạy ra sau lưng Viên Hôi, không dám quay đầu lại nói:

- Chúng ta đi!

Mặc Sơn tam đạo sĩ chẳng thể rời đi vì Mặc Linh Tử còn đang bị chế trụ huyết đạo! Mộ Dung Kỳ sà vào lòng Nhạc Nhạc khóc:

- Ca, vừa rồi thật nguy hiểm, muội bị sợ chết mất!

Giang Tiểu Vi tiến tới bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Ca, nếu huynh có bề gì, muội cũng không thiết sống nữa! Nếu huynh chết rồi, trên đời này không còn ai đối tốt với muội nữa!

Nhạc Nhạc khẽ an ủi hai nàng:

- Huynh không phải vẫn tốt đây sao, có được tình yêu của hai muội, huynh sao có thể chết được chứ!

- Mau để ba người bọn họ đi đi. Tự cho là mình có bản sự, thân làm đạo sĩ mà không phân biệt được xấu tốt, chỉ toàn là lũ giá áo túi cơm. Nhìn cái gì mà nhìn, là đang nói các người đây! Đợi ta giải độc cho Thái Vân xong sẽ đến thu thập các người! Người còn khóc, khóc cái nỗi gì, lão tử đây mới thật muốn khóc đây này. Nữ nhân của ta trúng xuân dược, phải đánh dấm một hồi mới thoát được, nếu đánh không lại thì chỉ có chết, chết rồi còn bị mang tiếng xấu là dâm tặc. Đúng là ngu như heo, lại còn ở đó mà khóc cái nỗi gì.

Mặc Dương Tử nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, mặc dù chúng ta nhất thời hiểu lầm, người cũng không nên đối xử với chúng ta như vậy chứ, sư muội ta tính đa cảm nên mới khóc, người lại mắng như thế, thật là quá đáng, người có muốn mắng thì cứ mắng ta đây này!

Nhạc Nhạc lộ vẻ khinh thường:

- Ái dà, huynh muội tình thâm à. Quan Thái mau nhặt lấy tiền đi, đó là tiền Tư Đồ công tử dùng để đổi lấy tính mạng, không được phung phí, có thể trả tiền phòng rồi, đi, chúng ta về phòng! A Thái, biểu hiện không tồi nha, thật sự rất uy phong à!

Quan Thái cười nói:

- À, à, không có gì, có kẻ khi phụ huynh đệ của ta, ta sao có thể đứng nhìn chứ! Chúng ta đi thôi!

Sau khi đám người Nhạc Nhạc đi khỏi, Mặc Linh Tử òa khóc lớn, thần tình tỏ vẻ vô cùng thương tâm khiến hai vị sư huynh thầm kêu bất hảo, khuyên can thế nào cũng không được!

[1] "Đĩ bi chi đạo, hoàn thi bi thân": Lấy đạo của người, trả lại cho người.

Chương 30: Vô Song

Lúc Nhạc Nhạc về đến phòng, Thái Vân nằm trong chăn mỏng đã đầm đìa mồ hôi thơm, cơ thể nóng lên như hòn than, y phục mỏng quần trên người đã bị thấm ướt từ lâu, khi Nhạc Nhạc cởi y phục nàng ra, hiện ra đôi chân trần trắng mịn, Nhạc Nhạc biết không thể chờ đợi được nữa, hoàn toàn tiến vào nội thể của nàng, Thái Vân sau khi chịu sự dày vò lúc trước, giờ trải qua nỗi đau của việc phá thân, về mặt đau khổ khó chịu vì dục hỏa bỗng trở thành tươi vui khoan khoái.

Nhạc Nhạc thấy nàng phản ứng rất vui sướng, bèn chuyên tâm giải độc cho nàng, chẳng chút trên chộc nào, cả người nàng liền run loạn, miệng say sưa rít lên, tay ghì chặt cổ Nhạc Nhạc, rất sợ người đem khoái lạc đến cho nàng chạy mất, nỗi khổ về dục hỏa thiêu thân nàng đã ném đủ rồi, hiện giờ là lúc khổ tận cam lai, nàng không việc gì phải che giấu khoái lạc trong tình yêu, chỉ phát ra những tiếng gào rít ban sơ nhất, hết sức khoái cảm, trùng trùng va chạm, cao trào nối tiếp cao trào, nàng la đến mức cổ họng cũng khản đi, toàn thân run rẩy như đám mây, mây hồng, mây bay giữa trời! Đúng vậy, nàng cảm thấy cơ thể đang bay, vĩnh viễn cũng không rơi xuống đất, cảm giác mất trọng lượng khiến nhiệt huyết của nàng sôi sùng sục, rít một tiếng, hôn mê đi.

Nhạc Nhạc biết nàng đã đủ rồi, không thể nhiều hơn được nữa, giao hợp lần đầu đã quá điên cuồng, kết quả của sự điên cuồng chỉ sợ phải vài ba ngày không thể đi đứng được ấy chứ!

Nhạc Nhạc nhìn hai nữ nhân kia đang quấn vào nhau ở trong chăn, nghe thấy tiếng Thái Vân ngừng lại, hai đôi mắt đẹp mơ màng nhìn Nhạc Nhạc, trong mắt hiện ra dục vọng, lộ ra khát khao vô hạn, Nhạc Nhạc đâu có thể để bọn nàng thất vọng, bản thân hắn còn chưa thỏa mãn mà, kêu lên một tiếng, rồi nhào lên.

Trước tiên dùng cách thô bạo nhất chinh phục Giang Tiểu Vi, nàng trong lúc khoái cảm cực độ đã mê đi, nở nụ cười mãn nguyện đi vào trong giấc mộng.

Nhạc Nhạc đè Tiểu Kỳ xuống dưới, khẽ cười nói:

- Tiểu Kỳ Kỳ của ta đợi không nổi hử? Cái gì trên người Tiểu Kỳ Kỳ cũng rất thơm mà! Cơ thể mềm quá, ôm nàng giống như ôm một cục bông, mềm như không xương, lại có đàn tính kinh người, ca ca yêu chết đi được!

- Ca ca, người ta không chờ được nữa rồi, Tiểu Kỳ Kỳ muốn, muốn ca ưm, ca...

Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, nói:

- Tiểu Kỳ Kỳ, càng ngày càng cám dỗ ta rồi, ca ca đến đây!

Lần này nàng lại không bị mê đi, trái tim thờ gập nhảy điên cuồng, rất lâu mới bình yên trở lại, nàng chậm chậm xoay người, bò lên người Nhạc Nhạc, dùng tiếng kêu run rẩy yêu kiều, nhu nhược nói:

- Ca! Ta rất yêu chàng! Ca, hôn ta...

Nhạc Nhạc hôn nhẹ lên miệng nàng, dịu dàng quấn lấy cái lưỡi trơn mềm, hút lấy nước bọt thơm ngát, rất lâu mới nói:

- Ta cũng yêu nàng, hảo Kỳ nhi, ngủ trên người ca ca đi! Ô, tiểu bảo bối đợi một tý, ta ôm Thái Vân sang đây!

Trời sáng, Nhạc Nhạc cảm thấy Thái Vân đã tỉnh, bèn đặt Kỳ Kỳ vẫn còn ngủ say xuống, nhẹ nhàng ôm Thái Vân lúc này không dám mở mắt, Nhạc Nhạc ghé bên tai nàng ôn nhu nói:

- Thái Vân nhi, nàng tỉnh rồi à, có đau không?

- U, rất đau...

Nàng thẹn đỏ mặt, vẫn không dám mở mắt, nép vào lồng ngực ấm áp của Nhạc Nhạc:

- Tôi qua ta chẳng nhớ được gì hết, cơ thể bỗng trở nên nóng như lửa, rồi làm sao thì không biết, về sau mới hơi tỉnh táo, lại mê đi, đến lúc ta phát hiện người ở trên mình ta, ta rất cao hứng.

- Thái Vân nhi an tâm, có ta ở cạnh nàng thì chẳng cần sợ gì hết, có chuyện xảy ra ta chống cho, nàng lần đầu ra giang hồ, một số việc không hiểu rõ, sau này phải học nhiều hơn một chút, không được giống tôi qua, lúc đó ta rất lo đấy!

- Không đâu, ta sẽ cẩn thận, còn may là người, nếu không nếu không ta sẽ khó chịu chết mất!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Thái Vân nhi của ta còn muốn rời khỏi ta không?

- Không, ta sai rồi, ta cũng không muốn rời khỏi người nữa, ta có thể gọi người là ca ca không, ta cảm thấy gọi như vậy đặc biệt khoan khoái, và an toàn!

Nhạc Nhạc cười một cách nhún nhur nói:

- Đương nhiên, ta thích người khác gọi ta là ca ca, kỳ thực ta mới có mười sáu tuổi, hô hô! Nàng biết vì sao các nàng kia gọi ta là ca ca không?

- Không biết! Ca, ca nói cho ta biết đi!

- Đó là lúc bọn họ không nhìn được gọi ta là ca ca, còn gọi là thân ca ca nữa chứ! Ha ha!

- Hừ, hảo hoại nhân, ca...

Nữ nhân dường như trời sinh đã biết làm nũng, Thái Vân nhi đã bắt đầu rơi vào "Lưới giăng" của Nhạc Nhạc!

Lại qua rất lâu, hai nữ nhân kia mới tỉnh, mùa thu mưa sơ một lát, không khí hơi lạnh, gió mát, trời sáng, có điều vẫn không thấy mặt trời xuất hiện, tam nữ đều muốn trang điểm trước gương, Thái Vân mới phá thân lần đầu, cả đi hầu như cũng không thể, nên Nhạc Nhạc bồng nàng đến trước bàn trang điểm, Mộ Dung Kỳ tùy tiện chỉnh sửa một tý, thấy chỗ này chật, bèn chạy ra khỏi phòng, không lâu mang vào mấy cành hải đường cắm trong tay, ra dấu mấy cái trong gương, hờn dỗi nói:

- Ca, ca xem hoa đẹp, hay là Kỳ Kỳ đẹp?

Nhạc Nhạc làm bộ nhìn hồi lâu, Mộ Dung Kỳ sốt ruột nói dỗi:

- Ca, ca nói nhanh đi, đáo để ai đẹp hơn?

Nhạc Nhạc thờ dãi nói:

- Ta cảm thấy hoa vẫn đẹp hơn!

- Hừ, ca ca không thích Kỳ Kỳ, hoa chết, hoa thối, vò nát người, xem người còn đẹp bằng ta không?

Mộ Dung Kỳ tức giận xé loạn cành hoa một hồi, ném xuống chân Nhạc Nhạc, cái miệng hồng đào mắng:

- Đã là hoa tốt, tối nay để xú hoa này bồi tiếp ca ngủ đi! Hừ, ta không thích ca nữa!

Nhạc Nhạc cười lớn nói:

- Kỳ Kỳ lại tức giận à, ca ca làm bài thơ cho nàng nghe thế nào?

Tiểu Vi và Thái Vân âm ỉ nói:

- Hay lắm hay lắm, nghe nói thơ của ca nghe rất hay!

Mộ Dung Kỳ cao ngạo dẫu mở lên:

- Không được, ta không nghe đâu, thơ thối, thơ nát! Hừ!

Nhạc Nhạc nhẹ nhàng ngâm:

Tạc dạ hải đường sơ trước vũ,

Sổ điểm khinh doanh kiều dục ngữ.

Giai nhân liễu khởi xuất lan phòng,

Chiết lai đối kính hóa hồng trang.

Vấn lang hoa hảo nô nhan hảo?

Lang đạo bất như hoa yếu điệu.

Giai nhân văn ngữ phát kiều sân,

Bất tín tử hoa thắng hoạt nhân.

Tương hoa nhu toái trịch lang tiền:

Thỉnh lang kim nhật bạn hoa miên !

Dịch thơ (Diệp Kiếm Anh):

Hải đường mưa ướt đêm qua,

Hoa tươi muốn cất lời ca dịu dàng.

Giai nhân sáng sớm hỏi chàng:

Sau khi so sánh hồng trang mỹ miều

Thiếp hay hoa đẹp yêu kiều?

Hoa kia yếu điệu hơn nhiều nàng ơi!

Giai nhân ghen tức cả cười

Hoa chết sao đẹp bằng người sống ta

Đem hoa vò nát ném ra

Đêm nay chàng ngủ với hoa nghe chàng.

- Không, không làm nữa, ca ca cười nhạo người ta, ca...

Mộ Dung Kỳ tuy không chịu, nhưng đã mỉm cười bỏ vào lòng Nhạc Nhạc.

- Hi hi, tức cười quá, ca ca thực là lợi hại!

Thái Vân cùng Tiểu Vi hai người hi hi cười rộ, Mộ Dung Kỳ càng làm nũng chui vào lòng Nhạc Nhạc không ra.

- Được rồi, chúng ta xuống ăn cơm, Thái Vân nhi, để ca bông nàng xuống, ai bảo tối qua nàng điên cuồng như vậy chứ!

Nhạc Nhạc cười nói, bông ngang Thái Vân lên, mấy người sánh vai bước xuống lầu.

Thái Vân thấy Nhạc Nhạc đối với mình như vậy, vừa cao hứng vừa mừng thẹn, sao không xấu hổ khi ở trước mọi người để hấn bông chứ, nhưng quả tình không thể đi được, vừa động thì đã đau rát, mặc dù thẹn đỏ ửng cả mặt, nhưng xuân ý tràn đầy cùng với nét hạnh phúc lờ mờ lại giấu không được, khi Nhạc Nhạc và tam nữ xuống, tiếng ồn trong đại sảnh bỗng ngưng lại, toàn bộ đều im lặng, có không ít người biết việc đêm qua, còn có không ít "Anh hùng hảo hán" hiện giờ đang quá lâm ấy chứ! Trông thấy nữ tử trúng xuân được tối qua xinh đẹp như vậy, cứ hỏi hận mãi sao tối qua không liều hơn một tý, cướp nàng về để "Giải độc"! Giờ có hối hận nữa thì cũng đã muộn rồi, coi đáng về hạnh phúc của nàng, hể sở một lát thì ra nước rồi, chắc chắn, tiểu cô nương thực là ngon lành!

Nữ nhân thì lại chăm chăm nhìn Nhạc Nhạc, anh tuấn thông thường rốt cuộc chỉ là thông thường, xinh đẹp đặc biệt cũng chỉ là đặc biệt, Nhạc Nhạc là đặc biệt trong đặc biệt, bởi hấn là người có thể khiến người ta "Lướt qua không quên"! Đặc biệt là Mặc Linh Tử trong Mặc Sơn tam đạo sĩ, cặp mắt vẫn còn hơi sưng, ngơ ngẩn chăm chăm ngó Nhạc Nhạc, thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, bùng một chén cháo, húp như điên, quả thực húp đến nửa ngày cũng chưa hạ chén xuống, cháo thừa rơi tràn cả ra đạo bào, hai tên sư huynh lắc đầu lia lịa ngó, than tiếc không ngớt!

Quan Thái cũng đi xuống lầu, ngồi mé đối diện Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc hướng tới gã cười nói:

- A Thái không muốn kiếm vợ à, coi ta này, bên cạnh đã có ba vợ rồi, ở ngoài còn có mấy người nữa cơ, A Thái chẳng nhẽ không nóng ruột ư?

- Ha ha...

Quan Thái cười ngây ngô nói:

- Ta vẫn chưa hoàn thành giao phó của sư phụ mà, sau này hãy nghĩ tới những việc này, hiện giờ kẻ thù lợi hại như vậy, cả tính mạng cũng không bảo đảm, sao có thể liên lụy cô nương nhà người ta chứ! Ha ha, ăn cơm trước đã, sau này hãy nói những chuyện này tiếp!

Gã ngượng ngùng nói chệch câu chuyện đi.

Bên ngoài khách sạn lại có tiếng vó ngựa vang lên, ngoài cửa chợt xuất hiện một lục sam cô nương đeo kiếm, cặp mắt nhỏ dài long lanh, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ son cực đẹp, vóc người không phải là rất cao, phối hợp tổng thể lại, sự duyên dáng gợi tình gây cho người ta cảm giác tâm động, xem chừng nàng vẫn là xử nữ. Về gợi tình của nàng hơi mờ nhạt, không cố ý, là tự nhiên, nhưng sự gợi tình ấy lại cực kỳ lôi cuốn, khiến nam nhân vừa nhìn thấy nàng đã muốn đè nàng trên giường, hết sức đầy dục, hết sức hủy hoại nàng, nữ nhân kiểu này là mối nguy hiểm, cả bản thân nàng cũng sẽ luôn rơi vào nguy

hiếm

Nhạc Nhạc trong bụng thầm khen ngợi "Có người đã từng nói, trên đời có thể khiến nam tử điên cuồng có hai loại nữ nhân, một là nữ nhân mà nam nhân vừa thấy đã muốn cưỡng hiếp, loại kia là, nữ nhân vừa thấy nam nhân đã muốn cưỡng hiếp hẳn!"

Nàng vẫn chưa đi vào phòng thì sau lưng truyền đến một giọng nam:

- Yến Vô Song, xem ngươi còn đi đâu?

Nàng ngoái đầu hừ một tiếng, nói:

- Ai nói ta muốn đi đấy, ta khó khăn lắm mới đến được đây, còn chưa nghỉ ngơi, sao lại đi?

Giọng nói ôn nhu tế nhị, cả thanh âm tức giận cũng uyển chuyển lọt tai, dụ dỗ tâm thần người.

Nàng kiểm một cái bàn kê Nhạc Nhạc, gọi đồ rồi từ từ ăn.

Nam nhân nói chuyện ấy cũng đi vào, chừng ba mươi tuổi, sắc mặt đen vàng, râu chữ bát, cặp mắt chuột xám xịt đảo loạn, thấy mọi nhân sĩ vô lâm trong sảnh đều đang nhìn mình, tựa như giải thích cho mình vội vã:

- Yến Vô Song, ngươi giết đại ca ta, hôm nay ta phải giết chết ngươi, thay đại ca báo thù, hôm nay ngươi trốn không nổi đâu!

Yến Vô Song miễn cưỡng lắc đầu nói:

- Quả thực không hiểu nổi huynh đệ các ngươi, một tên nhất định muốn ta làm tiểu thiếp của gã, ta không chịu nên đã giết gã, ngươi lại muốn lấy ta làm vợ, ta không đồng ý, ngươi lại truy sát ngàn dặm, âm hồn không tan nhất định phải báo thù cho gã, thực sợ các ngươi quá, đợi ta ăn no uống đủ, nghỉ ngơi đủ rồi ta lại trốn nữa, ngươi lại truy nữa! Dù sao ngươi cũng truy không được ta!

Sau khi mọi người trong sảnh nghe thấy nguyên do như vậy, không kèm nổi bật tiếng cười lớn, cười mãi đến mức hán tử mặt đen sắc mặt chuyển hồng, mặt đen có thể biến thành hồng, quả thực không phải là việc dễ dàng, nhưng sự chế giễu của mọi người lại có hiệu quả như thế.

Hán tử mặt đen la lên:

- Tiểu yêu nữ, Liễu Tam Thiếu ta há phải là loại người như ngươi nói, xem kiểm!

Giữa lúc phấn nộ, gã mãnh liệt rút kiếm, đâm tới Yến Vô Song, kiếm còn chưa đến trước bàn, chỉ nghe ở xung quanh truyền tới mấy chục tiếng phá không.

- A...! Quân tập kích.

Liễu Tam Thiếu gào một tiếng bi thương, nhân châu lòi ra, bất cam mà chết, gã không hiểu rõ, vì sao có mấy chục cái ám khí khác nhau tập kích gã, ám khí gồm có xương ba góc, trăn châu, đá, kim thép, chén rượu, đũa, tăm xỉa răng, móng tay, còn có một miếng vỏ quýt, lại còn có một đoạn răng gãy.

Xem ra mị lực của Yến Vô Song không giống người bình thường rồi, lại có mười mấy người lên ra tay cho nàng, có lẽ là vì sắc đẹp của nàng mà xuất đầu đây!

Trái lại Yến Vô Song bị dọa đến phải nhảy lên, hồn mất nói:

- A, các ngươi giết gã rồi! Ta trên đường về nam đã đi hơn ngàn dặm đường, luôn luôn có gã chơi đùa cùng ta, lần này lại phải kiếm đồ chơi mới rồi, chao ôi, xúi quẩy quá nhỉ!

Nói xong nàng bĩu môi tức giận, chẳng thèm nhìn thì thể lấy một cái, đoạn tiếp tục ăn bánh bao thịt trâu của nàng, có điều dáng điệu xinh đẹp ấy càng khiến nam nhân mê mẩn.

- Huynh đệ chúng ta là Giang Bắc Song Hồ, cái tên này bên trong cũng có chữ song, xem ra chúng ta rất có duyên, cô nương đã không có người chơi cùng, thì để huynh đệ của ta làm dùm đi!

Lời nói vừa dứt, đã thấy hai tráng hán đeo đao đi tới cạnh Yến Vô Song, cười he he ngó nàng chòng chọc, có điều nụ cười cực giống lang sói, bốn mắt phát sáng, ánh sáng đậm đặc.

Yến Vô Song hơi dẩu mồm lên, chân mày lá liễu khẽ nhú một cái, hốt nhiên lại vui mừng hai mắt phóng quang nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể bắt được ta, ta liền chơi cùng các ngươi! Chỉ sợ các ngươi chân tay vụng về cả đời cũng không chạm được mép áo của bản cô nương, khách khách khách, các ngươi khỏi cần trợn mắt, ta chẳng sợ đâu!

Một tên trong Giang Bắc Song Hồ, mỉm cười nói:

- Tiểu cô nương đã nói, thì phải giữ lời, lão tử bây giờ bắt cô, đến lúc bắt được phải bồi tiếp hai ca ca chúng thật tốt!

Nói xong gã nhìn đi nhìn lại, xác nhận không có ám khí mới nhào về phía tiểu cô nương.

- Ám khí!

Cơ thể người đó bổ đến lưng chừng không, thì ngừng lại cứng ngắt, rồi ngã thẳng cẳng trên nền nhà, làm cho mọi người đồng thanh cười lớn, gã từ dưới đất đứng lên, phì phì mũi, mắng:

- Con mẹ nó, ai dám lừa gạt lão tử, ám khí từ đâu đến! Hăm lão tử xúi nữa thì té chết.

Tên kia ở bên cạnh nhắc nhở:

- Đại ca, cẩn thận là hơn, để tiểu đệ ở cạnh lưu ý cho đại ca, bắt tiểu nương này chẳng phải là tiểu sự dễ dàng!

Nhạc Nhạc thấp giọng nói với Mộ Dung Kỳ:

- Sao rồi, Kỳ nhi cũng quan tâm tới nha đầu ấy, có muốn ca gạt y qua đây không? Chắc chắc, cơ thể nha đầu này quả là chọc ra lửa, hồng nhan họa thủy mà, có điều họa này nam nhân nào cũng thích!

Mộ Dung Kỳ vốn sợ Nhạc Nhạc xuất thủ, dẫn tới sự chú ý của tiểu cô nương, đến lúc tiểu cô nương chịu không nổi mị lực của Nhạc Nhạc, mình có thêm thư muội nữa, như vậy lại có người chia phần Nhạc Nhạc, mình há chẳng phải càng thương tâm, nên mới giành trước Nhạc Nhạc một chút để giúp đỡ tiểu cô nương. Bây giờ thấy Nhạc Nhạc hỏi nàng như vậy, nàng vội đáp:

- Không được! Ta cấm chàng đi gạt cô nương khác nữa! Ca, có mấy người chúng ta còn chưa đủ ư?

Tiểu Vi chế giễu:

- Kỳ muội à, bản sự của ca đối với chúng ta lớn như vậy, chúng ta cơ bản không chịu để cho nhiều thư muội giúp đỡ thì không được đâu, lần nào làm việc ấy, chúng ta chẳng phải đều mê đi, lại nói Yến Vô Song quả thực là quyến rũ đấy.

Tiếng nàng tuy nhỏ, nhưng hai người đều thẹn đỏ mặt, Mộ Dung Kỳ lườm nàng một cái, đành chịu nói:

- Được rồi, nhưng, vừa nghĩ có nhiều người, lòng ta cứ có chút khó chịu!

Nhạc Nhạc thính giác nhanh nhạy như thế, sớm đã nghe thấy lời nói của bọn nàng, mỉm cười nguy dị không nói lời nào, lúc này một tên trong song hồ đã di chuyển chậm chậm đến trước mặt Yến Vô Song, cười nói:

- Vậy ta bắt thực nhé!

Yến Vô Song com nhét đầy miệng, lắc đầu lảo đảo nói:

- Đợi một tý, đợi ta ăn com xong rồi chơi! Các ngươi ăn no có sức lực, người ta mới vừa ăn, nếu không ta không chơi cùng các ngươi, ồ, cái này ngon lắm, cái này cũng không tệ."

- Ám khí!

Mộ Dung Kỳ không sớm không muộn, ngay lúc Song Hồ định đuổi tay tranh thủ bắt Yến Vô Song, lại hô lên một câu.

Song Hồ quả thực còn sợ kiểu chết thảm ban nãy của Liễu Tam Thiếu, toàn thân cảm đầy các loại ám khí, mấy chục lỗ máu, cho nên khi nghe tiếng hô có ám khí, bèn kinh hãi kêu lên một tiếng, khiếp sợ lộn mào ra sau một cái, người trong sảnh lại được một trận cười lớn, Giang Bắc Song Hồ ở trên giang hồ cũng có chút tên tuổi, nên có không ít người thảo luận bên dưới.

- Nghe nói Giang Bắc Song Hồ thế này thế kia, chẳng qua là như vậy, bị người ta nói mấy câu dọa đến té cú té đại!

- Đúng rồi, bộ dạng đó, thực là buồn cười, còn tự xưng là Song Hồ chứ, ngay cả con mèo mặt cũng lớn hơn gã, hô hô!

Lúc này Song Hồ đã xác định được phương hướng của tiếng nói, ngay người chăm chăm nhìn về phía bàn Nhạc Nhạc, Yến Vô Song cũng bụng chén lớn, ngoái đầu hiếu kỳ ngó bọn Nhạc Nhạc, bụng nghĩ "Hai tiếng ban nãy đều là tiếng của nữ nhân, cả nữ nhân cũng thích ta ư, trước đây ta nhớ đều là nam nhân tự tác đa tình mà, a, ôi nam tử ấy anh tuấn quá!"

Song Hồ tức giận nói:

- Ta tưởng là ai cơ, té ra là tên đâm tặc mà, đêm qua đã đắc thủ được cô nương kia, hắc hắc, nha đầu ấy hiện giờ không còn có thể đi đứng được nữa rồi, lợi hại! Nhưng cũng không được làm lỡ việc săn gái của ta chứ!

Mộ Dung Kỳ phẫn nộ nói:

- Ngươi mới là đâm tặc ấy, chẳng kể chuyện của ca ca ta, chọc ngươi là bản cô nương, làm sao! Bản cô nương coi ngươi đúng là không hợp nhãn!

Tiểu Vi khó hiểu nhẹ nhàng hỏi Nhạc Nhạc:

- Ca, Tiểu Kỳ làm sao vậy, cô ấy thường nhìn nam nhân không hợp nhãn, giống như là toàn bộ nam nhân trong thiên hạ đều mắc nợ cô ấy vật gì vậy, ồ, trừ ca ca!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ha ha, nếu nợ cũng là do cha cô ấy nợ, cha cô ấy đã làm liên lụy đến tất cả nam nhân thiên hạ rồi!

Tiểu Vi không hiểu lắc lắc đầu.

- Vậy đừng trách Giang Bắc Song Hồ chúng ta ức hiếp giới nữ lưu các ngươi, huynh đệ lên!

Hai người như sói như hổ lao lên.

- Công phu mèo ba chân, cút đi!

Mộ Dung Kỳ vẩy ra một luồng chưởng phong, trong chưởng phong chỉ chứa bốn thành nội lực, nhưng Song Hồ lại giống như đột nhiên lao sai hướng, song song đâm vào bức tường ở mé trái, đầu vỡ máu chảy, hôn mê đi.

Mộ Dung Kỳ không ngờ Song Hồ kém như vậy, tưởng là hại chết mạng người, hướng về Nhạc Nhạc lè lưỡi có chút áy náy nói:

- Ca, ta chỉ dùng bốn thành lực đạo, bọn chúng như vậy, chẳng trách ta được.

- Ha, thư thư lợi hại quá! Đây là công phu gì thế, ta cũng muốn học!

Yến Vô Song tay vừa cầm bánh bao, vừa nhảy lên chạy qua, ngồi bên cạnh Mộ Dung Kỳ.

"A" Mộ Dung Kỳ không ngờ gây nên phiền phức:

- Công phu này của ta là gia truyền, không truyền ra ngoài đâu!

- Hừ, các ngươi sao đều như thế cả! Không phải gia truyền, thì là sư môn ngoại truyền, gặp cứ muốn thu ta làm đồ đệ, lão hiểu sắc cứ chòng chọc nhìn ta, còn động tay động chân, nếu không phải là ta cơ trí, sớm đã bị người hừ, nhìn lên người ta luyện công, vỗ tay ủng hộ gã, ngược lại bị người khác truy sát, hừ, một đám quỷ ích kỷ!

Yến Vô Song bắt mắt chăm chăm nhìn Kỳ Kỳ, ra sức cắn bánh bao, giống như cái bánh đó chính là Kỳ Kỳ vậy.

- Ta có thể dạy lại cô, nhưng có điều ta chỉ biết đạo pháp!

Giang Tiểu Vi thấy nàng rất là đáng thương, nhớ đến hoàn cảnh cầu sư vô môn trước đây của mình, đặc biệt đồng tình chăm chú nhìn nàng, hy vọng có thể giúp nàng một chút.

"A!" Yến Vô Song nhăn mũi thành vòng, khổ não nói:

- Nhưng ta không thích đạo!

- Các ngươi không được nhìn ta, ta sử kiếm, nhưng không biết chiêu thức đâu!

Nhạc Nhạc thấy mấy người đều chăm chăm nhìn hắn, vội làm sáng tỏ quan điểm của mình.

- Gạt ngươi! Sử kiếm không biết chiêu thức, kiểu nói hoang đường này mà cũng nói ra được, trông xinh đẹp như vậy, nhất định không phải là người tốt! Hừ, không cho các ngươi chơi, ta tự chơi à!

Nói xong nhún mình một cái, bay ra cửa đại sảnh.

Chưởng quỹ vội kêu:

- Còn chưa đưa tiền mà, cô nương, tiền!

Yến Vô Song đang ở giữa không trung, đột nhiên ngừng lại hướng về chỗ cũ bay tới, tốc độ nhanh hơn gấp hai lần lúc đầu, lộn trở lại, một chiêu này làm kinh hãi tất cả những người trong sảnh, kể cả nhóm người Nhạc Nhạc, tại không trung mà không mượn bất cứ vật gì để thay đổi phương hướng, loại khinh công này từ trước đến giờ chưa từng nghe nói à.

Phần lớn mọi người cho rằng nàng trở lại là để trả tiền, nhưng lập tức biết là mình đoán sai, bởi vì ở cửa lại xuất hiện một người, dáng người cao lớn, toàn thân bá khí, tuổi hơn ba mươi, nhếch nhếch nhếch nhếch, râu tùy ý mọc tràn lan trên mặt, đi tới cửa liền đứng lại,

Gã chăm chú nhìn về phía Yến Vô Song, gầm lên một tiếng:

- Yến Vô Song!

Âm thanh chấn động giấy cửa sổ tạo ra tiếng kêu o o, Nhạc Nhạc bưng than, tiểu nha đầu này quả nhiên là yếu cơ gây tai họa, việc phiền phức thực là nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bị Xóa (Thượng)

Yến Vô Song trông thấy nam nhân đầy bá khí đó, đã không còn vẻ quyền rũ và tùy ý như lúc đầu nữa, bất an núp sau lưng Mộ Dung Kỳ, dựa vào ánh mắt của nàng, có lẽ chỗ dựa gần duy nhất là Mộ Dung Kỳ, nếu như lời kéo được quan hệ với nàng, có lẽ có thể chống được nam nhân kia một trận, mình lại kiếm cơ hội bỏ chạy nữa.

Nam tử ấy vừa bước vào cửa, rất nhiều người đều đã hít một hơi lạnh, cặp mắt đều nhìn chăm chăm vào thanh kiếm to dày rộng sau lưng gã, bắt giác hô lên "Bá vương kiếm". Nghe giang hồ đồn đại, Bá vương kiếm pháp của Điền gia bắt nguồn từ đánh giấc nơi sa trường, kiếm pháp lạnh lẽo vô tình, ngang ngược khát máu, mạnh mẽ vững vàng, trong hỗn chiến đánh đâu thắng đó. Mỗi đời Bá vương kiếm chỉ có một truyền nhân, mỗi đời Bá vương kiếm đều có rất nhiều truyền thuyết anh hùng.

Về sau do Điền gia tranh vị cho hoàng tộc, nên bị liên lụy, vì thế bỏ quan về quê, trải qua mấy đời sống tự do nhàn cư nơi điền dã, nhưng do thế cục hỗn loạn, cường đạo hoành hành, Điền gia chung quy vẫn bị cuốn vào giang hồ, ba chục năm trước ruộng đồng trở thành chiến trường, khiến cho Bá vương kiếm dương danh lần nữa, cùng với lúc danh tiếng lên cao, đột nhiên Điền gia cả tộc quy ẩn lần nữa, không ngờ bữa nay lại có thể gặp mặt truyền nhân của Bá vương kiếm Điền gia, lại là ở trong một khách sạn nhỏ, mà còn vì một tiểu nha đầu quyền rũ, đây đích thực là một cái nhìn đáng giá.

Nam tử lạnh lẽo nhìn Yến Vô Song, trên mặt chẳng hiện ra chút biểu tình nào, nói:

- Người nhìn lên Bá vương kiếm pháp của Điền gia chúng ta, dựa vào tổ huấn, trừ phi người tự phế võ công, nếu không chỉ có con đường chết!

Yến Vô Song bất an đảo mắt ngó cự kiếm sau lưng gã, đáng vẻ tội nghiệp, tiếng nói tựa như sắp khóc:

- Điền Thăng! Ta chỉ ngó hai cái, đừng nói học được, cả Bá vương kiếm ta cũng nhắc không nổi, cầu xin người tha cho ta đi, Điền đại ca!

Ngữ điệu kiều mỵ này, khiến lửa dục của mọi nam nhân trong sảnh bỗng chốc "Vọt lên cao", toàn bộ đều bị khêu gọi lên, dán mắt vào cơ thể kiều mỵ quyền rũ của nàng, trong mắt tựa như sắp phun ra lửa đến nơi, có người trong mắt không phun ra lửa, mà trong mũi lại phun ra máu tươi. Có người lại hâm hâm nhìn Điền Thăng, do gã không biết thương hoa tiếc ngọc, do gã khiến tiểu nữ Vô Song mỹ diệu quyền rũ thân ái chịu uất ức. Giận thì cứ giận, nhưng không người nào ngu xuẩn hứng lấy đi liều mạng với gã, bởi vì uy danh và truyền thuyết của Bá vương kiếm.

- Tổ huấn khó làm trái, ta cũng chỉ phụng mệnh mà làm, đừng ép ta động thủ!

Điền Thăng cao giọng quát.

Yến Vô Song vô kể khả thi, lắc cánh tay Mộ Dung Kỳ cầu xin:

- Vị thư thư này, giúp ta một chút đi, khó lắm ta mới học được công phu như ngày hôm nay, thực không muốn phế đi!

Mộ Dung Kỳ cũng có phần khó xử, cứ theo quy tắc giang hồ, học trộm bí kỹ quả là đại kị của võ lâm, nhưng tiểu nha đầu khiến người yêu thích như vậy cầu xin mình, khước từ sao không xấu hổ, nàng vừa định cứng cỏi ra mặt, nào ngờ Giang Tiểu Vi ra trước một bước, kêu lên:

- Xem hai cái thì cho là xem lên, nếu người ta xem người sử kiếm há không phải là sẽ chết sao!

- Việc của chúng ta, người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào, bằng không đừng trách Điền mỗ vô tình!

Điền Thăng nói chuyện có chút tức giận.

Nhạc Nhạc cười khò không ngớt lắc đầu, nữ nhân này không ngờ đã mang lại phiền phức lớn, Điền Thăng này còn mạnh hơn Quan Thái, đơn đã đọc đầu thì không được, ai trong chúng ta cũng không phải là đối thủ của gã, có điều vì Vô Song quyền rũ này, phiền phức cũng đáng giá!

- Hừ, lẽ nào lại sợ người sao!

Giang Tiểu Vi từ khi gặp Nhạc Nhạc, đã đè nén sát khí xuống, hôm nay bị sự ngang ngược của Điền Thăng kích động, tay cầm loan đao, sát ý dày đặc đáp lại Điền Thăng.

Điền Thăng hơi kinh ngạc, ban nãy còn là cô nương xinh đẹp ôn nhu, nháy mắt đã hung ác ép người, quả tình nhìn không ra là cao thủ!

Chương quỹ thấy không khí không bình thường, không giống như chuyện nhỏ nhặt vừa rồi, vội chạy lên la lớn:

- Ô, các vị đại gia, xin nhường tay cho, muốn đánh thì ra ngoài kia mà đánh, tiểu điểm không chịu nổi sự ra tay của các vị đâu, cầu xin các đại gia đấy!

Điền Thăng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Điền mỗ ở ngoài đợi các vị! Đừng để ta đợi quá lâu!

Nói xong, gã quay người rời khỏi, đột ngột như là lúc đến vậy.

Tiểu Vi ngó Nhạc Nhạc đang cười khỏ, vội cùng cười nói:

- Ca, đừng giận, sau này ta nhất định không gây phiền phức nữa, có điều tên khốn này quá đáng ghét!

Yến Vô Song gật đầu ủng hộ nói:

- Đúng vậy, hắn thật sự đáng ghét!"

Nhạc Nhạc chăm chú nhìn Yến Vô Song hỏi:

- Tiểu nha đầu, cô không có việc làm mà đi nhìn bừa người ta luyện võ công, luyện công phu của mình cho tốt, vậy thì được rồi!

- Không được gọi ta là tiểu nha đầu, người cũng chả lớn đâu! Võ công của ta học ở chỗ này một chiêu, chỗ khác một chiêu, chẳng có ai dạy ta cả, lại không có người sẵn lòng thu ta làm đồ đệ!

Yến Vô Song tức tối bất bình nói!

- Được, tiểu nha đầu, cô nói làm sao đối phó với tên to con kia đi!

- Đánh nhé, đánh đuổi gã đi thì được rồi!

Yến Vô Song làm ra vẻ --- người là tên ngốc vậy.

- Chà chà, ta xem thử Vô Song tiểu thư, làm sao đánh đuổi gã đi được? Tiểu Kỳ, Tiểu Vi, thu dọn đồ đạc, chúng ta lên đường!

Nhạc Nhạc biểu tình trông như là xem vở kịch hay, chăm chăm nhìn Yến Vô Song tức giận vô bờ, nhưng không có cách nào tạo ra được hành động để trả miếng. Chỉ bữu môi, quay đầu đi.

Một số người trong sảnh đã ra ngoài chuẩn bị xem náo nhiệt, số còn lại đang nhìn bọn Nhạc Nhạc, quy tắc trong giang hồ, có náo nhiệt cứ xem, không có náo nhiệt thì gây ra náo nhiệt.

Mấy người thu dọn xong đồ đạc, dắt ngựa đi về hướng nam, Yến Vô Song cũng dắt ngựa, theo sát sau lưng bọn Nhạc Nhạc, coi bọn hắn như là bùa hộ mạng, cẩn thận ngắm nhìn bốn phía, định xem thử Điền Thăng đáo để ở phía nào, bỗng thấy bọn Nhạc Nhạc lên ngựa, cũng vội vàng giục ngựa bắt kịp.

- Ca ca, chúng ta cứ giúp nàng ta một tay đi!

Tiểu Vi xin giùm nói. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

- Phải rồi, ca, coi nàng ta đáng thương như vậy!

Mộ Dung Kỳ cũng xin hộ.

- Đây, ca, phải giúp nàng ta phải không!

Thái Vân nói.

- Nhạc Nhạc, lát nữa cái gã kia đến, ta đánh với gã trước, xem gã có bao nhiêu lợi hại!

Quan Thái nói.

Nhạc Nhạc ôm Thái Vân, mũi ghé sát phần cổ trắng nõn nà của nàng, hít sâu một hơi, cười nói:

- Được rồi, dù sao gã cũng chỉ có một mình, các ngươi mấy người cùng lên, ta không tin gã có thể địch nổi, ta phải trông coi tiểu Vân nhi, các ngươi đi đánh đi!

Hắn lại xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, làm sao gạt được Yến Vô Song vào tay, bụng nghĩ: "Nếu như là một tiểu nha đầu bình thường, trông thấy mình ắt phải điên đảo hồn vía, có điều nha đầu này đối với người cảnh giác quá chừng, mà trời sinh lại có thể đối kháng với sự dụ hoặc của nam nhân, hừ, cứ từ từ, không tin cô có thể trốn mất! Hắc hắc!"

Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ bậy, lại dầy vò Thái Vân quá sức, bị hắn hít mãi đến toàn thân trở nên mềm nhũn, tiếng kêu yêu kiều không ngớt vang lên, thân thể bị hắn không ngừng chà xát, đến khi Thái Vân tâm thần mê muội. Yến Vô Song theo bên cạnh hắn đang hiếu kỳ quan sát Thái Vân, không rõ làm hao sự gì mà kêu thành như vậy, có điều tự nàng cũng không hiểu, nghe tiếng kêu ấy vì sao tim nhảy kịch liệt, vành tai trắng mịn cũng đang phát nóng.

Mấy người còn chưa thương lượng xong là đánh đòn, hay là vây đánh, trên đại đạo rộng lớn phía trước đã hiện ra bóng gã, gió thu rả rích, lá vàng bay bay, chốc chốc cuốn lên một đoạn cỏ khô, luồn quần dưới chân gã, kiếm vẫn trên lưng, kiếm dài bốn thước, kiếm nặng tám sáu cân, hắc thiết Bá vương kiếm.

- Này, ngươi sao lại chặn đường người khác, nhường đường ngay!

Nhạc Nhạc làm ra vẻ không biết, hướng về gã quát.

Yến Vô Song đột nhiên bị tiếng quát lớn của Nhạc Nhạc hăm dọa không ít, bụng nghĩ người này văn văn nhả nhả sao có thể trở nên hung mãnh như vậy, cả Điền Thăng cũng không sợ, lòng càng hiếu kỳ liếc nhìn Nhạc Nhạc hai cái.

Điền Thăng chậm rãi quay người, đi thẳng qua chỗ bọn Nhạc Nhạc, chăm chú nhìn Yến Vô Song ở sau cùng, nói:

- Không ai có thể cản nổi ta đâu, đến lúc ngươi sẽ hối hận đấy! Khi còn chưa muộn hãy phé hết võ công đi, nếu không đến lúc cả mạng cũng sẽ không còn!

Nhạc Nhạc quả có chút khâm phục nghị lực của gã, vì những việc vớ vẩn này mà truy đuổi không ngừng, còn lý do quái lạ muốn giết người, muốn phé võ công người ta, quả có hơi ngang ngạnh, Nhạc Nhạc vươn mình nhảy tới trước mặt Điền Thăng, nói:

- Điền Thăng, ngươi coi cho kỹ!

Mọi người đều không biết Nhạc Nhạc muốn làm gì, Điền Thăng còn cho rằng Nhạc Nhạc muốn cùng gã động thủ quá chiều nữa cơ, lùi ra sau mấy mét, cẩn thận giới bị, dán mắt nhìn kỹ nhất cử nhất động của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc rút Truy Tâm kiếm ra, tại không trung đâm tả chém hữu, nhảy lên hạ xuống, chốc lát quát lớn một tiếng, khi người khác đều cho rằng hắn muốn tiến công, hắn đột nhiên lại thu kiếm vào bao, cười nói với Điền Thăng:

- Ngươi coi rõ chưa?

Động tác vừa nãy của hắn chậm như vậy, người khác đương nhiên là nhìn rõ, Điền Thăng không hiểu nên hỏi:

- Nhìn rõ rồi, ngươi, ý ngươi là gì?

- Hừ, vừa rồi chính là tuyệt học gia truyền của ta, Bí phong bát thức, ngươi đã xem rồi, giờ ta muốn thu hồi võ công của ngươi, phé ngươi đi, ngươi hiểu chưa! Chắc chắn, động thủ nhanh một chút, tránh đến lúc phải mất mạng!

Nhạc Nhạc bắt chước cực kỳ giống, cực giống ngữ khí ban nãy của Điền Thăng, khiến cho mấy người sau lưng hô hô cười rộ, giờ mới hiểu được dụng ý của Nhạc Nhạc, Yến Vô Song càng vô cùng bội phục, cặp mắt mở lớn lộ ra sự sùng bái, có điều nàng sợ Điền Thăng, nếu không đã cao giọng trợ uy cho Nhạc Nhạc từ lâu rồi!

- Hừ, tiểu tử, không được hỗn láo, ta bỏ qua cho ngươi một lần! Các ngươi đã nhất tâm quấy phá, thì ta thành toàn cho các ngươi!

Nói xong rút kiếm khỏi vỏ, không khí xung quanh như dần nóng lên, kiếm khí trong gió thu như muôn người gào khóc, lại như móng ngựa lao nhanh, chấn động tâm hồn người.

Nhạc Nhạc kêu lớn:

- Được, ngươi đã ngang ngược không phân rõ phải trái, ta cũng không khách khí nữa!

Yến Vô Song đang đầy rẫy hưng phấn chờ Nhạc Nhạc xuất thủ, lại thấy hắn quay người ra đầu:

- Giết, cho ngươi giết, ta nghỉ ngơi một lát trước!

Nói xong hắn như tên du thủ du thực lại nhảy lên lưng ngựa, một tay ôm eo Thái Vân, một tay vuốt ve ngọc phong nàng, Thái Vân được hắn sờ quen rồi, trước mặt mọi người, lại cũng quên xấu hổ, cơ thể liền mềm đi, rồi ngã vào lòng Nhạc Nhạc, hưởng tận ôn nhu.

Nhưng Yến Vô Song mặt đầy vẻ sầu não, anh hùng trong lòng sao lại trở thành vô lại rồi, cặp mắt đẹp quyến rũ, lóe lên hào quang dị dạng, lúc thì ở trên người Nhạc Nhạc, lúc thì chuyển lên người Điền Thăng.

Chỉ có một mình Quan Thái bước lên, gãi chất phác lớn giọng quát:

- Hãy cùng Quan Thái ta đánh trước một cái rồi nói, cho người xem thử Liệt dương đao pháp của ta!

Khi cách Điền Thăng còn có ba trượng, gãi chậm rãi rút Tụ Dương đao ra, thân đao ảm đạm chốc lát bùng ra lửa đỏ tươi, đao khí cực nóng ép đến bá khí凛冽 của kiếm khí, hai khí giao nhau, chiến thế đột khởi.

- Húc nhật sơ thăng.

Quan Thái quát lớn một tiếng, đao khí vạn trượng, giống như vàng mặt trời đỏ bắt đầu nổi lên từ đường chân trời, nhảy lên tươi mới, nhịp nhàng công về phía mục tiêu,

- Chỉ điểm giang sơn.

Bá vương kiếm tức thì như ngọn bút trên bản đồ, đại khai đại hợp, lần đầu huy động, non sông đã bị sửa, kiếm khí mãnh liệt muốn tách mặt trời đỏ ra, mặt trời lại như là chùm sáng, đột nhiên phát ra tia sáng, ánh sáng không thể chia được, hồng quang ấy mạnh mẽ chọc vào bụng dưới Điền Thăng, Điền Thăng rít vọt một tiếng:

- Quá hà phổ kiêu.

Rồi vọt người lên cao, vùng kiếm chém mạnh vào hồng quang đang đến, Bá vương kiếm tựa như muôn ngàn binh sĩ cùng dõng dạc chuyển đá, kiếm khí tầng tầng lớp lớp đánh xuống hồng quang, muốn cắt đứt hồng quang dưới chân, nào ngờ hồng quang tuy bị đứt, nhưng như là có sinh mạng vẫn đâm tới, Điền Thăng bởi vì khinh địch, tức thì cảm thấy không hay, ngẫm kinh hoàng: "Đao pháp thật đáng sợ!". Cảm nhận được Sát khí thế công của Quan Thái kích ra, cơ thể Điền Thăng như đá lớn rơi nhanh xuống, tránh khỏi chiêu đầu tiên của Quan Thái trong gang tấc.

Điền Thăng còn chưa rơi xuống đất, đã sử ra "Hoàn tảo thiên quân", chiêu này dùng để tiến công trong phạm vi rộng, có thể là bị Quan Thái ép gấp, nếu không sử dụng chiêu này, rất có khả năng không cách nào vẫn hồi được bại cục, bởi vậy cũng bất chấp hậu quả ra sao, một chiêu này sử ra, chân khí của gã đã bị mất đi một phần ba. Sát chiêu này kích thích cát đá bụi đất, như hồng thủy đỏ bộ, bất ngát vô biên, che trời phủ đất, từ xa trông lại, hết như lốc xoáy, trong chiến trường hai người đều ẩn trong bụi, không thấy hình bóng.

Mộ Dung Kỳ có chút lo âu hỏi:

- Ca, ca nói Quan Thái có thể xảy chuyện không, không ngờ Điền Thăng lợi hại như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bị Xọa (Hạ)

- À, kết quả rất khó nói, võ công hai người đều là bá đạo dương cương, lấy cứng chạm cứng, có điều nội lực của A Thái không sâu, toàn dựa vào đao pháp tinh diệu, còn Điền Thăng đầu cuộc chiến khinh địch, tuy dùng tuyệt chiêu vẫn hồi liệt cục, nhưng cơ hội trước kia đã mất, làm thế nào cũng không vẫn hồi được nhiều, cuối cùng khó tránh khỏi lưỡng bại câu thương!

Nhạc Nhạc coi kỹ biến hóa trong trường, nhưng trừ trong bụi đất ngẫu nhiên có xoay chuyển một chút, chỉ nghe được ở bên trong tiếng kim loại va chạm dồn dập không ngớt, đành phải đợi bụi đất tan đi mới biết.

Do ngăn cản ngay đường chính, nên có không ít nhân sĩ vô lâm đã tụ tập ở chung quanh, xem trận quyết chiến kinh thiên động địa này, người có kiến thức đã la lên:

- Ha, Liệt dương đao đối địch với Bá vương kiếm, thật là trăm năm khó gặp, ê, lão bà mau đến xem đi!

Trong bụi đất hồng quang lại hiện, Quan Thái gào to:

- Liệt dương như huyết!

Khi hăm vào trong đao khí của gã, màn trời bị máu nhuộm hồng, tựa như thực có thể ngửi được mùi vị của máu, mặt trái của liệt dương có phải là hắc dạ không, máu chung quy có phải là kết cuộc của tính mạng không? Có điều khi hắc dạ vẫn chưa kết thúc, Điền Thăng đã huy kiếm chém tan huyết sắc trong vòng hai trượng, kiếm khí hộ thân, từng chút thành vòng, kết thành kiếm khí hộ thể hình dạng như áo giáp. "Bình tàng cửu địa" đây là chiêu duy nhất trong Bá vương kiếm dùng để hộ thân, liệt dương vẫn là liệt dương, huyết sắc cứ là huyết sắc, có điều Điền Thăng hết như là đã biến mất, biệt tăm biệt tích trong huyết sắc.

Hốt nhiên huyết sắc tan biến, Điền Thăng cũng xuất hiện, áo giáp trên mình gã cũng không thấy nữa, có điều hai người cùng lúc phun ra một ngụm máu, đứng bất động, gió đã lặng, cát đã ngừng, chiều đã tận.

Người xem nhân lực kém không rõ nói"

- Đang đánh kịch liệt, sao không đánh nữa rồi!

- Người ngốc quá, không thấy vừa rồi hai người liều mạng đánh ra một chiêu, đã khiến cả hai người đều bị thương rồi! Bá vương kiếm lại đánh ngang tay với người ta, quả là hiếm thấy!

- Đây không phải là Quan Thái của đao cốc ư, nghe nói gã là đồ đệ của Quan Thành Phong, cùng với cốc chủ đao cốc hiện nay đối địch đấy, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lại có thể liều lĩnh bại câu thương cùng Bá vương kiếm!

Nhạc Nhạc nhìn thấy rõ ràng, khi huyết dương ừn ừn kéo đến bao lên người Điền Thăng, bộ giáp trong suốt liền xuất hiện vết rạn, Điền Thăng cấp bách biến chiêu, chấn vỡ bộ giáp trong suốt, phản công huyết sắc chân khí, đánh liền một luồng chân khí dày đặc, chân khí bá đạo như nhau, bởi nội lực của Điền Thăng lúc đầu đã mất đi một phần ba, nên hai người mới đánh ngang tay, nếu lúc sớm nhất đánh chân khí ra, kẻ bại chắc chắn là Quan Thái.

Nhạc Nhạc thấy bọn họ đều không có ý đánh tiếp nữa, bèn thúc ngựa đi đến giữa bọn họ, cười nói:

- Hai vị đang yên đang lành đánh lộn làm gì? Dù muốn đánh cũng phải kiếm chỗ không có người chứ, các người xem đây, rồi nhìn kia nữa, các người cản trở quá nhiều người như vậy, chà chà, giờ đây người nào trong giang hồ, phẩm hạnh cũng kém cả, bình thường vô sự thì đánh loạn cả lên, A Thái, không được cùng gã quá chiều nữa, không bị thương chứ, ồ, hết chuyện thì lên ngựa, chúng ta đi!

Bởi Nhạc Nhạc đã biết, trong lúc bọn họ đánh nhau, Yến Vô Song đã lặng lẽ rời khỏi, Nhạc Nhạc không cần nằng, hoặc giả nằng rồi khỏi tự có lý do của nằng hăn, cần nằng ngược lại là không hay.

Điền Thăng tức giận chút xíu thì suýt phun ra máu nữa: "ai vô sự thích đánh lộn, ta không phải truy nha đầu ấy ư, a, nha đầu ấy, nhân loạn chạy trốn rồi?"

- Xin lỗi, làm ơn, làm ơn, nhường đi! Nói người đấy, đừng tưởng cầm đại kiếm thì giỏi lắm, này, đúng, đa tạ!

Nhạc Nhạc ngồi trên lưng ngựa, uy phong lẫm liệt hết Điền Thăng, mãi đến khi Điền Thăng lui ra, hăn mới có "lễ độ" nói lời đa tạ.

Điền Thăng lần đầu nếm mùi thất bại, lại bị Nhạc Nhạc chọc giận không ít, đang bị bức cho tức giận, cũng không nghe rõ Nhạc Nhạc nói gì, có điều cảm thấy ngáng đường xác thực là không hay, nên cứ tự nhiên như vậy mà nhường.

Còn các nhân vật giang hồ ở mặt sau lại không cho là như vậy, âm loạn một hồi:

- Chà, bạch y thiếu niên ấy là ai, mà lại gào hét Bá vương kiếm như vậy, ha, Bá vương kiếm quả thực nhường rồi, gã là ai nhỉ?

- Gã kêu bằng Vương Nhạc Nhạc, lai lịch dường như không nhỏ, nghe nói là nữ tể của Tiên Vu thế gia, nhưng mà đêm qua lại nghe người ta nói, gã là tên đâm tặc, có điều thực tình rất lợi hại, người coi ba mỹ nữ cạnh gã, đều ngoan ngoãn nghe lời gã kia, bà nương nhà ta nếu như xinh đẹp bằng nửa những nữ nhân ấy, ta cũng không ra đây rồi!

- Ca, tiểu nha đầu ấy lừa chúng ta rồi.

Mộ Dung Kỳ nói.

- Bị lừa chính là bọn nằng, không tính đến ta!

Nhạc Nhạc nâng mặt Thái Vân lên, hưởng thụ nụ hôn đến cực điểm trên miệng nằng, biểu tình y như chọc tức Kỳ Kỳ.

- Ca, sao ca có thể nói với ta như thế, ca?" Mộ Dung Kỳ meo mếu:

- Ta cũng muốn ngồi với ca!

Nói xong nằng đã nhảy lên, bay nhẹ rơi tại sau lưng Nhạc Nhạc, đáng thương cho con ngựa nhỏ của Nhạc Nhạc, bị ép hí vang một tiếng, xúu nữa thì bò trên đất, có lẽ hai nữ nhân đều nhỏ nhắn xinh xắn, bằng không bạch mã của Nhạc Nhạc sớm đã từ trần khi gần tráng niên rồi.

Nhạc Nhạc vòng tay ra sau ôm eo ong của nằng, để cho nhũ phong của nằng dán chặt trên lưng mình, chỗ mềm mại sát lên xuống, chịu không nổi trước hết vẫn là Mộ Dung Kỳ, cơ thể mới nhừ, chỉ có thể ôm chặt Nhạc Nhạc, hô hấp đã không còn suôn sẻ nữa, hôn hên thờ mạnh, mãi mới nói được: "Ca ca!" Hô lên không ngừng.

- A Thái, bữa nay người biểu hiện không tệ, mấy chiêu đao pháp ấy, sao trước giờ ta chưa từng thấy?

- Nhạc Nhạc hỏi.

- Đó là bảy thức Liệt dương đao pháp chỉ chừng môn đao cốc mới biết, hiện giờ ta chỉ biết một phần nhỏ, bởi vậy không hay dùng, hôm nay thấy gã lợi hại quá, nên đã không nhịn được sử ra, hiệu quả còn phải tốt hơn so với sự tưởng tượng của ta!

Quan Thái vẫn đang dư vị cuộc chiến ban nãy.

- Quả nhiên không tệ, đao cốc thừa kế mấy trăm năm, vẫn còn một số tuyệt chiêu, đáng tiếc cho ta quá, làm sao cái gì cũng không biết!

Nhạc Nhạc ngửa mặt thở dài.

Mộ Dung Kỳ an ủi:

- Ca, tối qua ca sử chiêu đó không phải là rất khoa trương ư? Sao ca nói cái gì cũng không biết vậy, chiêu đó rất đẹp mà, hết như một đóa tử mai khôi (hoa hồng) nở rộ, một chiêu đã giết hai cao thủ rồi!

- Ta cũng muốn biết vậy, nhưng sau đó ta muốn dùng nữa, mà sử mãi cũng không ra được, ôi thật kỳ quái mà!

- Hờ, sao có thể như vậy được nhỉ, lúc đó ca dùng nội công tâm pháp đặc biệt không ngờ, hoặc giả.....

Nhạc Nhạc trầm mặc rất lâu, rồi vỗ xuống đầu, kinh hãi nói:

- Đúng rồi, lúc đó khi ta cho rằng sắp chết, ta đã nhớ đến Nhược Tuyết, sau đó nàng khuyếch trương ở trong não ta, rồi tiếp đó một chiêu ấy cứ tự động phát ra, sau khi giết chết hai người ấy, ta mới mình mẫn, thế rồi lần sau khi ta muốn dùng nữa, nhớ tới hình dáng của nàng thì được rồi!

- Ôi, té ra là như vậy à, ca, lúc nào ca nhớ đến ta, sáng tạo ra một chiêu nhé!

Mộ Dung Kỳ chưa chát nói.

- Phải đấy, còn có ta nà!

Tiểu Vi và Thái Vân lòng cũng mất cân bằng nói.

- Hô hô, ta cũng muốn tất cả bọn nàng biến thành chiêu thức đấy, vậy thì ta chính là thiên hạ vô địch rồi, thế nhưng cái này nhờ vào cơ hội, không phải cứ muốn thì ra đâu!

Nhạc Nhạc cười lớn nói.

- Hừ, chúng ta biết, nhưng ca nhất định phải nghĩ tới chúng ta nhiều hơn một chút, vậy mới có thể hòa chúng ta vào trong chiêu thức được.

Mấy người đều dùng mọi phương pháp, thuyết phục Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm, công pháp Ngự nữ tâm kinh của ta, lấy tình làm chủ, động tình rồi mới động công, tối qua sử ra chiêu mai khôi chỉ thích ấy, chính là trong dụng tình cực độ, vô ý sử ra, chứng minh chỉ cần có tình tồn tại, Ngự nữ công pháp sẽ tạo ra vô hạn tuyệt chiêu, chắc chắn, xem ra phải kiếm nhiều mỹ nhân hơn mới được.

Nhạc Nhạc vô si, lấy luyện công để kiếm cơ, lại muốn động lòng hươu dạ vượn với đám mỹ nữ rồi.

Suốt cả mấy ngày, bọn họ đều không gặp Yến Vô Song, cũng không gây ra phiền phức nào, nghe nói Tư Đồ Tinh để không cùng đường với Nhạc Nhạc, đã chuyển sang đường thủy từ lâu, đường thiên lý dằng dặc, bọn Nhạc Nhạc đi được bảy tám ngày, mới đi được hơn nửa đường.

- Ca, phía trước chính là Nhữ Dương thành, nghe nói phồn hoa lắm đấy, bên trong có rất nhiều mỹ nữ à!

Giàng Tiểu Vi hướng về Nhạc Nhạc cười nói.

- Tiểu Vi làm sao biết được vậy?

- Ca, người cả Phong Nguyệt quốc đều biết mà, ta chẳng tin ca chưa từng nghe: "Đến Nhữ Dương lại đi ba trăm dặm nữa chính là Ly Nhân hà rồi, sông chia nam bắc, hai bờ mỹ nữ, tình nhân ly nhân, cùng chung mộng sông nước, nước vào lam hải loan, ngư nhân như thiên tiên."

- Ngạn ngữ này cả đứa trẻ Phong Nguyệt quốc cũng từng nghe, sao ta có thể không biết nhỉ!

Tiểu Vi giận dữ, ngó chăm chăm vào mắt Nhạc Nhạc, muốn từ trong mắt hắn nhìn rõ tâm tư hắn, đáng tiếc nàng lại thất vọng lần nữa, Nhạc Nhạc chỉ gật gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế, Tiểu Vi biết thực nhiều, muội muội đã từng qua Nhữ Dương ư?

Tiểu Vi nghe Nhạc Nhạc khen nài, lòng như là ăn mật ngọt, gật gật đầu.

- Quen thuộc nơi đó hử?

Tiểu Vi khẽ cười rồi lại gật gật đầu.

- Nhiều mỹ nữ à?

Tiểu Vi vẫn khẽ cười, gật đầu.

- Giúp ca kiếm thêm vài cô nhé!

Tiểu Vi khẽ cười, gật gật đầu.

Mộ Dung Kỳ tĩnh ngộ, không chịu giận dữ nói:

- Tiểu Vi, ngươi đang làm gì vậy? Sao có thể giúp ca, giúp ca kiếm nữ nhân khác chứ?

Tiểu Vi vẫn đang mơ mơ màng màng, gãi gãi đầu, nhún nhún nói:

- A, ta, ta vừa mới nói gì?

- Trầm mặc rất lâu, phát ra tiếng kêu phẫn nộ kinh thiên:

- Ca, ca dụ hoặc ta, ca, ta không tha cho ca.

Nàng vỗ lên lưng ngựa một cái, tựa như bướm bướm bay lên vai Nhạc Nhạc, con ngựa đáng thương, suốt mấy ngày chở ba người, bây giờ lại thêm một mỹ nữ đáng người cao khều, cho dù là mỹ nữ cũng có trọng lượng chứ, thế là nó kêu khóc một tiếng, khụy chân xuống đất. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

"A!" Bốn người đều kinh hãi kêu lên lẫn rớt xuống ngựa, chỉ có Thái Vân ở trong lòng Nhạc Nhạc là không rõ nguyên do, rơi xuống bãi cỏ mới tỉnh lại, lăm lăm như nói mê hỏi:

- Ca, ca lại muốn à, nhưng ta còn rất mệt

Hai nữ nhân kia đang trong cơn kinh hãi tức giận, vừa nghe lời nói của Thái Vân, phì một tiếng, đều hi hi cười lớn, Thái Vân sau khi khỏi đau, hết sức si mê sự chọc ghẹo của Nhạc Nhạc, mỗi ngày đều quấn lấy Nhạc Nhạc, không thể không ở trong cao trào hôn mê đi, lại thêm thói quen ngồi trong lòng Nhạc Nhạc, luôn luôn không thể tự mình cưỡi ngựa, khiến hai nữ nhân kia khá bất mãn, bây giờ tóm được cơ hội chế giễu một phen, lại cũng vui vẻ.

Quan Thái không hiểu việc này chút nào, an nhàn ngồi trên lưng ngựa, lấy làm lạ ngó đám mấy người làm loạn, nghĩ bụng:

- Rõ ràng có mấy thớt ngựa, nhất định chen lên một con làm gì, đè ngã cả ngựa, ngã xuống đất còn cười được, thực khó hiểu! Hà, một mình vẫn khoan khoái hơn!

- Có kẻ địch! Cảnh giới!

Nhạc Nhạc đột nhiên nhất Truy Tâm kiếm dưới đất lên, nghe kỹ động tĩnh nhỏ nhất từ bốn phương tám hướng, chỉ có sát ý cường liệt, hai mươi bảy người, có hai cao thủ, hơn chục người là cao thủ nhất lưu, số còn lại cũng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Manh Mực (Thượng)

Đêm đã về khuya, trên tiểu đạo quanh co hiểm dấu chân người, cỏ mọc cao đến tận ngực đan xen vài cây nhỏ thưa thớt bên đường, tiếng lá khô xào xạc.

Sát khí đang dâng!

Nhạc Nhạc khép hờ hai mắt, dùng tâm cảm thụ mọi cử động xung quanh. Năm người bọn họ tay đều nắm chặt vũ khí, tập trung tinh thần chờ đợi sự xuất hiện của địch nhân.

- Đã đến sao còn không mau động thủ, bọn ta không có nhiều thời gian, đánh xong ta còn phải lên đường đó! Ở tầng đá phía sau kia, phải rồi, hai mươi bảy người tất cả, một tên cũng không thiếu!

Tuy Nhạc Nhạc nói một cách rất ung dung, nhưng trong nội tâm gã đã ít nhiều khẩn trương. Những người đang đến tràn đầy sát khí, phải là sát thủ chuyên nghiệp mới có loại sát khí này. Hơn nữa, một lần có thể cử đi hơn hai mươi sát thủ nhất lưu, nhất định phải là tổ chức nổi danh mới làm nổi. Không phải là "Luân Hồ" thì cũng là "Dã Thảo". Người nào trong bọn chúng xem ra cũng rất khó đối phó, nhất định sẽ diễn ra một trường ác chiến.

Nhạc Nhạc nói ra được tổng số nhân thủ đang ẩn phục, khiến chúng ngạc nhiên vô cùng. Ẩn tàng đã không còn ý nghĩa gì nữa, thì xuất hiện cho xong! Hai gã đầu lĩnh có thân người khô gầy, u ám, dùng giọng khàn khàn cất tiếng:

- Bằng hữu quả là giỏi, chỉ bằng một lời mà đã chỉ ra nhân số của chúng ta. Có điều đã có người bỏ tiền ra mua tính mạng của các người rồi, chúng ta đã nhận tiền thì phải làm việc cho người ta. Sau khi chết, các người đừng tìm chúng ta làm gì. Muốn tìm thì tìm cái người mua mạng của các người ấy.

Nhạc Nhạc mỉm cười hỏi:

- Mạng chúng ta đáng giá bao nhiêu?

- Năm vạn lượng.

- Ca ca, mạng chúng ta sao rẻ quá vậy? Trên người muội đây cũng đã có mười vạn lượng rồi. Bọn họ chỉ trả có năm vạn lượng mà muốn lấy mạng năm người chúng ta, thật chẳng đáng chút nào. Như vậy là quá tiện nghi, muội không bằng lòng!

Mộ Dung Kỳ vô cùng bất mãn vì cái giá đó không xứng chút nào với giá trị của nàng.

- Mọi sinh ý lớn nhỏ gì đều nhận hết thế này, nhất định là Dã Thảo rồi. Có thật bọn chúng nghèo túng quá chăng? Ca ca, bọn họ nhận tiền giết người bắt kẻ mạng sống, ngàn vạn lần không cần hạ thủ lưu tình làm gì. Phải đuổi tận giết tuyệt hết bọn chúng thì chúng ta mới an toàn.

Tiểu Vi vốn sống trên giang hồ hỗn tạp khá lâu, đã từng nghe qua hung danh của Dã Thảo, nên nhắc nhở Nhạc Nhạc cần phải giết người mới có thể tự bảo vệ được mình.

- Các người vì năm vạn lượng mà giết người, ca ca, muội chưa từng giết người, muội giết người thì có được tiền như họ không?

Thái Vân ngốc nghếch nghe sư phụ dạy rằng giết người sẽ có tiền, trong mắt toát ra kim quang cuộn cuộn, nhìn các sát thủ của Dã Thảo đã không một chút cố kỵ mà còn ánh lên vẻ thêm muốn, tựa hồ như sẽ chẻ chúng ra thành từng nén ngân lượng vậy.

- Phải rồi, nhất định là Dã Thảo mới chịu thu tính mạng chúng ta với giá rẻ mạt đó, ta cảm thấy không vui chút nào. Tiểu Vân nhi của ta, giết đám người này ca ca sẽ trả tiền cho nàng, hơn nữa đêm nay ca ca sẽ thưởng thêm cho nàng!

Nhạc Nhạc trong hoàn cảnh này cũng không quên nói cười cợt nhả:

- Hai nàng cũng vậy, nhưng nên cẩn thận, đừng để bị thương, bằng không ca ca đau lòng chịu không nổi đâu!

Hắn lại hướng về Quan Thái hô to:

- Người giết một người thì được một cái chân heo, tối nay sẽ có!

Quan Thái liếm môi, cười quái dị nói:

- Hắc hắc, bọn họ trị giá một cái chân heo cơ à, không thể bỏ qua được, giết...

Hắn gầm lên một tiếng, cử đao hướng tên Dã Thảo gần nhất chém tới. Năm người đối phó với hai mươi bảy người, tính ra một người phải đối phó bao nhiêu? Năm, vậy vẫn dư hai, còn lại số dư này Nhạc Nhạc bao luôn. Bọn họ có nhiệm vụ lần này là giết Nhạc Nhạc, giết Nhạc Nhạc mới được thưởng tiền, nghe nói người đi thuê này đặc biệt hận Nhạc Nhạc, giết được Nhạc Nhạc thưởng mười vạn lượng. Hai đầu lĩnh sát thủ đều là người tinh minh, chuyện nặng nhẹ phân chia ra rõ ràng, vì vậy Nhạc Nhạc hân hạnh được hai người còn dư lựa chọn.

Nhạc Nhạc vận khởi Hoa Gian Vũ Bộ di chuyển, dù rằng sát thủ võ công đều thuộc hàng nhất lưu, nhưng Nhạc Nhạc dựa vào bộ pháp xảo diệu, tuy bị bảy người vây công vẫn còn có thừa năng lực di chuyển, hắn hiện thời suy nghĩ làm sao sáng tạo ra chiêu thức, khi tính mạng nguy hiểm lại sáng tạo ra một ít chiêu thức, cho nên hắn chỉ tránh né không công kích, trong đầu hắn nhớ tới Lạc San, nhớ nhớ tường tường, không có kết quả, lại nghĩ đến Tiên Vu Yên, nhớ nàng đối với mình si tình, si tình mù quáng, nhớ nàng có dung nhan tuyệt mỹ và cao quý, nhớ tiếng kêu rên điên cuồng của nàng trên giường, điều này tạm thời không nên nghĩ tới, Nhạc Nhạc tưởng nhớ khiến dục hỏa tăng lên, nhin không được rất muốn ôm nữ nhân phát tiết một chút.

Hồ tư loạn tưởng một trận, dần dần hắn đã bị bảy người vây quanh siết chặt, các sát thủ này phối hợp mười phần xảo diệu thuần thực, bọn họ hợp kích khiến cho uy lực tăng nhiều. Nhạc Nhạc lập tức lâm vào hiểm cảnh, thầm nghĩ "Yên nhi, nàng đã hại khổ ta rồi, nhưng Yên nhi quả thực không tệ, hà hà, a..." Trên đầu bị người đâm một đao, bộ pháp nhất thời rối loạn, bảy ánh đao lập lòe cùng đến, cầm Truy Tâm Kiếm trong tay Nhạc Nhạc kinh hãi thẳm

kêu "Yên nhì".

Truy Tâm Kiếm trong tay Nhạc Nhạc chợt hóa thành một đám quang mang cuồng loạn, như ánh mặt trời rực lửa chiếu sáng, ánh sáng như hào quang, xoay chuyển, né tránh, như là có sinh mệnh, hướng về đôi mắt địch nhân, đi vào tâm mắt địch nhân. Ánh sáng bay lượn như những con cuồng xà, thu hút tâm thần người xem. Những kẻ đánh nhau với hắn bị luồng ánh sáng làm cho kinh sợ, đều muốn nhảy qua một bên nhìn xem chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Bảy người vây quanh Nhạc Nhạc khá thảm thương, Nhạc Nhạc sử dụng chân khí hóa thành chùm ánh sáng, thật giống như mặt trời sáng rực đến lóa mắt, trước mắt nhất thời một vùng hôn ám. Cả bọn sát thủ than dài thảm kêu không ổn, đều nhắm mắt thu đao tự vệ. Sau khi Nhạc Nhạc sử dụng ra chiêu này cũng gây người một chút, nhưng lập tức hưng phấn tỉnh ngộ nhận ra đây là một chiêu mới, trong lúc tâm tình vui sướng, hắn lại nhớ tới chiêu Mãn Côi [1], trong tâm chợt có chút trầm tư, một đóa hoa hồng cực kỳ xinh đẹp nở ra trên người Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc là trung tâm của đóa hoa giống như nhụy hoa, cánh hoa màu hồng đậm cùng nhụy hoa từ từ mở ra, toàn bộ quá trình giống như hoa nở, trông thì cực chậm nhưng thực ra cực nhanh, trong đóa hoa đột nhiên lại xuất hiện vài cái gai màu đỏ, gai màu đỏ máu, mọi người thật sự nhìn thấy máu, máu thấm ở trên gai, hoa lại khô héo, trung tâm màu đỏ hồng là Nhạc Nhạc đang cầm trong tay Truy Tâm Kiếm, kiếm đang nhỏ máu, còn những người tấn công hắn đều che lấy trái tim, trái tim được hai tay che nhưng vẫn phun ra cả vòi máu, đóa hoa hồng tựa như là đóa hoa bằng máu.

- Sao, sao lại có thể thế được?

Một đầu mục sát thủ trong nhóm có công lực tương đối thâm hậu, còn có thể nói, hai tay ôm lấy ngực, không thể tin rằng Nhạc Nhạc có thể xuất ra một chiêu đẹp, rực rỡ và cay độc như vậy.

Nhạc Nhạc không lòng dạ nào trả lời, hắn đang suy nghĩ, xem có phải là do tình nhập chiêu, tình u? Ngự Nữ Tâm Kinh là một loại tình công? "Tình đến, chiêu xuất?" Nhạc Nhạc hồi tưởng một đoạn cổ nói trong Ngự Nữ Tâm Kinh, cho đến khi bảy người vây hắn đồng thời ngã xuống, hắn liền ngừng đầu lên, thấy những người khác đều dừng lại liền hỏi:

- Sao vậy, vẫn còn mười hai tên Dã Thảo, giết thôi!

Mười hai tên Dã Thảo nghe Nhạc Nhạc nói, thân thể chấn động, đều muốn rút lui, bọn họ giết người như cỏ, ngay cả sinh mạng của bản thân cũng coi như cỏ rác, nhưng khi nhìn thấy Nhạc Nhạc một chiêu làm bảy cao thủ máu tươi bắn đầy trời, cảm thấy sợ hãi, thương lượng với nhau vài câu, rồi lại lộ ra vẻ mặt thấy chết không sợ.

Năm quần đầu mười hai, mười hai bị đánh kêu thảm liên tục, khi Thái Vân giết người đầu tiên sợ hãi thiếu chút nữa nôn mửa, nhưng khi giết người thứ hai trong mắt lộ ra vẻ khát máu điên cuồng, năng giết nhiều hơn Mộ Dung Kỳ hai người, trong tay cầm một tiểu kiếm, như một đám mây biến hóa bất định, liên tục mang theo máu thịt, hưng phấn vô cùng, dục vọng trong cơ thể giải thoát ra trong giết chóc. Nhạc Nhạc nhìn thấy liên tục lác đác, thầm nghĩ "Thực sự nhìn mới biết, một nha đầu mềm yếu nhu nhược như vậy lại thích máu, thích giết người, thực điên cuồng và mạnh mẽ như lúc làm tình!"

Còn lại một tên Dã Thảo, không ngờ không bị thương, thấy năm người vây quanh, hắn chẳng những không sợ hãi, còn hơi lộ ra sự đắc ý, và một khí phách can đảm. Nhạc Nhạc không dốc lực ra đánh, vì hắn còn chú ý một cao thủ ẩn nấp ở chỗ bí mật, một cao thủ thực sự, Nhạc Nhạc lúc trước nói chỉ có hai mươi bảy người, nên người ẩn nấp kia hơi đắc ý một chút, một chút cảm xúc đắc ý này đã bị Nhạc Nhạc cảm giác được, cho nên Nhạc Nhạc mới úy kỵ, người nọ khẳng định muốn ở thời khắc máu chốt xuất thủ, hơn nữa quyết tâm một lần xuất thủ phải trúng đích.

Vô công tên Dã Thảo đang bị vây không được tính là cao cho lắm, nhưng lại không tỏ ra sợ hãi, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng người ẩn nấp ở chỗ bí mật đúng lúc sẽ cứu hắn sao? Nhạc Nhạc càng thêm cẩn thận, nhìn chăm chú vào hai tay tên Dã Thảo này, tay phải hắn cầm đao, tay trái hắn để ở bên hông, rồi từ trong thắt lưng kéo ra.

Nhạc Nhạc vội hô lên:

- Cẩn thận có gian trá, tránh máu!

Tay trái tên đó cầm một vật ném ra ngoài, một vật tròn màu đen giống như được hoàn, rất may Nhạc Nhạc hô lên khẩn cấp, mọi người lúc đó gấp gấp rút lui, vụn ra hộ thể chân khí dày đặc nhất, một con chấn động mãnh liệt không lồ dưới chân bọn họ vang lên, hơi nóng cuộn cuộn mạnh mẽ xô vào hộ thể chân khí, mọi người chấn động, thiếu chút nữa ói ra máu, đều giật mình thán nhĩ "Ám khí thật là lợi hại, rất may tránh né kịp thời, bằng không thì."

Cái vật tên Dã Thảo liệng bừa ra, lại làm nổ chính bản thân hắn, bởi thể xin khuyên các vị bằng hữu, ngàn vạn lần đừng có ném bừa bãi vật gì, rác thải phải bỏ vào thùng rác, hỏa dược phải bỏ vào kho đạn dược!

Khi tro bụi bay lên giảm bớt, mọi người mới đến nhìn lại chỗ mình đứng hồi nãy giờ đã trở thành một cái hố to, tên Dã Thảo vừa rồi bị nổ bay chôn vùi trong cái hố, trong không khí tràn ngập một mùi, mùi cháy khét của thịt nướng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc phát giác, người trốn ở chỗ bí mật đã bỏ đi.

- Vừa rồi đó là Thiên Kỳ Các Phích Lịch Tử, một viên trị giá một vạn lượng bạc, Dã Thảo lại lỗ vốn rồi.

- Ca ca, muội giết được sáu tên, nhớ phải thưởng cho muội nhé!

Thái Vân cất lấy một mớ y phục của Dã Thảo, chùi huyết tích trên thân kiếm, rất đắc ý hướng về Nhạc Nhạc khoe công lao:

- Hóa ra giết người cũng thú vị như vậy, sư phụ trước kia cứ nói giết người không tốt, nên muội chưa từng giết người, cũng nhờ ca ca nói mới biết, từ nay

về sau chỉ nghe ca ca.

- Ủm, Thái Vân giết không tề, Tiểu Vi giết cũng không ít, Tiểu Kỳ nhi của ta làm sao sắc mặt trắng bệch vậy, không phải là muốn hù dọa ta chứ!

- Ca ca, giết người thật buồn nôn, trên người muội dính toàn là máu.

Mộ Dung Kỳ kéo vạt áo ra, bắt mắt nói:

- Ở đây, ở đây, toàn là máu, dính vào bọn nam nhân này thật buồn nôn, làm sao để tẩy xóa hết đây.

- Ha ha, chúng ta đều dùng vũ khí, chỉ có nàng dùng tay không mới cảm thấy vậy, lần sau nàng nên vịn cổ bọn chúng là xong! Như thế sẽ không sợ dính máu, giết càng nhanh, máu rơi càng ít, nàng xem ta không có máu a, lúc đầu trên đùi bị thương là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn ấy mà.

Nhạc Nhạc xấu hổ muốn che lại vết máu trên đùi, bất quá miệng vết thương kia chỉ lưu lại một ít máu, đã nhanh chóng đóng vảy, thân thể hắn hiện tại không có thể vì đổ máu mà chết, trừ khi trái tim trúng kiếm.

Nhìn lại mấy con ngựa, biết chúng sợ hãi chạy trốn trong khi bọn họ đánh nhau, mọi người đành đi bộ, xuyên qua một tiểu đạo cỏ mọc rậm rạp, sau đó lại quanh co đi trên một cánh đồng rộng lớn, đến khi đêm xuống núi rừng lạnh lẽo, toàn thân mọi người dính toàn là máu, mấy cái bóng người trải dài ra, vừa cười vừa đi, ngẫu nhiên có người cười ngựa đi ngang qua, nhìn thấy kinh ngạc không dứt.

- Ca ca, huynh nói xem ai muốn giết chúng ta?

[1] Mân Côi: dịch nghĩa là đoá hoa hồng, nhưng trong truyện Mân Côi chính là tên chiêu thức đầu tiên Nhạc Nhạc sáng tạo ra, chính là chiêu thức lúc cứu Thái Vân, khi mà hắn nghĩ đến Nhưộc Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Manh Mục (Hạ)

- Ca ca, huynh nói xem ai muốn giết chúng ta?

- Là ai cũng không quan trọng, chỉ cần người mình không bị thương, không cần phải quan tâm đến hắn, nâng cao thực lực chính mình, nghênh đón cuộc tấn công tiếp theo, lấy bạo diệt bạo, kẻ mạnh mới có thể sinh tồn. Sao các người nhìn ta bằng ánh mắt ấy, lời ta nói chính là chân lý đấy... À! Ra là ánh mắt sùng bái... À, ta đã sai, tiếp tục đi thôi, đi thôi.

Phía sau lại vang lên thanh âm của trên dưới sáu mươi khoái mã, một đám khói bụi bị cuốn tung bay trên đường, năm người nấp ở ven đường lộ ra thân sắc giới bị ngưng trọng. Đám người kia thân hình cao lớn, đều mang vũ khí, nhìn thấy bọn Nhạc Nhạc dính đầy máu, chỉ liếc mắt nhìn qua, sau đó ngựa không ngừng gấp gấp đi tiếp, trên đường chỉ để lại bụi khói đầy trời.

- Một đám người hung mãnh, dáng điệu dường như là bọn cường đạo, khẳng định không phải người tốt! Ca ca, chúng ta đuổi theo xem nhiệt nào đi.

Mộ Dung Kỳ rất bắt mắt bọn nam nhân này, người nào người nấy bắp thịt cuồn cuộn, mặt râu đen dài rất quái dị, ở trong mắt nàng chỉ có Nhạc Nhạc là muôn phần tốt đẹp. Ngoại trừ Nhạc Nhạc, thiên hạ nam nhân không có ai tốt đẹp cả, kể cả cha nàng, đại ca nàng.

- Nàng muốn ta hít bụi sao, nàng cứ tùy ý đuổi theo, ta muốn xem mặt trời lặn, màu đỏ hồng giống như máu trên người ta, bên cạnh là ráng chiều, ngũ sắc sặc sỡ, giống như y phục Thái Vân nhi, mặt trời lặn đẹp vô hạn, sắp hoàng hôn rồi.

- Ca ca!

- Không cần ồn ào nữa, để yên ta ngâm thơ.

- Ca ca.

- Tối nỳ bắt quá tịch dương hồng.[1]

- Ca ca này!

- Tịch dương... a... con mẹ thằng nào lại đào cái hố như vậy, không lấp để ta té thế này, đau quá.

- Ca ca, bọn muội muốn nói với huynh, huynh lại không cho bọn muội nói.

- Ôi, kéo ta lên rồi mới nói, ai đến công ta.

- Ta đến đây.

Quan Thái dẫn đầu đoàn người, quay lại thấy Nhạc Nhạc rút xuống hố sâu bị thương. Nơi đây ngoại trừ Nhạc Nhạc chỉ có hắc là nam nhân, đương nhiên phải là hắc, thế là...

- Ô, cảm ơn, bất quá chân ta đã ổn rồi, không được cười như thế.

Nhạc Nhạc thay đổi bộ dạng thống khổ, lập tức đứng dậy thể hiện bản thân cường tráng mạnh mẽ, còn lẳng không nhảy lộn mấy vòng, để cho thấy mình không việc gì.

Mấy tiểu nha đầu đều quay lại khinh khỉnh trừng mắt nhìn Quan Thái, đều trách hắc đi làm người tốt, làm các nàng mất đi cơ hội thân cận cùng Nhạc Nhạc. Quan Thái tưởng rằng đó là ánh mắt cảm kích của các nàng, cười nói:

- Hắc hắc, cũng không có gì, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta sẽ mắc cỡ đấy!

Ôi dào, hắc lại còn làm ra vẻ trai tân thế nữa!

- Ca ca, còn năm sáu dặm nữa mới tới Nhữ Dương Thành, đã nhìn thấy ánh đèn rồi, ôi, đẹp quá đi! Ca ca, muội thấy huynh đã mệt rồi, muội công huynh nhé.

Người Mộ Dung Kỳ nhỏ như vậy mà lại cả gan tình nguyện, mắt tình tứ nhìn Nhạc Nhạc.

- Ày, nàng nhỏ nhắn như vậy, sao công ta nổi.

Giang Tiểu Vi tràn đầy hi vọng nói:

- Ca ca, muội không còn nhỏ nữa, cao gần bằng huynh nè, để muội công huynh được không.

- Nhưng, nhưng ta không mệt. Thương... thương thế cũng đã đỡ hơn nhiều rồi.

Thái Vân nói:

- Ca ca, vậy huynh công ta nhé.

Nhạc Nhạc thiếu chút nữa té sấp xuống, đánh nhau đã lâu, lại bị Phích Lịch Từ chấn động một hồi, rồi chạy một quãng đường xa làm gì còn dư thừa khí lực.

- Cái đó, Thái Vân này, oa, phía trước lại có đánh nhau, đi nhanh lên.

- Nào có, gạt người ta.

Thái Vân bất mãn nói. Tiểu nha đầu này thích cái mùi vị trên người Nhạc Nhạc, bởi vì mấy ngày đều ngủ trong lòng hắc, không ngửi được mùi này, lòng nàng không thoải mái chút nào, luôn nghĩ đến việc quần quít quanh người Nhạc Nhạc.

- Đúng là có người đang đánh nhau đấy, có nhiều ngựa, không phải đám người vừa đi qua hồi nãy đâu, ca ca, huynh xem kia, trên xe hàng hóa này có cấm cờ của Tiên Vu gia, là người của Tiên Vu thế gia đấy.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn lại, thấy hàng hóa chất đầy trên xe ngựa. Trên có cấm một cây cờ bay phấp phới. Cờ dùng màu xanh nhạt làm nền, ở trên thêu hai thanh bảo kiếm tuyệt mỹ. Hai thanh kiếm giao nhau, dưới kiếm có thêu bốn chữ cổ tự "Tiên Vu Thế Gia" viền bằng ngân ti.

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Tiên Vu Thế gia cũng bị người ăn cướp à? Không sai, bọn cường đạo này quả thật dũng khí không nhỏ, vậy nên đến xem xem."

Mọi người nhanh chóng chạy đến chỗ đánh nhau. Người Tiên Vu thế gia bị vây ở chính giữa, đang rơi vào thế yếu. Xem ra, hưởng an nhàn phú quý khá lâu khiến họ đã quên đi nguy hiểm luôn rình rập, cho nên một lượng hàng hóa lớn như vậy mà chỉ có hai mươi mấy người hộ tống. Trong số đó, không ít người đã bị thương, còn có vài người chuyên môn đẩy xe cũng không thể giúp gì, trốn ở dưới xe run cầm cập.

- Hãy tránh ra, dám cản đường à? Chính là nguoi, nguoi, và nguoi nữa, còn cả nguoi...

Nhạc Nhạc sốt ruột giết liền bốn người, khiến bọn đại hán cản đường sững sờ. Mấy người đi theo thấy Nhạc Nhạc loạn sát như vậy, cũng không thêm khách khí gì. Đặc biệt là Thái Vân, ẩn dấu trong người chứng nghiệm giết chóc, võ công của nàng vốn không kém, lại vừa cùng Nhạc Nhạc song tu khiến công lực đại tăng, nên giết liền một hơi năm móng. Trong nháy mắt, nhóm đại hán chặn cướp đã chết mất hai mươi người, tình thế đại biến.

- Nhạc Nhạc đại ca, ta là Tiên Vu Thác, mau đến giúp ta. Con mẹ nó, lần này mang theo ít người, nên bị mấy tên khốn kiếp này chặn cướp mấy lần rồi.

Nếu không đến tiếp ứng chắc ta tiêu rồi. Muội phụ[2] giỏi! À, mấy vị mỹ nữ này là ai vậy?

Tiên Vu Thác thấy Nhạc Nhạc vừa đến đã giết hết hai mươi mấy người của phe đối phương, liền vô cùng hưng phấn, vội vàng nghênh đón. Song y vừa thấy mấy mỹ nữ bên cạnh Nhạc Nhạc, liền chảy nước miếng ồ ồ!

- Hà hà, tiểu cữu tử[3] vẫn không thêm tiến bộ gì cả, vừa thấy mỹ nữ liền không thể khống chế sao? Ngươi đừng có tự tưởng gì đến các mỹ nữ đi cạnh ta nhé, không phải phần của ngươi đâu! Sao lại khiêng vác hỗn độn thế? Ngay cả cường đạo còn tỏ ra bất bình đấy! Ta xem võ công của chúng không cao cường gì!

Nhạc Nhạc thấy khắp người Tiên Vu Thác nhuốm máu, không nhìn được nói đùa vài câu, sớm đã quên luôn ai lớn ai nhỏ.

- Một lời khó kể hết, mau giúp ta làm thịt hết mấy con vịt sông này cái đã. Con mẹ nó! Dám bỏ thuyền đuổi đến đây. Bọn chúng là người của Lưỡng Hà Bang đấy, dám động đến hàng hóa của Tiên Vu thế gia, hết muốn sống rồi! Ấy, ca ca, đệ mời huynh! Để huynh nói vậy, không cần đường huynh nữa!

- Cái đó, hừ, các ngươi đã ăn phải cái gì mà lại dám động đến hàng hóa của Tiên Vu thế gia? Ai không muốn sống thì cứ bước tới.

Nhạc Nhạc uy phong lẫm lẫm hét lên, lạnh lùng ngạo thị quần tặc.

Người cầm đầu là một đại hán râu dài trắng mắt quắt:

- Bằng hữu là người phương nào, đây là chuyện của Lưỡng Hà Bang và Tiên Vu thế gia, người ngoài tốt nhất đừng xen vào, Lưỡng Hà Bang chúng ta không phải là thứ để đùa. Ta là Hứa Quế ở trên sông Ly Nhân Hà, chưa từng sợ một ai, nay đừng tay lại, khoan đánh, ta còn chưa nói xong, ta thật sự là người của Lưỡng Hà Bang đấy.

Nhạc Nhạc nghe hắn lại nhai lăm mồm, tức giận kêu to một tiếng "Giết!". Năm người bọn họ liền như mảnh long quá giang, ánh binh khí sáng lên. Đáng thương cho bọn người Lưỡng Hà Bang, ở trong nước thì chúng là rồng, nhưng ở trên bờ chúng chỉ là giun là dế, dù cho có cao to dũng mãnh thế nào, nhưng võ công chỉ là nhị lưu, tam lưu mà thôi.

Năm người Nhạc Nhạc vốn là siêu nhất lưu cao thủ, giết bọn chúng giống như giết sâu bọ. Ồ, đúng thế, bọn chúng căn bản là sâu bọ, cho nên Hứa Quế vừa nói xong chữ "đấy" thì chỉ còn lại mình hắn giữa đường trường.

Hắn nhìn phải, nhìn trái, đột nhiên quỳ xuống, oa một tiếng khóc ròng:

- Các vị đại ca, đại tỷ, ta trên còn có mẹ già, dưới có con trẻ, hãy cho ta về, ta không làm cường đạo nữa, ta nguyện rửa tay gác kiếm, ta không dám làm nữa, tha cho ta đi, oa...

Hắn khóc thực sự là thương tâm, khiến người nghe rơi lệ.

Tiên Vu Thác kinh ngạc đến sững người. Vừa rồi Hứa Quế đối với hắn uy phong lẫm lẫm, chớp mắt đã biến thành bộ dạng thế này?! Những người của Tiên Vu thế gia nhất thời khó tiếp thụ, đều nhao nhao nghị luận, có người vì mình không hăng hái mà tự than thở, cũng có người tán dương Tiên Vu gia chủ tìm được con rể thực là lợi hại.

Tiên Vu Thác kinh ngạc đến ngây người, lớn tiếng hỏi:

- Vì sao các ngươi lần này cứ nhất định muốn ngăn cản Tiên Vu thế gia vận chuyển hàng hóa? Nói! Nói xong ta tha chết cho ngươi. Ồ! Nhạc Nhạc đại ca, có thể tha chết cho hắn không? Ồ, cảm ơn, hừm, đại ca nhà ta nói rồi. Nói xong sẽ tha ngươi khỏi chết!

[1] Tối mỹ bất quá tịch dương hồng: Đẹp nhất không gì hơn ráng hoàng hôn!

[2] Muội phụ: em rể.

[3] tiểu cữu tử: anh rể nhỏ, ý gọi như thế mang tính chất châm biếm, đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Họa Thủy (Thượng)

Nghe tính mạng có thể được bảo toàn, Hứa Quế bèn đem tất cả sự tình nhất nhất nói ra hết.

Thì ra Tiên Vu Thác lần này chuyển giao binh khí cho Từ Sa son trang, trong khi Từ Sa son trang và Lưỡng Hà Bang hiện tại thường xảy ra xung đột, những trận đánh nhỏ diễn ra không ngừng. Số binh khí này chủ yếu dùng để quyết một phen sống chết với Lưỡng Hà Bang. Từ Sa son trang đã tiếp cận Tiên Vu gia đặt một số binh khí. Mới đây song phương vừa có một trận đại chiến, cho nên dù đặc tội với Tiên Vu thế gia, họ cũng phải ngăn cản số binh khí này.

Nhạc Nhạc nghe xong nhú mày nói:

- Lưỡng Hà Bang và Từ Sa Son Trang rốt cuộc bên nào thế lực lớn hơn? Lưỡng Hà Bang ta có nghe qua, vậy Từ Sa son trang rốt cuộc lai lịch thế nào?

Nhạc Nhạc nhớ đã nghe được về Lưỡng Hà Bang ở đâu đó? Vốn dĩ khi hắn ở trong khu rừng nhỏ ngoài thành vô tình cứu được Chung Nhượng Tuyệt khi giết hai tên dâm tặc đã từ trong miệng chúng nghe qua Lưỡng Hà Bang, kèm theo quan hệ với bang chủ phụ nhân của Lưỡng Hà Bang. Cho nên hắn mới có thể nhớ được có bang phái Lưỡng Hà Bang này, tri thức giang hồ của hắn thật sự là nghèo nàn.

Tiên Vu Thác vội vàng trả lời:

- Nhạc Nhạc ca, Lưỡng Hà Bang mạnh hơn nhiều, trong bang đa phần xuất thân là cường đạo, giết người như ngóe, song võ công lại rất tệ, giống như mấy tên vừa mới chết kia. Nghe nói trong bang chỉ có vài người cầm đầu võ công bất phàm. Lưỡng Hà Bang trên danh tự tuy nói là Lưỡng Hà, nhưng trong khu vực Lưỡng Hà của Phong Nguyệt Quốc có tới hơn ba mươi bang hội. Lưỡng Hà Bang ở vùng thủy vực Nhữ Dương này cũng có chút tên tuổi. Trong bang có sáu bảy trăm người, được xem là bang phái hạng trung. Nếu bang chủ của chúng có chút đầu óc thì làm sao dám chạm tới chiêu bài của Tiên Vu thế gia như thế này! Hắc, Từ Sa son trang nằm kế cạnh bờ sông, trang chủ là Dương Kế, tổ tiên truyền giao lại một hầm mỏ từ sa, rất là đầy đủ sung túc. Vì bất mãn Lưỡng Hà Bang ở cạnh vùng thủy vực này hoành hành bá đạo, thu phí bảo kê bữa bãi, vì vậy song phương phát sinh nhiều lần xung đột. Lần xung đột này bởi vì bang chủ Lưỡng Hà Bang vừa ý nữ nhi của Dương Kế, nên nhất định phải cướp đoạt nàng về làm tiểu thiếp. Lần này xung đột kịch liệt nhất, người nói tên bang chủ này có phải là đầu óc có vấn đề không, vốn đã bất hòa, lại còn muốn cướp đoạt nữ nhi của người ta, việc này không phải là chuyện chết người sao? Hi, chỉ là không biết, nữ nhi của Dương Kế như thế nào?

- Khả khả, ta biết rồi, lão tử cực kỳ mệt mỏi, các nương tử, chúng ta đi... A, ở đây có ngựa này, có ngựa là tốt rồi, lên ngựa chúng ta đi.

Nhạc Nhạc và mấy nữ nhân mỗi người chọn một con ngựa, mừng rỡ khắp khỏi cười ngựa đi tới, dù mấy con ngựa kia đều là người Lưỡng Hà Bang lưu lại, hắn quay lại nói:

- Tiểu cữu tử, các ngươi còn đứng ngó ra đó làm gì, mau vào thành đi, nghe nói mấy nữ trong thành nhiều không đếm xuể. Ta còn chờ ngươi mời khách đây, à, đúng rồi, tên thuộc Lưỡng Hà Bang kia, ngươi có thể về nhà, tốt nhất không cần trở về bang phái làm gì nữa, khi tuổi còn trẻ lại không học theo gương tốt, gia nhập nhóm hội bữa bãi, lập bang kết phái, lần sau gặp ngươi thì... hừ hừ! Nhưng mà ngươi tuổi cũng không nhỏ, ta không muốn giáo huấn ngươi, sắp thành tiểu lão đầu rồi mà lại còn học cái gì giết người phóng hỏa.

Hứa Quế lượn lại được cái mạng, tất nhiên là thập phần cao hứng, đầu thêm quân Nhạc Nhạc nói cái gì, hắn mau chóng lên lưng ngựa, tháo chạy thoát thân.

- Ấy, Nhạc Nhạc ca, chờ ta một tý, các ngươi nhanh lên, đánh xe nhanh lên, phía trước là đến Nhữ Dương thành, hứng khởi lên chút đi, đến nơi ta còn đãi khách nữa! Chờ ta với, Nhạc Nhạc ca!

Tiên Vu Thác một mặt thôi thúc người đánh xe nhanh lên, một mặt thúc ngựa muốn truy theo Nhạc Nhạc, tiếc rằng bản thân gánh vác trọng trách áp vận, dù muốn hưởng về phía trước cũng không dám quá buông thả, phía trước còn có gia chủ chờ đợi.

- Ca, sao huynh tối ngày nghĩ đến chuyện đó vậy? Ở trước mặt nữ nhân của mình mà nói muốn đi tìm kỹ nữ, hừ, huynh nếu chạm vào đám nữ nhân đó, thì không được chạm vào ta!

Mộ Dung Kỳ ngồi trên lưng ngựa không chịu bỏ qua dịp khuyên răn Nhạc Nhạc, ánh mắt trong sáng long lanh, mỹ lực mê người ấy không gì tả được.

- Ôi chà, nữ nhân nổi máu ghen quá là xinh đẹp, quá thật không còn thiên lý gì mà!

Nhạc Nhạc cười quái dị, quan sát toàn thân Mộ Dung Kỳ từ trên xuống dưới, nhãn thần mang ý khinh bạc. Mộ Dung Kỳ trong lòng nổi lên một cổ dục hỏa, toàn thân phát nhiệt, hai gò má đỏ ửng, càng lúc càng cảm thấy tim đập nhanh. Nàng biết bản thân mình không thể rời khỏi Nhạc Nhạc, ngay cả ánh mắt của hắn cũng không chống cự được thì làm sao cự lại ma chướng của hắn chứ? Nàng bèn nằng nặc:

- Ca, ca, lại đây ôm muội một lúc đi, mấy hôm nay huynh chỉ toàn ôm Thái Vân, không ôm người ta chút nào!

Nhạc Nhạc thấy ánh mắt nàng lộ vẻ ai oán, than thầm: "Nha đầu tốt như thế này ngàn vạn lần đừng để trở thành oán phụ. Mấy hôm nay trừ lúc vui vẻ trên giường, quả thật không hề ôm nàng cùng đi. Chỉ có nàng kiên quyết nán nã ở phía sau, xem ra sau này phải chú ý nhiều hơn, không thể cư xử thiên vị với một ai!"

Liền mỉm cười nói:

- Được, nếu Kỳ nhi đã lên tiếng, ta làm sao có thể cự tuyệt!

Nói xong quay người bay đến sau lưng Mộ Dung Kỳ, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng. Mộ Dung Kỳ mừng đến run người, đặc ý cười khanh khách.

Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Giang Tiểu Vi và Thái Vân lác đầu, thầm nghĩ: "Minh làm sao không giành trước một bước nhì. Không sao, mỗi lần ca ca lên giường đều chiều có thỏa mãn, cả ngày ngây dại bên cạnh chàng, ngủ bên cạnh chàng đủ thỏa mãn rồi! Còn ghen ghét đố kỵ làm chi nữa!"

Nhạc Nhạc vào thành liền cùng Tiên Vu Thác tìm đến Hoa Gia khách điểm, bao hết một khu, rồi mới đem đội xe bố trí cho ổn thỏa. Tiên Vu Thác gọi một vài món ăn và rượu ngon trên bàn, an ủi đám tùy tùng còn đang kinh sợ, rồi mới toé toét đi tới bàn của Nhạc Nhạc, cười nói:

- Nhạc Nhạc ca, lần này may mà có huynh, bằng không ai biết phát sinh chuyện gì, đến Từ Sa sơn trang còn có hai ba trăm dặm. Hai ngày nữa huynh cùng ta đi một chuyến, bằng không trên đường nếu lại kéo đến một đám người nữa, tiểu đệ ta cầm chắc cái chết, chỉ tiếc lần này mạng theo quá ít người!

- Không phải ta trách người, Tiên Vu thế gia bên ngoài có tiếng tăm, tuy là việc tốt, nhưng cũng bị cái danh tiếng này phá hoại. Tự cho rằng đến đâu cũng đều an toàn, nếu lỡ xảy ra chuyện dù to nhỏ thế nào, thì trong nhất thời lại thấy khó chấp nhận. Sau này cần phải luyện thêm một chút công phu, lỡ khi phụ thân người đến trăm tuổi, xem người còn đi lại thế nào trên giang hồ đây?

Nhạc Nhạc giống như một trường bối đang giáo huấn, khiến Tiên Vu Thác liên tục gật đầu, không dám nói một câu, hồi lâu mới nói:

- Sau này ta nhất định cố gắng, hắc hắc, Nhạc Nhạc ca, ta bản tính chắc chắn nhé, chờ cho thương thế của thủ hạ đỡ một chút, chúng ta cùng đi Từ Sa sơn trang, dù sao thời hạn giao hàng cũng còn vài ngày! Đến lúc ăn cơm xong... chúng ta...

Hắn đột nhiên nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Mộ Dung Kỳ lờm lờm, trong ánh mắt hàm chứa tức giận, sát khí, khinh thường, coi rẻ, còn có uy hiếp, Tiên Vu Thác sợ run cả nửa ngày, bối rối nghĩ: "Trong ánh mắt nữ tử này làm sao lại có tình cảm phong phú như thế chứ!"

- Ha ha, tiểu cữu từ à, lại đây chúng ta ăn uống, bọn ta đi hoàng thành vừa khéo phải qua nơi đó, vậy sẽ đi cùng với người một đoạn đường vậy. A Thái, đừng có gặm móng heo nữa, bao nhiêu cũng không đủ cho người, ăn hết ta kêu sáu cái nữa cho, đến đây cạo chén nào!

Nhạc Nhạc không để ý gì đến ánh mắt phức tạp của Mộ Dung Kỳ, chỉ hăng hái mời rượu. Mấy nữ nhân không nhận được lời nói đường mật của hắn, bèn quay sang uống vài chén rượu vào bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng cả lên, choáng váng không thèm để ý Nhạc Nhạc nói đông nói tây gì, chỉ chăm chú nhìn nụ cười quyến rũ của hắn.

Ăn uống xong, Nhạc Nhạc dùng tay ra hiệu cho Tiên Vu Thác "Chờ ta một lúc", xong hắn ôm ba nữ nhân trở về phòng. Tiên Vu Thác nhìn theo bóng dáng mỹ diệu của ba nữ nhân, thêm muốn chảy nước miếng. Nhưng hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ sờ sờ nắn nắn vò dâm được "Hoa kiếp" đang đeo ở eo, chờ Nhạc Nhạc cùng đi kỹ lâu cuồng hoan một đêm.

Trong lòng Nhạc Nhạc gấp rút vì chuyện bên ngoài, vừa vào phòng đã mang ba nữ nhân lên giường, độ nhập vào thân thể mỗi người một chút Thôi Tinh chân khí. Thoáng chốc, ba nữ nhân bị dục hóa dâng trào. Nhạc Nhạc không thèm dùng đến phương thức luyện ái thông thường, túm lấy Tiểu Vi, thấy cơ bản nàng đã đón chờ, bèn không hề khách khí tiến vào, tùy ý chuyển động một hồi khiến nàng sung sướng kêu lên không ngớt. Sau đó mỗi chỗ mẫn cảm trong cơ thể của nàng đều bị loạn động, ngứa gáp trăm lần, sướng gấp nghìn lần, khiến nàng muốn hét thật to, nhưng mở miệng ra mà không hề hét được tiếng nào, nước mắt hạnh phúc không kiềm chế được trào ra đầm đìa cả mặt và tóc. Nàng thấy vừa tiêu điều, vừa sáng khoái chìm sâu vào mỹ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Họa Thủy (Hạ)

Hai nữ nhân còn lại trong chốc lát cũng phiêu diêu cõi gió cõi mây mà đi vào mỹ mộng. Mắt họ thì ướt đầm lệ nóng, miệng thì lộ xuất vẻ ngọt ngào như thực như ảo, sự ngọt ngào bao hàm hạnh phúc và thỏa mãn vô hạn. Nhạc Nhạc nhẹ nhàng đỡ họ nằm lên gối, rồi mới nhẹ nhàng thu công. Hắn thầm nghĩ: "Thứ mật thuật này quả là hữu dụng, lúc trước mới học sơ qua đem thử với một tiểu nha đầu ở kỹ viện, ai ngờ tiểu nha đầu đó không thèm tiếp khách hết một tháng, suốt ngày cứ mơ tưởng đến thứ cảm giác mỹ diệu đó. Nếu Nhạc Nhạc này không nói rõ với lão chủ kỹ lâu đó nguyên nhân thế nào, thì lão đầu có lạy lục van xin ta đừng đến, còn tìm một nghìn lượng bạc hiến cấp cho ta chứ! Hôm nay nếu không phải đi gấp, nhất định không dùng đến bí thuật này, cái thứ mật thuật đó làm hại hết cảm hứng ái tình. Vừa mới dùng, nữ nhân đã hưng phấn phát cuồng, cực điểm đến loạn cào cào cả lên, nam nhân còn có hứng thú gì nữa chứ?"

Nhạc Nhạc lác lác đầu, nhẹ nhàng đi sang phòng của Tiên Vu Thác. Lúc này, khi Tiên Vu Thác thấy Nhạc Nhạc về phòng, đã than thầm: "Hắn muốn an bài cho ba mỹ nữ xuân tình thế kia chắc cũng mất ít nhất ba khắc. Ài, chờ lâu như thế quả là khó chịu. Hy vọng tiểu tử đó không ngóc dậy nổi. Ài, sao thế được, trên người hắn còn hàng trăm viên "Hoa Kiếp" mà? Hắn không cần phải đem nào cũng dùng thuốc, nhưng lâu lâu cũng điên cuồng một bữa chứ!"

Hắn đang hồ tư loạn tưởng, chợt thấy Nhạc Nhạc mở cửa bước vào, liền cả kinh hỏi:

- Sao mau vậy?

- Đương nhiên, nhất thương tất định! Nhìn nhìn cái gì? Lão tử siêu vậy đó, ngươi có xài "Hoa Kiếp" cũng không lại ta đâu. Không tin thì chúng ta đi so tài!

Nhạc Nhạc thấy mặt hần nhăn nhó đầy vẻ hoài nghi, nhưng không biết biểu tình ý tứ hần thế nào, không chừng còn bảo mình là thứ "Liệt dương" nên mới ra sớm như vậy. Nếu thế thì còn gì là mặt mũi nữa chứ?

Tiên Vu Thác hiển nhiên có phần hoài nghi, nhưng bất quá nghĩ đến sự thần kỳ của Nhạc Nhạc, bèn không dám nhiều chuyện, hứng thú chạy nhanh về hướng phố hoa lớn nhất thành Nhữ Dương. Nhạc Nhạc đi hết con đường, quả thật nhìn thấy không ít mỹ nữ. Trông xinh thì có xinh, nhưng vẻ đẹp không đầy đủ, thiếu linh khí. Bề ngoài tuy xinh đẹp, nhưng không có khí chất hấp dẫn người, Nhạc Nhạc lại nghĩ: "Nếu mỗi một người đều giống như Nhữc Tuyết, Yên nhi, Mộ Dung Kỳ, trên đời này còn có phân biệt đẹp xấu sao?"

Tiên Vu Thác và Nhạc Nhạc đi vào kĩ lâu Vạn Hoa Lâu lớn nhất Nhữ Dương. Vừa tiến vào, quả nhiên hương thơm sức mức, da thịt cuộn cuộn. Nhạc Nhạc suốt ngày kề cận các mỹ nữ thượng đẳng, giờ lại không có nhu cầu cấp bách gì, đầu thêm để ý những kẻ phần son phàm tục kia, nên không ngừng chau mày. Tiên Vu Thác vốn nghĩ chỗ này cũng không tệ, nhưng thấy Nhạc Nhạc bất mãn, lập tức cũng nhàu mày, nhìn tú bà quát:

- Đây là ngân phiếu một vạn lượng, tuyển cho ta một trăm cô nương tốt nhất, đưa đến phòng.

Ánh mắt của tú bà sáng quắc lên, thấy hai vị này ăn mặc không tầm thường, đều mang bộ dạng của công tử thế gia, đang định ra sức lấy lòng, ai ngờ họ ra tay rộng rãi như thế, một cái chìa tay đã đưa ra một vạn lượng, mở miệng ra là một trăm cô nương, mặt càng gắng sức cười, vui mừng nói:

- Ôi chào, hai vị công tử gia nhất định là lần đầu đến vùng này, rất là lạ mặt, nhưng mà không cần khẩn trương, cô nương của bọn ta sẽ làm người hài lòng. Được được, đừng có gấp, ha ha, bây giờ người ta đi gọi cô nương đến đây. Tiểu Hồng, còn đứng đờ ra đó làm gì, mau mau dẫn hai vị công tử gia lên phòng thượng hạng, rồi gọi một trăm cô nương tốt nhất cho hai vị! Còn không đi nhanh! Hắc hắc, hai vị công tử, xin mời, đi bên này!

Ngồi trong phòng, Tiên Vu Thác cất tiếng cười nói:

- Đại ca, chút nữa xem ai làm lâu hơn, xem ai chinh phục nhiều nữ nhân hơn, hi hi, cô nương nơi đây thật sự tươi ngon, có vài cô so với tiểu thiếp nhà ta còn xinh đẹp hơn, thật không uống công chuyện này!

- Ngươi có cảm thấy nơi đây bố trí rất giống Noãn Tâm Lâu ở Lạc thành không? Rất nhiều thứ giống nhau, nhìn này, trà kỷ làm bằng gỗ lim, còn có bức bình phong vẽ hình mỹ nữ tắm nữa. Toàn bộ chỉnh thể bố cục và sắc thái... mới nhìn đã thấy giống nhau, giống như đang ở Lạc thành vậy!

Nhạc Nhạc cẩn thận đánh giá hoàn cảnh nơi đây, mặt lộ vẻ trầm tư. Trước kia, hần ở Lạc thành "ngự" liên tục mười mấy cô nương. Những bí thuật trên giường cùng tư thế và phong cách của mấy vị cô nương đó xem ra có vẻ là từ một sư phụ dạy mà ra. Trong số đó có Tiểu Nguyệt cô nương vì hần giao trả một số tiền rất lớn, lại không muốn chuộc thân cho mình. Lúc ấy nàng không muốn nói rõ nguyên nhân với Nhạc Nhạc, hần đã hoài nghi nàng có thể thuộc về một tổ chức nào đó, có tiền cũng không thể thoát thân. Nhạc Nhạc đến kĩ lâu nhiều cũng là vì muốn tìm hiểu nguyên nhân này.

Tiên Vu Thác không quan tâm cười nói:

- Hà hà, kĩ lâu nơi nào chẳng na ná như nhau, cho dù là giống nhau như đúc cũng không có gì ngạc nhiên, đại khái là do một lão chủ mở chi nhánh ra ấy mà. Đại ca, các cô nương đến đây, ha ha, ta ra chọn trước.

Nhạc Nhạc vờ làm ra vẻ sốt ruột, cười cười xông vào đám cô nương, trong nháy mắt câu dẫn tâm thần của họ. Sau đó có hơn mười mấy nữ tử mạnh dạn vây đến, vừa cởi áo Nhạc Nhạc, vừa cười nói:

- Công tử cực kỳ tuần tú, nô gia còn chưa nhìn thấy qua đáng mạo để nhìn như vậy, để nô gia đến hầu hạ người nhé!

Nhạc Nhạc sững sốt, tự nghĩ: "Chả biết làm sao mà cứ đến kỹ lâu là ngay từ câu đầu tiên các cô nương cùng nói một câu tương tự như vậy, không còn từ nào khác để hình dung hay sao? Có lẽ cái này không phải bản thân họ muốn vậy, mà lỗi xuất phát từ trên người ta chăng? Chà, nếu vậy thì chết ta rồi!"

Lòng thì nghĩ vậy, nhưng miệng hần lại nói:

- Các vị tỷ tỷ quả thật là đẹp nghe, không biết sông nước gió mây nào mà có thể nuôi dưỡng lớn lên những nữ tử nhu mì yêu mị như vậy!

Nhạc Nhạc lén phóng một ít Thôi tình chân khí vào người của bọn họ, chỉ lát sau, bọn kỹ nữ vây quanh hần đã nổi cơn dục hỏa bùng bùng, mưa xuân ào ạt, hai tay hai chân tranh nhau quấn chặt Nhạc Nhạc. Kết quả cuối cùng thì người tranh ta đoạt, chẳng ai chiếm được trọn vẹn cả, khiến dục hỏa của họ càng thịnh.

Nhạc Nhạc cứ bình thản ngồi dưới đất, mặc cho bọn họ tranh giành chỉ chèo. Sau khi chúng nữ biết có tranh đấu cùng vô dụng, bèn thương lượng ai trước ai sau. Một nữ tử đầy đặn và nhu mì được ưu tiên trước, nhưng chỉ một lúc đã bại trận. Bọn kỹ nữ kinh ngạc vô cùng, không ngờ được vị đại tỷ nhu mì vô biên có thuật phòng the cao siêu này lại mau chóng bại trận đến như vậy. Họ vừa kinh dị, vừa vui mừng. Kinh vì Nhạc Nhạc lợi hại. Mừng vì bản thân sắp được thử qua.

Nhưng, hàng loạt nữ tử cũng lần lượt ném mùi bại trận y như nàng đầu. Nhạc Nhạc đã có manh mối, so với nhận định ban đầu của hần không sai bao nhiêu. Về thuật phòng trung, những nữ tử này có thể được liệt vào hàng sư phụ.

Những nữ tử khác khi mới vào phòng tuy thấy hai nam nhân này tuấn tú đẹp trai như vậy, nhưng lại sợ phòng thuật của họ không giỏi, ai ngờ, hai nam tử này lại uy mãnh như lang như hổ. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc nhóm dậy "chém giết" đến cùng trời cuối đất, thân nằm la liệt. Ngự nữ chân khí trong cơ thể vận hành nhanh như điện, khi luồng chân khí đó hướng tới nữ tử, kinh mạch tự động vận hành gia tăng tốc độ hút nguyên âm của nữ nhân đó. Không biết tự lúc nào, hắn cảm thấy chân khí trong kinh mạch đầy tràn. Chúng như dòng sông bình thường chỉ lưng lưng nửa dòng, hiện giờ lại như nước lũ tràn bờ. Hắn không khỏi nghĩ ngợi, không biết bọn kỹ nữ này đều biết thuật thái âm bổ dương hay không, mình mới vừa hấp một ít công lực của chúng, vừa vào thể nội đã đột nhiên gia tăng nhiều như thế này? Hắn bèn đứng dậy tra xét, mới thấy phía sau mình vừa để lại đến bảy mươi sáu nữ tử nằm la liệt, lả lợ mê man trên đất. Cùng lúc đó, Tiên Vu Thác cũng để lại chín nàng đang ngủ vùi còn một nàng đang hưởng ân mưa móc. Số nữ tử còn lại là mười bốn người, toàn thân họ đang dâng trào dục hỏa đưa mắt đắm đuối nhìn Nhạc Nhạc, mắt lộ vẻ ái mộ lẫn khát vọng đợi chờ.

Nhạc Nhạc đem chân khí vận chuyển một vòng, tuy nhận thấy chúng tràn đầy, nhưng không ôn hòa thuần khiết, rõ ràng là chưa kinh qua luyện hóa. Nhạc Nhạc bước đến vỗ vỗ vào vai Tiên Vu Thác cười nói:

- Huynh đệ, động tác của người chậm quá rồi, xem ra ngươi phải chịu thua đi thôi, còn tới mười bốn cô đang chờ ngươi kia!

Tiên Vu Thác có chút mệt mỏi. Bình thường khi uống xong "Hoa Kiếp", chỉ hai ba trăm lượt là có thể định xong một nữ nhân, trong khi hôm nay gã thờ ơ ạch như trâu, mới định được có chín nàng, gặp nàng thứ mười thì lại quá lợi hại thu phục mãi mà không được. Nghe Nhạc Nhạc nói thế, vội ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy từng đôi nhục thể trắng như tuyết nằm la liệt khắp phòng, trên mặt đầy vẻ tươi cười thỏa mãn, bèn cười khổ nói:

- Nhạc Nhạc đại ca, huynh giúp ta định thêm bốn cô nữa, nữ tử này mị thuật quả nhiên kinh người. Oa... Ta hết chỉ trị nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Liệu thương

Rời khỏi kỹ viện thì trời đã về khuya, ánh sáng mờ lung khiến cho cảnh vật nhìn không được rõ.

Tiết trời lúc này đã se se lạnh, ánh trăng chiếu xuống trong đêm khuya, rọi tới từng con ngõ vắng bóng người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc vội trở về luyện hóa nội lực nên đi nhanh như bay. Trong lúc xuyên qua một tiểu đạo âm ám, hắn chợt nghe thấy âm thanh kiều mị quen thuộc từ tiểu viện phía trái truyền đến. Âm thanh đó vừa khủng hoảng, vừa phần hận!

Trong viện, năm tên hán tử cầm bán nguyệt loan đao vây quanh Yến Vô Song. Nàng đã bị nội thương, khóe miệng còn lưu lại vết máu, tay cầm trường kiếm vô lực đối kháng với năm cao thủ. Nàng phần nộ nói:

- Các ngươi quá ti bỉ, ta còn tưởng các ngươi là người tốt, khụ khụ...

Một thanh niên nam tử trong bọn tự cho mình là tiêu sái cười đáp:

- Nếu Vô Song đi theo ta, nào có sự việc này. Nếu giờ nàng đã nghĩ thông suốt, ta tự nhiên sẽ sai thủ hạ trị thương cho nàng, hắc hắc, hôm nay nàng không chạy thoát đâu, nàng đừng hy vọng, chúng ta đã phí không ít sức lực mới đánh đuổi Bá Vương Kiếm, đâu có thể không thu hoạch chút báo đáp nào, nàng nên ngoan ngoãn đi.

- Ta chết cũng không đi theo ngươi, xem kiếm!

Bất luận là ai trong năm người, đều có thể đánh bại Yến Vô Song, hơn nữa nàng giờ đã bị nội thương, lại bị năm người đồng thời công kích.

- Các vị đừng làm tổn thương da thịt nàng, nếu như bị thương sẽ khó coi lắm, hắc hắc, con nhỏ này thật khiến người ta chảy nước miếng! Cái miệng này lác thực mạnh mẽ, da dẻ thực trắng, Phong Nguyệt quốc quả nhiên có mỹ nữ, so với nước chúng ta hơn quá nhiều!

Tên thanh niên tránh qua một bên cười dâm dật, xem bốn thủ hạ bốn cợt Yến Vô Song.

Yến Vô Song thâm biết rõ võ công bản thân so với bọn chúng còn kém xa. Càng kéo dài cuộc chiến nàng càng khó thoát thân. Chợt thấy một tên cử chương đánh tới, nàng bèn cắn răng vận toàn lực đối phó một chương.

Nguyên nàng muốn mượn cổ lực đạo đó để đào tẩu, đầu biết nội lực tên này cực mạnh, hai chưởng vừa chạm vào nhau, chỉ cảm thấy một cổ lực lượng to lớn xâm nhập toàn thân, xương cốt gần như vỡ ra, cơ thể giống như điều đứt dây, bay ra ngoài, toàn thân không còn chút sức lực nào. Ngay từ trên không, nàng đã há miệng phun ra hai ngụm máu. Hai mắt nàng tối sầm lại sắp mê đi, chợt trong đầu lóe lên một bóng dáng: bạch y tiêu sái, bướng bỉnh khô ngô, trên môi luôn treo một nụ cười nhếch miệng. Mặt người ấy tuy còn non choet, nhưng nữ nhân bên cạnh cứ thích gọi gã hai tiếng "Ca ca". Gã đối diện Bá Vương Kiếm vẫn nói cười khôi khôi, hiên ngang không sợ, lại luôn trêu đùa vô lại, chỉ gặp qua một lần mà đã khiến người khác cười không ngớt. "Bản thân vì sao lại không thể quên được gã nhỉ? Nhưng hôm nay sợ không được nhìn gã nữa rồi! Ta hôm nay dù chết, cũng không thể để người khác làm nhục thân thể!" Nàng đã cảm mùi kiếm chứa thẳng hậu tậm, đợi đến lúc rơi xuống đất... lúc rơi đến đất là lúc từ vong.

Đột nhiên nàng cảm giác thân thể mình bị người ta ôm chặt. Nàng cảm thấy rất không cam tâm, sao ngay cả chết mà cũng không chết được thế này? Bỗng nhiên, nàng ngửi được hương thơm trên cơ thể người đó, quen quá, hình như nàng đã ngửi qua đâu đó rồi. Nàng dùng hết chút khí lực cuối cùng mở to mắt, lại nhìn thấy nụ cười hời hợt lười biếng đó. Nụ cười đó bao hàm thương xót lẫn mến yêu, bao hàm hết thấy mọi thứ. Nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng an toàn, gượng cười đi vào giấc ngủ.

Nhạc Nhạc ôm lấy Yến Vô Song nhẹ nhàng đáp xuống đất. Lần này gã ra ngoài không mang kiếm, nhìn vào mắt của năm người, biết chúng đều là cao thủ, bản thân lại đang ôm một người bị thương, sao có thể chiến đấu được? Gã dùng hết toàn lực vung ra một chưởng. Ngự Nữ chân khí sung mãn trong cơ thể ồ ạt xuất ra, chưởng khí to lớn màu hồng phấn đẹp rực rỡ đánh rát năm người. Năm người bị chưởng phong kì quái đó hù dọa không ít, tưởng là trong chưởng có độc, liền lách tránh ra sau, nín thở phòng bị, không dám truy đuổi. Một chưởng đó đã tiết ra không ít tạp vật trong cơ thể Nhạc Nhạc, một chưởng phát ra, Nhạc Nhạc ngược lại cảm thấy cực kỳ khoan khoái, mượn lực phản chấn của chưởng, bay vọt về phía xa.

Bốn tên trung niên cảm loạn đao hướng về tên thanh niên thỉnh tội nói:

- Tiểu vương gia thứ tội, chúng tôi vô năng để nữ nhân đó trốn mất, lần sau nhất định sẽ bắt được á!

Tên thanh niên vô cùng phần nộ, hướng về bọn chúng rống lên:

- Vô dụng, vô dụng, ta biết là các ngươi dụng, cả việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, hừm!

Một lúc sau hắn mới nói:

- Lên đường thôi, nghe nói đại ca ta đã dẫn người đến Hoàng thành, nói là đến vì cuốn 'Nguyệt Thần Binh Pháp', chỉ cần đoạt được cuốn binh thư đó, phụ vương nhất định sẽ nhìn ta bằng con mắt khác. Đến lúc đó các vị cũng sẽ thăng quan tiến tước, vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết! Hãy kiểm tra cho kỹ lai lịch người vừa rồi, lần gặp sau nhất định để hắn thấy rõ! Để hắn nếm mùi lợi hại của Tàn Nguyệt Đao Pháp!

Nhạc Nhạc ôm Yến Vô Song chạy như bay trên đường, thấy phía sau không có người đuổi theo mới yên tâm. Do nội lực đại tăng nên khinh công nhanh nhẹn tựa như trong đầu nghĩ sao thì được như vậy. Nhạc Nhạc giông lán mây trắng từ bầu trời hạ xuống tiểu viện bên trong khách sạn, mở cửa tiến vào phòng của mình. Bọn nữ nhân mặc dù đang chìm sâu trong mộng đẹp nhưng đều có võ công, nên khi nghe có người mở cửa ba người lập tức tỉnh lại, trông thấy Nhạc Nhạc tiến vào, vừa mừng vừa giận nói:

- Thì ra ca ca đã đi ra ngoài, lại còn dẫn theo một người trở về, nàng là ai vậy?

Sau khi thấp đèn, họ mới nhìn rõ người đang được gã ôm chính là Yến Vô Song, bèn vội vàng hỏi:

- Nàng ta sao vậy, sao trở thành bị thương thế này? Có phải ca ca đã thương nàng không?

Thái Văn không hiểu hỏi:

- Ca ca vì sao đã thương nàng?

Mộ Dung Kỳ nhếch miệng nói:

- Hừm, khẳng định là cầu ái không thành bèn dùng sức, kết quả chính là... ha ha ha ta nói đùa, nhìn huynh ngơ ngác ngác kia, ca ca, sao huynh lại phớt lờ muội? Không lẽ là giận rồi! Đồ quý nhỏ nhen!

- Ta nào có thời gian để giận nàng, thương thế của Yến Vô Song rất nặng, hà hà, mấy lão quỷ đó hạ thủ thật nhẫn tâm, đối với tiểu nha đầu gọi cảm thế này mà cay độc như thế, nếu không phải ta đến kịp thời, nha đầu này hầu như đã tự sát mà chết rồi. Trước hết cho nàng uống một hoàn thuốc, kể đến tới phiên Tiểu Kỳ dùng nội lực cực tốt của mình giúp ả trị thương!

Nhạc Nhạc vừa giúp Yến Vô Song cọ rửa sạch vết máu trên mặt, vừa nói với bọn Mộ Dung Kỳ.

- Ca ca, ta bị huynh làm bủn rủn tay chân mất hết khí lực rồi, hay là để Thái Văn hoặc Tiểu Vi giúp nàng trị thương nhé! Hừm, tự mình nửa đêm ra ngoài tìm nữ nhân, hại chúng ta ngủ không ngon giấc, sao ta lại thêm giúp huynh nữa chứ!

Mộ Dung Kỳ làm ra vẻ mặt lười nhác, vờn vai uốn éo định li khai.

Nhạc Nhạc không vui nói:

- Kỳ Kỳ, nàng sao lại biến ra bộ dạng này? Thương thế của Yến Vô Song hiện giờ rất nặng, nếu không điều trị sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như ta không nôn nóng cần luyện công, thì sẽ không thêm nhờ các nàng giúp đỡ đâu!

- Tiểu Vi, Thái Vân cũng có thể mà, bảo họ trị thương cho nàng!

Mộ Dung Kỳ đầu không ngoảnh lại, muốn trở về giường ngủ, nhưng nghe đằng sau hơi có chút yên tĩnh lạ thường, quay đầu nhìn lại, thấy Nhạc Nhạc đang nhìn mình với ánh mắt cực kỳ thất vọng. Ánh mắt đó thực sự đã làm nàng hoảng sợ! Tiểu Vi và Thái Vân lúc đó cũng lo lắng nháy mắt ra hiệu cho nàng, muốn nàng xin lỗi.

Nàng thấy Nhạc Nhạc đã hơi giận, mới hồi hận dè dặt nói:

- Ca ca, Kỳ Kỳ sai rồi, người ta không biết huynh có chuyện, muội giúp nàng trị thương cũng không được sao! Ca ca...

Nàng nôn nóng đến suýt bật khóc, nàng đâu thấy qua Nhạc Nhạc tức giận, bình thường luôn cười hi hi cùng các nàng bông đùa. Biểu tình thất vọng hiện giờ của Nhạc Nhạc khiến nàng hoảng hồn, vội dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tiểu Vi và Thái Vân, bảo họ giúp xin tha thứ.

Hai người Tiểu Vi và Thái Vân cũng chưa nhìn qua biểu tình nghiêm túc như vậy của Nhạc Nhạc, sợ hãi thực sự tức giận Mộ Dung Kỳ, cũng ở một bên xin dùm.

Nhạc Nhạc đương nhiên không giận thực sự, chỉ là cảm thấy Mộ Dung Kỳ gần đây được sủng ái quá thành ra kiêu ngạo, muốn trước khi tính cách ấy của nàng còn chưa thành hình mà dạy dỗ cho thích đáng một phen, để tránh ngày sau cùng các tỉ muội khác tranh giành ghen tị. Gã muốn mượn cơ hội này dọa nàng một trận, bằng không sau này càng thêm phiền hà.

Nhạc Nhạc lạnh lùng nói:

- Được rồi, các người một thì đi ngủ hết đi, không có các người ta vẫn có thể làm được! Để ta cứu ả khỏi cần khẩn cầu các người, lại phiền các người mất công đùn đẩy nhau nữa! Lúc trước một mình giờ một mình cũng sống được mà!

Nhạc Nhạc nói cho cùng mới mười sáu tuổi, khẩu khí này thực sự giống như một cậu bé mới lớn còn hay giận dỗi, trên mặt không có chút biểu tình.

Mộ Dung Kỳ thấy Nhạc Nhạc vẫn còn tức giận, lo lắng đến bật khóc, cho rằng hẳn không cần mình nữa, vừa khóc vừa nói:

- Hu hu, ca ca, muội sau này nhất định nghe lời, không quấy rối huynh nữa, Kỳ Kỳ thực sự biết là đã sai, huynh tha thứ cho muội nhé, ca ca!

Nhạc Nhạc không ngờ mới nói có hai ba câu mà nàng đã bật khóc. Đây không phải là gây thêm phiền phức sao? Xem ra sau này lại tiếp tục khuyên nhủ, may mà lúc này những lời thực sự muốn hù dọa nàng gã chưa kịp nói ra, nếu không không biết nàng khóc thành bộ dạng nào nữa. Gã vội vàng nói:

- Được rồi, ca ca đã tha thứ cho muội. Ta thấy mình tự giúp ả trị thương rồi đi luyện công cũng không có chuyện gì, các nàng đi ngủ đi, một mình ta làm!

- Ca ca, ô ô, huynh vẫn còn giận Kỳ Kỳ à? Nếu không sao huynh không cho Kỳ Kỳ trị thương cho Vô Song chứ? Muội không mệt, không mệt chút nào, để muội làm đi! Ca ca, hãy để muội làm đi!

Mộ Dung Kỳ vừa lau nước mắt, vừa nâng Yến Vô Song dậy.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Sao để nàng vừa khóc vừa trị thương được, nếu lỡ xui thì sôi hồng bỏng không, hai người đồng thời tẩu hỏa nhập ma, há không phải là tính mệnh hai người đều không còn, thật là vụng tính quá!"

Nhạc Nhạc kéo Mộ Dung Kỳ vào lòng, lau nước mắt cho nàng, rồi khuyên nhủ:

- Thôi mà, đừng khóc, khóc nữa thì không đẹp đâu, nàng khóc thì làm sao giúp Vô Song trị thương được, để Tiểu Vi giúp nàng ta đi, Tiểu Vi nội lực cũng không tệ!

Tiểu Vi còn chưa kịp đáp ứng, Mộ Dung Kỳ đột nhiên càng òa khóc to:

- Oa oa, ô ô, ca ca khẳng định không cần muội nữa, ô ô, rõ ràng muốn muội đi, sao lại để Tiểu Vi làm, ca ca nhất định tức giận không yêu thương Kỳ Kỳ nữa, để muội ra đi, ô ô!

Nhạc Nhạc giờ mới biết nữ nhân phiền hà thì có bộ dạng thế nào, vừa thống khổ vừa bực mình nói:

- Tiểu Vi, Thái Vân, qua đây khuyên nhủ Tiểu Kỳ, ta tự mình vẫn động thủ được, thời gian còn dài thế này, tự mình ta thu xếp mọi chuyện rồi cũng ổn thôi!

Nói xong lập tức điểm vào mạch huyệt của Mộ Dung Kỳ, để Tiểu Vi và Thái Vân đỡ nàng đi, lúc này mới thanh tĩnh trở lại. Tuy nhiên, hai mắt Mộ Dung Kỳ ứa lệ ròng ròng, nước mắt hàm chứa sự lo lắng và sợ hãi, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm vạt áo trước ngực nàng.

Nhạc Nhạc ban đầu muốn dùng song tu công pháp để giúp Yến Vô Song trị thương, nhưng thấy rằng chưa được nàng đồng ý mà đã làm vậy thì khẳng định không thỏa đáng. Hơn nữa, bị Mộ Dung Kỳ khóc lóc cho một trận, gã không còn tâm tình nào nữa, đành phải dùng liệu pháp độ khí phổ thông mà làm. Do Yến Vô Song vẫn còn hôn mê, không có cách tiếp thụ chân khí bên ngoài, Nhạc Nhạc đành dùng nội lực cường đại miễn cưỡng cố gắng dồn vào kinh mạch tắc nghẽn của nàng, phí sức cả nửa ngày mà kết quả chẳng bao nhiêu, đến khi tính mệnh nàng đã không còn đáng ngại nữa, lúc này Nhạc Nhạc mới thu công.

Sau đó, gã ngồi ở mặt đất bên cạnh bắt đầu luyện hóa nội lực đã hấp thụ trong ngày.

Chân khí trong thể nội Nhạc Nhạc nhiều và hỗn tạp, tựa như sông ngòi lúc lụt lội, mặc dù nước tràn lên bờ nhưng trong nước lại đục ngầu. Quá trình luyện hóa của Nhạc Nhạc là thanh lọc tạp vật, giống như làm nước đục trong sông trở nên trong vắt. Tối nay trong kỳ lâu, Nhạc Nhạc thu hoạch không ít, tổng lượng chân khí hấp thụ tính ra chiếm đến một phần ba chân khí trong người gã, khiến gã từ từ cảm nhận được hiện tượng công lực đã đột phá vượt qua tầng thứ sáu, tiến nhập vào tầng công pháp của tầng thứ bảy Ngự Nữ Giao Tâm.

Hắn từ trên khẩu quyết Ngự Nữ Tâm Kinh mà biết được khi luyện đến tầng thứ bảy năng lực nhận biết tâm linh của người khác sẽ đại tăng, có thể thăm dò tâm tư tình cảm và thất tình lục dục xao động trong nội tâm của người khác. Bởi vì chưa có ai luyện đến tầng thứ bảy, nên tình huống cụ thể như thế nào thì gã chỉ dựa vào kinh văn mà suy đoán.

Nội lực hấp thụ trên thân các nữ tử đó vô cùng tạp nham, nếu dung nạp nhiều thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Do đó, trong lần hành công này, Nhạc Nhạc chỉ làm tạp vật vẫn đục chìm xuống, giống như lòng sông tồn tại phù sa, tịnh không bài xuất các tạp vật đó ra ngoài cơ thể. Vì vậy, hiện giờ gã không thể hấp thụ lung tung những chân khí khác nữa. Chỉ khi nào gã triệt để bài xuất tạp vật khỏi cơ thể mới chân chính khử trừ tai họa tiềm ẩn. Ấu là vậy, nếu không có thứ ẩn họa này, thì Nhạc Nhạc ngày ngày thay đổi nữ nhân để hấp thụ liên tục, không còn cổ kị gì, sớm đã là nhân vật thiên hạ vô địch rồi sao?

Hắn thu hồi chân khí đang vận hành, chậm chậm mở mắt. Mở mắt rồi, hắn gặp ngay một đôi mắt đẹp đỏ hồng như đóa hoa lê còn vương giọt mưa đang chăm chú nhìn hắn không chớp, khóe mắt vẫn còn đọng vài giọt lệ chưa khô. Nhạc Nhạc cười khổ nói:

- Kỳ nhi sao vẫn còn khóc, trời còn chưa sáng sao?

Tiểu Vi và Thái Vân thấy Nhạc Nhạc tỉnh lại, vội vàng đi đến nói:

- Nàng nhìn huynh luyện công không tỉnh, liền ở bên cạnh khóc hoài, cơm cũng chưa ăn, đã ngồi cả một ngày một đêm rồi!

- Một ngày một đêm?

Nhạc Nhạc kinh ngạc hỏi lại:

- Ta chỉ cảm thấy vừa mới nhắm mắt một chút xíu, làm sao lại nhanh như thế! Kỳ nhi sao không nói gì?

Mộ Dung Kỳ vừa mới ngừng khóc, nghe thế liền khóc òa, run run nói:

- Ca ca, muội sợ huynh vẫn còn giận, liền tại đó chờ huynh tha thứ cho muội, muội biết trước đây cực kỳ tùy hứng, huynh có lẽ ngàn vạn lần không cần muội, ô ô.

- Không phải ta đã nói là không giận muội sao, muội muốn thế nào mới tin ta chứ?

Nhạc Nhạc thầm cười khổ, ả này quả thực là cố chấp, chẳng nhẽ mình đã nói sai điểm gì sao, nếu không sao nàng khóc lút chùa lút miếu thế kia? Ta sao có thể khiến nàng thương tâm được chứ, khả khả, có lẽ lão quỷ sư phụ nói đúng, nam nhân vĩnh viễn không thể hiểu rõ nữ nhân!

- Trước đây sau khi muội quấy rầy, huynh luôn thom muội, hôn muội, hôm qua huynh đã không làm như thế, khẳng định trách móc muội không nghe huynh nói, ô ô.

Nhạc Nhạc chợt giật phắt người: "Hèn gì! Chẳng lẽ nàng khóc một ngày một đêm, chỉ đợi mình hôn ư? Nàng liên tục lo lắng mình sẽ vứt bỏ nàng, chẳng lẽ mình có phương diện nào làm chưa đủ ư? Làm sao khiến nàng lo lắng như vậy nhỉ? Cái lòng yêu hoa đa đoan của mình nhất thời khó mà từ bỏ cho được, do đó nhất định phải đối xử sao thật tốt với những nữ nhân bên cạnh!"

Nghĩ đến đây, lòng Nhạc Nhạc vô cùng áy náy, ôm nàng vào trong lòng, tay chân nàng lúc đó rất lạnh, Nhạc Nhạc yêu thương nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thom vào miệng nàng một cái, rồi dịu dàng nói:

- Kỳ Kỳ, làm sao lại nghĩ là ta sẽ vứt bỏ nàng, ta đã nói sẽ chăm sóc cho nàng suốt cuộc đời, ca ca sao lại giận nàng được. Một ngày chưa ăn uống gì, chắc đã đói rồi, để ca ca bón cho nàng ăn nhé!

- Ô ô, ca ca còn chưa hôn muội.

Mộ Dung Kỳ há miệng, nghẹn ngào vừa khóc vừa nói.

Nhạc Nhạc không tưởng đến nàng có thể để ý nộ hân của mình như vậy, cúi mình, mạnh mẽ hôn xuống đôi môi khô héo vì mất nước của nàng. Sau khi hôn xong, nàng mới kìm nước mắt, nở nụ cười, bỗng nhiên lao vào trong lòng Nhạc Nhạc lớn giọng khóc thét lên, như muốn qua tiếng khóc trút hết toàn bộ lo lắng và bất an trong lòng. Nhạc Nhạc biết lúc này an ủi không có tác dụng gì, bèn nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng, để nàng tùy ý khóc, đến khi nàng mệt mỏi mới thiếp đi trong lòng gã.

Lúc này Tiểu Vi đã mang com nước đến, Nhạc Nhạc sớm đã đói cồn cào, liếc nhìn Yến Vô Song vẫn còn đang ngủ, liền hỏi:

- Thương thế của nàng ấy đã đỡ chút nào chưa?

Tiểu Vi nói:

- Giữa chừng tỉnh lại một hồi, muội liền giúp nàng vận công trị thương một lượt, thương thế đã đỡ nhiều rồi!
- Cực khổ cho các nàng, Thái Văn các nàng có đói không? Cùng ăn một chút đi!
- Bọn muội đều ăn rồi, ca ca mau ăn đi!
- Hôm qua ta không nói lời nào khó nghe chứ, sao Kỳ Kỳ lại khốc thành bộ dạng như vậy, các nàng không trách ta sao?

Nhạc Nhạc thấy không khí có phần trầm muộn, hỏi có chút bất an.

Hai người nghe thế liền cười nói:

- Ca ca vẫn nhớ là nói khó nghe sao, huynh ngày nào cũng cười hi hi, hôm qua nét mặt trầm ngâm, lại dọa Tiểu Kỳ thành bộ dạng như vậy, nếu như nói khó nghe hơn nữa, Tiểu Kỳ không tìm đến cái chết mới là lạ! Bọn muội sao lại trách huynh, là Tiểu Kỳ đã quá lo lắng, bọn muội tin tưởng ca ca không phải không cần bọn muội!
- À à, đúng hen, sao ta cam lòng vứt bỏ các nàng được chứ! Chỉ là khi nữ nhân nếu như đổ kị nổi máu ghen, thì sẽ giống như vò mỷ tửu biến thành hũ giấm chua, chẳng là đáng tiếc lắm sao. Ta vì quá yêu các nàng, mới sợ các nàng thành dạng nữ nhân đó, ta đối với mỗi người các nàng tâm ý đều như nhau, sẽ không thiên vị ai cả, chỉ là nhìn thấy Tiểu Kỳ có xu thế phát triển theo hũ giấm chua, bảo vệ nàng khắp nơi, mỗi việc đều thiên vị nàng, không ngờ càng cứng chiều nàng, nàng càng hồng, tối qua ta có chút lo lắng, chứ không hề tức giận!

"Ca ca", Mộ Dung Kỳ không biết đã tỉnh từ lúc nào, Nhạc Nhạc nói chuyện với hai người, không biết nàng đã tỉnh dậy bước đến bàn từ lúc nào, đã nghe thấy những lời vừa nói:

- Kỳ Kỳ biết sai ở đâu sau này sẽ sửa đổi, muội biết ca ca sủng ái Kỳ Kỳ, yêu Kỳ Kỳ, càng không nên nổi máu ghen, hôm qua thật sợ ca ca không còn yêu muội nữa!

Nhạc Nhạc kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, cười nói:

- Thôi mà, sau này không cần lo lắng nữa, để ca ca bón cho nàng ăn!

Mộ Dung Kỳ lúc này mới an tâm ăn cơm, vừa chảy nước mắt vừa cười ngượng ngịu, vừa hạnh phúc vừa hài lòng. Trên một khuôn mặt đồng thời có thể có nhiều biểu tình như vậy không? Đáp án khẳng định là có

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chiêu Thân (Thượng)

Đêm hôm trước, Nhạc Nhạc tận lực cùng các nàng chuyện phiếm thảo luận, nói về mấy chuyện lật vật thường ngày, khiến các nàng càng thêm thân thiết. Trời vừa sáng tỏ, Nhạc Nhạc liền đứng dậy xem xét thương thế của Yến Vô Song, thấy nàng đã tỉnh, đang mở to hai mắt không biết nghĩ gì, chợt thấy Nhạc Nhạc đi đến, bèn vội nhắm lại. Nhạc Nhạc cười nói: "Tiểu nha đầu, chẳng lẽ muội không đói sao, nhìn thấy ân nhân cứu mạng mà không thèm chào lấy một tiếng, đây là đạo lý gì chứ!"

Trầm mặc hồi lâu, nàng mới mở to hai mắt, ôn nhu nói: "Huynh không trách ngày đó ta không từ biệt mà bỏ đi chứ?"

"Ngày đó là ngày nào?" Nhạc Nhạc thoáng chút hồ đồ, khoé mắt khẽ nheo lại, nhìn nàng cười trừ.

Yến Vô Song thấy được nụ cười mê người của Nhạc Nhạc cũng an tâm hơn nhiều: "Nghe nói, các huynh đánh bại Bá Vương Kiếm Điện Thăng, nhưng sau đó hấn lại truy đuổi theo muội, may mà được nhóm người cảm loạn đao đó cứu giúp. Muội đi theo bọn chúng nhưng ai ngờ chúng cũng chẳng hảo tâm gì, rất may mắn là huynh đến kịp." Nàng đưa ánh mắt đáng thương ngược nhìn Nhạc Nhạc, rồi cất giọng yếu ớt nói tiếp: "Từ nhỏ cha mẹ của muội mất sớm, muội đi theo một lão võ sư ở sơn thôn để học nghề. Sau đó, người cũng bệnh chết, muội bèn lang bạt giang hồ một mình từ lúc mười ba tuổi cho tới nay. Ngoại trừ công phu bảo mệnh là ngày càng tiến bộ, các võ công khác của muội toàn là thứ bát nháo vô dụng, không sao dùng được. Hàng ngày muội buộc phải đề phòng đám nam nhân háo sắc, nghĩ lại cuộc sống lúc đó thật mệt mỏi." Khoé mắt của nàng chợt ứa ra từng giọt lệ nóng, đáng vẻ thể lương áy thật khiến cho nam nhân nhìn mà xót tận tâm can.

Nhạc Nhạc cũng có thể lý giải nỗi cô đơn và bất lực khi mất người thân từ lúc nhỏ, bèn cười khổ nói: "Ta từ nhỏ cũng mất đi phụ mẫu, rất may sau này lại gặp được một vị sư phụ tốt, nâng được bao nhiêu tuổi rồi?"

"Muội mười sáu tuổi rồi, lăn lộn trên giang hồ cũng được ba năm rồi, bắt quá suốt ngày chỉ lo chạy trốn giữ lấy cái mạng nhỏ này... "

"A a, ta cũng mười sáu tuổi, sanh vào ngày rằm tháng năm theo Thiên Nông Chánh Lịch, nghe nói người sinh vào ngày này thì suốt đời không phải lo lắng gì về chuyện cơm ăn áo mặc, không ngờ cha mẹ lại mất sớm. Tuy nhiên, xét cho cùng cũng là mệnh tốt, mọi việc đều gặp quý nhân giúp đỡ. Thầy tướng số còn nói, sau này ta chắc chắn sẽ nổi danh, ta tin lời hần nói vì hần đã nhận tiền của ta trước rồi[1]!" Nhạc Nhạc ngồi xuống bên giường, nhắc lại chuyện cũ với Yến Vô Song.

Yến Vô Song tròn mắt nhìn, lát sau mới thốt nên lời: "Muội muội cũng là sinh vào ngày đó. Muội cũng nghe thầy tướng số nói, nếu sau này gặp được người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, thì người đó chính là duyên phận từ kiếp trước," nàng chợt ửng hồng hai má nói tiếp, "đúng là xảo hợp nha, muội cũng rất tin vào lời của thần tướng số, vì hần cũng nhận tiền của muội mà[2]!"

"Ha ha, lí do này quả thật không sai!" Hai người cùng cười lớn, nhanh chóng quên hết những buồn rầu lúc trước.

"Ca, chuyện gì mà vui quá vậy, cho muội nghe với!" Nguyên các nàng khác bị tiếng cười nói của hai người làm cho tỉnh giấc, liền khoác áo ngoài đi đến, gò ngực nửa kín nửa hở, xuân ý dạt dào, khiến cho Yến Vô Song vừa nhìn đã đỏ mặt, do không quan với việc nhìn thiếu nữ lộ nét xuân thì, phơi bày thịt da trắng nõn giữa ban ngày ban mặt. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

"Vô Song và ta có cùng ngày sinh nhật đó nghe, chúng ta cũng có nhiều điểm giống nhau, các nàng nói xem, chuyện như vậy không vui sao được? Có được một người cùng chia sẻ nỗi buồn, trong lòng ta cảm thấy thoải mái lắm. "

"A ẹ, ca ca sao lại đem nỗi khổ của Vô Song muội ra làm chuyện đùa được chứ, huynh định lừa chúng muội ha! "

"Hừ hừ, các nàng không tin thì có thể hỏi Vô Song mà, lo thu dọn trước đi nghe, ta đi gọi điểm tâm, chúng ta ăn ngay trong phòng" Nhạc Nhạc nói xong liền đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại bốn vị cô nương, tiếng nói cười ồn ào vang lên không dứt.

Nhạc Nhạc cùng các nàng dùng điểm tâm xong, lại tiếp tục lưu lại thất chặt ái tình với họ, khiến Tiên Vu Thác phải kêu đi gọi lại gần đến mấy lần mới mời gã đi được. Nguyên hôm nay có một tràng tỷ võ chiêu thân, Tiên Vu Thác nói gã chưa tìm được bà vợ xinh đẹp nào, nên cứ níu kéo mong Nhạc Nhạc giúp gã đi áp trận, tìm giúp gã một tiểu thư nhà nào đó xứng đáng để ra sức. Nhạc Nhạc lại bảo, trước hết phải xem gã có bản lĩnh thượng đài hay không cái đã. Tiên Vu Thác liền làm mặt dầy đáp: "Hặc hặc, nếu ta đánh không lại, thì nhường cho Nhạc Nhạc ca thì nhất định là ổn liền! Dù sao ta cũng còn rảnh ngày hôm nay để đi chơi, ngày mai là đã phải đi rồi. Thời gian này coi như là tiêu khiển!" Nhạc Nhạc kéo theo Quan Thái lúc này cũng rảnh rồi không có việc gì làm. Ba người mang theo vũ khí, hòa vào dòng người, nhắm hướng lối đi tới.

Buổi luận võ chiêu thân hôm nay do Trữ gia của Nhữ Dương thành chủ trì. Trữ gia có đến mấy chục tiệm buôn châu ngọc ở Phong Nguyệt quốc, mặc dù đang là thời loạn thế, nhưng sinh ý rất tốt. Trữ gia gia chủ là Trữ Kỳ ái mộ võ lâm hiệp sĩ, trong nhà cũng chiêu mộ được không ít cao thủ. Dưới sự ảnh hưởng của y, ai nữ duy nhất Trữ Huyền cũng yêu thích võ nghệ võ cùng. Nàng cũng thích kết giao với nhân sĩ giang hồ, do đó lần này nhân dịp nhân sĩ giang hồ tề tựu về hoàng thành, bèn tổ chức chiêu thân lôi đài, mong có thể tuyển được một đấng lang quân vừa ý đẹp lòng.

Ngay từ mấy hôm trước, dưới sự cố ý tuyên truyền của Trữ gia, rất nhiều nhân sĩ võ lâm gấp rút tụ về chờ đợi lôi đài ngày hôm nay. Hết nói về tài sản phong phú của Trữ gia, lại nói đến nhan sắc của Trữ Huyền tiểu thư. Về đẹp của nàng vốn được liệt vào hàng nhất nhì ở Nhữ Dương thành, lại được mọi người hữu ý vô tình tán hươu tán vượn, khiến cho đợt tỉ võ chiêu thân lần này càng thêm náo nhiệt. Trời vừa tờ mờ sáng, hàng trăm võ lâm nhân sĩ đã tụ tập trước lôi đài. Khi bọn Nhạc Nhạc đến nơi, xung quanh đã có hơn ngàn nhân sĩ võ lâm người mang đầy binh khí, cộng thêm bách tích hiếu kỳ, sự náo nhiệt không còn gì hơn nữa.

Nhạc Nhạc quay sang hỏi: "Tiên Vu Thác, nói thật cho ta hay, ngươi học được mấy thành Toái Tinh kiếm pháp của gia gia rồi?"

Tiên Vu Thác thấy Nhạc Nhạc hỏi có phần trịnh trọng, liền thành thật trả lời: "Bình thường ta không dám lơ là khổ luyện, nhưng học kiếm pháp đã hơn mười năm rồi, chỉ mới đạt được ba thành kiếm pháp của gia gia" Ngay sau đó liền thấy không ổn, liền nói thêm: "Kì thật hiện giờ ta cũng học được năm thành kiếm pháp của gia gia, so với ngươi tuy còn kém một chút, nhưng đối với những nhân vật võ lâm bình thường, ta hoàn toàn có thể thủ thắng! "

"Ta chỉ thấy ngươi cùng Lạc San đánh qua một lần, ngươi lại không đánh hết một phần lực, cho nên cũng không rõ ngươi nông sâu ra sao. Nhớ kĩ, khi thượng đài tính mệnh quan trọng hơn, không được sinh cường, bằng không nếu ngươi có chuyện gì, Yên nhi sẽ không tha cho ta đâu. Ai chà, đề câu dẫn nữ nhân thì đâu cần phải đánh tới đánh lui làm gì chứ! Cái à Trữ Huyền này đầu óc chắc bị ung thối hoắc rồi, hề một người nào đó giỏi võ công thì gả ngay cho hần à? Nhưng nếu hần vừa dài vừa xấu, mặt rỗ nách hôi rình thì hà hà nữ nhân mà chọn cách tỉ võ chiêu thân thì rõ ràng là trong đầu có vấn đề rồi! " Nhạc Nhạc luôn cho rằng, cho dù một người có thủ đoạn cao minh, khi đeo đuổi nữ nhân mà lại dùng đến vũ khí, thì đạt được nữ nhân cũng không có ý nghĩa gì.

Tiên Vu Thác thao thao nói: "Ta sao đi so với huynh được, tùy tiện quơ tay bốc đại một lão bà của huynh thì tệ lắm cũng là một nhất đẳng nữ nhân. Ta mà cũng có một lão bà như vậy, há còn đi liều mạng truy cầu nữ nhân sao? Nếu tiểu thư kia thật sự xinh đẹp, ta sẽ lên đánh. Còn à nhìn không vừa mắt, thì chúng ta đi. Bắt quá nếu ta đánh không lại, Nhạc Nhạc ca nhất định phải thượng đài, ngọc tốt không được truyền cho người ngoài hưởng. A Thái, võ công ngươi cũng khá, ngươi có muốn lên không?"

Quan thái lắc đầu đáp: "Ta bây giờ vẫn còn chưa có muốn kiếm lão bà, đợi ta giải quyết xong hết mọi chuyện rồi mới tính, có nữ nhân bên người toàn là rắc rối, ta thật không nghĩ sao các người suốt ngày chỉ nghĩ tới việc cưới vợ."

"Hà hà, ngươi chưa bao giờ thử qua chỗ hay của nữ nhân, đương nhiên là không hiểu rồi. Đợi khi ngươi biết rồi, ngươi sẽ biết nó giống như uống rượu

vậy. Người ta nói nó ngon như thế nào, người nghĩ đến bẻ đầu cũng chả ra. Nhưng chỉ cần nhấp qua một ngụm, thì sẽ biết cái vị cay chất đó nó tuyệt vời như thế nào!" Nhạc Nhạc lắc đầu ào não, làm bộ dạng như một vị tiên sinh, giáo huấn Quan Thái về sự tương đồng giữa mỹ nữ và rượu ngon. Tuy nhiên, Quan Thái lại lắc đầu nhanh hơn, càng nghe càng hồ đồ.

Lúc này, một trung niên dáng người phúc hậu bước ra từ phía sau lối đi. Y tuổi khoảng bốn mươi, trên mặt mang một nụ cười hoan hỉ, sắc diện sáng sủa, thân thể rất thư sinh, nhưng giọng nói không hề nhỏ chút nào. Y vừa bước lên đài, tiếng ồn ào bên dưới liền im đi rất nhiều. Y cất tiếng nói: "Bôn nhân là Trữ gia gia chủ Trữ Kỳ Hữu. Hôm nay đặc biệt vì tiểu nữ Trữ Huyền mà mở lối đi kén rể, chỉ cần đáp ứng được điều kiện mọi người ai cũng có thể thượng đài."

Sau khi nói xong điều kiện dự thi, y tiếp: "Huyền Nhi mau mau ra đây, để các vị võ lâm anh hùng thấy mặt" Theo lời y, một nữ nhân xuất hiện phía sau lối đi. Nữ nhân dáng người cực đẹp, da trắng như ngọc, chỉ trang điểm phớt qua, người vận một bộ quần áo võ sĩ màu vàng kim, dáng vẻ đơn giản mà nhanh nhẹn, nhu mì mà không kém phần anh khí, có thể gọi là nhất lưu mỹ nữ.

Tiên Vu Thác hưng phấn nói: "Nhạc Nhạc ca, nàng này cũng không tệ lắm, dáng người điện nước đầy đủ, mặt tiền mặt hậu đều dư dả, thân thể mềm mại như bột, da thịt nõn nà miết vào là chảy nước, đang mạo quả là đẹp. Ca, không được cản ta, ta phải thượng đài, ta tới đây."

Nhạc Nhạc thấy Trữ Huyền như vậy bèn khẽ gật đầu, dung mạo đúng là không tệ, nhưng không có cái khí chất khiến cho người ta vừa thấy đã yêu. Cho nên, trong đầu Nhạc Nhạc không hề có ý truy cầu, thấy Tiên Vu Thác hăm hở tiến lên lối đi như vậy, liền ngăn lại nói: "Người gấp làm gì, nếu là của người, thì trước sau gì cũng thuộc về người, nếu không phải của người, cho dù bây giờ người thượng đài cũng không tới lượt người đâu. Đi, chúng ta lên trước đứng xem, coi tình hình thế nào rồi thượng đài cũng không muộn!"

Ba người vận khôi hộ thể chân khí, một tầng quang lộ nhàn nhạt xuất hiện quanh người. Họ tiến cách lối đi ba trượng thì dừng lại, đây là vị trí quan sát tốt nhất. Trên lối đi, Trữ Kỳ Hữu đã nói xong, hai cha con lui vào một bên nghỉ ngơi, đợi mọi người thượng đài.

Người đầu tiên nhin không được thượng đài là một đại hán xấu xí, đầu trọc, tuổi khoảng hai năm hai sáu, tay cầm một thanh cương xoa hình tam giác. Trữ Huyền vừa thấy hình dáng của người, liền khẽ rung mình, đôi hàng chân mày nhăn lại. Hình dáng này quá xa so với vị lang quân trong tưởng tượng của nàng. Ninh Kỳ Hữu khẽ bảo nàng không cần gấp, nam nhân tốt luôn xuất hiện sau cùng, đại hán này tuy là thô lỗ, nhưng phù hợp với điều kiện ban đầu do Trữ gia đưa ra: nam tuổi từ mười lăm đến ba mươi, chưa thành gia thất, không có khuyết tật, không có ác danh.

Thấy con cá đầu tiên đã có người câu, người thứ hai dĩ nhiên cũng can đảm hấn lên. Một thân ảnh tà tà phóng lên lối đi nhìn rất đẹp mắt. Đứng vững trên lối đi, người này tay cầm trường thương, sắc mặt vàng vọt, dù tướng người không cao lắm, nhưng dáng vẻ so với đại hán trọc đầu kia nhìn còn khá hơn. Trường thương rung lên, mũi thương vẽ lên một vòng, bên dưới mọi người đều lớn tiếng khen hay.

Hai người không nói lời nào đã lao vào động thủ. Cả hai đều sử dụng trường binh, múa lên vun vút bạt gió. Hán tử đầu trọc dù có chiêu thức trầm trọng không hoa mỹ, nhưng thực sự hữu hiệu. Chỉ xuất ra vài chiêu chậm chạp, nhưng có thể đánh bay từng lớp mưa thương. Qua lại hơn trăm chiêu, trường thương bị đánh bay, người nọ bị đại hán đầu trọc hung hăng bổ trúng một xoa, mặc dù còn lưu lại gương mặt, nhưng hán tử mặt vàng thân thể phun huyết không ngừng, sắc mặt tái nhợt rời khỏi lối đi, được bằng hữu giúp liệu thương.

Đại hán đầu trọc chiến thắng một trận, bắt đầu có chút đắc ý, mồm miệng cười lớn, đưa mắt nhìn Trữ Huyền mãi không thôi, tựa hồ nàng đã là vợ của hán vậy. Dáng vẻ này của hán khiến không ít người nổi giận, dưới đài lập tức xuất hiện một thanh niên sử đao, sắc mặt trắng trẻo, thân hình cao lớn, khí thế bất phàm. Nhìn thấy ý, lúc này Trữ Huyền mới thở phào nhẹ nhõm, an tâm không ít.

Quan Thái thấy thanh niên sử đao này, liền vô cùng hưng phấn, nhưng khi thấy thanh niên sử ra vài chiêu, thì thất vọng lắc đầu, "Người này giỏi lắm chỉ chống đỡ được ba mươi chiêu. Thứ đao pháp của hán chỉ để dọa người, thật không hiểu hán luyện đao kiểu gì nữa!"

Quả đúng như Quan Thái nói, đánh được khoảng hai mươi chiêu, thanh niên sử đao đã bị một xoa của đại hán trọc đầu kích trúng đùi, mất một mảng thịt lớn, máu trào ra như suối, đau đớn hét to hạ đài. Gã đầu trọc càng thêm hung hăng, một tay cầm xoa, bộ dạng như thiên thần tại thế. Nhưng đây là theo hán nghĩ, còn người khác thì chỉ thấy một vẻ cuồng vọng đắc ý, ánh mắt miệt thị chúng nhân.

Một đạo hắc ảnh thượng đài, người này bất quá chỉ mới mười năm mười sáu tuổi, trên tay là một thanh hồ xỉ đại đao kì dị, thân đao đen xì, vừa nặng vừa lạnh. Diện mạo của y lãnh tuấn, ánh mắt toát ra sát khí oai hùng, lạnh lùng nhìn hán tử đầu trọc nói: "Ta nghĩ người vừa rồi sử đao thật làm mất mặt đao pháp, đao pháp thật sự không phải sử dụng như vậy!"

[1] Nhạn tiền của người mà không nói một vài câu vuốt miệng ngựa mới là lạ

[2] Nam cầu tài, nữ cầu duyên, nói sao cũng trúng mà. Người đầu mà mê tín đến thế cơ chứ !

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bị vây (Thượng)

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Nhạc dẫn chúng nữ tháp tùng cùng xa đội của Tiên Vu thế gia đến Tử Sa sơn trang. Trên đường, mọi việc đều bình an, tới trưa ngày hôm sau là đến được vùng phụ cận của sơn trang, chỉ có bầu không khí là có chút không đúng. Người tiếp đón vốn được thỏa thuận từ trước đâu không thấy, chỉ thấy thỉnh thoảng có nhân vật lén lút xuất hiện xung quanh xa đội, rồi hướng về con đường lớn dẫn tới công trang. Trên đường không thấy khách bộ hành. Vì thế, Nhạc Nhạc phân phó mọi người cẩn trọng hành sự.

Tử Sa sơn trang nằm gần Li Nhân hà, non xanh nước biếc, chim hót líu lo. Bốn phía Sơn trang được phòng hộ bởi hào sâu sông rộng. Bờ sông bên phải lại có những bụi gai rậm rạp, sau những bụi gai là bức tường đá xanh cao, trên tường có lỗ châu mai dành chỗ cho cung tiễn thủ có thể ẩn nấp. Cửa chính có một cầu làm bằng đá hoa cương bắc qua hào sâu, dài hơn ba trượng, cao hơn bảy trượng. Phía sau cây cầu đá lớn này là cửa lớn làm từ ba lớp lan can bằng thiết mộc, phòng hộ cực kỳ nghiêm mật, dễ thủ khó công. Lúc này điều kiềng đóng chặt, trên lầu canh có lính gác giương cao lá cờ màu đỏ cánh cáo, hướng tới phía đoàn người Nhạc Nhạc phát lên ba lần.

Nhạc Nhạc có chút ngạc nhiên, hỏi: "Hắn phát cờ báo tin cảnh báo cho chúng ta, vậy là có ý tứ gì? "

Tiên Vu Thác cũng gãi đầu bóp trán đáp: "Cờ màu xanh thường biểu thị hoan nghênh, cờ màu vàng biểu thị nghi ngờ, màu đỏ biểu thị cảnh cáo. Chúng ta vận chuyển hàng tới mà còn bị cảnh cáo, vậy thì tạm dừng lại một chút rồi đi tiếp."

Xa đội đã đến đầu thập tự lộ, rất gần vòng hào hộ thôn, bèn tiến thêm hơn trăm mét nữa là đến môn khẩu vào thành.

Tiên Vu Thác đột nhiên nói: "Lão đại, ta biết ý tứ của tên lính gác đó rồi! Cáp, cáp, ta thực là thông minh. "

Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn hắn, chửi: "Đồ ba lon, ta cũng hiểu mà, giờ mới nói thì làm cái quái gì! "

Đám nữ nhân cũng theo đuôi Nhạc Nhạc chửi gãi, hết hồn dần đến ngu ngốc, ba lon, ba trợn... khiến cái đầu óc vốn yếu ớt của Tiên Vu Thác bị dọa đến nổi ngoan ngoãn câm miệng không dám nói gì.

Nguyên họ lúc này đã bị bao vây. Trước mặt là thạch môn, không mở là không có đường. Ba mặt phía sau có sáu bảy trăm đại hán mang binh khí, thân hình cao lớn, sắc mặt thô hào, trang phục rất giống người Lương Hà Bang. Người dẫn đầu cầm cây Trường Nhị Cương thương, mặt tím râu ngắn, thân cao tám xích, ước chừng bốn mươi sáu tuổi. Về mặt của y xấu xí dữ tợn, mắt nhìn rất hung ác và ngoan độc, nhưng lại không có nếp nhăn nào. Người này hẳn có nội lực không tầm thường, nhất định phải là Lương hà bang bang chủ Chu Hạo. Ánh mắt của y vốn âm trầm, đột nhiên nhìn thấy chúng nữ bên cạnh Nhạc Nhạc, liền chớp lóe dị quang, lộ rõ sự háo sắc.

Nhạc Nhạc thàn than: "Mẹ nó, đường đường là đáng gian hùng, vừa nhìn thấy mỹ nữ đã biến ngay thành cầu hùng. Nhưng có nhược điểm cũng dễ xử lý! "

Bên cạnh có hai người võ công cũng rất cao cường. Một người sử Kim Bối Ngu Lân đao, sát khí lẫm lẫm, trên mặt có mấy vết sẹo kinh dị, đôi tròng mắt xám ngoét đảo qua đảo lại, lộ ra vẻ khát máu. Gã là tá hộ pháp Trương Tiêu của Lương Hà bang. Người kia tay cầm song câu, không nhìn lắm rồi, chính là đơn câu, nhân vì tay trái của hắn bị cụt, thế vào đó một cây cương câu hàn quang lấp lóe. Tay phải của hắn mới thực sự cầm binh khí. Hắn chính là hữu hộ pháp Lục Côn.

Trên lầu canh, tên lính gác hướng vào trong trang phát tín hiệu, có người chạy vào trong bẩm báo trang chủ.

Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn, thầm ước lượng mức cao thấp về võ công của bang chúng Lương Hà bang. Gã nghĩ thầm: "Lương Hà Bang có thể hoành hành tại Nhữ Dương, tất có lý do. Tên Lục Hạo này võ công đương nhiên so với Bá Vương kiếm Điện Thắng còn cao hơn vài phần. Đơn đao độc đấu thì người của mình không phải đối thủ của hắn. Hai tên hộ pháp bên cạnh hắn cũng là cao thủ nhất đẳng, nhất định phải hơn một bậc so với Tiểu Vi và các nàng. Ai dà, quả nhiên là phiền toái đây. Hơn nữa, sau lưng bọn họ còn có sáu bảy trăm đại hán. Nhiều người thì ta không sợ, nhưng đám người đánh xe của Tiên Vu thế gia có võ công quá tệ. Chỉ cần đưa bọn họ tới nơi an toàn, ta chẳng có gì phải có kị nữa. "

Nhạc Nhạc thấy Chu Hạo định xông tới, vội vàng bước lên trước cười nói: "Ai cha, các vị nhân huynh, lần này vì có gì mà đến tiếp rước chúng tôi thế. Tiên Vu thế gia chúng ta chuyển hàng luôn luôn đúng giờ, đến đây, đến đây, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Người dẫn sáu bảy trăm huynh đệ này chuyên dùng để kéo hàng hóa à? Chà chà, không sai, đúng là thân cường lực tráng."

"Là hắn, là bọn chúng! Chúng đã giết mấy chục vị huynh đệ của chúng ta, chính là người đang nói chuyện đó đó." Không biết từ đâu, Hứa Quế chùng mặt ra, mặt đen đỏ rùng, cổ họng là bài hải, kích động chỉ vào Nhạc Nhạc, biểu tình trên nét mặt giống như là ta đang đến bắt người vậy.

Sắc mặt của Chu Hạo không đổi, trầm giọng hét lớn: "Người là Vương Nhạc Nhạc? Là người dẫn người giết sáu mươi ba vị huynh đệ của ta? "

"A...a... Cái này là hiểu nhầm. Ta là người của Tiên Vu thế gia, sao lại đi loạn sát người chứ? " Biểu tình của Nhạc Nhạc biểu lộ ý bảo các người làm lần thì có, hoạt kê hết chỗ nói.

Chu Hạo thấy bộ dạng ương bướng bất nhận của Nhạc Nhạc như vậy, lại thấy hắn có vẻ là người không có võ công, nên quát lớn: "Ta tin Hứa Quế không có nói bừa, ta dẫn thủ hạ chỉ muốn ngăn cản hàng hóa của Tiên Vu thế gia, tuyệt không giết người của các ngươi, nhưng ngươi lại giết của ta sáu mươi ba vị huynh đệ, món nợ này nên tính toán thế nào đây?"

Tiên Vu Thác đứng dậy, dáng vẻ uy nghiêm đáp: "Chu bang chủ, lúc đó thuyền hàng của chúng tôi vừa đến lưu vực Nhữ Dương hà, thì người Lương Hà bang lời không nói lời nào đã cưỡng phóng lên thuyền, giết chết bốn hộ vệ của Tiên Vu thế gia ta, thế mà gọi là không có giết người à! Hừ, nếu không phải chúng ta chạy nhanh, sợ rằng ngay cả tiểu mệnh cũng mất tại bờ Li Nhân Hà rồi! Chúng ta bỏ thuyền đổi đi đường bộ, Hứa Quế lại dẫn hơn sáu

mười người vây giết chúng ta, lại giết thêm hai hộ vệ của Tiên Vu thế gia, làm trọng thương hơn mười người, những người khác đều mang thương nhẹ, cái này cũng gọi là không đả thương người ư? Nếu không phải muội phụ ta kịp tới nơi, sợ rằng ta đã về nơi chín suối rồi! Cho dù người không tính toán với chúng ta, Tiên Vu thế gia chúng ta cũng không để người yên! "

Tiên Vu Thác thường ngày nói cười nhỏ nhẹ, giờ bỗng chốc biến thành trịnh trọng nghiêm lệ. Uy thế trăm năm của Tiên Vu thế gia không phải chỉ để nói suông, tên tiểu nhân Chu Hạo toát đầy mồ hôi trán, mất đi uy thế lúc nãy, lí nhí đáp: "Cái này thì... thù hạ chưa hề hồi báo, đợi ta hỏi lại đã. "

Liên chuyển người hướng Hứa Quế quát hỏi: "Hứa Quế, những lời Tiên Vu công tử nói có đúng không? "

Hứa Quế sợ hãi run lên, nghẹn giọng đáp: "Tôi thấy bọn chúng chỉ có hai ba hộ vệ, liên muốn dọa cho bọn chúng sợ, lại lỡ tay giết chết mấy người, nhưng bọn chúng cũng giết của chúng ta hơn sáu mười người! "

"Hừm, tên hỗn đản không biết sống chết gì này, dám vi phạm mệnh lệnh của ta, đáng giết!" hần thét lớn, trường thương trong tay phóng ra, một đạo hàn quang màu xanh xuyên thẳng vào ngực Hứa Quế. Hứa Quế trợn mắt, miệng thổ máu, ú ớ mắt tiếng "Bang, bang chủ! "

Nhạc Nhàn tán dương nói: "Chân khí thật cường mãnh!"

Chu Hạo giết chết Hứa Quế xong, quay người lại nói: "Tiên Vu công tử, sai sót ở Lưỡng Hà bang, nhưng ta cũng đã giết kẻ vi phạm mệnh lệnh, các người đã giết mấy chục người của Lưỡng Hà bang, như vậy việc đã tính toán xong. Nhưng ta cũng không thể để các người giao dịch với người của Tử Sa sơn trang. Ta trả người gấp đôi giá tiền, Lưỡng Hà bang mua hàng này, không biết ý Tiên Vu công tử thế nào? "Lời của hắn rất khách khí, lại dùng gấp đôi giá tiền để mua số hàng hóa này, xem như một phương cách xin lỗi.

Tiên Vu Thác mỉm cười, trầm giọng đáp: "Chu bang chủ quả nhiên có lòng hóa giải cừu hận của hai bên, ta cũng tán thành! Chỉ là đối với gia quy tổ huấn của Tiên Vu thế gia, tại hạ không thể vi phạm. Chuyện buôn bán chỉ dựa trên một chữ tín, một khi chúng tôi đã nhận đơn hàng, sẽ đứng giờ giao hàng. Nếu Chu bang chủ muốn mua bình khí, có thể đến Tiên Vu thế gia đặt hàng! "

"Nếu như Tiên Vu công tử không đồng ý với đề nghị của tại hạ, Chu mỗ chỉ còn có cách trước hết lấy vật, sau này mới dâng môn tạ tội. Các vị huynh đệ, lấy hàng trước, nếu có người kháng cự, giết! "

Chính vào lúc nước sôi lửa bỏng, điều kiện bằng đá to lớn phía sau kéo kẹt hạ xuống. Ngay khi nó tiếp đất, một đám người từ phía trong đã vọt ra. Đó chính là Dương Kế dẫn theo hơn ba trăm người. Dương Kế ôn văn nho nhã, phong độ bất tục, hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt trắng trẻo. Bên cạnh y chính là lão đệ Dương Thừa, hai người diện mạo có vài phần tương tự. Bên phía họ tuy ít người, nhưng không hề úy kỵ. Y liếc nhìn Nhạc Nhạc và Tiên Vu Thác, cười nói: "Tiên Vu thế gia quả nhiên trọng thành trọng tín, Dương mỗ đây xin tạ lỗi vì việc này mà làm liên lụy chư vị. Đây là tiền hàng, mời Tiên Vu công tử lĩnh tiền, rồi mau mau rời đi, đám phi đồ này hãy để một mình Tử Sa sơn trang đối phó! "

Y quay sang Chu Hạo hét lớn: "Chu bang chủ, việc giữa chúng ta, không cần liên lụy Tiên Vu thế gia. Hãy để họ đi khỏi, chúng ta tái chiến, thế nào? "

"Ha, ha, ha, Dương trang chủ quả nhiên là vô cùng nhân nghĩa, Chu mỗ bội phục. Ta cũng có ý này, Tiên Vu công tử, hàng các người đã giao, tiền các người đã thu, lúc này có thể rời khỏi! "Chu Hạo đắc ý cười lớn.

Tiên Vu Thác nhận lấy ngân phiếu, xem qua, thấy số tiền trả dư hơn một nghìn lượng, bèn cười nói: "Dương trang chủ quả nhiên sảng khoái. Nhưng số hàng này chưa có giao vào tay các người, lòng ta sao mà yên được. Hãy đợi khi số hàng giao đến tận tay các người, ta tự nhiên sẽ đi. Chúng huynh đệ nghe đây, đánh xe hàng theo Dương trang chủ trở về trang! "

Dương Kế lộ vẻ cảm kích. Sắc mặt Chu Hạo thì đại biến, nổi giận quát: "Tiên Vu công tử, Chu mỗ nhường trước nhường sau rồi, đừng nên chọc giận ta, bằng không mặt ai ta cũng không nể! "

"A da, có người phát điên rồi. Ta rất lo cho Dương trang chủ đó. Chúng ta đi đường đều đã mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút trong nhà người có lẽ là được chứ? A, có thể à, không có gì à, chúng ta chỉ vào nghỉ ngơi chút thôi. Đám xa phu này không có võ công kia, mau đến xin cùng với ta đi chứ, đừng đứng đực ra ngay chỗ xe hàng trở mắt nhìn như thế! Ồ, người, còn có người nữa." Nhạc Nhạc lấy cớ muốn nghỉ ngơi đưa toàn bộ đám người của Tiên Vu thế gia có võ công kém cỏi vào Tử sa sơn trang, sau đó tự mình quay trở lại.

Chu Hạo thấy Nhạc Nhạc trở lại, nổi giận hỏi: "Người trở lại làm gì? "

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Bị vây (Hạ)

- Ai da, mấy tên đánh xe nói, xe của bọn chúng còn ở bên ngoài, khiến chúng rất lo ngại, lo đến nỗi ngủ không được, bảo ta quay lại kéo xe vào trong viện.

Đám nữ nhân của Nhạc Nhạc thấy bộ dạng bịp bợm của gã, nhin không nổi cất tiếng cười lớn. Tiên Vu Thác tuy biết rằng Nhạc Nhạc đưa người vào trong là muốn đánh nhau, làm sao không minh bạch đạo lý này. Nhưng hắn vẫn cười rất vui vẻ, nói

- Ha ha, ngủ không được quả thật là vấn đề lớn nha. Các người đánh xe vũ khí giao cho Tiên Vu thế gia, lại đây, bọn người đẩy xe tiến vào nào!

Khi Chu Hạo thấy đám nữ tử cười, hình dạng cực kỳ thu hút. Đặc biệt là cô nương mặc áo xanh, vừa nhìn nàng thấy nàng là y quả thực muốn đề nàng ra ngay, chiến đấu một phen cho thỏa thích. Nàng này so với hai nha đầu của Dương gia nhất định mê người hơn nhiều, nếu như...

Chu Hạo đột nhiên cười nói:

- Nếu muốn thu lại vũ khí cũng không phải là vấn đề, muốn chúng ta không cướp lấy muội Dương gia cũng được, chỉ cần đem cô em bé nhỏ kia dâng cho chúng ta, ta sẽ dẫn huynh đệ quay về, thế nào?

Hắn đắc ý chỉ Yến Vô Song, cho rằng đó là biện pháp trung hòa, phía bọn họ nhất định sẽ đồng ý. Hơn nữa, Tiên Vu thế gia cũng không hề mất mặt gì, chỉ là một nha đầu thôi mà! Chỉ vì cái ý niệm nhất khắc này mà hắn vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

- Ai da, Chu bang chủ, thực là chủ ý hay! Nha đầu này suốt ngày không chịu nghe lời, chính là đang lo không ai dạy dỗ y. Nếu như ngài thích thú, cũng không phải chuyện gì lớn, lại đây, chuyển hàng đi thôi!

Nụ cười của Nhạc Nhạc lúc đó nhìn rất thâm tiện, rất giống với vẻ mặt của mục tử bà trong một kỷ lâu nhỏ nào đó vậy.

Chu Hạo mừng rỡ, còn cái miệng nhỏ xiu của Yến Vô Song thì ngêch ra, gần như phát khóc, nũng nịu nói:

- Đại ca, sao huynh có thể mang muội cho người khác hả. Huynh chẳng từng nói sẽ chiếu cố cho muội suốt đời sao?

Nàng chợt nhìn thấy cái nháy mắt đầy ngụ ý của Nhạc Nhạc, lại còn nghe gã lớn tiếng quát:

- Tiểu nha đầu người suốt ngày không chịu nghe lời ta, mang người tặng cho Chu bang chủ có thể là được hưởng phúc đấy! Lại đây, mau đi theo ta, ta sẽ tự thân đem người qua đó tặng!

Quan Thái không cao hứng chút nào, hét lớn:

- Nhạc Nhạc, người sao lại mang Vô Song cô nương tặng cho người khác vậy. Thế là không được đâu!

Nhạc Nhạc không hề để ý tới lời hắn.

Lúc đầu, những cô nương khác vô cùng lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy cái nháy mắt đầy ý nghĩa của Nhạc Nhạc, hiểu rằng gã đang giở trò khi, liền cũng theo gã diễn màn kịch vui, đem hết lời khuyên giải, vì Vô Song mà cầu tình. Vô Song cũng diễn rất xuất thần, hết dậm chân giận dữ, lại đến quệt nước mắt đầm đìa, từ từ bị Nhạc Nhạc lôi tới bên mình Chu Hạo. Gã vừa lộ ra vẻ nịnh nọt, lấy lòng vừa nói:

- Chu bang chủ, ta sợ lời nàng ấy quá rồi, xin đứng ở đây trông nàng, sau khi tất cả hàng hóa được mang đi, ta sẽ để nàng đi theo ngài!

Chu Hạo nhủ thầm: "Nha đầu áo xanh này võ công tầm thường, Nhạc Nhạc xem có vẻ không biết võ công, vậy nên theo lời hắn!" liền cười nói:

- Ha ha, đương nhiên có thể. Các huynh đệ hãy mau nhường đường, để bọn họ đưa hàng vào trong.

- Chậm đã, làm sao người có thể tùy tiện mang nữ nhân của mình dâng cho người khác được chứ! Nam nhân các người cái gì cũng không tốt, không được đem nữ nhân cho người khác!

Những lời này phát ra từ thanh âm của hai người. Nhạc Nhạc theo tiếng quay lại tìm, thấy hai người họ có ý phục rất giống các vị tẩu tẩu trong trang, đáng điệu thướt tha, ôn nhu khả ái, không những giọng nói rất cương nghị, mà vẻ đẹp cũng có thể sánh với Mộ Dung Ki. Hai người đứng cùng một chỗ, lại có thêm vài phần phong tình.

Dương Kế quát lớn:

- Mai nhi, Hạnh nhi, không được nói càn, mau quay trở về, ở đây không cho phép các người can thiệp!

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Có phải Chu Hạo là muốn cướp hai người này? Hừm, rất hấp dẫn, có tính cách, ta thích!" rồi cất cao giọng nói:

- Ha, Hay là các nàng theo Chu bang chủ đi. Ta đỡ phải mang nàng ấy cho người ta, các nàng nguyện ý đi cùng y chứ?

- Hừm, đồ nam nhân óc đậu hũ! Người gì nhìn thì không tệ mà lại vô dụng quá, người dựa vào cái gì để nói chuyện với chúng ta!

Hai người nắm tay nhau, nói cùng một lời giống nhau, quả thật rất quý dị.

Dương Kế nổi giận quát mắng hai nữ nhi đang làm loạn:

- Hai tên nha đầu các ngươi, mau cuốn gói vào trong cho ta, nếu không phải vì hai người các ngươi, chúng ta cũng không cần phải làm như vậy, muốn tốt đi đồn đốc mọi người tiếp tục chuyển hàng!

Dương Thừa cũng ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Tiểu Mai, Tiểu Hạnh à, đừng quấy rối khiến cha các ngươi nổi giận. Cha các ngươi nếu không phải vì lo cho các ngươi sẽ chịu thiệt thòi, thì sao lại làm như vậy chứ !

Lúc này toàn bộ hàng hóa đều được vận chuyển vào trong. Chu Hạo cười lớn nói:

- Hai tỷ muội các nàng nếu muốn, đều có thể cùng ta ở một chỗ, ta cam đoan chiều cô các nàng cả đời, để các nàng hưởng thụ phú quý, thế nào?

Hai nàng cũng không có trả lời, Nhạc Nhạc lớn tiếng cười nói:

- Chu bang chủ nói thật hay, bất quá ta có một việc không rõ, xin được Chu bang chủ trả lời?

Chu Hạo thấy Nhạc Nhạc và Yến Vô Song đã bị người của hắn bao vây, giống như những con vịt bị chộp đầu, tâm tình rất sáng khoái, cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, có việc gì cứ hỏi?

Lúc này người hai bên đều ngạc nhiên yên lặng, muốn nghe xem Nhạc Nhạc hỏi hắn chuyện gì, chỉ nghe Nhạc Nhạc nói:

- Ngươi có năng lực chiều cô cho nữ nhân của mình, nghe nói nhi tử ngươi lại không hề giống ngươi, sao lại như vậy?

"Ngươi, dám giỡn với ta à" hắn nổi giận trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy Nhạc Nhạc tùy tiện vung tay lên, đưa Yến Vô Song cùng vịt ra khỏi vòng vây, phiêu lãng đáp xuống đứng trên điều kiệu bằng đá của Tử Sa sơn trang. Y giờ mới biết mình đã bị lừa, càng nổi cơn lôi đình.

Chợt thấy Nhạc Nhạc đột nhiên bật kiếm, bạch quang chớp lên. Y thầm cảm thấy không ổn, vội vàng nhắm mắt nhảy lùi về phía sau tới năm sáu trượng, xuất ra toàn bộ chân khí hộ thể, vung cây trường thương dài một trượng hai theo tư thế phòng bị. Y nhất thời không thể mở mắt, chỉ nghe thấy ở vị trí vừa đứng lúc nãy vang lên những tiếng kêu thảm không ngừng. Hai tên hộ pháp đứng hai bên y đều bị bạch quang làm cho thương tổn, cùng lúc văng ra năm sáu trượng.

Đó là kết quả khi Nhạc Nhạc toàn lực sử chiêu "Mân cô chi thủ". Chiêu này mặc dù hoa mỹ, một kiếm có thể giết hơn mười người, nhưng cũng cực kỳ hao tổn nội lực. Chỉ một tích tắc, Nhạc Nhạc xử ra mười thức, cảm thấy chân khí trong người còn lại không nhiều, liền rít trầm một tiếng, lướt khỏi vòng vây của Lưỡng Hà bang.

Trong nháy mắt, Huyết Sắc Mân Cô đã mười lần nở ra, mười lần phóng ra, đã lấy đi sinh mạng của hơn một trăm tráng hán. Người của hai bên đều không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc đưa mắt nhìn hoa nở hoa rụng, rồi lại thấy Nhạc Nhạc toàn thân vẫn trắng muốt, không hề dính một chút huyết tích nào.

Nhạc Nhạc trở lại bên cạnh chúng nữ, hô to: "Vào trang thôi!!!"

Tiên Vu Thác dẫn theo hơn ba mươi hộ vệ của Tiên Vu thế gia, mặt lộ vẻ sùng bái đi theo Nhạc Nhạc. Họ trước hết tiến vào Tử Hà sơn trang, sau đó thừa dịp đưa mắt quan sát, thấy không chỉ Chu bang chủ mà cả bang chủ Lưỡng Hà bang cùng sợ đến chết khiếp, còn người của sơn trang toàn bộ rút về, không hề bị thương.

- Một chết ta thôi, chân khí sử dụng chỉ còn có bốn thành. Kỳ Kỳ giúp ta mang kiếm, ta đi gặp Vô Song, ai da... Tiểu nha đầu không được nổi giận đấy!

Nhạc Nhạc vừa tiến vào trang đã không còn một chút khí chất cao thủ nào. Những gì còn lại chỉ là bộ dạng của một công tử gia vô lại.

Yến Vô Song quả thực kích động, nắm tay Nhạc Nhạc nói:

- Ca ca, vừa rồi chơi thật hay. Muội và ca ca lừa cho bọn chúng chạy vòng quanh tí mù, sau này muội muốn chơi như vậy nữa. Hà hà, tên Chu lão đầu này, vừa thấy muội đã háo sắc nhìn loạn cả lên. Ca ca dọa cho lão sợ đến xanh mặt. Lần sau muội muốn chơi trò như vậy nữa!

Nhạc Nhạc lúc này lại nghĩ, người ta đâu phải là đứa trẻ lên ba, làm sao để người bíp lần thứ hai chứ. Nhưng gã không muốn làm phật ý Yến Vô Song, liền cười nói:

- Được rồi, lần sau gặp lại mấy tên gốc đó, chúng ta sẽ chơi chúng một trận cho ra trò!

Đôi mắt đẹp của Dương Mai chớp chớp động liên tục, thốt:

- Hai người này thật kỳ quái a, biến tới biến lui, lúc thì như tên gốc, lúc thì là cao thủ. Bộ dạng quả thật tức cười!

Dương Hạnh tiếp:

- Lúc này chúng ta lỡ lời chửi mắng gã, không biết gã có trách chúng ta không, có nghĩ chúng ta quá ngu ngốc không?

Trầm mặc một lúc, cả hai đồng thanh nói "Có khả năng! Ôi!"

Dương Kế đi vào trong trang, vô cùng cảm kích Tiên Vu Thác và Nhạc Nhạc. Đặc biệt là với Nhạc Nhạc, trong mắt lão thâm chứa vẻ sợ sệt. Người như thế này mà giết hơn trăm người rồi mà cũng như thường, không biết hẳn là người gì nữa.

Dương Kế bày tiệc rượu tẩy trần cho Nhạc Nhạc và những người đi theo. Khi vào tiệc, lão nói:

- Tiên Vu thế gia quả nhiên danh bất hư truyền, trọng thành trọng tín, vì chúng ta giết hơn trăm người Lưỡng Hà bang, lại giao binh khí tới tận đây. Chi cần trang bị cho thanh niên trong trang có được vũ khí, trải qua huấn luyện, nhất định có khả năng bổ sung hơn hai ngàn người tham gia chiến đấu, rốt cục sau này không cần sợ Lưỡng Hà bang nữa. Lần này, bọn chúng bao vây son trang mấy ngày, một là không có thu hoạch gì, hai lại còn tổn thất hơn trăm người, nhất định sẽ tức giận bốc khói. Bọn chúng nếu còn chưa chịu rút đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục chém giết tiêu diệt uy phong của chúng.

Nhạc Nhạc nâng chén rượu cười nói:

- Dương trang chủ, ngài nói sai ở một điểm. Ta giết người, không phải vì giúp ngài! Chính là nhân vì Chu Hạo có cặp mắt chó, dám cả gan muốn chiếm nữ nhân của ta. Ha ha, Song Nhi của ta hấp dẫn như vậy, ta làm sao từ bỏ nàng mà cho người khác chứ! Nếu ai dám có chủ ý đánh hay gì gì đó với nữ nhân của ta, thì có chết mà thôi. Ngày mai ta lại hành hạ hắn một phen"

Vô Song nghe thấy Nhạc Nhạc khen nàng đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên. Đó không phải là vì quá xấu hổ, mà là vì quá cao hứng, nên cặp mắt dụ nhân cứ tình tứ chăm chú nhìn Nhạc Nhạc. Nàng nhìn cho đến khi gã nhìn đáp lại, rồi lại mỉm cười, nàng mới thu hồi mục quang, trong lòng lại càng vui thích khoan khoái.

Những nữ nhân khác sau khi nghe Nhạc Nhạc nói, cũng lộ vẻ hết sức ái mộ. Mặc dù rất đồng ý với lời nói đầu tiên của Nhạc Nhạc, nhưng điều Nhạc Nhạc nói cũng là điều các nàng muốn nói.

Hai đôi mắt đẹp của Dương Mai, Dương Hạnh nhìn Nhạc Nhạc vừa chăm chú, vừa hiếu kỳ. Chúng nhấp nha nhấp nhồm dường như muốn thố lộ điều gì. Hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, cùng gật gật đầu. Phải chăng tâm linh của hai nàng thực sự tương thông, người này nghĩ gì thì người kia đều biết?

Nhưng huynh đệ Dương Kế và Dương Thừa thì chỉ nhìn nhau cười khỏ. Hai lão cứ tưởng Nhạc Nhạc vì họ mà trượng nghĩa xuất thủ, ai ngờ nguyên nhân lại là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tăng công (Thượng)

Yến Vô Song giữ chặt cánh tay Nhạc Nhạc sẵn giọng nói:

- Muội nghe Kỳ Kỳ tỷ kể rằng huynh có biện pháp giúp ta gia tăng công lực. Huynh phải giúp muội mới được. Các nàng ấy đều được huynh giúp gia tăng công lực rất nhiều, còn nội công của muội là kém nhất, ca ca, hãy giúp muội gia tăng nội công đi.

Trong lòng Nhạc Nhạc thì nghĩ thầm: "Kỳ Nhi rốt cuộc cũng đã thông suốt, lại còn giúp ta kéo Vô Song xuống nước, ha ha, cô vợ trẻ này cũng dễ dạy!"

Nhưng ngoài mặt thì gã sắc mặt cực kỳ nghiêm chỉnh nói:

- Việc gia tăng công lực không dễ chút nào, một chết người đi, hôm nay ta mệt rồi, chuyện này để sau hãy nói nghe!

- Ca ca, tối ngày huynh cứ nói sẽ bảo hộ muội, chiếu cố muội, nhưng rõ ràng là chỉ giúp các tỷ ấy, không thêm giúp muội, hu hu! Muội tức chết đi thôi!

Yến Vô Song làm tròn làm giận, lấy hai tay che mắt lại, giống như một đứa bé đang làm nũng lắc lư mình. Đáng tiếc là nàng không phải tiểu hài tử, mông lớn eo thon hơn nữa vòng eo nhỏ xiu cong cong, áo lót mỏng manh bên trong không đủ ngăn chặn bộ ngực sinh động không biết thân biết phận cứ run nhẹ mãi không yên. Điều này khiến nàng dù không có ý, nhưng vẫn lộ ra vẻ hấp dẫn mê người.

Nhạc Nhạc trợn trừng hai mắt, nuốt nước miếng đánh "lực", nghĩ thầm: "Song Nhi quả nhiên là tiểu yêu tinh trời sinh, Ngự Nữ Tâm Kinh ta trên người vốn có tác dụng chống lại mỹ công, thế mà thiếu chút nữa đã không chống được cái ổng ẹo tùy ý của tiểu nha đầu này."

Gã giang hai tay ôm nàng trong lòng, cười nói:

- Nếu muội đã yêu cầu, thì ta đây chỉ còn có cách giúp muội thôi.

- Tốt lắm, không được chơi xấu nuốt lời, móc ghẹo nào.

Yến Vô Song tự dâng thân mình vào miệng sói, thế mà hoàn toàn chẳng biết gì, lại còn buộc gã sói kia phải ký hiệp ước bán thân, thảm thương thay!

Nhạc Nhạc tiếp thụ ngón tay búp măng ngà ngọc như búp hoa xuân thì của nàng, cười nói:

- Lát nữa ta bảo cái gì phải phối hợp làm theo cái đó, không được phản kháng, biết không? Nếu không cả hai chúng ta đều gặp nguy hiểm đấy. Ha ha, nếu không phải ta thích nha đầu người, thì ta sẽ không làm chuyện nguy hiểm này đâu.

Nhạc Nhạc lắc đầu, sắc mặt màu mè làm ra vẻ rất quan trọng.

Yến Vô Song cảm động gật đầu, đôi mắt đẹp trần ngập thâm tình. Nhạc Nhạc cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của nàng, kéo đi vào phòng trong, cất tiếng nói với các nữ nhân:

- Ta phải giúp gia tăng công lực cho Song Nhi. Các người thủ hộ bên ngoài này, còn Kỳ Kỳ, một lát sau hãy vào, ca ca có chuyện muốn nói với muội!

Nói xong ban cho Mộ Dung Kỳ một cái nhìn tán thưởng, khiến Mộ Dung Kỳ sung sướng cười hì hì không ngớt, tiêu sái mở cửa bước ra ngoài. Các nàng khác đương nhiên biết hẳn muốn làm chuyện gì, cũng tủm tỉm cười không nói gì, bước ra phòng ngoài.

Yến Vô Song chớp đôi mắt trong sáng và cực đẹp, hỏi:

- Đại ca, các tỷ ấy cười gì mà kỳ quái vậy.

- Không có gì, không có gì đâu, để ca ca giúp muội cời y phục nào.

Nhạc Nhạc vừa cười quái dị như mục tử bà mang đầy lòng lang sói, vừa giơ tay cời thắt lưng của Yến Vô Song.

- A, ca ca, phải cời y phục à?

Yến Vô Song có chút thẹn thùng, nhưng không hề ngăn cản tay của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thờ dãi đáp thản: "Cái này đúng là dụ dỗ nữ nhân người ta để gian dâm, nhưng cũng mới mẻ, đầy hấp dẫn, đúng không nào?" Nhưng ngoài miệng lại nói:

- Đúng rồi, còn có rất nhiều chuyện nàng không thể tưởng tượng được đâu. Hãy nhớ kỹ định ước của chúng ta, nếu làm trái lại, sẽ dẫn đến nguy hiểm cực kỳ đấy.

Yến Vô Song kiên định gật đầu, nói:

- Muội nhất định không hối loạn lên nữa.

Nhạc Nhạc cời ngoại y làm bằng vải mỏng màu phấn hồng được chế bằng tơ tằm bóng loáng của nàng ra. Ngọc nhũ cao vút của nàng đột ngột hiện ra, đi liền với cánh tay nuột nà trắng như tuyết. Gã lần đầu ma thủ tấn công gò ngực trắng như sữa ấy, tuy vẫn còn cách một lần áo lót nhưng đã cảm thấy nó đẹp và đàn hồi đến mê người rồi. Vô Song khẽ rên lên một tiếng, nói:

- Cảm giác sao kỳ quái quá à.

Nhạc Nhạc cười thầm: "Cảm giác kỳ quái còn chờ nàng nhiều lắm, hà hà."

Nhạc Nhạc lột luôn đồ lót màu phấn hồng của nàng. Một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ hiện ra. Nàng quả là có quý tướng, trường túc, tiểu yêu, làn da trắng hồng, nơi thâm son chỉ mới thừa thốt vài ngọn cỏ non. Vốn Nhạc Nhạc được lão sư phụ truyền dạy, cái tướng quý ấy còn thể hiện ở cái cách cỏ non được vu vẩy, không quá rối, cũng chẳng ép dòn. Nói cho cùng, Nhạc Nhạc cảm thấy nó đẹp, và cúi xuống nhìn đến no mắt, rồi ép người vào mình nàng, bắt đầu động thủ, dùng đủ mọi kỹ xảo kích động xuân tình của nàng.

Lát sau, thân người của Vô Song mềm như cọng bún, thẹn thùng bảo:

- Ca ca, muội không đứng nổi nữa, muội muốn lên giường nằm.

Nhạc Nhạc cười quý dị, ôm thân người nóng bỏng và mềm mại của nàng ném lên giường, rồi bằng tốc độ nhanh nhất cời phẳng y phục, phóng người lên.

Vô Song bị Nhạc Nhạc kích thích khiến cho dục tính dâng trào, lại bị hấn thô bạo ném lên giường..... Nhạc Nhạc nhìn nàng trong tư thái cực kỳ yêu mỹ đó, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, không khống chế được nữa, phốc người đến tấn công.....

Vô Song bị Nhạc Nhạc kích thích khiến cho dục tính dâng trào, lại bị hấn thô bạo ném lên giường, không tự chủ được hé mở cặp đùi thon trắng ngần ra. Nhạc Nhạc nhìn nàng trong tư thái cực kỳ yêu mỹ đó, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, không khống chế được nữa, phốc người đến tấn công, trong nội thể

trần đầy cái dụng vọng muốn phá hủy nàng, muốn nghe nàng kêu khóc, muốn thấy nàng dấy dựa né tránh.

Gã ép chặt Vô Song xuống giường, đưa tay giới thiệu đường đi nước bước cho tiểu đệ đệ, rồi phó mặc tất cả, mặc tình cho nó nhập động tìm mồi. Vô Song thống khổ kêu lên một tiếng, nước mắt chảy ròng ròng. Nàng cắn chặt răng, không hề khóc thành tiếng. Nàng nhớ đến ước định lúc nãy, không được khóc lóc, cũng không được loạn động. Có điều, nơi ấy đau đến khủng khiếp, nàng không thể không động, không thể không uốn mông lặc đít, tránh bớt áp lực do Nhạc Nhạc tạo ra. Nhạc Nhạc vừa phá hủy nàng, vừa dùng lực kéo miết hai đầu thỏ ngọc, lại há miệng không thèm biết nặng nhẹ cắn loạn lên đầu vú hồng nhuận của nàng. Một cảm giác nhột nhột và điên cuồng, vừa đau vừa thống khoái xâm chiếm toàn thân nàng, khiến nàng không nhịn được khóc òa lên.

Nhạc Nhạc bị tiếng khóc của nàng làm cho ma tính càng mạnh hơn, ánh mắt lóe lên từng tia đỏ hồng, giang thẳng hai đùi của Vô Song ra, mỗi lần đều kéo ra tận ngọn, đóng vào tận gốc. Máu loãng hạ thể, ướt đầm hết giường chiếu. Vô Song đau đến không chịu nổi, không ngừng né tránh, không ngừng bung lấy đầu lặc lư một cách bất lực.

Điều kỳ diệu là, dù Vô Song bị hấn dầy vô cơ hồ không thể nhẫn nại được, nhưng trong thống khổ nàng lại dần dần tìm ra chút khoái cảm. Thứ khoái cảm chen lẫn đau đớn thật lạ kỳ. Khổ đau. Khoái cảm. Lại khổ đau. Lại tiếp tục khoái cảm. Theo từng nhịp đung đưa, nàng cố gắng hợp tác chặt chẽ với Nhạc Nhạc, không dám vọng động, vì nàng sợ hai người sẽ "tẩu hỏa nhập ma". Con đau từ từ dịu bớt, một luồng điện như lan ra toàn thân, kéo rút tới hạ thể nàng, khiến nàng co thắt lại, như cố ngăn dòng nguyên âm không ngừng trút vào cơ thể của Nhạc Nhạc từ nãy giờ. Tuy nhiên cơn co thắt đó càng mạnh dần, rồi đến lúc nào đó, nàng như chết ngất đi, quên mình trong cơn tuyệt đỉnh đầu đời.

Về phần Nhạc Nhạc, một cô hoạt dịch muốn phun xuất ra ngoài càng lúc càng mãnh liệt. Nó khiến thân thể gã rung động không ngừng. Đến lúc tối hậu, khi Vô Song chuyển từ dâng hiến nguyên âm sang quên mình cố thu rút trở lại mọi thứ, tình quan của Nhạc Nhạc đại khai. Đây là điều chưa bao giờ có từ khi gã luyện thành tầng sơ cấp của Ngự Nữ Tâm Kinh. Trong cơn lo sợ, gã vội rút mạnh dương vật ra, nghiêng người nhóm dậy, hạ thể co thắt, bắn thẳng ra từ đạo niêm dịch màu ngũ sắc. Luồng niêm dịch đó tanh hôi dị thường, lại khiến gã có chút đau đớn xen lẫn khoái lạc chưa từng có. Sau lần thứ năm thứ sáu, gã phun tiếp ra một luồng hư tinh, liền thở phào yên tâm. Nguyên thứ dịch thể màu ngũ sắc ấy chính là tạp chất trong nội thể. Nhạc Nhạc sau khi vận công tra xét tình huống trong nội thể, phát hiện bộ phận tạp chất lưu trâm trong kinh mạch không còn nữa. Chân khí bấy giờ tinh thuần về chất, nhiều hơn về lượng, chính là hiệu quả của việc vừa mới hấp thu xong nguyên âm của Vô Song. Chân khí trong kinh mạch của gã đã đầy tràn, tin rằng không lâu sau sẽ đột phá qua tầng công pháp thứ sáu.

Quay lại nhìn Vô Song, Nhạc Nhạc chợt giật mình kinh hoàng. Toàn thân vốn trắng nuột không tí vết của nàng giờ lốm chốm vết rằn và vết cào cào. Hạ thể thì sưng mầu, vậy đều ra bờ mông tròn lẳn. Nàng nằm bệt ra giường thống khổ nhìn gã, run giọng nói:

- Ca ca, được rồi chưa, quả là đau quá. Muội không dám kêu lớn!

Nhạc Nhạc đau lòng xót dạ, vừa rồi tâm thần hỗn loạn, nhân họa đắc phúc. Cái chỗ tạp vật ấy vốn phải mất hết ba mươi lăm năm cũng chưa luyện hóa hết, không ngờ nó nhất thời bài xuất toàn bộ. Chỉ có điều là khổ cho Vô Song dưới người gã. Đây chính là lần đầu của nàng, thế mà hấn lại hủy hoại nàng như thế.

Gã vội bò lên giường, nhẹ ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, nói:

- Sẽ chóng khỏi thôi, vừa rồi ca ca xảy ra một chút ngoài ý muốn, khiến cho muội thống khổ thế này. Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa!

Lần giao hợp vừa rồi là nhằm gia tăng công lực, nhưng do Nhạc Nhạc đang lo lắng không biết tu vi của mình bị tổn hại gì, nên không truyền công lực giúp nàng. Truyền công chính là hy sinh một phần nội lực, lại có thể gia tăng mấy lần chân khí cho đối phương. Nếu không phải là người tu luyện song tu công pháp, thì sẽ không học tập thứ bí thuật tổn hại cho mình có lợi cho người như thế. Chỉ có điều, Nhạc Nhạc sau khi học rồi, và cũng đã dùng qua. Lần đầu tiên là giúp Mộ Dung Kỳ, đây là lần thứ nhì (Lần với Chung Nhược Tuyết thì không tính, vì đó là khi công pháp đang thăng tiến, đã tự động phản ứng mà thành).

Yến Vô Song tin nhiệm nói:

- Ca ca, vậy tiếp tục thôi, lúc đầu thì muội đau muốn chết, bắt quá sau đó cũng thoải mái lắm, muội thích cái cảm giác đó, ca ca, nhanh lên!

Nhạc Nhạc chỉ còn biết tận lực an ủi và kích thích nàng một cách rất ôn nhu, sau đó mới nhẹ nhàng tiến nhập vào cơ thể nàng. Lần này, gã không hề động dấy, chỉ im lặng khởi động Ngự Nữ công pháp, cho chân khí tuần hoàn trong nội thể hai người. Nhạc Nhạc cấp tốc vận chuyển hết ba vòng chu thiên, rồi mới rút lui khỏi thân thể nàng. Đến lúc này, chân khí trong nội thể của Yến Vô Song đã gia tăng thêm hai mươi năm, lại là chân khí thuần chánh. Nội lực của nàng được tính là thuộc hàng nhị lưu, nhưng giờ tăng vọt lên cảnh giới này, có thể tính thuộc hàng nhất lưu, so với Giang Tiểu Vi, Thái Văn các nàng không có gì sai biệt mấy.

Yến Vô Song mềm yếu vô lực nép vào trong lòng Nhạc Nhạc, cất giọng ngọt liếm hỏi:

- Ca ca, có thật là nội công của muội đã gia tăng hai mươi năm không? Nhưng sao bây giờ muội không có một chút khí lực nào, cũng không muốn vận công xem xét. Ca ca, ôm chặt muội đi, trên người huynh có mùi vị thật hấp dẫn, khiến người ta muốn vĩnh viễn nằm ở trong lòng huynh.

Nhạc Nhạc vỗ lên bờ mông tròn lẳn của nàng, ôn nhu nói:

- Vậy hãy luôn ở cạnh ca ca, ca ca sẽ ngày ngày ôm muội thế này. Vừa rồi, khi ta ở trong cơ thể của muội, phát hiện nội công của muội thập phần cổ quái, lúc thì thuận chuyển, lúc thì nghịch chuyển, sao lại thế? Ta suy chút nữa là không chế không được rồi, nguy hiểm quá thôi.

- À, nội công đó là như vậy đấy, thuận chuyển một hồi, rồi nghịch chuyển một hồi!

Yến Vô Song chớp mắt như mù, không hiểu nhưng cứ đáp đại.

- Ai dạy muội thứ nội công này? Nghịch chuyển là điều rất nguy hiểm, sao mỗi ngày lại như thế được. Nội công của người bình thường chỉ theo một đường thuận mà thôi.

Nhạc Nhạc lo lắng hỏi tiếp.

- À, là học từ một lão gia gia ở sơn thôn kia. Người cũng không biết nội công, nhưng lại có rất nhiều cổ thư. Nội công chính là do muội học từ trong một quyển sách, luyện tới luyện lui rất khó tiến bộ.

- Còn khinh công thần kỳ của muội là học từ đâu thế?

Nhạc Nhạc lại hỏi.

- A, cái đó mà thần kỳ gì, đơn giản thì có. Chỉ cần ở trong không trung cho chân khí nghịch chuyển vận hành, thân người liền tự do tùy ý, muốn bay là bay, cũng là học từ trên quyển sách kia. Ha ha, cái môn khinh công đó kêu là gì muội quên rồi, bèn đặt cho nó một cái tên mới, kêu là "Yến tử phi nha phi". Nghe có hay không? Yến Vô Song đắc ý cười.

- Hay lắm, ha ha, lần này muội có thể bay cao và xa hơn được rồi đó. Ta thấy chiêu thức của muội loạn cào cào lên hết, không lẽ quyển sách kia không có chiêu thức nào?

- Hi hi, những chiêu thức đó rất buồn cười, vừa giống như kiếm pháp, vừa giống như võ pháp. Cộng lại chỉ có ba chiêu "Hội Phi Địch Thủy", "Lạc Địa Địch Vân", "Phiên Vân Phúc Vũ". Muội luyện vài trăm lần mà một chút uy lực cũng không có. Nó không thể dùng để đánh người, nên muội không dùng tới nữa!

Nhạc Nhạc cười to nói:

- Ha ha, tìm được báu vật rồi đấy. đó chính là "Điện Đảo Tà Thần Công". Hà hà, bảo bối cung ơi, luyện một lần cho ta xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tăng Công (Hạ)

Yến Vô Song không dám tin, cất tiếng hỏi lại:

- Ca ca, muội nhớ lại rồi, cuốn sách đó thật sự có tên như vậy, huynh đã xem qua rồi à? Lợi hại lắm sao?

- Đương nhiên là lợi hại rồi, đây là tuyệt kỹ thành danh của một thiên tài cao thủ của Phong Nguyệt quốc vào bảy trăm năm trước – Điện Đảo Vương. Khinh công mà nàng sử dụng có tên là "Tùy Tâm Sở Dục Phiêu". Ai học được loại võ công này, ắt sẽ khó tìm được đối thủ trong thiên hạ. Ha ha... Bảo bối ngoan, mau biểu diễn cho ca ca xem, từ nay về sau nàng đã là cao thủ rồi! Ha ha, ta đã đào luyện ra được một cao thủ.

Yến Vô Song nghe Nhạc Nhạc khen mình, liền vô cùng hưng phấn, miễn cưỡng gượng cơ thể đang mềm nhũn và đau ê ẩm dậy, dùng chương khởi thức thứ nhất "Hội phi địch thủy".

Ngọc thủ của nàng mềm mại như măng non mùa xuân, uốn éo theo một thế thức rất kỳ quái. Cánh tay trắng như phấn tưa như chẳng có xương. Chân khí màu lam dâng lên như sóng cuộn, bắt đầu nổi dậy từ chân, rồi bao bọc lấy thân thể của nàng. Luồng chân khí ấy mềm mại như nước, trước thì bao bọc quanh thân thể, sau đó đột nhiên mãnh mẽ ra như biển cả, sắc lam biến thành sắc trắng trong suốt.

Mọi vật trong vòng ba trượng quanh đó chợt bị nàng chấn cho nát vụn thành phần. Dòng nước trong vạt bao bọc quanh nàng còn sủi những bọt khí vọt lên không. Yến Vô Song trong bộ dạng lửa thể như một con cá trắng muốt ngược nước bay lên, phá vỡ nóc nhà thành từng mảnh. Trong chớp mắt, thứ nước đó hoàn toàn biến mất, một đám mây màu xám từ từ hạ xuống. Nó rất lớn, lại biến hóa thật nhanh. Nàng ở trong luồng vân vụ, không ngừng biến hóa. Một con chuột chạy ra từ đám rường cột bị phá nát, vô tình lạc vào đám mây mù. Nó chưa kịp kêu một tiếng đã biến thành một đám bọt thịt nhuyển như, tiếp tục bị cuốn vào đám mây biến ảo.

Khi đám mây đó còn cách mặt đất hai thước, Yến Vô Song đột nhiên đáp xuống, đám vân vụ liền biến mất không thấy dấu vết.

Bên ngoài, khi chúng nữ nghe tiếng động cực lớn phát sinh trong phòng, liền kinh hoảng chạy vào. Họ nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước

mất. Nóc nhà thì biến mất, mọi thứ trong vòng ba trượng quanh phòng đều nát vụn. Yến Vô Song thì khắp người xanh tím, không mảnh vải che thân, đang nằm mê man trên mặt đất. Nhạc Nhạc thì ngất đi ở một góc tường, miệng vẫn còn rỉ máu tươi.

Mộ Dung Kỳ kêu lên một tiếng thảm thiết, nhào lại ôm chầm lấy Nhạc Nhạc, lấy bầy kiểm tra mạch môn, thấy hân chỉ hôn mê và bị chấn động, liền cảm thấy an tâm thêm một phần. Nàng vội quay đi tìm y phục mặc vào cho hân. Giang Tiểu Vi thấy Nhạc Nhạc không có gì, liền ôm Yến Vô Song lên, xem xét thương thế. Nàng nhủ mảy mẩn nhỏ, thương xót cho thiếu nữ xinh xắn vừa trải qua cơn đập vùi này, cũng nhanh chóng tìm quần áo khoác lên cho nàng. Lúc này, có tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài truyền đến, Thái Vân vội ra ngăn lại, không cho ai khác tiến vào.

Dương gia tỷ muội cũng chạy tới hỏi thăm tình hình. Thái Vân chỉ cho biết là do luyện công xảy ra chuyện. Dương Mai chỉ bủn rủn không tin, nhưng cũng giúp các nàng an bài một khách phòng khác rồi mới bỏ đi. Tam nữ ôm Nhạc Nhạc và Yến Vô Song còn đang hôn mê đặt lên giường, rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Kỳ lo lắng nói:

- Sao lại biến thành vậy chứ, chắc là ca ca muốn dùng sức mà ép, bị Vô Song đánh lại, thành ra như vậy. Võ công của Vô Song không tệ song không thể đã thương được ca ca. Chẳng lẽ ca ca gia tăng công lực cho nàng rồi, nàng lại nặng tay với ca ca thế sao?

Giang Tiểu Vi thở dài:

- Muội đoán cũng có đạo lý, ta thấy trên người Vô Song có nhiều vết thương... dường như... dường như là do ca ca đùa giỡn quá lố, giống như đã từng làm với chúng ta vậy. Nhưng mà sao ca ca lại bạo lực đối với Vô Song như vậy chứ?

Thái Vân cầm tay Nhạc Nhạc lên nói:

- Ca ca không xấu xa như vậy đâu, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó. Hãy chờ họ tỉnh lại thì biết liền, chúng ta đừng có ở đây mà đoán mò. Ca ca đối đãi với chúng ta như thế nào, chắc mọi người đều hiểu rõ. Nội công của huynh ấy không tiếp thụ ngoại lực, còn Vô Song thì lao lực quá độ, chúng ta nên chờ thôi.

Đúng là Yến Vô Song còn chưa thuần thục trong việc vận dụng chân khí, hơn nữa vừa rồi nàng bị Nhạc Nhạc "dày vò", nên không còn đủ năng lực sử dụng hết chiêu thứ hai "Lạc Địa Địch Vân". Nàng mê mang thiếp đi, đến tận khuya mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, nàng đã hưng phấn thét lớn:

- A, ha ha, ca ca, muội thành công rồi, võ công của muội sẽ lợi hại lắm. Muội còn có hộ thể chân khí nữa, ca ca! Huynh sao thế...?

Tiểu Vi, Mộ Dung Kỳ, Thái Vân đều ngủ bên cạnh đó. Yến Vô Song tỉnh giấc thì các nàng cũng tỉnh theo. Họ nghe được tiếng thét hưng phấn của nàng liền biết Nhạc Nhạc không ép buộc nàng làm điều gì cả. Tiểu Vi vội hỏi:

- Song muội, người tỉnh lại là tốt rồi. Ca ca bị thương, trừ phi tự tỉnh, còn thì không có biện pháp nào đánh thức huynh ấy dậy được.

Yến Vô Song hoa dung thất sắc hồn hèn quất:

- Ai đã thương ca ca, muội có võ công lợi hại rồi, muội sẽ bóp cổ nó, đánh nó bò lê bò còng dưới đất khấu đầu xin tha, hừ hừ. A... mọi người sao lại nhìn muội như vậy? Chẳng lẽ là... hừ hừ... thôi chết rồi. Lúc đó muội quá cao hứng nên quên còn có ca ca ở bên cạnh, thôi chết rồi, tiêu đời muội rồi!

Tam nữ lắc đầu, nhìn nhau cười khò, thở dài cảm thương cho Nhạc Nhạc. Hân vì muốn tạo ra một cao thủ, không ngờ khiến chính mình bị thương bất tỉnh.

Yến Vô Song tự biết mình sai, liền nhào đến cạnh Nhạc Nhạc, hôn lấy hôn để, hôn khắp cả người hân. Nói ra thì thật là kỳ quái, bị nàng hôn hít liếm láp, Nhạc Nhạc đang hôn mê, vậy mà tự nhiên lại có phản ứng. Phản ứng chính là ở căn nguyên gây họa của hân. Nó dần dần biến hóa, từ từ bành trướng... vươn vai đứng dậy. Yến Vô Song không biết làm sao cho phải, kêu lên một tiếng nho nhỏ. Ba nữ nhân khác bước đến xem qua, cả thảy nhìn nhau. Mộ Dung Kỳ e ấp nói:

- Ca ca luyện Song tu công pháp, giờ huynh ấy bị thương, hay là chúng ta cùng huynh ấy làm chuyện đó, biết đâu lại tốt... Hơn nữa, hiện huynh ấy cứng như sắt thế kia, nhất định là khó chịu lắm.

Tiểu Vi và Thái Vân mỉm cười gật đầu ra chiều bèn lên. Ý hay thì phải để cho người nghĩ ra nó được ưu tiên làm trước. Mộ Dung Kỳ khe khẽ mỉm cười, nàng không hề có ý từ chối, chồm lên người Nhạc Nhạc, dùng thế tọa kỵ chuẩn bị hành sự. Nàng nghĩ phải mùi vị ngự nữ từ trong nội thể Nhạc Nhạc tiết ra, nên kích thích vô cùng, vừa tiếp xúc với đầu tiểu huynh đệ của Nhạc Nhạc thì điều kiện để có thể bắt đầu đã xuất hiện. Toàn thân nàng bần rần, hạ thể nhanh chóng chấp nhận, thoát cái cuộc mây mưa vùn vụt bắt đầu diễn ra. Trên dưới đều động, mới đầu còn khép khiếm e ấp, nhưng chỉ sau một chốc, nàng đã tiến nhập vào trạng thái tóc tai rũ rượi, rên thét liên hồi.

Yến Vô Song chứng kiến cảnh ấy mà thân thể mềm nhũn, mặt đỏ tía tai, run rẩy cất tiếng nhỏ nhẹ hỏi:

- Tiểu Vi tỷ, Kỳ Kỳ tỷ lại đang tăng gia công lực đó à? Nhưng mà ca ca vẫn còn đang hôn mê mà!

Tiểu Vi cũng nhìn cảnh ấy mà dục hỏa dâng trào. Nàng bị tiếng rên của Mộ Dung Kỳ làm cho thân người căng cứng, nên chỉ hàm hồ đáp:

- Không phải, tỷ ấy đang giúp ca ca trị thương, a...a

Lúc này nàng nhịn không được chồm lên giường.

Vừa rồi, khi Nhạc Nhạc đang hưng phấn nhìn cao thủ do một tay mình tạo ra biểu diễn, chợt cảm thấy nguy hiểm đến gần, liền hạ ý thức triển khai hộ thể chân khí. Sau đó, gã bị một trận ngoại lực vừa mềm dẻo vừa cường đại bức tới không ngừng, đánh văng vào tường, bất tỉnh nhân sự. Thể nội của hắn lấy Ngự nữ chân khí làm chủ, liền tự động phong bế mọi liên hệ với thể giới bên ngoài, tự động trùng tu phục hồi các kinh mạch bị tổn hại. Không biết bao nhiêu lâu, bị âm thể từ ngoại giới xâm nhập và nhiễu loạn, Ngự nữ tâm kinh liền có ngay phản ứng rất tự nhiên, hấp thu mọi khí tức có lợi. Theo đó, thân thể của Nhạc Nhạc cũng có những cử động phản ứng rất tự nhiên.

Trong cơn khoái cảm, Nhạc Nhạc chợt tỉnh lại, phát hiện một mỹ nhân trắng nõn ngọc ngà đang cười trên người mình. Thấy nàng không ngừng tấn công tiêu đệ đệ của gã, khoái lạc rên la, gã liền thâm than:

- Hà hà, xem ra mình đang bị người ta cưỡng gian đây mà! Bất quá cũng không mất mặt gì. Ta quả nhiên là bị nha đầu Vô Song đã thương rồi. Cái công pháp đáng thương của ta! Ôi, vừa bị thụ thương là đã muốn hôn mê rồi, sao mà yếu vậy chứ?

Nhạc Nhạc cũng từ đó mà biết được, nếu không tu luyện cho thứ công pháp này đạt tới cảnh giới "kim thân", thì kết quả chẳng những bị thương giản đơn như vậy, mà còn có khả năng bị "ngộ sát" bất cứ lúc nào!

Hạ thân của Nhạc Nhạc bành trướng rất khó chịu, liền xoay người lật người nọ xuống dưới, cười nói:

- Vô Song, nàng rên nghe thật là mê người! Dày vò lúc chiều vẫn chưa đủ sao?

Vô Song bị gã làm cho kinh hoàng, nhưng chợt phát hiện âm động huyền bí của mình đang co bóp mãnh liệt, liền gấp rút nói trong cơn co giật:

- A, là các tỷ ấy dạy muội đây.... a.... sướng quá!

Ba nàng khác đều chưa hề ngủ, tuy vừa trải qua một trận oanh liệt, nhưng khi chưa đạt tới cực điểm thì đã hết sạch khí lực, động đậy không nổi nữa, mềm oặt ngã xoài qua một bên, bất mãn tự vuốt ve chính mình. Lúc này nghe thấy Nhạc Nhạc đã tỉnh, liền lấy lại tinh thần, mang tấm thân bạch ngọc trườn về phía hắn, trong miệng thốt lên lời âu yếm không ngừng. Tiềm thức của Nhạc Nhạc luôn nhớ rõ một điều. Khi thấy bọn họ trong dáng vẻ kiêu mị như vậy, rõ ràng là vẫn còn chưa thỏa mãn, cần phải tấn công một cách mạnh bạo thêm một hồi nữa.

Nhớ rõ điều đó, gã liền cười trừ:

- Các nàng không cần gấp, ta nhất định sẽ khiến các nàng vừa lòng. Đến đây nào! À, trước hết phải tống Song nhi lên chín tầng khoái lạc mới được!

Nhạc Nhạc vốn không muốn dùng chiêu nhất kích tất sát "Chấn Động Địch Vân", nhưng trong tình huống khẩn cấp này, dù gì cũng đã dùng qua rồi, dùng thêm vài lần nữa thì đã sao? Do đó, gã nhìn Vô Song đang nằm dưới thân mình, cười nói:

- Song nhi, ta muốn nàng bay, vừa bay vừa vui say trên đỉnh khoái lạc!

Chân khí kỳ dị của gã liền tập trung đến long căn, vận khởi kỹ năng chấn động. Yển Vô Song liền há hốc mồm miệng, mắt ứa lệ đào, thân người đạt đến cực độ khoái cảm. Mới trong chốc lát, nàng đã tiết thân như sóng thần, toàn thân vừa nhịp theo tiết tấu, vừa rung lên bần bật. Quả là nàng đang cảm thấy bản thân như đám mây đang bay, bay mãi, vĩnh viễn không hạ xuống, nói đúng hơn là vĩnh viễn không muốn hạ xuống.

Lần lượt, Mộ Dung Kỳ, Thái Vân đều nếm mùi đi mây về gió. Cuối cùng, Nhạc Nhạc ôm Tiểu Vi vào lòng, ôn nhu bảo:

- Hào muội muội, sao nàng lại chờ lâu đến như thế, không như các muội khác, cơ phải muốn ca ca từ từ an ủi muội không?

Tiểu Vi như con chim nhỏ rúc vào lòng Nhạc Nhạc hôn lấy hôn để, cố ép tòa nữ phong vào ngực gã, thỏ thẻ đáp:

- Ca đối với muội như thế nào, muội đều thích cả. Ca, muội nhịn không nổi nữa rồi. Ca....

Âm thanh gấp rút ấy nghe như muốn khóc, Nhạc Nhạc biết đây là do trong khi giao chiến, thân thể gã tiết ra khí vị kích tình rất mạnh, nên Tiểu Vi giờ giống như đã uống không ít xuân dược. Nàng hiện giờ như đã ngấm thuốc quá lâu, khát khao cầu được an ủi thương yêu.

Nhạc Nhạc liền dùng cương thương tiến đánh phòng tuyến của nàng, ma thủ nắn bóp cơ thể nàng thô trắng mập nức nịch, lại dùng giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Vi, khi cùng ta hoan lạc, sao nàng không dám nhìn ta?

Tiểu vi run rẩy:

- Ca, tiến vào đi mà, muội muốn lắm, khó chịu lắm rồi!

- Nhìn ca ca này, mở mắt nhìn ca ca thì ca sẽ cho muội thỏa mãn, cho muội sung sướng, giống như bọn Song nhi vậy!

Nhạc Nhạc nhìn chăm chăm đôi mắt khép hờ của nàng, thấy nàng nhẹ lắc đầu, lệ nóng trào ra, mắt vẫn không thém hé mở. Gã bèn than thầm: "Nàng không thể quên nam nhân trước đây của nàng. Lúc hoan lạc ngay cả mở mắt cũng không dám. Nàng muốn lưu lại ở bên ta, nhưng không dễ quên chuyện dĩ vãng, lại sợ ta nhìn thấy chứ gì? Vậy ta sẽ cho nàng chìm đắm trong khoái cảm, quên hết mọi vết thương trên cơ thể nàng. Nhưng biết đâu được, nàng có quên được vết thương trong tâm trí của nàng hay không?"

Nhạc Nhạc hôn lên mặt nàng, lên mắt nàng, ném nhẹ từng giọt lệ rơi, ôn nhu nói:

- Ta không ép muội, cũng không cần lo lắng gì. Có rất nhiều chuyện dù cố trốn tránh cũng không có ích gì. Chuyện trước kia ca ca vốn không để ý từ lâu rồi.

Lời vừa dứt, thân đã động. Gã dùng phương pháp bình thường nhất, nhưng lại là thứ công pháp cao diệu nhất, yêu nàng. Phương thức đó cao minh không thể tưởng. Nó đánh vào mọi giác quan của nàng. Nó bao gồm lời thì thầm như cầu xin tha thứ, trong đó lại như chen lẫn sự cố vũ và kích thích. Nó bao gồm cả cái thực thể tiến thẳng vào người nàng, khiến nàng kêu không thành tiếng, ngây ngất tận cùng, để rồi kêu rú một tiếng, tựa không biết bao nhiêu dòng thủy triều. Nàng rút cuộc chỉ còn biết động tình, dâng hiến hết mình cho Nhạc Nhạc. Đầu lưỡi của nàng vươn ra như cầu xin tha thứ, Nhạc Nhạc đáp lại khe khẽ. Gã chọt đưa ngón tay thoa thứ bọt trong miệng lên từng vết thương trên người nàng, tuy là ngoài da, nhưng lại giống như ve vuốt từng góc ngách bị thương trong tâm hồn nàng vậy.

Tiểu Vi cất tiếng yếu ớt lo lắng hỏi:

- Ca ca, xin lỗi, muội không nghĩ như vậy đâu. Chỉ là có đôi khi không biết vì sao mà nó tự đến. Huynh đừng trách muội. Ca ca. Muội yêu huynh nhiều lắm!

Môi hai người lại áp vào nhau, đầu lưỡi quyen chặt. Hồi lâu, khi phân tách ra, gã cũng nói rất nhẹ nhàng:

- Ta cũng yêu nàng, ta không trách nàng. Có một số việc cả đời người không thể nào quên. Đừng trốn tránh, cũng đừng cố quên. Bởi vì nó không hữu dụng. Càng nghĩ phải quên, thì càng sẽ nhớ. Ca ca có khi cũng phải làm như vậy.

- Ca ca cũng muốn quên đi một người nào sao?

- Ai da, có chứ, chỉ sợ nàng ấy sẽ không tha thứ cho ta thôi! A, không nói nữa, biết đâu chừng sau này còn được gặp lại nàng ấy. Đến lúc đó, còn phải nghĩ ra biện pháp để mà đối mặt! Nàng cũng vậy, học cách đối mặt đi, đúng không?

- Ủ, muội sẽ, cảm ơn ca ca!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiến Sát

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Nhạc Nhạc phát hiện ngọc thể lỏa lồ của Yến Vô Song đang nằm phục trên người gã. Những vết thương tím bầm trên thân thể của nàng hiện giờ không còn nữa. Làn da trắng nõn như tuyết khi xưa, hơn nữa lại khoát thêm một vòng hào quang yêu mị. Bờ môi khóe mắt của nàng đang mỉm cười hạnh phúc. Gò ngực mềm mại đang áp chặt lấy người gã. Những nữ nhân khác hiện ngọc thể phô bày nằm sóng xoài khiến cho Nhạc Nhạc lại nổi lòng xuẩn. Tuy nhiên, lúc này từ bên ngoài vang lên tiếng gõ của nguyên đó là thị nữ mang bữa sáng đến.

Nhạc Nhạc mặc lại y phục, để họ tiến vào. Hàng chục tiểu nha đầu khoảng chừng mười sáu tuổi vừa bày biện thức ăn, vừa lên nhìn Nhạc Nhạc. Cảm giác được ánh mắt của họ, gã mỉm cười nhìn lại. Các nha đầu như bị sét đánh chết đứng tại đương trường, làm rơi bẻ liên tiếp mấy cái đĩa, liền hoảng kinh thối lui ra ngoài.

Các nữ nhân đã sớm bị âm thanh huyền ảo làm cho tỉnh giấc. Họ vui vẻ trêu chọc ngất nhéo nhau cả buổi mới bước xuống giường. Nhạc Nhạc thấy vậy cười nói:

- Còn không đứng dậy, ta đã ăn sáng rồi. Các nàng ăn trước đi rồi hãy mặc quần áo!

Các nàng hừ nhẹ một tiếng, trác yêu gã sao không chờ họ ăn cùng. Yến Vô Song ngồi cạnh Nhạc Nhạc, bắt đầu ăn như lóc cuốn. Kể từ khi có được sự tiếp xúc thân mật với Nhạc Nhạc từ qua đến giờ, Vô Song thập phần mê luyến gã. Tuy nàng vẫn còn chưa biết rõ những chuyện liên quan đến luyến ái nam nữ, song có rất nhiều chuyện không cần được chỉ dạy vì nó vốn là một phần tự nhiên rồi! Nhạc Nhạc cũng thầm phục khả năng khôi phục của nàng. Hôm qua nàng bị gã dày vò đến thâm như vậy, thế mà hôm nay lại trông giống như một người chẳng có chuyện gì.

Trong khi mọi người đang ăn, Dương Mai - Dương Hạnh chọt đẩy cửa bước vào, cười nói:

- Không dám làm phiền các vị, sau khi mọi người ăn xong, phụ thân của chúng ta thỉnh mọi người đến có việc thương lượng. Tiên Vu công tử hiện ở đó đang chờ các vị.

Nhạc Nhạc đã ăn xong, hiện không có chuyện gì làm nghe vậy liền hỏi:

- Người của Lưỡng Hà bang vẫn chưa rút lui à?"

Hai tỷ muội đáp:

- Chính phải, so với mấy ngày trước còn hung mãnh hơn, lại còn bắn đá tảng vào trong sơn trang, mắng chửi yêu cầu chúng ta ra chịu chết.

- Đang buồn không có chuyện gì làm, tiêu khiển chút với bọn chúng xem ra cũng không có gì quá đáng. Các bảo bối của ta ới, mau mang theo binh khí, chúng ta ra ngoài tấn bộ đồng thời giết người.

Trong mắt Nhạc Nhạc, tấn bộ so với giết người không có gì khác nhau, một thứ phải động chân, một thứ phải động tay, không khác biệt nhiều lắm, vì đều phải động dấy.

Ánh mắt Dương Mai - Dương Hạnh lộ vẻ kinh hoàng, thoáng nhìn nhau rồi nói:

- Bang chủ của Lưỡng Hà bang rất lợi hại. Hôm qua huynh giết hết của họ hơn một trăm người, tên bang chủ này nhất định là tức giận huynh lắm, huynh cần phải cẩn thận đấy!

Nhạc Nhạc cười hi hi giương mắt nhìn Dương gia tỷ muội, nhìn đến nỗi mặt của hai người đỏ ửng lên:

- Ôi chao, sao hai nàng quan tâm đến ta quá vậy, còn hơn các vị phu nhân của ta nữa!

Hai người đồng thời nói:

- Tự tác đa tình, cùng một loại với mấy tên xú nam nhân khác, hừm. . .

Hai người quay ngoắt đầu bỏ đi, không thèm trả lời Nhạc Nhạc.

Các nữ nhân của Nhạc Nhạc đương nhiên là không đồng ý với câu nói vừa rồi của gã:

- Ca ca, chúng muội có quan tâm mà, bắt quá, có chúng muội ở bên cạnh bảo vệ huynh, nên không cần lo lắng. Võ công của bọn muội quá lợi hại mà!

Âm thanh lại nhao naho lên.

- Đúng vậy, chúng muội sẽ bảo vệ cho huynh, không ai lo cho huynh hơn chúng muội đâu!

- Các nàng ai cũng quan tâm huynh hết, ca ca à, Kỳ Kỳ quan tâm đến huynh nhất nè!

Nhạc Nhạc toát mồ hôi hột, lần này chính hấn tựa đưa mình lên thót rồi! Gã vội đính chính:

- Ha ha, vừa rồi ca ca chỉ nói chơi thôi, đừng có tin là thiệt chứ.

- A, thì ra là huynh nói chơi, chúng tôi lại tưởng thật

Dương Mai - Dương Hạnh nghe thế liền chán nản thờ dài, hai mắt lóe lên nỗi mặt mát không nói nên lời.

Nhạc Nhạc chưa chạy khỏi cửa:

- A, các nàng không phải khụ khụ ... cái đó Ăn xong rồi càn nàng cũng tới nha, ta đi trước.

Ở sau các nàng đã lấy binh khí vội đuổi theo:

- Ca ca, chờ bọn muội với!

Vào đến đại sảnh dành cho nghị sự, trang chủ Dương Kế, Dương Thừa, Tiên Vu Thác, Quan Thái đều chờ đợi ở đó đã lâu. Nhạc Nhạc cười nói:

- Các vị đến sớm thế!

Những người ngồi đó nghe thế đều lên con, gần giữa trưa rồi mà sớm à? Giờ này mà không sớm gấp, có thể tới đêm may ra. Tiên Vu Thác nào dám nói ra, vội đứng lên thốt:

- Nhạc NHạc ca đến sáng càng tốt, hãy ngồi ở bên này. Tối qua đến tìm huynh, nghe nói huynh bị thương ngũ mê man, hôm nay rốt cuộc cũng vui được huynh đến đây.

Dương Kế cũng cười nói:

- Phải rồi, không có nguoi, chúng ta không thương lượng ra được cái gì cả. Bị vây mấy ngày, cũng muốn ra ngoài xem sao. Mọi sinh ý đều bị cắt đứt hết,

mỗi ngày mất rất nhiều ngân lượng.

Nhạc Nhạc cười nói;

- Cái này có gì mà thương lượng, vài trăm tên tiểu cường đạo kia chả đáng là vấn đề, chỉ là gã Chu Hạo kia võ công cao cường, nếu có người đánh ngang tài với hắn, những tên khác coi như chờ gặp tử thần!

Dương Gia tỷ muội dẫn các nữ nhân của Nhạc Nhạc cũng vừa chạy tới, một trận hương phong ủa đến, khắp phòng đầy xuân sắc. Tiên Vu Thác liếc khẽ Yên Vô Song, lòng đau như cắt, thầm nghĩ: "Nha đầu kiều diễm này lại bị Nhạc Nhạc khai hoa rồi, con mẹ nó, đẹp mê người đi, nay thay đổi càng trở nên yêu mỹ. Ai, Trữ Huyền của ta coi như không làm sao so sánh với ả này được!

Dương Kế nghi ngờ hỏi:

- Vương thiếu hiệp, ngươi không dùng mưu kế đối phó với chúng à? Cứ bộ dạng như vậy mà trực tiếp đi chém giết sao?

Nhạc Nhạc thầm chửi um cả lên, lão tử ta cần gì đến mưu với kế, giết người thì cứ giết người, chẳng lẽ lại muốn lão tử đưa nữ nhân đi cống nộp rồi đánh lên giết chúng hơn trăm người một lần nữa à. Nhưng gã lại đáp:

- Dương trang chủ, ngài nói xem nên dùng kế gì hay đây? Bọn chúng chỉ có hơn năm trăm người. Ngài cứ mở cửa trang ra là bọn chúng nhào đến. Trước là cho cung tiễn bắn giết, sau đó hỗn chiến, chém giết cho chúng sạch sành sanh, vậy không phải là dứt điểm rồi sao?

- Ha ha..., trước mắt cứ làm như thế, trong trang của ta có hơn ba trăm hảo thủ, lại còn có hơn hai trăm hai mươi cung thủ, có thêm các vị, xem ra là có thể được.

Dương Kế đã sớm tập hợp được hơn bốn trăm người. Nhạc Nhạc dẫn đầu mọi người đến trước cửa trang, bảo bọn giữ cửa thả điều kiều xuống. Trong tiếng "keng keng" do thạch bản phát ra mọi người đều nắm chặt binh khí sẵn sàng chiến đấu.

Nhạc Nhạc lại nói:

- Nếu người của Lưỡng Hà bang tiến đến, cung thủ cứ xạ tiễn trước, chờ cho bang chủ hộ pháp của chúng ra mặt, vài vị có võ công giỏi lại tràn đến xé xác chúng. Dương trang chủ tọa trận chỉ huy thủ hạ của ngài, không cho địch nhân tiến vào trong trang.

- Vương thiếu hiệp yên tâm, các cửa vào còn có vài trăm trang vệ thông thường bảo vệ, bảo đảm sẽ không cho địch nhân tiến vào trong trang.

Thạch bản kia vừa hạ xuống, người của Lưỡng Hà bang lập tức báo cáo Chu Hạo. Hơn năm trăm người lập tức tụ tập đến trước cửa trang. Chu Hạo cảm Trọng nhị trưởng thương thiết lớn:

- Giết cho ta, giết sạch những người trong đó!

Hắn bị cừu hận kích thích mù quáng, nhưng thủ hạ của hắn bình sinh cướp của giết người rất nhiều nên dũng khí không nhỏ. Chúng nghe hắn hét, đầu óc liền nóng lên, hung hãn tràn vào trong trang. Nghênh tiếp chúng chính là cung tên.

Hơn hai trăm cung thủ được xếp thành một đoàn, hợp thành từng cặp, nhắm mắt lại cũng có thể bắn. Bên tấn công vừa vọt lên hai ba trượng đã ngã hết hơn trăm người. Phía sau chúng không nhìn thấy được tình hình, nên vẫn có người hô to:

- Giết, giết sạch bọn chúng!

Người phía trước cho dù có sợ, vẫn bị những người phía sau đẩy đi lên. Lên phía trên, để rồi ngã xuống, khắp người cắm đầy Bạch Vũ Trúc Tiễn, giống như những con nhím đầy lông.

Dương Kế mừng rỡ vỗ đùi, không ngờ Lưỡng Hà bang dễ dàng đối phó như vậy. Miệng lão không ngừng la to:

- Bắn, bắn! Bắn chết bọn chúng, bắn sạch bọn chúng!

Giờ khắc này, mọi người đều muốn thấy máu, hận không được giằng lấy trường cung của người khác mà tự mình bắn giết.

Chu Hạo mang theo hai hộ pháp, đứng ở cuối cùng, tưởng rằng nhường cho người của hắn chém giết trước, quây tung một hồi, rồi mới mang theo hai hộ pháp chứng tỏ uy phong. Một lúc lâu sao, lão cảm thấy dường như có điều gì không ổn. Lão không nghe được tiếng binh khí chạm nhau, chỉ thấy người của mình giống như đi vào tổ ong rồi bị giết, rốt cuộc rồi không còn động tĩnh gì. Chờ đến khi chỉ còn lại bảy tám mươi người sắc mặt tái nhợt co lại trước điều kiều, không dám tiến lên, thì lão mới phát hiện người của Lưỡng Hà bang bị tên bắn chết gần hết rồi. Đối phương không thương vong người nào, hắn theo thói quen rống lên một tiếng "Sát!". Bảy tám chục người còn lại ương ngạnh tiến lên, trong nháy mắt đều ngã lăn xuống hết, chỉ còn hơn mười người nằm bẹp trên mặt đất già chết.

Nhạc Nhạc không ngờ giết chết trên năm trăm người lại dễ dàng như vậy. Cao thủ chờ người ta chết hết rồi mới xuất hiện, nhưng họ cũng giống như gã, đứng ngơ ngác bên cạnh. Gã im lìm cả nửa ngày mới có thể lên tiếng:

- Dương trang chủ, người cho thủ hạ lui lại đi thôi, đã đến lúc chúng tôi ra gặp chúng rồi!

Dương Kế thấy địch nhân chỉ còn lại ba cao thủ, thủ hạ của mình cũng không thể giúp gì, bèn rất hưng phấn dẫn người lui ra sau quan chiến. Lão vừa rút lui vừa cười quát tháo:

- Giết, giết sạch!

Chu Hạo kinh sợ mang theo hai hộ pháp, giẫm chân lên cả các thi thể đầy tên, hét lớn:

- Thô bì! Quả nhiên dùng tên đánh lén, làm thịt sạch bọn chúng, giết!

Võ công của Yến Vô Song giờ đã tăng vượt bậc, thấy Chu Hạo chạy đến, không thèm nói một tiếng, vung kiếm ngăn lại. Trường kiếm mềm nhỏ đối kháng với trường thương dài mạnh. Quan Thái thấy vậy liền cầm đao sẵn sàng cứu ứng. Thái Văn vốn muốn tìm người để giết, đột nhiên thấy mọi người đều chết sạch, chỉ còn biết chọn đối tượng đang cầm ngọn câu, chính là Lục Côn.

Nhạc Nhạc nhân nhả nhìn trận đả đấu, nói:

- Thái Văn đánh có chút cật lực, song câu của người nọ có thể khắc chế kiếm của nàng. Tiểu Vi, mau tới giúp nàng!

Giang Tiểu Vi ứng tiếng đáp lời, rút bán nguyệt loan đao ra, phóng lên chém giết. Mộ Dung Kỳ ở một bên thấy vậy hỏi:

- Ca ca, sao võ công Vô Song đột nhiên gia tăng nhiều như vậy a!

Nhạc Nhạc sao dám nói thật với nàng, chỉ biết vờ đáp cho qua:

- Trước đây nàng ấy có nội lực không đủ, nhiều chiêu không thể phát huy, bây giờ nội lực gia tăng, chiêu thức cũng lợi hại hơn. Nàng ấy còn chưa dùng đến tuyệt chiêu đấy, chiêu số đó kinh khủng lắm!

Thái Văn cùng Tiểu Vi là những người đầu tiên giải quyết trận đấu. Thái Văn chém Lục Côn đứt một cánh tay. Bán nguyệt loan đao của Tiểu Vi nhanh như chớp tiện ngang yết hầu của hắn. Thái Văn tra kiếm vào vỏ, xoa tay hưng phấn nói với Nhạc Nhạc bằng âm thanh kiêu mỹ:

- Ca ca, ta giết chết được một tên!

Nhạc Nhạc chùi nhẹ mồ hôi trên chóp mũi nàng, cười nói:

- Hình như Tiểu Vi giết hắn, mất một cánh tay chưa chết được đâu!

Thái Văn không đồng ý:

- Rõ ràng là muội đánh trước, Tiểu Vi tỷ chỉ hỗ trợ thôi!

Tiểu Vi cười nói:

- Ta không giành công của người đâu, biết người thích giết người như vậy, lần sau ta sẽ chém đứt cánh tay, người chém cổ hắn, vậy là được chứ gì!

Thái Văn cười nói:

- Ha ha, Tiểu Vi tỷ đối với ta thật tốt a!

Nhạc Nhạc trầm ngâm: "Sao mấy mỹ nữ này thích thấy máu thế nhỉ? Giết người mà cũng giành giật, giống như hũ đi đồ chơi vậy. Nhưng mà ta cũng thích."

Sát mặt của Mộ Dung Kỳ thì trắng bệch, nói:

- Ca ca, sát nhân ác lắm, máu chảy nhiều như vậy. Nhìn kìa, những người này chết thật là khó coi!

Vào lúc này, nàng ta còn khó chịu chuyện người chết có "cái tướng" khó coi như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thệ Ngôn

Yến Vô Song kiêu ngạo quát lên một tiếng, bị Chu Hạo bức bách xuất ra tuyệt chiêu "Hội Phi Địch Thủy", ngọc thủ mềm mại của nàng dựng lên như tế kiếm, uốn éo rất kỳ diệu, cánh tay ngọc phấn ấy tựa như không có xương. Chân khí lam sắc khởi phát theo chân nàng bao bọc toàn thân, đang mềm mại như nước, đột nhiên bành trướng thành đại hải, từ màu lam biến thành những làn sóng hoa trong suốt, biến khuôn viên ba trượng xung quanh như rơi vào thế giới nước, chứa đầy bọt khí.

Chu Hạo liền triển khai hộ thể chân khí, sắc mặt tái nhợt, hết dưới lại trên, mãi vậy vùng mà không thể nào ra khỏi được thế giới nước ấy. Yến Vô Song như một con cá nhỏ tung tăng đùa giỡn, ngược nước lượn lờ, tự do quần quít xung quanh Chu Hạo.

Nhạc Nhạc cùng chúng nữ nhìn đến tròn mắt há mồm, Vô Song cũng thích khoa trương ấy nhỉ, khinh công cũng rất thần kỳ, thật giống như đang ở trong nước, chèn ép Chu Hạo kêu thét điên cuồng. Hắn liều mạng vọt ra khỏi thủy vực, miệng phun vài ngụm máu tươi.

Chu Hạo sinh ra ở vùng sông nước, nhưng chưa từng thấy qua thứ nước kinh khủng như vậy. Y không còn tâm tư nào đánh tiếp, muốn bỏ chạy, nhưng Nhạc Nhạc đã chặn mất đường lui của y.

Yến Vô Song cũng mệt mỏi đứt hơi, thở dốc hù hụ không ngừng, được Mộ Dung Kỳ diu đỡ quay về. Một chiêu vừa rồi đã hao tổn ít nhất chín thành chân khí của nàng.

Nhạc Nhạc thấy sau khi Yến Vô Song sử chiêu vừa rồi, nội lực tiêu hao trầm trọng, không còn sức tái chiến nữa, nên vội bước tới trước, ngăn Chu Hạo lại. Hắn đùa cợt:

- Chu bang chủ, tiểu nha đầu này có công phu không tệ, hôm qua ngươi quả là có mắt nhìn người, quả nhiên là chọn ngay ả, ngươi nói ta sao mà bỏ được!

Chu Hạo kinh sợ trong lòng, thật là đáng giận, hôm qua rõ ràng ả là một nha đầu có võ công vào hàng tam lưu, thế mà hôm nay lại biến thành nhất lưu cao thủ! Nhạc Nhạc không cho hắn đủ thời gian cân nhắc, vừa tới đã dùng "Manh mục chi quang". Ánh sáng làm tối mắt, kiếm quang vừa chớp động, Chu Hạo đã vội nhắm hai mắt lại tránh né chiêu đó. Nhạc Nhạc biết sẽ có tình huống này. Chiêu đó chỉ có thể xuất kỳ bất ý sử dụng. Nếu để người ta biết được, nhất định sẽ có đề phòng. Chiêu thứ hai "Mân côi chi thứ" lại xuất ra, thân kiếm liền có máu, nhưng Nhạc Nhạc biết sát chiêu này lại bị hắn tránh được. Nó chỉ đâm lên bàn tay hắn. Hắn đã dùng thủ chưởng ngăn kiếm lại.

Nhạc Nhạc thảm thán: "Mình bị thương nên chiêu thức không đủ lợi hại, tốc độ không theo kịp địch nhân, đối phó với cao thủ tương đương hoặc cao hơn mình chút xíu còn được, chứ đem so với cao thủ vượt hơn mình hẳn một cấp thế này, thì y sẽ dễ dàng tránh được tuyệt chiêu của mình. Xem ra phải sáng tạo thêm vài chiêu mới, trước hết phải nghĩ ra chiêu gì cái đã, không biết có thành công hay không nữa!"

Lúc này Quan Thái đã giải quyết xong đối thủ, đứng ở bên cạnh các nữ nhân, nhìn Nhạc Nhạc giao đấu cùng Chu Hạo.

Nhạc Nhạc dựa vào thân pháp tuyệt diệu của mình, né tránh thương pháp mãnh liệt của Chu Hạo. Hắn tạm thời dùng những chiêu thức đơn giản mới sáng tạo ra, nhất thời khó phân cao thấp. Nhạc Nhạc suy tư, mỗi lần sáng tạo ra chiêu mới đều là trong trạng thái tâm kích động mạnh nhất, tư tâm mạnh nhất, thành kính nhất. Loại tình cảm đó chỉ có trước khi chết, cũng là lúc Ngự Nữ chân khí thịnh nhất. Vì tình thâm, lại dùng khí thịnh mà xuất chiêu, lập tức nó như Quan Vũ hạ sơn, dũng mãnh tiến thẳng lên trước, không có gì cô kỵ, vì ái mà toàn lực đánh ra.

Nhạc Nhạc thấy Chu Hạo mặc dù đang bị thương, nhưng vẫn hung mãnh ngoan cường. Do đó, lòng sinh cường trong người bị kích thích dữ dội, Ngự Nữ chân khí được vận chuyển lên cao độ, song thủ nâng cao Truy Tâm kiếm, ngựa mặt thét dài, phóng vút lên không trung hàng mấy trượng, hộ thể chân khí màu hồng càng lúc càng dày, phạm vi càng thu hẹp lại. Cuối cùng, thể khí màu hồng phấn đó rút lại chỉ cỡ Truy Tâm Kiếm, bóng hình của Nhạc Nhạc cũng không còn. Thứ đang bay trên không chỉ còn lại thanh kiếm, mang theo kiếm khí dày đặc màu hồng phấn, tựa như con xích long lao nhanh đến Chu Hạo. Trong nháy mắt, Nhạc Nhạc đã dùng chân khí cường đại, mô phỏng theo cánh giới thân kiếm hợp nhất, người tức là kiếm, kiếm tức là người, nhân kiếm hợp nhất!

Chu Hạo kinh hãi thất sắc, thất thanh nói:

- Thân kiếm hợp nhất? Sao lại như thế chứ?

Xích long kiếm khí màu hồng đỏ như kéo theo cái đuôi dài, sắc thái ngạo thị tất cả mọi thứ, lại kiên định vô hồi, hiện rõ khí phách nếu không đạt mục đích thì không bỏ qua. Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên, hồng long kiếm khí đã xuyên phá hộ thể khí trảo của hắn, xuyên thủng trái tim, xuyên suốt người. Cao thủ đánh nhau chính là trong lúc này, thời khắc này quyết định mãi mãi.

Truy Tâm kiếm bay đến phía sau Chu Hạo năm trượng, kiếm quang biến mất, Nhạc Nhạc cầm kiếm hiện thân, bạch y bay bay, không dính một chút máu. Chu Hạo đang đứng ngây dại đột nhiên nổ tung, huyết nhục bay tứ tán, không còn cái nào hoàn chỉnh. Bọn nữ nhân reo hò vui sướng. Nhạc Nhạc mỉm cười. Biểu hiện của hắn rõ là không dễ dàng gì. Chân khí trong nội thể lúc này trống rỗng. Theo cánh giới trước mắt, gã căn bản không xuất ra được chiêu kiếm thứ hai. Một chiêu vừa rồi đã phí hết chân khí.

Chúng nữ vây quanh Nhạc Nhạc, cười hỏi:

- Ca ca, chiêu vừa rồi rất uy mãnh, đẹp mắt, giống như một con xích long bay lên không vậy. Chúng muội cách khá xa mà vẫn cảm thấy sợ hãi, vô lực đề kháng, chiêu đó có tên gọi là gì vậy?

Nhạc Nhạc cười nói:

- Thứ mà người không thể ngăn cản được chính là cảm tình. Ta đã kể cho các nàng nghe về chuyện của Lạc San. Chiều này có liên quan đến nàng, đến lời thề không bao giờ hối, do đó nó có tên là "Thệ ngôn".

Thần sắc của Mộ Dung Kỳ chợt âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Từ đầu ta theo ca ca đã không hối hận rồi. Vô luận là phát sinh chuyện gì, Kỳ Kỳ cũng chỉ yêu một mình ca ca, mãi kiên định như lời thề ấy, bất chấp tất cả như lời thề ấy.

Nhạc Nhạc nhìn thấy thần sắc không tốt của nàng vội quan tâm hỏi:

- Kỳ Kỳ làm sao vậy? Không thích nhìn người chết à, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi, lại đây cho ca ca ôm một cái nào!

Mộ Dung Kỳ được Nhạc Nhạc ôm, nhất thời vui vẻ nở ngay nụ cười, lại cất giọng ngọt xớt:

- Ca ca ấm muội về đi! Ha ha, được ca ca ôm thật là hạnh phúc.

- Muội cũng muốn ôm, ca...

- ...Còn muội nữa

Nhạc Nhạc thấy Quan Thái đứng ở một bên, do dự không chừng, giống như có chuyện muốn nói, vội vàng buông các nữ nhân ra, đi tới vỗ vỗ vai hân cười hỏi:

- A Thái, muốn nói với ta cái gì?

Quan Thái sừng sốt một hồi, rồi cười nói:

- Hắc hắc, sao ngươi biết ta có chuyện muốn nói? Ta đang muốn hỏi cái chiêu vừa rồi ngươi làm thế nào mà nghĩ ra được, cái cảnh giới thân kiếm hợp nhất đó còn lâu ngươi mới đạt tới mà?

Nhạc Nhạc cũng cười đáp:

- Ha ha, bị ngươi nhìn ra hết rồi. Đó chỉ là một thứ ảo giác, sử dụng chân khí mạnh mẽ bao trùm mình cùng binh khí, đưa điểm phát sáng lên trên binh khí, khi ánh mắt địch nhân dừng lại đủ lâu trên binh khí thì sẽ bị cường quang của nó làm cho mê hoặc, hộ thể chân khí nhanh chóng mỏng đi, chung quanh biến thành một màu giống nhau, lại dùng nội lực trong thân thể đè ép, liền tạm thời biến thành thân kiếm hợp nhất. Đạo pháp của ngươi cũng có thể làm như vậy, nhưng sẽ rất hao tổn chân khí, nếu không phải lâm vào thời khắc thiết yếu thì đừng nên sử dụng.

Quan Thái mở to hai mắt nhìn, hưng phấn cười nói:

- Ha ha, Nhạc Nhạc ngươi thật lợi hại, chiêu thức như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra. Cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết, ta nghĩ ta cũng sẽ sử dụng, thật không biết sao mà ngươi lại nghĩ ra nó được!

Nhạc Nhạc cười cười bỏ đi, đương nhiên là không màng giải thích với hân. Bởi vì bối cảnh để sáng tạo ra chiêu thức đó hân không thể giải thích được. Quan Thái làm sao hiểu được binh khí chính là thệ ngôn, ẩn tàng trong thân thể là thật tâm. Trên thế gian này, rất nhiều tình nhân đều chú ý đến lời thề. Nghe nhiều lời thề thốt, dề rồi bỏ bê chân tâm. Chân tâm mất rồi, thì lời thề ấy sẽ quay ngược lại giết người. Lời thề mà kiên định, thì sẽ giết chết đối phương. Lời thề không kiên định, sẽ giết chết song phương.

Lưỡng Hà bang cứ như vậy mà biến mất. Từ Sa sơn trang tự tại an nhiên trang trí đèn đuốc, hoan hỉ khánh chúc. Dân chúng bị nhốt lâu trong trang, đua nhau chạy ra ngoài. Cuộc sống bận rộn cả lên, cả sơn trang say sưa trong niềm vui sướng.

Tiên Vu Thác còn có việc phải làm, mang theo thủ hạ rời khỏi. Nhạc Nhạc viết hai phong thư nhờ hân mang về, báo cho bọn Lạc San, Tiên Vu Yên cùng mọi người rằng họ đều bình an. Đồng thời tỏ chút tình tưởng nhớ.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Nhạc cùng Quan Thái dẫn chúng nữ ly khai sơn trang. Dương Kế cũng tự mình cưỡi ngựa đi cùng, tiễn họ xuất trang. Còn Dương Mai, Dương Hạnh thì lại ríu rít đòi đi cùng Nhạc Nhạc đến hoàng thành du ngoạn. Nhạc Nhạc nhìn vẻ mặt của hai tỷ muội nàng, dĩ nhiên hiểu được vài phần, bèn đưa mắt hỏi ý Dương Kế.

Dương Kế tuy biết Nhạc Nhạc là con rể của Tiên Vu thế gia, nhưng nếu nhún nhường cho con gái lão quan hệ với hân, thì Từ Hà sơn trang coi như có hậu thuẫn. Vừa rồi nhìn thấy võ công của Nhạc Nhạc và mấy vị phụ nhân của hân, cùng với cách con gái mình nhìn Nhạc Nhạc, lòng lão đã ngầm quyết định.

Giờ nhìn thấy ánh mắt Nhạc Nhạc, lão lập tức minh bạch, bèn cười nói:

- Hai nha đầu này chưa bao giờ đi xa nhà, xin Vương thiếu hiệp chiếu cố nhiều vào, chỉ cần chúng nó bình an vô sự, ta cũng không lo lắng gì. Thịnh thoảng cho chúng về thăm nhà là được rồi!

Nhạc Nhạc rộn rã trong lòng, cái này là các ả đi chơi mà, sao lại đem cái ngữ khí giống như phó thác chung thân ra nói vậy? Hân lại thấy bộ dạng thẹn

thùng của Dương Mai và Dương Hạnh, hiển nhiên hiểu rõ, bốn nữ nhân còn lại cũng đã minh bạch hết rồi.

Nhạc Nhạc vốn đã động tâm đối với hai tỷ muội, giờ thấy có chuyện tốt sao lại có thể buông tha, bèn cười nói:

- Dương trang chủ yên tâm, tỷ muội họ đi theo tôi, tôi sẽ dùng tánh mạng bảo vệ họ. Nếu bọn họ nhớ nhà, tôi sẽ sắp xếp tự thân đưa các nàng trở về!

Lời hần vừa nói, mọi người đều hiểu. Bốn nữ nhân vội vàng kéo hai tỷ muội lại cùng một chỗ, nói cười vui vẻ, khiến cho Dương gia tỷ muội thẹn thùng không dám ngẩng đầu. Dương Kế truyền lệnh cho gia bộc chuẩn bị một ít hành lý đơn giản, rồi cùng Nhạc Nhạc rời khỏi Từ Sa sơn trang.

Dương gia tỷ muội không khóc lóc vì xa nhà, ngược lại cao hứng giống như chim nhỏ rời khỏi lồng, nói líu lo không ngừng. Họ lại thường xuyên giương mắt nhìn Nhạc Nhạc. Hần cũng thường cùng các nàng nhìn nhau giao tình, cảm tình tăng tiến không ít suốt đường đi.

Từ Sa sơn trang cách bến sông chỉ khoảng năm mươi dặm. Nhạc Nhạc cùng các nàng thông thả tới thị trấn trên bến sông thì đã giữa trưa.

Tiểu trấn này náo nhiệt khác thường, đây là bến sông lớn nhất phụ cận Nhữ Dương thành, hơn nữa cũng rất gần Hoàng thành nhất. Hầu hết người muốn đi đến Hoàng thành đều lên thuyền tại đây.

Nhóm người họ đi xen lẫn với đám người náo nhiệt, chợt nghe tiếng một nữ nhân quát mắng:

- Dâm tặc, chạy đâu cho thoát!

Lòng Nhạc Nhạc lạnh ngắt, thầm nghĩ: "Không phải chửi ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mị thuật (Thượng)

Nhạc Nhạc rất sợ nghe hai từ "dâm tặc", lời vừa phát ra đã khiến cho gã lưng búng lỗ tai!

Trước cửa tửu lâu gần đấy, mọi người đi đường chợt chạy tứ tán, tiếng đả đấu vọng đến liên miên bất tuyệt. Một vài người qua đường vô tình bị thương, cất tiếng rên la thảm khóc. Những thương nhân thấy thế nhất loạt rời khỏi đường trường, chỉ còn lại những kẻ lớn gan hiếu kỳ cùng các nhân sĩ vô lâm.

Yến Vô Song nghe tiếng người đánh nhau vọng đến, bèn hưng phấn thốt:

- Ca, nhanh lên, chúng ta qua đó xem xem!

Nàng vỗ mông ngựa, giục nó tiến lên đi trước. Tiểu Vi thấy vậy cười nói:

- Cô à này thật là thích gây nhiệt náo. Ca, chúng ta cũng đi mau lên!

Tại trường hỗn chiến có ba người, hai người còn trẻ tuổi đang cuồng đấu với một lão nhân hơn năm mươi tuổi. Lão nhân ấy mặt trắng, cằm không râu, ánh mắt có thần. Tuy mặt lão đầy vết chân chim, nhưng y phục toàn thân lại rất diêm dúa, hoa hòe, mỗi chiều tung ra đều như bướm bướm vờn hoa, rất tiếu vánh tai trái chỉ còn một nửa. Nếu không khoác lên mình tấm áo choàng hoa lệ đó, chắc chắn lão sẽ mang diện mạo của một tiên sinh dạy học đáng kính. Nhưng trong tình thế hiện tại, nét mặt ấy lại tràn đầy khí tức quái dị.

Nhạc Nhạc từng nghe sư phụ nói qua về cổ sự của những dâm tặc nổi danh trên giang hồ. Lão nhân này nhất định là Sắc quỷ, một trong ngũ quỷ của Quỷ ngục môn. Mộ Dung Kỳ đang đứng cạnh đó chợt thốt lên:

- Ca, hai người này chính là người của Kiếm tông. Nam chính là Dịch Trì Công, nữ tên là Hần Thu. Còn lão đầu kia chắc hẳn là Sắc quỷ của Quỷ ngục môn!

Yến Vô Song cũng lên tiếng:

- Kiếm pháp của họ thật lợi hại, nhưng lão quỷ cũng đáng để không kém, chỉ tay không vùng quyền mà điềm nhiên bình thủ với họ...

Nhạc Nhạc liền giải thích:

- Võ công thiện dụng nhất của Sắc quỷ chính là song thủ, do đó có đưa kiếm cho lão, lão cũng không thèm. Mỗi người đều có ưu nhược riêng. Song nhi,

ba chiêu ta dạy cho nàng cứ học cho tốt, nhất định không kém võ công của người khác đâu!

Yến Vô Song gật đầu đáp:

- Ca, muội biết rồi! Kiếm pháp của cô nương kia có phải là Thu thủy kiếm pháp phải không?

Nhạc Nhạc hào hứng bảo:

- Không sai, nàng ta đích thực là đang dùng Thu Thủy kiếm pháp đấy. Kiếm pháp mặt nước hồ thu, uyển chuyển và rõ ràng. Kiếm quang múa lượn như ngân xà, khi tĩnh thì kín bưng như đáy hồ, khi động thì như sóng dậy ba đào, chiêu nọ tiếp chiêu kia, liên miên bất tuyệt, kiếm sau cần mật hơn kiếm trước, càng đánh càng nhanh.

Tiên Vu Dã đã kể cho hần nghe về chuyện Kiếm thần từng sáng tạo ra kiếm pháp thành danh như thế nào. Lão đã dựa vào sự biến hóa của thủy trong bốn mùa xuân, hạ, thu, đông mà cảm ngộ ra bộ kiếm pháp này. Tuy Kiếm thần đã tinh lọc toàn bộ kiếm chiêu quy thành một kiếm, đồng thời cải danh cho bộ kiếm pháp này thành "Khiếu Gian Nhất Kiếm", nhưng một kiếm đó lại bao hàm toàn bộ kiếm chiêu của lão. Sau đó, lão dựa vào tính cách của bốn đệ tử, truyền riêng cho mỗi người họ một cách biến hóa khác nhau.

Thái Vân cũng xen vào hỏi:

- Ca, huynh giảng giải quả là hay. Nhưng bộ Hạ thủy kiếm pháp làm sao mà hình dung cho được?

Nhạc Nhạc cười đáp:

- Nước mùa Hạ thì như dòng hồng thủy từ núi cao, dội thẳng từ trên xuống, khai sơn phá thạch, gặp vật cản ắt phải đánh bay, cuộn cuộn như thiên lôi, kiếm quang mang theo sự kỳ diệu của lực cầu dẫn, trong cung có nhu. Do kiếm pháp của lão từ nước mà ra, vô luận biến hóa như thế nào thì cũng nhu nhuyễn như nước cả!

Yến Vô Song lại thắc mắc:

- Ca, trong tuyệt chiêu của muội cũng bao hàm cái đạo lý của Thủy, nếu như luyện tới đại thành liệu có đánh bại được bọn họ không?

Nhạc Nhạc cười đáp:

- Ba chiêu của Vô Song quả có bao hàm Thủy. Bất quá ba chiêu đó biến hóa cực nhanh, từ thủy hóa thành mây, từ mây tạo thành mưa, mây mưa giao hòa, chính là hiện tượng biến đổi phi thường của tự nhiên. Đây chính là tuyệt kỹ của Điện Đảo vương vào khoảng bảy trăm năm về trước. Dù cho cảnh giới tu luyện của họ khá cao, nhưng khi Song nhi luyện thành kiếm pháp này, thế gian cũng khó tìm được đối thủ, dĩ nhiên là có thể đánh bại bọn chúng rồi!

Yến Vô Song liền cao hứng, cười nói:

- Ha ha, muội nhất định phải luyện cho tốt ba chiêu này. Muội nhất định sẽ trở nên lợi hại, nhất định sẽ đánh cho tên Điện Thăng toi bời hoa lá, đòi món nợ dâm hại muội thiếu chút nữa là mất mạng.

Dương Vũ, Dương Hạnh thiếu não than thở:

- Nhạc Nhạc ca, sao họ đánh nhau lâu vậy, chúng muội đói bụng lắm rồi, chỉ muốn ăn thôi!

- Ha ha, đừng có quá khản trương mà, lão đầu đó công lực không kém đâu, trong vòng trăm chiêu nữa chưa chắc đã phân thắng bại, công phu của hai nàng thế nào?

Hai tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, bèn lên đáp:

- Cha chỉ truyền cho bọn muội một ít khinh công, còn kiếm pháp thì còn kém lắm, không biết có phải bọn muội ngốc lắm không nữa?

Thấy Nhạc Nhạc không nói gì, Yến Vô Song liền cười đỡ lời:

- Khách khách, không sao đâu, ca ca có thể giúp gia tăng công lực cho các muội. Vào lúc thích hợp chúng ta cũng sẽ chỉ giáo thêm công phu cho, lúc ấy võ công của hai muội sẽ lợi hại lên ngay. Lúc trước võ công của ta cũng chẳng hơn các muội là bao nhiêu.

- Thật hả, Nhạc Nhạc ca nhất định phải giúp chúng muội đó nha. Chúng muội cũng phải luyện được võ công lợi hại!

Hai tỷ muội nghe được có thể gia tăng công lực, nhất thời kích động, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt đầy kỳ vọng tha thiết nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Ta thật không phí công mở miệng, Song nhi đã giúp ta có được hảo sự này, hí hí! Hà hà, ta đương nhiên là đáp ứng rồi!" Nhưng ngoài miệng lại nói:

- A, việc này rất nguy hiểm, đề ta cân nhắc kỹ lại đã!

- Nhạc Nhạc ca, chúng muội nhất định đều sẽ nghe lời huynh. Huynh giúp chúng muội gia tăng công lực đi. Nếu chúng muội có võ công đủ để tự bảo vệ mình, huynh cũng không phải bận tâm lo lắng nữa. Kỳ thật chúng muội cũng thông minh lắm, chỉ cần có người hướng dẫn, nhất định sẽ trở thành cao thủ!

Hai tỷ muội thấy Nhạc Nhạc chưa đồng ý, vội lên tiếng thuyết phục, bảo chứng, thanh âm kiều mị, thật khiến cho người ta khó mà cự tuyệt cho được.

Lòng Nhạc Nhạc đang hoan hỉ lên chín tầng mây song hần vẫn "bất lực" thờ dài:

- Được rồi, xem hai nàng ngoan ngoãn có thừa như vậy, sau này nhất định phải nghe lời ca ca, biết chưa.

Hai tỷ muội cao hứng vội vã gạt đầu, sung sướng cười không ngậm lại được, trong chốc lát cũng đã quên mất chuyện ăn uống, vui vẻ liếc nhìn Nhạc Nhạc.

Quan Thái đột nhiên la lên:

- Nhạc Nhạc, lão đầu dùng độc, cái thứ phấn màu hồng nhạt đó là độc được gì thế?

Nhạc Nhạc cũng trông thấy từ thân hình sắc quý tán xạ ra phấn hồng nhạt, đáp:

- Lão danh xưng là sắc quý, còn có thể dùng loại độc gì khác nữa!?

Thái Vân kinh hãi hỏi:

- Có phải khó đối phó lắm không?

Trong nàng bỗng dâng lên một nỗi lo sợ mơ hồ.

- Xem kia, mọi người xem Dịch Trì Công đã phải bế khí ngưng thờ, không dám hé môi. Nhưng Hàn Thu lại khác.

Nhạc Nhạc liếc nhìn Hàn Thu, thấy nàng vẫn hô hấp liên tục nhưng đôi mắt vẫn một màu đen bóng không một chút biến hóa, nghĩ rằng nàng nhất định có bảo ngọc hộ thể hay bảo vật gì đó.

Mộ Dung Kỳ lo lắng hỏi:

- Hàn Thu làm sao?

Thái Vân kinh hãi la lên:

- A, ca, sắc quý đang dồn lực tấn công Hàn Thu, nàng ta nhất định sẽ nguy hiểm. Chúng ta phải giúp nàng ta.

- Không sao, nàng ta chẳng sao đâu, các người xem.

Nguyên lai sắc quý thấy thế công của Dịch Trì Công chậm lại, bèn muốn trước tiên khống chế Hàn Thu mà không lý tới Dịch Trì Công nữa, tập trung toàn bộ chiêu số nhằm vào Hàn Thu công kích. Hàn Thu tựa hồ chống đỡ không nổi, tay kiếm dần buông rơi. Sắc quý đại hỷ, một tay hướng tới mệnh môn huyệt, một tay điểm xuống. Ngay khi ngón tay chạm vào làn da của Hàn Thu cùng với ý nghĩ đắc thắng trong đầu, đột nhiên cảm thấy lạnh ngực, toàn thân lập tức thấy băng lãnh.

- Ngươi, ngươi không sao, không trúng độc ư?

Lão nhìn mũi thanh trường kiếm đang kê sát ngực, không cam tâm hỏi:

Hàn Thu không còn tỏ ra lo sợ như một khắc trước, trở lại vẻ kiều mị, thần sắc lãnh ngạo lạnh nhạt đáp:

- Ta có huyền băng ngọc!

Kiểm bật xuất, sắc quý cười khổ ngã gục xuống, máu đỏ loang nhanh. Trên thế gian này chỉ có thiên hàn thạch là có khả năng phòng tị độc, danh tự huyền băng ngọc chính là một khối thiên hàn thạch. Tiếc cho sắc quý không ngờ nàng có khối ngọc ấy. Trên thân khối ngọc có khắc ba chữ "Huyền băng ngọc", vốn là vật của hần luôn mang theo bên mình từ thuở nhỏ. Lớn lên một lần được người cứu, liền đem huyền băng ngọc tặng cho người, chỉ nhớ rằng người đó ở họ Hàn. Không ngờ hôm nay gặp người mang ngọc, lại là ngày giỗ của mình. Hơn nữa, nữ tử này cũng ở họ Hàn, làm sao lão không cười cho được!

Trông thấy biểu tình trước khi chết của lão, Nhạc Nhạc vô cùng kỳ quái, bởi vì khi sư phụ hần qua đời, vẻ mặt cũng hiện ra nét cười như vậy, trong lòng thầm nghĩ:

- Phải chăng cứ là đâm tặc thì khi chết sẽ cười? Hay là đến lúc chết vẫn còn thấy được những thứ khiến cho tâm trạng hưng phấn! Hắc hắc, bất quá ta không cần phải bẽ hoa, vì hoa tự nhắm ta mà chạy tới!

- Sắc quý, sắc quý, ta tới muộn mất rồi!

Một lão già khô gầy phi thân lao tới trước sắc quý, thống khổ ôm lấy thi thể lão. Da mặt lão vàng vọt, trên mặt như không có thịt, cặp mắt trũng sâu, lưng quyền nhỏ cao, cái miệng mở to méo mó vì thống khổ, để lộ cả bộ răng xỉn vàng khè. Lão từ từ nhồm đậy, lạnh lẽo thét lớn:

- Hai phái chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tại sao kiếm tông các ngươi phải truy sát sắc quý?

Về mặt lão biểu hiện sự đau khổ lúc này, thật chẳng khác gì nga quý đến từ địa ngục, mà quả thật lão được gọi là nga tử quý.

Hàn Thu lạnh đậm đáp:

- Đêm qua lão lên vào Mộc tướng quân phủ, ngươi nói lão có đáng giết không? Bị người phát hiện, lại không chịu hối cải, sáng nay ra đi đúng lúc Mộc phu nhân đang lễ bái, liền hạ thủ phu nhân, ngươi nói lão có đáng chết không?

- Ngươi, ngươi nói lão hạ thủ Mộc phu nhân. Ta sao có thể tin rằng sắc quý dám vào Mộc vương phủ. Ta sẽ giết ngươi, báo thù cho lão.

Nga tử quý nghiêng răng hàn học, từ trong tay áo thò ra một bàn tay khô quắt, ngón tay dài mà khẳng khiu sạm màu, không có một chút huyết sắc nào. Hàn Thu lộ xuất thần sắc ngưng trọng, từ từ lùi lại bên cạnh Dịch Trì Cống. Dịch Trì Cống hai mắt ánh dục hỏa, sắc mặt cũng trở hồng nhuận, song lại trấn áp xuống cùng Hàn Thu lo ngại chăm chú hướng tới nga tử quý.

- Chà, đó là Cửu u chương. Điện mẫu có một phen nhiệt não rồi!

Phách vương kiếm Điện Thăng đứng yên phía sau cái xác, cây cự kiếm cài sau lưng, thân kiếm dài và rộng bản, cây trường kiếm này nặng tám mươi sáu cân, tha nhưng thị nhất kiếm tiêu sắt, sắc mặt trầm tĩnh.

Nga tử quý từ từ chuyển thân, mục quang sầm lạnh rời tới phía sau, nơi cài cây cự kiếm, hỏi "Phách vương kiếm?"

- Chính thị!

- Quý ngục môn cùng Điện gia nhà ngươi vốn vô cừu vô oán, tiểu bối ngươi chó nên đa sự!

- Người ta thường nói, có ân tất báo, có thù phải trả, đâu phải chỉ một từ đa sự!

Điện Thăng trừng mắt lạnh lẽo nhìn Nga Tử Quý, hữu thủ đưa lên án tại đốc kiếm.

- Ngươi nói vậy là ý gì?

- Ba mươi năm trước, Điện gia nhị tiền bối thâm tử dưới Cửu u chương, ngươi nói đó có phải cừu không. Kiếm tông lại có ân với Điện gia, ngươi nói ta có nên báo ân không!

- Cáp, cáp, cáp, hảo hảo!

Nga Tử Quý nghiêng răng cười nói, đột nhiên ôm lấy thi thể Sắc Quý, phi thân bay đi. Tuy phải mang theo một thân người nhưng tốc độ phi thân của lão vẫn thật kinh nhân.

- Lão tử cũng có thù tất báo, các ngươi hãy đợi đấy!

Thanh âm vọng lại từ đằng xa, âm hàn lạnh lẽo, giống như âm thanh phát xuất từ trong lòng đất.

Dịch Trì Cống cùng Hàn Thu hướng tới Điện Thăng hành lễ, nói lời cảm tạ

- Đa tạ Điện huynh tương trợ. Chắc huynh chuyến này ra ngoài có việc trọng yếu!

Điện Thăng sắc diện hòa hoãn trở lại, trên miệng xuất ra nụ cười nhẹ, đáp:

- Đừng nói tới chuyện tương trợ nữa. Ta lần này ra ngoài là có việc riêng, tẩu xảo lại gặp hai vị ở đây, sẵn dịp chúng ta đến từ lâu đàm luận a!

Dịch Trì Cống cười khổ nói:

- Sự muội hãy cùng Điện huynh đến vọng giang lâu trước, ta phải đi trước, ha ha, hội kiến!

Hàn Thu gương mặt ửng hồng mời:

- Điện huynh, chúng ta hãy tới từ lâu trước rồi đợi huynh ấy!

Yến Vô Song nhìn thấy Điện Thăng, vội vã núp vào sau lưng Nhạc Nhạc, kiều mị nói:

- Ca, hồi này chỉ là người t among muốn được vậy, không nghĩ gặp kẻ thù sớm đến vậy, huynh giấu cho người ta nha!

Nhạc Nhạc cười lớn:

- Khắc trước muội còn đòi đánh gã, giờ gã đã đến đây, muội lại trốn đi. Cáp, cáp, đừng sợ, đã có ca ca đây!

Quan Thái đứng bên cạnh cũng mỉm cười tiếp lời:

- Ta mấy ngày nay cũng đã có tiến bộ, có lẽ nên cùng gã tái chiến một phen, hắc hắc!

Vọng giang lâu tại Phong Nguyệt quốc đích thực là một nơi thắng cảnh, không biết được xây dựng từ khi nào, chỉ biết trong lịch sử Phong Nguyệt quốc, cũng đã có ghi chép về Vọng Nguyệt lâu. Tòa lâu được xây dựng trên một cự thạch to lớn, nằm bên bờ sông. Tòa lâu cao ba tầng, tầng trên cùng không xây tường, tứ phía chỉ dựng hàng lan can cao nửa người để bảo vệ khách nhân. Từ trên tầng lầu này phóng tầm mắt có thể nhìn ra rất xa, tại có nghe được tiếng gió thổi mây bay từ bốn phương tám hướng.

Tầng một đón tiếp khách bình dân, tầng hai tiếp khách trung lưu còn tầng ba chỉ dành cho quý nhân. Bởi vì càng lên cao, giá càng lớn. Nhạc Nhạc chưa từng đến vọng giang lâu, chỉ biết trong sách vở ca ngợi nơi này cảnh đẹp như cổ tích, trong lòng chợt nổi lên sự so sánh. Cũng biết trăm nghe không bằng một thấy, dù cho đã đọc bao nhiêu cũng không thể so với đến tận nơi thưởng ngoạn mỹ cảnh. Ngoài ra, đồ ăn ở Vọng giang lâu còn vang danh thiên hạ.

Nhạc Nhạc, Quan Thái cùng chúng nữ lên thẳng lầu ba, đi theo còn có vô số ánh mắt khách nhân. Khi lên tới lầu ba, âm thanh ồn ào náo nhiệt nơi đây đột ngột ngưng trệ, tất cả đều đã dừng lại đưa mắt chăm chăm ngó mỹ nữ tuyệt sắc. Trong số này, có một bàn cạnh lan can lầu khiến Nhạc Nhạc chú ý hơn cả. Tại bàn này cũng có một nam, bốn nữ. Nam thì tuấn mỹ, đang nhìn chúng nhân với ánh mắt đầy tà khí, Nhạc Nhạc cũng không thấy xa lạ lắm với loại tà khí này vì hẳn tu luyện Ngự nữ tâm kinh đến một giai đoạn thì cũng có cùng một loại khí chất này. Sau một hồi nhân tình của gã mới rời khỏi chúng nữ phía sau Nhạc Nhạc. Tứ nữ nọ cũng thập phần kiêu diễm, mặt thoa phấn bình thường, so với đám nữ nhân đi cùng Nhạc Nhạc lại càng kêu gọi, quần áo diêm dúa lộ liễu, phong thái đầy vẻ quyến rũ chúng nhân. Họ trông thấy Nhạc Nhạc, nhân tình thoáng hiện vẻ xao xuyến, kích động.

Thế nhưng cũng lại có một ánh mắt chứa đầy phẫn hận nhìn tới Nhạc Nhạc, chủ nhân của ánh mắt đó chính là Điền Thăng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mị thuật (Hạ)

Nhạc Nhạc chưa kịp ngồi xuống, Điền Thăng đã tiến lại gần, hướng tới Yến Vô Song đang ẩn sau lưng gã nói: "Yến Vô Song, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi!".

Nhạc Nhạc kéo Vô Song ra phía trước, cười nói "Điền huynh, mấy ngày không gặp, trong tâm nàng thực tưởng nhớ huynh rất nhiều. Song nhi của ta cũng thường nói chuyện về huynh, nói huynh thực là một anh hùng hảo hán, thường khi đánh nàng cũng không dụng toàn lực, hà hà, thực hay, thực tốt! Song nhi, ra chào Điền anh hùng đi nào!"

Yến Vô Song nghe thấy Nhạc Nhạc giọng trào lộng gây bất lợi cho Điền Thăng, trong lòng vô cùng cao hứng, dừng khí khởi phát, cất tiếng: "Ngươi khỏe chứ, lâu rồi không gặp! Xin hỏi kiếm ta có việc gì?"

Ngữ khí của nàng ta cứ như thật sự cũng không quen biết Điền Thăng vậy. Hơn nữa, thanh âm đầy vẻ rụt rè, e lệ, khiến nam nhân nghe được, thật chỉ muốn ra sức bảo hộ cho kẻ liễu yếu đào tơ.

Điền Thăng nghe vậy lại tức điên lên, chỉ muốn quát tháo một hồi, cuối cùng cố nhẫn nhịn hét lớn: "Ngươi tự mình bạch trong lòng, Yến Vô Song, không đạt được mục đích, ta không thể để ngươi đi được!"

Nhạc Nhạc cười lớn xen vào: "Oa, huynh muốn cướp Song nhi của ta à, đừng có trắng trợn như thế chứ, có phải bởi vì phu thê hai chúng ta biết được bí mật của ngươi, nên nhất định phải cướp Song nhi của ta mới được ư?"

Yến Vô Song thấy Nhạc Nhạc hiện nụ cười chế nhạo, biết rằng gã đang giả trò diễn kịch lộng người, nên cũng cùng Nhạc Nhạc đóng cho tròn vai diễn, tạo thành màn kịch hay, vì vậy đột nhiên giọng khóc lóc: "Ta không muốn làm tiểu thiếp của ngươi, ngươi cũng không thể ép buộc ta. Ta chỉ yêu một mình Nhạc Nhạc ca. Ngươi bước đi, đừng đi kiếm ta nữa. Chuyện bí mật của ngươi ta sẽ không hé môi với ai!"

Điền Thăng khản cập, chỉ mong sớm giải thích, nhưng lại nghe thấy Nhạc Nhạc lớn tiếng: "Xin mọi người nghe một tiếng. Phách vương kiểm chục năm không ra giang hồ, sau khi làm ra một việc xấu xa, bị chúng ta nhìn thấy, liền muốn bắt Song nhi để uy hiếp ta. Oa, thật chẳng có thiên đạo gì hết!"

Đám võ lâm nhân sĩ, cảm phẫn trước hành vi cướp người của Điền Thăng, liền nhao nhao nghị luận: "Ai da, quả nhiên là vậy. Trước đây ta nghe bằng hữu nói Phách vương kiểm truy tầm một mỹ nữ, ta không thể tin, hôm nay cuối cùng đã chứng thật việc này." "Cũng nhân việc này, những ngày qua, nghe nói có nhiều thôn nữ bị hại trên đường làng. Có người nhìn thấy hung thủ sử dụng Phách vương kiếm đó."

"Cũng có vài người nói rằng, tại sao Phách vương kiểm Điền gia phải che giấu nhiều việc, đó là bởi vì chúng đã đem nhiều nữ nhân mà nam nhân Điền gia lòng bất được trên giang hồ giấu đi!"

Điền Thăng đại nộ phản bác: "Người nói những cái. Đừng có nghe chúng nói càn, không phải như vậy".

Yến Vô Song ra vẻ u uất hỏi: "Người chả từng nói rằng, không đạt mục đích, không tha ta. Chúng ta nói những chỗ nào. Người phải để ta đi, ô ô!"

Nhạc Nhạc nhẹ giọng an ủi. "Ha, Song nhi ngoan đừng khóc, huynh có thể bảo vệ muội, ai muốn bắt nàng, trừ phi đạp qua xác ta!". Đoạn quay sang Điền Thăng thét lớn: "Tên họ Điền kia, chúng ta chỉ muốn yên phận ăn uống thoải mái nhưng người vẫn cứ muốn ép ta phải nói ra chuyện xấu xa của người trước anh hùng thiên hạ tại đây sao?"

Yến Vô Song cũng thêm vào: "Thật là, chỉ tại chúng ta thấy những việc không nên thấy. Người vì thế chỉ muốn ta, muốn ta ở cạnh người, ô ô."

Rất nhiều giang hồ hào khách có mặt tại tràng cũng lớn giọng hô: "Có chuyện gì, bí mật gì, cứ nói cho chúng ta hay."

Điền Thăng bối rối lưng ướt đầm mồ hôi, khí tức đầy bụng, nổi giận quát lớn: "Ta chẳng có bí mật gì cả. Người đừng có ngậm máu phun người!"

Nhạc Nhạc cũng gầm lên: "Bất luận người đã làm ra chuyện xấu xa gì, thì cũng bị chúng ta trông thấy rồi. Người lại đổ oan chúng ta nhìn trộm người luyện kiếm, nói chúng ta học trộm Phách vương kiếm pháp của nhà người, muốn phế bỏ võ công chúng ta. Chúng ta mà chạy không thoát, chắc chỉ có con đường chết. Chúng ta mà chết, đương nhiên sẽ không một ai hay người đã làm ra chuyện xấu xa gì!"

"Các người nguyên lai cũng có lên xem trộm Phách vương kiếm pháp của Điền gia chúng ta!"

"Đấy đấy, các vị anh hùng, các vị xem hai chúng ta mà đấu kiếm so tài, thì hẳn dùng Phách vương kiếm hay là ta, thì biết ta không phải là đang lừa dối các vị? Còn người, người sợ bọn ta kể những chuyện tồi bại của người nên muốn dọa nạt lấp liếm, người tưởng có thể lừa được mọi người ư? Hừm! A ha, Song nhi bảo bối, thức ăn tới rồi, chúng ta ăn thôi! Lại đây, các bảo bối của ta hãy ăn trước đã", Nhạc Nhạc thấy tiểu nhị bụng rượu thịt tới, biểu tình bi phần khổ não oan uổng một khắc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ tươi cười rạng rỡ, đầy khoa trương vui vẻ. Yến Vô Song Nhi gương mặt cũng trở nên hoan hỉ, không lý tới Điền Thăng nữa, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Nhạc, lớn tiếng reo vui tham gia tấn công đồ ăn trên bàn.

Cảnh tượng tranh giành náo nhiệt, liên miên bất tuyệt thực khiến Điền Thăng chỉ biết ngây ngốc đứng đó, giận thời chẳng được, đi thời chẳng xong, miệng lắp bắp: "Ta, ta, các người". Nhạc Nhạc không nhẫn nại được trước cảnh đó hét lớn: "Lăn ngay đi cho ta, lão tử ăn cơm người cũng gây phiền. Lúc này cơm rượu chưa lên, vui chơi với người một lúc. Hiện tại lão tử không rảnh, bước mau!"

"Người đồ vô xi. ta trước tiên lấy mạng người," Điền Thăng nghe trọn lời nhục mạ nhắm vào mình, nộ hỏa bốc cao vạn trượng, bật xuất Phách vương kiếm, chém về hướng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sắc mặt đầy sát khí, tay ấn trước ngực, nói: "Đừng làm phiền ta. Trong số những kẻ ngu ngốc, kẻ không biết đường tiến thoái là loại lão tử ghét nhất."

Yến Vô Song miệng đang đầy đồ ăn, cũng nhân cơ hội xen vào: "Ca, huynh giúp ta xử lý hắn. Hắn thật là đáng ghét. Ta sẽ bảo hộ thức ăn". Nói xong nàng vận khởi chân khí hộ thân, một màn chân khí lam sắc hiển hiện, nhẹ nhàng như nước mở rộng ra bảo vệ cho chiếc bàn cũng như những người ngồi quanh bàn.

Nhạc Nhạc từ từ kéo Truy tâm kiếm ra, hồng quang xuất hiện, sát khí đại thịnh khiến không khí trong phòng như làm cho máu người ta đông lạnh lại, làm tê liệt tâm trí người ta. Mắt của Nhạc Nhạc nhìn chăm chăm vào đồng tử của Điền Thăng, tưởng như muốn xuyên thấu qua thân thể hắn vậy. Tinh thần lực của Điền Thăng rất yếu, yếu như của nhưng đứa hài tử mà Nhạc Nhạc đã nhiều lần dùng cách thôi miên này thử nghiệm. Sau những lần thử nghiệm đó Nhạc Nhạc phát hiện ra loại pháp lực này quả thực rất hữu ích.

Nhạc Nhạc tập trung tinh lực, tâm trí chuyên chú, dùng nhãn thần mê nhân lời cuối nói: "Người thật giỏi giết, người thật đáng thương. Người chết đi có khi còn tốt hơn. Người đánh không lại ta, người tốt nhất là chết trước đi. Đứng rồi, đưa kiếm lên cổ người. Đứng rồi, từ từ cắt đi. Đứng rồi, đừng nên do dự!"

Do Điền Thăng nhìn chăm chăm vào nhãn thần của Nhạc Nhạc, sự phòng bị trong lòng không ngờ dần bị tinh thần lực của Nhạc Nhạc thôi miên đột phá, sát khí càng lúc càng giảm, mặt hiện lên biểu tình xấu hổ thẹn về chính mình, sau đó đầy yếu đuối, thương tâm, từ từ nâng kiếm kề ngang cần cổ, do dự trong chốc lát, chuẩn bị tự sát.

"Điền huynh! Huynh phải tỉnh lại, tỉnh mau! Điền huynh!" Hàn Thu thấy Điền Thăng có hành động khác thường, vội vàng chạy lại lay tỉnh. Điền Thăng sau khi tỉnh lại, thấy Hàn Thu đứng ngay cạnh, vội vàng hỏi: "Chuyện gì, chuyện gì vừa xảy ra?"

Hàn Thu đáp: "Huynh, huynh giống như là đang định tự tử!"

Nhạc Nhạc cười lớn: "Điền Thăng thấy không còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ, nên muốn tự sát cho xong. Hắc hắc, Hàn cô nương, kéo hắn đi đi, ta cũng phải ăn đã". Nói xong đột nhiên quay đầu hô lớn: "Song nhi, ta còn chưa ăn, để phần cho ta đó, muội vừa rồi miệng còn nói muốn bảo vệ đồ ăn, để cho ta đánh, nào ngờ các người ai cũng lao vào ăn chẳng giúp đỡ ta gì cả, ai da, ta thật khổ a ! Lại nữa, Quan Thái ăn nhiều nhất, ô, ta biết rồi, hẳn chiều nay phải chia tay chúng ta rồi đi nên phải ăn nhiều, ta hiểu rồi. Tiểu nhị mau lại đây đem thêm thức ăn lên nào! "

Điểm tiểu nhị lúc trước đã bị sát khí làm cho sợ hãi, không dám khinh xuất, nhìn thấy rau thịt đã hết, vội lao xuống lầu. Truyện Sắc Hiệp -

Khách nhân gian hồ cũng bị sát khí hồi nẩy làm cho khiếp hãi, không ngờ một kẻ liến thoắng, thích làm nhộn nhạo như Nhạc Nhạc lại là một cao thủ thân tàng bất lộ. Giờ thấy tên hồ đồ Điền Thăng đã được người kéo đi, bất giác ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào, thanh âm bàn tán lại lập tức vang lên.

Đương khi Nhạc Nhạc dùng bữa vừa xong, cũng là lúc Dịch Trì Cống bước chân lên lầu ba, sắc diện một mối. Nhạc Nhạc với đám nữ nhân xung quanh, nói vài câu gì đó, sắc mặt chúng nữ liền hiện lên sắc hồng, tiếng cười kiều mị cất lên, khiến xung quanh ánh lên những cặp mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. Tiếng cười mê nhân khiến một thanh niên anh tuấn về tà khí, trái tim đập mạnh, bèn bung chén rượu tới bên Nhạc Nhạc, cười nói: "Thấy huynh đài tướng mạo bất phàm, võ công cao cường, ta Bảo Phụng kính huynh một chén, không biết huynh đệ tên họ là gì?"

Nhạc Nhạc thấy ánh mắt gã không ngừng liếc về phía thân hình chúng nữ, làm sao không hiểu ý nghĩ của hắn, nghĩ thầm: "Hắc, tiểu tử, ngươi định dùng mị lực câu dẫn, chẳng lẽ không thấy đám nữ nhân của ta một cái cũng không thèm nhìn ngươi, đừng có chọc tức ta nổi giận!"

Song ngoài mặt lại cười đáp: "Bảo huynh khách khí quá. Bốn nhân là Vương Nhạc Nhạc, làm gì có võ công cao cường, chỉ là một kẻ nhất gan yếu ớt thôi!"

Bảo Phụng liền nở nụ cười tà dị, kéo một chiếc ghế ngồi vào khoảng trống bên cạnh Yến Vô Song, cười nói: "Cô nương đây thực đáng người mê nhân, nàng tên gọi là gì?"

Trong thanh âm đã vận dụng một chút mị thuật. Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Ái da, thật là qua cầu rút ván nhanh quá, không lý tới ta nữa, muốn chuyển tâm câu dẫn nữ nhân của ta. Lão tử trước hết câu dẫn nữ nhân nhà ngươi!"

Nhạc Nhạc nháy mắt với chúng nữ, Yến Vô Song ngày ngày ở cùng một chỗ với Nhạc Nhạc, làm sao cái giống mị thuật sơ cấp này có thể khiến nàng mở miệng, đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc nở nụ cười tà dị, nụ cười đích thị mang ý tứ lộng nhân. Yến Vô Song đã quá quen với biểu tình này của gã, nhu nhuyến đáp: "Ta tên Yến Vô Song, có chỗ nào mê nhân đâu?", âm thanh ngọt ngào dễ nghe và cũng cực kỳ quyến rũ, khiến cho Bảo Phụng tâm hòa đại thịnh, thấy nàng chịu trả lời, liền vội gia tăng tấn công: "Vô Song cô nương thực chỗ nào cũng mê người hết, ha ha, quả thực rất lôi cuốn."

Các mỹ nữ khác chăm chăm nhìn Nhạc Nhạc, không hiểu tại sao hắn lại không ngăn cản kẻ kia câu dẫn Vô Song. Nhạc Nhạc chợt ra dấu hiệu kỳ quái rồi bung chén rượu tiến tới bàn của Bảo Phụng. Đám mỹ nữ tò mò về hiểu ra một chút, liền giả bộ nghe tên Bảo Phụng kia ba hoa một hồi, còn Bảo Phụng thì đột nhiên phát giác mình cũng có mị lực đảo đởm, hắn trong lòng như mở cờ, cùng các mỹ nữ của Nhạc Nhạc chuyện trò say sưa, cặp mị nhãn không ngừng lấp lánh liếc ngang liếc dọc.

Nhạc Nhạc nhanh chóng tiến lại bàn của Bảo Phụng. Đám nữ nhân đó trong ánh mắt chỉ thấy ngập tràn vẻ si mê, ái mộ. Nhạc Nhạc ngồi xuống đối diện với các nàng, lưng tựa vào lan can lầu, lựa người đẹp nhất trong bốn nàng, nhẹ nắm tay nàng, cất giọng nhẹ nhàng: "Nàng tên là gì, chà làn da nàng thật là mượt mà, êm ái!" Nhạc Nhạc khẽ vuốt ve đôi ngọc thủ nõn nà, hồng hào, dùng một chút lực ve vuốt bắp tay nàng, đồng thời âm thầm xuất ra một đạo thôi tình chân khí truyền vào nội thể nàng. Nữ tử kiều mị nọ chỉ biết run rẩy đáp "Nô gia tên gọi Tiểu Chi, công tử, ời!". Nguyên lai Nhạc Nhạc đã ôm nàng đặt lên đùi mình, thôi tình chân khí đã bắt đầu phát huy tác dụng. Thân hình nhu nhuyến của Tiểu Chi uốn éo trong lòng Nhạc Nhạc, hô hấp dần trở nên gấp rút, song nhũ phong mãn cương mãnh dựng lên thẳng đứng đầy vẻ khiêu khích. Đám võ lâm nhân sĩ trông thấy cảnh tượng nhiệt náo mê nhân ấy, chỉ còn biết nuốt nước miếng ừng ực.

Nhạc Nhạc không lý gì đến ánh mắt người khác, nhẹ nhàng nâng áo ngoài Tiểu Chi lên, ma thủ đẩy tiểu khố của nàng lên cao dần khiến cặp tuyết đồn mềm mại, mượt mà trắng muốt của nàng tiếp xúc với thân côn của gã. Tiểu Chi cảm thấy một sự ngứa ngáy khó mà chịu nổi lan tỏa, sớm đã bị Nhạc Nhạc làm cho ham muốn tình dục bộc phát, đã chẳng còn biết Nhạc Nhạc đang làm gì mình, chỉ dùng cặp mắt trần ngập thâm tình âu yếm nhìn Nhạc Nhạc, chủ động đưa môi tìm đến Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc chẳng hề khách khí cùng đôi môi ẩm ướt của nàng hưởng thụ một phen, lại nhẹ nhàng từ dưới bàn, lỏ thần pháo của mình ra, nhả thẳng vào lạch đào nguyên vốn đã ẩm ướt trơn tuột của nàng, thực chậm, thực chậm tiến vào. Tiểu Chi thực đã bị đôi môi ma quỷ của Nhạc Nhạc làm cho mê muội, phấn tán ý thức, đột nhiên công thành bị thần pháo phá thành đập lỵ, thân hình mềm nhũn ngồi cùng không vững, liền vòng tay ôm chặt Nhạc Nhạc. Do bối trước mặt có nhiều người, Nhạc Nhạc không thể để nàng phát xuất âm thanh kiều mị, bèn ôm khuôn mặt nàng, tiếp tục nút chặt cái miệng nhỏ xinh, không cho nàng phát xuất âm thanh kiều mị.

(Đoạn này có tình dịch thoáng một chút, tránh dùng những từ ngữ "nặng nề sắc máu" ..., cảm ơn các bạn thông cảm, nhiều cái tự hiểu + liên tưởng hay hơn, thân)

Nhạc Nhạc ngầm dùng bí thuật, vận lên những rung động kịch liệt, khiến Tiểu Chi cảm nhận trong dũng đạo thoải mái vô cùng, mỗi rung động làm vùng đất mẫn cảm đầy bí ẩn đó dậy lên sự hứng khởi, khoái hoạt. Sâu bên trong dũng đạo, một luồng khí thủy âm nóng từ trong lướt ra không cách gì khống chế. Toàn thân không chú ý cứ nhịp nhàng lắc lư, niêng mở lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh, nhãn lệ hạnh phúc long lanh khóe mắt. Cùng với dòng nước xuất ra, nàng cảm thấy cõi lòng xao xuyến, bồng bênh như từ dưới nước vút lên trời cao, trên trời có một đám mây lớn còn mình đang vùng vẫy bơi lội trong đám mây, vĩnh viễn không thể ngã xuống, cũng vĩnh viễn không muốn rơi xuống, có cảm giác như mình đã chết, lại dường như biến thành thần tiên cùng khoái hoạt.

Đám nữ nhân cùng bàn với Tiểu Chi đương nhiên minh bạch biểu tình của nàng có hàm nghĩa gì. Biểu tình đó chỉ có thể biểu hiện cho việc đạt tới đỉnh ngọn sóng cực khoái, cực hoạt, khiến chúng nhân chỉ biết nuốt nước miếng ừng ực, cặp mắt mờ ra lớn nhất có thể, không thể tưởng nổi đó có thể lại là sự thực. Chỉ đến khi Nhạc Nhạc vươn ra trao cho vài nụ hôn, mới có thể khẳng định được tư vị, cảm giác tuyệt mỹ, để lại trong lòng tam nữ một khát vọng sâu sắc, cuồng liệt, khiến họ quên đi cả không gian, thời gian.

Tòa lầu đột nhiên yên lặng như tờ, chỉ trừ một người không hiểu chuyện gì diễn ra chính là gã Bảo Phụng đang rơi vào trạng thái mê đắm, kỳ dư những người khác đều dán mắt vào Nhạc Nhạc và Tiểu Chi, một số người rõ ràng minh bạch đó là phản ứng của việc lên tới cao trào, ghê thật! Một số người

lại không biết biểu tình đó là gì, chỉ biết giương mắt nhìn gương mặt mê đắm, ngập tràn hạnh phúc của Tiểu Chi thực sự đang long lanh nhẵn lẹ, thân hình run rẩy, thật là mê hoặc!

Nhạc Nhạc thấy mục đích đã thành công mỹ mãn, nhẹ nhàng thức tỉnh Tiểu Chi khỏi đợt cao trào, giúp nàng kín đáo mặc lại quần trong, quần ngoài, rồi tự mình cũng kín đáo kéo lại chiếc quần gấm thêu kim tuyến. Tiểu Chi toàn thân mềm nhũn vô lực, không thể trở mình, ngồi mặt kề mặt trong lòng Nhạc Nhạc, cất giọng nhu mì: "Công tử, hãy đưa thiếp đi cùng, thiếp thực ra là một cô nương của kỹ viện, được Bảo Phụng dùng năm ngàn hai trăm lượng chuộc thân ra. Thiếp cũng có chút vốn, sẽ hoàn trả lại hân để được công tử mang thiếp đi cùng, được không. Có là nô bộc hay tì nữ thiếp cũng cam tâm tình nguyện! Công tử...".

Thấy Nhạc Nhạc có vẻ do dự, nàng vòng đôi tay ngọc trắng muốt thanh tú quanh cổ hắn, thống khổ hôn Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc giúp nàng lau đi những giọt nước mắt nói: "Ta không quản năng trước đây đã làm gì, chỉ cần nếu là nữ nhân của ta thì nhất định phải nghe lời ta, cũng không cho phép cùng nam nhân khác tương hảo. Bằng không ta không thể với nàng ở cùng. Đó là quy định phải theo, nàng nếu đồng ý, ta đưa nàng đi cùng!"

Tiểu Chi nghe xong thật đại hỷ, không ngờ điều kiện lại chỉ có vậy, nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ, gật đầu toét miệng cười sung sướng: "Ha, đa tạ công tử, thiếp đồng ý, thiếp đồng ý! Tiểu Chi cao hứng quá!".

Thanh âm tràn đầy hưng phấn của nàng thật lớn, cuối cùng cũng thu hút mục quang của Bảo Phụng quay lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Chi từ trong bao phục của mình, lấy ra một xấp ngân phiếu, rút ra đúng một vạn hai ngàn lượng, số ngân phiếu còn lại đặt vào tay Nhạc Nhạc. "Công tử trước tiên cầm giúp thiếp cái này!". Tự nhiên nhận một đồng tiền, Nhạc Nhạc cười khổ, không làm khác được đành cầm giúp nàng cho vào trong bao phục, mang theo mình rồi cất bước theo sau nàng.

Bảo Phụng về như cũng đã minh bạch được đôi chút, chỉ nghe Tiểu Chi nói: "Bảo công tử, cảm tạ huynh đã chuộc thân cho thiếp. Đây là một vạn hai ngàn ngân lượng, trả lại huynh tiền chuộc thân. Thiếp sau này đi theo vị công tử đây, xin hãy nhận lấy!"

Bảo Phụng sắc mặt trắng bệch, nửa ngày sau mới lúng túng cười nói: "Tiểu Chi à, nàng đã muốn cùng Vương công tử đây, ta cũng không ngăn cản nàng. Số tiền này ta cũng không cần. Nàng đã phụng bồi ta vui vẻ trong sáu bảy ngày qua, hắc hắc, cũng đáng đồng tiền bát gạo!"

Tiểu Chi sắc diện đỏ hồng lan tới tận mang tai, lo sợ nhìn Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc gật đầu tỏ vẻ khích lệ nàng, trong lòng không còn cảm thấy lo lắng nữa, chuyển qua cảm hận Bảo Phụng, băng lĩnh nói: "Ta cũng không muốn thiếu nợ ai, vì thế mời Bảo công tử nhận lấy!", nói xong ném tập ngân phiếu vào người Bảo Phụng, chuyển thân tới cạnh Nhạc Nhạc, ôn nhu nói: "Công tử, bao phục để Tiểu Chi tự mang, huynh hãy ngồi nghỉ ngơi, để Tiểu Chi được phục thị huynh!", thanh âm ngọt ngào kiều mị, trong đó chứa đựng siết bao tình thâm, ái luyến như quán lấy thân hình Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cảm thấy tâm tình rất tốt, cười nói: "Đa tạ Bảo công tử bỏ qua không chấp, ta thật chẳng khách khí, oa, đồ ăn đã tới rồi, chén thôi", mọi người không lý gì tới Bảo Phụng nữa, tiếng nói cười vui vẻ lại vang lên không ngừng.

Nhạc Nhạc đang một mình nhàn nhã đi dạo, vô tình nghe thấy từ bên trong có tiếng cãi cọ nhau, tiếng cười sắc nhọn, tiếng khóc kỷ quặc liên miên không dứt. Một lúc sau thấy Bảo Phụng nhếch nhác đang dẫn tam nữ sắc diện ai oán li khai Vọng Giang lâu, nhìn Nhạc Nhạc vừa giận vừa sợ, không hiểu tại sao đám nữ nhân không còn bị mình mê hoặc nữa, cũng không hiểu tại sao chỉ sau đám câu ba điều mà người đẹp quyến rũ nhất trong số bốn nữ nhân của mình là Tiểu Chi lại không đi theo, lại càng không hiểu nổi vì sao tam nữ còn lại trên mặt đầy vẻ bi thương ai oán, nhìn hắn thì lạnh lùng xa lạ!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Hoàng Thành (Thượng)

Phúc tại hồng, vận tại khí - Cầu niên cát tường, bách niên lâu

Lúc đến độ ngang, Quan Thái cùng Nhạc Nhạc phân khai đường đi. Quan Thái đi theo đường thủy đi về hướng tây nam đến Nam Lăng. Nhạc Nhạc đưa cho hắn năm ngàn lượng bạc, Quan Thái chỉ cười nói: "Cám ơn người, Nhạc Nhạc. Sau khi ta tìm được sư tỷ, nói rõ ràng mọi chuyện, ta sẽ đến hoàng thành tìm người. Nhạc Nhạc cười nói: "A, tốt, vắng đi người việc bảo tiêu này ta còn không quen, đi đường cẩn thận". Quan Thái vẫy tay chào tạm biệt Nhạc Nhạc cùng chúng nữ, đứng ở cuối thuyền mãi đến khi biến mất cuối con nước.

Nhạc Nhạc bao toàn bộ khoang thuyền, đưa cho thuyền gia(chủ thuyền) một trăm lượng bạc. Thuyền gia cao hứng mắt sáng bừng, những nếp nhăn ngăm đen tầng tầng lớp lớp cũng dần ra không ít. Chúng nữ ngồi trong khoang thuyền nói chuyện cười đùa vui vẻ. Nhạc Nhạc không thích ngọt ngào, đi ra bồi tiếp thuyền gia nhàn đàm.

Thuyền gia thấy Nhạc Nhạc thích thú với cảnh sắc xung quanh, cười nói: "Công tử gia lần đầu đến Giang Ba sao. Hàng năm khách du ngoạn qua đây rất nhiều, khúc Giang Tây liền với Hoàng Sa Quan, phía đông giáp với Mộng Giang, kéo dài đến biển Lam Loan, đã nuôi sống không ít người".

Nhạc Nhạc cười nói : "Thuyền gia, sao lại có người gọi nó là Ly Nhân Hà, có người gọi nó là Ly Nhân Giang?"

nl.Thuyền gia cười nói : "Công tử gia có chỗ không biết, chúng dân địa phương chúng ta từ thời tổ tiên, nơi này gọi là Li Nhân Giang. Bởi vì từ lúc Phong Nguyệt Quốc lập nước đến nay, do hoàng thành đứng đầu đô thành, mỗi lần xuất chinh, đều có vô số phu thê thanh xuân chia lìa. Nam nhân chết trận nơi sa trường, phu thê từ nay về sau âm dương cách biệt. Mặt nước bình lặng kia trở thành nơi chia cắt những đôi tình nhân nam nữ. Tự nhiên có người gọi nó là Li Nhân Hà"

(Ở Trung Quốc, Giang và Hà đều nghĩa là sông nhưng phân theo địa lý từng vùng mà gọi. Người phương nam gọi là Giang còn người phương Bắc gọi là Hà. Con sông này ở phía nam nên gọi là Li Nhân Giang, song nó cũng là nơi chia lìa các cặp vợ chồng ở Phong Nguyệt Quốc(phương bắc) nên tự nhiên có tên khác là Li Nhân Hà).kien

Nhạc Nhạc gật đầu, có chút thê lương nói : "Nơi này oán khí nặng nề, trên mặt nước cũng có rất nhiều giấy tiền cùng tế văn, Li Nhân Hà cũng xác đáng như tên gọi của nó vậy"

Thuyền gia cũng đồng cảm thờ dài : "Đúng vậy, hàng năm vào quý tiết(vào ngày rằm tháng 7) mực nước sông này đều dâng cao. Nghe nói nước mắt cùng tiếng khóc than nơi đây truyền tới tận hoàng thành. Người xem, trên thuyền lớn đằng kia chẳng phải đang có phụ nhân tế bái đó sao?"

Nhạc Nhạc nhìn theo hướng ông ấy chỉ, quả nhiên thấy một chiếc thuyền lớn, đầu thuyền cắm một lá hoàng kỳ, trên đó có một chữ "Mộc" rất to. Đầu thuyền có một thiếu phụ áo trắng, dung nhan âm đậm, trong tay phảng phất một chút vàng mã cùng giấy tiền. Chỉ tiếc khoảng cách quá xa, Nhạc Nhạc cũng không thấy rõ dung mạo, chỉ thấy nàng phong tư dụ nhân, vóc dáng xinh đẹp

Nhạc Nhạc hỏi : "Phu nhân kia là người thế nào? Tại sao trên đầu thuyền lại có một lá chính hoàng kỳ?"

Thuyền gia ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi : "Có phải trên có có chữ Mộc không?"

"Đúng vậy"

Thuyền gia lại lắc đầu, thương xót hồi lâu mới nói : "Ai, Đó thật là một thiếu phụ đáng thương lắm. Kết hôn được ba ngày, trượng phu đã phải đi Hoàng Sa Quan kháng địch. Vì yểm hộ cho tướng sĩ dưới tay, chết trận tại sa trường. Trượng phu của nàng chính là võ tướng Mộc Đào nổi tiếng của Phong Nguyệt Quốc. Sau khi Mộc tướng quân chết, tướng sĩ được hân cứu tự nguyện từ bỏ quan tước, cam tâm đến Mộc tướng phủ làm một gã hộ vệ bảo hộ cho Mộc phu nhân. Mộc phu nhân thực sự si tình, trượng phu mất năm nàng mười bảy tuổi, cũng không muốn cải giá. Có không ít quý tộc theo đuổi nàng, nhưng nàng chưa từng động tâm. Cũng có không ít thái hoa tặc tư tưởng đến sắc đẹp của Mộc phu nhân, muốn lên lút đêm tối chiếm hữu nàng, bất quá mỗi lần đi thái hoa, ngày hôm sau thì thể đều treo ở cổng thành thị chúng. Chuyện xưa này của nàng cũng là từ hoàng thành truyền đến, nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Ai,thật là hồng nhan bạc mệnh

Thuyền gia thấy Nhạc Nhạc cúi đầu trầm tư, bởi hân bi thương thay cho Mộc phu nhân, cũng không nói nữa. Nhạc Nhạc thầm nghĩ : "Mộc phu nhân trường kỳ xinh đẹp quyến rũ , lại có Mộ Dung Kỳ nhu mỹ, có Vô Song yêu mị, có Lạc San đầy đặn, lại có cả Nhượng Tuyết nhiệt tình"

Nhạc Nhạc trầm tư suy nghĩ, đến khi thuyền cập bờ mới bị chúng nữ đánh thức. Chúng nữ cười duyên dáng, tựa như bướm ngày xuân, từ mộc thuyền bay lên bờ sông. Chỉ có Tiểu Chi không có võ công, cẩn thận đi trên ván gỗ, bị tụt lại ở phía sau, thập phần lo lắng. Nhạc Nhạc thấy thế, cười ôm lấy nàng hỏi : "Tiểu Chi sao lại lo lắng như vậy, không phải sợ ca bỏ lại nàng chứ?" Tiểu Chi đột nhiên bị ôm lấy, duyên dáng kêu to một tiếng, nhắm nghiền hai mắt lại, thấy người ôm lấy mình là Nhạc Nhạc, trong lòng say đắm khôn tả, lại có chút lo lắng nói : "Công tử, Tiểu Chi làm sao dám để chàng ôm lấy, đừng làm cho các phu nhân nổi giận với thiếp"

Nhạc Nhạc hôn nàng một cái cười nói : "Mặc dù trong tim ta không có khả năng đối xử với các nàng giống nhau, nhưng các nàng trong ta đều có địa vị giống nhau, không phân cao thấp. Nàng cũng không cần lo lắng các nàng ấy sẽ khi dễ nàng, bởi ta không cho phép trong nhà có người đảo loạn chuyện xấu, biết không? Nàng cũng là tiểu phu nhân của ta"

Tiểu Chi cảm động rơi nước mắt nói : "Cám ơn công tử, Tiểu Chi rất cao hứng. Hay chàng coi thiếp như nha đầu để chàng sai bảo đi. Thiếp rất vui được hầu hạ chàng"

Nhạc Nhạc ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nhảy vào giữa chúng nữ, cười nói : "Tiểu Chi không có võ công, các nàng về sau nên trợ giúp cho nàng ấy, nàng ấy đi theo ta, cũng là tỷ muội của các nàng"

nl.Chúng nữ biết quy củ của Nhạc Nhạc, cười nói : "Người ta ngồi thuyền khó chịu, nhất thời cao hứng nên để muội ấy lại phía sau. Hi hi, chúng thiếp sẽ quan tâm đến muội muội này"

Tiểu Chi hạ xuống đất, thi lễ nói : "Tiểu Chi đã tạ các vị tỷ tỷ, Tiểu Chi sau này sẽ theo hầu các vị tỷ tỷ"

"Ca, mũi máu tươi ghê quá,bên kia còn có thi thể này". Mộ Dung Kỳ như rồng cái mũi sảng giọng

Nhạc Nhạc thấy tử thi nọ quần áo có chút quen mắt, xé mở bộ y nơi bả vai hân, quả nhiên lộ ra màu cỏ non xanh biếc. "Dã thảo"(cỏ dại - tên một tổ chức sát thủ) Nhạc Nhạc nói "Tiểu Kỳ không thích máu, ở lại chiếu cố Tiểu Chi. Chúng ta lên trước xem"

Cách mấy trăm mét phía trước có mười tám cỗ thi thể, trên mình tử thi mang hai loại vết thương, một do đao sắc, một do răng cưa. Nhạc Nhạc đột nhiên nhớ lại hình thù kì lạ của cây Hồ Xi Dao của hắc y thiếu niên cô đơn lãnh khốc đó. Tiếng đánh nhau vọng từ phía trước đến. Đi lại gần một chút, quả nhiên thấy hắc y thiếu niên nọ vừa chạy vừa giết, tạo thành một dãy thi thể. Nhạc Nhạc lộ ra nụ cười thường lãm.kien

Ở sau hắc y thiếu niên là hơn ba mươi sát thủ. Thiếu niên nọ thấy đoàn người Nhạc Nhạc đứng ngăn trở đường hắn, quát lên "Người ở trên đường, tránh ra". Nhạc Nhạc cười to, lời này dường như là rất quen thuộc. Chẳng phải chính mình cũng đã nói như vậy sao. Thái Vân ở bên cạnh cười nói : "Ca, người này nói giống như chàng, chúng ta giúp hắn đi". Nhạc Nhạc cười nói : "Nàng nhớ lời ta nói chứ?" "Đương nhiên, từng lời ca nói, ta đều ghi nhớ trong tim. Ca, ta thích giết người, nhất là cỏ dại. Đêm nay chàng thưởng cho ta nha"

Thái Vân y phục năm màu rực rỡ bay phấp phới, nhảy vào giết cỏ dại. Nàng vừa nhảy đến giết người, Nhạc Nhạc nói : "Ta cũng thích giết cỏ dại, các nàng có đi không?"

Kỳ nữ ngoại trừ Tiểu Chi cùng Mộ Dung Kỳ, tất cả đều gật đầu đồng ý. Ngay cả Dương Mai, Dương Hạnh cũng đi theo náo nhiệt. Nhạc Nhạc cười nói : "Tiểu Mai, Tiểu Hạnh ở cùng Tiểu Kỳ, những người khác theo ta, Sát! "

Hắc y thiếu niên vừa giết vừa la lên : "Người sao lại giúp ta?"

Nhạc Nhạc hô lên : "Ta nào giúp người, là ta giết người"

"Bọn họ là cỏ dại, chọc vào rất phiền toái. Người đi đi"

Nhạc Nhạc nói : "Ta thích giết cỏ dại, là sở thích của ta, giống như ta thích mỹ nữ vậy"

Hắc y thiếu niên không nói gì. Hồi lâu sau mới đáp : "Ta cũng thích giết cỏ dại, chỉ bất quá cỏ dại cũng thích giết ta, bởi ta đã giết hơn ba trăm tên cỏ dại, ha ha"

Nhạc Nhạc thích thú nói : "Ta nghĩ người sẽ không cười vui về nữa đâu. Nếu người cười với phụ nữ, nàng ta sẽ trói đánh lấy người cả đời"

Hắc y thiếu niên lại nói : "Nếu là ta cười với nữ nhân của người thì sao?"

Nhạc Nhạc quát : "Ta nhất định sẽ chặt đầu người trước, ha ha"

Hắc y nhân sau khi giết cỏ dại cuối cùng nói : "Ta là Bách Lí Hoan, người là Vương Nhạc Nhạc, ta nghe sự tình về người đã lâu"

Nhạc Nhạc cười nói : "Ta là người có danh tiếng sao?"

"Hắn là rất nổi danh rồi. Trước tiên là đoạt người trong bữa tiệc mừng thọ của Vu thế gia, sau đó trên lôi đài giết hộ pháp Thanh Nhân Thư Sinh của Vạn Lí Minh, toàn diệt Song Hà Bang, hí lộng Phách Vương Kiếm, chỉ cần ai làm bất kỳ việc nào trong đó cũng đủ nổi danh rồi"

"Nổi danh không phải việc ta hy vọng, có nhiều chuyện là bất đắc dĩ, chỉ cần ta cao hung, không quản người khác nói như thế nào"

Thái Vân nhảy đến ôm lấy Nhạc Nhạc cười nói : "Ca, ta giết chín người, lợi hại không." "Ta giết ... " "Ta cũng giết".

Hắc y thiếu niên nhìn mấy kỳ nữ, chỉ lắc đầu nói : "Ta đi trước, gặp lại ở hoàng thành"

"Không đi cùng nhau sao?"

"Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa, chỉ e không nhận được nụ cười với mấy người đàn bà của người". Thiếu niên vừa nói đã biến mất tại phương xa

Nhạc Nhạc nhìn bóng lưng cô độc mà quật cường của hắn, lắc đầu nhỏ giọng than. Giang Tiểu Vi nói : "Ca, ta hiểu được thiếu niên kia rất cô đơn, rất muốn kết giao bằng hữu. Chỉ là e sợ cái gì đó ... Chẳng lẽ hắn có kẻ thù rất cường đại sao?"

"Có lẽ vậy, chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hoàng Thành (Hạ)

Hoàng Thành

Đi qua Lạc Thành chỉ thấy được vẻ hùng vĩ tráng lệ, có thấy được hoàng thành mới biết được cái uy nghiêm khí phái của đô thành. Tường thành cao trên mười trượng, cứ ba bước có một lính gác, mười bước có một vệ sĩ, thân mang Kim Khải Giáp, lạnh lùng trang nghiêm. Trên quan đạo, xe ngựa của quý

tộc đi như nước chảy mây trôi, Tuy không rộn ràng và huyền ảo như Lạc thành, nhưng đầy phồn thịnh, xa hoa. Ngay cả người đi đường cũng ăn vận tinh xảo, mỹ lệ. Kẻ giàu sang ở chốn kinh kỳ, câu đó tịnh không sai

Nhạc Nhạc vẫn nhớ kỹ lời Lạc San nói, muốn hẳn lúc đến hoàng thành, tốt nhất trọ tại Phong Nguyệt khách điếm. Cho dù bên ngoài có xảy ra phiền toái, nơi này cũng không ai tới náo loạn. Nhạc Nhạc cũng biết ở hoàng thành các thế lực phức tạp, càng ít phiền toái càng tốt. Sau khi hỏi thăm người đi đường, đi qua mấy con phố đông đúc, rốt cục cũng tìm được Phong Nguyệt khách điếm

Vào trong Phong Nguyệt khách điếm, không khí ở đây so với Lạc thành cũng không có nhiều khác biệt. Nhạc Nhạc cảm thấy rất thoải mái. Tám người, chỉ cần lấy hai gian thượng phòng cũng đủ. Nhạc Nhạc chia chúng nữ ra làm hai nhóm, cho nên chỉ cần hai gian phòng cũng đủ rồi. Chúng nữ đương nhiên cũng không có ý kiến

Đêm đến, sau khi Nhạc Nhạc an bài cho chúng nữ xong xuôi, lặng lẽ rời khỏi Phong Nguyệt Khách điếm, bay đến một cao lâu trên tường thành, từ đây dùng toàn lực nhảy ra phía ngoài tường thành, nhanh như tiễn đã bay xa hơn mười trượng. Thủ vệ trên thành bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một đạo bạch quang vô tung vô ảnh xẹt qua. Nhạc Nhạc sau khi bay ra ngoài thành, trực chỉ hướng Từ Minh Sơn mà đi. Chợt nghe phía trước vang lên tiếng phật chung (tiếng chuông báo nguy khẩn cấp trong chùa), bất giác thấy lo lắng chạy nhanh lên đỉnh núi. Chỉ thấy một tòa kim bích phật tự hiện ra trước mắt, mang tên "Tâm Phật Tự"

Nhảy một bước lên nóc nhà, đã thấy ở đại viện trong chùa đang đánh nhau, tám vũ tăng trắng niên tay cầm trường côn vây quanh một hắc y nhân bịt mặt. Người này mặc dù che mặt, nhưng y phục dạ hành bó sát trên người nàng đã hiển lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, mặc dù bị tám tăng nhân vây quanh nhưng tịnh không hoảng hốt chút nào, thân pháp nhanh như chớp mang theo tàn ảnh du đấu trong cơn trận. Nàng cầm trong tay Trường Thứ Dao. Nhạc Nhạc đã gặp qua cây đao này, chính là vũ khí đặc hữu của "Luân Hồi" sát thủ. Nữ tử này thân thủ so với Nhạc Nhạc không phân cao thấp. Nhạc Nhạc trốn ở trong góc lặng lẽ tán thưởng. "Àn, võ người cũng không sai, cặp móng tròn trịa, đầy đặn như Lạc San, không biết cảm thụ thế nào? Hắc hắc, đao pháp nọ thật độc ác, gian đơn, một chút hoa chiêu cũng không có. Đao pháp cứng ngạnh như của Tiểu Vi, Toàn Giới đại sư sao lại phiền nhiễu nữ tử này, hoa hoa thượng này cái gì cũng không kiêng kị. Con mẹ hán, pháp danh là Toàn Giới, so với sư phụ ta còn không biết xấu hổ hơn. Bất quá, nếu không phải nguyên nhân này, sư phụ ta sao lại kết giao bằng hữu với hán

Tám vũ tăng cũng không đơn giản, phổ hợp nhịp nhàng, liên miên như nước. Hắc y nữ tử võ công tuy cao, song cũng không thể trường đấu, động tác dần chậm lại. Tuy vậy vẫn tồn tại nhiều tiềm ẩn như trước, có thể thấy thân pháp của nàng cực kỳ nhanh nhẹn. Nhạc Nhạc thầm nghĩ : "Tám hòa thượng hỗn đản này, chiêu số không chứa sát ý, có thể chỉ muốn bắt sống nàng. Hắc hắc, không thể để Toàn Giới đại sư bắt nàng, lão tử trước hết giao hòa một phen

Nhạc Nhạc cảm Truy Tâm Kiếm trong tay, hú lên quái dị, thân kiếm màu đỏ phát ra quang mang dài mười trượng, đâm thủng trời đêm, quát : "Hòa thượng mau tránh ra, để ta thu thập nàng, tránh, ta không thể thu chiêu". Một kiếm công về nữ tử này, rõ ràng là bỏ về phía các vũ tăng. Mấy tăng nhân kinh sợ, trận pháp đề lộ ra cửa tử. Hắc y nữ tử thân ảnh chợt lóe lên, thoát nhanh ra ngoài. Nữ tử nọ quét qua người Nhạc Nhạc, một cơn gió nhẹ mang theo hương thơm thoảng qua Nhạc Nhạc, hán thoải mái ngậm lên một tiếng, thấp giọng nói : "Mùi hương thật thơm". Hắc y nữ tử nao nao, phi thân nhanh lên nóc nhà, quay đầu lại liếc nhìn hán một cái, chỉ thấy Nhạc Nhạc che mặt tăng nhân ở phía trước, kêu to : "Oa, ta muốn các ngươi tránh ra, các người lại ngăn trở đường đi của ta, thật là phiền toái. Các huynh đệ, xin hỏi quý tính đại danh là gì?"

Tám vũ tăng biết Nhạc Nhạc cố ý để cho nàng chạy thoát, tức giận đỏ hết lên người Nhạc Nhạc, lập tức vây quanh hán quát : "Để cho tặc nhân chạy thoát, ngươi nhất định là đồng đảng của nàng, bắt giữ hán trước". Nhạc Nhạc cười quái dị nói : "Nhất giới sư phụ vẫn dễ dàng tức giận như thế, ai, người già rồi cũng nên cẩn thận a!"

Một tăng nhân khác cả kinh nói : "Ngươi sao lại biết tên gọi của sư huynh ta, chúng ta chưa từng nói qua cho người khác biết"

"Bát giới à, ngươi vẫn còn ngốc nghếch như vậy, khi nào mới thông minh lên được một chút đây". Nhạc Nhạc lắc đầu

Tám vũ tăng này nhìn thoáng nhau, cẩn thận hỏi "Xin hỏi thí chủ làm thế nào nhận biết được, người có quen biết gia sư không?"

Nhạc Nhạc cười to nói : "Cuối cùng cũng có người thông minh, Toàn Giới đại sư ở đâu?"

"Vương thí chủ đã lâu không gặp, bản tăng ở đây, thỉnh thí chủ vào trong mạn đàm!". Người vừa xuất hiện tuổi gần sáu mươi, bộ râu dài màu trắng, sắc mặt như ngọc, vóc người cao lớn, vừa nhìn đáng vẻ đã biết là một cao tăng đắc đạo, đang hướng Nhạc Nhạc thi phật lễ

Tám vũ tăng đồng thanh hô : "Sư phụ, người này đã thả hắc y nữ tử đi"

"Ai, người xuất gia không nói dối, tám tiểu sư phụ các ngươi sao lại ăn nói lung tung như vậy, là các ngươi ngăn cản đường đi của ta, nhưng lại trách ta. Bỏ đi, ta không cùng các ngươi so đo, Toàn Giới đại sư người cũng đã mời rồi"

Tám vũ tăng thấy sư phụ có chút cười khổ, ý bảo bọn họ không cần để tâm đến chuyện này. Tuy trong lòng cảm thấy kỳ quái, bọn họ cũng không dám hỏi tới, đều trở về phòng nghỉ ngơi

Nhạc Nhạc cùng Toàn Giới đại sư đi vào nội đường, nơi này có tượng phật, pháp khí, hiển nhiên là tịnh phòng của hán. Nhạc Nhạc còn chưa có mở miệng, chợt nghe Toàn Giới đại sư hô lên : "Bà nội nó, ngươi là tên tiểu hỗn đản, lần nào gặp mặt cũng phá đại sự của ta. Nha đầu vừa rồi vóc người không tệ, sau khi bắt được chắc chắn phải chiếm chút tiện nghi. Sư phụ chết dịch của ngươi đâu, hán còn nợ ta một trăm vỏ rượu, lần trước đánh cuộc còn thua ta một bình "Thêu hoa kiếp", cho đến bây giờ còn chưa thực hiện. Ngươi tới vừa kịp lúc, nhanh giao trả đồ lại cho ta". Quay đầu lại thấy sắc mặt Nhạc Nhạc không tốt, hán quan tâm hỏi : "Tiểu tử, sao lại như vậy, sẽ không phải vì nữ nhân bị cướp đoạt đi chứ. Không vấn đề, cái cũ không đi thì cái mới không đến, ngươi xem ta, cả đời phong lưu, nhưng bên người lại không có lấy một người con gái, ung dung tự tại, so với sư phụ của ngươi tốt hơn không biết bao nhiêu. Đều không bị đánh gãy, tiểu đệ đệ cũng không bị người ta cắt đi, ngươi nói xem có tốt không? Oa, ngươi đừng rơi lệ nha, ta

mới rầy la một hai câu thôi, cả ngày không ai bồi tiếp ta nói chuyện, ta rầu muốn chết, mỗi ngày đều phải giảng kinh cho quý tộc... Ai? Ngươi như thế nào lại như vậy, không phải lão quý đã chết rồi chứ?"

Nhạc Nhạc bị thương gập đầu, hồi lâu mới nói: "Sur phụ bị đệ tử của Hoa Cốc bắt đi, tại Lạc thành lại bị Vạn Lý Minh cầm giữ. Ta lúc ấy võ công kém cỏi, không cứu người ra được, người đã chết rồi!"

"Ai, là ai giết, lão tử nhất định làm thịt hắn. Hiền chất đừng khóc nữa, chúng ta uống mấy chén, rồi từ từ nói đến!". Toàn Giới đại sư lộ vẻ bi thương, từ mặt sau tượng phật lấy ra một vỏ rượu nói: "Đây chính là 'Bách Thảo Nhưỡng' ngâm đã mười năm, nếu không phải thấy ngươi đã mất sư phụ, ta cũng không nỡ cho ngươi uống đâu". Nhạc Nhạc bị thương là thật, nhưng khóc chỉ là giả. Hắn sợ Toàn Giới đại sư hỏi đến phiên tới hắn gây ra, cho nên chính mình ủy khuất một chút, Toàn Giới quả nhiên rút lui. Nhạc Nhạc kính hắn ta một chén nói: "Sư phụ bị hộ pháp của Vạn Lý Minh giết chết, Ngày ấy ta suýt chết với hắn, đột nhiên hiểu được giết hắn thật quá dễ dàng, phải chơi đùa rồi mới giết!"

Toàn Giới hạ chén rượu xuống nói: "Năm đó hoạt động cùng với sư phụ ngươi thật sự là rất thoải mái. Sau này hắn gặp chuyện không may, ta cũng xuất gia làm hòa thượng. Ai, nếu không phải hắn quấy rầy phu nhân của Tư Đồ Nghiệp chắc sẽ không như thế!"

Nhạc Nhạc có chút giật mình nói: "A, ông ấy vào Tư Đồ phủ, lén lút với lão bà của Tư Đồ Nghiệp phải không?"

Toàn Giới cười to nói: "Nguyên lai hỗn đản này không nói cho ngươi à, ha ha. Đương nhiên đã đắc thủ, chỉ là bị người phát hiện, Tư Đồ Nghiệp mời sát thủ truy sát, vận dụng tất cả lực lượng trong tay, khiến sư phụ ngươi thành hình dạng như vậy, đến lúc ngã gục xuống ngất đi mới giữ lại được một mạng!"

Hắn lại đứng dậy, lấy từ sau kệ kinh phật ra một miếng thịt bò nói: "Thiếu chút nữa đã quên mất, gần đây bởi Nguyệt Thần binh pháp mà não loạn không ít, khiến ta không rời đi được, ăn cũng khó khăn".

"Sau này thì sao, Tư Đồ phu nhân sau này thế nào?" Nhạc Nhạc lại hỏi

"Không biết chính xác, chỉ nghe nói Tư Đồ phu nhân sau khi vừa sinh nữ nhi, liền không có tin tức. Biết được việc này chỉ có mấy người, những người khác đều bị giết người diệt khẩu. Tư Đồ Nghiệp bây giờ tự phong nhiếp chính vương, uy phong hiển hách. Mỗi lần cùng tiểu hoàng đế ra ngoài, đều đội kim quan (mũ vàng). Nhưng ta thấy bộ dạng hắn như vậy không khỏi nực cười, cảm thấy kim quan đó chỉ là một cái mũ xanh mà thôi, ha ha (ở Trung Quốc, khi nói đến một người bị chụp mũ xanh lên đầu là nói người đó có vợ ngoại tình, tương tự như bị cấm sùng ở Việt Nam)"

"Sát thủ Luân Hồi đến đây hôm nay đến nơi này của ngươi để làm gì? Không phải ngươi trêu chọc người ta chứ?" Nhạc Nhạc cười nói.

"Hắc, cũng bởi Nguyệt Thần binh pháp. Mấy ngày trước ta ở trong hoàng thành. Sau cùng do một người của Kim Tiền Bang tại Cổ Ngoạn điểm hoa mua một cái hộp ngọc mà ai cũng biết là Nguyệt Thần binh pháp, bị người ta tra xét ra, Kim Tiền Bang hơn trăm nhân mạng bị người giết sạch. Người nọ gặp ta trên đường, nói muốn tặng ta vật này. Nói xong hắn chết, lưu lại vật này cho ta. Tin tức không biết thế nào lại lộ ra ngoài, mấy ngày nay bốn tự huyền nào không ít. Bà nội nó, sao hắn lại phiền ta như vậy, uống đi!"

"Nguyệt Thần binh pháp, như thế nào lại ở trong cái hộp ngọc này?" Nhạc Nhạc ngạc nhiên nói

Toàn Giới đi động một pho phật tượng, bên dưới có một tấm thạch bản, nhẹ nhàng nâng tấm thạch bản lên, bên trong có hai cái tay cầm, lay động nhẹ nhàng hai tay cầm đó vài cái, từ bàn rượu bên cạnh, một khối thạch bản nhỏ bật ra. Di chuyển khối tiểu thạch bản sang một bên, bên dưới là một hộp gấm. Hắn mở hộp gấm ra, lấy ra một khối ngọc vuông trong suốt, to chừng hai bàn tay, ở trên có chữ Nguyệt Thần binh pháp. Nhạc Nhạc cười quái dị nói: "Nhìn xem nào, có phải đồ giả mạo không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tật hỏa (Lửa giận)

Hoàng Thành

Toàn Giới cười quái dị nói:

- Thực là không biết tên quý chết tiết kia đã giáo huấn ngươi cái gì, Nguyệt Thần binh pháp thế nào mà lại không biết, lại đây, để bản Đại Sư kể cho ngươi nghe! Nguyệt Thần chủ sát, trên khối Phụng Ngọc này vào mùng 6 tháng 12 theo lịch của Thiên Nông hàng năm thì mới có văn tự xuất hiện, thấy được ánh trắng lúc bình thường, thì xuất hiện những tia hồng quang, hơn nữa mỗi lần xuất hiện, chỉ có một người nhìn thấy được, sau khi xem xong thì nó tự động khôi phục lại nguyên trạng và chỉ có thể đợi đến năm sau mới xem tiếp được thôi.

Nhạc Nhạc nghe hết nửa ngày, mới nói:

- Quả nhiên là đáng chú ý, thực không biết hoàng đế sáng lập Nguyệt Thần làm thế nào mà có thể sáng tạo ra được như vậy, thật là vất vả mà, ông muốn xử lý thế nào, đây thực là nguyên nhân của thảm họa, nếu không xử lý ổn thỏa sẽ có người nhận ra ông, thì ông sẽ gặp phiền phức lớn.

Toàn Giới Đại Sư cười nói:

- Hắc, vào cái năm làm việc đó thì ta có đeo mặt nạ, giờ đây mới là chân diện thực, không ai phát hiện được cả, hà hà! Làm sao xử lý việc này cho tốt ư, ta không có ý kiến nào tốt cả, hiền chất* có biện pháp nào tốt hay không?

Nhạc Nhạc thờ dài nói:

- Nghĩ ra sẽ nói cho ông biết, ông có tin tức của Ma Giáo không, ta đến đây chủ yếu là muốn hỏi về việc này!

Toàn Giới Đại Sư sau khi bỏ tảng thư xuống đất, nói:

- Ma Giáo xảy ra rất nhiều sự việc, mỗi một ngày có một trận tiểu đấu, ba ngày lại có một trận đại đấu, riêng tiểu ma nữ kia thì thực là lợi hại, ngày nào cũng làm Vạn Lý Minh thấp thỏm lo sợ, Giáo chủ Chung Vô Nhai và phu nhân Lâm Tổ thì hiện giờ không rõ nơi hạ lạc chắc là đang ở trong Hoàng thành, người hỏi điều này để làm gì?

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ông nói xem ta còn có thể vì cái gì lại quan tâm?

- Nữ nhân? hà hà, người so với lão qui sư phụ người thực lợi hại hơn nhiều, vào thời điểm đó hẳn còn vụng trộm lừa đảo, nghe nói người bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ, cẩn thận kẻ khác đồ mất ghen tỵ, tìm người tiêu diệt, hắc hắc, mỹ nữ lại biến thành tiểu kiều thê của người khác!

Nhạc Nhạc cười khỏ, đáp:

- Quê bói nói ta có thể sống đến chín mươi chín tuổi, cho nên ta sẽ thọ rất lâu, lão hòa thượng ông không cần để ý làm chi.

- Gần đây bên cạnh Chung Nhục Tuyết, xuất hiện một thanh niên cao thủ của Sa Mạc Quốc, nghe nói là rất anh tuấn, sử dụng loan đao, hiền chất cần phải cẩn thận!

Nhạc Nhạc nhíu mày nói:

- Loan đao, lại là loan đao! Ai, tính ra, trời sắp sáng rồi, ta phải trở về, Trong rừng phía ngoài chùa có khoảng mười cao thủ đang giám sát, lão hòa thượng hãy cẩn thận nhé!

- Ha ha, chạy đi đâu được, hòa thượng không thể chạy ra khỏi chùa, hòa thượng ta nếu đào tẩu, việc quản lý chùa này sẽ như thế nào đây, có việc thì cứ tới tìm ta!

Nhạc Nhạc rời khỏi Tự viện, theo con đường nhỏ đi xuống núi. Trời vừa sáng thì đến cửa thành, thành môn cũng đã mở, đoàn xe qua lại không ngừng. Khi hắn trở về Phong Nguyệt khách sạn thì đám nữ nhân còn chưa tỉnh, Nhạc Nhạc kêu đồ ăn sáng, phân chia cho hai phòng.

Sau khi ăn xong, chúng nữ nhao nháo nằng nặc đòi đi dạo quanh phố xá Hoàng thành, những làn gió thơm suốt dọc đường đi, dẫn đến rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, mấy nữ nhân vẫn hồn nhiên không phát giác, trong lúc du ngoạn, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng kêu:

- Kỳ nhi, đã ra ngoài lâu như vậy, tại sao còn chưa về nhà?

Mộ Dung Kỳ vừa nghe thấy, thân hình chấn động, mặt biến sắc trông thật khó coi, quay đầu thấy hai thanh niên mang theo hơn mười tùy tùng, đứng ngay ở phía sau các nàng không xa, Nhạc Nhạc nhíu mày hỏi:

- Những người này là ai?

Mộ Dung Kỳ nhỏ giọng trả lời:

- Đó là đại ca Mộ Dung Khang của muội!

Những người này bước đến, Mộ Dung Kỳ nhìn Mộ Dung Khang bất phục nói:

- Tại sao muội lại phải quay trở về, muội vẫn thích ở ngoài hơn!

Mộ Dung Khang không thèm để ý liếc mắt ngó sang Nhạc Nhạc, càng cảm thấy hứng thú ngắm soi đám nữ nhân xung quanh, rồi mới đáp:

- Kỳ nhi, vị bên cạnh ta đây là vị hôn phu của muội Tư Đồ Vi, lần này ta đến Hoàng thành, là đại biểu cho Mộ Dung thế gia, ấn định ngày hôn sự, sao còn chưa chào Tư Đồ đại nhân một tiếng!

Mộ Dung Kỳ sắc mặt càng khó coi, lo lắng nhìn sang Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc sắc mặt cũng có phần khó xử, trong thâm tâm càng lo lắng, hơi giận

dữ nói:

- Muội không gả cho hần, nếu muốn thì huynh tự mà gả, muội đã nguyện theo Nhạc lang, suốt đời này sẽ không tái giá với người khác nữa!

Nàng ta ngoắc chặt vào người Nhạc Nhạc, ngữ điệu thật kiên định,thình thoảng lại liếc nhìn thần sắc của Nhạc Nhạc. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc cười khỏ, thầm nghĩ: "Kỳ nhi vẫn thường hay nói với ta những chuyện khó hiểu, nguyên lai là vì nàng ta đã có hôn ước, nàng vì sao lại lừa dối ta, sợ ta tức giận, ài, đột nhiên nghe cái tin này, thực sự ứng phó không kịp mà, bất quá, trước mặt hôn phu của nàng, thừa nhận là nữ nhân của ta, Vương Nhạc Nhạc ta còn tức giận làm chi, còn lo lắng làm chi, nữ nhân của ta không ai có thể động đến, không ai có thể cưỡng bách được!

Mô Dung Khang giận dữ nói:

- Hồn lảo, nói năng xằng bậy gì đây, phụ thân đã hứa hôn cho ngươi từ lúc còn nhỏ, sao có thể nói đổi là đổi được, còn không mau xin lỗi Tư Đồ đại nhân ngay! Ha ha, Tư Đồ đại nhân, tiểu muội của ta tính tình có chút quái dị, người đừng để tâm nhé!

Tư Đồ Vi khuôn mặt tái xanh, vốn đã không dễ nhìn rồi, nay lại giận giữ phát nộ, thì càng thêm phần khó coi, nửa ngày sau mới hừ một tiếng:

- Ta còn có thể tức giận gì đây, Tư Đồ thế gia của ta còn chưa cưới được nữ nhân.

Hung hăng liếc nhìn Nhạc Nhạc nói:

- Ngươi là Vương Nhạc Nhạc ư, là người đã đánh Thanh Nhân Thư Sinh của Vạn Lý Minh, Vương Nhạc Nhạc?

Nhạc Nhạc cười nói :

- Xem ra cái tên tiểu nhân đó bị người ta hạ độc chết, nghe những người khác nói, hần là hộ pháp gì đó của Vạn Lý Minh, có thể đúng hần là người mà ngươi nhắc tới, mắt thì đúng là xanh, nhưng không phải ta giết, mà có thể là do chính hần tự ngã chết đấy!

Đám nữ nhân chăm chú nghe Nhạc Nhạc nói đầy hứng thú,khích khích cười lên, Mộ Dung Khang và Tư Đồ Vi ngó người ra, hồi lâu sau mới trở lại bình thường, phát hiện ra được là Nhạc Nhạc trêu đùa bọn họ, không để bọn họ hỏi đáp, nổi giận nói:

- Hừ, ngươi dám hung hăng tại Hoàng thành, hôm nay không tính toán với ngươi, chúng ta đi!

Mộ Dung Khang âm hiểm nhìn Nhạc Nhạc, đồng thời nổi giận quát Mộ Dung Kỳ:

- Ngươi nếu dám làm Tư Đồ đại nhân nổi giận, Mộ Dung thế gia sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, về đến nhà sẽ tính toán với ngươi, Tư Đồ Vi đại nhân là Hoàng thành cấm vệ thống lĩnh, không thể có gì sai sót, sự an toàn tính mạng đám người giang hồ không thể một sớm một chiều có thể so sánh được, ngươi hãy cẩn thận! Hừ! Tư Đồ đại nhân, xin đại nhân hãy đợi tại hạ!

Nhạc Nhạc nắm lấy tay Mộ Dung Kỳ, nói:

- Kỳ Nhi, tại sao đại sự như vậy mà lại không nói cho ta biết, đột nhiên bây giờ nàng lại có vị hôn phu, trong tâm ta rất khó chịu, nói cho ta biết, so với bản thân một mình gánh chịu thì tốt hơn, lại khóc rồi, ha ha, ca ca không thể để cho nàng gả cho người khác, ta cam đoan!

Mộ Dung Kỳ gạt nước mắt nói:

- Ta sợ vào lúc nói ra, thì ca ca sẽ không cần ta nữa, thế nên mới giấu diếm ca, ta chỉ yêu một mình ca, ta sẽ không cưới hần đâu, ta dù chết cũng sẽ không rời khỏi ca ca!

Nhạc Nhạc cảm động nói:

- Ta tin Kỳ nhi, sau này có việc gì thì cứ hãy nói với ta, không được giấu diếm ta nữa, được không? Đi thôi, chúng ta quay trở về rồi nói tiếp, không nên đứng ở trên đường!

Mộ Dung Kỳ gạt đầu, thấy được sự quan tâm của Nhạc Nhạc, không có một chút ai oán, nàng buông lời nổi bất an trong thâm tâm,cùng với chúng nữ, đi theo bên cạnh Nhạc Nhạc.

Vừa vào Phong Nguyệt khách sạn, Yến Vô Song hét lên một tiếng, chỉ vào một cái bàn, ở đó có năm người ngồi, nói :

- Ca, đám bại hoại kia đã từng khi phụ muội, muội nhớ rất rõ, là chúng gây thương tích cho muội, chúng sử dụng loan đao khá lợi hại!

Nhạc Nhạc ngày đó vội vã cứu Yến Vô Song, không thấy rõ ràng diện mạo của bọn chúng, giờ mới có cơ hội dò xét, năm người đều cầm loan đao, so với vết thương trên người Tiểu Vi giống nhau như đúc, bốn tên cao tuổi,còn một tên trẻ tuổi thì khoảng hai mươi, có vài phần anh tuấn, quần áo lộng lẫy, không giống người của Phong Nguyệt Quốc.

Giang Tiểu Vi bất an nấp ở đằng sau của Vương Nhạc Nhạc, không nghĩ sẽ gặp đám người này, nhưng đám người này nhãn quang sắc bén, thấy được Tiểu Vi, gã thanh niên trẻ tuổi nói:

- Vì nhì, thật là đúng lúc, gần đây ta luôn tìm nàng, không ngờ lại gặp ở đây ,mau lại đây ngồi cạnh ta!

Tiểu Vi thần sắc phức tạp, do dự đáp:

- Sa Nhân Bình, chúng ta đã không còn quan hệ, ngươi không cần phải quấn lấy ta nữa!

Trong tim nàng ta quả thực khản trương, nắm chặt lấy quần áo của Nhạc Nhạc, như là muốn cầu chút trợ lực.

Nhạc Nhạc nhìn kẻ này cười quái dị nói:

- Không nghe thấy sao, Tiểu Vi của ta không có quan hệ gì với ngươi, ngươi tốt nhất nên tránh xa, hôm nay nể mặt Tiểu Vi, lần sau xin hẹn tái kiến ngươi, thực là vì Song nhi báo thù, hà hà! Song nhi đừng có giận dữ, chúng ta ăn trước đã, đến đây, ngồi xuống đi!

Sa Nhân Bình lại không biết, vào đêm lần trước không nhìn kỹ dung mạo của Nhạc Nhạc, nghĩ rằng hắn là phú gia công tử, nhìn không ra hắn có võ công, nên đi tới cười nói:

- Vị bằng hữu này, Tiểu Vi và ta chỉ là có chút mâu thuẫn, biết điều thì đừng vướng vào nàng ta, bằng không ngươi sẽ thấy!

Đám nữ nhân của Nhạc Nhạc đều giận dữ, Nhạc Nhạc trước thì bị Mộ Dung Khang làm cho ức chế, nay thấy Sa Nhân Bình cuồng ngạo như vậy, một cỗ sát khí vô hình tán phát trên người thân, giận dữ lạnh lùng nói :

- Ta không cần biết ngươi là ai, thân phận ra sao, nhìn cho rõ đi, nàng ấy bây giờ là nữ nhân của ta, không cần biết trước kia hai ngươi thế nào, nhưng từ nay về sau nàng mãi mãi thuộc về ta! Hãy nhớ kỹ đây, chộc giận ta chỉ có cái chết, đừng có quấy rối ta nữa, cút!

Sa Nhân Bình đại nộ, tại Sa Mạc Quốc chưa có ai dám nói hắn "Cút" cả, ngay cả phụ mẫu đều không dám mắng hắn, "Choang" một tiếng, rút ra thanh bán nguyệt loan đao, giận dữ quát:

- Bỏn công tử sẽ cho ngươi chết trước!

Nhạc Nhạc hôm nay cảm thấy không thoải mái, vừa bị Mộ Dung Khang và Tư Đồ Vi làm cho một bụng hỏa khí, bây giờ lại thêm cái tên vô sỉ kia, muốn tranh đoạt Tiểu Vi, không thể nhẫn nhịn được nữa, Truy Tâm Kiếm rời khỏi vỏ, ánh hồng quang lóe lên, sát khí đại thịnh, khí thế chết chóc đỏ hồng bao phủ lấy Sa Nhân Bình, khí tức tử vong âm hàn lạnh thấu xương, từ dưới lòng đất từ từ xông lên.

Đám thực khách khác, thấy được khí tức hiểm nguy, như chuột nhanh chóng lạng lẽ rời khỏi nội sảnh của khách sạn, chỉ còn có mỗi chương quý nấp tại sau quầy tính tiền, yên lặng quan sát.

Tiểu Vi thấy Nhạc Nhạc thực sự hóa nộ đại thịnh, mặt trắng bệch lúc lắc tay của Nhạc Nhạc, thần sắc hoảng hốt cầu xin:

- Ca, các ngươi đừng đánh nhau, đừng đánh được không? Ta không muốn thấy hắn nữa, chúng ta đi nha!

Sa Nhân Bình bị sát khí của Nhạc Nhạc làm cho sợ chết khiếp, không tưởng tượng được một tên phú gia công tử mặt mũi thanh tú, đáng vẻ thư sinh mà lại có thể có sát khí như thế, lùi về sau hai bước nói:

- Tiểu Vi, nàng thật sự muốn quên ta, thời gian nàng vừa đến Sa Mạc Quốc, là ai đã giúp nàng, là ai chiếu cố cho nàng, là ai dạy cho nàng đao pháp, sao có thể giúp người ngoài khi phụ ta, đừng quên, ta là nam nhân đầu tiên của nàng, còn nhớ hay không?

Nhạc Nhạc từng nghe Tiểu Vi nhắc qua, mơ hồ hiểu được một vài việc, nhưng hiện nghe những lời nói này, cũng tức giận điên cuồng, chứng kiến được biểu tình thống khổ của Tiểu Vi, hiển nhiên chưa thể hoàn toàn có thể quên đi nam nhân thứ nhất của nàng, mặc dù bị hắn bỏ rơi.

Nhạc Nhạc hiện đã hiểu được ganh tị là thế nào, từ lần đầu tiên hắn bắt đầu tiếp xúc với nữ nhân, hắn đã biết dùng khuôn mặt anh tuấn của mình, miệng nói ra những lời hoa ngọc, cộng với Ngự Nữ kỳ thuật, có thể dễ dàng đánh cắp trái tim của nữ nhân, nhưng Tiểu Vi lại khiến hắn cảm thấy đau đớn vì ganh tị, lúc lần đầu nghe nàng kể về sơ sài về nỗi tiếc hận, lúc giao hợp ánh mắt luôn lẫn trốn hắn, do chứa nhiều chưa xốt, rốt cuộc đến hôm nay thì sự ganh tị ấy bộc phát mạnh mẽ, hắn chậm rãi đứng lên, trong lòng tràn ngập ý muốn tiêu diệt Sa Nhân Bình, Sa Nhân Bình lần đầu tiên cảm thấy sợ như vậy, thối lui liên tục mấy bước, đám tùy tùng hộ vệ hắn mang theo cũng nhìn ra có điều không ổn, đều đứng án trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: – Thối địch

"Ca, là ta không tốt, các người ngàn vạn lần không nên đánh nhau, được không? Tiểu Vi cầu xin người, Sa Nhân Bình, người đi nhanh đi!" Tiểu Vi nghĩ chỉ có khuyên một người rời đi, mới có thể giải quyết được vấn đề. Tuy nhiên mấu chốt lại ở Sa Nhân Bình vào thời điểm này không thể buông tha nàng. Hắn là nam nhân đầu tiên của cuộc đời nàng, ba năm cùng chung sống ngọt ngào khó quên. Trong linh hồn nàng hiện lên một chút ảo ảnh, không thể không chế bản thân. Nàng không muốn để cho hai nam nhân vì nàng mà thương tổn lẫn nhau

Sa Nhân Bình mặc dù rất sợ hãi, nhưng đã nhiều năm sống cùng nhau, hắn hiểu rất rõ Tiểu Vi, ôn nhu nói : "Tiểu Vi, ta muốn nói cùng nàng mấy câu", nói xong bước đi.

Tiểu Vi hoảng sợ nhìn Nhạc Nhạc, do dự hồi lâu rồi chậm rãi bước đi. Nhạc Nhạc bỗng chốc nảy sinh cảm giác thất bại, chán nản cho Truy Tâm kiếm trở lại vào bao. Những kỷ nữ bên người hắn không ai dám nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Vi.

Sa Nhân Bình mỉm cười đắc ý, đưa tay muốn nắm lấy tay Tiểu Vi. Nàng thân thể chấn động một chút, cuống quýt lùi lại, tránh khỏi Sa Nhân Bình. Nàng bản thân hiểu được mình rời đi đã khiến cho Nhạc Nhạc tức giận, nếu để hắn nắm tay, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ không lý gì đến nàng nữa. Nàng vẫn nhớ kỹ Nhạc Nhạc từng nói qua : "Ta mặc kệ các nàng trước đây là người như thế nào, nếu quyết định theo ta phải tuân theo quy ước của ta. Nhược bằng có nam nhân nào khác, ta sẽ không lý gì đến các nàng!". Nàng mặc dù không muốn Sa Nhân Bình bị thương tổn, nhưng nàng cũng không muốn mất đi Nhạc Nhạc, hiện tại đang thăm nghĩ cách đuổi hắn nhanh đi

Tiểu Vi gỡ tay hắn ra. Trong mắt hắn hiện lên một ánh nhìn lạnh lẽo tàn độc, lập tức cười nói : "Lại đây, qua bên này nói". Tiểu Vi do dự, liếc nhìn lại Nhạc Nhạc, thấy sắc mặt hắn rất khó coi, lo lắng nói : "Nói luôn ở đây đi"

Mộ Dung Kỳ bên người Nhạc Nhạc nói : "Ca, Tiểu Vi sao còn nhớ đến nam nhân đầu tiên, thật là quá lắm rồi !"

Kỳ nữ đều hưởng ứng, nhất là Yến Vô Song càng tức giận. thiếu chút nữa đã cường bạo nàng, muốn giết chết tên xấu xa của nàng. Thật không ngờ Tiểu Vi đối với nam nhân trước kia lại vì hắn mà cầu khẩn, xin lỗi Nhạc Nhạc

Chỉ có Tiểu Chi thần sắc bất an muốn nói gì đó. Nhạc Nhạc trông thấy thần sắc nàng, thần nhiên nói : "Tiểu Chi có chuyện gì sao không nói"

Tiểu Chi ngẩn ra, cổ lấy dừng khí nói : "Thiếp nói ra, công tử ngàn vạn lần không nên tức giận"

Nhạc Nhạc cười khò, gật đầu nói : "Àn, muốn nói gì thì nói đi, ta chịu đựng được"

"Sự phụ thiếp trước kia có nói qua, tại sao nam nhân tất cả đều thích xử nữ, là bởi vì nam nhân đầu tiên tiến vào cơ thể đàn bà, đều khiến họ cả đời không quên được. Cho dù sao này có gặp được nam nhân nàng thật lòng yêu thích, bất luận người nàng thích sau này vì đại tuấn tử cỡ nào, thân ảnh nam nhân đầu tiên vĩnh viễn tồn tại trong nàng. Cho nên, Tiểu Vi chỉ là" Đám kỳ nữ này mặc dù đều đã thành thiếu phụ, nghe Tiểu Chi nói, cười nhưng vẫn đỏ bừng mặt. Hai tỷ muội song sinh Canh Thập, Đản Đô cũng gật gật đầu.

Nhạc Nhạc mỉm cười với Tiểu Chi nói : "Nàng nói không sai, những lời này ta đã sớm hiểu được. Không ai hy vọng nữ nhân của mình cất giấu một nam nhân khác trong lòng. Đối với các nàng, ta trước kia luôn cho rằng mình rất lợi hại, có thể khiến cho tất cả đàn bà quên hết nam nhân trước kia của nàng, ta thật là cuồng vọng". Vừa nói vừa than thở : "Ta tin tưởng sự lựa chọn của Tiểu Vi, chỉ là ta chưa từng có kinh nghiệm đối với chuyện này, có chút khổ sở thôi"

Tiểu Chi thấy Nhạc Nhạc không hề tức giận, bạo dạn hơn một chút nói : "Kỳ thật nam nhân cũng giống như thế, cũng luôn nhớ đến người đàn bà đầu tiên của mình. Mặc kệ sau này có tất cả bao nhiêu phụ nữ, hắn sẽ vĩnh viễn có một hảo cảm đặc biệt đối với người đầu tiên... A, công tử, chàng cười thật kỳ quái !"

Chúng nữ quả nhiên thấy bộ dạng kỳ quái của Nhạc Nhạc, lập tức hỏi : "Ca, không phải đang nhớ đến người phụ nữ đầu tiên của mình sao. Chúng ta chưa hề nghe nói qua, chàng nói cho chúng ta biết đi"

Nhạc Nhạc vội ho lên một tiếng, không biết nên trả lời như thế nào, thấy Tiểu Vi đã trở lại, sắc mặt có chút bất an, không dám nhìn thẳng vào Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc nói : "Tiểu Vi không có việc gì chứ?"

Tiểu Vi nói với giọng hối lỗi : "Ca, ta không có việc gì. Vừa rồi, vừa rồi cho ta xin lỗi, ta chỉ không muốn để các người đánh nhau"

"Không có việc gì, ngồi xuống ăn cơm đi!"

"Hắn vừa rồi chỉ nói với ta ..."

"Ta tin tưởng nàng, không cần nói ra lý do này"

"Chúng nữ mặc dù có chút trách cứ Tiểu Vi, nhưng thấy Nhạc Nhạc không nói gì, cũng không dám nói lung tung, chỉ là nhìn Tiểu Vi với ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái. Yến Vô Song dứt khoát không để ý tới nàng, cầm cúi ăn, hậm hực nhìn Sa Nhân Bình rời đi

Trong lúc ăn, mọi người đều mang tâm sự, khiến bữa ăn trở nên trầm mặc

Buổi chiều, Nhạc Nhạc tránh né chúng nữ, một mình đi ra ngoài, muốn đến một trạch viện vắng vẻ, xem cáo tin tức của ma giáo hay không. Đến lúc hết ngày vẫn không thu được kết quả gì, trong lòng càng sầu muộn. Chỉ cảm thấy trong bụng hơi đói, nhắm hướng ngã tư đường phồn hoa đi đến. Phía sau

có tiếng xe ngựa vang lên : "Mau tránh ra, mau tránh ra" không ngừng. Người đi đường nhanh chóng tản ra. Khi xe đến gần Nhạc Nhạc có chút trắc trở, một cơn gió thổi đến xe ngựa khiến màn xe bay lên. Một quang mang màu bạc bay về phía hắn, Nhạc Nhạc không vội tránh né, thấy bạch quang nọ không có một chút lực đạo đã thương người, không hề giống ám khí. Hắn dùng chân khí tiếp lấy, vừa tiếp nhận được hóa ra là điệp hoa(*) bằng bạc, chế tác tinh xảo đẹp đẽ, còn phảng phất mùi hương. Hắn nhìn lại cỗ xe thấy từ khung cửa sổ hé ra một khuôn mặt vũ mị hướng phía hắn cười duyên. Nàng xinh đẹp thành thực, thân thể xích lõa đầy nhục dục, mi hàm sắc xuân, hiển nhiên là vừa mới qua hoan hảo.

Những người chung quanh nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, có người khinh thường, có người ghen ghét, có người bỏ đi. Nhạc Nhạc mặc kệ ánh mắt của người khác. Lúc này hắn có thấy qua tư vị của người phụ nữ nọ, loại này là một quý phụ thành thực, hắn chưa từng tiếp xúc quá, tâm thoả động

Xe ngựa vừa rồi đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Mười mấy hắc y thích khách nhắm hướng cỗ xe phóng đến. Nhạc Nhạc thảm thán đáng tiếc, thầm nghĩ mỹ phụ kia chết chắc. Ai ngờ một thanh đao bay ra, một thanh niên đẩy tà khí vọt ra thủ hộ hai bên xe, đối mặt với mười mấy thích khách. Hai xa phu cũng định thân lại, phi thân nhảy đến hai khung cửa sổ, thân thủ bọn họ cũng không kém

Nhạc Nhạc nhìn điệp hoa trong tay, có chút cười khổ, nguyên lai từ trong xe đi ra chính là Bảo Phụng, nghĩ đến người đàn bà phong tao mị chất hắn muốn cùng hoan hảo, trong lòng cảm thấy không thoải mái, thầm nghĩ : "Thật sự kỳ quái, trước kia cùng đàn bà hoan hảo cũng không hề có tâm tính này. Hôm nay rốt cục là như thế nào, đầu tiên là Tiểu Kỳ, lại đến Tiểu Vi, giờ đến thực nữ không quen biết này. Ai, hay là đi giúp nàng một chút"

Bảo Phụng võ công không tệ, nhưng vừa muốn bảo vệ phụ nữ trong xe, lại vừa muốn đối phó với thích khách cường hãn. Cửa xe đã bị phá tổn nghiêm trọng, lộ ra khuôn mặt nữ tử tái nhợt, lệ trào khắp khuôn mặt, thân thể không ngừng run rẩy

Bảo Phụng đã bị năm thích khách vây quanh. Hai xa phu cũng chỉ có thể đối phó với bốn người, còn ba thích khách đã phi thân tấn công về phía mỹ phụ kia. Nàng tuyệt vọng kêu lên một tiếng, sợ hãi nhắm chặt mắt lại. Bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bổng, đã bị người ôm lấy. Thân thể này thật là ấm áp, cảm giác thư thái, thật lòng vĩnh viễn muốn ôm lấy hắn, cũng không hề sợ hãi. Nàng mở to mắt, thấy một thiếu niên xinh đẹp, chính là người đã tiếp nhận điệp hoa màu bạc của nàng, khiến nàng trong lòng mừng rỡ.

Những thích khách này trình độ bình thường, võ công cũng chỉ là hạng nhị lưu. Truy tâm kiếm xuất ra, ba thích khách thì đã có hai bị cản lại còn một mạng quy tiên. Mỹ phụ trong lòng càng thêm sung sướng. Nhạc Nhạc buông nàng xuống, cười hí hí nói : "Tỷ tỷ đẹp quá, chẳng may chết đi ta sẽ bị thương vô hạn". Mỹ phụ này tuy đã có vô số nam nhân tán tỉnh, nhưng không có được một câu mĩ diệu thế này. Nàng vui vẻ nói : "Nếu người thích tỷ tỷ, cầm điệp hoa vừa rồi đến Kim Điệp phủ tìm ta. Ta tên là Kim Điệp!"

Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ : "Nữ tử này quả nhiên sanh ý tùy tiện. vừa gặp mặt đã lớn mật hẹn cùng người xuân tiêu qua đêm, bắt quá đáng về nàng ta cũng không tệ. Có cơ hội nhất định đến". Hắn cười nói : "Tỷ tỷ xinh đẹp mê người như vậy, ta vui mừng còn không kịp, chỉ là phải tắm rửa sạch sẽ đi. Ta ghét mùi nam nhân khác!" Hắn nói xong nhăn tít mày, buông rơi điệp hoa xuống, cũng không liếc lại nhìn nàng, nhảy vào trong đám thích khách quát lên : "Các người tránh ra!"

Bảo Phụng đang cố hết sức giao đấu, nghe Nhạc Nhạc gọi hắn tránh ra, sao có thể không tuân theo. Hai xa phu cũng mau chóng tránh ra. Giữa sân chỉ có mình Nhạc Nhạc, bị chín nhị lưu thích khách vây quanh. Nhạc Nhạc cúi đầu huy kiếm, xuất ra một chiêu Mai Côi Chi Thứ. Một màu tím hoa hồng sáng ngời đẹp đẽ, tựa như thời khắc đẹp đẽ, sáng lạng nhất, hoàn hảo nhất của cuộc đời người phụ nữ. Hoa có gai, gai hoa nhuộm máu. Sắc hoa tàn, đời người cũng hết. Chín người tay nắm lấy ngực, trên ngực phun máu, tính mạng đã trôi đi. Nhạc Nhạc trong lúc mọi người đang si ngốc, phiêu dật hướng về phương xa

Mỹ phụ bị Nhạc Nhạc lạnh lùng buông rơi điệp hoa, tâm trạng vô cùng đau đớn. Chứng kiến kiếm chiêu tuyệt mỹ của Nhạc Nhạc, nàng tựa hồ như thấy được số phận một cánh hoa, cũng tự cảm thán cho số mạng của mình, lệ như châu, rơi xuống như mưa

(*) : Không hiểu sao trong chương này tác giả lúc gọi là ngân hoa, lúc gọi là kim điệp, lúc lại là ngân điệp. Tại hạ mạn phép sửa hết thành điệp hoa

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tử huyệt

Nói đến Tiểu Vi, hình ảnh của nàng đích thực rất đáng thương, hơn nữa lại là một nữ tử thiện lương khiến nam nhân ôm vào lòng mà không muốn rời xa. Hiện tại nàng yêu Nhạc Nhạc nhưng không thể ở bên cạnh hắn, nếu nàng muốn quên đi thì chỉ do bản thân nàng mà thôi, cũng vì ái tình khiến cho nàng do dự.

Đối với Kim Điệp, nàng là một quý phụ cô đơn, trước đây nàng lựa chọn cuộc sống phóng đãng đáng khinh rẻ nhưng con người ai chẳng muốn hồi cải bắt đầu một cuộc sống mới.

Tiểu Nguyệt đích thực cũng nằm trong trường hợp đó, trong chương sáu đã nói đến vấn đề này, người viết cảm ơn đã nhận được sự chú ý về truyện này,

cộng thêm là những lời bình luận, có thể đem những điều này ra thảo luận nhưng không nên quá khích, không dùng những cảm từ.

Độc tự đăng cao lâu, hữu nhân lâu thượng sầu

Lâu bất cao, khước hữu nhân sầu.

Nhạc Nhạc cố tình tránh quần nữ, vào giờ ngọ một mình ngồi trên lầu suy nghĩ, trong tim vô cùng sầu não chuyện ràng buộc hay không ràng buộc. Hắn không biết phải làm thế nào khi đối diện với Tiểu Vi, như trước đây hắn có thể đưa nàng lên giường, dùng khoái cảm chinh phục trái tim nàng hoặc dù không tiếp xúc thân thể thì liệu trái tim có từ bình lặng mà trở nên xao động hay không? Dù hắn đã thường thức vô số nữ nhân nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, một đứa trẻ mười sáu tuổi, chính vì thế nên hắn uống, uống cho say. Nếu biết trái tim nữ nhân nghĩ gì có lẽ không cần phải dùng khoái cảm để chinh phục, chính tư tưởng này đã đánh gục Nhạc Nhạc khiến hắn nhất thời không thể tiếp thụ được, cũng vì thế hắn tránh đến đây chọn rượu làm bạn.

Hiện tại Nhạc Nhạc hiểu tại sao lão quỷ sư phụ hắn thường say túy lúy ngày này qua ngày khác, cơ bản là vì trong tim lão nổi sầu ngày càng dày thêm vốn dĩ không thể giải khai, lúc ấy lão chỉ muốn dùng rượu để quên đi nỗi buồn phiền đó.

Nhạc Nhạc càng uống càng minh bạch, sau khi tỉnh rượu sầu càng thêm sầu mà thôi, nhưng hắn vẫn uống. Từ lượng của Nhạc Nhạc đích thực cao thâm, chỉ có điều hiện tại hắn đang sầu muộn nên cảm thấy mình đã say, hắn nhớ đến thời gian trước đây bèn làm nhảm nói với bản thân mình :

- Tên ta là Đường Tĩnh, thái được trên núi này đã mất rồi, ta và người hạ sơn tìm sư phụ đi. Tiểu mỹ nhân, tên nàng thật sự khiến người ta phải chọc ghẹo đó, rất vui khi quen biết với nàng, chúng ta là bằng hữu nhé.

- Ta không muốn, bỏ ta ra, người nói giải thoát ta để hạ sơn tìm sư phụ, người, ta không muốn.

- Ta không thể buông tha người, hiện tại người không giết ta, sau này người sẽ thấy ta trả cho người 8,10.....100 lần, người đã lừa ta.

- Không được, ta để mất đầu thủ cung sa rồi, thế nào sư phụ cũng phát hiện ra, hum, người phải bồi thường cho ta.

Nhạc Nhạc cười khổ rồi làm nhảm tiếp:

- Tĩnh, ta thật sự xin lỗi người, không biết bây giờ người lưu lạc ở đâu? Có lẽ ta thật sự không thể quên người, dẫu cho ta đã quen với điều đó ngày này qua ngày khác nhưng có thể nó là cuộc đời đầu tiên của ta, rất khó có thể quên được nó, hà huống lúc ấy ta cũng như người, chỉ mới mười hai tuổi mà thôi.

Phía đối diện Nhạc Nhạc bỗng nhiên truyền lại tiếng cười to, lập tức hắn chú ý đến những người xung quanh, không chỉ có Tư Đồ Tĩnh, Bảo Phương mà còn thêm vài tên thanh niên nữa. Dường như Tư Đồ Tĩnh đã ở hẳn bên Vạn Lý Minh, Nhạc Nhạc trầm tư, tên ngồi đằng kia nhất định là Mã Diệc Phô, thiếu chủ Vạn Lý Minh. Mỗi tên đều ôm bên mình một nữ nhân kiều mị, những nữ nhân này không lạ gì với Nhạc Nhạc, chính tại Vọng Giang Lâu, Bảo Phương đã ôm ấp ba nữ tử này.

Những kỹ nữ này đối với Nhạc Nhạc vô cùng oán hận, nhìn thấy hắn chú ý đến mình liền cất tiếng cười to tràn đầy dâm dăng. Nhạc Nhạc lắc đầu cảm thán: "Nữ nhân quả thật không thể hiểu được, ngày hôm qua còn liếc mắt đưa tình, thể hiện sự ái mộ, bày tỏ khát vọng ân ái, còn hôm nay thay đổi thành sự oán hận, thật sự cứ như nước chảy, thay đổi đến chóng mặt. Nói đoạn bèn nâng chén chậm chậm uống rồi cất giọng ngâm :

Khí ngã khứ giả tạc nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả kim nhật chi nhật đa phiền ưu

Trừu đào đoạn thủy

Cử bôi tiêu sầu

Canh lưu

Canh sầu

Dịch thơ:

Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm

"Ài" Từ phía sau Nhạc Nhạc truyền lại tiếng cảm thán của một nữ tử, Nhạc Nhạc chậm chậm quay đầu lại, trong nhãn thần hàm chứa sự bi thương và

mê man hướng về phía phát ra âm thanh. Một nữ tử mặc tử y dung mạo như xuân cúc u lan, làn da trắng mịn như tuyết, thật là tuyệt đại mỹ nhân. Dù Nhạc Nhạc đã nhìn nhiều mỹ nhân nhưng cũng không khỏi dùng ánh mắt hâm thưởng nữ tử kiều mị này. Mọc quang đan vào nhau, dường như có một ánh chớp lóe lên khiến cả hai nhất thời chấn động. Toàn thân nữ nhân này toát lên khí chất quý phái như một công chúa, nhất định nàng xuất thân từ một gia đình giàu có, danh môn vọng tộc, thể hiện thân thái đoan trang thực nữ, tinh như xử nữ, dịu dàng uyển chuyển. Đứng bên cạnh nàng chính là nữ nhân lãnh ngạo Hàn Thu. Hàn Thu thấy Nhạc Nhạc quay đầu lại nhìn bọn họ, thần sắc bức dọc trừng mắt nhìn hấn rồi chuyển thân đến cạnh nữ nhân tử y nói :

- Sư muội không nên đồng tình với những lời nói đáng thương hại của hấn, đừng bị đánh lừa bởi dáng vẻ đó, nữ nhân xung quanh hấn rất nhiều, không biết hôm nay có chuyện gì buồn phiền mà chạy đến đây uống rượu rồi ăn nói lảm nhảm thế này. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Dù sao thì thính giác của Nhạc Nhạc vẫn còn linh nẫn, lời nói của Hàn Thu dù nhỏ nhưng hấn vẫn có thể nghe rõ mồn một, nghe những lời nói đó Nhạc Nhạc chỉ cười khổ, thần sắc lộ vẻ bi thương cùng cực. Hàn Thu vì nụ cười của Nhạc Nhạc mà toàn thân rung lên, miệng không thể nói thêm lời nào nữa. Tử y nữ tử không thể chịu đựng được thêm, từ đôi mắt đẹp hai hàng lệ lăn dài, nhân thần đầm nước mắt hướng về Nhạc Nhạc ra chiều khích lệ hấn đứng cảm mà đứng dậy. Nhạc Nhạc hiểu nhân thần của nàng có hàm ý gì bèn nở nụ cười cảm kích, nụ cười của hấn cứ như băng tuyết đêm đông bị tan chảy dưới ánh dương quang đẹp đẽ, sâu muộn dần tan biến, thật sự tất cả đều từ tử y nữ tử mà ra.

Thức ăn và rượu trên bàn Nhạc Nhạc vẫn còn ê hề nhưng hấn chỉ muốn rút lui, dù đối với tử y nữ tử Nhạc Nhạc đã phát sinh lòng hảo cảm nhưng hấn cảm thấy mình chán ngán, không còn hứng thú với mọi chuyện bèn móc ngân lượng ra quăng lên bàn rồi chuyển thân ly khai. Thấy Nhạc Nhạc bỏ đi, Tư Đồ Tĩnh trờ mắt nhìn hấn với sự cừu hận, Bảo Phụng nở nụ cười tà ác nhìn Nhạc Nhạc trong khi Mã Diệc Phô chỉ khẽ nhíu mày, không thể nhìn thấy bất kỳ biểu tình gì khác ngoài sự cừu hận và chết chóc. Riêng ba nữ nhân đứng cạnh bọn họ khi Nhạc Nhạc bỏ đi thần sắc trở nên phức tạp, cứ như người mất hồn. Nhạc Nhạc không quan tâm đến địch ý của bọn Tư Đồ Tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười rồi tiêu sái bước xuống lầu, trước khi rời khỏi mục quang còn nhìn quanh quất xung quanh.

- Công tử, công tử!

Nhạc Nhạc ngạc nhiên quay lại nhìn thấy một nữ tử với tay nải hành lý xuất hiện phía sau mình cất giọng mừng vui gọi hấn. Nhìn thấy nữ tử, Nhạc Nhạc hạ giọng :

- Tiểu Nguyệt? Nàng làm thế nào mà đến được Hoàng thành này?

Nữ tử đó hoan hỉ đáp :

- Công tử quả nhiên còn nhớ đến nô gia, không uổng Tiểu Nguyệt thiên lý tìm đến đây. Công tử! Nô gia hiện nay đã tự do, không biết công tử có muốn thu Tiểu Nguyệt này làm nô tỳ hay không?

Nhạc Nhạc nhìn mái tóc rối bời của nàng bèn dịu dàng dùng tay gỡ rối rồi mỉm cười nói :

- Lúc đầu ta chuộc thân cho nàng, nàng vốn không hi vọng mọi thứ như thế này mà, thật sự lúc ấy nàng không nói cho ta lý do, bây giờ tại sao lại đi tìm ta?

Tiểu Nguyệt ai oán nói :

- Nô gia thật sự bắt đắc dĩ phải làm thế, hiện tại thỉnh cầu công tử thu Tiểu Nguyệt làm nô tỳ có được không?

Dù có chút nghi hoặc nhưng khi nhìn thần sắc của Tiểu Nguyệt, Nhạc Nhạc không thể bắt nể liền mỉm cười đáp :

- Tiêu chuẩn của ta chỉ cần nói một lần là nhớ, nếu nàng đồng ý thì cùng ta quay về Phong Nguyệt khách sạn, ở đó còn nhiều tỳ muội của nàng nữa.

Nghe những lời Nhạc Nhạc, Tiểu Nguyệt vô cùng cao hứng bèn xê lại gần thuật lại chuyện đi lý thú tìm hấn. Khi cả hai đi được nửa đường, đột nhiên Nhạc Nhạc phát sinh cảnh giác, hấn phát giác ra mười hai ánh mắt đã thủ đang nhìn chăm chăm vào mình, thấy bất ổn Nhạc Nhạc kề vào tai Tiểu Nguyệt nói nhỏ :

- Đừng quay đầu lại, cũng đừng nói gì hết, đầu tiên nàng hãy đến khách sạn tìm bọn họ. Nhanh!

Nghe giọng nói kiên định, Tiểu Nguyệt dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không phản đối lời Nhạc Nhạc, ngay lập tức chuyển thân đi thật nhanh.

Nhai đạo trước mặt hoàn toàn thừa thớt người đi lại, Nhạc Nhạc bước ra đây chủ yếu tìm phương cách thoát thân cho dễ, trong tim hấn đột ngột phát lãnh, một lần nữa hấn biết không dễ dàng chạy trốn như mọi lần. Cứ mỗi lần gặp chuyện trong người lại lạnh run, cứ muốn đi tiêu để giải khai sự bất an. Hữu thủ đặt lên tim dần bớt sự lo lắng, tâm thần trầm tĩnh rồi dùng cảm ứng phát hiện vị trí các sát thủ. Bằng cảm ứng từ tim của mình, Nhạc Nhạc phát hiện ra ba mươi một người với ba mươi một trái tim lãnh lẽo không có máu huyết, mỗi tên đích thực là một cao thủ, không chỉ thế mà còn là một sát thủ hạng nhất, thần sắc của mỗi tên đều thể hiện sự âm độc máu lạnh. Tất cả ba mươi một tên đều cùng một vẻ đáng sợ như thế. Nhạc Nhạc nhớ lại khi lần đầu tiên gặp đã thảo không hề thấy mục quang như vậy.

Nhạc Nhạc than khổ trong lòng dù có thể cảm ứng được các vị trí nhưng không biết đích xác các vị trí đó ở đâu, điều này khiến tâm lý xuất hiện cảm giác buông xuôi. Trên cơ bản chỉ có nước đợi bọn chúng hiện thân, hiện tại đám sát thủ cũng chỉ quan sát mà chưa hề xuất thủ, có lẽ bọn chúng chờ đợi thời cơ nhưng Nhạc Nhạc thì thật sự chuyển thân, cảm giác được Tiểu Nguyệt đã chạy đến nơi an toàn liền đột ngột chuyển hướng ngược lại.

Đi chưa được mười trượng trước mặt vô thanh vô tức xuất hiện 10 hắc y nhân, dựa vào trang phục quả đúng là sát thủ dã thảo, Nhạc Nhạc rung mình

quay đầu ra đằng sau quan sát, cũng thấy mười tên trong y phục tương tự đoạn hậu. Trong lòng hoảng sợ bật miệng:

- Còn 11 tên, sao không cùng đến một lúc đi.

Đám sát thủ này thân hình cao lớn, võ công thuộc hàng nhất đẳng, đối phó tám tên cũng đã phải dùng hết sức lực hà huống lúc này có những 31 tên.

Nhạc Nhạc cất giọng hỏi:

- Sát thủ Dã thảo?

Nghe Nhạc Nhạc nói, một thanh âm ra chiều là thủ lĩnh nhóm sát thủ trả lời:

- Chúng ta là Dã, tự đệ cửu đội tinh anh nhất, Thảo là đội tuyệt tình nhất, bọn ta được lệnh xuất thủ đối phó ngươi, bảo đảm ngươi chết sẽ khoan khoái lắm.

Nhạc Nhạc cười to :

- Ha ha. Như lời ngươi nói, ngươi giết ta thì ta còn phải cảm ơn ngươi không chừng.

Hắc ảnh nói xong liền biến mất, ngay lập tức mười tên sát thủ đã xuất hiện sát bên Nhạc Nhạc rồi lao vào hấn chế trụ. Một tiếng cười tự đắc vang lên rồi nói :

- Ha ha, đích thị là hấn.

Thanh âm của người này vô cùng lạnh lẽo, tựa như độc xà.

Cương đao băng lãnh, sát khí ràn rụa, Nhạc Nhạc đích thực bị đe dọa tiểu mệnh, đối đầu với ba mươi sát thủ, tay chân hấn trở nên luống cuống, tên đội trưởng là người xuất thủ đầu tiên, cương đao phát xuất cương khí ào ạt thật sự khiến cho chân khí hộ thể của Nhạc Nhạc bị chấn động, chưa kể toàn là những đao chiêu đưa người vào chỗ chết, khi bị vây vào trong thì một chiêu măn cô chi thứ sẽ đoạt lấy mạng đối phương. Đám sát thủ này tỏ ra quen thuộc với những chiêu số này của thủ lĩnh, khi phát chiêu thì cương mãnh không cho đối phương có thời gian lẩn tránh, chỉ giết là mục đích cuối cùng. Trong chớp mắt Nhạc Nhạc giết chết tên sát thủ ra tay chậm nhất.

ba mươi tên chia làm hai tổ, dùng xa luân chiến để tiêu hao thể lực đối phương. Sau khi giết được năm tên, tốc độ của Nhạc Nhạc bắt đầu chậm lại, nhân thân tên thủ lĩnh lộ vẻ âm độc, thần sắc phần nộ hết to:

- Giết! Âm khí!

Vòng tròn những tên sát thủ dần dần ra rồi lùi lại vài bước. Nhạc Nhạc chưa kịp mừng thì đột nhiên âm khí như mưa sa ào ạt bay tới, kêu lên một tiếng thất thanh, Nhạc Nhạc huy động chân khí hộ thể ở mức cực hạn, thân hình bay bốc lên cao, tưởng chừng qua được tai kiếp, nhưng đợt âm khí thứ hai lại nhanh chóng tiếp cận, đến đợt thứ ba chân khí của hấn đã gần như cạn kiệt, thân thể ngay lập tức trúng phải vài âm khí. Sức lực cạn kiệt nên chân khí hộ thể không còn đủ bảo vệ hấn, bốn chiếc đinh sắt với lực đạo vô cùng cương mãnh đã xuyên phá vòng chân khí bên ngoài đâm thẳng vào ngực hấn, Nhạc Nhạc đại kinh, không còn đủ thời gian để dùng khí lưu trong nội thể áp chế lại, đành chịu trận để âm khí kích trúng thân thể, ba mũi nhắm vào ba chi, mũi cương đinh thứ tư trúng vào ngực trái Nhạc Nhạc, may mắn khi một phần lực đạo của nó bị chân khí hộ thể của hấn cản bớt, cộng thêm hấn nhanh nhẹn dẻo dai hơn người thường nên phản ứng nhanh hơn. Tuy nhiên mũi cương đinh dài ba thốn cũng ngấp sâu vào thịt hơn phân nửa, Nhạc Nhạc hống lên một tiếng, nội thương không thể áp chế được miệng liền phun ra một ngụm máu.

Nhạc Nhạc phát sinh cảm giác vô lực chống trả, hiện tại chúng còn đến hai mươi sáu tên, đều là những sát thủ nhất đẳng, võ công vốn không quá chênh lệch với hấn, Nhạc Nhạc tìm cách thoát khỏi gọng kềm dù toàn thân đau nhức không thể tả, chỉ có điều khi di chuyển làm động đến những mũi đinh trên cơ thể máu lại tuôn ra xối xả. Nhận thấy tình hình có lợi, tên thủ lĩnh hét to:

- Bao lại! Nhanh giết hấn!

Trong lòng Nhạc Nhạc dấy lên cảm giác tuyệt vọng thì đột nhiên ba đạo kiếm quang lóe lên, chỉ thấy bên ngoài xuất hiện ba người trong trang phục đạo trang đích thị là Mặc Sơn đạo sĩ, quả thật Nhạc Nhạc không hề muốn bọn họ có mặt hà huống hấn toàn chú ý mắng Mặc Linh Từ thậm tệ, có điều lúc này tiểu mệnh của hấn quan trọng hơn nên cất giọng biết ơn đến ba vị đạo sĩ :

- Cảm ơn ba vị, ha

Chưa dứt lời vai liền bị đao đánh một nhát, máu lại tuôn ra sau đó thì lập tức ngừng chảy chỉ còn đau nhức vô cùng. Tên thủ lĩnh sát thủ không nghĩ có người dám ngăn cản bọn hấn, nhìn bốn tên thủ hạ chết không kịp la bên hống lên thất thanh tấn công Nhạc Nhạc, áp lực về phía Nhạc Nhạc đại tăng, Mặc Linh Từ hoảng hốt giờ kiếm nhảy đến bên cạnh hấn thân tình thể hiện sự quan tâm nói:

- Tất cả người đều đứng, cẩn thận tìm mình đó.

Nhạc Nhạc sử dụng bộ pháp Hoa Giác vũ bộ khó khăn tránh né đao quang ào ạt bổ tới rồi nói :

- Hey! Thật không nghĩ được ngươi đến cứu ta, ngươi cũng cẩn thận đó.

Mặc Linh Từ nghe những lời Nhạc Nhạc nói trong tim vô cùng hoan hỉ, uy lực của kiếm chiêu tăng lên gấp mười lần tung hoành giết người vô số. Tên thủ lĩnh thét lên oai oái, song chương như thiểm điện từng đạo, từng đạo một vây lấy Nhạc Nhạc

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tranh phong

Mặc Sơn tam đạo sĩ phải cật lực đối phó, Nhạc Nhạc cũng không hề dễ chịu một chút nào, trán hần đỏ đầy mồ hôi, thân thể đầy các vết thương, rất nhiều vết thương nữa là đằng khác. Nhạc Nhạc đột nhiên hét to một tiếng :

- Vết thương của ta!

Tại không trung Truy tâm kiếm mang hồng mang thiểm thước vốn không thể ngăn cản xuất ra, kiếm khí như họa tượng múa bút nhắm thẳng vào huyết mạch bộ vị của đối phương, đâm vào cổ, tim, ngực, đùi, bốn bộ phận của cơ thể trúng liền bảy vết thương, ngay khi kiếm khí phát ra, Nhạc Nhạc di chuyển với bộ pháp nhanh như điện xẹt. Đột nhiên một tiếng thét thanh vang lên như muốn đâm thủng bầu trời, những tên sát thủ buông lỏng trường đao, cơ thể lao đảo, trên người nào là động mạch, tĩnh mạch đều phun máu có vòi rồi chảy ra như suối, mồm miệng ứa máu đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc, trong nhân thân thể hiện sự khủng khiếp đến cùng cực rồi tự tự khụy xuống. Cái chết đến quá mau lẹ, bây giờ hần trở thành một huyết nhân, thân thể nhuộm đỏ màu máu. Những người vây quanh Nhạc Nhạc bỗng chốc ngây như phỗng, đích xác đã bị dị cảnh trước mắt làm cho tâm thần chấn động không thể nhúc nhích thân thể. Trong lúc nguy cấp Nhạc Nhạc đã xuất chiêu môn cô chi thứ hướng về năm tên sát thủ nhưng chỉ có bốn tên trúng tim, trong khi tên thủ lĩnh giáo hoạt đã lấy tả chương của mình thay thế quả tim của mình. Thấy vậy Nhạc Nhạc thất kinh :

- Tại sao tim lại biến thành tay thế này, bộ pháp của ta chậm quá nên để hần thoát thân rồi!

Tả chương tên thủ lĩnh lúc này đánh thẳng vào ngực Nhạc Nhạc khiến hần tâm thần đại chấn, một cỗ áp lực cuồng bạo đè nặng trong tim. Dù tim đau nhói Nhạc Nhạc cố nén vung kiếm chém đứt tay trái của tên thủ lĩnh. Lùi lại ba trượng, Nhạc Nhạc không kiếm được bèn phun hai ngụm máu, gương mặt trắng bệch, rõ ràng là thương thể nặng hơn mức tưởng tượng. Tên thủ lĩnh sát thủ hống một tiếng thét thanh, ngay lập tức điểm huyết cảm máu chỗ vừa chặt đứt rồi đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này hần chỉ còn mười ba tên thủ hạ khiến trong lòng thầm kêu bất diệu. Mặc Linh Từ nhìn thấy Nhạc Nhạc trọng thương, trong lòng nổi giận liền chuyển thân đến gần Nhạc Nhạc bảo hộ cho hần, ánh mắt Nhạc Nhạc mơ hồ nhìn biểu tình Mặc Linh Từ trong lòng đột nhiên nghĩ nó giống như, giống như, giống như biểu tình của một nữ nhân lo cho chồng vậy.

Nhạc Nhạc thất kinh khi thấy tên thủ lĩnh tấn công hậu tâm của Mặc Linh Từ, không còn đủ thời gian để đề phòng đành xuất chương ngăn tiếp

"Pa"

Hai người đều xuất toàn lực ở chương này nên khi vừa va chạm tên thủ lĩnh phun liền bốn, năm ngụm máu rồi ngã xuống đất. Nhạc Nhạc còn thảm hơn, thân thể lao đảo thối lui ba bốn trượng

"Ca..."

Một thanh âm quan hoài cất lên bên tai hần, nhưng hiện tại trước mắt Nhạc Nhạc là bóng đen, hần không còn nhận thức được chuyện gì nữa.

Nguyên lai khi Tiểu Nguyệt thấy Nhạc Nhạc có biểu hiện khác lạ liền hiểu tình hình phía trước vô cùng nguy hiểm. Nàng chạy vội về Phong Nguyệt khách sạn đến phòng của Nhạc Nhạc tìm chúng nữ thuật lại sự tình, khi cả bọn vội vàng chạy đến cũng là lúc Nhạc Nhạc bị đá thương.

Mộ Dung Kỳ đón lấy Nhạc Nhạc, nước mắt chảy dài trên má nghiêng răng nói :

- Thì ra là Dã Thảo, hai người, Tiểu Vi và Thái Vân, giết bọn chúng cho ta.

Trên cơ bản võ công của tứ nữ suất soát Nhạc Nhạc nhưng khi Yến Vô Song xuất tuyệt chiêu e rằng còn lợi hại hơn cả bản thân hần, đơn giản các nàng vì Nhạc Nhạc bị trọng thương mà nổi giận ra sát chiêu. Tên thủ lĩnh sát thủ vội vàng đào thân, rút cuộc Cửu đội tinh anh Dã chết sạch không còn một mống.

Mặc Sơn tam đạo sĩ cũng chịu không ít vết thương từ đám sát thủ máu lạnh này, hiện tại Mặc Linh Từ biết rằng cuối cùng Nhạc Nhạc cũng thoát hiểm liền yếu ớt hướng về phía Mộ Dung Kỳ khóc to, nàng dùng tay áo của mình chùi những vết máu trên miệng hần. Tiểu Vi còn nhỏ nhưng lúc này bình tĩnh nói :

- Đầu tiên phải đưa huynh ấy về khách sạn, ở đây còn nhiều nguy hiểm lắm, hãy theo ta!

Tam đạo sĩ cùng với chúng nữ quay trở lại Phong Nguyệt khách sạn. Mặc Dương Tử, Mặc Sơn Tử vô cùng lo lắng khi nhìn thấy thần tình thống khổ của sư muội, cả hai không thể mình bạch được chuyện gì đã xảy ra. Trong gian phòng của Nhạc Nhạc, đôi mắt Yến Vô Song đỏ hoe nói :

- Nội thương của chàng ấy rất nặng, kinh mạch hoàn toàn bế tắc, cơ bản không thể giúp chàng liệu thương, kể cả hôn chàng nữa.... Trước đây chàng từng nói nếu cơ thể không phản ứng, chỉ có nước chờ đợi tiềm thức của chàng tỉnh lại, lúc ấy chúng ta mới có thể giúp được chàng.

Mặc Linh Tử rút cuộc chẳng hiểu lời nói của Yến Vô Song có hàm ý gì, Mộ Dung Kỳ thấy nàng vì cứu Nhạc Nhạc mà thập phần lo lắng nên cũng cảm thông tâm tư của nàng.

Nên biết Nhạc Nhạc tu luyện công pháp đặc thù tất nhiên cũng có phương pháp trị thương đặc biệt, nghe lời nói Mặc Linh Tử chỉ biết gật đầu, có điều trong tâm vẫn còn nghi hoặc rất nhiều. Sau khi lắng nghe lời Yến Vô Song, chỉ hỏi :

- Nhạc?

Lúc này thì Nhạc Nhạc có thể tỉnh lại, người vẫn đầy máu nhưng chỉ là ngoại thương nên sớm tỉnh lại là vì vậy.

Chúng nữ luân phiên quan sát Nhạc Nhạc, không những thế còn ôm lấy thân thể, chờ đợi tiềm thức hần tỉnh lại sẽ cùng hợp thể liệu thương.

- Đã thất bại rồi sao? Một lũ ăn hại. Ta phải bỏ ra 10 vạn lượng cho các người thế mà bất ngờ thay tất cả đều chết sạch. Trong ngoài Vạn Lý Minh đều tin tưởng người, thật sự không biết chui vào đâu cho đỡ nhục. Hiện tại có bao nhiêu tên đã thảo thích sát thành công, bao nhiêu tên đã chết?

- Tam công tử bớt nóng. Không thành công ta có thể hoàn trả ngân phiếu cho người. Tên đó đã giết rất nhiều huynh đệ của ta, Dã Thảo chịu trách nhiệm giết hần nên tam công tử ráng chờ đợi tin tức tốt lành ở phía trước.

- Humh, không thể sử dụng các người một lần nữa Ta đã bảo Dã Lang, hần sẽ dọn dẹp sạch sẽ thay người, tại Hoàng thành này Dã Lang phải nghe Tư Đồ thế gia chỉ huy.

- Nhanh kết thúc chuyện này, đừng để xảy ra biến cố nữa, giờ thì biến đi.

- Dạ, tiểu nhân xin công tử tha thứ, đó là..

Hắc Y Nhân quỳ dưới đất, miệng cất tiếng như gió thoảng

- Xin tam công tử đừng nói với Dã Lang, cái mạng nhỏ của tiểu nhân.. Cầu xin người, cầu xin người.

Tư Đồ Tĩnh nhếch mép nhìn khinh bỉ bộ dạng hắc y nhân, vẻ mặt lạnh lùng không thềm nói gì.

Hắc Y Nhân như được đại xá, nhanh chóng dập đầu lạy ba lạy, miệng mồm không ngừng nói cảm tạ Tư Đồ Tĩnh.

Tư Đồ Tĩnh không màng đến bộ dạng của hần bèn hướng về phía trong hét to :

- Người đâu! Chuẩn bị xe ngựa, ta phải đến Kim Diệp phủ, lão tử đang nóng trong người phải kiếm người hạ hỏa đây, lâu lắm rồi ta không đụng đến con đầm phụ đó.

- Dạ! Tam công tử!

Kim Diệp phủ

Khi Tư Đồ Tĩnh đến Kim Diệp phủ thấy phía trước có cỗ xe ngựa xa hoa tráng lệ bèn găt gỏng :

- Dâm phụ này lại đang hoan hảo với nam nhân nữa rồi, lão tử có nhiều bổn sự để coi rồi.

Đám hộ vệ đứng bên ngoài chủ yếu ngăn ngừa người xâm nhập vào trong nhưng khi nhìn đám người Tư Đồ Tĩnh xuất hiện, bộ dạng tỏ ra sợ hãi co đầu rụt cổ, tiếng nói muốn phát ra phải lộn vào trong bụng, lật đật quỳ xuống kính chào. Tư Đồ Tĩnh nhìn bọn hộ vệ bằng nửa con mắt, bất kể cả bọn đang thờ hồn hèn vì sợ hãi nhanh chóng bay vào sân bên trong.

- Tư Đồ công tử, phu nhân đang bận, thỉnh công tử ngày mai đến có được không?

Nha hoàn của Kim Diệp phủ nhân lật đật cản Tư Đồ Tĩnh bên ngoài cửa.

Tư Đồ Tĩnh nổi giận hét :

- Người ăn gan hùm hay sao mà dám ngăn cản ta, muốn chết hả?

Tiểu nha hoàn hoàng hốt quý xuống đất cất giọng cầu xin :

- Tam công tử bớt giận, nhưng..nhưng.. nhưng phu nhân đang tiếp Mã công tử.

- Mã công tử ?

- Dạ. Chính là Thiếu chủ Vạn Lý Minh, Mã Diệc Phô!

- Huhm, hẳn làm cái gì bên trong nhỉ, làm chuyện mờ ám, lão tử phải vào xem mới được.

Nói xong Tư Đồ Tĩnh xô ả nha hoàn qua một bên tức tốc bước về phía trước, ba bước rồi hai bước hần đẩy cửa hương phòng bước vào. Lúc này chỉ thấy Mã Diệc Phô đang bò trên người Kim Điệp phu nhân, bộ dạng có vẻ cực khổ, mồ hôi nhễ nhại, một tay lòn dưới nách sờ nắn phong nhũ mềm mại như ngon tuyệt phong, tay còn lại tích cực tấn công phong đồn rậm rạp của Kim Điệp phu nhân. Cả hai đều phát ra âm thanh rên rỉ đứt đoạn, hơi thở trở nên nặng nhọc, nghe tiếng mở cửa cả hai đang hoan lạc mà phải dừng lại khiến Mã Diệc Phô nổi nóng quát :

- Tên nào ở ngoài đó?

Mã Diệc Phô thân thể trần truồng khê khoác lên mình tấm sa mỏng bước ra ngoài thì thấy Tư Đồ Tĩnh với gương mặt hầm hầm đang ngồi ở góc phòng. Gương mặt Mã Diệc Phô trầm xuống cất tiếng lạnh tanh :

- Thì ra là tam công tử, hôm nay ta đã có hẹn trước với phu nhân, nhà ngươi để ngày mai quay lại đi nhé.

Tư Đồ Tĩnh cau nhàu :

- Hôm nay ta đột nhiên nghĩ đến Kim Điệp phu nhân rất nhiều, Mã thiếu chủ không nể mặt mà bỏ đi sao?

Bình thường giao tình giữa Mã Diệc Phô và Tư Đồ Tĩnh không tệ , thậm chí còn là bằng hữu tốt, chưa kể hôm nay còn kẻ vai đối tửu cùng với những mỹ nhân của Bảo Phụng. Chỉ vì tranh giành một nữ nhân, một mâu thuẫn nhỏ mà tổn hại đến mối quan hệ mật thiết của hai người khiến cả hai không còn nhìn mặt nhau, mối quan hệ đó hôm nay chính thức đổ vỡ. Không còn giữ được bình tĩnh khi nghe những lời bẽ trên của Tư Đồ Tĩnh, Mã Diệc Phô nổi giận nói :

- Tại sao ta phải đi, ta sao ta phải làm điều đó, tranh nữ nhân vốn dựa vào bốn sự, hôm nay ngươi đã thua tâm phục, tốt nhất là ngươi hãy biến đi!

- Hồn lão! Ngươi dựa vào điều gì mà dám nói với ta như thế, ngươi chỉ là một tên giang hồ nhỏ bé. Còn ta là nhất phẩm tướng quân, hôm nay lão tử cảm thấy không vui trong người nên cần phải tìm nữ nhân này phát tiết, bây giờ ta đi hay ngươi đi đây.

Ngày hôm nay khi nghe những lời nói của Nhạc Nhạc, trong lòng Kim Điệp phu nhân cảm xúc lẫn lộn. Chính vì vậy nàng đã cùng với Mã Diệc Phô hoan tâm lạc ái như là một nhu cầu tất yếu của cơ thể, thật ra nàng không muốn phá vỡ vì ước nhưng trước những lời nói ngon ngọt và đường mật của thiếu chủ Vạn Lý Minh, nàng đã không giữ được mình. Tuy vậy khi nghe Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phô nói về nàng với những từ ngữ như "hoi phát tiết, đâm phụ" tràn đầy sự khinh rẻ khiến nàng thật sự nổi giận. Thân thể mê người lấp lánh ẩn hiện sau tấm sa mỏng, Kim Điệp phu nhân lãnh đạm cất tiếng :

- Tam công tử! Dù thanh danh nô gia có ô uế thì ta cũng đường đường là nhất phẩm phu nhân, này giờ nghe những lời nhục mạ của công tử khiến cho Kim Điệp này cảm thấy thất vọng và buồn bã vô cùng! Không còn gì để nói nữa, các người có thể đi, bây giờ nô gia muốn yên tĩnh.

Cả hai gã đàn ông đều ngây như phỗng nhìn vu vật trước mắt bất chấp chủ nhân đã hạ lệnh trục khách. Mã Diệc Phô bỗng nhiên bị liên lụy không đáng, hần nhìn thấy Kim Điệp phu nhân động nộ, tâm thần thập phần lo lắng trở thành giận dữ bèn hướng về Tư Đồ Tĩnh trút bớt :

- Hum! Tất cả là do tên hồn đần bất tri như ngươi quá phá, mau đến đây để lão tử thu thập ngươi cho nhanh.

Tư Đồ Tĩnh ngay sau khi thốt lời thóa mạ Kim Điệp phu nhân bỗng nhiên cảm thấy hối hận. Phu quân của Kim Điệp chính là một trong những tướng quân có nhiều công lao trong quân đội, chính vì thế sau khi từ trận tại sa trường Kim Điệp được truy phong làm nhất phẩm phu nhân, bình thường khi đối đáp với nàng phải theo lễ hồi ba đáp bốn, cư xử cho phải phép, thậm chí phải đáp ứng những gì nàng mong muốn. Kim Điệp phu nhân không chỉ còn một vị ca ca đang nắm trọng binh ở Tây Bắc quân doanh, phải nói là bình thường không ai dám làm trái ý nàng. Cũng vì thế nên sau khi thốt ra những lời khó nghe dù không cam tâm nhưng Tư Đồ Tĩnh cũng hướng về Kim Điệp phu nhân vuốt ve:

- Chỉ là những từ ngữ trong lúc nóng giận, ta vốn không có ý đó, mong phu nhân đừng ghi nhớ trong lòng.

Sau đó nghe những lời khiêu chiến của Mã Diệc Phô, không nghĩ ngợi gì nhiều cả hai đều điên cuồng li khai Kim Điệp phủ.

Đám tùy tùng của Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phô đứng chờ bên ngoài, khi thấy hai người vừa bước ra là xuất thủ, trong lòng mơ hồ không hiểu điều gì đã xảy ra. Tới khi nhìn bạch được vấn đề thì cả hai máu nóng đã bốc lên não không ai có thể khuyên giải được, đành khoanh tay đứng nhìn chủ nhân đấu đá nhau.

Tuy nhiên cục diện có phần nghiêng về Mã Diệc Phô khi võ công của hắn trội hơn, dù gì thì Mã Diệc Phô cũng là một người trong giang hồ, công phu ư ý nhất của hắn là Vạn Lý Xuyên Vân ít nhất cũng luyện đến ba thành hóa hầu. Ở lần tiếp chiêu đầu tiên, miêng Tư Đồ Tĩnh thâm kêu bất diệu, chưa đến một trăm chiêu hắn đã bị một cước của Mã Diệc Phô đá trúng ngực, cả thân thể Tư Đồ Tĩnh bắn lên không trung ba trượng, một cước này quá bất ngờ và hiểm độc khiến thủ hạ Tư Đồ Tĩnh không kịp phản ứng, bỏ lồm cồm dưới mặt đất, miêng phun hai ngụm máu Tư Đồ Tĩnh nhìn Mã Diệc Phô với ánh mắt cừu hận nói:

- Mã Diệc Phở! Ngươi đợi ta đó, ta với ngươi ...học..học. Mẹ nó, ngươi dám đánh ta, lão tử sẽ san bằng Vạn Lý Minh.

Sau khi dùng toàn lực đá ra một cước, Mã Diệc Phở cũng giải tỏa được cơn giận của bản thân nên nghĩ đến hậu quả xảy ra. Tư Đồ Tinh đích thị là đương triều nhất phẩm tướng quân, dù đó chỉ là hư danh nhưng Tư Đồ Nghiệp chính là nhiếp chính vương, quyền khuynh cả triều cương, Nhị ca của hắn, Tư Đồ Bằng thống lĩnh năm vạn binh hộ thành. Trong khi đó đại ca, Tư Đồ Vi là đại thống lĩnh của cấm vệ quân trong hoàng cung. Phải nói ở Hoàng Thành không ai dám chạm vào Tư đồ thế gia, chỉ có Vạn Lý Minh khả dĩ có thể đứng ra so sánh nhưng lưỡng gia có mối quan hệ cân bằng, tuy vậy mối quan hệ này phụ thuộc vào tình hình ở thời điểm hiện tại, lúc thịnh tình, lúc nhọt nhọt, ngay cả khi mọi chuyện có vẻ tốt đẹp nhất. Lo sợ thì lo sợ nhưng người trẻ tuổi lúc nào cũng đầy nhiệt huyết, chí khí, lúc này cơn giận của Mã Diệc Phở lại bốc lên khi nghe Tư Đồ Tinh đe dọa:

- Ngươi đừng đến ta xem, thế lực trên giang hồ của Tư Đồ thế gia ngươi chỉ đáng xách dép cho Vạn Lý Minh ta. Hum, ta không sợ ngươi, ngươi cũng nên nhớ đừng bao giờ tranh giành nữ nhân với ta.

Nói xong hướng đến thủ hạ ra lệnh :

- Chúng ta đi, cùng đến xuân lâu uống rượu. Con bà nó! Lão tử cảm thấy không khỏe trong người đây!

Bên ngoài cổng Kim Diệp phủ lúc này chỉ còn tiếng kêu la đau đớn của Tư Đồ Tinh cùng với thủ hạ của mình, tất cả bọn chúng đều cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng không ai dám nói ra.

Nhạc Nhạc hôn mê đã được bốn ngày, chỉ có ý thức là khôi phục, Mộ Dung Kỳ nhìn chúng nữ mệt mỏi vì chờ đợi bất lực nói :

- Ta cũng không biết nữa, nội thương dù sao cũng đã tốt hơn nhiều, nếu có được nguyên âm của xử nữ thì tuyệt hảo, bằng không vài ngày nữa chàng vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Tiềm thức của Nhạc Nhạc đã thật sự hồi tỉnh, trực giác hắn mách bảo có nữ nhân đang giúp mình liệu thương, dù tiến triển một cách chậm chạp nhưng vết thương đã hồi phục hơn nửa phần, lúc này một cổ nguyên âm xử nữ cường đại ào ạt đổ vào trong nội thể của hắn, chậm chậm thôi động ngũ tạng ngũ phủ. Đột nhiên tất cả bùng phát như dòng nước được khơi thông, những kinh mạch bị tổn thương nhanh chóng hồi phục, những chỗ bị tắc bấy giờ không còn bị ngăn trở, nội thương gần như đã khôi phục được chín phần, những vết thương còn lại chỉ cần dùng thuốc bồi bổ là hoàn toàn bình phục.

"Chân khí sung mãn" Nhạc Nhạc cảm thấy công lực của mình không chỉ hồi phục mà còn đang tiến đến đệ thất tầng, bất giác một cảm giác kỳ diệu lan tỏa khắp châu thân, tự nhủ: "Sao ta không biết xử nữ có võ công cao cường này là ai nhỉ? Nội công đương mai, đương hạnh rất kém không thể nào có được nguồn nội lực cường đại này, chẳng lẽ nào là Mặc Linh Từ."

Đang chìm sâu vào suy nghĩ, đột nhiên dòng âm tĩnh xuất ra ào ạt, Nhạc Nhạc toàn lực hấp thu rồi chậm chậm mở mắt ra nhìn, đập vào mắt hắn là gương mặt ửng hồng vì e thẹn, cơ bản đó là nữ tử thanh lãnh xinh đẹp không thuộc về thế gian này, thế nhưng khi con cự khoái kéo đến những tiếng rên rỉ vang lên không ngừng, không ngờ chỉ vì chuyện này mà có thể thay đổi một con người sao. Nhạc Nhạc nhẹ nhàng ngồi dậy.

Mặc Linh Từ thấy thế hoảng sợ la thất thanh rồi xấu hổ nói :

- Người ta, người ta vốn muốn giúp chàng liệu thương mà thôi!

Nhạc Nhạc thấy nàng lúc này chỉ là nữ tử khoảng hai mươi ba tuổi mà thôi, hiện tại còn tự nguyện hiến thân để trị thương cho mình, chỉ có điều sự tình như thế này khiến hắn vô cùng bối rối, trong tim dấy lên một cảm xúc khó nói bên cạnh giọng nhẹ nhàng an ủi:

- Ta có thể chăm sóc cho bản thân mình, nàng cho ta cái quý nhất của mình, nàng không cảm thấy hối tiếc sao?

- Như thế nào là hối tiếc, trước đây ta chưa từng hoan hỉ với một nam nhân nào cả, hiện tại ta vui vẻ cho chàng tắm thân này, trái tim ta cũng đã lên tiếng với mong muốn có thể giúp chàng hồi phục nội thương. Ta hoàn toàn vui vẻ với chuyện đó.

Nhạc Nhạc nhìn thấy sự thừa nhận táo bạo của Mặc Linh Từ, trong lòng nói có sự kiên định, bất giác trong tim cảm thấy vô cùng hoan hỉ.

Sau cơn mưa, chúng nữ bị tiếng ồn đánh thức dậy, Nhạc Nhạc nhìn thần tình bọn họ mệt mỏi liền nhận thức được nguyên do vì đâu nên an ủi bằng những lời nói yêu thương, nhìn không thấy tỷ muội Dương gia, Nhạc Nhạc cất tiếng hỏi :

- Dương Mai, Dương Hạnh đâu rồi?

Mộ Dung Kỳ liền đáp:

- Bọn họ tinh thông y thuật, bảo chàng thụ thương rất nghiêm trọng nên tức tốc đến hiệu thuốc tìm kiếm bổ dược trước, khi muội nghỉ ngơi thì bọn họ đã đi rồi, chắc nhanh chóng quay lại thôi.

Dù nội thương Nhạc Nhạc cơ bản đã hồi phục nhưng chưa hoàn toàn khỏe mạnh, đích thực cần dược vật phụ trợ, chỉ có điều thân thể hắn bẩm sinh đã là Dược đan rồi. Sau khi ăn uống xong Nhạc Nhạc lên giường nằm, ngoại thương trên thân thể đã phần nào thuyên giảm, không có vết sẹo nào lưu lại trên thân thể, đây là hiện tượng tâm pháp đã có bước đột phá lớn, bất quá Nhạc Nhạc không còn thấy ngạc nhiên nữa.

Mặc Linh Từ sau cơn hoan ái trở thành một con người hoàn toàn mới, biến thành một nữ nhân thành thực, chẳng những không có một tí đau nhức nào mà công lực còn tăng lên thêm 40 năm nữa, chưa kể tên nam nhân khiến nàng bán khoán trong một thời gian dài cũng đã chấp nhận mình. Mặc Linh Từ nở nụ cười hạnh phúc xích đến gần Nhạc Nhạc, thần thái lộ vẻ nhu tình mật ý, nét kiêu mị rụt rờ hơn bao giờ hết.

Chúng nhân sau khi chèn chén no say dưới lầu của Phong Nguyệt khách sạn, bỗng Tiểu Vi lo lắng hỏi:

- Ca! Hiệu thuốc cũng gần đây thôi, tỷ muội Dương Mai đã đi nửa ngày trời rồi, chẳng lẽ họ xảy ra chuyện gì sao?

Nhạc Nhạc dĩ nhiên cũng rất lo lắng bèn nói:

- Các nàng đã mệt mỏi rồi, bây giờ hãy về phòng nghỉ ngơi, để ta đi tìm bọn họ.

Chưa thoát hết câu từ bên ngoài bỗng có hai nhân ảnh hốt hoảng lao vào, trên tay còn cầm mấy bao thảo dược, nhìn kỹ đích thị là tỷ muội Dương gia. Nhạc Nhạc thuận thế ôm lấy hai bọn họ rồi quan tâm hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, sao cả hai lại kinh hoảng như thế?

Dương Mai, Dương Hạnh phát giác bản thân bị người khác ôm lấy suýt chút đã la hoảng nhưng khi thấy người ôm mình là Nhạc Nhạc liền thở dốc rồi nói:

- Có vài người truy đuổi bọn muội, may là chúng ta có khinh công cao cường nếu không thì không biết cách nào quay trở lại đây. Ca! Thật là người ta sợ chết đi được.

- Không sợ, không sợ, trở lại là tốt rồi

- Ca! Bọn truy đuổi muội, bọn chúng là...

Vừa lúc ngón tay của tỷ muội Dương gia chỉ ra cửa, một vài nhân ảnh đáng vẻ an nhàn và thanh thoi xuất hiện, dẫn đầu là Mã Diệc Phổ trên tay cầm lồng chim, phía sau là Bảo Phụng, Trương Dương, Viên Hôi, chỉ có bốn tên trung niên là Nhạc Nhạc không rõ, có thể là thủ hạ của Vạn Lý Minh.

Chúng nữ liền kéo tỷ muội Dương gia ra phía sau bảo hộ, sau đó chờ đợi tám người kia bước tới, Nhạc Nhạc to tiếng chất vấn:

- Với địa vị của Vạn Lý Minh, lý gì lại truy cản các nương tử của ta.

Mã Diệc Phổ nở nụ cười kỳ quái nói:

- Ngươi là Vương Nhạc Nhạc à! Hắc hắc! Ngươi không những giết chết Thanh Nhãn thư sinh của Vạn Lý Minh mà còn liên quan đến sự thất tung của tôn hủ. Nể tình mi là nữ tử của Tiên Vũ thế gia nên ta tạm không truy cứu nhưng ngươi nói nương tử của ngươi thả con khổng tước bảy màu ra đây, mọi chuyện sẽ dễ dàng hóa giải.

Nhạc Nhạc trầm tư nghĩ: "Dương Mai, Dương Hạnh sẽ không dại gì va chạm với người lạ mặt, nhất là đối với nam nhân, dĩ nhiên là có người xúi giục bọn họ, hừm! Để xem thiếu chủ Vạn Lý Minh như thế nào đã?"

Tỷ muội Dương gia ở phía sau mở miệng phản bác lại:

- Chúng ta còn có thảo dược trên người, ngươi nhìn thấy chúng ta mà, bọn ta dù thấy nó rất xinh xắn nhưng bản thân không chạy nhanh bằng nó thì làm sao mà bắt. Ngươi cơ bản đồ lỗi cho chúng ta với mong muốn bọn ta quay trở về với ngươi chứ gì.

Sự tình đích thực là như vậy đấy! Nhạc Nhạc cười lạnh nói:

- Nguyên lai là muốn cướp nương tử của ta, hèn gì tìm ra nhiều lý do như vậy, há há, mà lý do thì thật sự đòi bại. Viên Hôi, cứ mỗi lần xảy ra chuyện thì y như rằng ngươi cũng có mặt, ta nhớ sự việc của Tư Đồ Tĩnh cũng có ngươi, không phải ngươi một lần nữa theo sau náo loạn để kiếm chuyện à.

Viên Hôi có phần e sợ Nhạc Nhạc, lắng nghe những lời vừa rồi, thần sắc hẳn có chút bất an bèn đáp:

- Lần này tất cả là... ục ục, bọn họ quả là có bất khổng tước bảy màu của công tử, lần này... ục ục

Mã Diệc Phổ từng nghe Viên Hôi kể về việc Tư Đồ Tĩnh giả họa cho Nhạc Nhạc, kết quả không thu được gì còn bị Nhạc Nhạc giáo huấn cho, bất giác cất giọng lạnh tanh:

- Đừng nhắc đến tên hỗn đản đó, hắn không đáng so sánh với ta, mấy ngày trước tại Kim Diệp phủ bị ta đánh cho trọng thương. Hừm! Ta đã dùng Xuyên Vân Thối phá tan chương pháp của hắn. Hắc hắc! Lần này ta đến đây chỉ một mục đích, ta muốn mi đền bù con khổng tước cho ta, mặt khác còn phải để hai cô nương kia đền bù cho ta.

Nhạc Nhạc tự nhủ: "Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phổ mấy ngày trước còn cùng nhau ăn uống đối ẩm vô cùng hứng khởi sao đột nhiên lại trở thành cừu nhân thế này. Hắc hắc, ta phải lợi dụng mối bất hòa này mới được, có lẽ sẽ khiến Vạn Lý Minh và Tư Đồ thế gia đối đầu với nhau không chừng. Hà hà! Lần này ta cứ đứng ngoài ngư ông đắc lợi! Lợi dụng như thế nào đây, Kim Diệp phu nhân, ấy dà, đó là một nữ phụ ham muốn tình dục, Kim Diệp phủ, đích thực là nơi hoan tâm lạc ái, ta có thể vận dụng tinh thần lực thôi miên để ám thị..."

Tỷ muội Dương gia ở phía sau giật dử hét lên :

- Bọn ta không bồi thường cho ngươi, đồ cường đạo, đồ bất lương.

Hai tỷ muội rửa xả bằng những từ ngữ khó nghe, âm thanh thóa mạ tuôn ra không dứt.

Nhạc Nhạc nhếch mép cười rồi nói :

- Ngươi cố tình tạo ra rắc rối rồi, sao không thể nhìn vào mắt Vương Nhạc Nhạc ta một cái, dựa vào người của mi mà đòi tranh nữ nhân với ta sao. Vạn Lý Minh coi bộ kẻ cả quá, dám động đến nữ nhân của lão tử, không sợ chết à! Biến cho ta!

Lúc đầu chỉ là lớn tiếng sau đó âm thanh trở thành tiếng rống to, Mã Diệc Phô không tưởng tượng được một tên thư sinh yếu đuối như Nhạc Nhạc lại có thể phát tiết cơn giận dữ lớn đến như vậy. Và lại hắn cũng là thiếu chủ của Vạn Lý Minh nhưng dù rất giận dữ nhưng Mã Diệc Phô bị sát khí từ những lời nói buộc phải lùi lại hai bước.

Viên Hôi nghe thấy những lời trên tức thì cảm thấy lo sợ, lật đặt lùi lại ba bốn bước rồi mới dừng lại, hết nhìn Nhạc Nhạc rồi đến nhìn Mã Diệc Phô nhưng cuối cùng chỉ biết đứng yên nín lặng mà thôi.

Hai bên liền tạo thành thế trận đối đầu đứng chắn ở cửa ra tạo nên tình huống khách nhân không thể tiến vào, còn khách trong sảnh thì lo sợ thất kinh, nhận thấy trường tranh đấu sắp nổ ra, chường quý nháy mắt với tiểu nhị, tiểu nhị mình bạch ý tứ liền êm ái chuồn ra cửa sau.

Mã Diệc Phô tức giận đến cùng cực bèn cười gằn :

- Tại Hoàng Thành này chưa có kẻ nào dám bảo ta biến đi, ngươi thật biết nói đùa đó. Đừng nghĩ dựa vào Tiên Vũ thế gia mà Vạn Lý Minh ta không dám động vào, chẳng qua hiện tại bọn ta chưa thêm dây vào thôi, để thời gian thích hợp ta sẽ thanh toán đầy đủ với ngươi, không ai, không ai dám nói những lời đó với ta. Ha ha ha! Ta sợ quá, ngoan ngoãn thì giao nữ nhân đó ra đây cho ta, ngươi thì thiếu gì mỹ nữ, cứ tùy tiện đưa cho ta nữ nhân nào khác cũng được, không chừng ngươi tránh được cái chết nữa đó!

Nhạc Nhạc cảm thấy thật đau đầu bèn suy nghĩ: "Cái tên Mã Diệc Phô này ngạo mạn quá, ngươi nghĩ Hoàng thành này là tổng đàn Vạn Lý Minh nhà ngươi chắc, suy cho cùng đây là kinh đô của một quốc gia, nếu không có người ở phía sau chống lưng thì ngươi dám hung hăng thế sao, đã vậy còn đi đánh Tư Đồ Tĩnh, ha ha ha, đánh nhau nữa đi. Vạn Lý Minh của ngươi chỉ là một bang phái mà thôi, trước đây còn là mục tiêu tấn công của Thiên Nhai giác khiến nhiều cao thủ tử nạn, hiện tại nguyên khí bị tổn hại nặng nề, đã vậy còn bị Nhữc Tuyết truy sát báo thù liên tục, để xem ngươi còn huênh hoang được bao lâu."

Bề ngoài Nhạc Nhạc la lớn rồi cười nói :

- Oh, Vạn Lý Minh thật sự lợi hại, tự sánh mình với hoàng thân vương hầu, nói thẳng ta không hề e sợ ai trong Hoàng thành này nhưng ta thật sự ngưỡng mộ Tư Đồ thế gia, còn ngươi thì lại khác. Ha ha!

Khỏi cần nói, nhìn cái mặt tức giận đến mức xanh tái thế kia thì hiểu rồi, ha ha ha! Kiểu nói này của Nhạc Nhạc đã gieo vào tim Mã Diệc Phô sự ganh ghét, tà ác, khiến hắn cực kỳ cuồng vọng, Nhạc Nhạc cũng thế, nguyên nhân của ngạo mạn cũng chỉ vì có người dám vượt mặt họ. Nhạc Nhạc cố tình khêu gợi sự cừ hận của hắn, phải khiến hắn tìm nơi phát tiết... Nếu hắn mang cừ hận với Tư Đồ thế gia, đối địch với Tư Đồ Tĩnh, theo đó có thể khiến hai nhà đối địch không chừng...

Mã Diệc Phô quả nhiên trúng kế, nổi giận nói :

- Thực lực của Vạn Lý Minh ta mạnh hơn Tư Đồ thế gia, trên giang hồ không ai có thể sánh ngang với chúng ta. Hừm! Tư Đồ thế gia vốn phải dựa vào nhiều thứ, cơ bản họ không thể bỏ Vạn Lý Minh bọn ta.

Đám người ở phía sau dĩ nhiên đồng ý với lời nói của Mã Diệc Phô, không như bản thân so sánh lời nói của người khác, bản thân có nói thì cũng chẳng sao cả hoặc những người khác nói cũng vậy, lắng nghe là thoải mái nhất!

Lúc này bên ngoài âm thanh bước chân của gần trăm người vọng đến.

- Tránh đường, sao lại đứng chắn cửa ra vào thế này. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Thanh âm đặc biệt lớn của một nam nhân phát ra, giọng thô kệch, cơ bản thể hiện sự hung hăng với đám người Vạn Lý Minh, khi nghe những lời này lập tức nhân mã đang đứng chắn ở cửa vào hốt hoảng dạt ra. Nhạc Nhạc và chúng nữ đều nhìn về phía nam nhân toàn thân mặc áo giáp, cao lớn hơn người thường một cái đầu, nước da màu đồng, diện mạo vô cùng hung mãnh nhưng lại cực kỳ cung kính hướng về phía một thiếu phụ trẻ tuổi nói :

- Mộc phu nhân! Mời!

Nhạc Nhạc nghe những lời đó trong lòng chấn động, nhẹ nhàng quan sát Mộc phu nhân. Vị phu nhân này tầm vóc cao, toàn thân vận bạch y, ngực nhô cao, mỏng ườn ra sau, eo nhỏ duyên dáng, cổ như tạc ra từ khối ngọc bích xinh đẹp một cách lạ thường, gò má thon thả thanh tú, ngũ quan tuyệt mỹ, tất cả đều toát lên vẻ nhu hòa, đơn giản nhưng đẹp tuyệt trần, chưa hết trên thân thể còn toát lên mùi hương nhẹ nhàng của tửu hương.

Cái mũi của Nhạc Nhạc chợt động, hắn nhận ra đây là mùi hương bách thảo tự nhiên còn gọi là Bách thảo nương, loại tửu hương này ừ không phải để

uống mà dùng để xoa xung quanh bụng, không chỉ thế còn phải ủ trường kỳ ở tửu tri hoặc phải để cho hương tửu tri ngấm vào mới đủ thơm. Đòi mắt đẹp nhu hòa của Mộc phu nhân mở to nhìn chúng nhân, khi nhìn đến Nhạc Nhạc thì ánh mắt dừng lại, kế tiếp thần sắc không biến đổi gì cất tiếng nói với Mã Diệc Phổ :

- Mã Công tử đem người đến khách sạn của ta, tại sao không vào bàn mà ngồi, các người đứng trước cửa thế này, người ta lại nghĩ người không được hoan nghênh. Chuyện như thế bản phu nhân không chịu trách nhiệm đâu, nếu đã không muốn uống rượu thì mai hãy quay lại.

Nhạc Nhạc vốn nghĩ Mã Diệc Phổ có thể chống đối lại hai người Mộc phu nhân hoặc một lần nữa gây ồn ào khi thấy hắn nhìn chằm chằm vào vị phu nhân kia, rồi cuộc hắn không dám nhìn thẳng vào nàng bèn hòa hoãn cười giả lả nói :

- He he he, Chỉ hiểu lầm thôi, ta chỉ có chút tiểu sự không ngờ kinh động đến Mộc phu nhân, lần sau ta không dám quấy rầy nàng.

Nói đoạn quay về Nhạc Nhạc nói :

- Đừng để ta gặp lại ngươi, Hừm! Chúng ta đi.

Lão chương quỹ thấy Mã Diệc Phổ bỏ đi liền chạy lên phía trước hướng về phía Mộc phu nhân cung kính thi lễ nói :

- Lão nô vô năng để cho phu nhân phiền muộn.

Mộc phu nhân nói:

- Lão không cần lo lắng chuyện này, trong tim ta biết chuyện gì, lão bận rộn quá rồi!

Lão chương quỹ nghe thấy thế mừng vui rớt rít chạy tới chạy lui đón đả mời khách, bộ dạng cứ như đứa trẻ mười tuổi được cho quà, tay chân linh hoạt, tiếng quát mắng vang lên liên tục, tiểu nhị cũng bận rộn luôn tay, dù mặt bàn không có bụi cũng ráng dùng lực lau chùi cho đến khi mặt bàn sáng bóng lên....

Mộc phu nhân quay về phía Nhạc Nhạc nở một nụ cười rồi nói :

- Đã kinh động đến vị khách quan này rồi, người có thể an tâm nghỉ ngơi, miễn là ở trong khách sạn này thì không ai dám gây rắc rối cả, nhưng nếu rời khách sạn ta không dám đảm bảo an toàn nên tốt nhất người hãy cẩn thận.

Nhạc Nhạc cười đáp :

- Cảm ơn Mộc phu nhân đã tương trợ, ta vô cùng cảm kích nàng, có gì ta sẽ cẩn thận khi ra ngoài, chỉ có chút thắc mắc xin hỏi phu nhân, ai ủ Bách thảo như thế vậy?

Mộc phu nhân nhìn Nhạc Nhạc pha chút hữu ý trả lời :

- Bách thảo nhượng nguyên lai do Tô gia nhà ta tạo ra, đích thị gia gia của ta là người đầu tiên ủ nó, hiện tại chỉ có nhà ta biết được phương cách phối hợp ủ ra Bách thảo nhượng, trên toàn quốc chỉ có Phong Nguyệt khách sạn là có bán loại tửu hương này.

Thần sắc lộ vẻ đắc ý, Mộc phu nhân tiếp lời :

- Có thể nói hiện tại trên toàn quốc chỉ có một người tạo ra Bách Thảo nhượng! Ha ha! Không nói với người nữa, cứ ngồi uống rượu đi, đừng để say quá, ta phải quay về đây! Triệu Long, chúng ta đi!

Triệu Long thần sắc kỳ quái nhìn Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ: "Bình thường phu nhân chưa từng hứng thú đề cập với người khác về phương pháp ủ tửu hương, sao hôm nay có nhã hứng một cách bất ngờ vậy, không những thế còn lộ ra thần sắc vui vẻ, he he he! Nếu phu nhân...." Đột nhiên lúc đó nghe tiếng gọi của Mộc phu nhân, lật đật bước theo sau nàng, một trăm hộ vệ hàng ngũ tề chỉnh cùng lúc li khai Phong Nguyệt khách sạn.

Nhạc Nhạc bèn nói :

- Người đàn ông có gương mặt sát khí đó vì cảm tạ ơn cứu mạng của Mộc tướng quân mà tự nguyện trở thành hộ vệ của Mộc phu nhân? Nhìn cách bọn họ vô cùng tôn kính Mộc phu nhân, hay một tên ngạo mạn đến điên cuồng như Mã Diệc Phổ mà đứng trước Mộc phu nhân cũng phải khép nép cũng đủ hiệu vị phu nhân này không đơn giản. Nhưng quả thật nàng ta quá đẹp, toàn thân toát lên khí chất thanh thoát cao quý, thân thể thì là của một thiếu phụ nhưng trái tim là của một nữ nhân, hắc hắc, giữa hai hàng mi tựa hồ chứa đựng nỗi sâu oán, chi bằng....

- Ca! Những người đó đi hết rồi, chàng còn nhìn gì thế? Mộc phu nhân này không lịch sự gì hết, đã vậy còn không cẩn thận phiền đến nhiều binh sĩ đến đây.

Nhạc Nhạc cường ngượng nghịu khéo léo chuyển sang chuyện khác :

- He he ! Ta đang nhìn Dương Mai, Dương Hạnh mà, đến nỗi không ăn được đây nè, Tiểu Vi giúp ta gọi đồ ăn đem vào phòng nhé!

- Dạ

Nhạc Nhạc ôm hai tỷ muội Dương Mai, Dương Hạnh cười nói :

- Hai nàng không chịu bồi tiếp ta hôm nay hả? Ngày đầu tiên các nàng còn được gia tăng công lực nữa, sao lại e thẹn thế?

Sắc mặt của hai tỷ muội sinh đôi Dương gia đỏ hồng, cùng cất tiếng đáp :

- Bọn muội không biết giờ làm sao, hiện tại bọn muội không biết, hiện tại...Hay để tỷ trước đi, tỷ trước, sau đó...

Nhạc Nhạc cười to :

- Nguyên lai là e thẹn nên đẩy cho người khác tới trước, he he he, lần này thì thoải mái đi, hôm nay... sau đó nói tiếp. Như thế này thì quá tốt rồi, hôm nay ta đặc biệt đối phó với hai nàng, tiểu nha đầu, quay trở về phòng nhanh nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tiểu nhân

Tiểu Nguyệt cuối cùng mới thức giấc, Nhạc Nhạc tham lam ôm sát nàng vào trong lòng mình, chàng cười nói:" Buổi sáng nàng đã giúp ta chữa thương, ngươi chắc đã rất thèm muốn rồi, đã lâu không tìm nam nhân rồi sao, hắc hắc, Tiểu Nguyệt càng ngày càng thẹn thùng rồi, thật là đáng yêu!"

Tiểu Nguyệt ní non nói" Công tử đi rồi, Tiểu Nguyệt đã không tiếp khách nữa, cho nên... Tiểu Nguyệt đã lâu không làm cái kia rồi, nhìn thấy công tử thì... thì đã nhìn không được rồi!"

"Úc, nguyên lai Tiểu Nguyệt vì ta thủ thân như ngọc, ca ca thật cảm động, đến đây nào, đêm nay hảo hảo bồi thường ngươi... ha ha"

Nhạc Nhạc đang ở trên thân Tiểu Nguyệt ra sức quất đấm, chợt thấy hóa quang lóe sáng tận trời sâu, chiếu sáng nửa hoàng thành, những tiếng hồng lớn ồn ào khiến cho quần ngũ thức giấc. Nhạc Nhạc biết hóa quang này chắc chắn có liên quan đến đây, cấp bách dùng chân động mặt kỹ, đem Tiểu Nguyệt làm cho mê đi, cho nàng mơ mẩn trên mây du du, chính mình bứt ra mặc quần áo, cầm lấy Truy Tâm Kiếm, lập tức đi ra ngoài.

Mộ Dung Kỳ, Giang Tiểu Vy, Thái Vân, Yến Vô Song, Mặc Linh Từ, đã ăn mặc chỉnh tề, lập tức đi theo sau Nhạc Nhạc, tốc độ mặc quần áo của chư nữ lúc này mới lại bình thường như cũ. Nhạc Nhạc biết bọn hần lo lắng cho mình nên không để ý một nhọc của thân thể, vẫn muốn đi theo bên cạnh mình, cũng không quan ý tứ của hần.

Dựa theo phương hướng phát ra đám lửa, vốn là tổng bộ của Vạn Lý Minh, ngọn lửa được gió trợ lực ngày càng mạnh, hoàn toàn triển khai lớn mạnh, lửa giận lan tràn, thỉnh thoảng có tiếng phòng ốc sụp đổ âm âm, nữ nhân hài tử khóc la thảm thiết. Chung quanh đó lửa sáng chiếu rực như ban ngày có rất nhiều nhân sĩ vô lâm đang đứng trong đêm, dưới ánh sáng của ngọn lửa tất cả đang mặt y phục dạ hành(áo quần đen), che mặt kín mít, nghênh ngang đứng đầy ngã tư đường.

Nhạc Nhạc mang theo ngũ nữ, đi theo đám người hiếu kỳ chạy đến Vạn Lý Minh. Hôm nay không thấy những võ trận phòng vệ mà lại thấy được trên trăm tên hảo thủ Vạn Lý Minh đang vây quanh hơn bảy mươi hắc y nhân, hắc y nhân trên người có dấu hiệu của ma giáo. Ma giáo tất cả mọi người đều không hề che mặt, Nhạc Nhạc xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp bóng người, ở bên trong bắt gặp một nữ tử quen thuộc, Lãnh Nhục Tuyết, tuyệt đẹp hoàn mỹ, đang cô đơn thê lương khuôn mặt nàng tiều tụy gầy gò, mồ hôi chảy đầy trên mi mắt của nàng, đôi mắt đẹp híp lại, đối với Vạn Lý Minh nàng lạnh lùng miệt thị, tràn đầy địch ý. Mặc dù bị bao vây, vẫn không một chút sợ hãi. Nhạc Nhạc nhìn không được thốt ra:" Nhục Tuyết!"

Nhạc Nhạc kêu lên thanh âm tuy nhỏ, nhưng bên người hần năm vị nữ tử lại nghe rất rõ, thuận theo ánh mắt của hần, đã thấy được Nhục Tuyết, đã thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, Nhạc Nhạc thường xuyên kể cho chúng nữ nghe về tướng mạo Nhục Tuyết cùng những đặc thù riêng, đương nhiên chư nữ có thể nhận ra được Nhục Tuyết ngay.

Chúng nữ nói:" Nữ đầu lĩnh mỹ mạo tuyệt vời kia đúng là Nhục Tuyết sao, quả nhiên giống như lời ca ca đã kể lãnh điểm băng hàn, bọn hần bị bao vây rồi, chúng ta làm sao bây giờ đây?"

Lúc này, từ Vạn Lý Minh nội viện lại vừa chạt vật chạy ra hơn một trăm người, đầu lĩnh đúng là Mã Diệc Phô, đầu hần đầy bụi, cầm bảo đao đầy mồ hôi, còn có mấy lỗ thủng do lửa thiêu, khí thế vô cùng bại hoại chạy ào vào bên trong vòng vây, tràn đầy đau lòng tức giận nói với trung niên hần tử : " Cha, kho hàng cũng bị đốt, cứu không được, toàn bộ bị thiêu rồi, ta cần làm thịt con đàn bà thối kia, giết sạch bọn họ!" Trung niên hần tử cùng mấy người phía sau kinh sợ nói: "Cái gì? Toàn bộ bị thiêu rồi? Minh chủ, hôm nay nếu không giết sạch dư nghiệt bọn người Quang ma giáo, Vạn Lý Minh chúng ta còn có mặt mũi nào tồn tại tại trên giang hồ nữa! Nghe lệnh ta, giết sạch bọn họ, sát!"

Minh chủ Mã Vạn Lý, phía sau có Mã Diệc Phô, Viên Hôi, Trương Dương, Ngô Thanh, Bảo Phụng, Ba Mộc Đồ, Nga Tử Quỷ, Điều tử quỷ, còn có

mấy cao thủ nữa, nhất thời khó có thể thấy rõ. Mã Vạn Lý nhìn thấy bọn người Nhục Tuyết đang bị vây thì phần nộ quá lớn." Bọn ma giáo dư nghiệt các ngươi, ta Vạn Lý Minh tấm lòng nhân hậu, tha các ngươi một con đường sống, các ngươi lại không biết hối cải, một lần rồi lại hai ba lần quấy nhiễu bổn minh, hôm nay càng quá mức, cư nhiên đốt tổng bộ bổn minh. Hôm nay đừng trách Mã Vạn Lý ta không nói giảng hòa đạo nghĩa, lấy nhiều hiếp ít!" Hắn thần sắc biến đổi, sát khí bùng bùng nói: "Hôm nay ta cho các ngươi có đến mà không có về, không thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai nữa! Hắc hắc, sát!"

"Từ từ, chậm một chút động thủ, chậm một chút..." Một thanh âm hoảng sợ phi thường vang lên, một tiếng khóc hèn nhát vang lên bên cạnh Nhục Tuyết, một người đi ra, cánh tay và ngực đều quần đầy băng vảy, trên mặt đầm máu, phía sau còn mang theo một trung niên tùy tùng cũng bị thương, đai lưng đeo loan đao cất tiếng cầu xin: "Chúng ta là vương tộc Mạc Sa Quốc, người không thể giết bọn ta, cầu các ngươi buông tha ta đi, ta hôm nay chỉ là vô tình lạc vào quý minh, hiểu lầm thôi mà, ta sau khi về nước chắc chắn đem quý lễ dâng tặng các người, lấy biểu xin lỗi..."

Mã Vạn Lý rất kỳ quái tại sao trong bọn ma giáo lại xuất hiện một kẻ bị thương, nghi vấn nói: "Các ngươi đã là vương tộc Mạc Sa Quốc đích, tại sao lại cùng đi chung với bọn ma giáo, người là người như thế nào ở Mạc Sa Quốc?"

Tên kia thấy có hy vọng chạy trốn, mừng rỡ chạy về phía trước vài bước, nói: "Ta là mạc sa quốc con của Sa Khâu Vương tên là Sa Nhân Bình, đây là bán nguyệt kim bài ta thường mang theo bên người, chỉ cần Mã minh chủ thả ta trở về, tại hạ chắc chắn bẩm rõ với phụ vương, ủng hộ quý minh, cảm tạ quý minh xứng đáng!"

Mã Vạn Lý tiếp nhận bán nguyệt kim bài, nhìn kỹ một phen, xác nhận là thật, trầm tư nói: "Mạc sa quốc phân ra thành mấy Tiểu vương quốc, chỉ có này Sa Khâu Vương có thế lực lớn nhất, trong tay binh mã mười lăm vạn, lãnh thổ trù phú, rộng lớn, sau này.... Nếu tìm được sự ủng hộ của Sa Khâu Vương, chắc chắn sau này thuận buồm xuôi gió, nếu mà giết chết hắn, chẳng những không có lợi, ngược lại có thể lại cùng Sa Khâu Vương kết thù. Chưa nói tên hộ vệ phía sau hắn mặc dù mang theo chút ít tiểu thương, nhưng võ công vẫn thâm sâu khó lường, không bằng thuận theo nhân tình, để cho hắn được tự do, tha cho hắn một mạng!"

Hắn đem bán nguyệt kim bài trả lại cho Sa Nhân Bình, lạnh nhạt nói: "Hừ, mặc dù ngươi là con của Sa Khâu Vương, nhưng ngươi dẫn người ban đêm xông vào Vạn Lý Minh, hòa thiêu tài sản của bổn minh, cái này không thể nào không tính, ngươi quyết định bồi thường như thế nào?"

Sa Nhân Bình nghe được tin đại ca hắn Sa Nhân An đêm nay muốn tới Vạn Lý Minh cướp đi "Nguyệt thần binh pháp", vội vàng đi theo bên cạnh Sa Nhân An, tìm cơ hội đoạt lấy binh thư. Ai ngờ vừa đến Vạn Lý Minh thì bọn người ma giáo lại ngay lập tức đại khai sát giới, phóng hỏa chung quanh, chưa nói đến chuyện lấy binh thư, mà mấy người hắn mang theo, cũng đã chết hai. Sa Nhân An chẳng những không giúp hắn, còn có ý tứ đem hắn diệt trừ. Hắn bị dọa sáu phần đã run rẩy sợ hãi, lại bị vây chặt, sau khi nghe được Mã Vạn Lý cần diệt toàn bộ bọn họ, không để ý thể diện thân phận đi ra cầu xin tha thứ. Bất gặp ánh mắt cười nhạo của Sa Nhân An ở phía sau, ở trong lòng ngầm hạ quyết định, sau khi ngàn dặm trở lại Mạc Sa Quốc chắc chắn trước mặt phụ vương, cáo trạng hắn có ý giết mình. Hôm nay nghe được Mã Vạn Lý có ý tứ muốn thả hắn, cao hứng hứa rất nhiều điều có lợi cho Vạn Lý Minh.

Sa Nhân An từ trong đám người đi ra, ha ha cười nói: "Ta như thế nào lại có loại đệ đệ như nhà ngươi, đúng là đồ sợ chết, thật sự là mất hết thể diện người Mạc Sa Quốc, nhìn ngươi sau này còn dám tại mạc sa quốc lộ diện sao! Người và con mẩu thân đệ tiện như người đều giống nhau, đâu còn mặt mũi của Sa Khâu Vương cha chúng ta nữa!"

Sa Nhân Bình sau khi ký xong điều kiện để được tự do, thần sắc mới yên ổn nhiều phần, oán độc mắng lại: "Ha ha, các ngươi hôm nay đều cũng chết tại đây, ai còn biết chuyện này nữa. Sa Nhân An, hôm nay ngươi gạt ta đến nơi đây, không phải là muốn giết chết ta sao, là ông trời giúp ta, ha ha!"

Sa Nhân An sắc mặt ngoan độc nói: "Hắc hắc, hy vọng ngươi có thể bình an trở lại Mạc Sa Quốc!"

Sa Nhân Bình bị dọa làm cho thân thể t run run, nhìn thấy bên người còn sót lại chỉ một hộ vệ bị thương, trong lòng tràn ngập lo lắng, ngầm hạ quyết tâm, mau mau rời khỏi nơi đây, lại hướng đến Mã Vạn Lý nói chút ít lời cảm tạ, tìm cách rời khỏi vòng vây, hướng ra ngoài bỏ chạy. Bỗng nhiên gặp được đám người Nhạc Nhạc, lại bất gặp Tiểu Vy, trong lòng nảy sinh một kẻ, làm bộ thống khổ đi đến trước mặt Tiểu Vy, giọng nói khổ sở: "Tiểu Vy, Vy nhân, người cần phải cứu ta... Vừa rồi người cũng nghe đó, đại ca của ta muốn giết ta, hôm nay ta chỉ còn lại một tên hộ vệ, khẳng định quay về không được Mạc Sa Quốc. Xin người giúp ta một lần cuối cùng, đưa ta trở về, không, chỉ cần đưa ta đến Tề Nghiệp Thành là được rồi, cầu xin người, xin hãy giúp ta, trước kia là ta không đúng, ta đã đối xử không tốt với người....xin người... Tiểu Vy!"

Nhạc Nhạc nhìn thấy hắn thấy vô cùng khó chịu, nhú chặt mày lại, loại người gì hèn hạ vô sỉ lại còn tham sống sợ chết, thật là đáng ghét chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết hắn. Tiểu Vy bị hắn khóc lóc mãi cũng động tâm, lại thấy hắn quỳ trên mặt đất, rốt cuộc bảo trì không được sự lạnh lùng, sau cùng nâng hắn đứng lên, nàng nói: "Ngươi, ngươi sao có thể như vậy, ta... chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, ngươi đi đi!" Sa Nhân Bình lại quỳ xuống, khóc ròng nói: "Tiểu Vy, người một chút tình cũ cũng không nhớ sao, hôm nay tánh mạng của ta đang lâm nguy, người có thể tàn nhẫn quyết tâm không cứu ta sao? Ta cam đoan sau khi người giúp ta lần này, ta không bao giờ ... nữa quần lấy các ngươi, giúp ta một lần cuối cùng đi mà!"

Tiểu Vy tuy có hơi chán ghét, nhưng có chút mềm lòng, thấp giọng nhìn Nhạc Nhạc nói: "Ca, ta, ta nghĩ sẽ giúp hắn một lần..." Nhạc Nhạc than khổ một tiếng, biết đây là khúc mắc lớn nhất của Tiểu Vy, nếu không trừ, nàng vĩnh viễn sẽ không yên ổn, bất đắc dĩ nói: "Ta không để ngươi đi, ngươi khẳng định sẽ không an tâm, cũng sẽ oán tức giận ta, hắn không phải cái thứ gì tốt, trên đường cẩn thận một chút, nhớ kỹ lời ta nói!"

Tiểu Vy cảm kích nói: "Vy nhân cảm ơn ca, chắc chắn nhớ kỹ lời ca nói!"

Nhạc Nhạc lại hung ác đích cảnh cáo Sa Nhân Bình: "Ngươi nhớ kỹ lời này của ta, nếu dám đối với Tiểu Vy có ý nghĩ xấu, mặc cho vương phủ gì của nhà ngươi bảo vệ, ta cũng sẽ lấy tính mệnh của ngươi, cắt đi!"

Sa Nhân Bình trong lòng thâm hận, nhưng kẻ dưới mái hiên không hề không cúi đầu, chỉ đành gật đầu cam đoan: "Ta làm sao dám đây, ha ha, nàng đem ta đưa đến Tề Nghiệp Thành, ta chắc chắn không dám quấy nhiễu các ngươi..."

Nhìn thấy bọn người Tiểu Vy rời đi, Mộ Dung Kỳ mới bất mãn nói: "Ca, người đối với Tiểu Vy tốt như vậy, nàng như thế nào lại còn để ý cái tên vô sỉ kia chứ, thật sự là quá mức!"

Nhạc Nhạc thở dài: "Mỗi một cá nhân đều có khúc mắc, chỉ cần giải khai, tự nhiên sẽ lại suy nghĩ cẩn thận!"

Hơn ba trăm người của Vạn Lý Minh đang xiết chặt vòng vây, dần dần dồn ép bọn người ma giáo, Mã Diệc Phô đứng ở bên người Mã Vạn Lý, nhe răng cười nói: "Hắc hắc, Chung Nhượng Tuyết nhà ngươi là một con điểm thối tha, nếu là bị ta xài đến, không thể không khô bạo ngươi một phen cho đã, ha ha, cho ta giết sạch bọn họ!"

Chung Nhượng Tuyết cả giận nói: "Vô sỉ, ta trước đóng băng cái miệng thối của ngươi, các huynh đệ thánh giáo, chúng ta đã bị vây chặt rồi, không bằng cùng bọn họ lấy máu từ chiến, vì các huynh đệ khác báo thù, sát!"

Hai nhóm người ác chiến một số, tiếng la sát sát cảnh chém giết ác loạn, đao quang kiếm ảnh, những dòng máu tươi phọt ra, kêu thảm liên tục....

Sa Nhân An mang theo sáu hộ vệ tới bên cạnh Nhượng Tuyết, nói: "Nhượng Tuyết, hôm nay đã đốt tổng bộ của bọn họ là đủ rồi, hơn nữa bọn họ người đông thể mạnh, không bằng chúng ta trước phá vòng vây, ngày khác mới quyết tử chiến sau, giữ lại rừng xanh lo gì sau này không có củi đốt!"

Hai lão già ma giáo cũng ở bên cạnh an ủi: "Tiểu thư, Sa công tử nói rất có đạo lý, bọn tại hạ quyết liều cái mạng già, cũng sẽ đem tiểu thư đưa đến địa phương an toàn, chỉ cần ngươi còn, không sợ không có cơ hội báo thù, tiểu thư, nếu không rời đi, sẽ không kịp mất!"

Nhượng Tuyết đương nhiên biết mấy cái đạo lý này, nàng giết chết một địch nhân trước người, sau đó nói: "Ta biết, các ngươi cứ phá vây đi, ta có thể tự chiêu cổ cho mình!" Chợt nghe từ đám người bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, giương mắt nhìn xem thì thấy bên kia hồng quang đại thịnh, kiếm khí tiêu tiêu, tuyệt mỹ hoa mỹ kiếm chiêu, huyết quang bay tán loạn, phản hồng hộ thể chân khí, trong đêm hỏa quang chói lòa, quý dị kì huyền, cái khí chất từ nơi đó phát ra thật rực rỡ. Bên kia có một bạch y nhân đang đánh nhau giúp cho nàng, giúp nàng giải vây Nhượng Tuyết trong lòng thổn thức,, thất thanh nói: "Nhạc lang?" Nàng biết Nhạc Nhạc võ công như thế nào, chỉ mới cách xa chưa đầy một tháng, như thế nào đạt tới cảnh giới như thế này đây, nàng thật sự không thể tin được, đó là Nhạc Nhạc. Thấy hắn kiếm hoa tạo ra một đóa hồng nở rộ, nhụy hoa rực rỡ tươi thắm, chung quy cảm thấy hoa và mình có gì đó liên lạc, hoa hồng nở rộ một lần trong lòng, nàng ý nghĩ - yêu thương không thể kìm chế trào dâng ra ngoài một ít, cao hứng khiến nước mắt từ đôi mắt đẹp đảo quanh trên mắt nàng.

Nhạc Nhạc quan tâm đến an nguy Nhượng Tuyết, sử dụng Mân cô chi thứ (Hoa hồng nở rộ), chợt thấy rất nhẹ nhàng, chân khí chỉ tổn hại một phần mười, hơn nữa tốc độ xuất kiếm đã nhanh rất nhiều, hoa khai nở rộ, lập tức xuất hiện bảy tám từ thi, hô to nói: "Nhượng Tuyết, ta tới cứu ngươi, mau tránh ra, cản ta là chết!". Vòng vây rất chặt có rất nhiều cao thủ xung quanh, khi hắn tiến tới cách Nhượng Tuyết khoảng sáu bảy trượng, chợt cảm giác áp lực tăng gấp bội, Mã Vạn Lý cùng một trung niên hán tử cầm đao chặn trước mặt. Hai người tuy không ra tay, nhưng Nhạc Nhạc lại cảm thấy nguy hiểm hướng tới hắn rất lớn, Nhạc Nhạc chém ra một đạo kiếm quang, dọa cho bọn người bao vây xung quanh tán ra, lạnh lùng quan sát hai tên địch nhân cao thủ.

Mã Vạn Lý quát: "Vương Nhạc Nhạc, ta niệm ngươi là con rể của Tiên Vu gia, đối với ngươi nhân nhượng suốt này giờ, ngươi nếu là tại đây chẳng phân biệt thị phi, còn tiếp tục sát thương người ta sẽ giết ngươi sau đó tới nhà Tiên Vu gia tạ lỗi!"

Nhạc Nhạc cười to nói: "Ta không thấy hề thấy ngươi có ý thù hạ lưu tình, ta tới cứu Nhượng Tuyết, cùng Tiên Vu thế gia không có quan hệ gì, đây là chuyện của cá nhân ta, các ngươi có bản lãnh thì cứ ra chiêu đi!"

Đạo nhân trung niên cầm đao lạnh lùng quát: "Không biết tốt xấu, để cho ta Trương Mạc Hư giáo huấn ngươi, cái tên tiểu bối chẳng biết trời cao đất dày nhà ngươi!"

"Trương Mạc Hư? Là người trợ giúp Ba Khắc Tinh cầm tù Đạo Cốc chương môn, ngươi là Trương mạc hư? Quả nhiên lớn lên đạo mạo trang nghiêm, có điều lòng dạ quá tàn nhẫn vô tình, nghe nói Quan trường môn đối với ngươi không tệ lắm đâu!" Nhạc Nhạc nghe Quan Thái nói qua chuyện tình của Đạo Cốc, đối với Trương Mạc hư có chút hiểu rõ.

"Không cần ngươi quản ta, tiểu bối, ăn trước ta một đao!"

"Chậm đã!" Nhượng Tuyết chạy tới gần cả hai, quát lạnh nói: "Ân oán của ngươi với thánh giáo chúng ta cùng Vương Nhạc Nhạc không quan hệ, ta cùng hắn không có quan hệ gì cả, ngươi mang theo nữ nhân của ngươi mau rời đi, không cần nhúng tay vào chuyện của chúng ta!"

Nhạc Nhạc thấy Nhượng Tuyết sắc mặt biến chuyển, ánh mắt kia lạnh lùng tàn nhẫn khiến cho hắn đau lòng, hồi lâu mới nói: "Tuyệt tỷ tỷ, ngươi... có thể nào như vậy, nếu ta không giúp ngươi thì ai sẽ giúp ngươi!"

Nhìn thấy hiện tượng quái dị này, ba cổ thế lực đình chỉ đánh nhau, tĩnh lặng xem xét tình thế phát triển.

Nhượng Tuyết cúi thấp đầu, trong lòng thầm quyết định, nàng dường như đã hạ quyết tâm, ngừng đầu nói: "Vương Nhạc Nhạc, hôm nay thật cao hứng ngươi có thể đến giúp ta, nhưng chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, ngươi đừng nên quản lấy ta nữa, ta đã cùng Sa Nhân An từ... Quyết định chung thân đại sự rồi!" Nàng kéo lấy tên Sa Nhân An đang ngây ngốc nhìn, kéo chặt cánh tay hắn, lại hướng Nhạc Nhạc lạnh nhạt nói: "Chính là hắn, hắn là Đại vương tử của vương thất Sa Khâu Vương, có năng lực giúp thánh giáo ta báo thù, ngươi... Ngươi đi đi!"

Nhạc Nhạc mờ to hai mắt nhìn, không thể tin rằng Nhượng Tuyết thân mật kéo tay nam tử ngay trước mắt hắn, không thể tin được Nhượng Tuyết vì báo thù không để ý tình ý trước kia, lòng đầy lửa giận đố kỵ chăm chăm nhìn Sa Nhân An, thấy hắn quả thật tướng mạo tuấn mỹ, run rẩy nói: "Nhượng Tuyết, chúng ta..."

Nhược Tuyết thấy Nhạc Nhạc còn không hết hy vọng, lại nói:" Chúng ta, chúng ta chỉ là ngẫu nhiên quen biết, cùng một chỗ vài ngày à, nếu không phải ta bị mấy tiểu tặc ám toán, như thế nào lại gặp được ngươi, chuyện trước kia ta không truy cứu nữa, ngươi còn không mau đi!"

" Không phải mà, không phải như vậy, Nhược Tuyết, ngươi nhất định gạt ta!" Nhạc Nhạc thất thố giận dữ hét lớn, hắn mấy ngày nay đã chịu nhiều đổ kị hỏa giận tra tấn, hôm nay lại bị người hấn yêu Chung Nhược Tuyết thương tổn, có chút phát điên.

Nhược Tuyết quay đầu nhìn Sa Nhân An ngọt ngào cười, nhẹ nhàng trên hấn gương mặt hôn một cái, nói:" Ta không cần phải ... lừa ngươi, lúc này ngươi tin chưa!"

Trên đời đã thương người sâu nhất không phải bảo đao danh kiếm, mà là nữ nhân, vũ khí mạnh nhất của nữ nhân là nụ cười, chỉ cần nàng nhẹ cười, nam nhân kia sẽ vì nàng móc ra tâm can, có khi nàng cười nhẹ lại có năng lực đâm thủng tâm can của nam nhân.

" Không! Ngươi như thế nào có thể như vậy! Như thế nào có thể! A...!" Nhạc Nhạc nhìn thấy Nhược Tuyết ngọt ngào hôn nam nhân khác, thái độ y hệt tiểu kiều thể thân ái ái với phu quân. Trong lòng hấn đau đớn khó chịu, thân thể tê dại, tâm thần không chịu nổi, Ngự Nữ chân khí i trong cơ thể cuồng cuồng chạy như điên, thiêu cháy huyết mạch hỏa năng, một sóng một sóng cuồng cuộn chảy xiết, phần nội tạng sũng ướt, kích thích vào tận sâu kinh mạch của hấn, kim tâm dị thường kinh hoàng sầu thương, gia tăng theo tốc độ chân khí phát ra. Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên trong ngực có một cỗ buồn phiền tạp niệm, cả thân thể trống ngực điên cuồng đập mạnh, nỗi buồn phiền tạp niệm kia khiến hấn không thở nổi, không nói không nói, giống tiểu nam hài đang bị ứ khuất, lệ rơi đầy mặt ngửa mặt lên trời rống lớn. Sau khi nổi cơn thịnh nộ, buồn phiền tuôn ra, toàn thân kim quang đại thịnh(ánh sáng cực lớn), như ánh mặt trời rực rỡ chói mắt, chợt lóe sáng lóa, người khác bị tiếng kêu lớn của hấn làm cho chóng mặt choáng váng, nghĩ mình bị mê mẩn nhìn lầm, cũng không dám tin tưởng kim quang(ánh sáng màu vàng) kia thật sự tồn tại.

Nhạc Nhạc bị thương không dứt, nhưng lại phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể héo mòn, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, Truy Tâm Kiếm rút xuống đất. Mộ Dung Kỳ cùng vài nữ nhân khác, bị người vây cách đằng xa, thấy Nhạc Nhạc học máu, đau lòng hô lớn." Ca, ca, ngươi như thế nào rồi, ca!" Chúng nữ đau lòng khóc lớn, huy kiếm hướng Nhạc Nhạc sát sát bay tới

Mã Diệp Phổ thấy trạng thái Nhạc Nhạc như vậy, biết hấn sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, muốn nghĩ đồ dầu vào lửa, lại nghĩ thầm rằng phải chọc cho tên này tức khi lên chết càng tốt! Hấn cười quái dị nói:" Vương Nhạc Nhạc ngươi cũng có ngày hôm nay sao, nữ nhân cùng nam nhân khác thân ái ái, ha ha, nón xanh (cắm sừng!) mang ở trên đầu rồi ba, ha ha, còn không dùng kiếm tự đâm vào tim đi, ha ha!"

Nhạc Nhạc sau khi học máu, lại sâu sâu cảm nhận được chuyển vận trong cơ thể, mặc dù nhắm mắt lại nhưng lại cảm nhận được tâm tình trạng thái của người đứng chung quanh. Mấy người gần hấn nhất, hấn còn có thể thấy được ý nghĩ trong đầu bọn họ, chỉ là người nhiều lắm, tâm tình cũng quá phức tạp, nhưng phần lớn là cười nhạo, đắc ý, an ủi, ứ khuất, còn có không ít người ảo tưởng thèm khát thân thể Nhược Tuyết. Suy nghĩ phong phú này làm cho hấn thấy quá sức chịu đựng, quá nhiều chuyện tình. Tất cả hết thảy như ma quỷ xâm phạm Nhạc Nhạc, chui thẳng vào lỗ tai của hấn, ánh mắt, tâm thần, tra tấn khiến hấn sắp nổi điên, lại nhớ tới Nhược Tuyết vừa hôn Sa Nhân An, khiến tim hấn tan nát. Chỉ là hấn không có dự kiến đến giờ phút này hấn đã đến bên bờ tẩu hỏa nhập ma, trong cơ thể chân khí hỗn loạn mặc dù bị hấn kêu lớn phát tiết ra ngoài hơn phân nửa, nhưng còn lại bộ phận lớn đang nhiễu loạn tâm can hấn.

Trong tình thế hỗn loạn này, Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình mặc dù cảm giác được những suy nghĩ dài dằng dặc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Lúc này thình lình nghe Mã Diệp Phổ dùng ngôn ngữ vũ nhục, trái tim đã có vết rách, tựa hồ thật sự nát tan, chỉ cảm thấy "Răng rắc" một tiếng, tâm thần hoàn toàn mất đi, hết giận dữ một tiếng, trong tay Truy Tâm Kiếm vô ý thức vũ lên đồ án, một hắc sắc vân côi được vẽ ra, chỉ là cánh hoa rất nhiều mặt, hoa kia run run rẩy rẩy, nháy lên, thì không giống hoa, đã bị hoen bẩn như vết rách loang lổ trong trái tim Nhạc Nhạc. Đồ kỳ này chỉ chợt lóe, nhưng lại khắc ở trong đầu mọi người, từ khi hắc sắc bị thương, đánh sâu vào tâm can mỗi người, hắc khí làm cho người ta nghĩ đến tử vong, nghĩ đến... Nghĩ đến...

Bọn họ còn chưa kịp nghĩ thì nguy cơ đã xuất hiện, người có võ công cao cường bản năng đã cảm thấy nguy hiểm, tiếng hét kỳ quái vừa mới bay ra, đã tan ra khắp nơi phương viên mười trượng đều bị hắc sắc tử vong bao phủ, vạn đóa hắc vân côi thiểm điện bắn ra, cách Nhạc Nhạc gần nhất năm sáu mươi người, ngoại trừ mấy người võ công siêu cao đào tẩu thoát ra toàn bộ biến thành vỡ bột, cả kêu đều cũng không kịp hô một tiếng. Hắc mang không ngừng, tiếp tục hướng ra ngoài bay vút, tiếng kêu thảm thiết chói tai nhức óc, ngay cả người ma giáo chẳng phân biệt được địch ta, toàn bộ bị hấn công kích. Tình cảnh này chỉ là công phu trong nháy mắt, hắc khí lại đột nhiên biến mất, tựa như không hề tồn tại.

Mã Vạn Lý thật hy vọng hấn không tồn tại, mà khi hấn bắt gặp vết thương của hơn trăm mười tên thủ hạ thì vừa sợ lại vừa căn giận hướng về Nhạc Nhạc, đã thấy Nhạc Nhạc đứng thẳng sừng sững, phương viên ba trượng quanh không có một tử thi nào, bởi vì tử thi đã tan thành phấn bột.

Nhất chiêu này chính là nguyên nhân khiến Nhạc Nhạc lưu truyền đời sau, chiêu này sau đó có tên:"Tan nát cõi lòng".

Mộ Dung Kỳ thấy không có người ngăn trở, cùng vài nữ nhân khác, vội vàng vọt tới bên người Nhạc Nhạc, quan tâm hô:"Ca, ca!" Nhẹ nhàng chạm vào Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc lại giống khúc gỗ đơ đơ, bỏ té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

Mất thấy Nhạc Nhạc ngã xuống đất, Nhược Tuyết trong lòng đau nhức run rẩy, âm thầm ăn căn hướng hấn nhìn lại, Sa Nhân An gan lớn xoa vai Nhược Tuyết, ôn nhu nói:" Nhược Tuyết, thừa dịp bọn họ không chú ý, chúng ta đi nhanh đi." Nhược Tuyết hừ lạnh một tiếng, đem bàn tay của gã gạt ra khỏi vai nàng, không thể những ma giáo đứng gần nàng, những ma giáo cao thủ đứng gần Nhạc Nhạc cũng đã chết hơn một nửa, Nhược Tuyết trong lòng đau khổ không chịu nổi, không nghĩ tới sự tình sẽ lại biến thành như vậy, Lý Phú Quý gặp qua Nhạc Nhạc, biết quan hệ của bọn họ, vội vàng ở bên an ủi nói:" Tiểu thư, phá vòng vây quan trọng hơn, tâm tư của ngươi tiểu nhân hiểu được, chỉ nên lấy đại cục thánh giáo làm trọng!"

Mã Vạn Lý sắc mặt biến thành xanh tím, gặp đứa con Mã Diệp Phổ còn đang bên người, khôn ngoan yên tâm nói" Diệp Phổ đi theo bên người ta, không cần đi xa, những người khác giết cho ta, bọn họ còn có hai ba mươi người, toàn bộ giết chết cho ta, giết một người thưởng bạc ba trăm hai mươi lượng, giết nhất lưu cao thủ thưởng một ngàn hai mươi lượng bạc!"

Mộ Dung Ki ôm lấy Nhạc Nhạc, gặp bọn Vạn Lý Minh đang vây quanh, trùng mắt nói:" Mặc kệ ma giáo các người, hừ, để cho bọn họ tự mình chống đỡ, chúng ta phá vòng vây đi!" Yên Vô Song kêu lên:" Ta mở đường ra, các người hộ vệ bên cạnh ca!" Nàng nóng lòng cứu người, lại sử xuất tuyệt kỹ" Hội phi lưu thủy(Nước chảy hợp bay)", chân khí màu lam từ lòng bàn chân nàng bốc lên, lam chân khí vận lưu trong thân thể mềm mại của nàng, ban đầu cũng mềm mại bình thường, sau đó chân khí quanh nàng đột nhiên giống tựa biển rộng bành trướng mở rộng, chân khí màu lam biến thành một trảng hoa trắng, phương viên ba trượng(xung quanh ba trượng) đều bị nàng đánh vỡ. Dòng nước trong suốt sủi đầy bọt khí, nhanh chóng nhắm phía chân trời, sử dụng "Yên từ bay cao" tuyệt diệu kinh công, tựa như cá nhỏ trong nước lượn lờ tuần tra. Những kẻ đang chặn phía trước nàng nhưng rồi cũng tan như bọt biển, chết hết.

Mã Vạn Lý cùng Trương Mạc hưu, cùng với lưỡng quý Quý Ngục Môn có kiến thức uyên bác, vừa thấy thân ảnh kia sóng nước tận trời xanh, kinh hô:" Điện đảo Tà Thần công"? Ngươi từ quý kêu lên:" Như thế nào có thể, tuyệt kỹ đã biến mất mấy trăm năm của Điện Đảo vương làm sao cái con tiểu nha đầu kia như thế nào lại sử dụng?" Mã Vạn Lý càng nóng vội hơn, rít giọng nói:" Không cần ngăn cản nàng, cứ cho bọn họ rời đi! Tránh ra!" Bang chúng vốn là sợ chết, nghe được mình chủ muốn cho bọn họ tránh ra, sao có thể không né, té lộn nhào né ra hai bên. Yên Vô Song dừng lại chiêu thức, suy yếu tựa bên người Thái Vân, nàng nói" Giúp đỡ ta, không còn khí lực rồi!"

Mấy người diu dờ lẫn nhau, rời khỏi hỏa quang ở Vạn Lý Minh.

Nhạc Nhạc bọn họ mới vừa đi, Tư Đồ Tinh cùng một ... thanh niên khác, mang theo một trăm tên cao thủ, lập tức tới trợ trận, càng làm hơn ba mươi người ma giáo bị bao vây kín chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Giao tâm

Tư Đồ Tinh đi bên cạnh một thanh niên đeo đao, diện mạo thanh niên kia cùng hắn có vài phần tương tự, nhưng diện mạo lại kiên nghị hơn, nhất cử nhất động, đều có phong phạm cao thủ, Tư Đồ Tinh nói:" Nhị ca, sao chúng ta phải giúp Vạn Lý Minh, hôm trước tên Mã Diệc Phổ hỗn đản lại còn đã thương chúng ta, hừ, không tiêu diệt bọn chúng đã tốt rồi, còn giúp bọn chúng!"

Thanh niên kia chính là nhị ca của hắn Tư Đồ Bằng, Tư Đồ Bằng vừa buồn cười, lại tức giận mắng:" Tam đệ, ngươi không thể thêm chút ít tình huống của Tư Đồ thế gia sao, Vạn Lý Minh là là người của chúng ta, mình không giúp mình, còn giúp ai?"

Tư Đồ Tinh giật mình ngộ nói:" Nguyên lai là người của mình, Mã Diệc Phổ đã thương đệ, cha chỉ phái người tới khiển trách Mã Vạn Lý, cũng không làm gì hắn, thì ra là vì nguyên nhân này, nhưng Mã Diệc Phổ đã thương đệ, việc này đệ sao bỏ qua được, Nhị ca, huynh giúp đệ!"

Tư Đồ Bằng lắc đầu than khô, nói:" A, chuyện này ta không giúp được, tự ngươi gây ra chuyện, tự mình giải quyết đi, chỉ cần không làm lớn chuyện, cha sẽ giúp ngươi!"

Tư Đồ Tinh liếc mắt nhìn về phía Mã Diệc Phổ, thầm đắc ý tàn nhẫn cười:" Hắc hắc, có trò để chơi rồi!"

Bọn người Ma giáo chợt thấy Tư Đồ thế gia dẫn người đến, sắc mặt biến tái nhợt cực kỳ khó coi, nhị trưởng lão ma giáo nói:" Tiểu thư, sự tình không ổn, người võ công cao, mới có thể chạy thoát, không cần lo cho chúng ta! Huynh đệ trong khác nghe lệnh, toàn lực hộ tống tiểu thư phá vây!"

"Vâng!" Chúng nhân đồng thanh kêu tuân mệnh.

Hộ vệ Loan Dao nhỏ giọng nói với Sa Nhân An: " Đại vương tử, bằng võ công bọn tại hạ nhất định có thể đưa người bình an rời khỏi đây, chỉ là những người khác phải thì cứu không được!" Sa Nhân An biết người bọn họ nói chính là Chung Nhựt Tuyết, nhỏ giọng nói:" Ân, trước bảo vệ tốt cho ta, có năng lực mới cứu người khác!" Thanh âm bọn họ tuy nhỏ, nhưng Nhựt Tuyết võ công cao cường cũng có thể nghe rõ ràng, trong lòng có chút cười khò, thầm nghĩ:" Chẳng biết Nhạc lang thương tâm ra sao? Ôi, ta làm chàng thương tâm như vậy, khẳng định chàng có thể đem ta quên mất, Tuyết Nhi báo thù, như thế nào lại làm liên lụy Nhạc lang chứ! Nhạc lang, thời điểm chàng rơi lệ, trong lòng Tuyết Nhi lại chảy máu, chàng yên tâm, Tuyết Nhi đời này trừ chàng ra, thân thể sẽ không giao cho bất cứ kẻ nào khác!"

Mã Vạn Lý nhìn thấy thủ hạ mình từ thương, trong lòng ứa máu, thầm mắng:" Nếu không phải hai đại hộ pháp bổn môn đi Nam Lăng, làm sao thành như vậy được, cơ nghiệp mấy chục năm, nếu để cho phụ thân thấy được, vậy thảm rồi, sẽ chịu mắng chết ta, bất quá, lão nhân gia người mất tích đã hơn mười năm rồi, muốn cho hắn chịu mắng, cũng không thấy người nữa, ôi, tất cả đều tại ma giáo đáng giận, còn có tên Tư Đồ Nghiệp đáng giận, hừ, cứ nhiên bây giờ mới đến..." Mã Vạn Lý có chút thất thố, giống như con chó đại nòi điên, hét lên một tiếng, đánh về phía Nhựt Tuyết, những cao thủ khác hét lớn liều mạng xông lên chém giết bọn người ma giáo, không lâu sau, ma giáo chỉ còn lại Nhựt Tuyết, nhị trưởng lão, Phú Quý thêm bảy tám cao thủ, Sa Nhân An dưới sự bảo vệ của mấy hộ vệ, đã một mình chạy khắp khắp ngõ ngách, tự phá vòng vây chạy trốn, tất cả tâm tư Vạn Lý Minh đều tập trung trên thân bọn ma giáo, thấy bên cạnh Sa Nhân An cao thủ rất nhiều, biết hắn không phải người ma giáo, có lòng phóng hân ra, Sa Nhân An thầm

nghĩ vận khí mình tốt, tùy lực bay ra, bọn họ đã vọt ra khỏi đám người, mấy người phi nước đại mà chạy, cả quay đầu lại cũng không dám!

Nhược Tuyết cùng Mã Vạn Lý miễn cưỡng đánh ngang nhau, Nhược Tuyết hàn khí tràn ra, tuyết hoa phi vũ, quần áo lạnh dao động, tiểu thủ lạnh ngọc, chân khí âm hàn, như mây bay tới đánh vào chân Mã Vạn Lý, chân pháp dồn dập, thâm hàm khí lưu, như mây như núi, biến ảo khó lường, Nhược Tuyết cùng hắn đánh bừa hơn mười hiệp, chưởng đến bàn tay run lên, cánh tay cứng ngắc, Mã Vạn Lý cũng không chịu nổi, một cước chạm trên tiểu chưởng mềm mại của nàng, một cổ hàn khí lạnh đến tận xương chui vào trong cơ thể hắn, lui lại mười bước, nửa người bên dưới đang ngâm trong hầm băng, khó chịu vô cùng.

Nhị trưởng lão mặc dù võ công cao diệu, nhưng địch không được nhiều người, không lâu sau bị thương nhiều chỗ, nói không nổi, thậm chí quai vì sao Nhược Tuyết lại nổi giận với Nhạc Nhạc cùng bốn nữ nhân kia, nếu có Nhạc Nhạc cùng mấy nữ nhân kia tương trợ, nói không chừng đã sớm phá vòng vây đào tẩu rồi! Đang thời điểm tuyệt vọng, đột nhiên bên người vang lên tiếng nổ oanh lôi, vội dùng chân khí hộ thể, đem chính mình bốn chồn bao ở, tiếng sấm không dứt, tiếng kêu thảm thiết cũng không đoạn, Tư Đồ Bằng hét lớn: "Tàn ra, đây là Thiên Kỳ Các "Phích Lịch Từ"!" Thời điểm mọi người tàn ra, người Tư Đồ thể gia mang đến còn lại hơn bốn mươi người, Vạn Lý Minh còn có hơn ba mươi, quần áo rách nát, vất vả chật vật! Mã Vạn Lý đánh không đỡ, tức giận ứa huyết, nhìn đám khói bụi, cẩn thận đề phòng bốn phía.

Tiếng sấm mặc dù dừng, sương khói lại không tan, rất nhiều hắc sắc nhân bị mặt, dùng loại đao dài nhỏ trách bạc nhẹ nhàng vẽ lên vết hầu bọn Vạn Lý Minh, tựa như giết gà, khí quản cùng mạch máu đứt "Rẹt rẹt" vang lên, vang lên rất nhỏ, người nọ vừa nghe tiếng vang, đã rơi xuống đất

"Luân Hồi?" Tư Đồ Bằng quát hỏi: "Vì cái gì giết người Tư Đồ thể gia ta?"

"Có người trả tiền, chúng ta không hỏi vì cái gì!" Một thanh âm lãnh diễm vang lên, vừa có thể làm cho người ta nghe được, lại làm cho người ta không biết năng ở nơi nào.

"Ha ha, chủ nhân kia thật rộng lượng, số Phích Lịch Từ ném ra phải trên bốn mươi quả, giá trị trên bốn mươi vạn lượng bạc, ta nghĩ không ra kẻ thù nào có tài khí như vậy!" Tư Đồ Bằng không tin nói.

"Tư Đồ thể gia để ý bốn mươi vạn lượng bạc sao, không đâu! Người khác cũng sẽ không để ý, cứ từ từ nghỉ đi, cừu nhân Tư Đồ thể gia muốn để người đến chết cũng nghĩ không ra, chuyện này thật vui, đây là niềm vui thú của sát thủ!" Thanh âm nàng kia lạnh lẽo, mờ mịt, lại thấp phàn dễ nghe.

"Sát!"

"Sát!"

Từ ám sát chuyển thành minh sát(giết công khai), đâm đao chém giết, vừa đâm, người thì rên rỉ, người thì thổ huyết, Tư Đồ Bằng đi đến trước người Trương Mạc Hưu, nói: "Su phụ, bọn họ đến đây có hơn sáu mươi người, tình hình có lẽ bất lợi với chúng ta, không bằng ta đi về thành điều vệ binh mã bao vây tiêu diệt!"

"Chuyện của giang hồ nếu phải binh đến, sẽ để người khác nhạo báng, uy danh mấy năm nay của Vạn Lý Minh không phải hủy rồi sao, không thể như vậy." Mã Vạn Lý xen vào, thần sắc thật là kiên quyết, lại vừa xoay người né tránh một đao của thích khách Luân Hồi, xuyên vân đi ra, thích khách kia cừu nhân né tránh, bỏ chạy đi nơi khác.

Tư Đồ Bằng có chút hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng: "Hắc hắc, giả bộ cái gì chứ, Vạn Lý Minh có cái uy danh gì tốt mà hủy, cho dù có thanh danh tốt hơn, hôm nay hang ổ bị người đốt, sau này còn có thể diện gì xông pha giang hồ, may mắn đại sự Tư Đồ thể gia thành công, đến lúc đó không cần dùng các ngươi nữa.

Mã Vạn Lý tức giận điên cuồng, đề nhất là Nhạc Nhạc khủng bố một kích, lại là điên đảo Tà Thần công, vừa rồi là Luân Hồi Phích Lịch Từ, làm hao thủ tổng đàn thật giết đến chỉ còn hai ba chục người, một bên truy đuổi thích khách đáng giận kia, một bên ngầm hạ quyết tâm, nhất định phải triệu hồi phân đàn cao thủ phái ở bên ngoài trở về.

Trương Mạc Hưu mới vừa giết chết một Luân Hồi thích khách, đột nhiên phát hiện sau lưng nguy hiểm gần kề, liền vội vàng nghiêng người, một cổ đao khí lăm lăm, vượt qua hộ thể khí của hắn sát tới, hộ thể khí bóp méo biến hình, thiếu chút nữa phá thành một lỗ, trong cơ thể huyết khí bốc lên, kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh."Đao khí hảo bá đạo!", ánh mắt tìm kiếm, chỉ thấy một hắc y nhân che mặt, cầm trong tay một hồ xỉ đại đao(đại đao hình răng hổ) hình thù kỳ lạ, thanh đao sắc bén, Trương Mạc Hưu nghi vấn nói: "Các hạ không phải người của Luân Hồi, có thù oán gì với ta?" Người nọ lạnh nhạt quát: "Vạn Lý Minh ai cũng đáng chết, ngươi là người của Lý Minh, cho nên ngươi phải chết!" Thanh âm phi thường trẻ tuổi, nói ra sát khí bao trùm, giọng nói kiên định, giống như Trương Mạc Hưu đã là người chết.

Trương Mạc Hưu nội tâm cười khổ, thầm nghĩ: "Cừu gia Vạn Lý Minh quả nhiên không ít, Đao Cốc chúng ta kết minh với bọn họ, thật không biết vì cái gì, ôi, nếu không phải vì Nhị sư huynh Ba Khắc Tinh, ta làm sao rơi xuống tình trạng này, tại giang hồ mất hết thanh danh, phải ở trong Vạn Lý Minh, thời khắc nào cũng lo lắng bị người ám sát!" Người cầm hồ xỉ đao cũng không để cho hắn hồi tưởng, hét lớn một tiếng, bay lên không trung, như mảnh hồ xuống núi, thể không thể đỡ, đao khí rít lên quay về phía đỉnh đầu Trương Mạc Hưu, nghiêng chém. Trương Mạc Hưu cũng là cao thủ dùng đao, biết lực đao một đao này rất mạnh, không dám đón đỡ, lui về mấy bước, vội tránh đi đao này, không ngờ hồ xỉ đao hơi đổi, hồ xỉ lóe ra hàn quang, rít lên chém ngang tới, Trương Mạc Hưu sợ hãi thầm than hắc y nhân đao pháp tinh diệu, gầm nhẹ một tiếng, lộn một vòng giữa không trung, cơ thể đột nhiên thấp xuống, ánh đao quay cuồng quanh hắn, quang mang càng tụ càng nhiều, hắn lấy đồng dạng nhất chiêu mãnh liệt không thể đỡ, phản kích Hắc y nhân.

Hắc y nhân đứng chính là Bách Li Hoan, vốn định thừa dịp Vạn Lý Minh hỗn loạn, giết mấy tên Minh Lý báo thù, bắt gặp Trương Mạc Hưu dùng đao thật là tinh diệu, tâm tính thiếu niên, muốn cùng hắn so đao pháp, không nghĩ tới Trương Mạc Hưu vừa ra tay, lại lợi hại như thế, liền thu hồi phần nào cuồng ngạo trong lòng, cẩn thận cùng hắn đánh nhau sống chết.

Tur Đồ Bằng rốt cục tìm ra thích khách kia, tìm được nữ thích khách vừa nói chuyện, hắn nhìn quét qua một lần thân thể đầy đả chỗ lồi chỗ lõm của nàng, cười nói: "Thân hình thật sự là không tệ, nếu lưu vài vết đao, thật vô cùng đáng tiếc! Khanh vốn người nhà, lại đi làm kẻ trộm..." Bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, trịnh trọng hỏi: "Người là Huyết Ảnh?"

"Ha ha ha! Không nghĩ tới còn có người biết ta, thích khách nổi danh cũng không tốt, cho nên..." Không có cho nên, chỉ có tiền công, bóng đen tung bay chợt hiện ra, nhanh như tuyết điêu, đao pháp còn nhanh hơn cả thân pháp, một đao thân ảnh, bảy đao đao quang, bảy đao thân ảnh, bao nhiêu đao quang? Đáng tiếc không có đáp án chính xác, đao quang chợt hiện, lúc động, lúc hiện cho người không thể nhìn ra chiều số âm thanh, so với ánh mắt của người còn nhanh hơn, cho nên đáp án vốn là không có.

Tur Đồ Bằng trong lòng đã có đáp án: "Bi thảm rồi, ngàn lần không nên, vạn lần không nên, duy nhất không nên là... Ta như thế nào ra lại nói khiêu khích nàng đây, nàng lại là Huyết Ảnh a, nghe nói người nói bất kính với nàng, đều đã chết hết, hơn nữa sẽ chết rất bi thảm, nhưng... Nhưng... thân thể của nàng bó chặt trong hắc y, thật sự rất mê người, ời. Đánh không lại nàng, trốn thôi!" Đáp án đã có, cho nên hắn liền đào tẩu.

Tur Đồ Tinh dưới sự của bảo vệ, chặt vật cực nhọc tìm được Mã Diệc Phô, hắn cười to nói: "Tiểu hổ đàn, người không phải cuồng vọng sao, nhà người bị đốt rồi, lại biến thành thê thảm như vậy, thật sự là đáng thương quá, a, lại bị người chém một đao à, hảo, chém thật là tốt à, ha ha! Con mẹ nó, người cư nhiên còn dám đánh ta, a, mau mau giúp ta, các người mấy tên đàn này... Đánh hắn!"

Bọn chúng phải đánh người của mình, hộ vệ Tur Đồ thể gia đành phải trợ mắt nghe theo mệnh lệnh của Tam công tử, nhưng lại không dám dả thương Mã Diệc Phô, Mã Diệc Phô đã nhìn ra chút đạo lý, thừa dịp hộ vệ không đề phòng, đến gần Tur Đồ Tinh, một cước đá trúng mũi hắn, Tur Đồ Tinh bị thảm kêu một tiếng, té mồm xuống đất, trên mặt đất rớt đầy thịt nát huyết dư, hắn gầm rú nôn mửa: "A, phi, phịch(động tác nhô nước bọt)... Nhà của ta nuôi các mầy người rác rưởi dấn dộn các người để làm chi, cả ta cũng bảo vệ bất hảo... Hổ trưởng, chính mình và miệng ba mươi cái, mau lên, còn có người..."

Mã Diệc Phô ở bên cạnh cười nhạo nói: "Tur Đồ Tinh, người quả nhiên là một kẻ vô dụng, cướp nữ nhân cướp không lại ta, đánh nhau lại đánh không lại ta, cả một hạ nhân cũng không nghe lời người nói, ha ha!" Tur Đồ Tinh hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn, lại ngại vô công hân cao hơn mình, tức giận đến trừng trừng tát hạ nhân mấy cái.

Bách Lý Hoan đao pháp mặc dù hảo, kinh nghiệm lại không đủ, bắt đắc dĩ cùng Trương Mạc Hưu đánh bữa sáu bảy đao, mỗi một đao đều liều mạng, nội thương Bách Lý Hoan đều cũng tăng thêm một ít, chỉ cảm thấy tăng trong một mồi, buồn bực nóng nảy, uy lực đao pháp đánh đã giảm, lại nghe người ta la lên nói: "Thành Phòng Quân đến rồi, Thành Phòng..." Hắn biết nếu đánh tiếp, đối với mình càng bất lợi, tâm sinh ý lui, thấy Trương Mạc Hưu lại bổ một đao tới, hắn liền vận đủ mười thành công lực, hai đao chạm vào nhau, Trương Mạc Hưu cũng bị lực đạo này bức lui ba bốn trượng, mà Bách Lý Hoan thừa dịp lực phản chấn của đao này, thâm dùng khinh công, như lá cây bay đi xa.

Ma giáo còn sót lại mấy cao thủ, thừa dịp rối loạn đã sớm đào tẩu, thích khách Luân Hồi sau khi âm thanh rút lui, cứ như khi đến, vô thanh vô tức biến mất tại trong đêm đen. Trong sân tử thi thành đồng, còn sót lại mấy cao thủ, toàn thân đầy vết thương, tinh thần bị đã kích, hơn nữa thân thể thương tổn, Mã Vạn Lý sau khi nhìn thấy Thành Phòng Quân cứ như bị đánh, tuôn ra một ngụm máu tươi, trước mắt biến thành hắc sắc, mơ màng muốn ngã, vài người khác vội vàng tới đỡ hắn.

Thì ra Thành Phòng Quân là bị do Tur Đồ Bằng bị Huyết Ảnh dọa chạy điều đến, hắn đâu thèm để ý mặt mũi Vạn Lý Minh, nhìn thấy hộ vệ nhà mình chết thảm, có binh không điều, chẳng phải là ngu ngốc? Binh mã mới đến, địch nhân trốn sạch, hắn thần sắc bình tĩnh đi đến trước mặt bọn người Vạn Lý Minh, nói: "Nơi này đã bị đốt thành tro, các người tới trước trạch viện Tur Đồ phủ bên cạnh, chờ nơi này sửa chữa xong, lại trở lại!"

Bọn họ đang không có địa phương, quan hệ với Tur Đồ thể gia cũng dù sao mặt thiết, cũng chỉ đành nghe Tur Đồ Bằng, chạy tới Tur Đồ phủ phụ cận.

Sau khi Bách Lý Hoan chạy khỏi Vạn Lý Minh, liền mở mặt nạ ra, phun ra hai ngụm máu tươi, bởi vì dùng nội lực áp chế thương thế, khi phát tác lại càng thống khổ gấp bội, hắn cấp tốc chạy tới khách điểm, nhưng lại thấy bước chân thật trầm trọng, mí mắt muốn nhắm lại, hồ xi đao trong tay giờ nặng như tiểu sơn, lưng lay lắt lắc đi bên đường.

Lưng lay lắt lắc... Hắn nhớ tới khi còn bé, cùng tỷ tỷ chơi Đăng Thu Thiên, tỷ tỷ luôn đem lão Cao Thu Thiên Đăng làm hắn sợ tới mức khóc thét lên, sau đó tỷ tỷ luôn đem Thu Thiên dừng lại, để cho hắn bình tĩnh, móc trong ngực ra một khối đường, nói: "Đệ sợ hãi thì tự chơi đi, tỷ muốn tự mình chơi, tỷ cần bay lên bầu trời..." Hắn tiếp nhận đường, liền đành chỉ khóc, bởi vì hắn biết, chính mình khóc sẽ có đường ăn, cho nên hắn đã trở thành thói quen, chưa ăn liền khóc, không đùa khóc, tránh ở trong ngực tỷ tỷ ngực khóc, tại bên mẹ mẹ khóc chân, cho....

Đó là một mùa đông, rất lạnh rất lạnh, nước mắt chảy ra cũng có thể kết thành băng châu, hắn tránh ở trong thùng gỗ cũ cùng tỷ tỷ chơi trốn tìm, nhìn xuyên qua chiếc thùng gỗ, lại thấy được một đám hắc y sát thủ hung ác, tự xưng "Dã thảo" sát thủ. Hắn thấy mẹ mẹ bị người tàn sát, bắt gặp phụ thân bị bọn họ chém thành từng mảnh, bắt gặp tỷ tỷ quật cường nhảy vào đồng băng sâu lạnh lẽo... Hắn không khóc, môi cắn ra máu, nước mắt không rơi xuống, hắn biết nước mắt rơi trước mặt địch nhân vô ích, hắn chờ sát thủ đi hết, mới trốn vào thâm sơn, năm ấy hắn mới chín tuổi.

Người bị thương, luôn rất yếu ớt, hắn chung quy không thể quên được ánh mắt tỷ tỷ miệt thị sát thủ, thà rằng tự sát cũng dứt khoát không chịu bị người khác giết chết, hắn lắc đầu, dùng tay mở ra mí mắt, lại đột nhiên hung hăng tát mình mấy cái, bởi vì hắn lại vừa thấy được "Tỷ tỷ", đang cau mày, lãnh ngạo theo dõi hắn, hắn biết này nhất định là mộng, nhưng hắn lại vừa hy vọng này không phải mộng, đối với "Tỷ tỷ" nội tâm nở nụ cười vui mừng, không khóc kêu lên "Tỷ... Tỷ..." Chậm rãi vươn tay trái, thân thể trầm xuống, ngã trên mặt đất, ngất đi.

Hắn Thu phụng mệnh sư phụ Kiếm Thần, tiến đến điều tra nguyên nhân xảy ra vụ cháy ở Vạn Lý Minh, nhưng nửa đường nhìn thấy một lãnh khốc hắc y thiếu niên, cầm trong tay hồ xi đại đao kỳ dị, lưng lay lắt lắc hướng nàng đánh tới, nàng khẽ quát một tiếng, liền cảnh giác đề phòng, cặp mi thanh tú khẽ cau lại, lạnh nhìn hắc y thiếu niên, đã thấy thiếu niên biểu hiện quái dị, ánh mắt rõ ràng mờ to, nhưng lại lấy tay chống đỡ mí mắt, sau đó lại vừa tàn nhẫn quất chính mình mấy cái tát, khi nàng đang muốn hỏi hắn nguyên do, đã thấy hắn khuôn mặt lãnh khốc tuấn tú tan chảy, nụ cười kia kia mê người, hảo chân thành, lại càng kinh ngạc nghe được thanh âm "Tỷ tỷ?"

Nàng mãi cũng chẳng hiểu, cho đến khi Bách Lí Hoan té dưới chân nàng.

"Nhị sư tỷ, tỷ khi nào thì có một đệ đệ vậy? Sao không nghe Hàn bá phụ đề cập qua? Ha ha ha..."

Hàn Thu quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn trang phục nữ tử sam thanh tú mạo mỹ(xinh đẹp mặc áo màu đỏ), đang cười hi hi trên ghẹo nàng, Hàn Thu cũng cười nói:" Ta cũng chưa thấy, luôn luôn Thục Đức tiểu sư muội, sao tại đêm khuya như thế cười to như điên vậy, không sợ phá hủy hình tượng trước đây sao?"

"Hừ, người ta ngủ không được, gặp tỷ chạy đi, muội đã lặng lẽ đi theo tới đây, nguyên lai là đến đây tìm đệ đệ, ta còn nghĩ đến Nhị sư tỷ không thích nam nhân chứ?"

"Phi, tiểu nha đầu, miệng lưỡi đã lợi hại như thế, không sợ truyền ra, dọa chạy tiểu lang quân của ngươi, đêm khuya ngủ không được, sợ là muốn nghĩ đến người ta nha!" Hàn Thu liền phản kích nói.

Từ sam cô nương mặt cười ửng đỏ, không yếu thế nói: "Hừ, tỷ chuẩn bị làm gì với đệ đệ này đây?"

"Tỷ lần đầu thấy hấn, hấn bị trọng thương, nhưng hấn sao lại kêu tỷ là tỷ tỷ chứ, chẳng lẽ cha ta ở bên ngoài... Cha ta sẽ không, nhưng. quên đi, trước đem hấn về, cứu tỉnh rồi hảo hảo giải quyết nghi vấn!"

"Hi hi, muội biết sư tỷ sẽ nói như vậy, yên tâm, muội sẽ nói với cha muội đâu!" Từ sam cô nương trên ghẹo.

"Hừ, nếu muội dám nói, tỷ sẽ nói cho sư phụ, muội ban đêm trộm kêu tên người nào đó.. Kêu thật mê người, hấp dẫn người nghe ôi, tựa như tiếng của dã miêu, a, ha ha!"

"Tỷ... hừ, muội về trước đây, mặc kệ tỷ!" Từ sam cô nương đại quăn, xoay người chạy vội về.

Hàn Thu đắc ý cười, cuối cùng đã đuổi nàng ta đi, ôm lấy gã kia lên, nhìn kỹ thiếu niên bị thương, trong lòng nhưng lại nổi lên cảm giác khác thường, tâm hồn thiếu nữ băng băng nhảy dựng lên, thi triển khinh công, đuổi sát từ sam cô nương.

Chung Nhục Tuyết mang theo mấy bộ hạ, bị thương, thừa dịp đại loạn, chạy ra khỏi Vạn Lý Minh, Nhục Tuyết tâm tình thập phần khó chịu sa sút, vô tình đi ở cuối cùng, hai trưởng lão an ủi nói: "Tiểu thư, không cần lo quá, mặc dù chúng ta tổn hại rất nhiều huynh đệ, nhưng chúng ta đã đốt tổng bộ Vạn Lý Minh, bọn họ lại vừa chết hơn ba trăm người, vô luận như thế nào, chúng ta đều đã huê vốn, nếu là giáo chủ cùng phu nhân nếu biết, khẳng định sẽ tán dương người!"

Nhục Tuyết không phải quan tâm thắng bại, sau khi chạy ra, phải một mực nghĩ đến Nhạc Nhạc, thậm hận chính mình làm chàng giận đến bị thương, thời khắc suy nghĩ thương thế của hấn, nghe được lời nói khó hiểu phong tình nhị trưởng lão, sâu kín thở dài: "Cũng không biết cha ta mẹ ruột cuộc ở đâu, còn sống trên đời sao, thật hy vọng bọn họ có thể trở về, ta sẽ không căm quan tâm nữa, có thể... Ôi!"

Lí Phú Quý đột nhiên từ trước mặt vui vẻ chạy tới, nói: "Tiểu thư, phó trưởng lão dẫn người đến đây."

Nhục Tuyết cùng khác hai vị trưởng lão vô cùng vui sướng, vội vàng chạy tới phía trước: "Tiểu thư, thuộc hạ dẫn người đến chậm, xin tiểu thư trách phạt!" Phía sau hấn có hơn mười vị đệ tử ma giáo đã quỳ gối trước mặt Nhục Tuyết, cùng thỉnh tội. Nhục Tuyết nâng phó trưởng lão dậy, lại nói với những người khác: "Các ngươi đều đứng lên đi, các ngươi có thể tới đây, chứng tỏ đối với thánh giáo vẫn trung thành không hai lòng, ta như thế nào lại trách tội các ngươi." Lại hỏi phó trưởng lão: "Nghe nói ngày đó Thiên Giai Nhạc một trận chiến, ngươi cùng cha mẹ ta ở một chỗ, bọn họ đâu?"

Phó trưởng lão than khóc một tiếng, cáo lỗi nói: "Thuộc hạ vô năng, ngày đó giáo chủ bị Quỷ Ngục Môn Lục Vô Nhật đã thương rơi xuống sơn nhai(vực núi), phu nhân đã... đã nhảy theo xuống..."

Chung Nhục Tuyết mặc dù sớm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng sau khi nghe được tin tức xác thực này, vẫn thương tâm khó kìm nén, khóc rống ra, có lẽ còn vì tâm sự của mình mà khóc.

"Tiểu thư, giáo chủ cùng phu nhân chết chúng ta rất đau buồn, xin đừng đau buồn, chúng ta nhất định vì bọn họ báo thù!"

"Tiểu thư, bọn tại hạ đã liên lạc gần ngàn đệ tử trung thành với thánh giáo ở các nơi, qua vài ngày có thể đi tới hoàng thành, đến lúc đó nhất định tiêu diệt Vạn Lý Minh!"

"Tiểu thư, chúng ta đã tra rõ phân đồ Chu trưởng lão, có thể là gian tế do Tư Đồ thế gia phái tới, thuộc hạ đã phái người giám thị hành tung của hấn, chắc chắn theo môn quy xử trí hấn, để rửa hận cho chúng huynh đệ."

"Tiểu thư, đừng khóc nữa, khóc nữa thì Thành Phòng quân sẽ đến..."

"Tiểu thư, thuộc hạ đã tra ra, Vương công tử ở tại khách điểm..." Lí Phú Quý nói.

Nhục Tuyết ngừng khóc, nói "Hấn không có việc gì chứ?" Ba vị trưởng lão cùng hơn mười một ma giáo đệ tử, sợ hãi chăm chú nhìn chăm chăm Lí Phú Quý, cô vũ hấn tiếp tục nói...

Tư Đồ Nghiệp đầu đội tử kim quan(mũ đỏ), thân mặc thất long hoàng bào, râu hoa râm, hai mắt tình quang bức người, sau khi nghe xong Tư Đồ Bằng

báo cáo, vỗ bàn cái "Rầm", chiếc bàn tròn quý làm bằng hàn mộc, vỗ thành một đồng phệ loại, quát: "Sao lại thua thảm như vậy, kêu Tur Đồ Vạn Lý ta lăn lộn cả đời, cả một oa(phủ) cũng thù không được, đám phệ vật vô dụng!"

Tur Đồ Bằng cẩn thận nói: "Cha, Nhị thúc hẳn bị chút thương tích, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, có lẽ có chút không tiện..."

Tur Đồ Nghiệp tức giận hừ một tiếng, nói: "Hắn ở đâu, ta muốn gặp hắn, vốn định để cho hắn liên hợp vài thế lực lớn, tiêu diệt ma giáo, cũng cố ý để cho một bộ phận ma giáo đệ tử chạy trốn, để cho bọn chúng báo thù, lại để cho Vạn Lý Minh dùng danh nghĩa cộng kháng ma giáo, tập trung thiên hạ võ lâm nhân sĩ, cho ta hiệu mệnh, hẳn lại ngu ngốc như thế, không chỉ làm mất hết thế diện, lại còn để cho danh thế Vạn Lý Minh xuống dốc ngàn trượng, xem hắn như thế nào giải thích, Bằng nhân, không cần nhiều lời, dẫn đường!"

Tur Đồ Bằng trong lòng buồn bực: "Lần trước không ngừng tăng cường thế lực Vạn Lý Minh trong giang hồ, không chỉ riêng diệt trừ ma giáo có cừu oán với mình đích, lại còn thuận tiện tiêu hao tổn hại thế lực đối kháng Vạn Lý Minh, hôm nay như thế nào thay đổi lại nói vậy chứ?" Bất quá hắn cẩn thận tưởng tượng liền hiểu được, Tur Đồ Nghiệp chỉ mượn cơ hội này hảo hảo giáo huấn Mã Vạn Lý một chút, hẳn thăm than một tiếng: "Thì ra Phụ thân tức giận Mã Vạn Lý lần trước không nghe mệnh lệnh của cha, ôi, mặc kệ nó, bây giờ cũng không thể làm cha tức giận."

Tur Đồ Nguyệt dẫn hắn đến trạch viện của Mã Vạn Lý đang ở, Mã Vạn Lý đang nằm trên giường nghỉ tạm, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, hắn tưởng địch nhân, cuống quýt xuống giường, lộ ra trạng thái đề phòng, thấy Tur Đồ Nghiệp mang theo Tur Đồ Bằng xông vào, hắn giận dữ nói: "Đường huynh, người đây là...?"

Tur Đồ Nghiệp nhìn hắn sắc mặt một mối tái nhợt, lửa giận hạ xuống một ít, nói: "Kêu ta Tur Đồ đại nhân, đã nói với người bao nhiêu lần. Chuyện gì đều bị người làm cho hỗn tạp rồi, ôi, giờ biết nói sao với người. Lúc trước người như thế nào hướng ta cam đoan, xem hiện giờ đi, một trận đại hòa thiêu hết trạch viện của người, đã thiêu hết thanh danh của người, cao thủ Minh Lý của người đâu?"

Mã Vạn Lý thấy hắn ưỡn giận, cũng không dám chống đối, cẩn thận đáp: "Theo phân phó của người, đã phái bọn họ đi Nam Lăng, chờ chuyện bên kia an bài hảo, chỉ còn vài bước nữa, chuyện bên Nam Lăng nhất định hết sức cẩn thận."

Tur Đồ Nghiệp sắc mặt hòa hoãn một ít, nói: "Nguyệt Thần binh pháp không có trong tay, binh thư kia đối với chúng ta cực kỳ hữu dụng, nhất định phải tìm được nó, biết không?"

Mã Vạn Lý gật đầu nói: "Ta biết, Đường huynh... Ôi, Tur Đồ đại nhân, căn cứ tin tức tra được, sách kia hiện giờ đang ở tại Tầm Phật Tự của Toàn Giới đại sư, đã phái người nghiêm mật giám thị, bất quá còn có vài thế lực, đã ở bên cạnh nhìn trộm, chờ sau khi cao thủ Quý Ngục Môn đuổi tới, đến lúc đó chúng ta muốn lên cướp đoạt cũng không thành vấn đề."

Tur Đồ Nghiệp vừa lòng gật đầu nói: "Àn, sách binh pháp cùng chuyện Nam Lăng, cũng không thể làm loạn nữa, mấy cái này đều là vì ngàn năm cơ nghiệp của Tur Đồ thế gia, một nhọc người rồi, người cần nghỉ ngơi nhiều hơn, có chuyện gì cần nói với Bằng nhân, hắn sẽ giúp người làm thỏa đáng đích."

Mã Vạn Lý trong lòng thầm mắng: "Hừ, lão hồ ly, vì dã tâm của người, hơn mười tuổi đã đẩy ta ra giang hồ, sự tình làm tốt đã không trọng thưởng, làm không xong, tất cả đều trách tội trên đầu ta, nếu là cha ta còn sống, chưa đến phiên Tur Đồ thế gia người tới làm chủ nhân, hừ, nhện một lần nữa, ta nhẫn nại!"

Miệng lại cung kính nói: "Cám ơn Tur Đồ đại nhân quan tâm, đây là chuyện ta phải làm!"

Tur Đồ Nghiệp đắc ý nhếch môi, thăm nghĩ: "Hừ, người biết là tốt rồi!" Còn nói thêm vài câu khách sáo, mang theo Tur Đồ Bằng, rời khỏi phòng.

Trong phòng có một đôi mắt ghen ghét cùng âm độc, dõi theo bóng lưng hắn, hồi lâu cũng không có rời đi.

*** khách điểm

"Kì kì tỷ, đã năm ngày rồi, ca như thế nào còn không có một chút phản ứng" Yến Vô Song thân thể xích lửa(trần truồng), lại một lần nữa ân ái với Nhạc Nhạc.

Mộ Dung Kì tiểu tụy lắc đầu, nằm ở bên cạnh sườn Nhạc Nhạc, hồi lâu mới nói: "Ca thương thế đã tốt hơn, chân khí chúng ta cũng có thể tiến vào trong cơ thể hắn, chỉ là chân khí sau khi đi vào, lại không có phản ứng, tựa như một giọt nước rơi vào biển rộng, hô hấp kinh mạch đều rất khỏe mạnh bình thường, đúng là không rõ, như thế nào bất tỉnh đây?"

Dương Mai Dương Hạnh bụng nước ầm tiến đến, hai người nói: "Kì tỷ, Song tỷ, trước ra khỏi chần, chúng ta đến bên cạnh ca!"(Vì sao không nói "Tĩnh thân"(lau) đây, ha ha! Nếu nói như vậy, có lẽ Tiểu Song, Tiểu Kì sẽ lại dùng chiêu thức cay độc nhất để trêu chọc hai tỷ muội, hắc hắc!)

Yến Vô Song thân thể trắng như tuyết từ trong chiếc chăn ấm áp thơm tho chui ra, để hai nàng lau sạch thân thể, nàng phù thêm y bảo, đai lưng có chút nghiêng xuống, những sợi tóc như mây trôi tự nhiên buông xuống trước ngực, che khuất xuân quang tiết lộ, Dương gia tỷ muội nhìn đến ngẩn ngơ, không khỏi khen: " Song tỷ tỷ hảo mê người ôi, ngay cả chúng ta cũng thích nhìn thân thể tỷ!" Yến Vô Song thối nói: "Các người tỷ muội càng ngày càng không biết xấu hổ, nhìn ta..." Đột nhiên cảnh giác chằm chằm nhìn ra ngoài cửa sổ, quát: "Người nào?" Tiếng xé gió chưa dứt, người đã bay đến ngoài cửa sổ, gặp một đạo bóng đen tung bay trên mái phòng, thân thể Yến Vô Song quay ngược giữa không trung, như cá quẫy nước, kỳ dị tại không trung tùy ý thay đổi phương hướng, rơi xuống phía trước bóng đen, kia bóng đen cũng không có ý chạy trốn, kinh ngạc nhìn thấy Yến Vô Song .

Yến Vô Song đã thấy rõ bộ dáng bóng đen, cả giận nói: "Chung Nhượng Tuyệt? Hừ, người còn tới làm gì, làm ca ta tức giận còn chưa đủ sao? Hắn nếu không qua khỏi, ta nhất định sẽ không bỏ qua người!"

Nhược Tuyết thở dài nói: "Ta... ta lúc ấy thăm nghĩ để cho hấn rời đi, chưa từng nghĩ hấn sẽ lại giận thành như vậy, thân thể hấn thế nào rồi?"

"Hừ, ta mới không tin đây, ngươi muốn hấn rời đi, có thể dùng phương pháp khác, sao có thể trước mặt trăm người, thân mật với nam nhân khác, người nam nhân nào thấy nữ nhân mình như vậy, sẽ lại chịu được! Thiết thời ca ca cả ngày nhớ ngươi, rất nhớ ngươi, cả ngày nói với chúng ta chuyện các ngươi, nói ngươi như thế nào như thế nào thật là tốt, ngươi lại vừa gặp mặt đã làm hấn tức chết!"

Nhược Tuyết nước mắt tuôn ra, đau khổ vô cùng, nước nở nói: "Thánh giáo báo thù, ta không muốn liên lụy Nhạc lang, đành phải như vậy, lúc ấy cũng không có thật sự hôn lên mặt Sa Nhân An chưa, vẫn còn cách một tầng hộ thể chân khí đây, ta hôm nay thăm nghĩ đến xem hấn..." Nàng lau lau nước mắt: "Cho ta nhìn hấn, được không?"

Yến Vô Song thấy nàng khóc thật đáng thương, nghĩ lại nàng nói cũng có đạo lý, vẫn không buông tha nói: "Ca ca sớm đã hiện diện trong mắt người thiên hạ, giết chết Thanh Nhân thư sinh của Vạn Lý Minh, ta cũng không tin ngươi không biết, ngày đó ca ca đã giết chết hơn một trăm người bọn chúng, Vạn Lý Minh sớm đã liệt ca ca vào cừu địch rồi, chỉ là bọn hấn quá không chưa ra tay đối phó ca ca, ngươi lại cố chấp như vậy, ca ca đối với ngươi như thế nào, ngươi cũng không hiểu một chút nào sao?"

"Mấy ngày trước ta một mực chỉ lo đối phó Vạn Lý Minh, không có lưu ý tin tức trên giang hồ, sau ngày đó, mới nghe được tin tức này, ta biết sai rồi, chờ sau khi Nhạc lang tỉnh lại, ta sẽ hướng hấn nhận tội!"

Yến Vô Song nghe được nàng nhận lỗi, mới buông tha Nhược Tuyết, để nàng vào nhà.

Mộ Dung Kỳ đã mặc quần áo, Dương Mai, Dương Hạnh đứng ở một bên, đứng ở phía sau Mộ Dung Kỳ, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Nhược Tuyết, Nhược Tuyết nhẹ vỗ về hai má tuấn mỹ của Nhạc Nhạc mê man không tỉnh, đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo run rẩy không ngừng, không ngừng tự trách, hối hận, nước mắt như thác tuôn ra, thất thanh bỏ trên thân Nhạc Nhạc khóc rống, vẫn khóc, khóc đến nỗi làm cho mấy khác vài nữ đã đi theo rơi lệ, đối với nàng đã đánh tan rồi địch ý, đứng ở bên cạnh an ủi.

Nhược Tuyết trong khoảng thời gian này, vẫn sống trong sự báo thù và giết chóc, thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, ngã vào trong ngực Nhạc Nhạc, nghe mùi thơm mê người quen thuộc của cơ thể tinh lang, tư tưởng áp lực - yêu thương, đều tuôn ra: "Nhạc lang, Tuyết Nhi mỗi ngày đều nghĩ về chàng, hảo hảo muốn vĩnh viễn nằm trong lòng chàng, nằm ở trong ngực chàng làm nũng, mấy ngày ở cùng chàng cùng một chỗ, là thời gian vui vẻ nhất trong ký ức của thiếp, nhưng thiếp còn phải báo thù, thù của phụ mẫu không thể không báo, xin ông trời phù hộ chàng, mau mau khỏe lên, đối với thiếp vẫn không hy vọng kéo chàng trong đoạn cừu hận này, hy vọng chàng có thể hiểu được một phen khổ tâm của Tuyết Nhi. Hôm nào lại đến nhìn chàng, thiếp cần phải trở về, Nhạc lang, thiếp đi đây!"

Nhược Tuyết nhấc tay lên, lại dùng ống tay áo lau khô nước mắt, nước nở nói: "Không nên nói cho Nhạc lang ta đã tới, các ngươi cũng không hy vọng hấn lâm vào nguy hiểm, chỉ cần hấn không quản cừu oán của ta cùng Vạn Lý Minh, sau này Nhạc lang trở lại Tiên Vu thế gia, liền an toàn!"

Mộ Dung Kỳ lau đi nước mắt trên khóe mi nói: "Nhược Tuyết tỷ, nếu Nhạc lang không hỏi, chúng ta cũng không nói, nếu hấn hỏi, chúng ta không nghĩ sẽ lừa gạt chàng, cũng không thể lừa gạt chàng, bằng không chàng sẽ giận chúng ta, chàng nói qua, ghét nhất bị người khác lừa gạt chàng, chúng ta sẽ không lừa gạt ca ca."

Nhược Tuyết thật sự phi thường hâm mộ Mộ Dung Kỳ, đã vì Nhạc Nhạc mà cảm thấy vui mừng, nói: "Ta cũng biết không thể lừa gạt chàng, chỉ cần các ngươi không đề cập đến là được, ta phải đi, các ngươi hãy bảo trọng!"

Nói xong Nhược Tuyết lại dùng ánh mắt thâm sâu liếc nhìn Nhạc Nhạc, mới đi ra cửa, bay lên nóc nhà, biến mất trong đêm khuya.

Ngày hôm sau, Dương gia tỷ muội chưa kịp tiến sát bên người Nhạc Nhạc, đột nhiên cùng kêu lên: "A, chúng ta cảm giác được ca ca, hấn đang cùng chúng ta nói chuyện!" Mặc Linh Từ cùng Thái Vân ở bên cười nói: "Hai tỷ muội các ngươi đừng gạt chúng ta, hấn rõ ràng còn đang mê man, lời nói dối này cả tiểu hài tử ba tuổi cũng không lừa được, chúng ta như thế nào tin chứ."

Dương Mai, Dương Hạnh không để ý tới sự trêu chọc của các nàng, chuyên tâm đặt tay ở trên thân Nhạc Nhạc, từ tâm linh lắng nghe trao đổi, chợt thấy bọn hấn hai người má ngọc ửng đỏ, lại đều gật gật đầu, Dương Mai ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mặc Linh Từ cùng Thái Vân, e thẹn nói: "Các ngươi trước tới khác phòng được không, chúng ta cần... phải chiếu cố ca ca, các ngươi tại đây, chúng ta ngượng lắm!"

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân đều là người từng trải, liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Dương Mai, nhưng vẫn không tin nói: "Chúng ta vừa mới lại an ủi thân thể ca, hấn một chút phản ứng đều không có, như thế nào nói với các ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bồi thường

Dương Hạnh nói: "Các tỷ thử xem, đặt tay ở trên thân chàng, dụng tâm cùng ca ca trao đổi."

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân dựa theo phương pháp của nàng ta, nhưng lại không cảm giác được tin tức gì, lắc đầu, cười nói: "Chúng ta không cảm giác được, ha ha, bắt quá tỷ muội các người nếu thích, chúng ta đi ra ngoài là được, thật sự hiếu kỳ rất cuộc bọn muội làm như thế nào?"

"Ca ca nói, có thể do tỷ muội chúng ta có tâm linh cảm ứng, tiếp thu năng lực so với các tỷ mạnh mẽ hơn, cho nên tỷ muội chúng ta có thể cảm thụ tư tưởng của ca, ca ca bởi vì tẩu hỏa nhập ma, vô công tiến vào tầng thứ bảy, đã có rất nhiều địa phương không có năng lực đột phá, bị kẹt ở giữa tầng thứ sáu với tầng thứ bảy, mấy ngày nay hần vẫn phong bế nội tâm, tu bổ vài kinh mạch trọng yếu, vừa mới tỉnh lại, cùng với chúng ta cái kia..."

Thái Vân cười hi hi nói: "Hi hi, nếu thật sự là như vậy, vậy thật tốt quá, ca ca rốt cục đã tỉnh, Linh tỷ, chúng ta đi ra ngoài trước, chờ tin tức tốt của bọn hần!"

Trong phòng chỉ còn Dương gia tỷ muội cùng Nhạc Nhạc ba người, Dương Mai Dương Hạnh nhìn lẫn nhau một chút, đồng loạt cởi bỏ váy áo, trước ngực ngọc thô trắng như tuyết tuy không phải rất lớn, nhưng lại rất đáng yêu, phong yêu phong đồn, một cặp đùi thon dài rất đẹp, thẳng đều như nhau, hai đùi không hề có một vết xước nhỏ, diện mạo hai người giống nhau, thân hình lại giống như đúc, con người cũng đồng loạt nhấp nháy, kỳ cảnh như thế, nhưng lại không ai thường thức, thật sự là.... Khụ khụ!

Dương Hạnh nói: "Tỷ tỷ, chúng ta nên làm như thế nào? Muội không biết!"

Dương Mai nói: "Tỷ cũng không biết, bắt quá xem thời điểm Kì tỷ bọn hần làm, đầu tiên là như vậy, lại..."

"Được rồi, chúng ta nghe ca ca, ân, thật sự khó khăn rồi, muội muội cố gắng lên!"

"Ôi, ân, tỷ tỷ, ân, đến giúp ta, cùng với muội..."

Bây giờ hai người đối thoại, tựa như mặt đối mặt, ở giữa đã không còn cách trở gì.

Nhạc Nhạc trong lòng nói: "Mai nhi, ta cảm thấy sự đau đớn của nàng rồi, không nghĩ nàng lại toàn tâm như vậy, nước mắt chảy tới khóe môi, nếu ca ca có thể động đây, chắc chắn sẽ kiên muội, đừng khóc, qua rồi sẽ dễ chịu, trước tiên đừng cử động, đến, nằm trên người ca ca, ôm chặt ta!"

Dương Mai lau một chút thanh lệ chảy ra, nội tâm vui vẻ nói: "Ca ca, thì ra chàng yêu thương Mai nhi như vậy, muội thật sự cao hứng ôi, muội còn nghĩ chàng không thích tỷ muội chúng ta, muội có thể biết rõ cảm giác của chàng ý nghĩ - yêu thương, ca, ôm chàng thật sự rất thoải mái, cuối cùng muội đã hiểu được vì cái gì Kì tỷ Song tỷ luôn ôm chàng không buông!"

Nhạc Nhạc nội tâm nói: "Ca đương nhiên yêu các muội, ha ha, tâm linh cảm ứng thật sự là kỳ diệu, ta cũng có thể cảm giác được Hạnh nhi rồi, hai người các muội cũng có thể thường xuyên trao đổi như vậy sao?"

Dương Hạnh trong lòng vui vẻ nói: "Nếu khi nào có tâm tình đặc biệt mãnh liệt nảy sinh, mới có thể biết rõ được cảm ứng đối phương, tựa như vừa rồi tỷ tỷ đau đớn, muội đã cảm thấy nơi đây đau đớn, tỷ tỷ cảm thấy ý nghĩ - yêu thương của ca, Hạnh nhi đã cảm giác được, cho tới bây giờ chưa từng mãnh liệt như vậy, thật tốt!"

Dương Mai trong lòng nói: "Ca, muội nơi đây ngứa rồi, muội... Ân... ca ca hảo phôi, sao trong đầu có thể nghĩ Mai nhi thành bộ dáng kia, à, cái này xấu hổ quá, ôi..."

Nhạc Nhạc đùa nói: "Hi hi, ta cũng có thể cảm giác được suy nghĩ của muội, chỉ mong sao ca ca đối với muội như vậy, có phải không, nhìn xem, ca vừa định một chút, muội đã đến ca trào rồi, ôi, Hạnh nhi cư nhiên đã cháy, thật tốt chơi! Bắt quá ta bây giờ muốn luyện công, không cùng các nàng hần huyên, các nàng cần cố gắng lên!"

Nhạc Nhạc phong bế tâm linh, có thể cảm nhận được ý nghĩ của Dương Mai, mà các nàng lại không cảm giác được ý nghĩ của hần, Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Ngự nữ kinh pháp nói không sai, chính mình có thể ngụy tạo những ý nghĩ, mà nội tâm người khác lại hoàn toàn bị ta nhìn trộm, tầng thứ bảy thật sự là kỳ diệu, tinh thần lực trong cơ thể đã tăng cao không ít, có thể khống chế người khác rất tốt, khí hải đan điền đều gia tăng gấp đôi, chân khí ngày càng thịnh, ân, hấp thu luồng xử nữ nguyên âm này, phá tan trở ngại trên dưới đan điền, ôi, quả nhiên thẳng đường sáng khoái, ôi tư vị ở giữa thực không dễ chịu, lên không được, xuống không xong, Nhược Tuyết thiếu chút nữa hại chết ta, hừ, chờ ta khỏe hần, chắc chắn đem nàng hảo hảo tra tấn một trận, trong thời khắc tẩu hỏa nhập ma, ta đã biết rõ cảm giác nồng đậm ý nghĩ - yêu thương của nàng, đã khống chế không được chân khí hỗn loạn, nhất chiêu kia dường như đã giết chết không ít người, nhất chiêu kia dùng như thế nào đích, ôi... Nghĩ không ra rồi, lúc ấy có loại cảm giác tan nát cõi lòng, chẳng lẽ chỉ có thời điểm tan nát cõi lòng, mới có thể sử dụng được, ôi, không, không, thà rằng không cần chiêu kia, cũng không muốn lại nếm thử tan nát cõi lòng, rất thống khổ rồi. Còn có tên Mã Diệc Phô tạp chủng kia, lão tử sẽ là người đầu tiên thu thập hần, hừ, cư nhiên có dũng khí vũ chửi nể Nhược Tuyết như vậy, cư nhiên có dũng khí cười nhạo ta như vậy, nhất định phải để cho hần... Lâm bầm!"

Nhạc Nhạc lại cảm thấy một trận đau lòng, đau đớn kia đến từ Dương Hạnh, Nhạc Nhạc thu công, tâm linh lại mở ra, ôn nhu nói: "Hạnh nhi, ca ca cảm thấy đau đớn của muội, muội lại đây."

Nhạc Nhạc sau khi hấp thu hết nguyên âm của Dương Hạnh, chẳng những trong chữa trị hoàn hảo nội thương trong cơ thể, lại chính thức bước vào tầng thứ bảy Ngự Nữ Tâm Kinh -- Xử Nữ Giao Tâm.

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân vẫn canh giữ ở ngoài cửa, sau khi nghe được tiếng hét lên của Dương Hạnh, nghĩ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, vội vàng đẩy cửa ra, đã thấy nàng cực độ thỏa mãn đang ngủ, hai người vừa vui vừa cười, giúp hần lau sạch thân thể, mấy người đồng miên.

Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Ta có thể biết rõ cảm nhận tâm tình của Thái Vân, Mặc Linh Từ, còn có vài loại tình cảm ba động mãnh liệt, ý nghĩ nội tâm không cách nào biết được, chẳng lẽ chỉ có thể cùng tỷ muội sinh đôi mới có loại thần thông chi diệu này sao? Cũng phải, nếu ta có thể biết rõ biết tất cả tâm sự nội tâm của người khác, chẳng phải thành thần tiên rồi sao! Xung quanh có thể cảm giác được tâm tính tâm tình của các nàng, nếu tại toàn thể, có thể sẽ lại càng biết rõ thêm, đến lúc đó, các nàng cũng sẽ cảm thấy nội tâm tư tưởng của ta, nên là như vậy. Ôi, khẩu khí của Thái Vân càng ngày càng diệu rồi, ân, không sai, mấy ngày nay đã khổ các nàng rồi, sau này phải bồi thường các nàng thôi!"

Cảm thấy tứ nữ đã ngủ say, hân tình thần thể đã ở trong cơ thể nghỉ ngơi ngủ say, giống như chân nhân đang ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Nhạc Nhạc hoàn toàn tỉnh lại, mở ra hai mắt, trong phòng rất nhiều khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười kinh hi, vây chung quanh hắn, Nhạc Nhạc cười nói: "Có các nàng ở bên ta, thật sự là hạnh phúc, mấy ngày nay làm cho các nàng lo lắng mệt mỏi, Kì Kì như thế nào lại khóc rồi, nàng không phải thường tự nhận là không thua thân nam nhi sao, sau khi theo ta lại ngày ngày hay khóc vậy, ca thất tâm đau, ca biết nàng lo lắng sợ hãi, nhưng thấy tướng số không phải đã nói sao, ta sẽ sống đến chín mươi chín tuổi, hân hạnh tiền rồi, khẳng định không sai. Ha ha, Song nhi cũng thế, có phải không? Tiểu Chi như thế nào khóc nhiều như vậy, Tiểu Nguyệt cũng vậy, hắc hắc, đều tới đây để cho ca ôm một cái, vài ngày rồi không ôm các nàng, phải nghĩ thấy ca người khó chịu!"

Mọi người ôn tồn một lát, Mộ Dung Kì mới sáng giọng: "Ca, chàng không yêu thương thân thể, bảo chúng tỷ muội làm sao bây giờ, lại ngủ một giấc tạt sáu ngày trời làm chúng ta rất lo lắng, lại nói, nếu Nhược Tuyết tỷ cũng có cái gì khó xử, không biết chàng có giận đến tổn thương nữa không, không phải để cho cừu nhân lấy làm chuyện cười à!"

Yến Vô Song cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta đã tin tưởng Nhược Tuyết tỷ không phải người như vậy, ca ca cần tịnh dưỡng thân thể cho tốt trước, sẽ tìm Nhược Tuyết tỷ từ từ nói chuyện sau, sự tình sẽ có chuyển cơ."

Nhạc Nhạc thấy các nàng giọng nói kiên định, hơn nữa cảm giác được trong lòng các nàng tin tưởng không chút dao động, nghĩ rằng các nàng nhất định biết chút ít chuyện mình không biết, cười nói: "Các nàng tin tưởng Nhược Tuyết như vậy, ta thực thay nàng cao hứng. Ta lúc ấy giận đến hồ đồ rồi, sau đó nghĩ lại, mới phát giác sự tình chắc chắn có điểm đáng nghi. Các nàng trong lòng một chút cũng không hoài nghi, hơn nữa thập phần kiên định, có phải là gạt ta cái gì, cần nói thật, bằng không ta phải trừng phạt các ngươi đấy!"

Khi Nhạc Nhạc nói đến hai chữ "Trừng phạt", chúng nữ lại tâm hi tim đập dồn dập, đương nhiên biết hàm ý trừng phạt là gì, bất quá cũng không dám nói đối Nhạc Nhạc, đem chuyện Nhược Tuyết nhất nhất nói ra, Nhạc Nhạc nghe xong cười khổ, nói: "Cùng suy đoán của ta cũng không sai là bao, các nàng không gạt ta, ca thật cao hứng, ca sẽ hảo hảo thưởng cho các nàng!"

Chúng nữ xấu hổ cười, nhưng mỗi người lại thầm lộ vẻ chờ mong, Tiểu Chi bụng tới chén canh, nói: "Công tử, đây là Tiểu Nguyệt làm riêng cho ngươi Ngao Bô Thang, nhân lúc còn nóng uống đi!" Nhạc Nhạc vài ngày nay không uống chút nữa nào, trong bụng sớm đã reo sùng sục, đem chén canh uống một hơi cạn sạch, thở dài: "Tiểu Nguyệt hảo thủ nghệ, sau này chúng ta có khẩu phúc rồi, so với thịt nướng ta làm còn ngon hơn!"

Tiểu Nguyệt cười nói: "Chỉ cần công tử thích, Tiểu Nguyệt mỗi ngày đều làm cho ngươi uống, trong nồi còn rất nhiều, chư vị tỷ tỷ ném thử tay nghệ của ta đi!"

Dương Mai Dương Hạnh vẫn còn ngủ ở bên cạnh Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông qua tâm linh cảm ứng, biết bọn hắn thức tỉnh đã lâu, có thể sợ chúng tỷ muội cười chọc, thân thể cũng không động đậy một chút nào, Nhạc Nhạc cùng bọn hắn thân thể tiếp xúc, mới có trao đổi rõ ràng, hắn vừa ăn mỹ thực, một bên đem phóng chân tới trong đảo nguyên phi nộn của Dương Mai, nàng ngọc thể run lên, ý thức kẹp chặt chân của Nhạc Nhạc, rồi lại thấy như vậy thật ngứa ngáy khó chịu, đang không biết nên làm như thế nào, thanh âm Nhạc Nhạc rơi vào trong tâm nàng: "Tiểu bảo bối, còn giả ngủ sao, nếu không tỉnh lại, ca ca sẽ xóc chấn mềm lên!"

Vài nữ nhân đang ăn canh, thấy Dương Mai Dương Hạnh bất tỉnh, nghĩ bọn hắn mới lần đầu phá thân, cần phải nghỉ ngơi, bồng nhiên nghe được bọn hắn hai người rên rỉ gấp, hơn nữa ngọc thể ở trong chân mềm điên cuồng gây dục, đều hiểu được đã xảy ra chuyện gì, đều cười nói: "Ta nói Mai nhi Hạnh nhỏ vì sao bất tỉnh, thì ra đang xuân mộng ôi, à, tiếng kêu thật nóng vội, ca ca, mau lên giúp các nàng đi, hi hi!"

Dương gia tỷ muội biết đã bị phát hiện, đang giả bộ ngủ, hai người lập tức xoay người, đánh về phía Nhạc Nhạc, gắt giọng: "Ân... mặc kệ ị, ca ca khi để chúng ta, lại vừa để cho chư tỷ muội cười chúng ta, chúng ta mới không phải xuân mộng, là do ca ca làm mấy chuyện xấu! Hắn dùng chân một bên hồ lộng nơi đây của chúng ta, còn không ngừng nghĩ ra những hình ảnh không thể chịu nổi, làm chúng ta thật xấu, hừ, đánh chết chàng, đánh chàng!"

Nhạc Nhạc liền cầu xin tha thứ: "Á, thì ra hai tỷ muội là cộp cái, oa, mở miệng thật là lớn quá, như thế nào chặn miệng các nàng đây, phải tìm công lão hồ(cộp đực) mới được, hắc hắc.... Ôi, thì ra ta đúng là công lão hồ à, bằng không như thế nào lại đổ cả bồn máu vì hai cái miệng lớn này."

"Hừ, chàng dám nói miệng chúng ta lớn, nơi nào lớn, không nói rõ ra, tỷ muội ta nhất định không buông tha chàng!"

Nhạc Nhạc xoa xoa phi đồn của hai nàng, một tay chà xát, còn ngón tay lại đâm vào thật sâu trong u động, cười nói: "Nơi này cũng rất lớn, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?"

Chư nữ cười to không ngừng, Dương gia tỷ muội trong lòng biết không phải đối thủ của Nhạc Nhạc, ngược lại đành phải ăn cơm, cũng không ngừng trộm dục với thân thể Nhạc Nhạc, cùng hắn thăm thông tình nói chuyện, tình cảnh này làm cho Nhạc Nhạc có loại trộm tình khoái lạc, hơn nữa loại tâm cùng cảm giác tâm trực tiếp trao đổi, càng yêu thích không chịu nổi.

Sau khi ăn cơm xong, thái dương đã ngã về tây, Nhạc Nhạc mới hỏi: "Mấy ngày nay Vạn Lý Minh có động tĩnh gì không, chịu thiệt thòi lớn, thanh danh mất hết, ta không tin bọn họ cứ bình tĩnh tâm an như vậy!"

Mặc Linh Từ nói: "Ta vẫn hoài nghi, Vạn Lý Minh có kế hoạch âm mưu khác, sau khi Ma Giáo Thiên Nhai Giác bị công phá, hảo thủ mà Mã Vạn Lý chiêu mộ cũng không trở lại hoàng thành tổng bộ, lại phát thiệp mời từng nhân sĩ chính phái từng nợ ân tình hần đến Minh môn, đến tổng bộ Vạn Lý Minh, giúp hần phòng vệ sự trả thù của ma giáo, Mặc Sơn chúng ta đã nợ Vạn Lý Minh một ít ân tình, sau khi giúp bọn chúng làm một việc, chúng ta mới rời đi đích, bởi vì sự phụ ta yêu cầu qua chúng ta, Vạn Lý Minh không thể ở lại lâu. Lần này sau khi hang ổ bị tiêu, cũng không có phản ứng, rất là kỳ quái, khẳng định là lực lượng không đủ, đang đợi cao thủ trở về!"

Thái Vân cũng nói: "Đúng đó, sự phụ ta cũng vì báo ân mới phải ta xuống núi, chỉ là gặp ca ca, mới không giúp bọn chúng, bọn chúng không phải người tốt. Bất quá, sự phụ ta khẳng định sẽ trách ta đi."

Nhạc Nhạc ôm Thái Vân vào trong ngực, an ủi nói: "Sự phụ nàng con người biết đạo lý, sau khi biết chân tướng sẽ không trách tội của nàng, lại nói còn có ca ca ở đây, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nữ nhân của ta, cả sự phụ nàng, cha mẹ nàng cũng không được!" Nhạc Nhạc nói thật kiên định, không tồn một tia tự lự, thấy mỹ mục chur nữ lộ ra ánh sáng kỳ dị, ái ý nồng đậm, Mộ Dung Kỳ lòng cảm xúc, liền nũng nịu trong lòng Nhạc Nhạc, thấp giọng nói: "Ca!"

Nhạc Nhạc sau khi thành công tiến vào pháp tăng thứ bảy, đối với tâm tính cảm tình của mình đã nắm chắc không để rò rỉ, vừa thấy đã biết hi nộ ái ố trong lòng các nàng, hần vuốt ve mái tóc đen của Mộ Dung Kỳ, nói: "Kỳ Kỳ không cần lo lắng, chờ ta hoàn thành chuyện của Nhược Tuyết chuyện, chắc chắn tới Mạch Dã Thành Mộ Dung thế gia cầu hôn, bọn họ không đồng ý, ta cũng cướp, cũng muốn đem Kỳ Kỳ cướp về, bởi vì Kỳ Kỳ là nữ nhân của ta!"

Mộ Dung Kỳ mỉm cười, gật gật đầu nói: "Àn, Kỳ Kỳ là nữ nhân của ca ca, ai cũng không cướp được!"

Nhạc Nhạc cười to, lại nói với chúng nữ: "Các nàng cũng là nữ nhân của ta h, theo ta, ai cũng không thể cướp đi các nàng. Đều lên giường cả đi, ta phải bồi thường các người mấy ngày nay đã khổ cực.... Ha ha!"

Tiểu Nguyệt sau khi nghe được lời nói của Nhạc Nhạc, thần sắc buồn bã, đã thấy Nhạc Nhạc đang nhìn chăm chăm nàng: "Tiểu Nguyệt sao vậy, trong lòng vì sao lại có đau khổ bất đắc dĩ như thế, có chuyện gì khó nói cho ca ca nghe, chắc chắn giúp nàng giải khốn!" Tiểu Nguyệt thầm nghĩ: "Công tử võ công tâm pháp đã biết được tâm tình của người khác, ta phải cẩn thận, không thể phá hủy kế hoạch của cung chủ, bằng không chúng ta đều chết!" Nàng nói: "Ca ca không chê xuất thân của thiệp, vẫn đối đãi Tiểu Nguyệt ngang hàng mọi người, Tiểu Nguyệt chỉ là cảm động mà thôi!" Nhạc Nhạc cũng không phải là thần tiên, không có khả năng biết bí mật tận đáy lòng nàng, tuy có nghi hoặc, lại muốn mình không nên nghĩ nhiều như vậy, có lẽ không muốn nghĩ đến chuyện buồn trước kia, tựa như Tiểu Vi, đều có khúc mắc, Tiểu Vi không biết đi đến nơi chưa, thực sự có chút lo lắng cho nàng.

Nhạc Nhạc mở huyệt thể chân khí, Tiểu Nguyệt tâm thần chấn động mạnh, cảm giác được ái ý nhu tình của Nhạc Nhạc đối với nàng, tâm linh trong lúc đó trần trụi tương chạm, để cho trong lòng nàng trở mình nổi lên xao động tâm hồn, xấu hổ hối hận hi oán, kích động bất an, lại lập tức sợ hãi, căng căng khóa trụ tâm thần, Nhạc Nhạc cảm ứng lập tức lại lập tức mơ hồ.

Nhạc Nhạc mới biết được trong lòng nàng thì ra chứa nhiều cảm tình như vậy, đối với Nhạc Nhạc tình yêu trần trụi lại vừa nhiệt tình không hề cản trở, đối với thân thể lại tự ti hối tiếc, lại vừa hối hận chuyện nào đó, lại vừa oán hận chính bản thân nàng ta, sau đó một cỗ cảm giác sợ hãi chiếm cứ tâm thần nàng, cái loại này rõ ràng liên lạc lại vừa chậm chạp mơ hồ, Nhạc Nhạc lại thử tìm kiếm bí mật làm nàng sợ hãi, nhưng lại không có thu hoạch gì, thầm nghĩ: "Chỉ có thể cảm giác cảm tình Tiểu Nguyệt ba động, lại không biết nàng sợ hãi cái gì! Không thể giống với cặp song sinh tỷ muội như vậy trực tiếp đối thoại, thật sự là tiếc nuối! Bất quá nếu thật sự biết hết toàn bộ bí mật của đối phương, vậy cũng quá không tôn trọng đối phương rồi, dù sao mỗi người đều có tư ẩn(chuyện riêng)."

Trên đường người đi đường không hề giảm, trong đó người giang hồ mang binh khí chiếm đa số, ba, năm người thành nhóm, thỉnh thoảng cao giọng cười nói cái gì, phần lớn nói đều là Vạn Lý Minh như thế nào chịu không nổi, e ngại ma giáo với Luân Hồi, còn có không ít người nói chuyện của Vương Nhạc Nhạc cùng Chung Nhược Tuyết, thật sự là cái gì cũng có, Nhạc Nhạc biết ngày đó không hề ít người rảnh rỗi quan sát cuộc chiến, mấy tin tức này nhất định là từ bọn họ miệng mà ra, sau khi gia công biến vị mới truyền ra, tỷ như Nhạc Nhạc một kiếm giết sáu bảy trăm người, truyền nhân Điện Đào Vương tái xuất giang hồ, đại cừu nhân Tư Đồ thế gia ra trăm vạn lượng bạc mời Luân Hồi báo thù, mình chủ Vạn Lý Minh bị hủy dung rồi, tiểu thiệp thừa dịp rối loạn cùng người khác chạy trốn....

Nhạc Nhạc trong lòng cười to: "Giang hồ thật là địa phương thú vị, hôm nay một con kiến, ngày mai từ miệng bọn họ sẽ biến thành con voi, hơn nữa con voi kia bọn họ lại còn cười qua. Chắc, con người!"

Nhạc Nhạc từ trong ngực móc ra ngân sắc điệp hoa, khi nghĩ đến mỹ phụ tao mị nhập cốt, nhục dục mười phần, trong lòng không ngừng rung động, thầm nghĩ: "Mỹ phụ kia tướng mạo cùng Tiểu Chi Tiểu Nguyệt ngang nhau, vì sao lại hấp dẫn ta như thế, không lẽ nữ nhân đối với nam nhân quả nhiên có lực hấp dẫn trí mạng như vậy, nàng có một luồng phong tao thành thực, thực làm cho ta phát cuồng, ôi, tới rồi!"

Nhạc Nhạc đem ngân sắc điệp hoa giao cho môn vệ, môn vệ trung niên cường tráng đkia, chưa xót tiếp nhận ngân hoa, vừa ghen ghét lại vừa mang theo hậm mộ liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Ngươi cầm miếng điệp hoa này, đem nó giao cho nha hoàn nội viện là được, bọn hần sẽ đưa ngươi đi, hắc hắc, tiểu huynh đệ, ta xem ngươi thân thể ốm yếu, làm được không à, nếu không được, hô huynh đệ chúng ta, con mẹ ngươi, tao phụ kia chung quanh toàn điều nam nhân, lại không cho hộ vệ phủ chúng ta vào nàng một ngón tay, nhìn thấy mà chúng ta trong lòng buồn bực bức hỏa à!"

Nhạc Nhạc cười quái dị chăm chú nhìn hần: "Huynh đệ quả nhiên rất cường tráng, mẫu mã cũng chịu không nổi thể công của ngươi, có cơ hội ta chắc chắn giúp ngươi giới thiệu..." Môn vệ kia quả nhiên vô cùng vui sướng, vừa cảm kích lại vừa tự tin nói: "Huynh đệ quả nhiên hảo nhân lực, nếu giúp ra giới thiệu thành công, huynh đệ ta mời ngươi uống rượu, ha ha!" Nhạc Nhạc nghiêng ngàng tiến vào, chỉ để lại môn vệ dương dương tự đắc ở nơi này cười khúc khích, Nhạc Nhạc đột nhiên nghĩ, nói dối có thiện ý cũng là chuyện rất tốt, tỷ như vừa rồi hần còn chưa nói hết nửa câu còn lại: "Chắc chắn giới thiệu giúp ngươi.... một con mẫu mã xinh đẹp!"

Nhạc Nhạc dưới sự chỉ dẫn của nha hoàn, đi vào đích khuê phòng Kim Điệp, nha hoàn kia mỹ mục trần trụi quét trên thân Nhạc Nhạc, trong mắt lộ vẻ

xuân sắc nhộn nhạo, Nhạc Nhạc mặc dù không thấy nằng, cũng có thể cảm giác hàm ý hỏa lạt(nóng rực) của nàng kia, cười thầm: Có của nó chủ tất có của nó phó, nha hoàn của Kim Điệp phu nhân cũng đã là thực nữ rồi, ha ha, tư sắc không tệ!"

Kim Điệp nhận được bảo bối của nha hoàn, liền ngồi ngay ngắn tại nhuyễn ghế chờ Nhạc Nhạc, chỉ là nàng mặc thật sự quá ít, chỉ có hung y(áo ngực) màu xanh nhạt), áo khoác bằng lụa mỏng, cặp đùi trắng như tuyết chồng lên nhau, mị nhãn lưu chuyển, nhìn chăm chăm Nhạc Nhạc đi vào cửa phòng.

Nha hoàn liền đóng cửa lại, Nhạc Nhạc mỉm cười đi đến cạnh nhuyễn y, ôn nhu nói khẽ bên tai nàng: "Tỷ tỷ mặc ít vậy, không lạnh sao?" Kim Điệp vốn là tức giận lời nói Nhạc Nhạc lần trước muốn nghĩ dọa hấn một trận, không nghĩ hấn mới đi lên liền khiêu khích như thế, ác ngôn lạnh ngữ đã chuẩn bị thật tốt, một câu đã nói không nên lời, dùng ngữ điệu nhu mì ngay chính cô ta cũng không tin nổi nói: "Tỷ tỷ nhìn thấy đệ cả người liền nóng lên, như thế nào lại rét lạnh chứ!"

*phong yêu: eo, phong đồn: mông

Phong eo phong đồn: mông to eo thon

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Độc kế

Nhạc Nhạc đang ở trong khoái cảm vô cùng đẹp, nghe tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến, tiếng ồn ào kia thật phần quen thuộc, hấn trong lòng mừng như điên, thầm nghĩ: "Cơ hội tới rồi!"

Tư Đồ Tinh bởi vì lần trước chưa đụng được Kim Điệp, hôm nay rốt cuộc nhện không được, mang theo mười tùy tùng cao thủ, đi tới Kim Điệp phủ. Môn vệ lại nói với hấn, Kim Điệp phu nhân đã có khách.

Tư Đồ Tinh cả giận nói: "Lão tử mỗi lần đến đều có khách nhân, là ai, ta dẫn người chém chết con chó này!"

"Chính là ta, thủ hạ bại tướng, Kim Điệp phu nhân sớm nói qua không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi lại còn mặt dày đến, thật sự không hiểu hai chữ tu si (hỗ thẹn) viết sao!" Mã Diệc Phô mang theo mấy hộ vệ cũng vừa tới, sau khi nghe được thanh âm giận dữ của Tư Đồ Tinh, đem mọi chuyện nói ra hết.

"Mã Diệc Phô, như thế nào lại là ngươi? Hôm trước ngươi không phải đã tới rồi sao?"

"Ha ha, đúng vậy, ta thường xuyên tới, hôm trước Kim Điệp phu nhân nhờ ta tra hung phạm ở sau tấm màn bí mật lần trước ám sát nàng, ta đã tra được, đến đây để nói cho nàng, nàng nhất định đang đợi ta, ha ha, ngươi hay là trở về đi, bằng không lại giống lần trước, đánh ngươi nằm trên giường ba ngày, ha ha!" Hấn đắc ý cực kỳ, nghĩ đến người Kim Điệp phu nhân chờ chính là hấn. Mã Diệc Phô mang theo người muốn vào, Tư Đồ Tinh cũng bất phục, cũng muốn vào, hộ vệ kia vốn định ngăn đón, nhưng thấy song phương thần sắc cực kỳ bất thiện, nuốt một ngụm nước miếng, để bọn họ toàn bộ đi vào.

Tư Đồ Tinh thầm nghĩ: "Hừ, coi là ta hôm nay làm không đụng được nàng, cũng không để cho các ngươi hài lòng như ý, ta phải đi theo ngươi, xem ngươi!"

Hai người dẫn theo hộ vệ tiến vào trong sân, mắng chửi lẫn nhau, xông vào khuê phòng Kim Điệp, nha hoàn sớm biết không thể gây sự với bọn họ, sợ hãi lui ở một bên, thầm lo lắng cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sau khi công lực tiến vào tầng thứ bảy, tinh thần lực tăng nhiều, thao túng tinh thần lực càng thích hợp, bây giờ hấn cảm nhận được rõ ràng lực lượng khổng lồ, tựa như khổng lồ tượng gỗ, Nhạc Nhạc ánh mắt tập trung tại Tư Đồ Tinh, tâm linh ám chỉ nói: "Ta cảm giác được hận ý của ngươi, ngươi rất hận hấn sao?" Hấn gật đầu.

"Ngươi rất muốn diệt trừ hấn, đúng vậy, ngươi muốn diệt trừ hấn! Không phải sợ, kỳ thật rất đơn giản, sau khi diệt trừ hấn, ngươi sẽ rất thư thái, ngươi sẽ không còn trở ngại nữa, ngươi không phải rất muốn chơi mỹ phụ này sao, ả, vậy chỉ cần giết chết hấn, hết thấy đều là của ngươi rồi, mau nhẹ nhàng rút kiếm của ngươi ra, ôi, tốt lắm, đúng vậy, nhắm ngay trái tim hấn, đúng rồi, đúng là chỗ đó, đâm nhẹ vào, ngươi phải có được tất cả, đối với, không cần do dự..." Nhạc Nhạc thanh âm âm trầm giống như cái nôi trầm trầm ru người ta vào mộng đẹp, làm cho người ta say mê, trái lại Tư Đồ Tinh dưới sự ám khí của Nhạc Nhạc, điều trong lòng nổi lên cừ hận, cừ hận với Mã Diệc Phô, thù người ra đích ánh mắt hấn quang chột lóe, trường kiếm hoa lệ sắc bén đâm vào rồi trái tim hấn.

Nhạc Nhạc đem ánh mắt chuyển về hướng Mã Diệc Phô, biết hấn hết con đau nhức, nhất định sẽ lại thức tỉnh, tập trung tất cả tinh thần lực, lại điên cuồng nói với tâm thần hấn, hung tợn ám chỉ nói: "Đá tên trùng ung hấn đi, đá, không đá ngươi sẽ chết, dùng hết toàn lực, đá hấn!"

Mã Diệc Phô đột ngột cảm thấy ngực đau đớn, vừa định cúi đầu xem xét, lại nghe đến ác ma gầm lên, hấn không có năng lực tự hồi, chỉ có thể tuân theo

thanh âm mà không thể kháng cự, dùng hết mười thành công lực, đá chéo giữa vào người Tư Đồ Tĩnh, chỉ nghe thanh âm vang lên như khí cầu bạo liệt, lại vừa như gỗ mục nát vụn, Tư Đồ Tĩnh bị thủng hết lên một tiếng bị hấn đá văng ra ngoài cửa sổ, đụng vỡ vài đạo bình trường, bay vào trong viện, mà Mã Diệc Phô đá xong một cước kia, đã ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, kiếm Tư Đồ Tĩnh vẫn đang cắm trên trái tim.

Nhạc Nhạc đã đạt được mục đích, trong lòng mừng rỡ. Đem Kim Điệp còn đang bay bổng trên mây ôm vào vây quanh sa trường hương sảng, nhanh chóng nhặt quần áo cùng Truy Tâm Kiếm trên mặt đất, tránh ở phía sau tấm bình phong, tĩnh lặng xem tình thế phát triển.

Hộ vệ Tư Đồ Tĩnh cùng Mã Diệc Phô mang đến đang nhàn rồi đến nhằm chán, song phương trừng mắt nhìn nhau, chợt nghe Tư Đồ Tĩnh kêu thảm từ bên trong bay ra, bước lên phía trước điều tra, đã thấy hấn thất khiếu chảy máu, đã mất mạng, hộ vệ Tư Đồ thể gia kinh hãi, nếu hộ chủ bất lợi, chính mình cũng là tử tội, không thể làm khác, kinh sợ tiến vào khuê phòng Kim Điệp, hộ vệ Mã Diệc Phô mang đến cũng cảm thấy không ổn, Tam công tử Tư Đồ thể gia đã chết, cuộc sống tốt ở Vạn Lý Minh đã tới hồi kết, nhưng nghĩ đến Mã Diệc Phô còn đang ở bên trong, liền theo sát mà bọn kia xông vào. Chuyện ồn ào này đã kinh động hộ vệ nha hoàn Kim Điệp phủ đích, hai thiếp thân nha hoàn của Kim Điệp tiến vào nhuận phòng, gặp phu nhân đang đắp một chiếc chăn mỏng manh, cả người xích lửa, rung rung run rẩy, kinh hô: "Phu nhân, phu nhân, người tỉnh tỉnh!"

Hộ vệ Vạn Lý Minh sau khi thi thể nhìn thấy Mã Diệc Phô, đầu đã "Vù vù" Địch một tiếng nổ tung rồi, mắng thảm: "Mẹ kiếp, lần này thì tiêu rồi, Thiếu chủ của mình cũng đã chết, lại còn giết Tam công tử Tư Đồ thể gia, trời ạ, lần này nên làm thế nào cho phải?" Lại nghe nha hoàn trong hương trường kêu lên sợ hãi, đều phán đoán nhất định là hai vị công tử tranh đoạt nữ nhân, không chỉ riêng chính mình chết, lại còn Kim Điệp phu nhân... Kim Điệp phu nhân lại là ngự phong nhất phẩm phu nhân, đệ đệ nàng ở phương bắc thống lĩnh mười vạn trọng binh, vốn là nhân vật không thể đắc tội, trời ạ, nên làm gì bây giờ?

Hộ vệ Kim phủ cũng vô cùng cấp bách, bọn kia thế nào cũng không chịu ra khỏi phòng của phu nhân, là của, khuê phòng nữ nhân mặc dù phu nhân cái kia... cũng chẳng đẹp mặt gì, bọn hộ vệ cũng là thất trách thật lớn, nói không chừng còn có thể bị phạt nặng, thậm chí chém đầu... Hộ vệ Kim phủ tiến bộ đến quát: "Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, các người trước đem thi thể mang ra ngoài, mau rời khỏi khuê phòng phu nhân, bằng không phu nhân trách tội xuống, các người sẽ ăn không tiêu!"

Kim Điệp đang ở trong cao trào khoái hoạt phiêu du, bị người đánh thức, vừa thấy là nha hoàn của mình, trong lòng thập phần bất khoái, phần nộ quát: "Các người sao lại vào đây, đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nói với hai nha hoàn, nhưng thanh âm thập phần lớn, dọa đến thân thể nam vệ mềm nhũn, cáo lỗi một tiếng, nâng thi thể Mã Diệc Phô chạy ra khỏi viện.

Kim Điệp nghe được tiếng cáo lỗi đã phát hiện bên ngoài một đám nam hộ vệ đang đem thi thể đi, vội la lên: "Kẻ chết là ai?" Nha hoàn vội nói: "Đó là Mã công tử của Vạn Lý Minh, Tam công tử Tư Đồ thể gia cũng chết ở bên ngoài..."

Kim Điệp thân thể chấn động mãnh liệt, vừa rồi rõ ràng thân thể đang giao hợp với Nhạc Nhạc, như thế nào đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nhạc Nhạc ở đâu, có thể hay không xảy ra nguy hiểm? Vội hỏi: "Vậy Vương công tử đâu?"

Nha hoàn đáp: "Chúng nô tỳ vừa đến đã thấy như thế này, cũng không thấy Vương công tử. Hai bọn họ đã chết, Kim phủ chúng ta có không gấp phiên toái?"

"Ôi!" Kim Điệp u u than khóc một tiếng, nói: "Phiền toái khẳng định sẽ có, bất quá hai người chúng tàn sát lẫn nhau mà chết, không cần lo lắng thế lực sau lưng chúng báo thù, chỉ là.... Quên đi, về chuyện Vương công tử đến không được nói với người ngoài, biết không?"

Hai nha hoàn này là từ nàng mang từ nhà mẹ đến, đối với nàng thập phần trung thành, liền trả lời: "Vâng, chúng nô tỳ sẽ không nói với người khác, chỉ là chuyện đó và Vương công tử có quan hệ sao?"

Kim Điệp mặc dù không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nữ nhân nói cho nàng hay, nhất định có liên quan với Nhạc Nhạc, nói: "Đề không gấp phiên toái, tốt nhất đừng nhắc đến chuyện này, chờ mọi chuyện qua đi, ta sẽ hỏi sau!"

Hai nha hoàn đi rồi, Kim Điệp vuốt bắp đùi mát lạnh mềm mại, khẽ lắc đầu, thất thanh bật cười, nhẹ giọng nói: "Nhạc lang thật sự làm cho người ta thật thoải mái quá đi, nếu không phải xảy ra việc này, nói không chừng, hấn còn ôm nhân gia nữa! Hi hi, bị hấn ôm cũng thật thoải mái!"

Nàng đang cố nhớ lại dư vị kích tình đam mê mãnh liệt, bỗng một đôi tay hữu lực, nắm chắc lấy ngọc nhũ cao vút kiêu ngạo sừng sững, nàng đang muốn kinh hô, cái miệng nhỏ nhắn đã bị xâm chiếm, đầu lưỡi linh hoạt đã chui vào trong miệng nàng, nhanh chóng thiêu lộng quần lấy chiếc lưỡi thom thọt của nàng. Kim Điệp thân thể căng cứng đột lại buông lỏng ra, mềm nhũn ngã vào ngực người kia, y đầu lưỡi tuyệt vời thần kỳ, ngoại trừ Nhạc Nhạc, còn có ai khác nữa chứ? Nhạc Nhạc cảm thấy nàng buông lỏng chống cự, biết nàng nhận ra mình, mới nhả miệng ra, cười nói: "Tỷ tỷ không phải nói ta ôm thoải mái sao, sao lại phản kháng?"

Kim Điệp mị nhãn như tơ, yêu kiều lẳng lơ nói: "Tỷ tỷ nếu sớm biết rằng là đệ, sớm đã đem thân dán vào người đệ rồi, sao lại phản kháng chứ, đệ đột nhiên xuất hiện, dọa nhân gia không nhẹ đâu, ha ha, đệ đệ tay thật có lực đây, làm tỷ tỷ thờ không nổi rồi!"

"Tỷ tỷ sao không hỏi ta, vừa rồi đã phát sinh chuyện gì?"

"Nếu đệ đệ muốn nói cho tỷ tỷ, chắc chắn nói rõ, nếu không nghĩ nói, Điệp nhi hỏi, chẳng phải làm chàng khó xử sao?"

Nhạc Nhạc cười nói: "Không thể tưởng được tỷ tỷ hiểu tâm tư nam nhân như vậy, thực khiến người yêu thích, ta có chút không nở xa nàng!" Lại nói "Nàng chỉ cần biết, bọn họ hai người đánh lẫn nhau mà chết, biết việc khác, ngược lại đối với nàng bất lợi!"

"Ân, Điệp nhi biết rồi, Điệp nhi nhất định nghe lời chàng, để cho Điệp nhân làm nữ nhân của chàng được không, chỉ làm nữ nhân của chàng thôi!"

Nhạc Nhạc thấy nàng trịnh trọng hướng mình cúi đầu tuyên thệ, nao nao, thầm nghĩ: "Nữ nhân dân đảng nổi tiếng nhất Hoàng thành sẽ lại vì cùng với mình có một lần ân ái, cứ như vậy ái mộ mình sao, có phải là tất cả nam nhân nàng đều nói như vậy, ta có thể thể cảm giác được nàng nội tâm chân thành kiên quyết.... Chính mình thật sự có mị lực như vậy sao?"

Kim Diệp thấy Nhạc Nhạc nghi lự (không tin tưởng), trong lòng chua xót, bi thê rơi lệ, nói: "Ta biết Nhạc lang nhất định à xem thường tỷ tỷ, ngại tỷ tỷ thân thể không sạch sẽ, không xứng bên cạnh người, trong lòng chung quy rất khó chịu, rời khỏi chàng, tỷ nhất định sống không nổi."

Nhạc Nhạc thừa dịp nàng nhũn mày suy nghĩ sâu xa, mặc quần áo chỉnh tề, lại nói: "Ha ha, còn có, chiếm hữu dục của ta rất mạnh, nữ nhân theo ta, tâm cần hoàn toàn cho ta, thân thể hoàn toàn thuộc về ta, một lần phản bội đều không được! Hãy nghĩ kỹ rồi quyết định...."

Kim Diệp kinh ngạc nhìn Nhạc Nhạc cầm Truy Tâm Kiếm, bay ra khỏi cửa sổ, tâm hồn nàng đã nhẹ nhàng bay theo ra ngoài, trong lòng ngực nhất thời trống rỗng khó chịu, nàng chợt bỏ nhào vào cửa sổ, cao giọng kêu hô: "Thiếp đã nghĩ xong rồi..."

Bóng đêm thanh vắng, thanh âm bay rất xa rất xa, chẳng biết hán có thể nghe được hay không, nghe được lựa chọn khó khăn này

Nhạc Nhạc thân pháp cực nhanh, đương nhiên không nghe lời Kim Diệp nói, đang bay trên mái phòng, cách đó không xa một bóng đen khô gầy màu xám xuất hiện, chỉ là trên vai hán lại còn vác một nữ tử mặc áo ngủ trắng, mái tóc dài đen bóng buông xuống, không thấy rõ dung mạo, Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Hái hoa tặc? Chỉ là khinh công tên tặc nhân này cũng quá cao, khiêng một người lại còn nhảy hoan khoái (vui sướng) như vậy, nữ nhân kia.... Hắc hắc, nhất định là cực phẩm! Không bằng..."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sát quỷ(1)

Nhạc Nhạc vô công đạt đến tầng thứ bảy, nội lực tiến thêm một tầng, khinh công thân pháp đã tăng lên rất nhiều, trăng lưỡi liềm, sao thưa sương mỏng theo sát thân ảnh màu xám cách chừng mười trượng, nhảy lên qua mấy cái dài phổ, cuối cùng lại vừa tung bay vào một đại trạch viện, viện cao quá bốn trượng, Nhạc Nhạc không mất một tia khí lực, cũng có thể phóng qua, chỉ là đột ngột cảnh giác, thân thể giữa không trung đang muốn leo tường bẻ, lui lại một chỗ rẽ bên góc tường. Thân ảnh khô gầy đang vác nữ tử mặc áo, bỗng đứng ở đầu tường, cẩn thận quét tứ phía, xem có người theo hay không, sau đó mới đắc ý nhảy vào sân, thiểm điện chui vào rừng cây nhỏ trong viện.

Nhạc Nhạc lần này đã thấy rõ bóng người khô gầy đó, cư nhiên là Quỷ Ngục Môn Nga Tử Quỷ, lại muốn làm theo lời nói của Sắc Quỷ trước khi chết, chẳng lẽ nữ tử trên lưng hán chính là Mộc phu nhân? Hoàn thành tâm nguyện Sắc Quỷ, hoặc là lấy này khiêu khích Kiếm Tông... Nhạc Nhạc nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, lo cho Mộc phu nhân.

Trong rừng cây, Nga Tử Quỷ đem Mộc phu nhân trói lại trên cây, giải khai huyết đạo của nàng, hắc hắc cuồng tiếu: "Mộc phu nhân quả nhiên phong vận bất phàm, huynh đệ của ta ánh mắt không sai, chỉ vì nàng mà đánh mất tánh mạng, hừm hừm, hôm nay ta phải thay hán hưởng dụng nàng, sau đó đưa nàng xuống âm phủ cùng hán, để cho hán tại âm phủ cũng có thể tận tâm khoái hoạt!" Mộc phu nhân lúc này mới dám mở hai tròng mắt, bắt gặp một lão nhân khô gầy như quỷ, mặt lộ vẻ dữ tợn, cả kinh kêu lên: "A, người là người phương nào, bắt ta tới đây để làm gì?" Nàng bình thường mặc dù thân phận tôn quý, kiến thức uyên bác, nhưng đột ngột tại đêm khuya bị một tên gia hỏa xấu như quỷ, bắt vào trong rừng, bị dọa đến mức tiểu tiện tái nhợt, thân thể mềm mại run rẩy, bộ ngực cao vút bắt đầu vểnh lên, cũng bởi sau khi cánh tay phản bị ngã cột vào cây, cô nhũ càng lộ vẻ tuyệt vời, bởi vì lạnh mà phong châu đột khởi (vú to lên), dần dần săn cứng.

Nga Tử Quỷ tròn mắt gắt gao nhìn chằm chằm bộ ngực rung động của Mộc phu nhân, tàn nhẫn nuốt một ngụm nước miếng, thờ rờ ràng biến thô, Mộc phu nhân bắt gặp ánh mắt trần trụi của hán, toàn thân nổi da gà, hít sâu một hơi, muốn làm tâm tình yên ổn, nói ra lời nói ung dung như ngày thường: "Mặc kệ người là ai, bây giờ ta trở về, vốn bốn phu nhân sẽ bỏ qua chuyện cũ, bằng không hơn một ngàn hộ vệ tướng quân Mộc phủ sẽ không bỏ qua, Kiếm Tông cũng sẽ không buông tha người!"

"Hắc hắc, Kiếm Tông hộ vệ? Lão tử không sợ, huynh đệ ta chết vì nàng, ta sẽ làm người không có kết cục tốt..." Hán giờ móng vuốt đen lên, kéo mạnh xuống, ti bào (áo tơ tằm) duy nhất của Mộc phu nhân bị xé thành hai phần, một nửa dính ngay trên cây, một nửa khác lại bị Nga Tử Quỷ ném ở trên bùn đất.

"A! Không cần... Cứu mạng a..." Nàng từ nhỏ ở trong khuê phòng, sau khi xuất giá vào Mộc tướng quân phủ, được mọi người kính sợ ái mộ, bình thường công tử phóng đảng mặc dù đối với nàng mê đắm ngấm nhìn, nhưng bởi hộ vệ hung mãnh, cũng không có dũng khí làm càn, hôm nay bị người cột vào trên cây, làm cho nàng trần truồng. Nhất thời khóc lớn giống một tiểu cô nương, thậm chí cầu xin chư thiên thần phật, thậm chí cầu cứu tiên phu của nàng.

"Ha ha, mỹ nhân, nàng cứ việc hét đi, tòa nhà này sớm không có ai ở, người hét bẽ cổ họng cũng không ai cứu nàng!" Hán dùng tay lướt qua tiểu đỉnh mũ nhũ (căng đẹp) của Mộc phu nhân, âm hiểm cười nói: "Thật sự tuyệt vời, đáng tiếc lão tử không thể hưởng thụ, bất quá, ta cũng sẽ không để nàng yên ổn,

ta sẽ tước một mớ côn trướng kiện, để nàng thoải mái, đâm nàng thoải mái đến chết mới thôi, ha ha!"

Mộc phu nhân bị vẻ mặt âm độc đích cùng lời nói ác độc tàn nhẫn dọa không nhẹ, roi lê đầy mặt, toàn thân sợ hãi run rẩy, lá cây rơi rụng trong đêm, rơi xuống thân thể tuyệt vời của nàng, thân thể trong suốt như tuyết mềm mại trong gió lạnh tựa như khối băng, lạnh tận tâm, thấy Nga Từ Quý đang lựa chọn một nhánh cây cứng để ngược đãi nàng. Mộc phu nhân thầm quyết tâm, muốn cắn lưỡi tự vận, hàm răng trắng như bạc lại không có được một tia khí lực, Nga Từ Quý đã sớm đề phòng nàng, đã hạ tiết mạch thủ pháp khác thường trên người nàng. Nàng tuyệt vọng ngưỡng mộ Thiên Mạc, thật hy vọng người anh hùng trong mộng có thể tới cứu nàng khoát khỏi khổ ải, ai có thể cứu nàng, anh hùng có thể bảo vệ cho nàng ở đâu?

Nhạc Nhạc một mực ở trong rừng chăm chú nhìn vào, nhưng vì Nga Từ Quý ở bên cạnh nàng, không thể hạ thủ, nếu ngộ thương Mộc phu nhân, cũng không phải chuyện hân muốn.

Thấy Nga Từ Quý kéo áo ngủ của nàng ra, Nhạc Nhạc đã theo mĩ ngực nàng rung động mà kinh hoàng, thiếu chút nữa không chế không được ra tay, xem bộ dáng nàng đau thương sợ hãi, Nhạc Nhạc vô cùng thương xót, tâm linh cực kỳ linh nẫn, cảm ứng được trong lòng nàng sợ hãi cùng quyết tâm thể chết, đang lúc ý nghĩ muốn chết dâng lên tới cực điểm Nhạc Nhạc đã lo lắng tới cực điểm, sợ nàng tự sát, bất quá ý chết trong nháy mắt lại biến thành tuyệt vọng bất lực, tiện đà xuất hiện hảo ý niệm khao khát...

Nhạc Nhạc thấy Nga Từ Quý cách nàng khá xa, biết đây là thời cơ tốt nhất cuối cùng, không cầu đã thương địch thủ, chỉ cần cứu người, vận khởi mười thành đích công lực, thiểm điện bắn về phía Mộc phu nhân, bốn trượng... ba trượng... hai trượng... một trượng, Nhạc Nhạc đang đắc thủ thành công, ở ngoài xa Nga Từ Quý đã phát giác ra Nhạc Nhạc, nổi giận hét lên một tiếng, giọng chường đánh về phía Mộc phu nhân. Lần này mục đích của hắn muốn hành hạ nàng đến chết, gặp người đến cứu, cũng không muốn tra tấn nữa, giết chết nàng là được rồi.

Nhạc Nhạc lại lâm vào tình thế lưỡng nan, một là xuất kiếm đâm Nga Từ Quý, nhưng Mộc phu nhân chắc chắn phải chết, hơn nữa cũng không chắc có thể giết chết hắn. Hai là thấy Mộc phu nhân đỡ lấy một chưởng, tự mình bị thương, sau đó hai người đều chết tại đây. Trong lúc Điện quang hóa thạch(cực kỳ nguy hiểm), làm hắn không biết làm sao, đối với vụ việc xinh đẹp trời sinh nhiệt ái, không cho phép có người trực tiếp thương tổn nàng, tốc độ không giảm, cấp bách vận hộ thể chân khí, chắn trước người Mộc phu nhân, "Cửu U chưởng" khô hắc mang theo tiếng gió, bỏ tới chân khí hộ thể màu hồng, Nhạc Nhạc trong khoảnh khắc này nhớ tới lời nói của Mộ Dung Kỳ "Đi bĩ chi đạo, hoàn thi bĩ thân", mặc dù chân khí vận hành bất đồng, nhưng thường xuyên cùng nàng hợp thể tu luyện, đối với vận hành quỹ tích chân khí kỳ dị của nàng rất tinh tường, trong lúc cửu tử nhất sinh(chín phần chết một phần sống), tự nhiên lấy ra dùng.

Nga Từ Quý thấy cư nhiên có kẻ thay Mộc phu nhân ngăn cản một chưởng tất tử này, trong lòng đắc ý "Hắc hắc" loạn cười, thầm nghĩ: "Đồ đàn, bị lão phu chưởng một chưởng, ngươi cũng sẽ chết, sao cứu người được, bất quá cũng tốt, giết chết ngươi xong, ta lại hảo hảo tra tấn mỹ nhân này." Vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng vượt qua kháng thể chân khí của Nhạc Nhạc, nhưng lại tiếp xúc với một tầng khí màu hồng bảo vệ, chưởng lực bị một lực đạo kỳ dị đánh văng ra ngoài, kỳ dị lực đạo trước đem chưởng lực quay về phía hắn, nhưng lại giữa đường mất đi phương hướng, cuối cùng kia chưởng lại đánh trên một gốc cây đại thụ cách hai trượng Nhạc Nhạc, cây khê run lên, chỉ là lá cây màu xanh lục đột nhiên biến thành khô khốc, biến thành màu đen, dưới ngọn gió lướt qua, toàn bộ bóc ra, hàng ngàn lá cây rơi lả chả, bay loạn, loạn lạc...

Nhạc Nhạc lui nhẹ hai bước, thổ ra một ngụm máu tươi, lưng áo đánh vào song phong to căng của Mộc phu nhân, nàng không kêu lên sợ hãi, nhưng lại khóc. Nàng lúc tất cả sự chú ý đều cũng đặt ở trên thân Nga Từ Quý, chợt thấy chưởng phong khô hắc chụp đến, chỉ là một trận giải thoát, không cần lại bị hắn ngược đãi nữa. Đang nhắm mắt chờ chết, đã thấy một bạch y nam tử từ từ trên trời giáng xuống, trên thân chàng tỏa ra ánh sáng màu hồng nhạt, thay nàng ngăn trở một chưởng tất tử. Nàng kích động muốn khóc lên, đây chính là anh hùng mình khấn cầu sao, bóng lưng hảo tuấn mỹ, thấy hắn học máu, trong lòng nổi lên đủ mọi tư vị, cảm động, khổ sở, nhu tình, quan tâm... Nhạc Nhạc thời khắc thân hình đụng tới nơi đó của nàng, nàng đột nhiên cảm thấy một trận an toàn thoải mái từ trong tâm phát ra, cảm giác khẩn trương sợ hãi từ trong lòng biến mất, tâm tình phóng áp lực được phóng thích, nước mắt đỏ xuống: "Ô ô, ngươi rốt cục đến đây... Ô, ngươi không sao chứ, sao lại ngốc như vậy... Để cho ta xem xem!" Nàng quên hết nguy hiểm của bản thân, toàn bộ tâm tư đều dồn trên thân Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc mặc dù đã phá giải đại bộ phận chưởng lực, nhưng mô phỏng không thuần thực, hơn nữa Nga Từ Quý nội lực thâm hậu, vẫn đánh cho hắn bị thương nhẹ. Hắc điệp vừa rơi xuống, trên miệng hắn đã ứa máu, mím cười xoay người, trong khoảng cách hắc điệp rơi, khi đó đã lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, lê hoa đài vũ(yếu đuối, đáng thương), đầm thấm thấm tình, Nhạc Nhạc chặt đứt sợi dây đang trời buộc nàng, cười nói: "Đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng không thể tổn thương nàng!"

Mộc phu nhân thấy bạch y nam tử xoay người, tâm đã chuyển sáng mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ đến như thế, chi tâm nàng tựa hồ đã đình chỉ, nụ cười kia đã giấu thật sâu ở trong đáy lòng nàng: "Vương... Nhạc Nhạc? Như thế nào là ngươi?"

Nhạc Nhạc thần bí cười nói: "Nàng cho rằng là ai? Ta đang ngủ, bỗng nhiên thấy có người mãnh liệt kêu gọi ta, vì vậy ta bỗng xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa mới lại vừa may chắn trước người nàng, giúp nàng cản một chưởng!"

Mộc phu nhân phá đề cười: "Ngươi gạt người, ta không tin đâu", trong lòng xác thực ngọt ngào vô cùng, vẻ mặt thật sự rất giống một hài tử, xác thực tin rằng đây là anh hùng trời phái xuống cho nàng. Nàng đột nhiên nhớ tới, trong một khắc này, đáy lòng đã thanh trừ hình ảnh tiên phu rồi, nàng bỗng nhiên cả kinh, mới phát hiện thân thể mình xích lửa, đang nằm trong ngực hắn, nàng vội vàng đẩy Nhạc Nhạc ra, nhưng lại phát hiện không có chút khí lực, tỏ nhu cao vút lại vừa hung hăng dán trên ngực Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc giải khai huyết đạo cho nàng, giờ nàng có thể tự đứng thẳng, nhưng lại trở nên thẹn thùng hơn, thân thể trắng như ngọc toàn bộ lộ trong không khí, lại không tìm thấy cái gì để che chắn, giống tiểu bạch thỏ(thỏ trắng) kinh hoàng nhút nhát, cánh tay trắng nõn nhỏ bé, che khuất bộ ngực cùng hạ thể, cuối cùng cao thấp đều lộ, càng xấu hổ lại càng tiều tụy lòng người.

Nhạc Nhạc mặc dù say mê sắc đẹp của nàng, nhưng biết lúc này không nên, đem võ sĩ bào trắng như tuyết cởi xuống, khoác lên người nàng: "Ha ha, tay nàng quá nhỏ rồi!" Mộc phu nhân còn chưa kịp giận dữ, Nhạc Nhạc đã đẩy nàng ra một bên, bởi vì lá cây đã tan mất, bỗng cảm thấy sát khí nồng đậm của Nga Từ Quý

"Vương Nhạc Nhạc, lại là ngươi?" Nga Từ Quý lại vừa sợ vừa giận, sợ chiều "Tâm toái nhất kích(Tan nát cõi lòng một kích)" của Nhạc Nhạc, kia hắc

sắc vụ sóng vẫn còn đang in hằn trong lòng hắc, giận là Nhạc Nhạc lại phá hư chính sự của hắc.

"Nga Từ Quý, đã nhận ra ta? Ân, không dễ dàng, thì ra ta sớm danh chấn âm dương nhị giới rồi, hắc hắc!" Nhạc Nhạc vẻ mặt vô lại, cầm Truy Tâm Kiếm, khoe miệng lộ ra nụ cười quái dị khó hiểu.

"Người! Hừ, đừng cho là ta sợ người, nếu không phải người ý vào thanh danh Tiên Vu thế gia, người sớm chết một ngàn lần rồi, người đem Mộc phu nhân giao ra, lão phu thả người đi, bằng không, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt(ra tay tàn nhẫn)!"

"Úc, trời ạ! Đầu người có phải là lỗ hổng đồ rồi, chỉ bằng của người Cửu U chương mà nghĩ thắng được ta? Coi như người có thể đánh thắng được ta, nhưng vì cứu mỹ nhân, ta chết cũng chẳng hối tiếc? Phải không mỹ nhân?"

Mộc phu nhân đang mừng thầm phong thái của Nhạc Nhạc, thấy hắc lần liệt không sợ hãi, chậm rãi nói, tâm thần sớm đã lạc mất vô tung vô tích, chợt thấy Nhạc Nhạc quay đầu lại hỏi năng, đã không có tiếng gì nữa, chỉ là liên tục gật đầu, tới tận nửa ngày mới lấy lại tinh thần, cúi đầu thẹn thùng, thầm nghĩ: "Hôm nay làm sao vậy, luôn nói sai nói, cư nhiên không tưởng niệm tiên phu nữa, sao lại thế này? Nhưng hắc đã là nữ tử của Tiên Vu thế gia, hơn nữa bên người có rất nhiều mỹ nữ, còn có thể coi trọng ta sao? Ai nha, như thế nào luôn muốn nghĩ tới mấy chuyện tu nhân này...."

Nga Từ Quý cười lạnh liên tục, nói: "Vương Nhạc Nhạc quả nhiên có tài, nguyên lai cả Mộc phu nhân cũng đã vào tay người, hắc hắc, hôm nay khiến cho các người làm đồng mệnh duyên ương! Xem chiêu!" Song chương âm phong đại thịnh, hắc vụ lượn lờ, trong không gian tiếng gió hét gào, khói đen biến ảo thành khô lâu, lạnh lẽo u thâm không thấy trông mắt, đánh về phía Nhạc Nhạc.

Mộc phu nhân nhìn thấy khô lâu ảnh khủng bố, sợ hãi hét lên một tiếng, dán sát người vào gốc cây, Nhạc Nhạc cau mày, không nghĩ tới Nga Từ Quý vừa lên đã dùng tuyệt chiêu-- Cửu U Khô Lâu. Bây giờ còn phải bảo vệ Mộc phu nhân, lại không thể trốn tránh, chỉ phải đánh bừa, chân khí điên cuồng vận hành, thét dài một tiếng: "Thệ ngôn!" hô khu(chân hồ) bay lên không trung mây trắng, lồng khí hộ thể màu hồng nhạt cái lồng khí càng lúc càng dày đặc, càng biến càng nhỏ, cuối cùng lồng khí màu hồng nhạt lui thành đại tiểu Truy Tâm Kiếm, Nhạc Nhạc cũng không thấy, chỉ có một thanh kiếm bay trong không trung, mang theo kiếm khí màu hồng nhạt ngay càng đặc, như một xích long đang múa lượn, đánh về phía hắc sắc khô lâu, trong nháy mắt Nhạc Nhạc dùng chân khí cường đại, mô phỏng cảnh giới người kiếm hợp nhất, người tức là kiếm, kiếm tức là người, nhân kiếm hợp nhất. Nga Từ Quý quá sợ hãi, thất thanh nói: "Nhân kiếm hợp nhất? sao có thể?" xích long kéo cái đuôi thật dài màu đỏ, vô cùng kêu ngạo, lại vừa như thệ ngôn(lời thề) kiên định không hối hận, loại này không đạt mục đích, khí phách thả chết chứ không bỏ qua, trên chọc nhân tâm! Hồng long trong nháy mắt làm hắc kinh hãi, đánh nát hắc biến ảo hắc sắc cự đại khô lâu của hắc, kiếm thể không thay đổi, bắn về phía trái tim hắc, Nga Từ Quý kinh hãi, lui nhanh hai trượng, né sau một gốc cây đại thụ, đứng ngay hướng ngay của hồng sắc phi long. Nhạc Nhạc thầm kêu khổ, nếu đâm vào cây này, kiếm khí không đến được người hắc lại dùng hết, chính mình thân hình cũng sẽ lộ ra, đến lúc đó nhất định thất bại không cần nghi ngờ, trầm quát một tiếng, kiếm phong triệt thoái về phía sau, hai chân bay lên thân cây, một thân hình bay trong không trung, rơi trên mặt đất. Nga Từ Quý không nghĩ tới hắc sẽ lại đột nhiên thu kiếm, bị toàn lực hai chân này đá bay ngược ra sáu bảy trượng, chặt đứt hơn hai cây đại thụ, huyết khí trong lòng quay cuồng, tuôn ra hai ngụm máu tươi: "Trước kia chỉ nghe nói Kiếm Thân luyện thành nhân kiếm hợp nhất, người tuổi còn nhỏ như thế nào đạt được tu vi này?"

Nhạc Nhạc thầm mắng hắc là đồ đàn, nếu là thật sự tu thành nhân kiếm hợp nhất, người làm gì có cơ hội nói chuyện, nói: "Có chí không cần tuổi cao, Giản lão quý đã vui vẻ truyền tuyệt kỹ cho ta, ta đánh không lại hắc, không thể không học, sao, học thành cái dạng này rồi, hắc hắc, muốn thử lại hay không?"

"Ta không tin!" Nga Từ Quý thấy trán Nhạc Nhạc đỏ mồ hôi, hiển nhiên là chân khí đã hao phí rất nhiều, lại nghĩ, cho dù là thật sự nhân kiếm hợp nhất, dưới tình huống chân khí không đủ, uy lực cũng sẽ không quá mạnh, huống chi một kiếm vừa uy lực cũng không phải quá mạnh, lão liên lón gan xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Sát quỷ(2)

* Chân khí của Nhạc Nhạc còn thừa lại lại bốn thành tả hữu, thấy không thể xông lên, đành phải dùng kì chiêu, "Manh mục chỉ quang!" chân khí thúc dục hóa thành kiếm quang, Truy Tâm Kiếm trong nháy mắt phát sáng rực rỡ như ban ngày, cực quang chợt hiện đâm vào trong mắt hắc, Nga Từ Quý giống như đã sớm phòng bị, trong sát na quang mang lóe ra, hắc quay đầu lại, chỉ là đột ngột phát ra một cổ lạnh lẽo, cực kỳ nhạy cảm thét lên, dụng tâm toàn bộ lực lượng, đánh về phía vị trí Nhạc Nhạc đang đứng, hắc sắc phong vụ(sương gió đen) thổi mạnh tới, Nhạc Nhạc kiên quyết dùng "Thương ngân" trung đoạn, hồi kiếm tự bảo vệ mình, "Mân côi chi thứ"(Hoa hồng chi thứ) một đóa hoa từ hồng ngăn trở đường trùng sát tiến tới, hắc trùng chậm rãi chui vào đóa hoa, hoa biến mất, trùng từ cũng không thấy, đã thấy Nga Từ Quý rít lên ôm lấy cổ, vừa rồi chiêu "Thương ngân" của Nhạc Nhạc đã cắt đứt mạch máu bên cổ trái của hắc, huyết thủy không chịu khống chế của hắc không ngừng tuôn ra, Nga Từ Quý vội dùng tay điểm huyết cầm máu, móng vuốt đen bị máu tươi nhiễm hồng, khiến hắc càng trở nên giống ác quỷ địa ngục, "A!" tựa như đã thú gầm rú, đánh về phía Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc toàn thân bó chặt ptrong lồng khí màu hồng nhạt, đề phòng lão già sắp chết phản phác. Nhưng lại phát hiện hắc không xác định được phương hướng, tập trung tâm thần, muốn dùng tâm linh cảm ứng vị trí của lão quý, nhưng lại phát hiện Nga Từ Quý uốn éo như rắn, chạy xoay quanh, Nhạc Nhạc trong lòng run lên, "Du hồn bộ?"... loại bộ pháp này so với "Hoa gian vũ bộ" còn cao minh hơn nhiều, nghe nói là do môn chủ Quý Ngục Môn- Lục Vô Nhật sáng chế, có thể mê hoặc tâm thần, bộ pháp giết người. "Hoa gian vũ bộ" của Nhạc Nhạc chủ yếu dùng để chạy trốn, dùng vẻ đẹp để lừa gạt mỹ nữ là chính,

hai loại có mục đích sử dụng hoàn toàn bất đồng

"Trái phía sau, phải phía trước, trước..." Nhạc Nhạc rõ ràng không cần biết hấn ở đâu, dù sao người đã làm máu của người không còn rơi ra nữa rồi, chỉ cần tập trung vào tâm hồn âm lãnh cừu hận của người, còn sợ Du Hồn Bộ của người sao!

Nga Từ Quý toàn thân đầy máu đen, thấy Nhạc Nhạc đứng yên bất động, không bị Du Hồn Bộ mê hoặc, lại rồi không nhẫn nại được, song chưởng đồng thời đánh mạnh vào sau lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nghe chưởng phong sau lưng xé gió tập kích phía sau, tính chuẩn thời cơ, phản thủ một kiếm, đón đỡ đòn đánh tới của Nga Từ Quý, song chưởng của Nga Từ Quý đã nhanh chóng chạm tới thân thể hấn, nhưng lại giác ngực lạnh lẽo, sau đó cảm giác mãnh liệt đau đớn truyền đến, lão không cam lòng hét lên một tiếng, tay trái nắm lấy thanh kiếm, thanh kiếm hung hăng đâm sâu vào trong ngực hấn, lão cố dồn chút khí lực còn sót lại, đánh một chưởng về phía Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc không có nhiều kinh nghiệm đánh nhau, không nghĩ tới người bị kiếm xuyên tim, sắp chết còn có thể phản đòn, một chưởng này thật sự đánh vào hậu tâm hấn, may mà Nga Từ Quý chỉ còn lại một phần mười chân khí, nhưng Cửu U từ khí âm lãnh, vẫn chui vào thân thể hấn, "Kim tâm" kinh hoàng sau một lúc mới khôi phục bình thường, từ trong miệng ối ra một tia máu đen, Nhạc Nhạc cười khở thu hồi Truy Tâm Kiếm, thầm mắng: "Vận khí tới ngang thất lưng, tùy tiện đánh một trận đã bị thương, lại còn trúng độc chưởng, khó chịu lạnh như băng, nếu không phải kim tâm kim thân đã thành, nhẹ cũng khiến ta nằm trên giường mười tám ngày!"

Từ miệng nôn ra máu đen, thân thể có chút lay động đi tới chỗ Mộc phu nhân, nàng mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng biết Nhạc Nhạc bị thương, tiến lên đỡ lấy hấn nói: "Sắc mặt của người không tốt, bị thương nặng sao?"

"Không có việc gì, đưa nàng trở về đã, sau đó trở lại khách điểm chữa thương! Đi thôi!" Nói xong, hấn ôm lấy Mộc phu nhân, phi thân tung bay lên trời, phóng qua trạch tường, đi trên nóc nhà, Mộc phu nhân chỉ nghe được tiếng gió vù vù bên tai, sợ quá căng căng ôm lấy Nhạc Nhạc, thân thể mềm mại hướng dụng nhiệt độ cơ thể của Nhạc Nhạc, nàng chưa bao giờ thấy an toàn như vậy, trong lòng chưa bao giờ vui vẻ sáng khoái như vậy, chỉ cần tại ở trong ngực hấn, tựa hồ cả thế giới bên ngoài cũng không còn trọng yếu nữa, bởi vì hấn là thế giới với nàng.

Mộc tướng quân phủ sáng rực, kim giáp hộ vệ đi tới đi lui, hiển nhiên đều đang tìm kiếm Mộc phu nhân, Nhạc Nhạc ôm nàng, đứng ở trước cửa phủ, hộ vệ thủ vệ quát: "Tặc nhân to gan, còn không buông phu nhân!" Hai tên vừa cạnh lớn, vừa rút đao ở thất lưng ra, vây quanh Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sau khi bóp mạnh phần đòn(cặp mông) của Mộc phu nhân, nói: "Này, nàng nếu còn không buông tay, bọn họ sẽ chém ta, khụ khụ..." Vết thương âm lãnh trong cơ thể Nhạc Nhạc lại vừa phát tác, đầu ong ong nhức nhối, thầm mắng: "Độc chưởng này thật tà môn, nếu biết khó chơi như thế, vừa rồi nên chữa thương trong rừng cây, vừa chạy ra đây, đầu óc đã mất kiểm soát rồi!

Phong mông Mộc phu nhân bị Nhạc Nhạc vỗ, nàng xấu hổ càng không ngẩng đầu lên, chợt nghe Nhạc Nhạc kịch liệt ho suyễn, vội vàng ngẩng nâng lên, quan tâm đích hỏi: "A, lại ho rồi, có chuyện gì sao?"

Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Nếu không khụ, nàng thật sự không ngẩng đầu lên, chắc, nữ nhân làm sao thế..." Còn chưa nói hết, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu: "Còn không buông Mộc phu nhân!" Nhạc Nhạc thầm mắng: "Mẹ nó, mắt người mù rồi à, không thấy nàng không buông ta sao?" Cố sức quay đầu lại, nhìn thấy ba người, người gằm lên chính là Hàn Thu, tay nàng ôm cứng một hắc y thiếu niên, thiếu niên kia cầm trong tay kỷ dị hồ xi đao, bên cạnh Hàn Thu còn có một người khác, đó là một tử y cô nương, Nhạc Nhạc ở tửu lâu từng gặp qua nàng một lần.

Nhạc Nhạc cười quái dị nhấc hai tay lên, ý bảo Hàn Thu nhincẩn thận. "Hàn Thu cặp mắt dài của người nhìn rõ chưa, ta một tay cầm kiếm, một tay chỉ lên trời, ta không thể có bàn tay thứ ba chứ? Bách Lý Hoan, quân cho tốt nữ nhân của người, cẩn thận đầu lưỡi bị người khác cắt bỏ, sẽ không thể nói được nữa!"

Bách Lý Hoan lạnh lùng nói: "Trừ phi ta chết, bằng không ai cũng không thể thương tổn nữ nhân của ta!" Đột nhiên cười nói: "Vương huynh, sao lại chấp nhệch với nữ nhân, tiểu đệ hướng người giải thích!"

Nhạc Nhạc lúc này mới cười nói: "Hắc hắc, vậy còn được! Chắc, tiểu tử người có nữ nhân, cả nụ cười cũng nhiều thêm, mị lực của nữ nhân thật sự là không ít!"

Hàn Thu khó hiểu nhìn chằm chằm Mộc phu nhân, lại vừa quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hoan, cuối cùng lại vừa trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Các người... Các người...?"

Nhạc Nhạc thấy Mộc phu nhân buông lỏng đôi cánh tay đang ôm hấn, mới xoay người nói: "Để cho Mộc phu nhân chậm rãi giải thích đi, ta phải về khách điểm, nếu người không phản đối!"

"Người!..." Hàn Thu nổi giận, quay đầu lại nhìn thoáng qua Bách Lý Hoan, đành nén nhịn, thở hắt hắt trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc một chút, không hề phát ra tiếng.

Từ y cô nương rút rề đứng ở bên cạnh Hàn Thu, thỉnh thoảng khoe mắt nhìn quét qua Nhạc Nhạc, cũng không dám trả lời, tâm tư lúc nào cũng đặt trên người Nhạc Nhạc, Vương Nhạc Nhạc thân thể loạn choạng, hướng khách điểm đi tới, Mộc phu nhân ở phía sau vội la lên: "Ta phải người đưa người trở về!" Nhạc Nhạc cố sức xoay người, nói: "Không cần, ta có thể..." Trước mắt tối sầm, đầu chực mạnh xuống đất, còn chưa chạm đất, từ quang chợt lóe, ôm lấy rồi hấn: "Người, người không sao chứ!"

Nhạc Nhạc đang lo lắng bị hủy dung, thân thể nặng nề được một nữ thể ấm hương(áp áp thơm) đỡ lấy, khi tâm thần buông lỏng, tâm linh cảm giác được thật nhiều quan tâm cùng nồng đậm ái ý của nàng, Nhạc Nhạc mê mang không rõ hỏi: "Nàng đã yêu ta?"

Từ sam cô nương thân thể mềm mại run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ, Nhạc Nhạc dùng thanh âm rất nhỏ, ngoại trừ bọn họ hai người, người

khắc không hề nghe được, nàng đang muốn trả lời, nhưng lại phát hiện Nhạc Nhạc đã nhắm mắt lại, tự ngủ không phải ngủ, hai tay ôm chặt tấm thân mảnh mai của nàng, đầu vùi vào ngực nàng, nàng thấy tư thế này có chút mập mờ, nhưng cũng vui vì ôm hân như vậy.

Hàn Thu nhìn hai người ôm lấy nhau, nhìn không được cả giận nói: "Không cần giả chết, chiếm tiện nghi sư muội ta!"

Mộc phu nhân muốn chạy tới xem có chuyện gì xảy ra, chỉ là trên thân gió lạnh thổi vù vù, chạy quá nhanh, quần áo sẽ bị gió thu thổi vào, sợ sẽ lộ thể, chỉ phải chậm rãi đi đến gần, lúc này từ nội phủ chạy ra hơn mười vị hộ vệ, dẫn đầu đứng là khôi ngô Triệu Long, cách thật xa đã hô: "Phu nhân, người không sao chứ, bọn tại hạ vô năng, trùng kế diệu hồ ly sơn của Điều Từ Quý, khiến phu nhân sợ hãi, xin người trách phạt!" Mộc phu nhân xoay người nói với Triệu Long: "Các người đứng lên trước đi, tặc nhân vừa rồi vô công lợi hại, lại giảo hoạt như thế, các người cũng đã tận lực rồi, nhờ có Vương Nhạc Nhạc cứu ta, chỉ là hân đã bị thương..." Nàng nhẹ nhàng đẩy Nhạc Nhạc vài cái, phát giác trên thân hân lạnh như băng, vội vàng nói: "Hân trúng độc chường giờ đã phát tác, mau đưa hân về nội phủ trị thương, Phi Phi, giao hân cho hộ vệ đi!"

Từ sam cô nương nhìn bằng lượng kim giáp hộ vệ, lắc đầu nói: "Hay là ta ôm hân vào!" Thanh âm tuy nhỏ, cũng rất kiên định. Hàn Thu vừa muốn phản đối, Bách Lý Hoan niết nhẹ tay nàng: "Thu, chẳng lẽ nàng nhìn không ra Phi Phi thích hân sao? Không cần phá hỏng nhân duyên của người khác, còn nữa, Vương Nhạc Nhạc bình thường đối với người rất tốt, nhưng nếu chọc nữ nhân của hân, hân sẽ nổi điên. Nói thật nha, ta rất sợ hân, nữ nhân bên người hân cũng có thể vì hân nổi điên, cho nên, nàng hay không cần lo cho chuyện của hân, đặc biệt về chuyện nữ nhân."

"A, Hoan Hoan, vì cái gì chàng lại sợ hân! Hân chỉ là một tên công tử ca vừa hoa tâm lại vừa tham lam, hân còn có thể dùng tà thuật, lần đầu tiên tại Vọng giang lâu nhìn thấy hân, hân cư nhiên dùng tà thuật đối phó Bá Vương Kiếm- Điền Thắng, làm hại Điền Thắng thiếu chút nữa tự sát... sau nữa chén trà, đã bắt cóc nữ nhân của Bảo Phương, hân có rất nhiều tà môn à, nếu để cho sư phụ biết Phi Phi thích hân, nhất định nổi giận!"

Bách Lý Hoan nghe thấy chuyện Nhạc Nhạc dùng tà thuật, cau mày, nói: "Bá Vương Kiếm- Điền Thắng? Chuyện ngày đó Nhạc Nhạc ở Vọng Giang Lâu chứ đâu Điền Thắng, đã truyền khắp chốn giang hồ, ta cũng nghe qua. Đứng là Nhạc Nhạc thật sự giết chết Điền Thắng, ta cũng hiểu được, bởi vì Yến Vô Song là nữ nhân của hân, vì nữ nhân hân chuyện gì đều cùng dám làm. Mấy hôm trước Vạn Lý Minh vì cái gì thảm bại, còn không phải là do mấy nữ nhân của Nhạc Nhạc cùng hân nháo loạn sao, ngày đó ta đã ở trận, nhất chiêu Hắc Sắc mê vụ của Nhạc Nhạc, thật sự là rất khủng bố rồi.... Ôi, chúng ta nên đi thôi, dựa vào việc Nhạc Nhạc có thể từ trong tay Nga Từ Quý, cứu ra Mộc phu nhân hoàn hảo vô khuyết(không bị thương tổn), bổn sự này cũng không phải cao thủ bình thường có thể làm được. Hơn nữa, hân lại đã từng cứu ta, cho nên nàng không thể..."

Hàn Thu cả kinh nói: "Nguyên lai hân đã cứu chàng ôi, ân, ta sẽ không làm chàng khó xử, ta cái gì đều cũng nghe lời chàng!" Nàng vốn cao ngạo, bây giờ giống như một tiểu cừu hiền dịu, trái lại nũng nịu bên cạnh Bách Lý Hoan.

Bách Lý Hoan dờ khóc dờ cười, nguyên lai nói nửa ngày Nhạc Nhạc như thế nào không thể đựng được, Hàn Thu căn bản không sợ, không bằng một câu: "Hân đã cứu ta!", bất quá trong lòng lại vô cùng ám áp dễ chịu, từ sau nạn kiếp của Bách Lý gia, chưa bao giờ gặp được người đối với hân quan tâm nghe lời như thế.

Nhạc Nhạc chỉ bị Cửu U chương âm độc xâm nhập kinh mạch, cũng không quá đáng ngại, chỉ là không có nữ nhân hợp thể chữa thương, chỉ phải dựa vào phương thức bình thường bức độc, sưu tập toàn bộ độc tố toàn thân, bắt chúng tập trung tại hạ âm, mặc dù không thể ép chúng tiết ra, nhưng nhiệt độ cơ thể đang chậm rãi khôi phục.

"Xảo Xảo tỷ, tỷ nói hân chỉ bị thương nhẹ, như thế nào còn chưa tỉnh, cũng không tiếp thu chân khí trị liệu của người khác, thật sự là nội công kỳ quái!"

"Ta cũng không hiểu về võ công, lúc ấy hân thay ta cầm một chương, sau đó ói ra một cái ngụm máu tươi, lại cùng kia lão nhân mặt như quỷ kia đánh một trận, sắc mặt liền biến thành vậy, hân ôm... lấy ta chạy đi thật xa..."

Sư muội, trời sắp sáng, chúng ta trở về đi, đừng làm cho sư phụ sốt ruột! Hàn Thu nói.

"Sư tỷ, các người về trước đi ba, chỉ cần nói cho cha biết, ta ở chỗ Xảo Xảo tỷ, hân sẽ không trách tỷ!"

Hai nha hoàn tiến đến, thi lễ với Mộc phu nhân, nói: "Phu nhân, thầy thuốc đã được mời đến."

"Truyền hân vào!"

Lão y sinh râu mép hoa râu, đem rồi xem mạch hồi lâu, nhíu mày nói: "Bẩm báo phu nhân, hân tuy có dấu hiệu trúng độc, nhưng mạch tượng vững vàng, chân khí đầy đủ, hơn nữa độc âm hàn đã ở dần dần hội tụ ở nơi nào đó, nhiệt độ cơ thể cũng đã hồi phục, theo tiểu nhân đoán, cũng không cần trị liệu! Mặc dù nhất thời không thể tỉnh, chỉ cần chờ thêm một lúc, chắc chắn sẽ tỉnh! Xin phu nhân không cần lo lắng!"

Mộc phu nhân nghe xong, an ủi nói: "Phi Phi, lần này muội không cần lo lắng nữa rồi!" Lại vừa nói với nha đầu: "Hào hảo tạ ơn thầy thuốc, dẫn hân xuống!"

"Sư muội, lần này có thể trở về rồi chứ! Thầy thuốc đều nói hân không có việc gì rồi!" Hàn Thu lại vừa thúc giục.

"Tỷ cùng Bách Lý huynh về trước đi, ta đã nói phải ở chỗ này!" Phi Phi mặc dù giọng nói bình hòa(chậm rãi), nhưng đã có dấu hiệu tức giận, chỉ tập trung nhìn Nhạc Nhạc, cũng không quay đầu lại.

Mộc phu nhân cũng nói: "Hàn Thu muội, để Phi Phi ở chỗ cùng ta, lần này đa tạ các người đến giúp ta, thay ta cảm ơn Đại sư huynh người..."

"Được rồi, chúng ta về trước, Đại sư huynh, tỷ nói trước mặt hân đi, ha ha, ta mặc kệ chuyện của các người!"

Mộc phu nhân gật đầu cười khổ, để nha hoàn tiến bọn hán ra cửa.

Phủ đệ Tư Đồ thế gia. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Tư Đồ Nghiệp đang ôm mỹ thiếp ngủ rất thoải mái, một trận tiếng gõ cửa táo cửa rất gấp gấp vang lên, làm hắn bừng tỉnh, hắn xoay người ngồi ở mép giường gầm lên: "Chuyện gì, canh ba nửa đêm dám đánh thức ta!" Lão quản gia khóc lóc thảm thiết nói: "Lão gia, Tam thiếu gia bị người ta giết... Mau đến xem đi!"

Tư Đồ Nghiệp lỗ tai "vù vù" choáng váng, cả quần áo cũng không kịp mặc, mở cửa nắm lấy áo tên quản gia, quát: "Người vừa nói cái gì?" Quản gia bị hắn dọa, nom nớp lo sợ run giọng nói: "Tam thiếu gia bị Thiếu chủ Vạn Lý Minh giết chết rồi, thi thể hiện đặt ở trong đại viện... Nhị thiếu gia đã ở..."

Tư Đồ Nghiệp ném hán ra ngoài bậc thang, trong mắt phun ra hoa lửa, quát: "Đưa ta đi xem, Tinh nhi, Tinh nhi, hài tử thông minh như vậy sao lại chết, đi nhanh lên một chút, nhất định sẽ không chết, nếu phát hiện người gạt ta, ta liền lột da người..."

Trong đại viện, khung cảnh thật bi thảm, hộ vệ theo Tư Đồ Tinh đi ra ngoài, quỳ gối bên cạnh thi thể, Tư Đồ Tinh có hơn mười một tiểu thiếp, bỏ trên thân hắn, liều mạng khóc lớn, tiếng khóc truyền ra thật xa, chỉ là không dám nhìn tình cảnh thê thảm thất khiếu đổ máu của hắn, run run cầm lấy khăn tay lau mặt...

Tư Đồ Bằng đứng ở một bên, trên mặt lộ vẻ bi thương, huynh đệ ba người, hắn cùng lão Đại bất hòa, thậm chí có chút đố kỵ cừu, chỉ duy với lão tam Tư Đồ Tinh có chút cảm tình, bây giờ hắn đã chết, dù sao cũng là huynh đệ một thời gian dài, khỏe mạnh lưu chút tàn lệ, thấy Tư Đồ Nghiệp chạy tới, lớn tiếng khóc rống: "Cha, Tam đệ... Ôi, người tới xem đi, chết thật hảo bi thảm!"

Tư Đồ Nghiệp đá văng đám thiếp thất chặn đường, bỏ nhào vào Tư Đồ Tinh trước, thấy ánh mắt hắn vẫn trừng, còn chưa khép lại, trong tai, khỏe mắt, lỗ mũi, trong miệng, đều có tử huyết tràn ra, chết vô cùng bi thảm, hắn chảy ra chút nước mắt, giúp con vuốt mắt, ngẩng đầu quát lớn làm đám hộ vệ run lấy báy: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ chi tiết cho ta, nếu như có lừa gạt, nhất định diệt thập tộc bọn người!"

Hộ vệ một năm một mười đem sự tình trải qua nói một lần, bọn họ cũng không biết bên trong khuê phòng Kim Diệp phát sinh chuyện gì, chỉ phán đoán, hơn nữa vì muốn thoát tội, nhất trí cho rằng, là Mã Diệc Phô giết Tư Đồ Tinh.

Bên này mới vừa nói xong, từ ngoài phủ truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào, Mã Vạn Lý giận bừng bừng xông vào, hai mắt đỏ như máu tiến đến: "Tư Đồ Nghiệp, trả mạng cho ta!"

Tư Đồ Nghiệp quát: "Hỗn trướng, người tới thật đúng lúc, ta cũng đang muốn đi tìm người, nhìn Tinh nhi chết thật bi thảm!"

"Rõ ràng là Tư Đồ Tinh ra tay trước, sau đó Phô nhân mới đá hắn, nếu Phô nhân đá hắn trước, Phô nhân sẽ không sẽ bị hắn đâm chết!" Người của Vạn Lý Minh đã nâng thi thể Mã Diệc Phô lên, hắn tiếp tục nói: "Nhìn thi thể, trong lúc con ta không hề phòng bị, một kiếm xuyên tim, lại nhìn về mặt Phô nhân, kinh ngạc, khó hiểu, khuất nhục(tức giận)... Mấy ngày trước bởi vì Phô nhân đánh Tư Đồ Tinh, người đã phái người trách mắng ta, hôm nay nhất định là Tư Đồ Tinh trả thù Phô nhân, mới giết chết hắn, a~ ta chỉ có một đứa con a, Tư Đồ Nghiệp, người còn muốn ta như thế nào?"

Tư Đồ Nghiệp nhìn thấy thi thể Mã Diệc Phô, thay đổi thái độ, trầm nghĩ: "Chiếu theo tình thế trước mắt mà thấy, thật sự là Tinh nhi ra kiếm trước, sau đó mới bị Mã Diệc Phô sắp chết phản phác, đá trúng hạ âm mà mất mạng, ôi, đại sự sau này, còn phải dựa vào lực lượng Vạn Lý Minh tại giang hồ, nên làm sao với hắn mới tốt đây?" Quay đầu thấy Tư Đồ Bằng ở bên cạnh, nói: "Bằng nhân a, người nói việc này nên giải quyết như thế nào?"

Tư Đồ Bằng đã xem xét miệng vết thương trên thi thể Mã Diệc Phô, quả thật giống như phỏng đoán của mọi, lại nghe Tư Đồ Nghiệp hỏi mình nên giải quyết ra sao, để nhất cần xét đến ích lợi của gia tộc, nói: "Bọn họ hai người chỉ là tranh đoạt nữ nhân, mà bây giờ đều cùng song song bị mất mạng, chúng ta hai nhà không thể vì thế mà tổn thương hòa khí, để cho người khác cười chê, ta thấy việc này hay là để càng ít người ngoài biết càng tốt, không bằng cứ như vậy coi như xong!"

Mã Vạn Lý quát: "Chẳng lẽ con ta chết, như vậy quên đi sao, ta chỉ có một đứa con, không để cho ta mạch đoạn tuyệt(mắt người nói dối) người mới cao hứng sao?"

Tư Đồ Bằng nói: "Diệc Phô huynh chết, ta cũng rất buồn, mọi chuyện đều do con ả Kim Diệp phu nhân đâm đảng kia gây ra, Mã minh chủ nếu tâm hân nan giải, không bằng giết nàng để tể Diệc Phô huynh..."

Kim Diệp? Mã Vạn Lý cắn chặt môi, hàm răng nghiến lại: "Hừ, ta khẳng định không tha cho nàng, bất quá cái chết của Diệc Phô cùng nàng không có quan hệ nhiều lắm, kinh phí tu phục Vạn Lý Minh tổng bộ còn chưa có đủ..."

Tư Đồ Bằng giật mình nói tiếp: "Ôi, chuyện này không thành vấn đề, cứ việc vào trướng phòng của ta lấy một trăm vạn lượng bạc, đại biểu lời xin lỗi của Tư Đồ gia, nơi này nói chuyện không tiện, có việc chúng ta nói chuyện riêng sau, người trước dẫn thủ hạ trở về đi, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với người."

Mã Vạn Lý bị thán một tiếng, ra lệnh thủ hạ, khiêng thi thể Mã Diệc Phô rời đi, tập tễnh rời khỏi Tư Đồ thế gia, cúi đầu ai oán: "Hừ, Tư Đồ Nghiệp, Tư Đồ Bằng! Ta Mã Vạn Lý sẽ không để yên cho các người, cứ chờ mà xem, cho các người đẹp mặt!"

Tư Đồ Nghiệp chờ Mã Vạn Lý đi rồi, mới nói: "Bằng nhân, người như thế nào bảo hắn ra tay với Kim Diệp phu nhân, trưởng huynh của Kim Diệp là Kim Thạch nắm giữ mười vạn trọng binh, cũng không phải dễ đối phó, hắn đối với Tư Đồ gia chúng ta có rất nhiều thành kiến, nếu động tới Kim Thạch, có lẽ rất khó giải quyết!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cảnh minh(1)

Tur Đồ Tinh cười nói: "Phụ thân yên tâm, theo thủ hạ báo lại, Kim Thạch vì muốn tế bái tổ tiên, đang trên đường quay về hoàng thành, Mã Vạn Lý nếu thực đến đó trêu chọc Kim Điệp, đến lúc đó chúng ta ra lại mặt hòa giải, Kim Thạch chẳng phải tâm tồn cảm kích chúng ta sao, nếu Mã Vạn Lý cùng Kim gia kết thù, hoặc là bị Kim Thạch giết chết, chúng ta vừa lúc lại trọng tuyển cơ sở ngầm trong chốn giang hồ đích một người để thay thế Mã Vạn Lý, không phải rất tốt sao, phụ thân cũng không nói, Mã Vạn Lý có chút không nghe lời, hơn nữa càng ngày càng xuẩn ngốc!"

"Hắc hắc, cũng là Bằng nhân thông minh, ôi, nếu đại ca ngươi có một nửa tài trí của ngươi, ta cũng không u sầu rồi, hảo hảo đem Tinh nhi an táng, Mã Diệc Phô, Mã Vạn Lý, hừ, thống thống đáng chết! Ta mệt mỏi rồi, Bằng nhân an bài này hết thấy đi!" Tur Đồ Nghiệp lắc đầu thờ dài, quay về phòng ngủ khi ánh rạng đông bừng xuống.

Kim Điệp phủ.

Hộ vệ canh cửa đang say giấc nồng, triều dương đỏ hồng lặng lẽ nhảy ra bình địa, trong miệng hán không dứt mắng chửi đồng liêu đến thay ca chậm, mi mắt khép hờ, lại gặp một cái thật dài, còn chưa trọn mắt, đã thấy bị một đám người đằng đằng sát khí vây quanh, kinh sợ nói: "Các ngươi là người phương nào, dám vây nháo Kim Điệp nhất phẩm phu nhân phủ, còn không mau mau cút đi!"

Mã Vạn Lý quát: "Còn không mau kêu Kim Điệp ra nhận tội, con ta vì nàng mà chết, hôm nay nàng nếu không cho dập đầu nhận tội, ta không hủ nơi này không được, mẹ nó, trừng mắt nhìn ta làm gì, còn không mau đi!"

Hộ vệ canh cửa bị hán một cước đá ra thật xa, té lộn nhào hô người ra, trong lúc nhất thời, từ nội phủ chạy hơn trăm hộ vệ, ngăn mấy người Vạn Lý Minh, Viên Hôi tại Mã Vạn Lý bên người nói: "Minh chủ, Kim gia có lẽ không dễ chọc, hơn nữa việc này cùng Kim Điệp cũng không có quan hệ trực tiếp, có lẽ quân đội trong triều sẽ can thiệp, xin minh chủ nghĩ lại..."

Mã Vạn Lý bất mãn hừ lạnh một tiếng, nói: "Tur Đồ gia chúng ta không thể trêu vào, chẳng lẽ cả một đám phụ cũng không thể trêu vào sao, không để nàng dập đầu nhận tội, con ta chết chẳng phải là rất oan hay sao, Kim Thạch mặc dù tay cầm trọng binh, nhưng hán xa tận biên ải tây bắc, chờ hán thật sự trở về, chẳng lẽ có dũng khí mang theo mười vạn trọng binh, bao vây tiêu diệt Vạn Lý Minh sao, Tur Đồ Nghiệp sẽ không để hán dính vào, hừ, coi là hù dọa nàng một chút, xem như xả giận cho con ta."

Dẫn đầu thủ lĩnh hộ vệ quát: "Mã minh chủ, nguyên do chân tướng sự tình, ta nghĩ ngươi cũng đã biết rõ ràng, đừng để huynh đệ chúng ta khó xử, xin ngươi tự trọng, không nên quấy rối ở đây."

"Hừ, để ngươi khó xử đã sao, Tur Đồ Tinh con ta cũng chết ở chỗ này, chẳng lẽ phải quên như vậy sao, hôm nay ta đại biểu cho Tur Đồ thế gia cùng Vạn Lý Minh cộng đồng đến bắt đám phụ Kim Điệp nhận tội, các ngươi mau mau tránh ra, bằng không, đừng trách lão phu không khách khí!"

Trên trăm hộ vệ nhất tề rút đao, đầu lĩnh hộ vệ lạnh giọng quát: "Mặc kệ ngươi là Tur Đồ thế gia, hay là Vạn Lý Minh, nhưng nơi này là Kim phủ, muốn làm loạn ở đây, hỡi đạo của các huynh đệ trước, lên!"

Mã Vạn Lý mang theo sáu bảy mươi tên đều là hảo thủ mới quay về tổng đàn, cùng hộ vệ chiến đấu, cũng có hơn mười cá nhân nhìn thấy thi thể Mã Diệc Phô, võ công hộ vệ môn không bằng Vạn Lý Minh, vừa đánh nhau, liền liên tục bại lui, hộ vệ thủ lĩnh hô lớn ở bên cạnh: "Minh la(gỗ chiêng) cầu cứu, mau, hướng Thành phòng ngự quân cầu cứu!"

Mã Vạn Lý cười lạnh: "Thành phòng ngự quân do Tur Đồ thế gia không chế, tại thành phòng ngự quân hoàng thành, chưa từng ngăn cản qua người Vạn Lý Minh!"

Chiêng trống gõ vang, tín hiệu cầu cứu khẩn cấp truyền khắp cả hoàng thành, có vài đội thành vệ tuần tra tại phụ cận, sau khi nghe được tín hiệu vội vàng đuổi tới, nhưng bắt gặp là người Vạn Lý Minh, quay đầu bước đi, không xem đánh nhau...

Mộc tướng quân phủ.

Nhạc Nhạc từ bức độc thức tỉnh lại, mở to mắt, liền thấy được tử sam cô nương ngồi ở bên giường, nàng đang ngồi ngủ gật, khuôn mặt tú lệ, khuôn mặt đẹp như tranh đầy một môi, Nhạc Nhạc nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé trắng ấm của nàng, nói: "Nàng đang theo dõi ta?" Tử sam cô nương đột nhiên phát giác cánh tay nhỏ bé bị người ta cầm lấy, nao nao, nhưng không giãy dụa, ôn nhu nói: "Ta, ta ngủ không được, ngồi ở nơi này!"

"Nàng tên là gì?"

"Giản Phi Phi!"

"Ha ha, chuyện ngày hôm qua ta hỏi nàng, nàng còn chưa trả lời?"

"A?" Giản Phi Phi ngậy người một chút, hai gò má ửng hồng: "Ta quên vấn đề gì rồi... Ta, ta đi tìm Xảo Xảo tỷ, nói với nàng người đã tỉnh dậy!" Giản Phi Phi nói xong, chạy ra khỏi phòng.

Nhạc Nhạc thầm cười trộm, lười biếng nâng thất lưng lên, thầm nghĩ: "Thật tốt được nàng đỡ lấy, thân thể của nàng thật là mềm mại, ôi, một đêm không trở về, bọn Kì Kì chắc rất sốt ruột, ta phải mau mau trở về!" Hắn nghĩ đến đây, liền cầm lấy Truy Tâm Kiếm đang đặt ở bên giường, ra khỏi cửa phòng, bỗng đụng phải một nha hoàn, nha hoàn kia bị Nhạc Nhạc đụng phải, xấu hổ kêu một tiếng nói: "À, công tử, phu nhân mời người tới hoa viên, nô tỳ xin dẫn đường cho công tử!"

Nhạc Nhạc thấy nàng xấu hổ thật đáng yêu, trêu ghẹo nói: "Nha đầu thật xinh đẹp, nàng tên là gì?"

Nha đầu kia càng thẹn thùng, thiếu chút nữa quên mất đường đi, nhỏ giọng trả lời: "Nô tỳ kêu là Lục Châu, vốn là thiếp thân nha hoàn của phu nhân."

"Úc? Vậy nàng biết Xảo Xảo là ai chẳng?"

"Lục Châu đương nhiên biết, đó là khuê danh(tên riêng) của phu nhân, phu nhân vốn họ Tô.... vốn kinh doanh khách sạn, sau phu nhân xuất giá nhập vào Mộc gia.... Phu nhân vẫn khiết thân tự hào, thập phần lãnh thanh, nếu công tử..."

Nhạc Nhạc cái trán đỏ mồ hôi, thầm nghĩ: "Nếu muốn một nữ nhân giữ bí mật, so với bắt một con gà mái du thủy còn khó hơn, nha đầu kia thiếu chút nữa nói cho ta biết Tô Xảo Xảo hôm nay mặc nội y màu gì rồi....". Vội ho một tiếng nói: "Ôi, Lục Châu nói cho ta biết rõ chân tướng, một nhọc nàng rồi, phải, từ vị thơm quá..."

"Vâng, hồ nước này chuyên môn tồn phóng ra bách thảo nhưỡng(rượu Bách Thảo) dụng, đây nước còn có trần nhưỡng(rượu vang) hơn ba mươi năm, đó là khi lão gia còn sống nhưỡng tạo, Lục Châu mặc dù không hiểu rượu, nhưng... những loại rượu nhiều năm này, đều làm cho người ta say mê."

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi ngồi ở trên ghế cạnh hồ nước, thấy Nhạc Nhạc đi tới, hai người đều đứng dậy nghênh đón, Mộc phu nhân lãnh mặc hoàng la sam(áo màu vàng nhạt), đang tô lông mày, mái tóc đen như lưu vân, kim phượng sai(thoa cài tóc) đơn giản nghiêng xuyên vào mái tóc, hoa mỹ đậm nhả, không còn chật vật như đêm qua, nàng khẽ cười nói: "Vương công tử, thân thể đỡ rồi sao?" Nhạc Nhạc lại cười nói: "Phu nhân hôm nay thật đẹp, từ vị trên thân lại ngửi không ra, thật sự là kỳ quái ôi!"

Mộc phu nhân xấu hổ, cười yếu ớt nói: "Có từ vị người cũng cười nhân gia, không từ vị người cũng cười nhân gia, rốt cuộc muốn ta thế nào, mới không trêu ghẹo ta đây!" Loại khẩu khí làm nũng này, làm mọi người nghe được i ngân ngơ, Lục Châu mở to hai mắt nhìn, le lưỡi, không dám nói câu nào, đáy lòng lại kinh ngạc muốn chết.

Giản Phi Phi thấy rất lạ, trêu đùa: "Xảo xảo tỷ hôm nay...."

Nhạc Nhạc đột nhiên nghe được tiếng la hét kêu cứu cấp bách, nghi hoặc nói: "Mới sáng sớm như thế này sao lại có tiếng kêu cứu, phương hướng này là.... Kim Diệp phủ!" Tưởng tượng đến đêm qua dùng Nhiếp Hồn Thuật giết hai người, liền hiểu được khẳng định có quan hệ với việc này, nghĩ tới Kim Diệp cũng không có võ công, hơn nữa hộ vệ nội phủ võ công bình thường, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng mình có lẽ khó an, vội la lên: "Ta đi xem..."

Dứt lời không để ý tới ba người đang kinh dị, phi thân phóng ra ngoài tường, thẳng đến Kim Diệp phủ. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Kim phủ hộ vệ võ công không cao, trước cao thủ Vạn Lý Minh, qua không được mấy chiêu, đã bị điểm huyết, ném ở một bên. Người Vạn Lý Minh xuống tay đã vô cùng có chừng mực, chỉ là làm cho bọn họ không thể phản kháng, cũng không trọng thương từ vong người.

Kim Diệp tức giận sắc mặt tái nhợt, thấy thủ hạ hộ vệ đã mất năng lực phòng vệ, mang theo hai thiếp thân nha hoàn, đi ra nội viện, hộ vệ đầu lĩnh thấy Kim Diệp từ nội viện đi ra, vội vàng nói: "Phu nhân, tiểu nhân vô năng, khiến phu nhân bị sợ hãi, xin phu nhân an tâm tránh ở bên trong phòng, nơi này hãy giao cho chúng ta."

Kim Diệp cười khổ nói: "Chu hộ vệ không cần cậy mạnh, chúng ta chỉ còn lại có hơn mười hộ vệ, hơn mười người sao đâu!?" Để ta tới xem Mã Vạn Lý đến tốt cùng muốn làm gì?" Chu hộ vệ thần sắc ảm đạm, nói: "Phu nhân, Mã Vạn Lý cần người hướng con hấn đập đầu tạ tội, nhục nhã như vậy ai có thể chịu được..."

"A..." Kim Diệp thần sắc rùng mình: "Vạn Lý Minh cũng quá làm càn rồi, cư nhiên có dũng khí càn rỡ với Kim phủ ta như vậy!"

"Phu nhân yên tâm, dù có liều tánh mạng bọn tại hạ, cũng sẽ bảo vệ phu nhân, bằng không sẽ phụ sự ủy thác của Kim tướng quân!"

"Ôi, nếu đại ca của ta ở đây thì tốt rồi!" Kim Diệp sâu kín thở dài.

"À dams phụ, còn không ra dập đầu tạ tội, nếu làm ta nóng nảy sẽ lột sạch quần áo người đem ra dạo phố!" Mã Vạn Lý nhìn thấy Kim Diệp đi ra, nhìn không được giận dữ hết.

"Làm càn, dám nhục mạ đương triều nhất phẩm phu nhân như thế, quan phủ sẽ không bỏ qua các người đích!" Chu hộ vệ quát lớn, chỉ là thanh âm lại không một chút lo lắng.

"Ha ha ha, Vạn Lý Minh tại hoàng thành còn sợ ai chứ, có tên quan nào có dũng khí bắt ta? Viên Hôi, Bảo Phụng, đem tiện nữ này ra bên ngoài, trói lên linh xa của con ta, để cho mọi người trong hoàng thành nhìn, xem tiện nhân này như thế nào hại chết con ta cùng Tư Đồ thế gia Tam công tử..." Mã Vạn Lý trong lòng tuyệt không chút hồ đồ, hấn làm loạn như vậy, chủ yếu là muốn đem Kim gia cùng Tư Đồ thế gia kết thù, sau đó hấn phóng ra tin tức, nói hết thấy đều là do Tư Đồ Nghiệp âm thầm sai khiến. Trong lòng hừ lạnh nói: "Hừ, hay cho một tên Tư Đồ nghiệp, hại chết con trai duy nhất của ta, ta muốn cho ngươi hối hận, ta muốn cho ngươi thất bại, ngươi không phải muốn cướp lấy thiên hạ sao, hắc hắc, ta sẽ không để ngươi hài lòng như ý. Mẹ nó, Tư Đồ Bằng tiểu tạp chủng, cư nhiên muốn xếp đặt hại ta, hắc hắc, đừng cho là ta không biết ngươi muốn thế nào..."

Kim Diệp thấy mấy hộ vệ bên người đang ở khổ chiến, chỉ còn hai nha hoàn run run che ở trước người nàng, Kim Diệp khẽ cắn môi trước, lạnh nhìn Bảo Phụng, nói: "Ngươi cũng muốn bắt ta sao?" Bảo Phụng mấy ngày trước từng cùng Kim Diệp mây mưa, nhưng đại cục trước mắt, hấn sắc mặt không thay đổi cười nói: "Kim phu nhân a, mình chủ chúng ta chỉ muốn ngươi nhận tội, cũng không muốn muốn đả thương ngươi, hắc hắc, ngươi hay là theo chúng ta phối hợp một chút, miễn cho da thịt chịu khổ, nếu da thịt bóng loáng trắng nõn của ngươi về vài vết sẹo, ta nhìn thấy sẽ rất đau..."

"Hèn hạ! Ta lúc trước như thế nào chọn ngươi, đồ vô sỉ!" Kim Diệp tức giận thân thể mềm mại khẽ run, không ngừng hối hận dĩ vãng chuyện xưa, đám nam tử mặt phẫn, tất cả đều là hạng người nhất gan tâm khẩu bất nhất, tại thời điểm mấu chốt, đều không để ý chuyện tình đồng sàng.

"Kéo nàng ra ngoài!"

Bảo Phụng thân thủ đỡ nàng, Kim Diệp phần nộ quát: "Không được đụng ta! Ta sẽ tự đi!"

Chu hộ vệ thấy Kim Diệp bị mang đi, nhưng lại bất lực, bị quát: "Phu nhân, tiểu nhân vô năng, a." Hấn nổi giận, nắm trường kiếm của đối thủ, trường kiếm xuyên qua bụng, trước bụng dán chuỗi kiếm, người kia sử kiếm không nghĩ tới hấn làm như vậy, còn chưa tới kịp phản ứng, đột giác ngực mát lạnh, đao Chu hộ vệ đã đâm xuyên qua ngực hấn, hai người đồng quy vu tận(cùng chết một chỗ), chết đi đã lâu, còn đang đứng, trừng mắt nhìn hướng Kim Diệp rời đi.

Kim Diệp liếc mắt nhìn lại hấn, trong mắt mang lệ, lắc đầu khổ than, thâm than chính mình phú quý vinh hoa, chưa từng nghĩ sẽ có hôm nay, cư nhiên bị một môn phái giang hồ si nhục, vương pháp ở đâu? Chẳng lẽ đường đường hoàng thành, mấy vạn hoàng gia vệ binh, lại bị Tư Đồ thế gia một tay che trời, lại không người dám quản Vạn Lý Minh sao? Trong lòng bi đồng hồ: "Đại ca, ngươi ở đâu, ngươi có biết muội muội đang bị người khác khi dễ không? Ngươi ở trước mộ đa nương(cha mẹ), nói cần chiếu cố ta, bảo vệ ta... Tiên phu kia vô dụng của ta coi như xong rồi... Còn có ai có thể cứu ta đây? Vương Nhạc Nhạc? Hấn sẽ đến sao? Nhưng hấn một người sao địch nổi Vạn Lý Minh, hấn sẽ vì ta đắc tội Tư Đồ thế gia, cùng Vạn Lý Minh sao?"

Chúng nhân Vạn Lý Minh, tà cười đắc ý nhìn chằm chằm Kim Diệp, ánh mắt không ngừng quét nhìn nhũ phong căng to nàng cùng phi mông giã dựa, nếu trước kia, Kim Diệp sẽ lại đắc ý dùng mị nhãn khiêu khích bọn họ, nhưng bây giờ nàng hận chết nam nhân, hận chết đám nam nhân vô tình vô nghĩa...

Ngoài phủ, cánh cửa phủ sớm đã bị hàng trăm người ham náo nhiệt vây quanh, cách thật xa, đối với linh xa của Mã Diệc Phủ cùng Kim Diệp quần áo không tề chỉ chỉ trở trở, nụ cười dâm dăng quái tiểu thấp giọng bình luận. Đem sự tình hấn loạn như vậy phóng đại, đúng là hiệu quả Mã Vạn Lý muốn có, hấn dùng vèmặt âm trầm, đối với Kim Diệp quát: "Dâm phụ, còn không quỳ xuống dập đầu nhận tội cho ta!"

Kim Diệp mặc dù sợ hãi, nhưng đối với lời buộc tội này, cực kỳ không phục, âm thanh lạnh lùng nói: "Mã minh chủ, lệnh lang chết, xác thực không liên quan gì ta, không cần khinh người quá đáng, ca ca ta nếu biết việc này, chắc chắn giúp ta xả giận."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cảnh minh(2)

*Mã Vạn Lý cuồng vọng cười to nói: "Hừ, Kim Thạch được bao tuổi, trong mắt Tư Đồ thế gia cùng Vạn Lý Minh, hấn bắt quá chỉ một mềnh phụ(kẻ lỗ mềnh) mang bình, ngươi có biết Thành phòng ngự Quân vì cái gì không đến giúp ngươi, hắc hắc, bởi vì thành phòng ngự quân chỉ nghe mệnh lệnh Tư Đồ thế gia..." Hấn đi đến trước Kim Diệp, cao giọng nói: "Nói thật cho ngươi biết, ta nhận mệnh lệnh của Tư Đồ Nghiệp, mới đến hạ nhục ngươi, hắc hắc, ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta sẽ cho ngươi càng khó xem..." Không để ý tới ánh mắt kinh sợ của Kim Diệp, túm lấy tóc nàng, quát: "Còn không quỳ xuống nhận tội!" Hai nha hoàn của Kim Diệp khóc hô hướng về phía Mã Vạn Lý: "Buông ra, buông phu nhân nhà ta ra!"

Kim Diệp chịu đựng đau nhức, trừng mắt nhìn Mã Vạn Lý nói: "Ca ca ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta không quỳ..."

Mã Vạn Lý phần nộ quát: "Tiện nhân, không biết trên dưới, ta trước dạy ngươi quy tắc..." Nói rồi, hấn giơ bàn tay phải lên, hung hăng tát lên mặt bên trái của Kim Diệp, Kim Diệp sợ hãi nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một hàng thanh lệ bất lực

Kim Diệp đang chờ cái tát sắp giáng tới, đôi mắt nhắm lại đột ngột phát giác bạch quang bức người, đích bàn tay không lồ đã rời đi xa mái tóc đen, thân

thể bị người ôm lấy, bay nhẹ trên không, nằng sợ hãi ý thức ôm chặt lấy thắt lưng người kia, dán mặt vào ngực hắn, người khí tức nam tính hắn như xạ như lan, cảm thấy hào ấm áp hảo an toàn, ôm hắn, tựa như ôm cả thế giới, bởi vì có hắn thì có hết thảy.

"Nhạc Nhạc? Chẳng thật sự tới cứu ta, ô ô, bọn họ đều khi dễ ta, không ai quan ta nữa, nghĩ không ai cứu ta nữa... Ngày hôm qua sau khi chàng đi, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta nguyện ý làm nữ nhân của chàng, chỉ làm nữ nhân của một mình chàng... Ô ô, ôm chặt lấy ta, ta rất sợ hãi!" Kim Diệp trợn mắt, sau khi thấy nam tử đang ôm nàng chính là Nhạc Nhạc, rốt cuộc nhìn không được ủy khuất đầy bụng, cánh tay phất quần lên cổ hắn, thống khoái khóc lớn.

Nhạc Nhạc có thể cảm giác được nàng đau khổ, kích động, ái ý cùng kiên định, căng cứng chế trụ phong yêu của nàng, đôi môi tiến đến bên tai nàng, ôn nhu nói: "Diệp nhân không cần sợ hãi, làm nữ nhân của ta, ta sẽ bảo vệ nàng, dùng sinh mệnh của ta, dùng hết thảy của ta, đến bảo vệ nàng, có ta ở đây, ai cũng không thể khi dễ nàng!"

Hai thiếp thân nha hoàn của Kim Diệp thấy nàng được Nhạc Nhạc cứu đi, liền cao hứng chạy tới kêu: "Phu nhân, phu nhân, Vương công tử đến rồi, người không cần sợ hãi! Công tử sẽ bảo vệ chúng ta!"

Người Xem náo nhiệt "Ông ơng" huyền náo ồn ào, có người ủng hộ Nhạc Nhạc, có nằng hấn không biết sống chết, có người quay về phía Mã Vạn Lý ngao ngao kì quái kêu, cười hân bị Nhạc Nhạc một kiếm bức lui...

Mã Vạn Lý trong lòng thầm cấp bách "Vương Nhạc Nhạc? Như thế nào lại là hắn! Chẳng lẽ Kim Diệp cũng có một chân cùng hắn (ý nói cũng có quan hệ ân ái)? Lần trước bị hắn náo loạn ở Vạn Lý Minh làm mất hết mặt mũi, nhiệm vụ hôm nay cũng xem như hoàn thành rồi, lần này cũng không thể để hắn tiện nghi, nhất định phải giáo huấn hắn một phen..." Nổi giận mắg: "Vương Nhạc Nhạc, ngươi nhiều lần đối địch với Vạn Lý Minh, sát hại trên trăm huynh đệ Lý Minh ta, vì nể mặt Tiên Vu thế gia, không so đo với ngươi, hôm nay ngươi lại tới đây khiêu khích, ta nếu còn nhẫn nại thêm, người trong giang hồ chắc chắn cười Minh ta nhạt gan sợ chuyện, cho nên, hôm nay nhất định phải thảo luận cho rõ."

"Như thế nào thuyết pháp a? Hơn mười một vị chính đạo cao thủ, khi dễ một nữ tử không biết võ công, hôm nay còn có thuyết pháp sao? Cần thảo luận thuyết pháp cũng nên là ta, bởi vì các người thừa dịp ta vắng mặt, khi dễ nữ nhân của ta, khiến nàng kinh sợ, lại phải chịu nỗi khổ da thịt... Trùng cái gì trùng, chẳng lẽ ta nói oan sao, thời điểm ta tới đây ngươi còn dùng tay túm tóc Kim Diệp, chẳng lẽ còn muốn chửi? quần chúng chung quanh đều có thể làm chứng, có phải không a?"

Người xem náo nhiệt cực kỳ phối hợp, cười hi hi nói: "Đúng vậy, chúng ta làm chứng!" Bình thường bọn họ phải nén giận trước Vạn Lý Minh, gặp cơ hội có thể phát giận, sao có thể không phối hợp.

Mã Vạn Lý mới vừa chịu nỗi đau mất con, lại có nợ cũ với Nhạc Nhạc, nghe hắn bịa chuyện cứng cỏi, trong cơn giận dữ, quát: "Lão phu kéo tóc nàng thì đã làm sao..."

"Thấy chưa, ta không có oan uổng ngươi, chính mình thừa nhận là tốt rồi. Khụ khụ, ngươi đã nhận sai, mau hướng người ta nhận tội, đi tới, đi tới, đứng trước Kim Diệp quỳ xuống bái ba bái, ta sẽ không truy cứu nữa, quỳ đi!"

Quần chúng vây xem phối hợp so với lần trước còn tốt hơn, cùng kêu lên nói: "Quỳ đi, quỳ đi!"

Kim Diệp thấy Nhạc Nhạc nói chuyện rất thú vị, sớm đã quên đi nỗi sợ hãi vừa rồi, cùng ba nha hoàn cười thành một đoàn, sùng bái ái mộ nhìn chăm chăm Nhạc Nhạc, đôi mắt đẹp trong veo hình như có nồng đậm tình thủy, cuộn cuộn tuôn ra.

Chuyện này chân chính đầu sỏ gây ra là Nhạc Nhạc, thấy Kim Diệp liên lụy chịu khổ, trong lòng có chút áy náy, mặc dù Vạn Lý Minh có gần trăm cao thủ, nhưng hảo thủ chân chính như Trương Mạc Hư, Ba Mộc Đồ, Ngô Thanh cũng không có ở đây, nên cũng yên tâm trêu chọc Mã Vạn Lý một phen.

Mã Vạn Lý tức giận đến mức trán nổi đầy gân xanh, xoay người giao phó với Viên Hôi một tiếng, mới đi hướng Nhạc Nhạc, quát: "Tiểu nhân không biết trời cao đất rộng, để cho lão phu giáo huấn ngươi một chút, dạy ngươi chữ "tử" viết như thế nào!"

Nhạc Nhạc nhếch môi cười, cười nói "Nguyên lai ngươi biết chữ "tử" viết như thế nào, tốt lắm, hảo hảo!" Nghênh tiếp Mã Vạn Lý nổi giận xông đến, hai người chiến cùng một chỗ, Nhạc Nhạc là lần đầu tiên giao thủ với Mã Vạn Lý, trong lòng thầm giật mình "Giữ càng già càng cay, Xuyên Vân Thối của hắn quả nhiên danh bất hư truyền, mỗi một thói công tới đều có một cỗ chân khí kỳ quái, tựa hồ có thể xuyên phá hộ thể chân khí, né tránh thật là vất vả!"

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại, Xuyên Vân Thối sắc bén hoa tiêu, tại không trung trở mình chuyển di, dài như cánh của hùng thỏ, quái dị nhưng lại linh hoạt dẻo dai, hai chân nhanh như gió lốc, tạt tạt thiểm điện. Nhạc Nhạc lại ứng phó thoải mái tự nhiên, kiếm chiêu không theo lẽ thường, kiếm phong thường từ góc độ không tưởng chui ra, linh hoạt như rắn, mãnh như rồng, nhất chiêu lơ đãng sử xuất lại tiêu sái xinh đẹp, kỳ hoa sắc sỡ tại không trung phóng ra, thân ảnh phiêu dật bình tĩnh...

Nhạc Nhạc đang đánh say mê, thình lình nghe phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nữ tử, nhìn lại, nhất thời tức giận hai mắt muốn nứt ra, một nha hoàn che ở trước người Kim Diệp, sau lưng trúng phải hai tiễn, bạch vũ tiễn vĩ (tiễn lông đuôi trắng) run rẩy, huyết thủy chảy theo đường tiễn, thấm ướt tiễn vĩ (mũi tên), vũ mao bị nhuộm thành màu đỏ, Kim Diệp khóc lớn, ôm lấy nàng, hô: "Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, người tỉnh tỉnh..."

Nhạc Nhạc mãnh nhất chiêu "Thương ngân", bức lui Mã Vạn Lý, phi thân bắn tới bên cạnh Kim Diệp: "Diệp nhân, sao lại thế này?"

Kim Diệp nhẹ ôm lấy đầu Tiểu Chiêu, khóc ròng nói: "Nàng thay ta chặn tiễn, bọn họ muốn giết chết ta... Là kẻ kia dùng tên bắn người..." Nàng oán hận chỉ vào Viên Hôi, Nhạc Nhạc thuận theo tay nàng chỉ, thấy được Viên Hôi sắc mặt tái nhợt, đang muốn trốn phía sau người khác, Nhạc Nhạc hung hăng trừng nhìn hắn, liếc mắt kia chứa hận ý sâu đậm, trong đó còn có cừu hận của sư phụ hắn Hoa Thiết Thương...

"Công... công tử, chàng có thể hôn ta một cái không, Tiểu Chiêu rất thích chàng ôi, từ đệ nhất nhìn thấy chàng... Ta nghĩ không xứng ở cùng công tử một chỗ, không dám nghĩ..."

Nhạc Nhạc tâm nhẹ run rẩy một chút, thương tiếc nhìn thấy sinh mệnh Tiểu Chiêu đang sắp mất, ôm nàng vào trong ngực, an ủi nói: "Tiểu Chiêu xinh đẹp như vậy, ta rất thích, là ta không bảo vệ tốt các ngươi, thực xin lỗi..."

Kim Diệp ở bên vội vàng thúc dục nói: "Nhạc lang, mau hôn nàng đi, Tiểu Chiêu sắp không được rồi, ô ô, Tiểu Chiêu..." Nha hoàn Tiểu Sở bên cạnh Kim Diệp cũng ị ôi, nhẹ nhàng roi lệ, chăm chú nhìn vào Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu đôi môi trắng bệch có chút rung động, tựa như đang đánh sạt nhau, Nhạc Nhạc hiểu được tâm ý của hắn, khẽ vuốt lên mái tóc rối bời của nàng, ôn nhu hôn lên đôi môi bạc bạc lạnh như băng. Tiểu Chiêu dùng hết khí lực cuối cùng, một tay quấn trên cổ Nhạc Nhạc, đột nhiên một trận thờ gấp gáp, kịch liệt ho dữ dội, Nhạc Nhạc ôm nàng ôm càng chặt, nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau đi máu tươi nàng chảy ra, nhìn thấy Tiểu Chiêu mang theo nụ cười mà đi, tâm Nhạc Nhạc, có loại cảm giác nứt ra, tựa như đêm đó hòa thiêu Vạn Lý Minh... Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng dừng ở Viên Hôi, Viên Hôi bị ánh mắt hắn nhìn chăm chú khiến toàn thân phát lạnh, ánh mắt này giống đã thấy qua ở nơi nào rồi... Hắn vỗ đầu, thầm nghĩ: "A! Hắn là thiếu niên cứu Hoa Thiết Thương..." Ngón tay hắn chỉ vào Nhạc Nhạc, há to miệng định nói.

Nhạc Nhạc đôi mắt đỏ rực, nhe răng cười nhìn vẻ mặt sợ hãi của Viên Hôi, hắn bỗng dừng thét dài trùng thiên, bay lên không trung mấy trượng, lồng khí hộ thể màu vàng nhạt càng biến càng dày đặc, càng đổi càng nhỏ, cuối cùng lồng khí màu hồng nhạt nhỏ dần biến thành Truy Tâm Kiếm, Nhạc Nhạc cũng không thấy, bay tại không trung chỉ có một thanh kiếm, mang theo kiếm khí màu hồng nhạt càng dày đặc, như một xích long bay vội tới, bắn về phía Viên Hôi. Những người có kiến thức đại kinh thất sắc, thất thanh thét to: "Thần kiếm hợp nhất?" xích long kia kéo cái đuôi màu đỏ thật dài, thần tình cao ngạo vô cùng, lại vừa như lời thề kiên định không hối hận, loại khí phách không đặt mục, chết không bỏ qua, kích động đánh trống ngực! Hồng long trong nháy mắt trước sự kinh ngạc của mọi người, đã chui vào trái tim Viên Hôi đích, nhập vào cơ thể, trong nháy mắt, sinh tử đã định, trong nháy mắt quyết định vĩnh viễn.

Nhạc Nhạc xuyên qua Viên Hôi cũng không dừng lại, tiếp tục bay vút, lại xuyên qua mười ba tên cao thủ Vạn Lý Minh, mới dừng lại thân hình, rơi xuống chính giữa bọn Vạn Lý Minh, hắn bị rúng một tiếng "Tan nát cõi lòng!". Truy Tâm Kiếm trong tay vù ra một bức đồ án, như hắc sắc màn cõi méo mó, chỉ là cánh hoa có rất nhiều mật, hoa kia đang run run rẩy, nhảy lên, không giống hoa, mà giống một trái tim, trái tim rách nát loang lổ, bức đồ án này chỉ chột lóe, nhưng lại khắc sâu trong não người, hắc sắc tử khí bị thương, đánh sâu vào tâm mỗi người, hắc khí chỉ có thể làm cho người ta nghĩ đến tử vong, nghĩ đến... Không kịp nghĩ, kẻ có võ công cao cường bản năng cảm thấy nguy hiểm, vội vã kì quái kêu lên bay ra phía sau, còn chưa bay ra, trái tim kia đã giống lưu ly (thủy tinh) bạo vỡ, phương viên mấy trượng đều bị hắc sắc chết chóc này bao phủ, vạn đoá hắc mang thiểm điện bắn ra, năm sáu mươi người gần Nhạc Nhạc nhất, ngoại trừ mấy người võ công siêu cao đảo tẩu ra ngoài, tất cả tan vụn thành bọt biển, cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng, hắc mang không ngừng, tiếp tục bay vút ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết khủng bố chói tai nhức óc, cho đến khi hắc mang biến mất...

Tĩnh, tĩnh đến bất ngờ.

Số người Vạn Lý Minh còn sống sót, chỉ còn tám người có hộ thể chân khí, bọn họ đều thối lui phía sau lưng xa bị phá nát của Mã Diệt Phổ, sắc mặt ảm đạm biến thành hắc sắc, ngơ ngác nhìn Nhạc Nhạc, nhìn Nhạc Nhạc trụ kiếm cúi đầu suy nghĩ sâu xa, cả thờ cũng không dám thở lớn, sợ sẽ làm Nhạc Nhạc điên cuồng "Tan nát cõi lòng" nữa...

Đám đông vây xem, đã tĩnh, tĩnh đến mức chân cũng không dám cử động, sương mù hắc sắc tử vong, người chính là ác ma, quần sâu trong linh môn bọn họ, tận đến rất nhiều năm sau, mọi người sợ nhất nghe được Vương Nhạc Nhạc hô to "Tan nát cõi lòng", thanh âm kia chẳng những làm cho người ta tan nát cõi lòng, lại làm cho người ta toàn thân đều vỡ...

Kim Diệp ôm Tiểu Chiêu đã chết, kinh ngạc nhìn Nhạc Nhạc, nói với nha hoàn bên người: "Tiểu Sở, nếu ta chết, Nhạc lang thương tâm phần nộ vì ta như vậy, ta thật hy vọng người chết vừa rồi là ta..."

Tiểu Sở kéo Kim Diệp, vô ý thức ní non nói: "Ta cũng vậy...."

Nhạc Nhạc rút cục ngẩng đầu lên, ác độc nhìn lướt qua tám người Vạn Lý Minh còn sống sót, khóe miệng khẽ nhe răng cười, Mã Vạn Lý trong lòng phát lạnh, trước hết lui ba bước, những người khác đã nhanh chóng lui mấy bước, Bảo Phương mặt tái nhợt, có chút run run lui cuối cùng, vừa rồi một kích kia, đủ để cho hắn lại kinh tỉnh trở lại sau cơn ác mộng. Thời điểm đầu tiên thấy Nhạc Nhạc sử dụng chiêu này, hắn cách rất xa, không chính thức cảm nhận được kì cảnh sợ hãi cùng thống khổ, hôm nay đã đủ để hắn chậm rãi nhận thức rồi.

Nhạc Nhạc cũng không có lại xuất thủ, bởi vì hắn không còn khí lực để xuất thủ nữa, vừa rồi thừa dịp có cảm giác tan nát cõi lòng, mạnh mẽ sử dụng "Tan nát cõi lòng", dồn toàn bộ chân khí trong cơ thể, nhất chiêu dùng hết, thiếu chút nữa bò trên mặt đất, đứng không nổi, nhờ có Truy Tâm Kiếm chống lên mặt đất, mới không bị người khác nhìn ra sơ hở. Nhạc Nhạc dùng mũi kiếm màu đỏ, hất nhẹ mấy tảng đá chặn đường, chậm rãi đi tới chỗ Kim Diệp. Hắn muốn dùng tiếng ồn của kiếm ma sát với mặt đường, để che dấu bộ pháp bất ổn cùng trầm trọng...

Tiếng động chói tai, nghe được ai ai cũng ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng lại không ai dám nói lời phản đối, bởi vì Truy Tâm Kiếm kia vẫn âm vang xé gió, sát khí vẫn như cũ, thần kiếm đỏ tươi, tựa hồ vĩnh viễn yêu máu tươi, kẻ nhất gan cả mũi kiếm cũng không dám nhìn... Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Cách Kim Diệp chỉ có hơn mười trượng, Nhạc Nhạc lại đi dị thường cật lực, cái trán đã toát đầy mồ hôi hột, bởi vì đưa lưng về phía bọn Vạn Lý Minh, cho nên không lo lắng bị chúng bắt gặp, mà đám đông vây xem cách hắn tới ba trăm thước, càng khó phát giác, đến lúc tới bên cạnh Kim Diệp, cả kiếm cũng cảm không nổi nữa, âm độc Cửu U chưởng trong cơ thể mất đi nội lực áp chế, lại chậm rãi tản khắp tứ chi bách hài (khấp cơ thể)...

Nhạc Nhạc đang lo như thế nào thoát thân, một thanh âm hồng hồng phát hiệu từ sau đám đông vây xem truyền đến: "Adi đà phật, thí chủ kiếm chiêu quá độc ác, nhất chiêu giết gần trăm người, tâm linh đã nhập ma đạo, ngã phật từ bi, bản tăng sẽ không ngồi nhìn không quản, xin thí chủ tự phế võ công, bằng không lão nạp chắc chắn vì thế trừ hại, hàng ma vệ đạo!"

Nhạc Nhạc vừa định mở miệng mắng lớn, đột nhiên thấy thanh âm này rất tình tường thân thiết, lão tăng áo xám nhủ mây phiêu rồi liếc mắt, bọc mây râu bạc hết, thần quang nội liễm, ần ần có nhập vào trần thần phật thái độ, bất quá Nhạc Nhạc lại biết hắn là một đại thâm côn, đại phiến tử (đại lừa bịp), bởi vì hắn đúng là cái gì cũng bắt giới Toàn Giới đại sư.

Bên tai nghe được hắn truyền âm: "Hỗn tiểu tử, muốn làm cái gì thì làm, đem chân khí dùng hết sạch, con mẹ ngươi, trên thân ngươi độc còn chưa tiêu trừ sạch, ngươi thật không biết chữ "tử" viết như thế nào, thừa dịp ta nói bậy câu giờ, nhanh chóng khôi phục chân khí..."

Kim Diệp đã cẩn thận phát hiện Nhạc Nhạc sắc mặt không tốt, liền dịu lấy hắn, cảm tức nhìn Toàn Giới, nói: "Hoà thượng không biết tình lý, Nhạc lang chỉ giúp ta giết vài tặc nhân không biết vương pháp, ngươi lại trách hắn độc ác, như thế nào giúp bọn cường đạo hung tàn kia..."

Toàn Giới diện mục thần thánh trang nghiêm, cao giọng quát: "Bản tăng chỉ tin vào ánh mắt, nhìn việc không nhìn người, ta chỉ thấy hắn một kiếm giết gần trăm người, nhưng lại không thấy những người đó làm gì hắn, ngươi nói ta nên tin tưởng ai đây?"

Mã Vạn Lý thấy Toàn Giới tiên phong đạo cốt, dung mạo phi phàm, lại nghĩ rằng hắn nhất định là cao tăng hữu đạo, nếu mượn tay hắn, diệt trừ Vương Nhạc Nhạc, thật sự là thiên đại khoái sự (chuyện rất sáng khoái trên đời), vội ho một tiếng, cũng không dám lên trước, nói: "Vị đại sư này nói rất đúng, ta Vạn Lý Minh luôn luôn là bạch đạo kính trọng đại bang đại phái khác, Vương Nhạc Nhạc nhiều lần sát hại đệ tử Minh ta, thật sự làm người khác đau đớn, đáng thương cao thủ bốn phái quá ít, không phải đối thủ của hắn, hôm nay lại bị hắn một kiếm giết trên trăm cao thủ, đáng thương bọn họ trên có cha mẹ, dưới có thể nhi, tiểu ma đầu như hắn vậy nên bị này... Ôi, thỉnh đại sư minh giám, vì vô lâm trừ tai họa này!"

Đám đông vây xem có người nhìn không được hô to: "Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, dâm tiện, đồ căn bã, tú đầu..."

Mã Vạn Lý giả điên không nghe thấy, chỉ cẩn thận chăm chú nhìn sắc mặt Toàn Giới đại sư, lại nói: "Xem, đám đông chung quanh đang mắng hắn, đủ biết Vương Nhạc Nhạc xấu xa cỡ nào rồi!"

Nhạc Nhạc thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ nghe Toàn Giới truyền âm nói: "Mẹ nó, lão tử chung quy nghĩ mình da mặt dày nhất, không nghĩ rằng Mã Vạn Lý kỹ nghệ còn cao một hơn bậc, lão tử cuối cùng biết lý do hắn có tên này rồi - da mặt dày ngàn dặm! Đừng có nhìn lại nữa hãy nghe ta nói, dùng thực phụ Kim Diệp bên cạnh ngươi đi, tiểu tử ngươi có song tu công có nữ nhân, còn sợ thương tích bị độc sao? Đừng có thẹn thùng, nhiều người sợ cái gì! Nói trước, ta chỉ giúp ngươi kéo dài một đoạn thời gian, đến lúc đó bị Mã Vạn Lý vượt qua rồi, ta cũng không thể giúp ngươi, ta còn đang tiếp tục tìm phật tự đường lão đây..."

Kim Diệp đang khiển trách chửi mắng Mã Vạn Lý vô sỉ, đã thấy Nhạc Nhạc đôi môi dán đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Diệp nhân, trên thân ta độc đã phát tác, nội lực đã dùng hết, ta nghĩ giờ cùng nàng hợp thể trị độc, được không?"

Kim Diệp nhẹ nhàng rung mình, sắc mặt ửng đỏ, bất an nói: "Nhiều người như vậy..." Nhưng Nhạc Nhạc mặt chuyển xanh, toàn thân tỏa ra khí âm lãnh nhàn nhạt, khẽ cắn cặp môi thỏm, kiên định nói: "Àn, Diệp Nhân nghe Nhạc lang, chỉ cần Nhạc lang không có việc gì, dù bị thiên hạ nhạo báng, ta cũng không sợ, nhưng nên làm như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phục cừu(1)

Toàn Giới cố ý ngăn trở tầm mắt của Mã Vạn Lý, hồi phục lời nói mới vừa rồi của hắn, nói: "Ôi, thì ra người bị đám đông chửi mắng chính là Vương Nhạc Nhạc, xin hỏi thí chủ họ gì?"

Mã Vạn Lý nghĩ hắn là cao tăng thường khổ tu tại thâm sơn, không biết hắn mình cũng là chuyện bình thường, vội vàng giọng điệu cung kính đáp: "Tại hạ Mã Vạn Lý, mình chủ Vạn Lý Minh, Vạn Lý Minh là chính phái đoàn thể nổi danh hiền hách..."

"Ôi, thất kính thất kính! Thì ra là Mã minh chủ, phật dạy: Gặp người tức là duyên. Ta thấy Mã minh chủ anh khí bất phàm..."

Hai người cứ như người nhà, cộng thêm thoải phòng lẫn nhau, trò chuyện tương đối vui vẻ, tạm thời quên đi Nhạc Nhạc...

Kim Diệp nhẹ lau đi nước mắt trên khóe mi, quẹo rừ hé mở đôi mắt, khóe môi nhếch lên vô cùng xinh đẹp xuân tình, một môi nói: "Ta cảm thấy vô cùng thoải mái, như thế nào có việc!" Tiểu Sở khăn trang nhìn chăm chăm hai má Kim Diệp, cả kinh nói: "Phu nhân thay đổi kỳ lạ quá, giống như... giống như đã trẻ thêm mấy tuổi, nếp nhăn trên khóe mắt không còn thấy nữa, làn da càng trở nên mịn màng hơn, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Diệp lười biếng nằm trong lòng Nhạc Nhạc, quẹo rừ cười nói: "Trẻ lại hay không ta không biết, nhưng ta khẳng định sẽ hạnh phúc, hơn nữa hạnh phúc đến chết, ta có thể cảm giác được trái tim của Nhạc lang, Nhạc lang dụng tâm nói chuyện cùng ta! Cảm giác thật tuyệt vời, dù bây giờ chết đi, ta sẽ

giống như Tiểu Chiêu, trên mặt lộ nụ cười hạnh phúc thỏa mãn!"

Tiểu Sở thấy Kim Điệp nói năn nỉ kỳ quái, hơi sợ hãi: "Phu nhân, người đừng làm em sợ, người thật sự không có việc gì chứ, sao toàn nói chuyện kỳ lạ vậy?"

Nhạc Nhạc dụng tâm nói với Kim Điệp: "Điệp nhân, trước tiên đừng nói cho người khác, đây chính là bí mật của ta, hắc hắc, chỉ có nữ nhân của ta mới có thể biết!"

Vừa rồi lúc bọn họ ngồi xuống, người khác cũng không nhìn thấy gì, bây giờ cả hai hôn môi, vuốt ve, ánh mắt chớp chớp làm người xem kì quái kêu lên, không dứt chỉ vào Kim Điệp cùng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thâm thối lại đai lưng, cào nhẹ mũi nàng, cười nói: "Chân khí đã khôi phục hai thành, mặc dù còn chút nội thương, nhưng âm độc đã tiêu tan hết, thật sự là thoải mái à, để cho ta tiếp tục xả giận cho Điệp nhân, đánh đẹp..... đánh vốn là đánh không lại rồi, nhưng ta cũng phải dọa đám ngu ngốc này..."

Kim Điệp đôi mắt đẹp ản tình, hạnh phúc khẽ gật đầu, mặt mày tựa lên người Nhạc Nhạc nâng đỡ, nép mình trong ngực hắn.

Nhạc Nhạc thấy Toàn Giới còn đang cực kỳ hòa khí tập trung nói chuyện phiếm với Mã Vạn Lý, lặng lẽ truyền âm nói: "Lão quỷ, ta đã hồi phục rồi, người có thể trở về chùa uống rượu chơi nữ nhân, nơi này giao cho ta! Ôi, còn cái chuyện Nguyệt thần binh pháp kia, ta cũng muốn tìm cách giải quyết cho tốt, dùng dây thừng rắn chắc, trói chặt binh thư, treo trước cửa chùa, cho tám tên đồ đệ ngu ngốc của người canh giữ nó, bọn người đến cướp, người đến cướp càng nhiều càng tốt, thời điểm có nhiều kẻ đến cướp sách, phải gọi tám tên ngu ngốc về tự, còn người khác cướp đi ra sao, ai có được cũng không liên quan người rồi, phiền toái của người liền được giải quyết."

Toàn Giới hướng Mã Vạn Lý làm một phật lễ, xoay người rời đi, truyền âm nói với Nhạc Nhạc: "Đơn giản vậy sao? Có vẻ rất khả thi. Con mẹ nó, thế mà làm ta nghĩ đến rụng hết cả tóc, vẫn nghĩ không ra, xem ra chuyện này đến không uống công, không riêng làm tiêu thiếp của Trương viên ngoại, còn phải đến cảm ơn nàng đã quỳn tặng tài vật cho tự viện, hắc hắc, có thể sống nhìn thấy ta, lại mời người uống rượu!"

Hắn đi đến trước Nhạc Nhạc, lại cao giọng niệm phật hiệu: "Ádi đà phật, ngã phật từ bi, niệm tình thí chủ tuổi còn nhỏ, bản tăng sẽ cho người một cơ hội, lần sau nếu còn thấy người loạn sát sinh linh, nhất định không buông tha người!" Nói xong hắn liền bước đi không hề quay đầu lại, lại vừa truyền âm nói: "Hắc hắc, nói chuyện phiếm với lão hỗn đản Mã Vạn Lý kia thực một mối, sát, giúp ta sát thật hăng, nhìn hắn làm ta mất cả khẩu vị, xem ra hôm nay chỉ có thể ăn nửa con dê, đáng thương à!"

Nhạc Nhạc mắng lớn: "Người là một con lừa già ngu ngốc, lần sau nhìn thấy người, cả người ta cũng sát, hừ! Chớ chạy, cùng ta đại chiến ba trăm hiệp, nhát gan, giống đám rác rưởi Vạn Lý Minh, chỉ biết khi kẻ yếu, hèn hạ!" Hắn mặc dù chửi mắng hòa thượng, ánh mắt nhưng lại ngoác ngoác tròn trừng nhìn Mã Vạn Lý, tất cả mọi người đều hiểu hắn chửi mắng ai.

Mã Vạn Lý nghĩ lão tăng râu bạc trắng chắc chắn ra tay đối phó Nhạc Nhạc, chưa từng nghĩ lão lại quay đầu bỏ chạy, tức giận hung hăng dậm chân một cái, lại vừa lúc đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Nhạc Nhạc, nhớ lại Nhạc Nhạc tàn nhẫn một kiếm sát trăm người, trong lòng gió lạnh thổi vù vù. Trong lúc lo lắng làm thế nào cho xong việc, bên tai truyền đến thanh âm của hộ pháp Trương Dương: "Minh chủ, ta mang cao thủ khác trở về gấp rồi!" Âm thanh vừa phát ra, đám đông chen chúc đông nghịt liền tách ra một đường, từ phía sau đám đông, hơn hai trăm quần áo khác nhau bước ra, đầu lĩnh có Hòa Diễm Chương- Trương Dương, Thiểm Điện Kiếm- Ngô Thanh, Vạn Lý Minh hồng, hoàng, lam- tứ đàn đàn chủ, một thân áo bào tro Điều Tử Quý, còn có một đạo sĩ mặc y phục rực rỡ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Mã Vạn Lý trong lòng mừng thầm, rồi lại lo lắng trở lại, thầm nghĩ: "Vương Nhạc Nhạc một kiếm uy lực quá mạnh nếu hắn lại dùng một chiêu kia, giờ có hơn hai trăm hảo thủ trong tay, có thể có bao nhiêu người có thể ngăn cản hắn đây, trừ phi tán ra... Chuyện đã tính toán tốt rồi, lại bị hắn làm cho rối loạn, hừ, tìm một cơ hội, nhất định phải để Dã Thảo tiêu diệt hắn, nếu hai vị trưởng lão có ở đây, cũng có thể đối phó hắn, có thể mời Luân Hồi thì quá tốt, chỉ tiếc Luân Hồi đang có địch ý với Vạn Lý Minh..." Hắn trên mặt thâm bất định suy tư, hồng, hoàng, lam lục tứ vị đàn chủ đã hướng hắn hành lễ, nói: "Tham kiến minh chủ, bọn tại hạ nhận được cấp bách chiêu lệnh của minh chủ, đã mang theo hảo thủ trong đàn khẩn cấp chạy về!"

Mã Vạn Lý hơi cười, cúi bọn họ đứng lên, chỉ nghe đạo sĩ mặc y phục rực rỡ hỏi: "Mã huynh đang lo lắng điều gì?" Mã Vạn Lý nao nao, vui vẻ nói: "Thì ra là Ân Quy đạo trưởng, xin thứ cho ta vừa rồi sơ ý, không thấy đạo trưởng, đắc tội rồi, xin hải hàm!"

Ân Quy đạo trưởng mỉm cười: "Mã huynh khách khí, nhận được thư của huynh, ta liền đích thân xuống núi, mong rằng kia không tội tệ như đồ đệ, không tạo cho quý mình phiền toái quá lớn!"

Mã Vạn Lý nói: "Ha ha, lệnh đồ Thái Vân cô nương, chỉ là tâm hồn nhất thời mê muội, có đạo trưởng ở đây, nàng nhất định sẽ biết sai mà quay đầu."

Ngô Thanh nhìn quanh, thấy những thi thể máu me cơ thể tan nát, thất kinh hỏi: "Minh chủ, mấy thi thể này...?"

Mã Vạn Lý sắc mặt bỗng nhiên trở nên u ám, có chút chậm chạp vô lực nói: "Cũng giống lần trước, bị Vương Nhạc Nhạc dùng chiêu 'tan nát cõi lòng', một kiếm đã giết chết hơn bảy mươi hảo thủ, ôi..."

Ngô Thanh vội la lên: "Người lại giết nữ nhân của hắn?"

Mã Vạn Lý nghe vậy, nói: "Người có ý gì? Chỉ là Viên Hồi muốn bắn chết Kim Điệp, ai ngờ nha hoàn của nàng ta thay chủ cản hai tiễn, chỉ là chết một con nha hoàn thôi!"

Ngô Thanh cấp bách dậm chân, thờ dài: "Lần trước sau khi tông đàn bị thiêu, ta đã cùng minh chủ nói qua, muốn giết hắn chỉ có thể ám sát, nhưng ngàn vạn lần không được trước thương tổn nữ nhân của hắn, bằng không... Hôm nay hắn sát hơn bảy mươi hảo thủ, chỉ để báo thù cho một nha hoàn, nói ra chắc không ai tin! Viên hộ pháp đâu?"

Mã Vạn Lý thấy hán luôn luôn tinh táo trầm ổn, bỗng nhiên vội vàng đến bậc này, mới biết mình đã sai lầm nghiêm trọng, nói: "Viên Hồi là kẻ chết trước tiên, người nói có lẽ đúng... Hán tuổi trẻ, võ công sao lại cao cường như vậy, hơn nữa chiêu thức mới lạ xinh đẹp, độc ác quỷ dị, có lẽ thực sự không nên trêu chọc hán, nhưng hán đã giết chết gần hai trăm cao thủ của Minh ta, còn có Thanh Nhân thư sinh, Viên Hồi, nghe nói cái chết của Tôn Hồ cũng có liên quan với hán... Không giết hán sao giải mối hận trong lòng ta, hơn nữa con ta Diệc Phổ cũng vừa mới chết, ôi, tại sao tất cả những điều này lại xảy đến với ta?"

Ngô Thanh, Trương Dương rời khỏi Mã Vạn Lý bất quá chỉ vài ngày, đã thấy hán già hơn mười tuổi, thời điểm vào thành chỉ biết tin Mã Diệc Phổ đã chết, đều nói: "Minh chủ xin bớt đau thương..."

Bảo Phương hô: "Minh chủ, Vương Nhạc Nhạc muốn chạy trốn, làm sao bây giờ?"

"Ngăn hán lại!" Mã Vạn Lý theo thói quen hô lên. Trước đây nghe nói kẻ thù nào muốn chạy trốn, Vạn Lý Minh luôn luôn trăm thảo trừ căn (diệt để trừ hậu họa), lâu dài đường thành thói quen nói trăm nghìn thiệt, không để lại hiềm nghi.

Hồng hoàng lam lục nhận được mệnh lệnh, mang theo thủ hạ, ngăn đường đi của Nhạc Nhạc, vây lấy hán cùng Tiểu Chiêu, Kim Điệp, Tiểu Sở. Nhạc Nhạc trong lòng cười khổ: "Nếu một mình một người, còn có thể chạy ra, giờ ôm thi thể Tiểu Chiêu, còn phải bảo vệ Kim Điệp, Tiểu Sở không có võ công, thật sự là thống khổ oa! Xem ra nếu muốn nghĩ bảo vệ âu yếm nữ nhân, còn phải tăng cường thực lực,***, nếu có lực khí, chắc sẽ lại dùng nhất chiêu "tan nát cõi lòng", đem bọn chúng toàn bộ nổ thành mảnh nhỏ, thật không may chỉ khi trong lòng thống khổ, mới có thể dùng ra này chiêu... Nhưng chỉ khi nữ nhân mình yêu phản bội hoặc bị chết, mới có cảm giác đau lòng, chắc chắn, buồn bực chưa! Thà rằng không bao giờ dùng "tan nát cõi lòng" nữa, ta cũng không muốn để bất cứ nữ nhân nào của mình chết đi..."

Kim Điệp cùng Tiểu Sở thấy địch nhân đông đảo, sợ hãi ôm chặt hai cánh tay Nhạc Nhạc, mặc dù không sợ hãi hét to, nhưng trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ra đầm đìa, làm ướt cả quần áo trên cánh tay Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc từ từ dịu dàng an ủi nói: "Đừng sợ, ta sẽ không bỏ lại các nàng." Kim Điệp cảm động gật gật đầu, lại vội vàng lắc đầu, nói: "Nhạc đảm, chẳng đi trước đi, bọn họ không dám làm gì ta đâu, người giết hơn mười người bọn họ rồi, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chàng, chỉ có chàng đào tẩu, ta chết cũng an tâm rồi!" Tiểu Sở đệ nhất cũng khó hiểu, nhưng sau khi trầm tư, cũng nói: "Công tử, phu nhân nói có lý, dù chúng ta đã chết, chàng cũng sẽ báo thù cho chúng ta, có phải không?"

Nhạc Nhạc có chút cười khổ: "Các người hiểu được tâm ý ta, nhưng ta sẽ không bỏ các người lại, không cần nói thêm nữa..." Kim Điệp, Tiểu Sở còn muốn khổ khuyên, thì đúng lúc này, giữa đám đông vây xem bỗng vỡ ra một khe hở, trăm con thất chiến mã phi nhanh tới, lập tức tất cả đều là trung niên hán tử da ngăm đen, toàn thân mang giáp nhẹ màu vàng, tay cầm chiến đao sáng ngời phát sáng đàng đàng sát khí, trong nháy mắt chạy ào vào vòng vây của Vạn Lý Minh, liên trăm (giết liền) hơn mười người, vòng vây của Vạn Lý Minh nhất thời tạm đứt, né tránh sát khí cực thịnh của đoàn kỵ binh cường hãn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phục cừu(2)

* Nhạc Nhạc đang lúc buồn bực nghĩ ngợi, đã thấy ở bên cạnh Kim Điệp cùng Tiểu Sở hưng phấn nhảy về phía trước, hô lớn: "Ca ca, huynh đã về rồi, mau tới cứu chúng ta! Thiếu gia, tướng quân..." Đầu lĩnh là một kim giáp tráng hán chừng hơn ba mươi tuổi, đầu đội hồng anh kim khôi tướng quân, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng, làn da khỏe mạnh đậm màu, hai mắt sáng ngời, giữ lại ba chùm râu ngắn, cả người tán ra uy thế cùng sát khí bức người, phi ngựa nhanh tới bên cạnh Kim Điệp, ghim mạnh dây cương ngựa, chiến mã hí lớn một tiếng, móng trước nâng cao lên, lại hạ móng xuống, hơn trăm danh sĩ binh mã phía sau cũng có tư thế tương tự, chỉnh tề đứng phía sau hán. Quân chúng vây xem ủng hộ không dứt, dùng sức vỗ tay, vì biểu hiện của kỵ binh mà phấn khích kêu háo.

Mã Vạn Lý mi căng căng nhìn nhỏ thành một đoàn, những người khác phía sau sắc mặt càng khó coi hơn, có người đã nhìn không được kêu đi ra: "Minh chủ, Kim Thạch đã trở lại! Trời ạ, hán không phải tại pháo đài biên giới phía bắc sao? Sao lại dẫn "kim cương bách kỵ"... Chúng ta có phiên toái rồi!"

Lại có người khổ than: "Trời, như thế nào quên mất, mốt là ngày giỗ của phụ mẫu Kim Thạch, hàng năm hán đều trở về...."

"Bị Tư Đồ Bằng hại rồi." Mã Vạn Lý âm thầm kêu lên.

Kim Thạch xoay người xuống ngựa, đón lấy Kim Điệp chạy tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vội hỏi dồn: "Muội muội, thế này là sao? Tiểu Chiêu là do ai giết?" Kim Điệp đột nhiên thấy người thân, nhìn không được khóc nức lên rơi lệ, nhanh chóng đem sự tình trải qua, kể sơ qua một lần, Tiểu Sở ở bên cạnh không ngừng xen vào bổ sung. Kim Thạch vừa nghe vừa hiếu kỳ đánh giá Nhạc Nhạc vài lần, sau đó cảm tức nhìn Mã Vạn Lý, nhẹ giọng an ủi Kim Điệp vài câu, lại đi đến trước Nhạc Nhạc, thì lễ nói: "Đa tạ Vương huynh đệ liều mình cứu muội muội ta, ta Kim Thạch cảm kích vô cùng!"

Nhạc Nhạc đánh giá cao tác phong bên ngoài của Kim Thạch, vội nói: "Kim huynh không cần nói cảm ơn, Kim Điệp đã là nữ nhân của ta, bảo vệ nàng là trách nhiệm của ta, mặc dù ta năng lực có hạn, nhưng ta sẽ dồn hết toàn lực..."

Kim Thạch thật sâu liếc nhìn Kim Điệp, thấy nàng hơi thẹn thùng, đăm đăm ẩn tình nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, tâm tư không nói thành lời. Kim Thạch mừng rỡ, liên tục vỗ vỗ bả vai Nhạc Nhạc, ngửa mặt lên trời thở dài: "Cha, mẹ, đa tạ các người trên trời linh thiêng phù hộ, muội muội cuối cùng tìm được người để có thể phó thác chung thân rồi, ta Kim Thạch ở trên chiến trường không buồn phiền vì chuyện ở nhà nữa rồi, ha ha! Vương huynh đệ, cần phải đối xử với muội muội ta thật tốt, bằng không ta tuyệt không buông tha ngươi, thủ hạ ta mười vạn tinh binh cũng sẽ không buông tha ngươi!" Nhạc Nhạc khẽ cười nói: "Kim huynh yên tâm, với mười vạn tinh binh thủ hạ của huynh, ta cũng sẽ đối xử thật tốt với Điệp nhi cả đời, bằng không ta ngu cũng sẽ bị ác mộng làm cho tỉnh lại! Ha ha!"

Kim Thạch biết hẳn nói giỡn, ha ha cười, lại vừa xoay người nói với Kim Điệp: "Muội muội, đã thiết tình theo Vương huynh, cũng không thể giống như... nữa trước kia lộn xộn..."

Kim Điệp hơi e thẹn nói: "Ca ca, muội biết rồi, huynh đừng nói chuyện trước kia nữa!"

Kim Thạch chưa thấy nàng thẹn thùng như thế, biết nàng quả thật xuất phát từ chân tâm, lại nói: "Hào, hảo, ca ca không nói nữa, nên để ta xả giận cho muội muội, vì Tiểu Chiêu báo thù! Con mẹ nó, một đám giang hồ cũng dám khi dễ Kim gia, thật không biết ăn tim hổ gan báo gì." Nói với đám kỵ binh đang chờ lệnh: "Nghe khẩu lệnh của ta, lên ngựa!" Trăm tên kỵ binh, động tác nhanh chóng, như mây bay nước chảy, chỉnh tề nhẹ nhàng cười trên lưng ngựa, Kim Thạch ngồi trên lưng ngựa, cao giọng mệnh lệnh: "Xuất đạo, theo ta sát!"

Kim Thạch cũng biết Vạn Lý Minh có Tư Đồ thế gia làm chỗ dựa sau lưng, nhưng bọn hắn lại dám có dũng khí hạ nhục Kim Điệp, thiếu chút nữa giết chết nàng, con giận này nhất định phải xả, bất chấp xa xa Mã Vạn Lý đang bồi rồi đứng ở trước cửa Kim phủ không dám lộ diện, âm thầm quyết định, phải giết hẳn để trả thù, lại bức Thành phòng ngự quân do Tư Đồ thế gia quản phải ra mặt. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Kim Thạch biết hơn mười người bên cạnh Mã Vạn Lý tất cả đều là cao thủ chân chính, một trăm tên thân vệ kỵ binh mình mang đến mặc dù võ công không tồi, nhưng đối phó những người đó, khẳng định chiếm không được tiện nghi, chỉ có trong thời gian ngắn kiểm soát cao thủ bình thường trong các phân đàn tiết hận. Chú ý thăm định, giục ngựa xông tới phía trước, nhắm bọn mình chúng bình thường hồng lam hoàng lục, làm khói bay mù trời, trăm tên kỵ binh sát khí cao ngất, trong tay chiến đao, gió lớn thổi mạnh vút vút, chém loạn bọn Vạn Lý Minh mặc áo màu sáng, nhân gian hồ bình thường chưa từng thấy ngựa chiến, bất chấp kỵ binh chỉnh tề có quy tắc, chính quy kiêu ngạo hùng hùng đánh tới, chân tay luống cuống, nhất thời không biết nên ra tay ra sao, còn chưa nghĩ xong, chiến đao đã chặt tới. Đơn giản, trực tiếp, hữu hiệu, tuyệt không có chút động tác hoa hòe dư thừa, huy đao chỉ vì giết địch, giục ngựa chỉ vì cứu sinh, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, sau một hồi chém giết, Vạn Lý Minh đã chết hơn ba mươi người, bị thương hơn mười người.

Mã Vạn Lý trong lòng lại vừa sợ vừa đau, thầm mắng mình tính toán thất bại, hôm nay đã cười lên lưng hồ làm sao mà xuống, Trương Dương ở một bên thúc giục nói: "Minh chủ, làm sao bây giờ? Nếu không đi nói chuyện với Kim Thạch, thủ hạ hẳn chính là 'kim cương bách kỵ' có thể sẽ giết sạch cao thủ bình thường của chúng ta, hơn nữa thủ hạ hẳn có tới mười vạn tinh binh, chỉ nghe hắn điều động, mọi người trong lòng đều biết rõ, chắc phải mời người của Tư Đồ thế gia ra mặt rồi!"

Mã Vạn Lý trong lòng thầm mắng mình hồ đồ, nghĩ ngợi nói: "Xem ra tên cầu tạp chúng Tư Đồ Bằng, sớm biết Kim Thạch sẽ trở về, mới có ý để cho ta chui đầu vào rọ, vốn định ngược lại chơi chúng một kẻ, xem ra kẻ thua là mình a!"

Hắn do dự một phen tự hỏi, lại để cho Kim Thạch cùng "Kim cương bách kỵ" vọt tới hai lần, kẻ đó giết tổng cộng hơn sáu mươi người Vạn Lý Minh, tứ đàn chủ - hồng hoàng lam lục, quay đầu lại, cao giọng hét: "Tàn ra, không muốn chết toàn bộ tàn ra!" Lại hô lớn: "Minh chủ, mau tới trợ giúp! A, mau mau tàn ra..."

Mã Vạn Lý thấy thủ hạ đã cùng binh sĩ Kim Thạch chính thức khai chiến, đã không còn bình tĩnh được nữa, hô to: "Mặc kệ, giết cho ta! Dù sao có Tư Đồ thế gia làm chỗ dựa cho chúng ta!" Hơn mười một cao thủ của hắn chân chính gia nhập cuộc chiến, tình hình lập tức xoay chuyển, đội hình "Kim cương bách kỵ" đã bắt đầu hỗn loạn, áp lực tăng nhiều.

Nhạc Nhạc đặt thi thể Tiểu Chiêu trên mặt đất, mở lòng khí hộ thể màu hồng nhạt, bao bọc mấy người bọn hắn, khi thi xuất kiếm, giết mấy tên đuôi mù cứ thích xông lên chịu chết, chỉ là bên cạnh có rất nhiều người, đã có chút vội vã chân tay rối loạn, đang lúc sốt ruột, đột ngột phát áp lực giảm đi, bên cạnh đã xuất hiện những mỹ nữ quen thuộc.

"Ca ca, thì ra chàng ở chỗ này, làm cho Kì Kì lo lắng quá!"

"Hừ, giết người vui như vậy, cũng không kêu ta, ta cần giết thêm mấy tên nữa..."

"Ca ca, ta vừa nghe tiếng kêu cứu la hét, liền đoán chàng sẽ ở chỗ này, ta lợi hại chưa, hắc hắc! Nhìn ta 'yến tử phi nha phi'!"

"Ca ca mệt mỏi rồi, chàng nghỉ ngơi đi, để cho Linh nhi đến bảo vệ chàng!"

Nhạc Nhạc bắt gặp bọn nàng, cao hứng giống y một tiểu hài tử, nhân cơ hội hôn trên mặt mỗi người thom một cái, cười nói: "Các người đến đây, ta an tâm rồi, oa, mệt mỏi quá! Vẫn là Linh nhân quan tâm ta, Linh nhân mặc đạo bào thực sự gọi cảm mê người, để cho ca ca hôn thêm cái nữa..."

Mặc Linh Từ một kiếm bức lui hai địch nhân trước mặt, xấu hổ cười nũng nịu đứng cạnh Nhạc Nhạc, chờ hắn hôn môi, Nhạc Nhạc nhắm nháp cặp môi đỏ mọng ướt át của nàng, trong lòng âm thầm đắc ý: "Nữ nhân của ta thực nhu thuận nghe lời, trong chiến đấu còn có tâm trạng vui đùa, quá hạnh phúc rồi!"

Kim Diệp thấy mấy tuyệt sắc mỹ nữ mới tới, chẳng những trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, hơn nữa võ công rất cao, có chút tự ti, bắt quả lại nhớ đến Nhạc Nhạc nói với nàng ngọt ngào nhu tình, lời thề cam đoan, lại vui vẻ như cũ, mặc dù bị mùi máu tươi xộc vào mũi muốn buồn nôn, vẫn chuyển chú nhìn chăm chăm thân ảnh Nhạc Nhạc, một khắc cũng không rời mắt.

Thái Vân đang giết hưng phấn bùng bùng, trên y phục rực rỡ đã vậy rất nhiều vết máu đỏ tươi, bên tai đột ngột truyền đến tiếng gào to uy nghiêm quen thuộc: "Thái Vân, khi xuống núi, vì sư đã dặn ngươi thế nào? Sao có thể đảo lộn khi phu, trợ Trụ làm ác, còn không mau mau dừng tay!"

Nhạc Nhạc cùng vài nữ nhân khác đều cũng nghe được thanh âm này, nhìn nơi thanh âm phát ra, bất giác một đạo sĩ y phục rực rỡ, lông mi lông mày rất dài, râu dài bay bay, cứ như tiên sĩ, ẩn nhập phạm trần. Nhạc Nhạc lại thấy trong đôi mắt sáng ngời có thần đó, che giấu sự hung ác cùng dối trá, còn không ngừng dùng khóe mắt tham lam quét lên thân thể mấy nữ nhân xinh đẹp mê người.

Thái Vân nhìn thấy Ân Quy đạo trưởng, tựa như bị sương phủ phủ lên, mềm nhũn mất hết tinh thần, bất an hô: "Sư phụ... Đồ nhi có nỗi khổ, xin nghe con giải thích!"

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi thấy Nhạc Nhạc lao tới hướng phát ra thanh âm chiêm trống kêu cứu cấp bách, cảm thấy tò mò, liền kêu Triệu Long hộ vệ, đi theo. Khi bọn hắn đuổi tới, liền gặp đám đông nhát gan chạy tán loạn, cũng nghe được tiếng đánh giết thảm thiết, Triệu Long vội vàng hộ vệ ở giữa Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi, Mộc phu nhân đôi mi thanh tú hơi cau, kiễng mũi chân, muốn nhìn thấy Nhạc Nhạc, bắt đầu đi dòng người sợ hãi chạy loạn, nhìn không được quang cảnh đánh nhau ở xa xa.

Lúc trước cảnh đánh nhau náo loạn làm cho người xem thích thú hưng phấn, nhưng đến khi Kim Thạch mang theo chính quy kỵ binh trùng sát, sát khí âm lãnh cuồng bạo, tinh huyết bát phương vấy ra, thi thể đứt đoạn văng ra khắp nơi, khiến cho đám người thường nhát gan bị dọa đến hai chân run rẩy, trong đám người dày đặc thỉnh thoảng có mùi hôi kinh tởm, xen lẫn trong trong đó có tiếng la hét vang dậy của đám người giang hồ, theo đó là tiếng la hét bất an, dân chúng sợ hãi bỏ lưng bỏ cang mà chạy, rồi đi này chiến trường giết chóc khủng bố như địa ngục này.

Mộc phu nhân nắm chặt bàn tay trắng tinh mềm mại của Giản Phi Phi, trong lòng bàn tay mồ hôi tuôn ra như nước, cố chịu mùi hôi cùng máu tươi xộc vào mũi, hỏi: "Phi Phi, có nhìn thấy Vương Nhạc Nhạc ở đâu không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Tà công(1)

* Giản Phi Phi mặc dù có võ công, nhưng nhìn thấy cảnh chém giết hỗn loạn như vậy, vẫn run nhè nhẹ, nhẹ giọng nói: "Kia, ở chỗ kia... Có quang mang hồng nhạt..." Triệu Long một bên nghe ngóng cẩn thận, thấy mấy hộ vệ không hiểu phong tình ngăn trở ánh mắt của nàng, vội quát: "Mấy kẻ các ngươi lại đây, không được đi loạn, phải bảo vệ tốt phu nhân, không được phạm sai lầm nữa, bằng không thật có lỗi với tướng quân, khụ khụ! Đúng, đúng vậy là tốt rồi!"

"Vương... Nhạc Nhạc sao lại không đánh, thiết kỵ binh trận pháp Kim Thạch mang theo đã loạn, sắp không trụ được rồi, ôi, Triệu Long, Vương Nhạc Nhạc hôm qua đã cứu ta, ngươi xem thế nào giúp bọn hắn một chút?"

Triệu Long vuốt vuốt chòm râu ngắn cứng màu đen, nhìn chăm chăm cuộc hỗn chiến trong sân, trả lời: "Phu nhân, bọn Kim Thạch mặc dù rơi vào hạ phong, nhưng muốn tiêu diệt thiết kỵ bọn họ, cũng phải trả một giá rất đắt, lưỡng bại câu thương, Mã Vạn Lý sẽ không làm, nhất định do Kim Thạch không buông tha Vạn Lý Minh, Mã Vạn Lý muốn liều mạng cả chết lưới rách, con của hắn vừa mới chết, tính tình đại biến cũng có thể hiểu... Vương Nhạc Nhạc che chở Kim Diệp, chung quanh hắn cũng không có địch nhân, đánh cũng rất thoải mái, quanh hắn còn có mấy mỹ nữ võ công cực cao bảo vệ, nên rất an toàn..." Còn muốn phân tích giải thích thêm, đột ngột bắt gặp Mộc phu nhân lo lắng nhíu mày trừng nhìn hắn, vỗ vỗ ót cười nói: "Muốn giúp hắn, rất đơn giản, chỉ cần tìm một cái cờ, ôi, phu nhân người xem, ở bên kia có một kẻ, đầu lưỡi màu đỏ, lão đầu mặc áo choàng cũ đang le lưỡi ra, ngày hôm qua chính là hắn, Điều Tử của Quý Ngục Môn, làm loạn trong phủ chúng ta, chỉ cần..."

Mộc phu nhân gật gật đầu, nói không sợ phiền toái, chẳng cần biết chúng là Vạn Lý Minh hay là Tư Đồ thế gia ta cũng không sợ! Ta chỉ biết, ngày đêm hôm qua nếu Nhạc Nhạc không liều mình cứu ta, bây giờ ta đã chết thảm tại dã ngoại rồi, Triệu Long, cứ làm theo ý ngươi!

Giản Phi Phi cũng gật gật đầu, nói: "Xảo Xảo tỷ yên tâm, có Kiếm Tông tại đây, tuyệt không để cho tỷ bị khi dễ ủy khuất, Vạn Lý Minh càng ngày càng kỳ cục rồi, ngang nhiên chạy đến Kim phủ giết người nháo sự, phụ thân cũng thiệt là, ngoại trừ luyện kiếm, chuyện gì cũng không quan, nếu ngươi đến đây, nhất định dọa Mã Vạn Lý phải bỏ chạy!"

Triệu Long phân phó thủ hạ, lưu lại ba mươi người bảo vệ Mộc phu nhân, chính mình mang theo bảy mươi kim giáp hộ vệ, bày ra trận hình nghiêm thủ, chậm rãi đi về đấu trường, tiến tới gần Điều Tử Quý...

Triệu Long phân phó thủ hạ: "Chúng ta chủ yếu là bắt Điều Tử Quý, không cần giết người của Vạn Lý Minh. Đương nhiên nếu chúng bỏ đao vào cổ

chúng ta, các huynh đệ ngăn vạn lần không cần khách khí, trước đâm vào bụng của chúng, lại vặn gãy cổ chúng, một câu, ngăn cản ta, sát!"

Mấy tên hộ vệ đều là lính do hãn mang theo, luôn tuân theo mệnh lệnh của hãn, đồng thanh trả lời: "Vâng, kẻ nào ngăn cản ta, sát!" Từng chém giết trên chiến trường, sát khí lâu nay vẫn tồn tại sâu trong linh hồn, lâu nay vẫn cố tìm cách thoát ra khỏi cơ thể, hãn nghĩ thấy mùi máu tươi, thét gào cuồng dại, ánh mắt bọn họ tựa hồ đã trở thành màu đỏ, tựa như dã thú.

Mấy tên thành viên Vạn Lý Minh có mắt như mù, gặp người tới mang hộ giáp tủa kim quang, tường nhân mã của Kim Thạch, nhắm mắt miệng hét lớn, ôm trường đao, chém bốn người Triệu Long, lực lượng yếu ớt, giống như thiêu thân lao vào lửa, chỉ để lại máu tanh nhỏ giọt, thi thể nằm lại phía sau kim giáp, con mắt phình lên, đồng tử tan nát, cả ánh sáng mặt trời sáng sớm cũng không thể nhìn thấy nữa, chỉ có thể ngả xuống Cửu U hoàng tuyền, u ám lạnh lẽo như băng.

Điều Từ Quý tay cầm dây tơ màu vàng đen, hắc sắc khí bao phủ khắp toàn thân, ô kim tác(dây tơ vàng đen) tựa như linh xà, quý dị phi vũ, cứ như ác quỷ địa ngục quấn lấy tâm hồn con người, nghe rằng cười quát kỵ binh rớt xuống ngựa, thuận tay quát ô kim tác lên cổ ngựa, cổ tay đột nhiên run lên, chiến mã cao lớn cuồng trắng truyền ra tiếng rống rít nát vụn, con ngựa trắng rên rỉ một tiếng, thân hình tuyết trắng ngã mạnh xuống, đôi mắt xinh đẹp to đen, chảy ra vài giọt nước mắt, tâm âm ướt lớp lông cạnh khóe mắt.

Kỵ binh không có ngựa thì trở thành bộ binh rồi-- người nọ từ trên mặt đất bò lên, bị thống nhìn ái mã chết đi, giận dữ hét lớn một tiếng, gươm đao đâm hướng Điều Từ Quý. Điều Từ Quý cong chiếc lưỡi dài lên, liếm môi dưới đỏ sẫm, đồng tử lạnh tro nhìn chằm chằm người kỵ binh không còn ngựa, khóe miệng có chút nhếch lên, như là cười nhạt, cười nhạt hãn sắp sửa trở thành thi thể cứng ngắc.

Điều Từ Quý đã ôn nhu đem trường tác(dây tơ dài) quất lên cổ người kỵ binh không ngựa, đang muốn chấm dứt sinh mệnh của hãn. Nhưng lại nghe thấy từ phía sau tiếng động của mười kẻ muốn đánh úp hãn, hãn nghe rằng cười một tiếng, buông con mồi trong tay ra, bay xéo tại không trung, né tránh ám kích, chờ khi hãn rơi xuống trên mặt đất, lại phát hiện đã bị khác bao vây nghiêm ngặt, Triệu Long xông lên quát: "Điều Từ Quý, ngươi là một lão hồn dân! Đêm qua nhập phủ dùng kế, điều họ ly sơn hại ta thiếu chút nữa tạo thành sai lầm cực lớn, hôm nay quyết không tha ngươi!"

"Thiếu chút nữa? Chẳng lẽ Nga Từ Quý không đắc thủ, rõ ràng thấy hãn đã ôm Mộc phu nhân ra khỏi...?" Hãn hỏi lộ vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ Nga Từ Quý đã bị tướng quân Mộc phủ bắt được, không xong. Sắc Quý đã chết, nếu hãn lại xảy ra chuyện, làm sao giao phó với môn chủ!" Vội hỏi nói: "Các ngươi làm gì Nga Từ Quý rồi?"

Triệu Long cười hắc hắc, nói: "Vào hoàng thành nên nghe qua một câu như thế này, 'nếu đi vào Mộc phủ, tiết kiệm trăm thạch lương'! Nga Từ Quý đã vĩnh viễn tiết kiệm lương thực rồi, phía dưới, đã đến lượt ngươi vào luân hồi rồi, ngươi phải vì trẻ em trên thế giới đáng chết đói mà đóng góp chút chứ... Các huynh đệ, giết cho ta, xông lên giết hãn cho ta, nếu lại để cho hãn chạy trốn, chúng ta còn mặt mũi nào gặp phu nhân!"

Chúng thủ hạ hộ vệ cùng rống to "Sát!" trận thế chậm rãi biến hóa, vây quanh tên Điều Từ Quý đang lo lắng.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Thái Văn cực kỳ tôn kính, cực kỳ e ngại sư phụ, rất coi trọng sắc mặt của sư phụ, trong lòng thầm đề phòng. Yên Vô Song đã lo lắng nhìn về phía Nhạc Nhạc, hai người trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ đồng ý giải thích của đối phương. Nhạc Nhạc trầm ngâm mấy kẻ muốn nhân cơ hội đánh lén, đi đến bên người Thái Văn, nhìn Ân Quy đạo trưởng cười nói: "Thì ra là Ân Quy đạo trưởng đại danh鼎鼎, ta thường xuyên nghe Thái Văn nhắc tới, hôm nay được gặp, quả nhiên bất phàm, văn bối Vương Nhạc Nhạc, tiến đến bái kiến!" Thái Văn cảm kích liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, thấy hãn đối với sư phụ cung kính như thế, cũng hơi an tâm.

Ân Quy đạo trưởng lại liếc hãn một chút, thần sắc lãnh đạm nói: "Ngươi đúng là Vương Nhạc Nhạc? Ngươi ý vào chỗ dựa Tiên Vu thế gia, mặc sức làm loạn chốn giang hồ, giết oan Thanh Nhân sư sinh, lại cấu kết với yêu nữ ma giáo, sát hại trên trăm hảo thủ của Vạn Lý Minh, chuyện hôm nay cũng là do ngươi làm!"

"Sư phụ, Nhạc Nhạc không có..." Thái Văn thấy Ân Quy đạo trưởng xuất ngôn bất thiện, vội vàng giải thích cho Nhạc Nhạc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"Chẳng lẽ sư phụ nói sai? Thái Văn, đừng nên chấp mê bất ngộ, để yêu nhân đầu độc..." Ân Quy đạo trưởng thấy Thái Văn còn nói giúp Nhạc Nhạc, trong đôi mắt phun ra hừng hực lửa giận, trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc.

Chỉ là hãn còn chưa nói hết, Yên Vô Song nhin không được quát: "Ngươi mới là yêu nhân, đừng tưởng rằng là sư phụ của Thái Văn, ca ca ta sẽ kính sợ ngươi, hừ, nếu lại nói hươu nói vượn, cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng phải đánh khắp cả người đầy vết thương, không thương tiếc, gân mạch đứt đoạn tàn phế... Làm mới một lần, xinh đẹp như hoa! Ôi, dùng sai từ rồi, nhìn cái gì vậy, ta chưa đi học bao giờ, dùng sai từ là chuyện rất bình thường!"

Nhạc Nhạc cùng vài nữ nhân khác nhin không được cười to, Thái Văn cũng thất thanh bật cười, Ân Quy đạo trưởng tức giận sắc mặt đỏ bừng, dùng cánh tay run rẩy, chỉ Thái Văn mắng: "Xú nha đầu khá lắm, ngươi... ngươi giúp người ngoài nhục mạ sư phụ..."

Thái Văn bắt an hô: "Sư phụ, thực xin lỗi..." Đúng lúc này, bốn phía truyền đến tiếng bước chân chinh tề của vô số hộ vệ binh sĩ, một người hô lớn: "Tất cả dừng tay, kẻ trái lệnh trăm ngay tại chỗ!" Thanh âm to rõ mạnh mẽ, lọt vào trong trận đánh, lọt vào trong tai mỗi người. Kẻ đánh nhau liền ngừng đầu lên, đã phát giác bị người ta vây quanh, cẩn thận dừng tay, thối lui đến địa phương an toàn, Ân Quy đạo trưởng tức giận hừ lạnh một tiếng, thối lui đến bên cạnh Mã Vạn Lý.

Thành phòng ngự quân biến mất đã lâu cuối cùng đã xuất hiện. Tư Đồ Bằng mặc áo giáp kim lân hạng nặng, uy phong凛凛 đứng ở ngoài trận chỉ huy binh sĩ. Một ngàn trường thương binh vây quanh bốn người Vạn Lý Minh, năm trăm cung tiễn thủ đứng ở địa hình thuận lợi, tên đã giương sẵn.

Những kẻ đánh nhau đều dừng lại, Điều Từ Quý người đầy mồ hôi h, toàn thân chịu hơn mười đao thương lớn nhỏ, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhân cơ hội mọi người sững sốt, chạy ra khỏi vòng vây của đám Triệu Long, trốn vào giữa đám cao thủ Mã Vạn Lý, âm thầm chữa thương.

Triệu Long tức giận vỗ đùi, khó chịu quát: "Hỗn trướng, lại để cho hắn trốn thoát, mấy kẻ các ngươi hồi phủ hảo hảo luyện tập kình công, còn ngươi, đừng tưởng rằng luyện đao thương là đủ, giống như ngày hôm qua vậy, cứ nhiên các ngươi trông coi không kỹ, để cho hắn chạy trốn ra khỏi phủ, hừ, may mắn phu nhân không có việc gì, bằng không, chúng ta còn mất mũi nào đi gặp Mộc tướng quân đã chết."

Kim Thạch trước xem xét thương thế thủ hạ, đã chết bảy người, trọng thương hơn mười một người, mới hướng Triệu Long chào hỏi nói: "Triệu tướng quân, đa tạ ngươi trọng nghĩa cứu giúp, Kim Thạch cảm kích vô cùng!"

Triệu Long lau mồ hôi, cười nói: "Ta đã sớm không còn là tướng quân rồi, Kim huynh hay là cứ gọi ta là Triệu hộ vệ, như vậy nghe thoải mái hơn! Bất quá, chúng ta cũng không phải giúp ngươi, chỉ là tới bắt một tên tiểu tặc, ngươi cũng không nên hiểu lầm."

Kim Thạch biết tính tình của hắn, không hề ngạc nhiên, chỉ là ha hả cười, chữa trị cho những người bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tà công(2)

* Mã Vạn Lý thấy Tư Đồ Bằng tới rồi, trong lòng tuy tức giận hắn, nhưng trước mắt còn phải dựa vào thế lực lớn của Tư Đồ gia, thống khổ một hồi dẫn người đi đến trước mặt hắn, nói: "Tư Đồ đại nhân, ngươi tới thật đúng lúc, Kim Thạch mang theo kỵ binh chính quy, thăm sát hơn mười thủ hạ Vạn Lý Minh, xin đại nhân làm chủ cho ta."

Tư Đồ Bằng gật đầu, nói: "Mã minh chủ yên tâm, bốn quan chắc chắn tra rõ chân tướng, cho ngươi một công đạo!"

Kim Thạch cùng Triệu Long sóng vai bước tới, nghe Tư Đồ Bằng nói như vậy cả giận nói: "Tư Đồ Bằng, Vạn Lý Minh một môn phái giang hồ xông vào Kim phủ ta, giết người nhà ta, khi dễ muội muội ta, tiếng chiêng trống cầu cứu vang vọng khắp trời, cũng không thấy thành phòng ngự quân tới cứu, mong cho một lời giải thích!"

Triệu Long quát: "Tư Đồ đại nhân, có một đạo tặc xông vào Mộc tướng quân phủ quấy nhiễu phu nhân, hiện nay trốn trong Vạn Lý Minh, không bắt hắn, làm sao giao phó với phu nhân, hừ, hắn nhưng là Điều Tử Quý của Quý Ngục Môn, thật vất vả thấy hắn ở đây, Mộc phủ hộ vệ chúng ta sao có thể dễ dàng buông tha hắn, nếu ngươi không giúp ta bắt hắn, bắt được hắn, Mộc phủ hộ vệ liền rời đi, ngươi bắt đi, có bắt không? Ngươi có bắt hay để ta bắt! Bắt không?"

Tư Đồ Bằng nghe mà đầu ong ong, buồn bực nói: "Khụ, Triệu hộ vệ, chuyện ở Mộc phủ chó truyền ra, ngươi xem nơi này có hơn trăm thi thể nằm la liệt, truyền ra sẽ làm người trong thiên hạ nhạo báng, còn Mộc phu nhân..."

Tư Đồ đại nhân đang kêu ta sao? Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi dưới sự bảo vệ của bộ hạ, đi tới tiếp tục nói: "Hộ vệ Mộc phủ thật vất vả nhìn thấy kẻ tặc nhân, sao có thể bỏ qua cơ hội này?"

Giản Phi Phi cũng nói: "Tặc nhân kia thập phần đáng giận, làm hại Xảo Xảo tỷ thiếu chút nữa bỏ mạng, Tư Đồ đại nhân hay là hỗ trợ bắt Điều Tử Quý nha..."

Tư Đồ Bằng phía sau đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh, vừa trong lòng tức giận mắng Mã Vạn Lý, vừa cười khổ nói: "Mộc phu nhân, Giản tiểu thư, này..." Đang lúc khó xử, phó quan Thành phòng ngự hô: "Nhiếp chính Vương đại nhân đến... Tả tướng đại nhân đến... chúng binh sĩ hành lễ!", nói xong hắn liền chuẩn ra sau môn của Tư Đồ Nghiệp, nịnh bợ cúi thấp đầu xuống.

Tư Đồ Nghiệp sắc mặt lạnh như băng, hắn biết kế hoạch lấy lòng Kim Thạch đã thất bại rồi, hơn nữa quan hệ sẽ càng thêm ác liệt, tâm tình thập phần tồi tệ, hung hăng trừng nhìn phó quan Thành phòng ngự, sợ tới mức mới nói nửa lời, nửa còn lại đã ngậm chặt trong bụng. Tả tướng Vu Phiếu biết điều ngậm miệng không nói, cẩn thận quan sát sắc mặt Tư Đồ Nghiệp, có chút há hê liếc nhìn phó quan Thành phòng ngự, tràn đầy đắc ý. Vu Đồng hèn mọn nhìn phụ thân hắn Vu Phiếu, song chương ôm chặt bảo kiếm, trầm mặc không nói.

Kim Thạch cười lạnh nhìn chằm chằm Tư Đồ Nghiệp, thi lễ nói: "Kim Thạch tham kiến nhiếp chính vương, chẳng biết đại nhân giải thích thế nào với chuyện hôm nay?"

Tư Đồ Nghiệp có chút trầm tư, lập tức cười nói: "Kim tướng quân chó vội vàng, trong này chắc chắn có chuyện gì đó hiểu lầm, Mã minh chủ vừa mới có tang mất con, tâm thần hỗn loạn, làm ra một vài chuyện thất thường, cũng xin được tha thứ... Úc, Kim tướng quân không nên tức giận, bốn vương chắc chắn giao phó cho ngươi." Lại vừa chuyển hướng nói: "Bằng nhân, còn không áp giải bọn Vạn Lý Minh đến hình bộ trị tội, giáo huấn mấy tên giang hồ này một trận, để chúng hiểu, không kẻ nào được làm loạn. Ôi, Ta tướng đại nhân, phiền người viết tấu chương, thỉnh cầu Hoàng Thượng rút 10 vạn lượng bạc cấp cho Kim phủ tu sửa phủ đệ, ân, cứ làm vậy đi!"

Vu Phiếu khom người đáp: "Vâng, hạ quan lập tức viết tấu chương!"

Vu Đông nhìn thấy Giản Phi Phi, liền cúi đầu, định chào hỏi.

Mã Vạn Lý sau khi thấy Tư Đồ Nghiệp đi tới, cả nhìn hắn cũng chẳng muốn mắt công nhìn, trong lòng càng thêm ghen ghét, thấy hắn nói ra toàn đều bất lợi với Vạn Lý Minh, nhịn không được cả giận nói: "Người..."

Tư Đồ Bằng thấy hắn muốn phát tác, vội vàng dè cánh tay hắn, nhẹ giọng truyền âm nói: "Không cần vọng động, theo ta đến hình bộ, chỉ là làm bộ thôi, sẽ không làm hại người!" Mã Vạn Lý thở hồng hộc nén giận, cầm giận quay đầu đi.

Kim Thạch đương nhiên hiểu Tư Đồ Nghiệp bao che cho Vạn Lý Minh, hiểu được hôm nay xử lý như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi, khó chịu hừ nói: "May mắn muội muội ta không có việc gì, nếu nàng có điều gì không hay xảy ra, mười vạn hũng binh Kim gia chúng ta có lẽ sẽ không đáp ứng. Hy vọng Tư Đồ đại nhân xử lý công bằng, bọn tại hạ xin đợi tin tức!"

Khóe mắt Tư Đồ Nghiệp hơi run lên, nghiêng răng kèn kẹt oán hận, thầm mắng: "Hừ, chờ đến lúc lão phu không chế được đại bộ phận binh mã toàn quốc, nhất định cho người chết không có chỗ chôn, người có mười vạn binh mã tính là gì, đến lúc đó, cả thiên hạ đều là của Tư Đồ thế gia chúng ta..."

Triệu Long phá tan ảo tưởng của hắn, quát: "Nhiếp chính Vương đại nhân, có một ác tặc kinh nhiều phu nhân đang xen lẫn trong đám người Vạn Lý Minh, hãy giao hắn cho Mộc phủ chúng ta xử trí, đúng là tên kia, rất giống tên Điều Tử Quý, không cần trốn, ta chỉ chính là người!"

Tư Đồ Nghiệp sớm đã thấy Mộc phu nhân cùng Triệu Long, nghe hắn nói như vậy, có chút khó xử, bắt đầu đi liếc nhìn Tả tướng Vu Phiếu, Vu Phiếu hiểu ý, đề tiện cười nói: "Dựa theo pháp điển điều luật của quốc gia, bắt được đạo tặc trước cần giao cho giao phủ, kẻ tặc nhân này phạm phải đại án, phải bắt giao cho hình bộ xử lý, cho nên xin Mộc phu nhân thông cảm!"

Vu Đông nghe được lời nói đáng khinh của cha hắn, trong lòng bắt đầu phụ thân hắn tới cực điểm, thầm nghĩ: "Từ lúc là một quan văn lục phẩm tới khi leo lên nhất phẩm tả tướng, vẫn luôn bộ dáng đáng khinh như vậy, đối với một đồng cấp mà phụ thân còn dùng lời lẽ như vậy, thật sự xấu hổ tới cực điểm!" Cầm kiếm, cúi đầu thật thấp, nhìn chăm chăm một con kiến đang bò trên tảng đá, con kiến này thật sự kỳ quái, cứ nhiên lại màu đỏ, ôi, thì ra dính đầy máu tươi, chẳng lẽ con kiến cũng thích máu... *

Mộc phu nhân ngắm Nhạc Nhạc đang đi tới bên này, khinh thường liếc tả tướng Vu Phiếu nói: "Tả tướng đại nhân đã nói như vậy, bốn phu nhân sao dám không tuân, xét xử xong xin báo cho Mộc phủ một tiếng, chúng tôi mong muốn được nghe kết quả thẩm phán của hình bộ!"

Vu Phiếu hí mắt cười xòa, nói: "Nhất định nhất định!" Lại vừa nhìn Tư Đồ Nghiệp, thấy lão ta tán thưởng gật đầu, trong lòng thầm vui mừng.

Nhạc Nhạc mang theo chư nữ còn chưa đi đến, lại thấy từ phía sau Thành phòng ngự quân, đi ra mấy người, Tư Đồ Vi cùng Mộ Dung Khang, còn có một lão già râu tóc màu xám, đôi mắt như chim ưng mũi cao, uy nghiêm hù dọa, bọn họ đi thẳng đến bên Tư Đồ Nghiệp, hướng Tư Đồ Nghiệp thi lễ.

Tư Đồ Nghiệp nâng lão già kia dậy, ha ha cười nói: "Mộ Dung Hiền? Ha ha, chẳng biết Mộ Dung gia chủ lần này từ Mạch Dã Thành xa xôi tới đây là có chuyện gì?"

Mộ Dung Hiền cười cay đắng nói: "Tại hạ không dám giấu diếm, chỉ vì chuyện của tiểu nữ Mộ Dung Kỳ..."

Tư Đồ Nghiệp vừa nghe thấy, thấy lão ta thần sắc xấu hổ, nói: "Hài tử trẻ tuổi không hiểu chuyện, không cần để trong lòng, đến đến đến, theo ta hồi phủ, chúng ta thống khoái uống cạn trăm chén, không say không dừng! Vì nhân, hảo hảo chiêu đãi Mộ Dung công tử..."

Mộ Dung Khang sớm đã thấy Nhạc Nhạc, nói nhỏ vào tai Mộ Dung Hiền "Phụ thân, Kỳ muội ở bên kia, nam nhân bên cạnh nàng chính là Vương Nhạc Nhạc..." Hắn nói không lớn, nhưng những người hiện diện ở quanh đây đều nghe được, Mộ Dung Hiền cau mày, thầm mắng Mộ Dung Khang là đồ đàn, nữ nhi nhà mình đi theo nam nhân khác làm bậy, nhưng lại có hôn ước trong người, việc này để ai biết cũng không hay, Mộ Dung Khang tên đầu heo này hết lần này tới lần khác không biết tốt xấu, đem việc xấu hổ này nói trước mặt mấy ngàn người.

Nhạc Nhạc đang đi tới chỗ bọn họ, chợt thấy Mộ Dung Kỳ thần sắc cổ quái tránh ở phía sau hắn, lại thấy Mộ Dung Khang chỉ về hướng này, nhất thời hiểu được nguyên do, đoán rằng lão già tóc xám kia, chính là người mà Mộ Dung Kỳ e ngại, chẳng lẽ là cha nàng? Nhạc Nhạc thầm than không hay rồi, tệ nhất là sự phụ Thái Vân chạy tới hồ đồ, giờ lại đến phụ thân của Mộ Dung Kỳ h, ngày hôm thực sự không tốt chút nào! Càng bức bối hơn là, Mộ Dung Khang cùng Mộ Dung Hiền đang đi tới chỗ bọn họ.

Mộ Dung Kỳ biết tránh không khỏi, trốn phía sau Nhạc Nhạc, vươn nửa đầu ra, cau cái mũi trắng nõn, rụt rè nói: "Phụ thân, sao người lại tới đây?" Mộ Dung Hiền trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, hừ lạnh nói: "Nếu không đến, mặt mũi của Mộ Dung gia sẽ bị người làm mất hết! Nam hài này là người mà người chọn?"

Nhạc Nhạc chỉ vào mặt mình, quay đầu lại hỏi Thái Vân: Ta rất nhỏ sao, lớn lên giống nam hài sao? Thái Vân, Linh nhân, Song nhân, Điện nhân... Ôi, xem vẻ mặt các người là biết đáp án rồi!" Hắn ho khan hai tiếng, khôi phục bình thường, nói với Mộ Dung Hiền: "Văn bói Vương Nhạc Nhạc xin chào Mộ Dung bá phụ, Kỳ nhân rất thông minh, sẽ không để Mộ Dung thế gia mất mặt..."

Chương 65: Sinh ý(Kinh doanh)(1)

Mộ Dung Ki không hề sợ hãi, đồng dạng quát: "Đừng vậy, trong mắt cha, nuôi ta chẳng khác gì nuôi chó, nuôi chó để trông nhà, nuôi ta là vì để gả cho người khác, từ nhỏ đến lớn, đã khi nào cha đối xử với ta như nữ nhi chưa, chỉ xem ta như một loại công cụ, một loại có thể công cụ mang lại ích lợi cho Mộ Dung thế gia! Ta mới không thèm làm nữ nhi Mộ Dung gia, muốn cứ để cho kẻ đó làm đi!"

Mộ Dung Khang chạy tới đỡ lấy Mộ Dung Hiền, mắng Mộ Dung Ki: "Ta đến thay cha giáo huấn nha đầu vong ân phụ nghĩa nhà ngươi, rồi nhà vài ngày, đã ở cùng một dã nam nhân..."

"Ngươi mới là dã nam nhân, không được chửi mắng phu quân của chúng ta!" Vài nữ nhân bên cạnh Nhạc Nhạc đồng thời rống giận với hắn.

Mộ Dung Khang bất thành lĩnh bị quát mắng sợ hãi co rút cổ lại, sau khi hồi phục bình thường, càng thêm nóng giận, không để ý phong độ mắng: "Đám đám phụ lăng lơ các ngươi, thấy nam nhân đẹp trai một bước không rời..."

Mấy nữ nhân đang vui vẻ cười đùa bỗng thay đổi hẳn, trong cơn giận dữ, nắm chặt vũ khí, nhìn chằm chằm Mộ Dung Ki, dù sao cũng là ca ca nàng, muốn giáo huấn hắn, cũng phải cùng nàng làm, Mộ Dung Ki cũng hiểu được ca ca nàng có phần quá mức, thân thể mềm mại bay vút lên, nhanh chóng bay hơn hai trượng, tạt vào cái miệng rộng của Mộ Dung Khang: "Câm miệng, không được nói xấu người khác!"

Mộ Dung Khang kinh ngạc che mặt, bây giờ vẫn không tin đã bị nàng đánh, võ công Mộ Dung kém hơn hắn hai bậc, khi nào lại lợi hại như vậy, hơn nữa tốc độ quá nhanh làm cho người ta không kịp phản ứng... Hắn giận dữ trợn mắt đầy sát khí nhìn muội muội Mộ Dung Ki, cảm thấy hỗn loạn nghĩ thầm: "Nàng đã không phải nàng nữa rồi... Xong rồi, ta ngay cả muội muội cũng đánh không lại!"

Đám đông xem náo loạn đang cười rất to, bỗng chốc câm lặng, chăm chú nhìn Mộ Dung Hiền, xem hắn sẽ phản ứng ra sao.

Mộ Dung Hiền khi thấy con trai tức giận chửi mắng người khác thậm tệ, đã khôi phục trạng thái bình thường, thậm chí chính mình hồ đồ, nơi này lắm kẻ gièm pha, đang lúc tự than thở, chợt thấy thân pháp Mộ Dung Ki cực nhanh đã tát Mộ Dung Khang hai tát, tốc độ này so với mình còn nhanh hơn hai phần, thất kinh nói: "Này, này, võ công Ki nhân từ lúc nào đạt tới trình độ này? Nó dám giấu giếm võ công với cả ta, tất cả đều do xú nha đầu này hại ta, hại Mộ Dung thế gia ta mất hết thể diện trước người trong thiên hạ, tất cả đều do xú nha đầu này, tất cả đều do ngươi gây ra ta muốn giết ngươi..."

Mộ Dung Ki đưa lưng về phía Mộ Dung Hiền, chợt thấy Nhạc Nhạc lo lắng bay vút tới người nàng, không rõ chuyện gì, đang kinh ngạc thì từ sau lưng truyền đến âm thanh cường đại kịch liệt, trong đầu nàng thoáng hiện lên hai chữ "đánh lên", đã được Nhạc Nhạc ôm lấy, sau đó đã thấy thân thể bay lên, bay giữa không trung, trên thân không hề cảm thấy đau đớn gì, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc đang chặt ôm nàng, chất lỏng tinh hồng động trên mắt, trên mặt nàng, đã chảy vào trong tâm nàng.

Yến Vô Song các nàng nhất thấy Nhạc Nhạc ôm lấy Mộ Dung Ki, hộ thể quang mang màu hồng nhạt chợt lóe bị một chưởng của Mộ Dung Hiền đánh đến móp méo biến hình, tiện đà phá vỡ.. Vài nữ nhân kinh hô một tiếng, giây trước tiếp được Nhạc Nhạc cùng Mộ Dung Ki.

Nhạc Nhạc vết thương cũ chưa khỏi, chân khí cũng chỉ còn sót lại hai thành, mặc dù dùng tự quyết "Tháo gỡ" của Mộ Dung gia, nhưng kẻ đánh hắn là gia chủ Mộ Dung thế gia, cảm giác đau đớn dữ dội, đau đến mức toàn thân chết lặng, khóe miệng chảy ra máu tươi, không ngừng tuôn chảy hàng ngụm, chảy xuống vạt áo trước ngực, môi chuyển sang màu trắng xanh, được Yến Vô Song đỡ lấy, mới khôi phục tri giác, nghiêng mắt nhìn thấy Mộ Dung Ki bình yên vô sự, mới nhếch miệng cười cười: "Các nàng, không có việc gì, ta... an tâm... rồi..."

Hắn trong lòng lại hận thấu xương Mộ Dung Hiền: "Lão hỗn đản, may mắn lão tử có thể cảm ứng được suy nghĩ của ngươi, nếu không phải ta ngăn cản kịp thời, một chưởng này chắc chắn đã lấy mạng nhỏ của Kỳ nhi rồi, ôi, cũng vì tiến vào tầng thứ bảy mà bị đánh trọng thương, thực không hay ho! Hoàng Thành thực sự không hợp với ta, mấy ngày này toàn là mê man trọng thương, không được, ngày mai phải tìm một thầy tướng số bói một quẻ...." Bỗng ỏi ra một ngụm máu tươi, ngắt đi. Mộ Dung Ki kêu khóc, nhào vào người Nhạc Nhạc: "Ca, ca, chàng không sao chứ, không cần làm muội sợ, muội sẽ không rời xa chàng, muội không làm người Mộ Dung gia, chỉ muốn làm nữ nhân của chàng, ca ca, chàng mở mắt ra đi..."

Biến hóa xảy ra trong thời khắc quá nhanh, thập phần đột nhiên, lại vừa thập phần nhanh chóng, đến khi nghe được tiếng kêu khóc của Kim Diệp cùng mấy nữ nhân khác, mọi người mới có phản ứng. Giản Phi Phi cùng Mộc phu nhân lo âu mặt mày tái nhợt, hai người nắm chặt tay nhau, cho nhau nhìn vài lần, cuối cùng cũng không dám chạy đến bên Nhạc Nhạc để xem chuyện gì xảy ra, đành lo lắng đứng ở xa lo lắng ngóng trông.

Yến Vô Song xem xét thương thế của Nhạc Nhạc, phát hiện Nhạc Nhạc lại vừa tiến nhập trạng thái nội tức, biết chàng bị thương không nhẹ, bỗng dung đứng lên phân nộ quát Mộ Dung Hiền: "Lão già thật nhẫn tâm, cả nữ nhi của mình cũng giết, thật không biết xấu hổ, chuyện nhà của các ngươi, chúng ta không xen vào, nhưng ngươi đánh bị thương phu quân của nhà chúng ta, món nợ này phải tính, mau để mạng lại!"

Thân ảnh màu lục nhạt như bay múa như yến xuân, tại không trung khó tin quay cuồng di chuyển, chiêu thứ nhất đúng là "Hội phi đích thủy"(bay múa trong nước), chân khí màu lam mềm mại lan tỏa toàn thân, mềm mại như nước che chở thân thể, chân khí bao bọc quanh cơ thể nàng đột nhiên mở rộng bành trướng, cảnh hoa màu xanh tức khắc biến thành trắng nhợt, trong phương viên ba trượng đều bị tự thủy chân khí của nàng chiếm cứ, dòng nước trong suốt lại còn sủi bọt khí, cấp tốc xông thẳng chân trời, theo thân ảnh của nàng, chảy xuôi, chạy mạnh, kích thẳng đến phụ tử Mộ Dung gia.

Mộ Dung Hiền kiến thức rộng rãi, cả kinh kêu lên: "Diên Đảo Tà Thần công!? Khang nhi tránh mau!" Hắn cấp bách dùng mười thành công lực, đẩy Mộ Dung Khang ra, còn hắn lại bị cảnh hoa hút vào sâu trong hồ nước, may mắn hắn đã tạo hộ thể chân khí, nhưng xương cốt toàn thân giống như đang vỡ vụn, kêu thảm, theo trường khí của Yến Vô Song du động, giống một chiến thuyền độc mộc đi trên mặt nước bị biển gầm thét vỗ vào, thỉnh thoảng kêu lên thảm thiết, chứng minh hắn rất thống khổ bất lực.

Mộ Dung Khang bị Tà Thần công dọa đến mặt đỏ đầy mồ hôi lạnh, lại nghe cha hắn kêu thảm một tiếng, chân tay run lẩy bẩy, nửa bò nửa chạy lết tới gần Mộ Dung Kỳ, bị Mặc Linh Từ ngăn lại, hắn không để ý tôn nghiêm quý xuống đất cầu xin: "Kỳ muội, bảo nàng kia dừng tay, cha sắp bị nàng ta giết rồi, mặc dù cha có chút quá mức, nhưng ý đều là làm điều tốt nhất cho muội!" Mộ Dung Khang cũng chẳng phải hiểu từ, nhưng hắn biết rõ, nếu giờ Mộ Dung Hiền chết, vị trí gia chủ hắn ngồi không ổn, hắn còn mấy đường thối, giương giương mắt hồ nhìn chằm chằm vị trí gia chủ đây, cho nên, hắn phải cứu Mộ Dung Hiền.

Mộ Dung Kỳ nằm yên trong lòng Nhạc Nhạc khóc rống tự trách, không thêm biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, cho đến khi nghe thấy tiếng Mộ Dung Khang cầu cứu, mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: "Hắn đã muốn giết ta, ta vì sao phải đi cứu hắn? Hừ, cha rất thương người, sao người không đi cứu hắn, sợ chết phải không, còn chưa có được vị trí gia chủ, sợ cha chết người sẽ không thỏa nguyện, phải không?"

Mộ Dung Khang nghe mà toàn thân phát lạnh, võ công bình thường, muội muội luôn mềm nhu mì dễ mềm lòng, sao giờ trở nên khôn khéo như vậy, hắn lắp bắp giải thích: "Không, không phải như vậy, người dù sao cũng là thân phụ của chúng ta, ta..."

"Ta không có người cha như vậy, hắn chết mới tốt!" Mộ Dung Kỳ tức giận cắt ngang lời hắn, quan sát cảnh Yến Vô Song đánh nhau.

Chiêu thức này cực kỳ hao tổn chân khí, Yến Vô Song đã cảm giác được thủy trạng hư ảo lực trường đã nhanh chóng bị Mộ Dung Hiền phá tan, khẽ kêu một tiếng: "Mây lạc xuống đất!"

Mộ Dung Hiền bị thủy lực kỳ quái ngăn trở tầm nhìn giờ hắn đã đánh tan được tất cả, sáng khoái muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, nhưng lại phát giác không có khí lực để hét lớn, trong lúc ngẩng đầu bỗng nhìn thấy một đóa mây màu xám thông thả hạ xuống, khí tức màu xám tràn ngập tín hiệu tử vong.

Mộ Dung Kỳ thường xuyên thấy Yến Vô Song luyện tập mấy chiêu thức này, biết uy lực chiêu này cực lớn, "Vô Song dừng tay!" Phát hiện Thái Văn cùng Mặc Linh Từ, còn có Kim Diệp khó hiểu nhìn chằm chằm nàng, nàng không hiểu ra sao chỉ vào miệng mình, khó tin hỏi: "Là muội mới nói sao?" Mấy tỷ muội chớp chớp mắt, cùng kêu lên nói: "Hình như là giọng của muội?"

Yến Vô Song mặc dù nghe được tiếng la nàng, nhưng đã không thể dùng chiêu, màu xám mây mù đã bao phủ Mộ Dung Hiền, Mộ Dung Hiền thàn thán: "Tuyệt chiêu Mộ Dung thế gia đã không dùng được chút nào, Diên Đảo Tà Thần công sao lại xuất hiện ở chỗ này? Gặp được mấy chiêu thức này, căn bản không có hoàn thủ đích cơ hội, ôi, mạng ta xong rồi!" Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng chiêu số tuyệt không chút chậm lại, không ngừng gia tăng dày thêm lớp hộ thể chân khí, quay về phía trung tâm mây mù đánh tới Yến Vô Song.

Mộ Dung Hiền vừa rồi đụng phải đám sương mù, lồng bảo vệ hộ thể bị méo mó hình dạng đến cực độ, nội tạng trường lực kỳ dị giao hoạt đánh đến đau nhức, vừa định nhắm mắt chờ chết, lại bị một cổ lực kỳ quái thật mạnh ném ra ngoài.

Yến Vô Song chỉ muốn giáo huấn hắn một chút, không thật sự muốn lấy tính mệnh của hắn, lại nghe tiếng Mộ Dung Kỳ ngăn cản, vì vậy dùng lực kỳ quái mây mù, quăng hắn ra xa mấy trượng, tứ chi chống thẳng lên trời, Mộ Dung Khang vội vàng chạy lại, nâng phụ thân dậy, không dám lên tiếng.

Án Quy đạo trưởng bị võ công kỳ lạ của Yến Vô Song dọa đến đỏ đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: "May mà hồi này không động thủ với bọn chúng, trời ạ, con tiểu nha kia sao lại biết sử dụng Diên Đảo Tà Thần công, tuổi còn trẻ như vậy, cư nhiên có thể xử dụng đến đệ nhị thức!"

Vạn Lý Minh sớm biết võ công Yến Vô Song, tuy biết chiêu thức này kỳ diệu, luôn tìm cách phá giải, hôm nay nhìn thấy Mộ Dung Hiền uy danh hiển hách, phải bại dưới tay nàng không thể đánh lại, càng thêm e ngại chiêu thức này, càng e ngại chiêu thức "Tan nát cõi lòng" của Nhạc Nhạc thêm mấy phần!

Kỳ thật võ công của Yến Vô Song mạnh đến như vậy, chỉ là võ công Mộ Dung Hiền vốn là mượn lực đánh lực, theo lý mà nói, ông cũng áp dụng, sau khi bị kỳ dị lực trường quán lấy, bản lĩnh không thể dùng được, mới thua thảm như vậy.

Yến Vô Song cũng nhờ một trận chiến này mà thành danh, Tà Thần công lại vang vọng giang hồ, ai nghe cũng đều phát lạnh.

Tư Đồ Nghiệp nháy mắt ra hiệu với Tư Đồ Vi, ý bảo hắn khuyên Mộ Dung Hiền tẩu, đến lúc đó mặt mũi Tư Đồ thế gia cũng không đẹp đẽ gì, lại lệnh Tư Đồ Bằng sai người "Áp" giải mọi người Vạn Lý Minh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sinh ý(Kinh doanh)(2)

* Mặc Linh Từ cùng mấy nữ nhân khác, thấy kẻ đã thương Nhạc Nhạc chính là phụ thân Mộ Dung Kỳ, không thể báo thù, đành bỏ qua, nhìn bọn chúng rời đi.

Kim Diệp cũng muốn đi theo mấy nữ nhân khác vào khách điểm, bị ca ca Kim Thạch ngăn lại, khuyên như: "Giờ muội đi theo, cũng không giúp được gì, còn thêm rối loạn, chớ an trí hảo chuyện nội phủ, lại đi cũng không muộn."

Kim Diệp ngẫm lại cũng đúng, nhìn thấy Nhạc Nhạc được nữ nhân khác công đi, rơi lệ đầy mặt, than khóc vài tiếng, sai người đem thi thể Tiểu Chiêu trở về, được Tiểu Sở đỡ hồi Kim phủ.

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi, cuối cùng đã không có cách nào biết được tình huống của Nhạc Nhạc, âm thầm sai hạ nhân dò xét tin tức.

Dương Mai, Dương Hạnh cùng Tiểu Chi thấy Nhạc Nhạc được người khác công về, biết hẳn lại bị thương. Đến Hoàng Thành không lâu, đã bị thương mấy lần, bọn hắn mặc dù đau lòng, nhưng đã không còn kinh loạn như lúc đầu, khéo léo chăm sóc Nhạc Nhạc. Mặc Linh Từ thấy Mộ Dung Kỳ cúi đầu rơi lệ, an ủi nói: "Kỳ nhân không cần lo lắng, ca ca bị thương mặc dù nặng, nhưng chỉ cần liệu dưỡng một thời gian, chắc chắn khôi phục."

"Đều là ta bất hảo, nếu không phải cứu ta, ca ca cũng sẽ không bị thương!" Mộ Dung Kỳ về mặt tự trách nói.

"Kỳ tỷ không cần khổ sở rồi, không thấy ca ca trước lúc hôn mê còn cười sao, ca ca sẽ không trách tỷ, chúng ta cũng không, các tỷ nói đúng không?" Yến Vô Song cầm một quả táo, vừa nhai vừa nói.

Thái Vân thấy sự phụ không nghe mình giải thích, trong lòng vẫn rối loạn lung tung, rất sợ tạo thành kết quả giống như Mộ Dung Kỳ, đối với tâm tình Mộ Dung Kỳ càng hiểu rõ. Sau khi an ủi một phen, mới hỏi: "Tiểu Chi, sao không thấy Tiểu Nguyệt?"

Tiểu Chi lắc đầu nói: "Đã ra ngoài từ sáng sớm, ta nghĩ nàng đi cùng các tỷ!"

Dương Mai, Dương Hạnh nói: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì, có loạn lắm không, Tiểu Nguyệt không có việc gì chứ?"

Yến Vô Song nhét quả táo vào miệng, nói: "Chúng ta cũng không biết, có thể liên quan với ca ca, bất quá có tốt tin tức, các người nhất định không thể ngờ được!"

"Tin tốt gì?" Dương Mai, Dương Hạnh đồng thanh nói.

"Mã Diệc Phô lần trước khi dễ các người bị giết rồi!"

"A? Ca ca một đêm chưa về, có phải do ca ca làm không?" Dương Mai, Dương Hạnh vui vẻ nhìn chăm chăm Yến Vô Song, chẳng biết chờ mong đáp án gì.

Khi Tiểu Nguyệt trở về, có vẻ tâm sự trùng trùng, Tiểu Chi quan tâm hỏi: "Tiểu Nguyệt đi đâu vậy, nhìn sắc mặt người không tốt lắm, không có việc gì chứ?"

Tiểu Nguyệt cười cười, nói: "Không có việc gì, công tử đã trở về sao?"

Tiểu Chi thần sắc buồn bã: "Trở về thì đã trở về, chẳng qua lại bị thương hôn mê, Hoàng Thành địa phương này đúng là bất lợi với công tử!"

"Đúng vậy, mới đến được mấy ngày, đã bị thương nhiều lần, ta đi nấu vài chén canh, lát nữa sẽ bưng tới cho các vị tỷ tỷ!"

.....

"Chà, thủ nghệ của Tiểu Nguyệt càng ngày càng cao, ca ca đáng thương cứ hai ba ngày lại bị thương hôn mê, không có khẩu phúc, đem đến thêm một phần!" Yến Vô Song tay trái cầm đùi gà to béo, tay phải đưa bát canh cho Tiểu Nguyệt.

Mặc Linh Từ nói: "Ha hã, vị của canh, có chút đặc biệt..."

Tiểu Nguyệt liền biến sắc, có chút kinh hoảng nói: "A? Vậy sao?"

Mặc Linh Từ nói tiếp: "Hi hi, bất quá, hương vị thật sự rất ngon!"

Tiểu Nguyệt khẽ thở ra một hơi, không quá tự nhiên cười nói: "Đã uống ngon, vậy để muội mang cho tỷ thêm một phần nha!"

"Ha hã, hay là chính tỷ đi lấy, tỷ cũng không phải giống vị tiểu lười trùng nào đó."

"Không cần nói muội, muội mới không lười, chỉ là tay quá ít, quá bận rộn, đúng không, Tiểu Chi?" Tay Yến Vô Song quả thật "quá ít", chiếc đĩa kẹp miếng thịt bò hấp, tay trái cầm miếng bánh gạo màu vàng, miệng nhai có hơi quá ít...

Thái Vân cùng Mộ Dung Kỳ lại có vẻ dị thường im lặng, Dương Mai, Dương Hạnh đã nghe chuyện của bọn hắn, cũng không tới quấy rầy, chỉ là thỉnh thoảng dùng tay chạm vào Nhạc Nhạc, thử cùng hắn tâm linh câu thông.

Buổi chiều khi Kim Diệp cùng đi với Kim Thạch đến thăm Nhạc Nhạc một lần, thấy hắn còn đang mê man, đành phải trở lại phủ, lão bản khách điểm đã thường xuyên mượn việc nước đem đồ ăn, để thăm hỏi thương thế của Nhạc Nhạc.

Sau bữa cơm chiều, Tiểu Nguyệt lại xuống bếp đun sôi một nồi canh khác, vị của nồi canh vẫn đặc biệt, đặc biệt ngon ngọt. Trong mùi thơm, mơ màng buồn ngủ.

Bóng đêm u ám bao phủ bầu trời của khách điểm, trên trời một tia sáng xuất hiện, lúc mờ lúc ảo, như một phiên bản của ánh trăng non. Từ trong bóng tối hiện ra vài đạo bóng đen thân hình uyển chuyển: "Tiểu Nguyệt phát ám hiệu, hành động!" Nói xong, nhẹ nhàng nhảy, bóng đen nhảy lên trên đỉnh khách điểm.

Vài đạo bóng đen cực nhanh chóng bay vào phòng Nhạc Nhạc, trên bàn cơm các mỹ nữ nằm la liệt trên mặt bàn, chỉ có Tiểu Nguyệt về mặt bất đắc dĩ đau thương thảm rơi lệ.

Trong đó một bóng đen lạnh giọng quát: "Tiểu Nguyệt, ngươi rơi lệ, chẳng lẽ ngươi thật sự thích hắn, đừng quên, đây chỉ là một nhiệm vụ!"

"Vâng, Tiểu Nguyệt biết, cung chủ chỉ muốn Vương Nhạc Nhạc, xin đừng thương tổn mấy vị nữ tử này, bọn hắn rất chiều cố Tiểu Nguyệt, cầu xin ngươi, Đông Nguyệt hãy chấp nhận chuyện này!"

Đông Nguyệt lãnh mi hơi nhú, bên cạnh nàng một thanh âm ngọt ngào một mối nói tiếp: "Trái tim của Tiểu Nguyệt thật tốt, yên tâm đi, cung chủ chúng ta chỉ cần một mình hắn, được rồi, ôm hắn mau mau rời đi."

Tiểu Nguyệt cảm kích đa tạ: "Cảm ơn Xuân Nguyệt đã đồng ý, cảm ơn!"

Đông Nguyệt trừng mắt đẹp nhìn Xuân Nguyệt, hừ lạnh một tiếng, không hề nói gì, hiển nhiên đã đồng ý rồi.

Vài đạo thân ảnh lại bay ra khỏi khách điểm, đêm lại im ắng

Yên lặng cho đến tận hừng đông,

Thái Vân, Mộ Dung Kỳ và mấy nữ nhân khác đêm đó sau khi nếm qua món canh, hương vị ngọt ngào thiếp đi. Khi tỉnh lại phát hiện Nhạc Nhạc biến mất, Tiểu Nguyệt cũng biến mất cùng hắn. Nhạc Nhạc nếu không bị thương, các nàng còn có thể an tâm, nhưng các nàng biết rõ, Nhạc Nhạc đang hôn mê, vốn là không thể hành tẩu chơi bời, hôm nay không thấy, nhất định là bị người ta bắt đi, nghĩ tới đây, vài nữ nhân thiếu chút nữa khóc ngất lên.

Mặc Linh Từ cẩn thận ngửi ngửi tàn canh trên bàn, đôi mi thanh tú hơi nhú, nói: "Canh có vấn đề, các ngươi có... phát hiện không, Tiểu Nguyệt hai lần nấu nấu canh hương vị rất kỳ lạ, một loại thì ăn nhiều cũng không có vấn đề gì, nhưng liên tục ăn hai loại, sẽ sinh ra hiệu quả mê dược, Tiểu Nguyệt đến tột cùng vì cái gì mưu hại Nhạc lang, Nhạc lang còn có tỷ muội chúng ta đối với nàng không tệ à!"

Dương Mai, Dương Hạnh liếc mắt nhìn Yến Vô Song, cùng kêu lên: "Vô Song hôm qua còn kêu Tiểu Nguyệt nấu canh ngon cho tỷ ấy, đây có tính là khi dễ không?"

Yến Vô Song vội vàng lắc đầu, giải thích nói: "Đó là trao đổi giữa tỷ muội, ta cũng không khi dễ nàng, Tiểu Chi đã thường xuyên giúp ta nấu cơm, có đúng không, đó không thể coi là bắt nạt kẻ yếu?"

Tiểu Chi gật đầu nói vâng, chỉ là thần sắc lo âu nói: "Cho dù chúng ta khi dễ nàng, nàng cũng không thể bỏ thuốc mê vào trong cơm, lại còn bắt công tử đi, uống công chúng ta tín nhiệm nàng như vậy!"

Mộ Dung Kỳ vành mắt ửng đỏ, lẩm bẩm nói: "Nếu không phải tại ta, ca ca cũng sẽ không bị thương, đều là ta làm hại, Thái Vân, chúng ta nhanh chóng đi tìm!"

Thái Vân gật đầu, có chút tức giận nói: "Hừ, Tiểu Nguyệt quá đáng rồi, bị ta bắt được, quyết không tha nàng! Đi thôi Kỳ tỷ, chúng ta đi tìm hiểu một chút."

Mặc Linh Từ nhìn hai người, an ủi nói: "Hai vị muội muội đừng nóng vội, bây giờ còn không chưa biết rõ thế lực sau lưng Tiểu Nguyệt, làm sao điều tra tin tức của ca ca? Hơn nữa chúng ta chỉ có mấy người, nhân thủ quá ít, không bằng chúng ta nói cho Nhượng Tuyết, để nàng hỗ trợ!"

Các nữ nhân chưa hề có kinh nghiệm giang hồ gì, nghĩ thấy Mặc Linh Từ nói có lý, Yến Vô Song tự mình anh dũng nhận đi tìm Chung Nhượng Tuyết, mấy người tách ra hành động.

Dương Mai, Dương Hạnh sau khi cùng Nhạc Nhạc song tư phá thân, nội lực tăng nhanh, võ công mặc dù không quá cao, nhưng khinh công đã tiến nhập vào hàng nhất lưu, chỉ để Tiểu Chi không biết võ công ở lại khách sạn, chỉ biết lo âu.

Tin Nhạc Nhạc mất tích rất nhanh truyền đến Kim phủ, đồng dạng truyền đến Mộc tướng quân phủ, hộ vệ mặc y phục thường tiến nhập vào hai phủ, thỉnh thoảng tụ tập tại quán trà, âm thầm tìm hiểu, thỉnh thoảng có đệ tử ma giáo đi vào các con hẻm tối tìm tra xét, nhất thời Hoàng Thành phong vân gợn sóng, nhân gian hồ không rõ nguyên do, còn tưởng rằng là do (Nguyệt thần binh pháp) tái hiện, nhìn thấy bằng hữu đồng đảng, thêm dầu thêm mỡ quây cho chuyện thêm rối ren, trong lúc nhất thời giang hồ lời đồn nổi lên bốn phía.

Từ Đồ nội phủ.

Tur Đồ Nghiệp vỗ bàn quát: "Tra, nhất định phải tra, tra rõ rốt cuộc là chuyện gì, để cho đám nhân gian hồ điệp cuồng, chuyện (Nguyệt thần binh pháp), người không phải nói không có nhiều người giang hồ biết sao, sao giờ trong thành lại hỗn loạn như vậy?"

Mã Vạn Lý lau lau mồ hôi trên trán, khổ ải nói: "Hồi bẩm đại nhân, thuộc hạ đã phái người dò xét, bắt quá... Bắt quá còn chưa có tin tức?"

"Tra? Tra? Người đã phái người tra xét một ngày rồi, kết quả đâu, tin tức gì cũng không tìm được, thật không biết Vạn Lý Minh bây giờ còn có tác dụng gì. Cả ngày chỉ biết sanh sự, hôm trước người tại kim phủ một nháo, làm hại ta cùng hình bộ, lại bộ nói nhiều lời hay, giờ để cho nhất phái của lão thần hữu tướng Hàn Triết nhân cơ hội công kích. Hừ, nếu không phải Kiếm Tông che chở mấy tên trung quân cổ hủ này, sớm đã phái "Dã Thảo" giết sạch bọn chúng. Ôi, Vạn Lý Minh thật sự là càng ngày càng vô dụng, không còn huy hoàng như ngày xưa nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Sinh ý(Kinh doanh)(3)

* Mã Vạn Lý nội tâm điên cuồng mắng: "Tur Đồ Nghiệp, người là một lão hồn dân hèn hạ, Vạn Lý Minh bao nhiêu chuyện cho người, bây giờ người đại sự đã thành, tự nhiên muốn một cước đá văng ta ra, lão tử quyết không để yên cho người! Con ta Mã Diệc Phô đã chết, cũng không để hân tiến vào từ đường tổ mộ của Tur Đồ gia, hừ, còn nói cái gì không nghĩ để cho người ngoài biết, ta là đường đệ người, Diệc Phô là cháu ruột người! Hừ, Xem như người lợi hại, đừng quên cướp đoạt (Nguyệt thần binh pháp) còn phải dựa vào Vạn Lý Minh, chuyện bí mật ở Nam Lăng cũng phải dựa vào ta."

Ngoài miệng lại cung kính nói: "Vâng, thuộc hạ đã tạo nhiều phiền toái cho người, chỉ là trong lúc tấn công ma giáo, đã tổn thất rất nhiều cao thủ, làm nguyên khí Vạn Lý Minh đại thương, bắt quá người yên tâm, bây giờ trong Minh còn có gần ngàn cao thủ phân bố ở các nơi, trong thời khắc quan trọng sẽ ủng hộ người, ủng hộ Tur Đồ thế gia."

Tur Đồ Nghiệp bĩu môi, sắc mặt hòa hoãn một ít, nói: "Àn, người chỉ cần trung thành là đủ rồi, nhớ kỹ, sau này không được gây chuyện lung tung, phải biết nghe lời, ta thích nhất người biết nghe lời!" Trong lòng lại cười thầm nói: "Hắc hắc, tốt nhất là chết đi, chết càng nhiều càng tốt, hừ, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ thế lực nào ở Hoàng Thành mạnh hơn Tur Đồ gia. Xem ta làm sao từ từ tiêu diệt sạch thế lực của Vạn Lý Minh, xem ta như thế nào thấu tóm cả thiên hạ vào lòng bàn tay ta, hắc hắc. Tur Đồ Vạn Lý, ồ không, nên kêu Mã Vạn Lý, từ lúc người bắt đầu đổi họ bước chân vào giang hồ, gia phả Tur Đồ thế gia đã không còn vị trí cho người rồi... Hừ, người ý vào họ Tur Đồ, đã âm thầm vi phạm mệnh lệnh của ta, ta tuyệt đối không cho phép, hậu quả vi phạm mệnh lệnh ta, chỉ có chết. Ha ha, cho người tấn công ma giáo, đương nhiên là để tiêu hao lực lượng của người, nhưng lại có lợi cho ta tiến hành kế hoạch, có sao lại không làm!"

Lúc này, Tur Đồ Bằng gõ cửa tiến đến, Tur Đồ Nghiệp vội hỏi: "Tra rõ rồi sao?"

Tur Đồ Bằng vội vàng đem tin tức tìm được, nói ra toàn bộ.

"Àn, thì ra là tìm kiếm Vương Nhạc Nhạc, người ma giáo tìm hân, còn có thể hiểu, hộ vệ Kim phủ âm thầm tìm hiểu tin tức cũng có thể hiểu, nhưng cả người của Mộc phủ cũng đi tìm hiểu, lại rất kỳ lạ, còn có nhân gian hồ điệp không môn không phái nữa?" Tur Đồ Nghiệp giật giật vài cọng râu xám, hao tâm tổn trí nghĩ mãi mọi bề.

Tur Đồ Bằng trả lời: "Mộc phủ vốn là biểu thân(họ hàng) với Lạc gia ở Lạc thành, nghe nói Lạc San có quan hệ mật thiết với Vương Nhạc Nhạc, có thể là nâng sai Mộc phủ nhân tìm kiếm. Còn nữa, Vương Nhạc Nhạc từng cứu Mộc phủ nhân một lần, nghe nói hân còn vì Mộc phủ nhân nên đã giết chết Nga Tử Quý của Địa Ngục Môn. Bắt quá, Vương Nhạc Nhạc nhưng lại khiến chương môn Quý Ngục Môn là Lục Vô Nhật tìm tới, hân gặp phiền toái rồi. Còn nhân gian hồ điệp có thể là nghe lời đồn, nghe nói (Nguyệt thần binh pháp) xuất hiện ở trong thành, bọn họ đã la hét làm ồn ào một phen...."

Tur Đồ Nghiệp gật gật đầu, lại trừng mắt nhìn Mã Vạn Lý liếc, thầm nghĩ: "Xem con ta giải quyết mọi chuyện thế nào, người làm không xong chuyện, hân sẽ lập tức có kết luận, hừm, nói người ngu đến chết người vẫn không chịu nhận!"

Mã Vạn Lý tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong mắt đối phương, cúi đầu lầm bầm nói: "Đại nhân yên tâm, Nguyệt Thần binh pháp vẫn bị chúng ta giám sát chặt chẽ chờ thời cơ thích hợp, chúng ta có thể yên tâm cướp đoạt, hôm trước Đông Bắc Huyền Băng Vương đã đem nhân mã quay về giết Lạc Vũ Nhi, người tranh đoạt binh thư lại ít đi một."

Tur Đồ Nghiệp thấy Tur Đồ Bằng gật đầu xác nhận, mới nói: "Àn, làm tốt lắm, bây giờ người từ bỏ tất cả mọi chuyện đang làm, toàn lực chỉ huy thủ hạ, tranh đoạt (Nguyệt thần binh pháp), quyết đoạt cho bằng được, không còn gì nữa, người lui xuống đi!"

Tur Đồ Bằng tiến hân ra ngoài, liền quay trở lại, đóng chặt cửa mới nói: "Phụ thân yên tâm, vì nghiệp lớn của Tur Đồ gia, ta đã phái tinh anh Dã Thảo tổ

150 người, còn có vài cao thủ khác, bọn họ mai phục ngoài "Tâm Phật Tự", nghiêm mật giám thị động tĩnh bên trong, khi có tin tức liền phối hợp cao thủ Vạn Lý Minh, nhất định có thể đoạt được binh thư!"

Tư Đồ Nghiệp vuốt vuốt râu, nói: "Tên Vương Nhạc Nhạc nhiều lần chống đối Tư Đồ gia, người định đối phó với hắn như thế nào?"

"Mặc dù hắn là nữ tể của Tiên Vu thế gia, chúng ta không thể công khai phái người giết hắn, nhưng có thể tìm sát thủ, đến lúc đó, thần không biết quỷ không hay, cho hắn biến mất khỏi thế giới!"

"Sát thủ? Nghe nói mấy lần trước phái "Dã Thảo" đều thất bại, tinh anh chín tổ của Dã Thảo đều thảm bại quay về, nói với Dã Lang, để hắn phái vài chân chính cao thủ, nếu lại thất bại, hắn sẽ đẹp mặt đấy!" Tư Đồ Nghiệp có chút giận dữ quát.

"Bởi vì tổ trưởng chín tổ thường xuyên đi theo Vạn Lý Minh làm việc, dần dần đã nung nấu mao bệnh cuồng vọng tự đại, Dã Lang đã đích thân xử lý tổ trưởng chín tổ rồi."

Tư Đồ Nghiệp gật đầu mỉm cười, lộ ra vẻ mặt hài lòng, lại nói: "Như vậy là tốt rồi, Tư Đồ thế gia tuyệt không nuôi phế vật vô dụng, chuyện ở Nam Lăng sao rồi?"

"Điều bình thường, sau khi cướp được binh sách, bên Nam Lăng có thể phát động, con sẽ tự mình đến chỉ huy!"

"Ha ha, như vậy là tốt nhất, quá tốt rồi, ân, có Bằng nhân làm mấy chuyện này, ta an tâm rồi, xuống nghỉ ngơi, đừng để mệt người!"

Tư Đồ Bằng khom người lạy nói: "Vâng, phụ thân sớm đi nghỉ đi, Bằng nhân cáo lui!"

Tư Đồ Bằng mang theo tùy tùng, đi tới biệt viện của mình, bỗng nhiên một cỗ sát khí lạnh thấu xương đánh úp sau lưng, kinh hô một tiếng, ném một tùy tùng bên cạnh ra, ngăn trở một kích kinh thiên kia, còn hắn bay ngược lại mấy trượng, vận khởi hộ thể chân khí, rút đao ở thắt lưng ra, chia vào thích khách áo đen.

Sau khi thấy rõ thân ảnh thích khách, hắn không khỏi thở dài than khổ: "Ôi, lão thiên ơi, sao lại là nàng?"

Hắc y thích khách không để ý tới Tư Đồ Bằng bị thảm than khóc, lưỡi đao hẹp dài lóe ra hàn quang, xẹt qua như cầu vồng thật kinh hãi, đao khí lạnh như băng, mấy tùy tùng đều thuộc hạng nhất lưu, cả thời gian rút đao đều không có, trước mắt tối sầm, đã vĩnh viễn ngã xuống, thân ảnh nhoáng lên, mờ hồ tạo ra mấy đạo hư ảnh, khoảng cách mấy trượng đã phảng phất một mùi thơm nhẹ, nàng chọt bay đến, lưỡi đao hẹp dài khóa trụ Tư Đồ Bằng. Lạnh như băng, không mang theo chút cảm tình nói người đã hai lần đào thoát, lần này người nhất định phải chết!

Tư Đồ Bằng ôm đầu, làm vẻ đau khổ, khóc hu hu nói: "Huyết Ảnh, lần trước không cố ý chỉ đùa với nàng thôi, sao cứ nhiều lần muốn đưa ta vào chỗ chết vậy. Cứ coi như ta sợ nàng rồi, nàng tạm tha ta đi, ta Tư Đồ Bằng cầu xin nàng, cần bao nhiêu tiền, nàng cứ nói, tùy tiện ra giá!" Xem ra, hắn bị Huyết Ảnh ám sát dọa đến run sợ, Tư Đồ Bằng luôn luôn cường ngạnh không bao giờ chịu thua, cũng có lúc cầu xin người khác.

"Kẻ đắc tội ta chỉ có đường chết, yên tâm, Huyết Ảnh ta giết người chỉ giết ba lượt, ba lượt không thành, nhất định không giết nữa. Đây là quy định của ta, ta nghĩ, người cũng nên nghe qua." Huyết Ảnh vẫn lạnh như băng nói.

"Ôi, đúng vậy, đây là lần thứ ba rồi, bây giờ nàng cho rằng, còn có cơ hội giết chết ta sao? Ta tùy tiện hô vài tiếng, sẽ có vô số hộ vệ bao vây nàng, không bằng như vậy, buông đao, chúng ta bàn một vụ làm ăn, được chứ?" Tư Đồ Bằng sau khi nghe Huyết Ảnh nói chỉ giết ba lượt, nhất thời thoải mái rất nhiều, đã lộ ra nụ cười nhạt.

Huyết Ảnh một kích vừa rồi không đắc thủ, biết đã mất đi cơ hội cuối cùng giết hắn, nghe hắn nói như vậy, không chịu thua nói: "Với trình độ đám hộ vệ này, dù có mười một người cũng bại dưới tay ta, bất quá, bốn cô nương có hứng thú với vụ làm ăn này, nói đi!" Nàng có chút cải biến một chút tư thế cầm đao, mặc dù vẫn chia vào Tư Đồ Bằng, nhưng sát khí giảm mạnh.

Tư Đồ Bằng thăm tán thường gật đầu, khẽ cười nói: "Huyết Ảnh cô nương thuật ám sát thiên hạ vô song, tại hạ sớm đã nghe thấy, thân thủ như cô nương trong "Luân Hồi", , có lẽ không nhiều lắm..."

Huyết Ảnh không kiên nhẫn cắt ngang lời hắn, quát: "Không cần quanh co vòng vèo, nhiệm vụ gì, bao nhiêu tiền, nói thẳng đi!"

Tư Đồ Bằng cười khan hai tiếng, nói: "Khụ khụ, Huyết Ảnh cô nương quả nhiên người sáng khoái, Vương Nhạc Nhạc nàng nghe qua chưa, 20 vạn lượng, lấy đầu của hắn."

"Hắn? Đã nghe qua. Ân, quả thật đáng với giá tiền này, nhận, đưa trước 10 vạn lượng ngân phiếu!" Nàng thu hồi lưỡi đao, vờn tay trái ra.

Tư Đồ Bằng ha hả cười, từ trong ngực móc ra mở ra mười vạn ngân phiếu, ném cho Huyết Ảnh, chân khí mỏng nhẹ nâng ngân phiếu bay đi, lác lác rơi xuống trong lòng bàn tay nàng, thời điểm Huyết Ảnh nhận được ngân phiếu, bỗng dung thấy nội tâm bất an, ngân phiếu tựa hồ đã trở nên dị thường nặng. Nàng nhíu mày trầm nghĩ: "Sao lại thế này, như thế nào như vậy không thoải mái, chẳng lẽ không nên nhận vụ giao dịch này!" Loại ý nghĩ này chỉ chọt lóe lên trong lòng nàng, nói với Tư Đồ Bằng: "Theo quy định cũ, ba lượt ám sát, không thành công, hồi lại ngân phiếu, cáo từ!"

Nói xong không đợi Tư Đồ Bằng nói chuyện, huyền ảnh màu đen bay vào bầu trời đêm đen kịt, chỉ để lại tiếng gió vù vù, mọi thứ lại trở về yên tĩnh, chỉ là trong tiểu viện lại có nhiều thêm mấy thi thể, thi thể vẫn còn độ ấm.

Tư Đồ Bằng nhìn thi thể trên mặt đất đích, khóc miệng lộ ra nụ cười quỷ dị: "Hắc hắc, 20 vạn lượng, nếu thành công, cũng đáng rồi. Mỗi lần gặp hắn, ta

đều thấy khủng hoảng, từ khi hắn xuất hiện trên giang hồ, Tư Đồ thế gia làm việc gì đều không thuận lợi. Hừ, thật muốn sớm ngày nhìn thấy ngươi, không muốn nhìn thấy đầu của ngươi!"

Chẳng biết qua bao lâu, Nhạc Nhạc mới tỉnh lại sau cơn mê man, qua một lúc, mới tỉnh hẳn, trong miệng khát vô cùng, thuận miệng hô: "Tiểu Chi, mau đem nước đến!"

Không ai lên tiếng, hắn cố sức mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở một địa phương lạ lẫm, nảy sinh cảnh giác, muốn nâng người dậy. Không ngờ toàn thân chẳng có chút khí lực, chỉ một động tác nhỏ này, đã khiến trán hắn chảy đầy mồ hôi. Chân khí trong cơ thể trống rỗng, một tia cũng không thể điều động. Nhạc Nhạc cười khổ, đành phải nằm xuống.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị người ta đẩy ra, ánh sáng dữ dội chiếu thẳng vào trong cửa, chiếu vào nội thất u tối, Nhạc Nhạc hé mắt, nhìn chăm chú ngoài cửa, bởi vì ánh sáng quá mạnh, Nhạc Nhạc chỉ có thể có thể thấy rõ thân hình người đang tới, thon dài uyển chuyển, toàn thân mặc quần áo trắng như tuyết, nhẹ bước, mang theo làn gió thơm nhàn nhạt, đi đến trước giường Nhạc Nhạc, lạnh như băng nói: "Ngươi tỉnh dậy mau, cùng chủ chúng ta muốn gặp ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sinh ý(Kinh doanh)(4)

* "Công chúa? Đầu có quen, ta cũng không phải là phò mã gia! Đây, đây là nơi nào vậy?" Nhạc Nhạc biết rõ đây là địch không phải bạn, chỉ đành giả vờ hồ đồ, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt, buồn bực chính là nàng mang khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo.

Nàng bị giọng điệu uể oải của Nhạc Nhạc làm cho sinh giận không nhẹ, tức giận nói: "Ngươi nhớ cho kỹ nơi ngươi đang ở là địa phương của chúng ta, thế đã rõ chưa, cũng chẳng cần nói rõ với ngươi, mau đứng lên!"

"Không đứng lên được, không có khí lực, các ngươi đã làm gì trên thân ta vậy?" Nhạc Nhạc cử động rồi lại bất động, chỉ nháy nháy mắt, nhìn nữ tử che mặt cười hi hi.

Chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng, túm lấy áo Nhạc Nhạc, quăng hắn xuống nền nhà lạnh như băng: "Mặc kệ có thể hay không đứng lên, ta bây giờ cần ngươi đứng lên, ngươi phải theo ta đi!"

Nhạc Nhạc toàn thân không có chút khí lực, cứ như đồng bùn nằm lăn trên mặt đất, cười khổ nói: "Cô nương xinh đẹp như vậy, ra tay lại quá tàn nhẫn, nếu ta có khí lực, nàng có thể khi dễ ta dễ vậy sao?"

Nàng bồng rủng mình, trong nháy mắt lại khôi phục như cũ, lúc này từ ngoài cửa lại có thêm một nữ tử che mặt thân hình hấp dẫn bước vào, nhìn Nhạc Nhạc nằm trên mặt đất, ngồi xổm bên cạnh hắn cười nói: "Thì ra công tử nằm trên sàn nhà, hi hi, có muốn thiếp ngủ cùng chàng không?"

Nhạc Nhạc nuốt ừng ực chút nước miếng, đem ánh mắt chuyển lên cặp vú căng đầy của nàng. Công lực hắn bị chế trụ, hơn nữa đã vài ngày không chơi nữ nhân, thiếu chút nữa chống không nổi mị công mê người của nàng, hắn cười khổ nói: "Có tỷ tỷ nằm cùng, sàn nhà có cứng ta cũng thích, ha ha, bắt quá, ta không thích sàn nhà nơi này, còn có ả nữ nhân biến thái lạnh như băng kia nữa!"

"Có thiếp cùng chàng, có thể thay đổi nơi đây hay không?" Nữ tử hấp dẫn quyến rũ nỉ non bên cạnh Nhạc Nhạc, ngón tay dài mỏng như búp măng, khẽ vuốt đôi môi khô khốc vì thiếu nước của chàng.

Nữ tử lạnh như băng vào đầu tiên, nhin không được quát: "Xuân Nguyệt, không được phát lãng ở đây, cùng chủ muốn triệu kiến hắn ngay, chậm trễ chuyện của cung chủ, ngươi không đảm đương nổi đâu!"

Xuân Nguyệt cười khúc khích: "Đông Nguyệt tỷ tức giận rồi sao, việc này thật là hiếm thấy, có phải đang ghen không? Hi hi hi!"

Đông Nguyệt lại rùng mình, tức giận mắng: "Tiểu hồ ly tinh, không nên nghĩ mọi người đều giống như ngươi, ta ăn dấm chua từ hồi nào?"

Nhạc Nhạc càng buồn khổ hơn, đây là gì chứ, Xuân Nguyệt? Đông Nguyệt?..... Tiểu Nguyệt? Chẳng lẽ là người của Minh Nguyệt Cung? Hắn trước kia ở trong giang hồ từng xem qua quyển tình sắc tiểu thuyết "Nữ nhân môn Minh Nguyệt Cung" do Đãng Đồ Tử soạn viết, đại khái nhắc tới tình hình ở Minh Nguyệt Cung, hơn nữa sư phụ hắn Hoa Thiết Thương đã trịnh trọng cảnh cáo: "Sau này khi hành tẩu giang hồ, "Loạn Hoa Trảm" cùng "Hoa Gian Vũ Bộ" không thể để cho người Minh Nguyệt Cung nhìn thấy, không nên hỏi vì sao, hỏi ta cũng không nói! Tóm lại, cùng chủ Minh Nguyệt Cung -- Cung Minh Nguyệt có thù với ta, ôi, mỗi thâm cừu đại hận!"

Nhạc Nhạc nhớ lại khi hần đến kỷ lâu, hàng loạt nữ nhân dùng công pháp thái âm bổ dương, chẳng lẽ là người Minh Nguyệt Cung? Bọn hần đem ta đến là vì chuyện gì? Không biết bọn Vô Song thế nào rồi?

Hần ở một bên đoán lung tung, Xuân Nguyệt rót chén nước, nũng nịu bên cạnh Nhạc Nhạc: "Công tử trọng thương tỉnh lại, chắc chắn khát nước, để ta đến hầu hạ người nha, không giống người nào đó, chỉ biết dụng hình bức cung, một chút tình ý cũng không thông."

Nhạc Nhạc mặc kệ bọn hần chỉ là trêu đùa chọc ghẹo, đem ly nước uống một hơi cạn sạch, thoải mái thở dài một tiếng, lại ngã xuống trên mặt đất, đã hồi phục một chút khí lực, thở dài: "Oa, nếu có thêm chút rượu và thức ăn, sẽ tốt hơn rất nhiều, Xuân Nguyệt tỷ...." Nhạc Nhạc giống như tiểu hài tử, làm nũng vuốt ve cánh tay trắng mềm của Xuân Nguyệt. Tâm hồn thiếu nữ của Xuân Nguyệt bỗng dưng run lên, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhạc Nhạc, đôi mắt như say mê đắm đuối không tỉnh.

Nhạc Nhạc mặc dù võ công bị chế, nhưng một thân mị công sớm đại thành, đặc biệt dùng mị công thu hút người khác phái, lực hấp dẫn càng nhiều. Xuân Nguyệt đương nhiên đánh không lại Nhạc Nhạc, đã bị hần mê hoặc đắm say.

Đông Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cắt ngang tâm trạng khó hiểu của hai người, phẫn nộ quát: "Đừng có coi nơi này như kỹ viện, bắt người đến không phải để hầu hạ người, không giống tiện nhân nào đó trời sinh dâm đảng." Nàng liền phản kích Xuân Nguyệt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Xuân Nguyệt thái độ khác thường, không cãi lại, nội tâm thất kinh nói: "Vừa rồi sao lại như vậy, mị công cư nhiên mất linh, ngược lại cứ như bị hần chế trụ, chỉ có ngày xưa thiên hạ đệ nhất dâm tặc sử dụng Ngự Nữ Tâm Kinh mới có thể khắc chế mị thuật của ta, chẳng lẽ Vương Nhạc Nhạc thật sự là đệ tử cừu gia của cung chủ?"

Nhạc Nhạc dưới sự cầm tức của Đông Nguyệt, dưới sự hầu hạ nhu tình của Xuân Nguyệt, nhai nuốt ngấu nghiến ăn xong bữa cơm đầu tiên sau khi bị bắt, sau đó thoải mái thưởng thức cực phẩm phượng vĩ trà, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với hai nữ nhân. Đông Nguyệt nhìn không được nói: "Xuân Nguyệt, lúc này có thể dẫn hần đi gặp cung chủ được rồi chứ, thực chịu không được cặp mắt háo sắc dâm đảng kia, lọt vào tay ta, nhất định phải móc mắt hần ra!" Nhạc Nhạc nghe lời nói lạnh như băng của nàng, thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra, vội thu hồi ánh mắt, nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh trang trí phía trước.

Không ngờ Đông Nguyệt còn nói thêm: "Quả nhiên háo sắc, không dám nhìn chúng ta, lại xem Xuân Cung Đồ trên tường đích, hừ, cung chủ nói rất đúng, xú nam nhân không có ai tốt cả!"

Nhạc Nhạc mở to hai mắt, không thể nào, tranh trang trí trên tường, tất cả đều là xuân cung đồ, đủ các tư thế ân ái. Nhạc Nhạc thầm mắng: "Ôi, lần này nhìn nữ nhân biến thái nàng, bây giờ còn chưa có cách khôi phục võ công của ta, chờ ta khôi phục võ công, xem ta như thế nào thu thập nàng, tốt nhất... Hắc hắc!"

Sau khi ăn xong, Nhạc Nhạc dùng bộ pháp chậm chạp bước đi, trái lại đi theo Đông Nguyệt cùng Xuân Nguyệt đi vào một biệt viện. Hần võ công mặc dù bị chế, nhân lực không hề giảm xuống, biết hai nữ nhân này võ công phi phàm, đều là nhất lưu cao thủ, mặc dù chưa hiểu dụng ý người Minh Nguyệt Cung bắt mình, nhưng đành trơ mắt vô lực phản kháng, chỉ có thể chấp nhận.

Ba người đi tới nội viện, trên đường gặp hơn mười một thị nữ bạch y che mặt; thấy Đông Nguyệt, Xuân Nguyệt đi tới, có chút thất lễ, trong đó có một người nói: "Thuộc hạ tham kiến Đông Nguyệt chấp sự, Xuân Nguyệt chấp sự, cung chủ ở nội đường triệu kiến!"

Đông Nguyệt khẽ gật đầu, cùng Xuân Nguyệt lập tức giải Nhạc Nhạc đi vào, từ nội thất đi ra một nữ tử, chạm mặt, nữ nhân này mặc dù đã che mặt, nhưng khí chất rất khác biệt với chư nữ, đáng vẻ phong lưu, vừa hấp dẫn lại có phần phân thanh lãnh, Nhạc Nhạc nhìn thấy nàng, bước đi hơi chậm lại, nhủ thầm nghĩ: "Người này có thân hình rất quen, giống như ở đâu gặp qua? Nữ tử gặp qua ta đều nhớ rõ, nàng vốn là... Đáng tiếc đáng tiếc, nghĩ không ra rồi!"

Nhạc Nhạc đang cố suy nghĩ, ánh mắt nàng kia dừng trên người hần một chút, mới nói: "Mẹ ta muốn một mình gặp hần, chúng ta lui xuống trước đi!" Đông Nguyệt Xuân Nguyệt cung kính đích khom người, trả lời: "Vâng, tiểu thư!"

Xuân Nguyệt thừa dịp xoay người, lặng lẽ nói với Nhạc Nhạc đang ngẩn người: "Ngàn vạn lần chớ chọc giận cung chủ tức, thông minh chút đi!" Nói xong lại liếc mắt đưa tình với hần, lắc lắc tấm thân mảnh mai, đi theo phía sau tiểu thư.

Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ: "Lập tức có thể nhìn thấy cung chủ Minh Nguyệt Cung trong truyền thuyết? Không nhớ nổi, không biết sao dâm tặc sư phụ lại đắc tội với Minh Nguyệt Cung, chẳng lẽ là...?" Nhạc Nhạc sợ đến đầu toát đầy mồ hôi lạnh: "Chẳng lẽ cường bạo qua cung chủ Minh Nguyệt Cung? Bằng không lão quý tại sao vừa nghe đến Minh Nguyệt Cung đã sợ hãi chạy trốn thật xa, ôi, hết rồi, bây giờ ta võ công bị chế trụ, xem ra tránh không khỏi vận rủi..."

Nhạc Nhạc thông thả tiến vào nội thất, ở bên ngoài nội thất đoán đo không quyết, do dự không quyết, bỗng từ bên trong truyền ra thanh âm lạnh như băng: "Sao? Không dám tiến vào sao?" Nhạc Nhạc thầm hô: "Không ổn, không đi vào, sẽ lộ là mình đang chột dạ." Đã đến bước này, sợ hãi đã vô dụng, hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu, bước thẳng vào phòng.

Trong phòng có mùi hoa quế rất thơm, ở tấm rèm đối diện bày một chiếc nhuyễn y xa hoa rộng rãi, trên ghế có một nữ tử che mặt, nằm ngang trên giường, mái tóc đen dài như thác nước buông xuống nhuyễn ghế, nhẹ nhàng mềm mại, tuyết trắng mảnh mai, bàn chân ngọc trắng như tuyết tỏa lò bên ngoài, thân hình uể oải quyến rũ, nhìn không ra độ tuổi lớn nhỏ, chỉ thấy bóng đen trầm tĩnh, nếu quá chăm chú nhìn, sẽ bị hút vào trong mắt.

Nữ nhân kia thấy Nhạc Nhạc chăm chú nhìn bộ vị trọng yếu của nàng, tức giận hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ vài độ, Nhạc Nhạc trầm kinh ngạc: "Vô công thật lợi hại, nhìn không ra vô công nàng cao thâm thế nào, giờ chân khí hoàn toàn bị phong bế, sinh mệnh yếu đuối chẳng khác con kiến, Xuân Nguyệt nói rất đúng, nàng xung thật tuyệt! Ôi, cùng Song nhân, Kì nhân một chỗ đã quen rồi, thói quen cứ chăm chú nhìn vào mấy chỗ kia.... Khụ khụ!" Thấy nàng tức giận, vội vàng nở nụ cười nói: "Văn bói Vương Nhạc Nhạc, tham kiến cung chủ, chẳng biết cung chủ mạnh mẽ bắt ta đến tận đây, có gì chỉ giáo?"

"Hừm, mạnh mẽ bắt? Đối phó người cần phải dùng sức mạnh sao, tùy tiện tìm một tiểu nha đầu đã có thể đùa giỡn với người rồi, đối phó Sắc Quý, Minh Nguyệt Cung chúng ta dùng nhiều phương pháp nhất, ngược lại chỉ cần trả lời vấn đề của ta, nói không chừng sẽ thả người trở về. Nếu không thành thật, nha đầu Đông Nguyệt kia có rất nhiều trò, chúng quy có thể khiến nam nhân phải thành thật!" Nàng cầm lấy chiếc gối, thân thể thoáng dao động chút ít, lười biếng nhìn Nhạc Nhạc, ánh mắt kia giống như đang nhìn con chuột nhắt ở trong lồng.

Nhạc Nhạc biết "Tiểu nha đầu" mà nàng ta vừa nói chính là Tiểu Nguyệt. Mặc dù hần sớm đã nghi ngờ Tiểu Nguyệt có vấn đề, nhưng chưa từng nghĩ đến, sẽ ở thời khắc mấu chốt mình bị thương hôn mê, bị nàng động tay động chân, nghe Xuân Nguyệt nói, người Minh Nguyệt Cung chỉ bắt mình Nhạc Nhạc, các nữ nhân khác vẫn mạnh khỏe. Mặc dù chứng thật Tiểu Nguyệt phản bội mình, Nhạc Nhạc vẫn không có cách nào hận nàng, thầm nói: "Ta sớm biết nàng có vấn đề, Tiểu Nguyệt có lẽ có nỗi khổ riêng, bị nữ nhân lừa gạt, là ca ca cam tâm tình nguyện, không muốn bị gạt, ai cũng không thể gạt ta, nói đi, có vấn đề gì cứ hỏi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Minh Nguyệt)(1)

Cung Minh Nguyệt nghe Nhạc Nhạc nói như vậy, từ trong đôi mắt đẹp bỗng hiện ra tia sáng kỳ dị, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nói: "Nghe người nói vậy, không uống công Tiểu Nguyệt vì người khổ tâm cầu tình, bắt quả, dù cầu xin như thế nào thì nàng ta cũng chỉ là đệ tử bình thường trong Minh Nguyệt cung, chỉ cần người không trả lời vấn đề của, người chắc chắn phải chết!"

Nhạc Nhạc khẽ nhui mày, khinh thường nói: "Có vấn đề gì người cứ nói, dong dài cả nửa ngày, người một câu cũng không có hỏi, ta biết sao mà trả lời!" Nhạc Nhạc biết mình bị bắt đã ba ngày rồi, chúng nữ Mộ Dung Kì khẳng định rất sốt ruột, hơn nữa vì Tiểu Nguyệt mà phiền lòng, trong giọng nói tự nhiên có chút nặng nề.

Cung Minh Nguyệt bị Nhạc Nhạc chửi mắng hơi giật mình, hồi lâu mới nói: "Hảo, vấn đề bắt đầu. Người cùng Hoa Thiết Thương có quan hệ gì?"

Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Rốt cuộc đã đến vấn đề chính rồi, làm sao trả lời đây, ôi. Dù sao cũng là cừu hận một đời, bọn chúng đã mất nhiều công phu bắt được ta, khẳng định đã nắm giữ được chứng cứ nào đó, cứ nói thật là hơn." Ngắc đầu, cao giọng nói: "Hắn là sư phụ ta!"

Cung Minh Nguyệt mặc dù sớm biết đáp án, thân thể vẫn khẽ run lên một chút, hồi lâu mới nói: "Hảo, người thừa nhận là tốt rồi, Hoa... tên hỗn đản đó vốn là một đại dâm tặc, người là đồ đệ hắn, chắc cũng là một hái hoa tặc rồi?"

Nhạc Nhạc nghe xong liền rung mình, trầm nghĩ: "Cung Minh Nguyệt quả nhiên có cừu oán với sư phụ, điều này thật trùng khớp, nếu có thể biên ra, khẳng định là thâm cừu đại hận, người vừa này là con gái của nàng chẳng lẽ lão quỷ thực sự đã làm với nàng.... chuyện kia rồi?" Giờ có muốn giải thích cũng khó, loại tội danh xúc phạm này Nhạc Nhạc cũng muốn mang trên lưng, liền trả lời: "Lời ấy sai rồi, thánh nhân nói: Không có tội không thể nhận! Cho nên, ta không thừa nhận mình là dâm tặc, cung chủ, xin nàng minh tra cho rõ, xử lý công bằng, tại hạ Nhạc Nhạc cả đời quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ cưỡng bạo qua con gái đàng hoàng, cho nên ta khẳng định không phải dâm tặc!" Trong lòng lại âm thầm trầm nghĩ: "Ngoại trừ ở ngoài đường, ta thật sự không cưỡng bạo qua nữ nhân, cho dù có, cũng không thể là hái hoa tặc ôi, với khả năng của ta, thiếu gì mỹ nữ vây quanh, sao phải đi hái hoa? Trừ phi ta ăn không đủ no!"

"Hừ, ta mặc kệ người là có phải hái hoa tặc hay không, chỉ cần người là đệ tử tên hỗn đản kia, ta sẽ không bỏ qua cho người." Nàng mềm mại đứng lên giường, chậm rãi bức hướng Nhạc Nhạc: "Ha ha ha, sợ rồi sao, mấy con dao trong tay ta, vốn là hình cụ của Đông Nguyệt Cung, đây là ta cô tình mượn của nha đầu Đông Nguyệt, đối với nam nhân đặc biệt hiệu quả, một đao đi xuống "răng rắc", người sẽ vô pháp đi tìm nữ nhân, nghe nói người có mấy nữ nhân xinh đẹp, có lẽ bọn hắn nửa đời sau phải sống cô độc rồi, bắt quả nói không chừng, à có lẽ qua hai ngày bọn hắn sẽ đi tìm nam nhân khác, ha ha ha!"

Nhạc Nhạc thấy mình lọt vào tay mỹ phụ điên cuồng, âm thầm kêu khổ, trong lúc tuyệt vọng bỗng từ đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu quen thuộc của nữ nhân: "Nhạc lang không cần lo lắng, thiếp tới cứu chàng đây!"

Lần trước Nhược Tuyết đã để lại địa chỉ cho Yên Vô Song, liền tiến nhập vào cứ điểm tạm thời của ma giáo, kể lại tình hình cho Nhược Tuyết.

"Cái gì? Nhạc lang bị người ta bắt rồi? Chẳng quen Tiểu Nguyệt ở kỹ viện? Ôi, có lẽ là người của Minh Nguyệt Cung, kỹ viện cả nước hơn phân nửa do

bọn chúng khổng chế. Ma giáo biết chút manh mối của Minh Nguyệt Cung, bắt quá Minh Nguyệt Cung bắt Nhạc Nhạc lang làm gì? Mặc kệ, phải tra rõ trước, muộn cứ ở đây, ta đi tìm vài vị trưởng lão thương lượng một chút." Nhược Tuyết nói xong, liền chạy ra bên ngoài.

Yến Vô Song giữ chặt lấy nàng, thần sắc kỳ quái cười nói: "Tỷ ra ngoài làm gì?"

Nhược Tuyết rung mình, nhìn lại thân thể mình, thì ra khi Vô Song đến, nàng còn đang ngủ. Sau khi nghe được tin tức Nhạc Nhạc bị bắt, chân trần từ trên giường nhảy xuống, áo ngủ đã cũng chưa cài chỉnh tề, nhũ cầu trắng nõn lộ ra một nửa, mái tóc dài đen nhánh như cây tùng buông thõng xuống tận thắt lưng, nếu là Nhạc Nhạc ở đây, nhất định nhìn không được khinh bạc một phen. Nhược Tuyết xấu hổ cười một tiếng, tạm hoãn tâm tình khẩn trương.

Trong lúc Nhạc Nhạc hôn mê ba ngày, cả Hoàng thành vô cùng náo loạn âm ỉ, ma giáo, Kim phủ, Mộc phủ, Kiếm Tông, phái ra hơn một ngàn nhân thủ nội danh tìm kiếm tin tức. Lại thêm đám nhân gian hồ không rõ tình huống, nghĩ thừa dịp rối loạn tại một vài nơi nhỏ yếu trong Hoàng thành, không kiêng nê tìm kiếm khắp nơi, thỉnh thoảng lại truyền ra tin thiên kim nhà ai bị hái hoa tặc thăm, nhà ai phú thương bị người ta trộm sạch không còn lại gì, lại nhà ai.... Tẩu chương trách cứ không dứt bay tới triều điện, khiến cho nhiếp chính Vương Tư Đồ Nghiệp giận dữ, mà nội dung trách cứ phần nhiều nói thành vệ thất trách như thế nào, nói thành vệ thất trách, không phải ám chỉ con trai hấn Tư Đồ Bằng thất trách sao? Vừa định phái người ám sát mấy vị đại thần không nghe lời này, cẩn thận nhìn lên, lại đành bắt đắc dĩ chán nản ngồi xuống, mấy cái vị đại thần này không có quan hệ mật thiết gì với Kiếm Tông tông chủ, lại chính là người hầu của con trai cả hấn, Tư Đồ Vi. Có hỏa không thể không phát à, vì vậy sau khi hồi phủ, tìm gặp Mã Vạn Lý, trút hết mọi bức tức bằng cách giáo huấn Mã Vạn Lý, làm cho quan hệ giữa Vạn Lý Minh và Tư Đồ thế gia ngày càng tồi tệ.

Ba ngày đã qua, đang lúc mấy nữ nhân của Nhạc Nhạc cấp bách đến nỗi điên, đệ tử ma giáo cuối cùng nghe được tin tức hữu dụng. Nhược Tuyết không kịp thông tri cho bọn người Yến Vô Song, chính mình mang theo Lệ trưởng lão cùng Phó trưởng lão ma giáo, vội vã chạy đến địa điểm đáng nghi.

Tối sớm, không bằng tới đúng lúc. Đang lúc võ công bị phong bế, trong lúc Nhạc Nhạc lâm vào trạng thái tuyệt vọng ngửa mặt nhìn trời cầu xin, Nhược Tuyết từ trên trời giáng xuống, hô to: "Nhạc lang không cần lo lắng, thiếp tới cứu chàng đây!"

"Lúc ấy ta vừa nghe được thanh âm của Nhược Tuyết, nhìn không được xoay 45 độ ngưỡng đầu nhìn lên bầu trời, lệ rơi đầy mặt... Thanh âm này tựa như thiên sứ, giống như thanh âm thiên sứ, từ thiên đường hạ xuống trần thế, truyền vào hai tai ta (Thực tế là từ nóc nhà trên truyền đến), oa, thanh âm kia...." Nhiều năm sau khi Nhạc Nhạc ẩn cư, thường dùng mấy ngàn câu thơ trữ tình, tán dương chuyện tích Nhược Tuyết mỹ nữ cứu anh hùng, mấy ngàn một mỹ nữ lão bà của hấn, vừa nghe đoạn này, vội bay lên hỗn loạn trốn khắp tứ phía, ngay cả Hạc Nhân cô nương nhu thuận nhất, văn tình (dịu dàng, hiền hòa), đáng yêu, thiện lương, ôn nhu, nghe cũng thấy phiền, cũng sẽ nổi giận với hấn.

Cung Minh Nguyệt gặp ba kẻ phá nóc nhà bay xuống, thăm giạt mình, thăm nói: "Mấy kẻ này võ công tuyệt cao, đi trên trần nhà ta, mà ta cũng không biết, bọn họ sao lại tìm tới nơi này, nơi này là bí đàn của Minh Nguyệt Cung tại Hoàng thành."

Nhược Tuyết xuất hiện gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, nàng kéo Nhạc Nhạc bay ra bên ngoài, hai vị trưởng lão pử lại cản phía sau. Sau khi Cung Minh Nguyệt thấy rõ diện mạo hai trưởng lão, thân thể mềm mại rung mình, không nên được nói lắp bắp: "Sao lại là các ngươi, Lệ trưởng lão, Phó trưởng lão, mấy năm nay các lão sống tốt không?"

Hai vị trưởng lão cũng rung mình, đồng thời nghi hoặc nói: "Ngươi, ngươi là... Minh Nguyệt? Ngươi mất tích nhiều năm, sao lại vào Minh Nguyệt Cung?"

Cung Minh Nguyệt tản ra hộ thể chân khí, phát tay hất chiếc khăn che mặt xuống vành mắt ửng đỏ, nước mắt ướt át, lộ ra hai má tuyết mỹ tái nhợt, vẻ mặt đầy tâm sự, thờ sâu nói: "Ta vì sao tiến cung.... Ôi, thật sự là một câu khó nói hết, ôi, nữ hài vừa cùng các ngươi tới đây là ai?"

Hai lão nhân vừa nghe lại vừa bối rối, vội hỏi: "Minh Nguyệt, đó là nữ nhi của Đại sư huynh ngươi Chung Vô Nhai, mau, mau kêu thuộc hạ ngươi dừng tay, không nên làm tổn thương người nhà mình."

Cung Minh Nguyệt gật đầu, thuận miệng lầm bầm: "Sớm nên nghĩ đến là nữ nhi của huynh ấy, đáng tiếc không phải cùng ta cộng sinh... Đều do tên dám tặc đáng chết kia!" Phát giác chính mình nói lỡ, vội vàng nói đỡ: "Ôi, thì ra Nhược Tuyết là con gái của Đại sư huynh, ăn, ta lập tức ra lệnh thuộc hạ dừng tay." Nói rồi, sử dụng thần pháp tuyệt diệu, bay vào trong nội viện, nhìn thấy hắc y Nhược Tuyết che chở Vương Nhạc Nhạc, định lại mười ba kiếm nữ của Minh Nguyệt Cung.

Chung Nhược Tuyết bị mười ba kiếm nữ vây trong kiếm trận, mặc dù trong nhất thời không bại, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, muốn phá vòng vây, lại lo lắng tình huống của bọn Phó trưởng lão. Bỗng thấy Cung Minh Nguyệt bay nhanh đến, nghĩ rằng hai trưởng lão đã bị nàng chế trụ, trong lòng hoảng sợ, xoay người muốn sử xuất sát chiêu—Tuyệt Vũ Phân Phi.

Không ngờ Cung Minh Nguyệt cao giọng quát: "Dừng tay! Các ngươi lui xuống trước đi!" Mười ba kiếm nữ mặc dù không rõ tình huống, nhưng cung chủ có lệnh, vì vậy rút kiếm lại lui về phía sau, đứng ở bên cạnh Cung Minh Nguyệt.

Lúc này hai vị trưởng lão đã bay xuống bên cạnh Nhược Tuyết, hộ vệ ở giữa Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nhưng lại không có chút cảm kích, hai mắt vẫn nhìn không chớp mắt thân thể hấp dẫn, nõn nà của Cung Minh Nguyệt, trong miệng thầm tắc khen đẹp, không dứt bên tai. Nhược Tuyết không thích như vậy, hung hăng nhéo lên lưng hấn một cái, Nhạc Nhạc bị đau, chỉ phải thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng bên tai Nhược Tuyết nói: "Lần trước nàng chọc giận ta, ta còn chưa trừng phạt nàng đủ, hôm nay mới vừa gặp mặt, đã ăn dấm chua, hừm hừm, xem ta trở về thu thập nàng thế nào!"

Nhược Tuyết không khỏi ngây đại, mới cách xa Nhạc Nhạc ngắn ngủn mấy ngày, từ bao giờ chàng lại trở nên gan lớn như thế. Trong trường hợp tánh mạng của khó bảo toàn, cũng có thể tán tỉnh khiêu khích, mặc dù giạt mình, nhưng trong lòng lại mừng khắp khơi. Nhạc Nhạc có thể như vậy nói, chứng tỏ chàng đã tha thứ hành động ngu dại của nàng lần trước, nàng yên lòng, đôi mắt trong nhìn Nhạc Nhạc, khóe miệng cũng che đầy không được sự vui sướng.

Cung Minh Nguyệt có chút tức giận, trước mặt bao người, Vương Nhạc Nhạc chẳng những dùng ánh mắt tục tĩu nhìn nàng, lại còn cùng Nhược Tuyết

liếc mắt đưa tình, xem nàng không ra gì, cao giọng nói: "Phó trưởng lão, Lệ trưởng lão, các người có thể mang theo Chung Nhục Tuyết rời đi, nhưng Vương Nhạc Nhạc phải lưu lại."

Phó trưởng lão chẳng biết Cung Minh Nguyệt vì sao đột nhiên trở nên không màng đến tình cảm ngày xưa, không chịu buông tha Vương Nhạc Nhạc, ho khan hai tiếng mới nói: "Này, Minh... Cung chủ, theo lão phu biết, Vương Nhạc Nhạc mặc dù bất cần đời, nhưng lại không phải hạng người đại gian đại tà, thêm nữa tiểu thư cùng hắn quan hệ rất thâm sâu, không bằng nể mặt lão phu một chút, thả hắn một lần, ngày sau bọn tại hạ nhất định dâng môn bài tạ." Nói xong nhìn Lệ trưởng lão nháy mắt ra hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Minh Nguyệt)(2)

* Lệ trưởng lão hội ý, nói với Nhục Tuyết: "Tiểu thư, nàng đúng là sư cô của người, mất tích nhiều năm, không nghĩ lại được gặp ở chỗ này, mau mau đến bái kiến!"

Nhục Tuyết sững sốt, có chút kinh hi xông tới trước mặt Cung Minh Nguyệt kêu lên: "Người đúng là Cung sư cô? Cha ta cha thường xuyên nhắc tới người, nói người thích nhất trung thu, thích quế hoa trung thu, cha ta còn lưu lại bức họa về người, bất quá..." Tiếp theo thần sắc buồn bã: "Bất quá, thánh giáo bị người khác đánh, cha mẹ bất hạnh gặp nạn, bức họa đã bị mất."

Nhạc Nhạc biết nàng lại nghĩ tới việc Ma Môn bị hủy việc, vội vàng đỡ lấy vai nàng, ôm nàng vào lòng, an ủi nàng.

Sau khi nghe Chung Vô Nhai còn lưu lại bức họa của nàng, sắc mặt có chút vui, bỗng nhiên lại trở nên dữ tợn, dùng ánh mắt ác độc bắn về phía Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc bị nàng nhìn chăm chăm mà phát lạnh, trong lòng không dứt cầu nguyện: "Ông trời phù hộ, cừu nhân của người là lão quỷ Hoa Thiết Thương không phải ta, muốn báo thù thì tìm hắn, đừng có nhìn ta chăm chăm, mặc dù bốn nhân lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu sáng khoái, đường đường chính chính, chính khí hạo nhiên(thích sự công bằng)... Khụ khụ!"

Cung Minh Nguyệt từ trong miệng Chung Nhục Tuyết, chứng thật được tin Chung Vô Nhai đã chết, ánh mắt bắn về phía Nhạc Nhạc có chút tàn sát, than khóc một tiếng, khóe mắt chảy ra vài giọt lệ, lúc này từ ngoài sân có năm nữ tử mặc áo màu tối bay vào, thấy nàng rơi lệ, vội vàng ân cần hỏi: "Mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Cung Minh Nguyệt kéo con gái lại bên mình, cười lớn nói: "Như Mộng, mẹ không sao, chỉ là nghe được tin bạn cũ chết mà thôi, có chút thương tâm."

Nhạc Nhạc nghe được hai chữ "Như Mộng", trong đầu chợt nhớ tới một chuyện, rốt cục nhớ tới người này là ai, nàng đúng là "Như Mộng" nổi danh trong Lạc thành, không ngờ nàng lại là Thiếu chủ Minh Nguyệt Cung.

Như Mộng chỉ vào Nhục Tuyết hỏi: "Mẹ, nàng là ai?" Nàng từng nhìn thấy Nhục Tuyết tại Túy Tâm hồ trong Lạc thành, tuy chỉ thấy nhìn nàng trong khoảng thời gian ngắn ngủn, nhưng nàng vẫn nhớ như in dung mạo tuyệt sắc của Nhục Tuyết, luôn ở bên cạnh Nhạc Nhạc. Sau khi nghe nàng mẹ nói, Nhạc Nhạc vốn là cừu nhân của Minh Nguyệt Cung, cũng không dám nhớ hẳn nữa. Hôm nay lại thấy Nhạc Nhạc ở bên cạnh Nhục Tuyết, trong lòng lại vừa mọc lên một cảm giác chua xót khó hiểu.

Cung Minh Nguyệt kéo Như Mộng đi tới cạnh Nhục Tuyết, vừa đi vừa nói: "Nàng tên là Chung Nhục Tuyết, là nữ nhi của Đại sư bá con, sau này các người cần gần gũi nhau nhiều hơn, biết không?" Như Mộng ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Àn, chúng ta sẽ lại trở thành bằng hữu, Mộng nhân nghe mẹ ôi." Nàng đi đến trước mặt Nhục Tuyết, nói một cách gần gũi: "Ta tên Như Mộng, mẹ muốn ta với người làm bằng hữu, chúng ta nhất định sẽ trở thành bằng hữu, phải không?"

Nhục Tuyết nghĩ đến cha mẹ sau khi chết, sẽ không còn thân nhân rồi, nhìn thấy sư cô đã mất tích nhiều năm, còn có một tỷ muội, khuôn mặt lạnh lùng cũng nở nụ cười, đang muốn trả lễ, bỗng chợt cảnh giác, ngẩng đầu lên nhìn, thì bắt gặp Cung Minh Nguyệt một chương đánh về phía Nhạc Nhạc, nàng kinh hô một tiếng, không kịp vận công ngăn cản, liền dùng thân thể che ở trước người Nhạc Nhạc.

Toàn bộ võ công của Nhạc Nhạc đại giảm, phản ứng đã giảm đi, trơ mắt nghe tiếng kêu sợ hãi của Xuân Nguyệt, còn có tiếng kinh hô của Nhục Tuyết, sau đó mới nhìn Cung Minh Nguyệt đang chương tới người mình, Nhạc Nhạc trong lòng thầm mắng: "Người là một độc phụ, đã nhận người thân, lại vẫn còn muốn giết ta, thế giới này quả nhiên không có thiên lý. Lão tử nếu còn võ công dù chỉ một ít, làm sao chịu để người khi dễ, mặc dù người rất xinh đẹp, nhưng quá điên cuồng rồi, nếu như lột sạch quần áo của người, rồi ném người ra đường điếu phở. Hừ, dù lão tử có chết, kiếp sau cũng phải báo thù người, đáng thương các lão bà của ta muốn thủ tiết, lại nữa rồi, Hoàng thành đúng là nơi xui xẻo với ta.." Di ngôn của Nhạc Nhạc còn chưa kịp nghĩ hết, chỉ thấy Nhục Tuyết đã che ở trước người hắn.

Không có thanh âm xương cốt vỡ vụn, cũng không có tiếng kêu thê lương thảm thiết. Bởi vì chuông kia của Cung Minh Nguyệt, trong thời khắc sắp chạm vào người Nhực Tuyết, nòng lại hung hăng trừng mắt liếc Nhực Nhạc, nói: "Các người đi đi, Vương Nhực Nhạc, hôm nay nể mặt Nhực Tuyết trước tha cho người một mạng, lần sau lại bị ta tóm được, sẽ không còn vận khí tốt như vậy đâu. A! Mùi này... đúng là mùi hương loại xuân dược lần trước ta trúng phải, khá lắm lắm, dám hạ xuân dược, hôm nay phải đem người bầm thây vạn đoạn!"

Sau khi nàng nói xong, Như Mộng, Xuân Hạ Thu Đông tứ nguyệt sứ, mười ba kiếm nữ cũng đều ngửi được loại mùi làm say lòng người này, Nhực Tuyết nhìn thấy Nhực Nhạc ngẩn người, kiên định nói: "Sur cô, mùi này không phải do Nhực Nhạc hạ, mau mau nghĩ phương pháp chống đỡ, đừng để kẻ xấu nhân cơ hội chiếm tiện nghi!"

Hai trưởng lão vội nói: "Bé khí, mau mau bé khí!", bọn họ liền dùng nội lực ngăn cản hô hấp, cẩn thận nhìn chăm chăm tứ phía.

Cung Minh Nguyệt hiển nhiên không tin lời Nhực Tuyết, đang muốn tức giận, thình lình nghe được một trận cười lạnh đến rợn tóc gáy của một kẻ khác, từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Ha ha ha, chờ các người ngửi được mùi này thì đã trễ rồi, Minh Nguyệt, rốt cục tìm được người rồi, ha ha ha!"

Nhực Nhạc cau mày cau mũi, lạnh lùng nói: " "Khắc cốt minh tâm"? Đây là mùi "Khắc cốt minh tâm", lần trước người trung chính là loại xuân dược này, vậy không liên quan gì với sư phụ ta, càng không quan hệ gì với ta, bởi vì loại dược này sư phụ ta sẽ không dùng, cũng không có thành phần loại dược này. Bây giờ cừu nhân của người đã tìm đến đây, hừm, bất quá, dường như người đã không còn năng lực chiến đấu rồi! Nhực Tuyết, đi mau, không cần lo cho ta!"

Nhực Tuyết còn chưa trả lời, thanh âm quỷ dị kia lại đã vừa cười quái dị vừa nói: "Ha ha, các người ai cũng đừng hòng trốn thoát, trong phải Minh Tâm, hãy cùng ta tận hưởng một đêm sung sướng! Ha ha, Phó trưởng lão, Lệ trưởng lão, trời cao có mắt, ở chỗ này cũng có thể gặp được hai Lão bát từ nhà người, ha ha ha!" Theo tiếng cười ngang tàng, từ góc tường có một bóng đen bay ra, là một trung niên mặc áo bào hình xương người đeo một mặt nạ hình xương khô, chỉ thấy đôi môi khô xanh tím. Toàn thân có một luồng khí màu đen quấn quanh, di chuyển cực nhanh lại giống như thật chậm, không thấy hai chân động, trong chớp mắt đã di chuyển hơn mười trượng, cách Cung Minh Nguyệt hơn ba trượng, ngừng thân pháp lại, từ trên thân hắt bay ra một loại dược vị rất nồng, trong dược vị lại kèm theo một mùi vị hơi hám chết chóc.

Lúc này đã hoàng hôn, lại xuất hiện mặt nạ hình bộ xương khô, lại thêm bóng tối vây quanh, Nhực Tuyết mặc dù giết người vô số, tàn nhẫn gan lớn, nhưng thấy bộ dáng nửa người nửa quỷ này vẫn sợ hãi, chui vào trong lòng Nhực Nhạc.

Phó trưởng lão cùng Lệ trưởng lão sắc mặt đại biến, chớp động thân pháp, hộ tống Nhực Tuyết phía trước, đối với bộ xương khô mặt nạ phần nộ quát: "Lục Vô Nhật, người cầu kết Đạo Cốc, Vạn Lý Minh mưu hại đồng môn sư huynh, chẳng lẽ cả sư muội người cũng không buông tha sao? Hơn nữa dùng loại thủ pháp vô si bi ối này, truyền ra ngoài không sợ nhân gian hồ nhạo báng sao?"

"Hắc hắc, các người làm gì còn cơ hội sống đi ra ngoài? Truyền ra tới thì thế nào, ai dám nói nói xấu ta, kẻ nào dám nhạo báng, ta giết kẻ đó!"

Cung Minh Nguyệt thù người ra, kinh ngạc hỏi: "Lục nhị sư huynh? Sao lại trở thành bộ dáng như thế này? Người đứng là môn chủ của Quý Ngục Môn, ta còn tưởng chỉ là người trùng tên trùng họ, không nghĩ tới thật sự là người, nhưng... nhưng người vì cái gì muốn giết hại Đại sư huynh?"

"Im miệng, ta không có sư huynh, đời này đều không có. Hừ, hừ-- Chung Vô Nhai, dựa vào cái gì làm sư huynh ta, hừ dựa vào cái gì có thể làm giáo chủ Ma Môn, hừ lại dựa vào cái gì lọt vào mắt xanh của nàng? Ta không phục, ta không chấp nhận số mệnh, ta muốn dùng hai tay mình, đoạt lại tất cả những gì đã mất, hắc hắc, lần trước hạ dược, để cho người khác chiếm tiện nghi, lần này người chạy không thoát rồi! Hơn mười năm không gặp, Minh Nguyệt càng thêm xinh đẹp thành thực rồi."

Từ chóp mũi Cung Minh Nguyệt chảy ra vài giọt mồ hôi, hơi thở gấp, cặp vú bành trướng kịch liệt đích pháp phòng, mười ba kiếm nữ công lực hơi thấp sắp đứng không vững, có đã thanh kiếm bỏ lại, toàn lực vận công, chống cự xuân dược. Nhực Tuyết trải qua Nhực Nhạc dùng dâm tủy lễ, năng lực chống cự xuân dược đã được tăng cường rất lớn, hơn nữa kịp thời bé khí, xuân dược chỉ ảnh hưởng rất nhỏ với nàng.

Cung Minh Nguyệt nghe chính miệng Lục Vô Nhật thừa nhận hẳn đã hạ dược, trong nháy mắt đầu óc lâm vào hỗn loạn. Những lời này, tác dụng còn lớn hơn nhiều so với xuân dược. Nàng nhớ rõ rành mạch, vào cái đêm vài chục năm trước, giang hồ kinh nghiệm của nàng cực ít, ngửi được loại mùi này, trong chốc lát cảm thấy toàn thân yếu mềm, từ ngoài cửa sổ một nam tử tuấn tú nhảy vào, ném nàng lên trên giường, sau đó; loại xuân dược này lại được kích thích ngay đúng thời điểm đó, ý thức thanh tỉnh, nhưng dâm tình không thể tự khống chế. Bị trúng dược xúc cảm đã nhạy hơn gấp trăm lần, chẳng những có thể nhớ nhớ rõ thêm mỗi một động tác, hơn nữa cả đời đều đắm chìm trong khoái cảm, kích thích thú "tính" trong nàng trỗi dậy.

Đêm đó, nam tử tiến vào thân thể nàng nàng đã từng gặp qua. Trên giang hồ nổi danh hái hoa tặc- Hoa Thiết Thương. Nhưng hôm nay lại nghe được một câu chuyện khác, khiến đối tượng mà lâu nay nàng nung nấu cừu hận bỗng chốc hỗn loạn sụp đổ, trong lòng nhất thời trống rỗng mơ hồ, thất hồn lạc phách hỏi: "Đêm đó, không phải đệ nhất dâm tặc Hoa Thiết Thương hạ xuân dược sao? Rõ ràng là hắn đem ta...."

Lục Vô Nhật mặc áo bào tro che kín thân thể, khẽ run rẩy, càng ngày lại càng run rẩy, đột nhiên rít lên một tiếng, một chuỗi đánh về mấy cảnh hoa trong thảo viên, hắc sắc chuỗi hung hậu mang theo gió, mang mùi hôi lam cay mũi, giống như một trận gió lốc thổi qua, hoa cỏ xanh biếc sức sống đang mãnh liệt, cứ như đột nhiên mắc phải bệnh nặng, tinh thần chán chường, tốc độ lão hóa tăng đến hàng vạn lần, héo úa, tiện đã biến thành bọt vụn màu đen, cứ như bị lửa thiêu.

"Thực Cốt Chuông!" Trong đầu mọi người bỗng lóe ra danh từ này.

Lục Vô Nhật đánh ra chuông kia, tâm tình ổn định rất nhiều, tựa hồ có chút bi thương nói: "Đêm đó, ta đã hạ dược xong, còn chưa kịp đi vào, đã bị sư huynh phát hiện, chúng ta liệ đánh nhau rất lâu, để cho Hoa Thiết Thương nhân cơ hội chiếm tiện nghi..."

Hắn đột nhiên lại gầm lên: "Sư muội, nếu năm đó nàng đồng ý sự theo đuổi của ta, sẽ không có kết quả hôm nay, ta cũng sẽ không hạ dược, cũng sẽ

không bị sư huynh đuổi khỏi Sơn Nhai, đều do nàng... Bất quá, hôm nay ta phải đòi lại tất cả, tính cả nữ nhi của sư huynh, ta cùng sẽ nhận, ha ha ha!"

Nhược Tuyết đã hiểu được nguyên do, nghe đến đó, rốt cuộc chịu đựng không nổi, tức giận mắng một tiếng: "Vô sỉ!" Mạn thiên phi tuyết(tuyết bay đầy trời, tung bay hướng kẻ mang mặt nạ hình bộ xương khô. Lục Vô Nhật cũng không ra tay, thân thể kỳ dị gãy dựa, tránh thoát một kích sắc bén của Nhược Tuyết, bay ra chừng ba trượng, khinh thường hừ nói: "Không hưởng thụ người trước, thực không nở giết người, chỉ bằng võ công của người, còn kém xa, cha người còn bị ta bức rơi xuống Sơn nhai, ha ha ha, phóng mắt khắp thiên hạ, ai dám tranh phong(dám tranh vị trí đứng đầu)?"

Nhược Tuyết nghe được phụ thân do hấn bức tử, nộ khí càng tăng, tuyết hoa dồn dập, hàn phong rít gào, điên cuồng tung ra sát chiêu, khiến cho Lục Vô Nhật không cách nào phản kích. Hai vị trưởng lão một trước một sau, yên lặng gia nhập chiến đoàn, võ công Lục Vô Nhật sâu cạn bao nhiêu, bọn họ hiểu rất rõ, bọn họ cũng hiểu rõ, vì sao Quỷ Ngục Môn vẫn đối nghịch với Ma Môn, cũng hiểu rõ chuyện đánh Thiên Nhai Giác, hấn không giết giáo chủ, mà nguyên nhân hấn bức giáo chủ phải rút xuống huyền nhai, tất cả cũng chỉ vì báo thù.

Nhạc Nhạc nhìn mà kinh hãi, võ công của Lục Vô Nhật quá cao, ba người cùng đánh mà không thể đánh tới cơ thể hấn, vẫn còn cách 1 trượng. Nhạc Nhạc lo lắng cho Nhược Tuyết, sốt ruột bước tới bước lui, thử nghĩ vài biện pháp, có điều không thể điều động thực thể trong cơ thể. Lại không dám quấy rối Cung Minh Nguyệt, trong lòng hấn cứ phân vân, điên muốn đánh lên đầu một chưởng chết cho rồi, dù sao Hoa Thiết Thương cũng đã hại nàng ấy, ôi tất cả là do Quỷ sư phụ gây họa.

Trên mặt đất có một nữ tử đang nằm ngửa, quần áo đã cời phân nửa, bộ ngực sữa lõa lồ, đôi mắt nhìn Nhạc Nhạc, trong hai tròng mắt tràn đầy tình dục phát tiết, ánh mắt không chút che giấu khiêu khích. Còn đứng được chỉ có một mình Cung Minh Nguyệt, khăn che mặt của Như Mộng sớm đã bị bóc ra, lộ ra khuôn mặt thuần mỹ, Nhạc Nhạc vốn đã có năng lực miễn dịch với mỹ nữ, thấy dung mạo của nàng thì liền giật mình. Điều kinh ngạc không phải mỹ mạo của nàng ta, mà là tướng mạo(nét mặt) của nàng ấy. Rất nhiều người sẽ cho rằng câu này đúng là có vấn đề, nhưng những lời này một chút vấn đề cũng không có.

Như Mộng lớn lên rất giống Hoa Thiết Thương, Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Sư phụ, người hái hoa cũng có cao minh rồi, mầm móng người lưu lại cũng rất có đặc thù của người, mũi cao thẳng, gương mặt sáng như sao hẹp dài, giống sư phụ thì không xấu, nếu lớn lên giống như nam nhân Tư Đồ thế gia, đánh chết ta cũng không muốn nữ nhi của người."

Cung Minh Nguyệt vận công nửa ngày, mới biết vô pháp hoá giải xuân dược, xoay người thấy nữ tử phía sau đều lộ hết xuân quang, chỉ lắc đầu than khổ, nhìn thấy Nhạc Nhạc dùng ánh mắt háo sắc quét tới quét lui những thân thể lõa lồ kia, hừ lạnh thờ ơ một tiếng, cổ sức phát tay, dùng một đoàn chân khí ném các nàng vào bên trong, bi thương nhìn Nhược Tuyết rơi vào hạ phòng, nói: "Lẽ nào đòi ta trốn không thoát bị trúng phải xuân dược, không thoát cái vận bị dâm tặc hạ nhục sao? Như Mộng, Nhược Tuyết... ôi!" Nàng lao đảo tới tựa tại một gốc cây nhỏ, nước mắt theo gương mặt, chảy xuống đôi môi anh đào đỏ tươi, liền rút xuống bãi cỏ màu xanh lục, miệng thì thào: "Muốn mình là một gốc đại thụ cao lớn, không phải loại cỏ cây dễ dàng lay động..."

Nhạc Nhạc võ công bị hạn chế, tất cả năng lực chống cả xuân độc không thể bảo hộ hấn, lúc này chậm rãi phát tác, nhìn mấy kỹ nữ bị Cung Minh Nguyệt ném vào bên trong, ánh mắt bất mãn hướng tới nàng ta, tham lam nuốt nước bọt, nhưng chậm chạp không dám tiến về phía trước, trong lòng không ngừng chửi bới: "Nếu không phải võ công bị phong, ta làm sao trúng phải xuân dược, tất cả là do xú nữ nhân của Minh Nguyệt cung làm hại, hắc hắc, khiến hoá bốc lên người, thương cho Nhược Tuyết vì ta mà liều mạng, không phải... AAAA.... thật muốn chạy ào vào phòng, nơi đó có mười bảy mỹ nữ trắng nõn nà, lão tử khoái chịu không nổi nữa!"

Nhạc Nhạc nửa ngồi nửa đứng chồm hồm trên mặt đất, hai tay không ngừng nhô cò, cố làm chậm lại xung động, giảm thiểu thống khổ. Trong lúc nguy hiểm thì Cung Minh Nguyệt ở cách khoảng hai thước, đôi mắt mê hồn, thất thanh rên rỉ, sự mê hoặc của thực phụ đúng là trí mạng. Nhạc Nhạc phát sinh bản năng dã thú, muốn dốc sức lao tới. Trong thời khắc quan trọng này, chỉ nghe Nhược Tuyết kêu thảm một tiếng, bị Lục Vô Nhật bắn trúng cánh tay trái, bị đẩy văng ra xa mấy trượng.

Nhạc Nhạc nửa ngồi nửa đứng chồm hồm trên mặt đất, hai tay không ngừng nhô cò, cố làm chậm lại xung động, giảm thiểu thống khổ. Trong lúc nguy hiểm thì Cung Minh Nguyệt ở cách khoảng hai thước, đôi mắt mê hồn, thất thanh rên rỉ, sự mê hoặc của thực phụ đúng là trí mạng. Nhạc Nhạc phát sinh bản năng dã thú, muốn dốc sức lao tới. Trong thời khắc quan trọng này, chỉ nghe Nhược Tuyết kêu thảm một tiếng, bị Lục Vô Nhật bắn trúng cánh tay trái, bị đẩy văng ra xa mấy trượng.

Nhạc Nhạc cắn đầu lưỡi, cố để đầu óc thanh tỉnh, đau đớn hét to: "Nhược Tuyết... nàng sao rồi?" Hiệu lực của xuân dược khiến hấn chỉ có thể bò bốn chân trên đất như dã thú, vô pháp chạy đến bên cạnh Nhược Tuyết, chỉ đành đau đớn nhìn nàng.

Nhược Tuyết sau khi rơi xuống đất, bật người lên điểm huyệt phong trụ kinh mạch ở cánh tay trái, nhưng có một tia tử khí thực cốt(đau tận xương tủy) từ trong cơ thể nàng trào lên, may là thực khí của cơ thể nàng là hàn tính, trung hoà được một phần. Nghe tiếng gọi thân thiết của Nhạc Nhạc, trong lòng cảm thấy ấm áp ngọt ngào, khiến nàng cảm thấy gian nan cũng chẳng hề gì. Lại xông lên đánh Lục Vô Nhật, nhưng động tác rõ ràng đã chậm đi nhiều. Nhạc Nhạc thống khổ ngồi trên phiến đá lấm bầm, âu yếm nhìn nữ nhân thụ thương, nhưng bất lực, tự đáy lòng cảm giác xấu hổ từ từ nảy sinh, vẫn không hề cảm ứng chút thực khí bên trong người, trong lòng không ngừng chửi rủa Cung Minh Nguyệt, kể cả những nữ nhân dưới quyền của Cung Minh Nguyệt.

Bạch sắc oánh tuyết(tuyết trắng trong suốt) cùng hắc sắc trận phong lúc phân lúc hợp, lưỡng trưởng lão trong nháy mắt hai người hợp lại, nhân cơ hội cuồng xuất sát chiêu. Lục Vô Nhật không nghĩ nổi công lực của Nhược Tuyết lại đạt tới trình độ này, lại không muốn lấy mạng của nàng, xuất thủ có chút có kỵ, bị bà kẻ ma giáo quán đánh trăm chiêu, tung chưởng vào Nhược Tuyết, hấn chỉ dùng hai thành lực đạo. Hiện tại hấn có chút sốt ruột, sốt ruột bởi nhưng nữ nhân trúng xuân dược, Cung Minh Nguyệt là nữ nhân hấn đã tìm hơn mười năm, mắt thấy sắp đắc thủ, làm sao hấn không nóng nảy cho được!

Trong lúc sốt ruột, Du Hồn Bộ lập tức thi triển, hộ thể trận phong, tựa như hắc xà, uốn lượn chạy giữa hai vị trưởng lão và Nhược Tuyết, lập tức khiến cho ba người khó khăn chống đỡ, song chưởng cùng lúc tung ra, trận phong chém ra, như một bức tường, ép đến mức hai vị trưởng lão thở hổn hển như trâu. Hai người nhìn nhau, khẽ gật đầu, đạt thành liều mạng dồn sức cùng tung một chưởng, hai người bốn chưởng, vận khởi mười hai thành công lực,

nghehờ hờ hắc phong. "Bùm bùm" hai tiếng. Phó trưởng lão cùng Lê trưởng lão bị đánh văng ra xa, rơi xuống đất, hai cái miệng con thỏ huyết.

Lục Vô Nhật cũng bị chấn thương, liên tục lùi về sau bảy bước, khoe miệng rỉ ra một dòng máu, Nhược Tuyết nhân cơ hội phát xuất chiêu Bách Đoá Băng Tuyết Hoa, cánh hoa ma sát trong không khí, phát ra tiếng rít chói tai. Lục Vô Nhật cười lạnh một tiếng, nhẹ bay lên trên năm sáu trượng, muốn né ám khí Băng Tuyết hoa, không ngờ Băng Hoa này giống như có mắt, phi hành đuổi theo hắn, quái dị cứ bám theo liên tục, trong nháy mắt cứ vòng này đến vòng khác bám riết, hộ thể chân khí trên người hắn, dày đặc bao phủ, nội khí bên trong không ai thấy rõ.

Xem ra hộ thể chân khí của hắn đã đón đỡ những băng hoa này, trong không khí truyền đến tiếng vang "keng keng", cương khí hơi xoay hướng, đánh lên đoá bách băng hoa, đánh lên hắc bình xong, vỡ thành bột phấn, trong không khí kết thành bột nước li ti, ánh tà dương chiếu vào, trở thành hình cầu vòng bảy màu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ác đấu (1)

Nhược Tuyết bị Lục Vô Nhật hạ độc đích thực đầu choáng mắt hoa. Hắc độc trong cơ thể tán loạn khắp các kinh mạch như thiêu như đốt, khiến tia chân khí mỏng manh vừa mới vận khởi liền tiêu tán, cảm giác đau đớn như vạn trùng phệ cốt truyền đến từng góc thần kinh nàng. Nghe Nhạc Nhạc hô lên một tiếng nàng chỉ có thể vô lực cười khô, nước mắt lạnh lẽo lăn dài nơi má ngọc kiều kỳ, như dòng thác bạc không có điểm cuối vĩnh viễn tuôn rơi không ngừng. Cuộc sống bình dị hàng ngày, hiện lên từng chút một trong đầu nàng, phần lớn là thời gian cùng chung sống với Nhạc Nhạc. Cho nên nàng lại cười mà lệ rơi chan hòa.

Nhược Tuyết tiếp tục rơi xuống, nàng mang theo cụ cười thỏa mãn, nhắm hai mắt lại, trọng trách trên người cũng biến mất, thật thanh thản, thân thể như lá cây mùa thu tùy ý để con gió chao lượn mang nàng rơi xuống đất. Nàng đâu phải lá cây cũng đâu có thể bay lượn, cho nên cũng chẳng thể rơi xuống đất.

Nàng thấy mình bị tiếp lấy, đứng ra mà nói là bị người ta ôm lấy giữa không trung.

"Tỷ tỷ người đẹp quá! Nàng thật thơm a! nếu cứ chết như vậy ta thật đau lòng a. ha ha!"

Thanh âm mang theo chút vị ngây thơ tình nghịch vang lên bên tai nàng. Nhược Tuyết tròn tròn hai mắt mơ hồ thấy một chàng trai áo lam có chút quá xinh đẹp, đang cười hi hi ôm lấy nàng. Nàng đã sớm như ngọn đèn trước gió, nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp Nhạc Nhạc, lại cứ lần này là Nhạc Nhạc, yên tâm nở một nụ cười ngọt ngào thiếp đi lúc nào không hay.

Thanh niên áo lam không phải Nhạc Nhạc, bởi lẽ hắn đang mặt mày bí xị ngồi dưới đất, thống khổ chống lại xuân dược, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt vuốt tấm lưng lỏa lồ của Cung Minh Nguyệt, thấy Nhược Tuyết bị người ta tiếp được, lúc đầu là an tâm sau lại bị dâm chưa xong lên não, hơn nữa thấy rõ dung mạo tuyệt mỹ của Lam y nhân kia, liền cảm thấy có phần hơi tự ti.

Lam y nhân ôm Nhược Tuyết, khinh phiêu đáp xuống như hoa lê điểm vũ, theo từng cơn gió đêm khẽ run rẩy, hai người bọn

họ như là không có sức nặng vậy, tựa như dung nhập vào trong gió, một chiều này chấn kinh mấy người trong viện vẫn còn tỉnh táo thấy rõ. Lục Vô Nhật vẫn không mang chút cảm tình hờ lạnh nói:

"Chút tài mọn! Chuyện tình Quỷ Ngục Môn cùng Minh Nguyệt cung tốt nhất các hạ không nên nhúng tay vào, dựa vào chút võ biên ấy, Lục mỗ còn chưa để vào trong mắt!"

"khách khách khách... Phải không? Lục môn chủ quả nhiên uy phong凛凛, ngàn ấy năm ẩn cư, vừa mới xuất quan liền liên hợp Vạn Lý Minh, Đào Cốc, diệt Ma giáo, lại đi lộ diện khi dễ nữ nhân, thật là lợi hại! Bốn công tử bội phục sát đất, nhân vật như Lục Môn chủ đây, cô kim hiếm thấy, thậm chí là chưa từng xuất hiện, hậu vô lại giả"

"Đủ rồi! Hừ hừ, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đã muốn chết thì đừng trách bản tọa lòng dạ ác độc!"

Lục Vô Nhật ngày trước bị hai trưởng lão quần đầu đã bị thương nhẹ, rồi lại ngạnh tiếp "băng tuyết phi vũ" của Nhược Tuyết, thương thể lại càng thêm trầm trọng, chân khí hao tổn cũng phải năm thành. Thấy Lam y nhân này võ công trác tuyệt, vốn muốn đem hắn dụ dỗ đi. Không nghĩ ghét của nào trời cho của nấy, lão liếc mắt nhìn mị thái bách xuất của Cung Minh Nguyệt lại càng thêm gấp gáp, hướng về phía Lam y nhân cười quỷ dị một tiếng, sát ý tỏa ra.

Lục Vô Nhật chỉ muốn tốc chiến tốc thắng. Mạnh mẽ đem toàn bộ chân khí trong cơ thể tụ tập thành một đám hắc vụ, xú khí bỗng bốc lên, ông tay áo lay động, ngón tay thì triển những hình dáng cô quái, hắc vụ càng thêm dày đặc. Lam y nhân đôi mi thanh tú khẽ chau lại, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Hắc vụ tối đen như mực trong nháy mắt huyền hóa ra Khô Lâu bình giương nanh múa vuốt, lăm lăm trường mâu trong tay. Lục Vô Nhật chân khí hao tổn, trên mặt mồ hôi tuôn ra mưa, cắn chặt hàm răng phun ra một ngụm máu, quát lớn "Cửu U Minh Binh!".

Thời điểm hân rống lên, Lam y nhân cũng nhìn ra đầu mối, tay trái ôm chặt Nhược Tuyết, tay phải nhẹ nhàng nâng lên trước ngực, mang theo một đạo ảo ảnh, hai đạo lam quan như lưu tinh bắn về phía hai mắt Khô lâu bình còn chưa kịp bay lên. Lục Vô Nhật hung khẩu cực chấn, liền lui lại mấy bước phun ra hai ngụm máu đen, khô lâu vừa mới hình thành mất đi không chừa của hân, như ruồi mất đầu lao đảo bay đi hướng khác.

Lam y nhân ôm Nhược Tuyết chạy tới hướng Khô lâu kia nghịch ngợm le lưỡi, mượn lực nhảy ngược lại khinh phiêu đáp tới một nhánh cây khác cách đó mười trượng, đồng thời hướng Lục Vô Nhật phát ra mười mấy đạo lam quang.

Lục Vô Nhật một bên chặt vật né tránh lam quang như Lưu Tinh kia, một bên phong cuồng kêu gào:

"Lan Hoa Chi? Làm sao có thể ngươi là truyền nhân Phá Hư Ma? Đám khốn kiếp kia không phải đã chết sớm rồi sao?"

Hai bên Ma giáo đầu tiên là sợ hãi võ công Lục Vô Nhật-chân khí ngoại tự, tiện đà lại gặp được "Lan Hoa Chi", hai người té trên mặt đất, hai mắt nhìn nhau nói:

"Lan Hoa Chi, Vu Sơn Hồng Vũ? A, cái kia có đặc thù mê nữ nhân. Không tốt tiểu thư rơi vào tay nàng, sợ rằng không ổn!"

Hai trưởng lão chân động tâm thần, chặt vật bò dậy.

Hai Khô lâu đáng thương đụng vào một cây đại thụ, chút chân khí cuối cùng vừa mới ngưng tụ được, như thực chất màu đen bỗng nhiên nổ tung, từng đợt khí áp trùng kích đánh thẳng vào mỗi vật thể nổ gặp phải, cây màu đen, hoa màu đen, toàn là màu đen

Hai trưởng lão thật vất vả mới đứng thẳng dậy được lại bị khí áp đánh ngã, may mắn tránh thoát bị thương tổn.

Lục Vô Nhật thầm kêu xui xẻo, chân không đủ, cường công "Chân khí ngoại tự", chiêu thức cũng đã thành, nhưng lão làm sao lại nghĩ đến đụng phải khắc tinh của mình – Lan Hoa Chi. Ở mỗi nơi xa xôi này, tuyệt học cường đại này sao lại đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa Lam y nhân liếc mắt đã thấy nhược điểm của chiêu này, nhãn lực thật tuyệt đỉnh. Nhiều năm không xuất giang hồ, võ công của người mới thật không nên xem thường, hậu sinh khả úy a! bởi lẽ đang hồ tư loạn tưởng, địa phương màu đen bị khô lâu cho nổ tung lại vừa cách hân không xa, thoáng hân cái đã bị thổi bay, đốn ngã hai cây, thân hình mới dừng lại

Lão tự biết không thể đánh được nữa, tham lam vượt lưng trần của Cung Minh Nguyệt một cái, vừa oán hận nhìn thẳng Lam Y nhân phun ra hai ngụm máu đen, dùng loại ngữ khí độc xà âm lãnh nói:

"Ngươi phá hư chuyện tốt của ta, ta sẽ không bỏ qua, cho dù là truyền nhân Phá Hư Ma ta cũng không cam lòng bỏ qua đâu"

Nói xong hân bay ra ngoài tường, không trung lưu lại một thanh âm nguyên rửa: "Không cam lòng, ta không bỏ qua."

Phó trưởng lão võ công hơi cao một chút, đỡ Lệ trưởng lão dậy, chạy về phía Lam Y nhân:

"Vị bằng hữu kia là Vu Sơn sở Hồng Vũ? Da tạ ngài đã cứu giúp tiểu thư"

Lam y nhân cười quyền rũ một tiếng, cắt đứt lời bọn hân:

"Biết ta là ai thì tốt, vậy thì không phải nói mấy lời tạ ơn khách sáo vô dụng, tiểu thư nhà ngươi ta mượn tạm chiêu đãi mấy ngày, lại nói "Thực Cốt Chương" năng trúng các ngươi cũng không chữa được, nga, không cùng các ngươi nhiều lời nữa, ta muốn trở về!"

"Đề tiểu thư lại!"

Hai vị vừa thấy Sở Hồng Vũ muốn đi, khản trương vận khinh công, đánh về phía các nàng, Lam y nhân liếc nhìn Nhạc Nhạc một cái, cười khúc khích như làn khói nhẹ biến mất giữa màn sương dày đặc.

Hai người trưởng lão bởi lẽ biết Sở Hồng Vũ là người như thế nào, mới mau chóng đuổi không tha, bắt chấp Nhạc Nhạc, cũng bắt chấp thương thế bản thân, càng bắt chấp khinh công cùng người ta chênh lệch cả ngàn dặm, lại không ngừng truy đuổi quát:

"Dừng lại, mau dừng lại, nếu không ngươi không xong với huynh đệ thánh giáo chúng ta đâu. Dám đụng đến tiểu thư, toàn bộ huynh đệ Thánh Giáo sẽ giết lên Vu Sơn, đốt sơn môn nhà ngươi, hủy đi hành cung của ngươi, chiếm đoạt ngươi."

Nhạc Nhạc bị xuân dược thiêu đốt hừng hực, thấy Nhược Tuyết tuy được người cứu đi nhưng lại phát giác không ổn, thấy bộ dáng lo lắng của hai trưởng lão cũng đủ biết, mặc dù lo lắng cho an nguy của Nhược Tuyết, nhưng an nguy bản thân mới là việc cấp bách.

Cung Minh Nguyệt đã hoàn toàn xích lửa cứ quần lấy sống lưng hân như một con rắn. Trong miệng rên rỉ không ngớt, cọt sạt bên vành tai Nhạc Nhạc, uốn éo hai ngọn cự phong no mềm, đỉnh núi phần hồng căng mọng dựng đứng. Bởi là người tập võ nên nữ phong tuyết không chảy xệ, eo thon phẳng lỳ bóng loáng như nhung gấm. Vùng cổ thơm ngọt nà, khe suối róc rách từng dòng hương tuyền trào ra. Nhạc Nhạc cũng đã sớm nhắm nài không được, hơn nữa lại còn bị nàng thêm dầu vào lửa, liền bắn quá không chịu nổi, khom người ôm lấy nàng mang vào trong phòng.

Vừa vào tới cửa, đập vào mắt chính là một mảng thân trần trụi trắng bóng, tốp năm tốp ba quần lấy nhau vận vẹo rên rỉ. Nhãn tình của hắn sáng lên, đóng kín cửa, nhào về phía Cung Minh Nguyệt. Nhạc Nhạc mặc dù dục hỏa công tâm nhưng tâm thần vẫn vô cùng tỉnh táo, Cung Minh Nguyệt này chọc không nổi, trên người mình còn có cấm chế của nàng, nếu là thừa dịp dậu đỏ bìm leo đặc tội với Cung Minh Nguyệt, nói không chừng, sau khi xuân được mất tác dụng cũng là lúc không còn thấy được mặt trời ngày mai. Bất quá những người khác hẳn là có thể sao, Nhạc Nhạc đắn đo mãi cuối cùng hướng về phía một thân thể đầy đặn quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Ác đầu (2)

Xuân Nguyệt, khi nàng bị Nhạc Nhạc áp trụ thì mừng đến phát run lên, khoe miệng nhếch lên hé lộ xuân tình, nàng rên lên yêu kiều, kịch liệt uốn éo thân thể, trong miệng ừ ừ nói không nên lời, tham lam mút lấy đôi môi Nhạc Nhạc, hai thân thể quấn lấy nhau cọ sát liên miên, cho đến khi Nhạc Nhạc tiến vào thân thể nàng Xuân Nguyệt mới chịu buông đôi môi Nhạc Nhạc ra, thông khổ rên lên một tiếng kiều mỵ. Nhạc Nhạc biết nàng là xử nữ nên hơi nhẫn nại một chút, để cho nàng thích ứng với tiểu bảo bối, một cổ chân khí quen thuộc truyền vào trong cơ thể Nhạc Nhạc, tại hạ đan điền vận chuyển một vòng chu thiên, lại từ từ tăng lên, tiến nhập thượng đan điền. Nguyên âm xử nữ cường đại như dòng suối chảy nhỏ giọt, càng tụ càng nhiều, ở thượng hạ đan điền liên tục vận hồi. Nhạc Nhạc trong lòng mừng thầm, đưa chân khí tích tụ đã lâu rải khắp tứ chi bách hại, kỳ kinh bát mạch, nhưng những tia chân khí kia đi không bao xa thì bị một cỗ lực lượng kì dị bắn ngược trở về Đan Điền.

Nhạc Nhạc lại thử mấy lần vẫn không thể giải khai cấm chế, đoán rằng nguyên nhân có thể là do chân khí quá ít, sau đó quyết định hút lấy càng nhiều Nguyên Âm để thử. Phía dưới Xuân Nguyệt đã thích ứng, xuân dục đã động thờ gấp từng hồi, Nhạc Nhạc chậm rãi nhấp mấy cái, khoái cảm tăng lên hàng trăm lần mê mẩn không thể tả, thiếu chút nữa khiến hắn đánh mất lý trí, hít một hơi thật mạnh, mặc niệm bí pháp, bảo trì Ngự Nữ Tâm Kinh tiếp tục vận hành. Xuân Nguyệt lần đầu trải nghiệm cảm giác ngọt ngào sung sướng, lại đang dưới tác dụng kích thích tuyệt diệu của xuân dục, mãnh liệt vô đầu, mái tóc đen dài xỏa rối tung bay, hấp dẫn mấy mỹ nữ lửa thế khác.

Xuân Nguyệt đã tiết thân nhiều lần vẫn quán quít không rời, như bạch tuộc ôm lấy hắn. Nhạc Nhạc cười khổ, mới trải qua chuyện phòng the lần đầu, sao có thể hút lấy nguyên âm của nàng nữa, thầm nghĩ đem nàng mau mau thu phục, rồi lại hút lấy nguyên âm chỉ khí từ nữ nhân khác. Nhớ lại bí kỹ "Chấn Động Vân", cho nên thử điều dụng chân khí ở thượng hạ đan điền ở phạm vi cực nhỏ, dị biến phát sinh, bảo bối trong cơ thể nàng đột nhiên xoay tròn mười mấy vòng, vắt thành hình dáng sợi dây thừng, Xuân Nguyệt giống như cá dưới biển sâu không thể hít thở, mở to đôi mắt đẹp, bộ ngực trắng sữa cao cao nhô lên, khoái cảm siêu cường liệt khiến nàng đầu óc trống rỗng. Nhạc Nhạc cũng giật mình, cho tới bây giờ chưa xuất hiện qua tình huống này, vội vàng thu chiêu, bảo bối lại xoay tròn mười mấy vòng như cuồng long, khôi phục lại bình thường. Xuân Nguyệt hét lên một tiếng bất tỉnh nhân sự, trong cơ thể ào ạt trào ra một dòng suối nguyên âm chi dịch tinh khiết.

Nhạc Nhạc bằng một chiêu này tránh được một kiếp. Một chiêu này chính là tuyệt thuật cuối cùng trong Ngự Nữ Tâm Kinh – Cuồng Long Toàn Chuyển. Nhạc Nhạc quan sát về mặt Xuân Nguyệt, rõ ràng là dấu hiệu cao trào cực độ mới xuất hiện, cũng không thấy chỗ nào bất ổn, lúc này mới yên tâm đem toàn bộ Nguyên Âm nàng tiết ra hấp thu sạch sẽ. Vừa xoay người đem một mỹ nữ áp lại, cư nhiên là Đồng Nguyệt, Nhạc Nhạc dục hỏa công tâm cũng không cần để ý nhiều như vaajym động thân đắm vào.

Nhạc Nhạc "sát" đến thiên hôn địa ám – dương quang âm đạm! Không biết ngự nữ bao nhiêu. Nhạc Nhạc đem Nguyên Âm vừa hấp thu chuyển hóa thành chân khí, phá tan cấm chế trên người, hai luồng chân khí mới cũ hội tụ cùng nhau, tựa như con ngựa hoang vừa mới lấy lại được lực lượng vui sướng chồm lên chạy khắp kinh mạch thông suốt. Nhạc Nhạc chỉ số tin tăng lên hẳn, thậm chí vận chân khí, rõ ràng đã tăng lên hai thành. Nhạc Nhạc sợ hãi than "Trời ạ, ta đã làm gì? Chân khí tại sao tăng trưởng nhanh như vậy chứ? Vài ngày trước mới đột phá đại quan tầng thứ bảy, công lực tiến triển rất chậm, gần như không tiến bộ, ngăn ngại có mấy ngày, làm sao lại tăng lên hai thành công lực. Chẳng lẽ?..."

Hắn đột nhiên cảm thấy thật yên tĩnh, chỉ có nghe thấy thanh âm tim đập thình thịch của mình. Nhạc Nhạc chậm rãi quay đầu lại, mấy thân thể quay cuồng ni non đầy phòng kia, đều đã an tường ngủ ngon, khoe miệng nhếch lên mỉm cười thỏa mãn, thân thể mỗi một không nhúc nhích, đường cong tuyệt đẹp không chút keo kiệt phơi bày trong không khí, một, hai người, ba người... mười tám...? làm sao lại ít đi một?

Nhạc Nhạc cố nén tâm tình kích động, ánh mắt từ hướng xuống thân thể phía dưới, mỹ phụ thành thực trắng nõn thân thể trần như nhộng, "Cung Minh Nguyệt?" Nhạc Nhạc không nhìn được kêu lên, may mà nàng mệt nhọc quá độ, bất quá thân thể lười biếng rũ xuống như cánh liễu, lại ngủ thiếp đi, Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ "Quản lý huynh đệ muốn ta chỉ thượng xử nữ, không đụng thiếu phụ, lần này lại gây họa, hưởng chi nàng lại là nữ nhân của sư phụ, hơn nữa ngay cả con gái người ta – Như Mộng cũng xoi rồi. Trời ạ! Đầu của ta thật to, đúng là đau đầu, phải chạy thôi, chạy thật xa, nếu giải thích không rõ, bằng võ công của ta hiện tại sợ rằng còn không phải là đối thủ của nàng oa, tiểu huynh đệ còn đang trong cơ thể nàng, lần này không có dùng "hư tình luyện hóa thuật", nếu mang hài tử của ta vậy thì càng nhức đầu rồi!"

Nhạc Nhạc rồi rít mặc quần áo, vừa liếc mắt quét qua chúng nữ còn đang ngủ say, lẩm bẩm "Lần này tuy là xuân dục khiêu khích, nhưng dù sao cũng là ta đoạt lấy thân thể các nàng, hơn nữa cũng vì tác dụng của xuân dục mà các nàng sẽ vĩnh viễn nhớ tới nay, hi vọng các nàng cân nhắc rõ ràng, nếu quyết định muốn cả đời theo ta thì hãy tới tìm ta". Lời còn chưa dứt, linh giác nhạy bén đã cảm ứng được một ánh mắt âm tàn sắc bén quét về phía hắn, Nhạc Nhạc khom lưng nhắt lên một thanh kiếm, quát "Kẻ nào ngoài cửa số?"

"Muốn mạng nhà ngươi, ha ha ha! Lại bị kẻ khác chiếm tiện nghi, lão thiên!... ngươi vì sao bắt công như thế? ta không phục!.. ta không phục!.. Lục Vô Nhật ta hai lần dụng được đều bị người khác cướp đi chỗ tốt, người nào đoạt ta giết người đó, ha ha ha!"

Một mảng gạch tường giống như bùn, bị một trận hắc phong tanh hôi rạch nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ như viên bi, như mũi tên bắn về phía mọi người trong phòng. Nhạc Nhạc cấp tốc điều hộ thể chân khí, bao bọc chúng nữ vẫn còn đang ngủ say, cương khí màu phấn hồng nhàn nhạt xạ hương, càng tôn lên nét ửng đỏ hoa đào của mấy mỹ nữ, lồng khí một trận rung động méo mó, đón nhận công kích toàn bộ số đá vụn, cũng không mãnh liệt như tưởng tượng. Nhạc Nhạc thầm nghĩ "đích thị là Lục Vô Nhật ban ngày bị thương rất nặng, hiện tại hẳn nhiều nhất khôi phục được sáu thành công lực, hoàn hảo hoàn hảo, nếu không thật đúng là bảo vệ không nổi mấy nữ nhân lửa lò này."

Mấy nàng bên trong lồng khí phấn hồng, bị chấn động chói tai thức tỉnh, nhìn thấy thân thể mình trần truồng, thi nhau thét lên inh ỏi. Hắc phong qua đi, bụi mù tán loạn, khuôn mặt u ám của Lục Vô Nhật như cô linh hiện ra trong bóng tối, quét mắt nhìn mấy thân thể nóng bỏng bên trong lồng khí, đáng tiếc bị lồng khí của Nhạc Nhạc ngăn trở, nhãn lực không cách nào xuyên qua được.

Chư nữ hỗn loạn, trải qua điều tiết ngăn ngừa khôi phục lại bình tĩnh, ít nhất ngoài mặt cũng là như thế, đồng loạt lui húi tìm y phục, thỉnh thoảng quét ánh mắt liếc nhìn Nhạc Nhạc, mấy cô gái nhìn trộm Cung Minh Nguyệt lại nhiều hơn, các nàng thực sự vì Nhạc Nhạc mà lo lắng. Các nàng sau khi tỉnh dậy thực ra nhớ rất rõ, đêm qua điên cuồng, đêm qua ngọt ngào, mọi cảm quan bị kích thích, khiến các nàng quên mất e thẹn thiếu nữ, đặc biệt là Nhạc Nhạc tuyệt tuấn trước mặt, lại càng đem tất cả cổ kỵ vứt bỏ, lúc này cũng đã đem trái tim đặt lên người hắn.

Cung Minh Nguyệt đầu tiên là bối rối không kịp mặc y phục, quần áo bất đắc dĩ rải tán loạn khắp nền nhà, đành phải đoạt của người khác, hiển nhiên là không vừa vặn, hai vú căng phồng như muốn phá áo chui ra, nàng không quản được mấy thứ kia, nội tâm rối bời. Cũng không dám nhìn Nhạc Nhạc, hơn mười năm cừu hận, hơn mười năm cuộc sống cấm dục khiến nàng quên đi niềm vui thú của nữ nhân, hạnh phúc đột ngột khiến nàng có chút bối rối, đặc biệt nhớ lại cái cảnh nằm phía dưới Nhạc Nhạc điên cuồng uốn éo lại càng thêm xấu hổ. Quả thực không góc đầu lên được.

Cung Như Mộng dựa vào bên cạnh mẹ, ánh mắt say đắm chan chứa yêu thương ngắm nhìn Nhạc Nhạc, lại mê mẩn quay sang nhìn mẫu thân, không nói một lời, nắn mê chéo áo muốn đem cái bụng lửa lò trắng nõn che kín.

Nhạc Nhạc dụng tâm cảm ứng được tâm tư bình thản của chư nữ, không khí chung quanh mang theo những tia ngưng ngưng nhàn nhạt, không có sự bất mãn bất an hay là hận ý, nhìn thoáng qua mười tám bông liễu mới khai hoa, ngay cả đứng vững cũng khó khăn, đừng nói đến chuyện chiến đấu, mà Cung Minh Nguyệt còn ngưng ngưng không chịu ngẩng đầu.

Lục Vô Nhật đứng trong viện hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, rít lên một tiếng, một đạo chưởng phong hùng hậu phách tới, chưởng phong chưa tới mà tinh phong đã tới trước xộc thẳng vào mặt. Nhạc Nhạc than nhỏ, mũi chân chạm đất bay lên không ba trượng, một đạo kiếm khí phấn hồng trăm phá hắc vụ, lúc rơi xuống đất điều động hộ thể chân khí tiện tay huy xuất một bức tường đỏ rực chắn cản thế công của độc vụ chưởng khí, tiêu sái tự nhiên, hạ bút thành chương. Thấy vậy chư nữ trong phòng đôi mắt đẹp không khỏi đắm đắm, mấy thiếu nữ tính tình hoạt bát hươu hươu song chưởng, bị Cung Minh Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn, lúc này mới lấy lại an tĩnh.

Lục Vô Nhật ngạc nhiên đánh giá tuần mỹ tiểu tử trước mặt, mới gặp đêm trước vẫn cái bộ dáng uể oải bất chán, toàn thân không một chút chân khí, mấy canh giờ không thấy, lại tiện tay sử ra chiêu số chân khí ngoại tự tán đi công kích của hắn. Một thân công phu này so với Chung Nhữc Tuyết e rằng chỉ hơn chứ không có kém, đặc biệt là cái khí độ hiển ngang coi thường thiên hạ vạn vật này lại càng cao quý, tùy tiện đứng một chỗ lại tựa như dung nhập vào cảnh vật sau lưng, mặc dù so với cảnh giới "Nhân Thiên Hợp Nhất" còn một đoạn khoảng cách, nhưng đến được cảnh giới như này, thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lục Vô Nhật công lực chỉ khôi phục được sáu thành, lại nhớ bị Sở Hồng Vũ đã thương, nhất thời không dám khinh địch, cẩn thận hỏi:

"Ngươi là người phương nào, mau mau xưng tên?"

Nhạc Nhạc hướng hắn cười tà một tiếng:

"Lấy mạng ngươi trước đã!"

Lục Vô Nhật nghe hắn châm biếm nhại nguyên lại lời lão nói, lửa giận ngút trời, hắc vụ quanh người điên cuồng quay cuồng gầm thét, con ngươi ám hôi lộ ra âm hàn sát khí, Nhạc Nhạc được chứng kiến thân pháp quỷ dị của hắn, cũng đã kiến thức kỳ chiêu viễn trình Khô Lâu của lão, nhớ tới cổ ngữ "tiên hạ thủ vi cường!" Lời chưa dứt đã âm thầm thúc dục chân khí nghiêm mật bảo vệ toàn thân, phòng ngự khỏi độc, vận khởi Hoa Gian Vũ Bộ đánh về phía khô lâu diện cụ

Thấy bộ pháp kỳ diệu của Nhạc Nhạc, hắn hơi ngần ra, hắc bào sau lưng vận vẹo, vận khởi Du Hồn Bộ, bộ pháp hai người cực kỳ nhanh, như hai tia chớp xuyên qua kiếm khí chưởng phong bên trong. Nhạc Nhạc võ công từ khi tiến nhập đệ thất tầng còn chưa có chân chính động thủ qua, Lục Vô Nhật bị thương công lực so với hắn cũng một tám một mười, bất quá lấy ra luyện thủ là thích hợp nhất.

Màu sắc chân khí hai người cũng phi thường đặc thù, chiêu số hoa lệ, cương khí tán loạn bay đầy trời kích khởi hàn nha tê mình, còn chưa kịp bay khỏi sào huyết đã bị chân khí cường đại cuốn vào, tức thì huyết nhục mơ hồ bị chém thành bột phấn. Cung Minh Nguyệt, Cung Như Mộng, còn có mười ba kiếm nữ, tứ đại chấp sự cũng biết Lục Vô Nhật lợi hại, lúc đầu đánh nhau cũng vì Nhạc Nhạc mà do mờ mờ hồ hồ, hiện tại trăm chiêu đã qua, Nhạc Nhạc không hề rơi vào hạ phong mới khiến tâm thần các nàng hơi yên tâm một chút. Cung Minh Nguyệt ánh mắt phức tạp ngó chừng Nhạc Nhạc, thỉnh thoảng lại oán hận nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, dẫu dẫu lấy nữ nhi Như Mộng thấy nàng một lòng đều thất lên người Nhạc Nhạc không khỏi một trận tức khí.

Nhạc Nhạc Ngự Nữ Tâm Kinh tiến vào tầng thứ bảy, bất kỳ chiêu số nào đánh ra so với quá khứ cũng nhanh hơn rất nhiều, nhưng chút ít chiêu số đặc ý này đối phó với loại nhân vật cấp bậc tông sư như Lục Vô Nhật, tốc độ rõ ràng là không theo kịp. "Ngân Thương" tốc độ cực nhanh, còn có "Thệ

Ngôn" uy lực cực lớn, "Tâm Toái" kinh thiên động địa, ở chỗ này cũng không thích hợp sử dụng, Nhạc Nhạc lại càng không hài lòng tốc độ "Mân Côi Chi Thứ", hiện tại trong lòng hắn đang khẩn cấp sáng chế ra chiêu thức nhanh nhất.

Gà trống sắp gáy rạng đông, Khoảnh khắc bình minh cùng hắc ám tranh đấu, hai người bọn họ càng đánh càng nhanh, trong không trung lưu lại vô số ảo ảnh, không thể rõ cái nào là chân thân cái nào là hư ảnh, mười ba thiếu nữ võ công yếu nhất, mặc dù được Ngự Nữ Tâm Kinh của Nhạc Nhạc cải tạo tăng thêm năm sáu năm công lực, dù là như vậy cũng không cách nào thấy rõ chiêu số của bọn họ.

Lục Vô Nhật đột nhiên rít lên một tiếng, lưu lại trong không khí hơn mười đạo hư ảnh giống như đều có linh hồn, đều nhanh chóng tự quay, dưới chân bọn họ cũng nổi lên một trận gió lốc, bóng đen tự quay vừa vây lấy Nhạc Nhạc, bộ pháp Nhạc Nhạc bỗng dừng dừng lại, lấy kiếm chỉ, cúi đầu nhắm mắt, muốn dùng "Tâm Thân Tỏa" xác định chân thân Lục Vô Nhật.

Không nghĩ tới, bóng đen vây hắn, mỗi cái đều hiện lộ sát khí cực kỳ giống nhau, thật vất vả mới tìm được bóng đen có sát khí nồng đậm nhất, trong nháy mắt đã biến mất bởi vì đối phương tốc độ quá nhanh.

Chư nữ trong phòng trái tim cũng thót lên tới cổ họng, hai mắt khẩn trương nhìn Nhạc Nhạc, Cung Minh Nguyệt cau mày, nhìn ta tình huống Nhạc Nhạc không ổn, bồi hồi mấy lần muốn gia nhập vòng chiến, nhưng nhìn thân thể lỏng lẻo của mình, do dự ngắt chéo áo. Cung Như Mộng thấy mẹ nàng ngắt chéo áo nàng cũng cũng học theo không sai, khẩn trương thiếu chút nữa đem chéo áo xé nát.

"A! Nhạc Nhạc! Cẩn thận!"

Chư nữ cơ hồ đồng thời kinh hô, nhắc nhở Nhạc Nhạc gặp nguy hiểm.

Nhạc Nhạc tâm thần nhảy cảm, để ý đến một cổ sát khí mạnh mẽ, từ phía sau lưng nhanh như tia chớp đánh tới, "Không ổn, cái này là chân thân!" Nhạc Nhạc thảm kêu một tiếng xoay người xuất kiếm, chưởng đến kiếm cũng đến.

Cốt chưởng bọc bên trong hắc vụ, đánh nát một đạo hộ thể chân khí cuối cùng, cách xương ngực Nhạc Nhạc chỉ kém hai thốn, không ít độc vụ chân khí nhân cơ hội tiến vào trong cơ thể Nhạc Nhạc, tế kiếm mang theo chân khí cũng xuyên thấu ngực phải Lục Vô Nhật, nhất kiếm không sâu, nội thương cũng rất nghiêm trọng, một kiếm này khiến thương thế của lão càng thêm trầm trọng.

Thời gian tại nơi này, ngắn ngủi mấy canh giờ Lục Vô Nhật liên tục bị hai thanh niên đã thương, mặt mũi mất hết, trọng yếu hơn là thương thế của lão, ho ra hai ngụm máu, oán hận trọn mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái tung mình hòa vào bóng tối, xa xa truyền đến âm thanh như quỷ gào ma khóc.

Nhạc Nhạc ném thanh kiếm trên mặt đất, xoay người phun ra một ngụm máu màu đen, "độc chưởng thật lợi hại! Giống như Ngũ độc chưởng cộng thêm thi độc, mặc dù không có bị hắn đánh trúng trên người, nhưng đã bị độc khí xâm nhập đầu óc cũng không nhỏ. Nữ nhân Minh Nguyệt cung cũng đã tới chạy trốn nhanh nhanh một chút, bị các nàng tóm được ai biết là có bị thiến sạch hay không!"

"Uy! Vương Nhạc Nhạc, ngươi đừng chạy, đứng lại, đứng lại cho ta!"

Cung Minh Nguyệt thấy Nhạc Nhạc bị thương, trong lòng mơ hồ một trận bi thống, mười năm dồn nén, nàng thấy Nhạc Nhạc muốn chạy, cũng không kịp xấu hổ đã đuổi theo hắn, hơn mười nữ nhân cũng kêu to đuổi theo sau Cung Minh Nguyệt. Nhạc Nhạc vừa thấy lại càng chạy nhanh hơn, không kịp áp chế độc thương toàn lực thi triển khinh công phi độn ra bên ngoài.

Khi Nhạc Nhạc còn đang tung mình lên không trung, thấy một nhóm người phía sau điên cuồng gào thét truy đuổi, lại tưởng là muốn bắt hắn trở về, âm thầm đắc ý "May mà ta dự đoán trước, nếu là chậm thêm một hồi nói không chừng đã bị các nàng tóm được rồi, Cung Minh Nguyệt hãy đợi đấy, hừ hừ!"

Viện tử của Nhạc Nhạc tại hoàng thành Tử Kiến phồn hoa, tất cả kỹ lâu lầu lớn nhất phụ cận, trời vừa mới tờ mờ sáng, trên đường người đi thưa thớt, Nhạc Nhạc chạy đến đường cái mới buông lỏng thở phào một hơi, bất chợt nhìn lại đằng sau thấy không có truy binh lại thở gấp mấy hơi. Nhưng không có phát giác sắc mặt mình đã từ từ chuyển sang màu xanh nhạt, mơ hồ có hắc khí quẩn quanh. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lúc đầu thân thể đau đớn còn thể chịu đựng được, chân càng chạy càng trầm, ánh mắt xuất hiện ảo ảnh mơ hồ, Vương Nhạc Nhạc trên đầu đầy mồ hôi, thảm kêu không tốt "Vừa mới trúng độc, ta cuối cùng cũng hiểu khổ tâm của sư phụ rồi, trước kia lão cứ làm ràm bên tai, hành tẩu giang hồ lúc nào cũng phải mang nhiều thuốc giải độc, Ngự Nữ Tâm Kinh với năng lực chống độc là kém cỏi nhất, mặc dù dùng nữ nhân có thể dễ dàng tiết độc, nhưng thời khắc này bên cạnh đâu ra nữ nhân làm bạn đây?"

Đau đớn tận xương tủy, khiến Nhạc Nhạc không có chỗ nào không bị hành hạ, trong kinh mạch nhiệt lượng nóng bỏng, trong nháy mắt biến thành băng hàn âm liệt, Nhạc Nhạc luyện công phần lớn là tiến hành khi giao hợp, đơn thể vận công bức độc đặc biệt kém cỏi, hiện tại hắn cũng không còn khí lực trở về khách sạn.

Toàn thân mồ hôi nóng thấm ướt cả áo, Nhạc Nhạc trong lòng mãnh liệt ảo tưởng tới nữ nhân, chỉ muốn nhảy xuống ao nước hạ nhiệt!

.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cuồng dã (1)

Mộc phu nhân mỗi sáng sớm đều ngồi ở bên hồ nước trong biệt viện, đáy ao còn cất dấu rượu ngon, mấy ngày qua nàng có chút khổ sở tự trách, thậm chí trách vì sao ngày đó thấy Nhạc Nhạc bị thương sao lại không đi xem hân, vì sao còn quá để ý con mắt thể tục, đột nhiên nàng xấu hổ cười nói "Vì sao lại nhớ đến hân như vậy?"

Hộ vệ trong viện đột nhiên truyền ra tiếng báo động, tiếng quát tháo không ngừng, Mộc phu nhân cau mày trầm nghĩ "hộ vệ trong nhà đại đa số ra ngoài tìm Nhạc Nhạc rồi, những tên tặc nhân này thật là đáng ghét, bây giờ còn tới thêm phiền, bắt được phải cho chúng biết thế nào là lễ độ!"

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, một đạo nhân ảnh màu trắng như hoa điệp xuyên qua vòng vây của trăm hộ vệ hướng tới Mộc phu nhân, càng tới gần nàng càng sợ hãi, từ lần trước bị Ngạ Tử Quỷ bắt đi, bóng ma kia vẫn bao phủ trong lòng. Nàng từ từ lui về phía sau âm thầm cầu nguyện tặc nhân không phát hiện ra mình, thân thể đã áp sát hòn giả sơn không thể lui về sau được nữa, nàng khẩn trương nhắm hai mắt lại trong đầu thoáng hiện một nụ cười tuần lãng. Trường kiếm màu đỏ lướt qua.

Có lẽ lời cầu nguyện vừa linh nghiệm, bóng trắng cũng không đánh về phía nàng mà chỉ vòng tránh qua trực tiếp nhảy ào xuống nước, bọt sóng tung bay ngất trời, bọn hộ vệ kinh ngạc đến ngây người, Mộc phu nhân vuốt vuốt nước trên mặt tò mò nhìn về phía thủy trì.

"Nhạc Nhạc? Là Vương Nhạc Nhạc! Ha ha! Làm sao ngươi lại như vậy? Mau lên đây!"

Mộc phu nhân thấy rõ bóng người trong nước, cười lên thất thanh.

"Không được, nói gì cũng không lên, trong nước thật thoải mái!"

Nói xong hân lắc lắc cái đầu, nước văng tán loạn, lại trầm mình xuống nước. Nhạc Nhạc trên người không mang thuốc giải độc, tạm thời nghĩ đến nơi này gần nhất, bắt quá hân là leo tường lên vào, vừa vào đã bị Mộc phu hộ vệ phát hiện mới phát sinh một hồi ầu ẩu.

Triệu Long gãi gãi râu mép dờ khóc dờ cười đi tới trước mặt Mộc phu nhân nói:

"Phu nhân, Vương công tử có thể vừa mới trốn ra được, độc thương trên người phát tác mới biến thành như vậy, sắc mặt hân xanh lét, vừa xông vào phủ đã hướng nơi này chạy tới, ta còn tưởng rằng... tặc nhân, xin phu nhân tha lỗi!"

Mộc phu nhân gương mặt ửng đỏ, nghiêng người nói:

"Triệu hộ vệ tận chức tận trách, có tội gì? Bất quá trước mắt chuyện này nên giải quyết ra sao bây giờ?"

Triệu Long vẫn chưa trả lời, Nhạc Nhạc phun nước từ đáy ao trôi lên, trên đầu còn mấy cái lá sen xanh

"tư vị này cũng không tệ lắm, chính là mùi vị hơi phai nhạt chút, ui! Các người không nên cười, ta nói là rượu!"

Hân giơ tay lên, trong tay ôm một vò rượu "bạch ngọc sai đàn"

Mộc phu nhân vừa thấy rượu kia đậm chân thum thụp, cả kinh kêu lên:

"A! ngươi, ngươi, làm sai uống được dưới đáy ao, vò kia là của ông nội ta ử sáu mươi năm rồi, lại bị ngươi phá nát nát nát như vậy."

Bất quá thấy vẻ mặt thống khổ của Nhạc Nhạc liền không đành lòng nói tiếp nữa.

"Quên đi, dù sao cũng có mười mấy vò, Nhạc Nhạc ngươi đi lên nhanh một chút, trong nước rất lạnh, thân thể bị phong hàn không tốt"

Mộc phu nhân giống như dụ dỗ hài tử, muốn dụ Nhạc Nhạc lên.

Hai con người Triệu Long chầm chầm ngó chừng cái vò rượu, đầu lòng nhéo râu mép, trầm mắt:

"Vương Nhạc Nhạc, ngươi thật là ngu, đây chính là rượu bách thảo ử sáu mươi năm, lần trước tiểu thư tới nơi này, phu nhân cao hứng mới cho chúng ta nửa vò, trời ạ một vò thế là bị ngươi thấm nước làm hỏng!"

Tất cả các hộ vệ khác cũng nuốt một ngụm nước bọt, hung tợn nhìn Vương Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cảm thấy một cổ lửa giận căng gác ngang đầu nhìn đám hộ vệ, phát hiện bọn họ đa số là ngó chừng vò rượu trên tay, Nhạc Nhạc hiểu ý ném nửa vò rượu bị thấm nước cho Triệu Long, nói:

"Người thích thì lấy đi! Nhưng phải bận rộn giúp ta một chút, phải người đến khách sạn tìm nữ nhân của ta đến, à.. còn nói với các nàng đem thuốc giải độc, thuốc chữa thương, xuân..., dù sao cũng đem tất cả thuốc mang đến đây là được!"

Triệu Long nhận lấy vò rượu, thò mũi ngửi vò rượu, mừng như điên nói:

"Chỉ thấm chút xíu nước, rồi..chỉ thấm một chút.."

Bỗng nhiên phát giác tự mình có chút thất thố, thấy nàng chỉ mỉm cười mới an tâm ôm chặt cái bình, nói:

"hắc hắc, người yên tâm, ta tự mình đi khách sạn dẫn các nàng tới"

Mới đi được vài bước lại nghĩ cái gì quay lại một hộ vệ phía sau nói:

"Trương tứ, ra ngoài gọi huynh đệ về, nói là tìm được người rồi, vò rượu này đưa trước cho người, không được uống một giọt, đại gia trở lại sẽ phân phát! À, thiếu chút nữa quên, Tiểu Lục không được uống rượu"

Bàn giao xong, hắn mới bước nhanh như lưu tinh chạy về khách sạn.

Yến Vô Song hai ngày này khẩu vị đi xuống, đã có hai bữa bỏ ăn, như con thỏ con nằm ẹp trên bàn, hai tai ủ rũ cụp xuống, con người đen lúng liếng loạn chuyển, liếc đồ ăn trên bàn, lại liếc sang Mặc Linh Tử về mặt đau thương lo lắng, Mộ Dung Kỳ, Dương Mai Dương Hạnh, ca thán một tiếng:

"Mấy vị tỷ tỷ, các tỷ thật không đói bụng sao? Nhưng mà ta đói lắm rồi sao không ăn một chút đi!"

Tiểu Chi ngồi cạnh nàng khuyên nhủ:

"Song tỷ, muội đã khuyên các nàng rồi, các nàng không ăn, tỷ đói cứ ăn trước đi cũng đừng tự trách mình!"

"Các nàng không ăn, ta làm sao không biết xấu hổ ăn một mình đây, ngay cả muội cũng theo các nàng nhịn đói, chuyện ta đói thì có gì quan hệ chứ, ta thật là đói!"

Yến Vô Song nhăn mũi, vỗ cái bụng đói quắt lại nói tiếp:

"Tiểu Chi, người nhìn ta có gầy không? Không có? Sao lại thế, ta cảm thấy ta gầy đi một vòng rồi, hơn nữa còn là một vòng lớn!"

Dương Mai Dương Hạnh không nhịn được cười nói:

"khách khách, Kỳ tỷ mới thật là gầy đi, không riêng Nhạc ca tìm không được, ngay cả Thái Vân cũng bị sư phụ gọi về Vạn Lý Minh rồi, muội cứ ăn, đừng thêm phiền muộn nữa!"

Yến Vô Song chu cái miệng nhỏ nhắn, phần nộ nói:

"Tiểu Vi tiền cái tên ác ôn cầu liễu kia đi, Thái Vân lại cùng sư phụ trở lại Vạn Lý Minh rồi, Nhược Tuyết mang theo hai trưởng lão đột nhiên mất tích, còn dư lại mấy người chúng ta ở lại chết đói, ca ca trở lại cũng sẽ khổ sở chết! Hay là chúng ta chịu chút đi, chỉ ăn một chút!"

Mộ Dung Kỳ cùng Mặc Linh Tử liếc mắt nhìn nhau khúc khích cười một tiếng, cười lớn lên, nguyên lai nàng ngồi vòng vo nửa ngày, vẫn là quanh quẩn cái chuyện ăn uống

Đúng lúc ấy thì nghe tiếng gõ cửa.

"Tại hạ hộ vệ Mộc phủ, được Vương Nhạc Nhạc phó thác, thỉnh mấy vị cô nương đến quý phủ tè tụ"

Yến Vô Song mới rồi còn mềm nhũn, nghe thấy thế "Vụt" một tiếng nhảy lên trên ghế, lộn một vòng ngoạn mục trên không trung, tranh trước mọi người mở cửa, nhìn lướt qua Triệu Long vội la lên:

"Người tìm được Nhạc Nhạc rồi à, hảo, mau dẫn ta đi, nhanh lên một chút, đứng ngốc ở đây làm chi?"

Mấy phụ nhân khác cũng riu rít đẩy Triệu Long ra ngoài, hắn thật vất vả mới trì hoãn một hơi, nói:

"Hắn còn muốn các nàng mang theo thuốc giải độc, thuốc chữa thương..."

"Sao người không nói sớm, hại chúng ta không mang theo"

"Đúng vậy a! thiệt là, đồ con như vậy mà đến nói cũng không xong, Song nhi nhanh lên một chút lấy thuốc!"

Triệu Long im bật nhìn trời, vì nửa vò rượu! NHỊN!

Yến Vô Song lấy thuốc trở lại

"Ồ hay, to xác, người sao đứng ngu một chỗ thế, nhanh lên một chút!"

"Nga nga, không so đo với các nàng, nhớ ngày nào ta còn là Đại Tướng Quân, sao lại cùng một đám nữ tử này so đo chứ, hừ hừ"

"To xác! Nhanh lên một chút, người đứng đấy lắm bầm cái gì đấy!"

«À, ta...ta cái gì cũng không nói!»

Triệu Long thật là có chút sợ nàng, lớn lên như tiểu yêu tinh, võ công đáng sợ như vậy, mấy hôm trước một chiêu đáng bại Mộ Dung Hiền, cái này hẳn tận mắt thấy tự nhận cũng không ngăn được chiêu đó của nàng.

Mấy nữ tử đi thật nhanh, ngay cả Tiểu Chi không biết võ công cũng phì phì thở gấp không chịu được, Triệu Long nhăn râu quai nón, than thở "Sức mạnh của ái tinh thật vĩ đại!"

Vào Mộc phủ, chúng nữ chạy thẳng tới ao giấu rượu, Mộc phu nhân cùng đi với Lục Châu nha đầu, ngồi xổm ở cạnh ao cùng Nhạc Nhạc nói chuyện.

"Ca!" ngay sau đó "Thùm" một tiếng! bọt nước bắn tứ tung.

"Ca!" lại "Thùm" phát nữa, bọt nước lại bắn tứ tung.

"Ca! ca!" tiếng nước lại bắn lên, bọt nước cũng lại loạn xạ ngấu hết cả lên

"Công tử!" ~~~ tiếng nước bắn, sau đó ~~~ "ực ực ực... cứu mạng, ta không biết bơi!"

Nhạc Nhạc buông đám người Mộ Dung Kỳ đang vừa khóc vừa cười xuống, vội đem Tiểu Chi trong nước ôm lấy "không biết bơi cũng nhảy xuống nước, có phải ăn no bụng mỡ không!"

Tiểu Chi ho ra hai ngụm nước, mới ôm lấy cổ Nhạc Nhạc nói:

"khụ khụ.. nô tỳ nhớ công tử! Công tử sắc mặt thật khó nhìn, Song tỷ, mau đưa giải dược!"

Mộc phu nhân nhìn các nàng một nhà đoàn tụ, một cổ tâm tình đè nén đã lâu trong lòng lại từ từ trỗi dậy, nụ cười kỳ dị hiện lên, vừa vặn bị Lục Châu nom thấy, nói:

"Phu nhân, có phải hay không cũng hâm mộ các nàng?"

Mộc phu nhân gõ đầu nàng một cái:

"Nô tỳ thú, ta mới không như vậy! Xú nha đầu người nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cuồng dã (2)

"Cái gì? Thái Vân cùng tên dám côn đồ trường kí về Vạn Lý Minh rồi, sao lại như vậy?"

Nhạc Nhạc nuốt vào mấy viên thuốc giải độc, tinh thần tốt lên rất nhiều, giọng nói cũng lớn lên, nhảy cẫng hô lên.

"Ca, huynh trước hết đừng nóng vội, chuyện là như vậy. Ngày đó muội cùng Thái Vân hỏi thăm chung quanh tung tích của huynh, không may đụng phải cái lão đạo trưởng kia bắt Thái Vân cùng hắn trở về, huynh cũng biết Thái Vân sợ nhất sư phụ, không có huynh bên cạnh nàng không dám trái mệnh sư phụ, bắt quả nàng chỉ nói ngốc một hồi, hương sư phụ nói rõ nguyên nhân sẽ trở lại, nhất định là bị lưu lại rồi, Thái Vân lo lắng nhất là ca!"

Mộ Dung Kỳ nhanh chóng đem chuyện trải qua nói nhanh một lần.

Nhạc Nhạc trầm tư không nói, trong mắt đầy sát cơ. "Muốn chính mình sống thoải mái, phải đối với kẻ khác lòng dạ ác độc! Người sống không tốt là bởi vì người sống không đủ ác độc!"

Nhạc Nhạc nhớ tới Toàn Giới đại sư lời lẽ chí lý, lắm bầm tự nói

"Ta hiện tại sống không thoải mái nguyên lai là không đủ ác độc nha! Không sai, là ta quá thiện lương. Nếu là lòng dạ ác độc một chút giết Sa Nhân Bình, Tiểu Vi cũng sẽ không rời đi, nếu là ác độc một chút cự tuyệt Tiểu Nguyệt cũng sẽ không bị nàng bán đứng, tiện đà lại giúp nữ nhân gốc Cung Minh Nguyệt kia tóm được mình, Nhược Tuyết cũng sẽ không rơi vào tay tên bất nam bất nữ kia, nếu là lòng dạ ác độc một chút làm thịt đám côn đạo trưởng kia Thái Vân cũng không cần quản cái gì là sự mệnh sư phụ! Hừ hừ hừ!"

Không khí chung quanh một mảnh rét lạnh, chúng nữ ngâm mình trong nước không nhìn được một trận rừng mình, trong tâm hồn Nhạc Nhạc đang lặng lẽ lật xáo. Vài chiếc lá ngô đồng úa vàng ảm đạm rơi xuống không một tiếng động, tương khởi một hồi huyết phong tinh vũ.

"Nhạc Nhạc! Lên nhanh một chút, đừng để các nàng bị nhiễm phong hàn!"

Mộc phu nhân đứng trên bờ, thấy sắc mặt hắn không ổn, khẩn trương nghĩ biện pháp khác khuyên hắn đi lên.

Nhạc Nhạc từ trong trầm tư thức tỉnh. Thấy Tiểu Chi gần nhất đôi môi bị lạnh đến tím tái, áy náy cười nói:

"A, Mộc phu nhân nói đúng, hiện tại đã là cuối thu, ở trong nước không tốt, nhanh lên một chút lên bờ nào!"

Thật vất vả mới khuyên được Nhạc Nhạc lên, lại nói:

"Lục Châu, nhanh đi thu xếp một gian phòng khách, thông tri người trong phủ, mang cho các nàng vài món y phục. Cần những đồ gì khác người tự mình đi lấy!"

Lục Châu cao hứng đáp một tiếng, chạy đi đơn đả.

Mộc phu nhân hướng về phía Nhạc Nhạc đang ngẩn người cười nói :

"Người lo lắng làm gì, dù sao khách sạn các người đang ở cũng là do ta mở, cùng ở lại nhà ta có gì khác nhau, nói sau đi, ơn cứu ta lần trước còn chưa có dịp báo đáp, làm sao không biết xấu hổ để cho các nàng ướt đầm trở về khách sạn, các nàng cứ thể đi ra ngoài, sắc lang trên đường rụng hồn mất! Khách khách khách!"

Nhạc Nhạc lúc này mới chú ý, chúng nữ quần áo trần nài đường cong lộ ra gần hết, đặc biệt là Mộ Dung Kỳ, sa bào tuyết trắng gần như trong suốt, Nhạc Nhạc hí mắt quét tới quét lui trên người chúng nữ, khóe miệng tà tà cười dâm.

Chúng nữ bị hắn nhìn đến phát ngượng, cười duyên dè chừng Mộc phu nhân phía sau, đi về phía phòng khách.

Không biết Lục Châu có cố ý an bài hay không, quét dọn phòng khách ngay cạnh ngủ Mộc phu nhân, thấy nàng không có phản đối lại càng đắc ý, hớn hở chạy đi đặt quần áo.

Nhạc Nhạc bị độc thương hành hạ, đem Mộc phu nhân đuổi đi, đóng chặt cửa phòng, cười hắc hắc. Chư nữ đã sớm quen thuộc cái vẻ mặt này, cười xấu hổ cời áo nói dây lưng, nhanh chóng tắm rửa một chút, ngoan ngoãn nằm dài trên giường như phi tử chờ được Nhạc Nhạc sủng hạnh

Lôi thanh cuộn cuộn, kẻ hoạch phiên vân phúc vũ thuận lợi tiến hành.

Mộc Phu nhân lại buồn rầu đứng ngồi không yên, tiếng rên rỉ vừa như thống khổ vừa như vui sướng kia không ngừng truyền vào trong tai, xuân tâm nhảy nhót như chú hươu con, cứ bồi hồi đi đi lại lại trong khuê phòng, bây giờ mới đồ oán giận lên Lục Châu "xú nha đầu kia, đem các nàng an bài gần như vậy cố tình để ta khó xử đây, làm sao bây giờ mới vừa rồi còn than bệnh, ở đâu ra khí lực lớn như vậy làm cái chuyện này, phi phi! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy? Thật muốn đi nhìn lên một cái, đếm tân hôn của mình, chỉ định chạm rồi hạ xuống một cái lại đau hai ngày không xuống giường được! Thật không biết hắn làm sao làm được? Phi phi! Ta lại suy nghĩ lung tung!"

Tây bộ quốc.

Bách Độc chương.

Giống như tên gọi, không chỉ hàng trăm chủng loại độc, cuộc sống của sinh vật nơi này cũng mang độc, ngay cả chú thỏ hoang khả ái cũng mang trên hàm răng cặn kẻ nọc độc.

Nơi này vốn hoang sơ, phương viên trăm dặm ngay cả thợ săn cũng không có. Nhưng bây giờ có hai người quần áo không đủ che thân, chỉ dùng da thú che lại những bộ phận trọng yếu như đã nhân, bên trong làn khói độc nồng đậm du lãng, một con độc mã trưởng thành dài hơn ba thước, trong mắt lóe quang mang xanh lè, miệng rộng đầy răng nanh cực độc chảy ra dịch nhờn hôi tanh, từ từ hướng bọn họ trườn tới, chỉ phát ra âm thanh sha sha rất nhỏ.

"Ghe tòm! Phu quân! Hay là không nên, chúng ta lại quay trở lại!"

Mấy lọn tóc che kín khuôn mặt, thấy không rõ khuôn mặt, da thịt tuyết trắng

"Ha ha, Tổ Tổ không nên gấp gáp, rồi sẽ gặp lại mà!"

Hắn chỉ nói một nửa, đột nhiên dừng lại, mùi hôi thối gay mũi từ phía sau ập tới, cự mãng theo đuôi hắn đã lâu rốt cục không nhìn được đống bụng, xuất kích trước.

"Hừ hừ, tên súc sinh này cũng tới khi dễ chúng ta sao? Ném thử lợi hại của ta!"

Hắn xoay người bay xéo hai trượng, hữu chưởng vung lên mang theo cương khí cực độc, "ba" một tiếng nện ngay giữa hàm răng cự mãng, hai răng lớn gần hai thước chứa đầy kịch độc đồng thời vỡ vụn, rít lên quái dị, lăn lộn vài cái trên mặt đất, cái đuôi "bá" một tiếng vừa hướng hắn đánh tới.

Hắn ngừng ra, nghi hoặc nói:

"Một chưởng kia đủ để đánh nát một tòa núi nhỏ, lại không thể giết chết một con mãng xà, thật là kỳ quái!"

Cô gái bên cạnh hắn cười nói:

"Phu quân võ công lại thật lùi rồi, ngay cả con rắn nhỏ cũng giết không chết, mau tránh ra để Tổ Tổ tới thu thập nó!"

Nam tử kia vốn định đánh thêm mấy chưởng bỏ sung nhưng nghe nàng nói xong ha hả cười một tiếng, biết điều lui sang một bên.

Mãng xà đáng thương vốn đã đói bụng rờn rọc kéo nước, lại xui xẻo đụng ngay hai cao thủ võ lâm, chuyện đáng thương còn đang ở phía sau.

Nàng ở Bách Độc Chương sống hơn hia tháng, độc trùng kinh khủng cỡ nào cũng đã gặp qua, đối mặt với cự mãng tanh hôi chẳng qua chỉ hơi nhẹ nhàng cau mày, chân khí ám tụ song chưởng, thanh sắc cương khí bao vây chặt chẽ mãng xà.

"Ba ba ba!" "Ba ba ba!"

Trong rừng tiết tấu âm thanh đều đặn, còn có tiếng rần rít gào rên rĩ.

"Phu quân, con rắn này da cứng quá! Năng lực thật là tốt, đánh nó hơn một trăm chưởng rồi mà vẫn chưa chết, chạy hướng kia, lại muốn ăn phu quân nhà ta, không đánh chết người không được, đừng chạy!"

Nam tử kia cười khỏ theo sát sau lưng nàng, trong lòng hắn hiểu, Lâm Tổ cũng không phải vì mình báo thù, rõ ràng là không thoát nổi nơi này nên bắt nạt mãng xà, như vậy cũng tốt, không cần trút giận lên đầu mình, nghĩ tới đây hắn mới vui vẻ cười, bước chạy cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Không biết chạy bao lâu, ánh hoàng hôn lạng lẽ rạch một vệt đỏ nơi chân trời, mãng xà vết thương đầy người, ủ rũ trườn tới bên bờ suối, mặc cho Lâm Tổ Tổ đánh chửi, cố gắng lê lét từng tắc xuống mặt nước.

Lâm Tổ ngừng đầu nhìn cảnh vật bốn phía, đột nhiên hét lớn một tiếng

"Oa ~ phu quân! Chúng ta thoát khỏi Mê Vụ sâm lâm rồi, ô ô, thật là cao hứng! Rốt cục cũng thoát rồi!"

Cự mãng bị tiếng kêu của nàng dọa té rớt xuống dòng nước chảy xiết, vô lực quẫy một cái đã biến mất trong làn nước.

"Rắn đâu rồi? Rắn đâu rồi?"

Chúng ta muốn hảo hảo cảm tạ nó, là nó dẫn đường cho chúng ta thoát ra!"

Nam tử kia chỉ chỉ xuống dòng nước chảy xiết, trầm mặc không nói.

"Nga, chính là nó nhảy cầu rồi thì không thể trách chúng ta, vốn còn muốn cảm tạ nó, thỉnh nó ăn canh mãng xà đấy! Chính là nó không có phúc khí, không thể trách ta, có phải hay không phu quân?"

Nam tử gật đầu lia lịa, trong lòng thầm suy nghĩ nói:

"Chỉ sợ là phải dùng thịt của nó làm canh, bắt quá, ăn nó cũng rất không tệ, chạy một ngày bụng đói còn cào lên rồi!"

Hai người chạy vội dọc theo bờ sông, chạy đến chân núi, nam tử mới ngửa mặt lên trời cười to

"Ha ha ha! Chung Vô Nhai ta đại nạn không chết, rốt cục cũng tái xuất giang hồ rồi!"

"Phu quân! Người ở đây cười khúc khích cái gì đấy?"

Lâm Tổ Tổ vạt một dây rừng, đem lọn tóc màu xanh tùy ý vắn lại, lộ ra một khuôn mặt kinhh diễm ôn nhu, chỉ có đôi mắt thanh tú phảng phất một màu thanh hắc sắc nhân nhạt.

"Nhân vật trong tiểu thuyết, đại nạn không chết, tái xuất giang hồ không phải cũng cười như vậy sao?"

"Aizz... phu quân, đó là chuyện trong tiểu thuyết, không thể tin tưởng được, chàng hiện tại có khí lực để cười sao? Không có à? Cho nên thiếp mới nói chàng không hảo hảo quản lý Thiên Ma thánh giáo cho tốt, suốt ngày đi đọc mấy cái tiểu thuyết linh tinh, nên mới bị kẻ thù giết lên núi. Chúng ta chết không tiếc nhưng Tuyệt Nhi tuổi còn nhỏ, không biết nó hiện tại thế nào? Hừ hừ, Vạn Lý Minh khôn kiếp, dám động đến một đầu ngón tay Nhục Tuyệt, ta liền đem bọn chúng huyết tẩy, uy, phu quân, đến chàng nữa, cũng nên nói đôi câu thoại hù dọa bọn chúng một chút đi!"

"Nga, ta nói ta nói ! Hừ hừ đám Vạn Lý Minh khố kia, dám động đến một đầu ngón tay của Nhược Tuyết, ta liền đem bọn chúng giết sạch !"

Nói xong còn liếc nhìn Lâm Tổ Tổ, mong đợi ánh mắt tán dương của nàng.

Lâm Tổ Tổ xi cười một tiếng

"phu quân, chàng cũng không đổi lại câu khác sao?"

"nàng nói câu kia, chính là ta cũng muốn nói!"

Hắn qua hồi lâu lại thì thào

"Trong tiểu thuyết cũng viết như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ngược sát (1)

Mạc Sa quốc gần thành thị lớn Tề Nghiệp nhất.

Tề Nghiệp thành cách Mạc Sa quốc chỉ khoảng trăm dặm, trung gian ngăn cách bởi một nơi hiểm yếu – Hoàng Sa quan, Tề Nghiệp Thành ngàn năm yên ổn, vốn dựa vào Hoàng Sa quan kiên cố bảo hộ, mỗi một tấc đất tấc bùn nơi đây thấm đầy máu giặc ngoại xâm

Ánh trăng như cái lưỡi liềm, lặng lẽ treo trên thiên không.

Rừng cây nhỏ trong sơn đạo, lửa trại nhanh chóng được nhóm lên

Hai con thỏ hoang kỳ dị không nhúc nhích, một cộng lông cũng không có, da bóng loáng trần trụi, mùi thịt nướng thơm mê người quanh thân lan tỏa đến nơi Tiểu Vi đang ngơ ngác ngồi dưới một gốc cây đằng xa, lạnh lùng nói:

"Sa Nhân Bình, phía trước hai mươi dặm chính là Tề Nghiệp thành, lần này ta tuân thủ lời hứa đưa ngươi đến, sau này chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào. Còn có con thỏ nướng kia nữa, ngươi nướng sắp cháy mất rồi, nếu thành than tự ngươi đi bắt, đừng sai ta!"

Tùy tùng nướng thỏ xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, tay lưng ta lưng túng, vốn đã nhiều chỗ bén lửa cháy đen, tay hắn loạn lên nhặt ra từ trong lửa, Sa Nhân Bình nháy mắt với tên tùy tùng, sau đó quát:

"Nô tài ngu xuẩn, ngay cả chuyện con con cũng làm không xong, làm ăn cái gì không biết, trở về bẩm báo phụ vương chém đầu ngươi, ngán ra đấy làm gì, còn không mau lau khô sạch sẽ chút, cẩn thận ta giết cả nhà ngươi!"

Tùy tùng kia quỳ trên mặt đất luôn miệng cầu xin tha thứ.

"Hừ! Ý thế hiếp người!"

Giang Tiểu Vi hừ lạnh một tiếng khinh thường quay mặt đi chỗ khác, nhìn hướng Hoàng Thành xa xa, nơi đó tự nhiên có người mình yêu, có các tỷ muội, có ấm áp, cũng có cả hạnh phúc. Vì sao đã biết nguy hiểm hộ tống kẻ tiểu nhân hèn hạ này? Không biết, chẳng nhẽ chỉ để cầu an lòng? Nàng có chút thống hận chính mình, thời khắc cuối cùng rồi chàng đi, chàng có tha thứ cho ta không? Nàng không dám suy nghĩ, chỉ khẽ cắn răng cố gắng không để nước mắt rơi xuống, loan đao bên thoắt chút nắm chặt, khẽ run.

Tùy tùng kia thấy Tiểu Vi rời tầm mắt đi nơi khác, lập tức lộ ra nụ cười quỷ dị, lặng lẽ đem chút ít bột phấn màu lam nhạt rắc lên trên con thỏ nướng, lại giả bộ lui húi quay quay con thỏ trên lửa. Sa Nhân Bình thấy đã đắc thủ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt ác độc liếc Tiểu Vi mấy lần, cười khẩy đắc ý.

Trong sơn lâm tối tăm, hai dã nhân đang chạy như điên.

"Phu quân, người lại đem đá lửa đánh mất, làm hại chúng ta không có đồ ăn, aizz... ta liền nhẫn nhịn một bữa vậy, chờ đến Tề Nghiệp thành, chàng phải gọi cho ta một trăm bàn thức ăn và rượu ngon, thiếu một bàn ta liền không để chàng yên!"

Chung Vô Nhai thăm nhủ "Đá lửa luôn là nàng bảo quản, ta giữ lúc nào mà lại để mất chứ, trên sách nói, đá lửa là để đốt lửa dùng nhưng là hình dạng như thế nào ta cũng không biết"

Hắn vừa định phản bác, bỗng nghe Lâm Tổ Tổ nói

"Đừng bảo là chàng đến hòn đá lửa như thế nào cũng không biết chứ, nói cũng chẳng ai tin, còn mạnh miệng nữa ta liền không cho chàng theo tìm con gái nữa, đem chàng vứt lại trong rừng!"

Chung Vô Nhai mê mẩn nhìn bốn phía, bất đắc dĩ nói

"A, không nên bỏ ta lại, ta không biết đường. Tổ Tổ nói đều đúng, là ta đánh mất đá lửa, vào thành ta nhất định cho Tổ Tổ một trăm bàn rượu thịt, một bàn cũng không thiếu!"

"Khách khách khách, là ta lừa chàng đấy! Phu quân ngọc, ta ăn được một trăm bàn không nói, nhưng trên người chúng ta một xu cũng không có, ai bán cho chúng ta ăn a?"

"Không cho chúng ta ăn, ta liền đánh hắn, nàng không phải nói võ công của ta rất lợi hại đấy sao? Trong sách nói, chỉ cần người thật lợi hại, ăn cơm không phải trả tiền, gọi là cơm chùa!"

"hào hào, chúng ta ăn cơm chùa, phu quân chạy nhanh lên một chút, còn hai mươi dặm nữa là đến Tề Nghiệp thành rồi!"

Sa Nhân Bình thấy Tiểu Vi không nghi ngờ ăn miếng thịt thỏ, mép hồ ly nhếch lên cười xảo trá, thức ăn trong tay thả ra, từ trong lồng ngực móc ra một bộ sách bọc da vàng. Tiểu Vi nhìn lướt qua bìa sách, ngỡ ra một lát, lại không nói một lời ăn thức ăn trong tay

Sa Nhân Bình hươ hươ quyền sách trong tay

"Tiểu Vi, quyền sách này chính là ước mơ tha thiết của nàng "Tàn Nguyệt Dao Pháp" võ công bên trong không phải ai cũng có thể học được, chỉ cần nàng sau này theo ta, không trở về bên Nhạc Nhạc nữa ta hiện tại sẽ đem quyền sách này cho nàng, như thế nào?"

Tên tùy tùng kia thấy "Tàn Nguyệt" đao phổ ánh mắt lộ ra hung quang, sờ sờ loan đao bên hông, vừa cúi đầu xuống lẳng lặng ăn thức ăn.

"Phi! Câm miệng cho ta!"

Giang Tiểu Vi tức giận đem thức ăn còn dư ném tới Sa Nhân Bình

"Người còn nói thêm một câu như vậy nữa, ta liền giết chết người!"

Sa Nhân Bình cười đùa nhẹ nhàng tiếp được khúc xương nàng ném tới

"Nàng hiện tại còn có khí lực giết ta sao? Ha ha, trướng "Nhuyễn Tâm Tán" gia truyền nhà ta, người ngay cả cơ hội cắn lưỡi tự tử cũng không có, lão tử nhìn người hơn mười ngày rồi, người cho rằng ta sẽ đem đao phổ cho truyền người ư, đồ ngốc, người cho rằng ta còn cần thứ tàn hoa bại liễu như người ư, ngu ngốc! Ha ha, trừ Vương Nhạc Nhạc đem người hầu hạ dưới bảo khố làm gì có ai, lão tử hơn mười ngày không có chạm qua nữ nhân, nếu không còn không thèm đụng tới người, hắc hắc!"

Giang Tiểu Vi nghe mà lệ rơi đầy mặt, thật vì mình quá ngu xuẩn mà rơi nước mắt. Nàng chưa từng nghĩ tới xã hội nam quyền này, số phận nữ nhân không nguyên vẹn chính là bị thăm như vậy, ngay cả đồ bỏ đi Sa Nhân Bình này cũng xem thường mình, chỉ có Nhạc Nhạc là không như thế hắn chưa bao giờ khinh bỉ mình. Chỉ có Nhạc Nhạc đối với mình tốt nhất, tuyệt sẽ không để nam nhân nào khác đụng đến mình, nàng oán hận nhìn chằm chằm Sa Nhân Bình muốn rút đao, nhưng loan đao kia như một ngọn núi nặng nề, nàng muốn chạy trốn nhưng ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn cười đậm đắng hướng mình đi tới.

Nếu như có thể cắn lưỡi, nàng đã chết rồi, đáng tiếc.

Sa Nhân Bình quét mắt nhìn Tiểu Vi mềm yếu thờ gập, chẳng qua chỉ là khoảng cách sáu bảy thước, nhưng hắn đột nhiên cảm giác thật xa xôi, hai chân đã vô pháp chống đỡ mềm nhũn ngã bên đồng lửa, hắn sợ hãi quát tên tùy tùng:

"Sa Thất, thẳng ngu, ta làm sao cũng trúng độc?"

Bộ dáng nhất gan thường ngày biến mất, hắn hắc hắc cười âm hiểm đi tới bên cạnh Sa Nhân Bình, dùng sức đá hắn mấy cái, nhìn Sa Nhân Bình kêu như heo chọc tiết, cất tiếng cười điên dại:

"ta đồng dạng cũng hạ độc trong thức ăn của người, dĩ nhiên là người cũng trúng rồi, người nếu không trúng độc ta mới thực sự là ngu ngốc! Còn nữa, ta ghét nhất người khác chửi ta ngu, nhờ kỹ cho ta!"

Vừa nói dùng sức bịt tai hắn mấy cái. Cái mặt trắng anh tuấn của Sa Nhân Bình nhất thời sưng như cái đầu heo.

"Đừng đánh đừng đánh! Sa Thất đồ ngu, người tại sao lại làm như vậy? Chẳng nhẽ người không sợ liên lụy vợ con sao, đừng quên bọn họ còn trong quân chế của Vương phủ, người dám phản bội ta, không sợ họa diệt tộc sao?"

"lão bà? Hải tử? Diệt tộc? Ha ha ha thật nực cười! Ngươi cho rằng ta cái gì cũng không biết ư? Ngươi thấy ta bà nương kia xinh đẹp, liền cố ý phái ta ra ngoài làm việc, ngầm cùng ả thông dâm, hải tử trắng bạch kia có nét nào giống ta? Hắc hắc, diệt tộc? Ta sớm đã không còn thân thích dè ngươi giết, phải đi giết chính nữ nhân cùng hải tử của mình sao? Nhớ cho kỹ, ả tao bà nương kia là nữ nhân của ngươi, là ta chơi nữ nhân của ngươi chứ không phải ngươi chơi lão bà của ta!"

Sa Nhân Bình cảm nhận được Sa Thất đang điên cuồng, cảm thấy tử vong đang cận kề, lúc này mới có chút sợ hãi nói:

"Chẳng nhẽ ngươi chỉ vì một nữ nhân là buông tha vinh hoa phú quý cả đời sao? Buông tay chính là tiền đồ rộng mở, tha cho ta, đừng đánh! A! Tha mạng!"

Sa Thất đoạt lấy đao phỏ trong tay hắn, dữ tợn cười nói:

"hừ hừ, ta vào Sa vương phủ mười năm, trung thành cảnh cảnh, cho dù nằm gai nếm mật cũng là vì "Tàn Nguyệt đao pháp" "

Sa Nhân Bình trúng độc, chỉ có thể hoạt động cánh tay chút ít, nghĩ thừa dịp hắn nhìn bí kíp, không ngờ từ trong ngực lấy ra giải dược, đã bị Sa Thất dùng chân đá bay, trùng hợp rơi bên cạnh Tiểu Vi. Tiểu Vi ngạc nhiên nhìn sự kiện đột biến phát sinh, chợt thấy giải dược bay tới, trong lòng mừng thầm, bắt đầu đi chỉ còn cách nằng chưa tới một thước, nhưng nằng ngay cả chút xíu khí lực hoạt động cũng không có.

Sa Thất sau khi đá bay giải dược xong, nổi giận điên cuồng hành hạ Sa Nhân Bình, vừa đánh vừa chửi:

"Ta thừa biết ngươi trì hoãn thời gian, muốn ăn giải dược à? Hắc hắc.. không có cửa đâu! Ta đánh ta đánh! Ngươi không phải thích nhất gian dâm vợ thù hạ ư? Lão tử hôm nay đem mệnh căn ngươi phê ngay lập tức!"

Sa Nhân Bình xương sườn bị đá gãy bảy tám cái, các đốt ngón tay cũng bị bẻ gãy, chân cũng bị cắt đứt một cái, trong miệng máu tươi xối xả, mặc dù kêu khóc thê thảm nhưng không có tuyệt vọng

"Đừng phê ta, ta chỉ chơi lão bà của ngươi thôi, ngươi muốn báo thù có thể chơi lão bà của ta, chơi nữ nhân của ta nha! Tiểu Vi ở chỗ này, ngươi tìm nằng đi, không nên đánh ta, không nên đánh~~"

Tiểu Vi nghe hắn nói vậy, cảm giận suýt chút nữa hộc máu, tức giận hét:

"đồ khốn kiếp vô si! Ta với ngươi không có một chút quan hệ nào! Đừng nhắc đến tên ta! Sa Thất, giết hắn đi!"

Sa Thất cười quát mắt nhìn Tiểu Vi một cái

"Hiện tại không ai có quyền ra lệnh cho ta, ngươi cũng thế! Đừng tưởng rằng ta sẽ bỏ qua, thu thập Sa Nhân Bình xong đến phiên ngươi!"

Tiểu Vi tâm lạnh như băng. Nhìn Sa Nhân Bình bị đánh đập đến bất thành nhân dạng, khóe miệng nằng lộ ra nụ cười khoái ý, thầm nghĩ

"có thể trước khi chết, thấy tên khốn kiếp hại ta mất đi hạnh phúc chết trước cũng đủ rồi! "

"A~~~~"

Một tiếng kêu cực kỳ bi thảm, vang dội khắp núi rừng, dọa bay vô số chim chóc.

Sa Thất giơ tay chém xuống cắt lấy mệnh căn của hắn, dùng cái cây thăm bằng trúc xâu thành chuỗi, thả vào xiên nướng. Sa Nhân Bình đau đến ngất xỉu như, cũng muốn chết đi, nhưng hắn bán thân bất toại, sống không được chết không xong, chỉ có thể hộc máu nhìn mệnh căn bị người ta đem nướng thành than màu đen, mùi thối thối người, ngọn lửa bốn phía thiêu đốt.

"hắc hắc, ta muốn làm trò trước mặt ngươi, chơi từng nữ nhân của ngươi. Ha ha"

Sa Thất cuồng tiếu, đi về phía Tiểu Vi

Lời dịch giả: Ác giả ác báo, tên Sa Nhân Bình coi như đã bị trừng trị thích đáng. Nhưng còn số phận nằng Tiểu Vi liệu có rơi vào vòng xoáy bi thảm của số mệnh. Một bông hoa kiều diễm giữa sa mạc sắp bị vùi dập. bông hoa ấy có đủ kiên cường đón nhận cơn bão táp sắp tới?. Hãy cùng đón đọc hồi tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ngược sát (2)

Tiểu Vi chán ghét nhìn chằm chằm Sa Thất, toàn thân như rớt vào hầm băng, nữ nhân tâm lý yếu nhược, nâng cao giọng hô lên thất thanh

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

"Ha ha! Cứ kêu đi, nơi này cách xa quan đạo, gào phá cổ họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!"

Sa Thất đắc ý nói.

"Phá cổ họng, phá cổ họng"

Một âm thanh nữ nhân hô.

Giang Tiểu Vi hấp háy đôi mắt thâm nghiêm

"Đây không phải giọng ta kêu!"

"Người nào gọi tên ta, Phá cổ họng tới đây!"

Thanh âm một nam nhân

Sa Thất sờ sờ cái miệng của mình sắc mặt đột biến

"Đây cũng không phải giọng ta!"

Một thanh âm lạnh lạnh từ đằng sau Sa Thất truyền lại:

"Phu quân ơi, chẳng phải bảo ta bớt lo chuyện người dung ư, sao chẳng lại không nhận được trước cả người ta thế!"

Thanh âm lúc trước nũng nịu từ phía sau truyền đến

"Phu quân nha, không phải ta thích xía vào, chủ yếu là nửa con thỏ này nếu không ăn sẽ bị hư, nếu không ta lười quản đấy! Ai nha còn có xúc xích nướng này!"

Sa Thất cả kinh mồ hôi lạnh toát ra, hai người này võ công thật đáng sợ, thần không biết quỷ không hay tiêu sái tới sau lưng mình, muốn lấy mạng mình chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Hắn không dám cuồng vọng khinh thương hai người này. Chợt thấy nữ phụ kia cầm thỏ nướng chia cho nam tử kia một nửa, hai người ăn như lang như hổ, trong lòng âm thầm cao hứng trở lại.

"Nhược Tuyết tỷ, đừng ăn, có độc!"

Tiểu Vi lúc Vạn Lý Minh bị hỏa thiêu có gặp qua Nhược Tuyết một lần, chỉ là khoảng cách quá xa, nhìn không rõ ràng, còn tưởng rằng cô gái trước mắt là Nhược tuyết.

Lâm Tổ cùng Chung Vô Nhai đều dừng nhai nuốt lại, tò mò nhìn Tiểu Vi, hai người đồng thời hỏi:

"Ngươi có gặp qua Nhược Tuyết?"

"Vâng đúng vậy! Ngươi không phải Nhược Tuyết tỷ sao?"

Tiểu Vi có chút buồn bực hỏi.

"khách khách khách..tiểu nha đầu nói thật chứ, ta còn trẻ tuổi vậy sao? Bất quá ta lại thích, chừng mấy ngày không có ăn uống gì, mùi thịt thỏ cũng không tệ, chẳng qua kỹ thuật nướng còn quá kém!"

"A, ta đã nói là có độc rồi các người vẫn ăn sao?"

Tiểu Vi đầu óc có chút quay cuồng, tròn tròn mắt ngây ngốc ra.

Chung Vô Nhai cười nói:

"Phu nhân kêu ta ăn ta dám không ăn sao?"

Lâm Tổ cười hi hi liếc hắn một cái, Chung Vô Nhai lập tức biết điều cúi đầu ăn tiếp, điên cuồng gặm xương, không một tiếng động.

"Tiểu nha đầu, ngươi tên gì? Sao lại nằm bất động thế? Sao ngươi lại biết Nhược Tuyết nhà ta? Những người này đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Lâm Tổ gặm miếng thịt nướng trong tay cười mỉa ngoa nhìn Tiểu Vi

Tiểu Vi vừa mới thích ứng hai người anh dừng biểu diễn dùng độc, lại bị câu hỏi tiếp theo của nàng làm cho quay cuồng, không biết trả lời làm sao

"Ta là Giang Tiểu Vi, lúc Nhược Tuyết tỷ hòa thiêu Vạn Lý Minh, ta đã thấy nàng một lần"

"A, Nhược Tuyết nhà chúng ta thật là lợi hại, lại giúp chúng ta báo thù, đốt hang ổ Vạn Lý Minh, phu quân nhà sao chẳng không chi một tiếng?"

Chung Vô Nhai nhìn Tiểu Vi một chút lại liếc sang Lâm Tổ, há mồm "Chi chi chi!"

Tiếp theo lại gặm tiếp miếng xương của hắn.

Lâm Tổ cười đến run rẩy hết cả người

"Khách khách khách, phu quân thật là có ý tứ, ta hết hơi rồi!"

Sa Thất nghe những lời này muốn "móc lõp" nửa thanh loan đao trong tay mang theo một cỗ thanh phong, cấp tốc hướng tới cổ Lâm Tổ, hắn đang ảo tưởng cảnh đầu rơi máu chảy, không ngờ mắt hoa lên một cái, trước người đã có thêm một thân ảnh, nửa thanh loan đao đã nằm trong tay đối phương

"Ngươi định giết phu nhân ta, chết đi!"

Độc chưởng mang theo hắc cương khí chậm rãi đánh về huyết Thiên Linh của Sa Thất, động tác nhìn thật chậm, nhưng hắn không thể tránh dù một chút, chỉ tro mắt chờ cái chết.

Không có huyết nhục bay tán loạn, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, Sa Thất chỉ như điện giật ngã xuống, một dòng kịch độc chạy dọc theo kinh mạch lan tràn khắp cơ thể, da thịt khô vàng biến thành màu đen, cảm giác xương thịt rữa nát đau đớn càng ngày càng mãnh liệt khiến hắn biết mình vẫn chưa chết, mà chết trong lúc này cũng là một loại hưởng thụ. Hắn thế nào cũng không nghĩ ra, đối phương chỉ ra một chiêu có thể đem một nhất lưu cao thủ giết chết, cũng nghĩ không thông vì sao bọn họ ăn thức ăn tẩm độc lại cũng không trúng độc.

Chung Vô Nhai ném thanh loan đao trong tay đi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lâm Tổ tiếp tục gặm xương.

Lâm Tổ cười hi hi nhìn Sa Thất bằng một mắt, hài lòng vỗ vỗ đầu Chung Vô Nhai

"Ngao, yêu lão bà như vậy, Tổ Tổ hạnh phúc muốn chết! Thật ra thì ta chỉ muốn nói, ta không còn hơi để cười nữa rồi, không hiểu nổi hắn vì sao xuất đao với ta! A, thiếu chút nữa quên, tiểu nha đầu còn đang bên cạnh này! Phu quân trước tiên cho nàng giải độc!"

Giang Tiểu Vi ăn giải độc, rất nhanh khôi phục bình thường, đầu tiên cảm tạ một phen vợ chồng Chung Vô Nhai, vừa chạy lại hung hăng đá Sa Nhân Bình mấy cái, trong miệng học ra máu, lộ ra vẻ mặt ngu ngốc, đã kích thật lớn khiến tinh thần hắn bất thường, có chữa thì cũng thành ngu si đần độn.

Tiểu Vi móc "Tàn Nguyệt đao phổ" trong ngực Sa Thất ra, đột nhiên hét lên một tiếng

"A, nhiều sâu bọ quá, cả rân rết"

Lâm Tổ đem nàng kéo ra xa một chút an ủi:

"Tiểu Vi đừng sợ, trúng độc chưởng của chúng ta, toàn thân hắn sẽ từ từ rữa nát, huyết nhục trên người thành thức ăn tốt nhất cho độc trùng, đi nhanh một chút thôi, trùng sẽ ngày càng nhiều!"

Sa Nhân Bình bộ dáng ngu ngốc bị côn trùng đốt thanh tỉnh kêu thảm

"trùng a...a....~"

Chỉ là thanh âm nhỏ dần, hơn ngàn độc trùng bò lên thân thể bọn chúng, thanh âm sha sha truyền đến trong không khí, chỉ trong nháy mắt, độc trùng như thủy triều rút. Lưu lại hai bộ khô lâu, một đen một trắng.

Tiểu Vi nhìn bộ xương trắng kia, sắc mặt rất bình tĩnh không lộ một tia cảm xúc, đột nhiên rút loan đao ra trên không trung hướng về phía bạch cốt xẹt qua, sau đó cũng không quay đầu lại, đi theo sau Lâm Tổ cùng Chung Vô Nhai về phía Nghiệp thành

Bạch cốt bị tàn phá, từ từ vỡ vụn, một trận gió thu thổi qua, tro cốt phiêu tán chỉ còn lại một bộ xương đen ở đó, cùng một ít xương thú.

Hoàng thành. Phủ Mộc tướng quân

Vương Nhạc Nhạc mới đang ăn cơm, kế hoạch giải độc tạm hoãn, cả ngày đều ở đây chiến đấu hăng hái.

Trời đêm, bóng tối an lành bao phủ, lại tuyệt không an tĩnh!

Tiếng rên rĩ cao vút, rõ ràng truyền khắp cả tiểu viện.

Mộc phu nhân mới từ bồn tắm đi ra, toàn thân đỏ đầy mồ hôi, nàng phiền não than thở

"Lục Châu a Lục Châu, xú nha đầu này, biết chuyện bung bét lại không lộ diện, ngày mai sẽ thu thập ngươi! Nhạc Nhạc thật đúng là lợi hại, làm suốt một ngày còn không nghỉ ngơi, ta ngủ thế nào được đây?"

Nhạc Nhạc đang nằm trên thân thể tươi tốt thành thực của Mặc Linh Từ, hai tay không an phận miết lên bộ ngực sữa, đầu lưỡi thiêu đậu cảm địa mẫn cảm, toàn lực vận động lên xuống nhịp nhàng. Ngự Nữ Tâm Kinh trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, điện lưu phổi hợp hần chạy nước rút, tâm linh cùng xác thịt thành một thể thống nhất. Hần hiện tại cũng không phải đang hưởng thụ thú vui nam nữ, mà là đang nghiêm túc trị thương. Hần chỉ có thể bằng kinh nghiệm phong phú khiến cho cơ thể dưới thân...

"A, a, không được ca ca, hôm nay tha cho Linh nhi đi! A!...~..."

Tiếng thét chói tai liên tiếp cũng không khiến Nhạc Nhạc dừng lại, Nhạc Nhạc biết tình huống cơ thể nàng, thói quen lúc cao trào lên mặt kêu mấy câu, chứ hiện tại mới có hai lần, còn có thể kiên trì một khắc đồng hồ nữa!

Vương Nhạc Nhạc trong cơ thể còn ba thành độc tố chưa loại bỏ, thi độc trong "Thực Cốt Chương" khiến hần ăn đủ đau khổ, lại không thể giải quyết toàn bộ vào cơ thể một nàng được, đành phải tiết ra chút xíu một, hần càng không biết tiếng chúng nữ trên giường la hét lại giúp hần dụ dỗ tới một tuyệt sắc mỹ nữ.

Lời dịch giả: chúng ta lại thử phào nhẹ nhõm cho nàng Tiểu Vi, còn cái phúc trong cái họa của Nhạc Nhạc đem đến cho hần những điều mới mẻ và sung sướng gì. Họa trong phúc, phúc trong họa. Điều gì sẽ xảy đến với các nhân vật? Hãy đọc chương tiếp theo của bộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Dục Hỏa

Nhạc Nhạc đưa Mặc Linh Từ lên cực đỉnh khoái lạc xong, độc tố trong cơ thể cũng chỉ còn dư lại một thành. Còn chưa kịp mở mắt, một thân thể ngọc ngà nhu nhuận đã quán lấy sống lưng hần, ngọc thể u hương vẫn còn có chút run rẩy, Nhạc Nhạc giờ phút này đang ở thời khắc mấu chốt bài trừ độc tố, đầu còn tâm trí mà cố kỵ việc khác, theo thói quen lại quất vó lên ngựa, dùng miệng lưỡi treu đùa đôi môi nhỏ, tiện tay cho nàng một tia chân khí tiến hành ân ái. Thân thể nhu nhuận lập tức trở nên rực nóng, thất lưng uốn éo gãy dựa, thân thể lại càng run rẩy kịch liệt, tiếng rên rĩ cố ý đè nén lại mang đến một phong tình khác biệt.

Nhạc Nhạc tuy có hơi kỳ quái phản ứng của mỹ nhân bên dưới, nhưng vẫn không có ngừng, mò đến nơi đó thâm thủy đã sớm tràn lan, Nhạc Nhạc không nhìn được đâm vào một cái lại cảm thấy có một tầng lá mỏng ngăn lại, tiện thể phá rào xung phong, cô nàng phía dưới cũng truyền ra tiếng kêu thất thanh. Nhạc Nhạc trong đầu thầm nghĩ "Hương vị này rất quen thuộc, nàng là...? Mộc phu nhân! Sao có thể?". Trong đầu hần không kịp có suy nghĩ gì khác nữa, trong lúc chữa thương Ngự nữ tâm pháp đã tự động vận chuyển hấp thu nguyên âm xử nữ, đồng thời cũng đem toàn bộ độc tố trong cơ thể bài xuất.

Lúc Nhạc Nhạc thân thể còn đang mê mẩn sung sướng, chậm rãi mở mắt mơ hồ có tinh quang phản hồng hiện lên, Ngự Nữ tâm pháp vừa tinh biến một bước. Nhạc Nhạc mặc dù không rõ Mộc phu nhân vì sao cùng hần lên giường, nhưng hần có thể khẳng định Mộc phu nhân là tự nguyện dâng hiến. Ôm thật chặt lấy Mộc phu nhân đã thích ứng cảm giác phá thân đau đớn. Cặp móng rọc rạch nhô lên.

Nhạc Nhạc thấy nàng xấu hổ khép hờ hai mắt, thỉnh thoảng trong bóng tối nhìn lên hần mấy lần, lại chọc cho dục hỏa đại thịnh, đem ngự nữ thuật không chút nào giữ lại thi triển trên thân nàng. Mộc phu nhân cũng không còn cách nào đè nén tiếng rên rĩ nữa, điên cuồng gào thét sung sướng, thanh âm không hề kém mấy nữ nhân kia.

Mấy đôi mèo hoang động tình trên nóc nhà theo đuôi nhau chạy trốn, dạ khúc ưu mỹ vang dội khắp tiểu viện, Lục Châu trong mộng đẹp lâm bầm một tiếng "Lũ mèo hoang chết đi!", lại lật thân ngủ thật say.

Nhạc Nhạc nhìn mấy cô nàng ngủ say bên cạnh hài lòng mỉm cười, trong lồng ngực chỉ có Mộc phu nhân của hần vẫn còn đang cao trào rên rĩ, Nhạc Nhạc vỗ một cái lên cặp móng lớn mượt mà của nàng cười nói:

"Tĩnh rồi sao? Nên nói cho ta biết một chút chuyện của nàng rồi, Mộc phu nhân?"

Mộc phu nhân mở hai tròng mắt mê man, lười biếng ngẩng đầu, lại ngã nhào vào trong lồng ngực Nhạc Nhạc, ngữ khí làm nũng nói:

"Ân... người chiếm tiện nghi của nhân gia, lại còn muốn đùa cợt nhân gia, là trùng hợp trùng hợp thôi!"

Vương Nhạc Nhạc nghe xong ngẩn ra

"Trời ạ! Nàng lại làm nũng với ta! Đây là đóa hoa cao quý bất khả xâm phạm Mộc phu nhân sao? Bất quá, giọng điệu này thật là mê người!". Hắn trêu đùa "Xảo Xảo ngoan! Nàng len lén chạy lên giường của ta chẳng lẽ lại không giải thích một chút sao? Cho dù không giải thích với ta cũng phải giải thích với mấy vị phu nhân của ta chứ!"

"Hừ, đều là do các nàng, nếu không phải các nàng thanh âm rên rỉ quá lớn, âm ỉ quá ta đây không ngủ yên được, ta làm sao lại chạy tới đây để người chiếm tiện nghi, Nhạc Nhạc, chàng có ghét bỏ ta đây tàn là hoa bại liễu không? Chàng có cười nhạo ta lỗ mãng tùy tiện không? Trả lời ta nha, không phải thật sự ghét bỏ Xảo Xảo này chứ?"

Mộc phu nhân vẻ mặt lộ ra chút lo lắng mà bị thương, đợi chờ Nhạc Nhạc trả lời.

Nhạc Nhạc vẻ mặt cổ quái, rốt cục nhìn không được cười lớn lên

"Nàng là tàn hoa bại liễu? Ha ha ha~~ không nên chọc ta a, ta cười không nổi, ha ha"

Mộc phu nhân có chút bận tâm chu cái miệng nhỏ nhắn hô hô quát lên:

"Không cho người cười, nhanh một chút trả lời ta! Nếu không ta sẽ giận thật à!"

Ngũ quan tinh xảo phẫn nộ, vẻ mặt bây giờ càng tôn thêm vẻ khả ái quyến rũ.

Nhạc Nhạc cố nín cười, động tĩnh hôn nhẹ lên trán nàng mấy cái, nói:

"Nghe người ta nói, nàng kết hôn ba ngày thì trượng phu tòng quân, các người có hay không làm cái chuyện kia...?"

Mộc phu nhân vừa xấu hổ vừa trả lời

"Từng có một lần, vừa mới tiếp xúc ta liền đau khóc, hắn cũng không dám động nữa. Sau đó hai ngày ta không có xuống giường, hắn cũng đi luôn không về!"

"Nghe người ta nói, nàng thường xuyên ra "Ly Nhân hà" bái tiên phu, hơn nữa lại cự tuyệt tất cả vương tôn quý tộc theo đuổi, nàng cùng tiên phu tình cảm rất tốt sao?"

Nhạc Nhạc có chút chua xót hỏi.

"Không có như vậy! Hôn sự này ngay từ đầu là cha ta ham quyền thế, một mình định việc mà thành, ta mặc dù kính trọng tiên phu, nhưng không có ý tương ái, tể bái vốn là truyền thống của dân tộc ta chỉ nhiều lắm đi tể hai lần thôi. Mà cự tuyệt nam nhân theo đuổi, lý do rất đơn giản..."

Nàng có chút xấu hổ dừng lại, cười nói:

"Gã cho nam nhân các người sẽ làm cái kia... ta vừa nghĩ đến đau đớn mấy ngày là toàn thân đã rét run, cho nên sẽ không chịu lập gia đình"

Đột nhiên giọng ngọt nhót nói:

"Trùng hợp lại đem tất cả mọi chuyện nói cho chàng rồi! Chàng vẫn chưa trả lời ta đấy! Nói nhanh một chút, rốt cuộc có ghét bỏ ta hay không?"

Nhạc Nhạc trong lòng cười to "Cảm ta cái tên ngu ngốc kia, lại chui nhầm hang, lưu lại cho ta mỹ nữ trinh trắng, hắc hắc, ông trời đối với ta thật không tệ!"

Nhạc Nhạc nhìn nàng lo lắng không đành lòng đùa bỡn nữa, vội đem sự tình nói rõ....

"A thì ra xảo xảo vẫn là trinh trắng! Hu hu, thật tốt quá Nhạc lang nguyện ý muốn Xảo Xảo, ta thật quá hạnh phúc rồi!"

Nàng cao hứng đến nói năng lộn xộn lười hết cả liú, ôm chặt lấy Nhạc Nhạc, nhìn song nhũ nàng khẽ rung rinh, sắc tâm lại nổi, tiểu bảo bối lại một lần nữa phát cỡ khỏi nghĩa.

Hoàng thành, Yên Hoa Sở, kỹ viện san sát.

Nơi này là kỹ viện lớn nhất Hoàng Thành – Bích Ngọc lâu

Bích Ngọc lâu đúng là là ngựa xe như nước áo quần như nêm, phi thường náo nhiệt. Trong một biệt viện u thâm tịch mịch.

Cung Minh Nguyệt trên giường lăn lộn qua lại không cách nào ngủ được, trong đầu không ngừng nhớ tới đêm cuồng loạn đêm trước, nằm dưới thân một nam nhân còn nhỏ hơn cả nữ nhi của mình, lúc ấy ý thức thanh tỉnh uyển chuyển hầu hạ, thân thể cũng không bị khống chế mà địa phương ấy đã bị hắn chiếm lĩnh, nhưng làm sao cũng không hận nổi Nhạc Nhạc, kích thích dữ dội gấp trăm lần, vừa nghĩ nàng toàn thân đã nóng lên, ngứa ngáy. Nhắm mắt lại trong đầu đều là bóng dáng Nhạc Nhạc, thân thể hoàn mỹ rắn chắc, bí kỹ khiêu gợi thuần thực, khoái cảm khiếp người, nàng tưởng tượng lại, thân thể trần truồng gầy dựa nháp nhô không biết qua bao lâu, chợt nghe thanh âm đẩy cửa, nàng dừng lại động tác, cảnh giác quát hỏi:

"Người nào bên ngoài?"

""Mẹ, là con, Như Mộng !""

« Đêm đã khuya, sao không đi ngủ ?»

Cung Minh Nguyệt vừa định xóa đi dấu vết ướt nhẹp thì phát hiện nữ nhi đã tới, không thể làm gì khác hơn là đem trăn trùm kín lại che đi thân thể mềm mại

« ôi mặt mẹ thật là đỏ, không thoải mái sao mẹ ?»

Cung Như Mộng khom người gối đầu giường nhìn thần sắc mẹ kỳ quái, có chút quan tâm hỏi.

«À, không có chuyện gì, chỉ là hơi nóng ! Mộng nhi làm sao con lại ăn mặc mỏng manh như vậy ra ngoài, coi chừng bị lạnh»

« không đâu, mẹ, con ngủ không được tối nay cho con ngủ cùng được không ?»

Như Mộng tuy miệng hỏi nhưng không cho Cung Minh Nguyệt cơ hội trả lời, lời còn chưa dứt đã khoác lên người chiếc áo ngủ duy nhất, thân thể hoàn mỹ trắng nõn, lóng lánh quang mang thành thực.

Cung Minh Nguyệt hơi ngẩn ra trầm nghĩ :

« Aizz.. thoát một cái đã hơn mười năm, Như Mộng cũng đã lớn thành người, có thể tại ta quản thúc quá chặt, khiến nó có thói quen mọi chuyện đều lệ thuộc vào người khác, ngày ngày phải ngủ một mình rèn luyện tính độc lập, để cho giả dạng làm nghệ kỹ lịch lãm khắp nơi tăng trưởng kiến thức, thật vất vả mới có chút hiệu quả, lại bị chuyện của Hoa Thiết Thương đánh về nguyên dạng. Trong vòng một tháng, biến động so với trước kia còn không bằng, mọi chuyện khiến người ta bận tâm, hiện tại vừa thất thân cho Nhạc Nhạc, thật không biết làm cái gì bây giờ ?»

Cung Như Mộng đã chui vào chăn, cắt đứt trăm tư của nàng, hỏi:

"Mẹ, trong chăn sao lại nhiều nước như vậy? Lại còn nhom nhóp, thật giống như..."

Cung Minh nguyệt xấu hổ sắc mặt ửng đỏ, lúng túng hỏi:

" Thật giống như cái gì?"

"Lần trước khi bị Nhạc Nhạc hành lạc, con nhớ cũng chảy ra nước như vậy"

Nàng dừng lại một chút, vui vẻ nói:

"Mẹ, Nhạc Nhạc ở nơi này ư, con rất nhớ chàng, để chàng ra ngoài có ổn không?"

Cung Minh Nguyệt bên tai nổ vang, thiếu chút nữa ngắt đi, trầm nghĩ:

"Bảo sao nữ nhi mấy ngày nay cứ khúc khích cười ngây ngô, thì ra là thích Nhạc Nhạc. Nhưng hắn là truyền nhân dâm tặc Hoa Thiết Thương, ai biết hắn có phải nhi tử của lão không chứ? Như Mộng lại là nữ nhi Hoa Thiết Thương, quan hệ lộn xộn rồi, hơn nữa tiểu dâm tặc kia còn làm... với mình"

Trong đầu nàng loạn một mảng sương mù, nào có tâm tư trả lời vấn đề của Cung Như Mộng.

Cung Như Mộng cũng không gấp, đưa đẩy hai vú mẹ dao động không ngừng

"Nói nhanh nha, tại sao không đáp Mộng nhi, chàng không phải là bị mẹ giấu đi đấy chứ, Mộng nhi nhớ hắn, mẹ...~!"

Cung Minh Nguyệt bị nàng thiêu đậu hốt hoảng, đành phải chậm chậm giải thích. Nhìn vẻ mặt thất vọng khổ sở nữ nhi, Cung Minh Nguyệt trong lòng lại càng chua xót, nhớ lại chuyện cũ... hạnh phúc tưởng như giản đơn, nàng rời Chi Xích Thiên Nhai, chính là một thiếu nữ hoa quý, hết thấy mơ ước đều bị hái hoa tặc phá hủy, cừu hận hơn mười năm rồi, lại đem nữ nhi dạy hư. Nàng sao có thể không tui thân, đúng là "Tâm tủy"!

Đem nữ nhi ôm vào lồng ngực, vỗ nhẹ lưng trắng ru nàng vào giấc ngủ. Nhưng Minh Nguyệt lại khó có thể ngủ, âm thầm rơi lệ.

Dạ không phồn tình mãi

Nguyệt cô mình. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Nhất loạn tân nguyệt thiên hạ cộng

Sầu khổ thị phủ dã tương đồng?

<đoạn này nhờ các cao thủ dịch giúp>

Thái Vân thần thờ ngược nhìn vàng trần, lẩm bẫm

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha nói cho ta biết rốt cuộc có nên đi tìm Nhạc Nhạc không?"

Nàng rút bảo kiếm, tra lại, rút ra rồi lại tra lại vài chục lần, giống như đã quyết định, nói:

"Sư phụ mặc dù đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, nhưng Nhạc Nhạc với ta có ân cứu mạng, một điều quan trọng nhất là ta yêu chàng! Sư phụ luôn thóa mạ ta, bắt ta làm cái này cái kia, mà Nhạc Nhạc luôn làm ta vui vẻ, cùng chịu ta yêu thương ta, và một điều quan trọng nữa: ta muốn cùng chàng sống bên nhau!."

Nàng nhanh chóng bước mấy bước tới cửa, lại nói:

"Àn, ta hẳn là phải hướng Kỳ tỷ học tập, nàng vì Nhạc Nhạc, ngay cả người thân cũng không muốn, vì Nhạc Nhạc ca, sư phụ đáng ghét này ta cũng ghét cần!"

Nói xong, nàng hăng hái kéo cửa thật mạnh ra, chợt phát hiện động tĩnh quá lớn, thấy không ai phát hiện mới một lần nữa chạy ra ngoài.

Nếu muốn đi tới sân nội viện, phải đi qua trước cửa Án Quy đạo trưởng trước đã, Thái Vân nhanh như mèo, lẹ lẹ di động ra phía ngoài, phát hiện đèn trong phòng sư phụ vẫn sáng, nàng đi càng chậm.

"Đi? Sư phụ còn chưa ngủ, cùng Bảo Phụng nói chuyện"

Thái Vân tò mò tới bên cửa sổ nghe lén họ nói chuyện.

"Đại sư huynh, người thật lâu chưa hồi môn, sư phụ rất nhớ người, qua vụ này, kính xin người trở về một chuyến, bá kiến lão nhân gia!"

Bảo Phụng rất thân mật nói.

"Aizz... ta đâu còn mặt mũi hồi môn nữa!"

Án Quy đạo trưởng vô lực cảm thán nói:

"Ta một thân "Thải âm chi thuật" bị mấy con lừa ngốc kia phé đi mất, nào có mặt mũi trở về gặp sư phụ, người so với ta nhập môn muộn hơn mười năm, my công đã có chút thành tựu, thân là sư huynh ta cũng mừng thay cho người, ta ngay cả năng lực "chào cò" cũng bị mất, có lý nào a... thôi không nói nữa, cạn chén!"

"Cạn chén! A... sư huynh không cần chán ngán thất vọng, sư phụ sớm đã biết chuyện này rồi, sai ta mang đến cho huynh một bảo bối hắc hắc, xem một chút đây là cái gì?"

Bảo Phụng đắc ý nói.

"A~~ đây là Cửu Chuyển bột dương đan!"

Án Quy đạo trưởng thanh âm kích động đến run rẩy

"Sư cô xuất quan? Cho dù sư cô xuất quan, nàng cũng không dễ dàng ban thưởng đan dược này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"hì hì, sư huynh quả nhiên là lão già giáo hoạt, à không, là đa mưu túc trí, vừa đoán trúng, truyền nhân duy nhất của sư cô – Tư Đồ Mẫn luyện công xảy ra chuyện không may, sư cô lại không muốn nàng đoán mệnh, không thể làm gì khác đành van xin sư phụ liền thủ chữa trị, sau đó sư phụ hi sinh năm năm công lực, mới đem Tư Đồ Mẫn đã thông kinh mạch, khiến võ công nàng tiến lên một cấp. Sư cô mới đe thuốc này làm lễ tạ, đưa cho sư phụ! Huynh cũng biết sư phụ cùng sư cô quan hệ luôn không hòa hợp, sư phụ vì huynh nên mới nhượng bộ lớn như vậy, aizz.. các sư huynh đệ khác đều hâm mộ huynh đây!"

"Cảm tạ sư phụ, cũng thật cảm tạ sư đệ, thuốc này.."

Án Quy đạo trưởng nóng lòng ngó chừng đan dược trên bàn hận không thể lập tức nuốt vào.

Nhưng Bảo Phụng nở nụ cười giả tạo đem đan dược thu hồi, nói:

"Ta ngàn dặm xa xôi, từ đại thảo nguyên chạy tới đưa sư huynh, sư huynh chẳng lẽ không lấy một câu cảm ơn đã muốn đuổi sư đệ đi sao?"

Ấn Quy đạo trưởng ngẩn ra nhưng ngay sau đó cười mỉa nói:

"Ha ha, sự đệ có điều kiện gì cứ nói, vì cơ hội trọng chấn hùng phong, chuyện khó hơn nữa ta cũng đáp ứng!"

"Tốt!"

Bảo Phụng hưng phấn nhảy dựng lên

"Thật ra rất đơn giản, chỉ cần một câu nói của sư huynh thôi là được việc!"

"Chuyện gì?"

Ấn Quy đạo trưởng nghi hoặc nói.

Thái Văn núp ngoài cửa sổ mặc dù liên tục kinh ngạc, giờ phút này vẫn duy trì trấn định vĩnh tại lắng nghe điều kiện của Bảo Phụng

"Ta muốn đồ đệ của huynh Thái Văn, đem nàng tặng cho ta!"

Bảo Phụng từng chữ một nói ra.

Thái Văn bên ngoài nghe rõ ràng, thiếu chút nữa nhịn không được xông vào chém tên kia một nhát, đang lúc ấy thì, lại nghe Ấn Quy đạo trưởng nói:

"Ha ha, nguyên lai là chuyện này, không thành vấn đề, chuyện nhỏ. Nhà đầu kia ta nuôi hơn mười năm, bởi vì nguyên nhân thân thể vẫn chưa có cơ hội dùng, trong sơn môn ta vẫn còn hơn mười nhà đầu như vậy, so với Thái Văn còn nghe lời hơn, chờ ta khôi phục hùng phong sư huynh đệ chúng ta cùng chơi cũng không có vấn đề gì!"

"Ha ha ha, hay quá, có những lời này của sư huynh ta yên tâm rồi, Vương Nhạc Nhạc đoạt Tiểu Chi của ta, ta lập tức có thể chơi nữ nhân của hắn rồi, hừ hừ!"

"A!" Thái Văn không nghĩ tới sư phụ mình luôn luôn kính trọng lại là hạng người như thế, lại nghe đến lời vô sỉ của Bảo Phụng, thất thanh kêu lên. (ngu vãi!)

"là ai?"

Bên trong nhà hai người đồng thời quát lên.

Thái Văn biết mình hành tung bại lộ, cũng không giấu diếm, hô một tiếng

"Không có ai! Các người nghe lầm!"

Cấp tốc hướng nội viện phóng đi, đây là một cái hành lang hình ống, hai bên cũng là tường cứng rắn, lối đi chỉ có một.

Thái Văn chỉ biết chạy, khinh công của nàng vốn không yếu nhưng vì sợ hãi mà giảm đi, Bảo Phụng cùng Ấn Quy đạo trưởng đá văng cánh cửa, điên cuồng đuổi theo phía sau

"Sư huynh, Thái Văn nghe được bí mật của chúng ta rồi, ngàn vạn lần không thể để nàng chạy trốn!"

Ấn Quy đạo trưởng sờ sờ đan dược trong ngực nói:

"Dĩ nhiên ta sẽ không để nàng chạy trốn, ta cũng nhịn mười mấy năm rồi, rốt cục cũng có cơ hội giải tỏa! Hắc hắc, hảo hảo chơi nàng, lại giết người diệt khẩu!"

Chẳng biết tại sao, Vạn Lý Minh hôm nay thủ hộ đặc biệt ít, khiến Thái Văn may mắn chạy trốn ra bên ngoài

"Bay qua đồ tường sẽ có cơ hội trốn ra!"

Thái Văn trong lòng bình tĩnh hô.

"Bắt lấy nàng, nhanh bắt lấy nàng!"

Ấn Quy đạo trưởng thấy Thái Văn sắp sửa chạy thoát, không nhịn được lo lắng hô to.

Tiếng hô nhanh chóng kinh động thủ vệ, mười mấy cao thủ cầm đao vây quanh Thái Văn, Ấn Quy đạo trưởng đuổi phía sau thở ra một hơi, nhe răng cười nói:

"Người vốn là chạy không thoát!"

Thái Văn cẩn thận né tránh hơn mười người vây công, nhân cơ hội chảy mười thước, nàng phát giác công kích của mình không có sắc bén tự do như

trước kia nữa rồi, cũng không có như ý muốn như trước, liền tiếp thất lợi bị đánh lui, bức về chỗ cũ.

Nàng thấy Ân Quy đạo trưởng thi thoảng ra ám chiêu ám toán nàng, trong lòng càng thêm sợ hãi

"Nếu là Nhạc Nhạc ca ở nơi này thì tốt quá, ta cái gì cũng không sợ, cũng không có người dám bắt nạt ta, hừ, sư phụ là một tên đại thâm côn khôn kiếp, cho dù mất mạng cũng không thể rơi vào tay hắn, Nhạc Nhạc ca nhất định sẽ giúp ta báo thù!"

Nghĩ tới đây, Thái Vân nao núng sợ hãi liền biến mất. Trường kiếm giương lên cao. Kiếm khí mạnh mẽ, một luồng sóng từ cơ thể bạo phát, tất cả đều là dấu pháp liễu mạng, một hộ vệ động tác hơi có chút ngưng trệ liền bị Thái Vân chém thành hai nửa, lục phủ ngũ tạng đều bị phá chảy trên mặt đất, phát ra trận trận tanh tưởi.

Những hộ vệ khác nhất thời hoảng loạn, sát chiêu huyết tinh như vậy thực không thấy nhiều, trận hình vây quanh lộ ra một lỗ hổng.

Đúng lúc ấy, một người bịt mặt tay cầm trường kiếm nhảy vào vòng chiến, hô lớn:

"Thái Vân cô nương, đi theo ta!"

Nói xong thanh trường kiếm trên tay hắn chợt lóe, một đạo kiếm khí hùng hồn chợt bổ về phía hộ vệ, xông lại lỗ hổng, hai hộ vệ tránh né không kịp bị kiếm khí đánh bay, mất mạng tại chỗ!

Thái Vân hơi ngần ra, liền cùng thân ảnh kia hướng ra ngoài giết tới.

Hộ vệ bị hai kẻ Huyết tinh vô tình dọa sợ, không dám đuổi theo nữa, chẳng qua chỉ giả bộ kêu to mấy cái lại chọc tức Ân Quy đạo trưởng cùng tên Bảo Phương kia, hai người ở phía sau rống to

"Tránh ra! Tránh ra! Chớ cản đường!"

Có một hộ vệ thấp giọng nói:

"Kia không phải là đồ đệ đạo trưởng sao, chuyện gì xảy ra?"

Trông thấy đạo trưởng cùng tên mắt híp dâm dê Bảo Phương kia cùng một chỗ, nhất định là thâm côn đạo trưởng, nói không chừng còn mạnh hơn tên sư đệ, con gái người ta không theo, mới chạy trốn!

Thái Vân chạy theo nam tử che mặt, dễ dàng thoát khỏi Vạn Lý Minh, thuận thực tránh tuần tra thành vệ, nhanh chóng theo hẻm nhỏ, hướng khách sạn chạy đi. Mọi người Hoàng Thành đều biết, ở khách sạn là an toàn, Ân Quy đạo trưởng cùng Bảo Phương cũng biết.

"Các ngươi chạy không thoát!"

Hai người đã sớm chặn ở đầu hẻm, về mặt đều lộ ra vẻ hung ác.

Người bịt mặt quét mắt nhìn bọn họ một cái, cố ý thay đổi khẩu âm, lạnh lùng nói:

"Ít nói nhảm, muốn đánh cứ tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Báo ân

Bảo Phương đành trước nhảy ra tấn công người bịt mặt, chiêu thức thật là âm độc quỷ dị. Các đốt ngón tay vặn vẹo bất thường, phát ra âm thanh tích tích ba ba ghê người, không khí chung quanh cũng bị hắn làm cho thay đổi, khắp nơi đều có lực hấp dẫn hạn chế động tác đối thủ, người bịt mặt hô:

"Phanh ly ma công"

"hắc hắc, biết là tốt rồi, chết vì Phạm ly ma công, cũng không ủy khuất cho ngươi, chịu chết đi!"

Bảo Phương đắc ý cuồng tiểu tựa hồ đã đem người bịt mặt trở thành tử thi, Người bịt mặt bay lên không mấy trượng tránh mấy chiêu cường công của Bảo Phương, lạnh lùng nói:

"Phạm Ly ma công mặc dù lợi hại, đáng tiếc người chỉ học được có ba thành, ở trước mặt ta lại dám ngông cuồng tự đại, hừ, không nghĩ tới Hoan hỉ giáo lại một lần nữa xâm nhập cảnh nội hơn nữa lại giấu trong Vạn Lý Minh, thật là buồn cười! Vạn Lý Minh huy hoàng đã qua, ai!"

Một câu cuối cùng hần nói là thật là thê lương, tựa hồ lại có chút giải thoát.

Bảo Phương vừa chủ động công tới, người bị mặt lần này không có tránh, kiếm quang tung hoành đón nhận Phạm Ly ma công, hai người bắt đầu trận chiến.

Ẩn Quy đạo trưởng nghe rằng cười từng bước từng bước tiến tới Thái Vân nói:

"Thái Vân, đồ nhi ngoan, người không thoát khỏi lòng bàn tay của vi sư đâu, theo ta trở về, nếu không muốn vi sư tức giận, người là người hiền vi sư nhất, hiện tại theo về coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh!"

Đột nhiên ánh mắt của hần trở nên nhu hòa dị thường, thanh âm so với Thiền Tông Tuệ Năng còn muốn hiền lành hơn

"Theo trở về! Vi sư có thứ cho người, theo trở về~"

Thái Vân ánh mắt trở nên mê ly bất định, có chút thất thần chậm rãi đi về phía trước hai bước lảo đảo nói:

"Sư phụ! Cho đồ nhi trở về!"

Ẩn Quy đạo trưởng cười lại càng hòa ái từ thiện, thái độ phân phát, râu tóc bông bông, mơ hồ có cảm giác hóa vũ phi thăng, tiếp tục dùng mê âm thuật nói:

"Sư phụ thương người, Thái Vân nhi, bước hai bước là có thể về nhà, đứng đi từ từ tới đây!"

Hần đối với mê âm thuật của mình rất tự tin. Thấy Thái Vân đã bị khống chế lại càng đắc ý, song chừng ám tụ chân khí đầu sau lưng chờ gạt hái thành quả thắng lợi.

Chỉ có năm bước khoảng cách, Ẩn Quy đạo trưởng cũng không có phát giác, Thái Vân khoe miệng nhanh chóng lộ ra nụ cười giả tạo, hần chậm rãi vươn ra hữu chưởng, nói:

"Cùng sư phụ trở về!"

"Ta tới rồi!"

Tôi là tôi, bắt quá, tôi cũng là kiếm quang. Thái Vân một kiếm mưu đồ đã lâu, kiếm khí cuộn cuộn mang theo, trên không trung vẽ nên một đạo huyết quang, nửa đoạn cánh tay "lách cách" rơi xuống mặt đất, lăn vài vòng, con người Ẩn Quy đạo trưởng mới nhớ ra không thể hiểu nổi chăm chăm nhìn nửa đoạn cánh tay kia, một hồi lâu mới phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết

"A... xú nha đầu, lão tử giết chết người!"

"Phi! Người không giết ta, ta cũng muốn giết người! Tự cho là sư phụ thì rất giỏi sao, ra lệnh cho ta làm cái này cái kia, ép ta

làm chuyện ta không muốn! Ta sớm đã thấy người không phải hạng tốt đẹp gì, bí mật bị ta phát hiện muốn giết người diệt khẩu đúng không? Ta nhờ vào! Lại còn dùng cái mê âm thuật cấp thấp ấy, phụ quân ta tùy tiện nói đôi câu tình thoại so với người cao minh hơn không biết bao nhiêu lần!"

Nàng vừa đánh vừa mắng, trường kiếm trong tay giống như là đề trút giận ra ngoài, chẳng qua thay vào đó lại là kiếm khí.

Hai người đều là y phục bông bông rực rỡ, một đuổi một trốn, chỉ có điều y phục rực rỡ trên thân Ẩn Quy đạo trưởng màu đỏ tựa hồ quá nhiều, phá hư cả mỹ quan đô thị. Trưởng kiếm Thái Vân tiếp tục vạch lên trên người hần, miệng mắng nhiếc không ngừng:

"Đừng chạy, người khi dễ Thái Vân ta mười năm, cũng nên gặp báo ứng rồi, người cũng biết kêu thảm thiết ư? Ha ha ha võ công của người đi đâu rồi? Hoàn thủ đi!"

Ẩn Quy đạo trưởng hai mắt đỏ ngầu nhìn Thái Vân lâm vào trạng thái thích giết chóc

"Đúng, là ta biết võ công, ta muốn hoàn thủ!"

Trong lòng mới nghĩ như vậy, động tác vừa hơi dừng lại hạ xuống, trên đùi lại nhiều thêm hai vết máu thật sâu, bạch cốt lộ ra dày đặc

"A, ta không được, cứu mạng a!"

Thanh âm thật thê thảm tuyệt vọng lại càng khiến Thái Vân thêm điên cuồng

Bảo Phương vốn tưởng rằng bản thân có ma công thâm tàng bất lộ, có thể dễ dàng thu thập kẻ bị mặt, không ngờ đánh trăm chiêu đối phương vẫn không có bất kỳ một dấu hiệu thua nào, mũi kiếm trong tay hần vẫn mạnh mẽ, tốc độ vẫn như điện, mà bản thân đang dần kiệt lực, chợt nghe tiếng kêu thê lương của Ẩn Quy đạo trưởng, không nhịn được liếc nhìn một cái, động tác thoáng đề lộ sơ hở, người bị mặt tinh táo như rắn độc, nhìn thấy một tia

cơ hội, bất động thanh sắc chém về phía cổ Bảo Phương, kiếm khí thấu xương đột phá hộ thể chân khí của hắn, khiến Bảo Phương đổ một thân mồ hôi lạnh. Tại cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cổ của hắn đột nhiên như không xương rứt ra sau bả vai, chẳng qua lỗ tai không có cách nào co rút lại, "xoẹt" một tiếng. Vành tai trên đầu bị cắt ngọt văng ra.

Lại là một tiếng hét thảm. Phi thân lui nhanh mấy trượng, liếc mắt nhìn Ân Quy đạo trưởng huyết nhục mơ hồ, vuốt máu đang chảy ồ ồ trên vết thương, trong mắt tuôn ra vẻ hung tàn oán độc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"Ném thử thể nào là Phạm Ly ma công chân chính"

Hắn từng chữ từng chữ nói:

"Thiên ma phụ thể"

Hắn vừa mới hô, đồng thời ngón tay nhanh chóng kết xuất một dấu ấn kỳ quái, xương cốt toàn thân hắn phát ra thanh âm răng rắc ghê người, bấp đui cánh tay bội hóa gấp đôi, da thịt nứt toác đỏ tươi như máu, đầu đã cao hơn một thước, trong miệng phát ra âm thanh "Ồ ô" quái lạ, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Người bịt mặt càng thêm cẩn thận, "thương người một vạn, hại mình tám trăm! Có khí phách!"

Ân Quy đạo trưởng máu như đã chảy cạn, tiếng la đã nghẹn lại, da thịt trên người đã bị Thái Vân gọt một nửa, xương trắng lộ ra rất nhiều, hắn kinh hãi nhìn Thái Vân gọt tới một kiếm, cũng không tránh né, ngược lại dùng tay trái còn sót lại bắt được thân kiếm, hướng bộ ngực mình đâm tới. Trường kiếm thấu ngực mà vào, hắn lại lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, giống như đang nói: "Rốt cục cũng có thể chết rồi! Thật vui vẻ!"

Thái Vân nhìn đạo trưởng từ từ ngã xuống, cũng kinh ngạc đến ngẩn người, đột nhiên thét to

"A ~ ta đã giết chết sư phụ rồi! Hu hu, rốt cục cũng không cần sợ hắn nữa rồi, rốt cục cũng không gặp ác mộng nữa rồi, ha ha!"

Lúc khóc lúc cười, cũng không biết là nàng đang hưng phấn hay đang thương tâm, hay là giải thoát?

Nàng từ cảm xúc hỗn loạn tỉnh lại, nhìn về phía Bảo Phương cùng người bịt mặt.

Thiên Ma Phụ Thể không những khiến thân thể trở nên mạnh mẽ, tốc độ cũng đề cao kinh người, người bịt mặt né tránh lần tiến công thứ ba mươi bảy của Bảo Phương, trên trán mồ hôi chảy xuống tận khoe miệng, nhìn Bảo Phương càng ngày càng điên cuồng, hắn đích xác cũng đã bị kích phát tính cuồng ngạo, kiếm quang chợt trở nên cuồng thịnh, "Phong lôi đột khởi" theo tiếng hắn gầm lên, mơ hồ có tiếng sấm vang rền. Hai người đụng vào nhau cát bay đá nhảy bụi mù tung bay, chân khí can nuốt lẫn nha, Thái Vân ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm, nói:

"Thật quá khoa trương đi! Có nhất thiết phải liều mạng thế không?"

Nàng có thể đã quên mất đại sự mới rồi mình đã bức chết một cao thủ như thế nào!

Hai bóng thân ảnh chợt hợp chợt phân, miếng vải đen trên mặt người bịt mặt sớm đã bị chân khí chấn nát lộ ra chân diện mục trước mặt Bảo Phương. "Ngô Thanh! Thiểm điện kiếm Ngô Thanh!"

Khóe miệng vương máu, dùng ánh mắt nghi ngờ, tiếp tục hỏi:

"Tư liệu võ công của ngươi ta đã xem qua, làm sao ngươi có thể đánh bại ta? Vì sao ngươi lại giúp đỡ xú nha đầu này, đừng quên ta cũng là người Vạn Lý Minh!"

Ngô Thanh không nhúc nhích, lãnh đạm nói:

"Tại sao không thể đánh bại ngươi, ta không cần giải thích, bởi vì ngươi đã thua! Ngươi là người nhị công tử tiến cử, nói vậy Tư Đồ gia cũng Hoan Hỉ giáo cầu kết đã lâu, Vạn Lý Minh làm mưa làm gió ta sớm đã xem không vừa mắt, bây giờ thu phục đám tà giáo bại hoại các ngươi, cái loại địa phương đó ta cũng không thèm lưu lại!"

Thân thể Bảo Phương vừa mới khôi phục bộ dạng bình thường, sắc mặt trắng bệch dị thường, nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo cầm máu, chẳng qua chân khí trong cơ thể trống rỗng, dùng khóe mắt liếc nhìn Thái Vân đang từ từ tiến lại gần, hắn thân cô thế cô không khỏi co quắp run rẩy, mãnh liệt hít một ngụm chân khí, liền tiếp hướng Thái Vân, Ngô Thanh chém ra hai chưởng, chưởng phong thổi bay vô số cát bụi, cát bụi biến mất hắn cũng đã bỏ chạy vô ảnh vô tung.

"uy, ngươi sao lại cứu ta? Có ý đồ gì?"

Thái Vân đi tới bên cạnh Ngô Thanh sáu bảy bước liền dừng lại, tò mò hỏi.

« Vì một cái bánh ! khụ khụ»

Hắn vừa nói trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết. Thì ra là hắn cũng bị thương, mới vừa rồi dùng nội lực chế trụ đã lừa gạt Bảo Phương

Thái Vân thấy hắn hộc máu, vội lấy từ trong ngực móc ra một cái bình ngọc, móc ra một viên thuốc ném cho Ngô Thanh nói :

« Bánh nào ? không thể hiểu nổi, là Nhạc Nhạc ca để lại cho ta, phân cho người một viên, nhìn người đánh thật cực khổ !»

Ngô Thanh nhận lấy thuốc, cẩn thận xem xét mới bỏ vào miệng đúng là diệu dược, trong chốc lát sắc mặt có hơi chuyển biến, hần tiếp tục dùng thanh âm trầm thấp lạnh như băng nói :

« Thật lâu trước đây, chúng ta bị lũ tam giác xà hung tàn vây khốn, sinh cơ mong manh, lương thực khan hiếm, ngàn vàng khó mua mà Vương Nhạc Nhạc lại khăng khải cho ta một cái bánh khiến cho ta hoàn cảnh gian khổ tuyệt vọng có thêm hi vọng sinh tồn, ui ui, làm sao nàng khóc ?»

Thái Vân xoa chút nước mắt ở khóe mắt, dùng thanh âm trầm thấp như trước, nói :

« A, ta bị người cảm động ! nhưng người kể cũng quá lâm li bi đát rồi, có thể nói ngắn gọn chút hay không ?»

Ngô Thanh gật đầu nói :

« Được rồi ! ta thiếu Vương Nhạc Nhạc một cái nhân tình hôm nay xin trả, hai ta không thiếu nợ nhau, xong !»

"Ân, ta sẽ nói cho Nhạc Nhạc ca, thương thế của người không có sao chứ, người sẽ bị Vạn Lý Minh đuổi giết sao?"

Ngô Thanh xoay người phát tay một cái, nói:

"Phiêu bạt chốn giang hồ sao có thể không bị chém, vết thương nhỏ này ta chịu được! Đuổi giết lại là khảo nghiệm ác liệt mà người giang hồ thường xuyên gặp phải sinh tồn hay hủy diệt, đây căn bản là một lựa chọn sống còn của người giang hồ!"

Hắn từ từ đi khuất, thanh âm thâm trầm từ trong bóng tối truyền đến:

"Ta đây ra đi nhẹ nhàng

Phiêu diêu tự tại chả màng đến ai

Một thân áo vải tung bay

Thái Vân ở lại chớ vương vãn lòng"

Thái Vân ngơ ngác nhìn hần biến mất, lăm lăm

"Nhà thơ à? Hay là đầu óc hần bị đánh ngớ ngẩn rồi? Mặc kệ, về khách sạn trước đã, cũng không biết các nàng có tìm được Nhạc Nhạc không?"

"Người là Thái Vân cô nương sao? Mấy vị cô nương khác chuyển đến Mộc phủ tướng quân rồi, các nàng phân phó tiểu nhân nếu thấy cô nương trở lại kêu người tới Mộc phủ"

Tiểu nhị gác đêm hướng Thái Vân lấy lòng nói.

"Mộc phủ? Các nàng đi Mộc phủ làm cái gì, mặc kệ, đi trước xem cái đã"

Thái Vân nói xong cũng bay ra ngoài phòng trọ, điểm tiểu nhị ngơ ngác nhìn Thái Vân phiêu bồng bay lên, giật nảy mình

Trời vừa tảng sáng, ánh bình minh lạng lẽ len lỏi nơi đường chân trời.

Mộc phủ thủ hộ đã được thông báo qua, Thái Vân dễ dàng tiến vào, liền có nha hoàn dẫn nàng đến biệt viện của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc từ từ mở mắt, tiếng bước chân quen thuộc từ từ lại gần, trong đầu hần hiện lên bóng dáng Thái Vân, dường như để nghiệm chứng, khinh phiêu nhảy tới cửa, vội vàng chờ người. Nha hoàn kia còn chưa gõ cửa, lại thấy cửa tự động mở ra, vừa định sợ hãi kêu lên đã thấy thân thể trần truồng của Nhạc Nhạc lộ lộ trước mặt nàng, nha hoàn đầu óc trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng, cửa đã đóng lại.

Nhạc Nhạc ôm lấy Thái Vân, dùng môi chặn lại thanh âm nàng ô ô la hoảng, một phen kích tình qua đi, hai người đem mấy chuyện xảy ra gần đây kể cho nhau nghe. Nhạc Nhạc nghe kinh lịch của Thái Vân vừa rồi, rất là kích lệ nói:

"Ca ca càng ngày càng thích Thái Vân rồi, không tệ, kẻ nào chộc đến chúng ta sẽ khiến chúng chết không tử tế, hắc hắc, giết hay lắm, rốt cuộc không cần sợ cái tên đám côn sư phụ kia rồi! Cái tên Ngô Thanh kia thật đúng là tri ân tất báo, không tệ, có cơ hội muốn hảo hảo kết giao với hần một phen!"

"Nhạc Nhạc ca, cái tên Bảo Phương kia đúng là bị dạy dỗ thích đáng, võ công của hần rất tà môn, sau này đụng độ phải cẩn thận một chút!"

"Thái Vân yên tâm, vô luận hần là cái dạng gì, lại dám khi dễ Thái Vân ngoan của ta, tử kỳ của hần cũng không xa nữa, hừ hừ!"

"Ân, giết chết hần, thấy hần ta liền ngắn!"

Hai người khỏe miệng đều lộ ra nụ cười âm lãnh.

Ở một xó xỉnh nào đó, Bảo Phương đang chữa thương chột lạnh run người, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thâm suy nghĩ nói:

"Mùa đông đã tới chưa?"

"Ồ! Đây không phải là Mộc phu nhân sao? Nhạc Nhạc ca thật là lợi hại, đem nàng đoạt tới tay rồi, chúng ta lại là tỷ muội!"

Thái Vân lúc này mới chú ý tới Xảo Xảo nằm cạnh đang trong mộng đẹp, đối với Nhạc Nhạc lại càng sùng bái, lại nói:

"Tiểu Vi thật là ngu ngốc lại bỏ chúng ta đi theo cái tên tiểu nhân hèn hạ kia, Nhạc Nhạc ca sau này không thêm đề ý đến nàng, được không?"

Nhạc Nhạc đang được Thái Vân tán dương lừng lừng, thỉnh thoảng nghe nàng nhắc đến Tiểu Vi, nhất thời chau mày ừ ừ, không khí chợt có chút nặng nề, Thái Vân ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn, có chút hồi hận le lưỡi, làm nũng nói:

"Ca không nên tức giận, Thái Vân chẳng qua là tùy tiện nói một chút, ha ha, không biết Nhượng Tuyết tỷ tỷ bây giờ thế nào?"

Nhạc Nhạc nghe đến Nhượng Tuyết, lại khổ não như đầu, nói:

"Ta nghe nói, Vu Sơn Sở Hồng Vũ là một phụ nữ không cần phải lo lắng an nguy Nhượng Tuyết, nhưng là nàng ta yêu thích nữ nhân, chuyện này thật phiền phức, võ công của nàng lại cao cường, chờ chuyện Hoàng Thành an bài tốt, ta lại đi Vu sơn tìm Nhượng Tuyết."

Từ Minh Sơn, Tầm phật tự

Trên một đài cao bằng trúc bên ngoài chùa, tám hòa thượng trẻ tuổi ngồi trên chiếu, trường côn Tinh Cương trong tay nắm chắc không rời, một trong đó nói:

"Sư huynh, chúng ta cũng ngồi suốt cả đêm rồi, sao còn chưa có động tĩnh, kẻ của sư phụ có dùng được không? Hay là chúng ta đem trưng Nguyệt Thần Bình lộ liễu quá, những tên đoạt bảo kia nhìn không thấy?"

Mấy hòa thượng khác ngẩng đầu nhìn thạch giá cao cao treo Nguyệt Thần hộp ngọc, bởi vì hấp thu một đêm ánh trăng, vẫn phát ra màu đỏ nhàn nhạt, một hòa thượng lớn tuổi hơn, nói:

"Bát Giới, người thật quá ngu ngốc, trừ phi người mù mới không nhìn thấy, kẻ sách của sư phụ lúc này quả không tệ, sư phụ kẻ định bát phương, mưu sau mà động, cương nhu kết hợp."

Bát Giới vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm hắn, ngờ ngác hỏi:

"Sư huynh, huynh hôm nay làm sao vậy, có phải ăn nhiều thịt chó rồi hay không? Dám mắng sư phụ không phải là huynh mất đầu hay sao? Ồ? Mắt huynh làm sao hấp háp háp thế kia, không phải là..."

"Khụ khụ.. Nhất Giới, sau khi trời sáng không cho ngủ, theo ta đến thiện phòng, tụng ngàn lần Bát Nhã Tâm Kinh, không cho trả giá, trả giá gấp bội! Ta nói hậu viện nuôi chó mực làm sao lại thiếu đi một con, Phật dạy: ý nghĩ xằng bậy là hết thầy mầm tai họa! Hừ hừ!"

Toàn giới đại sư chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau Bát Giới, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Nhất Giới hung hăng trợn mắt nhìn Bát Giới một cái, bất đắc dĩ rũ đầu xuống không dám nói một lời.

Toàn Giới đứng tại trung tâm đài cao, ánh mắt quét về phía rừng rậm hoang hóa, có vô số đạo nhân ảnh nhanh chóng ẩn nấp, trong không khí mùi huyết tinh nhàn nhạt bay tới, hân hài lòng gật đầu ôm lấy Nguyệt Thần bình thư trở về tự viện.

Trong một góc rừng rậm

"Ta không muốn sống nữa, đánh nhau sống chết cả đêm, lại đòi lấy một vò rượu này sao? Lạc Hà người cũng quá hẹp hòi đi!"

Hắn bắt đầu làm bầm, cũng đá xé niêm phong nâng cốc rót nửa vò "Ưc ực ực". Một đôi tay từ phía sau người đoạt lấy vò rượu uống, chỉ trong nháy mắt, bình đã thấy đầy.

"Thật không tệ! Vẫn còn nửa vò, sống thật không uống!"

"Ta không muốn sống nữa, lần nào người cũng phá ta, chúng ta làm huynh đệ mấy chục năm, người lúc nào cũng giúp ta ra mệnh, ta đây không phải vì huynh tranh thủ lợi ích lớn nhất ư. Thế cũng tốt, rượu người cũng uống, lại giúp tiểu tử thúi kia ra mệnh!"

"Nào có phá, đám lửa ngục kia còn đang sống dở chết dở, sống có cái gì không tốt, đừng có cả ngày gọi tôi gọi lui, ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa!"

"Câm miệng! Hai lão tù quỷ các ngươi nào loạn đủ chưa? Ta còn muốn ngủ!"

Lạc San đang trần trọc trên tấm nệm bông, không nhìn được nắm lấy mấy cục đá, ném loạn ra.

Hai lão đầu lập tức che miệng, nhẹ nhàng tránh thoát cục đá, chỉ có Lạc Hà né không kịp, trên đầu nổi lên mấy cục u bướng, hấn quét mắt nhìn Lạc San, bắt đắc dĩ lắc đầu, hấn biết Lạc San đang tức giận, cũng biết hai lão đầu "yêu tử yêu hoạt" cũng chỉ nghe lời nàng, chỉ có thể tự điều cười khổ.

An Định Thư nghe thấy tiếng ồn ào, vội chạy qua xem xét tình huống, thấy vẻ mặt chật vật của Lạc Hà thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chỉ có Lạc San mới khiến hấn chật vật như vậy, tới bên cạnh hấn nói:

"lạc huynh, không sao chứ? Hành tung của chúng ta đã bại lộ, không bằng để cho nàng vào thành, nếu không chỉ sợ người xui xẻo là chúng ta."

Lạc Hà cười khổ gật đầu, thở dài nói:

"ha ha, chỉ có thể như vậy, ta nói San muội vì sao tranh nhau muốn tới Hoàng Thành đoạt sách, nguyên lai là vì gặp Vương Nhạc Nhạc, aizz.. con gái lớn không giữ được, ngay cả ca ca này cũng không chịu cấp cho ít mặt mũi. Nếu không để nàng vào thành, sợ rằng ngay cả hai vị cao thủ Yêu Tử, Yêu Hoạt cũng không nghe ta chỉ đạo nữa rồi."

Lạc San ở một bên giả vờ ngủ say nghe thấy mấy cái này, hưng phấn nhảy dựng lên, như gió lốc vọt tới bên cạnh Lạc Hà:

"Nhị ca, đây là huynh nói nhé! Không cho chối cãi, rạng sáng ta liền vào thành, nga, trời đã sáng rồi ta đi thu dọn đồ đạc lập tức vào thành"

Lại quát hai lão nhân đáng thương Yêu Tử, Yêu Hoạt:

"Sư phụ nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức vào thành, mời các người uống rượu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu vận khí tốt, còn có thể xin biếu tàu mấy hũ bách thảo nhưỡng, còn lo lắng làm chi?"

Yêu Tử Yêu Hoạt bị thái độ nho nhã lễ độ của Lạc San dọa sợ, run run nửa ngày mới tin đây là chuyện thật, giống như được uống bách thảo nhưỡng vậy, mặt mày hớn hở đi theo sau Lạc San, trong đầu ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc sau này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Khiêu Chiến

Sáng sớm

Lạc San mang theo Yêu Tử Yêu Hoạt đi khách sạn, nàng nhìn ánh rạng đông vạn dặm nở nụ cười ngọt ngào, giống như chăm chú ngắm khuôn mặt người yêu vậy. Yêu Tử Yêu Hoạt ôm một cái vò rượu thật lớn, thỏa mãn đánh chén, thấy Lạc San đang cười, cũng không hiểu cười rộ lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn dùm gió thành một đoàn.

Lính gác Mộc phủ đều biết Lạc San, vội thi nhau thỉnh nàng đi vào, Lạc San ném cho hai người bọn họ thỏi bạc sau đó vọt vào Mộc phủ như gió liền đụng đầu phải Lục Châu đang ngáp dài uể oải. Lục Châu đem qua bị ẩm ỉ chỉ ngủ có hai canh giờ, hỏa khí đang thịnh, đột nhiên bị người đánh ngã, không thèm nhìn đã tru lên:

"Ngươi không có mắt à? Nhanh đi đâu thai đi! Ai za.. nguyên lai là tiểu thư, thật xin lỗi là nô tỳ đáng chết!"

Lạc San hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, đem nàng từ mặt đất đỡ dậy, cười nói:

"Nha đầu chết tiệt kia, người nào chọc tới ngươi, để ta trút giận! Bất quá bồn tiểu thư hôm nay cao hứng dẫn ta đi gặp biếu tàu. À, nghe nói Vương Nhạc Nhạc cũng ở đây, hấn đâu?"

"À, hấn ở phòng kế bên phòng ngủ phụ nhân, chính là nơi trước kia tiểu thư thường ở, bất quá người cũng đến rồi, ta lập tức cho người thu dọn gian phòng khác!"

Lục Châu có chút lo lắng đánh giá sắc mặt của nàng, vị tiểu thư cậy mạnh này trước kia đã cho nàng ăn đủ đau khổ rồi, chỉ e có điềm không tốt, khiến nàng có cơ hội thu thập mình, không nghĩ tới hôm nay nàng tính tình tốt đến thần kỳ, hào phóng nói:

"Không cần, cái chỗ kia ta đã quen để ta tự đi tìm hần!"

Hung phấn chạy về phía trước mấy bước rồi lại dừng lại:

"Sư phụ, hai người các lão cũng đừng đi theo ta, tự mình tìm một chỗ uống rượu đi, Lục Châu chuẩn bị chút ít mồi nhậu."

Lục Châu đáp ứng một tiếng, bụng lại nghĩ Vương Nhạc Nhạc bên cạnh còn có rất nhiều nữ nhân, Lục San cứ như vậy đi vào chẳng phải là Lục Châu không nghĩ tới, Lục San làm sao nhận được Vương Nhạc Nhạc?

Lục Châu tùy tiện kéo một nha hoàn an bài xong cho Yêu Tử Yêu Hoạt rồi vội đuổi theo phía sau Lục San tới gian phòng Nhạc Nhạc, vừa mới vào đến sân đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Lục San từ trong phòng truyền ra

"A ~ người?"

Tiếp theo là rất nhiều thanh âm nữ nhân khác

"A ~ nàng?"

Lục Châu vỗ đầu một cái thảm kêu hồng bét, thấy trong phòng an tĩnh một chút mới xám xịt theo vào sau, khiến nàng có chút an lòng chính là Lục San đang cùng các nữ nhân nói chuyện, mặt khác khiến nàng kinh ngạc chính là Mộc phu nhân đang trên giường Nhạc Nhạc, xấu hổ mặc quần áo.

Đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng, le lưỡi lạng lẽ từ trong phòng thối lui, ra khỏi cửa mới cuống cuống hít mấy ngụm không khí trong lành, nói:

"Trời ạ, loạn hết rồi! Nhất định là nằm mơ, đúng, là nằm mơ, ta muốn đi ngủ!"

Kim Diệp đêm qua nhận được tin tức Mộc phu đưa tới, biết tìm được Nhạc Nhạc, sáng sớm đã chạy tới, chư nữ đụng phải nhau lúu rúu hàn huyên không hết chuyện, trao đổi bí mật khuê phòng với nhau, Nhạc Nhạc cũng được thanh nhàn, núp ở một góc yên lặng nhớ lại kinh nghiệm đả đấu lúc trước

Nhạc Nhạc trầm nghĩ:

"Võ công của ta bị cảm xúc ảnh hưởng rất lớn, rất không ổn định, có lúc võ công bình bình, có khi lại có thể dùng được 'Tâm Toái' loại chiêu thức hủy thiên diệt địa. Nhưng nếu là hỗn chiến áp dụng 'Tâm Toái' ngay cả người bên mình cũng sẽ bị giết một khối, mà những thứ chiêu thức hoa lệ tinh mỹ kia uy lực không thành vấn đề nhưng tốc độ quá kém, nếu gặp phải cao thủ cấp tông sư hiệu quả sẽ giảm đi, như thế nào mới có thể đề cao tốc độ đây? Chỉ cần tốc độ đề cao lực sát thương sẽ gia tăng gấp mấy lần"

"Hiện tại chiêu thức tương đối tán loạn không có hệ thống, phần lớn là tính phòng ngự, gặp chiêu hóa chiêu, nếu như có thể giống như nước sông trôi chảy đánh ra liên miên không dứt, hắc hắc cho dù là Lục Vô Nhật cũng không thể thương tổn được ta. Bất quá loại như 'Lan Hoa Chỉ' của Sở Hồng Vũ làm sao đối phó bây giờ, loại công kích từ xa, chắc chắn thật là kinh khủng, bất quá Lan Hoa Chỉ khẳng định tiêu hao nội lực, hơn nữa còn có thể thấy rõ quỹ tích phi hành, nếu là nàng luyện đến trình độ vô ảnh vô hình, ai za đến lúc đó nói sau, đánh không lại có thể trốn!"

"Trốn? Thân pháp đào tẩu cũng cần tăng cường a, 'Hoa Gian Vũ Bộ' mặc dù tiêu sái phong dật nhưng tốc độ so sánh với 'Du Hồn Bộ' của Lục Vô Nhật hay với luân hồi sát thủ - huyết ảnh tốc độ lại càng không bằng!"

"Tốc độ, ta muốn tốc độ!"

Nhạc Nhạc không nhịn được rống to.

Tiểu Chi kinh hoàng liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, hỏi Mộ Dung Kỳ:

"Kỳ tỷ, công tử làm sao vậy? Hai ngày nay vẫn ngồi như vậy không nói không rằng, không phải là đang nhớ về Tiểu Vi tỷ chứ?"

"Dừng, không phải vậy, ca ca nhớ Nhược Tuyết, Tiên Vu các nàng còn có thể hiểu, Tiểu Vi ở phút cuối rồi chúng ta mà đi từ đó tới giờ không trở lại, cũng không có người nhớ nàng!"

Yến Vô Song tức khí nói.

Kim Diệp cũng biết chuyện này, cười quynn rũ nói:

"Nhạc lang không phải kẻ bạc tình, bất quá Tiểu Vi quả thật là quá mức, không có bận tâm cảm thụ của Nhạc lang, chuyện sau này còn xem biểu hiện Tiểu Vi"

Mộ Dung Kỳ cười nói:

"Tiểu Chi không nên nói lung tung, ca hiện giờ không muốn nhắc đến chuyện Tiểu Vi, chàng đang chuyên tâm mình tu luyện võ công, dĩ cầu đột phá, lúc nào rảnh mà nhớ những thứ này."

Lục San đang cùng Tô Xảo Xảo đùa giỡn:

"Ta đi trên đường nghe giang hồ đồn đại, Nhạc Nhạc ca võ công đẳng phong tạo cực, có thể khai sơn lập phái, chờ một chút... hấn sao còn muốn đột phá, luyện nữa không phải là vô địch thiên hạ sao?"

Mặc Linh Tử cười nói:

"Sao có thể nghe giang hồ đồn loạn, ca ở Hoàng Thành hơn một tháng đã bị thương đến hôn mê nhiều lần, võ công của chàng so với tỷ muội chúng ta là tốt nhất, nhưng bên ngoài cao thủ nhiều không kể xiết, sao đã nói đến vô địch thiên hạ?"

Yến Vô Song cao ngạo hếch cằm lên không phục nói:

"Ta còn đem ca đánh gãy xiêu đây! Trong số tỷ muội chúng ta, ca cũng không phải là thứ nhất, là ta mới đúng!"

Chúng nữ biết tính nàng hiếu thắng cũng không cùng nàng cãi cọ, chỉ cười hi hi không nói.

Bốn năm ngày kế tiếp, Mộc phủ hộ vệ thường xuyên thấy một thiếu niên áo trắng, trong tay gánh hai thùng gỗ, sau lưng trói hơn ba trăm cân đá hoa cương, hàng ngày như nôi điên chạy quanh vườn nhà, cho đến thẳng ngày thứ sáu.

"Ca làm sao không chạy?"

Chúng nữ hỏi hấn.

Nhạc Nhạc nằm trên cỏ, trong miệng sùi bọt mép, nói:

"Giả dối!"

"Cái gì giả dối?"

Chúng nữ lại hỏi.

Bất quá Nhạc Nhạc đã mệt ngủ thiếp đi, câu "Giả dối" này sẽ thành câu đố không lời giải. Nhiều năm sau này, giới võ hiệp mới có người hiểu hàm nghĩa của những lời này.

Ngày ngày, Giản Phi Phi mang theo Dịch Trì Công đi vào Mộc phủ.

"Tiểu sư muội, lời đồn đại có thật không? Mộc Phu nhân đi theo Vương Nhạc Nhạc?"

Dịch Trì Công trong lòng chua xót hỏi.

"Ta cũng không biết, lập tức liền gặp được, huynh giáp mặt hỏi cho rõ ràng!"

Giản Phi Phi ngẩng đầu nhìn đại sư huynh một cái, lại nói:

"Duyên phận không thể cưỡng cầu, nhưng huynh vẫn không nghe, đau khổ đợi sáu năm không bằng Nhạc Nhạc người ta sáu ngày, nga, huynh không nên thương tâm dù sao còn không có chứng thực!"

Dịch Trì Công gật đầu, cố trấn định đi theo sau nàng, vừa vào đã thấy Mộc phu nhân – Tô Xảo Xảo.

Tô Xảo Xảo lúm đồng tiền như hoa, rúc bên cạnh Vương Nhạc Nhạc, như cô bé làm nũng bên hấn đòi cưng chiều, dung mạo tinh mỹ vẫn khiến kẻ khác chú ý trong muôn ngàn đóa hoa, nàng trải qua tình yêu tẩy rửa lại càng phong tình vạn chủng giờ tay nhắc chân đều có mỹ lực mê hồn đoạt phách.

Dịch Trì Công không biết như thế nào đi tới bên cạnh Vương Nhạc Nhạc, chỉ mê muội hướng Nhạc Nhạc quát:

"Vương Nhạc Nhạc ta muốn khiêu chiến với ngươi!"

Chư nữ thấy nhiệt náo, tò mò ngó chừng Dịch Trì Công đang sắp sửa nổi điên, Giản Phi Phi vội chạy đến giữa các nàng, sắc mặt đỏ bừng thanh minh:

"Thật là xin lỗi, đại sư huynh có chút kích động, Xảo Xảo tỷ, ta không biết hấn có thể như vậy"

Tô Xảo Xảo gật đầu, khiến nàng an tâm, hướng về Dịch Trì Công bình tĩnh nói:

"Dịch thống lĩnh, ta đã sớm nói qua, giữa chúng ta là không thể nào, hiện tại ta đã theo Nhạc lang, cuộc sống rất hạnh phúc"

Lời nàng chưa dứt, đã bị Dịch Trì Công chặn lời:

"Vương Nhạc Nhạc là nam nhân thì tiếp nhận khiêu chiến của ta, ta thân là người của hoàng cung, mỗi tháng chỉ có một ngày nghỉ, buổi trưa hôm nay gặp tại võ trường Kiếm Tông, ai thua liền phải rời Mộc phủ"

Mộc phu nhân thấy mình đã luôn ôn trọng lão thành thế mà Dịch Trì Công lại còn nói ra những lời này, có chút bận tâm nhìn hướng Nhạc Nhạc, sợ

chàng đáp ứng khiêu chiến của hắn, càng sợ Nhạc Nhạc buồn bực vì thua trận.

Vương Nhạc Nhạc chỉ tự tin mỉm cười nhàn nhạt, trịnh trọng nói:

"Ta tiếp nhận khiêu chiến! Nhưng ta không đồng ý câu cuối cùng kia – ai thua kẻ đó phải rời đi – như vậy đối với Xảo Xảo là không công bình, bất quá ta khẳng định, ta nhất định sẽ thắng!"

Nhạc Nhạc tự tin cảm nhiễm mỗi người ở đây, thật giống như hắn đã chiến thắng vậy.

Dịch Trì Công cũng có cảm giác như thế, cảm giác thất bại đã âm ỉ trong lòng, hắn há hốc mồm than một tiếng nói:

"Gặp tại trường luyện võ Kiếm Tông!"

Xoay người rời đi.

Giờ Ngọ, Kiếm Tông,

Nhạc Nhạc đúng hạn phó ước, phía sau hắn thật nhiều mỹ nữ hộ tống, dường như là tới dự tiệc chứ không phải tới ứng chiến,

Giản Phi Phi ngồi trên đài quan sát ở Kiếm Tông Lầu, ngồi bên cạnh nàng là một trung niên nam tử, nhìn không ra tuổi lớn nhỏ, thân thể vĩ đại cao ngất, như một thanh bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, bảo kiếm vô phong, thân quang nội liễm, giờ tay nhắc chân đều hợp lẽ tự nhiên, tựa hồ đã ăn vào cảnh vật sau lưng.

Giản Phi Phi nói:

"Cha, hắn đã tới!"

Nàng chỉ vào Vương Nhạc Nhạc, vẻ mặt hơi có chút hưng phấn.

Trung niên nam tử hứng thú liếc nữ nhi một cái, mới tinh tế đánh giá Vương Nhạc Nhạc, không ngừng gật đầu khen ngợi, nói:

"Cuộc quyết đấu này không có gì để xem rồi, Đại sư huynh của con dưới tay hắn, không quá trăm chiêu! Thật muốn bá kiến sư phụ hắn, hướng hắn lãnh giáo diệu chiêu huấn luyện đệ tử, bốn người các ngươi một chút câu tiền cũng không có, ta đây một thân công phu chẳng lẽ lại thất truyền hay sao?"

"Cha nha, người như thế nào lại nói vậy, chúng con bình thường rất dụng tâm luyện công, chẳng qua là tiến triển hơi chậm chạp mà thôi!"

"Ha ha, cũng chậm chạp hơn mười năm rồi, thật muốn xem mấy người các ngươi tiến triển thần tốc ra sao. Tam đệ tử Vu Đông tư chất kỳ giai, chẳng qua kỳ tài khoáng ngạo, không thành được châu báu, nhị đệ tử Hàn Thu cũng là căn công khắc khổ, chẳng qua tư chất bình bình, đại sư huynh của ngươi Dịch Trì Công cũng không tệ, đáng tiếc bị lưới tình vây khốn, năm sáu năm không có tiến bộ, tâm cảnh không vững, về phần Phi Phi ngươi, ta liền không muốn nói nhiều rồi, một chữ – Lười!"

"Cha, người sao lại nói con như vậy, nha, bọn họ bắt đầu rồi."

"Ân, không nghĩ tới cảnh giới Vương Nhạc Nhạc so với ta nghĩ còn cao hơn, đã tiến vào cấp bậc tông sư rồi, kiếm pháp phiêu dật hoa mỹ, uy lực lại phi phàm, không theo tiết tấu bình thường, tự thành nhất phái, hảo hảo hảo!"

Khi Nhạc Nhạc đánh ra "Manh Mục Chi Quang" cùng "Gai Hoa Hồng", hắn nói liên tiếp ba chữ hảo, lại nói tiếp:

"Nếu có thể ngộ thông Nhân Kiếm hợp nhất tự nhiên chi đạo, hoặc là tốc độ nhanh hơn một chút, thiên hạ còn có mấy người là đối thủ của hắn, trừ phi mấy lão ma đầu tái xuất giang hồ."

« Cha, mấy lão ma đầu nào a ? » Giản Phi Phi tò mò hỏi.

« Khụ khụ, biết những thứ này đối với con không có chỗ tốt, trẻ con không nên hỏi loạn ! »

Hắn chỉ vào Vương Nhạc Nhạc, nói sang chuyện khác

« Oa, thân pháp này thật khá ! »

« Ân, thân pháp này là "Hoa Gian Vũ Bộ" là của mấy vị phu nhân của hắn nói cho con biết ! »

« Vương Nhạc Nhạc diễm phúc không cạn, Hàn bá phụ ngươi còn muốn chiêu hắn làm rể đây, nói là thích hắn thi từ văn chương, bất quá ta nghe nói Hàn Thu đã có ý trung nhân, chẳng qua Hàn lão đầu tình tình bướng bỉnh, ta nhất thời cũng không khuyên nài hắn. »

« Đúng vậy a, Hàn sư tỷ đã có ý trung nhân, chẳng qua người nọ không thích nói chuyện xã giao, Hàn sư tỷ không dám đem hắn đến gặp người, càng không có ý nói cho người nhà ! Còn nữa Hàn sư tỷ có chút chán ghét Vương Nhạc Nhạc cho nên bọn họ là không thể nào, ta phải đi hữu tướng phù,

hào hào khuyến bảo bá phụ, tránh cho người phá hồng khúc yên ương»

« Ha ha, Phi Phi gần đây thay đổi thành chịu khó rồi !»

« Con vẫn rất chịu khó !»

Vô công của Nhạc Nhạc trên xa Dịch Trì Cống, tỷ thí lần này chủ yếu là thử chiêu. đem vô công tâm đắc nghĩ đến gần nhất vận dụng ra ngoài, lúc đánh tới bảy tám chục chiêu, Nhạc Nhạc đối với hấn đã không còn hứng thú, nhanh chóng tung mấy chiêu đem hấn bức lui, Dịch Trì Cống kinh ngạc ngó chừng Nhạc Nhạc, hấn bỗng nhiên hiểu rằng đây mới chân chính là thực lực của Vương Nhạc Nhạc, vừa rồi mới chỉ là hấn chơi đùa mà thôi.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy ra liên tục, nỗi giận xông về phía Nhạc Nhạc đánh tới, Nhạc Nhạc tâm thần khóa chặt hai mắt hấn, đem tinh thần lực tụ thành một đường, hung hăng trùng về phía Dịch Trì Cống. Đây là tinh thần công kích Nhạc Nhạc vừa mới lĩnh ngộ, đem tinh thần lực mê hoặc tâm thần kẻ địch, dùng để công kích.

Dịch Trì Cống bên tai oanh một tiếng, không kịp phòng bị đã bị một đạo tinh thần lực như thực thể đánh vào trong đầu thành một mảng trống rỗng, chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, Truy Tâm kiếm của Nhạc Nhạc đã kề ở cổ.

Thắng bại đã phân chẳng qua Dịch Trì Cống vẫn không rõ tại sao lại thua. Chỉ hiểu một điều duy nhất là mình cùng Vương Nhạc Nhạc chênh lệch quá lớn, kiếp này không thể vượt qua.

Nhạc Nhạc ôm Truy Tâm kiếm, hướng đài quan sát vẫy tay một cái với Giản Phi Phi, như thể ta biết các người ở đây quan sát vậy.

Chúng nữ đều chạy tới chúc mừng hấn, vây quanh Nhạc Nhạc trở về Mộc phủ.

Kỹ quán Hoàng Thành – Bích Ngọc lâu

Hậu viện.

Một thiếu nữ che mặt vọt tới phòng Cung Minh Nguyệt. Kinh hoàng bẩm báo:

"Cung chủ, không xong, Lam Dạ đảo chúng ta đã bị hải tặc bao vây, thuyền bè hộ tống Tiểu Nguyệt trở về đã bị bọn chúng đốt hủy, mấy người đều táng thân tại Lam Hải, các nàng trước khi chết đưa tin muốn chúng ta nhanh chóng về đảo cứu viện."

Cung Minh Nguyệt nghe xong hừ lạnh một tiếng, phát tay đem bàn trà bên cạnh đánh nát bầy

"Đám man dân chưa khai hóa kia cũng dám chọc Minh Nguyệt Cung, ta trở về diệt toàn đảo chúng! Hừ, đệ tử trên đảo làm ăn cái gì không biết, ngay cả mấy thứ giặc cỏ này cũng đối phó không được sao?"

Đệ tử đưa tin kia bị dọa đến phát run, vội nói:

"Tin đã đưa, bọn họ ước chừng trăm người, có rất nhiều sát thủ Dã Thảo xen lẫn bên trong, hơn nữa lại còn là tiểu đội tinh anh, võ công cao cường. Hai bên đánh nhau sống chết mấy lần đều bị tổn thương, ma ma chấp sự không dám quyết định phản kích đại quy mô, chỉ chờ cung chủ trở về quyết định."

Cung Minh Nguyệt sắc mặt hơi có chuyển biến tốt, lạnh lùng nói:

"Được rồi, đi xuống nghỉ ngơi chốc lát, lập tức phát ra tín hiệu chiêu tập đệ tử Minh Nguyệt Cung trở về đảo."

Đệ tử kia nói:

"Trên đường thuộc hạ chạy tới đã phát ra tin tức, chỉ chờ cung chủ hạ lệnh, lập tức có thể chạy về Lam Dạ đảo."

Cung Minh Nguyệt hài lòng gật đầu nói:

"Đồng Nguyệt, ngươi mang theo ba chấp sự, ở lại Hoàng Thành phụng bồi Như Mộng, bảo vệ an toàn cho nàng, các đệ tử khác toàn bộ trở về đảo giết sạch mấy thứ giặc cỏ này."

"Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!"

Cung Minh Nguyệt nhìn về mặt ngây thơ của Cung Như Mộng, có chút không yên lòng, giao phó một phen cho bốn chấp sự mới hỏa tốc dẫn người trở về Lam Dạ đảo.

Một thanh âm nhu nhược nhưng vô cùng ưu nhã, nhẹ nhàng nói:

"Huyết Ảnh, ngươi thật sự muốn đi ám sát Vương Nhạc Nhạc sao? Xét về mặt nào đó, hấn và chúng ta coi như cùng hội cùng thuyền, có chung địch

nhân, người biết không?"

"Huyết Ảnh không biết, bắt quá ta đã thu ngân phiếu của Tư Đồ gia thì trách nhiệm ám sát hẳn ba lần, Luân Hồi chưa bao giờ làm chuyện bội ước!"

Huyết Ảnh sát khí ngùn ngụt nói, bắt quá lại thật ôn nhu, cũng không dám nhìn về phía chủ nhân của thanh âm ưu mỹ kia.

"Huyết Ảnh, người cái gì cũng rất ưu tú, chỉ là không biết nói dối!"

"Ta... ta không có!"

Huyết Ảnh lo lắng biện bạch.

"Người không nên gấp, tỷ muội chúng ta biết nhau gần mười năm, ta còn không biết tính cách của người sao? Người không để ý đến lợi ích của Luân Hồi mà muốn đích thân đi sát nhân, chỉ có một loại tình huống, ha ha, Vương Nhạc Nhạc đúng là từng thất lễ với người sao? Người vẫn là không sửa được thói quen này, quên đi, tự mình cẩn thận chớ quên chánh sự!"

"Được rồi, cảm ơn Băng tỷ! Ta biết không lừa được tỷ! Bắt quá Tư Đồ gia xuất thủ rất bạo tay, chuẩn bị hai mươi lạng bạc mua đầu kẻ khác"

Huyết Ảnh có chút xấu hổ nói.

"Chúng ta thật giống kẻ ham chút bạc ấy sao? Thiên Cơ Các một tháng thu vào cũng không ít hơn số đó!"

Nàng xem sắc mặt Huyết Ảnh đỏ ửng, lại nói:

"Ai nha.. quên đi, không nói nữa!"

"Ha ha, Huyết Ảnh nói dối lại bị tiểu thư vạch trần, khiến Huyết Ảnh xấu hổ thật không dễ dàng!"

Một thanh âm già nua từ bên ngoài truyền đến, bước nhanh đi tới ghé dựa mềm, lại nói:

"Huyết Ảnh, ôm tiểu thư lên xe lăn, nên đi ra ngoài sưởi nắng rồi!"

"Hạ thúc, tự ta có thể dùng xe lăn ra ngoài, người cũng đừng quan tâm!"

Thanh âm nhu nhược kiều mỹ vừa nói, hai tay nhẹ nhàng vỗ tay vịn thân thể trên không trung hơi đổi, hạ xuống xe lăn đặc ý nhìn Hạ thúc.

"Thế nào?"

Hạ thúc:

"Ha ha tiểu thư thân thủ ngày càng linh hoạt, chẳng qua là lão nô hầu hạ đã thành thói quen, nếu một ngày không làm đã cảm thấy khó chịu rồi!"

Vừa nói đã đẩy xe lăn đi ra ngoài phòng, tới cửa đột nhiên dừng lại:

"Huyết Ảnh, trên đường qua Long Cốt sơn, cẩn thận hỏi thăm tin tức "Long Điều", gần đây đã có thợ săn từng gặp, nếu là có thể bắt được Long Điều, chân của tiểu thư có thể sẽ khôi phục!"

"Hạ thúc, không cần bận tâm, cũng trị mười mấy năm rồi, một chút hiệu quả cũng không có, ta cũng quen sống trên xe lăn rồi, tốc độ "Long Điều" ai có thể đuổi kịp đây, à, Huyết Ảnh, lúc rời đi, tới Thiên Cơ Các mang theo Vô Ảnh lưới, nếu là thật sự đụng phải Long Điều dùng Vô Ảnh lưới thử một chút!"

Nghe được có thể khôi phục hai chân, nàng vẫn có chút động tâm, mặc dù trước kia đã từng thất bại rất nhiều lần.

Hạ thúc cùng Huyết Ảnh nhìn nhau cười một tiếng.

"Tốt, nếu thấy ta nhất định sẽ bắt được!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đoạt bảo

Ánh trăng u ám treo lơ lửng, tiếng sói hú văng vẳng, quỷ hỏa du đãng trôi nổi trong rừng, một đầu lâu bị găm mắt một nửa, trong bụi cỏ hoang lẫn qua lẫn lại rồi rơi mất hút vào dòng suối. Con suối lạnh ngắt dưới ánh trăng, màu sắc thật quỷ dị, một con chuột từ cái đầu lâu bị tàn phá nhảy tung lên, thoát lên bờ toàn thân ướt sũng bắt mắt run rẩy bầy, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập khắp nơi.

Mấy trảng hán đầu trọc lóc ngồi trên chiếu, con người thì thoảng quét khắp bốn phía, mỗi người trong tay cầm cả một khúc bắp đùi chảy đầm đìa máu, nuốt chửng như quỷ đói, khoe miệng tràn ra vết máu nhàn nhạt.

"Tam Giới, đồ ngu, lá gan so với con mèo còn nhỏ hơn. Sư phụ đáp ứng thưởng cho chúng ta hai con chó mực rồi, người còn lén lút lút đem nướng nhìn xem, nướng nửa ngày vẫn còn sống, ăn thì dở tệ, bỏ thì tiếc, gặp phải người là kiếp nạn lớn nhất đời của ta!"

Nhất Giới trong miệng đầy mớ thịt nửa chín nửa sống, lải nhải cái gì không rõ.

Bát Giới ngon lành gặm một cái chân nhỏ, bất bình thay Tam Giới:

"Ta nói đại sư huynh, như huynh nói Tam Giới như vậy quá không công bình, lần đó trốn sư phụ nuôi chó mực, không phải Tam sư huynh làm nhiều nhất sao? Lột da, rửa ráy, thui, tất cả đều một tay hấn làm, lại nói chúng ta ăn nhiều thịt chó tái cũng thành khẩu vị rồi!"

"Công bình? Ta nếu công bình thì đã thành phật tổ rồi! Trên đời nếu tồn tại công bình thì đã thành thiên đường rồi! Lão Thiên nếu công bình, sớm đã đem đồ ngọc nhà người biến thành người nguyên thủy rồi!"

Nhất Giới liếm liếm chút thịt bầy nhầy máu me trên khúc xương, đặc ý nhìn các sư đệ trợn mắt há mồm:

"Sao? Bại học thức uyên bác dọa sợ sao?"

Tam Giới giữ giữ chỉ vào khúc xương trong tay Nhất Giới, như muốn nói:

"Đại sư huynh, người, người mới vừa rồi nuốt vào một nửa con bọ, còn có... Còn có một nửa dính trên khúc xương"

Nhất Giới cũng nhìn thấy sắc mặt tái xanh

"Côn trùng này có độc, có người hạ thủ, rút lui!"

Nói xong hấn vận công đem toàn bộ đồ ăn ỏi ra, dẫn đầu nhảy xuống đài trúc.

Tám hòa thượng vừa mới nhảy xuống thì càng nhiều độc trùng kỳ dị bắn về phía đài cao nhằm vào hộp ngọc Nguyệt Thần, hộp ngọc phát ra ánh sáng hồng hấp dẫn lũ côn trùng đã bị không chế.

Toàn Giới đại sư đứng ở cửa chùa, thấy tám đệ tử trở về lộ ra nụ cười giải thoát:

"Những ngày qua cực khổ các con, nay Dạ Nguyệt Thần Bình Pháp nếu được thành công cướp đi chúng ta có thể lại ở chùa tiếp tục tiêu dao sung sướng, Nhất Giới trúng độc không sao chứ?"

Nhất Giới lập tức bị cảm động lệ nóng quanh tròng, hướng phật gia hành đại lễ hiềm thấy:

"Đệ tử không có chuyện gì, đa tạ sư phụ quan tâm!"

Toàn Giới hiền lành gật đầu, ôn hòa nói tiếp:

"Không có chuyện gì là tốt rồi, theo về thiện phòng tụng học Bát Nhã Tâm Kinh đi, cộng thêm hôm trước không có học xong, còn thiếu một vạn bảy ngàn bốn trăm ba mươi chín lần!"

Nhất Giới không có nước mắt vòng quanh rớt cục cũng tuôn ra, té sấp mặt xuống thềm đá trước cửa chùa.

Bát Giới chạy về trước sò mạch môn của hấn, đột nhiên kinh hãi nói:

"Sư phụ, hấn, hấn đã chết! Người đây là mưu sát!"

"Đã chết?"

Toàn Giới mặt không đổi sắc nói:

"Chết càng tốt, chó mực hậu viện hai ngày không có ăn, đem hấn ném vào chuồng chó đi!"

"Không, con tỉnh, con đi tụng kinh, mới vừa rồi chẳng qua là đang chơi trò giả chết thôi!"

Bát Giới ánh mắt kinh ngạc nhìn Nhất Giới phi vọt vào chùa, cước bộ thanh thoát như gió. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Tại mặt thất tối đen như mực, Mã Vạn Lý nhìn chăm chăm một người bịt mặt mập lùn mặc áo đen

"Chẳng lẽ đây là hắc khách trong truyền thuyết?"

Điều Tử Quỷ đùa bỡn ô kim tác trong tay, lắc đầu giải thích:

"Sư đệ ta đen thì có đen chút, nhưng hắc lập chí muốn trở thành Hắc Khách chứ không phải hắc khách gì!"

"Chẳng lẽ những độc trùng đoạt Nguyệt Thần Binh Thư kia tất cả đều do hắc điều khiển?"

"Không sai! Tất cả đều do ta điều khiển! Người tự mình đã gặp qua côn trùng đoạt bảo vật sao?"

Áo đen mập lùn xoa một chút mồ hôi chảy bên khóe mắt, khinh thường Mã Vạn Lý vô tri.

Mã Vạn Lý cũng chẳng thèm để ý, chỉ vào đài cao cách đó không xa, tiếp tục nói :

« Trùng không tệ ! béo mũm mĩm, hẳn là đủ cho hai con bạch mi ung ăn, để cho nó không chết là tốt nhất !»

"Hả? Bạch Mi Ung? Điều nhân Mạc Sa quốc cũng tới? Chỉ có điều tộc Mạc Sa quốc mới có năng lực thuần hóa bạch ,ung, đáng

thương một ngàn con côn trùng ta nuôi sẽ phải táng mạng trọng bụng chim sao? Không, còn lâu, ta muốn cùng vận mệnh chiến đấu, Khu Trùng Quỷ ta còn lâu mới nhận thua!"

Hắn nhìn hai con ung không kiên sợ nuốt ăn côn trùng, nước mắt đã sắp tuôn ra.

"Nga, Khu Trùng Quỷ nói rất hay, loại người không chịu thua này đúng là kẻ chúng ta cần! Có câu: "tàu biệt nhân địch lộ, nhượng tự kỷ khứ thuyết ba!" (Câu này ta chịu dịch không nổi) a, hình như nói ngược. Nhưng mà ý đại khái mọi người nên hiểu!"

Tư Đồ Bằng vùng đại đao, chậm rãi tiêu sái, bên cạnh một trái một phải là Đao Cốc – Tam Mộc Đồ cùng Trương Sở Hưu, còn có hai trăm gia tướng, thân pháp nhẹ nhàng vô công bất phạm,

Hộ pháp Vạn Lý Minh – Trương Dương, bất mãn nói:

"Tư Đồ đại nhân hình như vừa tới trễ!"

Âm điệu vô cùng mỉa mai.

"Khụ khụ, người cũng biết nơi này là thủ đô một nước, tắc đường rất nhiều, có thể chạy tới nhanh như vậy còn phải cảm tạ xa phu A Cầu tiên sinh"

Tư Đồ Bằng còn muốn giải thích thêm cái gì nữa, đột nhiên Tam Mộc Đồ hô:

"Mau nhìn, trùng tử bị ăn hết sạch, bạch mi ung cấp hộp ngọc Nguyệt Thần bay đi mất rồi!"

"Trời ạ! Cứu cứu ta, cả đời nuôi dưỡng đến một con sâu cũng chả còn!"

Khu Trùng Quỷ gục trên mặt đất thống khổ co lại thành một đống.

Bất quá tất cả mọi người trong Vạn Lý Minh đang nhìn bảo vật hồng quang trong miệng ung, nào có người để ý hắn kêu khóc.

"Di, bạch mi ung bay chậm lại thật kỳ quái, giống như uống rượu say, điều nhân của người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Sa Nhân An cảm giác sắc mặt tộc trưởng không tốt, thấy Xử Vu bên cạnh nổi giận, vội đổi giọng nói:

"A, là Điều tộc trưởng!"

Trong lòng cũng hô to:

"Nói đi nói lại, còn không phải điều nhân, chẳng qua chỉ là một đầu linh rầm thối mà thôi, nếu không phải phụ vương ta có giao đãi, ta mới mặc kệ người, lần này Mạc Sa quốc điều tới ba trăm cao thủ loan đao, trực tiếp chém giết không được, lại phải nhờ đến hai con chim say này ư!"

Điều nhân, à không, là Điều tộc trưởng dùng ánh mắt trí tuệ quan sát bạch mi ung, chậm chạp mà thâm trầm nói:

"Đại vương tử, thật ra ta cũng không rõ ràng lắm, tình huống như thế tại hạ chưa từng gặp qua, có thể là bọn chúng tuổi lớn, có thể do nguyên nhân hoa mắt, không nên gấp, ha ha, không nên gấp, ngài nhìn xem, Nguyệt Thần binh thư chẳng phải vẫn còn trong miệng bọn chúng đấy thôi"

"Bọn chúng đã bay vòng vòng đến hai vòng lớn rồi, đợi đến sáng cũng chưa chắc có thể bay trở lại, lại nói nếu để kẻ khác xuống tay, bảo vật rơi vào tay ai còn rất khó nói! Aizz chúng ta đã trốn ở chỗ này hơn mười ngày rồi, chờ thêm một ngày nữa ta liền điên mất!"

Sa Nhân An nhìn chăm chăm đôi ung, quay lại trừng mắt với điều tộc trưởng.

"Đại vương tử, chúng ta dùng cung, bắt nó xuống đây!"

Một loan đao hộ vệ nêu ý kiến.

"Ân, ý kiến hay, cung tên lấy ra!"

Loan đao hộ vệ vội từ trong ngực móc ra một chiếc cung đồ chơi hình chữ "Nha", khom người đưa cho Sa Nhân an đang ngẩn tò te, thấy hắn không tiếp, lại nói:

"À, ta nhiều năm không cầm đến đại cung, cái này... cái này là đồ chơi ta mới đoạt được trong tay một đứa trẻ, ngài nhìn được không?"

Thịnh tình không thể chối từ, Sa Nhân An nhận lấy cung, tặng ngay cho tên loan đao hộ vệ kia một cú trời giáng ngã chổng vó, sau đó một trận cuồng loạn quyền đâm cước đá, quát với mấy tên hộ vệ khác

"Đồ ngu! Đứng đây sao! Ném hắn đi chôn cho rồi!"

Trong rừng rậm, mùi máu tươi nồng đậm thêm mấy người.

"Chung Ly, người ở đây người thấy cái gì?"

Ma giáo Phong trưởng lão hớn hờ ngó chừng say ung, tùy ý hỏi.

"Ở đây có mùi rượu, ô, mới vừa rồi tôi rõ ràng còn một bình rượu ngon, làm sao một giọt cũng không còn? Khốn kiếp nhà người trộm rượu ta, hại ta chỉ có thể ngửi mùi đồ thè!"

Một người đầu tóc rối bù, quần áo lem nhem, ôm một hồ lô liều mạng hít hà.

"Nơi này chỉ có mùi máu, nào có mùi rượu! Hắc hắc, trí nhớ của người lúc nào có thể khá hơn một chút, bầu rượu kia không phải là bị người dụ ung sao, người xem, hai con ung kia say nức ních, hài vãi!"

Lệ trưởng lão chỉ vào đài cao cách đó không xa, trêu ghẹo nói.

"Khốn kiếp, ta đâu có dùng rượu dụ ung, mới vừa rồi lúc mở cho chúng nó rõ ràng là thuốc mê mà!"

Chung Ly không hiểu là to.

"Vậy bình thuốc mê của người đâu?"

Hai người đồng loạt hỏi hắn.

"Đề ta tìm xem, nhớ ra rồi, mới vừa rồi đưa Giao trưởng lão mượn của ta đuối muỗi, cho nên ta..."

Chung Ly chợt hiểu ta nói.

"Giao trưởng lão đâu?"

Mấy người hỏi vội chính là ma giáo đệ tử.

Ma giáo đệ tử chỉ vào người nào đó dưới tàng cây, nói:

"Giao trưởng lão thật vĩ đại, trên trăm con muỗi đốt, không rên một tiếng, chúng ta thật bội phục!"

Trường đao thật dài, chế phục màu đen thống nhất, ngực phải thêu chữ "trở về", lẳng lẳng núp trong bụi cỏ không nhúc nhích.

"Huynh đệ, nếu không động, chúng ta thật muốn luân hồi rồi!"

Mồ sát thủ lạnh lùng nói.

"Thủ lĩnh của chúng ta Huyết Ảnh đại nhân còn chưa tới, trên đường có thể có việc trễ nải, chur vị nhớ kỹ, hành động hiện tại tùy ta chỉ huy!"

Một thanh âm lạnh như băng không biết từ nơi nào truyền đến.

"huynh đệ xin cho biết tên họ?"

"kẻ hèn – Huyết Khôi!"

Thanh âm lạnh băng thản bí như cũ.

Có điều năm mươi vị luân hồi sát thủ lại cười lẫn lộn trên cỏ

"Ha ha, máu đông? Chưa từng nghe qua!"

Năm mươi sát thủ bỗng nhiên dừng lại, sát khí chợt nổi, ánh mắt như độc xà ngoá chừng phương hướng phát ra thanh âm, tay trái đã nắm chặt chuỗi đao. Không khí chung quanh chợt trầm xuống, sát khí vô hình, một luồng sóng mạnh đánh về nơi ẩn thân của Huyết Khôi.

Huyết Khôi từ từ từ phía sau gốc cây đi ra, thanh âm không hề lạnh như băng nữa, liên tục khom người cười theo:

"Chư vị huynh đệ tốt chứ, kẻ hèn danh hiệu – 007, đây là lệnh bài của Huyết Ảnh đại nhân, nàng trên đường quả thật có chuyện, gọi ta tới trước! Ha ha, không cần khẩn trương, thả lỏng, đứng rồi, hít sâu, ta đếm một hai ba mọi người cùng nhau dựng kính, nga thật xin lỗi, lại nói sai rồi, ta trước kia là phụ sinh thầy thuốc, bệnh nghề nghiệp không sửa được!"

Năm mươi vị luân hồi sát thủ nhìn thấy lệnh bài mới đem sát khí thu hồi, thấy một thân trang phục đúng là của người mình, đều giơ tay hành lễ tham bái, 007 cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong tổ chức, chẳng ta là đại gia không nhận ra người.

"Hai con ung phi không gấp, nhưng đã có người gấp gấp rồi!"

007 chậm chạp nói.

An Định Thư phe phẩy quạt lông, cười nói:

"Công tử, không cần vội, ta đã phái người thỉnh hai vị tiền bối Yêu Tử Yêu Hoạt đến trợ trận rồi, thời gian không sai biệt lắm, hẳn là đến nhanh thôi!"

"Định Thư, ta có thể không vội ư, bốn trăm nội cao thủ cùng đi còn chưa có tham gia cướp đoạt đã chết rụng năm sáu chục, aizz, nếu là Yêu Tử Yêu Hoạt bọn họ không đến, đoạt bảo sợ rằng vô vọng, đến lúc đó chúng ta nhìn Lạc Gia cùng Tư Đồ thế gia tranh đoạt thiên hạ, dã tâm của bọn hắn người đi đường đều biết, aizz, có câu "Lòng Tư Mã người đi đường đều biết.". bọn họ họ Tư Đồ coi như là họ hàng gần, nói như vậy cũng không oan uổng!"

"Dạ dạ, công tử không có oan uổng bọn họ" An Định Thư vội an ủi.

"Oan uổng a, thật là oan uổng!"

Yêu Tử Yêu Hoạt hai người chưa bao giờ ăn ý với nhau như hôm nay

"hai vò thập niên bách thảo nhưỡng, chúng ta thật không có uống, chúng ta thật không có uống, huynh đệ chúng ta vào nhà thấy hai vò rượu, cũng đã vô ích, tiểu nha đầu ngươi phải cho chúng ta hai đàn kia, Đại tiểu thư, tiểu tử tông!"

Hai người đi theo Lạc San hô to gọi nhỏ giải thích cầu khẩn.

Vương Nhạc Nhạc sáp lại gần, ôm bả vai hai người, lớn tiếng cười nói:

"Hai vị tiền bối võ công cao tuyệt, lại là sư phụ San nhi, vì sao lại sợ nàng như vậy?"

Hai người cùng kêu lên phản bác:

"Chúng ta không phải sợ nàng, là tôn kính!"

Lạc San đi tới kéo cánh tay Nhạc Nhạc, làm mặt quỷ vui yêu Tử Yêu Hoạt, nói:

"Nhạc lang đừng nghe bọn họ nói nhảm, hai lão đầu làm việc trái với lương tâm, nói là đi theo ta hóa giải huyết quang tai ương, vèo cái cũng đã mười năm rồi, aizz cũng không biết thấy bói nào đem bọn họ lừa ngon như vậy!"

Yêu Tử Yêu Hoạt hôm nay phối hợp rất tốt, nói:

"Không phải thầy bói lừa gạt, đây chính là Thiên Tông Tuệ Năng đại sư nói, a a, cùng Lạc tiểu thư chừng mười năm, huynh đệ chúng ta ta từ lúc đầu tránh né huyết quang tai ương, đã đối với nàng vô hạn kính ý sùng bái rồi, chuyện rượu kia...?"

Nhạc Nhạc cười nắc, cùng Lạc San nhìn nhau, hai người đều tặc tặc cười hi hi, hai vò rượu này mùi vị thật không tệ, Yên Vô Song, Mộ Dung Kỳ, Mặc Linh Tử cùng Thái Vân từ phía sau chạy tới, mấy người cười thành một đoàn.

Thái Vân uống nhiều nhất, có chút men say nói:

"Ca, lát nữa giúp kẻ nào giết người, mấy ngày không thấy máu, cảm giác thật khó chịu!"

Nàng vuốt trường kiếm trong tay, lộ ra thần sắc mong chờ.

Mộ Dung Kỳ nghe thấy cau mày, cười nói:

"Thái Vân hôm qua không phải còn không thấy máu ư? Nhanh như vậy đã thèm rồi sao?"

"Nào có a, tỷ nói cái kia..."

Thái Vân đột nhiên xấu hổ không nói.

Những mỹ nữ khác đều che miệng cười ta, Nhạc Nhạc đột nhiên quát lớn "Stop!"

"Nhạc lang làm sao vậy?"

Chúng nữ vội hỏi.

"Phía trước có sát khí!"

Nhạc Nhạc nhắm mắt lắng nghe, bộ dáng cẩn thận.

Chúng nữ đối với Nhạc Nhạc luôn luôn tín nhiệm, không nghi ngờ chút nào nói:

"Nhạc lang thật là lợi hại, nhắm mắt cũng biết có sát khí!"

Yêu Tử Yêu Hoạt không chút khách khí vạch trần nói:

"Bất kỳ người sống nào cũng có thể biết sát khí phía trước, cho dù không mở mắt lỗ tai cũng có thể nghe được, lỗ mũi vốn cũng có thể ngửi mùi máu tươi. Sao vậy Lạc đại tiểu thư, ngươi không nên nhìn chằm chằm chúng ta, coi như huynh đệ chúng ta cái gì cũng không nói, hảo đồ nhi, vì sự sai rồi! Vương Nhạc Nhạc quả thật lợi hại, cách xa như vậy cũng có thể cảm thấy sát khí, thật là vĩ đại!"

Lạc San nghe bọn hắn nói ra những lời này, mới bỏ qua cho bọn hắn, đối với Nhạc Nhạc ôn nhu nói:

"Nhạc lang không nên nghe bọn họ nói nhảm, ảnh hưởng chàng phát huy! Còn cảm giác những vật khác không?"

"Có, chúng ta bị bao vây!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: đoạt bảo (2)

"Các người đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống, tất cả giơ tay lên, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, hai lão đầu kia đứng ở giữa, không được nhìn, nói các người đó, đừng hỏi tại sao, hỏi ta cũng không nói..."

Một đám áo đen che mặt bao vây Nhạc Nhạc, uy phong đặc ý quát mắng hỏi.

"Xin hỏi..."

Nhạc Nhạc nặn ra nụ cười tốt đẹp nhất.

"Ta nói không thể hỏi, ngươi đã gặp qua phần tử khủng bố nào giúp ngươi làm việc nhà chưa?"

Vương Nhạc Nhạc lại nói:

"như vậy..."

Hắc y nhân không nhận được quát

"Sao cái gì?"

"Là ma giáo! Mụ nội nó, ngươi tỉnh trùng lên não hay sao mà ngay cả ma hay yêu cũng không biết, làm loạn rồi! Ngươi thuộc phân ngạch nào? Thuộc người nào quản? mau xưng tên ra!"

Lệ trưởng lão chậm rãi từ trong đám người bước ra

"Lệ ... Lệ trưởng lão, ta là thủ hạ của người Tiêu Tam Tử, không phải ta không biết đạo ma thập yêu, mà là tiểu tử thúi này không biết!"

Một hắc y nhân chỉ vào Vương Nhạc Nhạc giải thích.

"khụ khụ, người?"

Lệ trưởng lão có chút lúng túng, theo hướng ngón tay hắn chỉ thấy đoàn người Nhạc Nhạc, thân thể chấn động, vội vàng thi lễ nói:

"nguyên lai là Vương công tử, thất kính thất kính, ngày đó chúng ta truy theo tiểu thư, quên mất ngươi, thật sự xin lỗi, sau lại nói ngươi bình yên trở về, mấy lão già bọn ta mới yên tâm, chẳng qua là không có cứu tiểu thư về, thật xấu hổ, đợi qua bận này chắc chắn đến Vu Sơn cứu tiểu thư từ tay tiểu yêu tinh kia! Tiêu Tam Tử, còn không qua đây hướng Vương công tử tạ tội!"

Vương Nhạc Nhạc thấy ma giáo tam trưởng lão ra mặt, mới an tâm cười nói:

"nguyên lai là ma giáo huynh đệ không có chuyện gì không có chuyện gì, may là chưa có động thủ, nếu là người trong nhà, thật không có mặt mũi nào gặp Nhược tuyết, a, phó trưởng lão kia không cần khách khí như vậy, không nên thấy ta liền quý xuồng như vậy, hả? Nguyên lai là trúng thuốc mê..."

Ba trưởng lão nói:

"ba người chúng ta đã thương lượng kỹ càng, đồng ý đề nghị của Vương công tử, chỉ cần có thể trả đũa Vạn Lý Minh, ma giáo chúng ta giúp phương nào cũng đều đồng ý. Huống chi là giúp đỡ công tử người!"

Không đợi Vương Nhạc Nhạc nói cảm ơn, chợt nghe một thanh âm suy yếu truyền đến.

"Quân tử báo thù, mười năm không muộn, ma giáo chúng ta báo thù, luôn luôn không nói đến muộn. ... ời, Lão khốn kiếp Phó Ngọc Tiêu ngươi cẩn thận một chút cho ta, Chung Ly ta không để yên cho ngươi, dám nặng tay với ta... ngươi cho rằng ngươi là tai to mặt lớn à?"

Một nhân sĩ thương tàn tật đi tới, chính là Chung Ly.

Phó trưởng lão hướng hắn hừ lạnh một tiếng nói:

"Chung Ly nếu không để ngươi nhớ lâu đời một chút, lần sau sẽ không đơn giản một chút, nếu còn cho sai thuốc, ta liền một kiếm chém chết!"

Chung Ly thấy hắn đang tức khí, cũng không dám hồ nháo nữa, thanh âm lâm lâm:

"nếu còn giáo chủ, chắc chắn ta vẫn còn chỗ dựa, aizz đáng thương giáo chủ đại nhân, người ở đâu? Nhất định là phu nhân hành!"

Ba tuần mã phi trên sơn đạo, thần thái phi dương, không thấy chút mệt mỏi nói.

Giang tiểu Vi chợt ngưng lại nói:

"Phu nhân, qua Tử Minh sơn chính là Hoàng Thành rồi, chúng ta hay là nhanh chóng lên đường! Aizz..."

Vừa nói lại lộ ra thần thái chờ mong.

Lâm Tổ biết tâm sự của nàng, vỗ ngựa đi bên Tiểu Vi, nói:

"Tiểu Vi đừng lo, nghe ngươi nói, Vương Nhạc Nhạc kia cũng chẳng phải kẻ bạc tình, chỉ cần ngươi hảo hảo nhận sai, tin rằng hắn sẽ tha thứ cho ngươi thôi! Mấu chốt là bên cạnh hắn có những cô gái khác, các nàng nếu không tha thứ cho ngươi sợ rằng càng phiền toái! Bất quá, hết thảy có bốn phu nhân nghĩ kế cho ngươi, ta hiện tại cũng coi như mẹ vợ của hắn, chắc chắn đem hắn thu thập cho ngươi!"

Nàng vừa nói còn thị uy liếc qua Chung Vô Nhai.

Tiểu Vi trong lòng cười khổ, thầm nghĩ: "Nhạc lang làm sao giống như Chung Vô Nhai được, tỷ muội bên cạnh chàng đem chàng đối đãi như bảo bối vậy, người nào giám khi dễ quản giáo hắn, trừ phi không muốn sống nữa!"

Nàng lại nghĩ ngày đó rời Nhạc nhạc đi, nhìn ánh mắt khinh bỉ của những tỷ muội khác, lại oán thò dài một tiếng: "Thật khó a!"

"Khó... khó... khó coi chết đi được, "

Thái Vân làm nũng nói:

"Bọn chúng chết rồi, ta đi làm cái gì? Ít nhất cũng phải lưu lại cho ta năm sáu tên để giết! Ca nhất định giúp ta bắt mấy tên mới được!"

Vương Nhạc Nhạc xấu hổ:

"Tiểu nha đầu này còn có xu hướng ngược sát! Bất quá bọn hắn không thể nào chết sạch được, Tư Đồ gia còn có lực lượng chưa sử dụng, nếu là người Mạc Sa quốc toàn xuất, nguy hiểm, phiền toái! Chắc chắn, bất quá ta thích, bọn Tây phương điều quốc tới đoạt đông phương quốc bảo chúng ta, đơn giản là muốn chết, nếu không phải Vạn Lý Minh quá ghê tởm, ta cũng muốn lên làm thịt mấy người các ngươi!"

Mặc Linh Tử nhìn loan đao quý dị cau mày nói:

"Đao pháp thâm thiết hung tàn, đao đao kiến huyết, thế mãnh vô bì, nghe sư phụ nói, thủ vệ binh sĩ biên ải Hoàng Sa quan đa số đều hi sinh dưới loan đao này, nếu là xây dựng một chi loan đao quân đội võ công cao cường, chắc chắn mọi việc đều thuận lợi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!"

"Cô nương lời nói rất đúng! Chẳng qua đao pháp này không phải là không gì cản nổi, ta phải nằm vùng Mạc Sa quốc, trà trộn nhiều năm, vẫn không có duyên tu tập. Hơn nữa đao này khó có thể nắm trong tay, uy lực so với mã tấu bình thường kém đến mấy lần, Lạc Gia chúng ta vẫn là bỏ qua huấn luyện loan đao!"

Lạc Hà không khỏi tiến hậm thở dài nói.

Nhạc Nhạc đối với chuyện quân đội không có hứng thú, chẳng qua chỉ quay sang Mặc Linh Tử hỏi:

"Sư phụ nàng đi qua Mạc Sa quan cũng đã dùng đao?"

"Sư phụ là dùng kiếm, bất quá nghe những sư thúc khác nói, đao pháp của nàng so với kiếm pháp lại càng tốt, chẳng qua không biết tại sao nàng cũng không có dạy đao pháp cho ta, cũng không nhắc đến đao, chỉ là thi thoảng nhắc đến một chút chuyện vặt vãnh giang hồ! Sư phụ lúc còn trẻ đi qua rất nhiều địa phương... a, Nhạc lang mau nhìn, Dã Thảo gia nhập hỗn c!hiến rồi, là Tư Đồ gia mới tới!"

Lạc San kinh hô:

"Dã Thảo? Chính là mấy người xấu ám sát ta lần trước đúng không? Nhanh lên một chút giúp ta báo thù, hai cái lão quỷ, chó ngủ gà ngủ gật, còn đi giết người nữa!"

Yêu Tử Yêu Hoạt hai người mơ mơ màng màng nghe Lạc San ra lệnh, nhắm mắt nhảy vào trong vòng chiến, Yến Vô Song "Vụt" một tiếng bay đến phía trước bọn họ như bắt gà ném bọn họ trở về, lại lộn một vòng thật đẹp trở lại bên cạnh Nhạc Nhạc, thờ phỉ phò kêu ầm lên:

"hai người các ngươi đằng hoàng chút, biết điều một chút nghe Nhạc Nhạc chỉ huy, hắn không cho các ngươi động, các ngươi cũng không được nhúc nhích, nếu phá hư kế hoạch chặt đầu các ngươi đầu tiên, nhìn cái gì mà nhìn."

Yêu Tử Yêu Hoạt tròn tròn mắt, đặt mộng cái phịch ngồi xuống đất, mới vừa rồi bị thân pháp Yến Vô Song hù không nhẹ, mặc dù chưa có chuẩn bị, nhưng có thể đem hai người bọn họ đồng thời bắt trở về, thiên hạ có thể có mấy người?

Lạc San đồng tình nhìn hai người một cái, le lưỡi nói:

"ha ha, đã quên ước định cùng Nhạc lang rồi, ừ, còn phải đợi bao lâu nữa chúng ta mới động thủ đây? Ngươi xem bọn chúng đem Nguyệt Thần binh thư tranh đoạt ném tới ném lui, sao không giao cho một người lặng lẽ trốn đi?"

Lạc Hà âm thầm xấu hổ, thầm nghĩ cô em gái này đại não không bình thường, mười mấy cao thủ ngó chừng binh thư, người nào có cơ hội chạy đi a. vội nói:

"Định Thư, đem người an bài cho tốt, tùy thời chuẩn bị động thủ!"

Chợt thấy Yến Vô Song ánh mắt hung hăng, vội giải thích:

"Chiêu tập nhân mã toàn bộ nghe Vương Nhạc Nhạc điều khiển, trái lệnh trăm!"

Yến Vô Song lúc này mới thu hồi ánh mắt phần nộ, như chú chim nhỏ nép bên người Nhạc Nhạc, Lạc Hà trong lòng tức tối, thầm nghĩ nói:

"Ta tại sao lại phải sợ nàng? Không có đạo lý!"

Sa Nhân An thống khổ kêu thảm... Điều tộc tộc trưởng vừa đánh vừa hỏi:

"Đại vương tử, người không có bị thương, gào cái quỷ gì?"

"Ta đau lòng kia! Sa vương phủ phải ra hơn ba trăm cao thủ, cũng sắp bị tiêu diệt rồi, lập tức ta cả chi lẫn chài cũng không còn nữa..."

Sa Nhân An tiện tay chém gió vài nhát, vẻ mặt bị khổ quất.

"không phải mới vừa rồi còn hơn một trăm người ư. A. sao lại còn dư có hơn sáu chục, Vương tử, hay là chúng ta chạy trốn nhanh lên một chút!"

Điều tộc trưởng sợ hãi đề nghị.

"Ta nhô vào! Đồ nhát gan sự phiền phức, thật không biết ngượng như thế nào lãnh đạo điều nhân tộc! Hiện tại lại muốn trốn chạy... bây giờ còn có thể chạy thoát sao? Mới vừa rồi còn nhiều người tại sao không nói chạy trốn? Bọn họ làm sao vẫn hướng ta đánh tới... Ngươi... Ngươi... cầm trong tay là vật gì?"

Sa Nhân An hoảng sợ nhìn khối ngọc màu hồng trong tay Điều tộc trưởng, cơ hồ găm thét như điên.

"Nguyệt Thần bình thư, chúng ta không phải vẫn muốn đoạt nó ư, hiện tại rốt cục cũng tới tay, uy... Mặt của ngươi sao lại trắng bệch thế kia? Uy, ngươi đừng chạy, đừng... A!"

Hét thảm một tiếng, bình thư bị đoạt đi, tánh mạng cũng bị tước, thi thể bị đập qua!

Tư Đồ Bằng nhìn Sa Nhân An, đắc ý cười ha ha:

"Tiểu tử, rốt cục cũng bị ta bắt được, ba trăm loan đao cao thủ đã chết toàn bộ, đau lòng không? Xem ngươi mặt mũi cũng tái rồi, chỉ sợ là đau lòng a! Ngần vịn lần đừng nói do ta dọa nha!."

« Ai nói đã chết toàn bộ ! ít nhất còn có ta... không có chết !»

Một thanh âm sâu kín từ dưới đất truyền lên, làm người ta không rét mà run.

Sa Nhân An trong lòng dâng lên một tia hi vọng, ngẩng đầu nhìn chung quanh run giọng kêu lên:

"Anh hùng cứu ta!"

"Ngươi trước tránh ra!"

« Tại sao muốn ta tránh ra ?»

Sa Nhân An không hiểu hỏi.

"Bởi vì ngươi đâm phải đầu của ta rồi!"

Thanh âm kia lại nói.

Sa Nhân An cả kinh nhảy sang một bên, thấy chỗ đứng vừa rồi trong đồng người chết chui ra một thứ gì đó màu đỏ, vật kia đứng lên, từ từ mới rõ nhân dạng.

Tư Đồ Bằng thấy người này, vừa khôi phục sự tự tin, ha ha cười nói:

"Thì ra là còn nửa cái mạng, thất cổ chết đi!"

"A, a... tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến."

"Còn không có giết ngươi, gào cái con mẹ gì?"

Tư Đồ Bằng khinh thường cười nói. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Người máu me nhầy nhụa giật mình đột nhiên nói:

"không phải ta kêu, không tin xem phía sau!"

Tư Đồ Bằng nửa tin nửa ngờ xoay người nhìn lại, phát hiện vừa rồi còn có hơn một trăm gia tướng giờ chết còn có bảy tám chục, tinh anh Dã Thảo còn có hơn bảy mươi, chỉ có Vạn Lý Minh hơn hai trăm người không bị thương một cọng lông.

Mười mấy sát thủ Luân Hồi áo đen như một đoàn bọ chó, vung đao soàn soạt, trong lúc người Tư Đồ gia đang chạy tán loạn, đồng thanh hô "hì sát sát hì sát sát!"

007 thấy Tư Đồ Bằng xoay người, hô:

"Bị phát hiện rồi! Các huynh đệ, ngừng hô! Lôi chân tử đoạn hậu!"

Thanh âm vừa tắt, tiếng sấm vang rền, mây mù cuộn cuộn. Phần chân tay còn lại bị chặt đứt vù vù bay lên trời...

"Tại sao?"

Mã Vạn Lý một lòng muốn bảo tồn thực lực, cơ hồ không có xuất thủ, chợt bị một đồng lõa chần tử giết mười mấy thủ hạ, đau lòng không kể xiết.

"Tại sao? Tại sao?"

Tư Đồ Bằng càng đau lòng, đầu óc càng rối loạn, tinh anh Dã Thảo còn lại bị nô chết bốn mươi người. Hắn nghĩ lại "bất quá binh thư cuối cùng tới tay, hy sinh lớn hơn nữa cũng đáng!"

"báo cáo đại nhân, Sa Nhân An đào tẩu rồi!"

"Trốn thì cũng trốn rồi! Giết hắn cũng không còn ý nghĩa gì, biên quan Tây Bộ tình thế nguy hiểm, còn có Tề Nghiệp thành là cơ nghiệp của Tư Đồ thế gia kia!"

"báo cáo đại nhân! Binh thư đã bị người đoạt đi!"

Như một tiếng sét giáng trên đỉnh đầu Tư Đồ Bằng, hồi lâu mới nói:

"Kẻ nào? Kẻ nào cướp?"

"Mới bị Luân Hồi sát thủ cướp, bất quá, Trương Mạc Hưu đại nhân đã đuổi theo rồi!"

Người nọ vừa trả lời.

"Đuổi rồi sao?"

Tư Đồ Bằng không dám mở mắt

"Đại nhân mời xem!"

"Xem cái đầu người! Nói mau!"

Tư Đồ Bằng nện một quyền lên đầu hắn, nổi giận quát

"Luân Hồi... một tiểu đội,, bị... bị chúng ta bao vây rồi!"

Người nọ nói xong hôn mê bất tỉnh.

Một sát thủ Luân Hồi:

"007 đại nhân, chúng ta giống như bị bao vây!"

"Đúng vậy!"

"Đây là chuyện tình chúng ta chưa bao giờ gặp phải. Đại nhân, người không cảm thấy..."

Sát thủ kia lại nói.

007 rất có thâm ý nhìn hắn một cái, cười nói:

"ngươi nghĩ chiến công vĩ đại của ta tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả sao?"

Sát thủ kia thiếu chút chết ngất, nói:

"Tiền vô cổ nhân thì đúng, nhưng hậu vô lai giả thì không chắc rồi!"

007 cười nói:

"Không nên lo lắng, xem ta như thế nào thoát khỏi mấy tay đao cùi này!"

Thì ra một đôi đao pháp đại gia Trương Mạc Hưu, ở trong mắt hắn chẳng qua cũng chỉ đến thế.

"Lão đầu nhí, nhìn xem đây là cái gì? Một, hai, ba... Tiếp lấy! Cầu nhí nghe lời!"

Hắn đem bảo bối lao lực đoạt được ném ra ngoài, chúng sát thủ suýt chút nữa chết ngất.

Trương Mạc Hưu rất nghe lời làm một hồi "Cầu nhí"

Đề dăng tiếp được Nguyệt Thần binh thư, nói:

"một tên cũng không tha, giết!"

"Khoan!"

Tư Đồ Bằng thấy binh thư tới tay, vừa mới nhẹ nhõm được chút, nói tiếp:

"Chỉ cần Luân Hồi cho Tư Đồ gia ta một câu trả lời hợp lý, ta liền tha các ngươi trở về! Như thế nào?"

007 cười hì hì mấy cái, cất cao giọng nói:

"Có phải hay không lại muốn hỏi "chủ nhân các ngươi là ai?" "

"Đúng vậy!"

Tư Đồ Bằng ra vẻ ngươi rất thức thời nói:

"Chỉ cần ngươi trả lời thật ta, ta liền tha các ngươi đi!"

"nếu ta nói, ngươi lại bảo là không thật, vậy thì phiền toái rồi, lại nói, cho dù ngươi bỏ qua cho ta, thù hạ của ngươi, hoặc Mã minh chủ không buông tha chúng ta chẳng phải là vẫn bị vây giết sao? Như thế nào? Bị ta đoán trúng rồi sao?"

007 đắc ý nói.

Tư Đồ Bằng mưu kế bị vạch mặt. Mặt già đỏ lên, quát:

"Nếu không biết thức thời, ta liền cho các ngươi đi luân hồi một lần vậy!"

"Ta nhờ vào! Ngươi dám lấy trộm khẩu hiệu của Luân Hồi chúng ta! Ta không dễ yên cho ngươi! Các huynh đệ, giết!"

007 cũng nổi giận, nhưng thâm ra giấu "đào tẩu", chúng sát thủ hiểu ngay!

"Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân!"

Vương Nhạc Nhạc thuận miệng ngâm

"Trương phùng hà tất tăng trương thức!"

Tư Đồ Bằng thuận miệng ngâm theo

Nếu không quen biết, vậy thì không khách khí, các huynh đệ, giết, giết sạch không cần biết!"

Vương Nhạc Nhạc che mặt, toàn thân hắc y, chậm rãi rút Truy Tâm Kiếm, thì ra kiếm cũng bị hóa trang, thân kiếm vốn màu xích hồng, hiện tại biến thành đen như mực

Phía sau mọi người cũng đồng dạng trang phục, hơn bốn trăm người đồng thanh đáp lại, hô:

"Giết giết sạch không cần biết!"

Thanh thế thật là lớn.

Tư Đồ Bằng có chút bối rối, quay đầu kiểm lại một chút nhân mã trong tay, còn có hơn hai trăm người, nhưng ngựa thì chẳng có một. Thì thầm vài câu với điều tử quý bên cạnh, thấy hấn chạy đến cánh rừng rồi mới quay qua Nhạc Nhạc quát lên:

"chư vị cũng là tới đoạt Nguyệt Thần binh thư sao?"

Nhạc Nhạc nói:

"không phải, ta tới đây để lấy mạng ngươi! Đến đây đi! Không có chuyện gì, nguyên tắc không đổi! Đừng vội, nguyên tắc cũng có thể từ bỏ từ bồi dưỡng!"

Tư Đồ Bằng cười khan hai tiếng, nói:

"a, loại nguyên tắc này không cần cũng được! Ngươi được người của tổ chức sát thủ cho bao nhiêu tiền, ta sẽ cho ngươi gấp đôi, chỉ cần ngươi không giết ta!"

Nhạc Nhạc ra vẻ trầm tư, hồi lâu cũng không nói.

Tur Đồ Bằng thấy có cơ hội, vội gia tăng thế công, nói:

"Gấp hai! Chỉ cần ngươi đáp ứng, ta liền lập tức trả ngươi ngân phiếu."

Vừa nói, hắn liền móc ra hơn mười tờ ngân phiếu lớn.

Nhạc Nhạc không nhìn được hướng hắn quát:

"Câm miệng cho lão tử, ta đang tính xem nhiều gấp đôi là bao nhiêu tiền? Cổ chủ cho ta mười bảy vạn lượng, nhiều gấp hai là bao nhiêu tiền? Ai nói cho ta biết?"

Yến Vô Song vội chạy đến kêu lên:

"Đại vương, tiểu tử này đúng là bắt nạt chúng ta không biết toán, ra đề hóc như vậy làm khó đại vương, không hề có thành ý, nhất định giết sạch bọn chúng tinh sô!"

Vừa nói, nàng vừa làm ra động tác hung hăng cắt cổ!

Nhạc Nhạc trong lòng cười lật trời, hơi chút do dự nhận tiền, hướng Yến Vô Song nháy nháy mắt, nàng hiểu ý, khinh phiêu phiêu rơi cách Tur Đồ Bằng không xa, Tur Đồ Bằng kinh ngạc trước khinh công của nàng, không dám có tâm tư xấu, biết điều sai người đem mười vạn lượng đưa cho nàng, Yến Vô Song đắc ý bay trở về bên cạnh Nhạc Nhạc, vậy vậy ngân phiếu đưa vào trong lòng ngực mình.

Tur Đồ Bằng nói:

"Chư vị thu tiền rồi có thể đi thôi!"

Vương Nhạc Nhạc cười hắc hắc, lớn giọng quát:

"Ân, lão tử nhất ngôn thập đỉnh, cửu mã nan truy, dĩ nhiên sẽ không giết ngươi! Nhưng là cổ chủ của ta lại muốn binh thư kia, các ngươi biết điều một chút đem binh thư tới đây đi!"

"Các ngươi... hèn hạ!"

Tur Đồ Bằng tức đến xì khói:

"Các ngươi đến cùng là có bao nhiêu cổ chủ?"

Vương Nhạc Nhạc ha ha cười một tiếng, nói:

"Chúng ta có bao nhiêu cổ chủ còn xem các người có bao nhiêu bạc, hắc hắc, đừng có gấp, đùa chút thôi! Cái Nguyệt Thần Binh thư này tính toán xem. cổ chủ ra giá một triệu lượng, chỉ cần ngươi cũng cho ta một triệu lượng, ta ở chỗ này phát độc thệ, xoay người đi ngay, à, sau khi ta đi thuộc hạ của ta cũng sẽ đi! Như thế nào?"

Lạc Hà che mặt vừa nghe Nhạc Nhạc muốn tiền, không muốn binh thư, liền sốt ruột, vội chui vào bên cạnh Nhạc Nhạc, nhỏ giọng nói:

"Huynh đệ, muội phu, ngươi ngàn vạn lần đừng chỉ muốn tiền mà không làm việc kia, tiền Lạc Gia chúng ta cũng có, chúng ta muốn là binh thư!"

Vương Nhạc Nhạc thấp giọng nói:

"Chúng ta đi có thể trở về rồi hãy nói, chúng ta lại đòi một bộ quần áo, đòi một người thủ lĩnh, hắn ta làm sao nhận ra a?"

Tur Đồ Bằng vốn không đồng ý, nhìn một chút thủ hạ phía sau hắn chính là thân thủ bất phàm. Liều mạng khẳng định là không được. Khẽ cắn răng nói:

"Hảo, ngươi phát thệ, ta liền tin ngươi một lần!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đoạt bảo (3)

Nhạc Nhạc há mồm chen vào:

"Hồ A Tam ta ở chỗ này thề, sau khi lấy tiền lập tức dẫn thủ hạ rời đi, nếu phạm lời thề, thiên lôi giáng xuống, quỷ thần bắt dung"

Thanh âm mặc dù kiên định nhưng trong lòng âm thầm bật cười. "Ta Vương Nhạc Nhạc nào biết Hồ A Tam là ai? Muốn đánh thì đánh Hồ A Tam đi, nói sau vậy, lão tử đi rồi lại có thể trở về! Sẽ không coi là làm trái lời thề rồi!"

Tư Đồ Bằng nghe mà chân mày nhăn lại, mồ hôi lạnh chảy ra, vội sai thủ hạ đưa đi một triệu ngân phiếu. Có thể giáp mặt nhiều người như vậy lập độc thệ, hẳn không thể không tin.

Nhạc Nhạc nhận lấy ngân phiếu, cẩn kẽ kiểm tra đo lường thật giả một chút mới ném cho Mặc Linh Tử, xoay người hô:

"Các huynh đệ, chúng ta đã thu tiền, phát thệ thì phải tuân theo, ngay lập tức trở về hang ổ chia tiền thôi! Ha ha ha, đi!"

Mới vừa đi được mấy bước, thân hình lại dừng lại hướng về phía luân hồi sát thủ hô:

"Huynh đệ sát thủ, tự cầu đa phúc, tìm lãnh đạo anh minh, tốt nhất là giống như ta vậy! Ha ha, các ngươi bận rồi, chúng ta phải về chia tiền thôi, rút thôi, các huynh đệ!"

Trong lúc nhất thời, Nhạc Nhạc mang theo gia tướng Lạc gia, ma giáo hơn trăm người toàn bộ rời đi, chỉ để lại khói bụi nhàn nhạt.

Một Luân Hồi sát thủ bị vây, kinh ngạc ngó chừng phương hướng Nhạc Nhạc rời đi, hô:

"má ơi, mang theo huynh đệ một bang, tùy tiện nói đôi câu đã vơ vét hơn một trăm vạn lượng bạc, được lão đại như vậy ta đã tình nguyện theo hẳn rồi!"

007 cũng kinh ngạc ngó chừng tình hình Nhạc Nhạc, thờ dãi nói:

"Huynh đệ, tổng tiền hay lắm! Nếu có thể báii ông làm thầy, ta cả đời cũng không tiếc!"

Tư Đồ Bằng thờ dãi một hồi, nói:

"Đám cường đạo kia cuối cùng rời đi, ta đường đường thống lĩnh năm vạn thành phòng quân, Tư Đồ thế gia nhị công tử, từ khi nào ngay cả cường đạo cũng phải sợ, buồn cười!"

Trương Mặc Hư lắc đầu nói:

"Bọn họ tuyệt không phải cường đạo, mấy thế lực muốn cướp lấy binh thư bị thanh trừ không ít, còn lại Hoan Hỉ Giáo đảo loạn, còn có thế lực Lạc Gia mạnh nhất không có xuất hiện, chẳng lẽ là Lạc Gia thuê những người này?"

"Hừ hừ, sau khi trở về lại phái người truy xét hành tung bọn họ, nghĩ muốn nuốt bạc Tư Đồ gia, chỉ sợ bọn họ vô phúc tiêu thụ, mới vừa rời phái Điều Tử Quý về gọi viện binh cũng nên trở lại rồi. A~ người. các ngươi sao lại trở lại?"

Tư Đồ Bằng thấy Vương Nhạc Nhạc dẫn một nhóm người vừa chạy đã trở lại, tức đến nảo nhảy ra ngoài.

Vương Nhạc Nhạc thanh âm buồn bực, quát:

"mụ nội nó, ta cũng không muốn trở lại, ngoài rừng có đám khốn kiếp, một thân khô giáp như rùa đen, nói cái gì là Tư Đồ gia gia tướng, có hơn một ngàn người, chúng ta không xông ra được, chỉ có thể trở về! Ta cho ngươi biết, cái này cũng không tính Hồ A Tam ta làm trái lời thề, đây là bị ép, đám điều nhân Tư Đồ gia các ngươi không có hảo tâm, một bên ép ta thề độc, một bên làm trái, lão thiên gia, người làm chứng cho ta, muốn trừng phạt thì phạt Tư Đồ Bằng, để cho yêu ma quỷ quái tìm hấn, ban đêm lên ăn hết nội tạng hấn luôn"

"Ha ha ha, ta nói các ngươi chết vì bạc, nhân mã Tư Đồ Thế gia đã đến, các ngươi còn không giơ tay chịu trời?"

Tư Đồ Bằng vừa nghe nhân mã trong nhà tới, hưng phấn đến tột cùng, ngay cả lời nhục mạ của Nhạc Nhạc cũng không để trong lòng, nghiêng người nói với Trương Sở Hư:

"Điều Tử Quý tốc độ rất nhanh, may nhờ kịp thời chạy tới, nếu không hơn một trăm vạn lượng bạc uống phí rồi!"

Vương Nhạc Nhạc chỉ đồng:

"Đừng tưởng rằng nhiều người là giỏi, bức lão tử Hồ gia nhà ngươi, cho dù chết cũng sẽ kéo theo ngươi chôn cùng!"

Vừa nói, một cỗ tinh thần lực sắc nhọn giống như sát khí thực chất, đánh về phía Tư Đồ Bằng, đâm vào thân thể hấn.

Tư Đồ Bằng đột nhiên toàn thân lạnh như băng, cảm giác linh hồn như bị thứ gì đó đâm vào vô cùng đau đớn, một chút phản kháng cũng không có, vô số hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, thật giống như dạo qua Quỷ môn quan một vòng. Trương Mặc Hư thấy hấn sắc mặt trắng bệch, toàn thân run

rẫy, vội đưa vào một cổ chân khí thuần khiết thuần lợi chảy vào trong cơ thể Tư Đồ Bằng, ngoại trừ cảm giác lạnh như băng lúc đầu, mà chân khí cũng không có bế tắc, hẳn đang không biết làm sao, Tư Đồ Bằng đã khôi phục bình thường, chỉ là khuôn mặt suy yếu không tả nổi (Mãi về sau mới tả nổi), so với một đêm ngủ ba trăm nữ sắc quý còn muốn nhu nhược hơn, chỉ cần bị gió thổi một cái là ngã sấp mặt xuống ngay.

"Nhị công tử, làm sao vậy?"

Trương Mạc Ưu quan tâm hỏi.

"Sư... sư phụ, người nọ võ công rất tà môn, thật giống như bí thuật Hoan Hi Giáo phương Bắc, bị hấn trùng mắt liếc một cái, toàn thân lạnh như băng khó chịu vô cùng!"

Tư Đồ Bằng được Trương Mạc Hưu dìu lấy, suy yếu chỉ vào Vương Nhạc Nhạc, cũng không dám nhìn vào ánh mắt hấn nữa, hai chữ "Sư phụ" thật lâu mới thoát ra khỏi miệng, hồ lên.

"Nói nhảm, Hoan Hi giáo vẫn là ám đồng minh của chúng ta, bọn họ làm sao phản bội được? Lại nói tà thuật dụng nhãn thuật công kính cơ hồ chỉ có Hoan Hi Giáo, hoặc giả chỉ bản thân Hoan Hi trưởng lão mới có công lực như vậy, bọn cường đạo này làm sao lĩnh hội được vô thượng tà công như vậy?"

Trương Mạc Hưu trên dưới đánh giá mấy lần Nhạc Nhạc, không thể tin được lúc đầu.

"Sư phụ, nếu không để bọn chúng chạy? Chỉ cần giết mấy chục tên sát thủ Luân Hồi này, chúng ta cũng coi như xuất khẩu ác khí!"

Tư Đồ Bằng có chút yếu thế nói.

Trương Mạc Hưu lại sờ sờ Nguyệt Thần binh thư trong ngực, có chút giận tái quát lên:

"Không nên bị địch nhân hù cho vỡ mặt, bình thời ta dạy ngươi làm sao, đừng khi chiến thắng là máu chó. Bọn họ chỉ có bốn trăm mạng, sao có thể địch nổi hơn một ngàn cao thủ của ta. Tu vi của ngươi nếu hơn một tầng, sao có thể sợ hãi chiến đấu như vậy. Nếu không sau này cho dù đình trệ bất tiến, đại sự Tư Đồ thế gia còn muốn ngươi chủ trì, ngươi hiện tại khiếp đảm như vậy còn lấy lực lượng gì ra tranh giành kẻ vị với anh trai ngươi? Đao Cốc chúng ta, còn có Quỷ Ngục Môn Lục Vô Nhật toàn tâm ủng hộ ngươi, chỉ có Hoan Hi giáo ủng hộ đại ca ngươi. Ai mạnh ai yếu vừa so đã biết! Ta đã thông tri Đao Cốc chư môn môn sư huynh phải ra bắt đao trận đang trên đường tới Nam Lăng, đợi đến thời khắc máu chó, chư môn môn sư huynh cũng sẽ xuống núi, giúp ngươi một tay, ngươi còn có gì phải sợ!"

Tư Đồ Bằng bị hấn giáo huấn phải cúi đầu vâng vâng dạ dạ, có chút e sợ nói:

"Sư phụ nói rất đúng, là đồ nhi chột dạ khiếp đảm, sau này đại sự chắc chắn thành, không cô phụ kỳ vọng của sư phụ!"

Trương Mạc Hưu hài lòng gật đầu, lại nói:

"Vạn Lý Minh gần đây không thể xuất lực, dường như chỉ muốn rút khỏi không chế của Tư Đồ thế gia, lát nữa chúng ta rút lui về sau, để bọn hấn ném chút khổ sở, ngươi xem thế nào?"

Tư Đồ Bằng lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, gật gật đầu nói:

"Đồ nhi đang có ý đó, dù sao thực lực Vạn Lý Minh đã bị tiêu hao năm sáu thành, chờ giải quyết xong chuyện Nam Lăng, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có hai thành lực lượng thời toàn thịnh, không đủ gây sợ, đến lúc đó sẽ đem bọn họ nuốt sạch!"

Trương Mạc Hưu nhìn ra ngoài bảy tám trăm trượng, nhìn Mã Vạn Lý vây bắt Luân Hồi, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý giả tạo.

"Nhị công tử, thuộc hạ dẫn người chạy tới!"

Thanh âm Điều Quỷ Tử phiêu hốt bay tới, hơn ngàn bước chân nhẹ nhàng chinh tề đi tới, cũng lặng lẽ dừng lại, đem hơn bốn trăm người Luân Hồi Nhạc Nhạc, bao vây thật chặt.

"Sư huynh, huynh trở lại là tốt rồi, huynh cũng biết, võ công của ta không tốt lắm, độc trùng cũng bị ăn sạch, lát nữa thời điểm hỗn chiến, huynh cần phải chiếu cố nhiều hơn đến ta!"

Khu Trùng Quỷ mặt mếu khóc tang, nắm lấy cánh tay Điều Tử Quỷ không chịu buông.

Điều Tử Quỷ khó xử nhìn về phía Tư Đồ Bằng, trung cầu ý kiến hấn, Tư Đồ Bằng thấy một ngàn gia tướng chạy tới, trong lòng thoáng kiên định, khổ sở yếu ớt cười nói:

"Điều Tử Quỷ kịp thời đưa tới viện binh, lập công lớn, lát nữa thời điểm hỗn chiến, ngươi cần trọng bảo vệ hấn, Lục Chư môn rất coi trọng hấn!"

Hai tên gia hỏa nửa người nửa quỷ, vội cảm tạ.

Hai vị tham tướng đầu lĩnh chạy tới hành lễ với Tư Đồ Bằng:

"Trương Mạnh, Chu Thuận bái kiến nhị công tử! Thuộc hạ mang tới một ngàn gia tướng, tới trước nghe Hậu công tử sai khiến."

Tư Đồ Bằng cố sức giơ tay lên, miễn cưỡng cười nói:

"Hai vị không cần đa lễ, mau đứng lên!"

Lạc Hà thân bị bao vây, trong lòng khẩn trương có chút oán giận nói:

"Vương Nhạc Nhạc, chính là chúng ta hoàn toàn nghe lời người, người nói nên làm cái gì bây giờ?"

Nhạc Nhạc còn chưa trả lời, Yên Vô Song không nhịn được nói tiếp:

"Bị bao vây có liên quan gì đến ca ca, là người mang binh quá ít, nếu là bọn họ ngót nghét một vạn, một ngàn người bọn họ bao vây được sao?"

Nhạc Nhạc cười hi hi che miệng nhỏ của nàng nói:

"Song nhi không nên nói lung tung, ta tự có tính toán, ha ha, bắt quả người mang binh đúng là quá ít nha!"

Lạc Hà tròn mắt một cái, xoay người tìm An Định Thư thương lượng.

Lạc San quay đầu nhìn Nhạc Nhạc một chút, vừa nhìn Lạc Hà một cái, cười hi hi không để ý tới, định nhân đếm trên đầu ngón tay rốt cục có mấy người?

Nhạc Nhạc vỗ vỗ tay, lại nói:

"Chư vị tới đây, thương lượng một chút chuyện tình phá vòng vây, Lạc huynh, không nên tức giận, tới hay không tới đây? Không tới ta liền dẫn người bỏ chạy, cũng mặc kệ thủ hạ người chết hay sống, cũng không quản tính Binh thư nữa, đúng, thế mới ngoan! Khụ khụ, tốt, hiện tại ta nói phương án hành động kế tiếp."

Thứ nhất, bọn họ có một ngàn hai trăm người, chúng ta chỉ có bốn trăm người, tương quan gấp ba, cho nên chúng ta rộng lượng lấy chữ Trốn làm chủ, như thế nào mới trong chạy trốn tồn thất ít nhất, có thể thừa dịp loạn cướp đoạt binh thư, đây là mấu chốt vấn đề. Vấn đề mấu chốt để sau thảo luận.

Thứ hai, bọn họ chủ yếu muốn tiêu diệt chúng ta, mà chúng ta lại muốn toàn lực ám sát Tư Đồ Bằng, đúng, chính là cái đầu của hắn, mấy lão gia hỏa đi cùng, võ công cũng bình bình, nga, chỉ có Lạc Hà huynh là cao thủ vượt trội (Lạc Hà lau mồ hôi, tròng mắt không phục nhìn Nhạc Nhạc!) Cho nên chúng ta muốn chọn ra một cao thủ ám sát hắn, làm giả tượng lôi kéo sự chú ý của bọn chúng, áp lực bao vây sẽ bị giảm bớt để toàn lực bảo vệ Tư Đồ Bằng, cho nên chúng ta có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây.

Thứ ba, phải tận dụng mọi lợi thế trong tay, đúng, hay là Định Thư huynh tương đối thông minh, quả thực đạt tới năm thành tài nghệ của ta (Định Thư sắc mặt nóng ran, thiếu chút nữa đem đốt cái mặt nạ của hắn) chỉ là mấy tên Luân Hồi bị vây, lát nữa vào lúc hỗn loạn, bọn họ sẽ nhất định tận lực giết người, Lạc Hà huynh phá vòng vây, chỉ vẫn đi theo bọn họ, chắc chắn tiết kiệm rất nhiều sức lực, ân, chư vị còn có ý kiến gì?

Nhạc Nhạc đặc ý nhìn mọi người chung quanh, chẳng qua trong mắt mọi người cũng dõi mắt theo hắn, Mộ Dung Kỳ nhỏ giọng đề xuất:

"Ca, mấu chốt, vấn đề mấu chốt!"

"Nha, Binh thư trong tay Trương Mạc Hưu, giải quyết vấn đề mấu chốt, chư vị có thể thu hồi ánh mắt rồi! Có ý kiến thì nói, không có ý kiến thì bỏ qua!"

Lạc Hà lúc này mới khẽ gật đầu, xoay người cùng An Định Thư thương lượng kế sách một lát, rồi nói:

"Không có ý kiến, hiện tại hãy thương định tình tiết cụ thể đi!"

Nhạc Nhạc lắc đầu:

"Không thương lượng với người được rồi! Kỳ nhi, Song nhi các nàng đi ám sát Tư Đồ Bằng, ta đi đoạt thư, người dẫn phá vòng vây. Ba vị trưởng lão chỉ huy đệ tử ma giáo"

"Vâng, đã rồi!"

Mấy người đáp.

Lạc Hà chưa từ bỏ ý định, truy vấn:

"Vì..vì..vì cái gì không cùng ta thương lượng?"

"Bởi vì.."

Nhạc Nhạc chỉ vào tiền vũ đầy trời, không nói thêm gì nữa. Hộ thể chân khí trong nháy mắt mở ra, biến thành hình dáng bán cầu, che xung quanh mọi người, trong lúc Nhạc Nhạc đang động thủ, Lạc gia gia trưởng cũng kịp lấy thời gian, nội lực cao cường mở ra hộ thể chân khí ở bên ngoài, nội lực kém hơn tránh ở trong.

Nhạc Nhạc hô lớn một tiếng

"Hành động!"

Đứng mũi chịu sào, đánh về phía Trương Mạc Huru, hộ thể chân khí phản hồng nhanh chóng biến hóa thu nhỏ lại, đem vũ tiễn đánh bay ra bên ngoài, kiếm hóa trường hồng, cương khí như long, nhảy múa giữa làn vũ tiễn. Trương Mạc Huru bị uy thế của một kiếm này kinh sợ, hô to một tiếng, "Bảo vệ công tử", nói đoạn huy đao đón nhận công kích Nhạc Nhạc, hai người không nói một lời, chiến đấu cùng một chỗ,

Yến Vô Song, Mộ Dung Kỳ vừa thấy Nhạc Nhạc vọt vào quần công của địch, không chút nghĩ ngợi phi thân sát theo sau, giả bộ ám sát Tư Đồ Bằng. Thật ra cũng không thể nói là giả bộ giết, nếu có cơ hội thì nhất định sẽ lấy đầu trên cổ hắn, đây là ý định của Nhạc Nhạc.

Thái Vân, Mặc Linh Tử cũng không nguyên rỗi ở phía sau, theo sát Mộ Dung Kỳ hướng Tư Đồ Bằng giết tới, bốn đặc cấp cao thủ toàn lực ám sát. Tư Đồ Bằng nhìn trận thế bị loạn thành một đồng, công phu của hắn cũng không yếu, chẳng qua mới bị Nhạc Nhạc công kích tinh thần bị nên hù không nhẹ, đến dừng khí xuất đao còn chưa có. Chỉ đứng một chỗ mà hô toáng lên:

"Cứu mạng, mau tới bảo vệ bốn công tử!"

Tam Mộc Đồ, Trương Mạnh, Chu Thuần vội vàng ngăn trở thế công của bốn nàng, chỉ tiếc khinh công Yến Vô Song tuyệt diệu vô cùng, liệng một vòng giữa không trung đã vòng qua đường đao của Tam Mộc Đồ, lại thuận thế đâm về phía Tư Đồ Bằng. Điều Quý Tử bên cạnh thấy rõ, mặc dù không hiểu mấy đặc cấp cao thủ này có chuyện gì với Tư Đồ Bằng, nhưng nếu chậm chân cứu hắn nhất định là mất mạng, liền quay sang Khu Trùng Quý quát:

"Tự tìm chỗ nấp đi!"

Nói xong, phi thân bay lên không, giữa không trung ô kim tác run lên, một tia hắc quang như một con rắn độc quét ngang eo thon của Yến Vô Song. Nếu như bị quán lấy nhất định không thể không bị đứt đoạn.

Yến Vô Song kiếm cách mục tiêu chỉ có ba thước, đang hưng phấn vì đắc thủ, chợt thấy một thứ đen nhánh bay xéo tới bên người, mang theo một luồng gió sắc bén chớp mắt đã tới, nếu tiếp tục đâm tới khẳng định là tính mạng khó giữ. Đành bỏ lại, một lần nữa tung mình vọt lên, ô kim tác xẹt qua bên hông, còn chưa rơi xuống đất đã vun vút quay lại lia vào cổ nàng, Yến Vô Song không dám khinh thường, hoành kiếm tự vệ, cùng đối chiến với Điều Quý Tử.

Tư Đồ Bằng cũng không biết bên mình xảy ra chuyện gì. Chỉ có thể vô lực rút đao, bị gia tướng hộ vệ lùi lại phía sau, hai tay nắm chặt chuôi đao, khuôn mặt tái nhợt run rẩy, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Năm mươi một Luân Hồi sát thủ thấy tinh anh Dã Thảo cùng cao thủ Tư Đồ thế gia lui ra bên ngoài, địch nhân bên cạnh chẳng qua cũng chỉ là cao thủ bình thường của Vạn Lý Minh. Liền không khách khí nữa, 007 ra ám hiệu, không nói một tiếng nhất tề phản kích phá vây. Đao pháp trận triển khai vô cùng chỉnh tề, Vạn Lý Minh khoảnh khắc mất đi hơn hai chục mạng, vòng vây kín kẽ bị chọc một lỗ hổng lớn, Trương Dương hộ pháp nói thầm mấy câu bên tai Mã Vạn Lý, vừa chỉ phương hướng Tư Đồ Bằng, Mã Vạn Lý sắc mặt biến hóa liếc Tư Đồ Bằng một cái, âm thầm gạt đầu.

Luân Hồi sát thủ chợt thấy người Vạn Lý Minh tự động tránh ra, không hề đuổi giết, trong lòng mặc dù nghi hoặc nhưng không kịp nghĩ nhiều như vậy, đi theo 007 xông thẳng ra ngoài. 007 lại ra ám hiệu bằng tay, một người còn sót lại ba viên phích lịch tử tập trung oanh tạc một chỗ, trước sau toàn bộ ném ra, ầm ầm ầm nổ tung một lối thoát.

Lạc Hà thất kinh thấy uy lực của phích lịch tử, sinh lộ đã mở, lập tức dẫn người theo sát phía sau, tập trung binh lực phối hợp với người Luân Hồi, xông ra bên ngoài.

Vương Nhạc Nhạc công lực hiện tại không thể so với Trương Mạc Huru, hơn nữa gần đây kinh nghiệm thực chiến rất nhiều, đánh trăm hiệp vẫn là bất phân thắng bại. Trương Mạc Huru chưa từng cùng Nhạc Nhạc giao thủ, trước kia cũng chỉ là đứng xa mà xem, mặc dù nghi ngờ phản hồng hộ thể chân khí, nhưng mấy loại màu này, số người tương tự nhiều không đếm xuể, cũng không dám xác định chính thị Vương Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc thấy hầu hết người mình đã tẩu thoát, không che giấu điểm kiếm khí, quang mang huyết hồng đột khởi, như thần rồng tỉnh giấc, tung hoành thiên địa, gầm thét giữa vòng vây của Tư Đồ gia tướng không hề kiêng sợ, nếu là đơn đấu, Nhạc Nhạc làm như vật tuyệt đối là dùng giao mô trâu giết gà, nhưng toàn bộ xung quanh đều là địch nhân, uy lực này có thể so với phích lịch tử còn kinh khủng hơn gấp mấy lần. Công lực Tư Đồ gia tướng vốn so với người Vạn Lý Minh còn hơi thấp hơn, tuyệt đại đa số không có hộ thể chân khí, loại kiếm khí giết người phô thiên cái đại này căn bản có muốn tránh cũng không được. Tiếng kêu thảm thiết cùng máu tươi văng ra, huyết nhục, tàn cốt bay đầy trời như mưa. Đơn giản chỉ như những con thiêu thân lao tới, còn chưa kịp lại gần Nhạc Nhạc đã bị ngược sát.

Trương Mạc Huru xem sợ hết hồn hết vía, lại càng đau lòng hơn, những gia tướng này đều là một tay mình huấn luyện cùng vào sinh ra tử, tuy còn chưa là Nội môn đệ tử, nhưng cũng coi như có duyên phận, bỗng giận một tiếng:

"Có lá gan thì đi theo ta!"

Nói xong bay ra ngoài vòng vây, xoay cổ tay chém một đạo kiếm khí bỏ về phía Nhạc Nhạc muốn dẫn hắn tới một địa phương ít người. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc cười hắc hắc dễ dàng tránh thoát đạo kiếm khí kia. Bảy tám tên gia tướng Tư Đồ gia lại thê thảm, bị chém ngang hai thành khúc, mất mở trùng trùng không cam lòng ngã xuống. Nhạc Nhạc không đuổi theo Trương Mạc Huru, cười lớn nhảy vào nơi nhiều người nhất. Truy Tâm kiếm bạo lệ,

hút no tiên huyết địch nhân. Mã Vạn Lý cùng đồng bạn tâm kinh đảm chiến, thấy Nhạc Nhạc như cuồng ma sát nhân hút máu người, lại càng tự thấy mình may mắn không có chọc hắn, mang theo thù hận từ từ lui lại một góc an tĩnh.

Nhạc Nhạc liếc mắt một cái nhìn Trương Mạc Hưu bạo nộ, trong lòng cười thầm quý kẻ được như ý, ngẫm vận thần lực như mũi kiếm bắn về phía hai mắt Trương Sở Hưu, hắn đang ở giữa không trung chỉ cảm thấy thân thể chết lặng âm lãnh, linh hồn như bị thứ gì đó trói buộc, thần sắc hoảng hốt.

Nhạc Nhạc cảm kiếm quét một vòng, thi thể ngã xuống thành một vòng, rồi lao ra đánh về phía Trương Mạc Hưu, hai tay huy Trủy Tâm kiếm lên đỉnh đầu, ngửa mặt lên trời hét dài, lăng không mấy trượng, phần hông hộ thể chân khí càng thêm dày đặc, càng ngày càng thu nhỏ lại, cuối cùng co lại bao lấy Trủy Tâm kiếm. Nhạc Nhạc đã biến mất, trên không trung chỉ còn lại một thanh kiếm kia mang theo chân khí nồng đậm. Như một xích long mãnh tốc lao về phía Trương Mạc Hưu, trong khoảnh khắc Nhạc Nhạc dùng chân khí cường đại, bắt chước cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, người tức là kiếm, kiếm tức là người, Nhân Kiếm Hợp Nhất. Xích long màu đỏ kia kéo theo một vệt đuôi thật dài như sao chổi, thân thái ngạo thị hết thấy, như một thế ngôn kiên định vô hồi. Khí phách thả chết không từ ấy khiến tim người ta loạn nhịp! Hồng long chỉ trong nháy mắt hắn còn đang kinh ngạc đã xuyên phá hộ thể chân khí... xuyên qua tim hắn... xuyên qua thân thể. Một khoảnh khắc, một khoảnh khắc quyết định vĩnh viễn.

Khi Nhạc Nhạc xuyên qua người hắn, thuận tay đem Nguyệt Thần binh thư trong ngực móc ra ngoài, nhét vào trong người mình. Hồng mang nhạt dần, khi thân hình Nhạc Nhạc đã đứng vững ở ngoài bảy trượng, thi thể Trương Mạc Hưu mới đổ xuống, một làn mưa máu rơi xuống, một đời cao thủ vẫn mạng, cho đến phút cuối đáng thương hắn còn không biết mình chết trong tay ai!

Mã Vạn Lý núp ở một bên thấy rõ ràng, lỗ miệng hô:

"Vương Nhạc Nhạc?"

Loại chiêu thức huyền lệ kỳ lạ này, trên giang hồ chỉ có Vương Nhạc Nhạc, Trương Dương cũng bị hù cho rớt cổ lại, thậm chí quyết định sau này thấy Vương Nhạc Nhạc nhất định phải trốn thật xa!

Tư Đồ Bằng vừa vận công thấy, thất thanh hô lên: "Sur Phụ...!"

Vừa định phái người thu hồi thi thể, chợt nghe tham tướng Chu Thuận la gáp:

"Mau bảo hộ công tử về thành, địch nhân võ công quá cao, chúng ta không trụ được rồi!"

Mộ Dung Kỳ, Thái Văn, Mặc Linh Tử tha hồ giết chóc, thỉnh thoảng còn uy hiếp an nguy Tư Đồ Bằng, Yên Vô Song công lực cùng Điều Tử Quý không kém bao nhiêu, nếu không dùng điện đảo tà thần công, nhất thời cũng không cách nào thủ thắng, chẳng qua Vương Nhạc Nhạc vẫn dẫn dò ràng nơi hỗn chiến không nên tùy tiện sử dụng, cho nên hồi lâu vẫn bất phân thắng bại.

Nhạc Nhạc mặt ngoài uy phong, nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết, bởi luân phiên sử dụng chân khí, lại dùng "Thệ Ngôn" trầm sát Trương Mạc Hưu, nội lực chỉ còn năm thành, bảo vật đã đắc thủ, có đánh nữa cũng vô ích, hét to một tiếng muốn cho đám người Mộ Dung Kỳ rút lui.

Người Tư Đồ thể gia sớm đã mất đi chiến ý, cũng muốn để đám người Vương Nhạc Nhạc rời đi, chẳng may một thanh âm như du hồn từ trong bóng tối truyền đến:

"Ha ha ha, nhị công tử đừng vội kinh hoảng, Quý Ngục Môn-Lục Vô Nhật đến đây trợ chiến!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đoạt bảo (4)

"Ha ha ha!"

Thanh âm quý dị từ Đông bay sang Tây, lại thoáng từ Nam sang Bắc, sau đó lại phản hồi theo đường cũ, lặp đi lặp lại.

Mọi người đi theo như nghe thấy tiếng quý gào thảm thiết, đầu óc quay mòng mòng. Nghe thanh âm Lục Vô Nhật ngày nào, Nhạc Nhạc lại thấy đau hết cả đầu, tư vị Thực Cốt Chương để lại khiến hắn vẫn còn sợ hãi, ghét của nào trời cho của nấy, vội vàng gọi chúng nữ Mộ Dung Kỳ, Yên Vô Song trở về, năm người kẻ vai sát cánh, cẩn thận nghênh địch.

Tràng cười kéo dài có đến nửa nén nhang cũng chẳng thấy Lục Vô Nhật đâu, Nhạc Nhạc không nhìn được nhờ một bãi nước bọt quay về phía khu rừng vắng.

"Người rút cuộc có ra không thì bảo, bay tới bay lui trên đầu người ta có phiền hay không chứ! Nếu không xuống, lão tử ôm lão bà về còn ngủ nữa!"

Đám người Tư Đồ Bằng cũng đồng ý với lời Nhạc Nhạc, rồi rít chỉ vào bầu trời đêm tối như mực chửi loạn cả lên.. vẫn là thanh âm u oán nhưng lại đầy bất đắc dĩ lắm lắm:

"ta cũng muốn xuống sớm một chút kiếm chút uy phong, nhưng... nhánh cây gai mắc ở thắt lưng ta này giờ, làm sao mặt dày hạ tràng bây giờ!"

Đang lúc ấy thì trong rừng cây cách đó không xa vang lên tiếng quát tháo inh ỏi

"...Lục môn chủ, người bay từ từ, cẩn thận gai hoa hồng... Chúng tiểu nhân đuổi theo không kịp. A... Môn chủ sao lại bị treo lên cây rồi? Chẳng qua thật là phong độ, chúng tiểu nhân có muốn treo lên cũng không có cái năng lực ấy!"

Lục Vô Nhật cả giận nói:

"Bớt nói nhảm! Nhanh lên một chút cứu Bồn môn chủ, đừng để hình tượng lãnh khốc vô tình của ta bị phá hư! "

Mấy đạo thân ảnh thoăn thoắt leo lên cây, sau đó lại nghe tiếng quỷ khiếu âm sâm..

Lục Vô Nhật mang đến ba mươi tên cao thủ Quỷ Ngục rốt cục cũng an toàn hạ xuống mặt đất. Quỷ Ngục đệ tử nghi biểu bắt phạm ai nấy đều âm khí âm sâm, sát khí đằng đằng, khí thế cùng Tư Đồ gia hoàn toàn trái ngược, trong tay cầm binh khí quái dị như cái móc liềm, trên ngực sẫm mấy hình đầu lâu ghê rợn, trông có vẻ nguy hiểm.

Nhạc Nhạc đưa mắt quan sát tình huống đối phương, Tư Đồ thế gia còn có bảy tám trăm, Vạn Lý Minh còn có hơn một trăm, hơn nữa còn có hai mươi mấy đệ tử Quỷ Ngục Môn, còn có Tam Mộc Đồ, Chu Thuận, đều là nhất đẳng cao thủ. Tình huống hết sức không lạc quan chút nào.

Hơn hai chục đệ tử Quỷ Ngục Môn chung quanh, võ công đều là nhất đẳng, trong mắt tử khí trầm trầm, cực giống một xác chết vô hồn. Nhạc Nhạc nhỏ giọng dặn dò:

"những người này khó đối phó, lát nữa nghe khẩu lệnh của ta, đánh không lại thì chạy!"

Chúng nữ âm thầm gật đầu, chợt nghe Lạc San từ bên ngoài vòng vây hô:

"Ca, muội trở lại giúp ca rồi! Coi như hai cái lão quỷ các ngươi có lương tâm, biết trở lại giúp ta, hừ, nếu dám một mình chạy trốn, sẽ không bao giờ..cho các ngươi uống rượu nữa! Oa, tên khốn kia, dám chém ta, xem chiêu – Song Quyền Tứ Thủ!"

Một trận kêu thảm thiết truyền đến, Lạc San lại nói với hai lão quỷ:

"Chiêu này sai lại không quá hữu dụng, đã đánh hấn không chết, sao lại giống như mập ra thế này?"

Yêu Tử Yêu Hoạt vừa đánh vừa kêu trời:

"Ta không muốn sống nữa! Nha đầu ngươi dùng chiêu này đối phó với một địch nhân, đem một cây gậy trúc đánh thành bộ dáng bà bầu, còn đang không ngừng phún huyết, xương cốt của hấn hoàn toàn vỡ vụn rồi, nội tạng toàn bộ... Aizz, đừng có trùng mắt với ta, ta không nói nữa!"

Nhạc Nhạc cười khò, "Sao nàng lại quay lại? Theo chân bọn họ còn an toàn hơn chút ít!"

Lạc San lộn mấy vòng tuyệt đẹp chính xác rơi bên cạnh Nhạc Nhạc – trung tâm của vòng vây. Hoan hỉ hô lên:

"Cho dù ca ở đâu chẳng nữa, muội cũng muốn đi theo ca! bên cạnh ca thật an lòng! Ta cũng muốn giống các nàng vĩnh viễn đi theo chàng!"

Nàng chỉ vào đám người Mộ Dung Kỳ nói.

Nhạc Nhạc xoa xoa đầu nàng, vui mừng cười nói:

"San nhi thật ngoan, gần đây võ công rất có tiến bộ nha, lại đây nào, cùng nhau chiến đấu, vì một đại kết cục"

Yêu Tử Yêu Hoạt, hai lão đầu đáng thương cũng nhảy đến bên cạnh Lạc San, chỉ là không ngừng than thở. Lạc San trừng mắt nhìn bọn họ một cái, mới bắt đầu im re.

Điếu Tử Quỷ sớm đã chạy đến bên Lục Vô Nhật an ủi, Khu Trùng Quỷ lại càng xấu hổ lão lệ tung hoành, thật thương tiếc cho đám độc trùng. Cho đến khi Lục Vô Nhật chịu không nổi, đồng ý cho hấn mượn vạn độc huyết trị nuôi côn trùng, hấn mới hưng phấn bỏ dặt tạ ơn.

Tư Đồ Bằng không có nhân rồi như vậy, cố nén bi thương, chính sự hàng đầu, vội cho thủ hạ thu thập thi thể Trương Mạc Hưu, nhưng mục đích thật sự là tìm Nguyệt Thần binh thư.

Lục Vô Nhật thẳng tiến bước về phía Nhạc Nhạc, khí cơ âm lãnh bao trùm lấy thân thể hấn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Vương Nhạc Nhạc tự biết không phải đối thủ của hấn, lần trước công lực toàn thịnh, Lục Vô Nhật không tới năm thành, mới có thể liều mạng lưỡng bại câu thương. Hôm nay tình huống vừa lúc ngược lại, Nhạc Nhạc trong lòng đang tính toán xem quần áo lão như thế nào?. "Không được! Đối phương có hơn một ngàn người, không khả thi. Dừng độc? Lại càng không thể, bản thân Lục Vô Nhật chính là độc thể, hạ độc hấn thì còn kém nhiều lắm. Dẫn

thiên lôi, dùng thiên ngoại phi tiên? Phì, lấy đâu ra lôi điện, chưa nói trắng đang sáng vàng vạc, có thêm tám mươi ngày nữa cũng sẽ không có mưa.."

Có câu, chiến thắng nỗi sợ hãi là thành công đầu tiên.

Cước bộ lão quỷ dị như một loài rắn độc, Thực Cốt Chương âm lãnh xám xịt, toàn lực thi triển đánh tới Vương Nhạc Nhạc, chương phong tiếng rít vu vu mang theo mùi tanh hôi, áp sát hộ thể chân khí màu phấn hồng.

"Thần pháp thật nhanh, độc chương cũng thật phi thường! Tốt... chỉ có khuôn mặt là ghê tởm!"

Nhạc Nhạc thân rơi hiểm cảnh nhưng cái miệng không có nhàn rồi, không ngừng chọc giận Lục Vô Nhật.

Lục Vô Nhật bị lâm vào trạng thái cuồng nộ, đập chết mấy tên Tư Đồ gia thất thủ, Nhạc Nhạc thừa dịp hấn vô ý, lén đem thôi tình chân khí trong cơ thể kích hoạt, hòa cùng kiếm khí màu phấn hồng đánh ra, chỉ một thoáng, từ phía trần ngập mùi hương thoang thoang, chỉ là một chút.

Nhưng chỉ một chút ấy cũng đủ để phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mấy trăm Tư Đồ gia tướng chóng mặt đem vút hết đao kiếm liễng xiềng trên mặt đất, kêu hừ hừ như heo đực, đũa thì hì hục quay tay, đũa thì ôm gốc cây giải tỏa(^.^...

May mà mấy mỹ nữ vẫn còn đang che mặt, nếu không thì... Tham tướng Trương Mạnh, Chu Thuận vừa thấy bộ dáng này của thủ hạ, nhất thời nộ hỏa bùng bùng, quát:

"Chúng mày đứng dậy cho tao, nhặt binh khí lên!"

Tư Đồ Bằng thấy hai người bọn họ hai tay trống trơn, bất mãn hỏi:

"Binh khí của các ngươi đâu?"

Hai người thấy bất hảo vội nói:

"Bị cha ta đoạt! À không không, rơi trên mặt đất mất rồi, không biết tại làm sao... hôm nay nhị công tử thật ôn nhu gọi cảm nha..."

Tư Đồ Bằng toàn thân nổi hết da gà, che đi bộ vị trọng yếu, từ từ lui về phía sau..

Khu Trùng Quỷ bò lên mặt đất ngửi mấy cái, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

"Ha ha ha, mùi vị cực phẩm xuân dược, ta đêk sợ, xuân dược càng lợi hại đối với ta càng hữu dụng! Ha ha."

Điếu Quỷ Tử liếm liếm cái lưỡi dài, ác độc quát:

"Câm miệng, không nói cũng không ai nói mi câm, nhanh tìm thuốc giải cho ta!"

Khu Trùng Quỷ bắt đắc dĩ cười nói:

"Hắc hắc sư huynh cũng biết xuân dược không có giải dược... a~~ sao lại oánh ta. A~~ a đừng có đánh vào mặt!"

Chúng nữ Mộ Dung Kỳ, Yến Vô Song ngửi thấy mùi thơm mê người quen thuộc, nhìn nhau cười một tiếng. Tiếng cười như chất kích thích, tay quay càng thêm điên cuồng, đoàn quân Quỷ Ngục Môn đệ tử hơn hai mươi chín tên tan rã đến thê thảm, bảy tám gã đã chết trong hưng phấn xúc động.

Trương Dương sắc mặt ửng hồng, ngó chừng vẻ mặt Mã Vạn Lý hỗn hển nói:

"Minh chủ, hay là chúng ta trở về thành trước giải độc đã rồi nói sau, ở lại đây cũng vô ích, chúng ta đi rooifk Tư Đồ gia vẫn còn hơn mấy trăm người, còn có cao thủ Quỷ Ngục Môn, chưa kể..."

Hắn chỉ chỉ đám đệ tử đang cố nén dục hòa

"Bọn họ sắp chịu không nổi rồi, nếu không trở về sợ rằng xảy ra chuyện ngoài ý muốn!"

Mã Vạn Lý vuốt vuốt mấy sợi lông cằm, gạt đầu lia lia:

"Ta cũng đang có ý đó, chúng ta về thành!"

Lời còn chưa dứt, thủ hạ đã chạy được hơn hai dặm, đều là cao thủ khinh công, võ công trác tuyệt.

Lục Vô Nhật cách Nhạc Nhạc gần nhất hai mắt đã sớm chuyển sang màu đỏ, rít lên càng đánh càng nhanh. Khí lực tựa hồ gấp đôi bình thường, Nhạc Nhạc khô không thể tả, thật vất vả mới tìm ra khe hở, dùng tinh thần lực công kích, hiệu quả cũng không đáng kể, Lục Vô Nhật chẳng qua chỉ hơi ngần ra lập tức khôi phục trạng thái cuồng bạo.

Hai người đều lấy nhanh chế nhanh, toàn lấy tốc độ để thủ thắng, đao mắt đã quá trần chiều. Vạt áo Nhạc Nhạc đã bị mồ hôi nhuộm ướt, thở hổn hển. "Mân Côi chi thủ" đã sử ra vài lần, đã như nổ kéo hết đà rồi, thương ngân phụ vũ, thiếu chút nữa đã tự đã thương chính mình rồi, chỉ có điều "Thệ Ngôn" còn chưa có sử dụng. Bất quá hẳn biết, cho dù có là "Tâm toái" cũng không thể khiến lão thú điên này dừng tay.

Lục Vô Nhật lại không cường hãn như bề ngoài, hẳn trúng thôi tình chân khí phải dùng một phần nhỏ nội lực chế trụ, hít càng nhiều thôi tình chân khí, lão áp chế càng thêm lao lực, hiện tại đã sắp đến giai đoạn bộc phát rồi.

Đúng lúc này Nhạc Nhạc đâm một kiếm vào ngực Lục Vô Nhật, lão không lùi mà tiến, tay trái dính đầy khói độc màu đen, biến chưởng thành trảo, một đạo hắc quang lướt qua thân kiếm màu đỏ. Nhạc Nhạc thấy lão không né, cho là đầu óc lão bị xuân dược ảnh hưởng, đang mừng thầm chợt thấy thân kiếm không tiến thêm tấc nào nữa, thế mà lại bị lão dùng tay tóm lấy. Còn chưa kịp hoảng hồn, một tay kia của Lục Vô Nhật chưởng kinh chân khí hùng hậu, hướng hắc đánh tới.

Nhạc Nhạc thầm cười khổ, hiện tại chỉ có thể liều mạng đánh liều một chưởng, nghĩ xong hạ quyết tâm, tay trái vận khởi mười hai thành công lực, cương khí màu hồng bao chặt lấy lòng bàn tay, như một đạo lưu tinh rực lửa đón nhận sương mù đen đặc.

Ba!

Một thanh âm nổ ra giữa hai bàn tay, hai người chợt phân.

Lục Vô Nhật trên không trung vội vàng thôi lui năm sáu thước mới đứng vững thân mình. Vương Nhạc Nhạc bàn tay trái đã mất đi tri giác, nửa người chết lặng, há mồm phun ra một ngụm máu nhỏ, thầm nghĩ: "Lại học máu? May mà ta đã dùng chân khí ngăn trở độc khí, nếu không thì ngay cả sức đề mà chạy cũng không có...Bất quá phiếu điều hồi lâu mà sao còn chưa rơi xuống đất nhỉ?"

"Ca, ca lại bị thương ư?"

Một âm thanh rất quen thuộc vang lên bên tai Nhạc Nhạc, trong lòng hiện lên cái tên, Tiểu Vi ư?.

"Ca, ca nhìn gì đó, là muội đang ôm ca đây, nhìn phía sau xem!"

Nhạc Nhạc vẫn giảo dác nhìn quanh, thấy một bóng người quen thuộc, bật thốt lên:

"Nhược Tuyết?"

Một trung niên tóc trắng, lông mi trắng hướng Nhạc Nhạc bất mãn nói:

"Nàng không phải là Nhược Tuyết, nàng là phu nhân của ta Lâm Tổ! Nhìn cho kỹ chớ có nhận nhầm!"

"Là người sao?"

Vương Nhạc Nhạc lại hỏi.

Ta là phu quân Lâm Tổ, à... cũng chính là phụ thân Nhược Tuyết! Theo giang hồ đồn đại cũng là nhạc phụ của ngươi, ngươi nói xem! Chung Vô Nhai vẫn dùng một loại ngữ điệu bình bình đạm đạm nói.

Nhạc Nhạc không biết nên nói với Tiểu Vi thế nào, chẳng qua chỉ hơi kinh ngạc với Chung Vô Nhai, gật đầu làm bằm.

"Bất quá, nghe nói...các vị... dường như đã..?"

Lâm Tổ nhảy vô nói:

"Nói láo, toàn là nói láo! Chúng ta chẳng qua chỉ vui đùa du hí một chút mà thôi..."

Mộ Dung Kỳ, Mặc Linh Tử thấy Nhạc Nhạc bị thương, thoát cái nhảy đến bên cạnh, cắt lời của Lâm Tổ:

"Ca..ca không có sao chưa? À, Tiểu Vi ngươi đã trở lại đây ư? Đem ca ca giao lại cho chúng ta!"

Lạc San lại càng bốp chát, le lưỡi với Tiểu Vi nói:

"Ta nhớ ngươi đã bỏ Nhạc lang, hừ, vẫn còn biết quay lại cơ à? Ta chính là Lạc San tiếng tăm lừng lẫy, sợ chưa!"

Nhạc Nhạc loạng choạng đứng trên mặt đất, nói với Lạc San:

"San nhi, phải lấy lễ đãi nhân, lấy đức thu phục nhân tâm..."

Giang Tiểu Vi trong lòng mặc dù sớm có chuẩn bị, chuyện tới nước này thấy Nhạc Nhạc không để ý tới mình, trong lòng đau

nhói như ngàn vạn ngàn châm hành hạ, nước mắt tuôn rơi, lăn dài trên đôi gò má:

"Ca, là Tiểu Vi sai rồi, xin chàng tha thứ, hu hu, trước kia chàng đã nói không tức giận!"

Nhạc Nhạc thấy bộ dáng nàng bi ai, có chút mềm lòng, thở dài một tiếng:

"Aizz.. ta cũng đâu có tức giận, chẳng qua trong lòng bồn loạn, cổ nhân có câu trời đa tình trời cũng già, nhân đa tình nhân chết sớm, xem ra mạng ta không còn được lâu nữa."

"Ca..."

Tiểu Vi khóc lớn thành tiếng, còn có lời muốn nói đã bị Lâm Tổ kéo lại khuyên nhủ:

"Nam nhân chính là đồ sĩ diện, rõ ràng đã tha thứ cho ngươi, lại không chịu xuống nước nói rõ. Ngươi đừng khóc, nhớ kỹ lời ta nói, đối với nam nhân phải ôn nhu, ôn nhu..."

Quay đầu đột nhiên thấy Lục Vô Nhật bay đến bên cạnh, nàng đôi mắt đẹp tròn tròn, hét lớn một tiếng:

"Lục Vô Nhật, lão khốn kiếp nhà ngươi, bị lão nương bắt gặp chỗ này, hôm nay phải lột da ngươi ra! Phu quân chó có đứng góc ở đây, đã đến giờ báo thù rồi!"

Như hổ báo hạ sơn, song chưởng mang theo cương khí độc phong, như phong như điện tấn công hướng Lục Vô Nhật. Chung Vô Nhai cũng nhảy vào trợ chiến, vừa đánh vừa la:

"Phu nhân, nàng có phải đánh nhanh quá hay không, Lục Vô Nhật còn chưa có mở miệng nói lời thoái mà!"

Lâm Tổ phách liên thập bát chưởng, không kịp lấy hơi, hỏi hần còn thời gian đâu mà nói?

Chung Vô Nhai xoay người bay lên không ngăn cản đường lui của Lục Vô Nhật, phách ra hai mươi bốn chưởng, hô:

"Ví dụ như sẽ nói: - a... thì ra các ngươi còn chưa có chết!..."

Lâm Tổ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người đột nhiên dừng tay, nói:

"Cho ngươi thời gian nói một câu!"

Lục Vô Nhật thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa dùng giọng vô cùng kinh ngạc nói:

"A... thì ra là các ngươi"

Đúng lúc này Lâm Tổ quát một tiếng lại nhào tới. Cùng lúc Chung Vô Nhai cũng xuất thủ công kích, không để lỡ thời cơ nói:

"một chút sáng ý cũng không có, ta nói cái gì, ngươi nói cái đó, thà không nói còn hơn!"

Vương Nhạc Nhạc khoe môi máu tươi còn chưa kịp lau, miệng kinh hãi đến không khép lại được, Yên Vô Song đẩy đẩy cánh tay hỏi:

"Ca, ca làm sao vậy?"

Nhạc Nhạc phát tay một cái, ý bảo nàng yên tĩnh, hồi lâu mới chậm rãi nói:

"Hung mãnh, cường hãn, ta còn cảm nhận được một thứ rất nguy hiểm đang từ từ nhích tới gần"

Lục Vô Nhật bị Chung Vô Nhai cùng Lâm Tổ hợp sức tấn công. Mọi người chỉ thấy hai luồng thanh quang đuổi theo một đoàn hắc vụ bay tán loạn. Hắc vụ cùng thanh quang tán rồi lại tụ. Chẳng qua thanh quang kia càng tụ càng dày đặc càng đánh càng thịnh. Rất nhiều tên bị trúng xuân dược hành hạ, ngửi thấy mùi thanh sắc bạch vụ, hai chân duỗi ra, run rẩy mấy cái rồi tắt lịm.

Hắc vụ bị đánh trúng, ba mộ tiếng bị đánh bay ra ngoài tám trượng, đụng gãy liên mấy cái cây. Lục Vô Nhật cũng phun ra một ngụm máu đen, che ngực hướng phía chân núi bỏ chạy. Tư Đồ Bằng thấy chuyện không ổn, dưới sự bảo vệ của cửa đám gia tướng trung thành rút lui, bỏ lại vài tên gia tướng thân trí bất thanh tình trừng thượng nào. Quỷ Ngục môn đệ tử một tên cũng không chạy, Điều Quỷ Tử khinh công trác tuyệt, thấy lão đại bỏ trốn, không nói một câu chạy vào trong rừng ngay cả sư đệ Khu Trùng Quỷ cũng chẳng thêm quân nữa.

Chung Vô Nhai cùng Lâm Tổ thấy Lục Vô Nhật chạy trốn lửa giận không có chỗ phát tiết, độc phong màu xanh gầm thét xé nát mấy tên đệ tử Quỷ Ngục Môn không kịp chạy trốn, không có cốt nhục phân ly, không có tiếng kêu thảm thiết chói tai, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, một giấc ngủ say vĩnh hằng.

Vượt qua kiếp nạn mới có thể phục sinh, bất quá vẫn còn một người không thể sống lại, bởi vì hần còn chưa có độ kiếp.

Oa, thật nhiều trùng tử, xích hạt tử, kim ngô công... ta muốn thu thập hết lại, tất cả đều là của ta...a... làm sao lại chẳng còn ai thế này? Làm sao lại còn một mình mình, Lục môn chủ đâu? Khu Trùng Quỷ mồ hôi lạnh ứa ra, sợ hãi ngó chừng Chung Vô Nhai cùng Lâm Tổ.

"Ngươi là Khu Trùng Quỷ một trong ngũ quỷ của Quỷ Ngục Môn?"

"Đúng vậy, chính là bốn quý, a, các người đừng tới đây tới nữa ta sẽ triệu trùng tử cắn người,... đừng tới đây, ta còn chưa muốn chết, ta mới xuất tướng, tuổi còn trẻ, chỉ là kẻ tay sai không phải chủ mưu. Rồi hãy nói, ta còn không có lộ mặt ra, mặt của ta vẫn bị bịt kín, trước khi chết cho ta được lộ mặt lần cuối!"

"Cho người được lộ mặt! Nhanh lên một chút, nắm tay của ta không có kiên nhẫn đâu!"

Lâm Tổ lạnh lùng quát.

Bàn tay mập mập của Khu Trùng Quý chậm chậm gỡ mặt nạ xuống, thấy khuôn mặt hắc, hai người Lâm Nhị toàn thân nổi da gà, đồng thời vận đủ mười hai thành công lực đánh về phía đầu của hắn. Khu trùng quý không kịp kêu một tiếng hồn đã về Tây Thiên.

Sắc trời ửng hồng, nơi đây lại khôi phục an tĩnh, Toàn Giới đại sư lặng lẽ bay ra khỏi chùa. Thấy thi thể đầy đất hơi vẻ không đành lòng, chấp tay hành lễ, lẩm bảm niệm kinh siêu độ vong hồn:

"Phật Tổ linh thiêng phù hộ, Tầm Phật Tự cũng được bình an mấy ngày rồi. Trương gia mới cưới tiểu thiếp thật là tươi ngon mộng nước, ngày mai đi nhà hắn truyền kinh thuyết đạo, aizzz, Vương Nhạc Nhạc tiểu tử này nữ nhân bên cạnh ai nấy đều xinh đẹp, thật làm cho người ta ganh tỵ, tội lỗi! tội lỗi! Phật Tổ từ bi, sao dám động tà niệm như vậy, tiểu tử kia coi nữ nhân như bảo bối, trừ phi ta không muốn sống... còn muốn tiêu diêu mấy ngày nữa!"

Tóm tắt quyển 6 (kế tiếp):

Nhạc Nhạc lên đường đi Vu Sơn cứu Nhược Tuyết, lại một hành trình hiểm nguy đầy lý thú với lũ cường đạo, thích khách, long điều... Dọc đường qua Nam Lăng, dưới tình huống hỗn loạn gặp lại Quan Thái, trong lúc vô tình phá đi âm mưu vô cùng đen tối của bọn xấu. Câu chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào. Hãy cùng Tân Tân đón đọc tập tiếp theo của bộ truyện: "Ngộ Tắc Thu Chi"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tầm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thích hiềm

(Từ chương này trở đi do không có nguồn dịch chữ vị nhai tạm convert vậy!)

Phượng bắc Lạc thành đã phiêu tuyết rơi đúng lúc, phía nam vẫn là hoa tươi đẹp điều gáy.

Đoạt bảo cuộc chiến về sau, giang hồ thần kỳ bình tĩnh, bình tĩnh như cái gương, đựng một cái tức toái kiêu tám gương. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Hoàng thành một chỗ bí chỗ ở, trên trăm Hắc y nhân chính tề quý cùng một chỗ, trên đầu có mấy cái hắc quạ xoay quanh, trên mặt đất người thành kính thăm viếng lấy vật gì đó.

"Oa ha ha ha, Bốn giáo chủ cuối cùng từ bách độc nhai phục sinh, cái gọi là thiên dư đại nhậm, mượn thể trọng sinh, trời ban thần công! Mặt trời mọc Đông Phương, duy ta bất bại "Bén nhọn tiếng cười, dọa phi chim rừng vô số, dưới đài hơn 100 vị giáo đồ, kinh ngạc phi thường, người xem ta, ta xem người nhỏ giọng nghị luận, có chút hoài nghi giáo chủ Chung Vô Nhai tinh thần.

Lâm Tổ kịp thời đứng ra, một bả nắm chặt lỗ tai của hắn, giận dữ nói ". Phu quân, trung thực nói cho ta biết, tối hôm qua xem sách gì?"

Chung Vô Nhai lập tức đứng lên, vẻ mặt đau khổ kêu lên "Phu nhân, đừng (không được) néo lỗ tai, lại để cho các đệ tử chứng kiến không tốt lắm, cái kia, ta nói, ta nói... Tối hôm qua nhìn một bản tiểu thuyết vô hiệp, tên gì "Đông Phương Bất Bại" đấy, vừa rồi..."

Lâm Tổ mặt lạnh lấy nói ". Vừa rồi, người nói chính là mặt lời kịch a, trở về vài ngày, lần thứ nhất chiêu tập đệ tử, người cũng không cần tâm quản lý, chẳng lẽ còn muốn giẫm lên vết xe đổ ấy ư, lần sau cũng không vận tốt như vậy khí, theo cửu tử nhất sinh chỉ địa chạy ra..."

Dưới đài đệ tử sắc mặt càng thêm khó coi, ba cái trưởng lão nhỏ giọng nói thầm, "Ai, khí quản viêm bệnh cũ hay (vẫn) là chưa lành, đối với hại người giang hồ tiểu thuyết, càng thêm si mê, thật muốn niệm như Tuyết tiểu thư, có nàng dẫn đầu, chúng ta trong nội tâm còn an tâm chút ít, nếu không là giáo noi về hạn, lại để cho phu nhân quản lý Thánh giáo, cũng là kiện mỹ diệu sự tình, bất đắc dĩ thiên bất toại người nguyện, người nguyện không do trời!"

Phát biểu một lần nữa bắt đầu, bắt quá nhưng lại Lâm Tổ nhỏ giọng nói một câu, Chung Vô Nhai yên lặng học một câu, Song Hoàng trình độ kỳ cao, phối hợp ăn ý thành thạo, "Bốn giáo chủ đại nạn không chết, quả thật Thượng Thiên chiếu cố, muốn cái kia lực không ngày nào bản là Ma môn một chỉ, lại ám thông vận dậm mình, đao cốc, vô có phạm ta Thánh giáo Thiên Uy, đoạt ta giáo chỉ thánh địa, tội không thể xá, ngày hôm đó lên, toàn lực chiêu

tập Thánh môn đệ tử, bí mật tụ tập Hoàng thành phụ cận, tùy thời báo thù, lại đoạt lại ngày xưa thánh địa, trọng chấn Thánh môn huy hoàng!"

Dưới đài núi thờ, "Giáo chủ anh minh, đoạt lại thánh địa, trọng chấn Thánh môn!"

Tư Đồ thế gia.

Tư Đồ Nghiệp buồn phát tái nhợt vãi, nhìn xem tinh thần uể oải không chấn Tư Đồ bằng hữu, than thở, bồi hồi bất an.

Nguyệt Thần bình thư ném đi không quá nhiều ngại, nhưng Tư Đồ bằng hữu bị thụ kỳ tổn thương, cái này có thể lại để cho hắn than thở phí thời gian, Tam Nhi Tư Đồ tình mất sớm chỉ vì còn chưa bình phục, có thể nào muốn con thứ hai ra lại sự tình, Tư Đồ gia đại sự, hơn phân nửa còn phải lại để cho hắn đảm đương, cái này tăng thêm Tư Đồ Nghiệp lửa giận.

"Lại tiếng động lớn thái y, đám này này lão bất tử, bình thường ăn no không có việc gì, y thuật tuyệt không tăng trưởng, liền nguyên nhân bệnh đều nhìn không ra, mình cái đứt khoát rút lui Thái y viện... Quân gia, trong phủ cao thủ đều hỏi đã tới sao, ah, cũng là chồng chất thùng com, rõ ràng tra không ra Bằng nhi chỗ thụ kỳ tổn thương! Lăn, đều lăn xuống đi." Tư Đồ Nghiệp nổi giận ở bên trong, đem người hầu đều đuổi ra ngoài, nhìn xem sắc mặt thâm thanh con thứ hai, thảm hạ quyết tâm.

Tư Đồ Nghiệp đi vào phòng ngủ của mình, tại cổ họa về sau, đẩy ra hai nơi ám hộp, sau tường bắn ra một cái cửa sổ y hệt Hắc Thạch lời đài, Hắc Thạch bên trên có hình thù kỳ lạ [lỗ khảm], hắn từ trong lòng ngực móc ra một bả màu đen hình thù kỳ lạ thạch đầu, cắm vào thạch lỗ, tả hữu đối xứng xoay tròn vài cái, hắn dồn dập lui về phía sau, Hắc Thạch lại khanh khách xèo...xèo lui về chỗ cũ, trở lại chỗ cũ lập tức, trên sàn nhà lâm vào một chỗ huyết, có thang lầu kéo dài xuống dưới, mỗi cách ba bước, tất có trũng gà lớn nhỏ Dạ Minh Châu chiếu sáng, như là ban ngày.

Hắn thuận thực đi xuống thang lầu, sàn nhà lại từ từ khép lại, địa huyết bên trong đích không khí lại không lộ ra ngăn chát chát nặng nề, hắn đi đến một chỗ trước cửa đá, nhấn một chỗ hình tròn cái nút, liền theo như ba cái, sau đó tôn kính cẩn thận mà khom người cùng đợi.

Được có một trụ thời gian, cửa đá mới khanh khách xèo...xèo dời, bên trong truyền đến một già nua to thanh âm, "Nghiệp, cái gọi là chuyện gì, quấy nhiễu vi phụ luyện công?"

"Cha, Bằng nhi bị thụ kỳ tổn thương, trên thân thể nhìn không ra bất luận cái gì vết thương, chỉ là tinh thần uể oải không trấn, kinh loạn bất an, rất nhiều thái y cùng võ lâm cao thủ đều nhìn không ra cái nguyên do, cho nên mới hướng phụ thân cầu cứu!" Tư Đồ Nghiệp ngữ khí thật là ti khiêm, đầu cũng không dám giơ lên.

"Úc?" Đóng lại hai mắt mạnh mà mở ra, bắn ra một đạo tinh quang, "Tinh thần công kích? Nếu là chuyên môn tu tập như thế tà công người, cũng phải có 60 năm công lực, mới có thể sử xuất, mà am hiểu nhất này thuật vui mừng giáo là minh hữu của chúng ta, tổn thương Bằng nhi hội (sẽ) là người phương nào? Mau mau đem Bằng nhi mang đến, lại để cho vi phụ xem xét một phen!"

Tư Đồ Nghiệp nghe được có hi vọng, bệ bộn vô cùng chạy ra đi, đem Tư Đồ bằng hữu lạng lẽ mang đến.

Tư Đồ Nghiệp chi phụ Tư Đồ Thân, truyền thuyết hai mươi năm trước đã nhiễm bệnh chết đi, không thể tưởng được lại trốn ở trong mật thất tu luyện, tuy nhiên tuổi gần tám mươi, râu tóc đều ngân, lưng eo y nguyên thẳng rất, nhìn không ra một điểm lão thái, sắc mặt hồng nhuận phon phớt, nếp nhăn nhạt nhẽo, không nhìn kỹ cơ hồ nhìn không ra, nếu như không có một đầu tóc trắng, về ngoài bên trên tuyệt đối so với Tư Đồ đến trẻ tuổi trẻ.

Tư Đồ Thân dò xét lấy Tư Đồ bằng hữu mạch môn, không ngừng gặt đầu, lại không ngừng lắc đầu, thấy Tư Đồ Nghiệp không hiểu ra sao, lo lắng rất nhanh lấy nắm đấm, lại không dám lên tiếng hỏi thăm, hỏi lâu mới nghe được một tiếng thờ dài "Ài, quả nhiên là tinh thần công kích, hơn nữa thi thuật người công lực kỳ cao thuần khiết, so Hoan Hi Phật tinh thần lực chỉ (cái) cao không đấy, như thế nào chọc như vậy cao thủ?"

Tư Đồ Nghiệp bệ bộn đem mấy ngày hôm trước, tại tím mình núi đoạt bảo sự tình rất nhanh đơn giản nói một lần, "Vì tranh đoạt Nguyệt Thần bình thư, không riêng cả cái rắm* quốc cao thủ xuất động, chung quanh vài quốc gia cũng có cao thủ tham dự, tại chính thức tranh đoạt trước, âm thầm thanh lý mấy phương tiểu thế lực, khả năng có người trả thù trả thù mới tìm bên trên Bằng nhi đấy, bình thư việc nhỏ, trước mắt nam lăng bên kia còn có hạng nhất trọng yếu kế hoạch đang tại áp dụng, không có Bằng nhi chỉ huy lời mà nói..., chỉ sợ hội (sẽ) sai lầm, cho nên..."

Tư Đồ Thân ha ha cười cười, có phần có thâm ý mà liếc hắn một cái, nói ". Nghiệp nhi niên kỷ càng lớn, dã tâm cũng càng lúc càng lớn rồi..."

Tư Đồ Nghiệp vội hỏi "Hài nhi không dám, cái đó ngày được chuyện, định thỉnh phụ thân đảm đương cửu ngũ chí tôn, hài nhi làm hết thầy, cũng là vì lão nhân gia người, cũng vì Tư Đồ thế gia có thể quang vinh thiên thu."

"Không phải sợ, ta không có bất kỳ trách cứ ý của ngươi! Đem Bằng nhi ở tại chỗ này, ngươi đi ra ngoài trước a, không hao phí bảy tám năm công lực, rất khó lại để cho hắn khôi phục cái đó!" Tư Đồ Thân vuốt vuốt ngân tu, khẽ lắc đầu, nhìn xem Tư Đồ bằng hữu, khuôn mặt thật là hiền lành.

Tư Đồ Nghiệp lại là thi lễ, chậm rãi rời khỏi thạch thất...

Vương Nhạc Nhạc đem đoạt đến tay Nguyệt Thần bình thư đưa cho Lạc Hà, cười đùa nói "Lạc huynh, cái này bảo bối không thể cho không ngươi, coi như San nhi sinh lễ như thế nào?"

Lạc San nghe Nhạc Nhạc nói như vậy, xấu hổ hi cúi đầu xuống, dùng ánh mắt vụng trộm mà quan chú lấy Lạc Hà, khẩn trương nghe hắn huynh trưởng trả lời, trong nội tâm cũng tại tính toán, nếu là Lạc Hà không đáp ứng, làm như thế nào đánh hắn, là mình một cái đánh đầu rồi, hay (vẫn) là kêu lên phải chết muốn sống, ba người cùng một chỗ quần áo!

Lạc Hà kinh hi tiếp nhận binh thư, coi chừng vuốt ve kỳ dị ngọc chất, không đếm xỉa tới nói ". Chuyện của các người, cha ta sớm ngầm đồng ý rồi, hắc hắc, dùng này làm sinh lễ, không còn gì tốt hơn, hắc hắc!"

Nhạc Nhạc thấy hấn si ngốc bộ dáng, cực kỳ ngạc nhiên, thầm nghĩ "Có cái này tất yếu ấy ư, không phải là một bản phá binh pháp, ta khi còn bé đọc qua trên trăm bản đấy, đương nhiên, cuốn này lại không đọc qua, ah, được rồi, đã đã đáp ứng cùng San nhi hôn sự, trong nội tâm cũng an tâm rồi."

Lạc San ám đạo:thầm nghĩ "Hừ, coi như người cơ linh, miễn cho bốn tiểu thư động thủ phát uy!" Ngẩng đầu nhìn Nhạc Nhạc lúc, trong mắt phát ra cực nóng hào quang, tựa như đói khát con kiến, chứng kiến mặt đường.

An Định Thư treo nụ cười thần nhiên đi tới, "Công tử, thuyền chỉ chuẩn bị thỏa đáng, có thể xuất phát!"

Vương Nhạc Nhạc đem Lạc Hà cất bước, mang theo Lạc San đi trở về Mộc phủ, Lạc San đằng sau, như trước đi theo hai cái tửu quỷ.

Vừa đến nội viện, Mộ Dung kỳ, Tô Xảo Xảo đang chờ nữ, như Hồ Điệp nhẹ nhàng, mang theo ôn nhu làn gió thơm, đập vào mặt nghênh đón, nhất thời oanh ca yến hót, muôn hoa đua thắm khoe hồng, Nhạc Nhạc sắc tâm nổi lên, chạy hoa gian, thừa lúc tay chân cực nhanh, chỉ là giang tiểu Vi bị lách vào tại chờ nữ bên ngoài, thần sắc như trước tiêu tụy, do dự không tiến.

Nhạc Nhạc đã gặp nàng lúc, trong nội tâm cũng có chút chua xót, chính mình gì thường không muốn mời nàng cùng vui cười, chỉ là hai cái trái tim đã tồn khúc mắc, rất khó khôi phục dĩ vãng thân mật, chỉ có Tô Xảo Xảo, kim điệp, tiểu Chi đối với nàng có chút đồng tình quan tâm, thỉnh thoảng khuyên giải trấn an.

Nhạc Nhạc cùng chờ nữ điên cuồng mấy ngày, theo như kế hoạch lúc đầu, chuẩn bị lên đường đi Vu sơn, đem như tuyết tìm về.

Võ công tốt mấy vị, kiều náo lấy muốn cùng Nhạc Nhạc cùng đi, Nhạc Nhạc một mực cự tuyệt, "Các người ngoan ngoãn đứng ở Xảo Xảo tại đây, Hoàng thành cũng không phải cái gì địa phương an toàn, nếu là không có mấy người các người bảo hộ các nàng, ta đi ra ngoài cũng không an lòng, Song nhi nghe lời, đừng (không được) tùy ý phục của ta, Kỳ nhi nghe lời, đừng (không được) giải ta đại lưng, Thái Văn nghe lời, đừng (không được)..."

Sấm sét vang dội, mây mưa thất thường, trong lúc này vẫn không có tiểu Vi, nàng tại bên cạnh nghe tình tường, hồi tưởng lại trước kia hoà thuận vui vẻ vui cười hoan hảo thời điểm tràng cảnh, càng là không chịu nổi, theo chờ nữ ngẩng cao : đất đỏ thờ gấp thét lên, nàng hạ thân sớm đã ướt át, tay không tự chủ được trèo lên cao ngắt vú, khác tay lại tiến vào nóng ướt Đào Nguyên.

Tiểu Vi nghĩ đến dĩ vãng đau khổ, lại nghĩ tới Nhạc Nhạc đối với nàng nhiều loại sủng ái, nước mắt rơi như mưa, nương theo cao trào tới gần, thẳng tắp tuyết trắng cặp đùi đẹp chặt chẽ uốn éo quấn cùng một chỗ, trong miệng hô lớn "Nhạc Nhạc lang, ô... Thực xin lỗi... Ah, Vi Nhi chỉ (cái) yêu người một cái!"

Cái này cũng không có giảm bớt tiểu Vi ham muốn, ngược lại kích phát áp lực đã lâu dục hòa, nghe bên cạnh truyền đến hoan hảo chi âm, tại một lần bắt tay dời về phía nơi riêng tư, đôi lấy nhưng lại thêm nữa... Đại hư không, nàng u oán hướng tới nhìn xem bên cạnh, chậm rãi xuống giường, đến gần thanh âm thùy phát điềm.

Nhạc Nhạc tại trong giao hợp, giác quan thứ sáu càng thêm mãnh cảm, một bên dụng tâm lĩnh ngữ điệu, ca ngợi dưới thân nữ tử diệu dụng, truyền đạt thụ Lôi Thê, cũng có thể cảm giác được rõ ràng bên cạnh tiểu Vi động tĩnh, nghe được tiểu Vi cao trào lúc kêu to, càng là cười khổ, "Cần phải thời gian mài hợp a!"

Hấn phát giác tiểu Vi đi vào gian phòng này lúc, nao nao, dứt khoát trang giả bộ hồ đồ, đem dưới thân thờ gấp thét lên kim điệp, dùng ngực nữ bí kỹ —— chấn động vân, đưa lên cực đoan vân đỉnh về sau, trở tay đem quần ở hấn lưng tiểu Vi áp đảo, đỉnh thương thẳng tiến, tiểu Vi bởi vì khẩn trương mà thân thể căng thẳng, đột nhiên xộp xuống, tay mìn quần quít lấy Nhạc Nhạc cái cổ, thấp giọng nước mắt ròng ròng.

Nhạc Nhạc cũng không biết nên đối với nàng nói cái gì đó, chỉ là buông ra tâm linh, đem đáy lòng ngọt bùi cay đắng, toàn bộ tràn vào tiểu Vi tâm linh, lại để cho tâm cùng tâm trực tiếp trao đổi, tiểu Vi cũng là khẽ giật mình, nàng không nghĩ tới có thể có như thế mỹ diệu kỳ dị sự tình, rõ ràng có thể cảm nhận được Nhạc Nhạc toàn bộ tâm ý, đây là ngôn ngữ khó có thể hình dung đấy, thật sâu triu mến, e ảm ghen tuông, nhàn nhạt tức giận, đau khổ hồi ức, Bá Đạo tham muốn giữ lấy... Tiểu Vi cũng đem tâm linh rộng mở, đem mình nồng đậm ý nghĩ - yêu thương, bất an, sợ hãi, ủy khuất, quyết tâm... Đủ số truyền cho Nhạc Nhạc, hai người tâm lẫn nửa nước sữa hòa nhau, lao mật kết hợp cùng một chỗ, trên thân thể đấy, tâm hồn đấy.

Hồi lâu, tiểu Vi theo cao vút trong mềm yếu, tê liệt ngã xuống tại Nhạc Nhạc trong ngực, làm nũng nói ". Ân, tiểu Vi minh bạch, ta sẽ cùng bọn tỷ muội chỗ tốt quan hệ đấy, các nàng đối với ta như vậy, tất cả đều là Vi Nhi trước kia làm không đúng, ta hội (sẽ) tranh thủ các nàng thông cảm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhìn xem

Nhạc Nhạc thâm tình mà nhìn chung quanh trên đất tuyết trắng thân thể, các nàng khoe miệng thỏa mãn vui vẻ, cũng là Nhạc Nhạc đắc ý chỗ.

Nhạc Nhạc nhanh chóng xuyên thẳng [mặc vào] màu trắng võ sĩ phục, nhặt lên đơn giản bọc hành lý, khiêng bên trên truy Tâm Kiếm, đi ra Mộc phủ. Ly biệt không bằng không dừng, cho nên, mỗi lần ly khai, hắc tổng tuyển tại chư nữ đang ngủ say, có lẽ có thể thiếu chút ít thực (quen thuộc) buồn a.

Tinh minh không trăng, hắc lặng lẽ đi ra Hoàng thành, gió mát từ mặt, Nhạc Nhạc thoải mái đuổi cái lưng mồi, không gấp không chậm hướng đi tìm mình núi tìm chùa. Hắc đương nhiên không phải tìm Phật, chỉ là tìm một cái dâm tăng, dâm tăng toàn bộ giới, cái gì đều không giới toàn bộ giới.

Vừa xong cửa chùa khâu, tựa gặp được một cái tiểu hòa thượng, hiển nhiên vừa cạo độ không lâu, trên đầu hương sọc hay (vẫn) là mới đích, tiểu hòa thượng chính không kiên nhẫn ở cửa ra vào đi tới đi lui, nhìn thấy về mặt cười xấu xa, nghiêng khiêng truy Tâm Kiếm Nhạc Nhạc, bẻ bộn vui cười nhan khai mở chạy tới gần nghênh nói ". Vị thí chủ này thế nhưng mà Vương Nhạc Nhạc Vương thiếu hiệp?"

Nhạc Nhạc xoay người, vỗ vỗ hắc bóng loáng cái đầu nhỏ, cười nói "Người thế nào biết ta là Vương Nhạc Nhạc?"

Tiểu hòa thượng kia đắc ý không cong ngực, cao giọng nói "Là phương trượng toàn bộ giới đại sư nói cho ta biết đấy, nói người hôm nay chắc chắn tới đây, còn hình dung người trường như, xem như đoán chắc, chỉ là tiểu tăng theo sáng sớm, một mực đợi đến lúc trời tối, mới gặp Vương thí chủ bóng dáng, ai" nói xong, còn bắt đắc dĩ thờ dài.

Vương Nhạc Nhạc đi theo tiểu hòa thượng, một bên hướng trong chùa đi, vừa hỏi "Toàn bộ giới đại sư là thế nào hình dung ta dung mạo hay sao?"

Tiểu hòa thượng đem trước ngực Phật châu, phóng tới trong miệng cắn lăm cho cả buổi, mới nói "Phương trượng nói, người nhìn thấy một cái lớn lên nhìn rất đẹp trẻ tuổi nam tử, về mặt cười xấu xa, nhưng người lại cảm thấy hắc là người tốt, hơn nữa rất muốn cùng hắc thân cận, tuy nhiên hắc lớn lên đẹp mắt, nhưng người lại không cách nào hình dung hắc cụ thể bộ dáng" Nhạc Nhạc nghe đến đó, thỏa mãn gật đầu, đối với toàn bộ giới ca ngợi, khiêm tốn toàn bộ tiếp nhận!

Tiểu hòa thượng nói tiếp đi, "Phương trượng sợ ta không rõ, lại nói: Nói tóm lại, hắc chợt nhìn, như một bại hoại, nhìn kỹ, còn là bại hoại, lại nhìn kỹ, tựa hoàn toàn như một dâm tặc, kinh Phật bên trong đích dâm tặc như chính là của hắc toàn bộ đặc thù, hắc còn nói..."

Nhạc Nhạc về mặt đau khổ, nói ". Tiểu hòa thượng, người đừng nói nữa, ta tìm toàn bộ giới đại sư hảo hảo tâm sự, thuận tiện hảo hảo hướng hắc lãnh giáo một phen dâm tặc như rốt cuộc là gì bộ dáng?" Nói xong, không để ý tới tiểu hòa thượng, một mình đi vào phương trượng thiền thất.

"Sao như vậy vô lễ, tiến phương trượng tuệ thất, không cái gì xin chỉ thị chỉ âm, người ah, nguyên lai là Nhạc Nhạc hiền chất, hắc hắc, sắc mặt không tốt lắm nha, phải hay là không ah râu mép của ta, ah mặt của ta 1

Nhạc Nhạc thổi mát trên tay mấy cây râu dài, miễn cưỡng cười xấu xa nói ". Ta thấy người chòm râu bên trên có một côn trùng, giúp người tóm mắt côn trùng, trên mặt còn có lông con muỗi, cũng giúp người đánh chết, lão Ma, tối nay là không phải nên mời khách?"

Toàn bộ giới vuốt có chút đau đón hai gò má, âm thầm chửi bới nói "Nhất định là tròn trí tên ngu ngốc kia, đem lời nói của ta nguyên vẹn thuật lại đi ra, ai, họa là từ ở miệng mà ra đâu, cũng may, cái này thẳng khốn tiểu tử chỉ là đùa giỡn lông bàn tay, bằng không thì, ta cái thanh này lão già khom cũng không cần sống rồi!" Suy nghĩ xong, mới cười quái dị nói "Hiền chất gần đây công lực lại có đột phá đâu, tốc độ nhanh ta đều thấy không rõ 1

Nhạc Nhạc trong nội tâm cười thầm "Lão gia hỏa này quả nhiên nhận tội, liền giải thích mà nói đều không đề cập tới một câu, hắc hắc, biết sớm như vậy, nhiều quất hắc mấy cái tát tựa thoải mái lớn rồi, trước kia thấy hắc cùng sư phụ bài bạc thời điểm, ta tựa muốn quất hắc cái tát rồi, không nghĩ tới hôm nay mới thực trong một rộng lớn mộng tưởng 1 biểu hiện ra cũng trang không có việc gì đồng dạng, khê thờ dài "Tốc độ nhưng thì không cách nào đột phá cực hạn, lão Ma, người không phải gần giống thần tiên, như thế nào liên tốc độ này đều trốn không thoát thì sao?"

Toàn bộ giới có chút thẹn thùng nói ". Ta nào có bói toán Thiên Cơ năng lực, chỉ là mỗi ngày lại đề cho một cái tiểu hòa thượng đi cửa ra vào chờ người, trọn vẹn đợi người mười ngày, hôm nay mới đem người trông mong đến 1

"Ha ha ha, làm ta sợ nhảy dựng, thực nghĩ đến người vứt bỏ bụi tích tục, đắc đạo thăng tiên đấy! Xem người thẳng thắn thành khẩn, cho người mang bình rượu ngon, chìm phóng ba mươi năm bách thảo nương 1 nói xong, từ phía sau lưng trong bao quần áo, móc ra một ít hũ không mở ra rượu ngon, toàn bộ giới nghe nói là chìm phóng ba mươi năm hảo tửu, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, bẻ bộn theo hốc tối (*lỗ khảm ngọc) trong lấy ra thịt chó để cho: đợi chút nữa rượu và thức ăn, đối ẩm mà bắt đầu..., nếu không đề vừa rồi đùa giỡn sự tình.

Vài chén rượu vào trong bụng, toàn bộ giới thoải mái nửa nằm chết đi thiền trên ghế, phun mùi rượu, "Thật làm cho tiểu tử người chiếm đủ tiện nghi, không riêng đem Mộc phủ nhân làm đến tay, còn có mấy trăm đàn thượng đẳng rượu ngon, đây chính là bách thảo nương đâu, chắc chắn, thực không biết tiểu tử người tổ tiên tích cái gì đức 1 ăn lấy rượu, lại nói lấy dấm chua.

Nhạc Nhạc cũng nghe ra đau xót (a-xít) trượt hương vị, cười đắc ý nói ". Như thế nào, lão Ma ghen ghét?"

"Không ghen ghét không là nam nhân! Khục khục, chỉ là tùy tiện nói nói, đừng (không được) trừng ta, cho dù ta ăn hết gan báo, cũng không dám đánh chủ ý của người, người cũng biết, võ công của ta thấp kém, ngoại trừ khinh công còn không có trở ngại, mặt khác cái gì cũng sai, đương nhiên, trên giường công phu cũng coi như nhất lưu..." Toàn bộ giới lộn xộn không có nhận thức, bẻ bộn đem trong chén uống rượu quang, phục lại cho mình đầy vào.

Nhạc Nhạc biết rõ hắc muốn uống nhiều chút ít rượu ngon, cũng không nói ra, cười hắc hắc nói ". Quý, võ công của người không đáng tin cậy, người cái kia tám cái đồ đàn đệ tử võ công giống như không tề, người là như thế nào dạy dỗ?"

Toàn bộ giới có chút bị thương thở dài "Vạn ác dân cầm đầu đầu, Phật không lần ta! Chỉ là vừa vào dân đạo tức mê muội, khó hơn nữa quay đầu lại, ham mê nữ sắc tham biết dùng người tiểu tụy, hái hoa hái được vô công phước! Ta vô công không tốt, chỉ là sợ tại tập luyện, người đệ tử kia tuy nhiên dần chút ít, có thể chăm chỉ khắc khổ, bọn hắn đã hết được ta truyền lại, tám người vô công gần, lại giỏi về đánh hội đồng (hợp kích) chỉ trận, cho nên vài ngày trước, có thể chống đỡ được rất nhiều cao thủ đối với binh thư công đoạt." Đón lấy hắn giọng nói vừa chuyển, cảm giận bất bình nói ". Ông trời nhưng lại bất công, tiểu tử người cả ngày hái hoa ngắt cỏ, lười với luyện công, vô công lại chỉ thắng không rơi, nhưng lại cao như vậy không hợp thói thường, tại sao không gọi người đồ kị, hắc hắc, coi chừng thiên đồ kị anh tài!"

Nhạc Nhạc minh bạch ý của hắn, là lại để cho chính mình coi chừng người khác bởi vì đồ kị sinh hận, ngầm hạ sát thủ, đồng dạng ám chỉ chính mình danh tiếng quá đổi, cây có mọc thành rừng, phong tất [nhiên] thúc chi, đây là thiên cổ không thay đổi chí lý, Nhạc Nhạc như thế nào không rõ.

"Lão Ma yên tâm, ta đời này một là chết già, hai là tại trên giường hoa một chết, tuyệt sẽ không chết tại ám sát phía dưới! Ta lần này tới là muốn người bang (giúp) lưu ý hạ Hoàng thành động tĩnh, Tư Đồ thế gia lần này có hại chịu thiệt quá nhiều, mấy ngày nay bình tĩnh có chút dị thường, ta lo lắng bọn hắn lung tung trà thù" Nhạc Nhạc nghiêm mặt nói.

Toàn bộ giới cũng khôi phục đứng đắn thái độ, bình yên nói ". Hiền chất yên tâm, có Kiếm Tông Chi Chủ gián một kiếm tọa trấn Hoàng thành, Tư Đồ thế gia không dám xằng bậy đây. Kinh thành quan lại đệ tử, có bảy thành là Kiếm Tông đệ tử, Tư Đồ Nghiệp cái kia lão ô quy, nếu muốn tùy ý làm bậy, trừ phi trước tiên đem gián một kiếm đánh té, bằng không thì, liền năm vạn Quân Bảo Vệ Thành, Tư Đồ thế gia đều không thể hoàn toàn khống chế! Mộc phủ hắn lại càng không dám động, bằng không thì, liền hắn 15 Vạn gia hương đội quân con em đều công nhiên kháng nghị, hiền chất yên tâm đi Vu sơn a, Mộc phủ an toàn ta hội (sẽ) lưu ý "

Nhạc Nhạc gật đầu, nghỉ ngơi một lát, tăng sáng lúc, mới từ tìm chùa đứng dậy, trèo núi đi về phía nam.

Nhạc Nhạc sơ ra giang hồ, bắt đầu một năm, đối với *** quốc địa hình cũng không...lắm quen thuộc, ôm du sơn ngoạn thủy tâm tình, chậm rãi chạy đi. Dừng phải thú vị cảnh quan, ngừng chân dừng lại, dừng phải không thú vị địa hình, bay lên không chạy như điên, một ngày xuống, cũng có thể đi đến 200~300 ở bên trong.

"Bầu trời tinh, sáng lóng lánh, trên mặt đất đồng lúa kêu loạn, sậy [nướng] Gà Rừng, bắt thỏ rừng, trên lửa lăn một vòng đồ rục" Nhạc Nhạc ngồi ở một gốc cây che trời dưới cây cổ thụ, bên cạnh hát bên cạnh sậy [nướng], trên đồng lúa, quả có một con gà, một cái thỏ, thịt đã nhanh熟食 (quen thuộc), hương khí xông vào mũi.

"; ah, thâm sơn bà ngoại lắm cũng có nhiều người như vậy chạy đi, chẳng lẽ là quý? Hy vọng là bày tươi đẹp quý, hắc hắc" Nhạc Nhạc không khỏi nụ cười giả tạo lấy, nước miếng sắp nhỏ ra, không biết là chứng kiến thịt gà, hay (vẫn) là nghĩ tới càng thú vị đồ vật.

Nhạc Nhạc nhìn thịt nướng đã có chín thành熟食, thích thú thanh hòa diễm dùng chân khí áp diệt, trong rừng phục vừa đen ám như mực, chỉ nghe côn trùng sâu kín kêu to, hắn cần một cái thịt thỏ, hương vị thập phần hợp ý, rung đùi đắc ý nuốt vào, ôm đồ ăn, thả người bay lên bảy tám trượng cây hơi, lại hợp với mấy cái nhảy lên, nhảy hướng rừng rậm biên giới.

"Tam thúc, người nói những...này cường đạo là người nào? Hành tung của chúng ta tất cả bọn hắn trong lòng bàn tay, buông tha cho đường thủy, đường vòng đi đường núi, nhưng bị cường đạo tính toán, mang đi ra bốn mươi mấy cao thủ, còn thừa mười cái, sợ là chúng ta lần này không cách nào đi đến nam lăng rồi!" nói chuyện chính là vị cô nương, tuổi chừng mười tám mười chín tuổi, vàng nhạt trang phục thợ săn, tổ hoàng kỳ váy, tuyết trắng ngựa con già, nhuộm đầy máu tươi, thanh âm nhỏ bé và yếu ớt ôn nhu, một mình ngồi ở dòng suối bên cạnh, dính nước dục chà lau giày bên trên vết máu, ô tơ (tí tí) Lưu Vân, treo lưng lưng che mặt, thấy không rõ dung mạo, chỉ là phong lưu lỗi lổm tư thái đã đem Nhạc Nhạc thêm chảy nước miếng, ah, nguyên lai trong miệng hắn chính nhai lấy thỏ rừng thịt.

Liễu côn (Quyển thứ nhất, Phi Mã mục trường) cẩn thận đánh giá bốn phía, nhìn quét sau lưng vết thương chồng chất bọc Vệ, hơi than thở nhẹ, nói ". Tiêm Tiêm, sớm biết việc này không dễ, nhưng không nghĩ tới hội (sẽ) là như thế này gian nan, lần này mang đến tất cả đều là chúng ta Liễu gia người, tuyệt sẽ không có phản đồ, trừ phi "

"Trừ phi cái gì?" Liễu Tiêm Tiêm lau hoàn tất, cảm lấy bên người Hoàng Kim cung, gòm màu vàng tiền vũ đồng trên lưng, phương lộ ra tuyệt mỹ ngũ quan, mắt phương như như sao lóe sáng, kiên định mà hữu thần, tại trong gió đêm bỗng bình thuận bay, người cũng như tên, Tiêm Tiêm không có xương, ôn nhu như nước. Nhạc Nhạc cho rằng, cái kia quật cường hai con người, là nàng toàn thân duy nhất cứng rắn địa phương, nhìn quen mỹ nữ Nhạc Nhạc, nhưng có kinh diễm cảm giác.

"Chính phục cấp kia đôi mắt dễ thương, sẽ là mỗi người đàn ông mộng tưởng a 1 mỗi dân tộc nghĩ như thế, hồn nhiên quên ở trong tay mỹ thực.

Liễu Côn Chính muốn giải thích, chợt thấy có vài đạo thân ảnh từ phía sau truy đến, quay người quát "Người nào?"

"Oa ha ha ha, không hổ là Phi Mã mục trường Tam đương gia, cách xa như vậy tự có thể biết được huynh đệ chúng ta đuổi tới 1 theo đường núi khẩu trong bụi cỏ, đi ra bảy đạo nhân ảnh, cao thấp mập ốm mù lòa người thật kẻ điếc.

"Thảo nguyên bảy sát /" Liễu Tiêm Tiêm nghẹn ngào la hoảng lên, tay trái đáp cung, hoặc tay cái tên, nhắm ngay một cái trong đó người thợ.

Nhạc Nhạc trốn lá cây gian, thấy rõ, nghe thấy Liễu Tiêm Tiêm nghẹn ngào kêu sợ hãi, cũng tò mò đánh giá thảo nguyên bảy sát, tinh tế đem bọn họ bảy người xem cái thông thấu, sau đó thất vọng lắc đầu, ám đạo thâm nghĩ "Chỉ là bảy cái người tàn tật, chẳng lẽ tàn tật Cơ Kim Hội đóng cửa rồi, bọn hắn mới đi ra kiếm cơm ăn, chỉ là cao thủ nhất lưu nha, Tiêm Tiêm tiểu nương tử làm gì vậy như vậy kinh hoàng" vừa rồi gặp người gia mỹ nữ bất quá thời gian nửa nén hương, xưng hô cũng biến thành nương tử rồi, xem ra đối với Tiêm Tiêm là tình thế bất buộc!

Không riêng Tiêm Tiêm kinh hoàng, liền liễu Côn Hòa sau lưng mười vệ sĩ cũng sắc mặt biến đổi đột ngột, nhao nhao lộ ra binh khí, trận địa sẵn sàng

đón quân địch, như là gặp phải thiên địch.

Thảo nguyên bày sát tại Trung Nguyên cũng là tiếng nổ keng keng nhân vật, tại phía bắc du mục thảo nguyên, càng là lợi hại, là lấy đến dọa hãi tử pháp bảo. Vương Nhạc Nhạc tu tập Ngũ Nữ Tâm Kinh, công lực ngày tiến ngàn dặm, hiện tại đã gần đến tông sư cấp cao thủ, đương nhiên xem thường những.. này bình thường cao thủ nhất lưu, bất quá Nhạc Nhạc hay (vẫn) là xem thường bọn hắn bảy người, bọn hắn bảy người hợp kích chi thuật, rất có tên tuổi, đây cũng không phải là Phi Mã mục trường bọn người sợ hãi nguyên nhân, nguyên nhân chân chính là

Béo chằm chằm vào Liễu Tiêm Tiêm no đủ bộ ngực 〇〇, cười dâm nói "Hắc hắc, tiểu nương tử không hảo hảo đứng ở nông trường, đi ra làm cái gì, chẳng lẽ là nghĩ tới ta không thành! Không gấp, ở lại sẽ nhất định khiến ngươi thoả mãn khoái hoạt "

Người gây đánh gãy lời của hắn, liếm liếm bờ môi tiêm hô "Như vậy non nha đầu, nấu lấy ăn nhất định rất mỹ diệu, ta muốn nằng hai cái bộ ngực 〇〇, ai cũng chớ cùng ta tranh giành "

Nhạc Nhạc hung hăng mà cắn một cái đùi thỏ, ác độc chửi bới nói "Hừ, ở lại sẽ nhất định đem cái tên mập mập kia chém thành mười tám khối, rõ ràng dám đùa giỡn nương tử của ta! Cái này người gây muốn chém thành chín đoạn, rõ ràng dám vậy đối với mềm nhũn thỏ trắng , đợi ta nhìn phía dưới năm người nói như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chi tiết

Thảo Nguyên Thắt Sắt trong mặt khác năm cái, còn chưa kịp nói chuyện, xa xa lại truyền đến còi mở tiếng cười nhạo, không phải một người, mà là rất nhiều người.

"Ha ha ha, thảo nguyên bày tàn phế lại chạy qua giới kiếm com ăn, nghe nói lần trước đến Trung Nguyên, thiếu chút nữa không thể quay về, lần này còn có vận khí tốt như vậy sao?"

"Nhị công tử nói không sai, cái này mấy người tàn phế động một chút lại muốn ăn thịt người thịt, lần trước bị Lao Sơn song hiệp chém đứt một chân, gãy ra một cái con mắt, còn chấn diễm lưỡng cái lỗ tai, nghe nói cái kia háo sắc Béo bị người thiện, tham ăn người gây hàm răng bị người nhỏ sạch rồi..."

Thảo Nguyên Thắt Sắt sắc mặt kịch biến, nổi giận quát nói ". Là người nào đang âm thầm lén lút lút, nhanh mau ra đây nhận lấy cái chết!" Hiển nhiên là bị người nói trúng chỗ hiểm, bằng không thì cũng sẽ không như thế kinh hoàng tức giận.

Nhạc Nhạc nghe đến mấy cái này thanh âm, cũng phi thường khó chịu, hướng thanh âm kia phương hướng khoa tay múa chân thoáng một phát ngón giữa, trong nội tâm mắng "Làm, Tư Đồ bằng hữu ngươi là tên khốn kiếp, sớm không tới trễ không tới, lão tử đang muốn anh hùng cứu mỹ nhân thời điểm, ngươi đến xem náo nhiệt gì! Tim mình thế núi hiềm trở đạo lúc nào biến thành du lịch thắng địa rồi, lão tử vừa đến, các ngươi toàn bộ cùng đến rồi!"

Người tới chính là Tư Đồ bằng hữu, cảm y nhẹ nhàng, cầm trong tay Từ Kim bảo đao, tinh thần càng tăng lên trước kia, bên trái là đao cốt ba Mộc Đồ, phía bên phải là quý ngọc môn quý thất cổ, sau lưng là Chu Thuận, Trương Cường lưỡng tham tướng, còn có hai mươi tên số một cao thủ hộ vệ, theo sát phía sau.

Nhạc Nhạc xuyên thấu qua lá cây khe hở, quét Tư Đồ bằng hữu liếc, có chút sợ hãi thần phục, "Vài ngày trước bị ta tinh thần lực tổn thương có vẻ bệnh đấy, như chỉ phải cảm cảm cúm gà mái, ngăn ngừa mấy ngày, chẳng những thương thế toàn bộ tốt, võ công rõ ràng còn có tinh tiến, thật sự ra ngoài ý định, nội lực giống như đột nhiên tăng lên mười năm, hắn đã chính thức bước vào đặc cấp cao thủ hàng ngũ rồi, chắc chắn, xem ra có phiên kỳ ngộ bị hắn dụng phải! Hắn mang như vậy cao thủ tới làm cái gì, chẳng lẽ chỉ vì của ta Tiêm Tiêm nương tử, Ân, có khả năng này, bất quá..." Nhạc Nhạc ngồi ở cây nha lên, suy đoán lung tung lấy, phía dưới lại vỗ lỗ ra rồi.

Thảo Nguyên Thắt Sắt chứng kiến hai mươi mấy người người, chậm rãi theo trong đêm tối đến gần, nhất thời cũng mất choáng váng, bọn hắn cho rằng, có thể một câu nói toạc ra chính mình gièm pha người, tối thiểu cũng là tuổi trên năm mươi, có danh tiếng Trung Nguyên cao thủ, không nghĩ tới đi ra hai mươi mấy người cao thủ, tất cả đều là người tuổi trẻ, một cái trong đó tuổi khá lớn, đầu lười đuôi lão lớn lên già hóa, bọn hắn cũng nhận không ra, vì vậy lại khôi phục bạo ngược thần thái, quát "Chúng ta chính là người gặp người sợ, xe gặp bên cạnh trốn Thảo Nguyên Thắt Sắt, bọn ngươi như không muốn nước họa vào thân, hay (vẫn) là mau mau ly khai a, miễn cho chiêu nổi giận bán sát quân, diệt người cả nhà!"

Uy hiếp của bọn hắn ngôn ngữ, đối lấy nhưng lại càng lớn càng nhiều nữa tiếng cười nhạo, "Ha ha, Trung Nguyên khu vực, rõ ràng không nhận biết Tư Đồ gia Nhị công tử, bị người chém cũng thuộc bình thường..." Trương Cường, Chu Thuận lưỡng tham tướng, bên cạnh cười bên cạnh xông Thảo Nguyên Thắt Sắt vút mị nhãn, ah, đó là nháy mắt, còn đem bên hông lệnh bài móc ra lắc lắc, điểm này bị Nhạc Nhạc xem vừa vặn, nghi ngờ nói "Hướng Thảo Nguyên Thắt Sắt đưa ra lệnh bài, chẳng lẽ những.. này cường đạo là Tư Đồ gia ám binh?"

Càng làm cho Nhạc Nhạc nghi hoặc chính là, Thảo Nguyên Thắt Sắt kỳ quái mà chằm chằm vào Trương Cường Chu Thuận, đối với lệnh bài kia làm

như không thấy, ngược lại rút ra binh khí, hướng bọn hán đánh tới. Ba Mộc Đồ cùng quý thất cổ hai người lập tức lộ ra gia hỏa hộ tại Tư Đồ bằng hữu trước người, hai mươi hộ vệ rút đao nghênh tiếp bảy sát.

Liễu Tiêm Tiêm Hoàng Kim cung sớm đã kéo căng, người thọt quay người tác động tập trung (*khóa chặt) khí cơ, cái này một mũi tên nàng không phát không được, "B-A-N-G...GG!" Một tiếng nhẹ giòn huỳnh thanh âm, một vòng vàng óng ánh lóe kéo thật dài huỳnh vĩ, như Đằng Long y hệt bắn về phía người thọt hậu tâm.

Nhạc Nhạc trên tàng cây xem thẳng dao động đầu, "Phi Mã mục trường tiền thuật hư có kỳ danh ah, Tiêm Tiêm nương tử tiền thuật cũng quá bình thường rồi, tốc độ giống như, chân khí chưa đủ, nếu dùng của ta Ngự Nữ Tâm Kinh giúp nàng cải tạo một phen, uy lực tối thiểu gia tăng sáu thành... Chắc chắn, tùy tiện một đạo chương khí là có thể đem này mũi tên chấn khai!"

Không riêng Vương Nhạc Nhạc nghĩ như vậy, bảy sát bên trong đích người thọt cũng là như vậy nghĩ cách, vừa nghe đến cung huỳnh thanh âm, hán đã tối ám tích súc chương lực, cũng không quay đầu lại trở tay đánh về phía phóng tới màu vàng tiền vũ, Liễu Tiêm Tiêm gặp người thọt không đem mũi tên này để ở trong lòng, khoe miệng lộ ra giáo hoạt vui vẻ, xem Nhạc Nhạc trong lòng run lên, ám đạo:thăm nghĩ "Cười đẹp quá, thật là âm hiểm, hán là nàng đã luyện thành Phệ Hồn mũi tên?"

Người có bảy hồn, một mũi tên sao Phệ Hồn?

Người thọt vốn tưởng rằng một chương định có thể đem tiền vũ đánh cho toái bọt, không muốn một chương đánh tới, cái kia mũi tên bỗng dừng vừa trượt, phân ra bảy đạo màu vàng mũi tên ánh, hán lại biết, đây không phải là bóng dáng, mà là chân chính mũi tên, nghẹn ngào kinh hô "Phệ Hồn mũi tên!" Như hán chính diện cẩn thận ngăn cản, có lẽ còn có cơ hội thoát thân, hiện tại đã tới..

Bảy đạo mũi tên hình ảnh còn sống mệnh, cực linh xảo xuyên thấu hán hộ thể cương khí, phân biệt bắn về phía hán bảy đại yếu huyết, bảy sát bên trong đích sáu người khác, nghe được người thọt tiếng la, muốn giúp hán ngự mũi tên lúc đã không kịp, mũi tên thân vào hết hán thể, chỉ chừa màu vàng lông vũ tại bên ngoài rung rung. Người thọt trừng mắt hai mắt, như chỉ (cái) gai nhím không cam lòng mà té trên mặt đất, máu tươi lạnh dần.

"Phệ Hồn mũi tên chuyên phá hộ thể cương khí, chương phong, kiếm khí, còn sẽ tự động truy kích địch nhân, chỉ có thể dùng binh khí phản kích... Chắc chắn, Tiêm Tiêm tiểu nương tử quả nhiên thật sự có tài!" Nhạc Nhạc đập vào ợ một cái, gặm cuối cùng một cái đùi thỏ.

Mặt khác sáu sát không kịp bị thương, đã bị Tư Đồ gia đem vây quanh quần áo, thiếu đi một người, không cách nào bày trận, bọn hán rất nhanh mà bị giết không sức hoàn thủ. Trương Cường phó tại Tư Đồ bằng hữu bên tai, nói khẽ "Nhị công tử, bọn hán không để ý tới Tư Đồ thế gia lệnh bài, chẳng lẽ vạn dặm mình dùng ân tình làm cho?" Chu Thuận cũng nói "Đúng vậy a, Nhị công tử, dựa theo kế hoạch lúc đầu, chúng ta muốn vạn dặm mình tìm người ngăn cản Phi Mã mục trường là bất luận cái gì người đi vào nam lăng vương phủ, nếu là dùng ân tình lệnh bài, chúng ta không cách nào phá đi những... này gút, không bằng nặc kệ Phi Mã mục trường, lại để cho bọn hán tự sanh tự diệt đi, chúng ta hoà tốc chạy tới nam lăng đi, hiện tại kế hoạch có biến, nam lăng Vương cả nhà đột đến long cốt huyện tế tự tổ tiên, đây chính là ngàn năm khó gặp gỡ cơ hội tốt."

Tư Đồ bằng hữu vụng trộm lườm xem Liễu Tiêm Tiêm liếc, nói ". Chính là bởi vì kế hoạch có biến, ta mới cứu Phi Mã mục trường mấy người kia, cho dù giúp các nàng đến nam lăng vương phủ, khi đó nam lăng đã người và vật không còn, mua chiến mã mười triệu lượng bạc, các nàng hay là muốn không trở lại... Nói sau, nếu có thể đem tràng chủ Liễu Tiêm Tiêm lấy về nhà, về sau Tư Đồ thế gia còn dùng mua chiến mã sao?"

"Hắc hắc, công tử anh minh!" Trương Cường Chu Thuận cùng một chỗ ca tụng thúc ngựa, lạng lẽ cho thủ hạ hộ vệ một cái "Giết " ám hiệu.

Bị ngăn cách thảo nguyên sáu tàn phế, hiện tại mới là thật tàn phế, từng đều bị ngang nhau trình độ ba bốn cao thủ vây quanh, liền kêu to cơ hội đều không có, bị Tư Đồ gia đem chém ngã bốn cái, bốn cái đều bị phanh thây.

Nhạc Nhạc nhìn xem Béo cùng người gầy thi thể, thăm kêu đáng tiếc, "Béo thân thể chỉ (cái) phân thành bốn khối, người gầy tài trí thành hai khối, những hộ vệ này sát nhân bản lĩnh còn có thể, nhưng phân thây thể bản lĩnh cùng như tuyết so, có thể kém xa..."

Còn thừa hai cái, một cái người cao, một cái tiểu thành lùn. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Hai người võ công hơi cao thêm một bậc, lẫn nhau lẫn nhau liếc mắt nhìn, lộ ra sợ hãi tuyệt vọng biểu lộ.

Cầu nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, người nóng nảy hội...

Một cao một thấp liễu mạng lần lượt đao nguy hiểm, đem tay vươn vào bên hông ám túi.

Tư Đồ bằng hữu bỗng cảm thấy đến không ổn, nhớ tới việc của người nào đó chuyện trọng yếu, xông hộ vệ gấp hô "Coi chừng ám khí!", lời còn chưa dứt, như mưa Ngưu Mao Tế Châm, mạn thiên phi vũ (*bay đầy trời). Hai người này phối hợp rất có ăn ý, một cái phụ trách bên trái, một người phụ trách mặt phải, tính toán không lộ chút sơ hở.

Cách hai người gần đây ba cái hộ vệ phản ứng mau nữa, cũng không mà có thể trốn, kêu thảm, xanh cả mặt, ngã xuống đất run rẩy, hán hộ vệ của hán võ công rất tốt, hơn nữa ở cách xa, gấp nhảy lên thiên không, hiểm hiểm né qua độc châm. Tư Đồ bằng hữu mở ra hộ thể chân khí, hùng hậu chương phong đánh về phía Hư Không, đem trước mắt độc châm toàn bộ đánh rơi.

Một phương khác hướng Phi Mã mục trường bị đánh đích ứng phó không gấp, mấy cái võ công yếu đích bị thương hộ vệ, phản ứng không kịp nữa, đã trong châm mà vong, liễu côn chỉ có năng lực tự bảo vệ mình, nào có năng lực cứu tràng chủ Tiêm Tiêm, bi thiết nói ". Tiêm Tiêm, mau tránh!"

Liễu Tiêm Tiêm nhìn xem tới gần độc châm, ngậm cười khổ, vừa rồi chiêu đó Phệ Hồn mũi tên đã đem chân khí trong cơ thể hao hết sạch, hiện tại ở đâu

ra chân khí ngăn cản như mưa độc châm? Nàng chậm rãi nhắm lại hai con ngươi, chờ đợi từ thần quang lăm.

Từ thần không có tới, lại các loại độn đến rồi thịt xương đầu. Mê người tàn hương dãn Tiêm Tiêm ngọc thể, gào thét mà qua, mỗi một căn tàn cốt đều mang theo cường đại chân nguyên, đem bắn về phía Tiêm Tiêm độc châm ngăn cản cái sạch sẽ. Nhạc Nhạc liếm liếm đầu lưỡi, đem toàn bộ Gà Rừng cũng ném đi xuống dưới, chỉ (cái) bất quá lần này hấn ám dùng "Năm" Chữ bí quyết, nguyên vẹn màu mỡ thực (quen thuộc) gà, chậm rãi hướng về Tiêm Tiêm ngực.

Tiêm Tiêm không có trúng châm đau đớn, cảm thấy kinh ngạc, đột nghe thấy được nồng đậm mùi thịt, chậm rãi tới gần, tròn mắt gian, vừa vặn thấy được Gà Rừng rơi xuống trước ngực, nàng thò tay tiếp được, trái xem phải xem, chỉ là đầy đất xương cốt cùng đánh rơi độc châm, những người khác cũng vội vàng tránh né âm khí, cũng không thấy được xương cốt cùng gà từ đâu mà đến, các loại độn lấy lại tinh thần, cũng kỳ quái mà nhìn xem Tiêm Tiêm, nhìn xem trong tay nàng gà.

Tư Đồ bằng hữu vừa ra khỏi nhà, tựa tồn thất ba cái đặc lực hộ vệ, lửa giận đại thịnh, không để ý tới quý thất cổ ngăn trở, rút đao bay lên không, một chiêu "Đao phân thiên hạ" Toàn lực sử xuất, cực nóng đao khí, đầy trời trải rộng ra, ở vào đao khí ở giữa chiều cao song sát, sắc mặt đỏ như chết tro, bị hấn lạng lặc ác liệt bá khí một đao, bức lui không thể lui, kêu thảm một tiếng, hai người đồng thời bị mất mạng.

Cái này là đặc cấp cao thủ cùng một cấp cao thủ sai biệt.

Tư Đồ bằng hữu một chiều này trấn trụ ở đây mọi người, dưới tay hấn gia tướng hộ vệ vỗ tay bảo hay, có điểm giống tết âm lịch tiệc tối "Năm", là đất cuồng hống gầm rú. Liễu Tiêm Tiêm đôi mắt đẹp sáng ngời, hơi lộ cảm kích về sùng bái, mang theo còn sót lại thủ hạ, hướng bọn hấn bái tạ, "Liễu Tiêm Tiêm đại biểu Phi Mã mục trưởng, cảm ơn Tư Đồ công tử cứu chi ân!" Nàng có chút thi lễ, lại nói "Cái này Gà Rừng món ăn dân dã, kính xin công tử xin vui lòng nhận cho, quyền làm tạ lễ!" Nói xong, đem Nhạc Nhạc tỉ mỉ sấy [nướng] chế Gà Rừng, hai tay dâng tặng cho Tư Đồ bằng hữu.

Nhạc Nhạc trên tàng cây khí thiếu chút nữa nhảy xuống, trong nội tâm điên cuồng hét lên "Tiêm Tiêm nướng tử, là cái này vị phụ tặng cho ngươi lễ gặp mặt, có thể nào tặng cho cái kia thằng khốn ăn... Bất quá, dùng con gà đương nhiên báo ân tạ lễ, cũng là không thiệt thòi, hắc hắc, hay (vẫn) là Tiêm Tiêm nướng tử thông minh, không hổ là Phi Mã mục trưởng hợp lý gia, miễn cho Tư Đồ bằng hữu cái kia thằng khốn ăn nói lung tung, lung tung chào giá!"

Tư Đồ bằng hữu nao nao, tiếp nhận Gà Rừng xé toang một nửa, đem một nửa khác trả lại cho Tiêm Tiêm, nói ". Tiêm Tiêm cô nướng chắc hẳn vẫn còn chịu đói, tạ lễ ngược lại không cần, có cô nướng dâng mỹ thực là đủ!" Nói xong, giả dạng làm rất hưởng thụ bộ dáng, cắn một ngụm nuốt nhai, đột nhiên xoay người, sùi nuốt lên.

Nhạc Nhạc tại cây hơi xông lên hấn khoa tay múa chân lấy ngón giữa, bắt mẫn mẫn "Coi như ngươi có chút lương tri, đem đồ ăn trả lại cho Tiêm Tiêm nướng tử một nửa, nếu là dám độc chiếm, gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần! Biết rõ tốt ăn đi, nuốt chết ngươi, tạp chết ngươi, cho ăn bẻ bụng ngươi..."

Tiêm Tiêm đem còn lại nửa con gà, chia đều cho những người khác, tựa lấy lương khô, ăn liên tục lên. Tiêm Tiêm vừa ăn vừa nghĩ "Cái này gà là ở đâu ra đây? Còn có cứu ta những... này xương cốt, hình như là thỏ rừng đây..." Nàng chi (cái) phân đến một ít khối, tuyệt diệu mỹ vị, lại để cho nàng liên tham lam liền xương cốt đều muốn nuốt xuống, vừa ăn bên cạnh ngẩng đầu hướng trên cây đang trông xem thế nào, lẩm bầm nói "Chẳng lẽ là lão thiên gia xem ta đói đáng thương, đưa cho ta hay sao?" Nữ hài tử tưởng tượng tổng không có phở.

Nhạc Nhạc xem nàng ngẩng đầu, cho rằng phát hiện mình, đang chuẩn bị xuất hiện câu dẫn Tiêm Tiêm, ah, là dẫn đạo... Không muốn lắng nghe phía dưới, nàng Tạ nổi lên trời xanh. Nhạc Nhạc lau lau ngoài miệng mỡ đông, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn lên trời, "Ngốc nướng tử, ngươi bái kiến ông trời hạ qua một hạt lương thực sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Kinh nha

Tại trong núi rừng, mọi người bình an vô sự đã qua một đêm, hừng đông lúc, Tư Đồ bằng hữu cùng Phi Mã mục trưởng mấy người đồng hành.

Vương Nhạc Nhạc tự nhiên ở phía sau lặng lẽ đi theo, tìm tìm cơ hội, đem Tiêm Tiêm câu đến tay. Nói sau, hấn cũng tò mò Tư Đồ bằng hữu việc này mục đích. Tại công tại tư, hấn đều được theo sát không phóng.

Nhạc Nhạc dựa vào tuyệt diệu khinh công, chẳng những du ngoạn hào hứng bùng bùng, cũng thành công chặt chẽ chăm chăm đến phía sau bọn họ, thẳng đến đi ra tầm mình thế núi hiểm trở nói, tiến vào long cốt sơn mạch, tình huống mới phức tạp lên.

Long cốt sơn mạch thế núi bằng phẳng, không có kỳ phong thanh tú linh, chỉ là đường núi hoành tung giao thoa, xiên lộ cực kỳ tương tự, như là một cái tự nhiên mê cung, bên đường bụi cỏ buồn bức, phương quả khắp nơi, chim bay dị thú treu đùa ở giữa, cũng không úy kỵ sinh ra, còn có nghịch ngợm hầu tử hướng Nhạc Nhạc ném quả đại, Nhạc Nhạc ăn lấy động vật đưa tặng đồ ăn, cười khổ phát

Hiện chính mình lạc đường.

"Hương nam, hương nam..." Vương Nhạc Nhạc trong miệng không ngừng lẩm bẩm, gặp được xiên giao lộ liền hướng nam ngoặt, không có hướng nam đây, lui mà cầu tiếp theo, nhắm hướng đông đi. Nơi đây đồ ăn sung túc, chính là mười ngày nửa tháng tìm không thấy đường ra, cũng không trở thành chết đói, nhưng Nhạc Nhạc nóng vội Liều Tiềm Tiềm, sao có thể tâm bình tâm cùng chờ đợi, nhìn xem ngã về tây ngày, phiền muộn mà đem thức ăn còn dư hột ném hướng trời chiều.

"Tức... Xèo...xèo!" Phía tây một gốc cây rậm rạp tượng thụ lên, phát ra thanh thủy bén nhọn Zsshi...i-it... âm thanh, ngay sau đó, một bột lọc hồng như lưu tinh y hệt bắn về phía Nhạc Nhạc, nhanh đến thấy không rõ đến cùng là vật gì, Nhạc Nhạc cảm thấy không ổn, vội vàng mở ra hộ thể chân khí, phần hồng như thực chất cái lỏng khí, bỗng nhiên ngăn cản tại thân thể chung quanh.

"BA~!" một tiếng, cái kia bột lọc hồng, cùng Nhạc Nhạc chân khí trái đụng cái rắn chắc, hộ thể chân khí hung hăng bóp méo một hồi, đem cái kia đoàn dị vật, bắn ra ba bốn trượng, tại trên đồng cỏ lăn hơn mười vòng, mới thở phì phì đứng lên, xông Nhạc Nhạc "Chít chít" gọi vội.

Nhạc Nhạc cái đó nghĩ vậy bột lọc Hồng Hội giống như này lực đạo, ngực nóng lên, thiếu chút nữa thổ huyết, liền lùi lại sáu bảy bước, mới đứng vững, tinh tế dò xét trước mắt phần hồng lưu tinh, đến cùng là vật gì: Có vài phần như chồn, thân dài không quá bảy tấc, cái đuôi đã có hơn thước, toàn thân bộ lông phần hồng, mềm nhỏ lóe sáng, không có một căn tạp ban, hình cầu mắt to, lóe ủa khuấy nước mắt, đen bóng con mắt lại dấu điểm giao hoạt, một cái chân trước không ngừng gãi nhỏ nhắn xinh xắn đầu, tiềm Tiểu Linh lung trên lỗ tai, có nhân nhọt quả đại cận, nhất định là Nhạc Nhạc vừa rồi nện đây. Cái đuôi của nó mạt hơi lại không giống bình thường động vật mềm mại tinh vi, lại như đuôi rồng ba đồng dạng gọn sóng phập phồng, nói không nên lời quý dị, đã có nói không nên lời mị lực cùng đáng yêu.

"Trong truyền thuyết Long chồn?" Nhạc Nhạc mảy mui lại cùng một chỗ, học Long chồn bộ dạng, không ngừng cong cái đầu, "Nếu là Long chồn tự nhiên toái lớn rồi, nghe nói loại này thiên hạ tốc độ nhanh nhất dị thú, tính tình như tiểu nha đầu, có thù tất báo. Vừa rồi ta không cẩn thận đạp phá đầu của nó, nếu không nhanh chút ít đi ra long cốt son mạch, nó bất định như thế nào tra tấn ta đây này! Loại này ngàn năm khó gặp dị thú, vì cái gì hết lần này tới lần khác bị ta đuổi!"

Long chồn chứng kiến Nhạc Nhạc kinh ngạc học nó vò đầu bộ dáng, càng là tức giận, thích thú đem chân trước buông, lông mềm như nhung cái đuôi to tả hữu đong đưa, xông Nhạc Nhạc bắt mắt nhìn nhìn cái mũi, nhổ ra hạ đầu lưỡi, làm bộ dục phức.

Nhạc Nhạc xem nó rõ ràng có như vậy phong phú biểu lộ, lại giật mình, trong lòng hiện lên một đạo ánh sáng, bề bộn cùng cười nói "Thực xin lỗi, không phải mới vừa cố ý đây, người xem, ta ở chỗ này lạc đường, có thể gặp được đến người xinh đẹp như vậy tiểu gia hỏa, thật sự là may mắn, oa, người lớn lên thật đáng yêu, là ta đã thấy xinh đẹp nhất động vật..." Nhạc Nhạc ở đằng kia múa tay múa chân trao đổi lấy, không muốn Long chồn tựa hồ có thể nghe hiểu, đương đương đắc ý nhảy lên mà bắt đầu..., lay động dài nhỏ phần hồng lông tơ, chít chít thẳng gọi.

Nhạc Nhạc tròn mắt, trong nội tâm ám đạo:thăm nghĩ "Thật sự là gặp quý rồi, một cái tiểu bất điểm còn thú như vậy mỹ, đích thị là cái con mái, xem ra ca ngòi chi từ không riêng đối với nữ nhân hữu hiệu, đối với bất luận cái gì động vật đều hữu dụng... Thế nhưng mà, làm như thế nào đi ra cái này đoạn mê cung tựa như đường núi đầu này?"

Nhạc Nhạc thừa dịp Long chồn cao hứng, bề bộn khoa tay múa chân lấy hỏi đường, Nhạc Nhạc lung tung khoa tay múa chân lấy, cuối cùng ngay cả mình cũng không biết đang làm cái gì động tác, thế nhưng mà... Long chồn rõ ràng đắc ý khẳng định gật đầu, dùng chân trước chỉ vào một cái xiên đường, chính mình trước phi bắn xuyên qua dẫn đường.

Bán tín bán nghi đi theo nó sau lưng, Long chồn đi một chút ngừng ngừng, thỉnh thoảng quay đầu lại xông Nhạc Nhạc làm lấy khinh thường mặt quỷ, ngại hấn khinh công quá chậm, Nhạc Nhạc đầu đầy mồ hôi toàn lực sử (khiến cho) giường khinh công, đối với cái này tinh linh cổ quái gia hỏa chỉ có thể báo dùng cười khổ, bắt đắc dĩ cười khổ.

Lại đã một cái xiên giao lộ, lần này Long chồn đợi đến lúc Nhạc Nhạc đến gần hai trượng, mới cho hấn chỉ phương hướng, sau đó nó hướng vừa rồi chỗ chỉ phương hướng như thiểm điện nhảy lên đi, đó là một chỗ mảnh Mộc Lâm lập, ẩm ướt âm u địa vực, Nhạc Nhạc vốn nên như vừa rồi đồng dạng, theo sát nó nhảy vào đi, có thể hấn lĩnh thức cực kỳ yếu ớt cảm ứng được Long chồn trong nội tâm cười nhạo, trong nội tâm kinh ngạc nói "Chẳng lẽ Ngự Nữ Tâm Kinh tàng bày tm thức cảm ứng, đối với động vật cũng có hiệu? Cái này giao hoạt tiểu tinh linh, khẳng định đang gạt ta..."

Nghĩ tới đây, Nhạc Nhạc hiểu ý cười cười, nhưng thu nhiếp tinh thần, chú ý cẩn thận hướng Long chồn chỗ chỉ phương hướng đi đến.

Chỉ (cái) đi vào bốn bước, Nhạc Nhạc đã nghe đến một cổ hủ thi tanh tươi vị, hút máu muối bự, làm cho người mê muối độc ruồi, tại nhánh cây mây gian ông ông tác hưởng, Nhạc Nhạc nhượng mảy, thăm mắng Long chồn trả thù tâm quá mạnh mẽ, bực này vui đùa đều khai mở, phía trước bất định còn có cái gì hại người đồ chơi đây. Vừa muốn rồi đi, lại nghe đến cách đó không xa, có người yếu ớt tiếng hít thở truyền đến, hấn tò mò trong triều mặt tìm kiếm.

Nhạc Nhạc mở ra hộ thể chân khí, coi chừng tránh đi dưới chân tàn cốt thịt thối, đẩy ra chặn đường tảng (bản) cảnh ô diệp, chỉ (cái) đi sáu bảy bước, tự kinh nha há hốc miệng ra, thiếu chút nữa đã quên rồi vận hành chân khí, hấn chỉ là thấy được một trương mạng nhện.

Mạng nhện sẽ để cho Nhạc Nhạc kinh nha sao? Hội (sẽ)! Nếu như người chứng kiến cái lườm cái giường lớn nhỏ mạng nhện, người cũng sẽ kinh nha; nếu như người phải nhìn...nữa trên mạng còn có chỉ (cái) ấu heo giống như lớn nhỏ con nhện, người cũng sẽ há to miệng; nếu như mạng nhện bên trên còn có cái hắc y người sống, người sẽ như thế nào?

Nhạc Nhạc cả kinh nói "Spider Man?"

"Con nhện cái đầu của ngươi, Vương Nhạc Nhạc, mau buông ta xuống!" Trên mạng người lại há mồm phun ra một đạo khí kiếm, đánh lui cự tri thủ tiến công, nguyên lai nàng không có bị con nhện ăn tươi, cũng không phải con nhện ăn chay, mà nàng một mực tại dùng chân khí ngăn cản con nhện tới gần.

"Nữ nhân? Ngươi nhận thức ta?" Nhạc Nhạc nghe xong là cái nữ nhân trẻ tuổi thanh âm, lập tức tinh thần đại chấn, dò xét nàng xuyên qua, rõ ràng là Luân Hồi màu đen chế ngự đồng phục, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn hoàn mỹ, che mặt, chỉ lộ ra một đôi lợi hại lạnh như băng đôi mắt dễ thương, tiêu tụy phức tạp trùng mắt Vương Nhạc Nhạc, hẹp dài Luân Hồi Lưỡi Lê rơi vào lưới [NET] hạ trên đất trống, thiếu lấy ánh sáng âm u.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi tìm ta cứu đến!" Vẫn là âm thanh lạnh như băng, chỉ là nhiều chút ít bắt lực cùng hờn dỗi.

"Hắc hắc, cô nương, chúng ta rất quen thuộc sao? Làm sao ngươi biết tên của ta, phải hay là không âm thầm rình coi qua ta?" Nhạc Nhạc đã nhớ lại nàng, chỉ là trang khôi hồ đồ, dùng khiêu khích (xx) ngữ khí, nhìn có chút hả hê cười nói.

"Ai rình coi qua ngươi... Tiểu tặc, con mắt xem cái gì đó, đợi bản cô nương xuống, đem ngươi chém thành mười tám khối!" Thanh âm đã có chút ít khàn khàn, xem ra bị nhốt thời gian không ngắn, lại là tức giận lại là ngưng ngưng, thân thể không thuận theo lay động xuống, hù dọa lỏng mềm như nhung mập con nhện hung tính, trong mắt tỏa ra Lục Quang, trong miệng chảy thêm dịch, lại hướng nàng đánh tới.

Chân khí của nàng sớm đã gần như đèn khô, gặp buồn nôn con nhện đánh tới, bị hù chân khí trì trệ, khí kiếm không có thể phát ra, hơi mỏng hộ thể cái lỏng khí, bị nó đơn giản đánh vỡ, tanh hôi khâu dịch, thiếu chút nữa nhỏ giọt trên mặt nàng, mang chút ít khóc nước nở cả kinh kêu lên "Ah, ngươi cái bại hoại, cứu ta cái đó "

Nhạc Nhạc biết rõ vui đùa không thể khai mở quá mức, đặc biệt là đối với nàng, vội vàng bắn ra một đạo nhu hòa chân lực, nâng con nhện tiến công, cứ thế mà bắt nó đẩy hồi trở lại chỗ cũ. Xông kinh hoảng bất định cô gái mặc áo đen cười nói "Cô nương, ngươi che mặt, ta nào biết được ngươi là cừu nhân của ta vẫn là bằng hữu? Nếu là đem ngươi cứu ra, ngươi tìm một cơ hội giết ta, ta đây chẳng phải là quá oan rồi! Cho nên... Kính xin cáo chỉ phương danh!"

Xem nàng vẫn còn do dự, lại nói "Nội lực của ta cũng không phải rất tốt, nếu là các loại đợi thời gian quá dài, không nghĩ qua là không cách nào không chế con nhện, nó nhào tới, đem đầu của ngươi cắn xuống đến nửa khối, ta đây lỗi có thể đại á! Chắc chắn... Ah, nhìn không được rồi!" Nói xong, còn có ý đem con nhện hướng bên người nàng luôn. Đáng thương con nhện, bắt đắc dĩ bị Nhạc Nhạc dùng chân khí không chế được, nhấn nhá bất an muốn nhảy lưới [NET] đào tẩu, nó còn có giá trị lợi dụng, Nhạc Nhạc sao có thể khiến nó như nguyện.

"Ah... Đừng làm cho nó tới, ta nói... Ta gọi Huyết Ảnh, đang tìm chùa chúng ta bá kiến đấy... Ngươi còn nói qua, ta mùi trên người rất dễ chịu đấy... Uy, mọi người đều nói rồi, còn không thả ta xuống!" Một phen đe dọa, liền bức này xấu hổ sự tình đều hoàn toàn nói ra, yếu thế hướng Nhạc Nhạc cầu khẩn.

Nhạc Nhạc ra vẻ kinh nha hình dáng, "Oa, nguyên lai ngươi tự là đại danh鼎鼎鼎鼎 Luân Hồi Huyết Ảnh đâu, thật sự là thất kính thất kính, ah, không cần sợ, ta lập tức đem cái này có mắt không trông con rệp từ tiêu diệt, báo thù cho ngươi giải hận!" Nói xong, dùng chân khí đem cự tri thủ kéo xuống lưới [NET], phát ra một đạo trăm lực, bắt nó chém thành hai khúc.

Đem Huyết Ảnh dùng đồng dạng biện pháp cứu ra, nàng vừa chạm đất, bề bộn đi nhặt đao, tức giận trừng Nhạc Nhạc liếc, một lời không nói hướng ra ngoài chạy đi. Nhạc Nhạc đuổi sát nói ". Uy, Huyết Ảnh, ngươi cứ như vậy đối đãi ân nhân ấy ư, mỗi lần cứu ngươi, ngươi đều không nói một lời quay đầu bước đi!"

Ra mùi hôi trùng thiên cánh rừng, Huyết Ảnh mới dừng lại, cắn giận địa đạo : Mà nói "Lần trước không tính, lần này ân tình của ngươi ta nhớ kỹ, nhiều lắm là về sau giết chính là ngươi thời điểm, thiếu giết một lần!"

Nhạc Nhạc nào biết Huyết Ảnh sớm đã tiếp được giết nhiệm vụ của hắn, cho rằng nàng đang nói đùa, chẳng hề để ý cười đùa nói "Các ngươi sát thủ báo ân phương thức thực đặc biệt, có hay không lấy thân báo đáp hay sao?"

Huyết Ảnh "PHỐC" cười cười, thích thú khôi phục lạnh như băng, "Có, chỉ có điều luân(phiên) không đến ngươi!" Nói xong lại muốn ly khai.

Nhạc Nhạc muốn tới một chuyện, vội hỏi "Như thế nào đi phía trước tiểu thành? Ta lạc đường!"

"Đi đến nơi đây rồi, còn có thể lạc đường, nhìn kỹ hạ xiên giao lộ biển báo giao thông.. Cái con kia thói Long chồn, ta Huyết Ảnh cùng nó không dễ yên, rõ ràng đem ta lừa gạt đến cái loại này địa phương quý quý, bị ta bắt được, không phải đem máu của ngươi uống sạch..." Cùng với nàng tiếng chửi rủa, biến mất tại mây tía (Vân Hà) ở trong chỗ sâu.

Nhạc Nhạc lắc đầu cười khổ, nguyên lai lại là gây sự Long chồn... Hắn theo xiên giao lộ ẩn nấp làm bằng đá biển báo giao thông, chậm rãi đi về phía nam, trời tối thời gian, vừa rồi tiến vào thành phố núi, treo lấy tâm, rốt cục an tâm, Nhạc Nhạc lần đầu phát ra như vậy cảm thán "Nhìn thấy người thật tốt!" Mặt mũi tràn đầy sắc mặt vui mừng hướng đi tiểu thành duy nhất khách sạn.

Vừa vào cửa, hắn tự đã được như nguyện mà thấy được Liễu Tiềm Tiềm, khó chịu chính là, nàng bên cạnh tự là Tư Đồ bằng hữu, mang lên liễu côn, một bàn ba người, trên bàn bày đầy phong phú thức ăn, còn chưa động đũa, hiển nhiên là vừa mới mang lên.

Tiểu nhị ân cần mà khom người nghênh đón, "Công tử là ăn cơm hay (vẫn) là ở trọ? Ăn cơm còn có cái bàn, bất quá gian phòng đều bị vị kia đại gia bao hết..." Hắn không có ý tứ mà chỉ vào cái gọi là "Đại gia" —— Tư Đồ bằng hữu.

Nhạc Nhạc mắt liếc nhìn Tư Đồ bằng hữu liếc, ám đạo:thăm nghĩ "Tuổi trẻ mà tự là công tử, có tiền đúng là đại gia! Không bằng..." Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy, không quan tâm nói, "Không có việc gì, chúng ta nhận thức, ngươi đi mau lên!" Tại tiểu nhị kinh ngạc trong ánh mắt, đi về hướng Tư Đồ bằng

hữu.

Cách thật xa, Nhạc Nhạc tự cao giọng cười nói "Nhân sinh nơi nào không gặp lại, không thể tưởng được ở chỗ này gặp gỡ Tư Đồ công tử rồi!" Nói xong, cũng không nhìn Liễu Tiêm Tiêm liếc, kéo cái ghế dựa, ngồi ở liễu còn bên cạnh.

Tư Đồ bằng hữu đầu ông một thanh âm vang lên mở nôi, âm trầm kêu khổ, "Tại sao lại là Vương Nhạc Nhạc? Cùng Huyết Ảnh ước định ngày cũng sắp đến rồi, hần như thế nào còn bắt từ?" Phi thường bất đắc dĩ cười nói "Nguyên lai là Vương huynh, không chê lời mà nói..., cùng một chỗ ăn đi!" Cũng không dám chằm chằm Nhạc Nhạc con mắt, chỉ là sắc mặt có phần khó coi mà lờ mờ vài cái Nhạc Nhạc trong tay truy Tâm Kiếm, hiển nhiên đã nhận ra Nhạc Nhạc tự là đoạt bảo ngày đó che mặt cường đạo.

"Không chê, không chê, ta đây tự không khách khí á!" Nói xong vui đầu khô ăn, thẳng đem trên bàn món ngon trở mình mấy lần, cả kinh ba người khác chỉ có kinh ngạc xem, Nhạc Nhạc ăn rất nhanh, nửa chén trà nhỏ thời gian, đã đập vào ợ một cái, nói ". Oa, ăn no rồi, nghe nói Tư Đồ huynh đem phòng trọ toàn bộ bao hết?"

Tư Đồ bằng hữu gật đầu đồng ý, Nhạc Nhạc lại nói "Vậy thì thật là tốt, phân cho ta một gian tốt nhất hộ khách, chạy một ngày, thật mệt mỏi!"

Tư Đồ bằng hữu còn có thể nói như thế nào, đương nhiên là gật đầu, hần hiện tại đối với Nhạc Nhạc có loại e ngại tâm lý, bất tri bất giác đấy, trở nên phi thường thuận theo Nhạc Nhạc ý kiến.

Liễu Tiêm Tiêm mới gặp gỡ Nhạc Nhạc lúc, cũng như những nữ nhân khác đồng dạng, tâm hồn thiếu nữ cự nhảy, đối với xinh đẹp Nhạc Nhạc tràn ngập ái mộ hòa hảo cảm giác, một bữa cơm xuống, hần không có nhìn chính mình liếc, không thể không khiến Tiêm Tiêm, đối với dung mạo của mình sinh ra hoài nghi, "Hần như thế nào vào xem lấy ăn cơm, như thế nào không nhìn ta liếc, chẳng lẽ ta lớn lên rất xấu? Bất quá... Tư Đồ công tử cả ngày đối với ta thân không tuân thủ nhiếp đây..." Nghĩ ngợi lung tung gian, nàng đối với Nhạc Nhạc lại thêm một chút hiếu kỳ.

Nhạc Nhạc linh thức cảm thấy Tiêm Tiêm nổi lòng hỗn loạn, lúc nào cũng cảm ánh mắt trộm xem chính mình, trong nội tâm âm thầm đắc ý, "Hắc hắc, lòng rối loạn a, hiếu kỳ đi à nha, xem ta như thế nào đem ngươi cảm xuống!" Đúng lúc này, ăn cơm thực khách lại là một hồi hỗn loạn, có còn nhỏ giọt nước miếng, thổi bay huyết sáo.

Nhạc Nhạc bởi vì đưa lưng về phía cửa ra chỉ có thể nhìn đến chúng nam thực khách ướt át nước miếng bộ dáng, đã biết rõ đến đích thị là tuyệt sắc; có trông mắt loạn quét, tới lui tuần tra bất định, tự mình bạch đến không chỉ là một cái nữ tử.

Có mỹ nữ, đương nhiên muốn xem! —— đây là Nhạc Nhạc tả hữu mình. Quay đầu lại tự ngây dại, hôm nay phát sinh quá nhiều lại để cho Nhạc Nhạc giật mình sự tình rồi, trước mắt lại là một kiện. Vừa vào nắm vị mỹ nữ, chứng kiến Nhạc Nhạc, đều vui mừng như rộ mây, trong đôi mắt đẹp dịu dàng long lánh lấy kích động hào quang, "Nhạc Nhạc..." "Công tử..." Một hồi làn gió thơm, đập vào mặt, càng có kích động động tình người, ôm Nhạc Nhạc cổ, thân không ngừng.

"Nur mộng!" Nhạc Nhạc ôm bởi vì kích động mà run rẩy như mộng, nói không ra lời. Mặc dù có chút hồn nhiên ngây thơ, nhưng cái kia chân thành tha thiết tình cảm nhưng lại không chút nào che dấu lộ tại trên mặt. "Nàng là sự phụ con gái ah, mặc dù có rất nhiều hiểu lầm, cũng là cùng cung trăng sáng ở giữa, hơn nữa mẹ con các nàng đều thất thân tại mình, đã các nàng tìm tới, cũng không thể làm cho các nàng thương tâm cái đó!"

Xuân nguyệt hương tay treo lên Nhạc Nhạc bả vai, giúp hần nhẹ nhàng mát xa, mềm mại đáng yêu chán nói ". Công tử, tiểu thư nhà ta thế nhưng mà mỗi ngày nhắc tới ngươi đấy, không xa ngàn dặm tìm ngươi đến tận đây, có thể muốn hảo hảo đối đãi với chúng ta nhé!"

Đông Nguyệt lặng lẽ gật đầu, lại xấu hổ tại mở miệng, Hạ nguyệt cùng Thu Nguyệt tuy nhiên đã thất thân Nhạc Nhạc, nhưng còn không có có cùng hần đã từng nói qua một câu, càng là khẩn trương không biết làm sao, sợ Nhạc Nhạc không nhớ rõ các nàng.

Lúc này, Liễu Tiêm Tiêm kinh nha nói, "Các nàng đều là nữ nhân của ngươi à?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Câu dẫn

Tại Cung Như Mộng cùng tháng tư chấp sự lúc tiến vào, Nhạc Nhạc đã biết rõ hoàn mỹ tán gái kế hoạch xuất ra sai lầm, nghe được Liễu Tiêm Tiêm kinh nha ảo não ngữ khí, chỉ là gật đầu mỉm cười, thầm nghĩ "Nếu là đã biết lai lịch của ta, ngươi chẳng phải càng kinh nha, bất quá không có sao, ngươi là chạy không ra ta bàn tay địa!"

Tư Đồ bằng hữu không mất thời cơ tồn tại nói ". Vương công tử hình dáng đường đường, phong lưu phóng khoáng sao cam chỉ có năm nữ tử, trong nhà hần phụ nhân chỉ sợ không ngót mười cái!" Vương Nhạc Nhạc cười quái dị nghiêng mắt nhìn hần liếc, thầm nghĩ "Tiêu tử, ngươi cho rằng như vậy có thể tranh được qua ta sao! Chỉ sợ lại để cho ngươi thất vọng rồi!"

Quả nhiên, Nhạc Nhạc vừa rồi cái kia miễn cưỡng cười, kinh người sức hấp dẫn đã theo vui vẻ nhộn nhạo đi ra ngoài, lại để cho tâm hồn thiếu nữ hỗn loạn Tiêm Tiêm càng thêm thất hồn lạc phách, nghe được Tư Đồ bằng hữu tổn hại nói lại không bất kỳ phản ứng nào, chỉ là kinh ngạc mà chăm chăm vào Nhạc Nhạc, thì thào nói nhỏ nói ". Thật là lợi hại, chúng ta nông trường hùng tráng ngựa đực, cũng chỉ có thể chinh phục mười thất con ngựa mẹ..." Thanh âm của nàng tuy nhỏ, ở đây mấy người lại có thể nghe cái tình tường, đều ngây ngốc nhìn qua Tiêm Tiêm.

Nhạc Nhạc không nghĩ tới Tiêm Tiêm sẽ nói ra kinh người như vậy ngữ điệu, chăm chăm vào nàng động tình cực nóng đôi mắt dễ thương, một khắc này, đôi mắt kia chỉ (cái) vì chính mình mà tồn tại, chỉ (cái) vì chính mình mà trở nên Ôn Nhu, hẳn có chút say mê rồi.

Bốn mắt ngưng tụ thành một đường, nháy mắt giống như có ngàn nói, con mắt trao đổi, tâm cũng đi theo rung rung.

"Khúc khúc, Tiêm Tiêm, đi nhiều ngày, nên trở về phòng nghỉ ngơi!" Liễu côn nghe được nàng kinh người chỉ từ, có chút xấu hổ, bẽ bộn đánh vỡ trầm mặc.

"Ah, ta đang muốn trở về phòng... Một chết đi được!" Liễu Tiêm Tiêm khuôn mặt ửng đỏ, có chút bối rối chạy hướng phòng trọ.

Liễu côn cùng nàng đi tiến gian phòng, đóng cửa lại, mới nói "Tiêm Tiêm, vừa rồi có thể nào ở trước mặt mọi người như vậy trắng ra, chúng ta nông trường tuy nhiên tới gần phương bắc du mục bộ lạc, lễ phép dân phong có chút lớn mật, nhưng này là Trung Nguyên, người không thấy vừa rồi mọi người cỡ nào xấu hổ!"

Tiêm Tiêm thẳng đến bàn trang điểm, ôm gương đồng, không ngừng dậm chân, "Tam thúc, ta cũng không biết như thế nào hội (sẽ) thất thố, mặt của ta thật là đỏ đầu... Nhất định sẽ bị bọn hán chuyện cười, Tam thúc người cũng biết đấy, ta vẫn muốn gả anh hùng, không phải quang biết đồ nữ hài tử xinh đẹp công tử ca... Thế nhưng mà vừa thấy được hán đối với ta cười, ta tự luống cuống, tốt cảm thấy khó xử cái đó!" Nàng soi vào gương, không ngừng lặp lại lấy lời nói mới rồi ngữ, trong phòng chạy tới chạy lui.

Liễu côn ha ha cười cười, "Tiêm Tiêm sợ là đã thích nhân gia a!"

"Tam thúc, Tiêm Tiêm nào có á! Phụ thân võ công không tốt, bị mã tặc giết chết, mới làm hại mẹ ta thủ tiết nhiều năm... Mẹ một mực huấn đạo ta, tương lai nhất định phải tìm võ công người tốt nhất, mới có thể gả, bằng không thì... Bằng không thì..." Tiêm Tiêm do làm nũng ngữ khí, chậm rãi chuyển thành ưu thương, đem tấm gương hồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu ngồi vào bên giường, sâu kín than tiếc.

"Ai, chúng ta Liễu gia mấy năm gần đây, một mực nhiều tai nạn. Đại ca nhị ca trước sau bị hung tàn mã tặc sát hại, hiện tại lại trên quán nam lăng vương phủ thiếu nợ sự tình, như thế nào cũng không nghĩ ra gần đây nhân nghĩa trung tín nam lăng Vương, rõ ràng thua thiệt chúng ta gần ngàn vạn lượng bạc... Cái này một chuyến cát hung khó liệu cái đó!"

"Vô luận cát hung, cũng muốn hướng nam lăng Vương hỏi thăm tình tường, chúng ta có đầy đủ hết giao tiếp quyền sách, cũng không tin hán dám quịt nợ!" Liễu Tiêm Tiêm nhưng thanh âm nhu hòa, ánh mắt lại lộ ra vô cùng kiên định.

"Ha ha, không tệ, nên như Tiêm Tiêm như vậy lễ thắng khí hùng... Còn có, cái kia Vương Nhạc Nhạc võ công phi thường cao cường, xuất đạo ngàn ngàn mấy tháng, chết ở dưới tay hán cao thủ nhất lưu, vô số kẻ... Ngoại trừ hoa tâm bên ngoài, còn không khác khuyết điểm... Tiêm Tiêm có thể khảo thí lực thoáng một phát ah!" Liễu côn trêu ghẹo nói, không đều Tiêm Tiêm trả lời, liền rất nhanh xoay người ly khai.

Tiêm Tiêm không thuận theo sáng giọng "Tam thúc... Người...", trên mặt lại lộ ra ngọt ngào tượng tượng hình dáng.

Tư Đồ bằng hữu trở về phòng về sau, vẫn là buồn bực mà uống vào buồn bực rượu, vừa thấy Vương Nhạc Nhạc xuất hiện, hẳn tự không hiểu bất an sợ hãi, "Trương Cường Chu Thuận, cùng Luân Hồi ước định ngày nhanh đến rồi, Huyết Ảnh động thủ sao?"

Chu Thuận quan sát Tư Đồ bằng hữu sắc mặt không đúng, coi chừng đáp "Thuộc hạ đã thúc giục Luân Hồi hai lần rồi, bọn hán hồi phục, nói Huyết Ảnh đều có an bài, sẽ ở dự định ngày trước động thủ, vô luận thành công hay không, đều cùng chúng ta liên hệ."

Trương Cường nói tiếp "Công tử, ta xem Vương Nhạc Nhạc võ công cũng không gì hơn cái này, không bằng ta mang mấy cái hảo thủ, đêm nay liền làm mất hán, làm gì vậy không phải các loạiđội Luân Hồi Huyết Ảnh?"

Tư Đồ bằng hữu trừng mắt liếc hán một cái, khinh thường nói ". Cuồng vọng! Người có thể nhìn ra võ công của hán sâu cạn? Chỉ bằng người có thể giết chết hán? Người xem cẩn thận trong tay hán truy Tâm Kiếm, lần trước đoạt bảo chi dạ, cái kia che mặt cường đạo vũ khí trong tay phải chẳng nhìn quen mắt?"

Trương Cường trầm tư một chút, cái trán đốn đỏ mồ hôi lạnh, "Công... Công tử, chẳng lẽ tự là Vương Nhạc Nhạc, hán... Hán có thể cùng lực không ngày nào đánh cho lực lượng ngang nhau?"

Chu Thuận vỗ đầu một cái, cả kinh nói "Ta nói cái kia phần hồng hộ thể chân khí sao như vậy nhìn quen mắt, lúc ấy tự nổi lên lòng nghi ngờ, nguyên lai thật là hán!"

Tư Đồ bằng hữu lại tưới một ngụm rượu, buồn bực cười khổ nói "Hai người các người đừng (không được) thả ngựa sau pháo rồi, ta ngày đó bị thương tự là bái hán đang ban thưởng, Vương Nhạc Nhạc võ công có thể rất tà môn, nhớ rõ về sau cùng hán thời điểm đối địch, ngàn vạn đừng xem hán con mắt."

Trương Cường Chu Thuận không rõ ràng cho lắm muốn hỏi đến tột cùng, chứng kiến Tư Đồ bằng hữu không kiên nhẫn khoát khoát tay, mới biết thủ lui ra ngoài cửa.

Vương Nhạc Nhạc cùng như mộng cùng thảng tư chấp sự com nước xong xuôi, mới cùng trở về phòng. Một bữa com xuống, các nàng hoà thuận vui vẻ vui cười lại quen thuộc không ít, không hề khẩn trương nhẩn nhò rồi, chỉ có như mộng một người, từ đầu đến cuối cũng không cùng Nhạc Nhạc khách khí sợ đã sanh, phảng phất là nhiều năm vợ chồng thân hữu.

"Tại đây gian phòng khan hiếm, đêm nay chúng ta muốn ngủ ở trên một cái giường rồi!" Nhạc Nhạc ôm dính người như mộng, cười hi hi nói.

Vốn là bình thường đáng tươi cười, tại chừ nữ xem ra, nhưng lại thật lớn khiêu khích (xx), đều xấu hổ cười điểm một chút. Như mộng ôm Nhạc Nhạc lưng, nói tiếp "Mẹ ta kể rồi, muốn chúng ta về sau chỉ nghe Nhạc Nhạc lang lời mà nói..., Nhạc Nhạc lang muốn chúng ta ngủ đâu, chúng ta đi nằm ngủ cái đó!"

Thảng tư chấp sự càng là then đỏ mặt xấu hổ, "Tiểu thư, những lời này không nên nói lung tung..."

"Nào có nói lung tung, mẹ ta thời điểm ra đi, không phải như vậy dặn dò chúng ta đấy sao?" Như mộng trừng mắt như nước trong veo con mắt, không phục phản bác nói, nếu là các nàng bốn người còn không nhận thua, nàng liền chuẩn bị cãi lộn rồi.

Vương Nhạc Nhạc không biết cung trắng sáng vì cái gì như vậy nhắc nhở, chẳng lẽ không truy cứu lần trước trách nhiệm, còn chuẩn bị đem con gái gả cho mình? Hắn cũng không biết tại Cung Như Mộng trên người phát sinh qua chuyện gì, vì sao trí lực phi phạm lĩnh xảo cô nương, lại ngây thơ ngây thơ như một hài đồng?

Thảng tư chấp sự sớm biết hiểu như mộng tính tình, biết điều nhu thuận mà cảm miệng gắt đầu, bất hòa : Không cùng nàng cãi lộn, như mộng lúc này mới cười đắc ý nói ". Nhạc Nhạc lang, ta không có lừa ngươi a! Lần trước lừa gạt ngươi Tiểu Nguyệt đã bị hải tặc giết chết, mẹ ta bảo ngươi không nên oán hận mấy người chúng ta."

"Tiểu Nguyệt chết rồi hả?" Nhạc Nhạc tuy nhiên tức giận nàng lừa gạt, cũng biết nàng là thân không khỏi đã, bị ép nghe lệnh cung trắng sáng đấy, hôm nay nghe được cái chết của nàng huân, nhưng có chút nhân nhật đau thương.

Hạ nguyệt lạnh mồm lạnh miệng, gặp Nhạc Nhạc hỏi thăm, bẽ bộn đem biết đến chuyện đã xảy ra, rất nhanh nói đơn giản một lần. Nhạc Nhạc nghe tất bất đắc dĩ lắc đầu, thẳng thắn Thiên Ý không thể nắm lấy, xuân nguyệt gặp hào khí có chút bị lạnh, bẽ bộn giọng dịu dàng khuyên nhủ "Công tử không nên suy nghĩ nhiều quá, người đều có các vận mệnh, ai cũng không cách nào cải biến... Nước ấm đã cất kỹ rồi, lại để cho nô tài phục thị người tắm rửa a!"

Nhạc Nhạc gắt đầu, như mộng tranh nhau nói ". Ta cũng muốn, một khối giặt rửa a!" Nói xong đoạt trước cởi sạch quần áo, chạy hướng thùng tắm, trong suốt như ngọc da thịt tại *** hạ lỏng lẻo lấy mê người hào quang, mập vênh lên cặp mông đầy đặn bởi vì sức chạy mà khẽ run, chạy đến bên thùng, nàng nhõng nhẽo cười lấy quay đầu lại, "Nhạc Nhạc lang, nhanh lên tới nha!" Vú rất tự hào, như con thỏ giống như nhúc nhích, chỗ kín bụi cỏ lưa thưa, ngây thơ như cún biểu lộ, lại tán ra vô cùng hấp dẫn.

Nhạc Nhạc lần trước cùng nàng Hợp Thể lúc, cũng bởi vì nóng lòng hấp thụ xử nữ nguyên âm, mà không rảnh nhìn kỹ nàng thân thể, rung động kỳ quang lại hiện ra, Nhạc Nhạc chặc chặc thẳng thắn "Tự nhiên hấp dẫn, không cách nào kháng cự!" Nói xong, cởi áo hướng nàng chạy đi, người đến, y tẩn.

Thảng tư chấp sự âm thầm xấu hổ cười, mấy xuân nguyệt lớn nhất gan, cởi sạch quần áo, đẩy đà kiều mỵ ngọc thể trước hết nhất lỏa lồ, sau đó vui cười lấy lấy hết mặt khác tam nữ quần áo, cùng đi hướng thùng tắm.

Xuân quang vô hạn tốt, trong phòng nhất Tiêu Dao. (lạp á... Không để cho ngẫu miêu tả! Lạp á... Chính mình suy nghĩ như!)

Xuân quang mặc dù không có chột tiết, thanh âm nhưng không cách nào cách trở, Nhạc Nhạc mặc dù có ý dùng phản hồng hộ thể chân khí cách nội tiếng rên rỉ, có thể cái kia điên cuồng hí sao cam bị hấn vây ôn, bay thẳng tường đồ vách tường, cửa sổ, bay về phía bát phương...

Bên cạnh..." Chết dâm tặc, thối thẳng khôn như thế nào còn không nghỉ ngơi, nhao nhao người chết á..., còn để cho hay không người khác ngủ... Ah, rốt cục ngừng, hừ, thực nghĩ đến ngươi là đại ngựa giống." Còn không có mắng xong, như khóc như tố tiếng thét chói tai lại đang vang lên bên tai, Liễu Tiềm Tiềm bỗng đứng ngồi dậy, "Làm hai canh giờ rồi, rõ ràng còn làm... Trên người ra thiệt nhiều mồ hôi đầu, chuyện gì xảy ra, nghe các nàng thanh âm, rõ ràng so giết chóc còn mệt mỏi... Ô ô, ta mất ngủ."

Nhạc Nhạc bản không biết bên cạnh là ai, nhưng nghe đến Liễu Tiềm Tiềm chửi mắng, khóe miệng lại lộ ra xấu xa vui vẻ, "Tiềm Tiềm tiểu nương tử, biết rõ vì phụ lợi hại a, ta không phải đại ngựa giống, nhưng ta so ngựa giống còn muốn lợi hại hơn! Xem ta như thế nào câu dẫn ngươi!"

Bởi vì tầng thứ bảy công pháp nguyên nhân, dưới thân thể Thu Nguyệt hoàn toàn biết được Nhạc Nhạc nghĩ cách, thờ gấp không chịu nổi chán nói ". Ah, công tử... Ân, vị cô nương kia... Đối với ngươi sớm đã tâm động... Không cần câu dẫn... Ah ah... Không bằng, hiện tại đi nàng trong phòng... Thu nàng... Ah ah..."

Nhạc Nhạc trong nội tâm truyền đường tắt vắng vẻ "Thu Nguyệt cũng thật biết điều đấy, rõ ràng thay vì phụ nghĩ vậy chúng (trồng) diệu kế, bất quá còn có cái sát thủ tại nóc phòng đấy!" Thu Nguyệt vừa định hỏi sát thủ sự tình, chợt bị Nhạc Nhạc một hồi bí kỹ công thẳng mắt trợn trắng, chỉ có thể dùng cuồng hống gốc phát ra vô ý thức đơn âm.

Nghe cái kia nóc phòng thích khách động tác, Nhạc Nhạc biết rõ đến chính là cái tuyệt đỉnh cao thủ, nghe được trong phòng dâm loạn thanh âm, chỉ ở lúc đầu có chút hồ hập dồn dập, quá hạn rõ ràng vững vàng như thường, có thể thấy được tu tâm chi thuật không giống bình thường, nếu không có tại trong giao hợp, Nhạc Nhạc cũng rất khó phát hiện người này. Hắn biết rõ thích khách hiện tại chỉ (cái) chờ mình lộ ra một mối thái độ, khi đó là ra tay cơ hội tốt nhất, có thể thích khách không biết, bắn nhau sau đích Nhạc Nhạc, tinh thần vô công càng hơn trước kia.

Dọn dẹp Thu Nguyệt về sau, Nhạc Nhạc cũng không có đem nạng thoải mái chống mặt, đặt ở trên người nàng, lên lút nói "Ta đi ra ngoài dẫn dắt rồi đi hán, ngươi không nên cử động, bảo hộ an toàn của các nàng, nghe lời, nghe lời!" Nói xong lại hôn lên nàng bởi vì cao trào mà lạnh như băng môi anh đào.

Thu Nguyệt cảm thụ được hán ý nghĩ - yêu thương, ôn thuận gặt đầu.

Nhạc Nhạc không mặc y phục, thậm chí đem trụy Tâm Kiếm tàng trong ngực, lăm bầm nói "Ah, rốt cục OK rồi, đi chuyển WC toa-lét!" Nói xong đi về hướng trong nội viện.

Theo nóc phòng trơn trượt hạ một đạo bóng đen, như kiểu quý mị hư vô đi theo Nhạc Nhạc, ánh mắt lộ ra phức tạp thần sắc.

Nhạc Nhạc mới vừa gia nhập có tranh chấp thành WC toa-lét, tựa (cảm) giác một cỗ lạnh như băng đao khí phác thiên cái địa đánh úp lại, "Cái này không phải ám sát, quả thực là hủy hoại nhà dân! Tuy nhiên là thứ nhà xí!" Hắn sớm có chuẩn bị, nói tới nói lui, động tác hay (vẫn) là gấp vì nhanh chóng phóng lên trời.

Bay lên không bắt quá hai ba trượng, dưới chân WC toa-lét đã bị tồi vì đất bằng, còn chưa kịp tiếc hận, đầy trời ánh đao đã hướng hắn bổ tới, Nhạc Nhạc bên cạnh trốn bên cạnh mắng "Oa, Huyết Ảnh, ngươi thật đúng là đến ám sát lão tử nha, buổi chiều hay (vẫn) là mềm nhũn trang đáng thương, hiện tại tựa như lão hồ bình thường hung mãnh, ta như thế nào trên chóc ngươi rồi!"

Huyết Ảnh cũng không nói lời nào, giả tưởng thân ảnh, hóa thành hư thật giao nhau sát trận, song đao trong tay, mỗi một đao đánh xuống, đều mang theo trọn vẹn chân khí, thẳng đem phụ cận phòng ốc tàn phá, cỏ cây đều tổn thương, đây không phải ám sát, quả thực là biểu diễn.

Nhạc Nhạc mắng, chửi mắng, chửi, cũng thấy tra được cái này ám sát có chút biến vị rồi, "Này, vừa rồi tại nóc phòng rình coi ta cả buổi, phải hay là không cảm thấy ta dừng mảnh Vô Dịch, không nở ra tay á..., như là như thế này tựa tên nói nha, thiếu tiền ta cho ngươi! Hắc hắc!"

"Ngươi! ..." Huyết Ảnh đao thế trì trệ, "Hèn hạ! Ngươi nhỏ như vậy tặc nên phanh thây xé xác!"

Nói xong, nàng đao thế một chuyển, lạnh như băng sát khí vền vền gia tăng, đao ảnh đầy trời quy vì một đao, một đao kia tựa hồ có thể kéo Phụng Viên mấy trượng linh khí, đơn giản một đao so với ngàn vạn đao uy lực càng lớn, hướng Nhạc Nhạc vào đầu bổ tới.

Nhạc Nhạc ngậm cười khổ, "Đùa giỡn quá độ rồi!" Chỉ cảm thấy một đao kia muốn tránh cũng không được, thích thú rút kiếm ngăn cản, "Vô chiêu có thể phá lúc, chỉ có so lực đạo" Nhạc Nhạc nhớ rõ Tiên Vu đã lời mà nói..., trước mắt chiêu này chỉ có sử dụng kiếm khí chống cự.

Hắn không dám khinh thường, toàn lực phát ra đồng dạng uy lực một đạo kiếm khí, phản hồng kiếm quang như rồng bay giống như, nghênh tiếp cận thân ba trượng đao khí, bỗng nhiên Kiếm Long lại mất đi mục tiêu, cái kia kinh thiên động địa một đao lại phân giải thành thiên vạn đạo Tiểu Đao hình dáng sức lực mang, đem Nhạc Nhạc vây quanh, theo bốn phương tám hướng bắn về phía hắn.

Sớm đã kinh động đến Tư Đồ bằng hữu bọn người, Trương Cường Chu Thuận càng là kích động nhìn bị ánh đao vây quanh Nhạc Nhạc, thất thanh nói "Lúc này hắn có thể chết chắc rồi a!" Tư Đồ bằng hữu cũng thầm nghĩ, một đao kia tựa là bằng mình bây giờ công phu, cũng rất khó ngăn cản, Vương Nhạc Nhạc không chết cũng sẽ trọng thương a.

Liễu Tiềm Tiềm bị Nhạc Nhạc nhao nhao hơn phân nửa đêm, vừa có thể vào ngủ, lại nghe đến trong nội viện tiếng đánh nhau, bẽ bộn rời giường quan sát, đệ liếc thấy đến Nhạc Nhạc bị sát thế kinh người đầy trời ánh đao vây quanh, nhanh chóng thiếu chút nữa khóc lên, trong nội tâm mồ cắn răng cung bị thật sâu xúc động rồi, "Mau tránh nha!" Nàng kinh khiếu xuất lai.

Cung Như Mộng tuy nhiên một môi thiếp đi, nhưng võ công đều là nhất lưu, nghe được động tĩnh cũng đứng dậy, nghe Thu Nguyệt vừa nói thích khách sự tình, càng là sốt ruột, cầm lấy vũ khí bay về phía trong nội viện, "Nhạc Nhạc lang, mau tránh ra cái đó!" Nhìn xem thân hãm trong nguy hiểm Vương Nhạc Nhạc, đều toàn lực phát động trắng sáng cung kính công, như Thiên Ngoại Phi Tiên y hệt hướng vòng chiến cực nhanh.

Phát ra một đao kia Huyết Ảnh cũng thật sâu hối hận lấy, đao thế đã thành, như xuôi dòng đỏ, có thể nào thu hồi, "Ta không phải cố ý đấy, ngươi ngàn vạn muốn né tránh cái đó!" Chính cô ta cũng không hiểu, vì sao trong nội tâm nói xong nói như vậy.

Vương Nhạc Nhạc lúc này mới phát hiện chuyện nghiêm trọng tính, đã cười không nổi. Đang ở trong ánh đao gian, cực kỳ giống thuyền nhỏ ở vào Phong Bạo cực tâm, không nghĩ qua là sẽ lật thuyền, nói rất dài dòng, đao này khí cũng tại một qua trong giây lát, là đến trước mặt.

"Bốn phương tám hướng, cao thấp tả hữu tất cả đều là thật nhỏ đao... Ta sẽ không chết đấy, thầy tướng số nói ta sẽ sống đến 99 đấy... Còn có nhiều như vậy xinh đẹp lão bà ở nhà chờ ta đâu rồi, như tuyết, Yên nhi, Kỳ nhi... Còn có Tiềm Tiềm tiểu nương tử không có của tôi tay đấy, ta như thế nào sẽ chết đâu này?"

"Đao khí... Ở vào đao khí chính giữa đồ vật đều thành công kích của nó mục tiêu, chỉ có càng mạnh hơn nữa chân khí, hoặc là binh khí có thể không tổn thương..." Lời Thề!" Đối với muốn đem thân hình khóa lại binh khí ở bên trong, tựa có thể giải quyết trước mắt khó khăn, thế nhưng mà phải đem thân thể co lại được nhỏ hơn mới được... Hơn nữa không có mục tiêu công kích, "Lời Thề" "Còn sẽ đem mình phản tổn thương... Chẳng lẽ đi công kích Huyết Ảnh... Không, còn không có có xem qua dung mạo của nàng, sao có thể giết chết nàng... Chính mình thừa nhận a!"

Những ý nghĩ này, tại trong đầu hắn trong chớp lát đã quyết định, trong cơ thể ngự Nữ Chân khí cao tốc vận chuyển, hai tay giờ lên truy tâm, ngửa mặt lên trời hét dài, bay lên không nhảy lên mấy trượng, phản hồng hộ thể cái lồng khí càng dôi càng dày đặc, càng dôi càng nhỏ, cuối cùng màu hồng phần cái lồng khí co lại thành trụy Tâm Kiếm lớn nhỏ, trên không trung dừng một chút, cái lồng khí trở nên càng đậm nhỏ hơn, không trung tựa hồ chỉ (cái) có

một thanh huyết hồng trường kiếm, bọc lấy đầm đặc kiếm khí, như đầu bay vút lên Xích Long, đâm về đao khí yếu kém nhất một góc.

Lúc này đây "Lời Thề", Nhạc Nhạc giao thân xác co lại nhỏ hơn, cách Nhân Kiếm Hợp Nhất cảnh giới lại tiến vào một bước dài, trong nháy mắt đó cường đại chân khí, tạo thành kim loại y hệt vòng bảo hộ, có thể như mưa rơi đao nhọn đâm vào trên người nhưng không dễ chịu, đem hấn đau nhe răng trợn mắt, thẳm mắng "Hừ hừ, Huyết Ảnh, rơi xuống trên tay của ta, có người hảo hảo mà chịu đựng, nguyên Thượng Thiên phù hộ người, đừng (không được) lớn lên quá xấu, bằng không thì tự rất xin lỗi ta lần này hy sinh!"

Chính đang lo lắng chúng nữ, đột chứng kiến màu đỏ Cự Long kéo lấy thật dài cái đuôi, lao ra đao ảnh sát trận, Lời Thề như cũ kiên định, lại không kiên định mục đích, cường đại sát khí âm âm tứ tán, cách truy Tâm Kiếm gần đây Huyết Ảnh, bị cái này phân tán sát khí bức liền lùi lại mấy bước, kinh ngạc chăm chăm vào giống như tánh mạng truy Tâm Kiếm, "Mạnh mẽ như vậy sát khí vì sao không hướng ta tiến công?"

Tự nhiên không có người trả lời nàng.. Sát khí đang dần dần biến mất, Phi Long trên không trung tả điều hữu hoảng, như là uống say rượu, không cam lòng chậm rãi rơi xuống, cách mặt đất ba bốn xích, Nhạc Nhạc mới hiện lộ thân hình, há mồm ho ra một ngụm máu tươi, cười khổ nói "Ha ha, Luân Hồi đệ nhất sát thủ, quả nhiên không đơn giản, thiếu chút nữa đã muốn cái mạng nhỏ của ta!"

Cung Như Mộng cùng thảng tư chấp sự bay tới đỡ lấy hấn, vội hỏi hỏi ý kiến Nhạc Nhạc thương thế, Huyết Ảnh gặp Nhạc Nhạc chỉ là thụ điểm vết thương nhẹ, từ từ nhổ ra lo lắng kinh khí, nói ". Không chết coi như người mạng lớn, ta còn có thể đến đây!" Nói xong lại hướng Tư Đồ bằng hữu phương hướng nhìn thoáng qua, bứt ra phiêu thối, không trung chỉ (cái) lưu lại một chuỗi nhân nhạ bóng đen.

Tư Đồ bằng hữu âm thầm nắm nắm nắm nắm, thất vọng mà thờ dài "Chỉ (cái) thiếu một ít, Vương Nhạc Nhạc bên người mấy cái nữ lại là trắng sáng cung đầy, thực nhìn không ra, bối cảnh của hấn thật đúng là không nhỏ, trước kia như thế nào không có tra ra hấn có nhiều như vậy rắc rối quan hệ phức tạp lưới [NET]."

Trương Cường nhìn xem thổ huyết Vương Nhạc Nhạc, vội hỏi "Công tử, có muốn hay không chúng ta âm thầm thêm chút sức, đem hấn làm mất?"

Tư Đồ bằng hữu trừng hấn liếc, nói ". Bên cạnh hấn năm nữ tử, người có thể đánh thắng cái đó một cái?"

Trương Cường nhìn Cung Như Mộng liếc, nuốt chỉ (cái) nước miếng, không dám nói nữa ngữ. Chu Thuận may mắn chính mình không có lẩm miệng, chỉ là chỉ chỉ ba Mộc Đồ cùng quý thất cổ, là ý nói, "Tặng thêm bọn hấn đâu này?"

Quý thất cổ đi dạo đầu, không nói một lời trở về phòng đi, Tư Đồ bằng hữu nhìn xem đàn độn ba Mộc Đồ, cười khổ không nói, "Vô công cũng là nhất lưu, chỉ là ám sát còn không bằng các người đây! Huyết Ảnh còn có hai lần ám sát, tự xem Vương Nhạc Nhạc lần sau phải chăng gặp may mắn!" Nói xong không hề để ý tới bọn hấn, chuyển hướng trở về phòng.

Liễu Tiềm Tiềm gặp Vương Nhạc Nhạc né ra, thích thú nói lẩm bầm Tạ lấy trời xanh mỡ thân, một tay còn vỗ kinh hoàng không ngọt bộ ngực 〇〇, chợt thấy bị thương Nhạc Nhạc xông chính mình mỉm cười, tim đập càng loạn rồi, cũng kinh ngạc hồi phục lấy dáng tươi cười, thẳng đến liễu còn đến gần.

"Tiềm Tiềm, Tam thúc không có lừa người a! Cuối cùng Vương Nhạc Nhạc chiêu đó sát thế bởi vì sát ý đã hết, mới có thể bị chiêu thức cản trả mà tồn thương, hấn như toàn lực ra tay, cái kia Luân Hồi thích khách chỉ sợ cũng không phải chết và tồn thương!"

"Tam thúc, người theo ta nói những... này thì sao, ta mới mặc kệ hấn chết sống đấy!" Nói xong, cũng không quay đầu lại mà chạy về phòng đi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Liễu còn nhìn xem bối cảnh sau lưng của nàng, có chút than tiếc, "Những năm này các nàng mẹ lường qua không dễ dàng, nếu có thể tìm dựa vào người, đại ca trên trời có linh thiêng cũng sẽ nghĩ ngợi a!"

"Vương Nhạc Nhạc tuy nhiên hoa tâm, nhưng tổng so cuốn vào có chút gia tộc đấu tranh muốn xịn hơn trăm lần!" Hấn ngấm nhìn Tư Đồ bằng hữu gian phòng, trong lòng nói ra.

Lúc này, khắp nơi bay lên nhân nhạ đám sương, Viễn Sơn mông lung, chỗ gần phòng ốc cũng dần dần biến mất thân ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Long chồn

Bị Huyết Ảnh quấy một phát, đáng thương mà cửa hàng lão bản, cả đêm không ngủ, thu thập trong nội viện tàn cuộc, thẳng đến Tư Đồ bằng hữu sai người đưa tới bồi kim, mới vui vẻ ra mặt.

Ngày kế tiếp sáng sớm, Nhạc Nhạc đón dây đặc ẩm ướt sương mù, dẫn như mộng bọn người cười hi hi đứng tại khách sạn ngoài cửa, đem qua tồn thương sớm đã khôi phục, chỉ là bên người chúng nữ thân sắc hơi có vẻ mệt mỏi, nhưng lại cực kỳ hạnh phúc theo tại Nhạc Nhạc bên cạnh. Liễu Tiềm

Tiêm cũng cực kỳ buồn ngủ đập vào ngủ gật, bất mãn trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, chỉ là nàng vẫn không thể theo tại Nhạc Nhạc bên cạnh.

Tư Đồ bằng hữu vốn tưởng rằng khỏi cái đại sớm, có thể đem Vương Nhạc Nhạc vút xuống, không nghĩ tới hần chẳng những thương thế toàn bộ phục, tinh thần tựa hồ so với chính mình cũng may, khí núc ních phân phó thủ hạ mau xuất phát một chút.

Phía trước đường xá so sánh bằng phẳng, trong thành mua ngựa, ba đội nhân mã, có vẻ như thần cách, đều có tâm sự mà chậm rãi tiến lên, sương mù dày đặc đông đúc, bằng Nhạc Nhạc nhân lực, ba trượng bên ngoài vật thể cũng rất khó coi thanh, nhờ có Tư Đồ bằng hữu gia tướng quen thuộc đường này, vững vàng mà hướng long cốt huyện bước đi.

Cung Như Mộng cùng thán tư chấp sự, trên ngựa nhắm mắt dưỡng thần, thẳng đến giữa trưa, mới khôi phục thần thái sáng láng trạng thái, vây quanh Nhạc Nhạc nói không ngừng, Liễu Tiêm Tiêm cũng theo các nàng thức tỉnh, quay đầu lại lại hung hăng trừng Nhạc Nhạc liếc, mà Nhạc Nhạc vẫn là cười hi hi đáp lễ nàng.

"Đứng lại, đánh... Đánh ăn cướp!" Bỗng dưng như tiếng sấm giống như thanh âm tại trên sườn núi vang lên, sau đó chạy xuống 200~300 cái cường đạo, đem Nhạc Nhạc một đoàn người vây quanh.

Tư Đồ bằng hữu chợt thấy bị 200~300 người vây quanh, khách khí cẩn thận mà hỏi thăm "Các người là...?"

Một cái phu nhân thanh âm, tại trong sương mù dày đặc bén nhọn mà quát lên, "Chủ nhà, đem khẩu hiệu một lần nữa cho bọn hần báo thoát một phát, bọn hần rõ ràng không biết ta là làm gì vậy đây!"

"Ah "Tráng kiện thanh âm lại nói, "Núi này là ta mở, cây này là ta trồng..." Còn chưa nói xong, Vương Nhạc Nhạc ngắt lời nói "Nguyên lai huynh đài là thực cây kẻ yêu thích, đồng hành đồng hành, gần đây thổ địa sa mạc hóa càng ngày càng nghiêm trọng, có thể tự phát thực cây trồng rừng, phẩm cách thật sự cao thượng..."

Tư Đồ bằng hữu thủ hạ đều dùng xem người ngoài hành tinh ánh mắt, trừng mắt Nhạc Nhạc, cái loại ánh mắt này nếu như không phải sùng bái, tựa là cực độ khinh bỉ.

Tráng kiện thanh âm lại từ trong sương mù dày đặc truyền đến "Đâu có đâu có, phẩm cách cao thượng chưa nói tới, bắt quá long cốt huyện Phương Viên ba trăm dặm, ai không biết ta sở gì, keng vũ hai vị Sơn Đại Vương, đừng (không được) nói nhảm, nhanh lên đưa tiền đây!"

"Đúng, đưa tiền đây!" 200~300 đạo thanh âm chính tề phần khởi mà quát.

Liễu Tiêm Tiêm vốn tưởng rằng những... này cường đạo lại là xông Phi Mã mục trường mà đến, nhìn hồi lâu mới biết, những người này chỉ là bình thường sơn tặc, nhân số tuy nhiên, nhưng võ công đa số tam lưu, nhị lưu bất quá hai ba mươi người, đầu lĩnh một nam một nữ võ công miên cường được xưng tụng nhất lưu. Nàng mới đầu còn có chút khản trương, chứng kiến Vương Nhạc Nhạc không chút nào để ý trêu chọc bọn hần, cũng đi theo yên lòng.

"Ai, đàm nhiều tiền sao thương cảm tình, không bằng bốn công tử cho chư vị đọc diễn cảm một thủ thơ cổ, như thế nào?" Vương Nhạc Nhạc không đều bọn sơn tặc phản đối, đã cao giọng tụng nói ". Gặt lúa ngay giữa trưa, mồ hôi dưới sông đất. Ai ngờ..."

"Ngừng! Ngừng!" Hai cái sơn tặc rõ ràng hợp lý, hoảng sợ mà trong tay vung vẩy lưỡi búa to, đồng thời hô, "Hắc hắc, thơ hay, vị công tử này tài văn chương phi phạm, có thể đi qua, các tiểu tử, phóng hần đi qua!"

Liễu Tiêm Tiêm kinh nha chăm chăm vào Nhạc Nhạc, không thể hiểu được lắm bầm "Đọc thơ cũng có thể vượt qua kiểm tra?"

"Thế nhưng mà..." Vương Nhạc Nhạc buồn rầu lắc đầu, không muốn giục ngựa đi về phía trước.

Tráng kiện Đại Hán sở gì, gãi râu ria bất an nói ". Người còn có điều kiện gì, có gì cứ nói, chỉ cần toàn bộ lý, chúng ta hoàn toàn làm theo, nhớ rõ muốn giữ bí mật!" Eo như là thùng nước thô keng vũ, trốn ở Đại Hán sau lưng, sắc mặt hơi hồng phụ họa nói "Đúng, có điều kiện cứ việc nói... Chỉ cần giữ bí mật!"

Tư Đồ bằng hữu cùng chúng hộ vệ giật mình được thiếu chút nữa quăng xuống mã, mở to hai mắt nhìn, nhìn xem yếu thế lưỡng sơn tặc rõ ràng hợp lý.

"Cái kia, bốn công tử cũng không có điều kiện gì, chỉ là chịu cầu hai vị đem phu nhân của ta gia quyến cùng một chỗ buông tha, như vậy... Là được rồi!" Nhạc Nhạc chỉ vào Cung Như Mộng cùng thán tư chấp sự, thuận tiện đem Liễu Tiêm Tiêm cùng hoa vì phu nhân hàng ngũ, "Đúng, nữ đều là phu nhân của ta!" Lại chỉ vào Phi Mã mục trường năm cái nam nhân, "Cái này năm cái là gia quyến!"

Liễu Tiêm Tiêm gặp Nhạc Nhạc đem mình hoa vì phu nhân một hàng, giận dữ gât một cái, trong nội tâm lại vui rạo rực ngọt ngào, cúi đầu không dám nhìn người.

Sở như thế nào khó chỉ vào Tư Đồ bằng hữu bọn người, hỏi "Cái kia... Bọn hần đâu rồi, hần là cũng là của người gia quyến?"

Vương Nhạc Nhạc cười to nói "Không, bọn hần không phải, ta theo chân bọn họ đã gặp mặt, uống qua rượu, cũng ăn cơm xong... Chỉ là không quá quen thuộc, các người có thể yên tâm ăn cướp, bắt quá ta có thể nhắc nhở người, võ công của bọn hần đều là nhất lưu, chỉ sợ khó đối phó!"

"Oa ha ha, đa tạ công tử nhắc nhở, chúng ta có thể đối phó, các người đi tốt, thuận buồm xuôi gió!" Sở gì, keng vũ vui cười lấy, muốn đưa Nhạc Nhạc ly khai. (ròn vãi một đoạn ngắn, đáp án ở dưới mặt!)

Đúng lúc này, Nhạc Nhạc trong lòng chợt hiện báo động, một tia nhàn nhạt sát ý, theo thiên tới.

"Tàn ra!" Nói xong trước dùng nhu hòa nội lực đem chúng nữ đẩy ra, phương người nhẹ nhàng lui về phía sau, nhẹ nhàng hai ba trượng xa, dưới thân bạch mã mới kêu thăm một tiếng, bị chém thành hai nửa.

"Huyết Ảnh!" Nhạc Nhạc cười hi hi chăm chăm vào hiện ra hắc y sát thủ, không nhanh không chậm nói.

Nhạc Nhạc linh thức cảm giác không thấy nàng dày đặc sát ý, cho nên mới vẻ mặt tươi cười, không làm bất luận cái gì phòng hộ biện pháp.

"Lại bị người tránh được, coi như người mạng lớn!" Huyết Ảnh thu hồi đao, rõ ràng quay người muốn đi gấp.

Tư Đồ bằng hữu khí thiếu chút nữa kêu đi ra, "Vậy cũng là ám sát một lần?", bất quá hấn hàm đường phi phạm, rốt cục đem lời nát tại trong bụng.

Như mộng cùng thảng tư chấp sự biết rõ Nhạc Nhạc tâm tư, cũng không ngăn cản Huyết Ảnh, cười hi hi chăm chăm vào nàng, theo nàng rời đi.

Sở gì, keng vũ chợt thấy đến Huyết Ảnh kinh trời đánh chiêu, lại thấy Nhạc Nhạc dùng mỹ diệu thân pháp đơn giản né tránh, sớm muốn rời đi, buông tha cho lần này đi sẵn hành động, chợt nghe thủ hạ một hồi rối loạn kêu sợ hãi "Tiểu khắc tinh lại đây á..., chạy mau!"

Theo bọn hấn chỉ phương hướng, tại sương mù dày đặc trong rừng cây, có đoàn màu hồng phấn lông vo tròn cầu, như như tinh linh chậm rãi bay múa, nhẹ nhàng linh hoạt như chi (cái) Hồ Điệp, trong miệng "Chít chít nha nha " hát không ngừng, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

"Long chồn!" Huyết Ảnh kinh hi hô kêu một tiếng, phi thân bắn về phía phần hồng.

Long chồn gặp Huyết Ảnh tới gần, thay đổi chậm chạp thân pháp, như điện quang giống như bắn về phía một gốc cây cổ tùng, tức khắc đầy trời hạt thông, Thiên Nữ Tán Hoa y hệt bắn về phía Huyết Ảnh, nàng kinh hô một tiếng, dừng lại thân hình, trốn ở khác một thân cây sau.

Long chồn gặp Huyết Ảnh ẩn nấp, cười nhạo tựa như chít chít vài tiếng, cầm trong tay hạt thông đánh tới hướng còn chưa chạy xa sơn tặc, truyền đến không ít người tiếng chửi rủa, "Chết tiệt Long chồn, lần trước huynh đệ chúng ta tụt đoạt người một gốc cây trần châu sa quả, có tất [nhiên] nếu như vậy trả thù ấy ư, làm hại chúng ta dọn nhà bảy lần..."

Nhìn xem bốn phía chạy tứ tán sơn tặc, Long chồn hưng phấn mà vỗ tiểu móng vuốt, thay đổi mấy cái đầu cành, ánh mắt liếc về phía Vương Nhạc Nhạc, khoe miệng lộ ra giảo hoạt vui vẻ.

Nhạc Nhạc trong lòng phát lạnh, dọa ý thức mà mở ra hộ thể chân khí, đem Cung Như Mộng cùng thảng tư, bên cạnh cùng Liễu Tiềm Tiềm cùng một chỗ bảo vệ...

Mà Tư Đồ bằng hữu cùng liễu côn mọi người, đang tại ngạc nhiên Long chồn Thông Linh thần kỳ, đầy trời hạt thông đã vũ rơi xuống trên đầu, tiếng kêu thăm thiết kia khỏi này phục, đem làm mặt mũi trần đầy tím xanh lúc, mới chặt vật mà căng ra hộ thể chân khí.

Long chồn đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, chứng kiến cùng mình bộ lông đồng dạng phần hồng chân khí tráo chặn hạt thông tiến công, phi thường bất mẫn, đuổi ra phần ngọn đầu lưỡi, hướng Nhạc Nhạc làm lấy mặt quỷ, chợt thấy Huyết Ảnh bay lên không đánh tới, trương tay tựa hồ tại ném ném nào đó đồ đạc, động vật linh tính nghĩ ra nguy hiểm, mỗi tên bình thường ly khai cây tùng, thuận thế nhảy lên hướng Nhạc Nhạc.

Huyết Ảnh vô hình lưới [NET] vốn đã bao lại Long chồn, cái đó từng muốn toàn lực chạy trốn lúc Long chồn, tốc độ rõ ràng gần giống như vậy, phần hồng lông tơ lau lưới [NET] dây thừng rồi biến mất, "Đáng giận!" Huyết Ảnh thầm nghĩ một tiếng, nhảy đến cây tùng lên, tìm kiếm lần nữa cơ hội hạ thủ.

Nhạc Nhạc chính Khánh Hưng chặn Long chồn hạt thông vũ, không muốn một đám lông nhưng nhưng đồ vật không hề cách trở mà rút vào chân khí của hấn trảo, hấn đột nhiên ngưng đại, "Làm sao có thể... Nó... Rút vào của ta hộ thể chân khí trảo! Hơn nữa không hề trở ngại..."

Liền Long chồn mình cũng mộng rồi, ngày hôm qua còn bị đâm cho chói váng đầu não trướng, hôm nay làm sao lại vào được đầu này? Bỗng nhiên một loại như lan như xạ mùi thơm tiến vào mũi của nó, kéo căng lông mềm chậm rãi bình phục mềm mại, phần hồng màu lông càng cố gắng lên sáng, nó như đột nhiên gặp cần năng lượng, tham lam hút lên.

Nhạc Nhạc kinh ngạc mà chăm chăm vào mặt mũi trần đầy hương thụ Long chồn, quay đầu lại nhìn chung quanh sắc mặt ửng đỏ, kiểu hừ thờ gấp gấp chúng nữ, đồn đã mình bạch chuyện gì xảy ra. " * , lão tử tự là tự nhiên xuân dược, trong cơ thể dư thừa thời tình chân khí, rõ ràng chính mình chạy tới rồi... Ồ?" Hấn thấy được bên cạnh thân Liễu Tiềm Tiềm, loạng choạng thân thể mềm mại, Ung lưới không chịu nổi mà đi tới, no bụng trướng bộ ngực ỒỒ rất nhanh phập phồng lấy, nguyên bản kiên định tứ lạng hai con người tích đầy xuân ý, đựng một cái đến Nhạc Nhạc tự nhiên tại trong lòng ngực của hấn, cực nóng mà hôn hít lấy mặt của hấn môi, "Nhạc Nhạc lang, Tiềm Tiềm rất nhớ người... Ôm ta..."

Cung Như Mộng cùng thảng tư chấp sự còn có thể chống cự, nhưng ánh mắt càng ngày càng kiều mỹ, ngọc thể run rẩy, đầy cỗi lòng hi vọng chăm chăm vào Nhạc Nhạc, "Nên ngừng không ngừng, tất [nhiên] thụ hấn loạn!" Nhạc Nhạc nghĩ tới đây, mãnh liệt hạ quyết tâm, ôm lấy xuân độc sâu bên trong đích Liễu Tiềm Tiềm, đối với mặt khác chư nữ nói ". Đi theo ta!"

Phần hồng hộ thể chân khí bay về phía xa xa núi rừng, hồng như đoàn hỏa cầu, nồng đậm được ngoại nhân thấy không rõ bên trong đến cùng có gì vật.

Tại chỗ chỉ để lại y nguyên gốc trệ hạnh phúc Long chồn, nó làm nũng tựa như đong đưa lông mềm như nhung cái đuôi to, đột nhiên cảm thấy không có mùi thơm, kinh ngạc mà kinh nha mà bắt đầu..., "Chít chít xèo...xèo", nhứ Linh Lung cái mũi, hướng Nhạc Nhạc biến mất phương hướng đuổi theo.

Huyết Ảnh đương nhiên không buông tha cơ hội này, theo sát Long chồn, đảo mắt cũng biến mất tại trong sương mù dày đặc.

Liều côn xoa tím xanh đầu, nói ". Tiêm Tiêm, nhanh lên chạy đi, trước khi trời tối còn có thể vào ở long cốt huyện khách sạn... Uy, Tiêm Tiêm... Tiêm Tiêm đâu này?" Phi Mã mục trường bốn người khác, cũng là dao động cái đầu, biểu thị không biết.

Cảm thấy Nhạc Nhạc tiến vào, Liều Tiêm Tiêm thoải mái run rẩy lên, so về bay lên mây xanh khoáng cảm, lúc đầu đau đớn không coi là cái gì, mơ mơ màng màng ý thức, cuối cùng đã có lòng trung thành rồi, không riêng gì trên thân thể sung sướng, trên tâm lý cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc cùng nhệ nhâm, cùng với cao trào tới gần, nước mắt cũng đi theo tuôn ra.

Nhạc Nhạc hôn khai mở nước mắt của nàng, dụng tâm lĩnh ngôn ngữ cùng nàng trao đổi lấy, dụng tâm biểu đạt lấy nồng đậm ý nghĩ - yêu thương, đem thật sâu thương tiếc mang cho sơ vi nhân phụ Tiêm Tiêm, thẳng đến nàng mở ra hai con ngươi, ngóng nhìn lấy Nhạc Nhạc, cái nhìn kia, bao hàm lấy vô hạn tình cảm..

Nhạc Nhạc vui sướng mà nở nụ cười, cái này song thanh tú kiên định hai con ngươi, rốt cục thần phục tại người yêu của mình ý ở bên trong, tựa hồ ừ lên chính mình ẩn ký, yêu ẩn ký.

"Ah, ngươi tại sao lại vào được?" Nhạc Nhạc hoảng sợ mà nhìn xem Long chồn, nó chính thẹn thùng mà dùng hai móng che liếc trông mắt, lông mềm như nhung cái đuôi bất an mà lắc tới lắc lui, biểu thị chính mình cái gì cũng không thấy được, lại để cho Nhạc Nhạc cùng Tiêm Tiêm tiếp tục, không cần quản nó.

"Này, ngươi đang rình coi a, muốn ta có thể nào không để ý tới không hỏi?"

Long chồn tham lam mà hồ hấp lấy cái lồng khí nội thôi tình chân khí, có chút quay đầu, cùng sử dụng hai cái bàn tay nhỏ bé che lỗ tai, ôn thuận mà bỏ tới cách Nhạc Nhạc xa nhất một hẻo lánh, sau đó mới có thể thương mà quay đầu lại, xông Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, phảng phất đang hỏi "Như vậy có thể sao?"

Nhạc Nhạc đang muốn biểu thị bất mãn, Tiêm Tiêm lại kinh hi kêu lên "Oa, nó nghe hiểu ngươi nói chuyện nha, thật đáng yêu mà gia hỏa, tới muốn ta ôm một cái!"

Long chồn vốn là vui vẻ, sau đó mới cẩn thận mà ngó ngó Tiêm Tiêm con mắt, phi thường không tình nguyện mà nhảy vào nàng trong ngực, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Nhạc Nhạc, hướng hấn nịnh nọt mà nháy mắt.

Nhạc Nhạc đề phòng mà chăm chăm vào Long chồn, phi thường hoài nghi động cơ của nó, ngày hôm qua còn như vậy âm hiểm mà đem mình mang đi con nhện huyết, hôm nay vì hút thôi tình chân khí, rõ ràng như con chó nhỏ y hết nhu thuận, trước sau tương phản quá lớn, cũng khó trách Nhạc Nhạc đem lòng sinh nghi.

Ôm lấy còn đang trong dục hòa dày vò Đông Nguyệt, không hề để ý tới Long chồn, chuyên tâm thẳng tiến thân thể của nàng, Đông Nguyệt bỗng nhiên an tĩnh lại, thân thể run rẩy biến thành ửng đỏ, Long chồn cảm thấy phi thường tò mò, dùng lông mềm như nhung cái đuôi, nhẹ nhàng lau Đông Nguyệt phong vênh lên bờ mộng ộp, Đông Nguyệt đột nhiên dị thường lo lắng xộp giòn giòn, hét lên một tiếng, tiết thân như lưu... Nhạc Nhạc cái này cũng một lần nữa nhìn thẳng vào Long chồn tác dụng.

Long chồn gặp Nhạc Nhạc nhìn mình chăm chăm, lại trở nên phi thường thẹn thùng nhu thuận, ôn thuận mà nằm ở Tiêm Tiêm trong ngực, vẫn không nhúc nhích, mặc kệ Tiêm Tiêm vuốt ve nó phần cọng lông. Tiêm Tiêm bất ngờ nói "Nhạc Nhạc lang, ngươi nói tên tiểu tử này là công hay (vẫn) là mẫu đấy, cho nó đặt tên được không nào?"

Long chồn phui đất nhảy lên lên, cái đuôi lấy lại ở phần bụng, cái miệng nhỏ nhắn cắn cái đuôi tiêm, dùng sức dao động cái đầu, ra hiệu Nhạc Nhạc đừng (không được) xem xét nó giới tính. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc cười ha ha, "Cái này còn phải hỏi ấy ư, đương nhiên là chỉ (cái) mẫu đấy, xem nó cái kia thẹn thùng bộ dáng!"

Tiêm Tiêm cũng bị Long chồn động tác trêu chọc cười ha ha, "Xem nó toàn thân đều phần ục ục đấy, đã kêu nó ục ục a!" (cảm tạ mỗ độc giả vì nó đặt tên)

Long chồn chu cái miệng nhỏ nhắn, hiển nhiên đối với danh tự này không hài lòng lắm, bất quá chứng kiến Vương Nhạc Nhạc gật đầu, cũng đành phải tiếp nhận, bắt đầu đi hàng via hè quán hai cái bàn tay nhỏ bé, là ý nói "Ừ ục ục ục ục a!"

Lại là nhắm trúng chư nữ một phen cười to.

Nhạc Nhạc cố ý đem cái lồng khí trở nên càng nhạt một ít, đối với cánh rừng ở trong chỗ sâu la lớn "Huyết Ảnh, xem đủ chưa, là không là thích rình coi, rất kích thích có phải không?"

"Hừ!" Cánh rừng ở trong chỗ sâu truyền đến khinh thường thanh âm, "Nếu không là truy Long chồn, ai mà thèm đi theo ngươi! Giết nhiệm vụ của ngươi đã thất bại, ta sẽ không đón thêm, chỉ cần ngươi gây tổn cô nương, tự, tự..."

"Được cái đó?"

Huyết Ảnh vốn định nói "... Tự không bao giờ ... nữa cùng ngươi gặp mặt." Nhưng nói liên tục hai cái "Tự", đằng sau cái kia câu, nhưng cũng không nói ra miệng. Nàng hiện ra thân hình, chỉ vào ục ục nói, "Cái con kia Long chồn nghe lời ngươi lời nói ấy ư, ta cần nó ba nhỏ máu, cho tý tý chữa bệnh,

ngươi có thể giúp ta sao?"

Nhạc Nhạc còn không nói chuyện, ục ục đã tức giận đối với Huyết Ảnh chít chít chữi loạn, sau đó mới cẩn thận nhìn xem Nhạc Nhạc, sợ Nhạc Nhạc đã đáp ứng Huyết Ảnh yêu cầu.

"Ha ha ha, ngươi liên tiếp ám sát ta, chúng ta lại không có gì giao tình, dựa vào cái gì giúp ngươi? Nói sau, cái này Long chồn cùng ta cũng không quen, ta có cái gì quyền lợi đáp ứng ngươi thì sao?" Nhạc Nhạc trần như nhộng đứng lên, quay mặt về phía Huyết Ảnh cười xấu xa nói.

"Ngươi..." Huyết Ảnh thờ phỉ phỉ chỉ vào Nhạc Nhạc, lại nói không ra lời, thấp giọng lầm bầm "Đúng rồi, ta cùng hắn lại không quen, thế nhưng mà... Thế nhưng mà... Băng tỷ tỷ bệnh thật sự cần Long chồn chi huyết."

Nàng nhưng chưa từ bỏ ý định nói ". Cái kia... Cái kia muốn như thế nào, ngươi mới giúp ta?" Xem ra Long chồn chi huyết đối với Huyết Ảnh rất trọng yếu, bằng không thì tâm cao khí ngạo nàng, mới sẽ không như vậy chết quẫn không phóng.

"Từ phi chúng ta là người quen, như vậy mới có thể giúp ngươi cái đó!" Nhạc Nhạc cười tà chăm chăm vào Huyết Ảnh.

Hoà thuận vui vẻ vui cười có chút thời gian thảng tư chấp sự đều minh bạch, trong miệng hắn "Người quen " ý tứ —— không có chơi qua giường người không tính người quen. Từ nữ đều che miệng cười khế, chỉ có như mộng cùng Tiêm Tiêm không rõ ràng cho lắm, hướng bốn chấp sự thỉnh giáo, nghe xong cũng đi theo các nàng cười mờ.

"Ah, nguyên lai là như vậy, ta nhiều với ngươi vài ngày chẳng phải quen thuộc, ngươi nói chuyện có thể coi là lời nói đầu, ta sẽ cùng theo ngươi đây..." Nói xong Huyết Ảnh cũng như chạy trốn ẩn vào cánh rừng, bẹn đùi bộ ẩm ướt, lại để cho nàng rất không thói quen, nhìn xem trần trụi Vương Nhạc Nhạc, càng là không chịu nổi, không trốn còn có những biện pháp khác sao? Có, chỉ là nàng không nghĩ tới.

Nhạc Nhạc không nghĩ tới Huyết Ảnh sẽ nói như vậy, kinh ngạc thờ dài "Nóng vội nha đầu đầu, bắt quá đi theo ta, cũng là rất nguy hiểm địa!" Nói xong, hắn cười xấu xa lấy chăm chú vào Tiêm Tiêm oán to thẳng trên vú.

Tiêm Tiêm mặt trắng không còn chút máu, sắc giọng "Vừa rồi giày vò còn chưa đủ sao? Ah, ngươi còn không có nói cho ta biết, cái kia cường đạo vợ chồng vì cái gì một nghe lời ngươi câu thơ, tự thất kinh, muốn thả chúng ta rồi đi?"

Nhạc Nhạc cũng không trực tiếp trả lời, chỉ là lại lặp lại vừa rồi câu thơ, chỉ là đọc "Ngày " thời điểm, tăng thêm khẩu âm, cũng mập mờ xông nàng cười dâm dăng, "Ah, tốt xấu nha ngươi!" Ngoại trừ Cung Như Mộng không rõ, mặt khác chúng nữ đều xấu hổ cười hướng Nhạc Nhạc làm nũng.

Tư Đồ bằng hữu gặp Liễu Tiêm Tiêm biến mất, biết rõ cùng Vương Nhạc Nhạc có quan hệ, trong nội tâm thâm kêu đáng tiếc, biết rõ Tiêm Tiêm "Lành ít dữ nhiều", nói không chừng đã nhập miệng sói. Khí ức trong cũng không để ý tới liễu côn rồi, mang lấy thủ hạ rất nhanh biến mất, giục ngựa chạy như bay, thẳng đến long cốt huyện.

Màn đêm sơ hàng lúc, hắn mang theo gia tướng, tiến vào dự định khách sạn. Trương Cường Chu Thuận tiến đến hồi báo nói ". Thuộc hạ đã liên lạc đến hành động lần này tổng chỉ huy Tư Đồ thắng (nguyên danh chu thắng, nguyên Ma giáo trưởng lão, mưu phản Ma Môn.), nghe nói tiểu thư đã ở, cùng nàng cùng một chỗ còn có vui mừng giáo Hồ cơ, vạn dặm minh lương trưởng lão đã ở..."

Tư Đồ bằng hữu kinh nha ngắt lời nói "Ngươi mới vừa nói... Ai tại?"

"Tiểu thư Tư Đồ Mẫn... Ah, đằng sau một câu... Vui mừng giáo Hồ cơ..."

"Nàng cũng tới, thật sự là không tưởng được, có nàng ra tay, cho dù đối mặt thiên quân vạn mã, chúng ta nhưng có phần thắng..." Tư Đồ bằng hữu ngửa mặt lên trời lộ ra nhớ lại hình dáng, "Năm đó ở trong phủ, thu Mẫn muội làm đồ đệ lúc, bái kiến nàng một lần... Đến nay..."

Trương Cường Chu Thuận vội la lên "Nhị công tử, ngươi như thế nào chảy máu mũi rồi hả?"

"À?" Tư Đồ bệ bọn chà lau cái mũi.

"Ha ha ha, ca ca vẫn là như cũ, nghe được sư phụ danh tự tự chảy máu mũi đấy, sư phụ nếu là đã biết, nhất định sẽ cao hứng phần thưởng ngươi mấy cái môi thơm đấy!" Một chuỗi yêu mị mê người thanh âm theo ngoài cửa sổ truyền đến.

Tiếng cười là từ năm trọng truyền ra bên ngoài đến đấy, Trương Cường Chu Thuận còn chưa kịp phản ứng, một hồi làn gió thơm sớm bay vào trong phòng.

Trương Cường Chu Thuận đầu tiên tại trên mặt bàn chứng kiến một đôi chân ngọc, như mờ mờ giống như tinh tế ti mi nhãn mịn, bọn hắn biết rất rõ ràng đó là tiểu thư, không nên như vậy vô lễ nhìn chăm chú, nhưng quân không nổi ánh mắt của mình, ngờ ngác hướng bên trên nhìn lại.

Trắng nõn bắp chân lỏa lồ đến đầu gối, bị một kiện hương liên tục đoạn quần chặn ánh mắt, hai người bọn họ nóng vội nuốt nước miếng, lướt qua chướng mắt hồng nhạt đỏ, chăm chú vào tuyết trắng eo thon lên, rón bên trên khảm lấy mình lập lòe vòng tròn, thượng diện khảm đầy Thất Thái bảo thạch, lại hướng lên dôi, to thẳng hương nhũ căng ra gần nhỏ quần áo, bởi vì hai người ở vào ngưỡng mộ góc độ, có thể ẩn ẩn mà quét một vòng vũ đường đấy, hai người tiếng nói trong gầm nhẹ lấy, chậm rãi hướng nàng tới gần.

Chương 90: Bè ngoài giống như

Cùng Trương Cường Chu Thuận đồng dạng, Tư Đồ bằng hữu cũng bị mê hoặc thành ngọc trệ hình dáng, "Ha ha ha" tiếng cười lại phải ý vang lên, Trương Cường Chu Thuận cũng phát ra lộn xộn y hệt kêu thảm thiết, Tư Đồ bằng hữu bị hấn hai người tiếng thét chói tai bùng tỉnh, quay đầu thấy bọn họ chính bụm lấy cổ, trên cổ có đạo nhẹ nhàng vết đao, chút ít máu tươi đã chảy ra.

"Nhị ca, dưới tay người người càng ngày càng vô dụng, ta như là địch nhân, hai người bọn họ đã mất mạng... Ha ha, nhị ca máu mũi vẫn còn lưu đây!" Tư Đồ Mẫn vũ mị mà vui đùa trong tay áo Liễu Diệp đao, nhìn cũng không nhìn sắc mặt như tro tàn trương Chu hai người.

Tư Đồ bằng hữu xấu hổ mà quát "Tiểu muội, người hay (vẫn) là như vậy tùy hứng, đêm nay muốn hành động, người đem bọn họ đá thương, tự ít đi hai cái trợ thủ đặc lực, người..." Hấn đột nhiên nói không được nữa, bởi vì hấn chứng kiến Tư Đồ Mẫn chính âm âm mà than tiếc, hẹp dài như mực đồng tử tựa hồ dính đầy sương mù châu, trắng nõn cái mũi cao ngạo mà đứng thẳng, bữu bữu hồng nhuận phon phốt đôi môi mềm mại, dùng vô hạn ủy khuất thanh âm nói ". Người ta chỉ là chỉ đùa một chút nha, bảy tám năm không thấy, vừa thấy mặt đã giáo huấn Mẫn nhi!"

Trương Cường Chu Thuận quên đau đớn, bè bọn thay nàng giải thích "Ta... Chúng ta không có việc gì, Nhị công tử không nên trách tội tiểu thư, ha ha, là chúng ta quá kém"

Tư Đồ bằng hữu cũng đột nhiên cảm giác mình thật quá mức, sao có thể như vậy huấn quát muội muội đâu rồi, bè bọn nịnh nọt nói ". Ha ha, Mẫn muội không nên tức giận rồi, là nhị ca không đúng, là hai người bọn họ không có mắt rồi."

Tư Đồ Mẫn đột sửa vẻ u oán, yêu mị mà cười nói "Ha ha ha, các người đã đều nhận biết sai, bốn tiểu thư cũng không truy cứu á..., có cái gì ă, nhanh lên bùng lên đền bù tổn thất ta, thất thân thì sao, nhanh nha!"

Bọn hấn lúc này mới biết lại lên Tư Đồ Mẫn hợp lý, cũng không tiện phát tác, chỉ là xấu hổ mà giúp nhau nhìn mấy lần, Trương Cường Chu Thuận càng là phiền muộn, đã trúng dao găm, còn phải vì nàng cầu tình, còn muốn vì nàng chuẩn bị đồ ăn.

Mấy người đang tại hầu hạ Tư Đồ Mẫn ăn cơm, theo trên cửa sổ tránh tiến một đạo bóng đen, Tư Đồ bằng hữu cùng lưỡng tham tướng cuống quýt để phòng ngừa địch, chỉ có Tư Đồ Mẫn động cũng không động, yêu quán mà quét bóng đen liếc, cười nói "Có thể tới gần chúng ta ba trượng mà không bị phát giác thích khách, chẳng lẽ là Luân Hồi Huyết Ảnh?"

Tư Đồ bằng hữu thấy rõ bóng đen, khôn ngoan buông lỏng một hơi, thả ra trong tay bảo đao, "Người tới làm cái gì? Hấn là ủy thác nhiệm vụ của người hoàn thành?" Hấn đầy cõi lòng hi vọng mà hỏi thăm.

Huyết Ảnh phát tay ném cho hấn một trương hoa giấy, "Nhiệm vụ thất bại, ngân phiếu trả lại." Nàng lại chuyển giao nhìn nhìn Tư Đồ Mẫn, thầm nghĩ "Cô gái này cùng Cung Như Mộng dung mạo cực kỳ tương tự, đặc biệt là con mắt cùng cái mũi!"

Tư Đồ Mẫn xem Huyết Ảnh quan sát chính mình, càng là đặc ý, tự tin mà không cong bộ ngực sữa, mỉm cười nói "Huyết Ảnh còn có giết không được người sao? Chẳng lẽ là cái kia nhanh chóng thành danh Vương Nhạc Nhạc, nghe nói hấn lớn lên cực kỳ phong lưu tuấn tú, nên không phải yêu mến hấn gia a?"

Huyết Ảnh nghe trong lòng khẽ run, thầm nghĩ "Yêu? Chẳng lẽ thực là thế này phải không?", trong mắt lại không nửa phần chấn động, lạnh lùng trừng Tư Đồ Mẫn thoáng một phát, "Huyết Ảnh sự tình không cần phải người quản, cáo tử!" Nói xong, hóa thành một chuỗi ảo ảnh, theo đường cũ biến mất.

Tư Đồ bằng hữu nhìn xem trong tay ngân phiếu, tức giận bắt nó vò thành một cục, cắn giận địa đao : Mà nói "Cái kia Vương Nhạc Nhạc nhiều lần xấu Tư Đồ thế gia chuyện tốt, không giết hấn, tâm trạng của ta khó có thể bình an, nghe nói đao cốc Thất Sát đao sắp nam lăng rồi, đến lúc đó hấn chết tốt lắm xem!"

Tư Đồ Mẫn tò mò nhìn sắc mặt của hấn, xảo tiểu nói ". Vương Nhạc Nhạc thực sự giống như lợi hại , đợi ta rút cái thời gian, hội (sẽ) hấn một hồi!"

Tư Đồ bằng hữu nhìn chằm chằm nàng liếc, lắc đầu không nói, thầm nghĩ "Người hay (vẫn) là đừng (không được) thấy hấn tốt, nếu là thấy, chỉ sợ... Sự phụ người Hồ cơ ngược lại là có thể!"

Tư Đồ Mẫn giống như xem thấu tâm tư của hấn, có chút không vui, nói ". Tôi nay giờ Tý động thủ, các người chuẩn bị một chút a, đến lúc đó ta cùng sự phụ tiến đến đang xem cuộc chiến!" Lời nói không roi, người đã đi xa.

Trương Cường Chu Thuận nhưng thì không cách nào khống chế tâm thần, ngoác nhìn qua nàng biến mất bối cảnh, nước miếng đã nhanh nhỏ ra. Liễu còn tìm được Tiêm Tiêm thời điểm, sắc trời đã tối, thấy nàng đang ngồi ở Nhạc Nhạc trong ngực, ăn lấy sậy [nướng] chế hương non tho rùng, hấn nhìn thấy loại tình hình này, không cần đầu óc cũng có thể nghĩ ra, chuyện gì xảy ra, tuy nhiên đã sớm ngờ tới sẽ có như vậy kết quả, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Liều Tiêm Tiêm gấp liều còn tìm ra, bẻ bộn theo Nhạc Nhạc trong ngực đứng lên, áy náy mà hô "Tam thúc, ta ở chỗ này... Ách, nguyên lai đêm đó cứu ta chính là Nhạc Nhạc lang, hần sẩy [nướng] thịt thỏ ăn thật ngon a!"

Vương Nhạc Nhạc biết rõ liều còn là nàng thân thúc, là trong tộc trưởng bối, vội vàng cười kính hần một cái nguyên vẹn thỏ rừng, "Tam thúc, sau này chúng ta là người một nhà á..., thỉnh nhiều hơn chiếu cố, tại nhạc mẫu trước mặt, nhiều nói vài lời hữu ích!"

Liều còn đối với Nhạc Nhạc rất có hảo cảm, sao có thể nói không, tại hần khách khí phía dưới, cũng đã quên thông tri mặt khác nông trường huynh đệ người đã tìm được. Hoà thuận vui vẻ vui cười lao cả buổi, mới bỗng nhiên nhớ tới việc này, đối với bốn phía rống ra đặc biệt tiếng chim hót, không bao lâu, mặt khác bốn cái nông trường tùy tùng một mới không chịu nổi mà gom lại cùng một chỗ, nhìn thấy hương non thịt thỏ, cũng bắt chập phần năn, phóng khẩu ăn nhiều, thỉnh thoảng hướng Nhạc Nhạc nói lời cảm tạ, nghe nói đã là trăng chủ tương lai vị hôn phu lúc, càng là cung kính.

Lúc này Long chồn ục ục từ đằng xa nhảy ra, trong bàn tay nhỏ còn đang nắm một cái vẫn còn thỏ mập thỏ, nịnh nọt mà đem nó ném cho Nhạc Nhạc, chít chít xèo...xèo mà tiến vào Nhạc Nhạc trong ngực, thoải mái được buồn ngủ.

Cung Như Mộng đương nhiên không đồng ý, bắt nó bắt được đến phóng tới trong lòng ngực của mình, nói ". Nên ta nằm, ngươi tự lại để cho ta ôm a!" Ục ục hiển nhiên nếm qua nàng thiết thỏ, không dám cùng như mộng tranh đoạt, ủy khuất mà le lưỡi, dùng cái đuôi che khuất con mắt, tức giận ai cũng không để ý tới. Một lát sau, Nhạc Nhạc quyết định đi đường suốt đêm.

"Công tử, vì cái gì đi đường suốt đêm?" Hạ nguyệt khó hiểu mà hỏi.

"Ta nghĩ được mỹ nữ hương vị, muốn sớm nhìn thấy các nàng!" Nhạc Nhạc hay nói giỡn trả lời.

"Nhạc Nhạc lang... Tốt xấu đâu, có chúng ta tại bên người, còn muốn muốn chưa thấy qua nữ nhân, hử!" Chúng nữ sau khi nghe xong giận dữ nói.

Nhạc Nhạc tự nhiên là lo lắng Tư Đồ bằng hữu, dù sao cũng không...lắm mệt nhọc, một bên cùng chúng nữ trêu chọc, một bên chậm rì rì mà theo đường núi, hướng long cốt huyện bước đi.

Long cốt huyện, Huyện thừa phủ nha. Nam lăng Vương tế tổ ngày thứ bảy.

Giờ Tý.

Nha hoàn tỷ nữ nhóm: đám bọn họ sớm đã thiếp đi, khách quý trong phòng vẫn là *** tươi sáng.

Nam lăng Vương đã qua năm mươi, tím mặt ngân tu, thể trạng to lớn, trong mắt tinh lỏng lạnh, một thân nội công tu vị đã lộ hóa thuần thanh, hần nồn nóng mà trong phòng đi tới đi lui, trong lòng ần ần cảm thấy có việc phát sinh, hần sờ sờ trên bàn Long Giác ngân thương, có chút tuổi xê chiều than tiếc nói ". Nhớ năm đó chinh chiến sa trường, huyết phong tanh vũ chiến sự kinh nghiệm trên trăm trường, cũng không có qua như thế bực bội qua, hần là ta Vương gia đại thế đã mất, bằng không thì trời xanh vì sao phải ta cản phía sau..."

"Lão gia, không nên suy nghĩ nhiều quá, con ta mệnh khổ, rõ ràng tại tân hôn ngày đó, say rượu rơi ngã chết, ai... Lần này tế bái tổ tiên, hy vọng có thể đạt được liệt tổ liệt tông đồng tình cùng tha thứ." Một cái khuôn mặt hiền lành phu nhân vì hần khoát trên vai kiện áo bào.

Nam lăng Vương chuyển qua hồ thân thể, bắt lấy phu nhân tay, nhìn xem nàng đầy mặt nếp nhăn, thương yêu nói ". Phu nhân, đừng (không được) lại vì việc này phiền lòng, hết thấy đều có mệnh số, ai, chỉ là đáng thương Đình nhi, mới vừa vào gia môn, là được quả phụ!"

Nàng tiếc hận thờ dài "Đúng vậy a, vài ngày trước lại truyền tới tin tức, nói là thân gia quan thành phong trào bị đao cốc sư đệ hại chết, cái này lại để cho Đình nhi càng là thương tâm, liên thân nhân duy nhất đều đã mất đi, cho nàng giới thiệu mấy người quý tộc công tử, nàng liền nhìn cũng không nhìn, nói muốn hầu hạ chúng ta cả đời, chúng ta như thế nào chịu đựng được khỏi cái đó!"

Nam lăng Vương đồng dạng mặt ủ mày chau, lại nói "Nàng người sư đệ kia quan Thái Vũ công cao cường, nhân phẩm tướng mạo ngược lại cũng không tệ lắm, ngươi hỏi một chút Đình nhi phải chăng hợp ý?"

"Ha ha, lão gia, cũng đừng loạn điểm uyên ương quá mức, Đình nhi đối với hần mặc dù thân, cũng không có một điểm khác thường cảm tình, điểm này ta so người tình tưởng ta rồi. Êm tai, chúng ta cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, các loại đợi Đình nhi gặp được phù hợp đây, chúng ta thu nàng làm như con gái nuôi, chuẩn bị phong phú đồ cưới, tiền đưa nàng về nhà chồng."

"Ân, chi có thể như thế!" Nam lăng Vương gật gật đầu, đang muốn hỏi trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi, thỉnh lĩnh nghe cảnh cái chiêng vang lớn.

"Vương gia, không tốt rồi, có đại thất thích khách lên vào!"

"Vương gia, không tốt rồi, mang đến 2000 tinh binh, toàn bộ trúng thuốc mê, chỉ có 200 gia tướng có thể dùng!";

"Vương gia, chuông ngựa lửa cháy, chiến mã đều sợ quá chạy mất..."

Một người tiếp một người tin tức xấu truyền vào nam lăng Vương lỗ tai, hần nhanh chóng phủ thêm xiêm y, nắm lên Long Giác ngân thương, nói ". Bảo hộ phu nhân cùng Thiệu phu nhân, những người khác đi theo ta!"

"Công công, xảy ra chuyện gì?" Uyển chuyển thanh âm nhu hòa truyền đến, không mang theo một tia kinh hoàng, một người cao quý tịnh lệ nữ tử theo ngoài cửa đi vào, tuy là thiếu phụ cách ăn mặc, nhưng lại thiếu nữ ý dụng nhan. Nếu là Nhạc Nhạc ở đây, chắc chắn sợ hãi thán phục tướng mạo của

nàng, không chỉ là bởi vì xinh đẹp, mà là cùng Tiên Vu yên có quá nhiều chỗ tương tự.

Quý phụ nhân giữ chặt quan đình, khuyên nhủ "Đình nhi cùng bà sống chung một chỗ, không nên chạy loạn, bên ngoài đến rồi rất nhiều thích khách."

"Tiểu thư, có quan hệ thái ở đây, dốc sức liều mạng cũng sẽ bảo hộ an toàn của ngươi! Ngươi yên tâm đi!" Quan thái chất phác thanh âm theo ngoài cửa truyền đến, tại hồngбет loạn tiếng đánh nhau ở bên trong, vẫn đang rõ ràng có thể nghe, nội công so tại Lạc thành lúc, rất có tinh tiến.

Nam lăng Vương nhìn xem rậm rạp thích khách che mặt, thầm kêu không ổn, vượt qua ải thái quát "An toàn của các nàng tự giao cho ngươi rồi, xem cơ hội tiến đưa các nàng trốn hướng nam lăng thành! Những người khác các loại..., cùng ta mở một đường máu!"

Nói xong tinh thần run, ngân thương vung vẩy như rồng, nghênh hướng thích khách. Vương phủ gia tướng gặp chủ tử đều như vậy dừng uy, cái đó còn có thể lùi bước, quét qua uể oải sợ hãi, liều mạng mệnh hộ tại nam lăng Vương Chu vậy, nhất thời ngược lại chiếm thành thế hoà không phân thắng bại, song phương giằng co không dưới.

Huyện thừa phủ nha quan sai bắt quá mười mấy người, võ công lại càng không cao đẳng lần, trốn ở nơi hẻo lánh lạnh run, mượn bảo hộ Huyện thừa đại nhân nổi danh nghĩa, đầu cũng dấu điểm, mặc kệ ánh lửa trùng thiên, tiếng giết từng cơn.

Tư Đồ bằng hữu che mặt, đứng tại cao cao nóc nhà, bao quát trong nội viện tình hình chiến đấu, bên cạnh thân có hơn mười cái cao thủ làm bạn, đối với bên cạnh một cái niên kỷ khá lớn che mặt nói ". Đường thúc, ngươi xem còn cần bao lâu mới có thể tiêu diệt nam lăng Vương cực kỳ gia tướng?"

Tư Đồ thẳng nhìn xem dưới chân đánh nhau, hắc hắc âm hiểm cười nói "Hiện chất yên tâm, nam lăng vương phủ nhân mã đã là nỗ lực hết sức, lại không có ngoại viện, không căng được nữa canh giờ!" Hắc chỉ vào là một loại hơi bình tĩnh nơi hẻo lánh, "Nếu là vạn dặm mình người chịu đem hết toàn lực, một phút đồng hồ có thể bình định địch nhân, xem ra mã vạn dặm có đầu tư tâm cái đó!"

Tư Đồ bằng hữu lạnh hừ lạnh một tiếng, "Đầu lĩnh có thể chính là vạn dặm mình trưởng lão —— mã phương cùng mã tròn, có tất [nhiên] phải nhắc nhở bọn hắc một chút, lại để cho bọn hắc nhớ lại, là họ Mã hay (vẫn) là Tư Đồ?"

"Đúng là bọn hắc!" Tư Đồ thẳng âm hiểm gật đầu, bỗng chỉ vào một chỗ hô "Bá Vương kiếm điện thẳng? Hắc như thế nào tại đây?"

Tư Đồ bằng hữu trở mình mắt tròn trắng, ám đạo thầm nghĩ "Ta nào biết được, tại đây ngươi là tổng chỉ huy!", bất quá vẫn là nói ra, "Võ công của hắc mặc dù cao cũng không tạo nên nhiều đại tác dụng, Ân, ba Mộc Đồ cùng chiến ở cùng một chỗ, hai người công lực gần, có lẽ có chút đáng xem." Nhìn chung quanh một chút, lại hỏi "Như thế nào không gặp Hồ cơ?"

Tư Đồ thẳng nghe được "Hồ cơ" Hai chữ, sắc mặt lập tức tái nhợt, nói ". Võ công của nàng tuyệt cao, qua vô ảnh, ta nào biết tung tích của nàng." Phía sau hắc mấy người cũng hoảng sợ mà dao động cái đầu, biểu thị không biết. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tư Đồ bằng hữu không biết bọn hắc vì sao sợ hãi nghe được cái tên này, quay đầu xem viện chỉ (cái) tình hình chiến đấu, không hề ngôn ngữ.

Quan thái canh giữ ở cửa ra vào, không cho thích khách đi vào nửa bước, chợt thấy điện thẳng xuất hiện, có chút kinh hi hô "Điện huynh, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Điện thẳng vùng kiếm giết lấy hắc y thích khách, rút sạch - bớt thời giờ đối với quan thái quát "Ta nghĩ đến phá giải ngươi đạo pháp mới chiều, muốn cùng ngươi lại so một lần, ngày hôm trước đến nam lăng tìm ngươi, nghe ngươi ta nói ngươi đến long cốt huyện, cho nên tự cùng đi qua."

"Ha ha, tốt, chỉ cần quan thái hôm nay bắt tử, ngày khác định cùng ngươi chiến cái thống khoái!" Quan thái tùy tâm huy sải lấy đao khí, hào tình vạn trượng nói.

Điện thẳng đột nhiên sinh ra không cách nào chiến thắng ý nghĩ của hắc, buồn bực nói ". Một lời đã định!" Nói xong nghênh tiếp đánh tới ba Mộc Đồ, thấy hắc sử dụng đạo pháp cùng quan thái cực kỳ tương tự, hứng thú tăng nhiều chiến cùng một chỗ. Vạn dặm mình mã phương mã tròn nhận được Tư Đồ bằng hữu huân quát về sau, biết rõ bị hắc phát hiện không có hết sức, cũng không dám lại lười biếng, suất lĩnh hơn trăm cao thủ, chính thức gia nhập hỗn chiến, nam lăng vương phủ gia tướng lập tức áp lực đại tăng, chết tổn thương thảm trọng, kêu đau không ngừng. Quan thái đã không lúc ban đầu uy mãnh, thế lực không kể vung vẩy lấy mặt trời đao, lúc nào cũng có cao thủ đột phá hắc thủ hộ, tiến vào nội thất, quan đình cùng Vương phủ nhân lúc nào cũng gặp phải hiểm cảnh.

Tư Đồ bằng hữu phát phát tay, lại để cho đằng sau hộ vệ cũng gia nhập chiến đấu, nghĩ hết nhanh thu Thắng Lợi quả thực, trên nóc nhà chỉ còn Tư Đồ thẳng cùng hắc. Theo thế lửa lan tràn, đã đốt tới quan đình cùng Vương phủ nhân chỗ chỗ nấp, hai người bắt đầu đi, chỉ phải chạy ra khỏi lửa chi địa, tiến vào thảm hại hơn liệt huyết tinh chi địa. Quan thái trên người bị thương nhiều chỗ, bị mười cái cao thủ nhất lưu bao quanh, nhất thời không cách nào đột phá, chứng kiến quan đình người đang ở hiểm cảnh, chỉ là cao giọng gấp hô "Tiểu thư, chạy mau!" "Phụ nhân! Đình nhi!" Nam lăng Vương gấp đến độ chiêu thức hỗn loạn, quan tâm xong các nàng la lên. Chỉ là cách quá xa, chính giữa cách có vô số thích khách, lòng có mà lực chưa đủ.

Hai người đã bị vây quanh, thích khách nhìn ra các nàng không biết võ công, càng là đắc ý, phát tay tự chém.

Hai người thế mới biết sợ hãi, hoảng hốt hét lên, bưng kín con mắt." Ah... Ah... Ah..." Tiếng kêu thảm thiết tại các nàng bên người liên tiếp vang lên, các loại đao quan đình mất mở tròn mắt thời điểm, phát hiện muốn giết mình thích khách ngực cảm màu vàng tiến vũ, mà chính mình lại bay tới không trung, thân thể bị một cái thiếu niên áo trắng ôm thật chặt, thiếu niên kia lớn lên tốt tuấn mỹ, rõ ràng cùng tiên phu có vài phần tương tự, nhớ tới mới gặp gỡ tiên phu lúc tình cảnh.

Năm đó nàng vụng trộm chuồn ra đao cốc, gặp phải nguy hiểm, đồng dạng trong lúc nguy cấp, tiên phu xuất hiện, cứu được nàng, cũng bắt được trái tim

của nàng

Nàng kinh ngạc mà nhìn qua Nhạc Nhạc, thầm nghĩ "Ông trời sẽ an bài hai lần đồng dạng trùng cảnh, lại để cho ta lại đi vào vòng tình sao?" Nàng trái tim nhảy loạn, dọa ý thức hồi trở lại ôm Nhạc Nhạc thân eo, nghe hân hỉ giống được mùi thơm của cơ thể, nàng có chút say mê rồi.

Vương Nhạc Nhạc cũng không thành thật một chút, chăm chăm vào xa tư vô hạn quan đình, thầm nghĩ "Nàng Yên nhi lớn lên quá giống, lập tức hồi trở lại Lạc thành hỏi một chút, xem Yên nhi phải chăng có tỷ muội?" Nghĩ tới đây, thích thú bỏ tới nàng lỗ tai nhẹ nhàng đùa giỡn nói ". Cô nương cùng phu nhân nhà ta lớn lên giống như!"

Quan đình đầu ông một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, thầm nghĩ "Hắn và tiên phu lớn lên nàng rất giống giống như, chẳng lẽ là thật là hắn?"

Một đạo trẻ thơ thanh âm, đánh gãy nàng phán đoán.

"Nhạc Nhạc lang, vị này bà bà nặng nề cái đó!" Cung Như Mộng ôm Vương phu nhân, rơi vào Nhạc Nhạc bên người, chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt kêu lên.

Vương phu nhân kinh hồn chưa định, lại bị ngây thơ như cún Cung Như Mộng vừa nói như vậy, thiếu chút nữa thẹn thùng mà ngắt đi, chợt thấy đến quan đình sắc mặt ứng đỏ so với chính mình còn chỗ hiểm xấu hổ, hiếu kỳ nhìn về phía Nhạc Nhạc, đột nhiên thân thể chấn động, thì thào kêu lên "Vân nhi

Vương Nhạc Nhạc linh thức cảm thấy Vương phu nhân kích động cùng tưởng niệm, buồn bực nói ". Vân nhi là ai, ta gọi Vương Nhạc Nhạc... Phu nhân nhận lầm người a?"

Quan đình sau khi hạ xuống, theo Nhạc Nhạc trong ngực chui ra, theo chính diện dò xét Nhạc Nhạc, kinh hãi nha khép lại miệng, "Thật sự rất như!"

"Nhạc Nhạc lang, các người đang làm gì đó? Thiệt nhiều sát thủ cái đó!" Liễu Tiêm Tiêm làm nhiều việc cùng lúc (tay năm tay mười), tăng thêm Long chôn cực tốc mở đường, hữu kinh vô hiểm mà chạy đến Nhạc Nhạc trước mặt. Lúc này, nam lăng Vương cũng dẫn đầu tàn quân giết trở về, kiểm lại một chút, phát hiện gia tướng còn có hơn bốn mươi người, bị hơn ba trăm cao thủ nhất lưu vây vào giữa. Ngẩng đầu nhìn đến Vương Nhạc Nhạc, kinh hãi nói ". Như, chân tướng!"

Tư Đồ bằng hữu đang muốn may mắn hoàn thành kế hoạch, không muốn Vương Nhạc Nhạc lại nửa đường giết ra, tức giận đến thiếu chút nữa trượt chân xuống nóc nhà, nổi giận Trùng Tư đồ thẳng quát "Giết chết, toàn bộ giết chết, một cái cũng đừng (không được) buông tha, đặc biệt là cái kia phần hồng hộ thể chân khí thiếu niên áo trắng, ai giết hắn đi phần thưởng ngàn mười vạn lượng!" Tư Đồ thẳng không biết hắn và Vương Nhạc Nhạc ở giữa sự tình, gặp Tư Đồ bằng hữu ra lệnh, bề bộn thuận tâm ý của hắn, truyền lệnh nói "Giết chết Vương Nhạc Nhạc, phần thưởng ngàn mười vạn lượng!"

Chúng thích khách che mặt đang muốn xông Vương Nhạc Nhạc cuồng cuồng ám khí, chợt nghe bốn phía truyền đến rung trời tiếng kêu, chừng 2000 người tới, lập tức mộng rồi, chính mình ngược lại thành bị vây người. Tư Đồ thẳng kinh sợ nói ". Ở dưới thuốc mê đủ bọn hắn ngủ Thượng Tam Thiên đây, như thế nào hội (sẽ) hiện tại tỉnh lại!"

Tư Đồ bằng hữu trừng mắt hắn, phần nộ nói "Ta làm sao biết, đây đều là người kế hoạch đấy, Hồ cơ cùng tiểu muội làm sao còn chưa tới?"

Đúng lúc này, từ đằng xa bay tới một đạo nhân ảnh, nhìn kỹ phía dưới, đúng là Tư Đồ Mẫn, cách rất xa tự xưng hắn hô "Sư phụ bị thương, chỉ sợ không cách nào giúp người, chính các người coi chừng a!")

"Cái gì, còn có ai có thể gây tổn thương cho đến Hồ cơ?" Tư Đồ bằng hữu kinh ngạc nói "Nam Hải tuyệt tình sư thái! Chúng ta tại chạy đến trên đường gặp nàng, sư phụ cùng nàng liều cái lưỡng bại câu thương, ta cũng giúp không được bề bộn, đành phải đến thông tri người rồi!" Nàng nói đến đây, đột cảm thấy một cổ sexy ánh mắt đâm tới, ngoái đầu nhìn lại ngưng mắt nhìn, tại lơ lơ vòng vây trung tâm, thấy được Nhạc Nhạc, tuần nhã bề ngoài, xấu xa mà cười tà, trong mắt lóe trần trụi khiêu khích (xx). Tư Đồ Mẫn đột nhiên có thể hiểu được trong mắt của hắn ý tứ, nàng có chút kinh hãi, thất thanh nói "Cái kia chính là Vương Nhạc Nhạc?"

Tư Đồ bằng hữu chính bối rối dưới mặt đất đặt lấy ra lệnh rút lui, quét muội tử liếc, gạt đầu đồng ý. Vương Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn xem Cung Như Mộng, lại nhìn một cái Tư Đồ Mẫn, khóe miệng có chút gợn lên, nghĩ ngợi nói "Lão Ma sư phụ, con gái của người cùng người cũng quá giống đi à nha, lần thứ nhất thấy nàng có thể nhận ra người đặc thù ra, hẹp dài như mực đồng tử, phong bạch cao ngất cái mũi, chắc chắn, cái này đình lục tử cho Tư Đồ Nghiệp mang rắn chắc cái đó!" Tại hỗn loạn lui lại thích khách che mặt trong tiếng nổ mạnh nổi lên bốn phía, Huyết Ảnh mang theo hơn mười năm Luân Hồi sát thủ, như ném Đường Đậu bình thường ném ra trong tay Phích Lịch Tử, nhất thời không cách nào tản ra người bị mặt, huyết nhục bay tứ tung, gào khóc thảm thiết.

Nhạc Nhạc hưng phấn hô to, "Tạc, dùng sức tạc, đem bọn họ tạc hồi trở lại thời kì đồ đá!"

Huyết Ảnh quay đầu lại trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, tiếp tục chỉ phát tay, nước đục sát nhân." Vương gia, tiểu tướng vô năng, hiện tại mới tỉnh lại, lại để cho Vương gia, phu nhân bị sợ hãi!" Nam lăng Vương mang đến lĩnh binh tướng quân, khom người tạ tội, bên cạnh hắn đi theo liễu côn.

Liễu côn đem một cái bình ngọc trả lại cho Nhạc Nhạc, cười nói "Giải được của người Chân Linh, đặt ở đầu gió thổi, bọn hắn toàn bộ tỉnh, may mắn ta nhận thức chó tướng quân, bằng không thì còn khả năng bị trở thành địch nhân đấy!"

Nam lăng Vương nâng dậy chó tướng quân, thờ dài "Đứng lên đi, mệnh lệnh thủ hạ đem đám này thích khách một mẻ hốt gọn, lại để cho hắn thú nhận chủ mưu, hừ, rõ ràng hướng bốn vương hạ ra sát thủ!" Nói xong, cương mãnh chính khí, nhập vào cơ thể mà ra, làm cho chúng gia tướng không dám trực tiếp. Nhạc Nhạc cười nói "Chủ mưu không cần tra xét, ta biết là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Sáng tỏ

Đến hành thích nhiều là cao thủ, gặp chính quy binh sĩ vây quét, đều bay lên nóc nhà, dùng khinh công trốn hướng xa xa, chỉ có có gần trăm người bị Luân Hồi nổ chết, còn dùng hơn mười người không chết, lại càng bị thảm đau nhức gào thét.

"Bọn hần là người nào?" Nam lăng Vương nhin không được vội hỏi.

"Tur Đồ thế gia!" Nhạc Nhạc chỉ vào bốn phía bay ra thích khách, lạnh lùng nói ra, thanh âm rõ ràng truyền vào mỗi người lỗ tai.

"Tur Đồ thế gia? Vãn nhi, người nói bọn họ là Tur Đồ thế gia? Nha... Không, ta lại hô sai rồi!" Nam lăng Vương có chút cười xấu hổ nói.

Vương Nhạc Nhạc nhún nhún vai, cũng không thèm để ý, chột tại trong đám người, chứng kiến đang tại xông hần cười ngây ngô quan thái, vui vẻ nói "Quan thái, người như thế nào tại đây, tìm được người sư tỷ sao?"

Quan thái chen đến Nhạc Nhạc trước mặt, kích động vỗ bờ vai của hần, chỉ vào quan đình nói, "Nhạc Nhạc, lại gặp được người á. Ân, nàng tự là sư tỷ của ta, cảm ơn người cứu được nàng, hắc hắc!"

Nhạc Nhạc kinh ngạc ngắm quan đình liếc, cười nói "Người sư tỷ... Như thế nào không biết võ công, nàng không phải quan thành phong trào con gái sao?"

Quan đình hơi ưu thương nói ". Ta trời sinh bệnh cũ, gân mạch đau đớn, không thể tập võ, tuy nhiên xem phụ thân luyện đao nhiều năm, lại sử (khiến cho) không ra một chiêu nửa thức."

Nhạc Nhạc càng kém đi nàng nói từ, kinh nha hỏi "Trời sinh bệnh cũ, gân mạch đau đớn?"

"Làm sao vậy?" Tính cả nam lăng Vương cùng Vương phu nhân cùng một chỗ hỏi.

"Ah, không có gì, cùng của ta một vị thể tử hoạn cùng loại tật bệnh, các người lớn lên cũng rất giống đấy, thật sự là kỳ quái!" Nhạc Nhạc buồn bực gỡ gỡ đầu, lại thì thảo nghị ngợi nói "Hần là các người thật sự là tỷ muội?"

Quan đình đầu tiên không nhận, chối bỏ, giải thích nói "Nghe cha nói, mẹ ta tại sinh của ta thời điểm, tự khó sinh chết đi, cha cũng lại không có tái giá, Đình nhi cái đó tỷ muội đầu này? Thiên hạ to lớn, có tương tự cũng không kỳ quái, bất quá, ta thật đúng là muốn làm quen phụ nhân của người, hỏi nàng phục dụng cái gì được, bệnh này phát tác mà bắt đầu..., có thể đau chết loại người!" Nàng nói xong, lộ ra thống khổ nhớ lại hình dáng.

Nhạc Nhạc cười nói "Bệnh của nàng đã tốt rồi." Nhớ tới trị liệu phương pháp, Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy chăm chăm hướng quan đình, tựa hồ tại khảo thí lọc muốn hay không cho nàng cũng trị liệu thoáng một phát.

"Ah, cái nào danh y kê đơn thuốc phương, cũng thỉnh hần cho Đình nhi trị liệu, cái kia bệnh phạm mà bắt đầu..., thật sự là bị tội nhé!" Vương phu nhân lo lắng mà ngóng nhìn Nhạc Nhạc, hi vọng hần chỉ con đường.

Quan đình cũng cắt ngóng trông Nhạc Nhạc, hần đang muốn khảo thí lọc phải chăng nói thẳng, "Cùng chính mình Hợp Thể có thể chữa bệnh", thỉnh lĩnh nghe Liễu Tiêm Tiêm cất cao giọng nói "Vương gia, chúng ta là Phi Mã mục trường đấy, chuyên môn đến đòi nợ hay sao? Người có thể nhận biết những... này vẫn tự công vấn?"

"Tiêm Tiêm, không được vô lý, cùng Vương gia thời gian dần qua nói!" Liễu côn ở bên cạnh nhắc nhở.

Nam lăng Vương rất là kinh ngạc, nói ". Nam lăng dùng chiến mã, tất cả đều là theo Phi Mã mục trường vận đến đấy, có lẽ không thiếu nợ qua các người trưởng ah!"

"Cái này chút ít mua mã biên lai công văn giải thích thế nào, hơn nữa Liễu Tam thúc còn nhận ra mua mã Dương Tướng quân!" Liễu Tiêm Tiêm cảm giận mà đem mấy Trương Thư giấy cho hần xem qua, lại cẩn thận mà cách hần hai ba xích, sợ hần đem sách theo hủy hoại.

Nam lăng Vương nhìn lướt qua chứng từ, sắc mặt lập tức biến thành rất chẳng lẽ "Đây đúng là nam lăng quân mã ấn soái, chín vạn thất thượng đẳng chiến mã, chín triệu lượng bạc, thật lớn thủ bút, thật lớn âm mưu... Trong các người thỉnh, ta lập tức cho người một câu trả lời thỏa đáng!"

"Người thừa nhận là tốt rồi, ta còn sợ người quit nợ đấy!" Liễu Tiêm Tiêm bất mãn trừng mắt nhìn nam lăng Vương Nhát mắt, thích thú đem biên lai thu hồi, thấp thân giấu kỹ.

Nam lăng Vương xoay người, nghiêm nghị đối với tùy tùng nói ". Chớ tướng quân sau khi trở về, gọi hần lập tức tới gặp ta, còn có mấy cái trong quân tham tướng phó tướng, toàn bộ tới. Các người trước tiên đem sân nhỏ quét sạch thoáng một phát, đem hi sinh hộ vệ dày tàng, có gia thuộc người nhà bồi dùng số tiền lớn."

Vương Nhạc Nhạc đang muốn đi theo Liễu Tiềm Tiềm cùng đi, chợt thấy Huyết Ảnh còn không có lý khai, cười nói "Này, giết người xong còn không đi, chờ muốn chúng ta Tạ người nha!"

Huyết Ảnh trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, âm thanh lạnh lùng nói "Đừng cho là ta là vô điều kiện giúp người, chúng ta còn phải làm người quen đây này. Ân, hôm nay khỏi ta tù không đi, thời khắc chăm chăm vào người, thẳng đến người cho ta Long chôn huyết."

Long chôn ục ục nghe được Huyết Ảnh lời mà nói..., cơ cảnh mà vĩnh tai, bất mãn mà xông nàng khoe mắt lấy sắc nhọn hàm răng, bộ dáng cực kỳ hung ác, Tiềm Tiềm bẽ bộn vỗ đầu của nó, muốn nó yên tâm, như mộng càng là khoa trương, thoáng một phát bắt nó cướp được trong ngực, đối với Long chôn làm lấy càng hung ác biểu lộ. Ục ục trở mình mất trọn trắng, lại trốn về Tiềm Tiềm trong ngực.

Nhạc Nhạc nghe xong cười ha ha, "Chúng ta sẽ trở thành vi - người quen -. Đã không đi, tù ở lại a, nếu là không nhà tù, có thể theo chúng ta cùng phòng đâu."

Huyết Ảnh hơi nảo, chính muốn phát tác, Nhạc Nhạc lại đi theo Tiềm Tiềm đi xa.

Vương phu nhân gặp Huyết Ảnh đã giúp chính mình, lại cùng Nhạc Nhạc quen thuộc, bẽ bộn đi qua mời đến nàng, vì nàng an bài phòng ở. Huyết Ảnh cũng không chối từ, sau khi tạ ơn, mới đứng mười mấy tên thủ hạ phân phó nói, "Các người trở về bẩm báo chủ nhân, tù nói ta tại vì nàng tìm được, rất nhanh có thể [cầm] bắt được Long chôn huyết rồi!" Luân Hồi sát thủ nghe nàng mệnh lệnh, phi thân bỏ chạy.

Quan Thái Hòa điền thẳng, dưới sự chỉ huy người vội vàng dập tắt lửa nhặt xác, hai người không đánh nhau thì không quen biết, về sau ngược lại thành là tri kỷ bằng hữu.

Trời mau sáng, chớ tướng quân mới mang theo hơn mười cái tham tướng phó tướng phản hồi, nghe được Vương gia vậy gọi, cuống quýt chạy tới.

Nam lăng Vương Nhất thấy bọn họ trở về phòng, bẽ bộn đem bộ phận văn tự chỉ cho hần xem "Chớ dương, người cũng biết những...này chiến mã sự tình?"

Chớ tướng quân xem xét bên cạnh còn có liễu côn, Liễu Tiềm Tiềm, Vương Nhạc Nhạc, không rõ Vương gia vì sao đột nhiên gọi thẳng kỳ danh, nghi hoặc mà nhìn về phía kẻ ước, cả kinh nói "Ah, 9 vạn thất thượng đẳng chiến mã, nam lăng Quân soái ần? Những...này ta như thế nào không biết?"

Nam lăng Vương nghe tất hung hăng trừng hần liếc, vỗ bàn một cái, quát lên "Còn dám nói dối! Ta đem ần soái giao cho người, Dịch luân, Dương mãnh liệt, ba người đảm bảo, người dám nói không biết chút nào?"

Chớ dương hòa mặt khác tướng sĩ đều bị hù quỳ rạp xuống đất, nghiêm mặt nói "Vương gia, bốn tướng thật sự không biết rõ tình hình..." Hần từ trong lòng ngực móc ra một cái chìa khóa, "Chúng ta đem ần soái phóng tới trong quân doanh một cơ mật trong tù, chỉ có ba cái chìa khóa đồng thời cắm vào, mới có thể mở ra."

Nhạc Nhạc nhú mày thâm nghĩ, "Nam lăng Vương cùng chớ dương đều không giống nói sợ, mà nam lăng ần soái lại thật sự... Cái kia ần soái?" Liên hỏi "Chớ tướng quân, xin hỏi cái kia gửi ngăn tù là ai cung cấp hay sao?"

Chớ dương khề giạt mình, nói ". Là Dương mãnh liệt Dương Tướng quân cái đó!"

"Hần ở đâu?" Nhạc Nhạc lại hỏi.

"Hần tại Vu sơn thung lũng luyện binh..."

Đột nhiên nam lăng Vương cùng chớ dương đồng thời cả kinh nói, "Không tốt!"

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến bước nhanh chạy trốn thanh âm, người nô vừa chạy vừa dùng khăn khăn thanh âm lớn hô "Báo ~~~ khẩn cấp quân tình, nam lăng bị vây, thỉnh Vương gia nhanh chóng phái binh trợ giúp!"

Thăm từ kia vào nhà, đoạt lấy trên bàn nước trà, uống một hơi cạn sạch, mới bò trên mặt đất trả lời "Vương gia, không tốt rồi, nam lăng bị vây..."

"Nói mau, chuyện gì xảy ra?" Nam lăng Vương gấp quát.

"Đêm qua, Lũng Tây Vương dẫn đầu bảy vạn đại quân, đem nam lăng thành bao bọc vây quanh, lại để cho quân coi giữ đi ra đầu hàng, như nếu không, bọn hần muốn công thành, nói toạc thành về sau, còn muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành..."

"Thật cuồng vọng khẩu khí! Lũng Tây Vương mặc dù cùng ta có thù cũ, có thể hần còn không có tức vãi linh hồn phách, công nhiên mang binh đánh tới. Hiện tại rõ ràng nghiêng toàn thành bảy vạn chi binh, vượt qua long cốt sơn mạch, xa tập (kích) ta nam lăng mười ba vạn tinh binh, chẳng lẽ cùng tới nay ám sát có quan hệ?" Nam lăng Vương mặt ủ mày chau, sắc mặt thập phần ngưng trọng, "Ai tại thù thành?"

"Là Dịch luân Đại tướng quân, trong thành chỉ có hai vạn tám ngàn quân coi giữ, thực lực kém cách xa. Là Dịch tướng quân phái tiểu tử đi ra viện binh

đấy." Thám tử đáp, "Có thể nơi trú quân trống trơn, Dương Tướng quân mang mười vạn tinh binh, còn chưa thấy bóng dáng!"

Nam lăng Vương khoát khoát tay, nói ". Xuống dưới nghỉ ngơi đi, ta đều có an bài!"

Thám tử khom người cáo lui.

Hơn mười cái tham tướng phó tướng thờ phỉ phỉ trách móc khai mở, "Quả nhiên cùng Dương mãnh liệt có quan hệ, không thể tưởng được hần rõ ràng phản bội Vương gia." "Hần dùng ẩn soái đem mười vạn tinh binh điều đi, chỉ là kéo dài lực lượng của chúng ta, không có Hồ Phù, Dương mãnh liệt không cách nào mệnh lệnh binh sĩ làm thực chất tính hành động."

Chớ dương lúc này ngược lại tỉnh táo lại, đem phân loạn thành âm đề xuống, nói ". Đó là một âm mưu, Dương mãnh liệt vừa đi luyện binh, Lũng Tây Vương sẽ tới công thành, còn có tối nay ám sát, hiển nhiên sớm bị người sắp xếp xong xuôi. Lũng Tây Vương muốn nhanh chóng đánh hạ nam lăng, các loạiđội người của chúng ta đem mười vạn binh mã triệu hồi, cũng thì đã trễ, nếu là bọn họ gian kế thực hiện được, giết chết Vương gia, nam lăng càng là Quần Long Vô Thủ, loạn thành một đồng, đến lúc đó mặt khác chư hầu cũng không dám đứng ra lên tiếng ủng hộ Vương gia."

Nam lăng Vương âm thanh lạnh lùng nói "Quả nhiên mưu kế hay, bằng Lũng Tây Vương cũng không có cái này gan dạ sáng suốt, đích thị là Tư Đồ thể gia đang âm thầm sai sử. Hừ, nam lăng thành mặc dù không nói phòng thủ kiên cố, nhưng là đủ lại để cho bọn hần bảy vạn binh sĩ công bên trên mười ngày nửa tháng đấy." Quay người lại đối với Liễu Tiêm Tiêm nói, "Liễu cô nương, người cũng thấy đấy tình huống, tuyệt không phải bốn vương sử (khiến cho) lại, xác thực có phản đồ từ đó làm cảnh, các loạiđội đem trước mắt nguy cấp sự tình giải quyết hết, chắc chắn cho Phi Mã mục trường một câu trả lời thỏa đáng."

"Cái gì giao cho, đến lúc đó người đem vấn đề giao cho cái kia Dương mãnh liệt, cự không trả khoản nợ, chúng ta lại có biện pháp nào?" Liễu Tiêm Tiêm lo lắng hỏi.

"Ha ha ha, nhưng lại bốn vương quân thúc thủ hạ không nghiêm tạo thành đấy, bốn vương cho người cam đoan, bình phục nam lăng chỉ loạn về sau, vô luận như thế nào không chừng người chín triệu lượng bạc!"

Tiêm Tiêm vẫn là không yên lòng, Nhạc Nhạc giữ chặt tay của nàng, cười nói "Tiêm Tiêm yên tâm, nam lăng Vương không phải nói không giữ lời chi nhân, người yên tâm đi."

Tiêm Tiêm nhìn Nhạc Nhạc nói như vậy, mới lặng tiếng không nói gật đầu.

Liễu cô biết rõ 9 vạn con chiến mã đối với Phi Mã mục trường tầm quan trọng, cũng không dám lung tung xen vào, gấp Nhạc Nhạc giúp bọn hần đình xuống, mới cười nói "Có Vương gia những lời này chúng ta an tâm. Lập tức Vương gia hay (vẫn) là bình phục chiến loạn quan trọng hơn, cần chúng ta hỗ trợ, cứ việc phân phó."

Nam lăng Vương điểm một chút cười nói "Trước tạ ơn mấy vị, bởi vì trong phủ gia tướng chết tổn thương hầu như không còn, kính xin mấy vị cao thủ bảo hộ bốn vương gia quyến, chờ thêm đạo này cửa ải khó, chắc chắn tạ."

Vương Nhạc Nhạc quan sát thần sắc của hần, ngạc nhiên nói "Vương gia, nam lăng bị vây, trong tay người lại không có binh có thể dùng, chẳng lẽ người không nóng nảy sao được?"

Hần vuốt vuốt chòm râu, tự tin mà cười nói "Đương nhiên là có chút ít sốt ruột, bất quá, chỉ cần bốn vương phái người cầm Hồ Phù, triệu hồi mười vạn tinh binh, nhất định trước sau giáp công, đem Lũng Tây Vương Bình mã giết cái mảnh giáp không lưu."

Chớ dương cũng nói "Chính như Vương gia theo như lời, Vu sơn thung lũng cách nam lăng chỉ có điều trăm dặm xa, cả buổi sẽ xảy đến chạy về, đến lúc đó tự là địch nhân không ngày."

Nam lăng Vương chợt muốn thích khách sự tình, hỏi "Bất được người sống không vậy?"

"Không có, bị thương đã sớm uống thuốc độc tự sát, một cái người sống cũng chưa!" Chớ dương hơi tiếc nuối mà nói.

"Ah, dù sao đã biết thủ phạm thật phía sau màn, không hỏi cũng thế. Truyền lệnh xuống, hướng nam lăng trú binh doanh mà cấp tốc hành quân."

Trải qua đơn giản thương định về sau, chớ dương đã đem binh mã chỉnh đốn hoàn tất, mặt trời đỏ mới lên.

Đang muốn xuất phát, lại truyền tới thám tử kinh hoảng thanh âm, "Báo ~ báo Vương gia, tướng quân... Thành nam ba dặm, phát hiện quân địch, ước chừng tám hơn ngàn người."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Yêu Cơ

Tư Đồ bằng hữu toàn thân chiến giáp, kim quang lóng lánh, không ngừng mà răn dạy lấy Tư Đồ thắng, "Đã có tám ngàn binh sĩ mai phục tại trên đường, như thế nào không nói sớm, hiện tại mới nói cho ta biết, thiếu chút nữa hư mất đại sự, ngươi biết rõ không? Mặc dù nói ngươi là của ta đường thúc, nhưng này sự tình thật sự xử lý tạp, cha ta cái kia một cửa ngươi cũng gây khó dễ! Hừ, sắp đại công cáo hoàn thành tiến lúc, rõ ràng bị Vương Nhạc Nhạc phá hư hết, ta thề, nhất định phải giết chết hắn. Ah, đương nhiên, là mời người khác Sát!"

Tư Đồ thắng cười ngửa cùng ở bên cạnh hắn, không nổi mà lau cái trán mồ hôi, liên tiếp gật đầu đồng ý, trong nội tâm cái kia buồn khổ đâu, "Hào hảo Ma giáo trưởng lão, mấy người phía dưới trên vạn người, trong giảng hồ tùy tiện đập mạnh hai chân, cũng là thiên dao động mà sáng ngời. Ai, nhưng bây giờ... Ai bảo ta hết lần này tới lần khác họ Tư Đồ, hay (vẫn) là nằm vùng, hai đầu đều không rơi tốt."

Quý thất cổ u ám mà nói tiếp, "Tư Đồ thắng cũng muốn đem bọn họ giết cái sạch sẽ, ai nghĩ đến Vương Nhạc Nhạc hội (sẽ) đúng giờ xuất hiện, cũng không nghĩ tới hai nghìn tinh binh lại đột nhiên thức tỉnh. Bất quá cũng may, chúng ta dùng Lũng Tây tám ngàn binh sĩ, định có thể đem nho nhỏ long cốt huyện tàn sát cái sạch sẽ!" Nói xong, hắn liếm liếm bờ môi, lộ ra khát máu khát vọng.

Tư Đồ bằng hữu nhìn lại sau lưng tinh binh, thủy lộ ra nhàn nhạt vui vẻ, "Ấn, chỉ cần giết mất nam lăng Vương, những người khác giết bao nhiêu đều tùy ngươi, hắc hắc, ta cũng không tin, giết không riêng ngươi chính là hai nghìn binh sĩ! Hừ, Vương Nhạc Nhạc, ngươi chờ nhìn, roi xuống trong tay của ta, nhất định phải ngươi đẹp mắt!"

Trương Cường Chu Thuận ở bên cạnh nhắc nhở "Nhị công tử, những binh sĩ này nguyên là chuẩn bị nửa đường phục kích, không có công thành công cụ nha!"

"Ha ha ha, tự long cốt huyện cái kia cao ba trượng tường thành, còn dùng công thành công cụ? Chúng ta tùy tiện tìm mấy người cao thủ nhảy qua đi, sẽ đem thành cửa mở ra rồi, trực tiếp giết vào thành, lấy cái kia nam lăng Vương tánh mạng. Ah, còn có, đến lúc đó chúng ta Tư Đồ thế gia mấy người đều muốn che mặt, nếu là truyền đi, đối với Tư Đồ thế gia nghiệp lớn không có ích."

"Vâng, tuân mệnh!"

Không bao lâu, đã đến Nam Thành môn, lại thấy được ngạc nhiên một mặt.

Vốn tưởng rằng long cốt huyện chắc chắn cửa thành đóng chặt, thủ vệ toàn lực đề phòng, nhưng bây giờ...

Cửa thành mở rộng ra, có ba bốn quần áo tàn phá hạ nhân, tại cúi đầu quét rác, thần sắc bình tĩnh yên ổn, Vương Nhạc Nhạc khép hờ hai mắt, đứng tại trên đầu thành, bên cạnh ngồi Cung Như Mộng. Hắn gặp Tư Đồ bằng hữu đi vào mười trượng có hơn, cười vang nói "Chư vị xa đến mà đến, khẳng định vất vả, lại để cho tiện nội đánh đàn một khúc, vì chư vị bày tiệc mời khách."

Tư Đồ bằng hữu che mặt, nhìn không ra cái gì biểu lộ, nhưng kinh sợ run cả buổi, không có phản ứng, chỉ tới Cung Như Mộng búng ra dây đàn, ưu dương âm thanh của tự nhiên, hắn mới tâm thần có chút không tập trung kêu lên "Hắn làm cái gì vậy, tại bày không thành kế sao?"

Tư Đồ thắng mồ hôi lạnh lại toát ra, nấp nấp nói ra "Cái này... Cái này nhất định là quỷ kế, bất quá, chúng ta dùng tám ngàn binh lực, không cần sợ bọn hắn, hiện tại xông đi vào..."

"Câm miệng! Đã biết là Vương Nhạc Nhạc quỷ kế, ngươi còn xông đi vào, chẳng phải là chánh hợp tâm ý của hắn." Tư Đồ bằng hữu nổi giận quát lên.

Quý thất cổ trái xem phải xem, nghi ngờ nói "Nhị công tử, ngươi xem sau lưng binh sĩ, mỗi người hồn không tuân thủ nhiếp đấy, tiếng đàn này có cổ quái."

Tốt đẹp chi âm đầy trời phiêu tán, dư âm còn văng vẳng bên tai, không dứt bên tai, Cung Như Mộng mồ hôi trán cũng ngày càng nhiều, Nhạc Nhạc thấy thế thương yêu bắt tay đặt ở nàng trên lưng, âm thầm truyền công cho nàng, nếu muốn dùng tiếng đàn mê hoặc tám ngàn binh sĩ, tiêu hao nội lực có thể nghĩ mà biết.

Tư Đồ bằng hữu đẩy đẩy bị mê hoặc Trương Cường Chu Thuận hai người, quát "Cho ta tỉnh, hai cái đồ đàn, nhanh đi đem những binh lính khác dao động tỉnh."

Hai người bị hắn đẩy mới tỉnh lại, ngượng ngùng cười nói "Này âm chi (cái) ứng bầu trời có, nhân gian khó tìm đâu, đàn rất hay nghệ..." Chợt thấy Tư Đồ bằng hữu trong mắt lửa giận hiện ra, ở vào phát tác biên giới mới bỗng dừng im miệng, "Công tử, có việc ngươi phân phó!"

Xem ra vừa rồi bọn hắn xác thực bị tiếng đàn chỗ hoặc, Tư Đồ bằng hữu ra lệnh cho bọn họ một câu cũng không nghe thấy.

Tám ngàn binh sĩ cái đó dễ dàng đánh thức đấy, vừa - kêu tỉnh, bởi vì không có nội lực chống lại, lại trúng mê âm, tâm thần đều say, si ngốc mà dựng thẳng tai lắng nghe. Trương Cường Chu Thuận hai người mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, cũng chưa thấy hiệu quả, trở về uể oải nói "Công tử, chúng ta tận lực, gọi bất tỉnh bọn hắn. Không bằng chúng ta nhảy lên đầu tường, giết chết cái kia đánh đàn đấy."

"Các ngươi cũng là đồ đàn "Tư Đồ bằng hữu táo bạo quát lên, "Ngươi nhìn xem, nam lăng vương phủ cao thủ, còn có trắng sáng cung những nữ nhân khác, còn có những cái...kia bọn hắn mời đến Luân Hồi thích khách, một cái cũng không trông thấy, bất định ở cái góc nào mai phục lắm, các ngươi muốn đi chịu chết, ta không ngăn cản ngươi. Tại sao không đi à?"

Trương Cường Chu Thuận co lại co lại cổ, hắc hắc giọng cười, không dám cậy mạnh.

Lại qua nửa canh giờ, chợt nghe một đạo liệt âm, dây đàn ngân ra, tổ khúc nhạc đón mừng, Cung Như Mộng nhìn xem đứt gãy dây đàn, đầu đầy là đổ mồ hôi mà nhìn về phía Nhạc Nhạc, lo lắng hẳn trách cứ. Vương Nhạc Nhạc nhìn xa Đông Nam, thầm nghĩ "Vi bọn hắn trì hoãn một canh giờ, có lẽ chạy ra trăm dặm rồi, dù sao đều cỡi khoái mã, quan đình cùng Vương phu nhân không biết võ công, đã có thể thâm rồi chút ít." Đem như mộng kéo lên, nàng lau lau cái trán mồ hôi, cười nói "Không cần lo lắng, chúng ta đã tận lực."

Nàng mới như thích trách nhiệm cười cười, mắt lé cửa thành quét rác bốn cái "Lão nhân", nói ". Cái kia bốn cái nha đầu thực thích hợp quét rác, trang cũng thật giống!"

Vương Nhạc Nhạc lôi kéo như mộng tay, nhìn về phía Lũng Tây binh sĩ, bọn hắn mới từ trong mộng đẹp thức tỉnh, đều thì thảo tự nói, đại thần tiếng đàn ưu mỹ.

"Các ngươi nói, nàng đan êm tai sao?" Vương Nhạc Nhạc vận dụng nội lực, la lớn.

"Êm tai!" Tám ngàn binh sĩ mơ mơ màng màng mà trả lời, thanh âm thật là chinh tề.

"Mỗi người một vạn lượng bạc, nhanh chút ít lấy ra, giao bạc vào thành nghe, còn có càng đặc sắc mà tiết mục!" Lời còn chưa dứt, tám ngàn người chạy không còn một mống, đều hô "Chúng ta không có bạc..."

Tư Đồ bằng hữu nóng nảy, ở phía sau điên cuồng đuổi theo, "Trở về, các ngươi trở lại cho ta..."

Không thành kế thành công, thảng or chết sự khôi phục nguyên lai dung mạo, còn chưa tới được đào tẩu, đột nhiên một đạo cực kỳ yêu mỹ thanh âm truyền đến, tại trên đầu thành chẳng biết lúc nào, đã đứng đây một vị phong độ tư thái tuyệt mỹ nữ, nàng đưa lưng về phía Nhạc Nhạc, thấy không rõ dung mạo, có thể cái kia yêu khí lượn lờ đầy đặn thân thể, nhấm trũng Nhạc Nhạc tâm thần đều nhảy, ngự Nữ Chân khí không thể kiềm chế mà cấp tốc bắt đầu vận hành, xem nàng giống như rắn eo nhỏ, phong vĩnh lên tròn vo mà mỏng đẹp, hẳn vượt qua gian trường thương cảng là khó nhin, rõ ràng bị dựng lên.

Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ, "Đừng với hái dương bổ âm cao thủ, cái này thân mỹ công, không dưới ta cái đó! Bằng công lực của ta liếc nhìn nàng một cái tựu dựng thẳng kỳ, bình thường nam nhân vừa thấy nàng còn không thẳng tiết chảy đầm đìa?"

Cung Như Mộng nhưng có chút cao hứng chạy tới hô "Hồ di, là ngươi sao?" Thảng or chết sự cũng theo sát phía sau, khom người bái nói ". Tham kiến sư phụ!"

"Ah? Cái này không phải đâu, Hồ di? Chẳng lẽ là vui mừng giáo Hồ cơ?" Nhạc Nhạc nghi hoặc mà nhìn xem bối cảnh sau lưng của nàng, vẫn là coi chừng vận công, không chế tâm thần.

Thân ảnh kia chậm rãi chuyển qua, khẽ cười nói "Mộng nha đầu hay (vẫn) là như vậy, rõ ràng nhận thức không ra ta đến! Ô, mấy người cc ngươi võ công rõ ràng luyện đến cái này cấp độ rồi, song tu cũng không lại nhanh như vậy, thật sự là kỳ dị?"

Một trương yêu tinh y hệt khuôn mặt, không cách nào hình dung, nói không rõ là mười tám tuổi, hay (vẫn) là 38 tuổi, mỹ nhân như tợ, chớp động mê người điên cuồng dục hỏa. No bụng nhuần bờ môi hơi hạp, gọi cảm mê người, lại để cho người vừa thấy tựu muốn nhắm nháp hôn môi. Đã gặp nàng, mỗi người đàn ông trong đầu đều hội (sẽ) muốn nhìn một chút nàng thân thể, càng muốn để ở nằm tại chính mình dưới háng rên rỉ giãy dụa.

Nàng tuy nhiên là nhẹ nhàng mà nhong nhẹo cười, tuy nhiên không phải nhắm vào Nhạc Nhạc, tuy nhiên không phải cố ý sử (khiến cho) giương mị công, thể nhưng mà... Vương Nhạc Nhạc cái kia vừa nhuyển ở dưới ánh thương lại mạnh mẽ mà bị dựng lên, mấy lần muốn quay đầu, không nhìn tới nàng, nhưng vẫn là giật mình tại đó, thẳng đến kim tâm kinh hoàng mấy cái, phương tranh giành thoát phần này táo động.

Hồ Cơ Phát hiện Nhạc Nhạc khác thường, trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, xảo tiểu nói ". Ngươi tựu là Vương Nhạc Nhạc a, quả nhiên không đơn giản, rõ ràng có thể nhìn thẳng ta mà không... Ha ha ha, ta nói Mặc nhi đêm qua sau khi trở về, vì sao tâm thần có chút không tập trung, nguyên lai là thấy ngươi."

Cái nhìn này nàng dùng tới ma mị chi công, Nhạc Nhạc đầu ông mà một tiếng, thiếu chút nữa nhin không được muốn xông đi lên, đem nàng áp trên mặt đất, hảo hảo trì tụng một phen, trong nội tâm thầm mắng "Tốt một cái tuyệt sắc Yêu Cơ, coi chừng chọc giận lão tử, liều mạng cái này thân công lực mới chịu đem ngươi phục tùng!"

Xuân Nguyệt Mị công lược hảo, nhìn thấu Hồ cơ mờ ám, nhin không được nhắc nhở "Sư phụ, hẳn tựu là Vương Nhạc Nhạc, chúng ta cùng tiểu thư đã theo hắn."

"Ah, xuân nha đầu sợ ta đoạt các ngươi lão công của ta?" Hồ cơ cười quái dị chăm chăm hướng xuân nguyệt.

"Đồ nhi không dám, ta muốn sư phụ cũng khinh thường như thế!" Xuân nguyệt tuy nhiên cực kỳ cung kính, nhưng là dùng lời nói bộ đồ lao Hồ cơ, nàng ma công cực kỳ Bá Đạo, xuân nguyệt từng thấy tận mắt qua nàng đem một cái cường tráng nam tử lập tức hấp vi thây khô, sợ nàng không để ý giao tình, đem Nhạc Nhạc đoạt đi, khi đó sẽ trễ. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Ha ha ha, xuân nguyệt càng ngày càng tinh minh rồi. Ta sớm đã từng nói qua rồi, chỉ là xem tại cung trăng sáng giao tình lên, mới dạy các ngươi một ít mị thuật, các ngươi không cần hô sư phụ ta đấy, chúng ta cũng không phải thầy trò quan hệ. Ta Hồ cơ chỉ lấy Tư Đồ Mặc một người đệ tử, ha ha, cho nên... Nếu là ngày nào đó ta không có nam nhân, nói không đúng chắc chắn tìm hắn đấy!" Nàng cười mà quynh rũ lấy chỉ hướng Nhạc Nhạc, xinh đẹp ánh mắt lần nữa bắn về phía hắn.

Nhạc Nhạc tựa hồ đã có sức miễn dịch, hoàn toàn không thấy nàng khiêu khích (xx), cười nhẹ phản kích trở về, cực kỳ tuần tú trên mặt như xối gió xuân, Tư chụp hình màu người, mắt tinh âm thầm hiện lên phản hồng, cực kỳ tà dị gai đất nhập Hồ cơ đôi mắt, thân thể hai người đều là chấn động, từng người lui về phía sau nửa bước.

Hồ cơ trong mắt hiện lên dị sắc, không dám lại khinh thị Nhạc Nhạc, nói ". Ta là nghe được như mộng tiếng đàn mới tới, đến trong thành đi dạo một vòng, ha ha, quả không ngoài sở liệu của ta, nam lăng Vương đã mang binh đào tẩu. Tuy nhiên Vương Nhạc Nhạc dùng âm hoặc chi pháp đem tám ngàn binh sĩ lừa gạt đi, chờ bọn hán tinh táo lại, chắc chắn phản hồi, các ngươi hay (vẫn) là nhanh chút ít đi thôi!" Bỗng đối với Nhạc Nhạc cười khanh khách nói, "Ta cũng không muốn lại để cho tuần tú như vậy tiêu lang quân chết ở trong loạn quân."

Nói xong thả người phi hướng phương bắc, ở giữa không trung còn chuyển hướng xông Nhạc Nhạc phát tay, thấp ngực hương y, đem giữa hai khe núi lộ càng sâu, phản nộ có chút chướng mắt, Nhạc Nhạc vừa bình tĩnh ở dưới tâm, lại hồn dân không chịu nổi, thở hỗn hển, hướng ngũ nữ nộ cười dâm dăng đi đến, vượt qua gian quần áo cao cao nổi lên.

Chúng nữ đều minh bạch nguyên do, liếc nhìn nhau, chờ đợi Nhạc Nhạc mưa to gió lớn.

Phía nam lại truyền tới binh mã dị động, Nhạc Nhạc cường chế dục hỏa, quay đầu đang trông xem thế nào, đông nghịt Lũng Tây binh sĩ, găm thét vọt tới, tựa hồ muốn báo thù mới vừa rồi bị mê hoặc mỗi hận, vội la lên "Đi theo ta!"

Sáu người trước tiên đem cửa thành đóng kỹ, lạng lẽ chạy về phía đông nam phương hướng, trong thành cư dân giống như người được nguy hiểm, đều đóng chặt cửa phòng, không dám thò đầu ra.

Các loạiđội Nhạc Nhạc mấy người theo Đông Nam trên tường thành nhảy ra, Tư Đồ bằng hữu tám ngàn binh sĩ cũng phá thành mà vào, bay thẳng hướng Huyện thừa phủ nha.

"Báo cáo Nhị công tử, phủ nha ở bên trong trống trơn, liền chỉ (cái) heo đều không có!" Trương Cường Chu Thuận hồi đáp.

"Hai người các ngươi tựa là heo, biết rõ không có người, còn không đi truy!" Tư Đồ bằng hữu xông bọn hán quát.

Nhạc Nhạc mang theo ngũ nữ, vào ước định tốt trong rừng cây, chỗ đó buộc có sáu con khoái mã, mấy người trở mình lên ngựa, chạy về phía Đông Nam

Đây là Nhạc Nhạc vội vàng tầm đồ nghĩ kỹ kẻ sách, lại để cho nam lăng hai nghìn binh mã đường vòng đi về phía nam, chuẩn bị trốn hướng nam lăng Thành Đông mặt một tòa tiểu thành —— Triều Châu. Triều Châu thành cũng quy nam lăng Vương quân hạt, trong thành có binh sĩ hơn chín nghìn người, tụ hợp về sau, cũng là tính toán cổ lực lượng.

Nhạc Nhạc giục ngựa chạy như điên ba canh giờ mới đuổi theo nam lăng Vương chủ quân, còn chưa kịp nghỉ ngơi, thỉnh lĩnh nghe Vương phu nhân hô "Vương gia, mau đến xem xem, Đình nhi lại phát bệnh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Khách làng chơi

Vương Nhạc Nhạc tuy biết Tiên Vu yên có đồng dạng bệnh, lại chưa thấy qua phát bệnh lúc thăm trạng. Quan đình đang tại phát bệnh, mồ hôi sớm đem quần áo sưng nước, toàn thân run rẩy thành một đoàn, ngã vào trên đồng cỏ, chặt chẽ cắn hàm răng, cố gắng không đem tiếng rên rỉ truyền quá xa, Tiêm Tiêm chính ở bên cạnh chiếu cố nàng, đồng dạng nhanh chóng đầu đầy là đồ mồ hôi.

Nhạc Nhạc gặp Vương phu nhân cùng ở bên cạnh, sao không biết xấu hổ đem người ta con dâu cho XX, Vương phu tốt muốn biết mấy thứ gì đó, thúc giục nói "Vân nhi... Ah, Vương thiếu hiệp, người như có biện pháp nào y tốt Đình nhi, cho dù thử, cần gì, ta sai người đi xử lý, mỗi lần nhìn xem nàng bị tội, trong nội tâm của ta khỏi phải đề nhiều khổ sở, thực hận không thể thay nàng bị tội!"

Vương Nhạc Nhạc nhìn xem Vương phu nhân khoe mắt chảy ra nước mắt, bất đắc dĩ thở dài "Phu nhân, lời nói thật nói a, ta có thể chữa cho tốt nàng...!"

"Cái kia còn chờ cái gì, còn không mau chút ít giúp nàng!" Vương phu nhân vội vàng nói tiếp.

Vương Nhạc Nhạc nhanh chóng âm thầm dậm chân, suy nghĩ "Làm như thế nào nói với nàng đầu rồi, ah, hãy để cho Tiêm Tiêm cùng Vương phu nhân nói đi, đi cùng không được, theo nàng quyết định!" Nghĩ tới đây, tựu tiến đến Tiêm Tiêm lỗ tai đáy ngọn nguồn vừa nói hơn mấy câu, Tiêm Tiêm có chút kinh ngạc, giận dữ mà trắng rồi Nhạc Nhạc, mới gật đầu đáp ứng.

Vương phu nhân nghe được Tiêm Tiêm chuyển lời nói về sau, rõ ràng không có một chút do dự, nói ". Nguyên lai là như vậy, chỉ cần Đình nhi đồng ý, chúng ta quyết không phản đối!"

Nhạc Nhạc gật đầu, bò tới quan đình bên tai, khẽ hỏi "Người có nghĩ là muốn chữa cho tốt bệnh này?"

Quan đình gật đầu.

Lại dùng cẳng tay ngón nguồn thanh âm hỏi một câu.

Quan đình hơi hơi do dự xuống, lại gật đầu đồng ý.

Nhạc Nhạc đem nàng ôm lấy, quan đình cũng ôm chặt ở cổ của hắn, nghe Nhạc Nhạc phát ra giống đực xạ hương, run rẩy tựa hồ bằng phẳng chút ít, đau đớn như trước không giảm, trong nội tâm lại vô cùng an tâm, như là phiêu bạt thuyền nhỏ, đã tìm được cảng ngoặt (khom).

Vương phu nhân mặc dù không nghe thấy Nhạc Nhạc cuối cùng hỏi chính là cái gì, nhưng xem quan đình phản ứng, biết rõ nàng hẳn là đã đáp ứng, treo lấy tâm rốt cục buông, nói thầm "Hắn nếu là con của ta hẳn là tốt!"

Nhạc Nhạc xông các nàng chào hỏi, ôm quan đình, phi thân phiêu hương bên đường rừng rậm, Long chôn tựa hồ mình bạch sắp sửa phát sinh chuyện gì, như một đạo điện quang, theo sát tại phía sau hắn.

Phân hồng hộ thể cái lồng khí ở trong, tràn đầy thôi tình chân khí, nghe thấy được đậm đặc mùi thơm, quan đình lạnh như băng thân thể dần dần biến thành lửa nóng, gân mạch cảm giác đau đớn bị trong lòng đích nóng bỏng chỗ hòa tan, nàng vẫn là ôm chặt Nhạc Nhạc, chỉ là áo lót chẳng biết lúc nào bị hắn thôi lui, trần trụi thân thể dán hắn kiên cố lồng ngực, nàng có chút ngại thẹn rồi, ní non nói "Người... Vừa rồi... Không phải nói, chỉ cần ôm chặt người thì tốt rồi sao?"

Nhạc Nhạc nụ cười giả tạo đạo "Đúng vậy a, chúng ta bây giờ vẫn là giúp nhau ôm ah!" Nguyên lai vừa rồi hắn là hỏi như vậy quan đình đấy, lừa đảo cái đó!

Quan đình e thẹn nói "Có thể, chưa nói, muốn cởi quần áo à?"

"Nhưng bây giờ đã thoát khỏi nha!" Tăng thêm thôi tình chân khí nồng độ, tặc tay đã đứng ở nàng hông ngọc.

"YAA.A.A..... !" Quan đình đột nhiên nói không ra lời, kỳ dị cảm giác lại để cho nàng càng chặt mật địa ôm Nhạc Nhạc, thon dài giữa hai chân, tựa hồ có cái gì chảy ra, nàng cúi đầu vào Nhạc Nhạc trong ngực, run giọng rên rỉ lên.

Long chôn ục ục dán tại Nhạc Nhạc bên người, thỏa thích hưởng thụ lấy khí thể năng lượng, thỉnh thoảng dùng nhưng nhưng cái đuôi, khẽ vuốt quan đình bờ vai, da thịt tuyết trắng chậm rãi biến thành màu đỏ, nàng đã không chịu nổi mà vận vẹo mà bắt đầu..., đồng dạng vuốt ve Nhạc Nhạc, tựa hồ phải tìm cái gì.

Nhạc Nhạc đương nhiên biết rõ thiếu khuyết chính là cái gì, cảm thấy thời điểm đến rồi, bày chính tư thế, rất nhập... (phiên muốn xem phim heo đi)

Thân thể hợp nhất, tâm linh cũng tan làm một thể, Nhạc Nhạc dụng tâm thức ngôn ngữ, chậm rãi hướng nàng phát khởi thể công. Lại đắm tâm lập tức quen thuộc, một khắc giao hợp, hơn hẳn thiên ngôn vạn ngữ.

Quan đình rốt cuộc biết cảm giác hạnh phúc, mới vừa rồi bị lừa gạt tâm tình, bị nàng ném vào mây xanh (vì sao tại mây xanh, bởi vì nơi này cách nàng gần đây quá!), gân mạch sớm đã khôi phục, toàn thân sáng khoái giống như chim (cái) chim bay, tại bầu trời tận tính mà bay lượn.

Chỗ đó lại đã đau xót (a-xít) ngứa ướt át, nàng cảm thấy chỉ có như vậy, mới có thể thổ lộ trong nội tâm ý nghĩ - yêu thương, rên rỉ lấy lại bò lên trên Nhạc Nhạc thân thể, đại chiến sắp tới, Long chôn ục ục thẹn thùng quay lưng lại từ, thoải mái mà tiêu hóa lấy trong cơ thể đồ ăn.

Nhanh đến Triều Châu thời điểm, Nhạc Nhạc lưng chống quan đình, vượt qua đại đội nhân mã, Vương phu nhân nhìn xem xuân ý quất vào mặt, hạnh phúc dào dạt quan đình, yêu thương mà đem nàng lĩnh qua một bên, nói lạnh lẽo lời nói đi.

Tiêm Tiêm các loại độn nữ từ gặp Nhạc Nhạc phản hồi, vốn định trừng phạt hoa tâm của hắn, có thể vừa nhìn thấy hắn mẹ người đáng tuổi cười, đều mềm lòng u thờ dài "Như thế nào hạ thủ được!" Thích thú bỏ đi loại này ý niệm, vui sướng mà nhào vào trong ngực của hắn, rú xuống cầu ái thương, nếu không là tại đã ngoại, khẳng định lại là một hồi mây mưa.

Huyết Ảnh xa xa mà nhìn xem chúng nữ hạnh phúc vui sướng đáng tuổi cười, dưới khăn che mặt ngọc dung biến thành thập phần buồn bã, ám đạo:thâm nghĩ "Ta khi nào cũng có thể nhanh như vậy vui cười?"

Đêm đó, thuận lợi tiến vào Triều Châu, lo lắng thành thủ gặp nam lăng Vương An nhưng phản hồi, lại là Tạ thiên lại là báỉ Phật, giống như tất cả đều là hắn khẩn cầu công lao, mã thí tăng bốc không ngừng đập đi. Nam lăng Vương An toàn bộ trốn vào Triều Châu, tâm tình thật tốt, cười nói "Ha ha ha, hoàng thành thủ vẫn là như cũ, binh mã lương thực truy chuẩn bị xong chưa?"

"Hồi trở lại Vương , một vạn tinh binh toàn bộ chờ xuất phát, không có Vương gia mệnh lệnh, tiểu tướng không dám tùy ý binh!" Hoàng thành thủ coi chừng đáp.

Chớ dương nói tiếp "Như thế rất tốt, chỉ cần triệu hồi Dương mãnh liệt trong tay mười vạn tinh binh, ta có nắm chắc mười phần, đem Lũng Tây Vương

quân đội khó phản lão huyết!"

"Thế nhưng mà ai đi đón hồi trở lại Dương mãnh liệt trong tay binh mã đâu rồi, đã hấn đã mưu phản, chắc chắn sẽ không đơn giản lại để cho người tiếp cận quân doanh, đường xá hung hiểm cái đó!" Nam lăng Vương vuốt ve trong tay màu vàng Hồ Phù, đáy ngọn nguồn đầu trầm tư.

"Lại để cho ta đi thôi!" Chớ dương nói tiếp.

Nam lăng Vương lắc đầu "Chớ tướng quân đầu tranh anh dũng, điều binh khiển tướng đạo là không có mà nói, có thể nếu bàn về người giang hồ thủ đoạn, chỉ sợ ngươi còn đối phó không đến!"

Chớ dương biết rõ hấn nói là lời nói thật, lại nói "Quan thái còn có Bá Vương kiếm điển thắng, còn có Vương Nhạc Nhạc... Những người này võ công đều thâm bất khả trắc, Vương gia sao không phái bọn hấn tiến đến?"

"Ai!" Nam lăng Vương thật dài than ra một hơi, lại nói "Muốn ta như thế nào yên tâm đâu này? Liền cùng ta hơn hai mươi năm Dương mãnh liệt đều sinh ra phản tâm, muốn ta sao dám tin tưởng ngoại nhân. Hồ Phù vừa ra, hơn nữa ta tự tay ghi công văn, cái này quyền lợi có thể to lớn, mười vạn tinh binh hoàn toàn quy hấn điều lệnh, người này như không đáng tin, chúng ta nam lăng tự triệt để hết lực "

"Vương gia, ta có chuyện cùng ngươi thương lượng một chút?" Vương phu nhân chẳng biết lúc nào, xuất hiện tại nghị sự đại đường bên trên.

Nam lăng Vương thấp phần ngoài ý muốn, phu nhân chưa từng quấy rầy qua hấn thương nghị quân quốc đại sự, hôm nay vì sao?

Hấn ra hiệu chúng tướng sĩ chờ một chốc, đi theo Vương phu nhân đi tới cửa Rayane tĩnh chỗ, cười nói "Phu nhân mệt nhọc một ngày, còn không còn sớm chút ít nghỉ ngơi, cần làm chuyện gì?" http://book.53yao.***

Vương phu nhân giận hấn liếc, nói ". Hôm nay Đình nhi phát bệnh cũng ngươi cũng biết, ngươi nhưng vẫn vội vàng thương nghị quân sự, cũng không hỏi xem bệnh tình của nàng?"

Nam lăng Vương kinh ngạc cười nói, "Ah, ha ha, lần đó bị bệnh còn không phải như vậy, không đau bên trên ba hai canh giờ là không rồi cũng sẽ thôi, nàng hiện tại làm sao vậy?"

"Nàng hiện tại toàn bộ tốt rồi, bất quá cũng có một vấn đề... !"

"Ah, tốt rồi còn có vấn đề gì?"

Vương phu nhân thở dài "Nàng thích Vương Nhạc Nhạc, vừa rồi đã cùng ta toàn bộ nói. Ta đáp ứng Đình nhi, các loạiđội bè bọn hết cái này vây thành loạn binh sự tình, chọn cái ngày tốt, lại để cho bọn hấn kết hôn. Có thể nàng như vừa đi, chúng ta dưới gối không con không nữ... Ai, nếu là có thể thu cái nghĩa tử thì tốt rồi!"

Nam lăng Vương khẽ nhủ mảy, suy nghĩ hồi lâu mới nói, "Ngươi nói là, thu Vương Nhạc Nhạc làm nghĩa tử?" Vương phu nhân gật gật đầu.

"Ân, ta cũng đang có ý này, hấn chẳng những cùng Vân nhi lớn lên rất giống, hơn nữa ta cũng rất ưa thích đứa nhỏ này, tự là không biết hấn đồng ý hay không?"

Vương phu nhân thấy hấn đáp ứng, vui vẻ nói "Ồ lại sẽ hỏi hấn vừa hỏi, chẳng phải sáng tỏ!"

"Ân, được rồi, ta cùng chúng tướng sĩ lên tiếng kêu gọi, ngươi về phòng trước a!"

Vương Nhạc Nhạc vừa đem chúng nữ theo bồn tắm mà ôm ra, đang muốn sinh lộng dâm uy, lại truyền đến tiếng đập cửa, "Nhạc Nhạc lang, ta là Đình nhi cái đó! Nhanh lên mở cửa, công công cùng bà tìm ngươi có việc!"

Nghe nàng như vậy một hô, giống như Nhạc Nhạc đã là nam lăng Vương nhi tử.

Nhạc Nhạc thân thể trần truồng, mở cửa trần đình kéo tiến đến, "Ah, ngươi muốn làm gì vậy?"

"Hắc hắc, đương nhiên có chuyện muốn làm.. !" Nhạc Nhạc nụ cười dâm đãng đem nàng ôm vào giường lớn, chúng nữ những nhẽ cười lấy nhượng xuất một khối địa phương.

"Ân ~ đừng (không được), công công cùng bà chính chờ chúng ta đấy... Ô ô... !"

Thẳng trần đình hôn môi tóc mây phân loạn, khuôn mặt ửng đỏ mới thu tay lại cười xấu xa, "Đã trễ thế như vậy tìm ta có cái gì việc gấp?"

Quan đình bộ ngực sữa gấp rất, thờ dốc nói ". Ngươi chỉ biết khi dễ người gia... Nha, công công bà bà (bố chồng, mẹ chồng) vẫn còn chờ chúng ta đấy, đều là ngươi quấy rối, chắc chắn bị bọn hấn chuyện cười đấy!" Nàng vội vã sửa sang lại y quan, vừa then vừa vội mà cho Nhạc Nhạc bạch nhãn.

Ly khai lúc, còn lại chúng nữ đều dẫn dò "Nhạc Nhạc lang, sớm chút trở về, chúng ta đang đợi ngươi ah!"

Nhạc Nhạc lại sắc sắc nhìn quét các nàng trắng nõn ngọc thể liếc, phương cùng quan đình rời đi.

Đến nam lăng Vương khi đó, nói lên vài câu, Nhạc Nhạc tự mình bạch Nhị lão ý tứ, lập tức đập đầu ba cái, cung kính địa đạo : Mà nói "Hải nhi Nhạc Nhạc tham kiến nghĩa phụ nghĩa mẫu, cũng cảm ơn Nhị lão thành toàn ta cùng Đình nhi!" Quan đình cũng đi theo quỳ xuống, đập đầu tạ ơn. (tác giả: Không nên trách Nhạc Nhạc quá thể lực, thiên đại chuyện tốt sao có thể cự tuyệt. Nói sau Nhị lão cái gì là thật tâm ah, hắc hắc! Vương Nhạc Nhạc nói: Ngẫu tự là thể lực, dù thế nào! ~~~~ tác giả chóng mặt!)

Nam lăng Vương cùng phu nhân đều lộ ra kích động an ủi thần sắc, tựa hồ lại nghĩ tới thân, bề bộn đem hân nâng dậy, khỏe mắt ướt át cười nói "Ta nhi không cần đa lễ, nếu không là binh lâm thành hạ (*hãm thành nguy cấp), bản vương định xếp đặt yến hội, thông báo thiên hạ, lại để cho thể nhân cũng biết ta nam lăng Vương có người kẻ tặc á!"

"Nghĩa phụ không cần là địch quân sự tinh sát ruột, ngày mai lại để cho hải nhi tiến đến Vu sơn bản đấy, triệu hồi mười vạn tinh binh, giải nam lăng chi khốn!" Nhạc Nhạc nghiêm mặt nói.

"Tốt, như thế rất tốt! Nhưng trên đường nhiều có hung hiểm, muốn mang theo nhiều người một chút, miễn cho bị thương!" Nhị lão đều lo lắng nói, giờ phút này hai người thực đem Nhạc Nhạc trở thành chính mình con ruột đối đãi.

"Ha ha, nghĩa phụ nghĩa mẫu yên tâm, hải nhi hiện tại võ công ngoại trừ mấy cái đại tông sư, ai cũng không làm gì được ta!" Nhạc Nhạc tràn ngập tự tin mà cười vang nói, thần thái gan dạ khơi trong, thấy nam lăng Vương vợ chồng liên tiếp gật đầu, sinh lòng khuây khoả.

Đã đã đáp ứng cùng quan đình hôn sự, Nhạc Nhạc cũng không khách khí, màn đêm buông xuống sẽ đem nàng mang trở về phòng, Nhị lão coi như không thấy được, cũng không quá đáng hỏi, đã lặng lẽ hạ lệnh thu Vương Nhạc Nhạc làm nghĩa tử sự tình, không vài ngày tự truyền khắp toàn bộ Triều Châu thành.

Vì bảo đảm không sơ hở tí nào, Nhạc Nhạc mang theo Liễu Tiềm Tiềm ` Cung Như Mộng ` tháng tư chấp sự ` còn có chó dương, đi Vu sơn thung lũng viện binh. Mà quan Thái Hòa điển thăng tặc thì ở lại Triều Châu thành bảo hộ chúng gia quyền an toàn.

Chó dương đối với cái này một mảnh địa hình hết sức quen thuộc, nửa ngày thời gian đã đến Vu sơn, lúc này có hai cái đường núi có thể chọn. Đi thẳng một canh giờ tự là thung lũng luyện binh chỗ, đi tây đi tự là Vu sơn hạp cốc. Sở Hồng vũ đi vũ cung tự tại trong hạp cốc, Nhạc Nhạc đối với cái này lộ âm thầm lưu tâm, các loại đối giải nam lăng khó khăn, muốn đi nơi này tìm về Chung Nhục Tuyết.

Lại đi nửa canh giờ, Cung Như Mộng ngẩng đầu trái xem phải xem, hỏi "Nhạc Nhạc lang, người không phải sẽ có thiệt nhiều địch nhân sao? Như thế nào còn không thấy bóng dáng?"

"Ah, người xấu bình thường ưa thích chơi trốn Miêu Miêu loại trò chơi này, càng là ra tới chạm càng là lợi hại!" Nhạc Nhạc đáp.

"Nhạc Nhạc lang thật là lợi hại, người là làm sao mà biết được?" Cung Như Mộng lại hỏi.

"Trên TV đều là như vậy diễn đấy, đã thấy nhiều tự muốn đã nhận được!"

"Ah! ! !" Chúng nữ bạo hàn, "Chúng ta như thế nào không biết?"

"Cái này chính nói rõ ta thông minh vô cùng, bởi vì ta từ nhỏ mà bắt đầu ăn cá, mấy người các người nếu muốn trở nên cùng ta đồng dạng thông minh, được ăn hai cái Kinh Ngư mới được!" Nhạc Nhạc nói khoác không biết ngừng nói.

Cung Như Mộng từ nhỏ sống ở ở trên đảo, nghe xong gật đầu reo lên "Àn, ta đã thấy Kinh Ngư, ta muốn bắt bớ cái ăn tươi!"

Lúc này Long chồn ục ục, chỉ vào phía trước cánh rừng, khoa trương mà chít chít gọi bầy, Nhạc Nhạc nghi hoặc gian, thỉnh linh nghe trong rừng truyền đến la rầy âm thanh.

"Ai bái kiến lão tử, cái nào tiểu nha đầu muốn ăn ta!" Một cái màu xanh lá mạ che mặt theo rừng cây phía trước trong lộ ra thân ảnh, cầm trong tay hai thanh thép tinh đại hồ lô, hung ba ba (*trừng mắt) quát "Ta chính là tiếng tăm lừng lẫy cô đại cao thủ Kinh Ngư, ai dám ăn ta?"

"Ah, có mai phục!" Chúng nữ hô, đều làm ra đề phòng hình dạng.

Trong rừng lại có 50~60 tên cô đại thích khách đầu tóc đầy bụi mà chui ra, trong nội tâm mừng thầm "Kinh Ngư thủ lĩnh quá không có đầu óc rồi, người ta đàm luận việc tư, hân chọc vào cái gì miệng, xen vào không có việc gì, có thể bạo lộ thân phận, cắt cổ xích xà tự không đúng... Nếu là sói hoang thủ lĩnh ở đây, chắc chắn hướng dẫn đồng dạng, quát hân mấy cái cái tát! Đáng thương đâu, chúng ta đều mai phục ba ngày ba đêm rồi, đều bị hân cho bữa bãi rồi, lát nữa tốt nhất bị người chém chết... !" Những... này thích khách đều che mặt, ai cũng không biết bọn hân trong nội tâm ác độc nghĩ cách. (đọc giả hỏi: Người thế nào biết rõ? Tác giả: Ta hệ tại đây thân, ta đương nhiên biết rõ... Ah... ! —— đá lớn trúng thối đem tác giả che dấu

Kinh Ngư gấp không có người trả lời thuyết phục, lại mang theo thép hồ lô hô "Các người đích thị là đi phía trước nơi trú quân viện binh đấy, nhanh chút ít đem hồ phủ giao ra, bằng không thì ta đập nát đầu của các người!"

Vương Nhạc Nhạc gấp sát thủ trôi lên mặt nước, cái kia tương đương nguy hiểm giảm nhỏ một chút nữa, càng là hung hăng càn quấy quát "Ta nhỏ vào! Lão tử ghét nhất các người những... này ăn cướp được rồi, một điểm kỹ thuật hàm lượng đều không có! Người trừng mắt ta thì sao, người ta trên giang hồ giới về dùng đao đấy, được xưng là đao khách; cầm trong tay trường kiếm dương danh lập vạn người, tắc thì được xưng là kiếm khách; mà huynh đài tay người cầm thép hồ lô, chẳng lẽ tự là trong truyền thuyết - khách lang chơi -?"

Kinh Ngư khê giật mình, đồng dạng hung ác hung ác mà trả lời "Ta chính là hồ lô khách, làm sao vậy!"

Phía sau hần cô đại thích khách nghe xong, xấu hổ địa tâm thần bị thương, thiếu chút nữa thổ huyết ngã xuống đất, sức chiến đấu giảm phân nửa...

"Đánh đúng là khách làng chơi!" Nhạc Nhạc thừa dịp hần không sẵn sàng, như thiểm điện một kiếm đâm tới, cuộn cuộn kiếm khí trong đầu điểm thời tình chân khí, từ khi đoạt bảo lúc cùng lục không ngày nào một trận chiến, hần đối với loại này dung hợp kỹ năng đã có mới đích nhận thức.

Lục nữ cũng theo sát Nhạc Nhạc, thẳng hướng mặt khác cô đại, Long chồn ục ục động tác Tấn Mãnh, siêu tại chúng nữ trước khi, cần hướng áo xanh thích khách, bị nó cần qua người đều toàn thân khô nóng, dục hòa nóng ruột, nguyên lai hàm răng của nó bên trên mang tại xuân độc.

Chớ dương tuy nhiên võ công cũng là nhất lưu, nhưng cùng các nàng đã có đại đoạn khoảng cách, tại hai cái thích khách giáp công xuống, rất cố hết sức ngăn cản, hần ám thâm bội phục nam lãng Vương suy đoán, "Nếu là ta độc đến điều bình, chắc chắn táng thân nơi đây, đã chết việc nhỏ, như mất Hồ Phù, đã có thể... Ah!" Không đề ý, trên cánh tay bị địch nhân quẹt cho một phát, mặc dù không có suy giảm tới bản cốt, có thể huyết thủy y nguyên toát ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cứu thành

Mạc Dương chính dè chừng bị đau, chợt thấy trước mắt phản quang lóe lên, hai gã cô đại thích khách quái kêu té trên mặt đất, làn da như lửa đốt (nấu) y hết ủng đồ, như động dục chó đực giống như hí, mà thủy tác giả Long chồn ục ục lại kinh thường mà xông bọn hần xèo...xèo thét chói tai vang lên, tình nghịch mà làm lấy mất quý.

Dù là Kinh Ngư đầu tú đầu, cũng nhìn ra tình thế đối với đã phương không ổn, chính mình bình thường mạn lực phát huy không ra sáu thành, bụng dưới có cô dục hòa đốt (nấu) toàn thân kỳ ngứa, muốn tiến vào lạnh trong ao ngâm, ah, tốt nhất thì có một nữ nhân, không, càng nhiều càng tốt... Hần chợt phát hiện chính mình chú ý lực không cách nào tập trung, tranh thủ thời gian xem xét thủ hạ, rõ ràng chỉ còn bảy tám cái có thể đứng dậy đánh nhau, những thứ khác không chết tức... Tức... Ta không biết phải hình dung như thế nào rồi, hoặc là dùng tay... , hoặc là hai nam nhân giúp nhau...

Tại hần khẽ giật mình gian, Nhạc Nhạc một chiêu "Mù quáng" Hợp thời sử xuất, như mặt trời giống như chói mắt, bắn vào Kinh Ngư trong mắt, hai mắt lập tức lâm vào mù trạng thái, " ah! Đây là..." Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy bốn phía có vô số kiếm khí bức ra, phân không rõ cái đó mới thật sự là địch nhân sát chiêu, bối rối gian, huy động song hồ lộ ngăn trở trái tim cùng cô, " bá bá bá "Vài đạo rất nhỏ da thịt vỡ tan tiếng vang qua, Kinh Ngư chỉ cảm thấy mấy chỗ mạch máu mát lạnh, kinh hô không tốt, xoay người nhanh chóng thối lui ba bốn trượng, lúc này con mắt cũng có thể thấy rõ đồ đặc rồi.

"Huyết, thiệt nhiều huyết..." Hần rơi xuống đất kêu sợ hãi, thủ đoạn tức trên đùi mấy chỗ đại mạch máu toàn bộ bị Nhạc Nhạc cắt đứt, Xích Huyết như sương mù giống như phun tại khắp không. Hưng tốt hần dùng thép hồ lộ chặn trái tim cùng cô, bằng không thì Vương Nhạc Nhạc chiêu này "Vết thương" đủ để cho hần chảy hết máu mà chết.

Kinh Ngư vội vàng điểm ở mấy chỗ đại huyết, huyết phun dần dần trì hoãn, trong mắt của hần thật là sợ hãi mà chăm chăm vào Vương Nhạc Nhạc, "ngươi tự là Vương Nhạc Nhạc?"

Lục nữ sớm đem trên mặt đất dâm loạn không chịu nổi chúng cộng cô non cho giết sạch rồi, nghe được Kinh Ngư câu hỏi, thay Nhạc Nhạc đáp "Coi như ngươi có chút đầu óc, còn biết chúng ta phu quân danh tự, hừ!" Chúng nữ cực kỳ tự hào mà trừng mắt hần, một bộ ngươi cái ngu ngốc cũng có sợ hãi thời điểm.

Kinh Ngư trừng mắt máu chảy không ngớt miệng vết thương, cực độ không cam lòng quát "Con mẹ nó, đám khốn kiếp kia lừa gạt ta, nói Vương Nhạc Nhạc võ công bất quá nhất lưu, ta Kinh Ngư chính là đặc cấp cao thủ, tại dưới tay hần rõ ràng qua không được trăm chiêu, thực không nên cùng sói hoang đoạt... Lấy đến." Hần cảm (giác) lực lượng tại dần dần nhạt nhòa, thân thể cũng càng ngày càng lạnh, trong tay thép hồ lộ tựa hồ có núi nhỏ trầm trọng, thân thể lay động vài cái, chậm rãi nhuyển xuống, nửa quỳ trên mặt đất thống khổ mà chờ từ thần quang lâm.

Nhạc Nhạc lắc đầu thờ dài "Ai, tình báo của các ngươi quá mất trình độ, ba tháng trước ta khả năng hay (vẫn) là nhất lưu tiêu chuẩn, hiện tại nha... Hắc hắc, xem ngươi rất thống khổ đấy, tiễn ngươi một đoạn đường a." Truy Tâm Kiếm xét qua một đạo hồng quang, tại Kinh Ngư yết hầu bên trên lưu lại thật sâu dấu vết, hần liệt miệng cười cười, tựa hồ rất cảm kích đấy.

"Ai, giết ngươi còn trong lòng còn có cảm kích, chắc chắn! Người đâu..." Nhạc Nhạc nhin không được lại thờ dài.

"Người làm sao vậy?" Cung Như Mộng tò mò hỏi.

Nhạc Nhạc ha ha cười cười, " người đều chết hết quá! Đi thôi, nhanh lên bắt được Dương mãnh liệt triệu hồi nam lãng trọng quân."

Mạc Dương lau mồ hôi lạnh, nhìn xem bọn hần bảy người một chồn nhẹ nhõm vô cùng giết chết hơn sáu mươi cái cao thủ nhất lưu, trong nội tâm rung

động thì không cách nào miêu tả đầy, cả buổi mới truy ở phía sau nói ". Vương công tử... Ah, Tiểu vương gia thật sự là lợi hại, chẳng những anh tuấn tiêu sái, võ công càng là trác tuyệt bất phàm, có thể hay không rút sạch - bớt thời giờ chỉ điểm tiểu tướng mấy chiêu?"

Nhạc Nhạc ôm Long chồn ục ục, cười hi hi chăm chăm vào cung kính ti khiêm Mạc Dương, nói ". Võ công của ta đều là tự nghĩ ra đấy, chỉ sợ không thích hợp chó tướng quân tu luyện." Nhìn về mặt thất vọng Mạc Dương, lại nói "Của ta mấy vị phu nhân võ công đều là nhất lưu đỉnh, Beat cấp cao thủ cũng chỗ chênh lệch không có mấy, nếu là hướng các nàng thỉnh giáo, nói không chừng sẽ có thu hoạch nha."

Mạc Dương nghĩ lại phía dưới cũng thế, bèn đi quần bá như mộng Tiêm Tiêm chúng nữ rồi. Nhạc Nhạc ôm ục ục, hắc hắc cười mờ ám, ám đạo:thâm nghĩ "Cuối cùng có thể thanh tịnh một hồi rồi, oa, tốt xinh đẹp tuyệt trần phong cảnh. Ân, còn chưa thấy qua biển, nghe nói phía trước trăm dặm xa tịt là Nam Hải rồi, cách san hô quốc cũng rất gần, theo sư phụ giảng, san hô quốc có rất đáng người thon dài mỹ nữ, mỗi người nhiệt tình hào phóng..."

"Nhạc Nhạc lang, ngươi đang suy nghĩ gì đấy, nước miếng đều nhanh chảy tới trên mặt đất rồi hả?" Cung Như Mộng không biết gì đã thoát khỏi Mạc Dương dây dưa, cười hi hi chăm chăm vào Nhạc Nhạc.

"Ah, cái kia... Đến nơi trú quân tịt có ăn ngon đúng á!" Nhạc Nhạc soạn bậy nói, dù sao hấn cho rằng như mộng tư tưởng đơn thuần, nói chút ít đơn giản lời nói dối cũng có thể đã lừa gạt nàng đấy.

"Oa, tốt a, có ăn ngon rồi." Nhạc Nhạc đang tại đắc ý đã lừa gạt như mộng, chợt nghe nàng lại nói "Bất quá Nhạc Nhạc lang biểu lộ, giống như cùng chúng ta trên giường..."

Nhạc Nhạc một bả ôm nàng, chần, lấp, bịt miệng nhỏ của nàng, như mộng hương tron trượt đầu lưỡi thuần thực quần tới, trong mắt lại hiện lên giáo hoạt thần thái. Long chồn ục ục như là phát hiện cái gì, làm lấy mặt quỷ tựa hồ muốn cười nhạo nàng, lại bị như mộng coi như vô tình ý nhỏ hai cây lông tơ, ục ục biết rõ không tốt, bèn theo Nhạc Nhạc trong ngực nhảy ra, nhảy lên hướng Tiêm Tiêm đầu vai.

Quân doanh thủ vệ tự nhiên nhận ra Mạc Dương, hơn nữa lệnh bài Hồ Phù, không người dám ngăn trở, lính liên lạc ân cần cung kính ở phía trước dẫn đường.

Mạc Dương hỏi "Dương Tướng quân còn có thao luyện binh sĩ?"

Lính liên lạc nghĩ nghĩ mới nói "Mấy ngày hôm trước ngược lại là tại diễn luyện, bất quá Dương Tướng quân hai ngày này sinh bệnh không thể gặp phong, thao luyện tạm thời gián đoạn."

"Úc? Rõ ràng bị bệnh, ha ha, ta ngược lại là muốn nhìn hấn sinh gì bệnh?" Mạc Dương lộ ra giận dữ cười lạnh.

Lính liên lạc nhìn ra chút ít mảnh khoe, không dám nói nữa lời nói, gấp rút bước chân, đi về hướng trung quân lều lớn.

"Bẩm báo Dương Tướng quân, chó tướng quân gấp gấp... Dương Tướng quân!" Lính liên lạc hô vài tiếng, không có người đáp lại.

Nhạc Nhạc nói ". Không cần hô, bên trong không có người." Tựa hồ muốn xác minh lời của mình, hấn một kiếm bỏ ra lều vải, mấy người xông đi vào, trong lều quả nhiên trống trơn.

Vương Nhạc Nhạc hỏi "Dmãnh liệt khi nào trả ở chỗ này?"

Cái kia lính quên nghĩ nghĩ, nói ". Giữa trưa vẫn còn nha."

Mạc Dương xông cái kia lính quên quát "Truyền mệnh lệnh của ta, nổi trống khẩn cấp tập thể toàn quân."

"Vâng!" Người nọ đáp ứng một tiếng, vội vã mà chạy ra, thỉnh thoảng, tập hợp tiếng trống trận dồn dập mà vang lên.

Mười vạn người (tự) tập hợp lại, phải cần một khoảng thời gian, trung đẳng tướng lĩnh không rõ ràng cho lắm, đều chạy tới xem xét tình huống, cách thật xa tịt nhìn tôn hại trung quân lều lớn, trong nội tâm khôn khéo cũng biết đã xảy ra chuyện, rồi ren xông đi vào, chỉ thấy Mạc Dương ngồi ở chủ soái bàn bên cạnh bên cạnh, mà chính ương ngồi ngay ngắn chính là vị mỹ mạo thiếu niên, chính cười hi hi nhìn xem khời giáp không cả chúng tướng.

Chúng tướng có chút giật mình, châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận, Mạc Dương xem mọi người đến đông đủ, đứng thân cất cao giọng nói "Vị này tựa là lão Vương gia mới thu nghĩa tử Vương Nhạc Nhạc, thì ra là chúng ta nam lăng vương phủ Tiểu vương gia, đây là Vương gia ân tín cùng Hồ Phù." Hấn móc ra tín vật tại chúng tướng trước mặt lung lay một lần, chúng tướng xem qua lập tức im tiếng, biến thành cung kính, nhưng lại rất nghi hoặc nhìn Hồ Phù. Hồ Phù chỉ có chính thức khai chiến lúc mới có thể ra dùng, hiện tại... Chẳng lẽ? <http://book.53yao.com> *** xuất ra đầu tiên

Mạc Dương nhìn lướt qua mọi người, mới nói "Đúng vậy, nam lăng hiện tại xác thực ra nhiễu loạn, bị Lũng Tây Vương vây quanh. Lần này mọi người bị Dương mãnh liệt điều đến luyện binh, cũng là âm mưu, bày kế, hấn đã chạy án rồi."

Nói đến đây, phía dưới ông một tiếng loạn mờ, Nhạc Nhạc tại đây trong hỗn loạn, linh thức nhạy cảm mà cảm thấy có một đạo ánh mắt ác độc bắn về phía chính mình, gấp ngừng đầu tìm kiếm ánh mắt xuất xứ, tại nhất bên ngoài (rốt cuộc) quả nhiên một cái không ngờ phó tướng đang nhanh chóng cúi thấp đầu, trang làm cũng không có chuyện gì phát sinh.

Vương Nhạc Nhạc xông Mạc Dương nháy mắt, truyền âm nói "Cái kia phó tướng ngươi quen thuộc sao?"

Mạc Dương nhúu mày hơi suy nghĩ sâu xa, chỉ vào người nọ quát "Ngươi tới, báo danh ra chứ?"

Cái kia người thân thể run lên, phát ra âm trầm hàn ý, chỉ là một cái thoáng lại khôi phục bình thường, có chút chần chờ chậm rãi đi về hướng Vương Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười càng ngọt rồi, như con hồ ly bình thường theo dõi hắn, theo dõi hắn mỗi một bước.

"Thiên diện quý!" Vương Nhạc Nhạc không khỏi mãnh liệt hô một cuồng hống. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Người nọ nghe xong lại nhanh chóng thối lui nửa bước, lộ ra đề phòng trạng thái, tay phải đã vói vào bên hông ám túi, cả buổi mới xấu hổ cười nói "Ah, ha ha... Dọa ta nhảy dựng, ta goi từng chính."

Vương Nhạc Nhạc vừa rồi cái kia một cuồng hống dùng tới ám hoặc chi pháp, đối với phản ứng của hắn đều nằm trong dự liệu, nhưng mang miễn cưỡng vui vẻ, ôm trụ Tâm Kiếm chậm rãi đến gần.

Mặt khác tướng lĩnh không rõ Vương Nhạc Nhạc dụng ý, có nói ". Hắn xác thực gọi từng chính, bình thường không quá nói chuyện tình yêu, Tiểu vương gia đừng (không được) khó xử hắn." Từng chính nghe xong cũng liên tục gật đầu, nhu nhược mà cong cong thân thể.

"Từng chính?" Vương Nhạc Nhạc cười quái dị, thời gian dần qua rút ra trụ Tâm Kiếm, nhẹ nhàng mà đặt ở trên cổ của hắn.

Từng con mắt trong do dự mấy lần. "Nhất thủy buông tha cho phản kháng, mặc kệ do Vương Nhạc Nhạc làm, " ta... Ta lại không có phạm quân lệnh, Tiểu vương gia... Người đây là... Làm gì?" Động tác của hắn đều bị Nhạc Nhạc thu hết vào mắt, đây càng lại để cho Nhạc Nhạc khẳng định suy đoán của mình.

Có mấy cái ngay thẳng tướng lĩnh phi thường bất mãn, đều lấy ánh mắt trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, đối với hắn vừa tới tự khi dễ thủ hạ hành vi cảm thấy phẫn nộ, nếu không phải có Mạc Dương ngăn trở, đã sớm nhào tới hoà thuận vui vẻ vui cười đối kháng rồi.

Nhạc Nhạc không để ý tới mặt khác chư tướng căm thù cảm xúc, đồ thăm kiếm quang không hề dấu hiệu mà run lên, đem từng chính cánh tay phải trầm xuống dưới. "Ah "Kêu thảm thiết không dứt bên tai, từng con mắt trong hung quang lóe lên, bỗng dừng theo khôi giáp trong nhảy ra một đạo bóng đen, bùm lấy đoạn tí (đứt tay) hướng ngoài lều vọt tới. <http://book.53yao.com> *** xuất ra đầu tiên

Tốc độ của hắn tuyệt không thua cao thủ nhất lưu, chỉ là trướng cửa ra vào sớm có Lục Đạo yêu điều lệ ảnh chò, hắn không thể không dừng bước lại, quay người cười quái dị nói "Khá lắm Vương Nhạc Nhạc, người là như thế nào nhận ra ta sao?"

Chúng tướng nhìn xem diện mạo vẫn là chất phác từng chính, lại làm lấy dữ tợn độc biểu lộ, trong lòng đều là phát lạnh, đều quát lên "Người là ai, lại dám giả mạo quân ta tướng lĩnh?"

Vương Nhạc Nhạc lắc đầu, thăm than "Những tướng lĩnh này nhất định là chiến tranh đem đầu làm hồng rồi, rõ ràng đã thừa nhận là thiên diện quý rồi, rõ ràng còn hỏi người ta là ai?"

Nhạc Nhạc tự nhiên sẽ không đem tâm thần linh thức bí mật nói ra, chỉ là theo dõi hắn đoạn tí (đứt tay) cười nói "Ta cũng không xác định, chỉ là xem người không vừa mắt, muốn chém xuống cánh tay của người mà thôi, ai ngờ người chịu không được đau đớn, chính mình bại lộ thân phận."

Chúng tướng nghe xong, trong lòng càng hàn, chăm chăm vào Vương Nhạc Nhạc, như xem quái vật bình thường xem hắn.

"Người..." Thiên diện quý kinh mạch lấp kín, phun ra một ngụm máu tươi, vừa rồi Nhạc Nhạc một kiếm kia, chẳng những chặt đứt cánh tay của hắn, chân khí cũng theo miệng vết thương, xâm nhập hắn mạch cánh tay, nội ngoại thương đều là không nhẹ.

"Ah, đáng thương mà gia hỏa, không nên kích động, bởi vì ta còn có việc muốn hỏi người, người nếu là chết rồi, ta nên tìm ai hỏi đây?" Vương Nhạc Nhạc vẫn là cười hi hi đấy, bất quá, tại trong mắt mọi người, hắn đáng tươi cười coi như Ác Ma chiêu bài, đối với ai cười cười ai muốn không may.

"Khục... Hừ, ta sẽ không nói. Ah!" Thiên diện quý đột nhiên hai mắt tỏa sáng, một vòng phản hồng đã bắn vào trong mắt của hắn, thần chí lập tức mơ hồ không rõ.

Vương Nhạc Nhạc rất hài lòng chính mình tinh thần lực tiến bộ, dùng Ma Huyền y hệt thanh âm hỏi "Dương mãnh liệt phải hay là không người trang phục hay sao?"

"Đúng vậy."

"Chính thức Dương mãnh liệt đầu này? Người trang phục hắn đã bao lâu?"

"Chính thức Dương mãnh liệt sớm chết rồi, chôn ở kinh doanh chủ yếu trong đại trướng... Trang phục hắn đã có hai năm."

"Vương Vân (nam lăng Vương con ruột) là chết như thế nào?" Nhạc Nhạc đột nhiên nhớ tới việc này, theo miệng hỏi.

"Trúng của ta say bất tỉnh, tự chết rồi!"

Chúng tướng phải sợ hãi nộ, "nguyên lai là bị hắn giết cái chết Tiểu vương gia, giết chết hắn, vì Vương gia báo thù." Bị bọn hắn một hô, thiên diện quý cũng thanh tỉnh, kinh ngạc nói "Ta vừa rồi làm sao vậy, người đối với ta làm cái gì?"

Nhạc Nhạc thăm mắng những... này đồ đàn tướng lĩnh, đối với cùng một cái trọng tố thời miền rất khó, vốn còn muốn hỏi điểm khác đây, hiện tại khẳng định không được, tại thiên diện quý còn chưa triệt để tình huống trước khi, truy Tâm Kiếm đồ lên một đạo kinh tâm đồ thăm, đem hấn chém thành hai khúc.

"Điều binh trở về thành!"

Chúng tướng đều bị Nhạc Nhạc thủ đoạn chấn phục —— khiếp sợ cùng bội phục, nghe được mệnh lệnh của hấn lập tức hành động, tiến vào từng người tạo đội hình, phân thất rút khỏi thung lũng, hướng nam lãng đi vội.

(cuốn này là vô hiệp, không muốn viết chiến tranh, câu chuyện phát triển cần thiết, sơ lược.)

Trước khi trời tối đã đến nam lãng dưới thành, phân bốn vạn tinh binh cùng Triều Châu nhân mã tụ hợp, phát ra tín hiệu, lưỡng đội nhân mã đồng thời phóng tới nam lãng. Nam lãng thành bị vây hai ngày, thủ tướng Địch luân cũng hai ngày không có nhắm mắt, giám sát công sự phòng ngự, hấn tuy nhiên tại bị vây trước khi, phái ra thám tử thỉnh cứu binh, có thể hai ngày còn không cái gì động tĩnh, hấn có chút bức bối, đúng lúc này, hấn đã nghe được công kích cổ mình, cũng nhìn thấy nhà mình quân đội.

"Truyền lệnh xuống, mặt khác cửa thành giữ nghiêm, khai mở Nam Môn tiền hậu giáp kích quân địch..."

Binh sĩ tựa như quân cờ, thuộc về tiêu hao phẩm, trên chiến trường, nhân mạng tựa như căn thảo, bị lạnh như băng lợi khí thu hoạch, máu chảy như sông nhuộm đỏ đất thạch.

Lũng Tây Vương quân đội hiển nhiên không có ngờ tới nam lãng đại quân nhanh như vậy phản hồi, ứng phó không kịp xuống, bại cục đã định, chỉ là chết nhiều chết thiếu sự tình.

Vương Nhạc Nhạc cũng không có tham gia chiến đấu, hấn đứng tại cao cao trên ngọn núi, đối với sau lưng chúng nữ thờ dài "Trên giang hồ sát nhân, hoặc thù hoặc oán; mà trên chiến trường sát nhân, không nguyên không bởi vì; cho nên ta không hạ thủ."

Tiêm Tiêm cười nói "Nhạc Nhạc lang nhất định biết rõ nam lãng quân tất thắng mới không được, đúng không?"

"Ha ha, cũng có thể nói như vậy, bất quá ta xác thực không muốn mang binh đánh giặc." Hạ nửa câu lại cũng không nói đến "Trong quân đội lại không được mang nữ nhân, bảo ta sống thế nào!"

Liễu Tiêm Tiêm dựa vào bên cạnh hấn, thản nhiên nói "Nhạc Nhạc lang, thế nhưng mà ngươi là nam lãng Vương nghĩa tử, ngày sau cái này hơn mười vạn binh mã cuối cùng hội (sẽ) quy ngươi quản, đến lúc đó thiên hạ phân loạn, ngươi có thể nhẫn tâm không mà quản xem bọn hấn làm khi gió gì sao?"

Vương Nhạc Nhạc không sao cả cười nói "Ta mặc kệ, có thể để cho người khác quản đâu. Ha ha, hiện tại đã rối loạn, lần này Tư Đồ thế gia đã tâm bạo lộ không thể nghi ngờ. Phía nam dùng nam lãng Vương cầm đầu, tự thành liên minh; phương bắc dùng Lạc thành cầm đầu, liên Đông Phương Lam Hải thành, Đông Bắc Tuyết Vực, sớm thành liên minh xu thế; mà thảo nguyên biên tái Kim gia 10 vạn thiết kỵ cùng Tư Đồ thế gia gần đây bất hòa, gia nhập phương nào còn chưa chứng thực; miền tây Lũng Tây Vương cùng Kiến Nghiệp thành còn có mặt khác tiểu thành, đó là Tư Đồ thế gia cơ nghiệp... Mà sang năm tựu là áu Hoàng đăng cơ chi kỳ, Tư Đồ Nghiệp khẳng định đuổi tại đăng cơ đại điển trước khi động thủ, mà lần này nam lãng chi loạn, tựu là cái dây dẫn nổ, một dẫn tức bạo, nếu như nam bắc liên hợp, cái kia Tư Đồ Nghiệp tựu đợi đến diệt vong a."

"Nam bắc như thế nào liên hợp đâu, Lạc vương gia cùng nam lãng Vương không ai phục ai... Ah, phía nam có Nhạc Nhạc lang chương quân lòi mà nói..., vậy là tốt rồi xử lý rồi, hơn nữa Nhạc Nhạc lang hay (vẫn) là Lạc vương gia con rể." Liễu Tiêm Tiêm hốt nhưng hiểu ra.

Chiến sự đã chấm dứt, thực lực sai biệt quá lớn, Lũng Tây quân đội thảm bại mà về, chết tổn thương hơn phân nửa, nam lãng quân đang gõ quét chiến trường.

"Ha ha, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi xuống xem một chút, để phòng cô đại thừa dịp đêm loạn giết nghĩa phụ bọn hấn, đi thôi."

Mấy người đi theo Nhạc Nhạc, hướng phía dưới núi nam lãng thành chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Dâm nữ

Nam lãng chi loạn, xốc lên *** quốc chinh chiến diêm báo trước.

Phương bắc dùng Lạc thành làm trung tâm, ký kết liên minh; phía nam dùng nam lãng cầm đầu, giữ nghiêm mà đối đãi; miền tây Tư Đồ thế gia âm thầm

điều bình nhiều lần, tạo thế chân vạc xu thế đã thành. Cũng không có thiếu có thể lực đoàn cầm đang trông xem thế nào trạng thái, âm thầm chờ đợi đầu xuân về sau tân hoàng đại điển.

Vương Nhạc Nhạc lần nữa tại *** quốc dương danh, không riêng gì tại giang hồ, tại chính trị bên trên cũng thế, ẩn ẩn trở thành phía nam đứng đầu người thừa kế.

Vương Nhạc Nhạc tại nam lăng bang (giúp) nghĩa phụ đánh điển mấy ngày, tạm biệt mấy vị phu nhân, dự hướng Vu sơn đi vũ cung, chỉ dẫn theo Long chôn ục ục. Đối phó nữ nhân còn phải dựa vào nam nhân, đây là Nhạc Nhạc không cho chúng nữ đi theo nguyên nhân của hắn. Bất quá...

"Này, Huyết Ảnh? Ngươi đi theo ta sao? Ta đã đáp ứng cho ngươi chôn huyết, tự cũng không nuốt lời." Ngẩng đầu gian, chứng kiến Huyết Ảnh ôm hẹp dài Lưỡi Lê, tựa ở trên cành cây, nhăm chán chờ đợi lấy hắn.

"Ngươi nếu chạy đầu rồi, cho dù ngươi không chạy, nếu là bị người giết, ta hướng đi đâu ngươi ngươi... Cho nên, ta cùng định ngươi rồi!" Những lời này như là đã sớm biên tốt, nói hết sức nhanh chóng lưu loát.

"Ah, ha ha, danh dự của ta có kém như vậy sao? Nếu không như vậy, ta hiện tại tự cho ngươi ba tích Long chôn huyết..." Nhạc Nhạc bắt đầu cười khổ nói.

Long chôn nghe xong bị hù rụt lại cổ, cái đuôi bất an quét tới quét lui, đen lúng liếng con mắt cắn giận mà trừng mắt Huyết Ảnh, đối với nàng thành kiến đã sâu.

Huyết Ảnh ánh mắt buồn bã, sâu kín thờ dài "Ngươi... Cứ như vậy chán ghét ta sao?"

"À?" Vương Nhạc Nhạc không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người, trầm nghĩ trong lòng "Huyết Ảnh là làm sao vậy, hắn là thật sự bị ta câu dẫn ra 'Tính' thú vị, bất quá, ta ngay cả ngươi lớn lên thế nào dạng cũng không biết, muốn ta trả lời thế nào đâu này?"

Huyết Ảnh gặp Nhạc Nhạc cả buổi không có phản ứng, lại là thờ dài "Ài, cho dù ngươi thật sự chán ghét ta", giọng nói vừa chuyển, kiên định hữu lực lại nói "Ta cũng cùng định ngươi rồi, đi thôi, cái chỗ kia ta đi qua, có thể với ngươi dẫn đường!" Nói xong chọn lấy Nhạc Nhạc liếc, tự lo ở phía trước dẫn đường.

Nhạc Nhạc đem ục ục nâng đến trước mắt, lăm bắm nói "Ừ ục ah, ngươi cũng thấy đấy, nữ nhân này cả ngày đi theo ta, chính là vì ngươi ba nhỏ máu mà thôi. Hắc hắc, đừng (không được) giả dựa, ngươi như vậy mập cho nàng ba nhỏ máu cũng không có gì đáng ngại đấy, uy... Đừng (không được) đối với ta như vậy hung, chỉ có điều nói ngươi mập mà thôi nha, ah, coi như ngươi thon thả đã thành a. Hắc hắc, như vậy mới nghe lời nha, ta xem ngươi cũng rất chán ghét nàng đấy, chỉ cần đem huyết cho nàng, cũng không cần sợ nàng theo dõi rồi."

Long chôn ục ục đen lúng liếng mắt to vòng vo vài vòng, ngấm lại cũng thế, vô tình gật đầu đồng ý. Nhạc Nhạc gặp nó đồng ý, nhin không được hưng phấn mà hôn nó một ngụm, ục ục sợ run cả buổi, đột nhiên hét lên một tiếng, theo Nhạc Nhạc trong tay nhảy ra, nhảy lên hướng nồng đậm cây hơi, trốn ở bên trong không dám thò đầu ra.

Lần này quay quay Nhạc Nhạc buồn bực, "ục ục như thế nào... Như một đại cô nương, không phải là thân nàng thoáng cái, có tất yếu khoa trương như vậy sao?" Đối với nhánh cây hô "Ừ ục, ngươi nếu không hạ ta đã đi, uy, ta đi thật." Nói xong bước nhanh đuổi theo Huyết Ảnh, thật sự không để ý tới Long chôn rồi.

Ừ ục gặp Nhạc Nhạc xa, mới từ cây hơi chui ra, như tiểu cô nương xem tình lang bình thường thẹn thùng, nhảy xuống cây cao hít hà, dọc theo Nhạc Nhạc đi qua địa phương, rất nhanh mà đuổi theo.

Huyết Ảnh gặp Nhạc Nhạc trên người không có Long chôn, vội hỏi "Ừ ục đâu này?"

"Chạy!"

"Ah, ngươi có thể nào khiến nó chạy, ta còn..." Huyết Ảnh vội la lên.

"Hắc hắc, ngươi gấp cái gì, nó chạy sẽ không rồi trở về nhà! Ngươi như vậy quan tâm tỷ tỷ ngươi, nàng là bệnh gì?"

"Ân..." Huyết Ảnh nghĩ nghĩ mới nói "Kỳ thật cũng không phải bệnh, chỉ là còn nhỏ bị cừu gia bức vào hầm băng, hai chân bị đông cứng hư mất, không cảm giác, một mực ngồi ở xe lăn, nàng rất thông minh, hiểu được thiệt nhiều thiệt nhiều đồ đạc, cũng là bởi vì chân sự tình, thường xuyên âm thầm rơi lệ, ta cùng Hạ thúc cho nàng tìm thiệt nhiều đơn thuốc, đều không có hiệu quả, nghe nói dị thú Long chôn thiên tính thuần dương hỏa, có thể khu hàn lưu thông máu, tiểu thư cũng báo lấy một tia hi vọng cuối cùng rồi, cho nên ta nhất định được giúp nàng."

"Tiểu thư? Nàng không phải ngươi thân tỷ tỷ sao?" Nhạc Nhạc hỏi.

"Không, ta... Ta là cô nhi, là Hạ thúc cùng tiểu thư thu dưỡng đấy." Huyết Ảnh có chút bi thương nói.

"Ah, thực xin lỗi, kỳ thật ta coi như là cô nhi, chưa thấy qua mẫu thân, mười tuổi thời điểm phụ thân cũng đã chết, là sư phụ đem ta nuôi lớn đấy." Nhạc Nhạc an ủi.

Huyết Ảnh nghe được Nhạc Nhạc cũng là cô nhi, cũng không có xem thường ý của nàng, trong lòng hơi rộng, lại nói "Nguyên lai chúng ta đồng dạng ah." Trong tư tưởng, đã đem Nhạc Nhạc quy vì cùng một loại người.

Nhạc Nhạc gật đầu cười cười, lại nói "Cái kia, tiểu thư nhà ngươi là làm cái gì?"

"Nàng gọi Bách Lý Băng, nàng là Luân Hồi cùng Thiên Cơ Các chủ nhân... Ah, những... này không có thể cùng ngươi nói." Huyết Ảnh kinh kêu một tiếng, mới nhớ tới tổ chức quy định, "ngươi ngàn vạn không thể cùng người khác nói."

Nhạc Nhạc xem nàng kinh hoàng bộ dáng, hết sức buồn cười, "ha ha, yên tâm, ta còn không muốn bởi vì tiết lộ tin tức mà chết tại Luân Hồi trên tay." Chợt nhớ tới một sự kiện "Bách Lý Băng? Trăm dặm cái này dòng họ rất ít nha, ta có người bằng hữu, cũng họ trăm dặm..."

"Vậy sao, hần tên gọi là gì?" Huyết Ảnh hỏi.

Nhạc Nhạc đang muốn trả lời, chợt nghe bên trái trong rừng cây truyền đến tiếng đánh nhau, nhất làm hần quan tâm đấy, là có nữ nị nữ nhân thanh âm, cho nên hần mới tên bình thường bắt tới.

"Diệu Ngọc sư muội!" Diệu duyên kêu đau một tiếng, nhìn xem sư muội ngược lại trong vũng máu, nàng vô lực sử dụng kiếm chèo chống lấy thân thể, hai cái khô gầy dần ông trung niên nữ cười dâm dăng hướng nàng đi tới.

"Hừ, tuyệt tình trai võ công cũng không gì hơn cái này, hừ, trừ phi cái kia Lão ni cô tự mình đến, vì nhưng các ngươi những... này Nhị đại đệ tử, như thế nào là Thái Âm thầy tế lão đối thủ." Một cái trong đó nói.

Cái khác chăm chăm vào diệu duyên đầy đặn thân thể, lộ ra tà tà đáng tươi cười, "sư huynh, hiện tại tựu thừa nàng một cái rồi, cái kia tư thái thật sự là mê người, tuy nói là cái ni cô, cũng coi như thường thường tiên a, hắc hắc!"

Hai người vừa mìn mảnh dò xét thoáng một phát diệu duyên, kinh hi phát hiện như bỏ trên mặt thảo ô, ngược lại là cái mùi phần mỹ nhân, "hắc hắc, thật sự là không tệ, hay (vẫn) là sư đệ thật tình mắt, mẹ đấy, tuyệt tình trai khi dễ chúng ta nhiều năm, không để cho chúng ta đi vào *** quốc nửa bước, lần này cuối cùng lỗi ra ác khí rồi, ha ha!"

Diệu duyên hoảng sợ mà lui về phía sau, phát hiện thân thể đã tựa vào trên cành cây, chân khí trong cơ thể sớm đã trống trơn, liền chạy trốn khí lực cũng bị mất nhìn phía xa ba bộ đồng môn thi thể, nước mắt theo gương mặt chảy ra, nước mắt rửa sạch qua da thịt, có yêu dị trắng noãn, bạch lộ ra ánh huỳnh quang. Nàng giơ lên kiếm, đặt ở chỗ cổ, trừng mắt tới gần hai người, "tuyệt tình trai sẽ không bỏ qua các ngươi đấy, cả cái rắm* quốc vô lâm cũng chưa không nổi ngươi nhòm! đám bọn họ Thái Âm giáo, hừ, các ngươi chờ diệt vong a." Nói xong cũng muốn bởi cái cổ tự sát.

Diệu duyên chợt thấy một hồi tranh phong đánh úp lại, kiếm trong tay đã bị đoạt đi, nàng hoảng sợ vạn phần, âm thầm kêu khổ "Nếu là bị hai người này chà đạp, sau khi chết sao có mặt gặp đồng môn tổ tông!" Nàng hung hăng tâm, muốn cắn lưỡi tự sát, bỗng nhiên hạ ngạc bị người nâng, "ha ha, tiểu ni cô, nghĩ như vậy tự sát sao?"

Diệu duyên nghe thanh âm thấp phần không giống Thái Âm giáo hai người, phương mở to mắt, thấy được Nhạc Nhạc tuyệt mỹ khuôn mặt cùng miến cường vui vẻ, chính mình bị hần Ôn Nhu ôm trong ngực, tư thế cực kỳ mập mờ, nàng ngẩng người sau nửa ngày, tựa hồ có chút thờ không nổi, "ngươi... Ngươi là ai?"

Nhạc Nhạc ôm nàng uyển chuyển thân thể, tâm thần rung động, ngự Nữ Chân khí rõ ràng điên cuồng vận chuyển lại, đi vội ba vòng, trong mắt một đạo phản hồng bắn vào diệu duyên hai con ngươi, những... này chỉ ở trong nháy mắt phát sinh, Nhạc Nhạc kinh hãi gian, trong lòng tránh một tia nhớ lại "Tiểu tử, hảo hảo nhớ kỹ, Ngự Nữ Tâm Kinh bởi vì tu luyện dễ dàng, cho nên sợ nhất độc... Còn có ba loại nữ nhân ngươi phải cẩn thận, một là tu luyện mị công đại thành nữ tính; hai là cửu âm chi nữ, thì ra là Thái Âm nữ; ba là dâm nữ, nàng này không dễ dàng bị phát hiện, chỉ có "phá tờ-rinh" về sau mới có thể bị phát hiện, yêu mị vô biên, đòi hỏi vô độ... Nhìn thấy cái này ba loại nữ nhân, trong cơ thể ngươi Ngự Nữ Tâm Kinh đều không bị khống chế tự động vận chuyển, cái này ba loại nữ nhân dùng luyện mị công nguy hiểm nhất, bởi vì công lực của nàng như tà ác hoặc là cao hơn ngươi, công lực của ngươi có thể sẽ bị nàng hút sạch... Thái Âm nữ thứ hai, đáng lưu ý chính là san hô quốc Thái Âm giáo thánh nữ, rất có nghề): (có một bộ chuyên môn công pháp, hấp dương bổ âm, tu luyện phương pháp này nữ nhân so loại thứ nhất còn muốn khủng bố, gặp nhất định phải né tránh; loại thứ ba là dâm nữ, cũng gọi là ngân nữ, tất cả đều là không có lông, trắng nõn nà một đoàn, trong giao hợp có màu bạc chất lỏng chảy ra, có dị hương, cực độ mê người, tại Hợp Thể trước khi, tướng mạo phần lớn là bình thường nhất lưu, nếu là "phá tờ-rinh" về sau, mị lực khả năng ngàn vạn lần mà tăng trưởng... Ngự Nữ Chân khí dụng phải cái này ba loại nữ nhân, nếu là công lực tương đương hoặc là đầy ngọn nguồn tại đối phương, hội (sẽ) gặp mang vận chuyển, áp dụng phòng hộ; nếu là đứng phương công lực đầy ngọn nguồn tại ngươi, chân khí có khả năng áp dụng tự động phòng vệ biện pháp, thu phục chiếm được đối phương... Duy dâm nữ tốt nhất thu..."

Nhạc Nhạc trầm suy nghĩ đến "Hần là nàng là dâm nữ, vừa rồi dùng linh thức đã thu phục được nàng?"

Diệu duyên ôm chặt Nhạc Nhạc, ánh mắt mê mang khó hiểu, chỉ là tiềm thức cảm thấy, chính mình cùng hần rất quen thuộc, chính mình nàng thuộc về hần đấy, dựa vào là hần có thể an toàn, hần là của mình hết thảy. Nàng cười nhẹ ngọt ngon nhót nói ". Công tử, bọn hần khi dễ ta? Ngươi được làm người gia làm chủ cái đó!"

Thái Âm giáo Nhị trưởng lão vẫn còn làm vui vui cười kỳ diệu thân pháp làm chấn kinh, chợt thấy đến mới vừa rồi còn về mặt thần thánh tiểu ni cô như kỹ (nữ) lâu thể đồ bình thường làm nữ, không khỏi càng thêm ngạc nhiên, còn không nói chuyện, lại nghe đến sau lưng có người bất mãn âm thanh lạnh lùng nói "Hừ, liền tiểu ni cô đều không buông tha, vô si!" Huyết Ảnh lạnh lùng mà chăm chăm vào Nhạc Nhạc, cũng đồng dạng trừng mắt trong lòng ngực của hần diệu duyên, vừa rồi đối với Nhạc Nhạc cái kia phần hảo cảm, lại vì vậy mà biến mất.

Nhạc Nhạc cũng kinh nha diệu duyên ngữ khí, nhớ tới lúc ban đầu đối với Tiên Vu yên thôi miên, trầm nghĩ "Thật thần kỳ công pháp, mà ta nhưng lại không biết chuyện gì xảy ra, bằng năng lực của chính mình, còn làm không ra bức này hiệu quả, bất quá nàng là dâm nữ a, Tam đại danh nữ một trong chắc chắn, thật đúng là có phúc khí!"

Điều duyên nhìn xem thần sắc bất thiện Huyết Ảnh, cười quyền rũ nói "Tỷ tỷ, có phải là ghen hay không?" Nét mặt của nàng ngữ khí, trang bị một thân tố sắc ni trang, nói không nên lời dâm thủy quý dị. Huyết Ảnh rõ ràng hừ lạnh một tiếng, đến cam chịu (*mặc định).

"Khắc khă-x-xxxxx kiệt! Rõ ràng không đem chúng ta Thái Âm song sát để vào mắt, tại đó liếc mắt đưa tình mà bắt đầu..., hừ cho các ngươi biết một chút về bốn giáo thần công."

"Đúng vậy, sư huynh, nam giết sạch, nữ giữ lại, xem con lăng lợ này ni cô càng ngày càng dâm mị, ta đều nhanh nhẹn không được, ha ha ha!"

Hai người đã đem cái này Nhạc Nhạc bọn hắn trở thành người chết, lại quên vừa rồi Nhạc Nhạc thân pháp tốc độ.

"Cuồng vọng!" Huyết Ảnh theo trong kẽ răng bài trừ đi ra cái này hai chữ, sau đó huyền ra một chuỗi tàn ảnh, ánh đao làm lạnh, sát khí khắp không.

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có đi hay không. Thái Âm song sát xem xét cái này người đao pháp, tụ hô to không tốt, hai người vội la lên "Người này võ công tuyệt diệu, chúng ta đi thôi!"

"Hắc hắc, muốn đi, đã muộn!" Nhạc Nhạc ôm trụ Tâm Kiếm, loại quý mị ngăn lại hai người đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chinh phục

Thái Âm song sát võ công bất quá là nhất lưu thượng đẳng, trên giang hồ tuy nói là rất giỏi cao thủ, nhưng ở Vương Nhạc Nhạc cùng Huyết Ảnh trước mặt, lại cái gì cũng không phải. Vương Nhạc Nhạc võ công đã là đặc cấp thượng đẳng, chỉ kém một đường tụ thăng nhập tông sư cấp hàng ngũ; mà Huyết Ảnh là đặc cấp hạ đẳng, nhưng tăng thêm sát khí rất nặng, tăng thêm không ít khí thế.

Tại trong lúc đánh nhau có thể...nhất thể hiện võ công cao đáy ngọn nguồn, hai cái nhất lưu thượng đẳng cao thủ, tại Nhạc Nhạc cùng Huyết Ảnh công kích đến, chỉ có thở công phu, liền một chiêu đều không thể đánh trả. Nhạc Nhạc thâm nghĩ nhanh chút ít đem hắn hai người giải quyết, bởi vì hắn chứng kiến điệu duyên thương thể không nhẹ, tuy nhiên dùng kỳ thuật mê hoặc nàng, nhất thời quên mất đau đớn, có thể lay động thân thể bán rở nàng chân thật tình huống.

Hoa gian vũ bộ như phúc điệp, trụ Tâm Kiếm quang giống như lưu tinh. Giả tưởng hoa mỹ hào quang, vẫy gọi tử thần tới gần, chỉ có điều hơn hai mươi chiêu, dùng nhất thức "Vết thương" Hành hạ đến chết đối thủ, huyết vụ phun, dị cầu vòng bay lên không, Vương Nhạc Nhạc thu hồi xích kiếm, khoe miệng mang theo không thay đổi vui vẻ, nhìn về phía điệu duyên, nàng theo chỉ dùng kiếm cheo chống lấy thân thể, trong mắt tràn đầy vô hạn ý nghĩ - yêu thương, chỉ là ánh mắt lúc thanh tịnh khi thì mê mang. Nhạc Nhạc linh thức cảm giác được nàng ân ân giã dựa, tuy nhiên không được liệt, nhưng tác dụng chậm mươi phần.

Nhạc Nhạc khẽ gạt mình, không nghĩ tới nàng tiềm thức còn có có thể kiếm trát, nghĩ lại, nàng là tuyệt tình trai đệ tử, thuở nhỏ tu tập tinh tâm thanh thần công pháp, đối với loại này mê tâm chi thuật có kháng tính cũng thuộc bình thường, muốn triệt để thu phục chiếm được nàng, còn cần...

Thái Âm giáo cái khác gặp Nhạc Nhạc tại nửa khắc đồng hồ trong thời gian thu thập sư huynh, hắn hoảng sợ tuyệt vọng, tại Huyết Ảnh ba mươi mấy chiêu tuyệt sát xuống, thân thể bị cắt thành hơn mười khối. Huyết Ảnh thở phì phì mà đem bắp đùi của hắn lần nữa phân thành mấy khối về sau, mới thu đao, "Hừ, rõ ràng lại để cho ta đa dụng ba mươi mấy chiêu, ta muốn đem ngươi phân thành ba mươi mấy khối..." Đồ mờ hồ, nguyên lai nàng tại cùng Nhạc Nhạc âm thầm so sánh, phát hiện công lực xác thực không bằng hắn, mới buồn bực căm địch nhân ra khí.

Nhạc Nhạc sớm đem điệu duyên ôm vào trong ngực, tặc tay xoa bụng của nàng, giả bộ như vô tình ý trêu đùa nữ tính mấy chỗ dục hòa châm, vừa có chút ánh mắt trong suốt lập tức bị tình dục nhồi vào, thân thể mềm mại run rẩy rên rỉ lấy chán lấy Nhạc Nhạc, nghe hắn mùi thơm của cơ thể, cảm giác thân thể đã ẩm ướt, ôm hai cánh tay của hắn càng thêm dùng sức, chỉ là không biết nên làm cái gì.

Vương Nhạc Nhạc quan sát phản ứng của nàng, âm thầm cười dâm đãng gật đầu, "Hắc hắc, trăm năm khó gặp dâm nữ bị ta đụng phải, làm sao có thể thả ngươi đi, nói sau, là Ngự Nữ Tâm Kinh chính mình đem ngươi mê đảo đấy, mặc kệ ta Vương Nhạc Nhạc là bất luận cái gì sự tình, chỉ là nếu khiến ngươi tránh ra thôi miên chi thuật, của ta linh thức chắc chắn bị thương, chỉ cần đem ngươi làm đến tay, dùng khoái cảm triệt để đem ngươi chinh phục, đây mới là vạn toàn chi pháp."

"Vương Nhạc Nhạc, ngươi... Ngươi sẽ không thật sự liên ni cô đều không buông tha à? Nàng thể nhưng mà Nam Hải tuyệt tình trai đấy, động nàng ngươi sẽ rất phiền toái đấy!" Huyết Ảnh dùng quái dị khẩu khí khuyên nhủ, gặp Nhạc Nhạc không hề buông tha cho chi ý, đột nhiên đem cái khăn che mặt tháo xuống, "Ta... Ta không thể so với nàng xấu a, ngươi thả nàng, ta với ngươi..." Về sau nàng thẹn thùng nếu như muối thanh âm, lại đẩy cổ lồng hi vọng dùng khoe mặt chăm chăm vào Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc đã trèo lên Ngọc Lôi Everest, chứng kiến Huyết Ảnh dung mạo lúc, không khỏi tâm thần run lên, hung hăng mà bất diệu duyên một bà, đang tại thoải mái bên trong đích nàng đau hừ một tiếng, lại không có vận vẹo, chỉ là dùng cẳng mắt hồn thờ gấp cùng đợi Nhạc Nhạc.

"Đẹp quá, lạnh quá, như băng sơn. Nếu như Chung Nhục Tuyết là lãnh diễm, Huyết Ảnh tựa là băng hàn, như băng sơn bên trên Tuyết Liên, cao cao tại thượng, có loại không cách nào vịn cành bẻ khoảng cách cảm giác, khác nam nhân chỉ có thể không biết làm gì!" Vui cười vui vẻ trong lòng ám thầm thờ dài nói "Hiện tại nàng rõ ràng vì một cái lạ lắm ni cô, ủy thân chính mình, cái này... Thật bất khả tư nghị."

Long chồn ục ục giấu ở cây hoi, cũng là lẻ lười, kinh nha Huyết Ảnh tư sắc, không biết hoà thuận vui vẻ vui cười giám định và thường thức quan điểm phải chăng giống nhau?

"Người... Xem đủ chưa? Vẫn chưa trả lời ta đấy?" Huyết Ảnh ngưng ngừng thúc nói.

"Xem không đủ, bất quá... Hai người các người cùng ta cùng một chỗ, ta hội (sẽ) càng thêm ưa thích." Không đợi Huyết Ảnh tức giận, Nhạc Nhạc lại nói "Người xem nàng bị thương quá nặng, thần chí đã có chút ít mơ hồ, chỉ có dùng ta song tu đại pháp, mới có thể nhanh chóng lại để cho nàng trị hết, hơn nữa võ công còn có thể gia tăng mười năm, nàng khẳng định đồng ý đấy, người làm gì thể không phải bài xích nàng..."

"Ai sắp xếp hủy đi nàng, ta chỉ là không quen nhìn người liền ni cô đều... Làm."

"Ah, Huyết Ảnh, khẩu khí của người càng lúc càng giống lão bà của ta rồi, hiện tại muốn quản những... này việc đầu đầu." Nhạc Nhạc đã bắt tay cầm vào diệu duyên áo bào, nóng hổi mềm mại da thịt, nhor nhóp đấy, bộ ngực sữa càng là có kinh người co dãn, phần châu đã thô sấp đứng lên, nhẹ nhàng đụng một cái, tựa toàn thân run rẩy, đã nhuộm tiến Nhạc Nhạc trong ngực, hai con người mang theo sương mù, cực nóng mà chuyên chú.

"Người... Tay của người... Người không đồng ý? Chẳng lẽ ta còn không bằng một cái ni cô?" Huyết Ảnh càng làm cái khăn che mặt mạng tốt, ngữ khí tràn ngập đau thương u oán.

"Tỷ tỷ, người cũng ưa thích hần, không bằng chúng ta có thể cùng một chỗ nha." Diệu duyên mỉa mai thanh hô, lại mềm nhũn không có một tia khí lực.

"Hừ, ta không có thèm. Vương Nhạc Nhạc người cái đại hỗn đản, đại đồ đàn..." Huyết Ảnh cuồng mắng vài tiếng, hướng ngoài rừng bay đi.

"Này, Huyết Ảnh..." Nhạc Nhạc hô nàng một tiếng, lại không có đi truy, thầm nghĩ "Dù sao người còn muốn Long chồn huyết, cũng không tin người không trở lại, ai, tuy nhiên người cũng là nhất lưu mỹ nữ, có thể quá lạnh như băng rồi, ta... Đề không nổi một tia 'Tính' thú, ah, hay (vẫn) là trước tiên đem đám nữ OK a."

"Người tên là gì?" Vương Nhạc Nhạc ôm diệu nguyên nhân hướng cánh rừng ở trong chỗ sâu, Long chồn ục ục do dự thoáng một phát, lạng lẽ cùng tới.

"Diệu duyên, ah, tên rất hay, mỹ diệu ngọc thể, kỳ dị duyên phận, sư phụ người thật sự là thiên tài, rõ ràng tính toán đến ta và người có này kỳ duyên."

Diệu duyên đã vô pháp mở miệng, đồ hồng cái miệng nhỏ nhắn bị Nhạc Nhạc tít lên, giống như rắn đầu lưỡi chống đỡ khai mở nàng hàm răng, nhẹ nhàng treu đùa diệu duyên không lưu loát chiếc lưỡi thơm tho, nàng cảm thấy trong cơ thể có một loại gọi lý trí đồ vật bị triệt để phá hủy, ngọc thể cứng đờ, có tron trượt đồ đặc phun ra.

Nhạc Nhạc xé mở y phục của nàng, nghe nàng chỉ mỗi hần có mùi thơm của cơ thể, dọc theo phần nộn cổ, một đường hôn đến không thảo khe rãnh, kinh hi thấy được màu bạc chất lỏng, như tiền lộ giống như theo thon dài rắn chắc trên chân ngọc chảy xuống, hần chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, Ngự Nữ Tâm Kinh lại không có pháp không chế, găm thết đè lên...

Vài lần mất hồn về sau, Nhạc Nhạc thoải mái phun ra tinh hoa, không có trải qua đảm nhiệm xử lý ra sao tinh hoa, hần cảm thấy không có bất kỳ không chế tình ái, mới là thoải mái nhất đấy, mà diệu duyên lại xử lý nửa trạng thái hôn mê, toàn thân tán nhân nhạt mùi thơm lạ lùng, có ngân bạch khí thể quán quanh tại thân thể bốn phía, càng tụ càng nhiều, càng ngày càng hương, ngọc thể phát ra một loại huyền diệu hào quang, trốn ở một bên nhìn lên Long chồn ục ục, kinh hi hoan kêu một tiếng, đánh tới, nửa ngồi tại diệu duyên bên người, nhắm lại hai mắt, đột nhiên khẽ khom người từ, nhỏ ra một đoàn cầu hình dáng phần hồng sương mù dày đặc, đậm đặc nhanh kết thành thật thể.

Nhạc Nhạc không hiểu ra sao, thầm nghĩ đây là đám nữ sau khi phá thân lột xác, cái này ục ục lại làm gì vậy?

Một phần một ngân lượng khí thể một hỗn [lẫn lộn] thể, sinh ra thành Thất Thái Thần Quang, mùi cũng sinh ra trung hoà. Diệu duyên thân thể càng thêm óng ánh sáng, dần dần thành trong suốt hình dạng, đầu trọc sinh ra màu trắng nhạt sợi tóc, chậm rãi biến trường biến phần; ục ục nhỏ ra cái kia đoàn nồng đậm khối không khí cũng bỗng dưng tăng lớn mấy lần, lại thâm đậm không màu, chỉ là lỏng của nó phát triển tươi đẹp vô cùng, bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra thân thể thon dài thon thả.

Nhạc Nhạc nhìn xem Long chồn ục ục có chút lay động cố hết sức, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình thôi tình khí thể là nó ưa thích năng lượng, vì vậy điều tra thôi tình khí thể, theo song chương phát ra, một cổ phần cho diệu duyên, một cổ chia hoa hồng ục ục. Hần không biết vì cái gì làm như vậy, chỉ là ẩn cảm thấy, làm như vậy đối với các nàng đều mới có lợi.

Đột nhiên loại này kỳ dị phản ứng cũng chia cho Nhạc Nhạc, thôi tình chân khí đã tiếp cận các nàng, một hồi cuồng đại vòng xoáy hấp lực đem chân khí trong cơ thể hần tựa hồ muốn toàn bộ lấy hết, Nhạc Nhạc tâm thần cự kinh, vừa định rút lui lực, lại phát ra về này hấp lực đã biến mất không thấy gì nữa, mà chân khí trong cơ thể của mình toàn bộ bị hấp không, chỉ là còn chưa tiêu tán, trong không khí mắc khung một tòa cầu, trên người mình cũng phát ra chói mắt ánh sáng màu đỏ, trong cơ thể linh thức cũng cùng diệu duyên cùng ục ục đều thành lập một loại v diệu quan hệ, nhắm mắt lại đều có thể cảm giác tim đập của các nàng cùng tâm tình.

Cái này ba loại hỗn hợp chân khí tại Nhạc Nhạc trong cơ thể vận hành ba vòng, Nhạc Nhạc mới có thể mở to mắt, thân thể nhưng không thể động, chỉ (cái) là chân khí lưu giữ mạnh, tốc độ chảy cũng biến thành chậm chạp, hân ngấm cười khổ "Ở chỗ này không thiết bất luận cái gì bảo hộ tu luyện, nếu là đến tam lưu nhân vật cũng có thể đem chúng ta giết cái sạch quang, đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ ục ục cũng sẽ vận hành chân khí chi pháp?"

Hỗn hợp chân khí đoàn rớt cục phản hồi từng người thân thể, Nhạc Nhạc kinh nha phát hiện, chân khí gia tăng lên không chỉ một lần, "Tại sao có thể như vậy?" Ục ục thu hồi tăng lớn gấp đôi phản hồng hình cầu, đem hân nuốt trở lại trong bụng, thoải mái "Chít chít" thẳng gọi, màu lông càng thêm sáng rõ, Ung lười bò tới trên đồng cỏ vẫn không nhúc nhích, mắt to lại cảm kích nhìn qua Nhạc Nhạc, tràn ngập trung thành.

"Ah, đó là diệu duyên?" Nhạc Nhạc nhìn qua phản phát như hà, trường như nước rơi cùng cô gái xinh đẹp, con mắt rớt cuộc không cách nào dời, nàng toàn thân Như Ngọc bình thường sạch sẽ không rãnh, phát ra nhàn nhạt hoa mắt ánh huỳnh quang, vũ rung động rung động đứng ngạo nghễ, kêu gọi tiên môi treo ngọt ngào vui vẻ, dài nhọn đen nhánh lông mi có chút run run, biểu lộ cực giống như thánh khiết lại cực kỳ dâm mị. Nhạc Nhạc chậm rãi bò tới, chứng kiến khe khẽ đuôi ngọc gổc, có màu bạc cùng màu trắng vật thể chảy ra, dục hóa lần nữa bay lên, trường thương lại rất, đánh về phía diệu duyên.

"Ah, ngươi lại muốn tra tấn người ta à nha?" Kiều rung động thanh âm êm tai chán nói, mị nhãn mở ra một đạo khe hở, kinh hi nói "YAA.A.A., công tử tại sao lại trở nên tuần tú rồi, ta xem ngươi liếc tự dưng thì nóng lên."

Nhạc Nhạc hôn nàng gọi cảm bờ môi, cho rằng nàng tại tán dương chính mình, không cho là đúng cười tà nói "Ta rốt cục tại trên người của ngươi đã tìm được khuynh quốc khuynh thành hàm nghĩa, ôm ngươi, ta nguyện ý buông tha cho toàn bộ thiên hạ." Trong nội tâm âm thầm bổ thêm một câu, "Lại sẽ không biết vì ngươi buông tha cho của ta hân nàng lão bà."

"Ân, công tử giữu cột người ta đấy, ta trên người ở đâu có?" Nàng cười mà quyến rũ lấy, lại không lưu thanh sắc tách ra hai chân, quán lên Nhạc Nhạc thân eo, thờ hạo hèn chăm chăm vào Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc đẩy ngọn nguồn rống một tiếng, rất nhanh đi vào, thoải mái nói ". Tại đây đã sớm nóng bỏng..."

Nhạc Nhạc phát hiện nàng đã không mới đưa sơ đau xót, vừa rồi cái kia phiên kỳ ngộ đã sửa chữa tốt nàng toàn thân vết thương, động tác càng thêm mãnh liệt, hí tiếng rên rỉ tại trong rừng phiêu đảng, tại bốn năm lần cao trào qua đi, Nhạc Nhạc lần nữa mất phương hướng tại nàng mùi thơm lạ lùng ở bên trong, hưởng thụ nghe diệu duyên phản phát nhu tình.

Nhạc Nhạc đem diệu duyên ôm ở trên đùi, một tay đùa bốn xinh đẹp Tú Phong, một tay đùa giỡn chơi lấy phản sáng tóc dài, diệu duyên lúc này mới cả kinh nói "Ah, đây là của ta sợi tóc sao? Ta không phải quang... Đầu trực ấy ư, tại sao có thể có dài như vậy phản hồng mái tóc?"

Vừa rồi cái kia phiên kỳ ngộ Nhạc Nhạc cùng nàng nói một lần, diệu duyên như có điều suy nghĩ u thờ dài "Ta trước kia là cái xuất gia ni cô, có thể vừa nhìn thấy công tử tự... Cùng với ngươi cái kia rồi, ngươi có thể hay không xem nhẹ diệu duyên?"

Nhạc Nhạc đương nhiên không dám nói cho diệu duyên, là trong cơ thể hân Ngự Nữ Tâm Kinh giờ trò quỷ, nghe xong cười nói "Diệu duyên yên tâm, ta thích ngươi còn không kịp, như thế nào hội (sẽ) trách ngươi. Kỳ thật ta lần đầu tiên chứng kiến ngươi tự đã yêu ngươi, cho nên mới khắp nơi khiêu khích (xx) dụ dỗ ngươi, cho nên những điều này đều là của ta không tốt, ngươi ngàn vạn đừng (không được) để ở trong lòng..." Nhạc Nhạc một phen tự tổn tám ngàn, hồng liên tục mang lừa gạt an ủi, cuối cùng đem nàng hồng vui vẻ rồi, triệt để thả lỏng trong lòng đầu gánh nặng, làm một cái hàng thật giá thật tuyệt sắc dâm nữ, chỉ thuộc về Nhạc Nhạc một người dâm nữ.

"Các ngươi thân mật đủ chưa? Thiết thời ta thay các ngươi thủ hộ một ngày, liền câu cảm ơn đều không có, thật sự là kiếp trước thiếu nợ ngươi!" Ngoài mười trượng trên đại thụ, truyền đến Huyết Ảnh lạnh như băng thanh âm.

Nguyên lai đêm đã khuya, hai người bởi vì công lực đại tiến, nhân lực kỳ hảo, đã không để ý đến Hắc Âm ảnh hưởng, diệu duyên nghe xong "Khanh khách "Cười cười, dừng cực kỳ nhu hòa kiều mỹ thanh âm nói "Đa tạ tỷ tỷ á..., ngươi xuống đây đi, chúng ta thì tốt rồi." Thanh âm cực kỳ rõ ràng truyền vào Huyết Ảnh trong tai, như là ở bên cạnh lần lượt lời nói giống như, nàng gạt mình ám đạo:thăm nghĩ "Công lực của nàng như thế nào đột nhiên gia tăng nhiều như vậy? Chẳng lẽ Vương Nhạc Nhạc song tu công pháp thật sự lợi hại như vậy?" Huyết Ảnh chứng kiến Nhạc Nhạc cùng diệu duyên còn có ục ục kỳ dị chân khí hỗn hợp cảnh tượng, cho rằng đó là tại truyền công... Mới có thượng diện cảm thán.

Diệu duyên tìm được bọc của mình phục, cầm lấy một kiện sạch sẽ vải bố ni bào mặc lên người, phản hồng sợi tóc rủ xuống đến chân cùng. Nàng mặc bên trên ni y lại không người xuất gia chi tướng, cái này mặc áo choàng tại trên người nàng đã có hấp dẫn cực lớn, không có nội y có thể xuyên thấu, đơn bạc lơ lửng bỏ chất, ẩn ẩn có thể đã gặp nàng nhô lên Phong châu, Nhạc Nhạc xoa nàng mảnh khảnh phong eo, làn da ẩm áp không có cách trở tán đi ra, Nhạc Nhạc tâm thần rung động, tay đã trượt đến phong vành lên trên mông đẹp, diệu duyên duyên dáng gọi to một tiếng, vừa mềm tại Nhạc Nhạc trong ngực, bắt mắt sáng giọng "Người ta mệt mỏi không có khí lực rồi, các loạiđợi ăn ít đồ, mới hảo hảo hạ ngươi đi, Nhạc Nhạc lang ~ "

Nhạc Nhạc bị ngọt chán thanh âm ôn ền không có tỉnh tỉnh, âm thầm cả kinh nói "Ta nói cổ đại cái kia chút ít hôn quân vì sao mỗi người đoán mệnh sớm già, hoang phế triều cương, có này tuyệt sắc, làm sao có thể đủ cảm giữ... Hắc hắc, nếu ta không có Ngự Nữ Tâm Kinh kỳ công hỗ trợ, nói không chừng đã nhuyển tại trên người nàng, không cách nào đứng lên."

Huyết Ảnh trừng Vương Nhạc Nhạc liếc, bắt mắt nói ". Đừng (không được) đem ta nhô lên cao khí, ta thể nhưng mà cái đại người sống!" Nói xong héch bộ ngực 〇〇, như vậy có chỗ tốt, còn có thể chứng minh nàng là thứ nữ nhân.

"Hắc hắc!" Nhạc Nhạc cười quái dị quét nàng liếc, "Vì đáp tạ ngươi thủ hộ chi ân, ta đi đánh chút ít món ăn dân dã, cho các ngươi thường thường tay nghề của ta."

"Hừ, ai mà thêm..."Bất quá, thực sự ở một bên không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ đợi...

Diệu duyên mỉm cười, nói ". Nhạc Nhạc lang, người ta sớm chết đói, nhanh chút ít chuẩn bị đi!"

Nhạc Nhạc ha ha cười nói "Người không ăn, của ta tiểu nương tử còn bị đói đấy! Ừ ừ, tới, theo giúp ta bắt ra chỉ (cái) thỏ rừng gà rừng đi."

Long chồn ừ ừ cũng nghỉ ngơi đủ, nghe đạo Nhạc Nhạc vội gọi, một đạo tia chớp tiến vào Nhạc Nhạc trong ngực, làm nũng bày biện cái đuôi, Nhạc Nhạc phát hiện Long chồn tốc độ so nguyên đến đề cao vài lần, nhảy lên mà bắt đầu..., cơ hồ nhìn không tới thân ảnh của nó, Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Chiêu kiếm của ta nếu là có thể đuổi theo ừ ừ tốc độ, cái kia còn có ai có thể lần mất khai mở?"

Ừ ừ quả nhiên không để cho Nhạc Nhạc thất vọng, nửa chén trà nhỏ thời gian, đã bắt được ba con con thỏ, hai cái Gà Rừng... Khoa trương nhất là, một lần cuối cùng còn nắm chỉ (cái) sói hoang, tuy nhiên cố sức, động tác vẫn đang mau lẹ, chỉ vào cực lớn con mồi, nó bị kích động hướng Nhạc Nhạc tranh công, Nhạc Nhạc cười khò, thầm nghĩ "Ừ ừ hôm nay cũng thật là kỳ quái, bình thường muốn cho nó làm cái gì, luôn lười biếng, hôm nay lại một hơi nắm nhiều như vậy con mồi, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện, thật là quái sự tình." Vừa nghĩ tới diệu duyên còn đói bụng, bẻ bộn mang theo con mồi phân hồi.

Trở lại vừa rời địa phương, ngạc nhiên mà chứng kiến Huyết Ảnh chính vùng trộm mà cùng diệu duyên hỏi cái gì, thái độ thập phần ôn thuận, còn bắt chọt gật đầu xấu hổ cười.

Quay đầu chứng kiến Nhạc Nhạc, bẻ bộn nhảy đến xa xa, trong mắt lại lóe khác thường sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Vu sơn

Vu sơn.

Mây mù lượn lờ, sương chiều nặng nề, dọc theo uốn lượn hiểm trở đường núi, chậm rãi hướng lên trời đi. Nhạc Nhạc mang nhìn xem tự do bay lượn chim sơn ca tiên hạc, hăm mộ giận dữ nói "Nếu là có thể phi thi tốt rồi, nếu không ngồi ở thân chim bên trên cũng tốt, cái này Vu sơn cũng quá khó đi nha." -

Diệu duyên xóa đi trên mũi đồ mồ hôi, lại dùng tay áo băng (giúp) Nhạc Nhạc lau lau cái trán, cười nói "Nhạc Nhạc lang, chim chóc như vậy nhỏ, có thể nào ngồi loại người, bất quá người ta cũng muốn cười thân chim lên, dục tại trong mây xuyên thẳng qua ngao du, như Tiên Tử giống như, Lăng Ba phi độ."

Huyết Ảnh ngẫm lại nói tiếp "Nếu như chim chóc khá lớn, có thể ngồi người rồi. Ta trước kia tại Vu sơn phụ cận bái kiến một cái tiểu cô nương, nàng tự cười Bạch Hạc trên lưng, nàng còn có thể chỉ huy khác chim con đấy."

Nhạc Nhạc vội hỏi nói ". Huyết Ảnh, người gặp tiểu cô nương kia phải hay là không màu tím tóc, đại khái mười lăm mười sáu tuổi, một thân màu nâu nhạt chập choạng thiếu, nói chuyện mồm miệng không rõ lắm?"

Huyết Ảnh gặp Nhạc Nhạc hỏi như vậy, ngạc nhiên nói "Người cũng đã gặp nàng sao? Lúc ấy ta còn tưởng rằng hoa mắt, cách quá xa, ta chỉ thấy một đầu màu tím sợi tóc, cười một con hạc, còn có một cái Bạch Hạc đi theo nàng đằng sau... Ta không có cơ hội cùng nàng nói chuyện, cho nên không biết là có hay không mồm miệng không rõ?" Nói đến đây, nàng có chút bận tâm Nhạc Nhạc thất vọng, khẩu khí thập phần thấp nhu.

Nhạc Nhạc xong nàng mỉm cười, thầm nghĩ "Cái này Huyết Ảnh thật sự là kỳ quái, ngày hôm qua đi săn sau khi trở về, nàng tự trở nên là lạ đấy, chẳng những đem cái khăn che mặt tháo xuống, còn thường xuyên không có việc gì tìm ta nói chuyện, đối với diệu duyên cũng là cực lực nịnh nọt, thế nhưng mà... Cái này một thân trang phục thích khách giả trang thật sự quá khác loại rồi, ta không có hứng thú... Nếu là có thể khiến cho dục vọng của ta, nói không chừng tự thu người."

Kỳ thật chủ yếu là Huyết Ảnh vận khí không tốt, tại một đời tuyệt sắc dame nữ diệu duyên trước mặt truy cầu Nhạc Nhạc, đây không phải rõ ràng cho mình gia tăng độ khó sao? Nếu là sớm đi hái sa, hoặc trễ chút, nói không chừng sớm đem Nhạc Nhạc cái này đại sắc lang câu tới tay.

Nhạc Nhạc cười nói "Hai cái Bạch Hạc? Ha ha, nói không chừng cùng ta nhìn thấy chính là cùng là một người, lần trước chúng ta tại trong rừng bị xích tam giác bày răn công, là nàng đã cứu chúng ta, thật không biết nàng là làm sao làm được?"

Diệu duyên ôm ừ ừ, vui vẻ nói "Thật sự có thể cỡi tiên hạc nha, cái kia Nhạc Nhạc lang gặp lại nàng, nhất định phải mượn nàng Bạch Hạc cho ta kị, có được hay không vậy?"

Nhạc Nhạc vốn định nói cho dù người đồng ý, hạc cũng không nhất định đồng ý, nhưng kinh (trải qua) không nói diệu duyên mềm giọng muốn nhờ, liền

liền nói "Đương nhiên có thể, duyên nhi nói, ta nhất định làm theo."

Nhìn xem hi nét mặt tươi cười hoan diệu duyên, Nhạc Nhạc trong nội tâm buồn bực nói "Ta đối với sắc đẹp vài đạo không có chống cự lực rồi, chẳng lẽ cái này là dâm nữ mị lực?" Chằm chằm vào nàng rũ xuống đến chân cùng phần hông sợi tóc, nhìn không được đã nắm một nắm, đặt ở trước mũi người người, nhàn nhạt kỳ hương nhập vào cơ thể, Nhạc Nhạc bụng dưới một hồi khô nóng, dục hỏa đại động, lẩm bẩm nói "Chẳng lẽ cái này trên sợi tóc mang thời tình hương, ngay cả ta đều không thể chống cự?"

Diệu duyên gặp Nhạc Nhạc mê say nghe chính mình sợi tóc, mị âm thanh cười nói "Nhạc Nhạc lang, lại muốn muốn nhân gia sao?"

Vốn là vô cùng đơn giản một câu, theo trong miệng nàng nói ra, lại có chứa yêu dị hấp dẫn, Nhạc Nhạc đầu ông một tiếng, một bà ôm diệu duyên thân thể, hôn lên môi anh đào của nàng, mút lấy không lưu loát mà hương tron trượt phần lưỡi, trong miệng quỳnh tương lạnh buốt mà hương úc, mắt hôn tiếng rên rỉ đứt quãng truyền đến, cảm thấy Nhạc Nhạc lửa nóng trường thương đã đình tại bụng dưới, nàng vô lực kêu hô một tiếng, nhuyển tại Nhạc Nhạc trong ngực, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tản ra trần trụi vô biên ham muốn.

Long chồn ục ục cổ sức theo các nàng trong hai người gian bài trừ đi ra, nhảy đến ven đường Hắc Thạch lên, từng ngậm từng ngậm thờ phỉ phò, lại thần kỳ mà không có tức giận, cũng không có nhăn mặt, chỉ là tu tu mà nhìn qua hai người kích tình hôn nồng nhiệt, lòng mềm như nhung mà cái đuôi nhẹ nhàng đong đưa.

Chuyện tốt luôn luôn người đánh gãy, tại Nhạc Nhạc song tay vươn vào nàng áo mỏng, xoa nắn mỹ Phong mỏng bụi thời điểm, Huyết Ảnh lại khôi phục lạnh như băng ngữ khí, hô "Vương Nhạc Nhạc, đừng (không được) đem ta trở thành {người trong suốt}, một cái đại người sống ở bên cạnh nhìn xem đấy!"

Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, tạm thời dừng lại đối với diệu duyên xâm chiếm, ám đạo:thâm nghĩ "Đây là thì sao, dựa vào ta Ngự Nữ Tâm Kinh định lực, như thế nào liền nghe nàng phát hương tự không cách nào không chế nhìn qua... Rốt cuộc là ta chinh phục nàng, vẫn bị nàng cho mê hoặc? Diệu duyên hiện tại mị lực đã vượt qua Tư Đồ Mẫn, cùng Hồ cơ so còn kém một chút, Hồ cơ mị lực lại để cho nam nhân không thể nhìn gần, như là lúc sau đụng với Hồ cơ làm như thế nào đối phó, nghe xuân nguyệt nha đầu kia giảng, Hồ cơ Xá Nữ ma công có thể đem nam nhân hấp thành thủy khô thể... Xem ra được rút cái thời gian, muốn hảo hảo luyện công rồi, hiện tại Ngự Nữ Tâm Kinh mới luyện đến tầng thứ bảy, ngày hôm qua tuy nhiên công lực đại tiến, cách tầng thứ 8 hình thần song tu còn kém một mảng lớn, trời ạ, khi nào mới có thể luyện đến tầng thứ 10 Hoa Mãn Thiên xuống, đến lúc đó quản ngại là tuyệt thể dâm nữ, hay (vẫn) là hội (sẽ) mị công Thái Âm nữ, ta hết thấy không sợ."

"Nhạc Nhạc lang, người làm sao vậy, đang suy nghĩ gì?" Diệu duyên gặp Nhạc Nhạc đột nhiên dừng lại, cũng không có oán nào, chỉ là lo lắng theo dõi hần âm tình bất định sắc mặt, "Phải hay là không thân thể không thoải mái?"

"Cái kia sắc lang một chết cũng xứng đáng, tối hôm qua giãy vò ngay cả ta đều ngủ không ngon!" Huyết Ảnh nói xong lời này, đột cảm thấy có chút mập mờ, đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xoay người sang chỗ khác

"Ha ha, ta không sao, chỉ là nghĩ đến một ít chuyện xưa, lại để cho duyên nhi lo lắng á..., chúng ta tiếp tục chạy đi a, nhanh đến đỉnh núi rồi." Nhạc Nhạc lưu luyến rút về diệu duyên trong cơ thể sắc thú, ôm nàng phong eo, tiếp tục chạy đi, đối với Huyết Ảnh bất mãn làm như không thấy.

Ục ục nhu thuận theo sát tại Nhạc Nhạc sau lưng, đáy ngọn nguồn đầu suy nghĩ chuyện gì, không nói một tiếng.

Lại hơn phân nửa ngày, rốt cục đến đỉnh núi, cao và dốc thế núi mạnh mẽ dừng một chút, trở nên bằng phẳng rộng rãi, bên đường hoa và cây cảnh bị người tỉ mỉ tu bổ qua, bốn phía có người hoạt động dấu vết, đỉnh núi ở giữa, đứng sừng sững một tòa thanh tú lại hùng hồn đại điện, hồng trụ thanh ngói, Phụng Vũ chạm ngọc, liền thêm đá lan can đều có nữ nhân ôn nhu hàm súc thú vị, lúc nào cũng có thể yêu thô trắng, sóc trò chơi tại cỏ cây gian, một mảnh tường hòa.

Huyết Ảnh lại cẩn thận địa đạo : Mà nói "Tại đây thật kỳ quái, chúng ta đều đi đến đi vũ cửa cung điện rồi, cũng không thấy có người ngăn trở, hoặc là tiếp đãi, dựa vào Sở Hồng vũ tính tình, nếu là biết có người lên núi, định tại giữa sườn núi sẽ đem người đuổi đi xuống, tuyệt sẽ không làm cho nam nhân đi vào cửa điện nửa bước, hôm nay đây là làm sao vậy?"

Ba người chậm rãi đi đến trăm tầng bậc thang, phát hiện cung điện thạch cửa không khóa nhanh, có lưu một tia khe hở, dùng nhẹ tay nhẹ đẩy tức khai mở, ba người liếc nhìn nhau, theo lẫn nhau trong mắt nhìn ra mê hoặc cùng ngạc nhiên. Long chồn ục ục vuốt vuốt cái mũi, hắt cái xì hơi, xèo...xèo hai tiếng, đột nhiên bịt miệng lại, một vòng trả thù cười tà bắn về phía Huyết Ảnh, mang theo giáo hoạt vui vẻ, truy tại Nhạc Nhạc sau lưng.

Không có người, hay (vẫn) là không có người, theo rộng lớn đại điện xuyên qua, đã qua hai cái hoa đoàn miên thêu sơn nhỏ, vẫn chưa gặp một cái theo, Nhạc Nhạc linh thức hướng bốn phía ra-đa quét hình, Phương Viên trăm trượng không thấy bất luận kẻ nào cảm xúc chấn động, lại phía trước tự là nội điện rồi, nghe nói là chư nữ hành lạc chỗ.

Nhạc Nhạc chợt thấy được một cổ mùi hương thoang thoảng cực nóng thân thể từ phía sau quần tới, tưởng rằng diệu duyên, trở tay ôm chầm nàng, một tay hung hăng chụp về phía cái mỏng của nàng, cười nói "Tiểu chân, lại muốn rồi không?" Nhìn kỹ, lại là Huyết Ảnh, sợ run hồi lâu mới nói "Người... Huyết Ảnh, làm sao vậy?"

Huyết Ảnh mái tóc hơi tán, môi đỏ hé mở, từ thờ gấp nói ". Nhạc Nhạc, ôm một cái người ta, Ảnh nhi rất thích người." Nói xong, cuốn lấy cổ của hần, không lưu loát hôn lên Nhạc Nhạc miệng, tựa hồ là vừa mới nhìn lên thường đến đây, lo lắng mút vào lấy, thỉnh thoảng dùng hàm răng khẽ cắn. Nhạc Nhạc vừa thấy nàng cái này bức mỹ thái, ngây người sau nửa ngày, "Nguyên lai nàng cũng là một cái mỹ diệu vu vật đầu, oa, không đúng, nàng là như thế nào bên trong đích xuân tộc?"

"Nhạc Nhạc lang, Huyết Ảnh nàng làm sao vậy? Ngày hôm qua còn thẹn thùng hướng ta thỉnh giáo như thế nào khiến cho chú ý của người, hôm nay tự

to gan như vậy trực tiếp?" Diệu duyên yêu mị cười quái dị, không có một điểm ghen ghét ý tứ, chỉ là đối với Huyết Ảnh cử động cảm thấy hiếu kỳ.

Nhạc Nhạc thật vất vả theo Huyết Ảnh hôn răng hạ né ra, thờ nói ". Xuân độc! Thân thể của ta ngự nữ kỳ công, không sợ bất luận cái gì xuân độc, ngươi còn tốt đó chứ?"

Diệu duyên duỗi duỗi cánh tay, cúi đầu nhìn xem thon dài đùi ngọc, "Không có việc gì nha "Nói xong, còn vòng vo một vòng tròn, yêu dị phản phát như thác nước bình thường chảy xuôi, xông Nhạc Nhạc nhẹ nhàng mỉm cười.

Long chồn ục ục gặp Huyết Ảnh lần này bộ dáng, thập phần khoái ý vỗ bàn tay nhỏ bé, chỉ vào nội điện đại môn "Xèo...xèo "Kêu to hai tiếng, Nhạc Nhạc nghi hoặc nhìn ục ục liếc, hỏi "Ngươi nói xuân độc là từ bên trong đó bay ra hay sao?"

ỤC ỤC khẳng định gật đầu, hướng về phía rên rì mị gọi Huyết Ảnh le lưỡi, ý là "Đáng đời ngươi, ai bảo ngươi không có việc gì chọc ta, còn muốn muốn máu của ta!"

Nhạc Nhạc đem Huyết Ảnh sờ loạn tay cổ định trụ, nói ". Vô sắc vô vị, ngay cả ta đều không thể phát giác xuân độc, chỉ (cái) có thảo nguyên vui mừng giáo Long đàm thảo... Loài cò này cực kỳ rất thừa thớt trân quý, hiện tại rõ ràng đây viện đều là loại này mùi, bọn hân vì cái gì đó, mới hạ lớn như vậy bản? Không tốt, như tuyết còn ở nơi này, trúng cái này được..." Nói xong hân đem Huyết Ảnh ném cho diệu duyên, nói ". Ngươi ở nơi này chiếu khán lấy năng, ta đi trước bên trong nhìn xem "

"Nhạc Nhạc lang, ta cũng muốn đi..." Diệu duyên còn chưa nói xong, lại thấy Nhạc Nhạc một đạo bạch quang y hệt bắn về phía nội điện đại môn, nàng chỉ phải mở miệng hô "Nhạc Nhạc lang, coi chừng cái đó!" Long chồn ục ục cũng hóa thành một đạo hồng quang, theo sát tại Nhạc Nhạc sau lưng.

"Ha ha ha, Sở Hồng vũ, hay (vẫn) là ngoan ngoãn giao ra Y Tiên lưu lại đan dược a, nhìn xem ngươi cái gọi là cung phi nhóm đám bọn họ, cái nào không phải dục hòa tăng vọt, nếu không có nam nhân vì bọn nàng giải độc, nhất định sẽ bạo thể mà vong, cái chết vô cùng thâm đau, hắc hắc, hai người các ngươi cũng nhanh nhẹn không được đi à nha... Hiện tại toàn bộ Vu sơn chỉ có ta một người nam nhân, lát nữa các ngươi nhất định sẽ bỏ tới ta về phía trước cầu ta làm các ngươi, ha ha ha!" Một cái tử sam nam tử điên cuồng nụ cười dâm dăng, tuổi chừng 30, dung mạo tuấn mỹ, có lưu nhàn nhật chòm râu nhỏ, dáng người cao to lớn, loại này đối với nữ nhân vô cùng có lực sát thương dung mạo lại bởi vì cuồng tiếu mà dữ tợn vạn vạn.

Sở Hồng vũ cùng Chung Nhục Tuyết còn có thể đứng thẳng, hai người dựa vào cùng một chỗ không chịu nổi thở hào hển, làn da bởi vì nóng bỏng mà hồng nhuận phon phớt. Sở Hồng vũ khí khái hào hùng xinh đẹp tuyệt trần khuôn mặt có chút run rẩy, nhu rung động quát lên "Xích tất [nhiên] cru, các ngươi vui mừng giáo dám đối với đi vũ cung ra tay, không sợ phá hư ma trả thù sao?"

Xích Tất Cru cru nghe được phá hư ma cái tên về sau, thân thể có chút run lên, hồi lâu mới nói "Hừ, phá hư ma lỗ thủng? Hân trên giang hồ biến mất vài thập niên rồi, nói không chừng hân sớm chết rồi, đừng (không được) cảm hân đến làm ta sợ, nói sau sự phụ ta Hoan Hi Phật công lực đã đạt đến đại thành, nếu có được đến Y Tiên lưu lại đan dược, định có thể Vô Dịch khắp thiên hạ, nhanh lên giao ra đây, bốn đại gia còn có thể làm cho ngươi thoải mái thoải mái, bằng không thì các ngươi toàn bộ được bạo thể mà chết!"

"Không có, có lời nói chúng ta cũng đã sớm ăn vào rồi, làm sao luân(phiên) được lấy các ngươi tới đoạt, nói sau cha ta tuy nhiên là Y Tiên đệ tử, có thể hân cũng không biết Y Tiên nhất tung tích, những cái...kia giang hồ lời đồn căn bản không thể tin, căn bản cũng không có cái loại này gia tăng công lực được." Sở Hồng vũ lần nữa vô lực biện hộ.

"Hắc hắc, đừng đem ta đem làm ba tuổi tiểu hài tử lừa gạt, không có gia tăng công lực đan dược, vậy ngươi làm sao có thể đem Lan Hoa Chi luyện đến tầng thứ hai Lam Vũ hiện ra, loại cảnh giới này không có 60 năm công lực thể muốn luyện thành, ngươi là làm sao làm được?" Xích tất [nhiên] cru tuy nhiên kích động lại thủy chung cách nàng có một khoảng cách, nguyên lai là e ngại Sở Hồng vũ Lan Hoa Chi.

"Như thế nào luyện thành đấy... Không cần ngươi quan tâm! Muốn giết cứ giết, đừng như vậy nói nhảm nhiều!" Sở Hồng vũ nghe hân hỏi công lực sự tình, sắc mặt bỗng nhiên biến thành rất khó coi, quay đầu lại đối với như tuyết nói ". Tuyệt vời, bởi vì quan hệ của ta, đem ngươi cho liên lụy vào đến rồi, thật sự là thực xin lỗi!"

Như tuyết trải qua Nhạc Nhạc Ngự Nữ Tâm Kinh cải tạo, đối với bình thường xuân độc có miễn dịch năng lực, đối với loại này kỳ dị xuân độc nhưng không cách nào hoàn toàn chống cự, tình huống so mặt khác nữ tử nhiều. Nàng khẽ cười khổ "Vũ Tỷ không cần áy náy, nếu không là ngươi liều mình đem ta cứu trở về, nói không chừng chết sớm tại lực không ngày nào dưới lòng bàn tay... Ta chết không có gì đáng tiếc, nếu là làm phiên hà Nhạc Nhạc lang, vậy thì... Ha ha, dù sao như tuyết đối với ngươi chỉ có cảm kích, cho dù hôm nay chết ở chỗ này, cũng không oán nói."

"Chẳng lẽ không nghĩ tới ngươi Nhạc Nhạc lang?" Sở Hồng vũ ề ề mà hỏi. Những ngày này nàng dùng hết các loại dùng đoạn, vẫn không có pháp lừa cùng như tuyết cùng giương, nàng đối với Nhạc Nhạc tràn đầy ghen ghét cùng địch ý, tuy nhiên nàng mình là một nữ nhân.

"Ai, muốn thì thế nào? Chỉ sợ như tuyết mệnh khổ, sẽ không còn được gặp lại Nhạc Nhạc lang rồi." Như tuyết sâu kín thờ dài, không hề ngôn ngữ. ,

"Ha ha, không có cách nào giải thích a. Ta nói thiệt cho ngươi biết, như không giao ra tăng công đan dược, ta hội (sẽ) cho các ngươi sống không bằng chết... Ah, đừng (không được) nghĩ đến tự sát, trúng Long đàm thảo chi độc, chẳng những dục hòa khó tắt, vô công cũng sẽ tạm thời biến mất, đến lúc đó ngươi liền cần lưỡi khí lực đều không có." Hân nhìn xem càng ngày càng suy yếu chúng nữ, lộ ra âm tàn đáng cười.

Sở Hồng mưa lớn nộ, "Ngươi... Mới vừa nói nhiều như vậy nói nhảm, nguyên lai là tại kéo dài thời gian, ta..." Còn chưa nói xong, đã mềm yếu té trên mặt đất.

Như tuyết dùng hết khí lực đem nàng nâng dậy, sắc mặt trở nên thập phần tái nhợt, mới vừa rồi còn nghĩ đến vừa chết đến bảo vệ trong sạch, hiện tại liền chết đều không thể, nàng có chút bất lực rơi xuống nước mắt.

"Hào tỷ tỷ, đừng khóc, xem ngơoi roi lệ, ta hội đau lòng đấy!" Thập phần thâm tình thương yêu thanh âm tại như tuyết vang lên bên tai, nàng mê hoặc ngẩng đầu quan sát, "Nhạc Nhạc lang?" Nhưng không thấy bất luận bóng người nào. Nàng ám thầm mắng mình, nhất định là ảo giác.

Sở Hồng vũ nhìn xem roi lệ đầy mặt, trong miệng la lên người khác như tuyết, cảm thấy một hồi bất lực cùng yếu ớt, giờ khắc này nàng cỡ nào muốn tìm song dùng sức bả vai dựa vào, khóc lóc kể lể cái bất hạnh của mình, nàng nói thầm "Chẳng lẽ thật là cái nữ nhân, thật sự cần một người nam nhân?" Sau đó lại âm thầm lắc đầu "Không, ta không cần nam nhân, ta có hơn ba trăm cái phi tử, trước kia không có nam nhân chúng ta qua cũng rất hạnh phúc, tất cả đều là cái này xích tất [nhiên] cuu, tất cả đều là cái này thẳng khôn gây họa..."

"Hào tỷ tỷ, như thế nào vẫn còn roi lệ, chẳng lẽ mấy tháng không thấy, tựa không nghe Nhạc Nhạc mà nói rồi hả? Như vậy lại để cho đệ đệ rất thương tâm cái đó!" Cái kia thâm tình mà tình nghịch thanh âm, lần nữa tại như tuyết vang lên bên tai, nàng mờ mịt chung quanh, hô "Nhạc Nhạc lang, là Nhạc Nhạc lang sao?"

"Hắc hắc, Hào tỷ tỷ, nhớ lại ta sao? Hô lớn vài tiếng "Nhạc Nhạc lang, I love you!" Ta tựa đi ra, trước kia hóa thiêu vạn dặm mình đem ta khí tổn thương sự tình, chúng ta cũng xóa bỏ, nhanh lên, bằng không thì ta có thể đi rầu~!" Nhạc Nhạc lại truyền âm nói.

Như tuyết vui đến phát khóc, thầm nghĩ "Quả nhiên là Nhạc Nhạc, hần hay (vẫn) là tiểu hài tử tính tình, liền những chuyện kia đều cho ta so đo." Bất quá vẫn là dùng đem hết toàn lực hô "Nhạc Nhạc lang, I love you, người nhanh lên ra tới cứu ta, ô ô!" Liền hô ba tiếng.

Xích Tất Cuu cuu khinh thường cười ha ha, "Toàn bộ đi vũ cung tỏ khắp lấy xuân độc, ngoại trừ sớm ăn vào giải được, bằng không thì mơ tưởng tới gần nội điện nữa bước... Hắc hắc, tiểu nương tử trường không sai, lát nữa trước tuyến người hưởng dụng một phen!"

"Hừ!" Bỗng dưng theo phía sau hần truyền đến hừ lạnh một tiếng, "Vì ngơoi câu này đùa giỡn như tuyết lời mà nói..., ta muốn đoạn ngơoi một chi cánh tay!"

Xích Tất Cuu kinh ra một thân mảnh đồ mồ hôi, "Gần đây sau ta hai trọng, rõ ràng không có phát giác... Cái này công lực... Cái này... Người kia là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Mây mưa

Xích Tất Cuu nghe xong đằng sau có người, vội vàng hướng phải lờ ra năm trọng, quay người thấy được Vương Nhạc Nhạc, áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, trong ngực ôm một cái phản hồng sùng vật, giống như chôn không phải chôn, giống như bảo không phải bảo, khoe miệng mang theo miến cường vui vẻ, chỉ là trong mắt bắn ra đoạt người tâm phách hàn quang.

"Hắc hắc, trốn rất nhanh, khinh công không tệ lắm! Các người vui mừng giáo người luôn tự cho là đúng, cuồng vọng hung hăng càn quấy. Bất quá đã trên giang hồ hỗn [lấn lộn] thì nên biết, nàng là nữ nhân của ta, vũ nhục nàng tựa là vũ nhục ta, kết quả chỉ có chết." Vương Nhạc Nhạc liếc nhìn hần một cái, không chút nào để ý hướng như tuyết đi đến.

Xích Tất Cuu nhìn không ra Nhạc Nhạc võ công sâu cạn, xem hần bộ pháp bất ổn, lại nhẹ nhàng Như Yến; tựa hồ không có nội lực, trong mắt lại tinh quang bức mục. Xích Tất Cuu nghe Nhạc Nhạc không chút nào đem hần đặt ở mắt, giống như đã đem hần trở thành người chết đối đãi giống nhau, trong lòng không khỏi chiến rung động lấy, dùng cò kè mặc cả ngữ khí hỏi "Vậy ngơoi... Ngơoi... Không phải mới vừa nói, chỉ cần một đầu cánh tay sao?" Nói xong lời này, hần đều muốn quất chính mình một cái miệng rộng, đây không phải rõ ràng không có động thủ tựa cầu xin tha thứ sao?

Nhạc Nhạc không có để ý đến hần, tiếp được nhào đầu về phía trước như tuyết, xóp giong hương đầy cõi lòng, như tuyết liền tâm đều nhuyển thành một đoàn rồi, khẩn trương bất an tâm đột nhiên đạt được buông lỏng, áp lực dục hỏa dâng lên, chủ động hôn lên Nhạc Nhạc, lưỡng lưỡi chọt phân chọt hợp, dây dưa không ngớt, phẩm lấy tình nhân ý nghĩ - yêu thương, hai người vứt bỏ hết thấy, dùng môi lẫn nhau tổ tượng niệm, trong thiên địa chỉ còn lại có một hôn tiếng rên rỉ.

Sở Hồng vũ lần trước cũng không có nhìn kỹ Nhạc Nhạc bộ dáng, hôm nay khoảng cách gần quan sát, hô hấp càng thêm dồn dập. Có thể hơn nữa thời tình được cùng địch nhân song trọng tác dụng, giờ khắc này nàng rõ ràng thập phần khát vọng nam nhân ôm... Nàng mất hạnh sương mù, che chắn, cực nóng chăm chăm vào hai người kích tình hôn nồng nhiệt, sớm đã lấy lợi hạ thể run rẩy lên, "Ồ, ừ..." Nàng phát ra một hồi mất tự nhiên áp lực đáy ngọn nguồn rống, chậm rãi hướng Nhạc Nhạc bỏ đi.

Như tuyết đột nhiên nghe được Sở Hồng vũ tiếng kêu, bẻ bộn quay đầu lại xem xét, thấy nàng đã ngã tiến dục vọng chi hải, muốn vịn nàng, lại phát hiện mình cũng không có khí lực, chỉ có thể đoán bóng chán tại Nhạc Nhạc trên người, trong mắt nàng hiện lên vẻ lo lắng.

Cái này cũng không có tránh được Nhạc Nhạc con mắt, hần cười nói "Tuyệt tử rất quan tâm nàng sao?"

Như tuyết trải qua lần trước, đã học xong quan sát nam nhân tâm tư, nghe Nhạc Nhạc trong giọng nói vị chua, sao có thể không rõ, nhuyển âm thanh phun nói ". Nhạc Nhạc lang, người ta đã sai rồi một lần, tuyệt sẽ không làm tiếp nhượng lại người chuyên thương tâm. Lần trước nếu không là Hồng Vũ hỗ trợ, nói không chừng chúng ta chết sớm tại lục không ngày nào trong tay, nàng đem ta lướt đến, cũng không có bắt buộc Tuyệt Nhi làm cái gì không tốt sự tình... Ân, ta một mực lãnh nghề vũ cung hòa tuyền chữa thương, thương thể vừa vặn, đang chuẩn bị Hoàng thành tìm người, tự gấp việc này. Nàng không có ác ý đây, về sau ta lại kỹ càng nói cho người, nàng cũng là rất đáng thương đấy..."

Sở Hồng vũ đã leo đến bọn hần bên người, vượt quá như tuyết dự kiến đấy, nàng ôm lấy Nhạc Nhạc chân, hai tay dò xét hướng vượt qua gian. Nhạc Nhạc cười quái dị một tiếng, lấy ra ngọc thủ của nàng, nói ". Cái này cái đồ biến thái... Nha... Nàng làm sao lại nghĩ tìm nam nhân, thật sự là kỳ quái, nàng không phải một mực ưa thích nữ nhân đấy sao?"

"Nhạc Nhạc lang ~ "Như tuyết oán trách nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc liếc, "Hồng Vũ thanh tỉnh thời điểm, ngàn vạn đừng kêu nàng biến thái.. Nàng hội (sẽ) rất thương tâm đấy."

"Hắc hắc, đương nhiên, không nghĩ qua là tự kêu đi ra rồi. Cái kia người trước nhìn xem nàng, chờ ta thu thập người kia, lại đến hảo hảo giải độc cho người."

Nhìn xem Nhạc Nhạc sắc sắc cười xấu xa, như tuyết thiếu chút nữa không muốn buông tay, quả muốn đồng lửa nhuyển tại nàng trong ngực, mặc kệ nàng khi dễ yêu thương..

Xích Tất Cưu tâm thần đại loạn gian, nghĩ đến muốn chạy trốn, lại tưởng tượng, lãng phí đại lượng Long đàm thảo, nếu là không có hoàn thành việc này, chắc chắn bị sư phụ trách phạt, hơn nữa còn là lưng công sư cô Hồ cơ vùng trộm hành động, nếu là bị các nàng biết rõ việc này thất bại, bất định xử lý như thế nào chính mình đây này. Chợt nghe Nhạc Nhạc tin tưởng mười phần đến thu thập mình, dọa ý thức muốn đi cửa ra vào bỏ chạy.

Nhạc Nhạc thấy hần muốn chạy trốn, ha ha cười cười, "Hiện tại mới nghĩ đến trốn, không biết là đã chậm sao?"

Cửa điện đột nhiên tối sầm lại, lại tiến đến hai cái quần áo không chỉnh tề nữ tử, đứng là điệu duyên cùng Huyết Ảnh. Xích Tất Cưu vừa thấy Huyết Ảnh bộ dáng đã biết rõ nàng trúng xuân độc, kinh diễm tại sắc đẹp của nàng đồng thời, chợt lại thấy được điệu duyên, đầu hần "Ông " một tiếng nổ tung rồi, cái kia phần hồng sợi tóc đẹp để ôn nhu, sở Sở Ngọc nhan Câu Hồn Đoạt Phách, đập choạng chất áo mỏng bị Huyết Ảnh cắn xé được rách mướp, như dạ quang mỹ ngọc giống như lửa lò tại bên ngoài, vú trắng như ẩn như hiện, mỗi một tác tư thái đều tàn ra vô biên nhục dục. Trong lòng của hần nhìn không được cùng Tiểu sư muội Tư Đồ Mẫn so sánh, phát hiện nàng này so sư muội càng có thể làm cho nam nhân điên cuồng; cùng Hồ cơ so đầu rồi, hai người mỗi người mỗi vẻ, Hồ cơ thâm mỹ làm cho nam nhân không dám nhìn gần, khắp nơi tàn ra nguy hiểm xinh đẹp; mà trước mắt phản phát nữ tử chính trực tuổi trẻ thanh xuân, mị thái vô biên, yêu dị lãng lợ, làm cho nam nhân vừa thấy được, tự không cách nào chuyển đi ánh mắt cái chủng loại kia... Xích Tất Cưu cũng không cách nào chuyển đi ánh mắt.

"Hừ, không cho phép người như vậy chằm chằm vào ta!" Điệu duyên có chút giận dữ, vung tay áo một cái trắng nõn nà ngọc chường tự đánh ra, tức khắc làn gió thơm đại tác, hùng hậu được giống như tường đồng dạng chân khí, hướng Xích Tất Cưu đánh tới, chân khí hiện lên phần hồng cùng trắng muốt lẫn nhau hình dáng, ảo ảnh ngàn vạn, tăng thêm thoải tình mùi thơm, Xích Tất Cưu càng không cách nào động, hoặc là hần muốn rõ ràng hơn tích nghe chường phong mùi thơm.

"BA~!" Một chường kia rắn chắc vỗ vào lồng ngực của hần, mặc dù có hộ thể chân khí trảo, nhưng điệu duyên một chường này uy lực thật sự thật lợi hại, cái này thân công lực không thua bách niên khô tu. "Ah!" Theo tiếng kêu thảm thiết của hần, mấy ngum máu tươi cũng phun rượu mà ra, bị đánh bay vài chục trượng, đầu hung hăng đánh lên đại điện cột đá, màu trắng nhuyển hình dáng vật, như đậu hủ bình thường rơi vãi, bị mất mạng tại chỗ.

Vương Nhạc Nhạc hoảng sợ mà nhìn qua điệu duyên, thầm nghĩ "Một chường này uy lực cũng khoa trương, bằng nội lực của ta, dùng tới mười thành chường kinh cũng đánh không ra hiệu quả như vậy... Như một chường này đánh hướng ta, chỉ sợ bất tử cũng là trọng thương a? Nàng.. Như thế nào trở nên lợi hại như vậy?"

Long chồn ục ục chằm chằm vào điệu duyên, ánh mắt lộ ra hiểu ra Thần Quang.

Điệu duyên cũng ngây người, kinh ngạc nói ". Ah, tại sao có thể như vậy, Nhạc Nhạc lang.. Ta chỉ muốn dạy dỗ hần thoáng một phát, như thế nào sẽ giết hần đây này. Ta giết người rồi.. Ô ô!" Nàng kinh hoàng ở bên trong, vứt bỏ Huyết Ảnh, nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực khóc lớn, "Nhạc Nhạc lang, tại sao có thể như vậy, người ta lần thứ nhất sát nhân, rất sợ hãi..."

Nhạc Nhạc đã không nghĩ ra võ công của nàng vì sao đột nhiên gia tăng nhiều như vậy, cũng không suy nghĩ thêm nữa, thầm nghĩ "Điệu duyên trước kia là ni cô, nghe nói là lần đầu tiên ra ngoài, không có qua sát nhân tự nhiên sẽ có loại này phản ứng, hảo hảo an ủi nàng một phen, miễn cho lưu lại ám ảnh trong lòng. Quan trọng nhất là Ngự Nữ Tâm Kinh dùng thuật thôi miên xóa đi nàng xuất gia nhớ lại, nếu là bởi vì tâm thần bất ổn, phá vỡ thôi miên hiệu quả vậy thì thảm rồi, một cái tuyệt sắc đảm nữ lại đi xuất gia đem làm ni cô, ta tự bồi lớn rồi, nói không chừng dần xuất cảm ghét như kẻ thù tuyệt tình sư thái, ta đây tự không có cách nào tại giang hồ lẫn lộn." Nghĩ tới đây, bệ bọn nói với nàng nói ". Duyên nhi không sợ, người giết chỉ là bại hoại. Người giết hần tự là giúp ta, chẳng lẽ giúp ta, người không vui sao?"

Điệu duyên nghe Nhạc Nhạc vừa nói như vậy, tiếng khóc nhỏ dần, ôn nhu nói "Ô ô, duyên nhi đương nhiên nguyện ý giúp Nhạc Nhạc lang rồi, chỉ là người ta lần thứ nhất sát nhân, trong nội tâm sợ hãi nha."

Nhạc Nhạc thấy nàng đã không áy náy chi ý, gấp rút hòa hòa, dục chuyển di lực chú ý của nàng, "Khục khục, hần tiểu tử võ công lợi hại, đánh ta một chường, ah, đau quá đây này!" Hần giả bộ như bị thương bộ dáng, che ngực, ho khan vài tiếng.

Điều duyên quả nhiên mắc lừa, quên sát nhân sự tình, vây quanh Nhạc Nhạc lại là vuốt ve lại là độ khí đầy.

"Nhạc Nhạc lang ~ "Theo như tuyết đục hóa khó nhìn thúc gọi, Nhạc Nhạc cũng không cách nào ầu tả xuống dưới, nhìn xem cả điện hơn ba trăm đầu thanh xuân ngọc thể, trong lòng sinh ra không hiểu hưng phấn hình dáng. Điều duyên mẫn cảm phát giác đến Nhạc Nhạc tâm tính biến hóa, có lẽ là song tu lúc Nhạc Nhạc cái kia một tia thần niệm lên tác dụng, hai người tâm linh tương thông cảm giác, càng đều thông minh sắc xảo.

"Nhạc Nhạc lang, người đi trước an ủi các nàng a, nhớ rõ lưu một điểm khí lực, hảo hảo yêu thương duyên nhi nha." Điều dán theo tại Nhạc Nhạc ngực, ngón tay ngọc khẽ vuốt khuôn mặt của hắn, xấp giong ngựa khoái cảm truyền khắp Nhạc Nhạc toàn thân, trường thương đã đứng thẳng, Nhạc Nhạc trong lòng đích nghi vẫn lại ngày càng nhiều, "Nàng bị xóa đi xuất gia nhớ lại, những... này khiến tình mị thuật ở đâu học hay sao? Chẳng lẽ là trời sinh đấy, đám nữ thân thể sống lại về sau, dĩ nhiên là đã có những... này kỹ năng, hắc hắc, mặc kệ, về sau lại chậm rãi nghiên cứu."

Như tuyết quần áo đã bị xé đi, Sở Hồng vũ cũng là không mảnh vải che thân, thói quen ở vào thượng vị, dùng linh xảo đầu lưỡi thề lưỡi ra liếm đùa với như tuyết gọi cảm khu vực, cực đại bộ ngực sữa run rẩy ma sát tại như tuyết bụng dưới, đồ hồng xinh đẹp điểm sung huyết no bụng cứng rắn (nganh), mộng bực cao kiêu, như hồ ly bình thường tả hữu bày sáng ngời, bụi cỏ sớm đã lây lị. Nhạc Nhạc thấy nàng đặt ở như tuyết trên người, mặc dù mình bạch nàng là nữ nhân, nhưng trong lòng nhưng không thoải mái, nhanh chóng cởi sạch quần áo, nhắm ngay nàng màu mỡ nơi bí mật, trả thù tựa như hung hăng đâm tới.

Sở Hồng vũ chỉ (cái) hơi hơi rên, thêm nữa... Nhưng lại thoải mái rên rì, cũng mặc kệ vừa bị xé nứt vẫn còn đồ máu khang mang, lang thang vận vẹo thân eo, nghênh hợp với Nhạc Nhạc va chạm, bỗng nhiên tại nàng mê loạn đầy lòng, rõ ràng truyền đến Nhạc Nhạc tâm linh ngữ điệu.

"Hừ, nhớ kỹ, người chỉ là nữ nhân, là nữ nhân phải có nữ nhân tư thái. Đừng tưởng rằng quang chơi giả Phượng hư hoàng trò chơi tự có thể giải quyết sinh lý vấn đề, người là cần nam nhân đấy. Hắc hắc, người bây giờ gọi phải hay là không rất thoải mái, rất khoái nhạc..." Nhạc Nhạc dụng tâm ngữ tại chậm rãi vì nàng tẩy não, tại nàng thần chí không rõ xuống, sinh ra thật lớn thôi miên hiệu quả, dùng từ càng ngày càng hạ lưu thô lỗ, đợi đến lúc Sở Hồng vũ bị chữ anh anh đầy ngọn nguồn khóc lúc, lại dùng Ôn Nhu ngôn ngữ, chậm rãi hồng nàng vui vẻ, dụng tâm cùng tâm trực tiếp trao đổi, biểu đạt ý nghĩ - yêu thương (mặc dù chỉ là do dục sinh ra ưa thích, dụng tâm đến lừa gạt tâm, hiệu quả rõ ràng nhất).

Thân thể có rúm không có chút nào đình chỉ, tại đây tâm thần yếu ớt nhất mẫn cảm thời điểm, Nhạc Nhạc đã dùng thân thể ` tinh thần ` ngôn ngữ ba quân đủ xuống, đem nàng chinh phục. Đối đãi nữ nhân, Nhạc Nhạc tựa hồ đã tổng kết ra một bộ có thể thực hiện ngự nhà gái án, mặc dù có chút tà ác.

Dùng "Chấn động vân "Đem Sở Hồng vũ đưa lên cực lạc chi đỉnh, xem nàng mang theo nước mắt, ôn thuận thiếp đi, lại để cho hắn tại trong mộng tiêu hóa vừa rồi quán đầu tư tưởng a.

Như tuyết phấn nộn thân thể vô lực loạn đập, trong miệng mơ hồ không rõ hô hào "Nhạc Nhạc lang", thẳng đến bị nóng hổi mà cứng rắn vật thể đâm vào thân thể, nàng mới như xà bình thường cuốn lấy Nhạc Nhạc, dùng tron trượt thăm mỹ thân thể ma sát lấy người yêu, thổ lộ trong nội tâm ham muốn. Nhạc Nhạc không muốn nàng bị xuân độc tra tấn, liên tục hai chiều ngự nữ kỹ thuật, lại để cho nàng một tiết như lưu, thoải mái ngủ ngã vào trong lòng ngực của hắn, tứ chi nhưng chặt chẽ quấn quít lấy Nhạc Nhạc, trên mặt thỏa thích vui thích cùng không bỏ.

Điều duyên xảo tiểu lấy đến gần, kiều rung động nói ". Nhạc Nhạc lang, như tuyết biểu hiện ra lạnh như băng, không nghĩ tới làm khởi việc này ra, cũng là như vậy điên cuồng, thực muốn nhìn một chút Huyết Ảnh là như thế nào biểu lộ, duyên nhi tốt chờ mong nha."

Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy quét nàng liếc, phát hiện nàng hai chân tựa hồ cũng đứng không vững, đầy mặt ửng hồng, xem ra cũng động tình cực kỳ, giữa hai chân đã có kỳ hương truyền đến, Nhạc Nhạc biết rõ đó là màu bạc chất lỏng mùi thơm, treu ghẹo nói "Duyên, đã đợi không kịp vậy sao?"

"Ân, đúng vậy a." Điều duyên hào không cố kỵ đáp, "Người ta bị người liếc mắt nhìn, tự chịu không nổi, như thế nào nhìn được xem người cùng những nữ nhân khác làm lần này sự tình. Bất quá Huyết Ảnh sắp nổi giận rồi, Nhạc Nhạc lang trước tiên đem thu thập hết a, duyên nhi còn có thể chịu nhìn một lát." Nói xong, vung tay áo phát ra một cỗ hấp lực, chậm rì rì đem năm trượng bên ngoài Huyết Ảnh nắm ra, Nhạc Nhạc lại là cả kinh, "Tại duyên nhi trên người đến cùng đã xảy ra chuyện gì, lúc ban đầu thấy nàng lúc, võ công bất quá vừa đạt đến nhất lưu, hiện tại chỉ từ nội lực bên trên xem, không kém gì tông sư cấp nhân vật, ít nhất so lực không ngày nào muốn cao hơn rất nhiều."

Huyết Ảnh nghe thấy tới Nhạc Nhạc hiểu rõ, tựa như ong mật y hết đánh tới, không lưu loát mà lo lắng lực lợi tại Nhạc Nhạc trên người. Huyết Ảnh thân thể nhẹ nhàng linh hoạt bạch mảnh, làn da co dãn kinh người, không mang theo một điểm thịt thừa, mỗi một phần đều vừa đúng, thường kỳ thích khách kiếp sống lại để cho nàng tư thái đạt được hoàn mỹ rèn luyện. Khuôn mặt lạnh như băng bị được vật thôi phát mị đảng yêu quần, cực lớn tương phản mang cho Nhạc Nhạc thật lớn kích thích, ngâm lấy Tuyết Phong cơ châu, tách ra nàng thon dài hữu lực đùi...

Huyết Ảnh lần thứ nhất cao trào đến hết sức nhanh chóng cùng mãnh liệt, thét lên về sau, toàn thân chỉ là kịch liệt run rẩy, như muốn tiến vào Nhạc Nhạc thân thể giống như, gất gao ôm lấy eo của hắn, tựa hồ như vậy, có thể vĩnh viễn đạt được hắn.

Nhạc Nhạc bị nàng khấu trừ toàn thân run lên, âm thầm vận khởi nội lực, mới chống cự ở đau đớn, cười thầm nói ". Nữ nhân cao trào lúc động tác thật sự là thiên kì bách quái, tất cả không giống nhau."

Điều duyên ở bên cạnh xem mùi ngon, thấy hắn OK Huyết Ảnh, mới hỏi nói ". Nhạc Nhạc lang, người cùng các nàng làm thời điểm, vì cái gì ngăn như vậy? Cùng ta làm thời điểm, lại muốn một hai canh giờ đầu rồi, một hồi xuống, đều có thể đem duyên nhi mệt chết."

Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ "Nữ nhân thật sự là yêu so sánh giống cái động vật, liền cái này cũng muốn so. Ta chẳng lẽ nói thực cho người biết điều duyên, bởi vì ta không muốn xa rời thân thể của người, không muốn dùng bí thuật co lại thời gian ngắn, muốn mỗi thời mỗi khắc đều tại trong thân thể người..." Điều duyên gặp Nhạc Nhạc không trả lời, cũng không truy vấn, chỉ là xấu hổ cười mắt trắng không còn chút máu, hình như là nói, "Ta mình bạch tâm tư của người, người không lừa được ta!"

Nhạc Nhạc nhìn càng chóng mặt, thậm chí nghĩ "Nha đầu kia đều nhanh thành yêu tinh rồi!" □

"Nhạc Nhạc lang, người nhìn bên cạnh còn có hơn ba trăm nữ tử còn có trong bể dục giã dựa đầy, còn phải dựa vào người giải cứu... Cái kia, thế nhưng mà duyên nhi cũng muốn rồi... Nên làm cái gì bây giờ?" Nàng cúi đầu, không lại xem Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười hắc hắc, rốt cục mình bạch diệu duyên ý tứ chân chính rồi." Nguyên lai nàng xem ta đối với như tuyết dùng chân động chỉ vân cùng xoay tròn Cuồng Long lúc đáng về hạnh phúc, cũng muốn ném thử loại chiêu thức này." Nghĩ thông suốt tâm tư của nàng, cũng tự dễ làm tốt.

Diệu duyên đã cởi sạch quần áo, đánh tới, chán âm thanh mị nói ". Đã biết rõ Nhạc Nhạc lang có thể mình bạch duyên nhi tâm tư, Ân, nhanh lên vào đi... ô... Ah!" Tại đám mây phi hành nàng, rốt cục mình bạch diệu duyên kia uy lực, ta muốn phòng sách xuất ra đầu tiên cũng luyến lên loại cảm giác này. Về sau ân cư lúc, tại diệu duyên mãnh liệt yêu cầu xuống, Nhạc Nhạc lại sáng chế ra rất nhiều mới đích tuyệt chiêu.

Nhạc Nhạc một hơi dùng tuyệt chiêu giải quyết hơn ba trăm cái đi vũ cung nữ tử, kinh hi phát hiện các nàng tất cả đều là xử nữ, ngự nữ công lực đại tăng phía dưới, cũng tăng thêm rất nhiều phiền não, thẳng đến công lực lại lần nữa sau khi đột phá. Về sau, những... này đi vũ cung nữ tử, trở thành Nhạc Nhạc ba nghìn mỹ nữ bên trong đích đệ nhất phiền não, võ công cũng đều gây nên nhập đặc cấp. □

Sở Hồng vũ đã sớm đã tỉnh, nhìn xem Nhạc Nhạc "Hung ác", chẳng những không có lửa giận, ngược lại ôn thuần giống như chi (cái) con cừu nhỏ, hơn nữa là chi (cái) tiểu dê mẹ. Chằm chằm vào Nhạc Nhạc đôi mắt cũng là Ôn Nhu một mảnh, Ôn Nhu được như bộ ngực của mình, nàng cơ hồ nhớ mất trước kia tình ái phương thức, cảm thấy Nhạc Nhạc đối đãi nàng như vậy, mới thật sự là khỏe mạnh sinh hoạt. (đồ mờ mờ, có điểm giống trị liệu đồng tính luyến ái. Bản thân sẽ không xem thường đồng tính luyến ái, lý giải cũng trên tinh thần ủng hộ nàng (hần) nhóm: đám bọn họ, nguyện nàng (hần) nhóm: đám bọn họ qua hạnh phúc!)

Nhạc Nhạc theo hành công trong tỉnh lại, chậm rãi mắt khai mở hai mắt, chói mắt tinh quang lóe lên tức thì, lại khôi phục sáng ngời đa tình trạng thái. Ngẩng đầu nhìn lên, hơn ba trăm song xinh đẹp đôi mắt chính chuyên tình nhìn chăm chú lên hắn, Nhạc Nhạc cười hắc hắc "Làm sao vậy, đều như vậy chăm chăm vào ta?"

Sở Hồng vũ mềm dựa vào Nhạc Nhạc bên người, e thẹn nói "Vũ nhi nghĩ lại một phen, cảm thấy người đối với ta nói rất có lý, cho nên... Người ta muốn cùng người." Nàng vừa chỉ chỉ sau lưng hơn ba trăm cung nữ, "Các nàng đều là ta theo các nơi cứu đến đáng thương nữ tử, một mực bị ta trở thành phi tử, Ân, cái kia... Vũ nhi đã cùng các nàng nói, các nàng cũng nguyện ý đi theo người, có thể hay không đem các nàng đều thu?"

Nhạc Nhạc đem nàng ôm trong ngực, ngẩng đầu nhìn quét hơi khản trương thẹn thùng chúng nữ, cười nói "Lần này là cái ngoài ý muốn, bất quá đã các vị đã cùng ta có Hợp Thể duyên phận, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các người, chờ ta trở về phương bắc an bài tốt khóa sự tình, định tới đón các người chung độ quãng đời còn lại, như thế nào đây?"

"Đa tạ công tử." Chúng nữ một mảnh vui mừng, lập tức đánh tan không khí khản trương.

Diệu duyên cùng như tuyết đã thu thập xong đồ đạc, hai nữ đi tới, gấp hào khí náo nhiệt, đã biết Nhạc Nhạc đã tiếp thu chư nữ.

"Nhạc Nhạc lang, ta đã thu thập xong đồ đạc, mau xuất phát một chút a, ta phải về Hoàng thành xem phụ mẫu ta." Như tuyết kể từ khi biết cha mẹ chưa chết tin tức về sau, một khắc cũng không quên, quả muốn chấp cánh bay hồi trở lại cha mẹ bên người.

Nhạc Nhạc cười to, "Ha ha, như muốn trở về, cũng phải đợi đến lúc hừng đông, ah, có chút đói bụng."

Sở Hồng vũ cũng cười nói "Đúng vậy a, Nhạc Nhạc lang một ngày không ăn cái gì, rượu và thức ăn đã chuẩn bị cho tốt, chúng ta trước cùng Nhạc Nhạc lang ăn cơm đi."

Dừng lại một bữa tiệc rượu, tổ vô cùng ly biệt khổ tâm. Nhạc Nhạc đầu đầu nhất tự là tình nhân ly biệt, đặc biệt là đồng thời cùng hơn ba trăm cái tình nhân, hắn ôm chặt Sở Hồng vũ, an ủi "Người trước tiên đem đi vũ cung sửa sang lại một phen, chỉ sợ vui mừng quá sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu là các người có cái gì ngoài ý muốn, ta sẽ rất khổ sở đấy. Các loại đợi đem đi vũ cung xử lý tốt, đi nam lăng vương phủ hoặc là Hoàng thành Mộc Tượng quân phủ đô có thể thăm dò được tin tức của ta, nếu là không có cái khác quan trọng hơn sự tình, ta hội (sẽ) mang các nàng cùng đi tại đây xem người đấy."

"Ân, Vũ nhi đã biết. Hiện tại tỷ muội chúng ta võ công đều tăng lên rất nhiều, chỉ cần không trúng được vật của bọn hắn, ai cũng không sợ. Của ta Lan Hoa Chi nhanh tiến vào tầng thứ ba đại thành cảnh giới, coi như là Hoan Hi Phật đến rồi ta cũng không sợ."

Nhạc Nhạc lại giao cho một phen, mới mang theo Huyết Ảnh ` như tuyết ` diệu duyên ly khai, ục ục đi theo cuối cùng, rất phiền muộn trường mắt Huyết Ảnh, không nghĩ tới Huyết Ảnh thất thân sau chẳng những không có thương tâm, còn giống như rất vui vẻ bộ dạng, lại để cho ục ục như thế nào không tức giận.

Mấy người vận dụng khinh công, rất nhanh phiêu hạ Vu sơn ngọn núi chính, hướng nam lãng bước đi.

"A đi đà phật! Phía trước các vị thí chủ xin chờ một chút!" Một tiếng to thanh chính Phật âm tại Nhạc Nhạc lỗ tai vang lên, chỉ cảm thấy sau lưng bốn đạo cực tốc bóng người đuổi theo.

Nhạc Nhạc cùng chúng nữ dừng bước lại, dò xét người tới. Một cái ngân tu đủ ngực, thọ lông mày đến phải đích cao tăng đi ở đằng trước, vì cái gì gọi hắn cao tăng đầu rồi, Nhạc Nhạc đây là sao giải thích "Hắn bởi vì có ba: Một là đáng người tương đối cao; hai là tuổi tương đối cao, ước chừng bảy tám chục tuổi; ba là võ công rất cao." Hai cái hơn 40 tuổi trung niên tăng nhân, cung kính theo sát tại phía sau hắn, bên cạnh rõ ràng còn có một tuổi trẻ nữ tử, tuổi chừng hai mươi, khí chất cao quý thanh nhã, đôi mi thanh tú má phấn, môi anh đào hàm răng, áo trắng như tuyết, cầm trong tay đàn mộc mảnh kiếm, thần sắc lãnh ngạo, quét Nhạc Nhạc liếc chỉ có có chút kinh ngạc, chứng kiến diệu duyên lúc, trong mắt hiện lên một vòng ghen ghét, sau đó mục

xem mũi, mũi nhìn tâm, không hề xem bất kỳ vật gì.

Nhạc Nhạc nhớ tới tìm chùa toàn bộ giới cái kia đâm tăng, muốn đánh nhau thú trước mắt cao tăng vài câu, nhưng thấy đến trước mắt nữ tử áo trắng Lãng Lãng như tiên khí chất về sau, khẽ cười khổ lắc đầu, lại nhớ lại khỏi xa xôi chuyện cũ, cái kia thút thít ni non thanh âm——

"Người một tên lười gât, người đưa ta thù cùng sa!"——

"Sư phụ đã biết, chắc chắn quả trách ta đấy!"——

"Ta hận người, ta sẽ không bỏ qua người!"

Nhạc Nhạc trở nên đau thương mà bắt đầu..., ám đạo:thăm nghĩ "Khí chất của nàng cùng Tinh nhi giống như, chẳng lẽ cũng là Tinh Vũ môn hay sao?"
Diệu duyên tựa hồ có thể cảm thấy tâm sự của hắn, nhẹ nhàng khoác ở cánh tay của hắn, không nói gì. Loại này an ủi lại vừa đúng, Nhạc Nhạc vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, biểu thị lòng biết ơn.

Lão tăng có chút thì một Phật lễ, cất cao giọng nói "Lão nạp Thiên tông Tuệ Năng, có việc thỉnh giáo tiểu thí chủ!"

"Ah, nguyên lai là tổ tông Tuệ Năng đại sư, có việc thỉnh cho dù nói tới!" Nhạc Nhạc nghe được hắn là Tuệ Năng, không cái gì kinh hi thái độ, vẫn là thần nhiên nói.

Huyết Ảnh cùng Chung Nhược Tuyết nghe xong là Tuệ Năng đại sư đều lộ ra sùng kính thái độ, diệu duyên tắc thì lộ ra không biết giải quyết thế nào suy tư hình dáng.

Tuệ Năng có chút không có ý tứ nói ". Xin hỏi tiểu thí chủ, hướng nam lãng lộ làm như thế nào đi? Lão nạp nhiều năm không hạ sơn, sớm quên thế núi đường xa, mà hai cái tiểu đồ chưa bao giờ hạ qua núi, cho nên..."

Nhạc Nhạc trong lòng sợ hãi thán phục "Nguyên lai là Tuệ Năng đại sư là thứ dân mù đường, ta nói trên giang hồ sao có nghe đồn, nói hắn cũng không độc thân hành tẩu, nguyên lai là nguyên nhân này." Hắn chỉ nữ tử áo trắng, nói ". Vị cô nương này đâu đây?"

Bạch y nữ tử kia gặp Nhạc Nhạc hỏi mình, nhàn nhạt đáp "Ta là Tinh Vũ môn đấy, thuở nhỏ lên núi tập nghệ, đây là lần đầu xuống núi, cũng không biết đường." Thanh âm nhu hòa, lại không mang theo một tia cảm tình.

"Chóng mặt, nguyên lai là một đám dân mù đường!" Nhạc Nhạc trong lòng thầm suy nghĩ nói, "Quả nhiên là Tinh Vũ môn đấy, không biết của ta đường tình ra thế nào rồi? Ai, nàng khẳng định hận chết ta rồi."

Biểu hiện ra xong Tuệ Năng mỉm cười nói "Ah, việc rất nhỏ, chúng ta mấy người cũng đang muốn hướng nam lãng đi, cùng một chỗ chạy đi a!"

Vương Nhạc Nhạc như đặt ở bình thường mới sẽ không cùng hòa thượng đồng hành, lần này quyết định duyên vì vậy muốn bỏ đồ cái này nữ tử áo trắng lời mà nói..., dục nghe ngóng đường tình tin tức.

Tuệ Năng nghe xong đại hi, ha ha cười nói "Vậy làm phiền rồi. Tiểu thí chủ nhìn thấy lão nạp vẫn là lòng yên tĩnh mặt hòa, không thấy một tia chấn động, nội công định cùng đúng là hiếm thấy, ngày sau chắc chắn nhiều đất dụng võ!"

Nhạc Nhạc trong nội tâm ám đạo:thăm nghĩ "Ta thấy đến người kinh hi cái đầu bòi, người cũng không phải siêu cấp đại mỹ nữ. Người bên cạnh mỹ nữ ta đối với nàng hứng thú cũng không lớn, ai, nâng lên Tinh Vũ môn ta đều có chừng (trông) chịu tội cảm giác."

Tuệ Năng nếu là biết rõ Nhạc Nhạc ý nghĩ trong lòng, chắc chắn khí một Phật thẳng thiên, thẳng quy Phật tổ ôm ấp hoài bão. □

Tuệ Năng đột nhiên chứng kiến diệu duyên trong ngực Long chồn ục ục, trong mắt kim quang lóe lên, lập tức lắc đầu ngậm nói ". Ngần năm khổ tu vì chuyện gì, duy chỉ có chữ tình dò xét không khai mở!" Long chồn đen bóng mắt to vòng vo vài vòng, khinh thường mà xong Tuệ Năng le lưỡi, chui vào diệu duyên trong ngực, không hề ngừng đầu.

Tuệ Năng chứng kiến Long chồn phản ứng, chỉ là ha ha cười cười, cũng không nhiều ngữ. Chứng kiến phản phát yêu dị diệu duyên lúc, lại nhú mày, khi thì nhìn quét Nhạc Nhạc toàn thân, khi thì đầy ngọn nguồn đầu trầm tư, như là đang quyết định cái đại sự gì.

Nhạc Nhạc trong lòng run lên, thăm nghĩ "Phật gia phạm công nhiều có sanh diệu chỗ, chẳng lẽ Tuệ Năng nhìn ra duyên nhi trùng thối miên chi thuật... , hừ, bốn người bọn họ, chúng ta cũng là bốn cái, đánh nhau không biết thắng bại như thế nào? Dù sao ta sẽ không cho người cướp đi diệu duyên đấy, nàng là ta một người đấy, Thiên Vương lão tử cũng không được." Ánh mắt hung hăng chăm chăm vào Tuệ Năng, nếu là hắn một có hành động gì, Nhạc Nhạc nhất định sẽ xuống tay trước.

Cả buổi không thấy Tuệ Năng có động tĩnh gì, Nhạc Nhạc nhìn không được hỏi "Không biết Tuệ Năng đại sư cần làm chuyện gì, muốn đích thân xuống núi? Hơn nữa lên Tinh Vũ môn truyền nhân cũng rồi rồi ha? Chẳng lẽ lại có cái gì ma đầu xuất thế?"

"Ha ha, tiểu thí chủ tuệ căn sâu, một ngụm lên đường xảy ra chuyện chân tướng. Tam đại khắc tinh xuất hiện trùng lặp, giang hồ tai nạn buông xuống, hi vọng lão nạp có thể kịp thông tri mấy vị bạn cũ, cũng lại để cho thiên hạ võ lâm nhân sĩ, coi chừng đề phòng." Tuệ Năng vuốt vuốt râu dài, lông mày vò thành một nắm.

"Cái gì khắc tinh? Đại sư có thể hay không nói rõ?" Nhạc Nhạc lòng hiếu kỳ bị câu dẫn.

"Vài thập niên trước tị nạn danh tại bên ngoài ba Đại Ma Đầu —— giết ma mã tự tại, đâm ma Dương Tiểu, phá hư ma lỗ thủng. Bọn hần theo Tinh Vũ gác cổng bế trong sơn động trốn thoát. Di tư sư diệt chuyên môn đến Thiên tông thông tri lão nạp, Thiên tông biết rõ việc này trọng đại, phái người đến tuyệt tình trai thành tuyệt tình sư thái hỗ trợ, không nghĩ tới nàng vài ngày trước bị vui mừng giáo Hồ cơ gây thương tích, bây giờ còn đang bế quan dưỡng thương. Hiện trong giang hồ chỉ có Tiên Vu đã vô công có thể cùng tam ma đầu chống lại, mà Tiên Vu đã lại cùng đâm ma có cừ oán, lần này đi ra, chắc chắn hướng Tiên Vu thế gia báo thù, lão nạp hiện tại muốn tiến đến, trợ vị này lão hữu giúp một tay." Tuệ Năng lo lắng nói.

"Cái gì! Tiên Vu thế gia cùng đâm ma có cừ oán?" Nhạc Nhạc kinh hãi nói.

"Đúng vậy a, làm sao vậy? Bất quá sư tỷ của ta đường tình đã đề mấy ngày trước đây chạy tới Lạc thành Tiên Vu thế gia rồi, chi cần cẩn thận đề phòng chắc có lẽ không gặp chuyện không may đấy." Nữ tử áo trắng vẫn là nhân nhật nói ra.

"Đường tình?" Nhạc Nhạc nghẹn ngào kêu lên, "Nàng đi Lạc thành rồi hả?"

Nữ tử áo trắng đối với Vương Nhạc Nhạc thất thố, có chút hoài nghi, hỏi "Người nhận thức sư tỷ của ta?"

"Ah, không, không biết. Ta là Tiên Vu thế gia con rể, nghe được tin tức như vậy, có chút sốt ruột... Ah, cái kia Tuệ Năng đại sư, người bây giờ không đi Lạc thành, đi nam lăng làm gì?"

"Đương nhiên là thông tri vô lâm nhân sĩ, thuận tiện chiêu tập vô lâm cao thủ, đuổi bắt ba cái Đại Ma Đầu." Nữ tử áo trắng có chút không kiên nhẫn, đối với Nhạc Nhạc vô tri cảm thấy giận dữ.

Nữ nhân là miễn cảm thấy, Chung Nhục Tuyết ` Huyết Ảnh ` điệu duyên nghe ra giọng nói của nàng bất thiện, đồng loạt xông nàng tròn trắng mắt, rất có một lời bất hòa : Không cùng tị nạn muốn động thủ dấu hiệu.

Nhạc Nhạc không tâm tư để ý tới áo trắng nữ bất mãn, muốn chỉ chốc lát, đột nhiên dừng lại, đối với Huyết Ảnh nói ". Ảnh nhi, người mang các nàng đi nam lăng, ta muốn về trước Lạc thành nhìn xem Yên nhi, bằng không thì tâm thần khó có thể bình an."

"Nhạc Nhạc lang, ta cũng muốn đi, người ta không muốn rời đi người nửa bước, ta muốn một mực cùng tại bên cạnh người." Diêu duyên làm nũng nói.

"Ta cũng vậy, Nhạc Nhạc lang, để cho chúng ta cùng người cùng một chỗ a." Như tuyết cũng học điệu duyên làm nũng.

Chỉ có Huyết Ảnh sẽ không những... này, sau nửa ngày mới đầy ngọn nguồn âm thanh nói ". Ta... Ta cũng muốn với người cùng một chỗ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Lạc nhai

Vương Nhạc Nhạc tối chung chỉ đem lấy Chung Nhục Tuyết phản hồi phương bắc, Long chồn ục ục tự nhiên kề cận Nhạc Nhạc không phóng. Hai người khinh thân chi thuật so mã muốn mau hơn rất nhiều, cho nên một mực tại sơn dã gian chạy băng băng[Mercedes-Benz], ngẫu mà ở Hoang thành tiêu điểm nghỉ ngơi một lát. Như tuyết biết rõ Nhạc Nhạc lòng nóng như lửa đốt, cũng không hô một mồi, Nhạc Nhạc rất là cảm động, chẳng phải biết bởi vì hần chỉ đem như tuyết một người hồi trở lại phương bắc, cái này lại để cho như tuyết cao hứng thật nhiều ngày, cũng chứng minh chính mình tại Nhạc Nhạc tại trong lòng địa vị, không hề lo lắng hần bởi vì diêu duyên cực độ đẹp đẽ mà vắng vẻ chính mình...

Hai người đều có tâm sự, cũng không nhiều lời nói, tay cầm tay ở dãy núi gian bay vút. Đầy sao đầy trời, Nhạc Nhạc cùng như tuyết đã đuổi tới long cốt sơn mạch, thần bí hào khí tỏa khắp tại giữa sơn cốc, nhẹ khối lượn lờ, thú rừng côn trùng kêu vang, hết thảy là đẹp như vậy diêu hải hòa. ục ục lại nhớ tới quen thuộc quê quán, hưng phấn tật nhảy lên tại hai người bên cạnh, chít chít xèo...xèo gọi dậy một trận. Nó đột nhiên ngừng lại, thiếu chút nữa bị Nhạc Nhạc cùng như tuyết đâm ở, "Này, ục ục, người làm cái quỷ gì, nhảy nhảy như thế nào đột nhiên ngừng? Thiếu chút nữa sẽ đem giẫm bẹp!"

ục ục đen bóng mắt to ục ục khuất mà lóe hơi nước, chỉ vào phía trước lộ chít chít vài tiếng, làm ra một cái nguy hiểm biểu lộ, Nhạc Nhạc bắt nó ôm vào trong ngực, cười nói "Người nói phía trước là hổ bầy, vậy sao?" ục ục gật gật đầu, tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn Nhạc Nhạc.

"Hắc hắc, đáng yêu ục ục tức giận, ta hướng người xin lỗi... Ah, còn không tha thứ? Ta đây hi sinh nhan sắc, lại để cho xinh đẹp ục ục hôn một cái, như thế nào đây?" Nhạc Nhạc nhìn xem càng ngày càng có linh tính ục ục, xấu xa cười nói.

ục ục thần sắc hiện lên thẹn thùng biểu lộ, lại "Vút " một tiếng, chạy ra Nhạc Nhạc ma chường, nhặt lên vài tiếng cục đá nhỏ, ném về phía trước mặt hơn mười trượng là cây chắn nệm mặt đất.

Rầm rầm rầm! Liên tiếp mấy tiếng nổ phía trước Phương Viên vài chục trượng liên tiếp nổ tung, tại khói đen khói độc ở bên trong, vô số mũi tên lông vũ bắn về phía bạo tạc nổ tung chỗ, trên mặt đất tiền vũ như mạ bình thường nồng đậm.

"Có độc!" Nhạc Nhạc nhắc nhở như tuyết, hai người vội vàng nín thở, đổi dùng nội tức pháp.

Nhạc Nhạc âm thầm kinh hãi, bố trí cái này hồ bẫy người, tựa hồ biết được Thái Âm Bồ Dương công pháp nhược điểm. Nếu không phải coi chừng giẫm đi vào, chắc chắn tặc trở tay không kịp, những cái...kia khói độc để cho nhất đầu người đau nhức, hơn nữa như mưa mũi tên giết, hậu quả kia... Không có sát khí, tinh thần của ta linh thức cũng không cách nào đề phòng, thật sự là ác độc, ... Đúng lúc này, hần rốt cục cảm giác được lắng lẽ ác liệt sát khí, bảy đạo thân ảnh từ đằng xa bụi cỏ sau theo đi, đem Nhạc Nhạc cùng như tuyết vây vào giữa. Bóng đen cũng giống như một bả ra khỏi vỏ bảo đao, lợi hại mà nguy hiểm, trong tay bọn họ đều cầm đồng dạng đao, đao còn không có ra khỏi vỏ, ra khỏi vỏ về sau, phải hay là không càng nguy hiểm? Ngoại trừ cái này bảy đạo thân ảnh, còn có một đạo uyển chuyển bóng đen núp trong bóng tối, thân sắc phức tạp chăm chăm vào Nhạc Nhạc, trên người công pháp khí tức tựa hồ quen thuộc, Nhạc Nhạc đã không có thời gian muốn nâng là ai, bởi vì hần nhận lấy uy hiếp, đã bị sát khí uy hiếp.

"Nhạc Nhạc lang, bảy người này võ công giống như đều đã đạt tới đặc cấp, hơn nữa bộ pháp gian sâu hợp trận thể tinh diệu, chi sợ khó đối phó." Như tuyết lo lắng nói.

Nhạc Nhạc gật đầu, song phương kếm nhau quá lớn, liền gần đây tâm giao không chịu thua như tuyết cũng nói như vậy.

"Đúng vậy, đã có thể sớm làm tốt hồ bẫy, khẳng định biết rõ hành tung của chúng ta, cho nên mới phải lần này sát thủ, tựa hồ có tất sát lòng tin của chúng ta." Nhạc Nhạc cười khò. Loại này cấp bậc cao thủ, hần chỉ (cái) có thể đối phó ba cái hoặc là bốn cái, như tuyết chỉ (cái) có thể đối phó một cái, ục ục cũng có thể đối phó một cái... Nếu là đúng phương hợp công, tình huống tự cũng không đơn giản như vậy, hơn nữa chỗ tối thân ảnh cũng khó đối phó.

Bảy người đi đến Nhạc Nhạc ba trượng xa địa phương dừng lại, tuổi của bọn họ phần lớn tại năm mươi mấy tuổi, một cái trong đó rất có uy nghiêm quát hỏi "Ngươi tự là Vương Nhạc Nhạc?"

"Đúng vậy, không thể giả được!" Nhạc Nhạc thần sắc không thay đổi đáp, xông xa xa ục ục phát phát tay, bắt nó gọi trở về bên người.

"Là tự dễ làm, ta ca mấy cái chuyên môn tới lấy tánh mạng của ngươi, ngươi có lẽ cảm thấy vinh hạnh!" "Ha ha ha, cũ! Có thể hay không đổi cái lý do, ví dụ như lại để cho ta cái chết vui vẻ, hạnh phúc các loại, ta không cần gì vinh hạnh!" Nhạc Nhạc khinh thường xông bọn họ cười nói, "Xem mấy người các ngươi xứng đao, hình như là đao cốc đây, mấy trăm năm tông môn đại phái, sẽ không vô duyên vô cớ khi dễ một cái tiểu bối hậu sinh a?"

"Hảo nhân lực, chúng ta tự là đao cốc Thất Sát! Chúng ta chỉ nghe theo tại môn chủ mệnh lệnh, cái này là tốt nhất lý do!"

Một người khác không kiên nhẫn quát "Đại ca, đừng (không được) cho hần dong dài, tranh thủ thời gian giết chết hần hồi trở lại đi ngủ, vì tiểu tử này, chúng ta đã ở ở bên trong ngôi xóm hai ngày hai đêm rồi!"

"Ân, muốn chúng ta Thất Sát đao trận ra tay, còn tưởng rằng võ công của hần rất cao, bất quá là cái mười mấy tuổi em bé, còn giống như không biết võ công bộ dạng, bên cạnh hần nha đầu võ công còn giống như không tề, đại ca, nhanh lên động thủ đi!"

"Sát!" Theo hần chữ Sát ló ra, bảy người đồng thời rút...ra trường đao, sáng ngời đâm người đôi mắt, hần khí um tùm, hung lệ sát khí bức hướng Nhạc Nhạc cùng như tuyết, trên mặt đất Khô Diệp bị tức cơ tác động, như một thảm, cuốn hướng Nhạc Nhạc.

"Mục tiêu của bọn họ là ta, Tuyết Nhi, xem tình huống không ổn, ngươi muốn thừa cơ đào tẩu!" Nhạc Nhạc khởi động hộ thể chân khí, đối kháng bức đến sát khí.

Như tuyết lắc đầu, "Phải chết cùng cùng Nhạc Nhạc lang chết cùng một chỗ!" Nói xong, băng hàn nội lực phát động, trên mặt tựa hồ cũng dính vào băng sương, thần thánh mà kiên định.

Chân khí cùng chân khí đối kháng, không may đầu tiên là lá cây, "Bành bành" "Khí kinh đụng vào nhau, Khô Diệp biến thành đầy trời mưa phùn, trong mưa phùn chín đầu thân ảnh điện biến chớp động, ục ục cũng nhìn ra không ổn, chủ động quán một cái đằng trước địch nhân. Bảy chuôi đao bảy đầu thiêu đốt mang, bảy cỗ ánh đao tạo thành một vòng mặt trời, mặt trời nhô lên cao, vạn quang bắn một lượt, dẹt thành vô số lưới ánh sáng, trảo hướng con mồi.

Truy Tâm Kiếm khí, xích phần giao nhau, nhuộm sáng tuyết trắng, tuyết trắng đao nghĩa không thể chùn bước phóng tới Liệt Dương, tan chảy, tan chảy, cũng gia tăng ánh mặt trời.

Núp trong bóng tối thân ảnh, sâu kín thờ dài "Gia tộc bọn ta muốn giết ngươi, ta cũng không có cách nào, nếu là lúc trước Mẫn nhi không thấy ngươi, có lẽ không cần phải tự mình đến bố cục. Chỉ là sự phụ nói ta không phá này tâm chướng, công lực vĩnh viễn không cách nào tiến bộ, cho nên... Chỉ có thể như vậy." Nàng gặp mấy người vừa đánh vừa đi, cũng lặng lẽ cùng tới.

Nhạc Nhạc cùng như tuyết hãm tại Thất Sát trong trận, âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới mấy người kia phối hợp lại, lại là kinh khủng như vậy. Hai người vừa đánh bên cạnh trốn, nhưng mỗi lần đều bị bọn họ một lần nữa vây quanh, "Tuyết Nhi, lát nữa ta cuốn lấy bọn họ, ngươi đi trước! Nghe lời, ngươi chạy đi rồi, ta càng có thể chuyên tâm đối phó với địch, băng không thì chúng ta đều chết chắc rồi. Chạy ra về sau, đi trước Hoàng thành tìm cha mẹ ngươi, sau đó dẫn người đi Lạc thành báo hộ Yên nhi." Nhạc Nhạc dùng truyền âm chi thuật nói ra.

Như tuyết không nói lời nào, chỉ là lắc đầu, hai người chân khí đã nhanh hao hết, như vậy đánh tiếp, không bị giết chết, cũng sẽ mệt chết.

"Tuyết Nhi, nghe lời, nhanh lên đào tẩu!" Nhạc Nhạc nóng vội phía dưới, rõ ràng dùng tới thôi miên hoặc âm chi thuật.

Như tuyết không hề phòng, thân thể mảnh liệt thân trĩu trĩu, ba thanh kiếm đồng thời hướng nàng chém tới, Nhạc Nhạc khản trương, hoa gian vũ bộ xuyên qua lưỡng địch nhân, ngăn tại như tuyết trước người. Ánh đao xông vào hộ thể chân khí, rét lạnh lưỡi đao gần trong gang tấc, Nhạc Nhạc tựa hồ đã thấy được tử thần...

"Không, ta không thể chết được! Ta cũng không muốn chết!" Nhạc Nhạc trong nội tâm điên cuồng hét lên, chăm chăm vào tới gần trước ngực trường đao, truy Tâm Kiếm đâm đi ra ngoài, hiện ra lập tức, trong đầu hiện lên một tia cảm ngộ, như giống như sao băng hiện lên, kiếm cũng theo lưu tinh quỹ tích đâm tới.

"Ah!" Một tiếng chói tai kêu thảm thiết vang lên, cái thanh kia đã cắt vỡ Nhạc Nhạc quần áo trường đao, rơi trên mặt đất, đao chủ nhân bùm lấy cổ tay phải, chính hoảng sợ vạn phần trừng mắt Nhạc Nhạc, "Làm sao có thể, này sẽ có nhanh như vậy kiếm!"

Nhạc Nhạc cũng là khẽ giật mình, không nghĩ tới cái kia liễu mình một kiếm, rõ ràng sau phát tới trước, như giống như sao băng, đâm vào cổ tay của đối phương, thừa dịp địch nhân đình trệ, quay người đem như tuyết ném đi đi ra ngoài, truyện đường tắt vắng vẻ "Đi mau!"

k như tuyết bay bổng bay ra vây quanh, trong đầu tất cả đều là thanh âm ôn nhu "Tuyết Nhi, nghe lời, nhanh lên đào tẩu!" Nàng lại mê mẩn trên không trung quay người, vừa hay nhìn thấy Nhạc Nhạc bởi vì tiến đưa nàng đi ra ngoài, mà đã trúng một đao, "Nhạc Nhạc lang!" Nàng đã bị kích thích, lại khôi phục thanh tỉnh.

Nhạc Nhạc không nghĩ tới Thất Sát đao trận thiếu đi một người, cũng lợi hại như vậy, lại muốn sử (khiến cho) vừa rồi cái kia cực tốc chi kiếm, lại cũng tìm không được nữa cảm giác, liên tục thất bại, gấp sau này bay ngược, lại đột nhiên chứng kiến như tuyết hoảng sợ biểu lộ, còn có đao cốc mấy cái lao đầu cười nhạo ánh mắt.

Hắn nghi ngờ nói "Làm sao vậy?"

"Nhạc Nhạc lang, coi chừng dưới chân!" Như tuyết hai chân đạp cây, lợi dụng lực bắn ngược, lo lắng hướng Nhạc Nhạc bay đi.

"Dưới chân làm sao vậy?" Nhạc Nhạc chứng kiến như tuyết đi mà quay lại, buồn bực trầm nghĩ, đáy ngọn nguồn đầu xem xét, trống rỗng đấy, không..." Ah, vách núi cái đó!" Rơi xuống đi thời điểm, còn chứng kiến ục ục hoảng sợ che liếc trông mắt, lộ ra không thể tưởng tượng nổi biểu lộ.

Như tuyết cách Nhạc Nhạc có hơn mười trượng, sao có thể đuổi được gấp, nhìn xem Nhạc Nhạc rơi xuống vách núi, nhanh chóng khốc lên, trên không trung ngừng cũng không ngừng, đi theo nhảy xuống.

"Ta vẫn cho là tự chính mình, là tại hướng lên phi, bên tai truyền đến thanh âm, tựa hồ phi thường mỹ, ta không nghĩ tới, ta là tại, xuống rơi, xuống rơi..." Nhạc Nhạc phiền muộn trầm nghĩ, ngưỡng mộ bốn mươi độ, thấy được như tuyết cũng nhảy xuống tới, "Ai, vốn tưởng rằng có thể đào tẩu một cái, không nghĩ tới nàng cũng cùng đến rồi!" Như tuyết dùng chân khí gia tốc hạ xuống, rốt cục hoà thuận vui vẻ vui cười ôm cùng một chỗ. Ôm hắn, tựa như ôm đến quy túc.

"Người thật khó!" Nhạc Nhạc thâm tình nhìn chăm chú lên nàng, con mắt tựa hồ có nước mắt lướt qua, lập tức bị gió thổi đi.

"I love you..." Như tuyết còn chưa nói xong, miệng đã bị Nhạc Nhạc hôn lên, hai người chặt chẽ quấn cùng một chỗ.

Vì chậm lại sức gió tổn thương, cái chết càng thoải mái chút ít, Nhạc Nhạc cố sức tạo ra hộ thể chân khí, phần phần một đoàn, rơi hướng Thâm Uyên, tại bọn hắn đỉnh đầu trăm trượng chỗ, cũng có một ít bột lọc hồng đỏ vật tại truy lạc, đen bóng mắt to, lóe lẹ quang. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"BA~!" Rơi xuống đất thanh âm như thế vang dội, thế cho nên Huyết Quang bay tán loạn... Ah, cái kia sai rồi, là Thủy Quang bay tán loạn.

Nhạc Nhạc cùng như tuyết nghe được tiếng vang, đều nhắm mắt chờ chết, chấn được đầu tuy là chóng mặt chóng mặt đấy, lại đột nhiên cảm giác được bốn phía hít thở không thông lạnh như băng, thân thể thời gian dần qua phủ đi lên. Tại hộ thể cái lồng khí ở trong, như tuyết mơ mơ màng màng mà mở to mắt, xông Nhạc Nhạc ôn nhu nói "Nhạc Nhạc lang, chúng ta đã chết rồi sao?"

"Ta cũng muốn biết, chết cũng sẽ như vậy đau không?" Phiêu đến trên mặt nước, hai người ngẩng đầu chung quanh, nguyên tới nơi này là thứ Phương Viên hai trượng hồ sâu, hai người không kịp chúc mừng còn sống, Nhạc Nhạc đột nhiên cảm thấy gặp nguy hiểm tới gần.

Theo đáy đầm ở trong chỗ sâu "Xi xào "Loạn bốc lên bong bóng, một cỗ cực lớn xung lượng đánh úp về phía hai người. Nhạc Nhạc kinh hãi, "Chẳng lẽ có quái vật?"

Nhạc Nhạc giật mình tằm đó, ôm như tuyết gấp điều chân khí, mượn cực lớn xung lượng, phiêu hướng bên cạnh bờ, còn chưa chạm đất, một tiếng hung tàn tiếng Xi..Xiii..âm thanh theo đáy nước lao ra, kích thích bọt nước như mưa to đánh tới hướng bọn hắn, vốn tựa rất yếu chân khí trái bị đánh trúng vạn vạn biến hình, thiếu chút nữa lại để cho Nhạc Nhạc bị thương thổ huyết.

Nhạc Nhạc còn chưa tới kịp trốn tránh, chợt thấy như tuyết chỉ vào bầu trời hô "Ục ục cũng nhảy xuống rồi!"

Chương 100: Kỳ ngộ

Quái vật kia nguyên lai là đầu Giao Xà, toàn thân Thanh Lân lờ lờ, huyết hồng con mắt tham lam chăm chăm vào trước mắt mỹ thực, lộ ra một nửa thân thể chừng hơn một trượng trường, trong miệng không ngừng thổi ra tanh hôi, nước miếng tích trên mặt đất, ăn mòn được đá xanh "Xi xi "Rung động

Nó chứng kiến như tuyết hoà thuận vui vẻ vui cười nhìn qua hướng lên bầu trời, cũng đi theo quay đầu nhìn lên, đồ thăm lười nhả ra lão dài. Xinh đẹp đáng yêu ục ục, ở này chỗ dưới tình huống, rơi xuống, không thiên không nghiêng nện ở thường luồng lười rần (đầu lười) bên trên. ục ục tựa hồ còn rất thanh tĩnh, nhìn thấy lớn như vậy quái vật, sắc nhọn tiêu vuron tay ra năm đạo đao bình thường móng tay, đối với căn đường "Vài đồ "Cắt xuống dưới, Thanh Giao kêu cực kỳ thảm thiết một tiếng, lặn xuống, tráng kiện cái đuôi theo trong nước duỗi ra, tàn bạo kích tại thạch trên bờ, đá vụn xuyên không, phi mảnh loạn xạ, Nhạc Nhạc cũng không dám nữa có hộ thể chân khí đón đỡ những... này hòn đá, lôi kéo như tuyết, vội vàng thối lui mấy trượng, né tránh đá vụn chủ lực, huy chương ngăn linh mảnh hòn đá nhỏ.

Lúc này ục ục cũng theo thường luồng đầu lười của rần rơi xuống trong nước, hồ sâu không còn bình tĩnh nữa, bị thương Giao Xà đau nhức ở đáy nước lẫn mình: quay cuồng, điên cuồng quấy lầy bích thủy, gợn sóng không ngừng xông lên thạch bờ, tại đầm chính giữa, ra gian một cái thật sâu vòng xoáy, thể lương tiếng Xi..Xi.. âm thanh nặng nề mà rõ ràng.

Đáng thương ục ục sẽ không nước, thật vất vả theo đáy nước phù đi lên, lại hoảng sợ phát hiện, chính mình ở trong nước vô lực kháng cự vòng xoáy ục ục lực, đang không ngừng sắc thâm trạng ở bên trong, chậm rãi bị nước chảy kéo hướng từ vòng trung tâm

Nhạc Nhạc chứng kiến khẩn trương, ục ục tại lực địa tốc độ ai cũng đuổi không kịp, tuyệt không bị người đánh rớt xuống núi nhai đáy, đích thị là như như tuyết đồng dạng, đi theo: từ từ chính mình mà nhảy xuống đáy. Hiện tại nó ở vào trong nguy hiểm, chính mình có thể nào không cứu. Không để ý như tuyết ngăn trở, phi thân nhảy hướng hiểm đàm, nhất định được đuổi tại ục ục tiến vào vòng xoáy trung tâm trước, bắt nó cứu ra, bằng không thì tiến vào vòng xoáy trung tâm, Thần Tiên cũng không cách nào cứu nó.

ục ục Thiên Toàn mà vòng theo nước chảy phiêu, bởi vì không ngừng sắc nước, đã sắp hôn mê, trong ánh trắng mờ, chứng kiến một đạo thân ảnh quen thuộc hướng chính mình bay tới, nó mừng rỡ phát phát bàn tay nhỏ bé, trong mắt tràn đầy chất lỏng, không biết là nước hay (vẫn) là nước mắt.

Nhạc Nhạc muốn dấn mặt nước cực nhanh đi qua, dục giữa đường đem ục ục kéo lên, thuận lợi kéo lại ục ục đuổi ra bàn tay nhỏ bé, đang tại may mắn chính mình vận khí tốt, không ngờ vui quá hóa buồn. Tráng kiện Thanh Giao bỗng dưng ngăn tại hán phía trước, như thể cao tốc, ngừng suy nghĩ hạ cũng khó khăn, cho dù dừng lại, cũng là rơi xuống nước kết cục.

Thanh Giao đã há miệng to như chậu máu, chờ đồ ăn tới gần, Nhạc Nhạc đã nghe thấy được buồn nôn mùi hôi thối, "Liều mạng!" Thầm suy nghĩ nói. Đem ục ục phóng trong ngực ôm chặt, bay đến Giao Xà bên miệng gần ba thước lúc, bỗng dưng đình chỉ vận hành chân khí, thân hình tự nhiên đình trệ thoáng một phát, mà Thanh Giao đã dựa theo vừa rồi đoán chừng tốc độ, đem miệng khép lại.

Nhạc Nhạc đại hỉ, tại nó hợp miệng lập tức, hai chân vận đủ khí lực, đập tại Thanh Giao ngoài miệng, như mũi tên rời cung, đường cũ phản xạ trở về, chỉ là chân dính một ít tanh hôi nước miếng, dày đặc để giày "Xi xi "Làm tiếng nổ, Nhạc Nhạc âm thầm phân một ít chân khí hộ tại trên chân, rút cục bình an rơi vào trên bờ.

Như tuyết đã khóc đánh tới, "Nhạc Nhạc lang, vừa rồi tốt nguy hiểm đầu, ô ô!" Nhạc Nhạc chính đang an ủi nàng vài câu, chợt thấy dưới chân truyền đến nóng bỏng cảm giác, "Oa, thật là lợi hại nọc độc!" Bề bộn đem giày ném đi, gan bàn chân đã bị nóng đỏ một mảnh, may mắn bị chân khí che chở, không có hư thối. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Thanh Giao rít lên lấy tròng mắt chạy trốn tới xa xa Nhạc Nhạc, không cam lòng tiếm vào trong nước.

ục ục nhả ra hơn mười khẩu ngâm nước, mới tỉnh thần một ít, chỉ là toàn thân lông tơ bị nước thấm ướt, lộ ra chất vật không chịu nổi, hiện tại cũng bắt chấp thẹn thùng, ôn thuận nhu tình bỏ tới Nhạc Nhạc trong ngực, vẫn không nhúc nhích.

Nhạc Nhạc gặp nó không có việc gì rồi, mới dò xét bốn phía, nhớ tới đại nạn không chết, nhẹ nhàng nhả ra một ngụm ác khí, trong nội tâm âm thầm thanh đao cốc liệt vào tất [nhiên] xóa tên đơn." Hại người đao cốc Thất Sát trận, mẹ kiếp, không phải là bảy cái đặc cấp thượng đẳng cao thủ tạo thành sát trận nha, hừ, các loại: lão tử đi trở về, tìm bảy mươi người lợi hại lão bà, xem các người bảy cái lão đầu như thế nào vậy giết! Đến lúc đó nhất định giết đến tận đao cốc, đem các người cho tiêu diệt! Ai, nếu là đem diệu duyên cùng Huyết Ảnh mang đến tự cũng không tham như vậy rồi, thất sách thất sách!"

Đang tại Hồ muốn, bên cạnh như tuyết đại cả kinh kêu lên "Nhạc Nhạc lang, thật lớn con muỗi!" Kinh hãi phía dưới, nàng phát ra một đạo lạnh như băng khí kinh, đem như chim con bình thường con muỗi đánh rơi, nhánh cây bình thường hấp đám bị ném đoạn.

"Ân, quả nhiên kỳ dị. Tại đây giống như có người ở lại, lại giống như không có người quản lý... Phía trước tiểu hoa viên là người lũy thành đấy, ah, sờ linh tơ (tí tí) điệp, Long đàm thảo, tím tham gia (sâm) quế, những điều này đều là thế gian kỳ dược, tại đây rõ ràng từng mảnh từng mảnh đấy, như là chuyên môn gieo trồng đồng dạng. Bất quá những cái...kia kỳ dược hạt giống lại không người ngắt lấy, oa, so Hoàng Kim quý gấp một vạn lần sờ linh tơ (tí tí) điệp rõ ràng đảm nhiệm vô kô bại, tầm hương sào rõ ràng đảm nhiệm nó hư thối, trời ạ, thực hoài nghi ở chỗ này người phải hay là không chết hết, nếu như bắt từ, cũng là ngu ngốc!"

"Nhạc Nhạc lang, phía trước có cái huyết động, chúng ta vào xem!"

Xuyên qua kỳ trân dược từng, trước mắt đột nhiên sáng ngời, xuất hiện một cái rộng rãi tiểu viện, trên mặt đất đá xanh bị người tu chỉnh đục bình, bóng loáng giống như tấm gương, còn có một màu đen bàn đá, bên cạnh bàn chỉ có một ghế đá, bởi vậy nhìn ra, tại đây tối đa chỉ có một người.

Roi lấy một ít rộng thùng thình màu trắng lông chim, có chút lông vũ rõ ràng có gần trượng dài... Nếu như không phải có một lớn nhỏ phù hợp cái bàn, Nhạc Nhạc thực cho là mình tiến vào cự nhân quốc.

Ừc ừc tinh thần đi một tí, bộ lông làm tốc độ kinh người, hiện tại đã khôi phục đáng yêu ưu nhã dung mạo, nó cái mũi ngửi ngửi, theo Nhạc Nhạc trong ngực chui ra, vượt lên trước tiến vào trong động.

"Ừc ừc, coi chừng cái đó!" Như tuyết nhắc nhở.

Chợt thấy nó lại từ trong động phản hồi, đứng tại cửa động hướng Nhạc Nhạc phát tay, lại để cho bọn hắn nhanh lên đi vào.

Nhạc Nhạc gấp ừc ừc dò xét qua, dựa vào nó linh mãnh cảm giác, đích thị là không gặp nguy hiểm, lưỡng người yên tâm đi tới huyết động. Bên trong thần kỳ khô mát, chỉ là có một ít lò mờ, cũng may như tuyết hoà thuận vui vẻ vui cười nhãn lực phi phạm, ánh sáng đối với bọn họ ảnh hưởng không lớn.

Vào động bất quá 3-4m, đột nhiên rộng rãi mà bắt đầu..., hình cầu có mấy 100 mét vuông, chất đồng lấy loạn thất bát tao (*) đồ vật. Dựa vào trái để đó một ít sinh hoạt dụng cụ, còn có một khung giường đá, trên giường có một bộ xương khô, khung xương nguyên vẹn, rõ ràng cho thấy tự nhiên từ vong. Dựa vào phải để đó một ít làm bằng đá lò luyện đan đỉnh, góc tường còn tích thủy thanh âm, chỉ là cả buổi mới chảy xuống một ít tích thủy dịch, chất vật thiên nước rãnh còn chưa quá nửa, nước trong máng còn để đó một cái mức nước ống trúc, ống trúc là thanh đầy, còn mang theo xanh mon mồn lá cây, ừc ừc tại nước bên máng đôi tới đôi lui, không biết suy nghĩ cái gì.

Huyết động trong triều còn có rất dài không gian, Nhạc Nhạc không muốn đi vào trong, lôi kéo như tuyết đi trước phía bên trái bên cạnh, phát hiện mặt đất có chút có tầng bụi bậm, sờ hữu tất cả đồ vật đều không nhúc nhích qua, đi đến khô lâu bên cạnh, gặp trên thạch bích khắc có chữ viết: Lão phu chính là Y Tiên Sở Phong, bởi vì hái thuốc mà roi nhai, ẩn cư ở này... Cốc này từ phía núi vây quanh, linh khí dị thường sung túc, linh điều dị thú vô số... Hái vô số Linh Dược, chế thành đại lượng tăng công đan dược, lại bởi vì luyện đan khí cụ thô, thuốc này chỉ có thể tăng công hai mươi năm, mỗi người chỉ có thể phục dụng một hạt, nhiều phục không có hiệu quả... Người hữu duyên có được, ứng tạo phúc thiên hạ... Sở Phong tuyệt bút!

"Oa, quả nhiên có tăng công kỳ dược, Tuyết Nhi, nhanh lên giúp ta tìm dược, T***, lão tử bị người đánh rớt xuống núi nhai, đang tại phiền muộn, chờ ta võ công đại thành, không phải đem bọn họ đao cốc diệt môn!" Nhạc Nhạc bị kích động muốn đi trở mình khô lâu.

Như tuyết kéo lại hắn, giận cười nói "Nhạc Nhạc lang, chai thuốc ngay tại bên giường thạch trên bàn, còn hương cái đó tìm! Sở tiên bối chính là Vũ nhi gia gia, có thể nào động tiên bối thi cốt đầu này?"

Nhạc Nhạc cười hắc hắc, nhìn xem trên bàn cái chai, không khỏi ngơ ngẩn, "Năm bình? Ta còn tưởng rằng là thuốc cảm mạo đấy! Cái này cũng quá nhiều đi à nha!" Cầm qua một lọ, mở ra nắp bình, một cổ kỳ dị mùi thơm xông vào mũi, văng vẳng đan điền lập tức sinh động mà bắt đầu..., Nhạc Nhạc vui vẻ nói "Quả nhiên là đồ tốt, nghe một cái toàn thân đều hăng hái! Như vậy một lọ chừng 100 khóa, ha ha, phát đạt rồi!"

Nhạc Nhạc trước uy (cho ăn) như tuyết một khóa, mình mới tuyền một hoàn nuốt vào trong miệng. Dược thoáng một phát bụng, đã cảm thấy toàn thân đều bao phủ tại ấm áp ý cảnh ở bên trong, Nhạc Nhạc không kịp nhét nắp bình, tụt vội vàng ngồi xuống vận công.

Ừc ừc dùng đầu lưỡi liếm lấy mấy lần máng bằng đá bên trong đích chất lỏng, đều bắt đặc đi lui đi ra, bỗng nhiên nghe thấy dược tăng công dược mùi thơm, phi bình thường nhảy lên tới, như ăn hạt thông giống như, một hơi nuốt hơn mười khóa, sau đó dùng càng tốc độ nhanh phóng tới nước rãnh, một hơi uống xong nửa rãnh, quải kêu rút vào huyết động ở trong chỗ sâu.

Theo dược lực tan chảy, đan điền cũng càng ngày càng nóng, như luân(phiên) Thái Dương giống như, bốc lên xoay tròn, chảy nhỏ giọt nhiệt lưu rong chơi tại trong kinh mạch, kinh mạch nhất ngộ năng lượng dòng nước ấm, lập tức thoải mái được mềm nhũn đấy, cao su bình thường càng ngày càng vừa thô vừa to, thịnh chân khí càng ngày càng nhiều, kinh mạch chất lượng sâu sắc cải thiện. Nhiệt lưu tại toàn thân vận hành một tuần : Vòng, lại phản hồi đan điền, cũng không có ngừng, ngược lại càng thêm sinh động, chữa trị tăng cường Khí Hải (đan điền) dung lượng. Như thế tuần hoàn ba vòng thiên, phương hóa thành một đoàn thuần khiết chân lực, vững vàng đứng ở Nhạc Nhạc trong cơ thể, ở này trong vài canh giờ gia tăng lên hai mươi năm nội lực.

Nhạc Nhạc chậm rãi giương đôi mắt, trong bóng tối như hiện lên một đạo điện quang, chỉ là tiếng nói trung tiêu uống khó nhịn, không kịp dò xét công lực của mình đến loại nào trình độ, hết lớn "Nước nước, chết khát á!" Như tuyết cũng tỉnh lại, cùng Nhạc Nhạc đồng dạng, hô to khát nước.

"Ah, nghĩ tới, bên phải góc tường có một nước rãnh." Như Tuyết Lạp lấy Nhạc Nhạc, phiêu hướng tích thủy địa phương.

Như tuyết trước dùng ống trúc uống hai phần, hô "Cái này nước tốt bằng!" Bất quá trong miệng quá làm, lại uống bốn năm khẩu tài tặng cho Nhạc Nhạc. Trong máng nước lại xuống dưới nhất thời nửa khắc, Nhạc Nhạc dứt khoát đem đầu duỗi đi vào, trực tiếp tại trong máng dùng để uống, thẳng đến một giọt không dư thừa.

"Oa, thật thoải mái!" Quay người chứng kiến như tuyết, phát hiện nàng đã lạnh được toàn thân phát run, trên mặt kết thành một tầng hơi mỏng băng sương, tái nhợt dọa người. Nhạc Nhạc ôm cổ nàng, hỏi "Tuyết Nhi, làm sao vậy? Người... Ah, lạnh quá nha!"

X "Vui cười... Nhạc Nhạc lang, đây không phải là... Bình thường nước!" Nàng đã đông lạnh được nói không ra lời.

Cái này nước cùng tăng công đan được vừa rồi trái lại, uống xong về sau, toàn thân liền giống bị đóng băng giống như, liền kinh mạch đều bị đông lại, chân khí chậm chạp giống như chỉ (cái) ốc sên. Cổ này băng hàn lại cực kỳ cường đại khí lưu trong người tự động vận chuyển, đánh lên trong cơ thể Ngự Nữ Chân khí, lập tức bắt nó thôn phệ, biến thành đồng dạng lạnh như băng. Nhạc Nhạc trên mặt cũng hiện đầy băng sương, tiếp theo toàn thân đều dài khắp bạch một tầng Hàn Băng, tình huống càng ngày càng kém.

Nhạc Nhạc cùng như tuyết ôm thành một đoàn (*đoàn kết), co lại trên mặt đất lạnh run, Nhạc Nhạc vô công so sánh với tuyết cao hơn rất nhiều, ý thức coi như thanh tỉnh, nhìn xem càng ngày càng lạnh như băng như tuyết, cảm thấy tiếp tục như vậy, chắc chắn bị cổ này không bị khổng chế lạnh như băng khí lưu chết cứng.

"Nhạc Nhạc lang, Tuyết Nhi... Lạnh quá, ôm... Nhanh ta!" Như tuyết hàm răng run lên, mơ mơ hồ hồ nói.

Nhạc Nhạc trong đầu không biết nghĩ như thế nào đấy, thừa dịp còn có thể chuyển một tia nội lực, đem thời tinh chân khí toàn bộ phóng xuất ra rồi, lập tức chung quanh tràn ngập đám mây phấn hồng, nồng đậm giống như sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Yêu biến

Long chồn ục ục chính là Thượng Cổ dị vật, linh tính mùi phân, tự nhiên biết rõ chỗ ăn chỗ ẩm chi vật tác dụng, chạy đến đáy động ở trong chỗ sâu một cái trống trải thạch thất, bò trên mặt đất kịch liệt run run. Toàn thân phấn hồng lông tơ mình mình ám ám, dần dần sinh ra một bột lọc sương mù, chợt thoát nhìn, cái này phấn sương mù hoà thuận vui vẻ vui cười thời tinh chân khí không có gì khác nhau, mùi thơm nồng đậm, chỉ là tại sương mù chính giữa, ẩn ẩn có ánh sáng màu đỏ thoáng hiện.

Ngoài động bỗng nhiên cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, mây đen che kín phía chân trời. Theo trong động ở trong chỗ sâu truyền đến một tiếng sắc lạnh, the the, như trống trận bình thường tiếng sấm rắc rắc chém loạn, đỏ thắm điện quang như rồng giống như thường luồng, lao nhanh không ngớt.

Huyệt động phía trên ngọn núi bị lôi điện đánh nát nhiều chỗ, cự thạch như dòng nước, từ trên xuống dưới, ép gãy rất nhiều cánh rừng về sau, phương đình chỉ nhấp nhô.

Lôi Điện tựa hồ bị khiêu khích lửa giận, đối với đồng nhất chỗ địa điểm, dốc sức liều mạng đập nện, đem cao cao ngọn núi đánh ra vài chục trượng hố sâu... Tại nổ vang trong tro bụi, truyền đến một hồi vui thích mà một mối thét dài, Lôi Điện phương không cam lòng lui về trong mây, tức khắc bầu trời lại khôi phục bình thường, Khải Minh tinh nghiêng treo lơ lửng đỉnh núi, tăng sáng buông xuống.

Ở đằng kia bị kích động Phong vân mét phía dưới, vừa lúc là ục ục nơi cất giấu chi địa chính phía trên, phấn sương mù còn đang tràn ngập, tràn ngập toàn bộ thạch thất không gian. Tại hương vụ trong ẩn ẩn có (chiếc) có trần trường tuyết sắc mỹ nữ, bò tới phía đá lên, cùng điệu duyên đồng dạng phấn hồng sợi tóc nhưng nhưng rủ xuống đến trên mặt đất, yêu mị đen bóng đôi mắt một mối mà vui sướng, hiểu kỳ chăm chăm vào thân thể của mình. Làn da trắng nõn Như Ngọc, treo tinh tế đỏ mọng, thân thể thon dài mà đầy đặn, bộ ngực sữa rất xinh đẹp mượt mà, có chút nhô lên anh đào tươi đẹp mê người, Tiềm Tiềm eo thon dịu dàng có thể cảm, bờ mông ộp ộp lại màu mỡ kinh tâm động phách. Nàng thói quen dao động vẩy đuôi, có thể hiện tại xem ra, nhưng lại hấp dẫn đến cực điểm khiêu khích (xx) có tư thế. Nàng tự giễu tựa như le lưỡi, tại thạch thất bò lên một vòng, phi thường hải lòng hiện tại thân thể.

Bò lên vài vòng về sau, thích thú ngồi ở bên tường, dùng ngón tay điểm một chút thoát thuế lông chồn, phấn quang lóe lên, một kiện vừa người nữ trang bọc tại trên người. Nàng lau lau mồ hôi trán, lẩm bẩm nói "Uống nhiều như vậy vạn năm vũ mới hóa thành hình người, tại sao không có cái gọi là thiên kiếp đầu này? Thật sự là kỳ quái. Chút chút, một mối quá, như vậy một cái đơn giản pháp thuật muốn hóa thành nguyên hình rồi, xem ra còn phải tiếp tục tu luyện!" Phấn sương mù lóe lên, lại biến thành Long chồn bộ dạng, hoan nhảy chạy về phía huyệt động cửa vào.

Kỳ thật Long chồn ục ục bởi vì vừa biến ảo thành hình người, pháp lực đều tiêu hao tại lột xác lên, như lúc lần nữa biến thân, pháp lực tuyệt không phải như vậy suy yếu. Mà nàng trốn ở huyệt động ở trong chỗ sâu, cường dùng Linh Dược đề cao mình mấy trăm năm công lực, may mắn núi đá ngăn trở thiên kiếp, bằng không thì bằng công lực của nàng, liền mấy đạo thiên lôi đều ngăn cản không nổi.

Nhạc Nhạc cuối cùng một tia có thể sử dụng chân khí điều tra thời tinh phấn sương mù, lần này thời tinh sương mù phi thường nồng đậm. Nhạc Nhạc tại không cách nào điều động chân khí dưới tình huống, cùng như tuyết đồng dạng, bị dạt dào ham muốn chỗ khổng chế, toàn thân khô nóng quần cùng một chỗ, tựa hồ như vậy có thể chống cự băng hàn kỳ dị năng lượng lưu.

Phấn sương mù càng lúc càng mờ nhạt, không biết hoa nở vài lần, lưỡng cảm thấy trong cơ thể dòng nước lạnh dần dần biến ấm, như tuyết động tình gào thét thanh âm, càng ngày càng uyển chuyển êm tai. Quanh thân sương trắng sớm đã tróc ra, làn da trong lỗ chân lông, không ngừng toát ra trắng sữa lạnh yên (thuốc). Nhạc Nhạc không có Ngự Nữ Tâm Kinh dẫn đường, động tác trở nên lỗ mãng Cuồng Bạo, không hề thương tiếc tiết chế dụng chặm lấy, thân thể tương giao BA~ BA~ thanh âm, truyền ra rất xa... Rất xa!

Nếu như không có người lời mà nói..., như thế nào mất hồn triền miên, như thế nào đắm mê cuồng loạn... Như thế nào như thế nào đều được, thế nhưng

mà... Nhưng bây giờ người đứng tại cửa động, ngo ngác quan sát hần nhóm biểu tình điên. Hơn nữa còn là cái nữ nhân, xác thực mà nói, là thứ nữ hài, mười tám mười sáu tuổi bộ dáng, tóc dài màu tím, thuận thẳng rủ xuống ở trước ngực, phát vừa được thắt lưng, không mang một tia trang trí, có thủy tinh em bé y hệt hồn nhiên khuôn mặt, như như trẻ con da thịt, không nhiễm một hạt bụi màu trắng vãi bỏ vấy dài. Vốn như Tiên Tử bình thường khí chất, lại bởi vì thấy được không thể giải thích sự tình mà mê mang. Hô hấp càng ngày càng trầm trọng, thân thể cũng trở nên Ung lười mềm mại, vịn thạch bích mới có thể đứng vững, thẳng đến Nhạc Nhạc trên người đột nhiên toát ra kim quang, mới kinh nha kêu một tiếng.

Nhạc Nhạc đang tại như tuyết trên người rong ruổi, đột xem xét về này bằng hàn dị lưu năng lượng biến thành chính mình quen thuộc ngự Nữ Chân khí, tràn vào bên trên dưới đan điền, toàn thân lập tức chật ních vô hạn lực lượng. Tuy nhiên bị tăng công đan được làm lớn ra Khí Hải dung lượng, nhưng này cô dị lưu thật sự quá cường đại, vừa mới tiến đi một nửa sẽ đem đan điền chiếm hết rồi, Nhạc Nhạc không dám khinh thường, lập tức đem có thể không chế chân khí phân thành hai đạo, phân biệt xuôi theo hai cái chủ mạch hướng phương hướng ngược nhau, gồm cường đại dư thừa chân khí đầu điểm tại trong kinh mạch, vận hành hai ba chu, mới dần dần bình phục, chỉ là đan điền no bụng trướng khó nhìn, có loại muốn cao giọng hét dài xúc động.

Như tuyết theo cao trào trong dư vận thức tỉnh, mặt lộ vẻ vẻ thống khổ, lại vô lực xoa bóp Nhạc Nhạc cánh tay. Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, "bằng công lực của mình đều không thể tiêu hóa những... này năng lượng, như tuyết khẳng định cũng trướng khó chịu, làm sao bây giờ đâu này? ... Ah, song tu liên thể vận chuyển chân khí, lại chậm rãi hấp thu." Nghĩ tới đây, coi chừng chỉ huy trong cơ thể dư thừa chân khí, chậm rãi độ tiến như tuyết trong cơ thể, theo năng vận công lộ tuyến, chậm rãi thu thập dư thừa chân lực, lại bắt bọn nó đưa về trong cơ thể mình.

Như tuyết thuần âm chân khí vừa đến Nhạc Nhạc trong cơ thể, gặp được còn chưa thuần hóa Thuần Dương chân khí, đột nhiên lại không cách nào đã không chế, hai cổ cự đại năng lượng điên cuồng quán đến một đoàn, Nhạc Nhạc kêu rên một tiếng, mặc kệ Ngự Nữ Tâm Kinh tự do vận chuyển, toàn thân kim quang lóe lên, cảm thấy trong cơ thể tựa hồ lại thêm một cái như người của mình hình, một cái có ý thức hình người.

Khí Hải lại tăng nhiều gấp đôi, dư thừa chân khí rốt cục phân đến nơi ở, thoải mái chui vào, lười biếng không hề bạo động, mặc kệ bằng Nhạc Nhạc chỉ huy. Nhạc Nhạc trong lòng cuồng hí "Ha ha, cuối cùng đem Ngự Nữ Tâm Kinh luyện đến tầng thứ 8 rồi! Hình thần song tu? Chẳng lẽ tựa là trong thần thể chính là cái kia có linh tính thần thức, hình như là một cái khác chính mình, rất quen thuộc rất hữu hảo. biết có làm được cái gì?"

Chứng kiến dưới thân thể mặt như Tuyết Thần biến sắc được bình tĩnh yên ổn, Nhạc Nhạc nhưng lo lắng, điều một cổ chân khí, muốn dò la xem tình huống của nàng. Về này chân khí thông qua hạ thể, chui vào như tuyết trong cơ thể, Nhạc Nhạc trong đầu đột nhiên hiện ra trong cơ thể nàng tình huống, rõ ràng mà chân thật, tựa như tận mắt thấy đồng dạng, trong thân thể chính là cái kia "Chính mình", sớm theo về này chân khí chui vào như tuyết trong cơ thể, hướng Nhạc Nhạc báo cáo lấy tin tức.

"Ah, thần thức có thể đi vào người khác thân thể?" Nhạc Nhạc thầm giật mình, bất quá lại nghĩ tới sư phụ từng nói qua, Ngự Nữ Tâm Kinh là do Thượng Cổ kỳ thư tổ nữ tâm kinh bản thiếu cải biên mà đến, truyền thuyết tổ nữ đã là tu chân bí tịch, có những... này kỳ quái công năng, cũng chẳng có gì lạ, Nhạc Nhạc nghĩ tới đây, mới tiếp tục thu nhiếp tinh thần, xem xét như tuyết tình huống.

"Àn, coi như không tệ, Tuyết Nhi vô công lại tiến một tầng, đến rồi" hóa tuyết thành băng "cảnh giới a? Tại Tuyết Nhi trong thân thể du lịch thật sự là thoải mái!" Nhạc Nhạc dụng tâm lĩnh ngôn ngữ ôn nhu nói.

Như tuyết sâu kín tĩnh lại, đối với Nhạc Nhạc tâm linh ngôn ngữ đã không xa lạ gì, đột nhiên phát hiện thanh âm kia duẩn tại trong cơ thể mình, nàng kinh nha đi ra, "ah, Nhạc Nhạc lang, chuyện gì xảy ra, người như thế nào trong người, ô ô, thật thoải mái tốt thân thiết, Nhạc Nhạc lang chạy vào Tuyết Nhi trong thân thể rồi!" Nàng kích động cuốn lấy Nhạc Nhạc, run rẩy ôm chặt ở hân, trong miệng lung tung hô chút ít không hiểu ngôn ngữ.

Nếu như trước kia tâm linh ngữ điệu là tâm cùng tâm trao đổi, nhưng bây giờ là tinh thần cùng tinh thần trao đổi, chân thật nhất nhất đậm đặc tình Hợp Thể dụng vào, so hết thấy khoái cảm còn muốn thoải mái, thoải mái không phải thân thể, là linh hồn.

Nhạc Nhạc hình người thần thức theo trong cơ thể nàng rời khỏi rất lâu, như tuyết mới bình tĩnh một ít, động tình nói ". Nhạc Nhạc lang, ta tốt muốn đưa bé, tựa như người tại ta trong thân thể cái kia dạng, cả ngày mang cốt nhục của chúng ta, cái loại cảm giác này hạnh phúc chết rồi!"

Nhạc Nhạc nắm bắt cái mũi của nàng cười nói "Để cho người khác tiến vào thân thể của người, ta hội (sẽ) ghen ghét cái chết, con của ta cũng không được, cho nên... Hắc hắc, ta sẽ không để cho các người mang thai!"

"Ừm~, chán ghét á..., keo kiệt... Người ta thật muốn làm vui lang sinh đứa bé, ah... Không phải hiện tại... Tuyết Nhi mệt mỏi không được, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp đi lên đầu rồi, không thể lão tại chi trong sơn động." Như tuyết bề bộn tách ra sự chú ý của hân.

Miệng huyết động truyền đến rất nhỏ "Ah Ân ~ "Thanh âm, Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, "chẳng lẽ có người nhìn lên?" Tâm thần chuyển động, hình người linh thức đã nhập vào cơ thể mà ra, bay về phía cửa động, hết thấy cảnh vật giống như mất thấy, chứng kiến một cái quen mặt tóc tím nữ hài ngồi ở góc tường, thân thể có chút phát run, cái kia góc độ vừa vận có thể chứng kiến chính mình cùng như tuyết. Nhạc Nhạc thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trong mắt xuân ý ướt át, đã biết chuyện gì xảy ra. Hân cố ý thử xem chính mình tầng thứ 8 ảo diệu, thần thức thuận thể bay về phía ngoài động, tâm niệm chỗ đến, lập tức vừa đến. Trong nội viện chật đầy loạn thạch, màu đen bàn đá sớm bị đá vụn nện liệt, sản nhỏ một góc, đứng đây hai cái cực lớn dật thảm mỹ tiên hạc, chân sau đứng ngạo nghễ, nhắm mắt nghỉ ngơi, Nhạc Nhạc thần thức đến chúng bên cạnh lúc, hai cái tiên hạc đột nhiên trợn mắt, đề phòng quét mắt bốn phía, đập cánh muốn bay.

Bản thể phía dưới như tuyết một hồi xấu hổ gọi, đem Nhạc Nhạc thần thức kéo về, nguyên lai phát hiện thấy có người nhìn lên, tuy nhiên là thứ nữ hài, cũng rất mất tự nhiên, muốn mặc quần áo lúc, phát hiện quần áo sớm bị chân khí chắn vỡ.

Nhạc Nhạc không chút nào để ý trần như nhộng, quay người đứng lên, cười xấu xa lấy đánh giá tóc tím áo gai nữ hài, nhớ tới nàng từng kỳ tiên hạc đã cứu chính mình, nói ". Uy, chúng ta lại gặp mặt, còn nhớ rõ ca ca sao?"

Cái kia ngồi chồm hồm trên mặt đất tiểu nữ hải chứng kiến Nhạc Nhạc khuôn mặt, kinh hi dụi dụi mắt con ngươi, vỗ tay kêu to lên, "nhớ rõ... Đại ca ca, ta... Nhớ rõ!" Nàng sung sướng mà đứng lên, nhảy vào Nhạc Nhạc trong ngực, tiếp tục nói "Ta còn... Đi tìm ngươi, không muốn... Ở nhà... Gặp được ngươi rồi!"

Nhạc Nhạc đối với nàng mừng rỡ cảm thấy nghi hoặc, nàng nói chuyện so trước kia tình huống nhiều hơn, tuy nhiên vẫn không thể nói liền, nhưng có thể nghe hiểu được theo như lời ý tứ. "Ngươi tìm ta? Đây là ngươi gia?"

"Ân, nhà của ta, ngay ở chỗ này..." Nàng chìa chìa huyết động bốn phía nói ra.

Nhạc Nhạc nghe thân thể nàng phát ra thuần khiết mùi thơm ngát, trần trường cách khinh bạc áo gai, hai người thân thể đã mài ra ấm áp. Nhạc Nhạc thăm mắng mình định lực càng ngày càng kém, liền cái tiểu Thanh tinh khiết nữ hải đều để kháng không nổi. Bê bọn giang rộng ra chủ đề nói ". Ngươi tên là gì?"

"Ân ~ ta gọi, Hạc nhi, là gia gia, giúp ta khỏi danh tự!" Nàng ôn nhu chỉ vào bên trái khô lâu nói ra.

Như tuyết rốt cục phát ra Hạc nhi nói chuyện vô lực bí mật, cũng bất chấp thẹn thùng, nằm ở Nhạc Nhạc trên vai, nói ". Nhạc Nhạc lang, hỏi một chút nàng có hay không quần áo, người ta thân thể trần trường, tốt không thói quen ah!"

Vương Nhạc Nhạc thâm nghĩ "Y Tiên là hải thuốc trượt chân rơi nhai mới đến nơi đây đây, Hạc nhi khẳng định Y Tiên thu dưỡng đấy. Y Tiên sau khi chết, Hạc nhi niên kỷ còn nhỏ, lại không có người nói chuyện phiếm, cho nên nói lời nói mới không rõ rệt." Nghe đạo như tuyết câu hỏi về sau, Hạc nhi đáp "Ân, ta có vài vóc, chỉ là không biết... Làm quần áo."

Đem Hạc nhi buông, lại để cho nàng đi lấy vài vóc. Long chồn ục ục vừa vặn từ bên trong chạy ra, nhìn xem quang thân thể Nhạc Nhạc, ánh mắt lập tức trở nên mập mờ Ôn Nhu, thân hình hơi chậm lại, nhảy vào Nhạc Nhạc trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tại bộ ngực hấn cọ qua cọ lại.

Nhạc Nhạc hiếu kỳ chăm chăm vào ục ục, thì thào lẩm bẩm "Ồ, thân thể hấn trong tựa hồ cảm (giác) lấy thật lớn năng lượng, là ta trước kia không có phát hiện, hay (vẫn) là đột nhiên xuất hiện hay sao? Xem ánh mắt của nó tựa hồ càng thêm có linh tính, ta cảm giác, cảm thấy nó hôm nay biến hóa thiết nhiều, Ân, trên người còn có cổ nhân nhạt xử nữ hương... Ha ha, ục ục sắp biến thành yêu tinh rồi!"

Ục ục nghe xong, thân thể khẽ giật mình, Ôn Nhu như nước nhìn chăm chú Nhạc Nhạc, con mắt hoà thuận vui vẻ vui cười ánh mắt vừa đối mắt, nàng lập tức thẹn thùng dưới đáy đầu, nằm ở Nhạc Nhạc lồng ngực nhẹ nhàng rung rung. Như tuyết đột nhiên hô "Nhạc Nhạc lang, mau đến xem, nơi này có lưỡng trường hồ ly mặt nạ, thật xinh đẹp!"

Như tuyết trần trường thân thể, cao hứng hướng Nhạc Nhạc vung vẩy bắt tay vào làm bên trong đích mặt nạ, chịu đủ xoa nắn bộ ngực sửa trở nên càng thêm mượt mà đầy đặn, run rẩy dụ hoặc lấy Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc vô tâm quan sát mặt nạ. Như tuyết một không chống đỡ phòng bị hấn bắt được, thân thể lập tức vô lực nhuyển thành một đoàn, trọng tâm bất ổn vịn Nhạc Nhạc cổ, " Ân ah, vui cười... Nhạc Nhạc lang, đừng (không được) nha, Tuyết Nhi cho... Ngươi xem mặt nạ... Ah!" Nàng đứt quãng rên rỉ lấy, lại gia tăng Nhạc Nhạc ham muốn.

Nhạc Nhạc trở tay đem nàng đẩy tại thạch giá lên, như tuyết lập tức nói không ra lời, chỉ có thể ừ nha nha gọi lấy. Ục ục hăm mộ chăm chăm vào như tuyết, lặng lẽ học tập lấy động tác của nàng tiếng quát tháo, có thể là biến ảo trưởng thành nguyên nhân, quan sát không lâu, thân thể cũng nhuyển đứng không vững, nằm ở bên cạnh nhẹ nhàng chít chít kêu to.

Hạc nhi ôm một cuộn màu nâu vải bố tung tăng như chim sẻ lấy chạy hướng luyện đan phòng, cách rất xa chợt nghe đến như tuyết mất hồn tiếng rên rỉ, trái tim cuồng nhảy dựng lên, nhẹ chân nhẹ tay chậm rãi hướng thanh âm phát ra địa phương di động, tựa hồ rất muốn nhìn lên. Nàng dưới chân không có phát ra một tia động tĩnh, nếu có người chứng kiến, nhất định sẽ kinh hãi, bởi vì Hạc nhi hai chân treo trên bầu trời ước chừng một xích(0,33m), như giống như u linh trên không trung sự trượt, bức này khinh công, so Yến Vô Song "Tùy tâm sở dục phiêu "Kinh khủng hơn.

Như tuyết lại là một hồi bén nhọn kiều hồ, đem đầu thật sâu vùi vào trong mặt nạ, đột nhiên cái kia mặt nạ truyền đến một cổ tinh tâm lạnh buốt cảm giác, đem không chịu nổi tà dục áp xuống dưới, mặc dù nhanh cảm (giác) nhưng không ngừng truyền đến, nhưng sẽ không giống vừa rồi như vậy vô lực kháng cự, liền hồn phách đều đi theo phiêu đảng. Nhạc Nhạc cũng phát hiện như tuyết lãnh đạm, cho rằng nàng tức giận, bê bọn dừng lại nói ". Tuyết Nhi, làm sao vậy, không phải tức giận a?"

Như tuyết nghe hấn quan tâm ngữ khí, trong nội tâm một tia không khoái cũng đã biến mất, nhưng thân thể thật sự vô lực chèo chống Nhạc Nhạc "Tàn phá", giả bộ như rất đáng thương nói ". Tuyết Nhi đều nhanh một chết đi được, ô ô, ngươi chỉ biết khi dễ người gia."

Nhạc Nhạc bê bọn theo như tuyết trong thân thể rút...ra, quay người đem nàng ôm vào trong ngực, phát hiện nàng đã mang lên màu đỏ hồ ly mặt nạ, an ủi "Tốt Tuyết Nhi, thực xin lỗi, công lực một tăng trưởng, liền dục vọng đều đi theo gia tăng, thật sự không cách nào khống chế, màu đỏ mặt nạ rất phiêu lượng đấy... Ah!"

Nguyên lai như tuyết khôi phục một điểm khí lực, thừa dịp hấn không chú ý, đem màu bạc hồ ly mặt nạ cho hấn mang lên trên. Lạnh buốt cảm giác theo Nhạc Nhạc trên gương mặt truyền khắp toàn thân, khô nóng dục hòa cũng bị trấn áp rồi, quanh thân sáng khoái an khang. Mặt nạ nhẹ mà mỏng, không biết là dùng cái gì tài liệu chế thành đấy, trên mặt làn da tuyết không cảm thấy bức mình, màu bạc chất liệu bên trên đều có trông rất sống động hồ ly, tuy nhiên là thứ mặt bằng, đã có chủng (trồng) kỳ dị lập thể cảm giác, giống như là một cái chân thật ngân hồ đầu đồng dạng. Như tuyết mang chính là màu đỏ đấy, cũng dùng đồng dạng thủ pháp điêu khắc, chỉ là màu đỏ hồ ly hơi có vẻ mềm mại đáng yêu, màu bạc hồ ly có loại dương cương bá khí.

"Ha ha ha, thế nào, Nhạc Nhạc lang? Phải hay là không có thể tiêu trừ ngươi tà niệm?" Như tuyết vô lực cười nói.

"Hắc hắc, nho nhỏ mặt nạ sao có thể đỡ nổi của ta ngự tâm tâm pháp, xem ta thần thương như thế nào đem ngươi chinh phục!" Nhạc Nhạc tặc tay lại

xoa nàng trắng nõn bộ ngực 〇〇.

"Ah!" Như tuyết lập tức dọa xoay người dục trốn.

Sao gãy giữa Nhạc Nhạc cánh tay, lại bị hấn kéo về, Nhạc Nhạc nghe nàng sợ hãi khẩu khí, không giống ngày trước, bẽ bọn cười nói "Cùng người hay nói giỡn đây, ta như thế nào bắt buộc Tuyết Nhi làm việc này đâu rồi, ra, chúng ta đi xem Hạc nhi."

Như tuyết nghe xong mới yên lòng, lại ám đạo:thăm nghĩ "Hừ, vừa rồi tự là bắt buộc người ta đây. Tuy nhiên người ta cũng muốn, có thể quá mệt mỏi..."

Hạc nhi thấy các nàng đình chỉ động tác, mới bay bổng hiện ra thân hình, nói ". Ca ca tỷ tỷ, cho, bỏ!"

Như tuyết hội (sẽ) này đơn giản thừa thừa, chuẩn bị tiếp cận hai tay làm vui vui cười chế tác một ít quần áo.

Vương Nhạc Nhạc nhớ tới tăng công đan dược cái chai còn không có đắp kín, đi qua xem xét, phát hiện thiếu đi hơn mười hạt, không nghĩ ra ai lấy được, dù sao còn nhiều, cũng không thêm nghĩ nữa rồi, đem năm cái chai vừa thu lại, đi huyết động ở trong chỗ sâu xem xét có hay không cái khác bảo bối.

Chỉ là bàn đá nơi hẻo lánh còn thừa hai hạt không nhặt, ngược lại là sáng tạo ra đời sau giang hồ một phen gió tanh mưa máu, thành toàn một đời...khác giai nhân xinh đẹp ngẫu tâm nguyện. (tường gặp Vương thiếu mặt khác tiểu thuyết võ hiệp —— cái này bộ còn không có viết xong, cũng không có thượng truyền (*upload), về sau sẽ có giới thiệu.)

Nửa canh giờ qua đi, Nhạc Nhạc mặc vào như tuyết tự tay tài chế bộ đồ mới, tại một tấm vải bên trên lung tung xé cái đại động, hướng đầu một bộ, dùng mấy khối vải rách kết thành đai lưng.

Tùy ý tại trên lưng trói lại mấy khối bố, tự là quần rồi... Nhạc Nhạc im lặng ở bên trong, nhớ tới Tiên Vu yên, nàng vì chính mình làm bộ nào tuyết trắng vô sỉ phục, chợt nhớ lại tâm tư tình, cũng bất chấp cùng như tuyết so đo, vội hỏi Hạc nhi như thế nào lý khai tại đây.

Hạc nhi ngẫm lại nói ra "Chúng khí lực, rất lớn đấy, lại để cho tiên hạc công ta nhóm: đám bọn họ đi lên. Ân, ta lập tức cùng chúng nói nói, ca ca chờ ta." Nói xong, liền chạy ra khỏi ngoài động, cùng tiên hạc thương lượng đi

Trời đã sáng choang, như tuyết nhưng vội vàng làm y phục của mình. Nhạc Nhạc rồi rảnh nhàm chán, dùng ngón tay tại trên thạch bích khắc họa đao cốc Thất Sát trận bộ phận chiều thức, muốn thú nhận bọn hắn phá giải chỉ pháp, đem bọn họ bảy người sở dụng trận hình vẽ ra một vẽ sau, Nhạc Nhạc mới cả kinh nói "Nguyên lai có một mất trận, tựa như Thái Dương giống như, dùng hấn làm trung tâm, thả ra vạn đạo quang mang, hắc hắc, mất trận chính là trong bảy người lão đại." Hắn nghĩ tới đây, tiện tay bắn ra một đạo kinh khí, đem cái kia mất trận chỉ nhân đầu đánh nát, hung dữ nói "Hừ, các ngươi có lẽ phù hộ Tiên Vu thế gia không có việc gì, nếu là Yên nhi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta lúc này thế, định đem các ngươi tổ tông mười tám đời (thay) tàn sát tru tận!"

Như tuyết quần áo rốt cục chế thành, tình huống cũng cũng không khá hơn chút nào, bị nàng đông buộc tây liều, che đi trọng yếu bộ vị, không đến mức đi quang. Bởi vì buộc quá ác, đầy đặn mê người tư thái càng thêm đột ngột, dẫn Nhạc Nhạc tâm tư đại động, chỉ là vội vã chạy về Tiên Vu thế gia, mới đề xuống dục hòa.

Thu thập thỏa đáng, Hạc nhi cũng cao hứng trở lại huyết động, cười nói "Ca ca, cái kia hai cái tiên hạc đã đáp ứng, chúng ta đi thôi... Ah, khát nước rồi, ta muốn uống nước!" Nàng chạy hướng nước giếng, lại phát hiện chỉ có hai giọt rồi, "ô ô, ca ca, ai đem của ta nước, uống cạn sạch?"

Nhạc Nhạc thất kinh, suy nghĩ nói ". Hạc nhi mỗi ngày trích dẫn cái kia ao ở bên trong chỉ thủy ấy ư, cái kia nội lực của nàng hội (sẽ) khủng bố tới trình độ nào?" Nghe được nàng nhanh khốc thanh âm bên tai không có ý tứ cười nói "Hắc hắc, cái kia Hạc nhi, nước bị chúng ta uống cạn sạch, chúng ta ra ngoài bên cạnh sẽ tìm nước a."

"Bên ngoài nước... Không thể uống, trong lúc này có đầu đại xà, rất lợi hại đấy, liền tiên hạc... Cũng không dám đi bên cạnh ao uống nước..." Hạc nhi nghe nói là Nhạc Nhạc uống, sắc mặt mới tốt chuyển, nhưng lo lắng chầm chầm vào nước giếng, dứt khoát dùng đầu lưỡi đem còn sót lại hai giọt cho thè lưỡi ra liếm quang.

Một phen giãy vò, rốt cục có thể đã đi ra. Hạc nhi cùng như tuyết hai người cùng cỡi một tiên hạc, Nhạc Nhạc trong ngực ôm ục ục độc kị một cái, ôm Bạch Hạc cái cổ, mặc kệ đám mây tại bên người thổi qua, tiếng gió thổi trùng mặt nạ tí ti làm tiếng nổ. Tốc độ cực nhanh, hai canh giờ tự bay đến Lạc thành, Nhạc Nhạc đã không sợ phi lúc không khỏe, hội (sẽ) đơn giản chỉ huy tiên hạc rồi. Bay đến Tiên Vu thế gia trên không, lại để cho tiên hạc chậm rãi đáp xuống, rơi đến trăm mét không trung lúc, có thể thấy rõ Tiên Vu thế gia trong nội viện tình huống.

Phát hiện tới đúng lúc, toàn bộ sân nhỏ loạn thành một bầy, thỉnh thoảng có tòa nhà building sụp đổ, tro bụi thẳng lên phi tiêu, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Nhạc Nhạc tại hỗn loạn trong đám người chứng kiến vài đạo thân ảnh quen thuộc, bị một cái màu trắng phát ra lão đầu bức tiến nguy hiểm nơi hẻo lánh, nghẹn ngào kêu lên "Yên nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cứu tràng

Theo giang hồ nghe đồn, Tiên Vu thế gia cùng Tinh Vũ môn có ngàn vạn lần quan hệ. Lại nghe đồn, thiên hạ hiền hách cao thủ nổi danh Tiên Vu đã, thiếu niên từng tại Tinh Vũ môn Tinh Tông tập nghệ. Đích truyền nghe thấy

Tháng chạp phương bắc, đúng là phiêu tuyết : Tuyết bay mùa, ngàn vạn mai đoá theo đám mây nhao nhao chảy xuống, Lạc thành trên đường phố, tuyết đọng đã khắp bánh xe. Trên đường người đi đường rất thưa thớt, gian nan tập tễnh lầy.

Đường tình cuối cùng đã tới Lạc thành, còn đang toàn lực sử (khiến cho) giương khinh công thân pháp, nhận được sư phụ mệnh lệnh về sau, nàng ngày đêm đi gấp một đường bắc đi, muốn đuổi tại đám ma Dương Tiểu trước khi, lại để cho Tiên Vu thế gia làm tốt canh gác. Thời tiết mặc dù lạnh, nhưng đối với tại một cái võ công cao thủ mà nói, không tính là cái gì, nàng mặc vẫn là Giang Nam mỏng xinh đẹp áo xuân, tại khắp không trong bông tuyết ghé qua, bông tuyết đối với nàng mà nói, coi như mùa xuân ba tháng Liễu Như (*bông liễu bay theo gió).

Lại là một hồi lạnh thấu xương gió lạnh, chỉ ven ven có mấy cái người đi đường bị phong sắc nước mắt ứa ra, mờ to mắt thời điểm, phát hiện đầu đường nhiều ra một vị nữ tử áo trắng, tuyết mỹ nữ tử, nàng nhẹ nhàng ở tuyết chạy về thủ đô đi.

Đúng vậy, nàng tại tuyết bên trên đi, một cái dấu chân cũng không có lưu lại, như Tiên Tử Phi Lăng.

Người đi đường nhìn xem cực nhanh mà qua nữ tử, đều cho rằng hoa mắt, vẫn về dụi mắt lại mờ ra thời điểm, đã không thấy tăm hơi nàng kia thân ảnh, tựa hồ tan tiến vào tuyết trắng mịt mù ở bên trong. Cuối cùng, mấy cái người đi đường đập vỗ đầu, xác nhận là mình hoa mắt.

Đem làm đường tình cho thấy thân phận về sau, Tiên Vu đã dẫn đầu Tiên Vu bước, Tiên Vu thác, Tiên Vu yên cùng với trong gia tộc mấy cái trọng yếu nhân sĩ, long trọng đi ra ngoài nghênh đón. Đường tình chỉ là mỗi một cười cười, xong Tiên Vu đã có chút thi lễ "Vãn bối đường tình, sao dám lao tiền bối đại giá, như dùng sư môn bối phận tính toán, ta còn ứng hô ngài một tiếng sư thúc đấy!"

Tiên Vu đã hơi cười khỏ, nói ". Lão phu còn nhỏ bị Tinh Tông đích tôn cứu, lão nhân gia ông ta từng chỉ điểm qua ta, có thể cố ý không thu ta làm đồ đệ, ha ha, tại sao sư thúc vừa nói. Ngược lại là Tinh Vũ môn nhiều lần đối với ta Tiên Vu thế gia có ân, thụ này đại lễ, cũng không đủ."

Đường tình đối với Tiên Vu đã khiêm tốn chỉ từ ôm bụng mỉm cười, trong nội tâm lại không cho là như vậy "Chỉ điểm mấy chiêu? Sư thúc tổ đã đem Tinh Tông tuyệt kỹ 'Toái tinh kiếm pháp' toàn bộ dạy cho người rồi, chỉ là trở ngại môn quy, không có đem người xếp vào sư môn danh sách mà thôi, sư phụ ta sớm đem người trở thành sư đệ nhìn, bằng không thì như thế nào hội (sẽ) cứ như vậy nhanh người."

Nàng bị Tiên Vu thế gia mấy người đón đi vào, vừa đi vừa hướng Tiên Vu đã nói rõ ý đồ đến.

"Ah, cái gì?" Tiên Vu đã ghen ngào la hoảng lên, "Đám ma Dương Tiểu theo cảm kị sơn cốc trốn tới rồi hả?"

Mọi người phi thường giật mình mà nhìn qua thất thố Tiên Vu đã, không rõ gần đây ổn trọng lão nhân, vì sao vừa nghe đến đám ma danh hào tự biến thành như vậy.

Đường tình còn ngại đã kích không đủ, tiếp tục nói "Mặt khác hai ma cũng đi ra, bằng công lực của bọn hắn, chỉ sợ đến sớm *** quốc nội địa. Sư phụ chỉ sợ đám ma tìm người báo năm đó nhất chỉ thù, lại để cho ta xuống núi thông tri người, muốn các người làm đề phòng. Ta sư muội đã qua Thiên tông, Tuệ Năng đại sư cũng mau ra núi rồi."

Tiên Vu đã bắt đắc dĩ thở dài "Năm đó ta cùng tuyết tình sư thái, Tuệ Năng, còn người nữa sư phụ, bốn người hợp lực phương đem bọn họ từng cái bức tiến sơn cốc, không nghĩ tới vài thập niên qua đi, bọn hắn rõ ràng vừa nặng phần giang hồ, thật sự là kiếp số ah!"

Tiên Vu yên nói ". Gia gia, cái kia đám ma so người còn lợi hại hơn sao? Bằng chúng ta nhiều người như vậy, cũng không tin đầu không lại hắn!" Tiên Vu yên kinh mạch bị Vương Nhạc Nhạc chữa trị về sau, chẳng những có thể tu tập nội công, hơn nữa tiến bộ cực nhanh, mơ hồ đã đi vào cao thủ nhất lưu cảnh giới. Hiện tại chính mê muội tại võ công, cả ngày tìm Tiểu Bích tiểu ngọc tỷ thí

, vừa nghe đến có địch nhân tự kích động.

Tiên Vu đã đang muốn nói cho bọn hắn biết đám ma võ công đáng sợ đến cỡ nào, chợt nghe xa xa truyền đến chói tai tiếng cười, công lực yếu kém người đã thông khổ nhở ra tơ máu, bịt lấy lỗ tai chống cự cái này khó có thể chịu được âm công.

"Ha ha ha, vô tri tiểu nhi, Tiên Vu đã không phải đối thủ của ta. Năm đó nếu không là bọn hắn đem ta lừa gạt tiến cái kia quỷ sơn cốc, bốn người lại hợp lực đem ta bức tiến ngàn trượng sâu thẳm hình sơn cốc, làm sao trên giang hồ biến mất vài thập niên? Cạc cạc, cái này mấy cái nha đầu chân thủy linh, đáng tiếc đáng tiếc, đều *** bị người gây cuối cùng!"

Một cái tóc tai bù xù lão đầu cuồng tiếu lấy đi vào sân nhỏ, tóc hoa râm, sắc mặt trắng bệch, tịch hoàng con mắt thâm tà ở mấy cái trên người nữ nhân quét mắt. Hộ viện gia đình liền hắn thể chân khí đều không thể đột phá, đã bị hắn huy chưởng đánh bay rồi, mỗi người bị mất mạng tại chỗ.

Tiên Vu đã quát lui võ công đày ngọn nguồn hơi hộ viện, xong đám ma hô "Dương Tiểu, người người muốn tìm là ta, đừng (không được) lại tổn thương những cái...kia người vô tội gia đình rồi."

"Người vô tội? Ha ha ha, thật sự là chuyện cười! Người có lẽ nghe qua, đắc tội ta đâm ma người, đời thứ ba cửu tộc ta đều không buông tha, huống chi bọn hần. Cho nên, hay (vẫn) là theo như lão quy theo ra, nam một tên cũng không để lại, nữ tiền đâm hậu sát!" Hần nộ cười đâm đâm chăm chăm vào đường tình, lại nói "Nha đầu kia hần là Tinh Vũ môn a? Chắc chắn, thân thể đầy đà, trên mặt hoa đào, giữa lông mày có thật sâu u oán, phải hay là không thật lâu không có tìm nam nhân? Yên tâm, lập tức ta sẽ để cho người qua đã ghiền."

Đường tình bị hần nói sắc mặt ửng đỏ, trong đầu lại hiện lên một cái tuần tú thân ảnh. Tức giận phía dưới, rút kiếm hướng hần đâm tới, ngàn vạn kiếm quang hóa thành điểm một chút mưa xuân, tại Phi Tuyết trong xuyên thẳng qua, bông tuyết tựa hồ cũng biến thành kiếm quang, trộn đều lấy sát khí, đánh úp về phía đâm ma.

Tiên Vũ yên bị Tiểu Bích, tiểu ngọc hộ tại sau lưng, chứng kiến đường tình kiếm pháp về sau, hăm mộ nói ". Thật là lợi hại nha, nếu là ta có bọc này dạng công lực, có thể cùng Nhạc Nhạc lang cùng một chỗ mới bước chân vào giang hồ rồi."

Tiểu Bích, tiểu ngọc gật đầu đồng ý, bất quá lại nói "Đường cô nương võ công so với chúng ta lợi hại, thế nhưng mà cùng đâm ma sai kém so tự kém quá xa, chỉ sợ mấy chiêu ở trong tự ăn thiệt thời."

Tiên Vũ đã tiếp nhận người hầu truyền đạt phong cách cổ xưa bảo kiếm, xong Tiên Vũ yên đâm người nói "Đâm ma võ công không phải chúng ta mấy người có thể địch, quá hạn xem tình huống không ổn, trước đào tẩu nói sau, đừng (không được) nói nhảm, nhất định nhớ rõ của ta lời nói. Bước, quá hạn phải bảo vệ các nàng ly khai, người cũng là!" Nói xong không để ý tới kinh ngạc mấy cái hậu bối, rút kiếm phóng tới Dương Tiểu.

Đường năng ảm đâm ma một phát tay, đã biết rõ địch nhân chỗ đáng sợ rồi. Nàng từ khi bị Nhạc Nhạc "phá tờ-rinh" về sau, tâm thần có chút không tập trung, võ công tiến triển một mực chậm chạp, tính cả môn Tiểu sư muội cũng không sánh bằng. Hiện tại võ công tuy nhiên đã tiến vào đặc cấp hạ vị hàng ngũ, có thể đắc ý của mình sát chiêu, rõ ràng bị đâm ma đơn giản hóa giải rồi, năng âm thầm lại chửi bới một tiếng "Đều là cái kia tiểu tặc làm hại!"

Dương Tiểu gặp Tiên Vũ đã xông vào vòng chiến, âm hiểm cười cười, rộng thùng thình hai tay áo trong bỗng dưng bắn ra hai luồng màu trắng phấn bột, tại trong gió tuyết tán cực nhanh, tức khắc, toàn bộ sân nhỏ tràn ngập nồng đậm mùi thơm lạ lùng. Xuân được mùi thơm càng là nồng đậm được hiệu càng bình thường, đâm ma vừa đi ra, chưa kịp phối trí độc nhất vô nhị bí được, chỉ là tùy tiện đoạt một ít xuân được phấn. Chỉ là làm cho mọi người nín thở, hao phí chân lực, như vậy có thể đạt tới mục đích.

Tiên Vũ đã xem sau kinh hãi, hô to "Có độc, nín thở!" Trường kiếm trong tay như điện quang nhanh đâm, kiếm quang cực nhanh, như sao tinh bày vậy Thiên Mạc, lưu động lấy, khóa hướng đâm ma, to lớn kiếm khí, canh chừng tuyệt chém thành hai khúc, đến đâm ma trước người lúc, lại biến thành thật nhỏ Kiếm Lưu, tại trong bông tuyết xoay tròn gai nhọn.

"BA~ BA~" hai tiếng nổ mạnh, hùng hậu chân khí cường đại tương đụng vào nhau, chung quanh phòng ốc lập tức sụp đổ, bụi mù thẳng lên mây xanh, hai người lại quán cùng một chỗ, kiếm quang cùng quyền ảnh lẫn nhau giao thoa. Hai người bọn họ khoe miệng đều có nhân nhật tơ máu chảy ra, nguyên lai vừa rồi cái kia nhớ liều mạng, hai người đều bị thương nhẹ, Tiên Vũ đã tổn thương so sánh trọng một ít."

Đường tình nghe được có độc nhắc nhở lúc, tự phi thân lui lại rồi, vừa rời khỏi ba trượng xa, Tiên Vũ đã kiếm khí tự gấp được lên Dương Tiểu, trốn tránh không kịp, cũng bị chân khí lưu gây thương tích, nhổ ra một ngụm máu tươi, ném tới Tiên Vũ yên bên cạnh.

Tiên Vũ yên bề bộn đem đường tình nâng dậy, lúc này nàng mới tin tưởng đâm ma võ công xác thực đáng sợ, liền tiết ra ngoài chân khí đều có như thế uy lực cường đại. Tiên Vũ bước sắc mặt tái nhợt, nhìn phía sau trên trăm tên bình thường cao thủ, căn bản không giúp được phụ thân, xông đi lên cũng là chịu chết. Hần lại thờ dài một hơi, phân phó nói "Thác, Yên nhi, các người mang theo trăm tên gia tướng chạy nhanh đào tẩu, ta ở chỗ này cùng gia gia của người."

"Cha, chúng ta không đi!" Tiên Vũ yên cùng Tiên Vũ thác cùng nhau nói ra.

"Ha ha ha ha, các người một cái đều đi không được!" Đâm ma đã theo trong bụi mù ra bay ra, áo bào bị hư hao đầu đầu hình dáng, ngực trái trúng một kiếm, miệng vết thương không sâu, nhưng ồ ồ chảy máu tươi.

Tiên Vũ đã sắc mặt trắng bệch, che ngực, loạng choạng theo trong tro bụi đi ra, trong miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, gian nan quát "Đi mau!" Khí lực không kể, té xỉu ở trên mặt tuyết.

"Cha!" "Gia gia!" Mấy người vội vàng hô, lại bị đâm ma ngăn cản đường đi.

Dương Tiểu cuồng vọng cười lớn, "Hừ, bằng võ công của các người, không đủ ta một chưởng giết, nam toàn bộ tự sát, miễn cho đến lúc đó muốn sống không được, muốn chết không xong! Ha ha... Khục khục!" Bởi vì cười quá ác, áp lực thương thế phát tác, nhổ ra luồng ngụm máu tươi.

Tại tam ma không ra trước khi đến, Tiên Vũ đã võ công ổn xếp hạng giang hồ Top 10 vị, không phải dễ dàng đối phó như vậy đấy. Đâm ma bằng vào sự cường đại của mình nội lực, đơn giản chỉ cần bức Tiên Vũ đã buông tha cho tình diệu kiếm chiêu, cùng hần thực liều nội công, lúc này mới cực nhanh phân ra thắng bại.

"Hần cũng bị thương, giết chết hần!" Chúng gia tướng xem xét Dương Tiểu bị thương, lại có dũng khí, nhao nhao hướng hần tiến công. Tiến công tốc độ thật là nhanh, bị đánh bay tốc độ tự thật là nhanh. Tiên Vũ bước cũng bị đá thương, bị gia tướng che chở, thối lui đến tường cùng.

Trong không khí độc phấn mùi đã bị gió tuyết thổi tan, lại thổi không tan gay mũi mũi máu tươi.

"Lão tử cho dù bị thương, cũng có thể đem các người bóp chết, hắc hắc!" Đâm ma cường chế bốc lên chân khí, hung hăng càn quấy Triều Tiên tại yên

tới gần, chúng gia tướng liền hấn một chiêu đều không thể ngăn cản.

Tiên Vu thác chằm chằm vào thực lực khoa trương đám ma, tay phải cầm chắc chuỗi kiếm, lại vô lực rút...ra. Trong nội tâm âm thầm nói thầm "Vương Nhạc Nhạc, không phải đem làm ca không giúp ngươi chiếu cố Yên nhi, có thể *** định nhân thật lợi hại ai, được rồi, dù sao khó khỏi cái chết, dứt khoát lại để cho ta sinh hồi trở lại anh hùng a! Vĩnh biệt, của ta Huyền Huyền! (vị hôn thê của hấn)" quyết định chắc chắn, liền xông ra ngoài, như trước là nghiền nát Tinh Quang, như trước là bị đám ma đánh bay.

Tiên Vu thác ngực đã trúng một chương, phun máu tươi hô to "Ah, ta chết rồi, lần này nhất định là chết rồi!"

"Ca, ngươi đừng (không được) kêu, ngươi còn chưa có chết. Là Đường cô nương cứu được ngươi!" Tiên Vu yên theo trên mặt đất đem hấn kéo, thời gian dần qua bị buộc đến góc tường.

Tiên Vu thác kinh mạch toàn thân đau nhức, một điểm chân lực cũng sử (khiến cho) không ra, không khỏi âm thầm kêu khổ, nhìn xem liên tiếp bại lui đường tình, thở dài "Muội tử ah, chúng ta hay (vẫn) là tự sát a, tổng so rơi xuống đám trong ma thủ cường!"

Tiên Vu yên gật gật đầu, lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, trong miệng thì thảo nhắc tới "Nhạc Nhạc lang, Yên nhi rất nhớ ngươi chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi!" Tiểu Bích tiểu ngọc cũng đỏ hồng mặt nói ". Tiểu thư, Nhạc Nhạc lang nhất định sẽ cho chúng ta báo thù đấy, chúng ta cũng tốt muốn hấn ah!"

Đường tình càng đánh càng tuyệt vọng, phát hiện Dương Tiểu tình khiết là trêu chọc nàng chơi, muốn đem nàng bắt sống, cũng không phải là muốn đem nàng đá kích hoặc giết chết. Nàng trong lòng điên cuồng hô "Không, ta tuyệt sẽ không nhớ ngươi thực hiện được, thân thể của ta chỉ thuộc về hấn đấy, ai cũng đừng nghĩ đến đến tuy nhiên hấn đối với ta như vậy, có thể ta vĩnh viễn không thể quên được hấn." Nàng lại nhớ ra một ngụm máu tươi, nhìn xem đám ma một chương đánh tới, lại không sức hoàn thủ. Khóe miệng lộ ra giải thoát cười khổ, dùng đầu nghênh đón tiếp lấy, "Nhạc Nhạc, ngươi hội (sẽ) nhớ rõ ta sao?" Khóe mắt chảy ra hai giọt óng ánh chất lỏng, còn chưa rơi xuống, chợt nghe bầu trời truyên từng tiếng sáng Hạc Minh.

Đám ma Dương Tiểu gặp đường tình muốn muốn tìm cái chết, trong nội tâm hắc hắc âm hiểm cười, "Ta làm sao cho ngươi dễ dàng chết như vậy đi!" Trên đường biên chương thành trào, hướng nàng trên vai chộp tới, chợt thấy đỉnh đầu một hồi Tật Phong truyền đến, một cổ không hiểu sát khí, vẫn còn như thực chất đâm tới. Cực kỳ chắc chắn hộ thể chỗ trống rõ ràng một chút cũng ngăn trở về này sát khí, lại để cho lòng hấn đầu sợ hãi, "Ah, kỳ quái nội lực!"

Có một điểm hấn đã nói sai, đây không phải là nội lực, mà là Vương Nhạc Nhạc tinh thần thể. Vương Nhạc Nhạc chứng kiến đường tình nguy hiểm, dưới tình thế cấp bách, đem thể thần thức hóa thành một đạo lợi kiếm, theo hơn 10m không trung, lập tức đâm vào đám ma hộ thể trống, buộc hấn rút lui chiêu.

Dương Tiểu quả nhiên buông ra đường tình, phi thân nhanh chóng thôi lui.

Hình người thần thức bức lui đám ma về sau, lại hóa thành Nhạc Nhạc hình dạng, hộ tại đường tình bên người. Chỉ là cái này đạo hư ảnh là trong suốt đấy, ngoại trừ Nhạc Nhạc có thể cảm ứng được vị trí của hấn, người khác đều không có cách nào chứng kiến.

Nhạc Nhạc tâm niệm chỗ đến, đem thần thức xuyên qua đường tình thân thể, xem xét thương thế của nàng, "Bị thương nặng nề ah!" Còn đang bầu trời đáp xuống Nhạc Nhạc nhũm thờ dài.

Đường tình vốn tưởng rằng chết chắc rồi, đợi cả buổi không thấy động tĩnh. Đang muốn trợn mắt, lại (cảm) giác một cổ tràn ngập ân cần ý nghĩ - yêu thương dòng nước ấm xông vào thân thể, rất quen thuộc lại tựa hồ rất lạ lẫm, nàng lại thoải mái nhắm mắt lại. Về này dòng nước ấm giống như có độc lập ý thức, theo chính mình hành công lộ tuyến vận chuyển một tuần : Vòng cường hành đã thông bị ngăn trở kinh mạch, chỉ là trong nháy mắt, thương thế đã tốt rồi sáu bảy thành. Chỉ (cái) là chân khí hao tổn quá nhiều, nhưng đề không nổi một điểm khí lực. Về này dòng nước ấm lại đột nhiên rời khỏi thân thể, đường tình "Ah" một tiếng, không bỏ mở mắt ra con mắt, thấy được cả đời đều không thể quên sự tình.

Bầu trời một cao một thấp hai cái cực lớn tiên hạc, thấp cái kia chỉ (cái) đã xuống đến bầu trời hơn mười thước chỗ. Theo lưng hạc bên trên phiêu kế tiếp áo gai nam tử, trên người lóa ló nhiều chỗ, thân thể thon dài tuấn mỹ, mặt mang màu bạc hồ ly mặt nạ, thấy không rõ tướng mạo, giống như thiên thần, rơi xuống chính mình bên cạnh. Cởi bỏ chân, rơi vào tuyết đọng lên, không có lưu lại từng chút một dấu vết, cái này người dĩ nhiên là là Vương Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc vừa rơi xuống đất, tựa ôm đường tình bay về phía Tiên Vu yên. Đường tình kinh nha phát hiện, chính mình không có kháng cự cái này nam tử xa lạ , mặc kệ do hấn ôm, nàng trong đầu loạn thành một bầy, thẳng đến Nhạc Nhạc đem buông.

"Yên nhi, ta đã trở về!" Nhạc Nhạc không dám tháo mặt nạ xuống, đến gần Tiên Vu yên, đối với nàng nhu hòa nói.

Nhìn xem trong tay hấn truy Tâm Kiếm, nghe hấn quen thuộc mùi thơm của cơ thể, tam nữ mới tin tưởng hấn thật là Nhạc Nhạc. Tiên Vu yên cùng Tiểu Bích tiểu ngọc giãy (kiếm được) lấy nhào vào trong lòng ngực của hấn, lên tiếng khóc lớn, "Nhạc Nhạc lang, ngươi cuối cùng trở về rồi, ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi ô!" Tam nữ khóc cái không ngớt, thẳng đến Nhạc Nhạc ngực chui ra một cọng lông nhung đồ vật, mới cả kinh tam nữ nhảy ra, hô "Nhạc Nhạc lang, ngươi trong ngực là vật gì?"

Tút tut tut rút cục lộ ra đầu, xông chân kinh tam nữ phun đáng yêu đầu lười. Nhạc Nhạc trộm nhìn một chút đường tình, thấy nàng chỉ là cúi đầu, không có hoài nghi mình, mới thoáng an tâm.

Lúc này Chung Nhược Tuyết cũng nhảy xuống tới, dựa vào Nhạc Nhạc bên người, xông Tiên Vu yên vẫn an. Hạc nhi lại để cho hai cái tọa kỵ đứng ở trên nóc nhà, bay xuống tại Nhạc Nhạc bên người, chỉ là nàng cởi bỏ bàn chân nhỏ, không muốn làm cho chân dính vào tuyết, lơ lửng trên không trung.

Đường tình chăm chăm vào Hạc nhi, kinh nha nói không ra lời, nàng thật sự không nghĩ ra cái này từ trên trời giáng xuống ba người là ai. Đường tình một mực tại Tinh Vũ môn khổ tu, không biết trên giang hồ tin tức. Nếu là trong giang hồ nghe ngóng thoáng một phát, tự có thể biết Tiên Vu thế gia con rể đúng là nàng phải tìm Vương Nhạc Nhạc.

Lúc này Tiên Vu bước bị gia tướng dắt díu lấy đi đến Nhạc Nhạc trong trước, hô "Con rể tốt, người tốt cục đã về rồi! Khục khục, nhanh chút ít diệt trừ cái này dâm ma, gia gia của người đã bị hấn đả thương, không nhanh chút trị liệu, chỉ sợ gặp nguy hiểm!" Tiên Vu bước võ công tuy nhiên không tốt, nhưng nhãn lực ngược lại rất tiêm, xem xét Nhạc Nhạc từ trên trời giáng xuống phiêu dật thân pháp, đã biết võ công của hấn tuyệt không phải.

"Ah, gia gia bị thương?" Nhạc Nhạc đặt đèn nhập võ học cung điện, bên trong có Tiên Vu đã vô cùng công lao lớn, nghe được hấn bị thương, có chút giật mình. Vương Nhạc Nhạc vội vã gấp trở về, sợ là Tiên Vu yên bị dâm ma dùng hèn hạ thủ pháp bắt đi, không nghĩ tới Dương Tiểu vũ công hội (sẽ) lợi hại như vậy.

"Đúng vậy a, dâm ma võ công thật lợi hại!" Tất cả mọi người nói ra.

Dương Tiểu gặp Nhạc Nhạc quần áo cổ quái, cũng nhìn không ra hấn võ công sâu cạn, một mực không dám mạo hiểm mất động thủ, nhưng nghĩ đến không ngớt lời tên hiền hách Tiên Vu đã đều không phải là của mình đối thủ, huống chi cái này người tuổi trẻ đây này. Nghĩ đi nghĩ lại, tự tin cũng chậm trở về rồi, âm thanh cười quái dị nói "Cạc cạc, nhiều đến một cái chịu chết, ta cũng thành toàn bộ các người!"

Hấn một cái này hô, lại dùng tới Âm Công, trong thanh âm trộn lẫn lấy nội công, tập trung công hướng Nhạc Nhạc chung quanh.

Ục ục bộ lông run lên, trong mắt lờ lờ ra lợi hại hào quang, hung hăng trừng mắt Dương Tiểu, nàng (sau này ục ục đều dùng cái này 'Nàng') còn chưa động thủ, Hạc nhi đã không làm rồi. Bất mãn hướng về phía dâm ma hô "Ọt ọt ọt ọt nha, người tốt nhao nhao cái đó!" Học ục ục, le lưỡi. Kỳ quái chính là, bị nàng như vậy một hô, Dương Tiểu âm sát đã biến mất sạch sẽ.

Nhạc Nhạc kỳ quái nhìn Hạc nhi liếc, cười cười không nói gì, chậm rãi quay người hướng Dương Tiểu đi đến. Hấn cúi bỏ bàn chân, nhẹ nhàng đạp tại tuyết động lên, không mang theo một tia dấu vết.

Đi được nhanh dễ dàng, đi chậm rãi sẽ rất khó rồi. Dương Tiểu thầm giật mình, suy nghĩ "Kỳ quái võ công, bằng bản lĩnh của ta căn bản thấy rõ ra công lực của hấn đến loại cảnh giới nào!"

Nhạc Nhạc miễn cưỡng mỉm cười, mỗi đi một bước, đều cho Dương Tiểu một loại áp lực vô hình.

Nhạc Nhạc đi đến cách hấn năm trượng địa phương dừng lại, bình tĩnh cười nói "Không không cần biết người là cái gì ma, người nhất định phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nguyên nhân cái chết

Dâm ma Dương Tiểu nghe được Vương Nhạc Nhạc lời mà nói..., trong nội tâm phát lạnh, biểu hiện ra lại kinh thường cười to nói "Vô tri tiểu nhi, ngoại trừ giết ma mà tự tại, ta Dương Tiểu sợ qua ai! Hừ hừ, mà ngay cả cái kia phá hư ma cũng không phải đối thủ của ta, huống chi là người người" hấn nói không được nữa, bởi vì Vương Nhạc Nhạc đã xuất tay.

Truy Tâm Kiếm chưa tới, mang theo nồng đậm sát khí thần thức đã tới, tinh thần thể như một bả cứng rắn vô đối lưỡi dao sắc bén, đơn giản đột phá dâm ma khuếch trương thể chân khí trảo."Ah!" Dương Tiểu thầm rống một tiếng, đã nhỏ ra một ngum máu tươi, hấn sắc mặt càng thêm trắng bệch, hoảng sợ chỉ vào Nhạc Nhạc "Tinh thần công kích? Người cùng giết ma cái gì quan hệ, người như thế nào hội (sẽ) tuyệt kỹ của hấn?"

Nhạc Nhạc khẽ nhủ mày, thầm nghĩ "Mà tự tại cũng sẽ tinh thần công kích? Cái này thì phiền toái, ta cho rằng cái này công phu chỉ có chính mình hội (sẽ)!" Nghĩ thì nghĩ, nên ra tay hay là muốn ra tay. Phần hồng hộ thể chân khí (ba lô) bao khóa toàn thân, kiếm khí đầy trời, như rồng bay bình thường đăng trên không trung, phảng phất tia chớp bắn thẳng đến Dương Tiểu trái tim.

"Nhân Kiếm Hợp Nhất?" Dương Tiểu lại kinh trụ, không thể tưởng được như vậy một thiếu niên, như thế nào hội (sẽ) nhiều như vậy đạt trình độ cao nhất kỳ diệu tuyệt học.

Vương Nhạc Nhạc một chiêu này "Lời Thề" đã là chân chính Nhân Kiếm Hợp Nhất rồi, tinh thần cùng thân thể hoàn toàn tan cùng kiếm ở bên trong, chính mình là kiếm, kiếm tức là mình.

Dương Tiểu chỉ là ngơ ngác một chút, lập tức tự khôi phục cao thủ phong phạm, biết rõ hấn một kiếm này uy lực, thu nhiếp tinh thần, đem chân khí toàn thân bức đến bên ngoài cơ thể, tại nguyên chỗ nhanh chóng chuyển động lên. Bốn phía tuyết động theo thân ảnh của hấn chậm rãi chuyển động, càng bay càng cao, lập tức hình thành một cổ ngân bạch vòng xoáy, đem mình hộ tại nhất trung tâm.

Vương Nhạc Nhạc đỏ thắm phi kiếm tới gần dâm ma hai trượng khoảng cách lúc, đã bị Dương Tiểu chuyển khỏi băng tuyết gió lốc ngăn trở, không riêng gì ngăn cản, còn có một cỗ cường đại hấp lực, muốn đem kiếm thể cùng Vương Nhạc Nhạc đồng thời hút vào gió lốc chính giữa. Nhạc Nhạc chiêu này xung lượng quá lớn, không cách nào rút lui chiêu, đành phải theo nguyên lai xung lượng, theo cái kia gió lốc vòng vo nửa vòng. Dương Tiểu âm thầm đắc ý, nghĩ thầm chỉ cần hấn chạy vào của ta gió lốc lực trường, Sinh Tử tự không phải do hấn rồi.

Vương Nhạc Nhạc đương nhiên có thể nghĩ ra Dương Tiểu chiêu này khủng bố chỗ, ần ần cảm thấy dâm ma tự là cái này băng tuyết gió lốc chứa tử, cho nên hấn dùng hết mọi khả năng, tuyệt không dễ dàng tiến vào dòng xoáy. Cảm giác mình xung lượng nhanh tận lúc, đột nhiên tăng lên thêm tại thân kiếm bên trên chân lực, nghiêng nghiêng tại lưu động băng tuyết bên trên lung tung bổ ra một kiếm, theo một kiếm phản lực, rời khỏi Dương Tiểu khí lưu phạm vi.

Đang tại đắc ý Dương Tiểu, đột nhiên cảm thấy chân khí trì trệ, Vương Nhạc Nhạc tự khinh địch như vậy thoát cách khống chế của mình rồi, hơn nữa cuối cùng một kiếm kia bỏ được tiết ra ngoài chân lực một hồi lẫn mình quay cuồng, hấn lại thụ hơi có chút vết thương nhẹ.

Vương Nhạc Nhạc sau khi hạ xuống, phát hiện ục ục đã sớm chờ đợi tại hấn phụ cận, chính lo lắng nhìn qua chân khí lưu, gặp Nhạc Nhạc bình yên rời khỏi, căng cứng bộ lông mới khôi phục mềm mại. Nhạc Nhạc xông nằng phát phát tay, muốn nằng cách xa chút ít, để tránh ngoài chấn tiết chân khí làm bị thương. ục ục chỉ là lung lay đầu, đứng ở cách hấn hai trượng địa phương, lại lấy bất động.

Nhạc Nhạc gặp ục ục không đi, cũng không hề bức nằng, ngấm lại bằng tốc độ của nằng, có lẽ có thể tránh đi các loại nguy hiểm.

Nhạc Nhạc nhìn xem càng ngày càng nhỏ gió tuyết vòng xoáy, khóe miệng âm thầm nụ cười giả tạo, "Hắc hắc, chân khí hao tổn nhiều lắm a! Lại dễ cho ta cho người thêm thêm điểm sưng! (đã rét vì tuyết lại lạnh vì sưng?)" hấn một cái gia tốc, lại nhảy lên đến Dương Tiểu phụ cận, hai tay giơ lên truy Tâm Kiếm, mang theo thâm hậu màu đỏ kiếm khí hung hăng bổ về phía gió tuyết vòng xoáy.

Dâm ma kinh hãi, một kiếm này nếu như bị bổ gặp, bắt từ cũng là trọng thương, vội vàng hướng bên trái lách mình, nghiêng nghiêng bay ra năm sáu trượng. Nhạc Nhạc một kiếm kia nhìn xem không hề biến chiêu chỗ trông, kỳ thật đã sớm ngờ tới hấn hội (sẽ) né tránh đây, kiếm kia bổ tới nửa đường theo Dương Tiểu né tránh, đuổi tới, do bỏ biến trảm. Dương Tiểu vừa rơi xuống đất, Nhạc Nhạc màu đỏ kiếm quang cũng đến rồi, hấn hoảng sợ phía dưới, không để ý phong phạm ngồi xổm trên mặt đất. Thế nhưng mà một người cao gió tuyết vòng xoáy tường lại chưa kịp tùy thân từ biến ảo cùng co rút lại, bị Nhạc Nhạc cường đại kiếm khí lột bỏ một nửa, rét lạnh kiếm quang xoạt lấy Dương Tiểu da đầu bay qua, xám trắng tóc rối bời, bị chém rụng vài gốc, lập tức trở thành "Thông minh tuyệt đỉnh chi nhân" !

Hấn ác mộng còn xa xa không có chấm dứt, Nhạc Nhạc bay tới, ở giữa không trung tinh thần thể đã xuyên thấu qua băng tuyết, đâm vào Dương Tiểu thân thể, thế nhưng mà hấn sớm có phòng bị, chỉ là lại dễ cho thân thể của hấn đình trệ thoáng một phát, không có chui vào trong kinh mạch của hấn. Nhạc Nhạc ám đạo:thâm nghĩ "Xem ra tinh thần thể cũng không phải Vô Địch đấy, như vậy cũng tốt, ít nhất về sau dụng phải giết ma thời điểm, còn có được liều mạng!"

"Vết thương!" Truy Tâm Kiếm hồng mang lập lòe không ngừng, như bút vẽ, trong không khí miêu tả ra nhân thể huyết mạch bộ vị, cổ, trái tim, thủ đoạn, bên đùi, bốn vị bày tổn thương, nhao nhao một cái tức diệt. Một chiêu này Thất kiếm, từ khác nhau phương vị phát ra, Nhạc Nhạc vốn định dùng chiêu này yếu bớt dâm ma tiết ra ngoài chân khí, không nghĩ tới hấn "Thần hộ mệnh" băng tuyết vòng xoáy đột nhiên biến mất. Giống như hóa thành nước, từng giọt đều chảy xuôi đến trên mặt đất ah, không, căn bản chính là nước.

Một không hộ thể chân khí, hai không băng tuyết vòng xoáy, hiện tại dâm ma tựa như cái mới sinh hài nhi, trên người nhược điểm hoàn toàn bạo lộ tại Nhạc Nhạc dưới thân kiếm. Vết thương có huyết, huyết như Hồng Mai, tại trời đông giá rét trong gió tuyết phun. Dương Tiểu hét chói tai vang lên, nhìn mình toàn thân vừa thô vừa to mạch máu bị Nhạc Nhạc chặt đứt, hấn điên cuồng điểm huyết cầm máu, lại phát hiện không có khí lực, thân thể càng ngày càng lạnh."Tại sao có thể như vậy, như thế nào sẽ biến thành nước hay sao?" Hấn mở to hai mắt nhìn, đến chết cũng không hiểu gần đây uy lực cường đại hộ thể chân khí lưu, như thế nào đột nhiên không nhảy rồi hả?

Nhạc Nhạc cũng không tin nhanh như vậy tự giết chết dâm ma, tuy nhiên Dương Tiểu đã bị thương nhiều chỗ, chân khí hao tổn hơn phân nửa uy lực này nhỏ nhất một chiêu, làm sao lại bắt hấn cho giết chết đầu này? Nhạc Nhạc trầm mồi vẫn không có cách giải, không có chú ý bên cạnh ục ục tại che miệng cười trộm.

"Oa, Nhạc Nhạc lang thật sự là lợi hại, mấy lần sẽ đem dâm ma giết chết!" Chúng nữ cười vui lấy chạy hướng Nhạc Nhạc. Nhãn lực tương đối cao như tuyết cùng đường tình lại âm thầm hoài nghi, không nghĩ ra rõ ràng còn chưa đem hết toàn lực Dương Tiểu, như thế nào trong lúc đó tự chết rồi?

"Con rể tốt thật sự là lợi hại, không có cô phụ gia gia của người kỳ vọng ah, đúng rồi, lão nhân gia ông ta vẫn còn hôn mê, người mau đi xem một chút!" Tiên Vu bước bệ bệ đem Nhạc Nhạc lôi đi, con mắt cười thành một đường.

Tiên Vu thác che ngực, mở miệng một tiếng lão đại hô hào, thẳng thắn phát biểu trong nội tâm sùng bái chí tình, thẳng đến Chung Nhược Tuyết, Hạc nhi các loại:đợi nữ đem hấn đá bay, lý do là "Chớ cản đường!" Tiên Vu thác bất đắc dĩ đứng lên, đi tại cuối cùng, đáy ngọn nguồn âm thanh thâm nói "Có làm hay không, nơi này là nhà của ta nha!"

Nhạc Nhạc thần thức có thể tiến vào người khác thân thể, chữa thương với hấn mà nói chính là việc rất nhỏ. Chỉ là giả vờ giả vịt bắt tay khoác lên Tiên Vu đã trên vai, thần thức đã tiến vào thân thể của hấn, đem trong cơ thể hấn tổn thương kinh mạch chữa trị hoàn tất. Tiên Vu đã sắc mặt đã khôi phục hồng nhuận phon phớt, chậm rãi mở to mắt, chứng kiến một cái mặt mang mang hồ ly mặt nạ người, nghi ngờ nói "Người là?"

Nhạc Nhạc sợ hấn nói ra tên của mình, nếu đường tình đã biết, không biết biết làm xảy ra chuyện gì! Nếu là nói ra Nhạc Nhạc từng cường gian qua chuyện của nằng, cái kia Tiên Vu thế gia mặt mũi cũng không sống khá giả, đặc biệt là tại trường bối chi trước mặt. Bệ bệ đoạt tại người khác trước khi nói ra "Gia gia, là ta, cháu gái của người tề!"

Tiên Vu đã gạt mình cười nói "Nguyên lai là Nhạc Nhạc ah, vừa rồi nhất định là người đang giúp ta chữa thương, kỳ quái công pháp! Dâm ma Dương Tiểu đầu này?"

"Dâm ma đã bị Nhạc Nhạc giết chết!" Lâm mồm Tiểu Bích đã đáp.

Nhạc Nhạc trong nội tâm cười khổ, "Ông trời đầu, các người liên tục kêu hai lần tên của ta, tựa là kẻ điếc cũng có thể đã nghe được!" Hắn vội trộm liếc về phía đường tỉnh, phát hiện nàng điềm nhiên như không có việc gì cùng tiểu ngọc nói chuyện phiếm, mới có chút yên tâm.

"Ah, Nhạc Nhạc đem hắc giết chết? Ân, anh hùng xuất thiếu niên, ta không chịu già cũng không được râu~." Tiên Vu đã có thể từ trên giường ngồi dậy, thân mật vỗ Nhạc Nhạc bả vai, không thấy được dưới mặt nạ Nhạc Nhạc, khuôn mặt đều gấp lục rồi.

Đường tỉnh chẳng biết lúc nào đã chuyển qua Nhạc Nhạc bên cạnh, như thiểm điện tìm tòi tay, đem Nhạc Nhạc mặt nạ hải xuống. Tất cả mọi người kinh dị nhìn xem đường tỉnh, không rõ nàng muốn làm cái gì.

Nhạc Nhạc biết rõ tránh không khỏi, cười khổ quay đầu, hồi lâu mới nói "Người người có khỏe không?"

Đường tỉnh nói không nên lời là cái gì biểu lộ, lúc ban đầu chỉ là kinh ngạc mắt nước mắt, thời gian dần qua ghen ngào. Nhạc Nhạc buồn rầu nhìn qua Tiên Vu đã, lão đầu sống vài thập niên rồi, khôn khéo vô cùng, mình bạch giữa các nàng định có quan hệ gì. Đối với những người khác phát phát tay, dẫn mọi người đi ra, Tiên Vu yên hờn dỗi trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, đóng kỹ cửa lại rồi, cuối cùng đi ra.

"Người thẳng khôn, như thế nào không tới tìm ta, ô ô! Thấy người ta, còn mang cái phá mặt nạ, người cứ như vậy sợ nhìn thấy Tinh nhi ấy ư, người ta còn mỗi ngày nghĩ đến người đấy! Ô ô" đường tỉnh gấp trong phòng không có người rồi, mới bỏ nhào vào Nhạc Nhạc trên người, lại là khóc lại là cắn, "Người cái bại hoại, làm chuyện xấu, tựa muốn tránh lấy người ta!"

Nhạc Nhạc còn tưởng rằng đường tỉnh vì quát chính mình cái tát, hoặc là cảm kích chém chính mình, hắc đã làm tốt đồ máu chuẩn bị. Không muốn nàng lại nói ra lời nói này, nạt nạt nói ". Ta cho rằng, người hội (sẽ) hận ta người đã nói, phải nhìn...nữa ta, sẽ đem ta chém thành 100 khối ta nào dám tìm người nha!"

"Người ta lúc ấy chỉ là sợ hãi sợ nha, ô ô, người đều đem Tinh nhi như vậy, tựa không muốn muốn ta lúc sau sự phụ đã biết, muốn đi giết người, ta còn giúp người cứu tình rồi, đáng về này người không có lương tâm, thấy Tinh nhi còn mang theo mặt nạ!" Nàng khóc, đem mặt nạ gãi nện vào môn bên trên.

Ngoài cửa nghe lén đang tại Chung Nhục Tuyết cùng Tiên Vu yên bọn người lại càng hoảng sợ, lần này từ về sau, sẽ không có thanh âm, Tiểu Bích nói ". Tiểu thư, Đường cô nương sẽ không đem cô gia giết a?"

"Nàng dám!" Chung Nhục Tuyết trong mắt toát ra hân quang, "Cho dù Nhạc Nhạc lang trước kia có cái gì chỗ không đúng, nàng cũng không thể "

Còn chưa nói xong, trong phòng đã truyền ra mắt hồn tiếng rên rĩ, khoái hoạt lại như thống khổ uyển chuyển kêu to lấy. Đã hiểu phong tình chúng nữ đối mặt xấu hổ cười, khẽ gất một ngum, yên tâm hướng đi cái khác phòng ở. Chỉ có Hạc nhi tỉnh tỉnh theo ở phía sau, sốt ruột hô "Tuyệt tỳ, ca ca hội (sẽ) bị giết chết sao?"

Như tuyết tức giận phun nói ". Hắc nha, chỉ biết bị nữ nhân một chết, sẽ không bị nữ nhân giết chết!"

Đường tỉnh bỏ đã lâu thân thể mẫn cảm mà cực nóng, tại Nhạc Nhạc khẽ vuốt xuống, đầy đặn trắng nõn bộ ngực sữa nhanh chóng no bụng trướng mà bắt đầu..., phần hồng nọ hoa cứng rắn đứng lên. Nàng ít có thể hô hấp, càng đừng đề cập thút thít ni non rồi, trong miệng mơ hồ không rõ mắng chửi Nhạc Nhạc, hai tay lại ôm thật chặt Nhạc Nhạc thân eo, sợ hắc chạy nữa mất.

"Tinh nhi, trước kia là ta sai rồi, về sau ta đều nghe theo chủ ý người một đời một thế đấy!" Nhạc Nhạc hôn nàng phấn nộn lỗ tai, thâm tình nói.

Đường tỉnh trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn ngập tình dục hơi nước, mừng rỡ gạt đầu, còn không nói chuyện, đã bị một hồi mãnh liệt khoái cảm chiếm cứ thể xác và tinh thần, nóng hổi mà cứng rắn thật sâu đâm vào thân thể, nàng run rẩy, chuẩn bị nghênh đón Nhạc Nhạc trùng kích.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thân thể

Nhạc Nhạc tiếp tục tại đường tỉnh mỹ diệu thân thể bên trên rong ruổi, đền bù lần đầu giao hợp không gia tăng nàng công lực tiếc nuối. Âm Dương hai luồng chân khí hợp hai làm một, cường đại Hỗn Độn chân nguyên lại đưa về đường tỉnh trong cơ thể, lại để cho công lực của nàng tăng lên mười năm không ngớt. Đường tỉnh vừa mới có chút mệt mỏi mệt nhọc, cổ này chân nguyên tiến vào thân thể về sau, lập tức biến thành nàng quen thuộc âm nhu chân lực, vắng vẻ đan điền lập tức phong phú thoải mái mà bắt đầu..., mềm yếu thân thể lần nữa tràn đầy sức sống.

Nhạc Nhạc xuất sắc hoàn thành song tu nhiệm vụ, lúc này mới tỉnh ngịch khiêu khích (xx) khởi đường tỉnh. Hai tay nâng lên nâng phần nộn tuyệt đồn : Cặp móng trắng bóc, đem nâng thon dài trắng nõn hai chân cũng cùng một chỗ, lại để cho nàng vốn là rất chặt chẽ lỗ trong cơ thể càng gấp rút mật. Va chạm không phải kỹ xảo, dùng kỹ xảo va chạm tựa là tuyệt kỹ rồi. Nhạc Nhạc hắc hắc cười xấu xa, mãnh liệt co rúm lấy.

"Ah, quá dùng sức! Ah" đột nhiên kích thích lại để cho nàng tiêm hô vài tiếng, nhưng dày đặc co rúm cùng va chạm, lại để cho nàng nói không ra lời, toàn thân thẳng băng, phát ra liên tiếp "Ồ ồ nha nha".

Rất nhanh mà gấp gáp cao trào, lại để cho nàng không có một thân nội lực, mà không cách nào chống cự thủy triều xâm nhập. Hợp với mấy lần cao trào, nàng lại Ung lười mệt mỏi dãi bỏ tới Nhạc Nhạc trong ngực, thờ gấp lấy cầu xin tha thứ. Nhạc Nhạc bản đối với nàng có áy náy cảm giác, không muốn làm cho nàng bị liên lụy, gấp tiến đưa vài cái, phún ra tinh hoa.

Đường tỉnh rốt cục có thể nói chuyện, bỏ tới Nhạc Nhạc trên vai hung hăng cắn một cái, vô lực giận dữ nói ". Hừ, đại phơi đàn! Đại sắc lang! Gặp mặt chỉ biết khi dễ người gia, cắn chết người!" Nhạc Nhạc bắt tay đứng ở nàng phong vênh lên tuyệt đồn : Cặp móng trắng bóc lên, cười hắc hắc nói ". Nếu cam lòng (cho), người tựu cắn chết ta đi! Vừa rồi cái kia khẩu liên cái dấu răng cũng không có cắn lên! A thực cắn cái đó!"

"Hừ, đương nhiên rầu~, đừng quên lúc trước ngươi là như thế nào đối với ta đấy! Vốn là lừa gạt, sau đó lại đem ta cưỡng" miệng đã bị Nhạc Nhạc chặn, bịt, cả buổi mới thở hào hển tách ra. Nhạc Nhạc cười nói "Tĩnh nhi đâu, đừng (không được) cả ngày để chuyện này, ta đã nhận thức sai lầm rồi! Để tỏ lòng áy náy, ta tiến đưa ngươi kiện lễ vật nho nhỏ!"

"Cái gì đó? Ah, là thứ được hoàn?" Đường tỉnh hơi thất vọng nói.

Nhạc Nhạc đem tặng công được hoàn thuận thể nhét vào trong miệng nàng, cười nói "Tặng công hai mươi năm, nhanh lên vận công. Hắc hắc, như vậy tựu không hề quái ta làm ngươi luyện công đi à nha!"

Một phen mây mưa, một phen làm dịu, cuối cùng đem đường tỉnh thu thập ôn thuận di người. Mặc chỉnh tề y như là chim non nép vào người y hệt dựa vào Nhạc Nhạc bên người, đầu lông mày hàm xuân, trên mặt vui vẻ, không hề giống như lúc đầu lạnh như băng buồn oán.

Nhạc Nhạc đã thay đổi Tiên Vu yên tự mình làm màu trắng cảm bào, đem mặt nạ cất kỹ, cười hi hi cùng đường tỉnh, đi vào đại sảnh.

Lạc Hà mang theo Lạc vương phủ cao thủ đã chạy đến đã lâu, mặc dù không có giúp đỡ gấp cái gì, Tiên Vu thế gia vẫn là thập phần cảm kích. Đang tại nói chuyện phiếm, gặp Nhạc Nhạc đi vào, đều đứng dậy nghênh đón.

Nhạc Nhạc âm thầm đắc ý, "Hắc hắc, mặt mũi của ta rất lớn địa!" Vừa nghĩ bên cạnh chấp tay hoàn lễ, kỳ thật hần quên hết chính mình một thân phận khác -- nam lăng Tiểu vương gia!

Lạc vương phủ cao thủ không riêng bội phục Nhạc Nhạc võ công, càng bội phục hần gan dạ sáng suốt -- tại Tiên Vu thế gia công nhiên ôm một người tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp nữ tử, mà nữ nhân kia cũng không phải Tiên Vu thế gia tiểu thư. Đem làm bọn hần chứng kiến Tiên Vu đã cùng Tiên Vu bước nếu không không có sinh khí, còn có chủng (trồng) đắc ý thần sắc lúc, thiếu chút nữa té xỉu, đại thần chính mình mở rộng tầm mắt.

Càng làm cho Lạc vương phủ cao thủ khai nhãn giới sự tình còn ở phía sau, Tiên Vu yên cùng Chung Nhược Tuyết dẫn Tiểu Bích, tiểu ngọc còn có Hạc nhi đồng loạt ủng hướng Nhạc Nhạc, mà Nhạc Nhạc thần thái tự nhiên hướng các nàng giới thiệu đường tỉnh, sau đó chúng nữ vui cười lấy đi về hướng thiên sảnh, liên lạc cảm tình đi. Bọn hần sợ hãi thần phục Nhạc Nhạc ngự nữ chi thuật đồng thời, cũng âm thầm hăm mộ ghen ghét, trong nội tâm ề ầm nghĩ ngợi nói "Chắc chắn, ông trời thật là bất công, nhiều như vậy tuyệt sắc mỹ nữ đều bị hần một người chiếm được!"

Tiên Vu đã lôi kéo Nhạc Nhạc ngồi xuống, mỉm cười nói "Nhạc Nhạc nha, ngươi tại phía nam sự tình chúng ta cũng biết rồi, Tư Đồ thế gia đã tâm cuối cùng bạo lộ, khá tốt nam lăng bình yên vô sự. Sang năm tân hoàng đăng cơ có thể sẽ ra đại loạn, hơn nữa ma đầu xuất hiện, thiên hạ khả năng lại lâm vào phân loạn chiến cuộc, các ngươi người trẻ tuổi còn phải dặt tay đối địch, không thể chuyên quyền độc đoán!"

Nhạc Nhạc gật đầu, chứng kiến Lạc Hà cười như một hồ ly, sao có thể không rõ Tiên Vu đã ý tứ trong lời nói, nói trắng ra là chính là muốn bọn hần nam bắc hợp tác, cộng đồng đối phó Tư Đồ thế gia, hai nhà đối với loạn tông so Tam gia hỗn chiến muốn xin! Tiên Vu đã đem Nhạc Nhạc trở thành người trong nhà, cũng không nói gì muốn Nhạc Nhạc quy thuận Lạc gia các loại, cho dù về sau diệt đi Tư Đồ thế gia, sau đó lại nam bắc đối kháng, Tiên Vu thế gia hay (vẫn) là ủng hộ Nhạc Nhạc đấy, ai bảo hần là nhà mình con rể đây này.

"Gia gia yên tâm, Nhạc Nhạc tự có chừng mực! Ah, Lạc Hà huynh, Nguyệt Thần binh pháp có lẽ xem qua đi à nha?"

"Ah, cái kia đương nhiên xem qua rồi, thật sự là thần kỳ binh thư, sau khi xem xong, tựa như khắc ở trong đầu đồng dạng! Hiện tại cho ta mười vạn binh mã, ta có lòng tin đối kháng địch nhân 50 vạn binh lực, ha ha!" Vừa nhắc tới binh pháp, hần hai mắt sáng lên, tràn đầy tự tin.

Nhạc Nhạc thăm than một tiếng "Có lẽ hần là một cái mang binh soái tài a, lão tử như có tâm tư mang binh đánh giặc, cái đó luân(phiên) được lấy ngươi đạt được binh thư! Ah, được rồi, còn tiếp tục hái hoa phúc điệp a, đây mới là của ta yêu nhất!"

Nhạc Nhạc nụ cười giả tạo nói ". Ah, như vậy tốt nhất, về sau Tư Đồ thế gia trọng binh toàn bộ do các ngươi Lạc gia đối phó a, Lạc gia cũng có hơn mười vạn binh mã, mà Tư Đồ thế gia tối đa bất quá 35 vạn binh sĩ, cho nên ngươi định có thể nhẹ nhõm đem bọn họ tiêu diệt đấy. Ta một kẻ thư sinh không quá hội (sẽ) chiến tranh, dẫn nam lăng binh tướng ở phía sau cho ngươi vận lương thảo a uy, Lạc Hà huynh, ngươi không thoải mái ấy ư, sắc mặt như thế nào như vậy khó coi? Ah, nếu không nam lăng binh sĩ giúp ngươi quét dọn chiến trường cũng được, uy, mặt của ngươi như thế nào lục rồi hả?"

Lạc Hà cũng không dám nữa xem thường Vương Nhạc Nhạc rồi, vốn cho là hần chỉ (cái) biết chút võ công biết chút truy nữ nhân bản lĩnh, không nghĩ

tới mưu kế của hắn tuyệt không thua với mình. Lạc Hà ám cho Tiên Vu thế gia gây áp lực, muốn Tiên Vu đã khuyên bảo Nhạc Nhạc đem nam lãng thế lực quy vì chính mình dưới cờ, không muốn Vương Nhạc Nhạc liền gọt mang đánh, chính mình ngược lại ăn ám khuy (lén bị thiệt thòi), cười khổ nói "Khục khục, dùng một địch năm chỉ là binh pháp lý luận, cái kia thật muốn đánh mà bắt đầu..., còn muốn Vương huynh nam lãng quân hỗ trợ nhiều hơn! Ngươi hay (vẫn) là em rể ta đây, đều là người trong nhà!"

"Móa, hiện tại mới chấp nối, không phải mới vừa rất đặc ý sao?" Vương Nhạc Nhạc trong nội tâm thầm mắng.

Tiên Vu đã chứng kiến Lạc Hà kinh ngạc, trong lòng đại nhanh, ha ha cười nói "Nhạc Nhạc yêu nhất vui đùa, ngươi đừng (không được) để ý, lão phu có thể cam đoan, đến lúc đó hắn xảy ra binh giúp ngươi một bà đây!"

"Ah, đúng vậy đúng vậy! Muội phu đâu, ngươi cùng Lạc San sự tình, cha ta đã biết rồi, lão nhân gia ông ta thật cũng không phản đối, hai ngày nữa ngươi được đi xem đi Lạc phủ. Ta thế nhưng mà bang (giúp) ngươi nói không ít lời hữu ích, hắc hắc!"

Nhạc Nhạc tưởng tượng cũng thế, đem người ta con gái làm rồi, cũng phải cho người nhà nàng lên tiếng kêu gọi a. Gật đầu cười nói "Àn, cái này nhất định!"

Lạc Hà đi rồi, Tiên Vu đã cũng đi nghỉ ngơi dưỡng thương, trong đại sảnh còn có một mực không nói chuyện Tiên Vu bước đang chờ Nhạc Nhạc.

"Nhạc phụ, muốn cho ta nói sự tình gì sao?" Nhạc Nhạc hỏi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Tiên Vu bước gật đầu, có chút khó có thể mở miệng nói ". Nghe nói ngươi đem quan đình cũng thu, vậy sao?"

"À?" Nhạc Nhạc đột nhiên nghĩ đến Tiên Vu yên cùng quan đình chứng bệnh giống nhau sự tình, "Đúng vậy, làm sao vậy? Ta cũng đang muốn hỏi một chút chuyện của nàng!"

Tiên Vu bước nghỉ nửa ngày mới nói "Quan đình cũng có khả năng là nữ nhi của ta!"

"À?" Nhạc Nhạc lại kinh, "Ngươi đem quan thành phong trào lão bà làm tới tay?"

Tiên Vu bước xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, C-K-Í-T...T á cả buổi mới đem sự tình nói rõ.

Tiên Vu bước tuổi trẻ thời điểm, kết bạn một vị giang hồ nữ tử, hai người vừa thấy đã yêu, như thiềm điện kết hôn, sinh hạ Tiên Vu thác cùng Tiên Vu yên. Hai năm sau bởi vì Tiên Vu bước bê bối nhiều việc gia tộc sinh ý, không có bao nhiêu thời gian cùng nàng, nàng rõ ràng thần bí mất tích Tiên Vu bước âm thầm hỏi hặn, bê bối bỏ xuống gia tộc sự vụ, đi giang hồ tìm kiếm tung ảnh của nàng, tìm mấy tháng, tại đảo cốc phụ cận, gặp được nàng. Đã thấy đến nàng nâng cao phình bụng, đi theo một cái dùng đao nam tử bên cạnh, Tiên Vu bước giận dữ, không để ý tới giải thích của nàng, cùng dùng đao nam tử đánh nhau, không địch lại, bị thương mà độn.

Về sau hắn biết rõ cái kia dùng đao nam tử tự là đao cốc cốc chủ quan thành phong trào. Tiên Vu bước nhưng không nghe giải thích của nàng, không ngừng cùng quan thành phong trào đánh nhau, thẳng đến nàng sinh hạ quan đình, lần nữa mất tích hai nam nhân mới dừng lại đánh nhau.

Nghe đến đó, Nhạc Nhạc nhin không được hỏi "Nhạc phụ đại nhân, làm sao ngươi biết quan đình là con gái của ngươi?"

"Đó là về sau quan thành phong trào cho ta nói, mực lan tuy nhiên cùng hắn có hôn ước, nhưng cũng không có Hợp Thể chi thực, nói cách khác "

"Ah ah, cái này ta minh bạch, chính là nàng lúc rồi đi đã mang thai quan đình! Ai, nữ nhân rất đáng thương, như thế nào đụng với các ngươi cái này hai cái đàn nam nhân, chắc chắn!" Nhạc Nhạc lắc đầu than tiếc không ngớt. Lại hỏi "Cái kia mực lan đã cùng quan thành phong trào có hôn ước, vì sao lại gả cho ngươi rồi hả?"

Tiên Vu bước không để ý tới Nhạc Nhạc ngừ mắng, tiếp tục đáp "Lúc ấy quan đao phong cùng giãn một kiếm tỷ thí võ công, quan thành phong trào thất bại mấy lần, ước định tái chiến, mỗi chiến mỗi bại, về sau một lòng tiến vào luyện đao ở bên trong, liền đại hôn ngày đều quên hết, cho nên mực lan mới thương tâm ly hôn mà đi. Gặp ta, về sau ta quá lại để cho nàng thất vọng rồi, nàng lại nghĩ tới trước kia đủ loại, mới lạng lẽ ly khai!"

"Hiện tại người nàng đâu này?" Nhạc Nhạc hỏi.

"Nghe người ta nói, nàng tại mực núi tu đạo, ta từng đi tìm nàng mấy lần, đều bị đẩy ra khỏi cửa. Ai!" Tiên Vu bước thật sâu than tiếc một tiếng, lại nói "Ta chỉ tại quan đình khi còn bé xem qua nàng mấy lần, quan thành phong trào một mực đem nàng đem làm bảo, ta cũng không đành lòng đem nàng tiếp hồi trở lại Tiên Vu thế gia. Nàng lấy chồng ở xa nam lãng sự tình, ta cũng một điểm không biết, về sau mới nghe nói. Số khổ hải tử vừa kết hôn, là được quả phụ, ai, hi vọng ngươi có thể hảo hảo đãi nàng, như đối đãi Yên nhi đồng dạng."

Nhạc Nhạc gật đầu cười nói "Nhạc phụ yên tâm, ta không giống có chút ngu dốt nam nhân, đem nữ nhân của mình bức đi. Làm nữ nhân của ta, hội (sẽ) cả đời hạnh phúc đấy!"

Tiên Vu bước bị hắn mắng không có một điểm tính tình, nạt nạt nói ". Nghe ngươi nói như vậy, ta cũng yên tâm. Ah, thác nhi bị thương cũng không nhẹ, ngươi đi giúp hắn nhìn một cái đi!" Nói xong một mình bị thương, quay người rồi đi.

Nhạc Nhạc cũng đi ra đại sảnh, chỉ có điều lại chạy về phía Tiên Vu yên khuê phòng, trong miệng lầm bầm nói "Tiên Vu thác nhất thời bán hội còn chưa chết, trước cho lão bà thân mật thân mật mới là chính sự!"

Chương 105: Phản thành (thượng)

Mạc cát quốc.

Lang thang trốn chết hơn hai tháng cát nhân an rốt cục về tới Sa Vương phủ, trong phủ hộ vệ một bên đem hân nghênh hồi trở lại nhà cửa, một bên nhanh chóng chạy vào trở về báo.

Không bao lâu, một vị đang mặc áo bào tím lão nhân, tại theo nhiều hộ vệ vây ủng xuống, bước nhanh đi về hướng cát nhân an biệt viện. Hân thể trạng cao lớn kiện khang, làn da là khỏe mạnh màu đồng cổ, mũi ưng Sur khẩu, hai mắt tinh lóng lánh, chỉ là khóe mắt có không lau ôn nhuận.

Cát nhân an vừa rồi nghe trong phủ thủ hạ nói, đệ đệ cát nhân bình mất tích. Lão Vương gia thu được bọn hân huynh đệ tại *** quốc tranh giành náo sự tình, hoài nghi là hân âm thầm động tay chân. Cát nhân an nghe xong hoảng loạn, tuy nhiên muốn làm như vậy, cũng chỉ là có tặc tâm không có tặc胆 sự tình. Gặp đệ đệ thật sự đã xảy ra chuyện, ngược lại sợ lên rồi.

Áo bào tím lão nhân một tiến gian phòng, cát nhân an lập tức kinh sợ quỳ trên mặt đất, không thờ khốc lóc kể lể cái bất hạnh của mình, cùng với như thế nào *** quốc sát thủ trong may mắn còn sống sót thảm sự, thật sự là người nghe lòng chua xót, nghe thấy người rơi lệ.

Áo bào tím lão nhân nghe xong chỉ là thở dài một tiếng, nói: "Đứng lên đi, có thể trở về đến thì tốt rồi! Vì tìm các người, ta đã phải ra gần vạn người tìm tòi đội. Ai, ta lớn tuổi, cũng không muốn người tóc bạc tiễn đưa ah, không đề cập nữa."

Lão nhân khoát khoát tay, lại để cho hộ vệ lui ra, cát nhân an đang tại may mắn chính mình hành động tuyệt diệu thời điểm, chợt thấy phụ thân sắc mặt phát lạnh. Áo bào tím lão nhân nghiêm nghị quát lên: "Hiện tại không có người ngoài, nói, người đem nhân bình làm sao vậy?"

Cát nhân an thân tử run lên, lại quỳ đến trên mặt đất, "Phụ thân, ta thật sự không nhúc nhích hân! Hóa thiếu vạn dặm mình thời điểm, ta chỉ là khí hân quá mềm yếu nhược ném đi chúng ta Sa Vương phủ thể diện, chuyện này người cũng nghe nói chứ?"

Sa Vương sắc mặt âm hàn gật đầu, "Không riêng ta nghe nói, liền toàn bộ mạc cát thủ đô truyền khắp! Người nói tiếp!"

"Sau đó hân cùng với vạn dặm mình ký bồi thường hòa ước, chạy ra lớp lớp vòng vây. Nghe người ta nói, hân cầu giang tiểu Vi hộ tống, về sau tự không có tin tức của bọn hân rồi! Bất quá giang tiểu Vi lại bình yên phản hồi *** quốc Hoàng Đô."

"Giang tiểu Vi, nàng không phải nhân bình thị nữ sao?" Sa Vương nghi vấn nói.

"Trước kia là đấy, về sau không biết nguyên nhân gì, hân đem tiểu Vi từ bỏ. Nàng lại tìm một cái chỗ dựa gọi Vương Nhạc Nhạc, Vương Nhạc Nhạc là *** quốc nổi lên vô lâm Tân Tử, võ công kỳ cao, vừa chính vừa tà "

"Vương Nhạc Nhạc sự tình ta so người cũng biết nhiều, hân hiện tại đã là nam lăng vương phủ thế tử, *** quốc phía nam thế lực về sau khả năng đều quy hân quản. Hân cùng với đệ đệ của người mất tích có quan hệ gì?"

"Hiện tại đệ đệ sự tình chỉ có giang tiểu Vi biết rõ, mà giang tiểu Vi là Vương Nhạc Nhạc nữ nhân" cát nhân an vụng trộm xóa đi mồ hôi trên đầu, tiếp tục nói.

Sa Vương gật đầu, nói ". Ta hiểu được!" Xong ngoài cửa hô "Cát uy!"

Một thân thể cách bu hân trung niên hộ vệ đẩy cửa tiến đến, chân sau quỳ xuống đất, lớn tiếng nói "Vương gia có gì phân phó?"

"Người mang 30 tên đặc cấp cao thủ đi *** quốc Hoàng thành hướng giang tiểu Vi tìm hỏi nhân bình tung tích: hạ lạc, nếu như nàng không nói, hoặc là có cái gì khả nghi dấu hiệu, sẽ đem nàng bắt trở về!"

Cát uy nghe nói có 30 tên đặc cấp cao thủ theo chính mình đi ra ngoài, lộ ra khiếp sợ thần sắc, vội hỏi "Vâng! Loại nhỏ (tiểu nhân) nhất định hoàn thành nhiệm vụ!"

Hân đi cửa ra vào, lại bị Sa Vương gọi lại, "Chờ một chút, 30 tên đặc cấp cao thủ còn không an toàn, cho người thêm gia tăng hai mươi tên. Nếu như giang tiểu Vi có cái gì khả nghi địa phương, không tiếc bắt lộn cái gì một cái giá lớn, nhất định phải đem nàng bắt sống trở về, ta muốn đích thân thẩm vấn!"

"Ah! Vương gia đem cao thủ đều phái đi rồi, cái kia an toàn của người làm sao bây giờ?" Cát uy cả kinh kêu lên.

"Hừ, trong phủ lưu hơn mười tên đặc cấp cao thủ là đủ, còn có mấy trăm tên cao thủ nhất lưu, ai dám quát tháo? Ngươi an tâm làm việc là được rồi!" Sa Vương uy nghiêm tự tin nói.

"Vâng, cát uy lĩnh mệnh!" Hắc quay người đi ra ngoài, chỉ là đi lần này, không còn có trở về, kể cả cùng đi 50 tên đặc cấp cao thủ.

*** quốc Lạc thành.

Bên ngoài tuyết y nguyên tại phiêu, Tiên Vu yên trong khuê phòng lại xuân sắc ấm người.

"Ha ha, Nhạc Nhạc lang làm gì vậy không phải cùng chúng ta lách vào cùng một chỗ? Lớn như vậy thùng tắm muốn nứt vỡ á!" Tiên Vu yên bị Nhạc Nhạc động vào xốp giòn ngứa khó nhịn, tuyết trắng thân thể như cá bình thường vận vẹo, lại bỏ không được rồi đi Nhạc Nhạc nửa bước.

"Muốn duy trì nước, tận lực cùng các lão bà cùng nhau tắm rửa!" Nhạc Nhạc nói khoác không biết ngượng như thế nói.

"Ca ca, ta cũng muốn duy trì nước!" Hắc nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bò tới thùng xuôi theo, đầy cỏi lòng kỳ vọng nhìn chăm chú lên Nhạc Nhạc.

"Này, ngươi như thế nào vào được?" Nhạc Nhạc kinh hãi.

Đường tình chẳng hề để ý nói "Hắc nhi cũng không theo chúng ta đồng dạng sao? Nàng làm sao lại không thể vào đến?"

Chỉ có như tuyết cười xấu xa lấy đáy ngọn nguồn đầu không nói, âm thầm quét mắt các nàng, tính toán cái này mấy người tỷ muội có thể không chống lại Nhạc Nhạc một phen giết chóc.

Nhạc Nhạc cười khỏ, "Với các ngươi đồng dạng, đều là nữ nhân! Có thể nàng còn không là nữ nhân của ta!"

"Ngươi là Hắc nhi ca ca, Hắc nhi đương nhiên là nữ nhân của ngươi á!" Hắc nhi khả năng còn không không rõ "Nữ nhân" ý tứ, một bộ theo lý thường nên hô.

Ục ục cũng nhảy lên thùng xuôi theo, dùng lông mềm như nhung cái đuôi dính mấy lần nước, tối chung không dám xuống nước. Nhạc Nhạc đã gặp nàng buồn cười bộ dáng cười nói "Liên ngươi cũng tới tham gia náo nhiệt? Hắc hắc, về sau nhất định phải kiến cái siêu đại bồn tắm, có thể chứa nạp mấy ngàn người. Nghe như mộng nói, các nàng Lam Nguyệt đảo có tự nhiên cỡ lớn ao suối nước nóng, về sau chúng ta đi chỗ đó định cư tốt rồi."

"Hừ, mấy ngàn người? Thiếu (thiệt thòi) ngươi nghĩ ra được!" Đường tình vị chua giận dữ nói. Mặt khác chúng nữ lại cười hi hi không nói, có phần có thâm ý nhìn xem nàng, trong nội tâm đều âm thầm nói ra "Ngươi còn không biết Nhạc Nhạc lang lợi hại không, đến lúc đó ngươi ước gì hán nhiều tìm chút ít tỷ muội đấy!"

Đường tình bị các nàng xem phát lạnh, bất an nhỏ giọng hỏi Tiểu Bích "Ta phải hay là không nói sai lời rồi hả?"

Tiểu Bích thần kỳ không có lẩm miệng, chỉ là cười quái dị trầm mặc, thỉnh thoảng lấy ánh mắt trộm xem Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc đương nhiên đã nghe được, chỉ là không rảnh trả lời các nàng, đang bề bộn lấy đem Hắc nhi lừa gạt đi ra ngoài, bò tới nàng bên tai không biết đang nói cái gì.

"Ah, nguyên lai ca ca cũng ưa thích động vật cái đó! Ân, ta ôm ục ục cùng tiên hạc đi chơi!" Hắc nhi ôm cực không tình nguyện ục ục, ly khai tại đây.

Nhạc Nhạc xóa đi trên đầu mồ hôi, nói thầm "Ta đương nhiên ưa thích động vật, mỗi người đều có lẽ nhiệt tình yêu động vật, nhất là đun sôi đấy!"

Như tuyết kỳ quái hỏi "Nhạc Nhạc lang, ngươi như thế nào đem Hắc nhi để cho chạy rồi hả?"

"Không hạ thủ!"

"Đối với chúng ta tự hạ thủ được?" Tiên Vu yên cười nói.

"Hắc hắc, đương nhiên, đối với các ngươi muốn hạ nặng tay, đặc biệt là Tinh nhi!" Nhạc Nhạc đã như thiểm điện nhảy ra thùng tắm, đem các nàng từng cái ôm đến trên giường. Còn không có nghỉ ngơi một lát đường tình lần nữa bị Nhạc Nhạc "Trọng điểm chiếu cố", nàng rốt cục minh bạch vừa rồi chúng tỷ muội ánh mắt ý nghĩa. Tức khắc đã truyền ra động lòng người tiếng rên rỉ, dùng đường tình kêu to nhất sắc lạnh, the thé cao nhất cang, mỗi một tiếng đều giống như tại sông hay chết biên giới bồi hồi, mỗi một tiếng đều giống như tại đám mây phi độ, run rẩy mà mất hồn.

Như thế đã qua hai ngày, Nhạc Nhạc cũng ứng ước đi Lạc vương phủ, mới nhớ tới Tiên Vu thác thương thế, chạy vẩn an.

Tiên Vu thác làm ra một trương mặt khổ qua, đáng thương khóc lóc kể lể nói ". Lão đại, ngươi cuối cùng nhớ lại ta rồi, nếu không ra, tự đợi đến cho ta nhặt xác á!"

Nhạc Nhạc cười quái dị chăm chăm vào Tiên Vu thác bên giường một cái nữ hầu, ngửi ngửi cái mũi nói ". Nha, ngươi cái này trong phòng có loại đặc (biệt) mùi khác, Ân, rất quen thuộc đấy! Cái này giống như không phải một vị loại người sắp chết mới có thể hưởng thụ mùi á?"

Cái kia thị nữ sắc mặt càng đỏ, đem đầu cúi thấp hơn, bất an bắt tay đứng ở còn chưa buộc lại trên đai lưng. Tiên Vu thác biết rõ dấu điểm không nổi Nhạc Nhạc, phát tay lại để cho nữ hầu xuống dưới, cười nói "Lão đại thực là lợi hại, cái này đều có thể nghe được ra, hắc hắc, nghe muội muội nói,

ngươi đạt được một loại tăng công được có phải không? Cái kia "

Nhạc Nhạc đánh gãy hấn, nói ". Cái kia người bị thương không có thể ăn đây, cho nên "

Tiên Vu thác lập tức từ trên giường nhảy xuống, cười nói "Ngươi xem, thương thế của ta toàn bộ tốt rồi, cho nên tự cho ta một khóa a?"

Nhạc Nhạc đột nhiên quay người giận dữ nói "Ai, vài ngày trước nam lăng chi loạn chúng ta tổn thất không ít binh khí tốt, hiện tại quân chính quy còn cầm liêm đao thao luyện đâu rồi, thật sự là đáng thương!"

"Ah, khục khục" Tiên Vu thác thiếu chút nữa cười xiên xệ, "Cái kia lão đại, ngươi muốn bao nhiêu binh khí ngươi nói thẳng, cái nhà này cũng có ngươi một phần, đừng (không được) khai mở loại này không có trình độ vui đùa! Ah, không, là có trình độ, ta vừa nghe đến lão đại thanh âm tự kích động, một kích động tự nói sai!"

"Ah, thiếu chút nữa đã quên rồi, nguyên lai gia sản còn có ta một phần cái đó! Vậy là tốt rồi xử lý nhiều hơn, nhanh bước sang năm mới rồi, qua lại vận chuyển cũng bất tiện, nghe nói nhà chúng ta tại nam lăng có chỗ đã đúc nhà máy đúng không "

Tiên Vu thác nghe đến đó kêu thảm một tiếng, mồ hôi trán loạn bốc lên, "Không được, toàn bộ phía nam binh khí toàn bộ từ nơi đó cung cấp, cho ngươi, Tiên Vu thế gia chẳng khác nào suy yếu một phần tư "

"Ai, quá thất vọng rồi, đáng thương cái này hạt đan dược có thể tăng công hai mươi năm ah, còn có thể tự hành đã thông hai mạch Nhâm Đốc, có thể làm cho người nào đó trực tiếp thăng đến đặc cấp trung đẳng trình độ. Đã đừng (không được), ta cũng không bắt buộc, thương thế của ngươi cũng khá, ta đây liền cáo từ á!" Nhạc Nhạc nhìn xem trong lòng bàn tay dược hoàn về mặt thương tâm, quay đầu muốn đi gấp.

"Ngừng!" Tiên Vu thác lau đi mồ hôi trán, đây cũng không phải là hơn mười vạn lượng bạc sự tình, cái kia đã đúc điểm giá cả không thua ngàn vạn lượng bạc. Gặp Nhạc Nhạc phải đi mới nhẫn tâm nói ". Ngươi thật sự là Hấp Huyết Quý! Ta ta đồng ý, chuyện lớn như vậy, cũng phải cho gia gia thương lượng một chút a?"

Nhạc Nhạc nghe được hấn nói như vậy, sắc mặt hơi có chuyển biến tốt đẹp, trong ánh mắt lại lộ ra trêu đùa giảo hoạt. "Đừng (không được) cưỡng cầu ah!"

"Chỉ cần gia gia đồng ý, ta đương nhiên không có vấn đề!" Tiên Vu thác cảm giác, cảm thấy có điểm gì là lạ, thầm nghĩ Nhạc Nhạc cũng không phải lòng tham người, như thế nào hội (sẽ) hướng ta đưa ra như vậy quá mức yêu cầu, nói sau ta cũng không nhiều lắm quyền lợi nha.

"Chắc chắn, xem ngươi lấy bộ dáng gấp gáp, thật sự là chủng (trông) hướng thụ!" Nhạc Nhạc cầm trong tay dược hoàn ném cho hấn, "Hay (vẫn) là không có trường đầu óc, xảo trá ngươi cũng quá dễ dàng, không có ý nghĩa!"

Tiên Vu thác kinh ngạc mà tiếp nhận tăng công dược, nhớ tới Nhạc Nhạc trước kia dùng "Hoa cướp" xảo trá chính mình mười vạn lượng bạc sự tình, lập tức xấu hổ cười nói "Nguyên lai ngươi lại đang đùa nghịch ta?"

"Không, ta cũng không với ngươi vui đùa. Gia gia đã sớm đáp ứng đem nam lăng đã đúc nhà máy đã cho ta, kể cả bên trong công tượng. Hắc hắc, chỉ là bắt ngươi vui vẻ thoảng một phát!" Nhạc Nhạc không để ý tới Tiên Vu thác cười khổ, tiếp tục nói "Ta ngày mai đi, cũng đừng có đến tiễn ta rồi. Lão tử giá hạc tây đi ah, là nam đi."

Nhạc Nhạc lầm bầm lầu bầu đi rồi, chỉ để lại hấn, cảm được hoàn ngàn người, "Ta thật sự rất dễ bị lừa sao? Ah, ta muốn Huyền Huyền rồi, hay (vẫn) là nàng ôn nhu nhất, qua hết năm, định lấy nàng làm vợ!"

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Nhạc cùng đường tình, như tuyết, Hạc nhi đi trước Hoàng thành, đến cái kia về sau, lại lại để cho Hạc nhi trở về tiếp Tiên Vu yên cùng Tiểu Bích tiểu ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Phản thành (hạ)

Hoàng thành Mộc phủ.

Tô Xảo Xảo cùng chư nữ đang tại gian phòng đàm tiếu, thỉnh linh nghe trong nội viện nha hoàn bối rối kêu sợ hãi. Yển Vô Song đã sớm ngồi không yên, nghe được náo âm thanh trước hết nhất nhảy cửa sổ mà ra, nàng đồng dạng chỉ vào bầu trời kêu sợ hãi, "Oa, chư vị tỷ tỷ, mau đến xem tiên hạc, thật lớn tiên hạc!" Giang tiểu Vi đang luyện đao, nghe được gọi cũng nhảy ra, giương mắt chứng kiến cực lớn tiên hạc đang tại chậm rãi đáp xuống, tuy nhiên còn có sáu bảy mươi mốt (m) độ cao : Cao độ, lại có thể lơ lửng trông thấy hạc ngồi có người. Giang tiểu Vi xem cái này hai cái Bạch Hạc có chút quen mắt, hô "Bạch Hạc trên lưng có người, ta cùng Nhạc Nhạc lang trước kia bái kiến một lần. Thượng diện có bốn người, Nhạc Nhạc lang sẽ không cũng ở phía

trên a?"

"Hừ, hô ngược lại thân mật, thời điểm máu chốt tịt cùng nam nhân khác chạy!" Yên Vô Song đến nay còn không tha thứ tiểu Vi, thỉnh thoảng châm chọc nàng vài câu.

Tiểu Vi chỉ là cắn cắn bờ môi, cũng không phản bác. Tô Xảo Xảo vỗ vỗ Vô Song đầu, nói ". Song muội, đều là chuyện quá khứ rồi, Nhạc Nhạc lang đã tha thứ tiểu Vi, cũng đừng có cả ngày cùng nàng ọe khí đầu vô mồm rồi."

Cây dương mai Dương hạnh dựa vào tiểu Vi bên cạnh cười nói "Tiểu Vi tỷ lại không cùng Vô Song đầu vô mồm, Song nhi chỉ là một người ọe khí mà thôi, ha ha!"

Lạc San ở bên cạnh nói tiếp "Nàng là trong nội tâm có xấu hổ mới không dám cùng Song nhi đầu vô mồm đấy. Ta nếu là Nhạc Nhạc lang, sớm đem nàng đuổi ra nha, biểu tỷ, người đừng tóm tai ta dọa nha, ta không nói vẫn không được sao?"

Tô Xảo Xảo lôi kéo Lạc San lỗ tai, giáo huấn "Người nếu lại nói hươu nói vượn, đừng nói Nhạc Nhạc lang không buông tha người, tỷ muội chúng ta cũng không buông tha người! Càng ngày càng hư không tương nổi!" "San nhi đã biết, người buông ra lỗ tai của ta, biểu tỷ nha!"

Mục linh từ lặng lẽ đi đến tiểu Vi sau lưng, vỗ vỗ bờ vai của nàng an ủi "Các nàng còn nhỏ, chớ để ở trong lòng!"

Tiểu Vi chỉ là cười khổ gật đầu, nhìn chăm chú lên bầu trời càng ngày càng gần Bạch Hạc, khỏe mắt chảy ra hai giọt bọt nước.

Tiểu Chi tuy nhiên cảm thấy Yên Vô Song cùng Lạc San có chút quá mức, cũng không dám chống đối các nàng nửa câu, nàng thanh tĩnh được nhớ rõ thân phận của mình, lắm lắm nói "Còn lúc trước sư phó nói rất đúng, nữ nhân ngàn vạn không thể làm chuyện sai, đặc biệt là một ít dễ dàng hiểu lầm đây sự tình!" Thái Văn như Hồ Điệp bình thường tại nóc phòng hướng bên trên bay vút lên, nghĩ hết mau nhìn Thanh Thiên không lưng hạc bên trên bóng người, nàng nhảy về phía trước sáu bảy lần, đột nhiên hét lớn "Thật sự là Nhạc Nhạc lang nha, ta nhìn thấy hán á!" Kim điệp cùng tiểu Sở không có có vô công, lo lắng nhìn lên trời không, hô "Nhạc Nhạc lang ở chỗ nào, chúng ta thấy thế nào không đến?"

Cách mặt đất còn có hơn 30m thời điểm, Nhạc Nhạc đã kềm nén không được, không để ý đường tình cản trở, theo lưng hạc bên trên nhẹ nhàng phiêu xuống. Áo trắng hơn tuyết (*), theo gió múa vũ động, thắm vận khinh thân công pháp, như thiên thần giống như, mang theo mỉm cười, theo bầu trời rơi xuống chúng nữ chính giữa.

"Các lão bà, nhớ ta không?" Nhạc Nhạc mang theo mê người vui vẻ, mở ra hai tay.

Nương theo lấy vài tiếng thét lên cùng tiếng khóc, như bầy Thái Điệp đánh về phía Nhạc Nhạc. "Nhạc Nhạc lang rất đẹp trai ah!" "Nhạc Nhạc lang, chúng ta muốn người!" "Nhạc Nhạc lang, ôm ta!" Chỉ có tiểu Vi chịu đựng kích động nước mắt, do dự không dám lên trước.

Nhạc Nhạc từng cái hôn môi các nàng, chứng kiến âm thầm rơi lệ không tiến tiểu Vi, biết rõ nàng định bởi vì sự kiện kia, đã bị mặt khác tỷ muội bài xích. Đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng ôm bờ vai của nàng, ôn nhu nói "Tiểu Vi, nhìn thấy ca ca không cao hứng sao?"

"Ô ô, ca, tiểu Vi muốn người!" Tiểu Vi rút cuộc không chế không nổi nổi lòng, nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực khóc rống lên. Có tưởng niệm, cũng có hối hận; có ủy khuất, cũng có sợ hãi.

Nhạc Nhạc khẽ vuốt eo của nàng lưng (vác), an ủi "Không khóc, có việc ca giúp người định lấy, ra, ta giới thiệu cho người mấy cái mới tỷ muội!"

Nhạc Nhạc đem như tuyết, đường tình, Hạc nhi giới thiệu cho chư nữ, chúng nữ vội vàng chào hỏi liên lạc cảm tình. Đường tình Ung lười vô lực cùng mọi người chào hỏi, không bao giờ ... nữa đề Nhạc Nhạc hoa tâm sự tình rồi, bị Nhạc Nhạc hai ngày trước "Trọng điểm chiếu cố" dọa sợ rồi. "Kỳ nhi đầu này?" Nhạc Nhạc đột nhiên cảm thấy thiếu mấy thứ gì đó, lúc này mới nhớ tới không gặp Mộ Dung kỳ.

"Mộ Dung thế gia phải người đưa tới tin tức, nói mẫu thân của nàng bệnh nặng, kỳ tỷ vội vàng chạy về mạch đã thành xem mẫu thân đi rồi!" Cây dương mai Dương hạnh đồng thời đáp. "Úc?" Nhạc Nhạc cau mày nói "Trở về mấy ngày?" "Có chừng hai mươi ngày rồi, Nhạc Nhạc lang vừa rồi đi Hoàng thành, kỳ tỷ trở về mạch đã thành rồi." Nhạc Nhạc gật gật đầu, không nói gì, trong nội tâm cảm thấy có chút không ổn, tạm thời lại nói không nên lời ở đâu không ổn. Lúc này Hạc nhi lại đối với bầu trời kêu nhỏ vài tiếng, cực lớn tiên hạc lại hướng bắc bay đi, chuẩn bị tiếp Tiên Vu yên cùng Tiểu Bích, tiểu ngọc đến Hoàng thành.

Nhiều ngày không thấy, Nhạc Nhạc cùng các nàng lẫn nhau tổ tưởng niệm chi tình. Nói xong nói xong, tự đem các nàng nói đến giường lên rồi, tức khác, toàn bộ trong nội viện tràn đầy đã tính gào thét, nghe được chúng nha hoàn chân đều mềm nhũn, co lại trong phòng không dám lộ diện.

Đường tình nhuyền tại Nhạc Nhạc trong ngực, kinh hãi quết mắt mặt khác mê man tỷ muội, mềm nhũn cầu xin tha thứ nói ". Nhạc Nhạc lang, Tinh nhi đã biết sai rồi, người hãy bỏ qua người ta a. Ô ô, người ta ngay cả khí lực cũng bị mất!"

"Tốt Tinh nhi, ta cái đó nói người sai à nha? Xem người rất ưa thích như vậy, mới khiến cho người nhiều thoải mái hội (sẽ), người nếu không phải ưa thích, về sau tự không phan người rồi, như thế nào đây?" Nhạc Nhạc một tay lại tham tiến nàng đùi ngọc gốc, nhẹ nhàng xoa nắn lấy. Đường tình thân thể run lên, lập tức không chịu nổi rên rĩ lên, "Ân ah chán ghét á! Người biết rõ người ta không có lý khai người đấy, hừ, tùy người mấy chuyện xấu a" dứt lời, tức giận nhắm mắt lại, thân thể lại càng ngày càng bị phồng, trên chóp mũi đã chảy ra tích tích đồ mồ hôi.

Lại qua một lát, Tiên Vu yên ôm ục ục, mang theo Tiểu Bích tiểu ngọc kỳ hạc đuổi tới, Nhạc Nhạc lúc này mới bây giờ thu bình, buông tha đường tình.

Không bao lâu, rượu và thức ăn đã dọn xong. Chư nữ trần trường mỹ diệu thân thể, cùng Nhạc Nhạc ăn khỏi rượu đến. Duy nhất làm cho Nhạc Nhạc

xấu hổ chính là Hạc nhi, nàng cái hiểu cái không đồ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không nên ngồi ở Nhạc Nhạc trên đùi. Chư nữ đều không rõ hân và Hạc nhi quan hệ, rõ ràng đảm nhiệm nàng quan sát đông cung đại chiến, lại không phanh nàng. Nhạc Nhạc là có khổ tự biết "Nàng đáng yêu như một thủy tinh em bé, ta như thế nào cũng đứng nàng không sinh ra tà niệm. Có thể lại đuổi không đi nàng, khinh công của nàng xuất quỷ nhập thần đấy, dứt khoát đảm nhiệm nàng quan sát a!"

Hạc nhi chăm chăm vào đầy bàn trân vị món ngon, không ngừng dùng ngón tay đốt chính mình thích ăn đồ vật, lại để cho Nhạc Nhạc uy (cho ăn) nàng. Chư nữ đối với tẩm nữ Hạc nhi lại là yêu thương lại là ghen ghét, trong nội tâm đều nói thầm "Nhạc Nhạc lang còn không có uy (cho ăn) qua ta đấy! Tìm cái thời gian nhất định phải giả bộ bệnh" tại về sau ẩn cư trong sinh hoạt, Nhạc Nhạc tại trên người các nàng, luôn gặp được các loại kỳ quái bệnh, nhưng lại không biết, hết thấy đều là hôm nay lưu lại mầm tai họa.

Ăn cơm xong, Nhạc Nhạc đem tăng công được xuất ra, phân cho còn không có ném qua mấy cái nữ nhân, liền tiểu Chi đều được chia một hạt. Tiểu Chi vui đến phát khóc, cái này không riêng gì tăng công được đơn giản như vậy, điều này đại biểu chính mình tại Nhạc Nhạc trong nội tâm địa vị, nàng lau nước mắt cười nói "Công tử, tiểu Chi không biết võ công, đừng lãng phí rồi, phân cho mặt khác tỷ muội a! Chi cần công tử trong nội tâm nhớ thương đứng người ta, tiểu Chi tự đủ hài lòng"

Nhạc Nhạc cười hôn tới nước mắt của nàng, nói ". Sẽ không không có sao, lát nữa ta giúp ngươi đả thông kinh mạch, dạy ngươi vận khí pháp môn. Có cái này hạt đan được làm nên, lo gì không biết võ công!" Lại quay người đối với kim điệp, Tô Xảo Xảo nói ". Các ngươi cũng thế, lát nữa nghe sắp xếp của ta, bao chuẩn đem các ngươi toàn bộ biến thành võ công cao thủ!"

Như Lạc San các nàng những cái...kia biết võ công đã có thể càng cao hứng rồi, tiếp nhận được hoàn tựu nuốt vào bụng tử. Sau đó vội vàng ngồi xếp bằng vận công, tiêu hóa hấp thu được lực. Kim điệp biết rõ trong hội công có thể chậm lại giả yếu, trước kia khước mắt có chút thật nhỏ nết nhẽ, bị Nhạc Nhạc ngự Nữ Chân khí cái tạo về sau, làn da càng thêm trơn mềm mảnh bạch. Bất quá nàng thời khắc lo lắng lại lần nữa giả đi, nghe được tăng công được công dụng về sau, mừng rỡ dị thường, cười m quỳ rũ lấy theo bàn đối diện bỏ hướng Nhạc Nhạc. To lớn vũ trắng run rẩy tà hữu lực, yêu xà lực nhẹ, mặt vênh lên mừng ngọc rất lão Cao, mỗi bỏ một bước, trắng nõn bờ mông sẽ rung rung thoáng một phát. Nhạc Nhạc xem dục hòa đại động, từ khi tiến vào Ngự Nữ Tâm Kinh tầng thứ 8 đến nay, đầy lòng dục hòa cũng có chút không bị khống chế, Nhạc Nhạc biết rõ đây là tâm cảnh tu vi không đủ, dùng Linh Dược cường hành tăng công di chứng. Bất quá chính mình lại phải dùng giao hợp còn tăng lên đối với tình dục cảm ngộ, công lực tới chung gia tăng, còn phải dựa vào cùng nữ nhân giao hợp."Nhạc Nhạc lang, trước bang (giúp) Điệp nhi truyền công được không nào? Người ta tuổi lớn nhất rồi, chỉ sợ không có hai năm tựu hoa tàn ít bướm rồi, đến lúc đó Nhạc Nhạc lang ghét bỏ Điệp nhi, Điệp nhi định sống không nổi chỉ cần có nội lực, người ta mới có thể tiếp tục hấp dẫn Nhạc Nhạc lang nha!"

Nàng đang tại làm điếm đam đáng yêu bộ dáng, đột nhiên cặp mông trắng như tuyết bị Tô Xảo Xảo dùng sức đánh một cái, "Điệp tỷ, ngươi nếu là lại buồn nôn, ta sẽ đem ngươi bờ mông đập nát, xem ngươi còn thế nào phát tao?" Không có vận công chứng nữ cười ha ha, kim điệp chỉ là giận dữ gất một cái, "Nghe không quen sẽ không bị lấy lỗ tai đâu, ha ha ha, Xảo Xảo muội tử không phải là ghen ghét tỷ tỷ đáng người a?" "Ha ha ha, tựu là ghen ghét ngươi như thế nào đây? Ta lại đánh nha, trên người gia một tay nước, thật sự là tiểu dân phụ, lâu như vậy còn không làm?" Tô Xảo Xảo không hề lý kim điệp, vội vàng tìm khăn mặt sát tay đi

Nhạc Nhạc chiến kỳ sớm giờ lên cao, chứng kiến Xảo Xảo trên tay trắng nõn nước chảy sau tiếng nói trong phát ra một tiếng đầy ngọn nguồn rống, cười tà đem nắm chặt kim điệp xóp giong nữ, "Không chỉ nói như vậy đáng thương, Điệp nhi đến 100 tuổi đều có thể hấp dẫn lại để cho ta nổi giận!"

Kim điệp bị nàng một trào, thân thể đều mềm nhũn, thờ gáp lấy đem được hoàn đưa vào Nhạc Nhạc miệng, không chịu nổi trước ngực truyền đến nhanh cảm giác, "Nhạc Nhạc lang, uy (cho ăn) ta!" Nhạc Nhạc xoay người đem nàng đặt ở trên mặt thảm, trường thương cấp tốc thẳng tiến, không có một tia cách trở, chỉ có trắng nõn chất lỏng bị lách vào phun ra. Kim điệp bị hân đột nhiên tập kích, thoải mái được trọn trắng mất, không kịp kêu to, miệng đã bị Nhạc Nhạc chấn, lấp, bịt. Được vừa tiến vào kim điệp trong bụng, tựu hóa thành một cỗ nóng bỏng cường đại chân khí. Trong thân thể lung tung du đãng, chân khí đem nàng bế tắc kinh mạch chống đau đón muốn nứt, kim điệp khăn trương gao ôm lấy Nhạc Nhạc eo hồ, thon dài đùi ngọc có chút co rút, toàn thân run thành một đoàn.

Nhạc Nhạc ngự Nữ Chân khí kịp thời xông vào thân thể của nàng, dùng ôn hòa Thuần Dương chân khí bao lấy cái kia đoàn không bị trói buộc cực nóng chân khí, vì kim điệp khai thông một loại thích hợp nữ tính tu tập nội công lộ tuyến. Đi hết lần thứ nhất, kim điệp đã đau đến toàn thân đỏ mồ hôi, may mắn bị Nhạc Nhạc dứt vào khoái cảm phân tán cảm giác đau đớn. Nhạc Nhạc lại dẫn về này càng ngày càng ôn thuần chân khí, chậm rãi vận hành ba vòng, gồm tổn thương kinh mạch chữa trị. Ba lượt xuống, kim điệp cũng nhớ kỹ vận công lộ tuyến, kinh mạch tuyệt không đau, toàn thân bị một cỗ kỳ dị lực lượng bao phủ. Ngọc thể càng thêm mềm mại, càng thêm nhẹ nhàng, tựa hồ có loại phiêu đảng cảm giác.

Nhạc Nhạc dụng tâm linh ngôn ngữ nói cho kim điệp, muốn nàng chậm rãi lĩnh hội hành công yếu điểm, mới lưu luyện không rời theo trong cơ thể nàng rút...ra phân thân. Tô Xảo Xảo sớm bị kim điệp tiếng kêu gây toàn thân xóp giong ngứa, gặp Nhạc Nhạc nhìn về phía nàng, lập tức biết điều bỏ hướng hân, trong đôi mắt xuân thủy ướt át, chăm chăm vào Nhạc Nhạc hạ thân, thân thể lập tức như nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Viên đan được

Vương Nhạc Nhạc tại kim điệp đầy đặn thành thực thân thể bên trên phát tiết ra cuồng táo dục vọng, thấy lại hướng Tô Xảo Xảo lúc, đã trở nên thâm tình chân thành. Nếu như vừa rồi đem hân vi von thành một cái Cuồng Bạo dã thú, vậy hân hiện tại tựa là chỉ (cái) khoắc lên da dê dã thú. Tình mẫu trong lóe tà tà hào quang, chỉ là liếc, đã đem Tô Xảo Xảo linh hồn nhỏ bé câu ra, si mê nhuộm tại Nhạc Nhạc trong ngực, mị âm thanh rên rỉ, ngọc thể run rẩy không ngớt.

Nhạc Nhạc hai tay nâng, .. lên nàng tình xảo Linh Lung khuôn mặt, khiêu khích (xx) nói ". Xảo Xảo càng ngày càng nóng lòng đấy, lại nhịn không được sao?" Xảo Xảo thân thể run rẩy lợi hại hơn, phần nộn làn da chậm rãi biến thành ửng hồng, có chút ngốc học kim điệp cách làm, đem tăng công được bỏ vào Nhạc Nhạc trong miệng, sau đó thẹn thùng nhắm mắt lại, chờ đợi Nhạc Nhạc sung hạnh.

Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy đem trong miệng được hoàn dùng chân khí bao lấy, không cho nó tan chảy, tiếp tục dùng như ma quỷ hai tay, chầm ngồi Xảo Xảo chỗ sâu nhất dục vọng. Bụi cỏ lưa thưa, tia nước nhỏ, trắng nõn như tuyết nội địa, xuôi theo ngã vào phần nộn ngạo Phong, hết thấy là như vậy tình xảo hoàn mỹ. Xảo Xảo cũng do lúc ban đầu thổ gấp rên rỉ biến thành anh anh mảnh khốc, như chỉ (cái) con mèo nhỏ đồng dạng co lại thành một đoàn, cầu khẩn Nhạc Nhạc sung hạnh.

Nhạc Nhạc nhìn xem dịu dàng cao quý Xảo Xảo, như dâm phụ đồng dạng, dùng các loại chính mình ưa thích lời thô tục cầu xin sung hạnh. Hân không khỏi âm thầm suy nghĩ "Cái này là ngự nữ chi thuật sao? Đã khống chế dục vọng của nàng hay (vẫn) là đã khống chế lòng của nàng? Có phải chúng ta thật sự có tình yêu? Tình yêu vậy là cái gì? Ta có yêu người khác sao?"

Hân một bên tại Tô Xảo Xảo trên người loay hoay một bên nghĩ lung tung, thẳng đến như tuyết đem hân đẩy tỉnh. "Nhạc Nhạc lang, làm sao vậy? Xem người đem Xảo Xảo tỷ biến thành bộ dáng gì nữa, nàng đều khóc cả buổi á!"

"À?" Nhạc Nhạc cả kinh, đầy ngon nguồn đầu xem bên cạnh Xảo Xảo.

Nguyên lai Nhạc Nhạc tại phân thân suy nghĩ thời điểm, thôi tình chân khí tự động chạy ra, tiến vào Xảo Xảo thân thể. Vốn là bị Nhạc Nhạc khiêu khích (xx) được phát điên nàng, rốt cuộc khống chế không nổi bản năng dục vọng, chính mình dùng tay giải quyết lên. Đáng tiếc bên trong đích là Nhạc Nhạc thôi tình chân khí, ngoại trừ Nhạc Nhạc ai không còn biện pháp nào giải quyết. Nàng càng là dùng sức, trong cơ thể dục hỏa càng là mãnh liệt, thẳng đốt (nấu) không chịu nổi thừa nhận, khóc rống lên.

"Nhạc Nhạc lang, Xảo Xảo không có chọc giận người sinh khí ô ô, người như thế nào như vậy tra tấn người ta Ân ah" nàng một tay bắt lấy Nhạc Nhạc hùng tráng hạ thân, một tay phóng tại chính mình giữa hai chân, trên mặt tận nước mắt, khóc giống như mưa rơi hoa đào.

Nhạc Nhạc giật mình đồng thời, cũng biết biện pháp giải quyết, Xảo Xảo hiện ở loại tình huống này nói nhiều hơn nữa xin lỗi lời nói đều là dư thừa đấy, chỉ có dùng nhanh nhất nhanh chóng phương thức tiến vào thân thể của nàng.

Nhạc Nhạc đem nàng đặt ở trên đùi, trường thương vào hết, hai người chặt chẽ hợp làm một thể. Xảo Xảo trông mong đến lâu đến cam lộ, toàn thân thẳng băng, liền hồ hấp đều dừng lại, hồi lâu chỉ (cái) về sau, mới thoải mái trường kêu một tiếng.

Nhạc Nhạc thừa dịp nàng cao trào đồng thời, đem trong miệng được hoàn độ tiến nàng trong bụng, nhu hòa giúp nàng đã thông kinh mạch, thẳng đến nàng quen thuộc môi thôi, mới rời khỏi thân thể nàng.

Tiểu Chi chứng kiến hân vừa rồi thất thường, đem Xảo Xảo gây xích mích phải chết sống không được, có chút do dự thoáng một phát mới chuyển qua Nhạc Nhạc bên người. Trước kia học tập khiêu khích (xx) nam nhân bí kỹ, tại Nhạc Nhạc trước mặt giống như đều không thể sử (khiến cho) giương, nàng trở nên như một không hiểu thế sự con nít, bụng lấy được hoàn, kinh ngạc ngăn người.

Vương Nhạc Nhạc không có cho tiểu Chi ngăn người cơ hội, đem được ném vào nàng trong miệng, đỉnh thương thẳng tiến, không nói một tiếng làm lấy quen dùng động tác.

Như tuyết nghĩ đến Nhạc Nhạc gần vài ngày kỳ quái cử động, âm thầm lo lắng, cẩn thận ngắm lại cũng không có cái gì, tựa là tính dục đột nhiên gia tăng, ưa thích cười tà, ưa thích gần người, ưa thích

Đường tình cũng âm thầm lo lắng, chỉ có điều nàng tại lo lắng cho mình, nhìn xem coi như ra biển Giao Long bình thường Nhạc Nhạc, nghĩ đến như thế nào lại lừa gạt mấy người tỷ muội trở về.

Hạc nhi ôm ục ục rất xa ngồi ở góc tường trên mặt ghế, nâng thủy tinh bình thường cái cầm, khi thì nhìn xem những nữ nhân khác bộ ngực 〇〇, khi thì đầy ngon nguồn đầu nhìn một cái bộ ngực của mình, còn lặng lẽ sờ vài cái, khuôn mặt u sầu đầy mặt, xem ra nàng cũng tại âm thầm lo lắng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, này tiểu viện tại không ngớt không dứt kêu hô trong vượt qua đấy.

Hùng đông, chúng nha hoàn vô tình thu thập lấy sân nhỏ. Tiểu Sở cùng Lục Châu xấu hổ cười đi vào Tô Xảo Xảo khuê phòng, chuẩn bị thu thập ngày hôm qua bát đĩa. Chứng kiến trên đất mỗi một thân thể lúc, không có quá nhiều kinh nha, chỉ là thỉnh thoảng dùng khóe mắt nhìn lên lấy Nhạc Nhạc.

Hai người thị nữ ra vào mấy lần, Nhạc Nhạc đã sớm tỉnh, chỉ là chẳng muốn trợn mắt, ngắm lại bước tiếp theo nên làm cái gì. Minh nếu là công nhiên tại Hoàng thành lộ diện, lại sẽ bị Tư Đồ thể gia phái người ám sát. Hiện tại tuy nhiên không sợ đao cốt Thắt Sắt trận, có thể mình bây giờ công lực nhất không ổn định, khẳng định đánh không lại Hồ cơ hấp dẫn, còn có giết ma, phá hư ma ai biết bọn hân thuộc về cái đó nhất phái đâu. Bất quá trước đó, còn muốn đi nam lăng một lần, đem diệu duyên các nàng tiếp trở về.

Đột nhiên hân nghe được tiểu Sở cùng Lục Châu ồ ồ tiếng thờ dốc, nguyên đến chính mình trường thương sáng sớm chính mình giờ lên cao, như Giao Long bình thường đừng đưa, hấp dẫn lấy hai nữ, lại để cho nàng không cách nào an tâm thu dọn đồ đạc.

Nhạc Nhạc biết rõ chư nữ quá mệt mỏi, chưa tới giữa trưa căn bản không cách nào tỉnh lại, Hạc nhi trời chưa sáng thời điểm tự kỳ hạc đi bộ đi, hiện trong phòng Nhạc Nhạc tâm đại động, lặng lẽ dời trong ngực ục ục, vụng trộm mà nhảy đến hai người bọn họ sau lưng.

"Ah" hai cái xinh đẹp nữ hầu còn chưa kêu ra tiếng, đã bị Nhạc Nhạc bịt miệng lại ba, cảm thấy thân thể mát lạnh, quần áo sớm bị Nhạc Nhạc bóc đi.

Nhạc Nhạc vốn tưởng rằng các nàng biết làm chút ít phản kháng, không ngờ vừa sờ các nàng hạ thân, sớm ẩm ướt được lấy lợi như đầm, mặc dù có chút rụt rè, lại thống khoái nghênh hợp với, giống như đây mới là các nàng ưa thích đấy. Tuy nhiên các nàng cũng còn là xử nữ, Nhạc Nhạc vẫn là cảm thấy rất thất vọng, cau mày âm thầm nghĩ "Ta đây là làm sao vậy?"

Lục Châu thanh lệ Ôn Nhu, tiểu Sờ diễm dóa lẳng lơ phi nhiều, hai nữ đều là số một mỹ nữ, tuy nhiên cùng Mộ Dung kỳ các loại đờn nữ tử chênh lệch đi một tí. Nhưng các nàng hai người chênh lệch không phải mỹ mạo, chỉ là khí chất hơi lẩn. Nhạc Nhạc vẫn là kiên nhẫn dùng tăng công được đem các nàng hai người cải tạo khê đảo, thẳng đến hai người thiếp đi, hắn mới mặc xong quần áo, phiêu bên trên nóc nhà ngăn người.

Vài tiếng trong trẻo Hạc Minh, đem Nhạc Nhạc từ trong trầm tư bừng tỉnh. Quay người chứng kiến Hạc nhi cũng học hình dạng của hắn, ngồi ngay ngắn ở phòng xuôi theo bên trên. Nàng vừa thay đổi tuyết trắng váy dài, màu tím sợi tóc đảm nhiệm gió thổi loạn, xinh đẹp thanh tịnh con mắt kinh ngạc chăm chăm vào Nhạc Nhạc. Đây hết thấy, tự nhiên hài hòa tan tiến chung quanh cảnh sắc, thật giống như nàng vốn ngay ở chỗ này đồng dạng.

Nhạc Nhạc thất kinh, "Ta cùng nàng đồng dạng tư thế, thậm chí là giống nhau y sắc, vì sao ta tâm loạn bất an, nàng lại có thể nhẹ nhõm tiến vào tự nhiên chi cảnh? Có lẽ Hạc nhi công lực vốn chính là tự nhiên tồn tại, mà của ta một thân nội lực nhưng lại đi tắt mà được, nội lực càng sâu càng nguy hiểm a! Ta hiện tại cái này thân công lực không thua bất kỳ một cái nào đại tông sư cấp cao thủ, có thể cảnh giới nhưng dừng lại tại đặc cấp trình độ, thật sự là không hiểu nổi "

Hai người cứ như vậy kỳ dị đối mặt lấy, Nhạc Nhạc đột (cảm) giác trên mặt mát lạnh, bị Hạc nhi nhẹ nhàng hôn một cái, như chim con mổ. Nhạc Nhạc lại là ngẩn ngơ, gặp Hạc nhi nhưng bảo trì tự nhiên chi cảnh, thật giống như thân hắn thoáng một phát mới là bình thường đấy, thân hắn một ngụm mới là hợp tự nhiên đấy.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Nhạc Nhạc trong nội tâm nghi ngờ nói, lại không người trả lời hắn <http://www.53yao.com>. ***.

"Ca ca, ta đói!" Hạc nhi nhẹ nhàng phụ giúp cánh tay của hắn.

Nhạc Nhạc nhìn qua vẻ mặt ngây thơ Hạc nhi, trong đầu hiện lên một tia hiểu ra, "Chân thành? Thuận theo tự nhiên? Tự nhiên mà vậy? . Sau đó lại khôi phục lúc đầu hỗn loạn, hắn thầm than một tiếng, "Muốn lĩnh ngộ tự nhiên chi cảnh, là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu đấy. Hắc hắc, hay (vẫn) là chú ý tốt trước mắt sự tình a."

"Ca ca mang người ăn cơm đi." Nhạc Nhạc thả lỏng trong lòng đầu gánh nặng, nắm Hạc nhi bàn tay nhỏ bé, bay về phía bên ngoài phủ.

Nhạc Nhạc hiện tại toàn lực nhảy lên cao tới mười trượng, lúc đầu là hắn mang theo Hạc nhi phi, nhưng bây giờ do Hạc nhi mang theo hắn phi. Hạc nhi thân thể như là đã mất đi sức hút của trái đất, như đoàn mây bình thường tự do trôi nổi. Nhạc Nhạc nhìn ra nàng cũng không thoải mái, bay ra trăm trượng khoảng cách, chớp mũi đã toát ra mảnh đỏ mờ mờ, không để cho lại quật cường bất động thanh sắc, tiếp tục hướng trên đường cái bay đi, thẳng đến Nhạc Nhạc hô ngừng, các nàng mới rơi xuống.

Quán rượu là tốt nhất quán rượu.

Nhạc Nhạc nắm Hạc nhi vừa lên lầu, hồng loạn tràng diện lập tức ngừng lại. Có sợ hãi thần phục Hạc nhi thuần mỹ, có kinh khen Nhạc Nhạc tuần tú phiêu dật, tuy nhiên Nhạc Nhạc mang theo mặt nạ, nhưng tuyệt không ảnh hưởng hấn trí mạng lực hấp dẫn phát huy.

Rượu và thức ăn là tốt nhất rượu và thức ăn.

Nhạc Nhạc đã muốn tràn đầy một bàn, thẳng đem Hạc nhi cao hứng được vỗ tay cười vui. Nhạc Nhạc một bên giáo Hạc nhi sử (kiến cho) chiếc đĩa, một bên lắng nghe khách uống rượu đàm luận nội dung.

"Mới vừa nói đến cái đó rồi, ah, nói đến ba Đại Ma Đầu tái hiện giang hồ rồi, không phải ta nói vậy, đây chính là Tuệ Năng đại sư chính miệng nói."

"Điểm ấy người mới vừa nói đã qua, người không giảng đến đám ma cùng Tiên Vu thế gia có cừ oán sao?"

"Ah, ha ha, đúng vậy. Cái kia đám ma thế nhưng mà nhân vật lợi hại, khi còn trẻ tuổi tại *** quốc bốn phía gian dâm, bị nàng chơi đùa nữ nhân, so tiến vào Địa Ngục còn thâm. Theo hấn thuộc hạ chỉ (cái) tránh được một nữ tử, đi ra sau liên kỷ viện cũng không dám thu từng bị hơn một ngàn số giang hồ cao thủ vây quét, đơn giản chỉ cần cho hấn chạy lần này đám ma Dương Tiểu tái hiện giang hồ, bản vi hội (sẽ) huyền não long trời lở đất, không muốn hấn vừa mới tiến Tiên Vu thế gia, đã bị người đánh chết mất, thật sự là đáng tiếc! Bất quá, cái này cũng đã chứng minh Tiên Vu thế gia thực lực, chắc chắn, thật sự là một cái rất giỏi thế gia, rõ ràng bất động thanh sắc đem đám ma Dương Tiểu diệt đi." Cái này e sợ cho giang hồ không thể gia hỏa uống một ngụm rượu, tiếp tục nói "Cực kỳ có nói đầu chính là giết ma mã tự tại, tuổi trẻ thời điểm vừa chính vừa tà, võ công tuyệt cao. Tay không tác sát đánh khắp đại giang nam bắc, thẳng đến 30 tuổi thời điểm, gặp được ngay lúc đó Ma giáo giáo chủ, bị hấn tại trên mặt tìm ba đào, bị phá hủy dung mạo. Họa vô đơn chí (*họa đến dồn dập), thương thế vừa vãn, lại bị Thiên tông cầm đầu vô lâm chính phái đuổi giết, đã mất đi tung tích "

Bên cạnh có một tuổi già người giang hồ chọc vào nói ". Cái kia một lần vây giết hấn không có mất tích, nghe nói trốn vào Ma giáo chân trời xa xăm góc [góc], lần nữa khiêu chiến Ma giáo giáo chủ, không ngờ trên mặt bị người lại khắc lại hai chữ."

"Trên mặt hán khắc cái gì chữ? Nói mau nha, đại ca!" Những người khác vội vàng cho hán rót rượu, cổ duỗi lão trường, muốn đánh nghe cẩn thận.

"Đặt mẹ ngươi!" Lão nhân kia vừa cười vừa nói.

"Ngươi mắng ta làm gì vậy?" Cái kia mấy người đại hán nghe xong tự phát hỏa, rút ra sáng loáng đại đao, đối với lão giả kia.

Lão nhân kia dọa một đầu mồ hôi, bề bộn cười nói "YAA.A.A.., đừng nóng vội đừng nóng vội, sự tình là như thế này đây. Khắc vào giết ma trên mặt ba chữ, tựa là 'Đặt mẹ ngươi' !"

"Ah, ha ha ha, nguyên lai là như vậy!" Cái kia mấy người đại hán hơi áy náy gượng cười, thanh đao cắm vào trong vỏ.

"Sau khi đi ra, giết ma mà tự tại đều đã làm nên trò gì? Nghe nói sự tình náo rất lớn đấy, các ngươi biết không?" Lại có người hỏi.

"Đương nhiên biết rồi, vừa ra tới giết ma liền vọt vào chân trời xa xăm góc [góc], đem bên trong hơn một ngàn cái người sống diệt sạch ha ha, bắt quả mồi tại lại giết nhầm rồi, hiện tại chân trời xa xăm góc đích người là quỷ ngục môn đệ tử, lại để cho bọn hán bạch làm không công kẻ chết thay."

"Ha ha, thật sự là thống khoái, lại để cho bọn hán Ma Nhân chó cắn chó đi thôi. Ra, làm hoài!"

Những người này chủ đề lại chuyển tới trên người nữ nhân rồi, nhất thời cái này kỹ (nữ) lâu nữ nhân xinh đẹp, nhất thời cái kia gia đàn bà tươi ngon mọng nước (*thủy linh) đầy, quên đề phá hư ma lỗ thùng sự tình.

Nhạc Nhạc thu hồi đặt ở trên người bọn họ Thần Niệm, an tâm cùng Hạc nhi ăn cơm. Chợt thấy Hạc nhi thần sắc phát lạnh, Nhạc Nhạc linh thức cũng cảm thấy nguy hiểm tới gần, cấp tốc đem Hạc nhi hộ thể trong ngực, đồng thời đem hộ thể chân khí căng ra. Chân khí cường đại chấn động là từ dưới lầu truyền đến đây, theo một tiếng cười quái dị, toàn bộ quán rượu đều đang run rẩy, cứng rắn quý báu tám vân gỗ như tro bụi giống như, chậm rãi bắc (bỏ) rơi. Nhạc Nhạc mũi chân chia xuống đất, mũi tên bình thường hướng bầu trời phóng đi, còn chưa tới lầu tầng cao nhất, toàn bộ quán rượu đã vỡ thành phần bột, tro bụi như khói, nhảy lên bên trên đám mây.

Nhạc Nhạc trên không trung mấy cái xoay người, né tránh sương mù xám, đã rơi vào phổ đối diện nóc phòng. Cái kia quán rượu hạt bụi trong pháo nổ hai lần khỏi một hồi sáng khoái cười quái dị, "Cạc cạc cạc, lão tử chứng kiến cái này phá lâu cũng đừng uốn éo, cái này thoải mái rồi." Tro bụi tán đi, tại mảnh gỗ vụn trong đồng, ngồi ngay ngắn lấy một áo bào xám lão nhân, hán dùng hộ thể chân khí tráo bao vây lấy một bàn hảo tửu thức ăn ngon, không để ý tới bị ném được thất điên bát đảo thực khách, phối hợp ăn uống thả cửa.

Lầu hai mấy cái giang hồ đàn ông theo trong tro bụi leo ra, tựa hồ nghe đến cái kia áo bào xám lão nhân lời nói, nổi giận trong rút đao hướng hán chém tới. Áo bào xám lão nhân nhìn cũng không nhìn, chỉ là dùng ngón tay Hư Không chọn vài cái, cử động đao mấy người chậm rãi héo rút trên mặt đất, ngực phun lấy huyết vụ, không cam lòng chết đi. Mặt khác có lửa giận thực khách chứng kiến loại tình huống này, ngoan ngoãn chạy trốn, một câu cũng không dám nói.

Nhạc Nhạc chăm chăm vào cái kia áo bào xám tay của lão nhân chỉ, kỳ quái nói "Chung cực Lan Hoa Chi? Hán cùng Sở Hồng vũ cái gì quan hệ? Hán là hán tự là phá hư ma lỗ thùng?"

Nhạc Nhạc chính nghĩ tiếp hướng áo bào xám lão nhân hỏi thăm, trên đường cái đột nhiên truyền đến càng hoảng sợ thanh âm "Không tốt rồi, Kiếm Thần bị người giết chết á! Không tốt rồi, không tốt rồi, Kiếm Thần bị người giết chết!"

Trên đường cái người nghe được tin tức này, cũng đi theo tranh nhau hô kêu lên, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng, tựa hồ đại nạn buông xuống.

Hoàng thành Kiếm Tông gần một kiếm được người xưng là *** quốc hoàng tộc thần hộ mệnh, rõ ràng ở thời điểm này bị người giết chết, phải hay là không nội loạn dấu hiệu? Nhạc Nhạc trước tiên nhớ tới gian Phi Phi, cái kia thẹn thùng mà nân cảm nữ tử. "Phụ thân nàng chết rồi, có lẽ rất thương tâm a!"

Nhạc Nhạc lại nhìn thoáng qua áo bào xám lão nhân, mới mang theo Hạc nhi hướng Kiếm Tông chạy đi. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Quý tộc xe ngựa sớm thanh kiếm tông chung quanh đường đi phá hỏng, không ít quần áo hoa lệ thanh niên khoe mắt roi lệ, như chết chạp ruột bình thường dặt cuống họng khóc lớn, bên cạnh lão đại nhóm đám bọn họ vỗ vỗ vai của hán, "Huynh đệ, tuy nhiên chúng ta là gian tông chủ trên danh nghĩa đệ tử, cũng không cần làm như vậy làm loạn khóc đi?"

"Ta ta cũng không muốn khóc đâu, đây không phải Vương thiếu cái kia đồ đàn tác giả tại gom góp số lượng từ mà!" Hán phần nộ chỉ vào vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, đang gõ chữ người nào đó.

Vương thiếu giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục bay múa mười ngón, gõ lấy bàn phím.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Bí văn

Nhạc Nhạc chen vào mập mạp đám người, đi đến gặp chuyện không may tiểu viện.

Giản một kiếm bình thường sống một mình tại u tĩnh biệt viện, cho nên hừng đông lúc mới có người phát hiện trong nội viện ba mươi chín thi thể, trong đó một cỗ tửu là giản một kiếm đấy.

Hắn thi thể của hắn cũng rất tốt nhận thức, bởi vì bọn hắn ăn mặc tiêu chuẩn màu xanh sẫm cỡ đại chế ngự đồng phục, chỉ là bên phải ngực nhiều ra một vòng mặt trời đỏ tiêu chí, hẹp dài kiếm nhật còn chưa hoàn toàn rút...ra, đã bị kiếm khí chấn vỡ tâm mạch. Cùng bọn hắn gặp nạn còn có toàn bộ sản phẩm hoa hoa thảo thảo, như bị cụ gió thổi qua đồng dạng, nhỏ tận gốc.

Giản một kiếm trước khi chết dùng huyết đã viết một cái bệch "Ngày" chữ, như mê chữ, tựa như mê mà tồn tại.

Vương Nhạc Nhạc nắm Hạc nhi, đơn giản quan sát thoáng một phát hiện trường, được ra dùng có kết luận: 1. Đánh nhau thời gian rất ngắn. 2. Giản một kiếm bị một cái xen lẫn trong cỡ đại ở bên trong tuyệt đỉnh cao thủ đánh lên mà chết. 3. Giản một kiếm nhận thức tên hung thủ này, muốn viết ra manh mối, không có viết xong tửu chết rồi. 4. Hung thủ cũng bị trọng thương, đi vô cùng vội vàng, không có lại bỏ giản một kiếm mấy churong lại đi.

Nhạc Nhạc đeo ngân hồ mặt nạ, lôi kéo tóc tím Hạc nhi, tại đây khóc tang trong đám người, thập phần churong mắt. Nhạc Nhạc không rảnh để ý người khác quảng đến ánh mắt nghi ngờ, chăm chăm vào một thân hiệu trang giản Phi Phi, nàng đang tại nước mắt rùng rùng lấy dưới sự chỉ huy người, đem u thân di thể thu nhập quan tài. Dễ dàng trì công, Hàn Thu, tại đồng thân sắc bị phản an ủi giản Phi Phi, lại để cho nàng nén bị thương.

Cỡ đại thi thể đều có người xử lý, bất quá hạ âm thanh khẳng định rất thảm, không phải là bị trong môn đệ tử phân thân tiết hận, tửu là ném đi cho chó ăn.

Tại tông môn quản gia theo như sắp xếp xuống, đơn giản thiết lập linh đường bài vị, lại để cho những cái...kia trên danh nghĩa đệ tử, tận phần hiếu tâm.

Nhạc Nhạc rất xa nhìn qua bị thương cơ khổ giản Phi Phi, mặc dù có an tâm an ủi, lại biết bây giờ không phải là thời điểm, chỉ là yên lặng nhìn chăm chú lên nàng. Sau lưng truyền đến một câu lãnh ngạo thanh âm "Người tại sao không đi an ủi nàng?"

"Trăm dặm hoan? Người tại sao không đi an ủi nàng?" Nhạc Nhạc không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt trả lời.

Trăm dặm hoan tự nhiên minh bạch cái này hai cái "Nàng" chữ bất đồng hàm ý, thở dài "Đối với cái chết của hắn, có ý kiến gì không?"

Nhạc Nhạc nói ". Không có gì cái nhìn! Nhắm mắt lại cũng biết là ai làm đấy, nhưng lại không biết giết hắn tên kia là ai?"

"Cùng người nói chuyện thực phí đầu óc!" Nói xong hắn trực tiếp đi đến Hàn Thu sau lưng, yên lặng không nói.

Những cái...kia con dòng cháu giống đến nhanh, đi cũng nhanh, sau nửa ngày thời gian, Kiếm Tông đã lộ ra có chút vắng vẻ, tiếp tục tục tục có người đến bái tế.

Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi dùng cái gì lý do đi đón gần giản Phi Phi, chợt thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc đi vào Kiếm Tông, đúng là Xảo Xảo cùng Lục Châu. Hai nữ một thân trắng thuần, không sức một tia phần trang điểm, lại càng lộ ra Thanh Nhã Thoát Tục, khí chất bất phàm. Chỉ là Lục Châu đi đường có chút không tiện, hưng dễ phá thân về sau, có tăng công viên đan được tu bổ, bằng không thì tuyệt khó xuống giường hành tẩu. Các nàng đi theo phía sau mấy cái Mộc phủ hộ vệ, coi chừng để phòng bốn phía.

Nhạc Nhạc truyền âm cho Tô Xảo Xảo, "Là ta, tại người trái bên cạnh đầu rồi, chờ ta với, chúng ta cùng một chỗ đi vào."

Tô Xảo Xảo nghe được Nhạc Nhạc thanh âm, nao nao, thả chậm bước chân chờ đợi, đồng thời muốn Lục Châu phân phó hộ vệ, lại để cho bọn hắn đừng (không được) ngăn trở.

Nhạc Nhạc lôi kéo Hạc nhi, bay bổng dời đi Xảo Xảo bên cạnh, ba người sóng vai mà đi. Lục Châu si tình nhìn qua Nhạc Nhạc bóng lưng, tu tu nở nụ cười, đột nhiên nhớ tới nơi hào khí, vội vàng cúi đầu xuống, lại thiếu chút nữa đánh lên Nhạc Nhạc.

"Nhạc Nhạc lang, sao người lại tới đây?" Xảo Xảo thấp giọng hỏi nói.

"Đến xem Phi Phi!" Nhạc Nhạc cũng là thẳng thắn.

"Người nha, ta biết ngay. Hừ, tối hôm qua đem người ta tra tấn phải chết, một câu xin lỗi mà nói đều không nói, ta còn không có tìm người tính sổ đấy!" Tô Xảo Xảo đôi mắt dễ thương trắng rồi Nhạc Nhạc thoáng một phát, mặt thái mười phần, thấy Nhạc Nhạc hạ thân một hồi nóng bỏng, trong mắt tà mị lóe lên, trần trụi chăm chăm vào nàng, thô thô thở dốc.

Tô Xảo Xảo trong lòng giật mình, nhìn thấy Nhạc Nhạc cực nóng câu người đồng tử, thân thể đều mềm nhũn. Vội vàng đem đầu chuyển khai, âm thầm bấm véo hắn thoáng một phát, nhắc nhở Nhạc Nhạc chú ý nơi. Nhạc Nhạc cũng biết không tốt, vận hành một tuần : Vòng ngự Nữ Chân khí, mới đem nóng bỏng khí lưu dè xuống, lúc này đã đi đến linh đường.

Đơn giản bái tế về sau, giản Phi Phi cũng không ngẩng đầu xem người, cơ giới dập đầu hoàn lễ.

"Phi Phi, đừng (không được) khổ sở rồi! Người chết không có thể sống lại, giàn bá bá trên trời có linh thiêng cũng không muốn xem người khổ như vậy qua." Xảo Xảo nhẹ nhàng xoa bờ vai của nàng, thấp giọng an ủi lấy.

Giản Phi Phi chậm rãi ngừng đầu, đôi mắt vô thần tràn đầy nước mắt, quét Nhạc Nhạc liếc, mới nhào vào Xảo Xảo trong ngực, lên tiếng khóc rống "Ô ô, Xảo Xảo tỷ, ta rất sợ hãi cha cứ như vậy đi rồi, ta còn không biết hung thủ là ai, như thế nào cho cha báo thù à?"

"Phi Phi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tra ra hung thủ, vì giàn bá bá báo thù đấy! Nhạc Nhạc lang, người nói có đúng hay không à?" Tô Xảo Xảo ôm nàng, lặng lẽ cho Nhạc Nhạc sờ (khiến cho) cái ánh mắt.

Nhạc Nhạc đang lo không phản đối, gặp Xảo Xảo vì chính mình tìm lời nói, liền nói ngay "Ah, đúng vậy, Phi Phi cứ việc yên tâm." Nhạc Nhạc trong nội tâm buồn bực, nghĩ kỹ một bụng lời an ủi, rõ ràng một câu cũng nói không nên lời, ám đạo thâm nghĩ chính mình không thói quen bị thương hào khí.

Tại Xảo Xảo an ủi xuống, giản Phi Phi một mớ mơ màng thiếp đi. Dễ dàng trì hoãn tiếp nhận vị trí của nàng, tiếp tục xã giao khách.

Nhạc Nhạc trải qua trăm dặm hoan thời điểm, cho hân truyền âm nói "Tiểu tử thật giỏi, đem nàng bụng làm lớn rồi, hắc hắc, có hai tháng a!" Trăm dặm hoan thân thể chấn động, kinh hi chăm chăm hướng Hàn Thu bụng, nhìn hồi lâu vẫn không có dấu mới, vừa định hướng Nhạc Nhạc hỏi tình huống cụ thể, lại tìm không thấy tung ảnh của hân rồi.

Nhạc Nhạc cùng Xảo Xảo trở lại Mộc phủ thời điểm, chư nữ vừa mới mà bắt đầu..., nhớ tới đêm qua phi mị hoang dã, đều nhin không được che miệng cười khê.

Sau khi ăn xong, tiểu Vi cùng như tuyết cùng nhau đi Ma giáo bí đàn vấn an cha mẹ. Nhạc Nhạc tắc thì kỵ hạc bay đi nam lăng, muốn đem Liễu Tiêm Tiêm các loại đợ nữ nhân kẻ đó tiếp đến.

Nam lăng vương phủ.

Vương Nhạc Nhạc theo lưng hạc bên trên nhẹ nhàng rơi xuống, nghênh đón chúng nữ tiếng hoan hô.

Diệu duyên phấn phát bay lên, cái thứ nhất nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực, kể ra lấy tưởng niệm. Nhạc Nhạc một bên cùng nàng nói xong lời tâm tình, một bên thâm suy nghĩ nói ". Hắc hắc, may mắn Tuệ Năng đại sư không có phá hư lão tử chuyện tốt! Nếu là dám đem diệu duyên nhớ lại khôi phục, không phải hủy đi hân Thiên tông không thể!" Đón lấy, Huyết Ảnh, Cung Như Mộng, thán tư chấp sự, quan đình tranh nhau đánh về phía Nhạc Nhạc, dùng hành động chứng minh ý nghĩ - yêu thương.

Nam lăng Vương vợ chồng biết rõ Nhạc Nhạc trở về rồi, hai người nhận được thủ hạ hồi báo, chỉ là bèn nhìn nhau cười, lệnh cấm thủ hạ, đừng (không được) quấy rầy bọn hân. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Thiên còn chưa hắc, quan đình khuê các trong đã *** tươi sáng, chỉ là cửa sổ đóng chặt, chúng nha hoàn đem nước ấm, rượu và thức ăn sau khi chuẩn bị xong, đồng thời nhận được mệnh lệnh, đừng (không được) quấy rầy.

Chỉ là về sau nghe chúng nha hoàn nói "Chúng ta bị như khóc giống như khóc tiếng kêu tra tấn cả đêm, là chúng ta bị quấy rầy rồi!"

Tư Đồ thế gia, mật thất.

Tư Đồ Nghiệp lo lắng đi tới đi, thỉnh thoảng chấp tay trước ngực, nhìn trời khản cầu, rất giống một cái thành kính Phật đồ. Tư Đồ bằng hữu lo lắng hỏi "Cha, người nói gia gia bị thương nghiêm trọng sao? Không nghĩ tới giản một kiếm tên kia có thể đem gia gia đá thương, còn giết chết hơn mười vị cô đại phán quan, thực đem hân xem thường."

"Gia gia của người Hồn Nguyên thần công luyện đến tầng thứ 9 rồi, bình thường võ công rất khó làm thương tổn đến hân, thương thế kia là bị giản một kiếm kiếm khí gây thương tích, chỉ sợ không tốt khôi phục. Bất quá cuối cùng giết chết giản một kiếm, Hoàng thành không còn có người dám phản đối chúng ta rồi. Chi (cái) nếu không có Kiếm Tông bảo hộ, những cái...kia bảo vệ Hoàng phái quý tộc đại thần, vẫn không thể ngoan ngoãn đầu nhập vào chúng ta Tư Đồ thế gia?" Tư Đồ Nghiệp đắc ý cả buổi, lại nói "Gần đây cô đại cao thủ tổn thất không ít, bởi cho bọn hân bao nhiêu tiền?"

Tư Đồ bằng hữu hơi về làm khó, nói ". Tổng cộng cho bọn hân 1300 vạn lượng bạc, bọn hân đáp ứng một lần nữa cho bốn mươi tên cô đại phán quan, cộng thêm 100 tên cao thủ nhất lưu."

"Hừ, cô đại phán quan? Nói là có đặc cấp cao thủ tiêu chuẩn, còn không phải bị giản một kiếm mấy lần giết chết hơn ba mươi cái. Ah, được rồi, thành tựu đại sự, không câu nệ tiểu tiết, sang năm thời khắc mấu chốt còn phải dựa vào bọn hân hỗ trợ." Tư Đồ Nghiệp sắc mặt tái nhợt nói.

"Quý ngục cửa bị giết ma liên ỏ giữ thăng bằng, môn chủ lực không ngày nào bị trọng thương trốn ở trong phủ chúng ta, quý ngục môn chỉ còn lại hân và quý thất cô, người xem như thế nào an trí bọn hân?" Tư Đồ bằng hữu lại hỏi.

"Còn theo như trước kia đãi ngộ cung phụng hân, dù sao hân từng là nhất môn chi chủ, hiện tại đúng là lúc dùng người, ngàn vạn không thể lãnh đạm. Còn có giết ma tin tức khác sao?"

"Nghe nói giết ma mã tự tại trở nên so trước kia rất tàn nhẫn càng khát máu, giết hết quý ngục môn hơn một ngàn người về sau, càng làm Lũng Tây cự thạch bang (giúp) lớn nhỏ bảy trăm tám mươi bốn miệng ăn toàn bộ xé nát, sau đó cùng tung giết ma thám tử cũng mất tích, hôm trước tìm thám tử kia thì thể, tử chi bị người xé nát rồi, khả năng giết ma đã biết là chúng ta tại theo dõi hân, người nói hân có thể hay không tìm tới chúng ta?" Tư Đồ bằng hữu lo lắng nói.

"Cái này ngươi không cần lo lắng, nghe gia gia của ngươi nói, giết ma cùng chúng ta Tư Đồ thể gia có chút sâu xa, hắc sẽ không hướng nhà của chúng ta hạ sát thủ đấy. Ngược lại là đáng tiếc bị hắc giết cái chết những người kia, bị hắc giết đều là minh hữu của chúng ta ah!" Tư Đồ Nghiệp tiếc hận thở dài, "Vạn dặm mình gần đây có động tĩnh gì?"

"Vạn dặm mình từ nam lăng sau khi trở về làm việc một mực rất đầy ngọn nguồn điều, mã vạn dặm mang theo mã phượng, mã tròn, Trương Dương cưỡi gầy núp ở mái che tổng đàn ở bên trong, không thấy bọn họ đi ra hoạt động. Đêm ba Mộc Đồ cùng đao cốc Thất Sát trận cũng chạy ra, mã vạn dặm muốn thoát cách khống chế của chúng ta, trên giang hồ sự tình cũng không giúp chúng ta rồi."

Tư Đồ Nghiệp khinh thường cười nói "Vạn dặm mình xưa đâu bằng nay, hiện tại bọn hắc không kịp toàn thịnh thời kỳ hai thành, xem bọn hắc có thể nào thành cái dạng gì! Đãi sang năm đại sự thành công, cái thứ nhất đem vạn dặm mình tiêu diệt!"

"Hỗn trướng!" Tư Đồ Thân chẳng biết lúc nào đã đứng tại phía sau bọn họ, suy yếu khiển trách "Ta quy ẩn thời điểm như thế nào giao cho đấy, muốn các ngươi đối xử tử tặc vạn dặm mình, muốn các ngươi cùng vạn dặm chỗ tốt quan hệ, bọn hắc dù sao cháy Tư Đồ thể gia huyết dịch. Hừ, nếu không là ta vừa mới nghe được các ngươi nói chuyện, còn nghĩ đến đám các ngươi vẫn đang hợp tác đối ngoại đây này!"

"Gia gia!" "Cha, ngươi không có việc gì rồi hả?" Tư Đồ bằng hữu cùng Tư Đồ Nghiệp bề bọn chạy đến bên cạnh hắc, muốn nâng Tư Đồ Thân.

Tư Đồ Thân đẩy ra bọn hắc, lạnh lùng nói "Ta còn chưa chết, các ngươi cùng mã vạn dặm quan hệ chỗ như vậy cương, còn như thế nào thành tựu đại sự?"

Tư Đồ Nghiệp tuy nhiên cung kính, ngữ khí lại phi thường khinh thường "Phụ thân có chỗ không biết, hiện tại vạn dặm mình cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại tăng thêm bọn hắc âm thầm không xuất lực, cho nên vừa rồi mới nói như vậy. Lại mượn danh nghĩa của bọn hắc chiêu mở một lần võ lâm đại hội, tựu không cần phải vạn dặm mình rồi."

"Hỗn trướng, ngươi đem ta lúc đầu giao cho mà nói trở thành gió thoảng bên tai! Ngươi biết rõ giết ma là ai chẳng?" Tư Đồ Thân không biết là thương thể không tốt, vẫn bị khí đấy, ngón tay rung rung không ngớt.

Tư Đồ Nghiệp cùng Tư Đồ bằng hữu trong nội tâm đồng thời phát lạnh, đồng thời hỏi "Giết ma là ai?"

"Giết ma mã tử tại tựu là mã vạn dặm cha ruột, hắc tựu là thượng một nhiệm vạn dặm mình phía sau màn mình chủ, hiện tại biết rõ sợ chưa!" Tư Đồ Thân dòn dập thờ phỉ phò, khoe miệng lại có chút chảy ra một tia máu tươi.

"À?" Tư Đồ Nghiệp kinh giật mình nói ". Ai từng muốn cái kia ba cái ma đâu còn có thể đi ra? Cái kia cái kia bây giờ nên làm gì?"

Tư Đồ bằng hữu lần nữa muốn vịn Tư Đồ Thân, lần này hắc không có từ chối, lau lau khoe miệng tơ máu nói ". Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có đi một bước tính toán từng bước. Qua vài ngày ta thương thể chuyển tốt về sau, tự mình gặp lại mã tử tại, hi vọng hắc có thể dùng Tư Đồ thể gia nghiệp lớn làm trọng, tiếp tục ủng hộ chúng ta!"

"Cái kia sang năm tết nguyên tiêu võ lâm đại hội còn cử hành sao?" Tư Đồ bằng hữu nhỏ giọng hỏi.

Tư Đồ Thân nhú mày suy nghĩ sâu xa một lát mới nói "Lần trước nam lăng chi loạn, chúng ta Tư Đồ thể gia đã bại lộ dã tâm, ngươi dùng điều kiện gì mời chào giang hồ cao thủ tham gia trận đấu, lại dùng cái gì đãi ngộ lưu lại bọn hắc vì Tư Đồ thể gia hiệu lực?"

"Chức quan cùng mỹ nữ!" Một chút dừng lại, Tư Đồ bằng hữu gắp gia gia không có phản đối, tiếp tục nói "Chỉ cần trận đấu tiến vào trước 100 tên đấy, đều vì bọn hắc an bài lớn nhỏ không đều quan võ quan chức. Còn vì trận đấu Top 10 tên chuẩn bị Đại tướng quân chức vị, vị đệ nhất danh chuẩn bị" hắc xoay mặt nhìn thoáng qua Tư Đồ Nghiệp, ngừng lại.

"Nói mau chuẩn bị cái gì? Chẳng lẽ còn có cái gì bí mật, không thể đối với ta cái lão nhân này nói sao?" Tư Đồ Thân có chút căm tức.

"Phụ thân chuẩn bị đem Mẫn muội gả cho trận đấu đệ nhất danh "

"Đã đủ rồi!" Tư Đồ Thân chỉ vào Tư Đồ Nghiệp cái mũi mắng "Phải hay là không chú ý của ngươi?"

Tư Đồ Nghiệp bị hù thân thể khẽ run rẩy, nạt nạt gật đầu "Dạ dạ ta."

"Ha ha ha, con của ta càng sống càng có dã có tiền đồ, lại muốn đến quan hệ thông gia!" Tư Đồ Thân khí cực ngược lại cười, trừng mắt Tư Đồ Nghiệp một chữ một chữ nói ". Năm đó ngươi giết mẹ nàng thời điểm như thế nào hướng nàng cam đoan đấy, ngươi còn như một nam nhân sao?"

Tư Đồ Nghiệp ở bên ngoài tuy là vạn trên vạn người, nhưng ở Tư Đồ Thân trước mặt quả thực không có một tia uy nghiêm, bị hắc ối chao khí thể bức người chấn nhiếp, xấu hổ gợn đến trên mặt đất."Cha, cái kia tiện phụ cùng đám tặc hoa thiết thương không riêng thông đồng thành gian, còn mang thai con của hắc, bị ta bắt kê thông dâm về sau, còn lừa gạt chúng ta, nói Mẫn nhi là con của ta! Hừ, ngươi cũng thấy đấy, Mẫn nhi cái đó một điểm giống ta, cái mũi của nàng, con mắt càng xem càng giống vậy cũng ác đám tặc "

"Im miệng!" Tư Đồ Thân lạnh lùng mà đánh gãy hắc, quát lên "Ta cũng không ỏi ngươi năm đó như thế nào không có năng lực bảo hộ nữ nhân của mình rồi, cũng không nói ngươi như thế nào vắng vẻ Mẫn nhi mẹ nàng rồi, tựu nói riêng ngươi giết nàng trước khi, đối với nàng cam đoan muốn chiếu cố Mẫn nhi, ngươi tựu không có làm được. Đối với Mẫn nhi nhệ thì nhục mạ, nặng thì cây roi trượng, nếu không là ta nhìn không được, cầu Hồ cơ thu nàng làm đồ đệ, nói không chừng sớm bị ngươi đánh chết!"

Tư Đồ bằng hữu tuy nhiên theo lão quân gia trong miệng vụn vụn vật vật nghe được một ít nghe đồn, dù sao không có được chứng minh là đúng, bây giờ nghe gia gia cùng phụ thân đối thoại, xem như làm rõ ràng nguyên do. Gặp hào khí khấn trương, bề bộn khuyên giải nói "Gia gia, Mẫn muội chính buồn bực trong phòng thút thít nỉ non đâu rồi, nếu không mau mau đến xem?"

Tư Đồ Thân kêu rên một tiếng, ra hiệu hần dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ý dâm

Vương Nhạc Nhạc một bên hôn hít lấy Huyết Ảnh cái miệng nhỏ nhắn, hút nàng hương thơm nước bọt, linh xảo đầu lưỡi như con rắn nhỏ giống như, đảo loạn hô hấp của nàng, nàng thần chí. Hai tay không ngừng ở nàng hai đùi tuyết trắng gian sự trượt, sứ ngọc bình thường bạch mảnh, chậm rãi bay lên một mặt triều hồng. Toàn thân hơi cứng rắn (ngạnh) cơ bắp không có chút nào phá hư mỹ cảm, ngược lại lại để cho Nhạc Nhạc càng thêm Cuồng Bạo chà đạp lấy nàng.

Bụi cỏ lưa thưa, dòng nhỏ chảy nhỏ giọt. Từng có một lần Hợp Thể kinh nghiệm Huyết Ảnh như là ném qua cá con mèo nhỏ, bị Nhạc Nhạc khiêu khích (xx) được dục mất mông lung, lại thủy chung không chiếm được chính thức khuấy khoa. Thân thể như huyền ở giữa không trung, khép lại hai chân dốc sức liều mạng kẹp lấy Nhạc Nhạc sắc thủ, động tình rên rỉ lấy, muốn Nhạc Nhạc tiến vào, nhưng lại không biết làm như thế nào mở miệng. Càng là khấn trương càng là kích thích, nước mắt muốn đi ra, theo Nhạc Nhạc ngón tay xúc động huyền châu, nàng khóc kêu một tiếng, phun ra rất nhiều hoạt dịch, đem ga giường ướt nhẹp một mảnh, ừng đó thân thể run rẩy giống như trong gió rom rạ.

Theo mây xanh vừa mới thanh tỉnh diệu duyên nhìn không được rồi, ngắt Nhạc Nhạc một bả, nói: "Nhạc Nhạc lang càng ngày càng biến thái rồi, có thể nào như vậy tra tấn Huyết Ảnh, đem nàng loay hoay đều nhanh đã hôn mê rồi."

Nhạc Nhạc kinh ngạc chăm chăm vào trên tay hương dịch, có chút ủy khuất nói "Duyên, ta cũng không biết tại sao có thể như vậy! Ta nhưng dựa theo trước kia khiêu khích (xx) thói quen cùng thời gian, thể nhưng mà tay của ta sờ đến các người gọi cảm khu vực lúc, luôn luôn một tia thần thức cũng đi theo xuyên qua thân thể của các người. Chính là như vậy, thời gian một cái nháy mắt, các người tự hồng mắt, có thể ta không không có chơi chán, còn không muốn tiến vào thân thể của các người!"

"Ồ ô, nhanh lên tiến đến, Ân ah Nhạc Nhạc lang, giúp ta!" Huyết Ảnh như chỉ chịu tổn thương chim con, nức nở nghẹn ngào lấy cầu xin cứu trợ.

Nhạc Nhạc không hề kéo dài, mãnh liệt thẳng tiến Huyết Ảnh lửa nóng trong thân thể, như có vô số mềm mại nhức mõi da lông cao cấp mon tron, Huyết Ảnh lập tức lại ném đến đập mạnh hồ đồ. Rút ra dứt vào chưa đủ trăm xuống, nàng đã thỏa mãn hôn mê đi qua, bình tĩnh mà yên ổn, không giống vừa rồi bởi vì tảo gấp mà chóng mặt. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc rút ra y nguyên rất tự hào trường thương, hướng về phía có chút hoảng sợ diệu duyên cười khổ nói "Người nói ta nên làm cái gì bây giờ?" Diệu duyên nhẹ nhàng giang rộng ra đùi ngọc, phát hiện y nguyên đau xót (a-xít) trướng. Xấu hổ cười thoáng một phát, cúi đầu vào Nhạc Nhạc vượt qua gian, dùng miệng lưỡi ra sức khuấy động mà bắt đầu..., phần hồng tóc dài tả hữu đong đưa, trắng nõn thân thể đẹp để kinh người. (hơi cái mấy trăm chữ, ý dâm thoáng một phát.)

Ở giữa thời gian, Nhạc Nhạc mới mở to mắt. Chứng kiến diệu duyên như chỉ (cái) phần nộn tiểu kiếp, co lại tại trong lòng ngực của mình, xinh đẹp được không thể tưởng tượng nổi, chỉ là mặt mũi tràn đầy mệt mỏi đái, Nhạc Nhạc đau lòng vuốt ve nàng tron mềm khuôn mặt. Nhớ tới nàng đêm qua dùng miệng vát và một canh giờ, không biết mệt mỏi trường thương lại giờ lên cao cao, rục rịch. Diệu duyên thân thể khẽ run lên, lông mi thật dài nháy vài cái, tiếp tục ngủ say. Nhạc Nhạc biết rõ nàng đã tỉnh, chỉ là không dám tron con người, ngậm cười khổ "Làm nam nhân thực mệt mỏi, thời gian ngắn nàng chưa đủ, thời gian quá lâu nàng sẽ biết sợ. Hiện tại chân khí trong cơ thể tất cả đều là vừa đương thái độ, khó tránh khỏi đòi hỏi vô độ, đến tầng thứ 9 Âm Dương lá mọc cách cánh giới, có thể sẽ nhiều a!"

Nhạc Nhạc đem diệu duyên nhẹ nhàng phóng tới trên giường, hôn môi thoáng một phát, mới lặng lẽ mặc quần áo xuống giường. Nhìn lại liếc trên giường ngọc thể ngang dọc chư nữ, mỉm cười đóng cửa đi ra. Chúng nha hoàn vừa thấy Nhạc Nhạc đi ra, đều đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn hô "Tiểu vương gia sớm!"

"Còn sớm? Thái Dương muốn xuống núi rồi!" Nhạc Nhạc trêu ghẹo nói. Không để ý tới chúng nha hoàn xấu hổ cười, hướng nghĩa phụ nghĩa mẫu nhà cửa đi đến.

Nhạc Nhạc lại nam lăng Vương vợ chồng đơn giản trao đổi thoáng một phát tin tức, đem lấy được Tiên Vu thế gia đã đúc nhà máy lệnh bài tín vật đem ra, muốn nam lăng đại quân chuẩn bị sẵn sàng, sang năm ba tháng tân hoàng đại điển có thể sẽ có nhiều loạn.

Công sự sau khi nói xong, mới đàm việc tư, đưa ra muốn dẫn quan đình hồi trở lại Hoàng thành lễ mừng năm mới. Nhị lão biết rõ Nhạc Nhạc nữ nhân quá nhiều, không có khả năng tại nam lăng lễ mừng năm mới, chỉ là thoảng qua cảm thán vài câu, dặn dò Nhạc Nhạc sang năm mang theo các nàng nhất định tại nam lăng lễ mừng năm mới.

Lúc ăn cơm, Nhạc Nhạc đem tặng công đan cho các nàng một người một khóa, lại tính không được cùng sẽ không nội công quan đình một phen Hợp Thể thân mật, thu thập thỏa đáng, Thái Dương đã ngã về tây.

Nhạc Nhạc lưu một cái hạc làm cho các nàng hai hai kết bạn trước bay trở về Hoàng thành, chính mình cười một cái khác chi (cái) hạc, bay về phía Vu sơn đi vũ cung.

Tiền hạc như mây giống như, bay bổng chuyển qua đi vũ cung phía trên, bao quát lấy càng ngày càng tinh tường cung điện, Nhạc Nhạc tâm tư cũng đi theo bay vào cung điện. Cao cao thấy được trong nội viện rõ ràng có đánh nhau, Nhạc Nhạc mệnh lệnh tiền hạc dừng (không được) kêu to, lặng lẽ đã rơi vào đại điện chỉ đình một góc, mảnh xem đánh nhau tình huống.

"Hò cơ? Thiên Ma Vũ?" Nhạc Nhạc cả kinh nói.

Sở Hồng vũ Lan Hoa Chi cũng luyện đến chung cực, chỉ là nội lực rõ ràng chưa đủ, cái trán hương mồ hôi nhỏ giọt, tại Hò Cơ Thiên ma khí trong tràng một mối chống đỡ. Lan Hoa Chi tuy nhiên đã vô hình, nhưng phanh có thể Thiên Ma khí tràng lúc, luôn luôn nhỏ nhỏ đâm kính rung động, lại để cho Hò cơ có sung túc thời điểm tránh thoát. Bất quá nàng trốn cũng không dễ dàng, mỗi khi bị Lan Hoa Chi đâm trúng khí tràng lúc, nàng thân thể tổng rung rung thoáng một phát, hiển nhiên bị chi kính chấn đến.

Bởi vì các nàng hai người đánh nhau tốc độ quá nhanh, đi vũ cung mặt khác tỷ muội học cũng là Lan Hoa Chi, không dám mạo hiểm nhưng hỗ trợ, chỉ sợ đã ngộ thương Sở Hồng vũ. Các nàng trong tay bắt được mười cái vui mừng giáo tù binh, lo lắng nhìn chăm chú lên trong sân đánh nhau.

Trong tràng nổi bật biến cố, Sở Hồng vũ động tác hơi trệ, mắt cá chân bị Hò cơ đeo ruybăng cuốn lấy, kinh nha một tiếng, bị Hò cơ trở về lôi kéo. Vương Nhạc Nhạc cái đó có thể làm cho nữ nhân của mình mạo hiểm, thần thức hư thể thấu thân mà ra, mang theo mười thành nội lực, lập tức bay đến trong hai người gian. Hò cơ chỉ cảm thấy có một cổ dương cương chân khí đâm vào chính mình khí tràng, cực nóng mà Bá Đạo, nàng thiếu chút nữa rên rỉ đi ra, cổ sống không sợ hãi tâm hồn thiếu nữ bang bang nhảy lên. Nàng hơi vừa phân thần, tràn ngập Thiên Ma chân khí dây lưng lụa bỗng nhiên đứt gãy, nàng kêu rên một tiếng bay ngược mấy trượng, khoe miệng có nhàn nhạt tơ máu chảy ra.

Nhạc Nhạc cái kia hư ảo thần thể chặt đứt dây lưng lụa về sau, hóa thành một đoàn dòng nước âm xông vào Sở Hồng vũ thân thể, như mưa móc giống như thoải mái lấy nàng khô kiệt đan điền. Cái kia cổ nhiệt lưu lại không có biến mất, sắc mini ở trong cơ thể nàng lưu đi vài vòng, thỉnh thoảng ở nàng nắn cảm khu vực trùng trùng điệp điệp gãi vài cái, nàng lại vô lực chống cự, cảm thấy về này còn sống mệnh y hết khí lưu là mình quen thuộc đây, hơn nữa là chính mình khát vọng đây. Còn chưa rơi xuống đất, hạ thể đã ẩm ướt thành một mảnh, nàng Ung lười vũ mị cảm thụ được khác thường vuốt ve. Đang tại trăm mê kỳ diệu tư vị, đột (cảm) giác thân thể chột nhẹ, bị người mập mờ ôm vào trong ngực, hữu lực âm áp bàn tay nâng nâng màu mỡ tuyệt đồn : Cặp mông trắng bóc. Nàng đột nhiên cả kinh, đang muốn giãy dụa, lại nghe thấy được ngày tư mộng tưởng mùi thơm của cơ thể, nhịn không được kinh hi hô "Nhạc Nhạc lang!". Miệng đã bị Nhạc Nhạc chặn, lấp, bịt, chiếc lười thơm tho quần giao, mắt hồn triền miên.

Đi vũ cung chúng nữ bị đột phát tình huống kinh hãi không biết làm sao, chứng kiến Nhạc Nhạc như kỳ tích xuất hiện, đều hưng phấn hô lớn nói "Nhạc Nhạc lang, công tử, phu quân" các loại, có tắc thì lên tiếng hét lên, dùng thổ lộ trong nội tâm cuồng hỉ.

Hò cơ nhìn xem đột nhiên xuất hiện Nhạc Nhạc, trong mắt lờ ra phức tạp thần sắc, tiếp theo trở nên âm độc yêu mị, nụ cười giả tạo lấy âm thầm gặt đầu.

Vương Nhạc Nhạc đem mị nhãn như tơ Sở Hồng vũ buông, xông chư nữ lên tiếng kêu gọi, mới quay người cười xấu xa lấy nhìn về phía Hò cơ.

"Cơ Nhi, đã lâu không gặp cái đó!" Nhạc Nhạc thân mật mà xông nàng chào hỏi.

"Gà vậy? Quá khó nghe rồi! Hừ, vừa thấy mặt đã khi dễ người ta, tay cầm người ta hô thành gà, người nói như thế nào bồi thường ta?" Hò cơ nũng nịu hướng Nhạc Nhạc cuồng vút mị nhãn, Nhạc Nhạc ngược lại là không có việc gì, lại đem phía sau hán mười tên vui mừng giáo đệ tử hại khổ rồi. Huyết đạo bị điểm muốn quay đầu đều không có biện pháp, thẳng ngoắc ngoắc trừng mắt phát quá lăng lơ con mẹ nó luôn Hò cơ, máu mũi phun đầy đất đều là.

"Nhạc Nhạc lang, người cùng nàng rất quen thuộc sao?" Sở Hồng vũ thấy nàng thân mật làm nũng bộ dáng, cho rằng Nhạc Nhạc cùng Hò cơ có một chân.

Nhạc Nhạc còn chưa trả lời, Hò cơ tự chán âm thanh nói tiếp "Đương nhiên rất quen thuộc rồi-, người ta sớm là người của hán, cái này không có lương tâm đây, vừa thấy mặt đã hạ nặng tay, đem ta đá thương! Nguyên lai Sở muội tử cũng là Nhạc Nhạc lang người, thật là lớn nước trôi miếu Long Vương ai, tỷ ty hướng người xin lỗi, sớm biết như vậy người cũng là Nhạc Nhạc lang người, ta nói cái gì cũng sẽ không động thủ đây.

"Ha ha ha, tiểu hồ ly tinh, người chừng nào thì là người của ta rồi, ta như thế nào tuyệt không biết rồi?" Nhạc Nhạc cường chế cường bạo nàng xúc động, giả bộ như rất bình tĩnh bộ dạng, ánh mắt cũng không dám lại chăm chăm Hò cơ trước ngực một đôi rung rung ngọn núi không lồ.

Hò cơ nghe xong, thần sắc đẹp để mắt trắng không còn chút máu, giận dữ nói ". Người cái không có lương tâm đây, xem ta như thế nào giáo huấn người, cho người nhớ lại lão nương chỗ tốt." Cũng không biết là quá tức giận, hay (vẫn) là quá kích động rồi, rõ ràng đem hơi mờ ảo sợi run mắt, nửa người trên chỉ còn lại có màu ngà sữa bỗ túi, bao vây lấy mạo hiểm vũ, tuyết trắng nhũ cầu phát ra loạn nhân tâm thần đâm tà hào quang, phong eo như xà, một bước ba uốn éo chậm rãi tới gần Nhạc Nhạc. Bụng dưới như trước bóng loáng bằng phẳng, trắng nõn chường mắt, màu mỡ mông ngọc nhẹ nhàng lắc lư, càng chạy càng thờ gấp, bộ ngực cũng kịch liệt phục động lên.

Vui mừng giáo công lực độ chênh lệch sáu cái nam đệ tử chịu không được Hồ cơ kinh thiên hấp dẫn, đau hừ một tiếng, kinh mạch bạo liệt mà chết, như nắm bùn bình thường nhuyển trên mặt đất, đã tẩu hỏa nhập ma mà chết. Những thứ khác bốn người, cũng sắc mặt thâm hồng, chính đang kịch liệt run rẩy, vượt qua gian đã chỉ khôi lều trại, đột nhiên một hồi run run, bấp dùi quần đã ướt một mảnh.

Nhạc Nhạc cũng không sống khá giả, căn bản áp chế không nổi trong cơ thể điên cuồng vận hành chân khí, nhìn xem càng ngày càng gần Hồ cơ, sinh ra e ngại cảm giác. Đi vũ cung nữ tử cũng bị năng mê hoặc, đều hô hấp dồn dập run run, kinh ngạc bất động.

"Không thể để cho nàng tới gần!" Nhạc Nhạc trong nội tâm âm thầm quyết định.

Đem làm Hồ cơ mang theo mê chết người không đền mạng cười mà quyến rũ, đi đến Nhạc Nhạc trượng khoảng cách xa lúc, một cổ hừ vô dòng nước âm xông vào thân thể, năng kinh hô một tiếng "Không ổn!" Thân thể như điện kích giống như, định tại đó, trong lúc nhất thời xuất hiện quý dị tràng diện, ở đây hơn ba trăm người toàn bộ định tại chỗ đó

Nhạc Nhạc ngày đó uống vài giọt vạn năm thạch nhũ, chân khí trong cơ thể gia tăng lên mấy lần, tuy nhiên hiện tại còn không có hoàn toàn hấp thu thạch nhũ công hiệu, nhưng ưu thế đã thể hiện ra. Lại ngăn cản Hồ cơ yêu mị chi thuật lúc, lặng lẽ phân ra một dòng nội lực nhập vào cơ thể mà ra, dùng Thần Niệm xông vào thân thể của nàng, dùng chính mình dâm loạn suy nghĩ ảnh hưởng Hồ cơ tư duy.

"Cái này là trong truyền thuyết 'Ý dâm'!"

Nhạc Nhạc âm thầm đắc ý, tại trong đầu tưởng tượng lấy đùa bốn Hồ cơ dâm loạn tràng ảnh, Hồ cơ trong đầu đồng thời xuất hiện giống nhau hình ảnh, còn có Nhạc Nhạc khiêu khích (xx) đùa bốn thanh âm của nàng. Trong lúc nhất thời, Hồ cơ cũng đem cái này mất hồn tư vị trở thành sự thật, dục nhỏ không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ấn ký

Người trong thiên hạ cũng biết thân thể giao hợp khoái hoạt, rất ít người ném thử tâm linh giao tan sung sướng, càng ít người minh bạch linh hồn hợp nhất mất hồn. Hồ cơ bị Nhạc Nhạc linh thức xông vào thân thể nháy mắt, tâm thần cùng dục vọng đều bị hấn bắt làm tù binh, hết thấy khoái cảm đều đi theo Nhạc Nhạc nhịp vận hành.

Tựa hồ tại một cái khác không gian, tại hoa tươi đầy đất dã ngoại, hai người trần trụi tương kiến, dưới ánh mặt trời lẫn mình: quay cuồng nhúc nhích. Các loại cảm thấy khó xử tư thế tại Nhạc Nhạc trong đầu hình thành, đích truyền tiến Hồ cơ trong thân thể, dâm loạn tràng cảnh, tại hai người kỳ diệu cùng tinh thần trong chung chấn thành động thái hình vẽ. Một người tưởng tượng là ý dâm, hai cái đồng thời tưởng tượng là gian dâm, tinh thần gian dâm.

Hồ cơ hơn mười năm không có bị người chạm qua gọi cảm khu vực, từng cái bị Nhạc Nhạc đào móc, tại dục vọng cùng ở trong chỗ sâu, không cách nào khống chế nước lũ trào lên mà ra. Kỳ giữa khó nhịn hoa viên chờ mong hấn tàn phá, đáng tiếc chỉ là Nhạc Nhạc ý thức lưu đang tác quái, nàng chính thức thân thể cũng tại dục hỏa Thâm Uyên giây dựa lấy. Quỳnh tương ngọc dịch theo sức hút của trái đất mà chảy xuống, ly khai khe rãnh lập tức, năng cơ hồ bị dục tiên dục tử khoái cảm bức điên, tiếng nói trong phát ra ô ô trầm thấp chao ám. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Hồ cơ tu luyện Xá Nữ hải dương thuật cũng là một môn Cực Âm độc mị thuật, gần đây chỉ có nàng tra tấn người khác, cái đó thụ qua nam nhân khác khi dễ tra tấn. Cái này lại để cho trong nội tâm nàng hoàn mỹ dụ mị chi thuật xuất hiện sơ hở, lần đầu bị tán tỉnh cao thủ khiêu khích (xx) chà đạp tràng cảnh, đem vĩnh viễn khắc ở nàng trong đầu.

Không biết qua bao lâu, thiên đã lớn hắc. Còn lại bốn cái vui mừng giáo nam đệ tử, tại Hồ cơ thở gấp rên rĩ lúc đã sụp đổ mà vong. Đi vũ cung hơn ba trăm cái tuổi trẻ thiếu nữ tình huống lược hảo, chỉ là trong mắt bạo lộ ham muốn so ăn hết đại lượng xuân dược còn muốn khủng bố, bị Hồ cơ hấp dẫn chi thuật mê vẫn không có pháp hành động, bằng không thì sớm nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực rồi.

Phía chân trời truyền đến từng tiếng sáng Hạc Minh, chúng người thân thể đồng thời chấn động, theo kỳ dị trong trạng thái thức tỉnh. Hồ cơ hấp dẫn chi thuật biến mất, Nhạc Nhạc cũng đầu đầy mồ hôi thu hồi tinh thần thể. Hai người thần sắc phức tạp liếc nhau, lại kịch liệt thờ dốc lên.

"Tiểu yêu tinh, thiếu chút nữa đem ta hại chết! Không có việc gì loạn dùng cái gì Xá Nữ mị hoặc thuật, muốn làm nữ nhân của ta cũng không cần sử (khiến cho) loại này biện pháp a!" Nhạc Nhạc mặt mũi xông nàng hô.

Hồ cơ cũng bị hù không nhẹ, mới gặp gỡ Vương Nhạc Nhạc lúc, có trăm phần trăm nắm chắc bị phá hủy hấn một thân hải âm kỳ công, hiện tại rõ ràng gặp hấn nói, còn bị hấn dùng tinh thần lực cường bạo một hồi. Dùng cao trào dư vị sau chỉ mỗi hấn có tiếng nói sảng giọng "Đem ta loay hoay thành như vậy, còn không biết xấu hổ mắng ta, thật sự là không có lương tâm bại hoại!" Nàng vừa nói vừa vận khí khôi phục chân lực, hai cái dùi tất cả đều là lạnh buốt dính chán chất lỏng, sắc mặt rõ ràng hiếm thấy xuất hiện đỏ bừng.

Nhạc Nhạc cường đề khí lực, chậm rãi đi về hướng Hồ cơ, cười quái dị nói "Chắc chắc, vừa rồi chỉ là ngã lại tựa như vậy mất hồn, thật muốn thật sự cùng người tranh tài một hồi, tựa là chết cũng đáng!"

Hồ cơ mị nhãn như tơ, híp lại, xem Nhạc Nhạc trên miệng tuy nhiên lỗ mắng lang thang, có thể trong mắt lại thanh tịnh tinh tảo. Nàng có chút giật mình, biết rõ Nhạc Nhạc không riêng dám cùng nàng nhìn thẳng, càng có âm thầm sát cơ. Chính mình gì thường không có sát cơ, lại để cho đối thủ như vậy sống trên đời, đối với chính mình thật sự là chủng (trồng) cực lớn uy hiếp. Nàng hơi giật mình, đã bay bổng hướng bay ngược ba bốn trượng, cười nói "Ha ha ha, người cái sắc lang, đừng (không được) nghĩ đến ăn lão nương đậu hủ, trước tiên đem sau lưng hơn ba trăm cái phát quá lẳng lơ con mẹ nó luôn tiểu cô nương uy (cho ăn) no bụng a!" Nói xong nàng lập tức toàn lực sử (khiến cho) giương khinh công, bay ra đi vũ cung.

Nhạc Nhạc gặp Hồ cơ đào tẩu, âm âm thờ dài một hồi. Nếu không đi, thật không biết nên như thế nào đối với nàng. Cùng nàng đao thật thương thật lắm, Nhạc Nhạc thật đúng là không có cái kia gan, âm hiểm ác độc Xá Nữ công so đồng loại Thái Âm kinh (trái qua) còn muốn ngoan độc. Nếu là thật sự cô tình hút khô nam nhân công lực, nam nhân chỉ có làm thầy khổ mệnh.

Nguy hiểm đã giải trừ, hơn ba trăm cái dục hòa tăng vọt thiếu nữ, như động dục tiểu mèo hoang, tranh nhau nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực, cầu xin ân trạch. Lúc này đã không có khiêm nhượng, bản năng phản ứng tầm lớn hơn hết thảy, bản năng tầm lớn hơn lý trí. (Phong Hỏa diễn đàn đề nghị ngài Report nên quảng cáo thiệp) diễn đàn &fZ% Nhạc Nhạc bởi vì chân lực tiêu hao quá nhiều, cũng chính là cần song tu thời điểm, hơn nữa mấy ngày đến không có tận tính, lúc này có thể yên tâm hưởng thụ lấy. Rong ruổi quất roi thanh âm, tại lộ đã trong đại viện vang lên.

Một đêm này, là bận rộn cùng điên cuồng đấy. (1VS300+, chính mình ý dâm đi, lại ghi tựa không tuân theo quy định rồi.)

- làm ngủ, ngủ mộng, mộng tỉnh. Chiến trường cũng theo đại viện, chuyển tiến vào đại điện. Nhạc Nhạc càng đánh càng hăng, hơn ba trăm tên thiếu nữ bị thảo phạt được mê man hơn phân nửa, chỉ có mười mấy cái võ công so sánh sâu đấy, còn có thể ủng hộ.

Nhạc Nhạc bên cạnh chiến bên cạnh tuyên bố mang các nàng đến Hoàng thành, dẫn tới chư nữ lại một hồi hưng phấn hoan hô, đem mình cuối cùng một [điểm lực lượng] cùng gào thét, hiến cho Nhạc Nhạc.

Sở Hồng vũ kiên trì đến cuối cùng, nhuyển tại Nhạc Nhạc trong ngực, nhu thuận giống như đoàn bông.

"Vũ nhi, Hồ cơ vì sao đến đi vũ cung đùa giỡn?" Nhạc Nhạc đùa bốn nàng tuyết non bộ ngực sữa, một tay phủ tại phong vành lên trên mông ngọc, vẫn chưa thỏa mãn vuốt ve nhẵn mịn da thịt.

Sở Hồng vũ toàn thân bần rần, vô lực né tránh ma trảo của hắn, chỉ phải tùy ý Nhạc Nhạc loay hoay lấy. Cả buổi mới lên tiếng "Còn không phải Ân ah muốn tăng công được! Cha ta tại giang hồ du lịch thời điểm, gia gia Y Tiên đã sớm mất tích, trên đời ở đâu ra tăng công được!"

"Thế nhân sẽ không không có lừa thì sao có khối đấy, đương nhiên là có tăng công được!" Nhạc Nhạc nhàn nhạt nói ra.

Sở Hồng vũ sắc mặt biến hóa, có chút đau thương nói "Nhạc Nhạc lang, người không tin Vũ nhi sao? Chúng ta đi vũ cung thật không có loại này kỳ được, nếu như mà có, ta sớm nói cho người biết rồi" miệng lại bị Nhạc Nhạc chặn, lấp, bịt rồi.

Nhạc Nhạc có thể cảm giác được nàng sợ hãi cùng bị thương, cười nói "Ta có thể không có hoài nghi người, người xem đây là cái gì?" Hắn theo trong quần áo nhảy ra chai thuốc, đổ ra một khóa đưa cho Sở Hồng vũ.

Sở Hồng vũ nghe được Nhạc Nhạc không phải hoài nghi mình, mới xóa đi khóe mắt nước mắt, không rõ tiếp nhận Dược Đan, hỏi "Nhạc Nhạc lang, chẳng lẽ cái này là tăng công được?" "Thông minh! Cái này là Y Tiên tiên bối lưu lại dược hoàn, có thể gia tăng nội lực hai mươi năm, không biết võ công cũng có thể trực tiếp đạt đến cao thủ nhất lưu cảnh giới." Nhạc Nhạc cười đem son cốt sự tình nói một lần, lại tinh lược roi nhai một chuyện, cũng ra hiệu nàng phục dụng -

Sở Hồng vũ lắc đầu, cười nói "Chỉ cần Nhạc Nhạc lang không có nghi người ta, có ăn hay không dược hoàn Vũ nhi đều rất vui vẻ. Đã có thể gia tăng công lực, hay (vẫn) là Nhạc Nhạc lang phục dụng a!" Nói xong, nàng càng làm được hoàn trả lại cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười to, nắm bắt cái mũi của nàng nói ". Ngoan ngoan mà nghe lời, ăn hết a. Ta tại đây còn có rất nhiều, hơn nữa mỗi người chỉ có thể phục dụng một hạt, nhiều phục không có hiệu quả!"

Nhạc Nhạc lắc lắc trong tay chai thuốc, đem cái kia hạt dược uy (cho ăn) tiến trong miệng nàng. Sở Hồng vũ điềm mật, ngọt ngào nuốt xuống, được thoáng một phát bụng, tựa ngồi xếp bằng vận công mà bắt đầu..., khóe miệng âm người cười ý một mực không có biến mất.

Nhạc Nhạc nhìn xem trong tay dược hoàn, lại nhìn xem ngọc thể ngang dọc chúng nữ, một mình quý cười rộ lên. "Các nàng hiện tại võ công phần lớn là nhất lưu tiêu chuẩn, nếu là mỗi người uy (cho ăn) nàng một khóa tăng công được, chẳng phải là trực tiếp thăng vào đặc cấp? Tuy nhiên về sau đặc cấp thăng nhập tông sư cấp rất khó khăn, nhưng muốn nhiều như vậy tông sư cấp cao thủ làm cái gì, đã có hơn ba trăm cái đặc cấp cao thủ, hơn nữa toàn bộ hội (sẽ) Lan Hoa Chi công kích từ xa, ha ha, thiên hạ môn phái nào có thực lực mạnh như vậy! Các nàng đều là ta Vương Nhạc Nhạc nữ nhân, so đừng người yên tâm nhiều hơn, còn là nữ nhân của mình so sánh bảo hiểm!"

Nghĩ tới đây, Nhạc Nhạc cười quái dị đem vừa mới nằm ngủ chúng nữ đánh thức, không để ý tới các nàng vô lực kháng nghị, đem dược hoàn uy (cho ăn) cho các nàng. Một nén hương thời gian trôi qua rồi, trong đại điện phần lớn là trần trụi vận công nữ tử, nội lực thôi phát nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể, tràn ngập trong gian phòng. Nhạc Nhạc ánh mắt tại các nàng mỹ diệu thân thể b trên đảo qua, lộ ra thỏa mãn mỉm cười.

Sở Hồng vũ hành công hoàn tất thời điểm, đã là giữa trưa. Nhạc Nhạc không tại bên người, quay đầu chứng kiến mặt khác tỷ muội đều lành nghề công, lập tức nghĩ tới chuyện gì xảy ra. Bàn bên trên nồng đậm mùi đồ ăn, câu dẫn ánh mắt của nàng, rõ ràng có hơn sáu mươi dạng món ngon. Nàng trong

bụng đã sớm đói khát, liền y phục đều bất chấp xuyênđeo, bước ngọc nhẹ nhàng đến bên cạnh bàn, ăn vài miếng, rốt cuộc bỏ không được rồi đi, đứng ở nơi đó, không để ý mỹ nữ hình tượng găm lấy găm để. Càng khoa trương chính là, lại là dùng tay trao đồ ăn. Chính ăn nhẹ nhàng vui vẻ, màu mỡ tuyệt đôn : Cặp mông trắng bóc bị người vỗ nhẹ nhẹ thoáng một phát, nàng kinh kêu một tiếng, mới nhớ tới chính mình hay (vẫn) là trần truồng.

"Nhạc Nhạc lang, người dọa chết nhân gia rồi!" Nàng quay người thấy là Nhạc Nhạc, bắt mãi hôn dỗi một tiếng, tiếp tục ăn nhiều, như cũ dùng tay.

Nhạc Nhạc đem cuối cùng bàn màu đặt lên bàn, cười quái dị nói: "Đói khát nữ nhân cùng (tính) khát khao nữ nhân đồng dạng khủng bố!"

Mặt khác nữ tử cũng tỉnh lại, nghe thấy được mùi đồ ăn, cùng một chỗ chụp một cái đi lên. May mắn Nhạc Nhạc sớm chuẩn bị cho tốt chiếc đĩa, bằng không thì tựu có kịch vui để xem rồi. Sở Hồng vũ cuối cùng ăn lưng dạ, mới nhớ tới hỏi "Đây là ai làm đấy, ăn ngon như vậy!"

Nhạc Nhạc tự hào chia chia chính mình, cười nói "Đương nhiên là ta!"

"Tốt thì tốt, đáng tiếc nhiều như vậy tỷ muội, chỉ sợ không đủ ăn!" Sở Hồng vũ nhìn xem vui cười lấy giấy (kiếm được) đoạt tỷ muội, lo lắng nói.

o "Mỗi trồng rau làm bốn phần, tất cả phòng bếp, không có bụng tôi mà thôi. Uy, các người đi đâu?" Nhạc Nhạc nhìn xem chạy trần truồng chúng nữ, vội hỏi nói.

Sở Hồng mưa lớn cười, dựa vào Nhạc Nhạc bên cạnh, "Đương nhiên đi phòng bếp. Các nàng khát khao giải quyết, bây giờ là giải quyết cơ khi đói bụng rồi. Có thể Vũ nhi lại khát khao rồi" nàng trước kia dùng nam tính tự cho mình là, bị Nhạc Nhạc cường hành cải biến tình ái nhớ lại về sau, mới trở nên ôn thuận khả nhân, nhưng chủ đạo coi mở tính cách lại một chút cũng không thay đổi, nhìn qua hương diễm kích động chư nữ, vừa mềm tại Nhạc Nhạc trong ngực.

Nhạc Nhạc từ khi tiến vào tầng thứ 8 đến nay, thật lâu không có chính thức thỏa mãn tận tính qua. Ngày hôm qua đại chiến lại để cho hấn sáng khoái không thôi, hiện tại Sở Hồng vũ chủ động hiến thân dụ dỗ, làm sao khách khí, vượt ve nàng bởi vì công lực đại tiến mà trở nên càng bóng loáng có tính co dãn da thịt, đem nàng đá đảo tại bàn bên trên. Đại chiến lại đem bắt đầu, chiến hỏa tai họa chư nữ, bởi vì các nàng công lực đại tiến, tại Nhạc Nhạc tiến công xuống, cũng có thể ngăn cản càng bền bỉ, hoà thuận vui vẻ vui cười cảm tình cũng càng ngày càng sâu. Do muốn sống tình, do tình sinh yêu, do yêu và tình, do tình và dục.

Hoang dâm vài ngày, đi vũ cung nữ nhân càng ngày càng ít. Vì sao? Đương nhiên bị đáng thương Bạch Hạc đã đi Hoàng thành rồi. Hai cái Bạch Hạc ngoại trừ ngăn ngủ nghỉ ngơi, hết ngày dài lại đêm thâu, sau đó ngày tiếp nối đêm vận chuyển lấy mỹ nữ.

Nhạc Nhạc mang theo Sở Hồng vũ cuối cùng ly khai đi vũ cung.

Đến Hoàng thành lúc, lễ mừng năm mới vui mừng vị đã đậm đặc. Bất quá, rất nhiều quan lại quyền quý giữa lông mày lại hiển lộ lấy thật sâu buồn lọc.

Trở lại Mộc phủ lúc, Nhạc Nhạc thở dài "Rốt cục tụ ở cùng một chỗ!" Bỗng nhiên lại nhớ tới Mộ Dung kỳ không tại, đây là duy nhất chỗ không hoàn mỹ, âm thầm quyết định, qua hết năm, nhất định đi xa xôi mạch dã thành đem nàng tiếp hồi trở lại Mộc phủ.

Tô Xảo Xảo ở nhà cửa đã xây dựng thêm, đem nguyên lai lầu các đều đã thông, biến thành một gian siêu đại phòng ngủ, có thể thịnh hạ hơn ba nghìn người. Trên mặt đất phổ hơn mười tầng hoa lệ mềm mại thảm, so giường còn muốn mềm mại, cái này là dựa theo Nhạc Nhạc nghĩ cách cải tạo -- dùng đất làm giường.

Gian phòng nơi hẻo lánh, kiến có bạch ngọc nhà tắm công cộng, có thể đồng thời thịnh hạ trăm người. Đáy ao có đi thông thoát nước đạo chót mở, thuận tiện đổi nước. Gian phòng ở giữa, để đó trường hình siêu đại bàn, chung quanh bày đặt hơn bốn trăm trương nguyên bộ nhuyễn ghế dựa, thuận tiện ăn uống. Nữ nhân khác tiêu bài trí cũng nhiều không kể xiết, làm cho cả gian phòng coi mở rồi lại không lộ ra trống trải.

Lầu hai có một mình gian phòng, vì mỗi tháng bất tiện nữ tử chuẩn bị đấy.

Nhạc Nhạc cười to "Xảo Xảo làm như vậy, không sợ người ngoài chê cười sao?" (Phong Hòa diễn đàn đề nghị ngài Report nên quảng cáo thiếp) diễn đàn 9E1H(Xảo Xảo giận Nhạc Nhạc liếc, là ý nói, "Cái này không hoàn toàn là dựa theo yêu cầu của người làm đấy!" Bất quá biểu hiện ra lại cười đắc ý nói ". Chỉ cần Nhạc Nhạc lang thỏa mãn, quản người khác nói như thế nào đây, chúng ta qua vui vẻ là tốt rồi!"

Mặt khác nữ tử cũng đáp "Ân, Xảo Xảo tỷ nói rất đúng, chỉ cần chúng ta qua vui vẻ là tốt rồi!"

Nhạc Nhạc nhìn xem hơn ba trăm cái tuyệt sắc mỹ nữ hướng chính mình cúi đầu, lẳng lặng, có chút làm hoàng đế cảm giác. Cười to nói "Ha ha, nói rất hay. Ô, như mộng cùng thánh tư chấp sự đầu này?" Nhạc Nhạc rốt cục cảm thấy nữ nhân hơn khuyết điểm, thiếu đi mấy người nhất thời bán hội đều không thể phát giác, cái này là từ trước trong cung đình có thâm án phát sinh nguyên nhân, ai bảo hoàng đế lão tử nhớ không rõ chính mình có bao nhiêu nữ nhân!

"Như mộng nói, mẫu thân của nàng đến Hoàng thành rồi, làm cho các nàng đi qua nói điểm sự tình!"

"Ah, cung trắng sáng?" Nhạc Nhạc nhớ tới nàng cũng có chút xấu hổ. Cái kia thanh thuần người vô tội tuyệt diệu khuôn mặt, thành thực đầy đặn thân thể, muốn ngừng mà không được thở gấp uyển chuyển rên rỉ, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào (*) trạng thái ghen ngừng, từng cái tại trong đầu hấn hiện lên. Ngoài ra hấn hưng phấn cùng xấu hổ là, cảm kích loạn luân quan hệ. Nàng thủy chung là chính mình sự phụ nữ nhân, lại là như mộng mẫu thân, có thể sau đó Nhạc Nhạc nghĩ tới việc này, lại dị thường hưng phấn, cái này lại để cho Nhạc Nhạc phi thường mê mang. Tuy nhiên như mộng cùng thánh tư chấp sự hoà thuận vui vẻ vui cười nhắc tới qua việc này, bất quá mọi người trong nội tâm đều sáng tỏ, không muốn nhắc tới sâu muộn sự tình.

Nhạc Nhạc lại ần ần cảm thấy, tại cung trăng sáng trên người để lại nào đó đồ đặc, khó có thể dứt bỏ đồ vật, tựa hồ rất trọng yếu. Cho nên vừa nghe đến nàng lại hồi trở lại Hoàng thành, có chút thất thần.

"Nhạc Nhạc lang, làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?" Chúng nữ gấp thần sắc hẳn hoảng hốt, quan tâm mà hỏi.

"Ah, không có việc gì, rút cái thời gian, ta cũng đi xem các nàng! Hạc nhi cùng ục ục đâu này?" Nhạc Nhạc đột nhiên cảm thấy phải tại chúng nữ trên người làm chút gì đó ẩn ký, cái nào không tại, chính mình muốn lập tức biết rõ.

Xảo Xảo bẽ bộn trả lời "Phi Phi tâm tình không tốt, Hạc nhi rồi rãnh nhàm chán, mỗi ngày ôm ục ục đi cùng nàng chơi đùa. Có hộ vệ đưa đón các nàng Nhạc Nhạc lang yên tâm đi!"

Nhạc Nhạc có chút mệt mỏi đập vỗ đầu, cười khổ nói "Ta có chút mệt mỏi, muốn một người nằm hội (sê), các người tỷ muội trước trò chuyện, ta lên lầu nghỉ ngơi." Chợt thấy đến Huyết Ảnh muốn nói lại thôi khó chịu bộ dáng, cười nói "Huyết Ảnh muốn nói cái gì?"

Huyết Ảnh gặp Nhạc Nhạc có thể ở phần đông trong nữ nhân phát hiện mình dị trạng, quét qua co quắp ưu sầu, hưng phấn cười nói "Nhạc Nhạc lang, phải ta người thông tri tỷ tỷ, nàng khả năng cũng mau tới Hoàng thành rồi, nhớ rõ muốn trị bệnh cho nàng ah!"

Nhạc Nhạc vỗ vỗ đầu của nàng, cười nói: "Nha đầu ngọc, là Long chôn huyết làm chủ được, ta cũng sẽ không chữa bệnh! Có ục ục tại, người không cần lo lắng!"

Nhạc Nhạc lên lầu không bao lâu, diệu duyên cũng vụng trộm chạy vào lầu hai, như là có thể chứng kiến Nhạc Nhạc tại bên nào, tuyệt không ngừng đi tới một cái trong đó gian phòng. Nhạc Nhạc chính cái kia gian phòng khổ tư ẩn ký sự tình, thấy nàng mặt mũi tràn đầy ưu thương tiến đến, ngạc nhiên nói "Duyên, làm sao vậy, ai khi dễ người rồi?"

Diệu duyên một tiếng không phát, nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực, chặt chẽ đem hân ôm lấy. Khí lực đại kinh người, Nhạc Nhạc muốn điều khiển chân khí mới có thể ngăn cản đau đớn muốn nứt ôm. Hân lĩnh thức đảo qua, cảm thấy nàng nhân nhật ưu thương cùng bất mãn. Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ, nghĩ đến từ khi mang theo Sở Hồng vũ trở về, còn không có có cùng nàng nói chuyện nhiều, bẽ bộn bỏ cứu nói ". Duyên nhi đi theo ta đến trên giường nằm hội (sê), vừa rồi kỳ hạc tại trong mây phi quá gấp, đông lạnh có chút đau đầu, ah, thật là khó chịu!"

Diệu duyên thân thể mềm mại chấn động, do dự thoáng một phát mới ngẩng đầu lên, Ôn Nhu mà hỏi "Thật vậy chăng? Ta nói người như thế nào không để ý tới nhân gia, quan trọng hơn sao?" Nàng non mềm bàn tay nhỏ bé phủ tại Nhạc Nhạc trên đầu, quan tâm dặt vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Nhạc Nhạc âm thầm xấu hổ, "Ai, muốn luân lạc tới già bộ bệnh tình trạng, lừa gạt lấy nữ nhân đồng tình, thật sự là buồn bực. Vừa mới trở về bây giờ là nhưng các nàng nói giỡn, lại không có từng cái cùng các nàng chào hỏi, đem Vô Song, cây dương mai, Dương hạnh, mực linh tử, như tuyết thiên, rõ ràng lộ mất nhiều như vậy!" Nhạc Nhạc cái trán mồ hôi lạnh đều đi ra.

Diệu duyên gặp Nhạc Nhạc trên đầu vô có đồ mồ hôi, lo lắng không được, bẽ bộn đem hân đỡ lên giường, hỏi han ân cần, không tiếp tục lúc đầu ưu thương bất mãn. Nàng giống như đã quên, như Nhạc Nhạc vô công như vậy cao thủ, làm sao có thể bị đông cứng bệnh! Nhạc Nhạc cực kỳ cảm động, đem nàng kéo vào trong ngực, cùng nhau nằm ở trên giường, nhẹ nhàng nói "Không có việc gì, theo giúp ta nằm hội (sê) thì tốt rồi. Ân, không nên cử động, ngoan ngoãn đây!"

Nhạc Nhạc nghe nàng hương vị ngọt ngào sợi tóc, thoải mái thật sự muốn ngủ. Bỗng nhiên nghĩ đến diệu duyên lên lầu lúc, không ngừng bước chân đã biết rõ chỗ ở mình gian phòng. Hỏi: "Duyên, người vừa rồi làm sao biết ta ở chỗ này?"

"Ah, rất đơn giản nha. Duyên nhi trong nội tâm thời khắc khắc chứa người, ly khai người một hồi sẽ rất khó qua, chỉ cần tại phụ cận, tổng có thể biết người ở nơi nào." Nàng bò tới Nhạc Nhạc ngực, nhu hòa nói.

Nhạc Nhạc nghe xong nghi ngờ nói: "Đây chính là ta muốn đấy. Duyên nhi biết rõ như thế nào làm, mới có hiệu quả như vậy sao?"

"Ah!" Diệu duyên nghe xong kinh hi nói "Người cũng nguyện ý đem duyên nhi bỏ vào trong nội tâm sao? Ta biết rõ như thế nào làm!" Nhạc Nhạc hôn lên nàng phần phát tuyệt cái cổ, khẽ cười nói "Đương nhiên nguyện ý á! Ta còn muốn đem các người toàn bộ bỏ vào trong nội tâm, ai muốn không ở bên cạnh, tự lập tức biết rõ, như vậy sẽ không sợ các người vụng trộm ly khai ta rồi."

"Ân, người ta mới bỏ không được rồi đi loại người! Loại làm này rất đơn giản, chỉ cần tại giao hợp lúc, đem đối phương tinh khí tồn nhập thức hải, tại mỗi đạo tinh khí bên trên ừ lên người này đặc thù như vậy, người này không tại phụ cận, trong thức hải tinh khí lạc ấn là không; người này tại phụ cận, trong thức hải tinh khí hội (sê) sinh ra phản ứng. Chỉ cần quét kiểm tra một lần thức hải, có thể biết rõ ai tại ai mất." Nhạc Nhạc ngạc nhiên cười nói "Duyên nhi là làm sao biết những điều này?"

"Duyên nhi cũng không biết, tại trong đầu tượng tượng tự đi ra. Cho nên tự vụng trộm sử dụng, Nhạc Nhạc lang sẽ không sinh khí á?" Diệu duyên lo lắng hỏi.

Nhạc Nhạc cười to, thầm nghĩ "Dâm nữ giác ngộ sau chẳng lẽ còn tự nhiên thông hiểu tương quan bí kỹ?" Lúc này hân cũng mặc kệ nhiều như vậy, thầm nghĩ nghiệm chứng thoáng một phát nàng nói phương pháp, cười tà đem nàng áp dưới thân thể, nói: "Chẳng những không tức giận, còn muốn đem người thật sâu tàng dưới đáy lòng, vĩnh viễn cũng không quên nhớ, vĩnh viễn chú ý người!"

Chương 111: Dấu hiệu

Yêu, yêu lấy người yêu, dù sao nàng cũng là người khác. Dem làm trong lòng của người cất vào nàng tình hoa chi khí, trong thân thể của người chứa nàng lúc, hội (sẽ) ngạc nhiên phát hiện, nguyên lai tan làm một thể yêu, mới thật sự là có được, yêu thể xác và tinh thần hợp nhất, trong lòng lúc nào cũng nhớ lấy. Yêu cùng chiếm lấy có khi lẫn lộn không rõ.

"Nhạc Lang cũng đem duyên nhi cất vào trong nội tâm đi" điệu duyên chảy ra kích động nước mắt, ra sức nghênh hợp với Nhạc Nhạc va chạm, linh cùng linh giao hợp, mới là ngự nữ chi đạo cảnh giới cao nhất.

Nhạc Nhạc tựa hồ thấy được một tia hiểu ra, đã man cùng Ôn Nhu sát phạt, điên cuồng cùng lý trí tiến công, yêu cùng tâm dung hợp. Mất phương hướng, mất phương hướng tại linh hồn ở trong chỗ sâu.

Nhạc Nhạc giải quyết làm phức tạp tâm thần nan đề, lại khôi phục bình thường tùy ý cùng tiêu sái, ôm điệu duyên phong eo, cười hi hi đi xuống lầu. Chúng nữ đối với vụng trộm lên lầu điệu duyên vốn có chút bất mãn, có thể thấy được đến Nhạc Nhạc vui vẻ thân mật khuôn mặt, hết thấy câu oán hận đều hóa thành cảm kích. Bề bộn mới đến điệu duyên, hướng nàng nghe ngóng trên lầu bí sự.

Ngồi ở bàn ăn chủ nhân vị trí, Nhạc Nhạc có loại thật sâu tự hào cảm giác, đồng thời cũng cảm nhận được áp lực cùng trách nhiệm. Lại để cho nữ nhân của mình khoái hoạt hạnh phúc, bảo hộ các nàng tại loạn thế cả đời bình an, những... này là trách nhiệm của mình cùng nghĩa vụ.

Nâng chén mời rượu, Nhạc Nhạc tận lực dùng con mắt cùng từng cái nữ nhân trao đổi, cho dù là nhỏ nhỏ nha hoàn, nhưng chỉ cần nàng là nữ nhân của mình, đều muốn dùng lòng chiều cô đến cảm thụ của các nàng. Một mỗi, nhưng một mỗi hạnh phúc. Nhìn xem các nàng mỗi người thoải mái hi cười, Nhạc Nhạc cái gì cảm (giác) khuây khoả.

"Ta muốn đem các người vĩnh viễn thu dấu ở trong lòng!" Sau khi com rượu, Nhạc Nhạc đối với chúng nữ thâm tình tuyên bố, "Chỉ có lúc nào cũng cảm thụ sự hiện hữu của các người cùng khoái hoạt, ta mới có thể an tâm!"

Chúng nữ ngoại trừ điệu duyên, đều nghe không hiểu Nhạc Nhạc trong lời nói ý tứ. Nhưng chứng kiến hắn đưa tình thâm tình đôi mắt, tâm đều đi theo tan chảy, đầu thêm Nhạc Nhạc trong lời nói thâm ý, mỗi người say mê tại yêu cùng bị yêu trong hải dương. Yêu là tình thăng hoa, dục là yêu tối chung biểu hiện. Dem làm phần hồng thời tình mùi thơm tràn ngập cả cái gian phòng lúc, nhất mắt hồn nhất tốt đẹp tổ khúc nhạc, cũng lặng lẽ vang lên.

Ấn ký, đêm nay, trong phòng chư nữ đem cái này từ khắc vào nội tâm.

Có được, đêm nay, trong phòng chư nữ đem cái này từ thực (quen thuộc) nhớ trong đầu.

Tình yêu, cách các nàng càng ngày càng gần, tựa hồ có thể cảm giác được, chỉ cần mở to mắt, có thể phát hiện người yêu sâu đậm tại mang đến cho mình vui thích. Phần hồng hào quang, tuyên thệ lấy tâm, cũng tiêu chí lấy hạnh phúc tốt đẹp đây.

Nhạc Nhạc tại trong thức hải xếp đặt lấy nữ tử Tinh Nguyên Thần phách, cho rằng đem trong phòng chư nữ đều ùi lên ấn ký rồi, đột nhiên một cổ trắng noãn bóng loáng thân thể, xấu hổ nằm ở bên trái nhất biên giới. Thân thể tuyết trắng nhẵn mịn, giống như chạm ngọc, mỗi một tác da thịt óng ánh sáng long lanh, bóng loáng được không giống đan gian thân thể. Bộ ngực 〇〇 có chút nhô lên, như bánh bao nhỏ một cái đứng thẳng, trên bánh bao anh đào bởi vì khấn trương cùng kích thích, cứng rắn (nganh) được có chút phát trướng. Nàng hai tay che liếc trông mắt, lại lộ ra khe hở, nhìn lên lấy Nhạc Nhạc phản ứng. Cũng học những nữ nhân khác mỉa mai, đem mê người đùi non có chút gang rộng ra, lắc nhẹ tuyệt đồn: Cặp mông trắng bóc, đem bí mật hoa viên bạo lộ tại Nhạc Nhạc đáy mắt, không hoa không thảo, trụi lủi đây. Chỉ có tia nước nhỏ, nhu hòa tuôn ra trôi, cùng điệu duyên cực kỳ tương tự. Nhạc Nhạc lại biết nàng là vì không có sinh dục thành thực, cũng không phải là như điệu duyên vĩnh viễn không dài hoa cỏ.

Nhạc Nhạc ám nuốt một nước miếng, lần thứ nhất đem Hạc nhi trở thành nữ nhân đối đãi, có thể đã gặp nàng ngây thơ khả nhân bộ dáng, thật sự không cách nào nhẫn tâm lại để cho nàng rơi vào dâm dục thế gian. Cười quái dị ngồi vào Hạc nhi bên người, đem nàng che mất bàn tay nhỏ bé đẩy ra, nói: "Hạc nhi, người đây là chơi trò chơi gì đâu này?"

Hạc nhi không vui bị hắn dịch chuyển khỏi bàn tay nhỏ bé, đem đầu thụt lùi một bên, nói: "Muốn cùng ca chơi đánh nhau trò chơi, như hấn tỷ tỷ của hấn đồng dạng, cùng ca ca đùa giỡn!" Ở một bên nghe lên ục ục thiếu chút nữa ngã sắp xuống, vỗ mạnh đầu xèo...xèo gọi bậy.

"Hắc hắc, cái trò chơi này cũng không thể tùy tiện chơi, muốn lớn lên mới được!" Nhạc Nhạc đem Hạc nhi vịn lên, cùng nàng sóng vai ngồi cùng một chỗ.

"Thế nhưng mà, hấn tỷ tỷ của hấn cùng người chơi xong sau, đều giống như rất vui vẻ bộ dạng, vì cái gì không phải muốn lớn lên mới được?" Hạc nhi không rõ mà hỏi, con mắt vụng trộm mà nhìn xem Nhạc Nhạc vượt qua gian độc ác vũ khí.

Nhạc Nhạc sớm bị nàng nhìn lên vài rồi, cũng không đi bắt kẻ nàng, theo nàng quan sát. Bất quá nàng..., lại đem Nhạc Nhạc hỏi khó rồi, thầm nghĩ "Xem Hạc nhi tuổi thọ mới có mười bốn mười lăm tuổi rồi, so với ta so Vô Song chỉ (cái) tiêu một hai tuổi, xem ra chỉ là tâm tình của ta vấn đề, một mực đem nàng trở thành thể ngoại tiểu tinh linh. Bất quá thân thể của nàng hay là thật là mê người đầu rồi, đặc biệt là lạnh buốt nhẵn mịn xúc cảm, Ân, đem

nàng thu nhập vốn riêng, cũng là kiện mỹ diệu sự tình!"

Nhạc Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, bắt tri bắt giác bắt tay trèo lên Hạc nhi nhỏ nhắn xinh xắn bộ ngực sữa, tình mỹ Linh Lung vũ trong tay hấn biến ảo lấy bộ dáng. Nhất thời kỳ diệu cảm giác khác thường, đem Hạc nhi sợ ngây người, theo Nhạc Nhạc xoa nắn, nàng nhẹ nhàng run rẩy, như gió bên trong đích lá liễu. Ừc ừc ở một bên hào hứng bùng bùng nhìn lên lấy, trong mắt lóe trần an an tâm thần sắc, chẳng lẽ nàng cũng đang lo lắng cái gì sao?

Nhạc Nhạc tri hoãn qua thần thời điểm, phát hiện Hạc nhi đã nhuẩn tại trong lòng ngực của mình, mê mang nắm vũ khí của hấn, trong miệng phát ra nhu hòa mê người tiếng rên rỉ, da thịt tuyết trắng đã có chút đỏ lên. Nhạc Nhạc tay kia sớm thành thói quen tính tham tiến bí mật hoa viên, tại âm châu bên trên Ma Huyền lướt động lên. Hạc nhi đột nhiên thân thể mềm mại một hồi cứng ngắt, theo một tiếng như khóc trường thân, vừa mềm thành một đoàn bông hình dáng. Nàng tại Nhạc Nhạc trong tay, đã mất đi lần thứ nhất cao trào.

Nhạc Nhạc đã bị nàng kỳ diệu xúc cảm khơi gọi lên dục hỏa, chính muốn tiếp tục thu thành quả chiến đấu, trong nội tâm không khỏi một hồi táo động, linh thức phi thường bất an, tựa hồ có cái gì không tốt dấu hiệu đang tại phát sinh.

Đêm đã khuya, đúng là giờ Tý, Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn về phía thành bắc, lẩm bẩm nói: "Bên kia có trăng sáng, như mộng? Chẳng lẽ các nàng lại có phiên toái gì?" Bên tai lại truyền tới Hạc nhi thấp giọng ní non, nàng khó hiểu cầm lấy Nhạc Nhạc vũ khí, hai con ngươi hơi nước lượn lờ, đồng tử lộ ra quý dị nhạt màu tím nhạt.

Nhạc Nhạc trong nội tâm hệ treo trăng sáng, như mộng an toàn, bên cạnh mặc quần áo bên cạnh an ủi Hạc nhi, cầm lấy truy Tâm Kiếm lại hướng mặt ngoài bay đi. Hạc nhi dục vọng không có được bình thường thỏa mãn, trong nội tâm phi thường bất mãn, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng đem y phục mặc tốt. Chứng kiến Nhạc Nhạc đóng cửa rồi đi, nàng trong ánh mắt ánh sáng tím càng tăng lên, đối với bên cạnh cái ghế phần nộ mở ra cái miệng nhỏ nhắn, tuy nhiên ngủ chưa không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, ừc ừc lại cau mày bụng kín lỗ tai, cái kia cái ghế đột nhiên hư không tiêu thất rồi, liền đập vỡ bọt đều không có để lại.

Ừc ừc khoa trương đập vỗ ngực, một bộ "Ta rất sợ đó" bộ dáng. Hạc nhi phát tiết đã xong, tâm tình tựa hồ đỡ một ít, bay bổng đi theo Nhạc Nhạc tung tích, hướng ngoài viện bay đi. Ừc ừc như điện quang bình thường đi theo nàng đằng sau, dùng ừc ừc tốc độ, rõ ràng cũng có chút cố hết sức, có thể thấy được Hạc nhi chính thức tốc độ cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Cung trăng sáng lần trước ly khai Hoàng thành về sau, một mực vội vàng tiêu diệt xâm chiếm đã câu quốc hải tặc, bề bộn gần hai tháng mới đem địch nhân đuổi ra lam đêm đảo trăng sáng cung lãnh địa. Nhân hạ lúc, nàng kinh nha phát hiện mình mang thai.

Tuy nhiên cùng Vương Nhạc Nhạc đã xảy ra quan hệ, có thể nàng vì con gái hạnh phúc, dứt khoát dứt bỏ chính mình vui thích cùng tưởng niệm, chuẩn bị an tâm ở ngoài sáng Nguyệt cung độ này cuối đời. Có thể đột nhiên tới ngoài ý muốn, lại để cho nàng có chút rối ren. Trăng sáng cung có 17 chủng (trông) sây thai phương pháp, nàng không thể không nghĩ tới, có thể thực đang muốn động thủ thời điểm, nàng phát hiện vô luận như thế nào cũng ngoan không hạ cái này tâm.

Tại vô biên dày vô trong nàng gây một vòng, càng lộ ra thanh lệ thanh nhã, lại để cho người thương tiếc. Hoàng loạn đã qua nửa tháng, mà xui quý khiến lại nhớ tới Hoàng thành, cái kia lại để cho nàng có thống khổ có diễm mật, ngọt ngào, có mộng tưởng có tan vỡ địa phương. Nàng chỉ dẫn theo mười ba kiếm nữ, có lẽ mười ba kiếm nữ càng có thể hiểu được nàng loại tâm tình này a. Khắc cốt mình tâm xuân được, khắc cốt mình tâm triền miên, đều là một người nam tử mất hồn, đều là một người nam tử gầy gò. Mộng hồn khiến quẩn, dây thắt lưng dần dần rộng, cuối cùng dứt khoát.

Cung trăng sáng đem con gái cùng tháng tư chấp sự gọi tới thời điểm, đã gặp các nàng hạnh phúc xuân mị khuôn mặt, trong nội tâm lại bay lên ngập trời ghen ghét. Ta vì cái gì không thể đạt được hạnh phúc, ta vì cái gì lại không thể có người yêu thương, ta vì cái gì không thể nhào vào trong ngực của hấn thút thít ní non?

Tháng tư chấp sự cùng như mộng nhìn xem âm tình bất định cung trăng sáng, nhất thời ngốc tại đó. Thẳng đến mười ba kiếm nữ nhắc nhở cung trăng sáng, nàng mới áy náy khôi phục thái độ bình thường, chỉ là trên mặt thiếu đi trước kia sát khí cùng lạnh như băng, nhiều hơn một tia ôn hòa nhan sắc. Lúc này, các nàng còn không biết, cái loại này tình cảm ám áp chính là tình thương của mẹ ả núp Quang Huy.

"Gần đây mấy tháng, các ngươi qua được không nào?" Cung trăng sáng mang theo nhân nhật vui vẻ, đối với các nàng nói ra.

"Mẹ, ngươi cười ah!" Cung Như Mộng nhảy cẫ tung nhào vào nàng trong ngực, như là làm nũng tiểu nữ hài.

Xuân nguyệt cũng vội hỏi "Cung Chủ cười rộ lên thật xinh đẹp!"

Đồng Nguyệt trả lời "Hấn đối với tiểu thư cùng chúng ta rất tốt, cảm ơn Cung Chủ thành toàn." Nàng lúc nói lời này, không có phát hiện cung trăng sáng cùng mười ba kiếm nữ trong mắt âm đạm cùng bi thương.

Hạ nguyệt cùng Thu Nguyệt cũng phụ họa lấy Đồng Nguyệt, đại đàm như thế nào hạnh phúc cùng khoái hoạt, thẳng đến xuân nguyệt cảm giác không ổn, nhắc nhở các nàng, mới dừng lại bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận lý do thoái thác.

"Cung Chủ có cái gì không thoải mái sao? Phải hay là không vài ngày trước vậy quét hải tặc bị thương?" Xuân nguyệt kiến cung trăng sáng sắc mặt không tốt, hỏi dò.

"Các ngươi không cần lo lắng, ta rất tốt, chỉ là thụ chút ít phong hàn, khục ọc ọc!" Cung trăng sáng đang nói, đột nhiên trong dạ dày một hồi nước chua tuôn ra, nàng bề bộn chạy vào gian trong nôn mửa đi, hai cái kiếm nữ chạy vào đi phục thị.

"Mẹ ta làm sao vậy?" Cung Như Mộng lệch ra cái đầu hỏi mặt khác kiếm nữ.

Kiểm nữ nhóm đám bọn họ thần sắc hoảng hốt đáp: "Cung Chủ nàng cảm lạnh rồi, nhà thoáng một phát tựu không có việc gì rồi."

Cung Như Mộng mới yên tâm mà nói: "Ah, làm ta sợ nhảy dựng, mình ghi việc lên, còn không có gặp mẹ bệnh qua." Chỉ có xuân nguyệt nghi hoặc chăm chăm vào cung trắng sáng nôn mửa gian phòng, âm thầm tự hỏi cái gì.

Hơn nửa ngày, cung trắng sáng mới từ gian phòng đi ra, trên mặt ần ần có chút thương cảm. Miễn cưỡng cười vui cùng như mộng đàm luận lẫn nhau nhìn thấy chuyện lý thú, mà Cung Như Mộng mỗi lần đem cao hứng sự tình cùng Nhạc Nhạc nói nhập làm một, chỉ có có Nhạc Nhạc địa phương, nàng đều cho rằng là vui vẻ sự tình. Cung trắng sáng tựa hồ cũng thói quen con gái đàm luận, hơn nữa đáy lòng có loại muốn biết Nhạc Nhạc hết thấy sự tình dự vọng, cũng tùy thời truy vấn Nhạc Nhạc chuyện khác. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Chưa phát giác ra, đã đến giờ lên đèn.

Vừa dọn xong rượu và thức ăn, chợt nghe ngoài cửa truyền đến yêu mị tiếng cười "Ha ha ha, trắng sáng muội tử, có hay không chén của ta đĩa?"

"Hô cơ?"

"Coi như ngươi có chút lương tâm, không có uống ta trước kia vất vả giúp ngươi huấn luyện môn nhân đệ tử!" Nàng nói xong, đã nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bay vào trong phòng.

Tháng tư chấp sự cùng mười ba kiểm nữ vội vàng thi lễ, có hô sư phụ nàng, có hô nàng Hồ đi.

"Ừ, gọi thực loạn!" Hồ cơ hơi cau mày, có chút bất mãn cười nói "Có lẽ hô tỷ tử của ta, người ta có như vậy già sao?"

"Tỷ tử ngươi nha, hay (vẫn) là ưa thích cùng bọn tiểu bối ẩu tả, một chút cũng không thay đổi!" Cung trắng sáng cười đem nàng kéo ở bên cạnh tọa hạ : Ngồi xuống.

Hồ cơ giật mình nhìn nàng một cái, cười nói "Muội tử mang thai ai hài tử, đã có hơn ba tháng rồi, mời đi ra lại để cho tỷ tử cho ngươi đem trần. Ha ha ha, ngươi nam nhân ta tuyệt đối không đoạt!"

"Ah, mẹ ta lại muốn sinh Bảo Bảo rồi hả?" Cung Như Mộng giật mình há to miệng, tựa hồ tham ăn kế tiếp quả cà.

Xuân nguyệt âm thầm gật đầu, tựa hồ xác nhận suy đoán của mình, nàng suy nghĩ nói: "Là Nhạc Lang hài tử sao?"

"Tỷ tử, không nên nói lung tung!" Cung trắng sáng có chút bối rối, "Có thể nào tại trước mặt tiểu bối đàm luận chút ít sự tình!"

"O, muội tử còn thẹn thùng nha. Xem ngươi trên mặt trần đầy mẩn tính (*bản năng của người mẹ) vui vẻ, không giống hoài như mộng lúc ah, ta không đề cập nữa. Cái này đồ ăn rất ngon đấy, ta không khách khí á." Hồ cơ kiến cung trắng sáng không muốn nhắc tới chút ít sự tình, chính mình lại xốc người ta vết sẹo, bề bộn giang rộng ra chủ đề, đàm luận thức ăn rượu ngon rồi.

Tháng tư chấp sự cùng mười ba kiểm nữ lại càng không dám nhắc tới việc này, chỉ có Cung Như Mộng như là đã tìm được tuyệt diệu món đồ chơi, ánh mắt không ly khai cung trắng sáng bụng, còn bắt chợt dùng tay lạng lẽ vuốt ve mẹ nàng bụng. Cung trắng sáng chỉ là âm thầm u oán, theo Hồ cơ lời nói, nói đến chuyện khác đến.

"Trắng sáng, có hay không phá hư ma lỗ thùng tin tức?" Hồ cơ theo Vu son sau khi trở về, nhận được tin tức, nói là ba Đại Ma Đầu xuất hiện trùng lặp. Mà Vu son đi vũ cung Lan Hoa Chỉ, rõ ràng cho thấy lỗ thùng tuyệt kỹ thành danh, chỉ sợ bọn họ có quan hệ gì. Nàng tuy nhiên võ công tuyệt diệu, lại nhưng không dám đối với ma đầu phớt lờ, nếu là đi vũ cung hơn nữa lỗ thùng, chỉ sợ các nàng vui mừng giáo huấn xong đời.

"Tỷ tử như thế nào đột nhiên quan tâm chuyện này rồi hả?"

"Chọc đi vũ cung một đoàn tổ ong vò vẽ, lại chọc một cái hỗn trưởng tiểu tử, ai, còn không phải là vì tăng công được sự tình, nghe nói phá hư ma cùng đi vũ cung có chút quan hệ, cho nên mới hỏi lỗ thùng tin tức." Hồ cơ bắt đầu dĩ vãng dài.

"Tăng công được?" Cung Như Mộng nghe được đại kỳ, bất quá nghĩ đến Nhạc Nhạc muốn các nàng bảo thủ bí mật này, kinh kêu một tiếng, lại rầu rĩ gặm lầy gặm để.

"Tiểu nha đầu, ngươi cũng biết tăng công được sự tình sao?" Hồ cơ nghi hoặc chăm chăm vào Cung Như Mộng, hy vọng có thể theo trong mắt nàng có tìm được cái gì sơ hở.

"Nghe nói qua, nguyên lai thực sự việc này nha, Hồ đi đạt được được sao?" Cung Như Mộng khó được khéo đưa đẩy một lần, không để lại bất cứ dấu vết gì hỏi ngược lại. Tháng tư chấp sự nghe được câu trả lời của nàng, mới âm buông lỏng một hơi, rất sợ nàng không cẩn thận nói lộ ra miệng.

"Nếu là thật đã nhận được được, cũng không cần lo lắng phá hư ma rồi. Ta hiện tại mới phát hiện công lực của mình thật sự rất yếu, vài ngày trước tuy nhiên cùng tuyệt tình sư thái đánh cho lực lượng ngang nhau, nhưng so với hung danh tại bên ngoài phá hư ma, trong nội tâm một chút nắm chắc cũng không có." Nàng lo lắng nói. Kỳ thật nàng là bị Nhạc Nhạc dao động tin tưởng, nghĩ thầm một thiếu niên tựu lợi hại như vậy, cái kia ma đầu chẳng phải là lợi hại hơn.

"Tỷ tử không cần lo lắng, hai ngày trước lỗ thùng tại Hoàng thành đã xuất hiện, hủy đi mười cái quán rượu cùng nhà cửa, càng làm vạn dặm mình mới che

tổng đàn hủy đi một nửa, bắt quá lại chặt vật chạy trốn, chẳng biết tại sao? Gần đây tịch thu đến hấn xuất hiện tin tức." Cung trắng sáng nói ra.

"Biến mất là tốt rồi. Ai, bị cái kia tiểu oan gia như vậy cả ngày tâm thần có chút không tập trung! Được rồi, ta hồi trở lại Tư Đồ phủ, tìm bảo bối của ta đồ đệ đi." Hồ cơ nói xong, đã biến mất tại gian phòng, phiêu hướng xa xa.

Nàng vừa đi, Cung Như Mộng tựa ngồi không yên, dựa vào cung trắng sáng bên người, thỉnh thoảng hỏi lung tung này kia, ba câu nói không rời nàng trong bụng hài tử, chỉ nghe chur nữ cười khổ không được. Một mực vui đùa âm ỉ đến đêm khuya, các nàng chính muốn nghỉ ngơi, dị biến nổi lên.

"Hừ, tiện phụ, ngươi mang thai thiếu niên kia hài tử? Thật sự là buồn cười, chẳng lẽ tuyệt không cảm thấy thẹn sao?" Âm lãnh thô bạo thanh âm tại trong nội viện vang lên, ngay sau đó, ba mươi mấy đạo màu xanh sẫm thân ảnh quỷ dị ra hiện tại hấn sau lưng.

"Lục không ngày nào! Ngươi còn dám tới gặp ta, nếu không là ngày đó ngươi ám thi xuân độc, ta nào có hôm nay tao ngộ!" Cung trắng sáng bởi vì oán hận cùng kích động, thanh âm có chút phát run. Nói xong, nàng vượt lên trước xông ra khỏi phòng, cùng lục không ngày nào hung hăng cầm thù lấy, chỉ là những cái...kia màu xanh sẫm người bật mặt, cho nàng một loại nguy hiểm áp lực.

Cung Như Mộng cùng thán tư chấp sự và mười ba kiếm nữ cũng vọt ra, chứng kiến lục không ngày nào sau lưng 38 đạo màu xanh sẫm thân ảnh, đều âm thầm kinh hãi, đều có thể cảm thấy địch nhân cường đại.

Màu xanh sẫm thân ảnh nhìn thấy hơn mười cái tuổi trẻ mỹ nữ lao ra, tà tà dám cười rộ lên. Một cái trong đó ưỡn ngực màu đỏ Thái Dương tiêu chí, đi đến lục không ngày nào trước mặt, cuồng vọng cười to nói "Lục tông chủ, rất lớn hảo tâm, quả thật có xinh đẹp Hoa cô nương. Hắc hắc, ta, có đại phán quan thủ lĩnh, chớ hoang đại nhân, cảm ơn lục quân!"

"Đã câu quốc hay sao?" Cung trắng sáng theo dõi hấn trước ngực Hồng Thái Dương tiêu chí, đại dám đau đầu, "Bọn họ là có đại phán quan sát thủ, đều là đặc cấp cao thủ, chỉ sợ khó đối phó. Thán tư chấp sự nghe lệnh, xem tình huống không ổn, hộ tống như mộng đào tẩu!"

Cung Như Mộng không thuận theo nói ". Mẹ, đặc cấp cao thủ có gì đặc biệt hơn người, ta cùng thán tư chấp sự cũng là đặc cấp cao thủ, mặc trong phủ thiết nhiều tỷ muội cũng là đặc cấp cao thủ, so với chúng ta cộng lại đều muốn lợi hại!"

"Coi như ngươi có chút kiến thức!" Lục không ngày nào thanh âm lạnh như băng chút ít đáng sợ, hấn vẫn đang đeo khô lâu mặt nạ, dùng như độc xà thanh âm tiếp tục nói "Vị ta và ngươi không tiếc cùng Đại sư huynh là địch, không tiếc cùng vạn dặm mình liên thủ công Thượng Thiên nhai giác [góc], không tiếc tổn hao hơn mười năm đau khổ tìm ngươi hừ hừ, ông trời rõ ràng như vậy đối với ta, lui qua tay "con vịt" bay vào Vương Nhạc Nhạc tên khốn kia trong miệng. Tổn hao ta mấy năm khổ tâm quý ngọc môn rõ ràng bị người một đêm giết sạch, ha ha ha, ta hiện tại chỉ có một tâm nguyện, ngươi biết rõ là cái gì không?"

Cung trắng sáng bị hấn điên cuồng âm lãnh thanh âm chấn nhiếp, theo miệng hỏi "Là cái gì?"

"Ha ha ha, đương nhiên là đạt được ngươi, đem ngươi đặt ở thân thể dưới đây, hảo hảo tra tấn! Đem ngươi tra tấn muốn sống không được, muốn chết không xong, cho ngươi hối hận đi vào trên đời này, cho ngươi hối hận lúc trước không có lựa chọn ta. Không đạt tới nguyện vọng này ta chết không nhắm mắt "

"Ta có thể cam đoan cho ngươi nhắm mắt, có thể là nguyện vọng của ngươi lại vĩnh viễn không sẽ đạt tới!" Vương Nhạc Nhạc theo Hắc Ám nơi hẻo lánh đi ra, khỏe mỗi nhếch lên miến cường mỉm cười, hấn bước chân nhu hòa mà chậm chạp.

Cung trắng sáng chứng kiến Nhạc Nhạc chiêu bài thức gương mặt, vui vẻ nở nụ cười, trái tim theo cước bộ của hấn mà nhảy lên, trong thiên địa tự hồ chỉ có hấn sáng ngời tình mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Luân lý

Ngàn vạn lần đang ở trong mộng khóc lóc kể lể, chỉ vì thấy hấn miến cường cười cười. Ngàn vạn lần dưới đáy lòng u oán, chỉ vì muốn hấn nhẹ nhàng ôm.

Cung trắng sáng như một mối tình đầu tiểu nha đầu, ngượng ngùng Ôn Nhu tùy ý Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng. Nàng thân thể cứng đờ, giấu lại con gái như mộng hạnh phúc, nàng hung hăng tâm giãy giụa Nhạc Nhạc ôn hòa lòng ngực, cúi đầu nói: "Không, không là của ngươi!". Nói xong, lòng của nàng đều đi theo nát, nước mắt ngăn không được bùng lên, trên không trung hoạch xuất từng đạo thể mỹ đường vòng cung, lạnh như băng rơi vào lạnh hơn trên mặt đất.

"Nhìn xem ánh mắt của ta!" Cung trắng sáng lạnh buốt phát run thân thể lần nữa bị ôn hòa vây quanh, thế nhưng mà nàng run rẩy lợi hại hơn rồi.

"Ta không!" Nàng như một giận dữ đích tiểu nữ hài, đem Nhạc Nhạc vật áo thấm ướt. Nàng muốn nhin xuống không cho con mắt chảy ra, có thể chưa

xót tâm, đã đi theo nước mắt mà nghẹn ngào.

"Người biết không, vừa rồi tiền sân nhỏ, ta biết ngay người mang thai con của ta. Đó là một loại cảm giác, như chân với tay cảm giác. Cho nên, đừng cho chính mình ủy khuất, ta hội đau lòng đấy."

Cung trăng sáng rớt cục bạo phát, ôm chặt ở Nhạc Nhạc bả vai lớn tiếng khóc lên, tựa hồ đã có hân lời nói mới rồi, mấy mươi ngày đích lo lắng thống khổ đều là đáng giá đấy. Nàng đứt quãng khóc rờn nói: "Thế nhưng mà ta là như mộng mẹ ruột, người nhạc mẫu, coi như là người sư mẫu, thế nhân biết cười lời nói chúng ta đấy."

"Cùng sư phụ ta sư tình, người hoàn toàn là bị ép đấy, cho nên người không tính ta sư mẫu, sư phụ ta cũng thường nói, hân cả đời chưa lập gia đình. Như mộng cùng người tuy nhiên là mẹ con, nhưng các người đều là độc lập thân thể, đều là ta có quan hệ, các người mẹ con vừa rồi không có làm loạn, cho nên cũng chưa nói tới loạn luân"

Nhạc Nhạc đang tại khuyên bảo, cô đại phán quan rõ ràng hợp lý có thể chịu đựng không nổi rồi, đồng cứng gợn dữ hét: "Baka (ngu ngốc)! Khi chúng ta không tồn tại sao? Ta"

"Im miệng! Ở đâu ra chó hoang gọi vậy!" Nhạc Nhạc bởi vì hân đánh gãy lời của mình mà phẫn nộ, quay đầu xông hân quát lên.

"À? Làm sao người biết, ta gọi chó hoang?" Người nọ kinh hãi nói: "Nhìn xem hình dạng của người sẽ biết, các người đã câu quốc người tất cả đều là chó hoang, các người quốc vương gọi Tiểu Khuyển, công chúa gọi chó cái, thừa tướng gọi Chó Điền chắc chắn, không bảo người chó hoang tên gì?" Nhạc Nhạc cười quái dị nói.

"Người mắng ta?" Hân không thể tin được, rõ ràng bị người nhục mạ rồi.

"Thôi đi pa oi..., ngu ngốc!" Nhạc Nhạc hướng hân so cái ngón giữa, sau đó điềm nhiên như không có việc gì bang (giúp) cung trăng sáng lau nước mắt, dùng phía sau nàng ngăn người thẳng tư chấp sự cùng Cung Như Mộng cười nói: "Mới vừa nói lời mà nói..., các người cũng nghe được đi à nha, chăm sóc tốt nàng, không nên lộn xộn, ta một cái đi ứng phó bọn này chó hoang

Cung Như Mộng trong mắt lóng lánh lấy vui sướng sùng bái, "Nhạc Lang thật sự là lợi hại, nguyên lai ta cùng mẹ cùng nhau giả cho người, cũng không tính loạn luân cái đó! Thế nhưng mà mẹ sinh hạ đến Bảo Bảo, nên hô ta đi nương hay (vẫn) là tỷ tỷ đầu này?" Nàng giảo hoạt xông Nhạc Nhạc nháy mắt, tuyệt không như bình thường ngây thơ ngây thơ.

Cung trăng sáng bị Nhạc Nhạc nguy biến tả thuyết hồng đầu óc choáng váng, lúc vui lúc buồn, nghe được con gái lời mà nói..., sắc mặt càng là ửng đỏ một mảnh. Thâm suy nghĩ nói: "Đúng nha, nếu là giả cho hân, sinh hạ hài tử nên hô như mộng cái gì đầu này? Phi phi, ai nói muốn giả cho hân rồi!" Nàng hoang mang lo sợ bị chư nữ hộ tại sau lưng, quên trước mắt cường địch, lung tung suy tư. i mươi ba kiếm nữ chứng kiến vẻ mặt bộ dáng tiểu nữ nhi cung trăng sáng, đối với Nhạc Nhạc càng là bội phục không thể quảng đấy, trong lòng đều âm thầm vui sướng: "Nếu là Cung Chủ theo Nhạc Nhạc, chúng ta cũng không cần mỗi ngày nhận hết tương niệm dày vò rồi, đêm đó mất hồn thật làm cho người dư vị"

"Vài ngày trước, là các người ám sát Kiếm Tông tông chủ?"

"L thì như thế nào, không phải thì như thế nào?" Chó hoang thao (xx) lấy đồng cứng *** ngữ, phát tay vây quanh Nhạc Nhạc.

"Ha ha, các người hay là thật lợi hại, rõ ràng không sợ tiền thưởng trăm vạn truy nã, cùng cái này không người không quý gia hòa loạn đi dạo, thật sự là bội phục. Lục môn chủ phải hay là không bị người diệt cả nhà, đến vô đã mẹ lại sứt, muốn sắp chết thích thú cái tâm nguyên?" Nhạc Nhạc không để ý bị người vây quanh, vẫn đang ôm truy Tâm Kiếm, cười quái dị. Niết Bàn tiếng Châu Á diễn đàn

Lục không ngày nào bị cung trăng sáng biểu hiện cả kinh vừa mới lấy lại tinh thần, âm lãnh trong đôi mắt vô sinh cơ, trống rỗng giống như người chết con mắt. Nghe được Nhạc Nhạc châm chọc không có phản ứng, chỉ là không ngừng thấp giọng tự nói: "Mỗi lần đều là người xấu ta chuyện tốt, vì cái gì? Vì cái gì nàng đối với ta vĩnh viễn như vậy lạnh như băng, đối với hân ôn nhu như vậy, vì cái gì?"

Có một số việc, vĩnh viễn không có đáp án, tựa như thời gian vĩnh viễn không cách nào đình chỉ dòng dạn."Ta muốn giết chết người!" Theo lục không ngày nào một tiếng không không chế được gầm rú, chiến sự chính thức kéo ra. Niết Bàn tiếng Châu Á diễn đàn

Phân hồng, âm hắc, màu xanh sẫm. Ba loại nhan sắc tại tháo chạy nhuộm, kích động chân khí lưu tại hộ thể tráo bên cạnh bồi hồi, được ầu chiến đấu cứ như vậy đã đánh nhau. Nhạc Nhạc tinh khiết là muốn nghiệm chứng công lực gia tăng sau đích thực lực, cho nên mới mạo hiểm thử một lần. Lục không ngày nào công lực hân tự nhiên biết rõ, cô đại phán quan đặc cấp trình độ hân đương nhiên cũng nhìn ra được, bị ba mươi mấy người cao thủ vây công tư vị thực không dễ chịu.

Nhạc Nhạc một bên chống đỡ lục không ngày nào thực cốt chương, một bên né tránh vài chục thanh Lưỡi Lê.

-- "Mù quang chi quang!" Theo Nhạc Nhạc một tiếng tất uống, một nhúm bó cuồng loạn hào quang, như mặt trời phổ chiếu trong đêm tối lóng lánh, sát bạch gấp quang xoáy, chuyển vận vẹo lên, như là có sinh mạng dạn, đâm về địch nhân con mắt. Một thức này phối hợp hân cực kỳ hùng hậu nội lực, tuyệt không phải lúc ban đầu vài đạo nhỏ yếu hào quang, hiện tại một chiêu sử xuất, chói mắt bạch quang như trăm trượng cuồng xà, trên không trung quét ra từng đoàn từng đoàn ảo ảnh, cô đại bọn sát thủ chỉ cảm thấy con mắt đau xót, đón một mảnh đen kịt. Chó hoang hoảng sợ kêu to, "Tàng hình!". Hân cấp tốc ném ra mấy khóa được hoàn lớn nhỏ đồ vật, "Thăng thần" vài tiếng, màu xanh sẫm sương mù ở bên cạnh tản ra, thân ảnh của bọn hân quý dị biến mất trong không khí. Chỉ là phản ứng so sánh, cách Nhạc Nhạc khá gần mấy cái, đã vô pháp che dấu, bởi vì bọn hân đã ngược lại trong vùng máu, yết hầu bên trên chỉ có một chút hồng hồng lỗ thủng, còn đang phun huyết."Đồ dân, các người tàng ở đâu rồi hả?" Lục không ngày nào một hồi cảm tức, chẳng phân biệt được nặng nhẹ sử dụng phạm vi công kích chiêu thức, thực cốt chương hóa thành từng đoàn từng đoàn mảnh tiểu khô lâu đầu, gầm

thét bay loạn, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết theo trong không khí truyền đến.

"Baka (ngu ngốc), ah đừng (không được) loạn đánh!"

Thời khắc chú ý đánh nhau chur nữ cũng lo lắng, cung trăng sáng không hề thút thít ní non, hai tay nhanh nắm cùng một chỗ, lẩm bẩm nói "Nhạc Nhạc ngàn vạn bị thương đầu, chúng ta đi qua giúp hân a!" "Mẹ, không cần lo lắng Nhạc Lang, hân để cho chúng ta không nên lộn xộn đấy, người xem ta, liền con mắt đều không có nháy thoáng một phát."

Tháng tư chấp sự cùng mười ba kiếm nữ cái trán bạo đỏ mồ hôi, cung trăng sáng ngược lại không có nghe ra cái gì, chỉ là một cái kính nói: "Bọn hân khả năng tàng hình khó đối phó, trong nội cung nhiều cái hộ pháp đều chết ở tàng hình ám sát xuống. Nhạc Lang ngàn vạn không xảy ra chuyện gì ah." Xiết chặt trương, đi theo con gái xưng hô, cùng nhau gọi hân "Nhạc Lang". Nhạc Nhạc đối với bọn họ mượn sương mù tàng hình chỉ thuật cảm thấy hiếu kỳ, đồng thời cũng biết chính mình thân ở nguy hiểm biên giới. Lập tức tâm thủ quy nhất, đem hộ thể chân khí chậm rãi mở rộng biến mỏng, Phương Viên ba mét đều là hân phần hồng bảo hộ khu, địch nhân muốn muốn đánh lên, tất [nhiên] trước xúc động hân hộ thể cái lồng khí. Chợt thấy sau lưng cái lồng khí bị người đâm thoáng một phát, loại này mỏng cái lồng khí có thể bị người đơn giản đâm rách, cũng sẽ không bị chấn thương. Nhạc Nhạc khỏe miệng quý quý cười cười, không để ý tới sau lưng, ngược lại đối với chính phía trước hoạch xuất một đạo hoa mỹ thái quang.

"Hoa hồng chi đâm!" Một đóa cực xinh đẹp hoa hồng tím tại Nhạc Nhạc trước người tách ra, Nhạc Nhạc tại hoa trung ương giống như nhụy hoa, màu tím cánh hoa theo nhụy hoa chỗ chậm rãi mở ra, như hoa nở toàn bộ quá trình, chỉ (cái) là phi thường không được tự nhiên nở rộ một phần hai.

Cực nhanh, nhanh đến mọi người tưởng rằng chừng (trông) ảo giác. Tàn hoa ở giữa bỗng nhiên lòi ra mấy cây hồng đâm, huyết hồng đâm, đâm bên trên mạng đích đương nhiên là huyết. Huyết dính tại đâm lên, lại rơi xuống mặt đất, hoa lại nhanh chóng héo rũ rồi. Nhạc Nhạc âm hiểm cười lấy, cầm trong tay còn đang nhỏ máu truy Tâm Kiếm, nhìn trước mắt đột nhiên hiện ra sáu (chiếc) có màu xanh sẫm thi thể, "Hắc hắc, muốn cùng ta chơi quý kẻ, các người còn kém xa!"

Một chiều này đúng là hoa hồng chi âm tu chính bản, có thể tùy ý khống chế phạm vi công kích, tốc độ so trước nhanh mấy lần. Đánh lên hân mấy cái cò đại sát thủ đều bùm lấy trái tim, té trên mặt đất, bùm lấy trái tim còn đang phun huyết.

Nhạc Nhạc nhìn xem tại sương mù màu lục trong tảo bạo lục không ngày nào, thời gian dần trôi qua tràn đầy tất thắng tự tin, thầm nghĩ "Có nội lực thâm hậu giỏi quá, đánh lâu như vậy, thực con giận còn chưa tan hao tổn một phần mười. Ha ha, như phạm vi lớn công kích chiêu số 'Tan nát cõi lòng' ta hiện tại cũng có thể dùng cái ba bốn mươi lần, bất quá một chiều kia lúc linh lúc mất linh, thật sự là phiền muộn. Nếu là có thể dùng ra 'Tan nát cõi lòng' hai cái thì đem bọn hân diệt sạch."

30m trên bầu trời, một thân áo trắng Hạc nhi như tựa là u linh lơ lửng tại Nhạc Nhạc phía trên. Nàng vô nhẹ ục ục đầu, bất mãn mà nói: "Làm tức chết, ca ca không cùng ta chơi, nguyên lai chạy đến nơi đây cùng người khác chơi nha. Những cái...kia áo xanh trang phục đích người thực đáng giận, còn có cái kia mang theo mặt nạ quý gia hóa, hừ!" Trong mắt nàng ánh sáng tím lóe lên, tránh lộ ra lạnh lùng sát ý. * ục ục le lưỡi, dọa ý thức che lỗ tai. Quả nhiên không ngoài sở liệu, Hạc nhi hướng về phía nồng đậm sương mù màu lục trong nhẹ trương cái miệng nhỏ nhắn, một cổ ẩn hình sóng âm phun ra xuống dưới. Trong sương mù dày đặc liên tiếp vang lên tiếng rên rĩ, ngay sau đó tiếng hừ lạnh, màu xanh lá thi thể như bùn nhão bình thường nhuyển trên mặt đất, nội tạng sớm bị chấn nát.

Đang tại nổi giận lục không ngày nào đột nhiên cảm thấy một hồi tử vong kinh hãi, bệ bọn đem chân khí thu hồi, toàn lực dùng tại phòng hộ bên trên. Tuy nhiên tiến vào đại tông sư cảnh giới thời gian không dài, nhưng loại này đối với mình nhưng đối với sinh mạng nhạy cảm cảm (giác) lại sớm đã dưỡng thành. Hân vừa đem hộ thể cái lồng khí thêm dày tầng ba, đã cảm thấy một cổ cực nhanh áp lực thực lớn theo bầu trời đánh úp lại, đen nhánh nhanh dày vòng bảo hộ rất nhỏ vận vẹo, như là một đoàn nước thấm tiến đến. Hân đang tại kinh nha, trong tai đột nhiên một hồi nổ vang đau đớn, nội tạng không ngừng bốc lên run run, đau đến hân thiếu chút nữa thổ huyết.

Nhạc Nhạc nhìn bên cạnh không ngừng xuất hiện tử thi, cũng là thập phần kinh nha. Bất quá hân cảm giác đối với chính mình có lợi, trong nội tâm không có bất kỳ cảm giác nguy hiểm. Màu xanh sẫm thi thể đã có 32 (chiếc) có, theo sương mù tan hết, mặt khác sáu cái cũng mặt xám như tro chiến rung động lấy.

Lục không ngày nào không ngừng biến ảo lấy thân pháp, muốn trốn tránh khung bố ám tập (kích), hô lớn: "Mau bỏ đi, có cao thủ mai phục."

Nhạc Nhạc nhìn xem bọn hân hoảng sợ mà trốn bộ dáng, không ỉu ra sao. Trong nội tâm quải niệm cung trăng sáng các loại đội nữ nhân, vô tâm đuổi theo, tùy bọn hân thoát đi. Giờ phút này, Hạc nhi chính ở giữa không trung từng từng ngưng ngưng thở phì phò, nói: "Mệt mỏi quá ah! Cái này ca ca không có người chơi rầu~." Nói xong, nàng hướng Nhạc Nhạc thời gian dần qua nhẹ nhàng xuống dưới. "Hạc nhi, người như thế nào đi ra?" Nhạc Nhạc xem nàng đầu đầy mồ hôi từ trên trời giáng xuống, đau lòng đem nàng ôm trong ngực, "Như thế nào không ngoan ngoãn ở gia ngủ?"

"Ngủ không được." Hạc nhi đem ục ục vút trên mặt đất, như là leo cây đồng dạng, trèo tại Nhạc Nhạc trên người. Nhạc Nhạc xem nàng một bộ mất hứng làm nũng bộ dáng, sùng nịch đem nàng hoành ôm vào trong ngực, đi về hướng cung trăng sáng bọn người. ục ục bất mãn hết sức Hạc nhi xấu, tự nhiên sẽ không trên mặt đất hành tẩu, cũng lười tại Nhạc Nhạc đầu vai, lè lưỡi hướng Hạc nhi nhăn mặt.

"Nhạc Lang thật là lợi hại, đem bọn họ đều đánh chạy." Cung Như Mộng nhảy cẫng hướng Nhạc Nhạc phát tay. Tháng tư chấp sự cùng mười ba kiếm nữ cũng kích động nhìn Nhạc Nhạc, chỉ (cái) là do ở Cung Chủ ở bên cạnh, không dám quá lỗ mãng.

Cung trăng sáng gặp Nhạc Nhạc trở về, lại không hiểu lo lắng, trong dạ dày đau xót, lại muốn nôn mửa. Nhạc Nhạc bệ bọn đem Hạc nhi buông, chạy đến bên người nàng, vô nhẹ lấy nàng lưng trắng.

Thăng đến không nhà, mới đem nàng vịn trở về phòng.

"Cùng ta trở về được không nào?" Cung trăng sáng hỏi: "Hồi trở lại ở đâu?" Cung trăng sáng lộ ra hướng tới thần sắc, vẫn là kinh ngạc hỏi: "Ở đâu là gia?"

"Có chỗ của ta." Nàng mỉm cười, Ôn Nhu nhuyển tại Nhạ Nhạ trong ngực, mát lầy như xạ lan mùi thơm của cơ thể, hạnh phúc gập đầu. Phiêu bạt tâm rốt cục đã có kiên cố cảng ngoạn (khom).

Giờ dần, đúng là thủ vệ nhất buồn ngủ thời điểm, mấy chục đạo hắc sắc thân ảnh tại Mộc phủ tường cùng đi vội, bóng đen eo bội loạn đao, nửa tháng loạn đao. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Thân ảnh như nước chảy mây trôi, động tác thập phần chính tề rất nhanh. Tại một chỗ che giấu địa điểm, bóng đen nhóm: đám bọn họ trên không trung có chút mụ mụ, nhẹ nhõm lướt qua gần mười trượng tường cao, bay vào Mộc phủ.

Mộc phủ hộ vệ gần đây tận chức tận trách, bóng đen vừa mới tiến ra, đã bị bọn hắc phát hiện, báo động đồng loạt cái chiêng đã vang lên. Tức khắc, *** tươi sáng, tiếng người huyền ảo.

p Mộc phủ hộ vệ phần lớn là cao thủ nhất lưu, chỉ (cái) có mấy cái hộ đội trưởng bảo vệ mới là đặc cấp cao thủ. Tuy nhiên chỉ kém một cái cảnh giới, nhưng thực lực chênh lệch đã có thiên địa khác biệt. Tại hung ác chủ công loạn đao xuống, nhao nhao biến thành thi thể lạnh băng. Hộ vệ đội ngũ cứ thế mà bị xé thành một cái lỗ thủng, loạn đao thích khách nhẹ nhõm xông vào bên trong.

Hộ vệ thống lĩnh Triệu Long khẩn trương, hắc võ công của mình tuy nhiên đã đến đặc cấp, bắt đắc dĩ chính thể thực lực kém quá nhiều, không cách nào ngăn cản loạn đao tiến lên. "Mấy người các ngươi, gấp điều cung nỏ đội tới, hắc huynh đệ của hắc, cùng ta giết."

Vũ khí lạnh va chạm, huyết cùng thịt bay lên, đều vì mình chủ giết chóc.

Tại Mộc phủ hộ vệ ương ngạnh chống cự xuống, loạn đao thích khách cũng đã chết bảy tám cái, nhưng bọn hắc đã vọt tới Tô Xảo Xảo chỗ ở nội viện.

"Ngươi mấy cái ngăn lại cửa sân, đừng làm cho hộ vệ tiến đến. Những người khác đi theo ta, nhất định phải đem tiểu Vi bắt lấy. Hắc ***, vận khí thực xui xẻo, vừa vào cửa rõ ràng tự bị người phát hiện." Cát uy tức giận mắng "Đại nhân yên tâm, tiến vào bên trong, nàng tự đội đến thúc thủ chịu trời đi. Hắc hắc, nghe nói cái này Mộc phủ nhân xinh đẹp dị thường, không bằng "

Cát uy gập đầu cười to, "Ha ha ha, phí hết lớn như vậy khí lực xông vào, đương nhiên không thể đến không, có thể đem nàng bắt trở về, tuyệt đối lại để cho các huynh đệ vui cười bên trên một phen." ! Chỉ là bọn hắc như thế nào cũng không nghĩ ra, chỗ nguy hiểm nhất đúng là bên trong, tại đây cũng trở thành bọn hắc cuối cùng vừa đứng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Phái nữ ra uy

Mộc phủ trong nội viện.

Chư nữ đang ngủ say, chợt nghe ngoài viện tiếng giết rung trời, đều cơ cảnh thể đến. Huyết Ảnh càng là dùng tốc độ như tia chớp, mặc chỉnh tề, bò tới cửa sổ trong khe hướng ra ngoài đang trông xem thế nào. Giang tiểu Vi tốc độ cũng không kém, hai người trao đổi thoáng một phát ánh mắt, nói: "Địch nhân tiến sân nhỏ rồi." Những nữ nhân khác tốc độ tuy chậm, nhưng phần lớn võ công đều là đặc cấp, nhanh chóng sửa sang lại tốt quần áo, chuẩn bị nghênh địch.

"Nửa tháng loạn đao? Nhất định là xông ta đến đây." Tiểu Vi trong nội tâm run lên, "Lần trước sự tình đã làm cho phần đông tỷ muội đối với ta sinh lòng khoảng cách, nếu là lại cho các nàng gây phiền toái, chỉ sợ cuộc sống sau này lại càng không sống khá giả." Niết Bàn tiếng Châu Á diễn đàn

"Tiểu Vi, ngươi nhận thức bọn hắc?" Huyết Ảnh chăm chăm vào trong tay nàng loạn đao, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Tiểu Vi ngậm cười khô, nói: "Huyết Ảnh không cần hoài nghi, ta theo chân bọn họ không có vấn đề gì. Bọn họ là Sa Vương phủ cao thủ, chỉ sợ là vì ta mà đến, lại để cho ta một người đối phó tốt rồi." Nói xong, nàng mở cửa sổ nhảy ra ngoài, mấy cái lên xuống, đã ngăn cản cát uy bọn người đường đi.

"Tiểu Vi!" Tô Xảo Xảo thấy nàng bị tức giận nhảy ra, lo lắng hô.

Chung Nhược Tuyết nói: "Chúng ta ra đi xem. Xảo tỷ điệp tỷ mấy người các ngươi võ công hơi yếu, đứng tại chúng ta đằng sau, không nên chạy loạn."

Sở Hồng vũ đang tại dặn dò đi vũ cung tỷ muội, thấy các nàng đều đi ra ngoài rồi, bề bọn mang theo chúng nữ theo ở phía sau.

Giang tiểu Vi trừng mắt cát uy, lạnh lùng nói: "Các ngươi tới tìm ta sao?"

"Biết rõ là tốt rồi, Vương gia muốn ta hỏi người Nhị công tử tung tích: hạ lạc!" Cát uy đối với tiểu Vi tình táo cùng khinh thường cảm thấy kinh ngạc, bắt quá ngấm lại phía sau mình còn có ba bốn mươi cái đặc cấp cao thủ, trong nội tâm lại an tâm rồi.

"Hắn đã chết. Bất quá không phải ta giết."

"Cái gì?" Cát uy kinh quát. Tuy nhiên hắn sớm có suy đoán sẽ có kết quả như vậy, nhưng vẫn là phi thường giật mình. Lại hỏi: "Vậy là ai giết?"

"Ta sẽ không nói đấy. Ta đối với Sa Vương phủ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, lại không cái gì quan hệ. Hôm nay các người giết đến trong nhà của ta, tặc địch nhân là của ta, chịu chết đi!" Nói xong, trong tay nửa tháng loan đao đã xuất vỏ (kiếm, đao), Thiên Mạc trong hiện lên từng đạo thể mỹ Bạc Sáng, Bạc Sáng trong nếu có sương sương mù bay xuống.

"Chim én trong lầu sương đêm trăng, thu đến chỉ vì một người dài." Tiểu Vi lạnh như băng quát khê.

"Ah, trăng tàn, cuối kỳ, cuối tháng đao pháp bí kỹ! Làm sao có thể" cát uy cùng mặt khác loan đao cao thủ la hoảng lên.

Thật dài ánh đao tiến vào bọn họ trung gian tàn sát bừa bãi, đem những này đặc cấp cao thủ dọa được luống cuống tay chân, cách tiểu Vi gần đây mấy người chỉ chịu chút ít vết thương nhẹ, mà ở bọn hắn cuối cùng bên cạnh một người, lại kêu thảm một tiếng, bị ánh đao chém thành hai nửa.

Tiểu Vi không để ý tới bọn hắn kêu sợ hãi, trong đôi mắt lộ vẻ sát khí, tựa hồ muốn đem mấy tháng này thụ oan khuất đều phát tiết đi ra. "Nguyệt hồi trở lại phổ bắc Thiên Tâm tuyết, cây ra hồ đông khi nào yên (thuốc)."

Nàng nhảy vào thích khách chính giữa, ngắn nhỏ loan đao oán khí um tùm, Thiềm Quang Tán toái, hướng từ phía địch nhân vọt tới. Hàn quang bắn ra, giống như bông tuyết giống như tự do bay múa, không theo như bình thường phi hành quỹ tích, mau mau chậm rãi, động tĩnh kết hợp. Ánh đao qua đi, tựa hồ có khối nhẹ bay lên, màu đỏ sương mù, cũng là huyết vụ.

"Thật là sắc bén đao pháp!" Nói xong, nàng cũng hướng phía hỗn chiến địa phương vung phát ổng tay áo, quanh thân độ ẩm đột nhiên hạ thấp mấy bậc, lông ngỗng đại bông tuyết bỗng nhiên bay xuống, phụ gia lấy trăng tàn, cuối kỳ, cuối tháng ánh mắt xéo qua, thật là đẹp mắt.

"Thật xinh đẹp ah!" Chúng nữ đều lộ ra si mê thần sắc, thì thào chăm chăm vào không trung bông tuyết, hồn nhiên quên đánh nhau chém giết, chỉ (cái) có mấy cái võ công cùng như tuyết gần cao thủ mới hiểu được nàng một chiêu này diệu dụng. Trong bông tuyết, tiểu Vi càng đánh càng mạnh, phong hoa tuyết nguyệt hồn nhiên tự nhiên, thanh đao pháp sử (khiến cho) càng thê lương hung ác, thời gian trong nháy mắt, đã giết chết ba cái đặc cấp cao thủ. Mà ở vào trong tuyết bọn thích khách, lại động tác chậm chạp, đều mở ra (lái) hộ thể chân khí, chống cự lạnh lẽo thấu xương.

Tiểu Vi công lực tăng tiến, lại để cho cát uy bọn người bối rối không thôi, bề bọn bối rối hô "Những người khác đi bắt những cô gái kia, lại để cho ta tự mình đối với giao giang tiểu Vi, dám phản kháng người, giết không tha!" Cát uy lại quên xem cái kia hơn ba trăm nữ tử công lực, cũng đã quên cái này bông tuyết lý do.

Sở Hồng vũ nhìn xem đánh tới loan đao cao thủ, lạnh quát lạnh nói "Đi vũ cung tử muội nghe lệnh, Lan Hoa Chi!"

Xông lên hơn ba mươi cái loan đao cao thủ, chợt thấy rất nhiều nữ tử coi thường hoa lan xộp giong chỉ, Ôn Nhu chỉ hướng chính mình, bản năng cảm thấy nguy hiểm, lại nhất thời ngốc trẻ. Thử hỏi chợt thấy đến nhiều như vậy tuyệt sắc mỹ nữ hướng chính mình mỉm cười, người có thể không ngẩn ngơ sao? Không thể, cho nên chỉ có chết. Chỉ là bọn hắn lại không có phát hiện, đây không phải là Ôn Nhu cười, đó là trí mạng cười.

Từng đạo u lãnh ánh sáng màu lam, tại trong bầu trời đêm ghé qua, thẳng tắp bắn vào trái tim của bọn hắn.

Hơn ba trăm cái hội (sẽ) Lan Hoa Chi đặc cấp cao thủ, đối phó hơn ba mươi cái loan đao đặc cấp cao thủ, tựa là đơn giản như vậy. Liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, tựa như bần bình thường nhuyển trên mặt đất, chết tha hương tha hương.

Cát uy đột nhiên trong nội tâm phát lạnh, chứng kiến xông đi lên cao thủ toàn bộ chết rồi, tâm như chết tro. Lúc này canh giữ ở cửa sân đồng bạn bị thương chạy tới, gấp hô "Cát đại nhân, ngăn không được, hộ vệ xông tới rồi."

Cát uy nhìn lướt qua chín cái vết thương chồng chất thủ hạ, mồ hôi lạnh ứa ra, vùng vẫy giãy chết y hệt công hướng tiểu Vi. Tựa hồ có thể đem tiểu Vi bắt lấy, hi sinh lại đại cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ. Hắn tựa hồ lại quên rồi, như thế nào còn sống đi ra ngoài mới là trước mắt hàng đầu vấn đề.

Tiểu Vi dựa vào chân khí cường đại, liên tục sử dụng mấy chiêu uy lực bất phàm tuyết chiêu, một môi có chút thờ hồn hèn, cái trán đỏ mồ hôi đầm đìa. Y nguyên sát khí mười phần quát "Say không thành hoan thâm đem dừng, dừng lúc mệnh mong Giang Tâm Nguyệt." Máu trắng hàn quang bình đi lên, tựa hồ có yên ba đi động, sát cơ ám phục. Bằng xảo trá góc độ, chống cự địch nhân sát chiêu, mỗi lần có thể lợi nhuận hồi trở lại một vòng huyết vụ.

"Hừ, nỗ lực hết đà, các huynh đệ, nàng nhanh không được, gấp rút công kích." Loan đao thích khách điên cuồng nỗ lực hô hào, có thể ai cũng không dám vậy quá trước, sợ tiểu Vi ánh đao mon trốn cổ họng của mình.

Yến Vô Song chăm chăm vào tiểu Vi cổ hết sức bộ dáng, có chút áy náy mà nói: "Tiểu Vi mệt mỏi, chúng ta đi giúp nàng a."

Lạc San ngạc nhiên nói: "Vô Song, người không phải chán ghét nàng ấy ư, như thế nào còn giúp nàng?"

"Chán ghét quy chán ghét, thế nhưng mà cũng không thể khiến ngoại nhân đã thương nàng, như vậy ca ca hội (sẽ) tức giận." Vô Song trịnh trọng mà nói. Nàng thời thời khắc khắc thi lục lấy Nhạc Nhạc ngữ cách, nói xong, đã nhanh chóng phiêu hướng loan đao thích khách. Ở giữa không trung đã sử

xuất tuyệt chiêu "Roi xuống đất vùn", một đoàn Hỗn Độn khí thể bao lại hai người cao thủ, đám mây y hệt khí thể một hồi lăn mình quay cuồng vùn vèo, một cái trong đó loan đao chạy thoát đi ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong miệng máu tươi cuồn cuộn phun. Yến Vô Song sao có thể lại để cho hắn đào tẩu, như xoáy như gió cùng tới, tại nàng dưới chân, lưu lại một thanh võ vụn loan đao cùng một đồng hồ huyết nhục.

"Chắc chắn, vừa cứu được Tiền viện, hậu viện này lại cháy rồi!" Nhạc Nhạc chẳng biết lúc nào bay vào sân nhỏ, phía sau hắn đi theo vẻ mặt hạnh phúc cung trắng sáng. Như mộng, thảng tư chấp sự, mười ba kiếm nữ đều ở bên cạnh.

"Nhạc Lang, người hồi trở lại đến rồi!" Giang tiểu Vi mặt mày có chút hưng phấn, vừa đánh bên cạnh hồ, lạnh lùng đôi mắt lộ ra cực nóng thần thái. Nhạc Nhạc mỉm cười xông nàng gập đầu, dùng ánh mắt ra hiệu nàng coi chừng đối phó với địch.

Tiểu Vi mặt mày thân thể tựa hồ lại tràn đầy sức sống, hồ to nói: "Hắn đến quy lúc mới hưu, trắng sáng người ý lâu."

Vương Nhạc Nhạc cười quái dị, "Có như vậy chiều số sao? Không phải chuyên môn chờ ta trở lại mới dùng à!"

"Ca ca, còn có ba địch nhân, người muốn giúp đỡ sao?" Yến Vô Song giết hai cái, như không có việc gì bay tới Nhạc Nhạc bên cạnh.

"Đương nhiên!"

Bởi vì Hạc nhi âm thầm quấy rối, Nhạc Nhạc hôm nay còn không có đánh đã ghiền, lăng không bay về phía tiểu Vi. Truy Tâm Kiếm phát ra nhẹ nhàng tiếng kêu to, một kiếm câu vòng. Hai cái loan đao cao thủ như là đột nhiên bị người làm Định Thân Thuật, bùm lấy yết hầu, té trên mặt đất.

"Cái này là 'Lưu tinh' tốc độ!" Nhạc Nhạc đắc ý nói.

Hắn rơi vào tiểu Vi bên cạnh, mặc kệ thân thể mềm mại của nàng ý tại trong ngực của mình, "Đây cũng là trắng sáng người ý lâu diệu dụng sao?"

Tiểu Vi thẹn thùng không nói, chấp nhận.

Cát uy không có tiếp tục đánh xuống dự vọng, hắn đột nhiên cảm giác mình rất buồn cười, tự cho là vô địch thiên hạ mang theo 50 tên đặc cấp cao thủ xông vào Mộc phủ. Không nghĩ tới chính mình những... này cái gọi là cao thủ, rõ ràng chết tại chính mình không hề cảnh giác bên trong trong. Mà trước mắt hai vị này, rõ ràng không đem mình coi vào đâu, đang tại chính mình mặt tán tỉnh đàm tiếu.

"Ai phái người đến hay sao? Có mục đích gì?" Nhạc Nhạc ôm tiểu Vi lui về phía sau 2m, híp mắt lạnh lùng hỏi.

Cát uy bị Nhạc Nhạc chằm chằm nhứt nhát, cảm thấy tại ánh mắt của hắn nhìn soi mói, không thể che dấu bất luận cái gì nói dối, tình hình thực tế đáp: "Sa Vương gia phái ta hỏi thăm Nhị công tử tung tích: hạ lạc, cho nên mới tìm tới nơi này. Chúng ta thăm nghĩ tìm giang tiểu Vi hỏi mấy câu, không muốn động thủ đây!"

Giang tiểu Vi đang bị Nhạc Nhạc không an phận sắc thủ động vào tâm thần nhộn nhào, thỉnh thoảng nghe cát uy nói như vậy, đáy lòng mát lạnh, bẻ bộn giải thích: "Là các người một đường giết vào, nói sau, ta cũng trả lời đã qua, cát nhân an không phải ta giết. Các người xâm nhập chúng ta nhà cửa, còn có lý á!"

"Úc, lại là vì cát nhân Anna cái ngu ngốc ah! Người không muốn động thủ? Các người giết suốt hai mươi bảy hộ vệ, có biết hay không!" Nhạc Nhạc thanh âm trở nên dị thường lạnh như băng, ánh mắt lộ ra thật sâu sát cơ. Đứng ở tiểu Vi hai ngọn núi sắc thủ, càn là hung hăng xoa nắn lấy. Tiểu Vi thân thể run nhè nhẹ, mặc dù có chút đau đớn, có thể nàng tuyệt không dám động, sợ tái dẫn khởi Nhạc Nhạc hiểu lầm.

Nhạc Nhạc lời nói xoay chuyển, lại nói: "Ha ha, 50 tên đặc cấp cao thủ, chỉ sợ là các người Sa Vương phủ cuối cùng một [điểm lực lượng] đi à nha! Như lúc trước, thật đúng là có thể để cho chúng ta bận việc một hồi. Bất quá hiện tại, cho dù người đến 500 tên đồng dạng cao thủ, cũng là có đến mà không có về."

"Ca ca, không nên cùng hắn chơi, chúng ta vào nhà à!" Hạc nhi ôm ục ục, chẳng biết lúc nào, đã đứng tại cát uy bên cạnh, tội nghiệp nhìn qua Nhạc Nhạc.

Chúng nữ đều hô to "Hạc nhi, mau trở lại! Nguy hiểm!"

Cát uy vốn đã như chết nước tâm đột nhiên rung chuyển mà bắt đầu..., tựa như ngâm nước hải tử bắt được cây cỏ cứu mạng, cử động đao hướng Hạc nhi đánh tới.

Nhạc Nhạc nhíu mày, lại không có động, chỉ là chăm chăm vào Hạc nhi.

Hạc nhi gặp cát uy đột nhiên đánh tới, có chút giật mình, hô "YAA.A.A.!" Tuy nhiên kinh nha, nhưng không thấy bất luận cái gì bối rối thần sắc, xinh đẹp thanh tịnh đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo u tím quang mang.

Cát uy thần sắc buồn bã, cứng ngắc tại đó, còn bảo trì bay nhào tư thế. Hắn trước khi chết chỉ cảm thấy quý dị, hết thảy là quý dị như vậy. Không âm thanh âm la lên, màu tím đôi mắt, linh hồn của hắn cũng đi theo mơ hồ. Hắn muốn, cái này nhất định là đang nằm mơ

"Quả nhiên là nàng!" Nhạc Nhạc thì thào tự nói, "Khủng bố dị năng!"

Yến Vô Song đã bay tới, vỗ Hạc nhi đầu nói: "Vừa rồi tốt nguy hiểm, thật sự là dọa giết chúng ta. Nếu không là ca ca cứu người, nhất định sẽ bị người

xấu bắt lấy, như vậy tự nhiên không có ăn ngon đúng á."

"Tiểu nha đầu, ngươi chỉ có biết ăn thôi. Ta mới không có cứu nàng, là Hạc nhi chính mình bản thức." Nhạc Nhạc lại đối với trong ngực tiểu Vi cười nói "Không cần lo lắng, ta không có quái ý của ngươi."

"Ah, Hạc nhi cũng lợi hại như vậy sao?" Yên Vô Song một bộ không thể tưởng tượng nổi bộ dáng.

"Đương nhiên!" Nhạc Nhạc buông ra tiểu Vi, hướng cung trăng sáng phát tay, "Còn không qua đây, ta cho mọi người giới thiệu thoáng một phát."

"Không cần giới thiệu, ta sợ." Cung trăng sáng thẹn thùng núp ở thân nữ nhi về sau, sợ bị mọi người chuyện cười.

Chư nữ nhìn thấy một đám tuyệt sắc mỹ nữ bị Nhạc Nhạc mang về, dùng chân cũng có thể nghĩ đến chuyện gì xảy ra, đều hữu hảo mà hướng nàng mỉm cười. Chỉ là ngoại trừ như tuyết, ai cũng không nghĩ ra nàng sẽ là Cung Như Mộng mẹ ruột. Nhạc Nhạc chứng kiến như tuyết biểu lộ, xông nàng nhảy mất, ra hiệu lên cùng nàng giải thích. Như tuyết tuy nhiên nhất thời khó có thể tiếp nhận, có thể cũng không dám nói lung tung, chỉ là cùng chúng nữ đồng dạng, hướng nàng chào hỏi.

Triệu Long mang lấy thủ hạ, xấu hổ hướng Tô Xảo Xảo tạ tội, "Phu nhân, thuộc hạ làm việc bất lợi, lại để cho phu nhân bị sợ hãi."

"Ta biết rõ các ngươi tận lực, đem cái chết tổn thương hộ vệ hậu táng, có gia thuộc người nhà bồi dùng số tiền lớn, hôm nay tham gia chiến đấu đều phần thưởng ngàn trăm lượng." Tô Xảo Xảo đơn giản trấn an thoáng một phát, đi theo chúng nữ vào phòng đi.

Vừa vào nhà Cung Như Mộng tự nhiên la lớn: "Mẹ, ta nói chư vị tỷ tỷ rất nhiệt tình a, ngươi tự nhiên không cần lo lắng rồi."

Chúng nữ đều ngốc trệ, cả kinh nói: "Như mộng, ngươi nói nàng là mẹ ngươi?"

Như tuyết trắng Nhạc Nhạc liếc, giống như đang nói: "Là như mộng nói, ta cũng không nói lộ ra miệng ah!"

Nhạc Nhạc ho khan vài tiếng, lôi kéo đầu thẹn thùng cung trăng sáng bàn tay nhỏ bé. Xong mọi người cười nói: "Cái kia, như mộng nói không sai. Nàng gọi cung trăng sáng, là trăng sáng cung Cung Chủ, trong bụng của nàng đã hoài con của ta, đã có ba tháng. Cho nên, chuyện này đã định ra rồi, mặc kệ gì đều phản đối không có hiệu quả!"

"Ah, nàng đã mang thai Nhạc Lang hài tử? Thế nhưng mà chúng ta vì cái gì không có chữa, chúng ta còn tưởng rằng Nhạc Lang không thể?" Chúng nữ biết rõ Nhạc Nhạc định ra sự tình rất khó sửa đổi biến, bèn đem thoại đề chuyển tới hài tử thân thể.

"Khục khục, các ngươi đã cho ta?" Nhạc Nhạc sắc mặt xấu hổ cười khổ nói, "Ta mới mười mấy tuổi, còn không muốn muốn hài tử. Cùng trăng sáng lần kia, bởi vì công lực bị cấm, không cách nào tránh thai, cho nên mới có con, các ngươi đã biết a?"

Nhạc Nhạc lại giả bộ như rất được tổn thương biểu lộ, nói: "Các ngươi như vậy hoài nghi, lại để cho ta rất khổ sở đấy."

"Nhạc Lang không nên tức giận, tỷ muội chúng ta nói sai rồi, thế nhưng mà chúng ta thật sự muốn đứa bé nha." Chư nữ tựa hồ quên sự tình trọng điểm, vội vàng an ủi Nhạc Nhạc cái kia khóa "Dễ dàng bị thương tâm".

Nhạc Nhạc vụng trộm mà xông mặt mũi tràn đầy ửng đỏ cung trăng sáng nháy mắt mấy cái, mới đứng chúng nữ ủy khuất mà nói: "Ta nghĩ đến hai mươi tuổi lại muốn hài tử, được hay không được thì sao?" Chư nữ nhìn xem như một đại nam hài Nhạc Nhạc, đều lắc đầu thờ dài, "Ai, thiếu chút nữa đã quên rồi, hân bản thân tự nhiên là đứa bé." Nhất thời tình thương của mẹ tràn lan trấn an lấy Nhạc Nhạc, dùng Ôn Nhu ý nghĩ - yêu thương bao quanh hắn.

Nhạc Nhạc âm thầm cười trộm "Ta mới không muốn muốn hài tử đấy! Mỗi ngày ôm các ngươi cỡ nào thoải mái tự tại, nếu là có hài tử, còn không cùng ta tranh đoạt các ngươi ý nghĩ - yêu thương. Ai, đến 30 tuổi thì lại lọc sanh con sự tình a. Ân, xin khuyên các vị độc giả, nhất định phải tạo hôn muộn dục, giống ta học tập. Giống như ở đầu nói sai rồi! !"

Quyển thứ bảy cuối cùng

Quyển thứ tám Hoa Mãn Thiên hạ

Giới thiệu văn tắt: Vạn dặm minh thả ra tin tức, chiêu tập thiên hạ anh hùng cùng chống chọi với Ma Đạo, tại tết nguyên tiêu cử hành luận võ, thắng được người dùng quan lớn mỹ nữ dâng tặng hân. Nhạc Nhạc cũng cùng phong ầu tã, ở bên cạnh bày ra một lối đi, dùng tặng công được dụ chỉ, dùng trăng sáng cung mỹ nữ dụ chỉ

Tư Đồ thế gia dùng Mộ Dung kỳ hôn lễ vì do, dẫn Nhạc Nhạc cắn câu, dục trừ hân. Hiếm trong đều có không cùng chí hướng, phúc họa tương ý tương sinh.

Tân hoàng đại điển, *** quốc các nơi chư hầu không thể không đi Hoàng thành xem lễ, biết rõ núi có trùng, thiên hướng trùng núi đi. Ah, hình như là Hồ Sơn, cái kia ngươi cũng đừng cho rằng chư hầu có cốt khí, kỳ thật rất nhiều người sợ muốn chết, nhưng vì mặt mũi, nhịn.

Sở hữu tất cả che dấu đại BOSS cũng đều được lộ diện, mà Vương Nhạc Nhạc đồng học, cũng sẽ thụ chút ít khổ, sau đó thần công đại thành, tiến vào tầng thứ 10 Hoa Mãn Thiên ở dưới cảnh giới.

Ah, cái này một cảm chắc như hơi dài. Có ý kiến gì ngươi nhanh lên đề, bằng không thì tự nhiên không có cách nào cải biến, ah, tốt nhất phát tại Thiên Ưng

bình luận sách ở bên trong, như vậy mới dễ dàng chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Luân y

Ánh nắng tươi sáng giống như mười tám tuổi tiểu cô nương, tại nàng an ủi ở dưới chim con tại giữa rừng núi mình vui. Tím mình núi bốn mùa ôn hòa, tăng thêm tiết âm lịch tới gần, lúc này càng giống mùa xuân, lại để cho người tâm tình cũng trở nên khoan khoái dễ chịu.

Sáu người, ngũ nữ một nam, chính hướng Hoàng thành phương hướng tiến lên. Nam ước chừng hơn 40 tuổi, cường tráng lưu loát, Thần Quang nội liễm, chuyên tâm phụ giúp một cái tỉnh xào mọc chế xe lăn. Xe lăn ngồi một cái thiếu nữ, tuổi chừng song thập, tướng mạo đẹp diễm tĩnh, sáng ngời đôi mắt thông minh giáo hoạt, màu hồng cặp môi thom tự nhiên hơi vênh, đối với thể gian vạn vật có loại khinh thường nhẹ ngạo cảm giác.

"Hạ thúc, cách Hoàng thành có còn xa lắm không?" Nàng thanh âm Ôn Nhu giống như son tuyết bình thường nhẹ nhàng chảy xuôi, Ôn Nhu trong sâu hàm một loại cao cao tại thượng lạnh như băng, lại để cho người vừa nghe đến vừa muốn đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo thương tiếc một phen xúc động.

Hạ thúc sắc bén ánh mắt vừa nghe đến thanh âm của nàng, lập tức trở nên cung kính nhu hòa, trả lời: "Tiểu thư, đã qua cái này đỉnh núi tự là Hoàng thành rồi, còn phải đi nửa canh giờ."

"Ha ha, như vậy là tốt rồi, lập tức có thể nhìn thấy Huyết Ảnh rồi, nha đầu kia đã có nam nhân cũng đừng có tỷ tỷ, bắt được nàng không phải hảo hảo giáo huấn nàng không thể." Bách Lý Băng vừa cười vừa nói, trong mắt lại hiện lên thật sâu hối tiếc.

"Huyết Ảnh đích thị là có nguyên nhân khác, nàng trải qua thiên tân vạn khổ giúp người tìm kiếm Long chôn, có thể nhìn ra nàng đối với tiểu thư tình ý." Hạ thúc nhẹ khẽ cười nói, công chính bang (giúp) Huyết Ảnh giải thích.

"Hạ thúc quả nhiên bất công, người ta mới nói Huyết Ảnh một câu nói bậy, người đã giúp nàng biện hộ rồi." Bách Lý Băng không thuận theo làm nũng nói, trên mặt lại lộ vẻ vui vẻ, bởi vì lập tức có thể được đến Long chôn huyết, lại để cho nàng tâm tình thật tốt.

Nàng bên cạnh thân bốn cái xinh đẹp nha đầu lộ vẻ giật mình biểu lộ, không thể tưởng được gần đây cao cao tại thượng luân (phiên) bầm chủ nhân, sẽ có như thế đáng yêu thần thái. Các nàng bốn cái cũng là sát thủ bên trong đích người nổi bật, võ công chỉ so với trước kia Huyết Ảnh hơi thua, có thể bị Bách Lý Băng điều tại bên người làm hộ vệ đây, võ công tuyệt sẽ không quá yếu.

Một cái trong đó nha đầu hỏi: "Chủ nhân, có thể làm cho huyết Ảnh tỷ tỷ ái mộ nam tử đến cùng bộ dạng ra sao đâu này?"

Bách Lý Băng nhẹ nhàng lắc đầu, sau nửa ngày mới nói: "Không biết, nghe người giang hồ nói, hán tuấn mỹ dị thường võ công kỳ cao. Nhưng chỉ có quá hoa tâm, nghe nói hán đã có mười cái phu nhân."

"Nghe nói huyết Ảnh tỷ tỷ từng ám sát qua hán, vì cái gì về sau lại yêu mến hán rồi hả?" Cái khác nha đầu hỏi.

Bách Lý Băng sâu kín thờ dài: "Tình yêu, là thứ có ma lực từ ngữ, không có trải qua, ai cũng nói không rõ!"

"Chủ nhân cũng không có trải qua sao?"

Bách Lý Băng đau khổ lắc đầu, thần sắc trở nên lạnh như băng đau thương. Hạ thúc đã gặp nàng cái này biểu lộ, đau lòng than tiếc một tiếng, đối với lâm niệm nha đầu quát lên: "Hỗn trướng, vài ngày không có dạy bảo các người, rõ ràng dám như vậy đối với chủ nhân nói chuyện, sau khi trở về cùng ta {Hình đường}."

Nha đầu kia bị hù lập tức sắc mặt tái nhợt, quỳ trên mặt đất, mồ hôi cùng nước mắt đồng thời chảy xuống. "Chủ nhân, thuộc hạ biết sai rồi, cầu người tha thứ nô tài một lần. Ta đừng (không được) đi {Hình đường}, chủ nhân "

Mặt khác ba cái nha đầu cũng bị hù mặt không còn chút máu, chỉ là không dám lẩm miệng, các nàng tình tường biết rõ tiến {Hình đường} ý vị như thế nào. Vạn khí không tệ, có thể còn sống đi ra, đi ra bắt từ cũng là tàn phế.

Bách Lý Băng nhẹ nhàng phát tay, lại để cho nàng mà bắt đầu..., đối với Hạ thúc nói: "Đừng (không được) khó vì bọn nàng, các nàng từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện, không quá rất biết nói chuyện. Ta cũng không có sinh khí, đừng dọa các nàng rồi."

Hạ thúc gật đầu, lại xông nha đầu kia trừng mắt liếc, quát "Chủ nhân không so đo, ta có thể nhớ rõ, như lại gây chủ nhân mất hứng, gấp bội trừng phạt."

Nha đầu kia liên tục gật đầu, "Nô tài cảm ơn chủ nhân, cảm ơn Hạ đường chủ."

Hạ thúc nói: "Nhanh lên đi thôi, giữa trưa trước còn có thể đuổi tới Hoàng thành."

"Ha ha ha, ai cũng không thể đi, trừ phi đem cái kia mang bánh xe cái ghế lưu lại." Một cái già nua hung hăng càn quấy thanh âm theo trong núi rừng truyền đến, ngữ khí thập phần cuồng vọng tự tin.

"Ai tại chỗ nào?" Hạ thúc quay đầu liếc về phía trong rừng, trong mắt hiện lên khiếp người tỉnh quang. Bốn cái nha đầu lập tức đem Bách Lý Băng hộ ở bên trong, đồng dạng cẩn thận chăm chăm vào thanh âm phát ra phương hướng.

Thanh âm già nua vừa dứt, một đạo màu xám bóng người đã theo trong rừng bắn ra, quanh thân mang theo hùng hậu chân khí, như chỉ (cái) điều hầu giống như, lăng không đánh về phía Bách Lý Băng.

"Bảo hộ tiểu thư!" Hạ thúc khẽ quát một tiếng, nghênh đón tiếp lấy. Tốc độ so với kia bóng xám chậm hơn, chân khí cũng không có bóng xám hùng hậu, nhưng khí thế tuyệt không yếu. Hai đạo thân ảnh lập tức điệp cùng một chỗ, "Ba ba ba BA~" trong không khí vang lên song chương lẫn nhau liêu địch thanh âm. Một tiếng so một thanh âm vang lên, thời gian trong nháy mắt đã đánh ra 17 chương, Hạ thúc lại nhanh chóng lui trở về, trên không trung nổ ra mấy ngụm máu tươi, sau khi hạ xuống cơ hồ đứng không vững.

"Hạ đường chủ!" Bốn cái nha đầu kinh hô một tiếng, xông lên trước, ngăn trở người áo xám.

Áo xám lão già cũng sau lui lại mấy bước khoe miệng chảy ra một điểm tơ máu, có chút biến sắc, lại cười to nói: "Ha ha ha, có chút công phụ, có thể liên tiếp : Kết nối ta lỗ thủng 17 chương mà bất tử, sau này trên giang hồ có thể đi ngang á. Các người bốn cái tiểu nha đầu thì ra là đặc cấp sơ đẳng trình độ, cũng đừng có đi tìm cái chết rồi. Tiểu cô nương, người xe lẫn cho ta chơi đùa được không nào?"

"Phá hư ma lỗ thủng?" Bách Lý Băng khẽ cười khở, "Nếu là tiền bối sớm đi báo ra danh hào, nói không chừng tại hạ hội (sẽ) chấp tay dâng. Thế nhưng mà người vô cớ đã thương tùy tòng của ta, chỉ sợ tiểu nữ tử không thể theo người tâm nguyện!"

"Cái gì? Người cho rằng bằng mấy người các người có thể ngăn cản ở ta? Ha ha ha, duy nhất tông sư cấp cao thủ đã bị trọng thương, người cũng không quá đáng là cao thủ nhất lưu, dựa vào cái gì không thể để cho ta toại nguyện?" Lỗ thủng phát ra điên cuồng cười to, khinh thường chăm chăm vào trước mắt chúng nữ.

Hạ thúc thoáng khôi phục, quay người đối với Bách Lý Băng cười khở nói: "Tiểu thư, lão nô vô năng, lại để cho tiểu thư chịu ủy khuất. Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, không bằng đem xe lẫn cho hắn, chờ đến Hoàng thành, tiểu thư lại xếp đặt thiết kế một cái mới đích."

"Hắn đem Hạ thúc đã thương, không thể cứ như vậy được rồi!" Lại đối với bốn cái nha đầu quát: "Còn chưa động thủ!"

"Tiểu thư, không nên vọng động "

Bách Lý Băng không để ý tới hắn khuyên can, lại để cho bốn cái nha đầu xông tới.

"Óng ánh hỏa chi quang!" Phá hư ma hừ lạnh một tiếng, tiện tay hóa giải tứ nữ thế công. Chỉ là hắn không có hạ sát chiêu, bỏ ra hơn hai mươi chiêu, dùng chân khí đem các nàng chấn tổn thương.

Bốn cái nha đầu tổn thương không trọng, chỉ là kinh mạch bị ngăn trở, nhất thời đề không ra chân khí, không cách nào nữa chiến. "Chủ nhân, chúng ta không phải là đối thủ của hắn!" Tứ nữ miễn cưỡng có thể đứng, hộ tại Bách Lý Băng bên cạnh.

"Thật là lợi hại! Người không được qua đây" Bách Lý Băng kinh kêu một tiếng, nhìn xem lỗ thủng đi tới, sợ hãi được không biết làm sao. Thông minh đôi mắt lại tỉnh táo chăm chăm vào lỗ thủng bộ pháp, tay áo phải khẩu theo hắn bộ pháp có chút điều chỉnh lấy phương hướng.

Lỗ thủng cười lớn đi về hướng Bách Lý Băng, khinh thường mà nói: "Chỉ là cảm thấy người xe lẫn rất đẹp, muốn chơi vài ngày, tiểu cô nương quá keo kiệt rồi. Ồ?" Thanh âm nghe rất nhỏ cơ hồ xo tiếng vang lên, hắn dọa ý thức đem hộ thể chân khí chạy đến dày nhất, song chương bọc lấy hùng hậu khí lưu hướng đối diện lung tung rất nhanh vuốt. Long trâu bình thường cương châm leng keng keng rơi vào trên tảng đá, rõ ràng có hơn trăm căn.

"Thật độc ác nha đầu!" Lỗ thủng mất bốc lên hung quang, lần đầu lộ ra sát ý.

"Lão không xấu hổ, ai bảo người đoạt đồ đạc của ta!" Bách Lý Băng không chút nào yếu thế đáp lễ lấy lỗ thủng.

"Ah, lão không xấu hổ? Giống như ở đâu nghe qua, nhà của ta tiểu nha đầu cũng thường như vậy mắng ta, ha ha." Lỗ thủng hiếm có lộ ra ôn hòa đáng tươi cười, kinh ngạc chăm chăm vào Bách Lý Băng ngăn người.

Bách Lý Băng lại không chút nào khách khí, thừa dịp hắn ngăn người, lại ném ra ngoài hơn mười khóa Phích Lịch Tử, toàn bộ tại lỗ thủng bên người nổ tung. Sương mù tro bụi tràn ngập, cùng với tiếng tai nổ vang. "Chúng ta đi mau!" Chính cô ta kích thích lấy bánh xe, cuống quýt dục trốn.

Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu hốt hoảng theo ở phía sau, liền đẩy xe lẫn khí lực đều rồi, chẳng quan tâm xem trong bụi mù tình huống, bước nhanh bỏ tàu.

"Ha ha ha, bằng người điểm ấy thủ đoạn cũng muốn trốn, cho ta xuống!" Lỗ thủng quần áo tả tơi theo trong sương khói bay ra, lăng không phi độ, đem

Bách Lý Băng ném xe lăn, chính mình ngồi lên, đắc ý ở trước mặt các nàng kích thích bánh xe.

"Ồ ô, người đưa ta xe lăn, đưa ta!" Giờ khắc này Bách Lý Băng thật sự như món đồ chơi bị đoạt tiểu nữ hài, thanh âm phát run anh anh vừa khóc vừa kể lể lầy. "Đó là sự phụ ta giúp ta làm cái ghế, người đưa ta!"

"Ha ha ha, sự phụ người, quý máy móc sao? Cái kia quý hẹp hòi, trước kia cầu hần làm Phi Thiên {con Diêu} đều ra sức khước từ đấy, hiện tại cuối cùng bắt được hần làm gì đó rồi. Chơi chán về sau, ta muốn đem nó hủy đi cái nát bấy, hừ hừ." Lỗ thủng ngồi ở xe lăn, chính mình kích thích lấy bánh xe gỗ, hưng phấn như đứa bé, vây quanh các nàng sáu người, nhanh chóng xoay tròn lấy.

"Tiểu thư!" Bốn cái nha đầu vội vàng đem té trên mặt đất Bách Lý Băng nâng dậy. Hạ thúc cũng lắc đầu khổ thân, hần sớm nghe nói lỗ thủng cả ngày điên điên vui vẻ, không nghĩ tới hần hội (sẽ) điên đến cùng người ta đoạt xe lăn.

Lỗ thủng đùa chính cao hứng, đột nhiên kêu thảm một tiếng, như gặp quỷ rồi đồng dạng theo xe lăn bay lên, rơi xuống sáu bảy trượng xa địa phương, kêu to "Mà tự tại? Người cái lão tăng khốn càng ngày càng không có phẩm vị, rõ ràng tại âm bên trong ra tay. Ta đã đáp ứng người không đi vạn dặm mình nháo sự, người còn không biết thú, lại đối với ta ra tay. Nói cho người biết, ta cũng không phải để trêu đấy, gây nóng nảy lão tử, không phải đem vạn dặm mình hủy đi, lại hướng người trong thiên hạ công bố người cùng vạn dặm mình bí mật."

"Ah, giết ma mã tự tại?" Bách Lý Băng cũng dừng khóc, và những người khác đồng dạng, cẩn thận hướng bốn phía nhìn chung quanh.

"Chắc chắc chắc, ban ngày ban mặt người gào cái quỷ gì? Cho dù không có quỷ, cũng sẽ bị người dọa ra mấy cái đến đấy." Cửa một miển cường thanh âm lảng không vang lên, chẳng biết lúc nào, cái kia xe lăn đã ngồi cái thiếu niên áo trắng. Áo trắng như tuyết, tuấn mỹ dị thường, khỏe môi nhếch lên chiêu bài thức vui vẻ, sắc sắc ánh mắt tại Bách Lý Băng cùng với bốn cái nha đầu thân thể bên trên quét mắt, liên tiếp gật đầu.

Bách Lý Băng cùng bốn cái nha đầu chăm chăm vào thiếu niên áo trắng tuấn mỹ mỉm cười, khuôn mặt ứng đỏ, Phương Phương thỉnh thoảng đập loạn, nhất thời không nhớ dời ánh mắt.

"Ân, cái này cái ghế là rất thoải mái đấy, ta nói tại sao có thể có người liều chết liều sống đoạt, lại có người không thuận theo không buông tha khóc. Ta quyết định, cái này cái ghế về sau thuộc về ta."

"Người là ai?" Lỗ thủng không gặp giết ma xuất hiện, lại hưng hăng càn quấy mà bắt đầu..., rất xa đánh giá thiếu niên áo trắng, lộ ra trầm tư biểu lộ.

"Ta lại không vấn đề người 'Người là ai' người thì tại sao hỏi ta 'Ta là ai' ? Kỳ thật chúng ta ai cũng không nhận ra ai là ai, cho nên cũng không cần phải nói cho ai là ai. Hiểu chưa?" Thiếu niên áo trắng nghiêm trang mỉm cười nói.

Bách Lý Băng bị hần tha cho miệng mà nói trêu chọc bật cười, nhân nhặt vệt nước mắt tận rơi, như mưa sau Sơ Tĩnh, đẹp không sao tả xiết. Thiếu niên áo trắng hướng nàng xấu xa cười cười, trong mắt lộ vẻ ca ngạo chỉ ý. Bách Lý Băng trong nội tâm ám áp, quét qua vừa rồi không khoái, lập tức sáng sủa lên.

"Giống như nói có lý, vậy người vì cái gì đoạt cái ghế của ta?" Lỗ thủng kinh ngạc nói.

"Nói vậy, cái kia cái ghế rõ ràng là ta đấy!" Bách Lý Băng phản bác nói.

"Sai, hiện tại cái này cái ghế thuộc về ta đấy. Bất quá đây này" hần ngồi ở xe lăn, chuyển qua Bách Lý Băng bên cạnh, lại nói "Bất quá, ta xem cô nương thân thể không tiện, ngồi ở đá xanh trên mặt đất luôn luôn không ổn, cho nên ta lòng từ bi, lại để cho nàng ngồi trước ngồi. Từ chuyện này, các người đó có thể thấy được, ta tuyệt đối là người tốt."

Thiếu niên áo trắng không đợi người khác nói chuyện, lại cười nói: "Người tốt đâu rồi, đương nhiên muốn làm đến cùng, ta xem cô nương mấy vị tùy tùng vô lực ôm cô nương đi lên, cho nên chỉ có ta tự tay mang lao á." Hần theo xe lăn xuống, ngồi xổm Bách Lý Băng bên người nói ra.

"Không thể, người sao có thể tùy ý phanh tiểu thư nhà ta!" Hạ thúc có chút vẻ giận dữ, trừng mắt thiếu niên áo trắng, bất quá hần bản thân bị trọng thương, nhưng không cách nào ngăn trở.

"Ta lại không có ôm người, người kích động cái gì! Tự là ôm người, cũng không cần kích động như vậy a? Đại thúc người bị thương không nhẹ, khí huyết không thuận, nếu là khí ra cái gì tật xấu đến rồi, cũng đừng trách ta. Đến lúc đó một thân tông sư cấp võ công cũng có khả năng tan thành bong bóng ánh, biến thành tàn phế, nhìn xem, nói người hai câu liền chịu không được, đừng (không được) khục, đem huyết khục đã làm, Đại La Kim Tiên cũng không thể nào cứu được người."

Thiếu niên áo trắng sớm đem Bách Lý Băng ôm vào trong ngực, cùng Hạ thúc nhiều như vậy nói nhảm, tinh khiết là muốn đem nàng nhiều ôm hội. Bách Lý Băng rõ ràng có chừa không kém công phu, hoàn toàn có chống cự chỉ lực, bất quá nghe được thiếu niên áo trắng muốn ôm nàng bên trên xe lăn thời điểm, nàng lại mềm mại giống như chi (cái) bé thỏ trắng, liền lả tại đầu đó. Nghe thấy được trên người hần nhân nhặt lan xạ chi hương, nàng liền chống cự tâm đều buông tha cho, mặc kệ do hần làm.

Hạ thúc cảm hần không có biện pháp, chỉ phải khí úc mà nói: "Cái kia, hiện tại có thể đem tiểu thư buông xuống a?"

"Ah, đương nhiên." Thiếu niên áo trắng cười hắc hắc, tại nàng bên tai nhẹ nhàng nói ra: "Cô nương thân thể nhẹ nhàng quá, về sau muốn ăn nhiều một chút, đừng (không được) kiêng ăn nha." Nói xong mới đem nàng đặt ở xe lăn.

Bách Lý Băng ngồi vào xe lăn, mờ mịt như mất, thiếu niên thanh âm ôn nhu tựa hồ còn đang bên tai tiếng vọng "Đừng (không được) kiêng ăn ah!" Nàng

nhớ tới khi còn bé mẩu thân thường xuyên đối với chính mình cười nói "Đừng (không được) kiêng ăn ah!" Hai chúng thanh âm tại nàng trong tai rớt thành một loại thanh âm, trước mắt tất cả đều là thiếu niên áo trắng bóng dáng, năng mang nhìn qua hăng hái nam tử, trong lòng bay lên một cỗ lạ lẫm đồ vật.

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Mấy cái nha đầu gặp Bách Lý Băng sắc mặt cổ quái, đều lo lắng hỏi.

"Ta ta không sao." Nàng lấy lại tinh thần, chứng kiến thiếu niên áo trắng đã đi về hướng lỗ thủng, nàng chăm chăm vào to lớn cao ngạo thân ảnh vào mê.

Phá hư ma chăm chăm vào thiếu niên áo trắng nhẹ nhõm tùy ý bộ pháp, buồn bực mà nói: "Ta rõ ràng nhìn không ra võ công của ngươi cảnh giới, sự phụ của ngươi rốt cuộc là ai? Phải hay là không mà tự tại? Bất quá ta không có nghe cái kia biến thái lão đầu thu qua đệ tử nhà?"

"Thoáng một phát hỏi nhiều như vậy vấn đề, thực không tốt trả lời, không bằng ngươi trả lời trước ta một vấn đề a." Thiếu niên áo trắng cười nói.

"Vấn đề gì, ngươi nói." Phá hư ma hào phóng nói, "Hỏi ngươi được trả lời vấn đề của ta."

Thiếu niên áo trắng mỉm cười gật đầu, nói: "Ngươi có con gái sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tên điên

Bách Lý Băng đang tò mò chăm chăm vào cùng lỗ thủng đàm tiếu thiếu niên áo trắng, chợt thấy phá hư ma ôm đầu kêu thảm thiết, "Ta không biết, ta không có con gái, ta không có cô lão bà, ta không có cái gì "

Thiếu niên áo trắng nhú mày kêu lên: "Này, không muốn trả lời cũng không cần giả điên a! Một chiêu này ta đã sớm dùng nát rồi, đổi lại mới lạ : Tuổi sốt lấy có a." Lỗ thủng hai cái đồng tử một mảnh mê mang, ôm đầu kinh ngạc nói ". Giả điên? Không, ngươi mới là giả điên, ngươi mới là tên điên." Hắn đột nhiên hung dữ trừng mắt thiếu niên áo trắng, tay phải vân thành hoa lan hình dáng, chỉ hướng thiếu niên, trong mắt hiện thị rõ sát cơ.

"Lại là Lan Hoa Chi, đau đầu." Thiếu niên áo trắng bước chân vừa trượt, như hoa gian sóng điệp giống như, kỳ dị đảo hướng bên trái, sau lưng của hắn một cây đại thụ ảm ảm đứt gãy. Thiếu niên phản hồng hộ thể chân khí nhanh chóng mở ra, đối với nổi điên lỗ thủng kêu la nói: "Trả lời không xảy ra vấn đề tự động thủ, thật sự là càng già càng không có tiền đồ, quả thực cùng đương kim văn đàn đồng dạng." (đồ mờ mờ thoáng một phát, phát tiết thoáng một phát bất mãn, không hiểu người có thể nhìn xem tất cả tạp chí lớn nhiệt điểm tin tức. Lỗ thủng vốn dĩ lâm vào điên cuồng thần thái nghe được văn đàn, lại thanh tĩnh một điểm, khinh thường mắng: "Đừng (không được) cảm ta cùng những cái...kia mục nát nhà bình luận làm so sánh, đó là đối với vũ nhục ta của ta." Nói xong công cang là điên cuồng, như mưa rơi bình thường Lan Hoa Chi bắn về phía thiếu niên áo trắng.

Bách Lý Băng nhìn xem lỗ thủng lực sát thương kinh người vô ảnh Lan Hoa Chi, xông thiếu niên áo trắng hô: "Coi chừng cái đó!"

Thiếu niên tiêu sái xông nàng cười cười, "Loại này võ công còn tổn thương không đến ta!" Kỳ thật trong nội tâm sớm đem lỗ thủng mắng mủ, "Móa nó, may mắn cùng Vũ nhi học được mấy Thiên Lan Hoa chỉ bí quyết, trưởng thành sớm tất cái này võ công sát chiêu chỗ, bằng không thì đã sớm bêu xấu. Lão nhân này tinh thần quả nhiên không bình thường, không phải là chết cái lão bà nha, có tất yếu vứt bỏ tuổi nhỏ con gái không để ý, bốn phía sát nhân hủy hoại, kết quả rơi cái phá hư ma tiếng xấu, bị chính đạo liên thủ bức tiến cấm kị cốc. Ta hỏi ngươi có hay không con gái, tựa là muốn nói cho người biết, ngươi còn có cái ngoại tôn nữ sống trên đời." Nghĩ thì nghĩ nhưng không cách nào nói ra miệng, phá hư ma lực công kích không giống tầm thường, chỉ là khí tràng cùng sát cơ tựa không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Lỗ thủng giết cả buổi phương (cảm) giác Lan Hoa Chi đối với thiếu niên trước mắt không có hiệu quả, hét giận dữ vài tiếng, đổi dùng bình thường chương pháp. Hùng hậu chương phong phác thiên cái địa đánh úp lại, tình thế đại biến. Thiếu niên áo trắng đột (cảm) giác áp lực đại tăng, âm thầm kêu khổ "Hôm nay đi tìm chùa vãn an toàn bộ giới cái kia đám tăng, ôm vài hũ rượu, rõ ràng đã quên mang truy Tâm Kiếm, thật sự là thất sách." Hắn bỗng nhiên lại nhớ tới bức lỗ thủng ly khai cái ghế sở dụng tinh thần công kích, khóe miệng lộ ra nhàn nhạt nụ cười giả tạo.

Phá hư ma lại một chương đánh tới, không khí chung quanh phát ra ô ô quái tiếng kêu, chương phong mang chút ánh sáng màu vàng, đây là thật khí tu luyện tới trình độ nhất định tiêu chí. Nhạc Nhạc đột nhiên muốn thử xem nội công của mình đến loại tình trạng nào, bởi vì lần trước cùng đám ma Dương Tiểu cuộc chiến thắng không hiểu rất hay, đến nay còn không biết là ục ục đang tác quái. Nhìn xem cái kia chương tới gần, Nhạc Nhạc ám nhả chân khí, vận đủ mười thành chương lực, nghênh đón tiếp lấy.

"BA~!" Đinh tai nhức óc tiếng vang bạo lên, phản hồng chân khí cùng vàng nhạt chân khí vỡ thành một đoàn. Kích động chân khí tứ tán bay loạn, dùng bọn hắn bốn phía hình thành một cái bạo tạc nổ tung lực trường, không khí cũng đi theo cực nóng. Tựa hồ rất chậm lại tựa hồ cực nhanh, dưới chân cứng rắn cự thạch bị thúc hóa thành một cái hố to, chủ lưu chân khí mang theo đá vụn bay ra ở chung quanh, hai mươi mấy khóa đại thụ bị tại chỗ bẻ gãy, xa hơn một chút chút ít cây cũng bị nện thủng lỗ chỗ, vô cùng thâm trầm.

Người trong cuộc hai người lại động cũng không động, giao tiếp hai chương giống như dính lại cùng, hai người khóe miệng đều có chứa tơ máu, một chương này rõ ràng liều đích lưỡng bại câu thương. Bách Lý Băng võ công may mắn không quá yếu, tại đá vụn bay loạn thời điểm, nàng dùng đem hết

toàn lực khởi động hệ thể chân khí, đem những người khác hộ ở bên trong. Chỉ là mãnh liệt chân khí lưu, lại để cho nàng bị thương nhẹ, nhẹ nhàng ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng khác thường ửng hồng. "Thiếu niên kia vô công thật là lợi hại!"

"Cảm ơn tiểu thư vì chúng ta ngăn cản, thiếu niên kia nội lực rõ ràng cùng lỗ thủng liều địch lực lượng ngang nhau, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Giống như hần không am hiểu dụng chưởng pháp, một thân công lực tựa hồ không có sử (khiến cho) thi triển đến." Hạ thúc thì thảo nói ra.

"Bọn hần đang liều nội lực, tiếp tục như vậy hội (sẽ) rất nguy hiểm đấy!" Bách Lý Băng không có lý Hạ thúc lời mà nói..., chỉ là đem tâm đều trút xuống tại Nhạc Nhạc trên người.

Hạ thúc nhìn xem Nhạc Nhạc, lại nhìn xem Bách Lý Băng ánh mắt, lộ ra an ủi vui vẻ, tựa hồ sắp sửa chấm dứt một kiện nhân sinh đại sự giống như.

Nhạc Nhạc cùng hần liều mạng bên trên nội lực tựa đã hồi hận, cái này vĩnh viễn nội lực đánh nhau chết sống làm như thế nào chấm dứt đầu này? Hần cường chế trong cơ thể lẫn mình: quay cuồng huyết khí, chăm chăm vào đồng dạng một mối lỗ thủng. Nhạc Nhạc cảm ngộ cuồng tiết ra chân khí, ngẫm cười khổ: "Thực không bằng vừa rồi tựa dùng tinh thần công kích đem hần dọa chạy trốn rồi, hiện tại thể nhưng mà đâm lao phải theo lao. Tinh thần công kích? Ân, thừa dịp bây giờ còn có chút ít nội lực, dứt khoát đau nhức tiến thân thể của hần được rồi, dọa dọa hần, nói không chừng có thể thu đến kỳ hiệu."

Lỗ thủng hoà thuận vui vẻ vui cười liều mạng một chưởng về sau, tựa hồ cũng thanh tĩnh một điểm, cùng hần tay phải tương giao về sau, không có kịp thời rút lui chưởng, lại để cho hần cũng hồi hận không thôi. Âm thầm kinh hãi thiếu niên áo trắng nội lực, cũng đau khổ suy tư về phương pháp thoát thân. Hần đang lờm Nhạc Nhạc, đột nhiên một cỗ tinh thần lưu xông vào thân thể của hần, hần cười thầm một tiếng, cho rằng Nhạc Nhạc chắc chắn thống hạ sát thủ. So đầu nội lực lúc tối kỵ nhất có người quấy rầy, nghĩ thầm đối phương hoa khí lực xông vào thân thể của mình, khẳng định lòng mạng làm loạn. Không ngờ về này tinh thần lực phi thường hiền lành, phát ra tín hiệu nói: "Ta đếm một hai ba, chúng ta đồng thời rút lui lực, như thế nào? Người không cần hoài nghi, ta không muốn giết người, nếu muốn giết người, cũng không cần với người tại đây lời thôi dài dòng, chỉ cần xông vào người đàn điền đập mấy cước là được rồi."

Lỗ thủng ngẫm lại cũng thế, trong lòng hỏi: "Được rồi, sẽ tin người một lần. Ai, không thể tưởng được vài thập niên không ra giang hồ, vừa ra giang hồ tựa dụng phải nhiều cao thủ như vậy." "Ta ngay cả dâm ma Dương Tiểu đều giết, người bây giờ còn không có bại, không cần phải xấu hổ." Nhạc Nhạc tinh thần thể tại trong cơ thể hần, đương nhiên có thể cảm nhận được tư tưởng của hần, muốn dùng lời này an ủi lỗ thủng bị thương tâm. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Không ngờ lỗ thủng càng là xấu hổ, hơi thêm ba phần giật mình, nói: "Là người giết Dương Tiểu, mà thôi mà thôi, đã sớm nhìn cái lão hồn dẫn không vừa mắt, chỉ là người này cũng không thể làm gì được người kia. Nội lực của ta nhanh đã tiêu hao hết, hay (vẫn) là thương lượng rút lui chiêu sự tình a."

"Của ta cũng thế, được rồi, ta hiện tại tựa hồ. Một, hai, ba!" Nói xong, hai người thủ mời đi cùng lúc phi thân lui về phía sau.

Nhạc Nhạc đứng vững thân thể, nhưng không thấy lỗ thủng thân ảnh, chỉ nghe xa xa giữa rừng núi truyền đến già nua bị thương tiếng ca. "Khốc phong tổng bị cỏ xanh thay, trăng tàn, cuối kỳ, cuối tháng vẫn lạc mặt trời đỏ tực "

"Móa nó, con rùa đen đồng dạng lão Ma, chính sự còn không có đem bỏ chạy đi nha." Nhạc Nhạc đề xuống lẫn mình: quay cuồng huyết khí, tức giận chỉ bới vài câu.

"Người người không sao chứ?" Bách Lý Băng đã thao tác lấy xe lăn, đến gần Nhạc Nhạc, dùng thập phần nhu tĩnh thanh âm hỏi. "Không có việc gì mới là lạ, chân khí trong cơ thể chưa đủ một phần mười rồi, lần sau không bao giờ ... nữa cùng những... này lão quái vật liều nội lực. Ta chỉ dùng kiếm đấy, ta là kiếm khách." Nhạc Nhạc vẫn đang chăm chăm vào lỗ thủng biến mất phương hướng, âm thầm kêu khổ, "Không có hoàn thành Hồng Vũ phó thác nhiệm vụ, không biết như thế nào nói với nàng rồi."

Bách Lý Băng không nghĩ tới Nhạc Nhạc trực tiếp như vậy, đem trong nội tâm mà nói nói ra, nhất thời xấu hổ, giật mình tại đó.

Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu cũng cùng đi qua, thúc giục Bách Lý Băng tiếp tục chạy đi.

Nhạc Nhạc đột nhiên cười cười, đối với nàng nói: "Chạy đi quan trọng hơn, ta còn muốn về nhà ăn cơm đấy. Hôm nay một người bạn tại nhà của ta sinh nhật, nếu là làm thời gian tựa thăm rồi. Vì cho nàng sinh nhật, ta ngay cả lão dâm tăng thịt chó đều không ăn thành, thật đáng thương đâu."

Hạ thúc nhẹ nhàng gật đầu, đối với vui cười vui mừng mà nói: "Vị này Tiểu ca, mấy người chúng ta bị thương, không cách nào vì tiểu thư đẩy xe lăn. Con đường núi này lại gấp gheh bất bình, cho nên "

"Cho nên tựa giao cho ta đẩy đúng không?" Nhạc Nhạc nói tiếp, "Bất quá ta cũng đang có ý này, vì như vậy cô nương xinh đẹp xe đẩy, là vinh hạnh của ta." Nhạc Nhạc dứt lời, cũng không để ý tới Hạ thúc cùng xấu hổ cùng bốn cái nha đầu cười trộm, phụ giúp Bách Lý Băng tựa hướng dưới núi đi.

Bách Lý Băng bị Nhạc Nhạc mấy câu khoa trương thất hồn lạc phách, cúi đầu e sợ hãi, không ngớt lời nói lời cảm tạ mà nói đều không nói ra miệng.

Nhạc Nhạc trên đường đi tận vì bọn nàng giới thiệu Hoàng thành danh thắng cùng đặc sắc quả vật, tăng thêm thêm dẹt vô có khôi hài truyền thuyết, nhắm trúng mấy người thoải mái cười to. Bách Lý Băng cũng dần dần khôi phục bình thường, tiến vào Hoàng thành lúc, mới lấy hết dũng khí hỏi: "Công tử họ gì?" "Ta gọi Vương Nhạc Nhạc, phải hay là không rất nổi danh?"

"Ah, Vương Nhạc Nhạc? Chẳng phải là Huyết Ảnh hay sao?" Bách Lý Băng kinh ngạc kêu lên.

Nhạc Nhạc chứng kiến bốn cái nha đầu bội đao đã biết rõ thân phận của các nàng rồi, nhưng vẫn tại giả ngu, không có nói rõ. Nhìn thấy Bách Lý Băng

kinh nha biểu lộ, âm thầm đắc ý, cười nói "Ngươi cũng nhận thức Huyết Ảnh, ha ha, xem ra chúng ta duyên phận sâu cái đó!"

Mấy cái nha đầu âm thầm cười trộm, đều muốn: "Nhận thức Huyết Ảnh cùng duyên phận có quan hệ gì, Vương Nhạc Nhạc thật đúng là như nghe đồn theo như lời, hoa tâm cực độ."

"Ha ha, chúng ta đang lo sợ không được lộ đầu rồi, thật sự là xảo thì sao?" Hạ thúc gặp Bách Lý Băng thần sắc cổ quái, vội tiếp nói chuyện đề "Các ngươi là? Có khéo hay không cùng sợ không được lộ có quan hệ gì?" Nhạc Nhạc tiếp tục giả vờ ngốc.

Giả ngu trang không triệt để, cái kia chính là dối trá. Nhạc Nhạc không muốn làm người dối trá, cho nên nhất định là cái giả ngu người.

"Ah, Huyết Ảnh chưa cùng ngươi nói sao? Chúng ta là tới Mộc phủ lấy Long chôn huyết đấy, dùng để chữa bệnh. Đây là chúng ta tiểu thư Bách Lý Băng, ta là Hạ Thanh Phong, Luân Hồi {Hình đường} đường chủ, người khác đều hô ta Hạ thúc." Hạ thúc ngạc nhiên nói ra.

"Đương nhiên nói, Huyết Ảnh mỗi ngày lắm bầm các ngươi đấy. Không nghĩ tới ở chỗ này đụng phải các ngươi rồi, quả nhiên là xảo. Long chôn ngay tại Mộc phủ, yên tâm đi, nàng hiện tại rất biết điều, đừng nói ba nhỏ máu, 30 nhỏ máu cũng không có vấn đề gì, bất quá ta hoài nghi nàng đến cùng có hay không 30 nhỏ máu."

"Ha ha, Vương công tử nói nói đùa, ba tích là đủ." Bách Lý Băng nghe được Long chôn huyết, trong mắt lại khôi phục vài tia thần thái. Nhạc Nhạc đương nhiên cảm thấy biến hóa của nàng, cười nói: "Người khác đều hô ta Nhạc Nhạc, ngươi cũng như vậy hô ta đi. Hôm nay tới thật là tình xảo, Mộc phủ đại tiệc tàn tịch, vì cho Phi Phi tiểu thư chúc mừng sinh nhật, hội (sẽ) rất náo nhiệt đấy."

"Ta ta không rất ưa thích náo nhiệt, cho nên lấy Long chôn huyết chúng ta tự ly khai." Bách Lý Băng cắn môi nói ra "Úc?" Mấy người đều kinh hãi biến hóa của nàng. Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu liếc nhìn nhau, không nói gì.

Nhạc Nhạc cũng không có nói cái khác, chỉ là không đếm xỉa tới mà nói: "Đã qua phía trước phố, tự là Mộc phủ ồ?" Đột nhiên ở bên cạnh quan ngô hẻm nội truyền đến báo động cái chiêng minh thanh, không ngừng có người hô lớn "Giết người rồi, nhanh lên báo cáo Quân Bảo Vệ Thành."

Nhạc Nhạc vốn không muốn tham gia náo nhiệt, nhưng đột nhiên nhìn thân ảnh quen thuộc, "Tình Vũ môn an di tư (tí tí)? Nàng như thế nào bên đường sát nhân, danh môn đại phái đi ra đấy, quả nhiên không giống phạm muốn. Nàng không phải cùng Tuệ Năng lão hòa thượng ở một chỗ sao, tại sao cùng quan phủ hộ vệ đánh nhau?"

"Đây là nhà của ta, các ngươi là ai, cha mẹ ta đâu rồi, ta ca đâu này?" An di tư (tí tí) không có ngày xưa băng ngạo tinh táo, mặt mũi tràn đầy sát khí, đem bảo kiếm trong tay múa đến hàn quang um tùm, bị nàng kiếm quang lung bảo vệ - người, bắt từ tức tẩn.

"Người phương nào lúc này nháo sự? Rõ ràng dám tư xông Trương đại nhân phủ đệ, tàn sát quan gia hộ vệ, bắt lại cho ta." Nhóm đầu tiên trăm người phòng thủ thành phố hộ vệ đuổi tới, đem nàng vây quanh ở ở giữa. Theo Trương phủ chuẩn ra một cái quân gia bộ dáng văn sĩ, bỏ tới thành vệ tiểu đội trưởng lỗ tai đầy ngọn nguồn ngữ vài câu. "Cái gì? Nàng tự xưng dạ dạ an cư tiểu thư? An phủ năm ngoái bị Tư Đồ đại nhân xét nhà, nghe nói lột hai người, ta tranh thủ thời gian đi báo cáo Tư Đồ đại nhân." Tiểu đội trưởng đem quyền chỉ huy giao cho một cái thủ hạ đắc lực, dẫn Trương phủ quân gia hướng Tư Đồ thế gia chạy tới. Nhạc Nhạc phụ giúp Bách Lý Băng, đứng tại phần đông gan lớn vây xem lấy chính giữa, ám đem bọn họ đối thoại thu nhập hai lỗ tai, thầm nghĩ "An phủ? Nàng kia tự là An Định Thư muội muội rồi hả? Cùng hần ca giao tình không tệ, lại là một kiện chuyện phiền toái." Nghĩ tới đây, hần đối với phát biểu an di tư (tí tí) truyền âm nói: "Này, An cô nương, nguyên lai An phủ đã bị xét nhà. Ngươi nhanh lên ly khai, lập tức tự có địch quân cao thủ chạy đến, không đi thì phiền toái. Nếu muốn biết cụ thể tình hình cụ thể và tỉ mỉ, thỉnh đi Mộc phủ tìm ta Vương Nhạc Nhạc. Còn có, ca của ngươi An Định Thư không chết, hần tại Lạc thành đấy."

"Ta không tin, ta không tin" không biết nàng có nghe hay không, vẫn đang lung tung kêu to lấy, trong tay ba thước Thanh Phong giống như mưa xuân mệnh mông, mang ra từng mảnh huyết vụ. Hơn 100 cái thành vệ, đảo mắt chết tổn thương hơn phân nửa, đều sợ hãi vỗ công của nàng, vây quanh ở nàng bốn phía, không dám đi phía trước.

Đúng lúc này, vừa rồi thành vệ tiểu đội trưởng phản hồi, đi theo phía sau hai mươi mấy tên cao thủ, trong đó còn có năm tên đặc cấp cao thủ. Theo bọn hần gia nhập chiến đoàn, an di tư (tí tí) rõ ràng có hết sức mà bắt đầu..., hiểm như cái này tiếp cái khác.

An di tư (tí tí) vỗ công chỉ là đặc cấp trung đẳng, đem làm nàng theo điên loạn tình lại, phát hiện đã bị cao thủ vây quanh, lúc này mới khẩn trương lên.

Nhạc Nhạc tại người vây xem bày trong lắc đầu cười khổ, "Ai, hôm nay liên tục đụng phải hai cái nổi điên người, thật sự là không may." "Ngươi không đi cứu nàng sao?" Bách Lý Băng chăm chăm vào Nhạc Nhạc nhất cử nhất động, thấy hần buồn rầu, thích thú nhưng hỏi.

"Muốn đi cứu nàng, cũng phải có thực lực này đâu. Bằng không thì nếu không giúp nàng, còn có thể thêm phiền. Nàng lại không linh tính, đem ta làm địch nhân giết, ta chẳng phải là cái chết rất oan? Ta chết đi không sao, đáng thương trong nhà của ta hơn ba trăm cái xinh đẹp thanh xuân phụ nhân, các nàng hội thương tâm gần chết đấy. Cho nên, vì càng nhiều nữa nữ nhân, ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy." Nhạc Nhạc hiện ngang lâm liệt mà nói.

"Hơn ba trăm cái phụ nhân?" Bách Lý Băng cùng mấy người tùy tùng nghẹn ngào kinh hô, không thể tưởng tượng nổi chăm chăm vào Nhạc Nhạc.

"Đương nhiên, ta Vương Nhạc Nhạc theo chưa bao giờ nói láo." Trong lòng của hần nói thầm "Ta chỉ nói dối!"

Trong lòng hần, lời nói dối không phải là lời nói dối.

Nhạc Nhạc nhìn ra an di tư (tí tí) tạm thời không có gặp nguy hiểm, hần mới như vậy loạn khản, nếu thật là ra hiểm huống, nói không chừng sớm xông đi lên rồi. Bây giờ đang ở Hoàng thành đã không phải vạn dặm minh thiên hạ, cũng không phải Tư Đồ thế gia thiên hạ, trong mơ hồ, Vương Nhạc Nhạc tại

Hoàng thành không hiểu chiếm cứ một phương thế lực. Sau lưng của hắn là nam lăng vương phủ, lại có Kim gia mười vạn thiết kỵ, lại có Mộc Tướng quân phủ quân uy tướng sĩ. Cho nên Vương Nhạc Nhạc cho dù nhắm mắt lại xông đi vào, Quân Bảo Vệ Thành cũng phải khảo thí lọc khảo thí lọc thân phận của hắn cùng ảnh hưởng.

Bất quá đã không cần phải Vương Nhạc Nhạc ra mặt, một tiếng to thuần khiết Phật âm truyền đến, như cảnh tỉnh, lại để cho đang tại chém giết mọi người ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bụi hoa

Nhạc Nhạc nghe được thanh âm, quay người tự thấy được Tuệ Năng đại sư còn có hân lương người đệ tử. Tuệ Năng cao tiếng động lớn Phật hiệu về sau, lại không hề ngôn ngữ, bị vây ở giữa sân an di tư (tí tí) hiểu ý, thừa dịp mọi người ngăn người công phu, sử (khiến cho) gương khinh công, phi vô tung vô ảnh.

Nhạc Nhạc cười thầm, "Cái này Tuệ Năng đại sư quả không phải loại người cổ hủ, rõ ràng truyền âm lại để cho nàng đào tẩu, thêm kiến thức."

Mấy cái mời đến cao thủ có thể không làm nữa, muốn bắt người chạy, đương nhiên muốn bắt người lão hòa thượng ra khí. Một cái trong đó mặt mũi tràn đầy thịt mỡ Béo ôm đại đao ngăn lại Tuệ Năng, reo lên: "Này, lão hòa thượng, người cùng vừa rồi cái kia phản tặc về sau phải hay là không cùng một nhóm?"

Tuệ Năng đối với hắn vô lễ không chút nào trách móc, nhẹ khẽ cười nói: "Bản tăng chính là Thiên tông Tuệ Năng, gặp nàng kia sát nghiệt rất nặng, vốn định khích lệ nàng bỏ xuống đồ đao, không ngờ nàng thừa cơ đào tẩu, thật sự không phải ta chỉ qua."

Nhạc Nhạc nghe xong thiếu chút nữa cười bò xuống, thầm nghĩ: "Cái này Tuệ Năng còn không phải bình thường cao minh, cùng tìm chùa toàn bộ giới hiểu được liễu mạng, nói dối đều không tạm nghĩ."

Mập mạp kia vốn định tìm Tuệ Năng ra khí, nghe xong hắn là Thiên tông cao thủ, lập tức cung kính, nghĩ kỹ mắng chửi người lời nói đều nát tại bụng, không dám né loạn. Trơ mắt nhìn bọn hắn thầy trò ba người về phía tây mà đi.

Nhạc Nhạc tiếp thu trắng sáng cung về sau, tin tức cũng trở nên dị thường linh nhanh chóng. Nghe nói Tuệ Năng chiêu tập thiên hạ anh hùng chung làm ma đầu, sự tình tiến hành được phi thường không thuận. Hiện tại võ lâm cao thủ không phải là bị địa phương chư hầu số tiền lớn thu mua cung phụng, tựu là e ngại ma đầu hung danh, chết sống không chịu lộ diện. Tuệ Năng đại thán nhân tâm không cổ đồng thời, nghe được vạn dặm mình tại tề nguyên tiêu chiêu khai võ lâm đại hội, lựa chọn sử dụng cao thủ ngăn cản Ma Đạo, mới đuổi tới Hoàng thành, ở tại Thành Tây bảo tướng tự.

"Người vừa rồi cười cái gì?" Bách Lý Băng các loại đợi người vây quanh tan hết, mới hỏi Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc phụ giúp nàng tiếp tục đi lên phía trước, trả lời: "Tuệ Năng đại sư biểu diễn rất đặc sắc, ta đương nhiên muốn cười, muốn không bội phục hắn cũng khó khăn."

"Ta không tin, Tuệ Năng đại sư nói rất hợp tình lý ah! Úc, người nói là Tuệ Năng nhận thức vị cô nương kia?" Bách Lý Băng gặp Nhạc Nhạc cười cổ quái, cũng hiểu được.

"Coi như người có chút ít thông minh, hiện tại mới hiểu được."

Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu ngằm cười khỏ, thông minh tuyệt luân Thiên Cơ Các chủ nhân, Luân Hồi hợp lý gia tại trong miệng hắn, lại là "Có chút ít thông minh". Bất quá thực sự kỳ quái, hôm nay Bách Lý Băng biểu hiện quá không bình thường rồi, không có ngày xưa tinh táo thông minh.

Bách Lý Băng không có tức giận, còn có chút âm thầm đắc ý thần sắc, "Ta đương nhiên thông minh, hiện tại đã biết rõ cũng không muộn." !

"Bán thủ trực (*vòng tay) rồi, tổ truyền bảo bối, vị đại gia này xem một chút đi, chỉ cần một ngàn lượng bạc" một cái đứa bé dùng hơi khăn khăn thanh âm tại trên đường cái kêu to lấy, không ngừng hướng qua lại phủ thương mô hình (khuôn đúc) người như vậy chào hàng trong tay vật phẩm. Qua lại người giàu có xem xét cái này như tên ăn mày y hệt hải tử, đều núp xa xa, lưng trước cái này tiêu ăn mày cũng không có thứ tốt bán.

Tên khất cái kia bộ dáng hải tử không có nhụt chí, cẩn thận từng li từng tí ôm lòng bàn tay tặng (bắn) bao vải, hướng người đi đường qua lại gọi lấy: "Muội muội sinh bệnh rồi, cần dùng gấp tiền mới bán đây, chỉ cần một ngàn lượng. Vị công tử này, người muốn thủ trực (*vòng tay) sao?"

Hắn đã đi đến Nhạc Nhạc cùng Bách Lý Băng bên cạnh, đáng thương Tích Tích mà hỏi.

Nhạc Nhạc đột nhiên nghĩ đến gian Phi Phi sinh nhật, còn không có vì nàng chuẩn bị lễ vật, xong cái đứa bé kia cười nói: "Cái dạng gì thủ trực (*vòng

tay)? Mở ra nhìn xem!" Cái đứa bé kia xem xét có người muốn mua, bẻ bộn cầm trong tay tảng (bản) bố mở ra, lộ ra một thanh một hồng hai cái ngọc chế thủ trạc (*vòng tay).

Thanh vòng tay trên có khắc kỳ dị Long Vãn, hồng vòng tay bên trên thêu độ lửa Phượng vũ, chỉ xem bẻ ngoài đã biết không phải là phẩm phẩm Nhạc Nhạc tiếp nhận hai cánh tay vòng tay, trên mặt lộ ra ngưng trọng thần sắc, hần nhảy cảm thần thức phát giác theo vòng tay bên trên truyền ra lạ lẫm cường đại năng lượng, hơn nữa điều này có thể lượng tuyệt không phải bình thường chân khí có thể so sánh. (này vòng tay công năng tường gấp 《 dẫn hoa ngũ 》, pháp bảo cái đó! Vì ngẫu mà sách mới tạo thế.)

"Cái này đối với vòng tay gọi Long Vãn Phượng vũ, tổ đã upload hơn mười đời (thay), vài ngày trước gia viện bị hỏa thiêu quang, người nhà đều chết ở trong biển lửa, ta cùng tỷ muội bởi vì tại ngoại địa, miễn đi một kiếp. Trên người chỉ còn lại có cái này đối với vòng tay, hiện tại muội muội bị bệnh, đánh phải bắt bọn nó bán đi. Cầu công tử xin thương xót, mua xuống a, chỉ cần một ngàn lượng bạc, nghe cha mẹ nói, cái này đối với vòng tay nguyên là vật báu vô giá đây này." Cái đứa bé kia gặp Nhạc Nhạc rất cảm thấy hứng thú, bẻ bộn ở bên cạnh giải thích.

Bách Lý Băng gặp cái đứa bé kia đau khổ, tựa hồ lại nghĩ tới thương tâm chuyện cũ, sâu kín thở dài: "Nhạc Nhạc, bắt bọn nó mua xuống, được không nào?" Nàng tự nhiên có tiền, có thể một khắc lại rất hi vọng Nhạc Nhạc có thể đem vòng tay mua xuống, tựa hồ hần mua xuống, mới có thể làm cho mình vui mừng.

Bốn cái nha đầu hôm nay nhìn thấy Bách Lý Băng quá nhiều thất thố, mà Hạ thúc lại biết, đây chính là nàng chân thật biểu hiện, không có lãnh ngạo xác ngoài, lại càng làm cho người thương tiếc.

"Ân, nghe lời người." Nhạc Nhạc mua xuống đồng thời, không quên bán cho Bách Lý Băng một cái nhân tình.

Bách Lý Băng cũng mặc kệ Nhạc Nhạc xuất phát từ ý gì, nghe được hần mà nói, trong nội tâm âm áp đáy. Âm đạo:thầm nghĩ: "Ta lúc đầu chạy ra băng tinh thời điểm, cũng là bán đi trên người đồ trang sức mới có thể bảo vệ tánh mạng đấy. Chỉ là không biết đệ đệ còn ở nhân gian sao?"

Cái đứa bé kia cao hứng tiếp nhận ngân phiếu, lại hoảng sợ nói: "Ah, một vạn lượng, công tử phải hay là không cho nhiều hơn?" Nhạc Nhạc không để ý tới hần kinh nha, lại lần lượt hần một khối thẻ bài, nói: "Cái này thủ trạc (*vòng tay) tất nhiên là vật báu vô giá, trên người của ta chỉ đem những...này bạc rồi, như là lúc sau có phiền toái gì, đến Mộc Tướng quân phủ tìm ta."

Cái đứa bé kia nguyên cũng là đại gia đình, tự nhiên biết rõ Mộc phủ tại Hoàng thành địa vị, tiếp nhận lệnh bài, hưng phấn không ngớt lời nói lời cảm tạ, đem ngân phiếu ước lượng tiến trong ngực, tiến vào một nhà tiệm thuốc.

Nhạc Nhạc bắt tay vòng tay thiếp thân giấu kỹ, phụ giúp Bách Lý Băng đi vào Mộc phủ.

Một ít nha hoàn gặp Nhạc Nhạc trở về, bẻ bộn chạy vào bên trong bẩm báo Tô Xảo Xảo.

Toàn bộ nhà cửa tràn đầy tết âm lịch trước vui mừng, lại tăng thêm yến hội long trọng, tăng thêm náo nhiệt. Bách Lý Băng nhất thời xem ngây dại, ám cùng mình chỗ ở u lãnh lâu các làm so sánh, mặc dù có Hạ thúc chiều cố, nhưng hiển nhiên được quá cô đơn tịch liêu. Nàng nắm chặt xe lăn lan can, tái nhợt bàn tay như ngọc trắng không đành lòng buông ra. Làm như vậy sợ Nhạc Nhạc sẽ rời đi, cho là mình quấn chặt lan can có thể quấn chặt hần. Nàng đáy lòng trở nên phi thường thê lương, không ngừng hỏi mình "Vì cái gì, tại sao phải như vậy? Chúng ta gặp mặt bất quá mới một canh giờ vì cái gì trong nội tâm tất cả đều là thân ảnh của hần?" (tác giả lại hèn mọn bi ối nhẹ nhàng đi ra, cười xấu xa lấy đối với Bách Lý Băng nói: "Không nên hỏi á..., có dạng này cách nghĩ nữ nhân có chừng hơn ba trăm cái, về sau còn có thêm nữa..., người chậm rãi tự sẽ minh bạch trong đó diệu dụng, như là phi thường vội vàng muốn biết nguyên nhân, thỉnh đọc sách tên -- Ngự Nữ Tâm Kinh!")

"Phu quân, người như thế nào hiện tại mới trở về, bọn tỷ muội đều ngóng trông người trở về đấy! Ô, mấy vị này là?" Tô Xảo Xảo nhận được nha hoàn bẩm báo, đã ra đón, nhìn thấy xe lăn Bách Lý Băng, không khỏi hỏi.

Nhạc Nhạc vẫn chưa trả lời, chỉ thấy Huyết Ảnh từ trong viện chạy ra, hưng phấn mà xông các nàng phát tay, "Tỷ tỷ, Hạ thúc!" Giờ khắc này nàng cười thập phần sáng lạn.

Mọi người có nhiều phở gương mặt, Huyết Ảnh lúc này biểu lộ tự là thân tình vui thích, cùng bình thường lạnh như băng, hoan hảo lúc thẹn thùng, cùng với khác tỷ muội ở chung lúc cô tịch đều bất đồng.

Nhạc Nhạc dắt Tô Xảo Xảo xỏp giong tay, vỗ vỗ chạy vội tới Huyết Ảnh xinh đẹp tron mềm khuôn mặt, cười nói: "Còn không có gặp người như vậy cười qua, thật xinh đẹp. Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu bị thương, người mang các nàng đến phòng trọ nghỉ ngơi."

Huyết Ảnh bị khoa trương không có ý tứ, sắc mặt trở nên hồng đấy ngon nguồn lấy đầu, hồi lâu mới nói: "Băng tỷ, không có bị thương a?"

Hạ thúc cùng Bách Lý Băng chứng kiến Huyết Ảnh thẹn thùng ôn thuận bộ dáng, hết sức ngạc nhiên. Bách Lý Băng tựa hồ có thể minh bạch một ít, nhạt cười nhạt nói: "Cũng may, nhờ có đụng phải Nhạc Nhạc, bằng không thì sẽ rất phiền toái."

Tô Xảo Xảo cười nói: "Băng muội muội trước cùng chúng ta cùng một chỗ tiến bên trong a, Phi Phi vẫn chờ Nhạc Lang đây này." Lại đối với bên cạnh nha hoàn phân phó nói: "Mấy người các người dẫn bọn hần đi phòng trọ nghỉ ngơi, cực kỳ khoản đãi!"

Bách Lý Băng chính muốn đi xem hần hơn ba trăm vị phu nhân, lập tức gạt đầu đồng ý. Do Huyết Ảnh phụ giúp nàng, đi theo Nhạc Nhạc cùng một chỗ, tiến vào rộng lớn xinh đẹp tuyệt trần nội viện. Bộ cục tinh xảo, cảnh vật rất khác biệt, chỉ là tàng rượu trì mùi thơm đã là nhất tuyệt. Màu xanh lá thảo viên ở bên trong, có tốp năm tốp ba tuyệt sắc mỹ nữ đang nói cười chơi đùa, chứng kiến Nhạc Nhạc, đều đứng dậy hướng hần phát tay cười mà quyến rũ, trong mắt lộ vẻ cực nóng ý nghĩ - yêu thương.

Bách Lý Băng càng xem càng kinh hãi, âm thầm lấy chính mình cùng những cô gái kia so sánh với, càng so càng thương tâm, sắc mặt hết sức khó coi. Huyết Ảnh chứng kiến, bề bộn quan tâm mà hỏi: "Tỷ tỷ, người không sao chứ? Buổi tối hôm nay có thể cho trị cho người chân rồi, lần này có Long chồn chi huyết, nhất định có thể đủ chữa cho tốt, không cần lo lắng."

"Ah, ta không sao. Lần này như nếu không thành, chỉ sợ tự không có hi vọng rồi, thực sự điểm chờ mong cùng khẩn trương." Bách Lý Băng miễn cưỡng cười nói.

"Ca ca, ôm ta!" Hạc nhi ôm ục ục, chân không chạm đất bay tới, thói quen đem ục ục ném trên mặt đất, lại nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực. Ục ục tựa hồ nhận mệnh rồi, thuận theo trên không trung bốc lên quay người, nhảy tới Nhạc Nhạc trên vai. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"Ah, nhỏ như vậy hài tử?" Bách Lý Băng lần nữa kinh nha, đại thán Nhạc Nhạc "Tĩnh" thú thật sự là rộng khắp, liền hài tử đều lại thêm bác ái.

Hạc nhi đã nghe được, bắt mắt đem đầu theo Nhạc Nhạc trong ngực chui ra, phản bác nói: "Ta mới không nhỏ đâu, Hạc nhi có mười lăm tuổi rồi." Nàng nói chuyện tốc độ càng ngày càng trôi chảy, cũng rõ ràng rất nhiều, cùng người bình thường âm điệu đại khái tương tự.

Ục ục cũng xoay người, hiếu kỳ chăm chăm vào Bách Lý Băng chân, sau đó lại giơ lên chính mình hai cái trước trao, giống như lại suy nghĩ để chỗ nào chi (cái) móng vuốt huyết.

Bách Lý Băng hơi áy náy cười nói: "Ha ha , coi như ta nói sai rồi. Tóc của người thật xinh đẹp, hiếm thấy màu tím."

Hạc nhi phi thường bắt mắt Bách Lý Băng nói nàng là tiểu hài tử, đối với nàng tán dương hào không lĩnh tình, trả lời: "Diệu duyên tỷ tỷ tóc mới xinh đẹp đây, nàng chính là màu hồng phấn đây, thật dài thật dài."

"Ha ha ha, Hạc nhi tại khoa trương tỷ tỷ ta sao? Bình thường quang cho ta gây phiền toái, không thể tưởng được cũng có nói ta tốt thời điểm, xem ra tỷ tỷ không có uống phí thương người." Diệu duyên màu vàng nhạt vậy dài Khinh Vũ Phi Dương, [(Phong Hỏa diễn đàn đề nghị ngài Report nên quảng cáo thấp) diễn đàn www.fhuo.com. *** xuất ra đầu tiên] phấn hồng nhu tơ (tí tí) dưới ánh mặt trời phát ra hoa mắt sáng rọi, mị con mắt xảo trông mong, cười hi hi đi đến Nhạc Nhạc bên cạnh, vỗ Hạc nhi đầu nói: "Người cũng ôm đủ rồi a, đem Nhạc Lang tặng cho ta một hồi được không nào?"

Hạc nhi cũng ngăn cản không nổi nàng đẹp để mị lực, không cam lòng buông ra Nhạc Nhạc, "Được rồi!"

"Nhạc Lang ly khai nửa ngày, duyên nhi tự muốn người muốn nổi điên, thân thân nhân gia được không nào?" (đồ mờ hôi , có vẻ như bị thụ cùng cắn sâu sắc độc hại.)

Bách Lý Băng kinh ngạc chăm chăm vào diệu duyên, ánh mắt rốt cuộc không cách nào chuyển di, nhìn xem nàng không hề có kỳ phục tiến Nhạc Nhạc trong ngực, thỉnh cầu hân hôn môi vuốt ve, tâm đều nhanh nhảy ra ngoài.

Tô Xảo Xảo nhìn quen không trách cười nói: "Duyên muội, còn có người bên ngoài tại vừa nhìn rất, người tự thu liễm chút ít a, đợi buổi tối lại để cho Nhạc Lang trấn an phun!" Nàng phát giác mình cũng nói không thích hợp, xấu hổ cười khẽ gất một ngum, không hề ngôn ngữ.

Bách Lý Băng đầu loạn thành một đống, kế tiếp đụng phải người nào nói gì đó lời nói, chính cô ta đều nhớ không rõ rồi. Như là nhận lấy thật lớn kích thích, khá tốt rốt cục tiến nhập cái biến qua đại sảnh, nàng lại bị siêu đại gian phòng rung động rồi, chính thức lại để cho nàng rung động chính là, trong phòng hơn ba trăm vị phong độ tư thái tuyệt mỹ nữ. Bách Lý Băng về sau không ngừng hướng mặt khác tỷ muội nhắc tới mới vào đại sảnh sự tình, lặp lại tối đa một câu là: "Lc ấy, ta cho rằng thức vào hoàng cung, thức vào bụi hoa."

Gặp Nhạc Nhạc tiến đến, làm ồn vui cười đại sảnh lập tức yên tĩnh, như là chờ đợi kiểm duyệt hoa tươi bộ đội, vui sướng chỉ tình dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói). Đầu thân mặt hồ: "Nhạc Lang!", thanh âm mỹ diệu uyển chuyển, tình thế lại tương đương to lớn.

Nhạc Nhạc tự hào chỉ tình tự nhiên sinh ra, nhìn qua phong hoa tuyệt đại chư vị kiều thê, nhẹ nhàng ngâm nói: "Hắn hình vậy. Phiến như kinh hồng, uyển như du long. Quang vinh diệu Thu Cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phất này như Khinh Vân chi che nguyệt, phiêu diêu này như Lưu Phong chi Hồi Tuyết. Xa mà trông chỉ, kiều như Thái Dương ra ánh bình minh; bách mà xem xét chi, lửa đốt sáng như hoa sen ra lục sóng. Bờ vai như được gọt thành, eo đúng hện tố. Kéo dài cái cổ thanh tú hạng, trắng bóc chất lộ ra. Dung mạo không thêm, chi hoa không ngư. Vân búi tóc nga nga, tu lông mày liên đẹp đẽ. Đan môi bên ngoài lã, răng trắng tinh nội tiên, đôi mắt sáng thiện lã, má lúm đồng tiền phụ thừa quyền. Hôn Tư tươi đẹp dật, nghi tình thể rồi rãnh. Nhu tình xước thái, mị tại ngôn ngữ."

Liền Hạc nhi đều có thể nghe ra Nhạc Nhạc tại tán dương các nàng, chúng nữ đều hưng phấn hét rầm lên, nếu như không phải phát hiện có người ngoài ở tại, chỉ sợ sớm nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực cầu mưa triển niên rồi.

Bách Lý Băng cực kỳ thông minh, như thế nào nhìn không ra chư nữ đối với Nhạc Nhạc nồng đậm tình ý. Lúc này, nàng bởi vì Nhạc Nhạc hoa tâm mà bắt mắt trái cảm xúc hoàn toàn biến mất, nhưng lại đã có mới đích nhận thức. -- "Có thể làm cho nhiều như vậy nữ tử điên cuồng ái mộ nam tử tuyệt không đơn giản!"

Nhạc Nhạc cũng thâm tình nhìn lại lấy chúng nữ cực nóng đôi mắt, dùng tinh thần lực nói cho trong thức hải chúng nữ tình phách, "Đêm nay muốn hảo khen thưởng các người, các người thật xinh đẹp á..., mỗi ngày đều cho ta kính hi!" Chúng nữ thu được Nhạc Nhạc thần thức đồn đãi, liền thân thể cũng đi theo nóng lên, hô hấp lập tức dồn dập lên.

Nhạc Nhạc chứng kiến chúng nữ biểu lộ, biết rõ các nàng đã ở tình dục bộc phát biên giới, không dám tái tiến một bước khiêu khích (xx), bề bộn phân phó mọi người ngồi xuống. Lần này yên hội nhân vật nữ chính lại thẹn thùng ngồi ở chủ nhân vị trí bên cạnh bên cạnh ghế dựa, không dám nhìn thẳng

Nhạc Nhạc.

Giản Phi Phi sớm đối với Nhạc Nhạc tình căn thâm chủng, tâm hồn thiếu nữ ám hứa, theo đáy lòng muốn trở thành hân chứng thê bên trong đích một thành viên. Bất đắc dĩ gia phụ đột chết, lại không có trường bối làm mai, nhờ có Tô Xảo Xảo thận trọng, biết rõ tâm tư của nàng, mới không ngừng cho nàng sáng tạo cơ hội. Lần này yến hội càng là Tô Xảo Xảo một tay trùng phạt đấy.

Nhạc Nhạc hơn ba trăm cái nữ nhân trong đó, chỉ là hôm nay sinh nhật tự có bốn cái. Bất quá mọi người đều biết vì giản Phi Phi xử lý yến mục đích, cái kia tứ nữ đều hiện thực lui cư phía sau màn tiếp nhận Nhạc Nhạc cùng với chúng tỷ muội chúc mừng, không cùng giản Phi Phi tranh đoạt hôm nay vinh quang.

"Phi Phi, ngươi cảm thấy cái này đối thủ vòng tay xinh đẹp không?" Nhạc Nhạc móc ra Long Văn Phượng vũ, ngồi vào chủ nhân vị trí. Xem nàng thẹn thùng bộ dáng thấp phần thú vị, nhện không được đùa giỡn nói.

"Ân, rất đẹp!" Giản Phi Phi liếc qua Nhạc Nhạc trong tay vòng ngọc, sắc mặt càng đỏ, đem đầu cúi thấp hơn.

"Như bắt nó tặng cho ngươi đem làm quà sinh nhật, ngươi hội (sẽ) thu sao?" Nhạc Nhạc âm thầm xông mặt khác chúng nữ nháy mắt, làm cho các nàng kiên nhẫn xem cuộc vui. Chúng nữ đương nhiên không có ý kiến, đều lộ ra dịu dàng ngoan ngoãn mê người bộ dáng, lẳng lặng quan sát.

Giản Phi Phi gật đầu không nói, thân thể lại kích động nhẹ nhàng run rẩy.

Nhạc Nhạc lại nói: "Nghe người ta nói, vòng ngọc mang trước khi cần chủ nhân rút bớt mới có thể đem nó ngọc hồn kích hoạt. Cho nên ngươi nói làm sao bây giờ đầu này?"

Chúng nữ cười thầm: "Việc này chúng ta như thế nào không có nghe người ta nói qua!"

Bất quá, thân hãm trong đó giản Phi Phi đầu đã sớm tùy thân từ đồng dạng nóng lên, tự nhiên phân không rõ thiệt giả, huống chi là Nhạc Nhạc nói. Nàng khẽ ngẩng đầu, chăm chăm vào vẻ mặt Ôn Nhu thâm tình Nhạc Nhạc, nói: "Ta đây dùng đầu lưỡi thề lưỡi ra liếm nó thoáng một phát có thể chứ?"

Nhạc Nhạc giả bộ như rất chân thành suy nghĩ một hồi, đứng lên nói: "Ân, đương nhiên có thể. Đến đây đi, trước thề lưỡi ra liếm cái này hồng vòng tay."

Bách Lý Băng thầm nghĩ Nhạc Nhạc biến thái, nghĩ thầm cái kia thủ trạc (*vòng tay) là từ nhỏ ăn mày trong tay mua được, nên có nhiều tạng (bản) nha! Bất quá mừng quý, nàng cũng không có tại chỗ vạch trần Nhạc Nhạc, hơn nữa phi thường chờ mong phía dưới phát triển.

Giản Phi Phi cũng đi theo Nhạc Nhạc đứng lên, dùng run rẩy tay vịn chặt Nhạc Nhạc bả vai, đem đỏ hồng cái miệng nhỏ nhắn để sát vào vòng tay. Càng ngày càng gần, nàng đã duỗi ra trơn mềm hương nhuyễn đầu lưỡi, nữ nhân thiên tính lại để cho nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Lại gần hơi có chút, nàng như trước phát không có đụng phải lạnh như băng ngọc chất thủ trạc (*vòng tay). Nàng biết rõ phương hướng chính xác, cho rằng chỉ là khoảng cách chưa đủ, càng làm hương nhuyễn cái lưỡi đi phía trước thẳng tiến vài phần, rốt cục gặp đồ đặc. Bất quá lại không phải lạnh như băng vòng ngọc, mà là đồng dạng ôn hòa linh xảo đầu lưỡi. Giản Phi Phi bỗng nhiên giật mình, vừa muốn nhanh chóng thối lui, eo nhỏ nhắn lại bị người nọ ôm, Bá Đạo kẻ sát nàng no bụng trướng bộ ngực sữa, lại để cho nàng mất đi đào tẩu năng lực.

Nhạc Nhạc đầu lưỡi tự nhiên sẽ không trung thực, như linh xà bình thường châm ngòi hút, như nhắm nháp rượu ngon giống như, hút lấy nàng quỳnh tương nước bọt. Giản Phi Phi trong đầu trống rỗng, như bị điện giật giống như, ngây ngốc bản năng đáp lại lấy hân xâm phạm, liền hô hấp đều dừng lại.

"Ồ ah!" Nàng nhẹ nhàng nói mở vài tiếng, bởi vì Nhạc Nhạc hai tay không chút nào khách khí rơi vào nàng mập nhuyễn bờ mông, thông thả và cấp bách giao thoa trên chọc lấy nàng nắn cảm khu vực. Lại làm cảm giác đánh xui nàng trong nháy mắt (*) thẹn thùng cùng lý trí, hai tay chặt chẽ hồi trở lại ôm lấy Nhạc Nhạc. Chỉ là nàng không biết, trên cổ tay đã mang lên Long Văn Phượng vũ, vòng ngọc nội giống như có lưu quang óng ánh quán. (thượng diện tiền đưa quả sinh nhật phương pháp đừng (không được) loạn thử, coi chừng bị bạn gái cuồng đẹp!)

"Ha ha, Nhạc Lang giỏi quá ah!" Chúng nữ thế mới biết Nhạc Nhạc mục đích cuối cùng nhất, nhao nhao ủng hộ trăm trở khen ngợi.

Bách Lý Băng ám le lưỡi, sắc mặt cơ hồ cùng giản Phi Phi đồng dạng ửng đỏ. Huyết Ảnh ở bên cạnh cười nói: "Nhạc Lang cứ như vậy yêu ầu tã, tỷ tỷ thói quen thì tốt rồi."

"Ta mới không cần thói quen đấy!" Bách Lý Băng hậm hực nói ra, bất quá ánh mắt lại nhìn thẳng hôn nồng nhiệt hai người, ánh mắt lộ ra hướng về chi sắc.

Nhạc Nhạc đột nhiên dừng lại, nhìn qua đại sảnh ngoài cửa, "Có khách đến." Giản Phi Phi bị hân hôn môi mềm yếu không chịu nổi, như bông bình thường dựa vào Nhạc Nhạc trong ngực, vẫn đang chìm đắm trong vừa rồi mất hồn ở bên trong.

"Bẩm báo phu nhân, Hàn Thu, trăm dặm hoan muốn gặp gỡ cô nương, nô tài ngăn không được "

"Hừ, các ngươi đem ta sự muội tàng ở đâu còn không dám để cho chúng ta tiến đến, có mục đích gì?" Hàn Thu hung hăng càn quấy cuồng ngạo thanh âm đánh gãy nha hoàn bẩm báo, cũng thô bạo giữ cửa đẩy ra.

Bách Lý Băng bỗng nhiên quay người, kinh kêu một tiếng, "Trăm dặm hoan?"

Chương 117: Chú ngữ

Hàn Thu phá khai môn về sau, tựu thấy được trong đại sảnh mở tiệc vui vẻ. Thật dài gối lim trên bàn com bày đầy món ngon trần vị, bàn dài hai bên ngồi tư thái khác nhau tuyệt mỹ nữ tử, mỗi nữ tử đều là ngàn dặm chọn một vu vật. Do với mình đột nhiên lỗ mắng, chư nữ chính không khoát nhìn hằm hằm lấy nàng. Mà chính mình sở muốn tìm gần Phi Phi

, y như là chim non nép vào người y hết ôi Nhạc Nhạc trong ngực, hạnh phúc khả nhân. Trong lúc nhất thời, nàng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng bên cạnh thiếu niên mặc áo đen, đứng là trăm dặm hoan. Hắn tuy nhiên không tán thành lần này xông vào chi mà tính, nhưng vì Hàn Thu, cũng thành công làm đồng lõa. Trăm dặm hoan chợt chứng kiến nhiều như vậy tuyệt sắc mỹ nhân, cũng cùng Hàn Thu đồng dạng, giật mình tại tại chỗ. Đang tại xấu hổ sắp, thỉnh linh nghe một đạo kinh nghi thanh âm hô: "Trăm dặm hoan?" Hắn tìm theo tiếng nhìn lại, thấy được ngồi ở xe lăn Bách Lý Băng, thân hình không vẫn còn được chấn động.

Hắn chăm chăm vào đồng dạng kinh hi Bách Lý Băng, thì thảo hô: "Tỷ tỷ?"

Trăm dặm hoan chậm rãi hướng nàng đi đến, con mắt trở nên mơ hồ ướt át, trong đầu không ngừng nhớ lại lấy chuyện cũ. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

---- tỷ tỷ Bách Lý Băng luôn đem bàn đu dây dâng lão Cao, dọa được từ mình thét chói tai vang lên khóc hô, mỗi đến đúng lúc này, tỷ tỷ luôn đem bàn đu dây dừng lại, lại để cho chính mình xuống dưới, cũng từ trong lòng ngực móc ra một khối fructoza, nói: "Hoan Hoan sợ hãi tựu xuống dưới, ta muốn chính mình chơi, xem tỷ tỷ bay đến bầu trời đi" tiếp nhận đường kẹo tựu đình chỉ khóc, cũng bởi vậy sự tình dường thành thút thút nỉ non đích thói quen. Không ăn khóc, không có đùa khóc, trốn ở tỷ tỷ trong ngực khóc, dựa vào mũ mũ chân bên cạnh khóc, thẳng đến

---- thẳng đến cái kia mùa đông. Rất lạnh rất lạnh, chảy ra nước mắt cũng có thể kết thành băng châu. Chính mình trốn ở vút bỏ trong thùng gỗ cùng tỷ tỷ chơi chơi trốn tìm, xuyên thấu qua vỡ ra khe hở, lại thấy được từng bầy hung ác y sát thủ, tự xưng "Cò đại" sát thủ. Thấy được mũ mũ bị người tàn sát, chứng kiến phụ thân bị bọn hắn chém thành khối vụn, chứng kiến tỷ tỷ quật cường nhảy vào đóng băng cái giếng sâu ở bên trong từ nay về sau đoạn tuyệt thút thút nỉ non cùng nước mắt.

Hắn cuối cùng đã đi xe lăn bên cạnh, xóa đi khôe mắt nước mắt, chăm chăm vào đồng dạng nước mắt đầy mặt nàng, nói: "Ngươi là Bách Lý Băng?"

Bách Lý Băng xóa đi đôi má nước mắt, giữ chặt "Hoan Hoan không khóc, tỷ tỷ cho ngươi đường kẹo ăn." Nàng thật sự từ trong lòng ngực móc ra mấy khối fructoza, khóc ròng nói: "Tỷ tỷ cảm thấy ngươi không chết, trên người một mực để đó ngươi yêu nhất ăn fructoza, nghe lời, cảm "

"Tỷ tỷ!" Trăm dặm hoan tiếp nhận nàng truyền đạt fructoza, quỳ gối xe lăn bên cạnh, nằm ở nàng trên đùi khóc lớn, "Thật là ngươi sao, ta rốt cục lại gặp được ngươi á..., tỷ."

"Ồ ô, đừng khóc, nghe lời, bắt đầu lại để cho tỷ tỷ nhìn xem, đều đã cao như vậy rồi." Nàng không cho trăm dặm hoan khóc, chính mình lại khóc hoa rơi nước chảy, bên cạnh khóc bên cạnh mở mạnh fructoza thì đầu tiên đệ đệ trong miệng. "Khi còn bé, có cái đường kẹo ăn, ngươi tựu không khóc ô ô."

"Tỷ." Vốn hắn đã dừng khóc, bị Bách Lý Băng cho ăn... Một khối đường kẹo, lại nhớ lại khi còn bé đồng dạng tình cảnh, lần nữa khóc lớn.

Vương Nhạc Nhạc trước kia nghe Huyết Ảnh đề cập qua Bách Lý Băng dòng họ, lúc ấy những ý niệm này trong đầu hiện lên, bắt quá lại một chuyển tức thì, không nghĩ tới các nàng thật là tỷ đệ. Thụ các nàng nhận thân ảnh hưởng, hào khí có chút chua ngọt. Tuy nhiên vui mừng, lại đem chứng nữ dẫn mắt đục đỏ ngầu, khôe mắt ướt át. Thờ dài: "Ái, hoàn mỹ sinh nhật yến hội rõ ràng biến thành nhận thân yến hội."

Giản Phi Phi cũng bị cảm động rơi lệ đầy mặt, mang nước mắt cười nói: "Không có việc gì, có thể đã gặp các nàng tỷ đệ quen biết nhau, Phi Phi cũng đồng dạng cao hứng."

"Vậy sao? Điều khóc thành Tiểu Trư hình dáng rồi." Nhạc Nhạc vùng phát ổng tay áo, giúp nàng chà lau trên hai gò má nước mắt.

"Ngươi mới là Tiểu Trư đấy." Nàng then thùng phục tiến Nhạc Nhạc trong ngực, hưởng thụ lấy an toàn cùng ôn hòa. Nhớ tới chính mình đạt được Nhạc Nhạc cùng chứng nữ thừa nhận, thủ trực (*vòng tay) cũng mang lên rồi, lại bằng thêm một loại long trung thành.

Hàn Thu cũng khóc trở thành tiểu nước mắt người, âm thầm dò xét Bách Lý Băng, phát hiện nàng cùng mình thực có vài phần rất giống, khó trách ngày đó trăm dặm hoan sẽ đem mình nhận sai Thành tỷ tỷ.

Huyết Ảnh bề bộn đem nha hoàn đưa tới khăn mặt đưa cho nàng nhóm đám bọn họ mấy người, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, đây là đại hi cao hứng sự tình, tựu đừng khóc, xem đem Phi Phi sinh nhật yến đều làm hư rồi."

Tỷ đệ lưỡng rốt cục đình chỉ cảm xúc bộc phát khóc khắp, huyết ảnh mang các nàng lên lầu, làm cho các nàng trao đổi năm gần đây kinh nghiệm cùng câu chuyện. Hàn Thu nhìn về mặt hạnh phúc hình dáng sự mọi, thăm mắng mình nhiều chuyện, tại chư nữ cảm thù trong ánh mắt, ngồi ở bàn dài đấy

ngọn nguồn đầu, coi như là ngồi vào vị trí a.

Yến tất, Bách Lý Băng lôi kéo đệ đệ tiến vào Mộc phủ phòng trọ, Hàn Thu bắt đắc dĩ cũng đi theo ở lại.

Giản Phi Phi vô cùng hưng phấn, năm xưa bách thảo nương uống hơi nhiều, chóng mặt nức ních nằm ở Nhạc Nhạc trên người, tựa hồ rất hưởng thụ. Nhạc Nhạc cùng chư nữ chào hỏi, đem giản Phi Phi ôm vào lầu hai. Chư nữ cười rộ nói: "Chỉ sợ nhất thời bán hội không thể xuống."

Các nàng đã nói như vậy rồi, Nhạc Nhạc tự nhiên sẽ không nghịch chửi nữ ý tứ.

Nhạc Nhạc bò tới Phi Phi bên tai, hôn hít lấy nàng bạch mảnh thùy tai, tí ti nhiệt khí trên đầu nàng ngứa huyệt. Dường như mộng như ảo ngữ khí nói: "Phi Phi, ngươi biết không, ngươi nhắm mắt bộ dạng rất mê người, đặc biệt là say rượu về sau."

Nàng nhắm mắt không nói, nhưng bởi vì khẩn trương mà cứng ngắc thân thể lại đem nàng bán rẻ.

"Nhân nhạ hoa cỏ mùi thơm, thấm bên trên rượu ngon hương thơm, không có so đây càng làm cho nam nhân say mê mùi rồi." Nhạc Nhạc hôn hít lấy cổ trắng của nàng, sắc thủ đã đứng ở nàng cao ngạo hai ngọn núi. Hơi mỏng lụa tơ (tí ti) sao có thể ngăn cản hần tiến công, khẩu tay cùng sử dụng, đem làm hần hôn môi đến đỉnh núi cơ châu thời điểm, Phi Phi nửa người trên đã trần trụi, như chỉ (cái) con cừu nhỏ bạo lộ tại Sói miệng xuống.

Nhạc Nhạc đầu lười tại trên bộ ngực sữa vẽ lấy hình, càng ngày càng bức tiến trung tâm cái kia bôi đỏ hồng, Phi Phi không bao giờ ... nữa không cách nào giả say, mắt gọi rên rĩ lên. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hương thơm phi phi, lộ ra chính tề hàm răng, trên chóp mũi mảnh mồ hôi tích.

Cởi xuống quần lót lúc, bụi hoa sớm đã lây lội, Nhạc Nhạc bò tại trong đó trùng trùng điệp điệp hô hút nấy cái, đùa giỡn cười nói "Toàn thân mỹ vị cộng lại, cũng không kịp cái này diệu dụng 1%."

Giản Phi Phi ô ô nói mớ, thon dài trắng nõn đùi ngọc bị Nhạc Nhạc tách ra, nhất tư ẩn nơi bí mật hoàn toàn bạo lộ tại trước mắt của hắn. Một loại xử nữ trời sinh rụt rè cùng nhục nhã làm cho nàng có chút giãy dụa, không ngờ lại có càng nhiều chất lỏng phun ra, nàng kêu sợ hãi lấy, trong đầu trống rỗng, hai chân có quy luật run rẩy.

"Ngươi áp lực cháo âm để cho nhất ta hưng phấn, kỳ thật ta sớm biết như vậy ngươi tại giả say." Nhạc Nhạc hoàn toàn trấn áp trên người nàng, tại nàng lần đầu cao trào lúc, nói ra lại để cho nàng vĩnh viễn hưng phấn cảm thấy thẹn một câu. Tại về sau Hợp Thể ở bên trong, chỉ dựa vào lấy những lời này có thể cái búng nàng sâu nhất tầng khoái cảm, đem hắn đưa lên cực lạc đỉnh.

"Ah, ngươi?" Giản Phi Phi nghe được Nhạc Nhạc khám phá tâm tư của mình, theo trong cao triều lập tức tỉnh lại, toàn thân lạnh như băng, thật giống như theo đám mây ngã vào thâm cốc.

Nhạc Nhạc các loại đợi đứng là giờ khắc này, không có lại để cho nàng nói xong, tự động thân mà vào, triệt để hợp hai làm một. Niết Bàn tiếng Châu Á diễn đàn

Nhục nhã cùng đau đớn song đã kích nặng xuống, nàng nghẹn ngào khóc lên, nước mắt như cắt đứt quan hệ trần châu, cuộn cuộn lưu lạc.

"Ta có thể cảm giác được sợ hãi của ngươi cùng bất an, ngươi sợ hãi ta chuyện cười ngươi sao?" Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy hôn môi nàng nước mắt rơi xuống, hưởng thụ lấy nàng kéo căng trắng nõn lỗ trong cơ thể.

"Ồ ô, ngươi cũng biết rồi, nhất định sẽ cười ta dám dâng, câu dẫn ngươi ngươi về sau nhất định không để ý tới nhân gia."

Nhạc Nhạc âm thầm thả ra một ít thôi tình sương mù, lại để cho hào khí biến thành thư tri hoãn di người, càng có thể làm cho nàng táo động động dục.

"Ngươi xác thực rất dám dâng!" Nhạc Nhạc không chút nào khách khí nói, "Bây giờ là không phải rất muốn?"

"Ngươi ô ô!" Giản Phi Phi khí nói không ra lời, bất quá xác thực táo ngứa khó nại, mập mập tuyết đồn: Cặp mông trắng bóc có chút đông đưa, muốn quấy trong cơ thể dị vật.

Nhạc Nhạc gần đây một mực đang suy tư Ngự Nữ Tâm Kinh tầng thứ 9 Âm Dương lá mộc cách huyền bí, dựa theo bên trong nhắc nhở, đem hắn dùng tại trong thực chiến. Lại để cho nữ nhân ở cực độ sung sướng lúc ngã tại thung lũng, tại thung lũng chậm rãi kéo lên, con người làm ra không chế đối phương sinh lý tình dục. Chỉ là đáng thương giản Phi Phi bị hắn trở thành vật thí nghiệm, nhưng không biết rõ tình hình.

Nhạc Nhạc biết không có thể đùa quá mức hóa, nếu để cho nàng quá thương tâm khổ sở, tự là của mình không phải rồi. Muốn đến nơi này, mở ra tâm thức, lại để cho trong nội tâm ý nghĩ - yêu thương thăng thần phát biểu mà ra, xông vào giản Phi Phi nội tâm. Hai khóa tâm trần trụi tương giao, nàng cái kia khóa chưa xốt xấu hổ khổ tâm, bị Nhạc Nhạc một phen lôi tâm tình hoà giải thích, trở nên cực nóng cùng khoan khoái dễ chịu. Chỉ là lúc ban đầu câu nói kia, lại vĩnh viễn khắc ở nàng trong đầu, như là trùng chiều sâu thối miên. -- "Ngươi áp lực cháo âm để cho nhất ta hưng phấn, kỳ thật ta sớm biết như vậy ngươi tại giả say."

"Ngươi một mực đang gạt ta, ô ô!" Tại trong cao triều, giản Phi Phi một lần lại một lần hô hào những lời này, xấu hổ lại vui thích lấy.

"Vừa rồi chỉ là đang cùng ngươi khai mở cười, đừng (không được) để ý. Như kim điệp Xảo Xảo các nàng, ta nếu nói là các nàng dám dâng, các nàng hội (sẽ) hưng phấn đến ngất đi đấy." Sau đó, Nhạc Nhạc như thế an ủi Phi Phi.

"Thế nhưng mà ngươi sớm biết như vậy ta tại giả say đâu, thực mắc cỡ chết người." Giản Phi Phi dúi đầu vào Nhạc Nhạc trong ngực, thanh âm Ôn Nhu

giống như chỉ (cái) con mèo nhỏ, nhẹ nhàng trên cổ tay vòng ngọc, tựa hồ vuốt nó, có thể mang cho mình dũng khí.

Nhạc Nhạc mỉm cười, hai tay phủ lướt nàng toàn thân, tại mềm yếu trên vú, bàn nhất định hồi lâu, cuối cùng song đứng ở nàng tuyết đồn : Cặp mông trắng bóc bên trên. Tại nàng bên tai, nhẹ nhàng lặp lại câu kia mà chú ý hết ngôn ngữ.

"Ah!" Giản Phi Phi khẽ kêu một tiếng, trong cơ thể lại một cỗ không thể ức chế sóng nhiệt phun ra, làm ướt còn đang tốt trong cơ thể cứng rắn dị vật.

Nhạc Nhạc cùng nàng Hợp Thể, chẳng những vì nàng gia tăng lên gần mười năm công lực, lại chữa trị mới đưa sơ rách nát đau xót. Cái này mới có nhiều lần cao trào cùng không ngừng giao hợp khả năng.

Nhạc Nhạc tại cơ rúm ở bên trong, âm thầm suy tư về lần này Hợp Thể nghĩ đến tâm pháp. Giống như cách tầng thứ 9 càng ngày càng gần, chân khí trong cơ thể sớm đã doanh đủ, chỉ kém một loại cơ duyên cùng cảm ngộ.

Giờ lên đèn, Nhạc Nhạc phương lời kéo giản Phi Phi xuống lầu. Chư nữ sớm nghe được động tĩnh, chỉ là chiếu cố giản Phi Phi mặt mũi, không có làm rõ. Chỉ là cái cảm ánh mắt câu dụ lấy Nhạc Nhạc, chờ mong hân ân trạch. Nhạc Nhạc tại trong thức hải, nói cho chúng nữ nói: "Trong đêm tiếp tục, phụng bồi đến cùng."

Huyết Ảnh nhắc nhở: "Nhạc Lang, phải hay là không trước cho Băng tỷ trị chân?"

"Ha ha, đương nhiên. Ừ ừ tới, lại để cho ta ôm một cái, lát nữa cần người kính dâng ba nhỏ máu. Đây là không ràng buộc hiển máu, rất quang vinh đấy."

Ừ ừ rất thoải mái nằm ở Nhạc Nhạc trong ngực, nhẹ nhàng nhủ lại cái mũi, nói với hân "Quang vinh" chẳng thêm ngó tới.

Sau khi ăn xong, Nhạc Nhạc ôm ừ ừ, cùng Huyết Ảnh cùng một chỗ, đi đến Bách Lý Băng phòng trọ. Trầm dậm hoan nhưng ở bên cạnh cùng nàng nói chuyện, Hạ thúc cùng bốn cái nha đầu thương thế hơi có chuyển biến tốt đẹp, cung kính đứng ở Bách Lý Băng sau lưng. Hân Thu đứng tại trầm dậm hoan bên cạnh, một bộ vợ bé tựa như nhu thuận bộ dáng.

"Đồ đạc chuẩn bị cho tốt sao?" Nhạc Nhạc đem ừ ừ đặt ở bên miệng thân vài cái, cũng không có chú ý ừ ừ xấu hổ hi ánh mắt. "Ta nhưng làm Long chồn đã mang đến, như thế nào trị còn muốn xem trình độ của người của các người."

Hạ thúc vội hỏi: "Đều chuẩn bị xong. Dùng chạm rồng kim châm hấp thụ Long chồn nhiệt huyết, nhân lúc còn nóng đem Long chồn huyết độ tiến tiêu thụ đông lạnh khô mạch huyết, lại phục bên trên phối trí tốt được hoàn, mới có thể đủ khôi phục."

"Hạ thúc, nhanh lên bang (giúp) tỷ tỷ chữa bệnh a." Trầm dậm hoan vội la lên.

Bách Lý Băng lại khẩn trương dị thường, lẩm bẩm: "Còn có thể trị được không nào? Bất quá trị không hết cũng không có sao rồi, hiện tại gấp được đệ đệ, đem Luân Hồi giao cho hân quản lý, chậm rãi vì gia tộc báo thù rửa hận."

Nhạc Nhạc thấy nàng khẩn trương cầm lấy quần áo, cười nói: "Thả lỏng, hiệu quả sẽ tốt hơn. Nhà của ta ừ ừ sợ nhất ghim kim rồi, lại sợ đồ máu, bất quá vì người, nàng một chút cũng không khẩn trương, người ngược lại trước sợ lên rồi."

Ừ ừ bị hân khoa trương vĩ đại mà bắt đầu..., Quang Huy hình tượng kim mang lờ lờ. Trong lúc nhất thời cũng quên hết hiển máu sự tình, đáng yêu xông Bách Lý Băng nháy mắt, dùng bày ra an ủi.

Hạ thúc cũng an ủi: "Tiểu thư yên tâm đi. Long chồn chính là Thượng Cổ dị thú, tâm huyết lửa nóng, có thông lạc thư gân, khu hân sinh cơ hiệu quả. Cho dù không thể khôi hân, cũng có thể giảm bớt vào đông đau đớn chứng bệnh."

Nhạc Nhạc càng là thương tiếc, nghĩ đến không để cho còn muốn chịu được nhiều như vậy đau đớn. Nói: "Ân, chuẩn bị bắt đầu đi."

Nói xong, hân đem ừ ừ phải chân trước giờ lên, ngấm lại lại lắc đầu nói: "Không thành, nếu là bị thương móng vuốt, tựa không có cách nào đi đường rồi. Thế nhưng mà còn có chỗ nào mạch máu có thể lấy huyết đầu này?" Ừ ừ nghe được rất là cảm động, con mắt nháy nha nháy đấy, tựa hồ muốn chảy ra cảm kích nước mắt.

Trầm dậm hoan nghe được bất mãn mà nói: "Nhạc Nhạc, người cũng quá yêu thương sùng vật rồi, chỉ cần đâm bên trên lưng châm, 3-5 ngày là tốt rồi" hân đang tại quở trách Nhạc Nhạc mềm lòng, chợt thấy một đạo chớp mắt hân quang đánh úp lại, cả thân thể như rơi vào hầm băng, toàn thân không thể động nửa căn đầu ngón tay. Khí này cơ không kém gì bất luận cái gì tông sư cấp cao thủ, hân lập tức im miệng, tìm hân quang nhìn lại, lại là Long chồn ừ ừ.

Hạ thúc không có chú ý tới ừ ừ dị thường, cầm chạm rồng kim châm cười nói: "Động vật cổ cùng sau tai đều có mạch máu, bình thường đều tại đó lấy huyết, cũng không phải người, không nên đâm rách ngón tay."

Nhạc Nhạc linh thức tự nhiên tra được ừ ừ sát khí, vỗ vỗ đầu của nàng cười nói: "Không nên tức giận, hân cũng là đau lòng tỷ tỷ. Ra, lại để cho hân lấy huyết." Ừ ừ nghe được Nhạc Nhạc giải thích cùng trấn an mới thu hồi sát khí, trầm dậm hoan lúc này mới có thể làm động, một thân mồ hôi lạnh loạn bốc lên.

Hạ thúc lấy Huyết Thủ pháp rất là thuần thực, tại ừ ừ trên cổ nhẹ nhẹ một chút, lại nhanh chóng đâm vào Bách Lý Băng bắp chân. Ba căn kim châm thay phiên giao thoa, tại nàng trên hai chân cấp tốc ra vào, nàng trên mặt tái nhợt toát ra hồng nhuận phon phốt cùng mồ hôi.

Nửa canh giờ đi qua, ba căn chạm rỗng chút ít huyết dịch cũng dùng hết rồi. Ừ ừ như thích trách nhiệm y hết le lười, tiến vào Nhạc Nhạc trong ngực làm nũng đi. Mà Bách Lý Băng lại khấn trương hai tay đỏ mồ hôi, đem làm kim châm rút...ra lập tức, nàng tiếp nhận Huyết Ảnh đưa qua được hoàn, cuống quýt nuốt vào.

Lại quaphút đồng hồ, tất cả mọi người trông mong mà dõi dõi Bách Lý Băng kết quả.

"Băng tỷ, cảm giác như thế nào đây?" Huyết Ảnh nhin không được hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Tán tỉnh

Đem làm một cái bệnh lâu chi nhân, bị chính mình tín nhiệm bác sĩ tuyên bố bất lực thời điểm, có lẽ là nhiễm bệnh đến nay thoải mái nhất thời khắc. Bách Lý Băng hiện tại tựu thuộc loại tình huống này, chân của nàng vẫn đang không có thể đứng thẳng. Duy nhất lại để cho mọi người vui mừng đấy, cương chân hàn độc đã thanh, không hề đau đớn.

Kết quả này không có mang cho nàng quá lớn đã kích, nàng có thể rất nhanh tiếp nhận sự thật, cũng điều chỉnh tốt tâm tính, đứng là không dễ.

Mấy ngày kế tiếp, nàng do đệ đệ cùng Huyết Ảnh làm bạn, qua cũng là khoái hoạt. Chỉ là mỗi lần chứng kiến Huyết Ảnh hạnh phúc dào dạt đáng tươi cười, tổng hội âm thầm lòng chua xót.

Nhạc Nhạc hai ngày này cũng không có nhân rồi, rút sạch - bớt thời giờ kỳ hạc hướng nam lăng cùng Lạc thành chạy vài chuyến, thương nghị nội dung ai cũng không biết.

Giao thừa sau giờ ngo, Bách Lý Băng một mình ngồi ở xe lăn phơi nắng. Nàng nhắm mắt lại, lại để cho ôn hòa ánh mặt trời phạt chiếu toàn thân. Nhân rồi lúc, trong đầu tất cả đều là Nhạc Nhạc thân ảnh màu trắng, ám đạo:thăm nghĩ " "Hắn đã hai ngày chưa có tới xem ta rồi, nhất định tại cùng phu nhân của hắn nhóm:đám bọn họ. Ai, cái này chân thật sự không được có thể trị, ai sẽ lấy cái tàn tật nữ tử làm thế thiệp!"

Lưu Bách Lý Băng tại Mộc phủ lễ mừng năm mới, là Nhạc Nhạc đề nghị. Tuy nhiên Nhạc Nhạc chỉ là vì trấn an nàng mới nói như vậy đấy, bất quá nàng xác thực thật cao hứng, cũng sáng khoái đã đáp ứng. Hạ thúc biết rõ Bách Lý Băng tâm ý, trầm đậm hoan cũng thói quen nghe theo tỷ tỷ chủ ý, cứ như vậy đột ngột quyết định tại người khác trong phủ bước sang năm mới rồi.

"Ưu thương nữ nhân cũng dễ dàng già yếu, nữ nhân xinh đẹp không có lẽ như vậy sinh hoạt."

Bách Lý Băng nghe thế miễn cưỡng thanh âm, khẽ run lên, tim đập kịch liệt nhanh hơn. Vẫn đang không có mở to mắt, nói: "Ta nên như thế nào sinh hoạt?"

"Người hay tự kỳ tự yêu chính mình nhiều như vậy, không thể tưởng được tại nhà mình phủ đệ cũng có thể gặp được. Ta nói người xinh đẹp sao?" Vương Nhạc Nhạc ngồi xổm xe lăn bên cạnh, ngẩng đầu nhìn nàng mỏng gợn gương mặt.

"Người lại trêu chọc người ta!" Bách Lý Băng xấu hổ cười mở ra đôi mắt dễ thương, nhẹ nhàng tại Nhạc Nhạc trên vai đập vài cái. Tuy nhiên quen biết bất quá vài ngày, nàng tổng thì không cách nào đối với hắn động khí, "Trùng phạt" qua đi, dùng hơi bất mãn lần điệu nói: "Nghĩ như thế nào bắt đầu xem ta rồi hả?"

"Chắc chắn, nghe người nói như vậy, thật sự là quá thương tâm rồi. Đi nơi khác vừa vừa trở về, không có tới và cùng các phu nhân thân mật bỏ chạy tới thăm người rồi, lại đòi lấy người vắng vẻ, thật sự là thương tâm." Nhạc Nhạc lắc đầu khổ thân, tựa hồ có thật lớn oan khuất. Kỳ thật sớm đem hơn ba trăm cái phu nhân dọn dẹp, tắm rửa mới tới. Bất quá hắn lời nói dối đã thành thói quen, cũng trở thành ngự nữ tốt nhất vũ khí.

Bách Lý Băng sớm nghe quen hắn nói năng ngọt xót, cũng không nói ra. Khẽ cười nói: "Người để ý như vậy người ta sao?" Sau khi nói xong, chính mình trước xấu hổ lên. Nhạc Nhạc không đáp, ngược lại cười nói: "Nghe Hạ thúc nói, người gần đây tám ngày xấu hổ số lần so với quá khứ tám năm còn nhiều hơn, hắn không có lừa gạt ta đi?"

"Người Hạ thúc mới sẽ không theo người nói đấy! Chớ gạt ta!" Bách Lý Băng nao nao, chứng kiến Nhạc Nhạc trong mắt giảo hoạt vui vẻ mới hiểu được.

"Nghe người đệ nói, Bách Lý thế gia cừu nhân là vạn dặm mình cùng cô đại, có hay không đối phó kế hoạch của bọn hắn?" Nhạc Nhạc chủ đề bỗng nhiên đến đại bay vọt, nhảy ra lừa gạt không gạt người ***, hỏi chính sự.

Bách Lý Băng nghe xong Nhạc Nhạc hỏi gia tộc thù hận, thần sắc lập tức trở nên cẩn thận, quên truy cứu hắn gạt người sự tình. Nhạc Nhạc đối với nàng

chuyển biến phi thường hài lòng, cười thầm: "Ha ha, liền Thiên Cơ Các chủ nhân thông minh như vậy nữ tử đều bị ta đùa nghịch đến đùa nghịch đi, ta thật sự là quá thông minh quá vĩ đại rồi. Ân , có vẻ như có chút tự kỷ!"

"Có chút kế hoạch. Bách Lý thể gia chính thức cừu nhân là vạn dặm minh, cô đại chi là bọn hắn thuê sát thủ. Nếu như không có cô đại, nhất định sẽ có khác cô khô, nát thảo tổ chức sát thủ hành động. Mà bây giờ vạn dặm minh đúng là yếu nhất thời điểm, dựa theo kế hoạch ứng thừa này lúc thống hạ sát thủ, một lần hành động diệt trừ vạn dặm minh. Bất quá mã vạn dặm không biết sai rồi nào gần, rõ ràng gọi trở về sở hữu tất cả phân đà nhân thủ, cô đầu rút cổ tại tổng đàn không ra. Phải ta người mấy lần đêm dò xét vạn dặm minh, đều không có được bất cứ tin tức gì, chỉ có thể chờ bọn hắn đi ra."

Nhạc Nhạc nghe xong gật đầu, nói: "Còn đối phó cô đại sao?"

"Cô đại hiện tại cùng vạn dặm minh quan hệ giống như có chút cương, nếu là bọn họ không trở ngại Luân Hồi kế hoạch, bỏ vạn dặm minh về sau, lại đối phó bọn hắn. Nghe nói hiện tại cô đại cùng Tư Đồ thể gia đi vô cùng gần, liền cô đại bên trong đích đặc (biệt) cực phản quan đều lộ diện. Nghe nói người cùng cô đại phản quan đã giao thủ, thực lực của bọn hắn như thế nào đây?"

Nhạc Nhạc cười nói: "Tin tức của người ngược lại là đỉnh chuẩn, so trắng sáng cung tin tức tuyệt không kém. Bọn hắn đa số là đặc cấp hạ đẳng trình độ, giỏi về sử dụng tàng hình cùng âm khí. Đối phó ngang nhau lẫn hoặc hơi cao nhất (*) các loại độn võ lâm nhân sĩ uy lực không nhỏ, bất quá đối phó đại tông sư cấp cao thủ thì không được. Nếu là đứng giao Ma Vương cấp đấy, chỉ có thể làm bia đỡ đạn, cái này là chênh lệch."

Bách Lý Băng dừng ở Nhạc Nhạc, nói: "Võ công của người thuộc về cái nào cấp bậc?"

"Ta?" Nhạc Nhạc gãi gãi đầu, "Thực khó mà nói. Ta hiện tại võ công có thể cùng phá hư ma đánh cho ngang tay, thậm chí càng hơn hắn một bậc, có thể cảnh giới còn không có đột phá đại tông sư cảnh giới. Nghe sư phụ nói, chúng ta tu luyện loại công pháp này, chỉ có đến tầng thứ 10 Đại viên mãn, mới có thể đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất tự nhiên chi cảnh."

"Ah! Người không hiểu thông tự nhiên chi cảnh tự nhiên vậy lợi hại, nếu là đến tự nhiên chi cảnh, chẳng phải là liền Ma Vương cấp cao thủ đều không xứng cùng người so chiêu?" Bách Lý Băng không phải dễ dàng kinh nha người, nhưng từ khi tiến vào Mộc phủ về sau, kinh nha sự tình ngày càng nhiều.

"Ta rất lợi hại phải không? Bất quá trong nội tâm của ta ần ần (cảm) giác được thiên hạ lợi hại người còn có rất nhiều, chỉ là không có đi ra mà thôi. Tháng giêng mười lăm luận võ đại hội người có ý kiến gì không?" Nhạc Nhạc lại nói.

"Ha ha, khó gặp người khiêm tốn một lần. Luận võ đại hội là vạn dặm minh phát ra đấy, bất quá theo thủ hạ tin tức truyền đến, phía sau màn người thao túng xác nhận Tư Đồ thể gia. Chỉ có đạt được Tư Đồ thể gia cho phép, mới có mấy trăm tên võ tướng chức vị, còn đ Tư Đồ thể gia đại tiểu thư bắt lại đi vào. Đã biết là Tư Đồ thể gia khởi xướng lần này luận võ, mục đích tự nhiên không khó suy đoán rồi." Bách Lý Băng nhẹ nhàng cười nói.

"Ah, người đoán Tư Đồ thể gia mục đích là cái gì?"

Bách Lý Băng trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, cười nói: "Người tại khảo thí ta sao?"

Nhạc Nhạc chuyển đến nàng xe lăn chính phía trước, hai tay không khách khí đặt ở Bách Lý Băng trên đùi, nói: "Coi như là a!"

"Người!" Tuy nhiên chân của nàng không cảm giác, bất quá nhìn thấy Nhạc Nhạc xâm phạm, nội tâm hay (vẫn) là bay lên một tia kỳ dị xúc cảm. Nàng đang muốn trách quát Nhạc Nhạc vô lễ tiến hành, đã thấy hắn ánh mắt thanh tịnh không hề dâm tà chi ý. Hơn nữa mình cũng ưa thích loại này thân mật cảm giác, tâm hồn thiếu nữ nhấp nhô nhảy rộn, nhất thời không biết nên làm sao bây giờ.

"Ta làm sao vậy?" Nhạc Nhạc về mặt người vô tội, bất quá đáy lòng lại hi lạt trời, cười thầm: "Vi hoàn thành Huyết Ảnh cho nhiệm vụ của ta, không thể không âm hiểm một lần. Không là lần đầu tiên sử (khuyến cho) giường những...này tán gái thủ đoạn, có thể lâu dài không cần, rõ ràng có chút lạ lẫm, thật sự là phiền muộn."

"Ah, không có gì. Tư Đồ thể gia đã tâm mọi người trong nội tâm đều sáng tỏ, đơn giản muốn tại tân hoàng đại điển bên trên mưu phản, giam lỏng tất cả chư hầu, hiệu lệnh binh mã thiên hạ. Muốn muốn làm như vậy phải có đầy đủ võ lâm cao thủ, mấy tháng trước bọn hắn tổn thất không ít gia tướng cao thủ, cho nên mới muốn mượn lần này luận võ đại hội, lựa chọn sử dụng cao thủ vì mình sở dụng. Á?" Bách Lý Băng nói không được nữa, bởi vì Nhạc Nhạc hai tay đang tại nàng trên hai chân mát xa.

"Ah, phân tích không sai, cùng chúng ta muốn đồng dạng. Tại sao không nói rồi hả?" Nhạc Nhạc cúi đầu chuyên tâm xoa nắn lấy nàng đại腿, hơn nữa ngón tay thường xuyên vô tình ý xẹt qua bắp đùi ở trong chỗ sâu. Nàng cái kia chút ít bộ vị thể nhưng mà có tri giác đấy, bị hắn đụng một cái, cả thân thể đều xóp gòn rồi.

"Người người đang làm gì thế?" Nàng đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rốt cục lấy hết dũng khí, chất vấn Nhạc Nhạc.

"Đang giúp người lưu thông máu mát xa nha! Hôm trước ta đi nam lăng, hỏi mấy cái nổi danh thần y. Bọn hắn đều nói, nếu là xoa tán đi hàn độc, lại thường xuyên lưng lay huyết mạch, nói không chừng hội (sẽ) khôi phục tri giác đấy." Nhạc Nhạc lúc ban đầu bắt tay đặt ở nàng trên đùi, tinh khải tìm tòi trước khi hành động. Thấy nàng không có bài xích, đã biết có rất lớn hi vọng, ít nhất có thể biết rõ, nàng không có chán ghét cùng thân thể của mình tiếp xúc. Nếu là thêm chút ít đường hoàng lời mà nói..., tiếp qua phần chút ít tiếp xúc, nàng cũng sẽ tiếp nhận đấy.

"Thế nhưng mà thế nhưng mà ta đã chết tâm rồi, không hề ôm bất luận cái gì khôi phục nghị cách rồi, người đừng (không được) một lần nữa cho ta hi vọng rồi. Đau khổ chờ mong, lại đau nhức đau nhức thất vọng, cái kia lại để cho người càng thêm khổ sở." Nàng bị thương cười cười, bắt được Nhạc Nhạc tay, không cho hắn lại động. Niết Bàn tiếng Châu Á diễn đàn *q

"Mặc dù có thất vọng, nhưng có hi vọng thời gian gấp qua vô cùng phong phú, không phải sao?" Nhạc Nhạc trở tay bắt lấy tay của nàng, đặt ở bên môi thật sâu hôn lên.

"Ah!" Bách Lý Băng như chỉ chịu kinh hãi bé nhỏ con, không biết làm sao nhìn qua hôn môi nàng miễn cảm non tay lão sói xám.

Nhạc Nhạc mục tiêu hiển nhiên không phải nàng non mềm hai tay, mà là toàn thân. Ôn hòa môi hôn trớn ngón tay, xẹt qua miễn cảm cổ tay ngọc, xâm phạm đến nàng củ sen y hết tay mịn, ồ ồ hô hấp phun tại nàng quần áo bộ ngực sữa chỗ, nhắm trúng nàng than nhẹ một tiếng, đem Nhạc Nhạc ôm vào lòng ở bên trong.

Nhạc Nhạc tựa hồ đã sớm ngờ tới sẽ là như vậy, một khắc cũng không dừng lại ôm chặt nàng eo thon, dùng mặt trùng trùng điệp điệp ma sát lấy mềm mại vú. Bách Lý Băng mắt hôn thờ gấp lấy, thẹn thùng mà hưởng thụ nhắm mắt lại, mặc kệ do hắn tùy ý làm vậy.

Nhạc Nhạc âm thầm tại trên người nàng thả ra một cỗ thôi tình chân khí, để ngừa Bách Lý Băng đột nhiên thanh tỉnh. Nhạc Nhạc ám đạo:thầm nghĩ: "Tất cả đều là Huyết Ảnh nha đầu kia, không phải cầu ta nằm trước đem Bách Lý Băng thu vào vốn riêng, vốn còn muốn nhiều đùa giỡn nàng vài ngày đấy. Từng có Hợp Thể về sau, đùa giỡn bắt đầu tự nhiên không nhiều lắm ý tứ, khi đó lại đùa giỡn cũng không bằng dùng ngự nữ chi thuật khiêu khích (xx)."

Thôi tình chân khí vừa tiến vào Bách Lý Băng thân thể, một cỗ áp lực lạ lẫm dần dần hóa chậm rãi từ bụng nhỏ bay lên. Nàng thuần khiết đầu nghĩ không ra là loại cảm giác nào, chỉ là như bị điện giật giống như, cương tại đó. Toàn thân càng ngày càng nóng, dần dần như lửa giống như nóng hổi. Mấy ngày hôm trước độ tiến thân thể Long chôn huyết, cũng theo thôi tình chân khí mà nhảy lên, tựa như một lần nữa bị đâm huyết đồng dạng.

"Chắc chắn, thật sự là thanh thuần tiểu nha đầu, một chút như vậy điểm thôi tình chân khí tự chịu không nổi rồi." Nhạc Nhạc ôm lấy lâm vào điên cuồng trong dục hỏa Bách Lý Băng, ngồi ở xe lăn, đem nàng phóng tại chính mình trên đùi.

Bách Lý Băng quần áo vẫn đang nguyên vẹn, chỉ là Nhạc Nhạc sắc thủ, sớm đã Trần thương ám độ, đem nàng băng tron trượt thân thể sờ mấy lần. Nhạc Nhạc đem nàng hai chân tách ra, tơ lụa quần thun nửa lui, thuần thực với vào bắp đùi ở trong chỗ sâu. Bụi hoa dính lộ, bụi cỏ lầy lội, Nhạc Nhạc biết rõ thời cơ chín muồi. Hôn lên nàng môi anh đào đồng thời, cũng "phá tờ-rinh" mà vào, hợp làm một thể.

Hợp Thể về sau, tất nhiên là mất hôn rên rỉ triền miên. Không biết đã qua bao nhiêu, cũng không biết mặt trời lặn phương nào, đem làm Bách Lý Băng theo kích tình từ đó thanh tỉnh lúc, phát hiện mình đã có thể đứng thẳng. Đúng vậy, bằng lực lượng của mình, hai chân đứng thẳng. Cái này không biết đang ở trong mộng xuất hiện bao nhiêu lần nguyện vọng, rốt cục tại nàng nhất hưng phấn hạnh phúc nhất thời khắc hàng lâm. Tuy nhiên một cái Bá Đạo thân thể còn ở sau lưng nàng rút ra đút vào, cho nàng mang đến càng nhiều nữa vui thích, bất quá nàng hay (vẫn) là vì chính mình có thể đứng mà thút thút ni non. Vui đến phát khóc.

Nhạc Nhạc thanh âm cũng tức thời trong lòng hắn vang lên: "Ta biết rõ ngươi bây giờ nhất định thật cao hứng hai chân có thể đứng thẳng rồi, ta cũng đồng dạng cao hứng. Đem làm ta tiến vào ngươi thân thể nhảy mất, tự cảm nhận được Long chôn huyết dị thường. Long chôn huyết bị ta tình khí chỗ thúc hóa, hoàn toàn dung nhập thân thể của ngươi, sau đó hai chân của ngươi tự có thể động, hơn nữa rất hữu lực nha."

Nhạc Nhạc tại trong đầu ý đâm ra một bức hình vẽ, truyền vào Bách Lý Băng trong đầu. Hình vẽ đương nhiên là nàng giơ lên cao hai chân tiếng hoan hô âm thanh rên rỉ màn ảnh, nàng vừa sợ vừa thẹn, lòng tràn đầy nghi vấn."Ngươi như thế nào trong lòng ta nói chuyện?"

Nhạc Nhạc công pháp tiến vào tầng thứ 8 về sau, thần thức có thể truyện có thể thu. Lập tức trở về nói: "Đây chính là ta bí mật, về sau còn có thêm nữa... Cho ngươi ngạc nhiên câu chuyện đấy."

Bách Lý Băng bò tới xe lăn, ngẩng đầu có thể chứng kiến phía tây tà dương. Kinh hãi nói: "Ngươi ở bên ngoài ách ah cùng ta Ân hay (vẫn) là ban ngày!" Nhạc Nhạc chỉ là cười âm thầm không nói, lợi dụng nàng hoảng sợ ngưng ngáp tâm lý, lần nữa đem nàng đưa lên cực điểm, mới thu binh.

Sau đó, Bách Lý Băng mềm mại nằm ở Nhạc Nhạc trong ngực, toàn thân mềm yếu được không thể động căn đầu ngón tay, ngày hôm nay cho nàng mang đến quá nhiều trùng kích cùng thu hoạch. Chữa khỏi bệnh lâu hai chân, đã nhận được nam nhân ều mến sủng hạnh, hoàn thành do nữ hài đến nữ nhân lột xác, hơn nữa lần thứ nhất vẫn còn bên ngoài. Nghe Nhạc Nhạc hiểu rõ, mỉm cười tiến vào mộng đẹp, cái này một giấc, nàng ngủ thom quá thom quá.

Bách Lý Băng lại khi...tỉnh lại, phát hiện đã ngủ ở Mộc phủ bên trong, dùng đất làm giường bên trong. Bất quá nàng ngủ ở lầu hai, một cái ôn hòa nhu hòa gian phòng.

"Tỉnh ngủ rồi hả?" Nhạc Nhạc mang theo Ôn Nhu cùng mỉm cười, đẩy cửa tiến đến, như là đoán ra nàng lúc này tỉnh lại đồng dạng.

Đương nhiên tỉnh, bất tỉnh như thế nào trọn mắt ngồi ở đầu giường. Bất quá Bách Lý Băng đối với mấy cái này nói nhảm thập phần hưởng dụng, ngưng ngưng cười nói: "Àn, tỉnh. Nghỉ đi nghỉ lại liền ngủ mất rồi, thực thực xin lỗi."

"Ha ha, các nàng đều đang đợi ngươi ăn cơm, đoàn viên cơm tất niên." Nhạc Nhạc không có đem những lời này nói xong cả, toàn bộ câu xác nhận: "Thiếu đi Mộ Dung kỳ bữa cơm đoàn viên!"

Bách Lý Băng biết rõ chính mình xem như gia nhập Nhạc Nhạc thê tử hàng ngũ, ôn thuận gật đầu, nhanh chóng sửa sang lại tốt quần áo, cùng hắn xuống lầu.

"Hoan nghênh ngươi thành vì nhà chúng ta bên trong đích một thành viên!"

Nghe chúng tỷ muội cười vui cùng chúc phúc, Bách Lý Băng huyết dịch cũng đi theo ***, âm thầm tự nói với mình: "Ta đã là Nhạc Nhạc thê thiếp, lại có

thế vào ở ôn hòa gia viện rồi. Không còn cô đơn nữa, không hề sợ hãi, bởi vì phiêu bạt tâm cuối cùng đã tìm được cảng. Không cần lại lòng chua xót thất thất ni non, ta rốt cục cùng Huyết Ảnh đồng dạng hạnh phúc "

Huyết Ảnh cười đem nàng kéo đến chính mình bên cạnh ngồi xuống, nói: "Tỷ tỷ, rốt cục nhìn thấy người chính thức đáng tươi cười rồi, thật xinh đẹp."

Bách Lý Băng nhõng nhẽo cười không nói, giống như băng thể hòa tan, cả trái tim toàn bộ thất ở Nhạc Nhạc trên người.

Người, là tri kỷ mà hi.

Năm, vì gặp nhau mà qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Songôi

Cái này một năm cứ như vậy bình tĩnh đi qua.

Năm sau lại rất không bình tĩnh.

Lạc thành cùng nam lãng đồng thời tuyên bố tin tức, cử hành cùng Hoàng thành đồng dạng luận võ đại hội.

Nước lên thì thuyền lên, võ lâm nhân sĩ, trong vòng một đêm trở thành chạm tay bị bỏng trần phẫn, bị *** quốc tất cả thế lực lớn tranh nhau lôi kéo. Một ít ân cư cao thủ, cũng bị chưa từng có cực lớn danh lợi đã động, nhao nhao dùng chính mình yêu thích, lựa chọn "Người mua", dục lộ ra thò tay.

Mộc phủ tiểu viên trong

Nhạc Nhạc từ phía sau lưng ôm lấy cung trăng sáng, nhẹ nhàng vuốt ve nàng có chút hở ra bụng dưới. Đem mặt chôn ở nàng sáng mềm sợi tóc ở bên trong, thỏa thích tham lam hô hấp lấy. Cung trăng sáng cả thân thể trọng tâm dựa vào Nhạc Nhạc ủng hộ, an tâm hưởng thụ hai người thế giới nhu tình. Nàng phi thường đắc ý chính mình lúc trước quyết định, cái gì hỗn trưởng luân lý, chỉ có hoàn toàn dứt bỏ những cái...kia không hiểu công xiêng, mới có hôm nay hạnh phúc. Trước kia thống khổ vết thương tuy nhiên không cách nào xóa đi, nhưng hạnh phúc trước mắt chắc chắn làm nhạt ngày xưa ác mộng.

Cung trăng sáng nói: "Nhạc Lang, cho hài tử lấy cái danh tự a!"

"Hãy để cho hài tử di nương giúp hấn khởi a, ta rất sợ cho người đặt tên chữ." Nhạc Nhạc không có ngần đầu, nhưng toàn (chui vào) tại như mây ô to (tí tí) trong miễn cưỡng nói ra.

"Ừm, ta mặc kệ nha, con của chúng ta người phải cho hấn cái đặt tên. Hấn có nhiều như vậy di nương, nếu để cho các nàng đặt tên, nhất định sẽ lộn xộn đấy." Cung trăng sáng không thuận theo làm nũng nói. Tuy nhiên nàng so Nhạc Nhạc lớn hơn hơn mười tuổi, có thể nàng vẫn là cái nữ nhân, sau lưng nam tử nữ nhân.

"Ha ha, nhiều như vậy di nương? Là quá nhiều đấy, tự đặt tên gọi nhiều hơn, nam nữ thông dụng."

"Hừ, Nhạc Lang thực lười, bắt quá cái tên này thật là dễ nghe đấy." Nàng vuốt bụng dưới cười nói, "Về sau người đã kêu Vương Đa Đa, phúc khí nhiều hơn, thỏa mãn nhiều hơn!"

Vương Nhạc Nhạc cái trán bạo đổ mồ hôi, suy nghĩ nói: "Như thế nào như vậy không được tự nhiên, rất giống nào đó nhanh chóng thực quảng cáo!"

"Nhạc Lang, các người tại nói chuyện gì?" Sở Hồng vũ cười đi tới.

Nhạc Nhạc một câu hai ý nghĩa cười xấu xa lấy trả lời: "Đàm luận sanh con sự tình, người cũng có hứng thú sao?"

"Có ah!" Sở Hồng vũ đáp hết mới phát giác mắc hấn đích mưu, "Hừ, xấu lắm, cả ngày khi dễ người ta." Niết Bàn tiếng Châu Á

Cung trăng sáng cười nói: "Ha ha, Vũ muội đừng nghe Nhạc Lang nói bậy, hấn nhất không có đứng đắn rồi. Vừa rồi Nhạc Lang cho hài tử nổi lên danh tự, gọi Vương Đa Đa, êm tai sao?"

"Hào hào nghe!" Xem cung trăng sáng vẻ mặt hạnh phúc bộ dáng, danh tự lại không được tự nhiên cũng phải đã nói nghe, huống chi là Nhạc Nhạc khởi đầu.

Cung trăng sáng xem nàng xấu hổ bộ dáng, cười nói: "Vũ muội giống như nghĩ một đằng nói một nẻo ah, cái này nhưng không gạt được tỷ tỷ."

"Ah ta cảm thấy được không sai không có lừa ngươi." Sở Hồng vũ đang tại xấu hổ sắp, Lạc San theo ngoài viện chạy vội mà quay về. Nàng vừa chạy vừa hét lớn: "Nhạc Lang, không tốt rồi, chúng ta đừng phải một cái quái dị lão đầu, không nên hủy đi *** khách sạn. Sư phụ ta phải chết, muốn sống bị hấn đả thương, bọn hấn trước kia giống như có cừu oán. Quái lão đầu còn có thể dùng Vũ Tỷ Lan Hoa Chỉ, mau đi xem một chút a."

"Phá hư ma lỗ thùng?" Nhạc Nhạc cùng Sở Hồng vũ liếc nhau, đồng thời nói ra.

"Trăng sáng trong nhà, chúng ta đi nhìn xem." Nói xong kéo Sở Hồng vũ bỏ chạy.

"Đợi một chút ta đâu, Nhạc Lang." Lạc San không kịp thở ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

Nhạc Nhạc cho các nàng nói qua cùng lỗ thùng đánh nhau sự tình, cung trăng sáng biết rõ Nhạc Nhạc võ công tình huống, cũng không...lắm lo lắng. Nhìn qua hấn bóng lưng biến mất ở phía xa, mới hơi lấy quay người trở về phòng.

*** khách sạn đại sảnh chỉ còn ba người, hấn khách nhân của hấn toàn bộ chạy thoát.

Phải chết, muốn sống hai người liên thủ thực lực tương đương tại tông sư cấp cao thủ, tại lỗ thùng thuộc hạ lại không còn chiêu chi lực. Lỗ thùng điên cuồng cười quái dị, như thiểm điện ở phải chết, muốn sống chung quanh chuyển động, mỗi lần trải qua đều hung hăng ở bọn hấn trên rút luồng cái tát.

Phải chết, muốn sống chỉ phải toàn lực phòng vệ, hộ thể chân khí căn bản ngăn không được lỗ thùng công kích. Tại bị đánh đích khe hở thời gian, phải chết cười khổ nói: "Huynh đệ, xem ra chúng ta thật sự muốn chết rồi. Tuệ Năng đại sư cũng là lừa đảo một cái, ngày đó vì chúng ta bói toán, nói cái gì quý nhân tại bắc, không phải dương tức âm, âm cầu dương động, hết cùng lại thông (*đã hết con khổ, đến ngày sung sướng) dựa theo Tuệ Năng chỉ thị, cứng rắn (ngạnh) thu Lạc San làm đồ đệ, bị nàng khi dễ hơn mười năm, tôi chung hay (vẫn) là không có tránh được phá hư ma trả thù."

Muốn sống đồng dạng ôm cái đầu cười khổ, "Còn không phải chúng ta tự tìm đấy. Chi (cái) quái năm đó làm tặc thời điểm, trộm lỗ thùng một lọ được, ai, cái kia được lại là cứu hấn phu nhân cần dùng gấp chỉ vật. Hay (vẫn) là sư phụ nói rất đúng, đi ra hỗn [lăn lộn] đấy, sớm muộn phải trả đấy."

"Ha ha ha, đương nhiên phải trả, lão tử muốn các ngươi còn phải chết mới thôi. Ông trời có mắt, rốt cục lại để cho ta tìm được các ngươi rồi." Lỗ thùng đánh chính là càng dùng sức. Nếu không là phải chết, muốn sống công lực coi như thâm hậu, hàm răng đã sớm roi sạch rồi.

"Không lão đầu, nên đánh một mồi a, có cần hay không nghỉ ngơi một chút?" Vương Nhạc Nhạc cùng Sở Hồng vũ đẩy cửa tiến đến, lại đóng kỹ cửa lại. Bọn hấn cũng không có lập tức ra tay, chỉ là đứng tại cửa ra vào thờ ơ lạnh nhạt.

"Không cần ngươi quan tâm! Ồ?" Lỗ thùng chứng kiến Sở Hồng vũ lúc, đột nhiên ngưng. Không hề đánh phải chết, muốn sống, hướng nàng chậm rãi đi đến. "Nha đầu, ngươi người tên là gì?"

"Sở Hồng vũ!"

"Ah, sở? Giống như, giống như." Lỗ thùng thất vọng lắc đầu tự nói.

Sở Hồng vũ lạnh lẽo nhìn lên trước mặt tóc tai bù xù lão nhân, hỏi: "Giống như ai? Nói là lỗ Tư sao?"

Lỗ thùng tro âm con mắt bỗng phát sáng lên, cả kinh nói: "Đúng, đúng, tựa là lỗ Tư. Ngươi biết nàng sao?"

"Nàng là mẹ ta."

"Ah, Tư nhi con gái đều đã lớn như vậy rồi. Nha đầu, ngươi biết ta là ai không?" Lỗ thùng lại nói.

Sở Hồng vũ lắc đầu, nói: "Không biết."

Lỗ thùng có chút kích động nói: "Ta là lỗ Tư cha, thì ra là ông ngoại ngươi. Mẹ ngươi nhất định đã nói với ngươi ta, vậy sao? Ta gọi lỗ thùng, phá hư ma lỗ thùng."

Sở Hồng vũ ánh mắt lạnh hơn, có chút buồn rầu mà nói: "Không, mẹ nói nàng không có phụ thân. Bà ngoại sau khi chết, mẹ chỉ có một người sinh hoạt, gặp được cha mới chấm dứt lang thang sinh hoạt."

"Tư nhi vẫn còn tức giận ta. Ài, chỉ (cái) quái ngày đó bởi vì ngươi bà ngoại chết, ta vô cùng thương tâm. Đem Tư nhi một người lưu trong nhà, chưa có trở về nhìn qua nàng." Lỗ thùng biểu lộ thông khổ nói.

Nhạc Nhạc không có nghe Sở Hồng vũ đã từng nói qua những sự tình này, đau lòng vỗ bờ vai của nàng, dùng bày ra an ủi. Nhạc Nhạc cho rằng Sở Hồng vũ tìm kiếm khắp nơi lỗ thùng duyên tại nhận thân, không nghĩ tới còn có như vậy khúc chiết ảm đạm.

Lỗ thùng lại nói: "Trước kia tỉnh táo lại thời điểm, trở về tìm được nàng. Không nghĩ tới chỗ đó sớm thành Hoang chỗ ở phá viện rồi, Tư nhi qua có khỏe không?"

"Mẹ ta sớm chết rồi."

"Ta sớm biết như vậy hội (sẽ) sớm như vậy biết rõ có thể như vậy, ha ha ha, nhất định không có sống quá 30 tuổi. Cùng nàng mẹ đồng dạng bệnh, sống không quá 30, ông trời cái đó!" Lỗ thùng lại điên cuồng lên, cười như sói tru Devil May Cry, dị thường buồn rầu.

Sở Hồng vũ sắc mặt biến thành trắng bệch, khoe mắt nước mắt lạnh lẽo chảy ra. Nhạc Nhạc cảm thấy không ổn, vội hỏi: "Chẳng lẽ là di truyền bệnh, như thế nào không có đã nghe người nói?"

"Ta sợ hãi, Nhạc Lang. Mẹ đã từng nói qua, ta cũng sống không quá 30 tuổi đấy, ô ô!" Sở Hồng vũ nhào vào Nhạc Nhạc trong ngực khóc lớn.

Lạc San rốt cục đuổi theo, tiến tự hô: "Nhạc Lang, Vũ Tỷ làm sao vậy? Đánh không lại cũng không cần khóc nha!"

Lỗ thùng ánh mắt ngốc trệ, bịt lấy lỗ tai kêu to: "Các người hết thấy sống không quá 30 tuổi, ha ha ha, sống không quá". Hắn rít lên một tiếng, đánh vỡ cửa sổ, bay ra khách sạn.

Phải chết, muốn sống núp ở góc tường, chứng kiến lỗ thùng bay xa mới từ cái bàn trong lộ ra đầu. Mặt xưng phù như heo, khoe miệng chảy máu tươi, kêu khổ nói: "Ông trời, cái kia ma đầu cuối cùng đã đi, xem ra Tuệ Năng lão hòa thượng còn có chút năng lực. Nhờ có bảo bối đồ đệ chạy đến, đem hắn dọa chạy."

"Lão tửu quỷ, các người không có sao chứ? Hảo hảo ở tại Mộc phủ uống rượu là được, không nên chạy vào khách sạn uống. Cái này tốt rồi, bị người đánh thành đầu heo. Ai, thật sự là đáng thương." Lạc San chăm chăm vào phải chết, muốn sống, giống như cười mà không phải cười quả trách lấy.

Lúc này Tô Xảo Xảo cũng dẫn người chạy đến, nhìn xem tổn hại không chịu nổi khách sạn lắc đầu cười khổ. "Nhạc Lang, Vũ muội làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chúng ta trở về rồi hãy nói, tại đây lưu cho bọn họ vệ thu thập a." Nhạc Nhạc cười khổ nói.

Lạc San xem phải chết, muốn sống bị thương không trọng, cũng không mà quản xem bọn hắn làm khi gió gì rồi. Theo sát Nhạc Nhạc, chạy về Mộc phủ.

Trở lại Mộc phủ, Nhạc Nhạc mới đem Sở Hồng Vũ gia tộc di truyền quái bệnh nói cho mọi người. Đầu tiên kinh nha chính là đi vũ cung hơn ba trăm nữ tử, các nàng cùng Sở Hồng vũ sinh hoạt thời gian so sánh lâu, cũng không biết những chuyện này. Lại là oán trách lại là an ủi, nhất thời hào khí bị thương sâu khổ.

Nhạc Nhạc thương tiếc ôm nàng, ám đạo:thâm nghĩ: "Trước kia tổng buồn bức Hồng Vũ như thế nào cả ngày tìm kiếm thân ảnh của ta, nguyên lai là tự biết sống không quá 30 tuổi. Nàng không có diệu duyên tùy ý cùng lớn mật, cũng không có Hạc nhi tình nghịch cùng chơi xấu, cho nên chỉ là thẹn thùng ôi tại chính mình bên thân, muốn cùng còn thừa thời gian. Thân thức tuy nhiên tra được nàng thâm tình ý lại, có thể chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa nghĩ lại."

Nghĩ tới đây, áy náy dùng ôn nhu nhất thanh âm nói: "Trước kia quá ta sợ ý, không có phát giác dị thường của người, về sau ta hội (sẽ) hảo hảo đền bù tổn thất người đấy. Còn có tám năm thời gian, chờ thêm hết năm nay mùa xuân, chúng ta tự đi ẩn cư, cũng vì người tìm kiếm lương phương. Được không nào?" (ngoại thiên có về sau câu chuyện, người sẽ không chết đấy.)

Sở Hồng vũ nằm ở Nhạc Nhạc đầu vai, lẳng lẳng hưởng thụ thuộc về mình ôn nhu thời gian. Ôn thuần điểm một chút nói: "Ân. Chỉ cần cùng Nhạc Lang cùng một chỗ, sống bao lâu đều không có sao, tự muốn như vậy ôm ta."

Nhạc Nhạc thăm mắng mình hoa tâm, tìm nhiều như vậy nữ nhân. Thâm hạ quyết tâm, các loại đợi tiến vào tầng thứ 9 Âm Dương là mọc cách giai đoạn, quyết không lại tìm lung tung nữ nhân. Bởi vì Ngự Nữ Tâm Kinh đã nói, tầng thứ 9 về sau, công lực tự ngày càng ổn định, có không chế tình dục cùng tính dục. Chỉ cần không muốn tìm, tuyệt đối sẽ không bị dụ dỗ hoặc là chưa thỏa mãn dục vọng tình huống.

Liễu Tiềm Tiềm ở bên nhỏ giọng hỏi: "Nhạc Lang, người đã nói hết năm nhìn Kỳ Kỳ, bây giờ còn có thể đi không?"

Nhạc Nhạc biết rõ Phi Mã mục trường cùng mạch dã thành rất gần, nàng muốn thuận tiện về thăm nhà một chút. Nhưng chứng kiến Sở Hồng vũ trạng thái, chỉ có thể lắc đầu, nói: "Qua vài ngày tự là Hoàng thành luận võ đại hội rồi, kỳ hạc đi cũng sợ đuổi không kịp trở về, chờ chúng ta đem Tư Đồ thể gia sự tình làm hư rồi nói sau. Cái này chính là nam lăng Vương cùng Lạc thành Vương giao cho sự tình, một cái là nghĩa phụ, một cái là nhạc phụ, cái đó đầu đều đắc tội không nổi ah."

"Ân, được rồi, Nhạc Lang đi thời điểm nhất định mang ta lên nhé." Liễu Tiềm Tiềm bắt đắc dĩ cười nói.

Kế tiếp vài ngày, Nhạc Nhạc âm thầm phân phó Mộc phủ hộ vệ trong không thường lộ diện võ công cao thủ, giả bộ như võ lâm nhân sĩ, lẫn vào đấu vòng loại. Những hộ vệ này võ công vốn là không thấp, hơn nữa Nhạc Nhạc mấy vị phụ nhân chỉ điểm tư thụ, công lực gia tăng rất nhiều, bốn gã hộ vệ toàn bộ tiến vào trận chung kết.

Tháng giêng mười lăm, Hoàng thành võ đài.

Hôm nay sáng sớm tự đầy áp người, hôm nay là luận võ chung kết quyết tái thời gian. Tiến vào trận chung kết cao thủ có một ngàn tên cả, cũng sớm đứng ở trước sân khấu. Kỳ quái chính là, xuất hiện hai cái lôi đài. Tại mọi người quen thuộc Tư Đồ thể gia bên cạnh lôi đài, xuất hiện Mộc phủ lôi đài tiêu chí, lên lớp giảng bài: Mộc phủ chiêu mộ hộ vệ giáo đầu 50 tên, lương một năm mười vạn lượng bạch ngân. Top 10 tên đều có tăng công thân đan (tăng trong vòng hai mươi năm lực) với tư cách phần thưởng, đứng đầu bảng nhiều hơn trắng sáng cung cực phẩm mỹ nữ một vị.

Vương Nhạc Nhạc dáng tươi cười có thể cục đứng tại trên đài, hướng mọi người giới thiệu tăng công được diệu dụng. Hắn đứng phía sau kiều mỹ dị thường diệu duyên, một đầu phần hồng sợi tóc rủ xuống đến chân cùng, xảo mục lưu chuyển, dẫn tới giang hồ Lăng khách liên tiếp quái gọi. Diệu duyên xuất hiện tinh khiết là vì nói dối người xem, lại để cho người liên tưởng đến trắng sáng cung cực phẩm mỹ nữ. Mà chân thật trắng sáng cung mỹ nữ, có

thẻ chống đỡ được diệu duyên 1% cũng không tệ rồi.

Một thạch kích ngàn tầng sóng, những cái...kia tiến vào trận chung kết võ lâm nhân sĩ chứng kiến Mộc phủ quảng cáo ngữ tự hống tráchóc lên. Lương một năm mười vạn lượng đầu, tăng công thần đan đầu, trắng sáng cung mỹ nữ cái đó hống trách móc ở bên trong, dần dần hướng Mộc phủ lôi đài vây đi.

Tur Đồ thể gia phụ trách lần này trận đấu gia tướng quá sợ hãi, tranh thủ thời gian phái người thông báo gia chủ.

Tur Đồ Nghiệp nghe giận dữ nói: "Cái gì, Mộc phủ lại dám làm như thế? Lại là Vương Nhạc Nhạc! Chúng ta Tur Đồ thể gia vất vả trù tính một tháng, lại là vì người khác làm mai mối, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Bằng nhi, lần trước ngươi nói đao cốc Thất Sát dọn dẹp Vương Nhạc Nhạc, hẳn tại sao lại còn sống trở về rồi hả?"

Tur Đồ bằng hữu năm trước tự biết được Vương Nhạc Nhạc chưa chết tin tức, có thể cũng không dám lộ ra, âm thầm phái người theo dõi, một mực không có tìm được cơ hội hạ thủ. Không muốn nhanh như vậy hẳn tự ra tới quấy rối, hơn nữa cái này nhiều loạn càng lúc càng lớn. Gặp phụ thân giận dữ hỏi, chỉ phải đáp: "Lần trước là muội muội phụ trách việc này, nàng cùng đao cốc Thất Sát đều nói đem hẳn giết chết, tình huống cụ thể chỉ có bọn hẳn biết rõ."

"Hừ, đem nàng gọi tới." Tur Đồ Nghiệp nộ kêu lên.

Tur Đồ bằng hữu biết rõ việc này không phải chuyện đùa, đành phải làm theo.

Tur Đồ Mẫn năm trước nghe đến gia tộc đem nàng "Bán đứng" tin tức về sau, một mực khóc ròng, tránh không gặp người. Sư phụ nàng Hồ cơ đối với cái này cũng bất lực, chỉ là an ủi.

Mấy ngày hôm trước đấu vòng loại lúc tại trên lôi đài lộ qua mấy lần mặt, dùng gia tăng võ lâm nhân sĩ nhiệt tình, cái này lại để cho tâm tình của nàng càng thêm ác liệt. Nghe được phụ thân Tur Đồ Nghiệp chiêu gặp, chỉ là thờ phỉ phỉ ngã một hồi đồ đạc, mới bị Tur Đồ bằng hữu khích lệ đi.

"Ta nói qua bao nhiêu lần rồi, Vương Nhạc Nhạc bị đánh xuống núi nhai, bị đánh xuống núi nhai các ngươi không tin ta, có thể đến hỏi đao cốc Thất Sát, đó là bọn họ ra tay. Hẳn như thế nào không chết, ta nào biết được." Tur Đồ Mẫn nghe được phụ thân chất vấn, khí tự không thuận, cũng bất chấp thân phận của mình cùng mị thuật phong độ tư thái, phát tiết gào thét một trận.

"Phân lập ngươi ah, dám cho cha nói như vậy." Tur Đồ Nghiệp cũng là nổi giận trong bụng, nhìn thấy nhần nhục chịu đựng con gái dám đối với chính mình gào loạn, đi lên rút nàng một cái tát.

"BA~!" một tiếng, Tur Đồ Mẫn trên mặt nhiều hơn năm cái rõ ràng hồng dấu tay.

Tur Đồ Mẫn không giận ngược lại cười, xóa đi khoe miệng máu tươi, mị âm thanh nói: "Phụ thân đại nhân hơn mười năm không có đánh Mẫn nhi rồi, hôm nay lại giừa tay vậy sao?"

Tuy nhiên đang cười, trong đôi mắt lại lóe ngập trời hận ý.

"Hỗn trướng, đã biết rõ khi dễ nhà mình hài tử!" Một cái già nua thanh âm uy nghiêm ở ngoài cửa vang lên, Tur Đồ Thân đẩy cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Trò khôi hài

Tur Đồ Thân sau khi đi vào, vốn là đối với Tur Đồ Nghiệp một hồi răn dạy, sau đó mới trấn an bị đánh đích Tur Đồ Mẫn. Tur Đồ Mẫn nhưng lại bụm lấy hơi sung má trái cười lạnh không nói, chăm chăm vào trước mặt ba nam nhân, đáy lòng lần đầu gieo xuống hạt giống cừ hận.

"Nhần nhục chịu đựng chỉ biết càng thêm không may, trầm mặc không nói chỉ biết bi thảm xong việc." Nàng nhớ tới mới vào vui mừng giáo lúc, sư phụ Hồ cơ đối với chính mình nói lời. Về thân thể lời đồn đãi nàng sớm nghe qua, chỉ là nàng nhưng ôm lấy một đường hi vọng, hi vọng ngày nào đó bọn hẳn có thể tra ra chân tướng, đối với chính mình tốt một chút. Đáng tiếc tại bên ngoài tập nghệ hơn mười năm về sau, vẫn không có pháp đào thoát vận mệnh trên cọt.

Vài ngày trước còn đối với Tur Đồ Thân trong lòng còn có cảm kích, cảm kích hẳn mỗi lần vì chính mình xuất đầu che chở. Lần này luận võ đại hội đem đem mình gả cho một cái không biết tuổi tướng mạo người, hẳn lại không có bang (giúp) chính mình nói chuyện, chỉ là an ủi muốn khai mở chút ít, còn nói nên vi gia tộc xuất lực thời điểm đến rồi. Thất vọng, vô tận thất vọng.

Bọn hẳn đang thương lượng cái gì, Tur Đồ Mẫn đều không có nghe tiến lỗ tai, chỉ là đang không ngừng nghĩ đến: "Có lẽ ta thật không phải là Tur Đồ thể

gia người, có lẽ ta thật sự là dân tộc hải tặc. Ở chỗ này bọn hán một mực đem ta trở thành vì gia tộc hi sinh công cụ, hừ hừ, ta sẽ không để cho các người như nguyện đấy."

Nàng nghĩ nửa ngày mới lấy lại tinh thần. Lúc này nghe Tư Đồ Thân nói ra: "Tốt, tựu theo như các người nói xử lý. Trước đi giải quyết cái này luận võ nhiều loạn, lại tiến hành đối phó Vương Nhạc Nhạc kế hoạch."

Tư Đồ Nghiệp gật đầu nói: "Bằng nhi, Mẫn nhi, các người đi với ta võ đài, ta ngược lại muốn nhìn Vương Nhạc Nhạc đứng làm khổ thành bộ dáng gì nữa. Chúng ta khai ra đồng dạng tiền lương cộng thêm chức quan, cũng không tin không sánh bằng một cái nho nhỏ giữ nhà giáo đầu. Ta muốn phòng sách "

Tư Đồ Mẫn do dự thoáng một phát, mới ngoan ngoãn đi theo đám bọn hán rồi đi, âm thầm vận công vuốt lên trên mặt vết đỏ.

Trên giáo trường, Mộc phủ lôi đài trước đã tụ hơn năm trăm nhập vậy cao thủ, cũng không đến hơn ba trăm cái cũng hiện lên đang trông xem thế nào trạng thái. Không ít người vô lâm rất xem trọng tầng công được, một ít tuổi lớn hơn người càng tại triều Vương Nhạc Nhạc chất vấn: "Cái kia tầng công được là thật là giả?"

Vương Nhạc Nhạc chính khí nghiêm nghị cười nói: "Đương nhiên thật sự, chúng ta Mộc phủ lúc nào đã lừa gạt người. Bất quá cũng không thể trách các người lòng nghi ngờ, cái này tuyệt thế kỳ được nhân gian ít có, chính là Y Tiên Sở Phong chế tạo, chỉ còn mười khóa." Kỳ thật cái này được còn thừa hơn 100 hạt, nói như vậy tinh khiết là vì để cho người trong lòng có quý hết hy vọng, miễn đi về sau phiền toái.

Những cái...kia người giảng hồ reo lên: "Nghe giảng hồ truyền thuyết, Y Tiên Sở Phong thật có gia tăng công lực được vật, có thể chúng ta hay (vẫn) là không tin. Nếu là chúng ta vất vả sau cuộc tranh tài, phát hiện cái kia được hoàn là giả dối, chúng ta tìm ai tố khổ đây?"

Nhạc Nhạc nghe xong ha ha cười cười, nói: "Đã không tin, ta tìm người ở trước mặt nghiệm chứng. Nhưng các người muốn hiểu rõ ràng, thử xong sau cái này được tựu thừa chín hạt á!"

"Chín hạt tựu chín hạt, chỉ cần là thật sự, quân hán khí gió có mấy khóa! Nhanh lên nghiệm chứng a!" Dưới đài người vô lâm một mảnh làm ồn.

Nhạc Nhạc đã sớm ngờ tới sẽ có như thế cục diện, nhẹ nhàng cười cười, đem bên cạnh Triệu Long kéo tới. Hắn chỉ vào Triệu Long, hỏi dưới đài vô lâm nhân sĩ. Nói: "Các người nhìn xem công lực của hắn ở đâu cái giai đoạn?"

Một cái tuổi chừng lục tuần áo xám lão giả, có chút tự ngạo nói: "Hắn chẳng qua là đặc cấp hạ đẳng công lực." Kỳ thật lão nhân này cũng không quá đáng là đặc cấp trung đẳng tiêu chuẩn, nhưng cảm giác được có thể nhìn ra Triệu Long thực lực, rất là đắc ý một phen. Cũng có mặt khác cao thủ nói ra kết quả giống nhau.

Nhạc Nhạc ra hiệu Triệu Long ẩn vào tầng công được. Triệu Long tuy nhiên sớm theo Nhạc Nhạc cái kia biết được, sẽ có tầng công được đem tặng, nhưng vẫn nhịn không được về này hưng phấn kính. Được thoáng một phát bụng, lập tức ngồi xếp bằng, đỉnh đầu có nhân nhật khối xanh vờn quanh, chậm rãi hành công ba vòng thiên. Dưới đài vô lâm nhân sĩ nhìn không chớp mắt chăm chăm vào Triệu Long, dùng Giám Chân ngụy.

Hồi lúc, theo một tiếng hưng phấn thét dài, Triệu Long lên tiếng mà đứng, trên hai gò má còn mang theo to như hạt đậu mồ hôi. Chỉ thấy trong mắt của hắn tinh quang hiện ra, giống như tia chớp bình thường đảo qua dưới đài mọi người, dưới đài một mảnh tĩnh mịch. Triệu Long chỉ vào vừa rồi đạo ra bản thân công lực giai đoạn áo xám lão đầu, cười to nói: "Người cũng không quá đáng là đặc cấp trung đẳng mà thôi, người bây giờ có thể nhìn ra ta công lực sâu cạn sao?"

Áo xám lão giả vừa sợ lại sợ, xấu hổ Hách nói: "Ta ta nhìn không ra! Hắn là thật sự là tăng công thần đan?"

Phía sau hắn đã có không ít cao thủ điên cuồng kêu lên: "Nói nhầm, đương nhiên là thần được! Bằng ta đặc cấp thượng đẳng công lực cũng nhìn không ra hắn sâu cạn, hắn vừa rồi ít nhất gia tăng lên hai cái giai đoạn, ta nếu so với thi đấu!"

Tập võ người cũng biết, võ công càng cao lại càng khó tăng lên. Có người cùng cực cả đời cũng khó tại đặc cấp trình độ siêu việt nửa bước, nhìn thấy có thể đột nhiên tăng lên hai cái giai đoạn thần đan, dĩ nhiên muốn đạt được. Theo hắn gọi khí, càng nhiều nữa người gọi quát lên, tranh nhau đi phía trước lách vào. Tại Tư Đồ thế gia lôi đài đang trông xem thế nào chi nhân, rốt cuộc không chịu nổi hấp dẫn, lại chạy tới một nửa.

Tư Đồ Nghiệp mang theo gia tướng hộ vệ cũng đi tới nhà mình trên lôi đài, đi theo phía sau Tư Đồ bằng hữu cùng Tư Đồ Mẫn. Mấy cái phụ trách lôi đài gia tướng người hầu núp ở nơi hẻo lánh, không dám lên tiếng. Tư Đồ Nghiệp quát lên: "Đừng (không được) quang đứng đấy, nhanh lên hô lên cùng bọn họ đồng dạng điều kiện, cộng thêm Đại tướng quân quan hàm, nhanh!"

Mấy cái gia tướng người hầu cũng kịp phản ứng, gõ đồng cái chiêng cao giọng hô: "Tư Đồ đại nhân nói rồi, chỉ cần người thắng được trận đấu, chẳng những có Đại tướng quân quan hàm còn có lương một năm mười vạn lượng khen thưởng, mau tới trận đấu á."

Bọn hán dưới đài còn có hơn hai trăm người, Mộc phủ bốn cái cái trang hộ vệ hỗn [lẫn lộn] ở trong đó. Mấy người bọn hán là vì cho Tư Đồ thế gia chưa chút mặt bần, người phải sợ hãi đều đi hết sạch, sẽ để cho Tư Đồ thế gia chó cùng rứt giậu, phái binh quấy nhiễu Mộc phủ lôi đài.

Bốn người bọn họ xem Mộc phủ bên kia trận đấu đã bắt đầu, cảm thấy hơi an. Nghe được Tư Đồ thế gia mới tăng khen thưởng, âm thầm buồn cười. Một cái trong đó gật gật đầu, vượt lên trước nhảy đi lên, hô to: "Hay (vẫn) là Tư Đồ thế gia xa hoa hào phóng, so với kia bên cạnh nho nhỏ giữ nhà giáo đầu tốt hơn trăm lần. Nói sau cái kia có lẽ có tăng công được bất định thiệt giả, người lại nhiều như vậy, khẳng định tham không đến chúng ta. Ân, ta quyết định, hay (vẫn) là ở chỗ này trận đấu, các người cái nào không phục, đi lên nhanh một chút."

Bên này dưới đài dừng lại chỉ nhân đa số người tuổi trẻ, võ công cũng không được khá lắm, phần lớn là vì quan chức cùng nữ mà đến. Ở tại chỗ này, một là không có thể nhìn sợ đoạt bất quá những năm kia lão cao thủ, hai là cảm thấy bên này ít người, dễ dàng lấy được tốt thứ tự. Nghe trên đài Mộc phủ hộ vệ vừa nói, càng kiên định chính mình tín niệm, tranh nhau hướng trên đài nhảy.

Tur Đồ Nghiệp thoả mãn chằm chằm vào lúc ban đầu lên đài Mộc phủ hộ vệ, hỏi người bên cạnh nói: "Còn coi như các người có chút đầu óc, biết rõ tìm người diễn kịch, vừa rồi cái thằng kia rất cơ linh đấy, tìm một cơ hội hảo hảo tài bồi, là một nhân tài." Phụ trách lời đài gia tướng xuất mồ hôi trán, liên tiếp quai hàm thủ, nào dám nói rõ không biết!

Vương Nhạc Nhạc tranh thủ lúc rảnh rỗi, đeo lên ngân hồ mặt nạ, trốn vào Tur Đồ thế gia lời đài trước trong đám người, đang trông xem thế nào trận đấu tình huống. Tiến vào tấn cấp thì đấu đều có phát thế bài, trận đấu lúc nộp lên, cho nên có thể ở Mộc phủ trận đấu không thể tại Tur Đồ thế gia bên này trận đấu. Nhạc Nhạc ánh mắt tại dưới đài vô lâm nhân sĩ trong đảo qua, cười xấu xa lấy gât gât đầu, âm đạo thâm nghĩ: "Hắc hắc, trong lúc này phần lớn là bình thường cao thủ nhất lưu, cho dù toàn bộ gia nhập Tur Đồ thế gia cũng không sao cả, còn không bằng mười tên đặc cấp cao thủ có lợi nhất. Ồ? Tur Đồ Mẫn cũng tới! Ha ha, trên mặt giống như bị người đánh, thật đáng thương nha đầu. Vô luận như thế nào người đều là sư phụ ta con gái, Ân, cho dù lần trước là người cùng đạo cốc Thất Sát tính toán ta, ta cũng không thể đối với người ra tay. Nếu là đem người gả cho đám này vô lâm rác rưởi, ta càng không đồng ý, được muốn cái biện pháp!"

Tur Đồ Mẫn đang bị dưới đài những cái...kia vô lâm nhân tài mới xuất hiện chằm chằm tâm phiền, đột (cảm) giác một đạo quen thuộc khí tức phóng tới. Tim nhìn tới, thấy được ngân hồ dưới mặt nạ ẩn ẩn ánh mắt. Trong nội tâm nàng lập tức nao nức, thiếu chút nữa nghẹn ngào hô lên: "Vương Nhạc Nhạc?" Hồ cơ nói cho nàng biết Vương Nhạc Nhạc không chết, nhưng tận mắt thấy, trong nội tâm nhưng nhìn không được kích động cùng bất an. Suy nghĩ: "Hắn tự là dám tặc hoa thiết thương đồ đệ? Chẳng lẽ hắn cũng biết thân thế của ta?"

Nhạc Nhạc cũng nhìn thấy phản ứng của nàng, âm thầm vận dụng thần thức bám vào trên người nàng, nói: "Mặt còn đau không?"

Tur Đồ Mẫn đột (cảm) giác một cổ kỳ dị dòng nước ấm phi gần, còn chưa kịp trốn, chợt nghe đến Nhạc Nhạc đầy cõi lòng ân cần thanh âm. Loại này ân cần tình cảm, là nàng bao nhiêu năm chưa từng lấy được, cái mũi đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ. Trong lòng thâm nghĩ: "Hắn hẳn vì cái gì quan tâm ta?"

"Bởi vì người không thuộc về Tur Đồ thế gia, bởi vì người là sư phụ ta hoa thiết thương con gái, bởi vì chúng ta là thân nhân."

Tur Đồ Mẫn quên hỏi Nhạc Nhạc vì sao biết rõ nội tâm của nàng nghĩ cách, chỉ là đáy ngọn nguồn đầu thì thảo: "Thân nhân?" Cái từ này bao lâu không có tại trong đầu xuất hiện, hơn mười năm rồi, ngoại trừ sư phụ nàng còn chưa từng lãnh hội thân nhân tư vị.

Nhạc Nhạc đang muốn tiến thêm một bước đối với nàng khuyên bảo, chợt thấy giấu kín tại Tur Đồ Mẫn trên người thần thức một hồi đau đớn, lập tức sợ hãi thu hồi về này thần thức. Tur Đồ Mẫn bên người chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn hai người, một cái là Hồ cơ, tên còn lại nhưng lại tên hòa thượng. Hòa thượng kia về mặt hiền lành, mặt trắng Như Ngọc, không có bất kỳ vết nhăn. Chỉ xem bề ngoài cảm thấy hẳn bất quá hơn hai mươi tuổi, nhìn kỹ trước khi, lại có 60 tuổi lão nhân tang thương. Loại này tương phản thập phần quý dị, Nhạc Nhạc lập tức phán đoán: "Chẳng lẽ là Hoan Hi Phật? Không thể tưởng được hắn cũng sẽ tinh thần công kích, giống như tinh thần tu vị cũng không đấy! Chắc chắn, cuối cùng có một đối thủ chơi đùa rồi."

Tur Đồ Nghiệp lúc này mới phát hiện trên đài nhiều ra hai người, thấy rõ người tới, trên mặt chất đầy vui vẻ đứng dậy thi lễ. Nói: "Ha ha, nguyên lai là vui mừng đại sư cùng Hồ tiên từ đích thân đến, chỗ thất lễ, thỉnh nhiều hơn rộng lòng tha thứ."

"Ha ha, Tur Đồ đại nhân không cần đa lễ. Ta cùng sư muội chỉ là đến xem náo nhiệt, phát hiện một ít chuyện thú vị." Hắn tuy nhiên cùng Tur Đồ mà nói lời nói, ánh mắt lại nhìn qua Vương Nhạc Nhạc phương hướng.

Tur Đồ Nghiệp khẽ giật mình, vội hỏi: "Sư tình gì có thể làm cho đại sư cảm thấy thú vị?"

Hoan Hi Phật còn chưa trả lời, chỉ nghe Hồ cơ yêu cười quyền rũ nói: "Ha ha ha, chuyện thú vị nhiều lắm. Các người bỏ ra nhiều như vậy tâm huyết, thậm chí muốn bồi bên trên bảo bối của ta đồ đệ, chẳng lẽ tự vì mời chào những...này không chịu nổi một kích phế vật?"

Tur Đồ Nghiệp căn bản không dám nhìn đẹp đề Hồ cơ, nghe nàng phóng đảng tiếng cười tự (cảm) giác huyết khí lẫn mình quay cuồng, thiếu chút nữa xấu mặt. Hồi lâu mới nói: "Cái này không phải ta mong muốn, cái đó từng muốn Vương Nhạc Nhạc hội (sẽ) đến một chiêu như vậy rút củi dưới đáy nồi, đem chúng ta vất vả sàng chọn cao thủ đều dùng tăng công được lừa gạt đi."

Ta

Muốn "Tăng công được? Quả nhiên có này thần dược!" Hoan Hi Phật ánh mắt lộ ra tham lam hung quang, hung hăng chằm chằm vào lẫn trong đám người Vương Nhạc Nhạc.

Muốn

Sách Nhạc Nhạc đã có phòng bị, đối với hắn mang chút tinh thần công kích ánh mắt nhẹ nhõm tiếp được, miễn cưỡng ôm cánh tay, trên khóe miệng chọn, tựa hồ thập phần khinh thường.

Phòng

Bọn hắn ở phía sau đài nói chuyện, không chậm trễ trước sân khấu trận đấu. Không bao lâu, đã chọn ra Top 10, một cái trong đó hay (vẫn) là Mộc phủ hộ vệ. Kế tiếp là muốn tranh đoạt thứ nhất, bởi vì đệ nhất phần thưởng là Tur Đồ Mẫn. Nhạc Nhạc âm thầm truyền âm, đem Mộc phủ hộ vệ cái kia âm thanh tấn cấp bài muốn tới, chuẩn bị lên đài quấy rối.

Tư Đồ Mẫn ở phía sau đài nhìn xem những cái...kia hình thần hèn mọn bị ỏi, không chịu nổi một kích cái gọi là cao thủ, bất mãn mà nói: "Chẳng lẽ muốn ta gả cho những cái...kia phế vật?" Tư Đồ Nghiệp cũng âm thầm hối hận, nhưng tin tức đã truyền khắp thiên hạ, không cho hắn cải biến.

Lúc này một cái mặt dài vàng óm đàn ông rất cục liên tiếp đánh bại ba địch, hướng về phía hậu trường Tư Đồ Mẫn cuồng chảy nước miếng. Hô lớn: "Ta lại đánh thắng một hồi, tựu là đệ nhất danh á. Ha ha, Tư Đồ tiểu thư, ngươi phải chờ ta!"

Tư Đồ Mẫn nhìn xem người đàn ông kia buồn nôn gương mặt thiếu chút nữa nổi điên nôn mửa, đang tại chửi bới Tư Đồ Nghiệp, chợt thấy trên đài bỗng nhiên xuất hiện một cái trên mặt ngân hồ Bạch y nhân, người nọ đứng là Vương Nhạc Nhạc. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Wương Nhạc Nhạc cầm trong tay tấn cấp bài ném cho bên cạnh trọng tài, xõng cái kia mặt vàng đàn ông cười nói: "Ngươi đời này là đời không được rồi."

"Ngươi là người phương nào? Ở phía trước trận đấu như thế nào không thấy được ngươi?" Mặt vàng đàn ông nhìn thấy Nhạc Nhạc thần thái phi phàm, thu hồi cuồng vọng, cẩn thận đài hắn.

"Không mượn ngươi xen vào, ta mấy ba cái mấy, ngươi không dưới đài, liền chuẩn bị bò đi xuống đi!" Nhạc Nhạc lạnh lùng nói ra, căn bản không có đem vàng óm đàn ông để vào mắt.

Mặt vàng đàn ông bị Nhạc Nhạc hung hăng càn quấy khí thế dọa sợ, nói: "Ngươi có thể hay không mấy chậm một chút, ta sợ còn không kịp đi xuống đài, đã bị ngươi đánh bò xuống rồi!"

Nghe hắn nói xong, dưới đài đài sau một hồi chợt cười, đều mắng hắn là người nhát gan. Người đàn ông kia về sau gặp người đã nói: "May mắn ta lúc ấy cơ linh, nếu không thật sự hội (sẽ) bò xuống rồi đài, Bạch y nhân kia lại là Vương Nhạc Nhạc, trời ạ!"

Trọng tài vội vàng cười đi ra, hỏi Nhạc Nhạc tính danh. Nhạc Nhạc không có để ý đến hắn, hướng phía dưới đài người xem nào nhiệt quát: "Ta lại mấy ba cái mấy, các ngươi như không lên đài cùng ta tỷ thí, tựu không bao giờ ... nữa hứa lên đài tranh đoạt Tư Đồ Mẫn. Nàng là ta đấy!"

Dưới đài lập tức lặng ngắt như tờ, chậm chạp không thấy có người lên đài. Hậu trường Tư Đồ Mẫn kích động dờ khóc dờ cười, không để ý tới bên cạnh trường bối, kinh ngạc chăm chăm vào Nhạc Nhạc bóng lưng ngẩn người.

Nhạc Nhạc dùng nhanh vô cùng tốc độ hô: "Một hai ba ha ha, ta mấy hết á. Nhớ kỹ, các ngươi cũng không có tư cách lên đài rầu-!"

Tư Đồ Nghiệp nhìn không được rồi, lần này lời đài giải thi đấu nhanh muốn trở thành trò khôi hài. Hắn xõng Nhạc Nhạc phần nộ quát: "Ngươi là người phương nào, đã thắng được trận đấu, còn không tháo mặt nạ xuống?" Tư Đồ bằng hữu bề bộn bỏ ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói thăm vài câu, Tư Đồ Nghiệp sắc mặt biến đổi đột ngột mấy lần, quay đầu lại nhìn về phía Hoan Hi Phật.

Wương Nhạc Nhạc cười ha ha, nhìn xem đi tới Hoan Hi Phật, nhẹ nhàng đem ngân hồ mặt nạ tháo xuống, bỏ vào trong ngực. Nói: "Cùng các ngươi đùa thật không có tí sức lực nào, các ngươi sớm bị tác giả ghi trở thành nhược trí. Xem các ngươi đáng thương mới đem mặt nạ tháo xuống, ta chính là phong mê ngàn vạn thiếu nữ, soái (đẹp trai) rồi tính rồi mù Vương Nhạc Nhạc. Thế nào, sợ rồi sao?"

Hoan Hi Phật ha ha cười nói: "Nguyên lai ngươi tựu là Vương Nhạc Nhạc. Nghe nói ngươi giết bốn giáo hơn mười người đệ tử, còn có việc này?"

"Đúng vậy a, giết chết ngươi hơn mười cái đệ tử đắc ý, ngươi còn có thể cười đến ra! Đại sư pháp lực quả nhiên thâm hậu!" Nhạc Nhạc có chút ít châm chọc cười nói.

"Đâu có đâu có, tiểu huynh đệ khen trật rồi. Bọn hắn làm việc bất lợi, chết cũng là đáng đời. Nghe nói trên người của ngươi còn có chín hạt tăng công được, có thể thật sự?" Hắn đối với Nhạc Nhạc cười nhạo không phản ứng chút nào, vẫn là đáng tuổi cười có thể cùc.

"Đúng vậy, nhưng ta chính là không để cho ngươi, ha ha!" Nhạc Nhạc sớm biết Hoan Hi Phật muốn tìm thuốc này, sao có thể lại để cho hắn toại nguyện.

"Ha ha, cái kia bản Phật gia đàn phải đoạt rồi!" Hắn vẫn là rất hòa khí mà cười cười, trong mắt lại mang theo điên cuồng sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chào cảm ơn

Hoan Hi Phật lời còn chưa dứt, đã đánh tới, quỹ dị khí cơ tập trung (*khóa chặt) Vương Nhạc Nhạc. Dùng hắn làm trung tâm, nhộn nhạo lấy tơ (tí tí) vân hình dáng du động chân khí, chậm rãi kết lưới hình vòng vây, đem Nhạc Nhạc khốn ở bên trong. Nhạc Nhạc không nghĩ tới hắn ra tay như thế nhanh chóng tàn nhẫn, trên người lại không mang truy Tâm Kiếm, bất đắc dĩ trong toàn lực chém ra một chưởng, đem chung quanh quỹ dị khí tràng đánh tan. Phấn hồng hào quang thừa dịp khí tràng tán loạn, bảo vệ Nhạc Nhạc toàn thân, biến chưởng vì chỉ, chậm đợi địch tập kích.

Hoan Hi Phật đem hân tập trung (*khóa chặt) về sau, cũng không có lập tức ra tay. Cười hi hi chăm chăm vào Nhạc Nhạc ngón tay hình dạng, hỏi "Người cũng dùng Lan Hoa Chi?"

Nhạc Nhạc sớm đem Sở Hồng vũ Lan Hoa Chi học hội, hôm nay bởi vì truy Tâm Kiếm không có tại trên người, mới không thể không dùng. Cười nói "Biết rõ còn hỏi! Sư xuất người phạm lý ma a!"

"Ha ha, đối phó người bản Phật gia còn không nên sử dụng phạm lý thần công. Hỏi lại người một lần, giao không giao ra tăng công được?" Hoan Hi Phật cười như trước đắc ý, tập trung (*khóa chặt) khí cơ càng gấp rút mật, tựa hồ có thể tùy thời vọt tới Nhạc Nhạc bên người, phát ra khiến công kích.

Nhạc Nhạc chống hộ thể chân khí, thân thể kỳ dị theo Hoan Hi Phật khí lưu múa vũ động, tuyệt không có hết sức. Hân cười so Hoan Hi Phật còn vui vẻ: "Giả hòa thượng, muốn đánh cũng sắp điểm, đừng (không được) la đẩy dài dòng, coi chừng độc giả chú, nắng người lừa gạt tiền nhuận bút!"

Hoan Hi Phật chăm chăm vào Nhạc Nhạc múa vũ động thân ảnh thâm giạt mình, nghe hân nói xong, có chút tức giận: "Bản Phật gia phiền nhất người khác nắng ta lừa gạt tiền nhuận bút! Xem chiêu!" Nói xong, thân hình của hân đã động, bốn phía khí cơ cũng theo hân mà động, chưởng phong gào thét như sóng biển bình thường đánh tới. Nhạc Nhạc thân thể thụ quý dị khí cơ chế tạo, động tác trở nên thập phần chậm chạp, may mắn Lan Hoa Chi là công kích từ xa. Tâm niệm thể mà thay đổi, mười ngón giống như như hoa lan nở rộ, một đạo hoa mỹ ánh sáng màu lam bắn về phía bọ nước trung tâm "Xôn xao" một tiếng, bọ nước tản ra, lại không biến mất, cấp tốc tụ ra hai cổ, tả hữu đánh hội đồng (hợp kích), như thủy xà bình thường lần nữa quán hướng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc đã biết Hoan Hi Phật công pháp đặc điểm, cái kia chính là: quán cùng đỉnh. Bên cạnh mở rộng hộ thể chân khí phạm vi, bên cạnh mắng to: "Tuệ Năng đại sư cũng là hòa thượng, người ta tự phi thường hòa khí thiện tâm. Không giống một vị cả ngày về mặt đối trả đáng tươi cười, bị người nói trúng rồi uy hiếp sẽ tức giận, thật không có phong độ."

Hoan Hi Phật càng đánh càng kinh hãi, nghe Hồ cơ nói, trong giáo đệ tử đắc ý bị Vương Nhạc Nhạc giết chết, lúc ban đầu còn chưa tin. Bây giờ nhìn đến Vương Nhạc Nhạc tại chính mình toàn lực công kích đến vẫn đang đàm tiếu tự nhiên, mới biết được đòn đả không phải hư.

Vương Nhạc Nhạc xa không có biểu hiện ra nhẹ nhàng như vậy tự tại. Nhiều lần bị Hoan Hi Phật đánh tới phụ cận, liều mạng mấy chương. May mắn Nhạc Nhạc nội lực xa xa cao hơn hân, làm cho đối phương thụ một ít tổn thương.

Hoan Hi Phật trên mặt đã không có vui vẻ, nhìn thấy thiếu niên trước mắt nội lực rõ ràng cao ra bản thân rất nhiều, hân đối với tăng công được dục vọng càng thêm mãnh liệt, trong mắt đã dấy lên tham lam hào quang. Chiêu thức càng đánh càng nhanh, ra tay cũng càng nhanh nhanh chóng, hai người chưởng phong thân hình tại trên đài lưu lại gần trăm đạo tàn ảnh.

Dưới đài võ lâm nhân sĩ cái đó bá kiến như vậy thân thủ, trợn mắt há hốc mồm chăm chăm vào trên đài đánh nhau, nhất thời đã quên người ở chỗ nào. Chợt nghe trên đài tăng nhân hô: "Phạm lý thần công!" Có kiến thức võ lâm nhân sĩ nhao nhao tỉnh ngộ, kinh hãi nói: "Phạm lý ma công? Có thể đem công lực gia tăng ba đến năm thành ma công, hòa thượng kia là vui mừng giáo đấy!"

Chỉ thấy Hoan Hi Phật toàn thân như xà tróc da giống như vụn vụn, tứ chi bách hài các đốt ngón tay trái với lẽ thường uốn lượn, phát ra 噼啪 BA~BA~ bạo tiếng nổ, khiến người tâm thần. Chung quanh khí tràng cũng bị hân điều khiển biến hóa thất thường, thuận nghịch luân chuyển, khắp nơi có dấu hủy diệt lực hút.

Nhạc Nhạc biết rõ Hoan Hi Phật tới chung sẽ dùng tuyệt chiêu, sớm có phòng bị. Trợ thủ đắc lực Lan Hoa Chi đồng thời bắn về phía hân mặt, thần thức phân thân hóa thành một thanh lợi kiếm, theo sát phía sau. Hoan Hi Phật trong miệng phát ra chói tai Ma Âm, thân cao gia tăng nửa xích, ánh sáng màu lam cách hân có 2m thời điểm, hân mãnh liệt trợn hai mắt, trong mắt bắn ra hai đạo đồ thủy tinh quang. Lưỡng quang đụng vào nhau, trong không khí phát ra chói tai kim loại Zsshi...-it... âm thanh, Nhạc Nhạc thân hình dừng lại, ánh sáng màu lam biến mất.

"Ha ha ha" Hoan Hi Phật phát ra dã thú y hệt thô bạo tiếng cười, quanh thân hắc khí quán tha cho, như ma quỷ hàng lâm.

Nhạc Nhạc thần thức hóa thành lợi kiếm đụng phải hân chung quanh hắc khí tự không tiến thêm tấc nào nữa, gặp được bình thường huyết tinh tàn bạo tinh thần lực chống cự. Tàn bạo tinh thần lực đột nhiên tăng mạnh, hung hăng phản kích, hai cổ mắt thường không cách nào chứng kiến tinh thần lực chiến thành một đoàn.

Người ở dưới đài một mảnh tỉnh mạch, chứng kiến trên đài hai người đánh thẳng phần khích, lại đột nhiên bị định thân chú định trụ giống như, không rõ ràng cho lắm, lập tức bắt đầu kêu lên.

Tư Đồ Mẫn lo lắng chăm chăm vào Nhạc Nhạc, thấy bọn họ đều bất động rồi, vội hỏi Hồ cơ: "Sư phụ, bọn hân làm sao vậy?"

Hồ cơ khoát khoát tay lại để cho nàng yên tĩnh, đôi mắt dễ thương phức tạp tại Nhạc Nhạc trên người quét tới quét lui, sau nửa ngày mới nói: "Bọn hân tại thi đấu tinh thần lực! Có thể bức người sư bá dùng ra phạm lý thần công, Vương Nhạc Nhạc công lực thật đáng sợ!"

Tư Đồ Mẫn nghe ra Hồ cơ trong giọng nói hàm mộ cùng ghen ghét, có chút không hiểu thấu. Bất quá nàng nghe qua tinh thần lực chỗ đáng sợ, đó là sát khí cao nhất hình thức, lại siêu nhiên tại sát khí, trở thành độc lập tồn tại một loại kỳ công, chỉ (cái) có võ công đạt tới cực cao trình độ mới có tinh thần lực sinh ra. Nàng nghĩ đến vừa rồi hoà thuận vui vẻ vui cười kỳ dị đối thoại, thầm nghĩ: "Đó cũng là tinh thần lực một loại sao? Giống như rất thoải mái đấy!"

Hai người cái trán đều chảy ra rất nhiều mồ hôi, chính đấu khó phân thắng bại, thỉnh thoảng nghe một hồi thần nhiên Phật âm truyền đến. Nghe được Nhạc Nhạc tâm thần hết sức thoải mái, tinh thần lực lớn tăng, đối với Hoan Hi Phật tinh thần lực hung hăng bỏ ra. Lúc này đây liều dụng hai người đều lấy hết

toàn lực, theo luồng tiếng kêu đau đớn, bọn hắn ngay ngắn hướng lui về phía sau ba bước, thu hồi tinh thần lực.

Tuệ Năng đại sư chẳng biết lúc nào, đã đứng ở Nhạc Nhạc trước người, yên lặng đối mặt lấy quanh thân hắc khí Hoan Hi Phật. "A di đà phật! Từ biệt mấy chục năm, không thể tưởng được vui mừng giáo chủ trái với ngày đó Lôi Thê, lại nhập *** quốc thổ. Không biết giáo chủ có gì thuyết pháp?"

Hồ cơ lặng lẽ đứng tại Hoan Hi Phật bên người, đỡ lấy hắn, nói: "Sư huynh, người không sao chứ?"

Hoan Hi Phật há mồm dục nói, không ngờ thương thế không bị không chế, nhả ra một ngụm tụ huyết. Hắn không để ý tới Tuệ Năng cùng Hồ cơ, chỉ là hung dữ trừng mắt Nhạc Nhạc, nói: "Hừ hừ, anh hùng xuất từ thiếu niên, quả nhiên không tệ. Bản Phật gia đã có ba mươi năm không có bị thương, không thể tưởng được hội (sẽ) đưa tại trên tay của người."

Nhạc Nhạc tiếp nhận diệu duyên truyền đạt khẩn tay, chậm rãi lau đi khóe miệng máu tươi. Miễn cưỡng cười nói: "Già hòa thượng võ công cũng không tệ, tính toán cái ngang tay." Kỳ thật Nhạc Nhạc trong nội tâm so sánh, nếu như sử dụng kiếm lời mà nói..., sẽ có tám phần phần thắng.

Lại đối với Tuệ Năng cười nói: "Đại sư đến thật sự là kịp thời, tiểu tử đa tạ rồi."

"Tiểu thí chủ toàn bộ bằng năng lực của mình thủ thắng, không cần Tạ chữ." Tuệ Năng nhẹ khẽ cười nói.

Hoan Hi Phật thừa dịp Tuệ Năng không sẵn sàng, xông Hồ cơ Âm Sứ khóe mắt, "Đi!" Nói xong, hắn hai người toàn lực sử (khiến cho) giương kinh công, bắn ra vô đài.

Tur Đồ Nghiệp không thể tưởng được hắn hội (sẽ) đào tẩu, thần sắc ngẩn ngơ, chỉ vào hai người thân ảnh nói: "Hắn bọn hắn chạy thoát!"

Tuệ Năng xem hai người bọn họ bỏ chạy, cũng không đi truy, đối với Tur Đồ Nghiệp cao tiếng động lớn Phật hiệu: "Tur Đồ thí chủ ý niệm giết chóc quá nặng, năm nay sợ có Huyết Quang tai ương. Bây giờ trở về đầu, tức đạt Bi Ngạn, có thể?"

Tur Đồ Nghiệp hừ lạnh một tiếng, nói: "Không nhọc đại sư quan tâm, chúng ta đều có chủ trương. Chúng ta đi!" Nói xong mang theo chúng tướng, thờ phỉ phỉ rời đi. Tur Đồ Mẫn lúc gần đi ngắm Nhạc Nhạc liếc, có chút do dự mới quay người rời đi.

Nhạc Nhạc xông diệu duyên làm Thắng Lợi biểu lộ, ám chỉ một hồi trò khôi hài như vậy chào cảm ơn. Lôi kéo diệu duyên bàn tay như ngọc trắng, hướng Mộc phủ lôi đài đi đến. Tuệ Năng nói: "Chậm đã, lão nạp có một chuyện bẩm báo."

Nhạc Nhạc dừng bước lại, cười nói: "Ah, đại sư mời nói!"

Tuệ Năng nhìn diệu duyên liếc, nói: "Hôm qua nhận được tin tức, tuyệt tình sư thái bị thương quá nặng, đã về cõi yên vui."

Nhạc Nhạc phát giác diệu duyên thân thể khẽ run lên, nhàn nhạt bi thương theo nàng đầy lòng bay lên. Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Chẳng lẽ diệu duyên đã theo tinh thần thôi miên trong tình lại?"

Diệu duyên lo lắng trộm xem Nhạc Nhạc liếc, ra vẻ bình tĩnh mà nói: "Không biết Tuệ Năng đại sư vì sao nói cho chúng ta biết những...này?"

Tuệ Năng tựa hồ sớm đoán được diệu duyên phản ứng, thần sắc không thay đổi mà nói: "Ngày hôm qua nhận được tin tức này, cảm thán vận mệnh Vô Thường đồng thời, tùy ý bôi một quẻ."

Nhạc Nhạc đem diệu duyên bàn tay nhỏ bé niết càng chặt, đối với Tuệ Năng bất mãn mà nói: "Bói toán kết quả như thế nào?" Nhạc Nhạc phỏng đoán đích thị là Tuệ Năng trốn thoát diệu duyên trên người tinh thần cảm chế, tuy nhiên diệu duyên không có bởi vậy rời đi, nhưng đã nội tâm đã trách tội Tuệ Năng nhiều chuyện rồi.

Tuệ Năng đối với Nhạc Nhạc bất mãn không chút nào để ý, ngửa mặt lên trời thở dài: "Thiên hạ đại loạn buông xuống, lưỡng đế tình hôm sau sông lẫn nhau ứng, sáng tắt giao nhau. Lão nạp cũng nhìn không ra cát hung, muốn hỏi trở lại Thiên tông hỏi thăm đích tôn sư huynh."

"Đại sư rời núi không phải là vì diệt trừ Ma Đạo ầy ư, làm sao lại phải đi về rồi hả?" Nhạc Nhạc có chút nói móc cười nói.

Diệu duyên xem sớm ra Nhạc Nhạc tâm tư, ôm lấy cánh tay của hắn chán nói: "Nhạc Lang, không nên trách đại tội sư. Đại sư cũng là một phen hào tâm, mới thay ta trốn thoát thôi miên ảnh hưởng, nhưng ta vĩnh viễn không sẽ rời đi Nhạc Lang đấy." Nhạc Nhạc chỉ là đối với Tuệ Năng có chút ý kiến, gặp diệu duyên biết rõ chuyện cũ nhưng giữ ở bên người, trong nội tâm ý nghĩ - yêu thương càng thêm, sao có thể phật nàng mặt mũi, lập tức mỉm cười gạt đầu.

Tuệ Năng cười khan nói: "Ha ha, âm ma Dương Tiểu đã chết, phá hư ma lỗ thủng đã quy Phật môn, còn thừa cái giết ma tàng mà không ra. Nói sau hôm nay giang hồ đã không phải ngày xưa giang hồ, lão nạp hữu tâm vô lực rồi."

Hắn là hữu cảm nhi phát (*có cảm xúc nên phát ra), ngày hôm nay hạ đại loạn buông xuống, không có người để ý tới Thiên tông hiệu triệu. Nói suông trừ ma vệ đạo, lại không người tham gia. Nhìn chung thiên hạ cục diện, đều tại vì quân lực mà khuếch trương, giết ma hung danh bị đại xu thế chỗ bao phủ.

"Ah, lỗ thủng hội (sẽ) quy y Phật môn? Như thế kiện mỹ kết cục tốt đẹp. Vũ nhi tuy nhiên không nhận hắn vi thân, nhưng trong lòng tổng nhớ thương rất. Không phải là người giúp hắn cạo độ a?"

"Đúng là lão nạp!"

"Được rồi, đại sư đi bề bộn người cạo độ bói toán a. Hiện tại ba tuổi ngoan đồng đều biết thiên hạ đem loạn, làm gì dùng bói toán!" Nhạc Nhạc không hề để ý đến hắn, lôi kéo điệu duyên nhảy xuống lôi đài.

Tuệ Năng lắc đầu cười khỏ, phi thân nhảy xuống lôi đài, về phía tây bước đi.

Mộc phủ bên này trận đấu cũng đã xong, tuyển 50 tên đặc cấp cao thủ. Đây không phải trọng điểm, quan trọng là ... Đem Tư Đồ thế gia kế hoạch quấy rối rồi.

Nhạc Nhạc đem nhóm cao thủ này mang về Mộc phủ, lập tức thông tri Bách Lý Băng cho bọn hắn vụng trộm rơi xuống cấm chế, những... này cấm chế tất cả đều là Bách Lý Băng dùng tại Luân Hồi sát thủ trên người đây, để ngừa bọn hắn phản bội.

Hạ hết cấm chế, Nhạc Nhạc mới đem chín hạt tăng công được thưởng cho trước vài tên. Trận đấu đệ nhất danh là thứ lão đầu, cự tuyệt trắng sáng cung mỹ nữ. Nhạc Nhạc ám đạo: thâm nghĩ hắn thông minh, biết rõ trắng sáng cung cự phẩm mỹ nữ toàn bộ luyện hái dương bổ âm thuật. Một phen biến chế về sau, đem bọn họ hết thầy giao cho Triệu Long quản lý.

Có được tất có mất, đã nhận được phần thưởng, mất đi chính là tự do.

Trở lại bên trong, Nhạc Nhạc một mỗi hướng chúng nữ chào hỏi, miễn cưỡng nằm tiến nhà tắm công cộng. Hạc nhi vứt bỏ ục ục, không hề cố kỵ nhảy qua ao ở bên trong, hoà thuận vui vẻ vui cười nháo thành nhất đoàn. Nhạc Nhạc xem càng ngày càng có nữ nhân vị Hạc nhi, nhìn không được đem nàng ôm vào trong ngực. Từ khi đêm hôm đó trần trụi khiêu khích (xx) qua Hạc nhi về sau, nàng tự càng ưa thích hoà thuận vui vẻ vui cười chơi đùa rồi.

Hạc nhi chủ động tìm kiếm Nhạc Nhạc bờ môi hôn cùng một chỗ, nàng nhiều ngày như vậy học trộm kỹ thuật hôn rất có hiệu quả, hơn nữa chúng nữ cố ý giáo nàng, Hạc nhi kỹ thuật đã thuần thực lên.

Nhạc Nhạc vừa rồi bị thương nhẹ, huyết khí bất ổn, chính cần âm khí điều dưỡng. Bị Hạc nhi ám áp đầu lưỡi ba đến hai lần xuống khơi gọi lên dục hóa, không nhẫn nại nữa, hai tay cực nhanh bỏ trên người nàng quần áo, nhỏ nhắn xinh xắn mảnh bạch thân thể lồ lộ tại Nhạc Nhạc trước mặt.

Nhạc Nhạc hai tay như cá bình thường lướt qua thân thể của nàng, tại nàng mẫn cảm khu vực bồi hồi ma sát, lờ lờ (thần lưỡi) không ngừng cùng nàng triển miên lấy.

Hạc nhi trong mắt bay lên nhẹ nhàng hơi nước, thờ gấp lấy ôm lấy Nhạc Nhạc to lớn cao ngạo thân hình, ngọc thể bị nước âm ngâm mềm yếu, nhạy cảm cảm giác được Nhạc Nhạc hôm nay nhiệt liệt phản ứng cùng tính công kích. Hạc nhi lại chờ mong vừa khẩn trương, Tuyết Phong bên trên phấn hồng nụ hoa đã sung huyết xinh đẹp lập, nàng nhớ tới đêm đó tình cảnh, nhìn không được rên rĩ lên. (ngẫu không thích đối với huyền răng ý dâm, ngấm lại tự cháng váng đầu, gián hấn.)

Một phen tập thể dục về sau, rốt cục ở trong nước đã đoạt đi Hạc nhi hồng hoàn, Hạc nhi tại trong cao triều, cũng đã lấy được song tu tăng, hai con người ánh sáng tím đại thịnh, lóe lên lại khôi phục bình thường. Cảm thấy mỹ mãn bỏ tới Nhạc Nhạc trong ngực, hưởng thụ lấy đến chậm hạnh phúc.

Chúng nữ cũng bị Hạc nhi vui thích gọi khiến cho dục hóa, nhao nhao gia nhập khoái hoạt trận doanh, vi xuân ý làm rạng rỡ. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Dọn dẹp chúng nữ, Nhạc Nhạc nằm ở ôn hương mỹ diệu thân thể gian tính toán bước tiếp theo kế hoạch.

"Tân hoàng đăng cơ đại điển tới gần, Tư Đồ thế gia cũng không có cái khác chiêu số có thể dùng, chỉ có một bước cuối cùng hiểm chiêu có thể dùng. Bất quá bọn hắn một chiêu cuối cùng thật sự rất có tác dụng, toàn bộ Hoàng thành thủ vệ tất cả đều là bọn hắn Tư Đồ gia đây. Hoàng cung cấm vệ quân có hơn một vạn người thuộc về Tư Đồ thế gia, còn thừa năm sáu ngàn quy hữu tướng Hân triết cùng Kiểm Tông dễ dàng trị công. Trừ phi tham gia đại điển chư hầu toàn bộ là giả mạo đây, bằng không thì ai cũng trốn không thoát Tư Đồ thế gia bàn tay. Mưu phản, hắc hắc, cũng biết người muốn làm phản rồi. Cảm thiên tử làm cho chư hầu, cảm chư hầu dùng làm cho thiên hạ. Cái này tình tiết thật đúng là cũ!"

Lúc này, Thái Vân cùng Yên Vô Song kinh hoàng từ bên ngoài chạy tới, hô to: "Nhạc Lang, chúng ta nhìn thấy kỳ tỷ rồi, nàng muốn cùng Tư Đồ vi kết hôn á! Ngay tại đêm nay!"

Nhạc Nhạc kêu sợ hãi lấy theo chúng nữ trong ngòi dậy: "Cái gì! Mộ Dung kỳ? Hiện tại người nàng đâu này?"

Thái Vân đối với loại này dám mỹ trang cảnh nhìn quen rồi, tiếp tục nói: "Vừa rồi chúng ta gặp Mộ Dung thế gia đoàn xe theo thành bên ngoài tiến đến, chung quanh có rất rất cao tay che chở. Kỳ tỷ mặc một thân tân nương trang phục, nàng giống như bị người phong bế huyết đạo. Kỳ quái chính là khăn trùm đầu bị gió thổi rơi cũng không có người giúp nàng đắp lên, hình như là cô ý muốn mọi người xem thanh diện mạo của nàng."

Bách Lý Băng nói: "Âm mưu! Nhất định là âm mưu!"

"Vậy làm sao bây giờ? Đêm nay muốn kết hôn á!" Yên Vô Song lo lắng hô.

Nhạc Nhạc cười khỏ: "Bất kể là không phải âm mưu, đều được đi đem Kỳ nhi đoạt ra đến! Lúc ban đầu nghe được Kỳ nhi về nhà thăm bệnh ta đã cảm thấy không ổn, Mộ Dung gia chủ quả nhiên tiện, dùng loại này hạ lưu chiêu số đối phó nhà mình con gái."

Chung Nhục Tuyết nói: "Nhạc Lang ý định như thế nào cứu?"

"Xông, đoạt!" Nhạc Nhạc lạnh lùng nói ra.

Trong mắt sát cơ vô hạn, ngoài mấy trượng trụ Tâm Kiếm cảm ứng được cổ này sát khí, phát ra điên cuồng kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Cướp cô dâu

Chạng vạng tối, Hoàng thành quý tộc thương gia giàu có đều nhận được Tư Đồ thể gia đưa tới thiệp cưới.

Rất nhiều người đều không rõ, Tư Đồ thể gia vừa mới bị nhục, vì sao ngược lại thiết lập hôn sự, hơn nữa vội vã như vậy gấp rút. Không rõ quy không rõ, nhưng đã thu thiệp cưới, là nhất định lấy được đấy. Phóng nhân thiên hạ, ai quan lại đồ thể gia mạnh mẽ như vậy hoành thực lực. Trong triều ngoại trừ hữu tướng Hàn triết, cái nào quan viên dám nói hấn Tư Đồ Nghiệp nữa chứ không. Mà Hàn triết chỗ dựa vào Kiếm Tông, sớm đã danh nghĩa. Có thể nói, vô luận nghiệp quan, nếu muốn tại Hoàng thành đứng chân (*có chỗ đứng để sinh sống), nhất định phải ngoan ngoãn nịnh nọt Tư Đồ thể gia, chỉ có Vương Nhạc Nhạc ngoại trừ.

Phần lớn người cũng biết Vương Nhạc Nhạc là nam lăng Tiểu vương gia thân phận, nhưng là không rõ hấn vì cái gì khắp nơi cùng Tư Đồ thể gia đối nghịch, nhưng lại có thể ở Hoàng thành sống hảo hảo đấy.

Đêm tối đứng hạn tới, khách mới thủ ước mà đến.

Tư Đồ thể gia đèn màu treo trên cao, trước cửa chật ních hoa lệ xe ngựa, tất cả quan viên phú thương đều mang theo lễ trọng, nhao nhao mượn cơ hội này hướng Tư Đồ thể gia nịnh nọt ton hót. Hi tác thì hi vậy, nhảy bén người lại ngửi ra âm mưu hương vị.

Chú rở Tư Đồ vì trên mặt treo đầy cứng ngắc mỉm cười, híp nửa đực ngầu ánh mắt ở bên trong, ẩn sâu lấy ác độc khoái ý.

Lễ đường sớm đã chật ních các giới nhân vật nổi tiếng, theo lễ nghi quan hô lớn: "Xem lễ bắt đầu!" Càng nhiều nữa người chen vào, đều mang theo nụ cười dối trá. Chứng kiến thân thể cứng ngắc tân nương, bị nha hoàn mang tới ra, bọn hấn cười càng thêm dối trá rồi.

Tư Đồ Nghiệp cùng một cái thân thể mập ra quý phụ nhân ngồi ở trường bối tịch, Mộ Dung hiền cũng mưu được một cái thiên vị, sắc mặt thập phần tiêu tụy, trong mắt giấu không được thật sâu sầu lo.

Tư Đồ Nghiệp cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, dùng ánh mắt ra hiệu lễ tứ bắt đầu.

Lễ nghi quan nhận được chỉ thị, thanh hắng giọng: "Cúi đầu..."

"Chậm đã!" Một đạo lười biếng thanh âm theo khách mới trong truyền đến, ngữ điệu mặc dù trì hoãn, lại mang theo không thể kháng cự lực lượng.

Trong bóng đêm, Tư Đồ Mẫn khần trương ở nóc nhà bay vọt, nàng phải nhanh một chút đuổi tới Mộc phủ, có một tin tức trọng yếu muốn nói cho Vương Nhạc Nhạc. Võ công của nàng mặc dù cao khinh công mặc dù diệu, nhưng vẫn nhưng ngại chậm, đồ mồ hôi đã thấm ướt thiếp thân nội y. Một phút đồng hồ về sau, nàng vượt qua mấy cái trạm gác ngầm cùng mấy chỉ tuần tra hộ vệ, rốt cục lặng lẽ ẩn vào Mộc phủ bên trong.

Nàng dính sát tại nóc nhà ngói lưu ly phiến lên, suy tư chính mình nên dùng như thế nào gương mặt nói cho bọn hấn ết.

"Người là ai? Chạy vào nhà của ta làm gì?" Một cái trẻ thơ thanh âm bỗng nhiên ở sau lưng nàng vang lên.

Tư Đồ Mẫn dù có một thân võ công cũng bị hù thiếu chút nữa theo nóc nhà chảy xuống, thầm nghĩ: "Người kia là ai, thật cao minh khinh công, gần thân thể của ta một mét địa phương rõ ràng không có phát giác?" Quay đầu lại thấy được một cái áo trắng tóc tím tiểu nữ hài tử, ôm một cái giống như chồn không phải chồn, giống như báo không phải báo phần hồng sưng vật. Để cho nhất Tư Đồ Mẫn giật mình chính là, nàng không có đứng tại cái gì vật thể lên, trực tiếp lẳng không mà đứng.

"Tại sao không nói chuyện, lại không trả lời ta tựu hồ các tỷ tỷ rồi, các nàng rất lợi hại đấy!" Hạc nhi rất không lưu loát sử dụng uy hiếp thuật.

Tư Đồ Mẫn hơn nửa ngày mới từ trong thất thần thanh tỉnh, cười khan nói: "Ta đến tìm Vương Nhạc Nhạc!"

Hạc nhi nghe được Nhạc Nhạc danh tự, ánh mắt trở nên nhu hòa một ít, lệch ra cái đầu nghĩ nghĩ: "Như thế nào chưa thấy qua người, bắt quá ca ca ta cùng mấy cái tỷ tỷ đi ra ngoài rồi, các nàng không mang ta đi, có thể xấu á!"

Tư Đồ Mẫn thầm kêu không ổn, vội hỏi: "Bọn hấn đi đâu, phải hay là không Tư Đồ phủ ế?"

"Ân, hình như là đây. Bọn hấn nói, muốn cướp cái tỷ tỷ trở về!" Hạc nhi nói.

"Ah, hồngбет á..., đó là một bầy rập."

Vương Nhạc Nhạc mang theo Chung Nhục Tuyết, diệu duyên, Sở Hồng vũ, Yến Vô Song cải trang trà trộn vào Tư Đồ thế gia. Chứng kiến lễ nghi quan muốn tuyên bố bắt đầu trước mắt, đi ra ngoài.

Vương Nhạc Nhạc mang theo ngân hồ mặt nạ, mặc dù có rất nhiều người có thể đoán ra dưới mặt nạ gương mặt, nhưng mặt nạ hay là muốn mang, tại không chính thức vạch mặt trước khi, tất yếu ngăn cản hay (vẫn) là cản đây.

Hắn theo khách mới bày trong đi ra, mặt khác tứ nữ giấu ở nơi khác, không có lộ diện. Nhạc Nhạc mặc kệ người khác kinh nha, phần nộ, hay là nhìn tốt biểu lộ, chỉ đem chú ý lực đặt ở tân nương trên người. Tuy nhiên cách rất xa, tuy nhiên nhiều người hỗn tạp, Nhạc Nhạc tựa hồ đã nghe thấy được cái kia quen thuộc mê người mùi thơm của cơ thể, cảm nghĩ trong đầu lấy cái kia mềm mại động lòng người thân thể. Tân nương tử như trước tứ chi cứng ngắc, mập mập vui mừng áo bào đỏ tựa hồ không quá vừa người, nhưng Nhạc Nhạc thần thức đã cảm giác được cái kia áo bào đỏ trong lửa nóng thân thể kích động."Đúng vậy, nhất định phải đem nàng đoạt lại, nàng là ta đây." Nhạc Nhạc từng bước một hướng đi tân nương.

Tư Đồ Nghiệp nổi giận, đối với bốn phía hộ vệ quát: "Lớn mật cuồng đồ, lại dám quấy rối! Người tới, bắt lấy hắn!"

Nhìn xem đánh tới đại đao hộ vệ, Nhạc Nhạc lạnh quát lạnh nói: "Người nào ngăn ta chết!"

Những hộ vệ này phần lớn đều là một cấp cao thủ, gặp Nhạc Nhạc không mang binh khí, càng thêm hung hăng càn quấy, cử động đao tợn chém. Mười cái uy phong lẫm lẫm còn chưa giết đến, đã bị vài đạo hoa mỹ ánh sáng màu lam xuyên thấu trái tim. Vô công kếm cách xa, liền trốn cơ hội đều không có, bùm lấy trái tim không thể tưởng tượng nổi ngã xuống.

Trương Cường, Chu Thuận lưỡng tham tướng gặp Nhạc Nhạc võ công cao cường, chỉ là hô to thủ hạ xông về phía trước, còn bắt chợt rút ra thời gian hô to: "Bảo hộ đại nhân cùng phu nhân ly khai!" Tư Đồ Nghiệp ám mắng bọn hắn là ngu ngốc, đang tại nhiều như vậy khách mới mặt đào tẩu, về sau còn thể nào lộ diện. Bất quá vì đại cục cũng không cố được nhiều như vậy, kinh hoảng bị thủ hạ che chở ly khai, cùng hắn đào tẩu còn có Mộ Dung hiền.

Chúng khách mới cho rằng chỉ là cẩu lộn vài câu, hoặc là quấy rối người bị Tư Đồ thế gia hộ vệ trao tiền đại lao, không muốn người tới hội (sẽ) như vậy lợi hại, tùy tiện mấy chỉ tự chết rồi hơn mười cái. Những người này khách mới chứng kiến máu tươi chảy đầy đất, sao có thể không sợ, khóc hô hào hướng ra ngoài bỏ chạy. Bên cạnh trốn bên cạnh hô: "Giết người rồi, hộ vệ mau tới!" Bất đắc dĩ đại sảnh mấy cái môn sớm đã đóng, người lại nhiều như vậy, như thế nào khóc rống cũng không cách nào đi ra ngoài. Chung Nhục Tuyết bọn người các loại đợi nghe theo Nhạc Nhạc chỉ huy, cũng không dám tự tiện ra tay, chỉ là toàn lực khởi động hộ thể chân khí, đề tránh được lách vào xa.

Tư Đồ vì giận dữ, ngăn trở Nhạc Nhạc, hấn thân là cầm cung thống lĩnh vô công không đây, vừa đánh bên cạnh hô: "Mau mời cao thủ, bảo hộ tân nương!"

Nhạc Nhạc nhìn xem bốn năm cái hộ vệ đánh về phía Mộ Dung kỳ, trong nội tâm giận dữ, toàn lực hướng địch nhân trước mắt đánh ra một chưởng. Màu hồng phấn hào quang như mây đóa bình thường khóa hướng trước mắt là bất luận cái gì vật thể, đáng tiếc Nhạc Nhạc chưởng khí không phải đám mây, mà là như kim cương bình thường cứng rắn."Ba ba ba" vài tiếng trầm đục, có chút công lực bị hắn một chưởng đánh ra thật xa, vô công hơi yếu phún huyết mà vong, nội tạng sớm bị chấn thành toái bọ. Tư Đồ vì tuy nhiên sớm có chuẩn bị, cũng bị đánh học máu, vừa sợ vừa giận, cũng không dám lại ngăn đón Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cái này chưởng đánh ra đồng thời, dưới chân ám giấu hoa gian bộ pháp, như Hồ Điệp bình thường bay đến Mộ Dung kỳ bên người, ngăn lại đánh về phía hộ vệ của nàng, mười ngón như hoa, trăm hoa đua nở, ánh sáng màu lam tại hoa nở đồng thời, niễm lên đỏ thắm diễm lệ.

"Kỳ nhi!" Nhạc Nhạc thò tay dục vạch trần tân nương khăn cột đỏ, thần thức rõ ràng dò xét đến tân nương kích động vui sướng tình cảm. Lúc ban đầu hắn còn có chút do dự, nhưng nghe nàng quen thuộc mùi thơm của cơ thể, cùng nàng trái tim thâm tình cộng hưởng lấy, cái kia một tia cảnh giác cũng bỏ rồi.

Khăn trùm đầu một trừ, Nhạc Nhạc vừa định cho nàng giải huyết, lại đột nhiên cảm giác mình không cách nào hành động. Vốn cứng ngắc nhỏ nhắn xinh xắn tân nương đột được đầy đặn thon dài, mà cái kia như xuân hành tây ngọc măng ngón tay nhỏ nhắn chẳng biết lúc nào đã đặt tại Nhạc Nhạc ma huyết bên trên.

"Người!" Nhạc Nhạc trừng mắt tân nương bóng lưng cả kinh kêu lên.

Cái kia đầy đặn đẹp đẽ thân thể mềm mại chậm rãi chuyển đi qua, lộ ra một trương tuyệt sắc gương mặt quyến rũ, trên mặt treo đắc ý kích động đáng tươi cười.

"Hồ cơ là người? Làm sao có thể?" Nhạc Nhạc thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì sao nàng có thể bắt chước Mộ Dung kỳ mùi thơm của cơ thể, nhưng lại có thể liền tình cảm của nội tâm đều bắt chước như thể tương tự.

"Ha ha ha, ta hội (sẽ) hảo hảo hướng người giải thích đây. Bất quá tại đây cũng không phải là nói chuyện chi địa, làm cho nhân gia mang người đi cái u tinh địa phương a." Nói xong, nàng nắm lên Nhạc Nhạc, đánh vỡ nóc nhà bay vào đêm tối.

"Nhạc Lang!" Bởi vì sự tình phát đột nhiên, hắn mang đến mấy cái nữ nhân còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra, đã bị Hồ cơ bắt đi.

Chung Nhục Tuyết cùng Yến Vô Song theo hỗn loạn trong đám người bay ra, theo Hồ cơ đụng ra lỗ thủng, hướng ra ngoài đuổi theo. Vừa xong nóc

phòng, tựa bị một đám võ công cao thủ vây quanh, đã mất đi Hồ cơ hoà thuận vui vẻ vui cười bóng dáng.

"Ha ha, Tư Đồ đại nhân sớm đoán được các người hội (sẽ) tới quấy rối, xem người lần này còn chạy đi đâu!" Tư Đồ thăng, lục không ngày nào, quý thất cổ các loạiđội cao thủ trùng mắt các nàng hai người cười to.

"Các người đem Nhạc Lang trao đi nơi nào?" Yến Vô Song cả giận nói.

"Hắc hắc, người Nhạc Lang rơi xuống Hồ cơ trong tay, chỉ sợ sớm muộn biến thành thây khô. Lão tử nhìn yêu phụ liếc, đều cuồng tiết không ngớt! Xem người lớn lên trẻ tuổi thủy nộn, không bằng về sau đi theo ta đi, bảo vệ người mỗi ngày thoải mái!" Một cái khẩu âm đông cứng người bịt mặt cười nói.

"Liền mặt cũng không dám lộ chó hoang đùng (không được) gọi bây! Song muội, giết sạch bọn hán lại đi tìm Nhạc Lang!" Chung Nhục Tuyết lạnh lùng lườm người bịt mặt liếc, càng làm ánh mắt chuyển tới Tư Đồ thăng trên người, hán đúng là phản bội Ma giáo tội nhân.

"Ân, cái kia mấy cái che mặt chó hoang giao cho ta!" Yến Vô Song thân thể mềm mại như cá bạc giống như, dùng kỳ dị quỷ tích phiêu hướng bên trái, chiêu thứ nhất tựa là "Roi xuống đất vùn". Hiện tại nội lực của nàng đột nhiên tăng lên vài thập niên, sớm có thể đem "Điện đảo Tà Thần công" ba thức thuần thực ứng dụng, huyền ra thôn phệ mây mù cũng bằng rất nhiều. Thân thể còn chưa rơi xuống, chung quanh màu xám sương mù dày đặc đã như quái thú giống như vận vẹo, giương nanh múa vuốt đánh về phía cô đại phản quan.

"Quý dị tà công, ám khí!" Mấy cái che mặt quá sợ hãi hô. Tuy nhiên kinh hoàng, nhưng bọn hán dầu gì cũng là trải qua nghiêm khắc huấn luyện đặc cấp cao thủ, nhao nhao đạt thành chung nhận thức, ném ra sở trường nhất ám khí. Mỗi trong tay người đều bắn ra mấy chục đạo hàn quang, mỗi đạo hàn quang bên trên đều lau kiến huyết phong hầu (gặp máu là tới) độc được. Chứng sát thủ đang tại than tiếc Yến Vô Song cái này tiểu mỹ nhân sẽ biến thành cái sàng hình dáng đáng sợ thi thể, không ngờ lại không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết phát ra. Những cái...kia ám khí đụng một cái đến màu xám sương mù dày đặc lập tức biến thành sương mù dày đặc một bộ phận, theo sau sương mù dày đặc chậm rãi vận hành.

Yến Vô Song thu ám khí về sau, thân hình chẳng những không có giảm tốc độ, ngược lại lại nhanh hơn rất nhiều, găm thét xông vào người bịt mặt bày, đem bọn họ đánh chính là trở tay không kịp. Giấu ở trong sương mù dày đặc ám khí rốt cục nổi lên hiệu dụng, cô đại phản quan còn không có bị sương mù dày đặc thôn phệ, sớm bị chính mình phát ra ám khí đánh chính là như tổ ong vỡ vỡ, kêu thảm ngã vào trên nóc nhà run rẩy, khoảng cách tức đánh chết.

Tư Đồ thăng sớm bị Chung Nhục Tuyết ánh mắt lạnh như băng làm sợ, không dám chủ động công kích, lại để cho bên cạnh lục không ngày nào cùng quý thất cổ lên trước.

Lục không ngày nào sớm không nhất môn chỉ chủ phong phạm, hiện tại như ma quỷ con chó đói bình thường hận đời, xem ai đều không vừa mắt. Trùng mắt liếc không dám lên trước Tư Đồ thăng, cười quái dị hướng như tuyết đánh tới, ra tay tựa là điên cuồng sát chiêu "Thực cốt chương". Quý thất cổ ai thán một tiếng, đi theo chủ nhân cùng một chỗ hợp công như tuyết.

Như tuyết nội lực không biết gia tăng lên cái gì trình độ, lúc trước nàng uống vạn năm thạch nhũ so Nhạc Nhạc còn nhiều. Nhìn xem lục không ngày nào, quý thất cổ đánh tới, chỉ là lạnh lùng cười cười. Theo nàng cười lạnh, Phương Viên năm trọng nhiệt độ đột nhiên hạ thấp hơn mười độ, sáu mũi băng hoa theo bầu trời chậm rãi rơi xuống. Chung quanh hơn mười người ngoại trừ như tuyết cùng Yến Vô Song, cũng không khỏi được đánh mấy cái rùng mình.

Lạnh, theo đáy lòng lạnh đến làn da, lúc sau làn da lạnh đến đáy lòng.

Mọi người tốc độ cũng đi theo chậm chạp bông tuyết mà trở nên chậm chạp, có lẽ là bị băng hàn khí lưu băng trụ huyết dịch, có lẽ là bị đông lại tư duy. Quý thất cổ Ô Kim tác đã sớm đánh về phía như tuyết, cảm giác lại như đã qua vài năm mới vừa tới nàng bên cạnh.

Như tuyết chậm chậm vào đánh úp lại Ô Kim tác, khoe miệng có chút nhếch lên, lộ ra quỷ dị sát cơ. Xốp giong tay vung lên, cái kia đen nhánh Ô Kim tác đã bị nàng bắt lấy, nhẹ nhàng kéo một phát, quý thất cổ rốt cục lại cảm thấy tốc độ khoái cảm. Nhanh là rất nhanh, nhưng giống như quá là nhanh, thân thể của hán không bị khống chế vượt qua lục không ngày nào, như thoát cương con ngựa hoang tựa như, vọt tới như tuyết.

Quý thất cổ há to miệng, cảm giác được tử vong là như thế tới gần, hán sớm đem Ô Kim tác vứt bỏ, nhưng thân thể bởi vì quán tính, hay (vẫn) là đang phi hành. Như tuyết âm lãnh chém ra một đạo rét thấu xương bạch mạng, bạch quang toàn bộ bám vào quý thất cổ trên người. Quý thất cổ biểu lộ bị vĩnh viễn định dạng, thân thể cũng đột nhiên đứng ở giữa không trung.

Quý thất cổ thân thể phát ra kỳ quái nổ mạnh, "Phanh!" một tiếng. Như là đột nhiên bạo tạc nổ tung giống như, bị đông cứng thành mảnh khối huyết nhục tứ tán trụy lạc, sâm bạch cốt cách lại nguyên vẹn bảo lưu lấy, quý dị phiêu ở giữa không trung.

Lục không ngày nào đột nhiên tỉnh táo lại, dừng lại phát run thân thể, cách như tuyết còn có hai trọng khoảng cách. Mà Tư Đồ thăng càng là sợ hãi, cuồng quát phát ra tín hiệu, yêu cầu tăng phái người tay.

Lễ đường đại sảnh không có đánh nhau, những cái...kia quan lớn phú thương rốt cục bình tĩnh trở lại, không hề rối loạn. Tư Đồ Nghiệp mỉm cười từ trong viện đi ra, cao giọng trấn an, lại để cho mọi người tỉnh táo.

"Sự tình vừa rồi hoàn toàn ở trong dự đoán của chúng ta, thỉnh mọi người đừng (không được) kinh hoàng, ta sẽ bảo đảm mọi người thân người an toàn đây. Kế tiếp mới là chính thức hôn lễ, mang tân nương từ đi ra." Tư Đồ Nghiệp lớn tiếng hô.

Những cái...kia quan to phú thương hàm răng hận đều ngứa, nhưng không thể phát tác đi ra, bề bọn họ cố giả bộ trấn tĩnh, tiếp tục xem lễ. Diệu duyên cùng Sở Hồng vũ nhưng lẫn trong đám người, hai người âm thầm gặt đầu, chăm chăm vào bị nha hoàn mang ra thứ hai áo đỏ tân nương.

Sở Hồng vũ ngón tay kết thành hoa lan, phát ra một tia nhu hòa chân lực, đánh rơi xuống tân nương khăn cột đỏ. Tư Đồ Nghiệp tưởng rằng nha hoàn tay đàn, bẽ bộn phân phó các nàng sẽ đem khăn đỏ đắp lên.

"Đây là chính thức Mộ Dung kỳ!" Sở Hồng vũ nhỏ giọng mà nói.

Diệu duyên gật đầu, nói: "Ai, cái này Nhạc Lang ngược lại là đoán chắc, chỉ là không có đoán ra hội (sẽ) lọt vào Hồ cơ trong tay. Phạt tổ phù hộ, hi vọng Nhạc Lang bình an vô sự."

"Ta cũng rất lo lắng Nhạc Lang, Vô Song khinh công rất tốt, mới có thể đủ đuổi theo Hồ cơ hoà thuận vui vẻ lang đấy."

Lễ nghi quan kíp thời toát ra, dựa theo Tư Đồ Nghiệp chỉ thị, hô lớn: "Bắt đầu! Cúi đầu..."

Còn chưa hô xong, hai đạo cực nhanh uyển chuyển thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện. Đánh về phía tân nương, mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, tân nương đã không thấy rồi, chỉ còn lại có màu đỏ khăn trùm đầu theo nóc nhà lỗ thủng bay xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Bị ép

Nhạc Nhạc bị Hồ cơ bắt lấy, không khỏi âm thầm kêu khổ. Hắn thật sự không nghĩ tới, linh mẫn thần thức cũng sẽ phạm sai lầm, may mắn tại Tư Đồ thế gia còn có an bài, hi vọng các nàng có thể đem Mộ Dung kỳ cứu ra.

"Này, xinh đẹp xinh đẹp đáng yêu cơ tử, ngươi muốn đem ta mang đi đâu? Phu nhân của ta sắp cùng người khác kết hôn rồi, ta vội vã cứu nàng đấy, cơ tử muốn hôn nhiệt [nóng] cũng phải đợi cái thời gian a! Ah nha, đừng véo đừng véo, ta cười nhiều như vậy lão bà, đều không có người cam lòng (cho) véo ta, thiếu chút nữa đã quên rồi, nữ nhân còn có véo người yêu thích." Nhạc Nhạc bị nàng ôm vào trong ngực, mặt kẻ sát nàng mềm mại no bụng trướng bộ ngực sữa, tiếng gió bên tai vù vù, nhìn không tới người ở chỗ nào, nếu không là Hồ cơ tiếng xầu tại bên ngoài, Nhạc Nhạc nói không chừng sẽ thích được cái này Ôn Nhu chi hương.

"Thiếu cùng tỷ tỷ ba hoa, ở lại sẽ đến ngươi sẽ biết. Ha ha ha, tỷ tỷ đã sớm ngóng trông ngày hôm nay đấy!" Hồ cơ tại bay lên không bay vọt ở bên trong, cố ý đem thom ngào ngạt bộ ngực sữa hương Nhạc Nhạc trên mặt cọ, khi thì thờ gấp hai tiếng, thẳng đem Nhạc Nhạc gây tâm thần bất an, dục hỏa cuồng biểu, nhưng càng nhiều nữa hay (vẫn) là lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Ước chừng đã thành nửa khắc đồng hồ, bọn hắn tiến vào một chỗ nhà nhỏ viện, loại này sân nhỏ tại Hoàng thành có mấy vạn gia, bề ngoài không hề thần kỳ chỗ, trong phòng lại giả vờ sức được dị thường xa hoa rất khác biệt. Vào nhà về sau, Hồ cơ đem Nhạc Nhạc ném tới rộng thùng thình mềm mại trên giường, cảm thấy mỹ mãn xông hân gật đầu mỉm cười.

"Chắc chắn, cười như chỉ (cái) tiểu hồ ly! Nói đi, đem ta lột đến có mục đích gì?" Nhạc Nhạc bĩu môi khinh thường, ám dùng nội lực xông giải huyết đạo.

Hồ cơ nhõng nhẽo cười lấy nghiêng người nằm ở bên cạnh hắn, ôn hòa tron mềm bàn tay nhỏ bé tại Nhạc Nhạc trên mặt phủ đến phủ đi, "Đừng (không) vọng tưởng giải khai huyết đạo, vui mừng giáo điểm huyết thủ pháp giang hồ nhất tuyệt. Cho dù ngươi có cao thâm nội lực, muốn giải khai huyết đạo ít nhất muốn nửa canh giờ, đáng tiếc ta không để cho ngươi cơ hội, đêm nay ngươi đứng vậy."

"Ngươi muốn Bá Vương ngành thượng cung?" Nhạc Nhạc đối với nàng yêu mị chi thuật sớm có sức chống cự, cho dù cùng nàng mây mưa mấy trận, chính mình Nguyên Dương cũng sẽ không mất đi.

"Ha ha ha, là có ý nghĩ này. Lần trước tại Vu sơn, ngươi đem người ta làm cho dục hỏa đốt người. Tỷ tỷ về sau này, mỗi ngày đều ngủ không nổi, nghĩ tới chuyện này, toàn thân đều nóng đến nóng lên. Không tin ngươi sò!" Hồ cơ đai lưng đã sớm tung thoát, nắm lên Nhạc Nhạc tay, phóng tới co dãn mười phần trắng nõn trên bộ ngực, chỗ đó quả nhiên nóng.

Nhạc Nhạc biết rõ nàng dùng tới mị hoặc chi thuật, nhưng lòng bàn tay truyền đến mềm mại mảnh tron trượt cảm (giác) hãy để cho hắn một hồi mát hân, trường thương thoáng cái rất...nà bắt đầu. Nhạc Nhạc ám đạo:thâm nghĩ không ổn, lúc này mới nhớ tới, huyết đạo bị quản chế không cách nào vận hành Ngự Nữ Tâm Kinh, bất kỳ nữ nhân nào hấp dẫn hắn đều không thể thừa nhận.

"Ôn Nhu đa tình cơ tử, ngươi sẽ không thật muốn hấp thụ của ta tinh dương a? Đệ đệ bây giờ còn nhỏ, trong nhà thế thất rất nhiều, ta chết đi, các nàng hội (sẽ) rất thương tâm đấy! Hắc hắc, cầu ngươi thả ta trở về đi, " Nhạc Nhạc nhớ tới Hồ cơ sợ hãi hấp dương đại pháp, dọa ra một thân mảnh đỏ mồ hôi.

Hồ cơ cảm thấy hân trong lòng bàn tay ẩm ướt, kiều mỹ cười nói: "Sợ sao? Trong lòng bàn tay có đồ mồ hôi, động vào người ta rất khó chịu đấy!" Nói

xong, nàng chậm rãi đem áo rút đi, trắng nõn như mỡ dê ngọc thể lỏa lồ tại Nhạc Nhạc trước mắt. Đặc biệt là hân tay trái vẫn còn chạm đến ngao Phong, so trong tường tượng còn muốn cao rất phiêu lượng, con mắt không khỏi đứng tại đầu vú đỏ tươi chỗ.

"Này, cơ tử, quan hệ của chúng ta còn giống như không có thực (quen thuộc) đến một bước này a! Vừa gặp mặt tựu cởi quần áo lộ hàng, người ta hội (sẽ) cho là chúng ta đập phim cấp 3, rất dễ dàng dạy hư tiểu bằng hữu đây! Ngươi" Nhạc Nhạc đột nhiên nói không được nữa, bởi vì Hồ cơ đã đem phía dưới quần váy thoát tặn, rất tròn bờ mông trắng nõn xinh đẹp, nàng chậm rãi xoay người, bí ẩn nhất khu vực cũng bộc lộ ra đến.

"Ba điểm" hân kinh ngạc nói ra.

Tư Đồ phủ đề.

Điều duyên cùng Sở Hồng vũ mang ra Mộ Dung kỳ về sau, phát hiện đang gõ đầu như tuyết, Vô Song. Nóc nhà bốn phía là tử tướng quái dị thi thể, cũng không có thiếu tàn toái nội tạng cùng tứ chi, mùi máu tươi gay mũi.

Điều duyên không thấy được Nhạc Nhạc, âm thầm sốt ruột, vội vàng đẩy ra Mộ Dung kỳ trên người ma huyết, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

"Các ngươi là?" Mộ Dung kỳ biết rõ được người cứu ra, lại không nhận biết trước mắt hai người.

"Là Nhạc Lang bảo chúng ta đến đây, chuyện bây giờ khẩn cấp, trở về sẽ giải thích cho ngươi." Sở Hồng vũ một bên đánh chết đánh tới địch nhân, vừa hướng Mộ Dung kỳ nói.

Mộ Dung kỳ vừa nghe đến "Nhạc Lang" hai chữ, lập tức sẽ hiểu, con mắt cũng đi theo thả ra nóng bỏng hào quang. Bên cạnh hoạt động chết lặng tứ chi, bên cạnh nói: "Nhạc Lang đâu này?"

"Bị người bắt đi rồi, chúng ta đi qua bang (giúp) như tuyết, Vô Song, sau đó tranh thủ thời gian ly khai tại đây."

Mộ Dung kỳ nghe xong Nhạc Nhạc bị nắm, chớp, nhanh chóng sắp khóc ra. Nàng hiện tại võ công chỉ là đặc cấp hạ đẳng, chỉ (cái) có thể đối phó một hai cái địch nhân, toàn bộ nhờ Sở Hồng vũ, điều duyên bảo hộ mới có thể an toàn.

Ngăn ngừa một nén hương thời gian, như tuyết cùng Vô Song đã giết chết đối phương hơn bốn mươi cái đặc cấp cao thủ, hai người khí lực dần dần có chút không kè. Như tuyết nội lực tuy nhiên thâm hậu vô cùng, nhưng đối thủ của nàng cũng không kém, đặc biệt là nhóm thứ hai đến địch nhân, mỗi người đều là đặc cấp thượng đẳng công lực, hơn nữa lực không ngày nào bơi về đánh lén, chậm rãi có chút chống đỡ hết nổi.

Yến Vô Song càng là bất lực, điên đảo Tà Thần công tuy nhiên khủng bố, nhưng chân khí cũng cực nhanh. Dem hơn mười cái đã tiết phán quan giết chết về sau, đã không dám lại dùng này công, chỉ là dùng bình thường chưởng pháp đến đối địch.

Bởi vì Sở Hồng vũ, điều duyên gia nhập, như tuyết cùng Vô Song áp lực giảm nhiều.

"Như tuyết, Nhạc Lang đâu này?"

Như tuyết cười khổ nói: "Ta cùng Song nhi vừa ra tới tựu không tìm được Nhạc Lang bóng dáng, đành phải ở chỗ này chờ các ngươi. Kỳ muội không có việc gì đi à nha?"

Mộ Dung kỳ gật đầu nói: "Ta không sao, chúng ta nhanh lên đi thôi, địch nhân ngày càng nhiều rồi."

Mấy người ý kiến nhất trí, vừa đánh bên cạnh ra bên ngoài xông.

Tư Đồ bằng hữu cùng gia gia Tư Đồ Thân đứng ở đằng xa quan sát, nhìn xem chúng nữ hưng hân thực lực, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Phía sau bọn họ còn có hai người, một là Hoan Hi Phật, chăm chăm vào đánh nhau chúng nữ, tác tác kêu kỳ lạ, trong mắt toát ra dâm tà tham lam hào quang. Tên còn lại là thứ cơ bấp trung niên, dáng người thon dài, lưng (vác) treo Tử Kim bảo đao, đồng dạng chăm chăm vào võ công tuyệt diệu chúng nữ, liên tiếp gật đầu tán thưởng.

Tư Đồ Thân than nhẹ một tiếng, nói: "Lão phu bề quan mấy chục năm, cho rằng võ công ít có địch có. Chúng kiến cái này nữ oa oa thực lực về sau, trong nội tâm không tiếp tục cuồng vọng ý niệm. Trong thời gian ngắn như vậy giết chết bốn mươi năm mươi cái đặc cấp cao thủ, hơn nữa không có thụ một điểm tổn thương, thật sự là hiếm thấy.

Hán tử gầy gò gật đầu đồng ý, nói: "Uổng cái kia lực không ngày nào một đời tông chủ thân phận, rõ ràng không dám cùng Chung Nhược Tuyết chính diện đối địch, thực thay hân xấu hổ!"

Hoan Hi Phật lắc đầu nói: "Ba cốc chủ, lời nói không thể nói như vậy, nếu là lực không ngày nào không để ý tánh mạng liễu mạng, nói không chừng sớm bị nàng đông thành băng khô lâu. Như loại này đánh lén mới là chế địch diệu chiêu, chỉ tiếc võ công của hân mới vừa vào tông sư cảnh giới, thật sự là thấp kém, không có một điểm tổn thương giết lực."

Tư Đồ Thân vượt vượt ngân tu, nói ". Cũng may lực không ngày nào còn dám ra tay, Tư Đồ thắng xuất liên tục tay dừng khí đều không có, ai, thật sự là ném ta Tư Đồ thể gia mặt. Bằng nhi, còn có bao nhiêu cô đại phán quan?"

Tư Đồ bằng hữu cung kính đáp: "Trong phủ có còn có 107 tên, lại hướng chó hoang quốc dự định 300 tên, khả năng đã ở trên đường."

"Hết thấy gọi bọn hán đi lên giết địch. Bọn hán tự là một đồng tiêu hao phẩm, bị giết sạch rồi lại dùng tiền mua, chúng ta nhà mình huấn luyện trung tâm võ sĩ không đến cuối cùng quyết không lại để cho bọn hán động thủ. Nhanh lên, đừng làm cho các nàng chạy." Tư Đồ Thân nhìn lướt qua thần sắc cổ quái Hoan Hi Phật, Ba Khắc [Buck] tỉnh, lại nói: "Đương nhiên, mình hữu của mình cũng sẽ không tùy tiện hi sinh, các người yên tâm đi. Các loạiđội Tư Đồ thể gia thành tự thiên thu nghiệp lớn, các người đều là trọng yếu công thần, sẽ không bạc đãi các người."

Tư Đồ bằng hữu đáp ứng một tiếng, chạy xuống đi truyền lệnh đi.

"Cái kia phần phát nữ tử cái gì địa vị, bằng nhãn lực của ta thấy thể nào không thấu võ công của nàng cấp độ?" Tư Đồ Thân nói. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Hoan Hi Phật nói: "Nàng kia trời sinh Âm Mị thân thể, tu luyện có thể là hái dương bổ âm loại công pháp, người khác rất khó coi thấu công lực của nàng tình huống. Tựa như ta sư muội Hồ cơ đồng dạng, chúng ta đều không thể thấy rõ công lực của nàng cấp độ."

Tư Đồ Thân nói: "Nguyên lai là như vậy. Hồ cơ đem Vương Nhạc Nhạc bắt đi rồi, sẽ không lại để cho hán chạy thoát a? Chúng ta xếp đặt lớn như vậy trận thức, tự là muốn diệt trừ hán, có thể ngàn vạn không cần có cái gì sơ xuất."

"Người yên tâm, ta sư muội vượt qua gian chưa có chạy xảy ra sống nam nhân. Nàng thể nhưng mà thuở nhỏ tu tập Xá Nữ hấp dương đại pháp, cái kia ta công ta nghe tự sợ hãi! Vương Nhạc Nhạc lần này chết chắc rồi!" Hoan Hi Phật cười nói.

Vương Nhạc Nhạc sớm bị Hồ cơ lột sạch, trường thương giơ lên cao nộ rất. Hồ cơ tựa hồ còn lộ ra không đủ, giãy dụa đẩy mạnh người thân hình, trong miệng phát ra Thiên Ma y hệt rên rĩ, dùng linh xảo vô cùng chiếc lưỡi thom tho liếm khắp Nhạc Nhạc toàn thân. Nhạc Nhạc toàn thân cứng ngắt, liền cái đầu ngón tay đều không có cách nào động, càng không cách nào tĩnh tâm xông huyết. Cái gì đó nhất mê người? Nhìn xem ăn không đến tuyệt diệu vụ vật.

"Sốt ruột đi à nha? Muốn tỷ tỷ sao?" Hồ cơ tại Nhạc Nhạc bên tai nhẹ nhàng ní non, cả thân thể hư đặt ở hán thượng diện.

Nhạc Nhạc toàn thân khô nóng, mẫn cảm trường thương có thể (cảm) giác đến cửa động nóng ướt, nhưng không cách nào lại thắng tiến một phần. Cái loại này lo lắng lại để cho hán điên cuồng, gấp đến cực điểm lại đột nhiên tỉnh táo lại. Âm đạo:thâm nghĩ: "Không thành, nhất định phải nhịn xuống, nàng chỉ là một cái nữ nhân, cùng diệu duyên ngang nhau đẹp để nữ nhân. Ta có thể nhịn được diệu duyên khiêu khích (xx) cùng dụ dỗ, cũng nhất định có thể chịu được Hồ cơ đẩy. Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo đâu, biến thành thầy cô tự xưng đòi rồi!"

Diệu duyên đương nhiên có thể phát giác biến hóa của hán, yêu mị trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, nằm rạp người dùng miệng ngậm lấy bảo bối của hán. Nhạc Nhạc khẽ giật mình, bị ôn tron trượt thể khoang một ngậm, lập tức tự đột nhiên lập cao thẳng, lại (cảm) giác trước ngực một hồi đau đớn. Kinh hô: "Người?"

Hồ cơ khanh khách một tiếng, nói: "Tỷ tỷ vất vả đã nửa ngày, chẳng lẽ không nên hưởng thụ thoáng một phát sao? Người trước ngực ba cây kim gọi 'Khóa dương châm' người ta đã hơn hai mươi năm không dùng rồi, người có lẽ cảm thấy may mắn. Người toàn thân xúc giác hội (sẽ) mẫn cảm gấp ba, khoái cảm đương nhiên cùng giải quyết dạng gia tăng, người muốn như thế nào báo đáp tỷ tỷ đâu này?"

"Lão yêu bà, người dùng 'Khóa dương châm' còn muốn ta báo đáp người, tại sao không đi chết! Kim châm khóa dương, Tĩnh Nguyên ngược dòng, người thật đúng muốn đem ta hút khô? Người đem ta thả, ta cho người tăng công được, tăng công hai mươi năm, như thế nào đây?" Nhạc Nhạc về mặt khổ tương, giãy dụa lần tới.

Hồ cơ tại hán trên bảo bối khẽ cắn thoáng một phát, giận dữ nói: "Tỷ tỷ thực sự già như vậy sao? Hừ hừ, người công lực toàn thân chỉ ít có lưỡng giáp, cái nào có lợi nhất trong lòng người tỉnh táo. Hơn nữa, đệ đệ lớn lên tuần tú như vậy, người ta sớm muốn cùng người mây mưa triển miên, nhất cử lưỡng tiện sự tỉnh, ta càng sẽ không bỏ qua. Tốt đệ đệ, tỷ tỷ đến rồi."

"Bị cưỡng gian!" Nhạc Nhạc kêu thảm một tiếng, bắt đắc dĩ đã tiếp nhận sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Âm Dương

Chung Nhục Tuyết, diệu duyên, Sở Hồng vũ, Yến Vô Song, Mộ Dung Kỳ nhìn xem ngày càng nhiều địch nhân tuôn ra, lần đầu sinh ra cảm giác nguy cơ.

"Đến đều là cô đại phán quan, diệu duyên dụng cường lực chấn khai bọn hán, Vũ nhi, tốc độ cao nhất dùng Lan Hoa Chi bắn chết. Ta cùng Vô Song bảo hộ Kỳ nhi." Chung Nhục Tuyết cường đề chân lực, phát ra vô số Băng Lăng bóng tuyết, bay vút tiến sát thủ bày trong. Mộ Dung Kỳ chiêu thức mặc dù diệu, nhưng cùng những cái...kia cô đại phán quan so với, thật sự không có ưu thế, dứt khoát ngoan ngoãn đứng ở tử nữ bảo hộ trong phạm vi.

Lục không ngày nào công cả buổi không có xông ra nổi bật hiệu quả, liền trong môn cuối cùng một cao thủ quý thất cổ cũng đã chết. Hấn nản lòng thoái chí, chậm rãi thối lui đến đằng sau, lại để cho những cái...kia cô đại đi chịu chết. Tư Đồ thắng không ngừng lau mồ hôi lạnh, chứng kiến mới thêm hơn 100 cái cô đại sát thủ, nhiệt huyết lần nữa ***, đem binh lực tập trung ở Chung Nhục Tuyết trên người. Đã nhìn thấy Ma giáo cổ người thẹn trong lòng, dứt khoát diệt trừ nòng, mắt không thấy tâm bất loạn.

Tư Đồ Thân còn đang rất xa quan sát, cười nói: "Mấy cái nha đầu nhanh không còn khí lực rồi, xem ra đám này đã câu quốc rác rưởi còn có chút công dụng. Bằng nhi đừng (không được) lo lắng, không phải là một điểm lượng bạc nha, các loạiđội đại sự sau khi thành công, cả cái rắm* thủ đồ là của chúng ta, lo gì không có bạc."

Tư Đồ bằng hữu đương nhiên đau lòng, trong phủ thuế ruộng toàn bộ do hấn chương quản. Chỉ là thuê mướn cô đại sát thủ đã xài hết mấy ngàn vạn lượng, hiện tại cái này thất cấp sát thủ giá cả càng là quý không hợp thói thường. Nhìn xem không ngừng chết thảm cô đại, trong nội tâm không ngừng nhỏ máu, ám đạothâm nghĩ: "Mười vạn lượng không có, mất đi mười vạn..." "Thật sự nhìn không được, lên đường: "Gia gia, chúng ta vì cái gì không đi hỗ trợ? Chỉ cần ngài lão vừa ra tay, hơn nữa vui mừng đại sự, ba cốc chũ, mấy cái nữ nhân đã sớm xong đời."

Tư Đồ Thân nghe xong chỉ là mỉm cười, không nói gì. Hoan Hi Phật cùng Ba Khắc [Buck] tinh trong lòng liền mắng mủ: "Người cái đồ đàn quá không có ánh mắt, người không nhìn đúng, nếu là chúng ta ngay từ đầu tụt đi lên, nói không chừng sớm bị người đánh bỏ xuống rồi! Người vì dùng mấy cái nha đầu vô công rất đầy ngọn nguồn sao? Ta nhỏ vào! Yên Vô Song Tà vương công, phán phát nữ nhân kỳ dị nội lực thâm hậu, Ma giáo Tuyết Vũ thiên hạ, đi vũ cung Lan Hoa Chi, bên nào không phải đạt trình độ cao nhất sát nhân tuyệt kỹ! Các loạiđội đem nội lực của các nàng tiêu hết sạch, chúng ta lại xông đi lên, hay (vẫn) là Tư Đồ Thân lão gia hỏa này có nhãn lực."

Bọn hấn tính toán hay (vẫn) là rơi vào khoảng không. Chính tại nơi này trước mắt, theo bên ngoài phủ giết tiến một đám tuyết sắc hồng nhan, rõ ràng đều Lan Hoa Chi, tuy nhiên là hữu hình có sắc ánh sáng màu lam, nhưng lực sát thương hết sức kinh người. Những cái...kia cô đại phán quan tại trong nháy mắt, bị bọn này nữ tử giết chết hơn năm mươi người. May mắn còn sống sót ba mươi mấy người bị đi vũ cung chư nữ vây quanh, mỗi người Yên Nhiên một ngón tay, sẽ đem la hoảng phán quan giết cái làm tặn.

Sở Hồng vũ thấy các nàng chạy đến vốn là vui vẻ, nhưng lập tức đối với đầu lĩnh một nữ quát lên: "Nhạc Lang không phải cho các người ở lại nhà ấy ư, cái này đem thực lực bại lộ, sẽ rất phiền toái đấy."

Đi vũ cung chư nữ bị nàng giáo huấn đã quen, cũng không dám phản bác, chỉ là mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Chung Nhục Tuyết ở bên khuyên nhủ: "Vũ nhi không nên tức giận rồi, các nàng không đến, chúng ta chỉ sợ khó có thể thoát thân. Hiện tại đã bạo lộ thực lực, cũng không sao cả rồi, chúng ta tranh thủ thời gian ly khai a."

Điều duyên cũng nói: "Tuyết Nhi nói rất đúng, nói sau trong phủ còn có hơn hai trăm cái tỷ muội đấy, cũng không tính bạo lộ thực lực, hết thấy các loạiđội trở về rồi hãy nói a!"

Yên Vô Song lau lau cái trán mảnh đỏ mồ hôi, hô: "Chúng ta trở về còn muốn đi cứu Nhạc Lang, hấn bị Hồ cơ cái kia yêu phụ bắt đi rồi, nếu là có cái không hay xảy ra, chúng ta nhất định phải chết."

Đơn giản thương định, chúng nữ cấp tốc ly khai. Mang theo tập kích người làn gió thom, biến mất tại Tư Đồ phủ để bầu trời đêm.

Tư Đồ Thân bọn người rất lâu mới thu hồi tâm thần, lâm lâm nói: "Rõ ràng hơn 100 cái hội (sẽ) Lan Hoa Chi đặc cấp cao thủ, quá kinh khủng!"

Vương Nhạc Nhạc giờ phút này đang tại mây xanh bay vút, đã không cách nào tránh khỏi, chỉ có thể thỏa thích hưởng thụ.

Hưởng thụ đồng thời, hấn đã ở chịu được.

Khóa dương chậm tác dụng, lại để cho phân thân của hấn không cách nào xộp. Chỉ cần ba căn kim châm tại trên người đâm vào, mỗi thời mỗi khắc đều là kiên quyết đấy. Mới đầu, trong cơ thể Nguyên Dương chỉ là chậm rãi hội tụ, lặng lẽ bị Hồ cơ hấp thụ. Theo cực lực khoái cảm đánh úp lại, hấn lưng một hồi nhức mỏi, tinh quan mở rộng ra, một cỗ cực nóng Nguyên Dương tính cả dịch thể cùng nhau phun ra.

Hồ cơ cũng phát ra một hồi thực cốt mát hồn rên rỉ, sáng khoái nằm ở Nhạc Nhạc ngực, mướn này tư thế đến giảm xóc mãnh liệt khoái cảm, cũng tiêu hóa quá nhiều năng lượng. Nàng phát ra hấp dẫn mị âm, ni non nhẹ mà nói: "Tốt đệ đệ, năng lượng cũng thật nhiều đấy! May mắn chế trụ huyết đạo của người, bằng không thì tỷ tỷ nhất định sẽ bị người chinh phục, đã qua đêm nay, đây hết thấy lo lắng cũng sẽ không tồn tại."

Nhạc Nhạc trong nội tâm khổ thân, biết rõ trong lời nói của nàng ý tứ. Nguyên Dương bị hút khô, chỉ có một con đường chết, không có nữ nhân lo lắng cho mình sẽ bị cô thi thể chinh phục. Mắng: "Lão yêu bà, đã bị người hút đi một phần ba nội lực, chẳng lẽ còn ngại không đủ? Coi chừng tiêu hóa không được, nứt vỡ đan điền."

"Ha ha ha, tốt đệ đệ quan Tâm tỷ tỷ đấy! Hấp bao nhiêu trong nội tâm của ta tinh tường, hiện tại chỉ sợ không đến một phần mười, hừ hừ, mơ tưởng lừa gạt ta. Ân ah" nàng đem vừa rồi Tinh Nguyên hấp thu về sau, lại hoạt động khuấy động mà bắt đầu..., phát ra động tĩnh yêu kiều.

Nhạc Nhạc vô lực phản kháng, theo nàng loay hoay, âm thầm lại khổ tư đào thoát biện pháp. Tinh thần lực bởi vì không có nội lực ủng hộ, cũng trở nên thập phần bạc nhược yếu kém, chỉ có thể ở trong cơ thể chậm rãi hoạt động, không cách nào lao ra bên ngoài cơ thể đã thương địch thủ.

Hấn đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ: "Sao không dùng tinh thần lực giải khai huyết đạo đầu này?"

Nghĩ tới đây, không hề do dự. Biểu lộ phối hợp với Hồ cơ động tác, vụng trộm tập trung tinh thần lực xông giải huyết đạo.

Lần thứ hai phun ra Tinh Nguyên thời điểm, rốt cục mượn cổ lực lượng này giải khai ma huyết. Vừa định đánh lên Hồ cơ, không ngờ trước ngực đau xót, lần nữa bị chế. Nhạc Nhạc kinh kêu một tiếng: "Thứ tư cây kim? Ngươi?"

Hồ cơ xóa đi chớp mũi mảnh đỏ mờ hời, dùng Câu Hồn Mỹ Nhân thương cảm liếc mắt hần liếc, đáy ngọn nguồn ngâm nói: "Vốn định cùng ngươi thoải mái khoái hoạt một đêm, không ngờ ngươi nhưng vẫn muốn chạy trốn, đừng cho là ta không biết ngươi là như thế nào giải huyết đấy. Ta cũng có tinh thần lực, tuy nhiên rất yếu, nhưng đầy đủ phát giác ngươi dị động. Ha ha, là ngươi bức người gia vận dụng thứ tư cây kim" nàng không rảnh nói chuyện, an tâm tiếp thu tuôn ra đại lượng nguyên khí tinh hoa. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Nhạc Nhạc vừa sợ vừa giận, thứ tư cây kim tác dụng là tán khí dẫn nguyên. Đem tụ tập dương khí nhanh chóng dẫn xuất bên ngoài cơ thể, bình thường nguyên khí thiếu nam tử, trúng thứ tư châm nghiêng khắc thời gian sẽ thoát dương mà chết. Tuy nhiên căn này kim châm không có điểm huyết tác dụng, nhưng có thể nhiễu loạn chân khí trong cơ thể, hần vẫn không có pháp đào tẩu. Chỉ cảm thấy trong cơ thể Tinh Nguyên cùng chân lực như đoạn đê nước lũ, chạy tiết ra. Liên giấu ở thân thể nơi hẻo lánh thời tình chân khí cũng bị nàng hút vào rất nhiều, đủ số tràn vào Hồ cơ thân thể.

Nhạc Nhạc chân khí trong cơ thể không kịp tụ tập tựu bỏ hút đi, tứ chi có thể hoạt động, lại gặp phải lấy tử vong. Hần cười khổ một tiếng, trước khi chết cũng phải cảm thụ thoáng một phát nàng nhẵn mịn da thịt tốt đẹp diệu bộ ngực sữa. Hai tay dị thường trầm trọng, tham lam ở nàng đẩy dấn thân thể thượng du đi. Thầm than: "Không thể tưởng được cứ như vậy đã chết đi, hiện tại đã bị nàng hút đi ba phần mười công lực rồi. Ai, chết thì chết a, cuối cùng cho ngươi thường thường lão tử ngự nữ tuyệt kỹ, cho ngươi nhớ kỹ ta chỗ tốt."

Hần lợi dụng Nguyên Dương trải qua long căn chỗ mang chân khí, âm thầm sử dụng Ngự Nữ Tâm Kinh trong bí kỹ "Xoay tròn Cuồng Long". Mỗi xói mòn một điểm chân nguyên, long căn đều vận vẹo một vòng, Hồ cơ cách cực lạc cao trào cũng thì càng gần một bước.

Hồ cơ cũng thầm cảm thấy không ổn, u trong huyết vô tận khoái cảm chậm rãi tới gần, thất kinh nói: "Tại sao có thể như vậy? Nếu là liên như vậy đều tiết thân, vậy hần ngự nữ bỏ dương chi thuật cũng quá kinh khủng. Không thể mất đi nguyên âm, không thể không có thể" nàng phản kháng thanh âm càng ngày càng nhỏ, thậm chí tâm chí đều không thể cố thủ, càng là phản kháng, khoái cảm càng mãnh liệt, về sau nàng đã vô pháp tư tưởng, sâu trong đáy lòng ngược lại có loại chờ đợi.

Nhạc Nhạc rốt cục tích đến cực điểm điểm, hết sức căng thẳng. Hai tay của hần cầm chặt Hồ cơ tuyết trắng thánh Phong, đem tích góp từng tí một vận vẹo toàn bộ phóng thích. Thoáng chốc, Hồ cơ hét lên một tiếng, như theo đám mây ngã xuống kiểu tiên tử hạ phạm loại, toàn thân run rẩy, hấp thụ Tinh Nguyên ngược dòng mà quay về, tính cả trong cơ thể nguyên âm cùng một chỗ tiết ra.

Nhạc Nhạc trong cơ thể chân nguyên đã bị nàng hút đi hơn phân nửa, đúng là đèn cạn dầu thời điểm, chợt thấy Hồ cơ nhẵn nhụi không được cao trào xâm nhập, rõ ràng tiết thân, thầm kêu một tiếng: "Trời cũng giúp ta!" Thứ tư căn tán nguyên kim châm bị cổ này lực phản chấn lao ra bên ngoài cơ thể, hần hồn [lấn lộn] tán chân lực chậm rãi ngưng tụ.

Vắng vè trong cơ thể lập tức tràn ngập một âm một dương hai chủng tính khiết chân nguyên, lẫn nhau quấn quanh, tranh đoạt kinh mạch. Càng giãy (kiếm được) càng loạn, càng loạn càng đoạt. Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ: "Cái này làm như thế nào hấp thụ luyện hóa? Âm Dương giao hợp, quấn quanh chẳng phân biệt được ah, đây là tầng thứ 9 tâm pháp khẩu quyết. Đã mình bạch..."

Cường chế nội tâm vui mừng, toàn lực vận hành Ngự Nữ Tâm Kinh, Hồn Độn Âm Dương chi khí chậm rãi trong người lưu động. Hồ cơ hiện tại vô lực hút chân lực rồi, Nhạc Nhạc ngược lại đem Hồn Độn chân nguyên đưa vào trong cơ thể của nàng, lại để cho hần tại nàng trong kinh mạch vận hành một tuần: Vòng, cũng dụ dỗ ra càng nhiều nữa thuần âm nguyên khí, nhập vào Hồn Độn khí lưu. Như thế tuần hoàn mấy chu, Hồ cơ ngược lại trở thành trở bên trên thịt cá, qua lại đồ chân khí lại để cho nàng sáng khoái không thể tự thoát ra được, càng không cách nào ức chế nguyên âm xói mòn.

Theo chân nguyên khôi phục, Nhạc Nhạc thân thể phát ra vàng bạc hỗn hợp nhu hòa chi quang, mạng trên mặt không màng danh lợi vui vẻ. Hần ngũ quan tựa hồ càng thêm tinh xảo tuần mỹ, tuần mỹ có chút tà dị. Nếu như trước kia dung mạo của hần có thể làm cho nữ tử si mê, hiện tại dung mạo sẽ đề cho bình thường nữ tử điên cuồng thét lên. Hần đã lĩnh ngộ tầng thứ 9 Âm Dương lá mọc cách diệu lý, đem trước kia Thuần Dương chân lực tu thành bình thân Hồn Độn trạng thái. Đã có Hồn Độn chi khí, không bao giờ ... nữa sợ tẩu hỏa nhập ma.

"Bản thể sinh Âm Dương, Âm Dương chiếu Càn Khôn, càn bên trên khôn xuống, tự thành Hồn Độn." Theo Nhạc Nhạc than nhẹ, toàn thân bỗng nhiên phát ra chói mắt hào quang, đem trong cơ thể tạp chất toàn bộ phun ra, ngực ba căn kim châm cũng bị đánh bay.

Nhạc Nhạc chậm rãi thu công, thuận tiện một cước đem Hồ cơ đạp đến dưới giường.

Hồ cơ bỗng nhiên theo trong cực lạc bình tĩnh, lại là sợ hãi lại là không bỏ, dùng cực kỳ oán ánh mắt chăm chăm vào càng thêm tuần mỹ Nhạc Nhạc, nói: "Ngươi cứ như vậy đối đãi tỷ tỷ?"

Nhạc Nhạc cực kỳ hung hăng càn quấy cười to nói: "Ta nhờ vào! Thiếu chút nữa đem lão tử hút khô, còn muốn Tạ ngươi hay sao? Ha ha ha, ta công lực lại tiến một tầng, thật đúng là muốn cảm tạ ngươi đấy." Nói xong, nhẹ nhàng động đến ngón tay, tán lạc tại dưới giường xiêm y quý dị bay đến trong tay hần.

Nhạc Nhạc ưu nhã tự lo mặc quần áo, nhìn cũng không nhìn Hồ cơ. Lực lượng gia tăng, lại để cho hần có loại miệt nghệ thiên hạ tư thái, tuần mỹ không hợp thói thường gương mặt, tăng thêm ba phần khiếp người hồn phách mị lực. Hồ cơ quen hần còn là địch nhân, tùy thời khả năng giết chết địch nhân của mình, si mê chăm chăm vào Nhạc Nhạc mặc quần áo.

Nhạc Nhạc thu thập thỏa đáng, chậm rãi đi đến Hồ cơ phụ cận, cười nói: "Tiểu hồ ly tinh, chớ cùng ta trang đáng thương, ngươi bây giờ công lực ít nhất gia tăng lên bốn mươi năm. Không phải lão tử không muốn hấp trở về, không biết làm sao công pháp của ta là bình thân hái âm thuật, tiện nghi ngươi rồi." Đột nhiên thần sắc biến đổi, dùng cực kỳ âm thanh lạnh như băng quát lên: "Lần này trước tha cho ngươi khỏi chết, nhớ kỹ, đừng (không được) lại

đến phiên ta! Bằng người cấp thấp mị thuật tốt cuộc không cách nào dụ dỗ ta, cũng không cách nào hấp thụ ta nửa phần công lực." Nói xong, quay người rời đi.

Hồ cơ bị hấn dừng lại một chút chế ngạo, trong nội tâm chua xót, nước mắt trong lúc lơ đãng chảy ra. Tuy nhiên nhiều hơn vài thập niên công lực, vừa ý ảnh chân dung đã mất đi rất nhiều đồ đạc, trống rỗng đấy. Càng làm cho nàng sợ hãi chính là, trong cơ thể nhiều ra một cỗ lửa nhiệt lưu, lại để cho dục hỏa không cách nào khống chế, thời khắc quấy nhiễu tâm thần. Cái kia nhiệt lưu chính là Nhạc Nhạc "Thôi tình chân khí", bởi vì tu luyện Hỗn Độn chi khí, không có có rãnh rồi bắt nó thu hồi. Thôi tình chân khí chỉ có ngự nữ tâm pháp mới có thể chuyển hóa không chế, Hồ cơ phí hết toàn lực, cũng không cách nào luyện hóa nửa phần.

Nhạc Nhạc cũng không phải muốn trở thành tâm buông thả Hồ cơ, bắt đắc dĩ chính mình không có nắm chắc có thể chế trụ nàng. Lúc ấy công lực của hắn mới vừa tiến vào tầng thứ 9, còn không quá quen thuộc Hỗn Độn chi khí thuộc tính, cho nên đành phải giả bộ như hung hăng can quấy bộ dáng, lại cho nàng cái tiện nghi nhân tình.

Hiểu thông Âm Dương là một cách công pháp, cũng tự sơ bộ tiến vào tự nhiên chi cảnh, khinh công hao phí nội lực tiết kiệm hơn phân nửa. Nhạc Nhạc ở nửa đường gặp gỡ tìm kiếm mình Thái Vân cùng Tiên Vu yên, hai nữ nhìn thấy càng thêm tuần mỹ Nhạc Nhạc, phát ra chân thành kêu lên vui mừng thanh âm, cùng một chỗ nhào vào trong lòng ngực của hắn.

Thân mật cả buổi, Thái Vân mới nói: "Nhạc Lang, nghe nói người bị Hồ cơ bắt đi, tỷ muội chúng ta đều tại bốn phía tìm người. Minh Nguyệt tỷ tỷ triệu tập trăng sáng cung 500 kiếm nữ, nóng vội bỏ tay rồi."

Tiên Vu yên đem đầu theo Nhạc Nhạc trong ngực nâng lên, vội hỏi: "YAA.A.A., quên mất phát tín hiệu rồi, các nàng vẫn còn sốt ruột đấy." Nói xong, từ trong lòng ngực móc ra trăng sáng cung chuyên dụng tín hiệu, tại đêm đen như mực không bay lên một vòng nhu hòa Lục Quang.

Nhạc Nhạc mang theo các nàng hướng Mộc phủ chạy như bay, hỏi: "Kỳ nhi cứu về rồi sao?"

"Cứu về rồi, nhờ có Tư Đồ Mẫn cho chúng ta báo tin, bằng không thì các nàng rất tránh khỏi ra Tư Đồ phủ."

Nhạc Nhạc mỉm cười: "Ah, Tư Đồ Mẫn? Ha ha, nàng rất cục nghĩ thông suốt."

Trở lại Mộc phủ, chúng nữ đều đã phản hồi. Gặp Nhạc Nhạc trở nên càng thêm tuần mỹ, đều sợ hãi thán phục không thôi, thét chói tai vang lên vây quanh hồi lung tung này kia. Mộ Dung Kỳ khóc như một nước mắt người, nằm ở Nhạc Nhạc trong ngực nức nở nói: "Nhạc Lang, bọn hắn đều lừa gạt ta, liền mẹ cũng lừa gạt ta Kỳ nhi không bao giờ... nữa phải ly khai người rồi, ô ô..."

Nhạc Nhạc biết rõ trong nội tâm nàng khổ sở tích lũy uất ức, nhẹ giọng an ủi vài câu, lại để cho nàng chậm rãi rơi lệ phát tiết.

Trận này kết hôn, cướp cô dâu kinh biến, lại để cho rất nhiều giáo hoạt phú thương nghe thấy ra nguy hiểm khí tức. Vài ngày sau nhao nhao đòi xa Hoàng thành, phồn hoa đường cái không còn nữa ngày xưa

Náo nhiệt. Rất nhiều binh thường thị dân đang tại cảm thán Hoàng thành quanh quệ cùng cô đơn, trong hoàng cung lại lặng lẽ tiến hành huyết tinh đồ sát.

Đêm hôm đó, huyết hương vị phiêu đầy toàn bộ Hoàng Đô.

Nhạc Nhạc xa nhìn sớm đã danh nghĩa hoàng cung, nhẹ nhàng nói: "Là lúc này rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Trước giờ

Lạc thành, Lạc phủ, bí thất.

Hai thanh âm tại đối thoại.

"Nghĩa phụ đã đáp ứng đề nghị của ta, quyết định giúp đỡ bọn người Lạc gia. Chờ người leo lên cửu ngũ chi tòa về sau, ngàn vạn không nên quên hôm nay hứa hẹn."

"Thật sự? Ha ha, cảm ơn muội phụ. Có các người nam lăng đại quân hiệp trợ, thì sợ gì Tư Đồ thế gia! Ta Lạc Hà lần nữa thề, nếu như cái đó ngày công thành, chắc chắn ưu đãi gấp nam lăng bộ hạ cũ và phu nhân người thân thuộc xa tộc, như có vi phạm, thiên lôi đánh xuống!"

Vương Nhạc Nhạc giáo hoạt cười cười, thâm nghĩ: "Lôi là bỏ không đến người, nếu như người dám xằng bậy, ta sẽ đích thân bỏ người. Mặc người giấu ở Cửu Địa Cửu Thiên, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta." Biểu hiện ra lại cười nói: "Ha ha, có Lạc huynh minh ước nói như vậy là đủ! Bất quá

đừng quên, theo *** quốc tập tục, người không phải người thừa kế, người thượng diện còn có cái..."

Lạc Hà có chút quay người, trong mắt bắn ra lạnh như băng hàn quang, sau nửa ngày mới chìm trầm ngâm nói: "Nếu để cho hắc kế thừa ngôi vị hoàng đế, thiên hạ tất [nhiên] loạn! Vì ngàn vạn lễ dân bách tính, vì đồ máu hi sinh Chiến Sĩ, đành phải lại để cho ca ca đi trước một bước, phụ thân cũng sẽ minh bạch khổ tâm của ta đây!"

Nhạc Nhạc khẽ gật đầu, thầm nghĩ: "Xưa nay quân người đều dùng đường hoàng lý do, che dấu âm u huyết tính. Hắc cũng đúng quy cách, mặt dày tâm hắc!" Vô vô bờ vai của hắc, cổ dùng thương cảm ngữ khí nói: "Lạc Hà huynh không cần áy náy, hắc như biết rõ cái chết vĩ đại như vậy, chắc chắn mỉm cười cừu tuyền đấy."

Lạc Hà thiếu chút nữa nghẹn ngào cười to, trong nội tâm thầm mắng Nhạc Nhạc, có thể như vậy giải thích sao?

Lại thương lượng một ít chi tiết, tí nữa, Nhạc Nhạc mới ký Hạc nhi rời đi.

Ba tháng Dương Liễu Phong, thổi mặt không hàn. Tiên hạc giương cánh cao bay liệng, tại sâu kín đám mây trong xuyên thẳng qua.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn qua mệnh môn Thương Khung, sinh ra không biết giải quyết thế nào cảm giác: "Liệp điểm, sinh tồn, giết chóc, âm mưu... Làm dễ dàng đây hết thảy đến tốt cùng vì cái gì? Vốn là vì dục vọng của mình cùng khoái hoạt, tự sản bất bên người rất nhiều mỹ nữ; mỹ nữ đều có rất nhiều chuyện phiền toái, tự nhiên đã có giết chóc; có giết chóc tự nhiên có cừu oán gia, cùng là âm mưu tự danh chính ngôn thuận sinh ra. Ai, tìm căn nguyên móc đáy ngọn nguồn vẫn sinh tồn!"

Hắc bao quát dưới chân tất cả Đại Thành trì quân đội, đang theo Hoàng thành dựa sát vào, lương thảo đồ quân nhu xếp thành hàng dài. Cách tân hoàng đại điển còn có sáu ngày, sở hữu tất cả ân núp thế lực đều nên hành động. Phương bắc quân đội phần lớn nghe theo Lạc Hà chỉ huy, hết thảy theo kế hoạch làm việc. Nhạc Nhạc nhin không được thở dài: "Lại là một hồi nội loạn, hi vọng nào động về sau, sẽ có đáng kể, thời gian dài an khang" (Vương Nhạc Nhạc đồng học chi kém hô to: Cầu nguyện thế giới Hòa Bình, Amen!)

Vài ngày trước hoàng cung trận kia nội loạn, Thống lĩnh cảm vệ dễ dàng trì công tính cả thủ hạ mấy ngàn binh Vệ toàn bộ gặp nạn, rất nhiều không có quy thuận Tư Đồ thế gia đại thần cũng ám bị vận rủi. Hữu tướng Hàn triết cùng mười cái đồng minh lão hữu cũng thiếu chút bị đâm, cuối cùng lại con gái Hàn Thu khuyên bảo, trốn vào Mộc phủ.

Vì an toàn, Nhạc Nhạc đem kim điệp phủ đệ nô bộc hộ vệ phân phát rất nhiều, chỉ chứa một ít so sánh trung tâm tin cậy đấy, đem bọn họ nhập vào Mộc phủ, như vậy tại hỗn chiến trong cũng có lực chiếu ứng.

Tại trong Hoàng thành, Tư Đồ thế gia không cách nào sinh cuồng tung hung địa phương, chỉ có Mộc phủ. Trước kia là, hiện tại càng là.

Nhạc Nhạc chậm rãi theo Bạch Hạc bên trên bay xuống, mũi chân điểm nhẹ, bay vào Mộc phủ bên trong. Toàn bộ sản phẩm ký hương xông vào mũi, cái kia mùi thơm không phải thảo không phải mộc, chính là trên người nữ nhân nhất mê người hương vị, thấm vào ruột gan. Nhạc Nhạc lộ ra say mê mỉm cười, ám đạo: thầm nghĩ: "Đi nhiên trở thành Nữ Nhi quốc độ, mà ta, chính là trong chỗ này độc nhất vô nhị Vương."

"Ca ca!" Hắc nhi trước hết nhất theo trong phòng lao ra, lăng không chạy như bay, đánh về phía Nhạc Nhạc. Nàng trong ngực ục ục tựa hồ học thông minh, sớm chính mình nhảy ra, gãy (kiếm được) đồ vật tiến Nhạc Nhạc trong ngực.

Nhạc Nhạc cảm thấy ục ục càng ngày càng có linh khí, nhất cử nhất động, hàm súc thú vị mười phần, thanh tú đôi mắt bao hàm thâm tình. Nhạc Nhạc nhin không được thân nàng một ngum, trêu chọc cười nói: "Nữ nhân đã thấy nhiều, cũng đem người trở thành đại mỹ nữ! Ha ha, còn có thể thẹn thùng ah, sắp thành tình rồi!"

Hắc nhi phồng lên cái miệng nhỏ nhắn, rất bất mãn trừng mắt thẹn thùng làm nũng ục ục, tựa hồ trách cứ tốc độ của nàng quá nhanh, đoạt tình lang của mình. Nhạc Nhạc yêu thương đem Hắc nhi ôm vào trong ngực, hôn nàng một ngum, phương cười nói: "Mỗi lần đều là người vượt lên đầu, cũng nên lại để cho ục ục một hồi a."

Hắc nhi bị hắc hôn môi, cái gì câu oán hận đều biến mất hầu như không còn, động tình chuyên chú đáp lại lấy Nhạc Nhạc Ôn Nhu.

"Ai, mỗi lần đều bị cái tiểu nha đầu này vượt lên trước, về sau ta muốn chuyên luyện kinh công thân pháp, cũng không tin hội (sẽ) chậm qua người!" Diệu duyên yêu mị u thần lấy, thân thể lại ôi tới, chính nghênh tiếp Nhạc Nhạc thâm tình ánh mắt. Nàng "Ừm" một tiếng, tựa hồ không cách nào đứng thẳng, hai con ngươi kiều diễm ướt át.

Nhạc Nhạc biết rõ nàng dâm nữ bản năng bị hoàn toàn khai phát, tình dục mãnh liệt kinh người, liếc hắc một cái, đều dục hòa khó nhin. Nhạc Nhạc ôm chặt nàng phong eo, tại nàng ngọc nhuận bên tai nói khẽ: "Vừa rồi đi hai ta thiên tự không cách nào nhin được nhin sao?"

Diệu duyên nhẹ nhàng nuốt lần nước miếng, mềm mại đáng yêu chán âm thanh nói ". Lần đó không phải như vậy, muốn người nghĩ đến sắp nổi điên rồi."

Lúc này những nữ nhân khác mới vừa đi ra cửa phòng, Nhạc Nhạc không muốn lãng phí thời gian, ôm Hắc nhi cùng diệu duyên, thả người bay vào đại sảnh. Hô: "Về sau không cần đi ra ngoài nghênh ta, tại mềm mại trên mặt thăm, là hoan nghênh của ta tốt nhất nơi."

Vừa chuẩn bị đi ra ngoài chừ nữ nghe xong, nhao nhao cười mắng, bắt quá lại cực kỳ nhanh chóng lui về đại sảnh, cửa phòng cũng một mực đóng chặt. Cực lạc tiên âm thoáng chốc gom góp mình, mờ mịt như mây, phi đảng ở đại sảnh mỗi hẻm lánh.

Nhạc Nhạc vốn là rải nhẹ lượng thôi tình sương mù, lại dùng thần thức xuyên qua tình dục tăng vọt chúng nữ, trong thời gian ngắn nhất, lại để cho tất cả

mọi người sa vào tại khoái hoạt hải dương. Tuy nhiên là trên tinh thần dâm dục, so với chân thật khuấy khoả còn mãnh liệt hơn. Nhạc Nhạc cười xấu xa nói: "Đây cũng là không có biện pháp, chỉ có thể dùng tinh thần {phân thân thuật} hỗ trợ, hay (vẫn) là tầng thứ 9 công pháp thực dụng, biết rõ ta có nhiều như vậy lão bà, ra như vậy một cái tuyệt chiêu."

Đã có loại này kỳ thuật, Nhạc Nhạc có thể không nhanh không chậm nguyên một đám thỏa thích sùng hạnh, không sợ cái khác nữ tử khổ đợi khó nại.

Nhạc Nhạc trước không để ý tới đắm chìm tại tinh thần trong hạnh phúc nữ nhân, đi về hướng không có trùng chiêu cung trăng sáng. Nàng trắng nõn cái bụng có chút hở ra, toàn thân trần trụi nằm ở nhất bên cạnh một hẻm lạnh, nàng cực kỳ động tình lại cực kỳ thẹn thùng dừng ở Nhạc Nhạc. Nói khẽ: "Ta sợ làm bị thương hải tử! Người luôn mãnh liệt như vậy..."

Nhạc Nhạc Ôn Nhu vuốt nàng tuyết trắng cái bụng, cười nói: "Chẳng lẽ người không muốn có muốn không?"

Cung trăng sáng ngấn ngor, đôi mắt dễ thương giận dữ trắng rồi Nhạc Nhạc liếc, thờ dãi: "Người luôn như vậy trực tiếp, một chút mặt mũi cũng không để cho người ta lưu." Nàng lại là tức giận lại là khát vọng, sợ bác bỏ về sau, cổ quái Nhạc Nhạc thật sự không sùng hạnh nàng. Nàng chịu thua nhắm mắt lại, phối hợp với Nhạc Nhạc vuốt ve tiết tấu, đem thon dài cặp đùi đẹp có chút gang rộng ra, phần nộn u viên sớm bị ngọc lộ thấm ướt.

Nhạc Nhạc tay tại cổ thorn trong tìm kiếm xoa nắn, không để ý tới cô cô tuôn chảy quỳnh dịch, tiếp tục dùng đầu lưỡi khiêu khích (xx) bộ ngực sữa của nàng. Bởi vì thụ thai, vốn là rất tự hào no đủ thánh Phong càng thêm mượt mà phong phú, co dãn kinh người. Nhạc Nhạc mê luyến mút lấy đỉnh núi đỏ tươi, chặc chặc rung động.

Cung trăng sáng bị khiêu khích (xx) rên rỉ không chịu nổi, nức nở nghẹn ngào liên tục, nỉ non nói: "Nhạc Lang, còn không tiến đến, người tại hấp cái gì?"

Nhạc Nhạc ngừng đầu, dùng rất người vô tội ánh mắt đáp: "Ta tại rất Ôn Nhu rất Ôn Nhu hấp sữa nha, hơn nữa muốn thời gian dần qua khiêu khích (xx) người, sau đó lại rất Ôn Nhu rất Ôn Nhu thắng tiến trong cơ thể người."

Cung trăng sáng một hồi cười khổ, biết rõ cái này tiểu phu quân phi thường tính trẻ con, bắt đắc dĩ nói: "Được rồi, người ta cho người nhận làm rồi. Nhạc Lang gần đây đều là ôn nhu nhất đấy, chỉ cần không làm bị thương hải tử, người như thế nào trên người gia đồ nguyện ý. Nói sau, sinh hết hải tử mới có sữa nha, tiểu tình nghịch!"

Nhạc Nhạc cũng là hay nói giỡn đấy, là đã bị mỹ diệu vũ trắng hấp dẫn mới hút không ngừng đấy, không nghĩ tới nàng hội (sẽ) đầy ngọn nguồn đầu nhận làm. Nhạc Nhạc biết rõ chính mình gần đây tùy hứng, chứ nữ cũng giống như chiếu cố đệ đệ giống như đối đãi chính mình. Thấy nàng chịu thua, thẹn trong lòng, bẽ bộn cười nói: "Lại để cho người khó xử rồi. Thế nhưng mà ta thật sự muốn nếm thử sữa hương vị, không phải tại chơi xấu."

Cung trăng sáng biết rõ Nhạc Nhạc thân thể, mình bạch hân hữu cảm nhi phát (*có cảm xúc nên phát ra). Bất quá thực sự đưa tới trong nội tâm nàng loạn luân cảm kích, trước mắt cái này lại là phu quân vừa giống như nhi tử nam nhân lại để cho nàng dục hóa cuồng biểu, thân thể bỗng nhiên trở nên nóng hổi. Vươn ra hai tay ôm chặt lấy Nhạc Nhạc đầu, đem mặt của hắn kề sát tại đây đặn trên bộ ngực. Toàn thân nhẹ nhàng phát run, dùng như mộng ảo thanh âm nói nhỏ: "Àn, Nhạc Lang mau vào đi, người ta đều tùy người, đã có sữa cái thứ nhất cho người uống..."

Nhạc Nhạc cũng bị nàng mê loạn nhiệt tình lây, thâm vận Ngự Nữ Tâm Kinh, đem phân thân điều nhỏ, nhẹ nhàng trượt vào cung trăng sáng thân thể. Sâu nhất tình ý, tạo ra nhất mất hồn ái dục. Vài lần hoa nở, vài lần vũ rơi, theo là ôn nhu nhất cuồng loạn.

Đem cung trăng sáng uy (cho ăn) no bụng về sau, mới đứng dậy sùng hạnh mặt khác nữ tử. Khai hoàn ca sục sôi, mãi cho đến giờ lên đèn, mới thu binh tức cổ.

Chung Nhược Tuyết công lực đại tiến về sau, cũng không dễ dàng ngủ mê, chỉ là Ung lưỡi vô lực nằm ở Nhạc Nhạc trong ngực. Nói: "Nhạc Lang, Tuyết Nhi vốn có việc nói cho người, ai biết người cái tiểu dâm trùng vừa về đến sẽ đem người ta làm cho tâm loạn thân mê, đem chánh sự đã quên."

"Ha ha, cái gì chính sự?" Nhạc Nhạc vừa nói cười, một bên hiếp dâm nàng tron mềm vú trắng.

Như tuyết bị hân làm cho câu nói không liền, sắc giọng: "Àn à nha, sẽ khi dễ nữ nhân."

"Chẳng lẽ người muốn ta đi khi dễ nam nhân?" Nhạc Nhạc cười quái dị nói.

"Người nghĩ cũng đừng nghĩ!" Như tuyết trong đầu ngấm lại Nhạc Nhạc "Khi dễ" nam nhân quái trạng, lưng bay lên thấy lạnh cả người, "Thật buồn nôn sự tình cái đó!"

Nhạc Nhạc cười ha ha, dùng lại không an phận sắc thủ, nói: "Là mình nghĩ lung tung, trách không được người khác. Nói đi, cái gì chính sự?"

"Mẹ ta lại phái ra mười ba danh giáo trong cao thủ đi vạ dâm mình tìm hiểu tin tức, phát hiện một kiện việc lạ."

"Ah? Cái gì việc lạ?" Nhạc Nhạc nghe đến đó, thần sắc ngưng trọng lên. Thông qua Ma giáo cùng trăng sáng cung phát tới tin tức, hắn được ra giết ma mã tự tại cùng vạ dâm mình có thật lớn quan hệ, lại không bất cứ chứng cứ gì. Nghe được vạ dâm mình có việc lạ, hắn đầu tiên nghĩ đến cùng giết ma mã có liên quan.

Như tuyết gặp Nhạc Nhạc coi trọng, đắc ý mỉm cười, nói: "Vạ dâm mình vốn chỉ có hơn ba trăm tên binh thường đệ tử, võ công phần lớn là nhị lưu, nhất lưu bất quá trăm người. Hiện tại rõ ràng toàn bộ biến phi thường lợi hại, so về đặc cấp cô đại phán quan từng có mà không bằng. Càng làm cho người giết mình chính là, thân thể của bọn hắn tựa hồ không sợ đau đớn, cánh tay bị người chém mất cũng không có việc gì đồng dạng, cũng không dùng lại một lát, tiếp tục dùng khác cánh tay sát nhân."

"Ah? Quả nhiên là hần!" Nhạc Nhạc thì thảo tự nói, gặp như tuyết cảm thấy lẫn lộn, nói: "Ánh mắt của bọn hần phải chẳng si ngốc lạnh trệ, mặt không cái gì biểu lộ?"

Như tuyết càng thêm ngạc nhiên, nói: "Làm sao ngươi biết, hần là Nhạc Lang cũng đi vạn dặm mình điều tra qua? Chỗ đó nguy cơ hiểm nan, lần này phải đi mười ba tên cao thủ, chỉ (cái) trốn về đến một cái, hơn nữa thương thế quá nặng, không trùng trị mà vong."

Nhạc Nhạc tại nàng cái trán hôn môi một ngụm, cười nói: "Ta mới không có công phu đi vạn dặm mình, chỉ là ngươi nói những bệnh trạng kia là tinh thần lực cái tạo di chứng, ta đương nhiên biết rõ. Nghe phá hư ma lỗ thủng đã từng nói qua, mã tự tại tinh thần công kích không ai bằng, mà công pháp của ta tại tầng thứ 8 lúc, tinh thần lực chỉ là hần một nửa. Hiện tại tầng thứ 9, không biết có phải hay không là đối thủ của hần. Nếu như thiên hạ còn có một người lại để cho ta có điều cố kỵ, cái kia chính là giết ma."

"Ah, ngươi nói là, tinh thần lực có thể làm cho người vô công tăng nhiều?" Như tuyết giật mình nói.

"Tăng là tăng rồi, nhưng là sẽ biến thành một cỗ không có suy nghĩ hoạt cương thi. Hơn nữa gia tăng biên độ cũng có hạn, sử dụng tinh thần lực người cũng sẽ bị hao tổn. Mã tự tại không tiếc hao tổn bản thân công lực, chế tạo ra nhiều cao thủ như vậy, tân hoàng đại điển có đáng xem rồi. Nghe nói vạn dặm mình sớm cùng Tư Đồ thế gia quyết liệt rồi, hắc hắc, thật sự là chờ mong nha."

Như tuyết vốn muốn Nhạc Nhạc bang (giúp) Ma giáo chế tạo một ít cao thủ, nhưng nghe đến đối với thi thuật người cũng có tổn hại, phương bỏ ý niệm này đi, nàng cũng không muốn lại để cho Nhạc Nhạc bị thương tổn. Nhạc Nhạc làm sao nhìn không ra, đối với nghịch thiên trái lương tâm sự tình, hay (vẫn) là không muốn làm, dứt khoát giả ngu, đề cũng không đề cập tới.

Sau đó vài ngày, tân hoàng đại điển bảng cáo thị dán ra. Cử động lần này chẳng những không có vui mừng ý tứ hàm xúc, ngược lại lại để cho tiêu điều Hoàng thành càng thêm thê lương. Hoàng sợ hăm lực tất cả chư hầu mang theo chửi bới không ngừng con trai trưởng, lực tục đi vào Hoàng thành. Bọn hần trong nội tâm tình trạng, tới đây phần lớn là ý nghĩa bị giam lỏng hoặc là bị giết. Nhưng tổ tông quy củ không thể sửa, truyền xuống tập tục không thể loạn, kiên trì trái lương tâm tham gia đại điển. (nhiều quy củ hại chết người, tự là đạo lý này!)

Nam lăng Vương mang theo quan Thái Hòa mấy cái trung tâm hộ vệ, một đường phong trần, tại đại điển ngày hôm trước mới vừa tới Hoàng thành. Bọn hần vừa mới tiến cửa thành, Nhạc Nhạc tự đã nhận được tin tức, mang theo quan đình đến đây nghênh đón.

Cùng bọn họ ân cần thăm hỏi vài câu về sau, mới nói: "Nghĩa phụ, vì an toàn, các người ở tại Mộc phủ a. Ta lại để cho bọn hạ nhân sớm chuẩn bị một tòa yên tĩnh nhà cửa, tự sẽ chờ người đến đây."

"Công công, đi ra Mộc phủ nghỉ ngơi a, hiện tại Hoàng thành loạn nanh, đi trong quán cũng không an toàn." Quan đình cũng khuyên nhủ. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Nam lăng Vương thấy bọn họ thiết tình hiếu thuận, cảm thấy vui mừng, cười nói: "Hay (vẫn) là mặt khác chư hầu đồng dạng, ở tại hành quán. Nhạc Nhạc, ngày mai chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, người cũng đừng có đi tiến cung. Mặc dù có quy theo, nhưng người không thuộc huyết thống dòng chính, cũng không sợ bị người chê cười. Nếu vì phụ có cái gì bất trắc, người phải chiếu cố kỹ lưỡng nghĩa mẫu, điều lệnh quân đội Hồ Phủ cùng di thư đặt ở nam lăng vương phủ mật thất, người biết rõ mở ra phương pháp, đến lúc đó người có thể kế thừa vì phụ sở hữu tất cả cơ nghiệp."

Nhạc Nhạc cảm động ngoài, kiên định mà nói: "Không, ta với người tiến cung. Có ta ở đây, không ai có thể tổn thương người mây may. Quan thái tuy nhiên ăn vào tăng công được, nhưng tuyết không có năng lực giết ra hai vạn cấm vệ vây quanh. Chỉ cần chạy đến Mộc phủ, mặc kệ hần có trăm vạn đại quân cũng không cách nào công tiến đến. Mộc phủ tồn lương thực đầy đủ, phòng bị đầy đủ hết, chống bên trên một thời gian ngắn, các loại đại nam, bắc hai đường đại quân tới cứu. Chỉ cần người cùng Lạc vương gia không có việc gì, nam bắc đại quân tự không cái gì cố kỵ."

Hai người giằng co không dưới, đang khi nói chuyện, đã đi tới hành quán. Phần đông chư hầu đều nhận ra nam lăng Vương, nghe được tin tức nhao nhao đi ra nghênh đón, Lạc vương gia cùng Lạc kiệt cũng ở trong đó.

Nhạc Nhạc nhìn lướt qua thân thể phù phiếm Lạc kiệt, âm thầm vì hần cầu nguyện, hoặc là sớm siêu độ. (***) quốc tập tục, gia chủ mang con trai trưởng xem lễ, thứ tư tránh hần.) Nhạc Nhạc nhận ra Lạc kiệt sau lưng mấy cái hộ vệ, bọn hần tất cả đều là Lạc Hà người. Nhạc Nhạc rất bội phục Lạc Hà cẩn thận cùng cẩn thận, xem ra Lạc kiệt chết chắc rồi, hoặc là chết ở trong tay địch nhân, hoặc là chết ở Lạc Hà trong tay.

Nhạc Nhạc lành nghề quán cùng nam lăng Vương trò chuyện bên trên hồi lâu, rốt cục đạt được cùng đi hoàng cung cho phép. Chạy lại dặn dò quan thái trong đêm coi chừng, bảo đảm nam lăng Vương an toàn.

Tư Đồ phủ đề.

Tư Đồ Thân mặt mũi tràn đầy nộ khí, đã đập nát vài trương trân quý bản.

Tư Đồ bằng hữu nhỏ giọng hỏi: "Gia gia, giết ma thật sự không muốn giúp chúng ta không?"

"Đâu chỉ như thế, rõ ràng đem ta đẩy ra khỏi cửa, liền gặp cũng không trông thấy, lưu một ít gương mặt lạnh như băng đệ tử ngăn trở. Hừ, lão phu cũng đã luyện thành Hỗn Nguyên thần công, đừng dùng ta thật sự sợ người. Những người khác tay đều đến đông đủ sao?"

Tư Đồ Nghiệp cùng Tư Đồ bằng hữu ngay ngắn hướng gật đầu, nói: "Cò đại phán quan hơn ba trăm tên, đao cốt đến rồi trăm tên, nhà mình trong phủ có hơn năm trăm tên đặc cấp cao thủ, gần thiên vị. Còn có Hoan Hi Phạt, Ba Khắc [Buck] tinh, lực không ngày nào, đao cốt Thất Sát các loại đại siêu cấp cao thủ tương trợ, có những lực lượng này, đầy đủ làm thành bất cứ chuyện gì. Hoàng cung hai vạn cấm vệ tất cả đều là chúng ta Tư Đồ gia người,

sáu vạn thành vệ cũng chỉ nghe theo Bằng nhi chỉ huy, có thể bảo vệ không sơ hở tí nào."

"Ai, lần đó người đầu nói không sơ hở tí nào! Từ khi bắt đầu, người đã thất bại bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ không có một điểm trí nhớ? Muốn đa tướng muốn còn có nào bỏ sót, miền tây bình mã chuẩn bị xong chưa, để ngừa địch nhân quân đội tiến công Hoàng thành."

Tư Đồ Nghiệp một hồi then đỏ mặt xấu hổ, vội hỏi: "Phụ thân đại nhân giáo huấn được cực kỳ! Chúng ta liên hợp miền tây tất cả chư hầu thế lực, cũng theo đủ nghiệp thành triệu tập mười vạn tinh binh, tổng cộng hai mươi lăm vạn. Một đường nằm ở thiếu người sông độ khẩu, một đường giám sát long cốt son mạch, chỉ cần ngăn chặn cái này hai cái cứ điểm, dù ai cũng không cách nào tới gần Hoàng thành, càng khỏi phải nghĩ đến cứu ra tất cả chư hầu."

"Ai, chuyện tới phụ cận ngược lại có chút sợ đầu sợ đuôi, người lão không còn dùng được râu~!" Tư Đồ Thân đồ tự lắc đầu cười khổ.

Tư Đồ bằng hữu cũng có chút bận tâm, nói: "Gia gia, cái kia Vương Nhạc Nhạc còn chưa chết, người xem nên làm cái gì bây giờ? Hơn nữa nghe muội muội nói, Hồ cơ cũng bị thụ kỷ tổn thương, tránh không tiếp khách, liền Hoan Hi Phật đều không tiếp kiến."

Tư Đồ Thân mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, hần và vợ của hần nhóm đám bọn họ võ công mặc dù cao, nhưng năng lực có hạn, cũng không tin bọn hần có thể địch nổi Hoàng thành tám vạn đại quân. Ngày mai đại cục ổn định lúc, ta tự mình đi tiêu diệt hần, lại để cho hần không cách nào còn sống trở lại nam lăng. Hừ, cũng không tin võ công của hần có thể cao hơn giãn một kiếm."

Tư Đồ bằng hữu lúc này mới yên tâm, thích thú nói: "Có gia gia ra tay ta an tâm, hần sống lâu một ngày, ta tự một ngày không cách nào an bình."

Lúc này, Trương Cường, Chu Thuận báo lại: "Bẩm báo đại nhân, hai đường đại quân đã theo như sớm định ra kế hoạch mai phục hoàn tất."

Tổ tôn ba người gật đầu mỉm cười, phát phát tay lại để cho hai người bọn họ xuống dưới.

"Được rồi, thị phi thành bại, một trận chiến mà định ra. Chỗ có kết quả chỉ đợi ngày mai công bố."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đại kết cục (1)

Không trăng không sao, âm

Đêm nay Mộc phủ bên trong khó được yên tĩnh một hồi. Chư nữ mặc dù biết Nhạc Nhạc càng đánh càng hăng, nhưng ngày mai chi hành vô cùng hung hiểm, thống nhất đạt thành chung nhận thức -- miền chiến.

Nhạc Nhạc công lực tiến vào tầng thứ 9 Âm Dương lá mộc cách, tình dục có thể tùy tâm mà phát. Biết rõ chúng nữ tâm ý, cũng không chơi xấu, nghe lời như chỉ (cái) gấu Bảo Bảo, thành thành thật thật bên trên lầu hai nghỉ ngơi.

Nhạc Nhạc vừa đi, dưới lầu đại sảnh lập tức quanh quẽ mà bắt đầu..., chúng nữ trong nội tâm trống rỗng đầy, thiếu chút nữa nhìn không được lại để cho hần lưu lại. Hạc nhi tại đầu bậc thang bồi hồi mấy lần, gặp chúng nữ kiên quyết thần sắc, cũng không dám tự tiện lên lầu. Nàng niên kỷ tuy nhỏ, có thể thật là thông minh, biết không có thể lại để cho chư vị tỷ tỷ chán ghét chính mình. Long chôn ục ục nhắm mắt lại suy nghĩ hồi lâu, như là rơi xuống thật lớn quyết tâm, vụng trộm nhảy lên bên trên lầu hai.

Nhạc Nhạc cùng y nằm ở trên giường, tính toán chuyện của ngày mai: "Tiền hoàng cung về sau, như có ý bên ngoài phát sinh, trước bảo hộ nghĩa phụ ly khai. Ân, Lạc vương gia xem như nhạc phụ, đương nhiên cũng phải bảo hộ. Ta một người chỉ sợ ứng phó không được, còn phải muốn điều duyên, Hồng Vũ các nàng cùng đi. Nếu như có thể chạy ra hoàng cung, hội (sẽ) đụng với càng nhiều nữa thành vệ, đi vũ cung chúng nữ nhận được tin tức, có lẽ tới kịp nghênh đón chúng ta, chỉ cần cùng các nàng chấp đầu, trên cơ bản có thể an toàn phản hồi Mộc phủ rồi. Cung trăng sáng vừa mới điều đến 500 tên xinh đẹp kiếm nữ hay (vẫn) là dừng (không được) lộ diện tốt, các nàng võ công mặc dù đã đạt đến nhập hạng nhất, nhưng chỉ cần chiến đấu chắc chắn sẽ có thương vong, hắc hắc, như vậy thiếu nữ xinh đẹp chết mất thật là đáng tiếc."

Ục ục mới từ cửa sổ rút vào lầu hai gian phòng, tự chứng kiến Nhạc Nhạc vẻ mặt cười dâm đãng. Nàng thân thể cứng đờ, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ba phần khăn trương bảy phần then thùng. Bất quá, vẫn là vượt qua hết thảy chướng ngại, chậm rãi nhảy lên Nhạc Nhạc giường. Nàng rốt cục quyết định muốn nói cho Nhạc Nhạc chân tướng, nàng rốt cục quyết định muốn biến thành hình người, tuyệt sắc hoàn mỹ hình người.

Nhạc Nhạc ôm lấy toàn thân run rẩy then thùng ục ục, vuốt ve nàng toàn thân hồng nhật bộ lông, quan tâm mà nói: "Làm sao vậy, run lợi hại như vậy, phải hay là không sinh bệnh rồi hả? Ô, nguyên lai là khăn trương, đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Nhạc linh thức đã phát giác nàng cảm xúc chấn động, không rõ ục ục vì cái gì khăn trương như vậy.

Ục ục hơi mở hai con ngươi, mở ra phần nộn cái miệng nhỏ nhắn, dùng cực yếu đích thanh âm nói ra: "Ta" đang tại cái này thời khắc mấu chốt, trong nội viện truyền đến kinh thiên đánh nhau tiếng bạo liệt, che dấu ục ục nhỏ nhất cực thanh âm ôn nhu.

Tại chân khí kích động bay lên ở bên trong, Nhạc Nhạc nghe được một cái lo lắng thanh âm tại hô tên của hắn. Nhạc Nhạc đành phải ôm ục ục, phiêu hướng trong nội viện đánh nhau chỗ. ục ục tức giận phi thường, thật vất vả toàn tâm toàn ý đứng khí, đã bị trận này đánh nhau phá hủy. Trước kia nàng dùng mang thù, keo kiệt mà nổi tiếng, theo Nhạc Nhạc mới chậm rãi thu liễm chút ít, lần này nàng chênh lệch lại khôi phục bản tính.

Nguyên lai xông vào Mộc phủ bên trong đúng là Tư Đồ Mẫn, nàng trong ngực còn ôm một cái đáng người uyển chuyển nữ tử, bị trắng sáng cung hơn bốn mươi Danh Kiếm nữ vây quanh ở chính giữa.

Nhạc Nhạc chứng kiến đánh nhau người, không khỏi nở nụ cười khổ, phát tay làm cho các nàng đình chỉ. Những... này mới tới kiếm nữ không biết Nhạc Nhạc cùng Tư Đồ Mẫn quan hệ, thấy nàng xông vào, đành phải động thủ cản trở. Mà Tư Đồ Mẫn cũng là bá khí đã quen, hơn nữa nóng vội, cũng không có giải thích, một lời bất hòa: Không cùng liền đánh nhau lên. Động thủ về sau, mới phát giác những... này kiếm nữ võ công tuyệt diệu, kiếm trận phối hợp cực kỳ hoàn mỹ, bảy tám chiêu tựu ăn hết thiệt thời nhỏ, mới lớn tiếng kêu to Nhạc Nhạc danh tự.

"Vương Nhạc Nhạc, ngươi rốt cục chịu đi ra à nha?" Tư Đồ Mẫn nhìn thấy Nhạc Nhạc xuất hiện, vốn là vui vẻ, nhưng sau đó ra vẻ tức giận, biểu thị trong nội tâm bất mãn.

"Ai da, nguyên lai là Mẫn tỷ, lần trước sự tình còn chưa kịp nói lời cảm tạ, ngươi tựu đi trở về, hôm nay như thế nào có rảnh?" Nhạc Nhạc cười đùa tí tưng, không chút nào để ý sắc mặt của nàng.

Tư Đồ Mẫn vừa thấy Nhạc Nhạc khuôn mặt tươi cười tựu không còn cách nào khác rồi, rốt cuộc ngoan không hạ tâm địa đạo hắn không phải, lại nói nhân gia vốn cũng không sao địa phương thực xin lỗi nàng.

ục ục vốn định trêu chọc phá hư nàng chuyện tốt người, nhưng chứng kiến là Tư Đồ Mẫn, đành phải thôi, đổi lại càng thoải mái tư thế nằm ở Nhạc Nhạc trong ngực.

Nhạc Nhạc thấy nàng thần sắc trở nên biến đổi, vừa cười nói: "Muộn như vậy tới, có cái gì việc gấp sao? Ngươi vuốt ve là ai?"

Tư Đồ Mẫn đem trong ngực nổi bật nữ tử gương mặt nhắm ngay Nhạc Nhạc, nói: "Chính ngươi sẽ không xem cái đó!"

Nhạc Nhạc nhìn kinh hãi nói: "Ồ Ồ cơ? Nàng như thế nào biến thành bộ dáng này rồi hả?"

"Biến thành như vậy, còn không phải ngươi làm hại!"

Lần này đùa giỡn cũng bùng tính đại sảnh chúng nữ, đều đi ra xem đến tột cùng. Nhận ra Ồ cơ chúng nữ đều phát ra kêu sợ hãi: "Nàng tốt tiểu tụy!"

Ồ cơ bộ dáng há có thể dùng "Tiểu tụy" để hình dung. Huyết đạo của nàng bị Tư Đồ Mẫn điểm trúng, xoa tung tóc rối bởi không có ngày xưa sáng mềm, khô phát nửa che Chu nhan, một đôi xinh đẹp con ngươi không ngừng chảy nước mắt nước. Vành mắt có chút biến thành màu đen, chứng kiến Nhạc Nhạc lúc, trong mắt lờ mờ ra phức tạp quật cường thần thái, đúng là như vậy nhiệt liệt cùng khát vọng. Nước mắt lưu càng gấp, mặc kệ nước mắt nhiều hơn nữa cũng không cách nào thoải mái tái nhợt môi khô khốc.

"Ta làm hại?" Nhạc Nhạc chỉ là lắc đầu cười khổ, "Cho tới bây giờ chỉ có nàng hại ta, ta khi nào hại qua nàng?"

Nhạc Nhạc ôm ục ục, xuyên qua trẻ tuổi xinh đẹp kiếm nữ nhóm: đám bọn họ, các nàng đều kinh ngạc chăm chăm vào Nhạc Nhạc tuần tú phiêu dật khuôn mặt, hô hấp cũng đi theo dồn dập lên. Nhạc Nhạc cảm giác được chư nữ xuân ý nồng đậm nổi lòng, có chút đắc ý hướng các nàng khẽ gật đầu.

Cách Ồ cơ càng gần, Nhạc Nhạc trong cơ thể thôi tình chân khí càng là sinh động, như là nhìn thấy đồng bạn đồng dạng, phát ra vui thích gào thét. Theo trên người nàng còn phát ra một cổ đặc thù mị hương, loại này hương vị thậm chí vượt qua nàng vốn mùi thơm của cơ thể. Nhạc Nhạc cười xấu xa lấy, cố ý dùng sức ngửi ngửi, cơ hồ đem cái mũi dán tại Ồ cơ trên bụng. Ồ cơ không cách nào làm ra biểu lộ hoặc là phản ứng, chỉ là dùng nước mắt thổ lộ sở hữu tất cả ý xấu hổ cùng bất mãn.

"Ngươi ngươi tại ngửi cái gì?" Tư Đồ Mẫn mặt mũi tràn đầy ứng đo, không ngớt lời âm cũng trở nên Ôn Nhu rất nhiều, tựa hồ cũng trở nên không có một điểm khí lực.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu nghiêng mắt nhìn nàng liếc, cười nói: "Ngươi biết rõ còn hỏi? Không nên ta nói ra tới sao? Ngươi mang Ồ cơ ra, không phải chưa kịp việc này sao? Đem huyết đạo giúp nàng cởi bỏ."

"Ah!" Tư Đồ Mẫn không tiếp tục vừa rồi hung hăng càn quấy, ôn thuận đẩy ra Ồ cơ huyết đạo, đẩy ngọn nguồn đầu lặng lẽ lui ra phía sau hai bước.

Ồ cơ huyết đạo vừa mở, chân khí trong cơ thể tự động vận chuyển, về này lưu lại trong thân thể thôi tình chân khí, theo chân khí động chuyển, càng thêm điên cuồng lên. Nàng kiều thoả hân hân, thân thể nhuần như xà bình thường mềm mại, chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất. Ánh mắt khi thì thanh tỉnh khi thì mơ hồ, như là bị thôi miên giống như, chậm rãi bỏ hướng Nhạc Nhạc.

"Nàng làm sao vậy, như là trúng rất mạnh liệt xuân dược? Bằng nội công của nàng tâm pháp, có lẽ không sợ bất luận cái gì xuân dược ah!" Bách Lý Băng sớm đã đứng ở Nhạc Nhạc bên người, hiếu kỳ chăm chăm vào như động dục con ngựa mẹ đồng dạng Ồ cơ.

"Bảo bối Băng nhi nói không sai, nàng xác thực trúng xuân dược, ngươi cẩn thận nghe, trên người nàng phát ra hương vị."

"Thôi đi pa oi..., ta sớm nghe thấy được, không phải là" Bách Lý Băng muốn nói cái kia hương vị là nữ nhân bởi vì tình dục mà chảy ra âm dịch, có thể lời

nói đến bên miệng, lại nói không nên lời.

"Ai da nha, bảo bối Bằng nhi trở thành tiểu phu nhân tụt là không giống với, rõ ràng liên loại này hương vị đều có thể phân biệt. Bất quá ta là nàng mùi thơm của cơ thể hỗn tạp hương vị, cùng ta hiểu rõ tương tự, trong cơ thể có rất nhiều thói quen chân khí, không cách nào luyện hóa, mới biến thành như vậy đây. Minh bạch chưa?"

Cung trắng sáng nâng cao hơi gồ lên cái bụng đi đến Nhạc Nhạc trước người, có chút bận tâm mà nói: "Nhạc Lang, lần trước nàng đều muốn đem người hấp thành thủy khô, thiếu chút nữa đem người hại chết, người cũng phải cẩn thận cái đó!" Tuy nhiên trước kia nàng cùng Hồ cơ tương đối quen thuộc, nhưng lần trước Hồ cơ lại muốn hút khô Nhạc Nhạc, cái này lại để cho nàng thấp phần tức giận. Hiện tại Nhạc Nhạc không riêng gì nàng tiểu phu quân, càng là trong bụng hài tử phụ thân, mọi chuyện dùng an toàn của hắn làm trọng. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Đang khi nói chuyện, Hồ cơ đã leo đến Nhạc Nhạc dưới chân, hai tay ôm Nhạc Nhạc chân, thân thể kịch liệt run rẩy lên. Cao cao nhô lên mông bự tả hữu lắc lư, tư thế cực kỳ dâm dăng hấp dẫn, giữa đùi gối ngựa khó nhìn, mê mang đôi mắt cực kỳ khát khao chăm chăm vào Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cũng bị nàng rên rỉ tư thái dẫn muốn động, lều vãi cao cao chỉ lên. Bất quá lại xông Tư Đồ Mẫn hỏi: "Vì cái gì hiện tại mới tới tìm ta, hai tháng này nàng là như thế nào lúc (*chịu đựng) tới?"

Tư Đồ Mẫn ánh mắt buồn bã, ngoan ngoãn đáp: "Sư phụ lúc ban đầu muốn luyện hóa trong cơ thể thói quen chân khí, có thể càng luyện càng loạn, thường thường bị cả được dục hòa đốt người. Như vậy đã chịu một tháng, ta thấy sư phụ nhẫn đáng thương, giúp nàng trao đi một tí một ít "

Nhạc Nhạc nhướng mày, có chút chán ghét mà nói: "Một mảy thứ gì đó?"

Tư Đồ Mẫn nghe ra Nhạc Nhạc ngữ khí bất thiện, trở nên càng gấp rút trương, bất an mà nói: "Trao đi một tí nam nhân "

"Hỗn trưởng, cái kia còn mang nàng tới làm gì?" Nhạc Nhạc nghe xong giận dữ, một cước đem Hồ cơ đạp khai mở, "Ta chạm qua nữ nhân lại lại để cho nam nhân khác phanh, tự vĩnh viễn đừng tới gặp ta."

Nhạc Nhạc cái này giận dữ lại để cho chúng nữ đều âm thầm hoảng sợ. Những lời này là Nhạc Nhạc tâm lý điểm mấu chốt, những lời này cũng là chúng nữ trong nội tâm công xiềng. Tại đây điểm mấu chốt trong phạm vi, Nhạc Nhạc tự là yêu các nàng thương nàng nhóm: đám bọn họ sủng trọng phụ của các nàng ; vượt qua đạo này điểm mấu chốt, cũng sẽ bị Nhạc Nhạc đuổi ra trái tim, trở thành triệt để người xa lạ. Chúng nữ tự nhiên biết rõ cái này nội quy theo, đều xem thường trừng mắt Tư Đồ Mẫn cùng Hồ cơ.

Tư Đồ Mẫn vốn là bị Nhạc Nhạc nổi giận hù sợ, lại cảm thấy chúng nữ xem thường. Trong nội tâm chua xót, "Oa" một tiếng khóc lên, nhào tới trước dò xét Hồ cơ tình huống, bên cạnh khóc bên cạnh hô: "Người hung cái gì hung nha, người ta còn chưa nói xong ô ô, sư phụ ta không cho những nam nhân kia phanh nàng, toàn bộ đem bọn họ giết chết ô ô, sư phụ cũng không muốn đến cầu người, chỉ là một người tại khó chống, nàng không muốn thua cho người, thẳng đến thần trí mơ hồ cũng không muốn tới tìm người. Trong cơ thể nàng xuân độc nếu không khu trừ, chỉ sợ sẽ không toàn mạng, ta mới vì phạm mệnh lệnh của nàng, mang nàng đến cầu người "

Hồ cơ thanh tĩnh một điểm rồi, nước mắt như lỗ hồng Hồng đê, trào lên mà ra. Trong cơ thể sinh động nhảy lên thói quen chân khí như có ma lực giống như, đem ra sử dụng nàng lại bỏ hướng Nhạc Nhạc. Nàng cắn chặt hàm răng, môi dưới đều phá, máu tươi tích đi ra, rơi vào bàn đá xanh lên, như Hồng Mai tách ra.

Nhạc Nhạc cũng ám tự trách mình vừa rồi quá vọng động rồi, trong nội tâm mềm nhũn, thở dài: "Ôm nàng vào nhà."

Tư Đồ Mẫn gặp Nhạc Nhạc đáp ứng, cũng đã quên vừa rồi không khoái, xóa đi nước mắt ôm Hồ cơ đi vào đại sảnh. Nàng lần thứ nhất tiến vào đại sảnh, và những người khác đồng dạng, lập tức trong chân rộng rãi cùng xa hoa khiếp sợ, trên mặt thâm bốn phía bày đặt chư nữ hơi loạn hương bị, ám đạo:thâm nghĩ: "Các nàng các nàng đều ngủ ở chỗ này sao?" Nàng trong đầu không tự chủ được nghĩ đến Nhạc Nhạc ôm chư nữ tại trên mặt thâm dâm loạn bộ dạng, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ.

Đơn giản bang (giúp) Hồ cơ tắm rửa, Nhạc Nhạc mới tiếp nhận Hồ cơ, đối với các nàng nói: "Ta mang nàng lên lầu, yên tâm đi, không có nguy hiểm đây."

Nhạc Nhạc trải qua vừa rồi quấy một phát cũng không có nhiều đùa bỡn hào hứng, Hồ cơ xinh đẹp tư sắc trong lòng hắn hàng đến tận dưới đáy tiềm, nếu như không phải Ngự Nữ Tâm Kinh tại vận chuyển, liên cương hứng thú đều thiếu nợ dâng tặng.

Đến lầu hai tùy tiện tuyển cái gian phòng, đem nàng ném tới trên giường, Nhạc Nhạc mới bắt đầu chậm rãi cởi áo. Hồ cơ tựa hồ biết rõ trong phòng chỉ có các nàng hai người rồi, sao có thể an tọa nằm ở trên giường, giấy dựa lấy bò xuống giường, trong miệng phát ra như khóc giống như khóc ngậm gáy, lòng nóng như lửa đốt quần lên Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc có chút tâm phiền, có thể là nghe được nàng thà rằng thụ tra tấn cũng không muốn cầu chính mình mà sinh ra bất mãn. Quần áo tan mất, thờ dài đem nàng bế lên, tay nâng nàng mềm mại tuyết trắng mông bự, trắng nõn vô cùng, chinh phục tội tàn dục vọng lại để cho hai tay của hắn không ngừng ở trên người nàng vuốt ve vãi trào, một tay thẳng tìm kiếm đạo lý viên, tại tron trượt ẩm ướt thể thảo dùng sức xoa nắn. Loại này mãnh liệt khiêu khích (xx) lại để cho Hồ cơ dục hỏa càng thêm mãnh liệt, trong miệng phát ra vô ý thức thấp minh: "Ồ ah, cầu người, giúp ta "

"Nhanh như vậy tự cầu xin tha thứ sao?" Nhạc Nhạc tuyệt không vì thể mà thay đổi, song thâm vận ngự Nữ Chân khí, dẫn động trong cơ thể nàng thói quen chân khí, như nghịch ngợm côn trùng rút vào nàng nắn cảm tê dại diệu dụng. Cái loại này khoái cảm lại để cho nàng nổi điên, áp lực nhiều ngày sở hữu tất cả tình dục đồng thời phóng thích, toàn thân tuyết trắng làn da như như lửa ửng đỏ nóng lên, "Ah..." Theo nàng một tiếng bén nhọn vang lên, thân trí lại lâm vào si mê trạng thái.

Nhạc Nhạc thắm máng mình hèn hạ cùng keo kiệt, thấy nàng đã bị thời tình chân khí gãy vỡ đến sắp tắt thở, liền đem nàng bầy đặt đến trên giường, nâng lên nàng mỹ diệu tuyệt đồn : Cặp lông trắng bốc mảnh liệt đâm vào, xông vào nhà ẩm trồng hoa ở trong chỗ sâu. Hồ cơ thật dài phát ra sáng khoải tiếng quát tháo, như là thiếu nước con cá nhảy vào hải dương, cố gắng đong đưa eo thon, quấy trong cơ thể lửa nóng phân thân.

Nhạc Nhạc hiện tại đối với nàng đã Vô Hận ý, cũng không ý nghĩ - yêu thương, chỉ là tình khiết vì giải trừ trong cơ thể nàng dục hỏa, dùng dã man nhất bạo lực nhất cơ rúm đến giải quyết. "BA~ BA~" tiếng va đập không dứt bên tai, mỗi lần đều dẫn tới Hồ Cơ Phát ra nguyên thủy nhất kêu to, như vậy thư thái như vậy vui thích.

Nhạc Nhạc lần trước cùng nàng giao hợp là tại bị ép ở bên trong, không có tình tế nhận thức nàng u huyết diệu dụng, hiện tại vừa nằm bên cạnh hồi tưởng, lại không khỏi si mê lên. Lại nghĩ tới lần thứ nhất thấy nàng lúc, bị nàng thật sâu mê hoặc tình cảnh, lần đầu sinh ra đem nàng thu vào vốn riêng ý niệm.

Lần lượt trong cao triều, trong cơ thể nàng thời tình chân khí cũng bị Nhạc Nhạc hấp thụ hơn phân nửa. Nhạc Nhạc cũng không vội mà đem thời tình chân khí thu xong, chỉ chờ đem trong cơ thể nàng thời tình khí thể tụ cùng một chỗ lúc, bị hấn dùng ngự Nữ Chân khí bao lấy, đưa vào Hồ cơ thức hải, cùng sử dụng thời tình chân khí làm thành một cái ấn ký, rơi ở nàng trong thức hải. Một chiêu này đủ tuyệt đấy, biểu hiện ra nhìn không ra cái gì, trên thực tế cái này chẳng những có thể tùy thời khơi mào Hồ cơ tính dục, còn có thể khống chế sinh tử của nàng, thậm chí có thể đọc lên nàng trong đầu nghĩ cách.

Một lúc lâu sau, Hồ cơ sâu kín tĩnh lại, khóe mắt y nguyên treo vệt nước mắt. Vì cái gì rơi lệ, chỉ có chính cô ta minh bạch. Nàng vẫn đang bỏ tới Nhạc Nhạc trên người, Nhạc Nhạc phân thân cũng không có rút...ra, cứng rắn như lúc ban đầu, đặt ở trong cơ thể nàng.

Nhạc Nhạc biết rõ nàng tỉnh, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mà nói: "Tình người có thể đi thôi!"

Hồ cơ thân thể khẽ run lên, ôm Nhạc Nhạc eo hai tay không có từ, ngược lại ôm chặt hơn.

Nhạc Nhạc thanh âm càng thêm đá lạnh: "Chẳng lẽ nghe không hiểu ta nói gì sao?"

Hồ cơ chậm rãi ngẩng đầu, nước mắt như cắt đứt quan hệ hạt châu, "Ồ ô, đừng (không được) đuổi ta đi", nói xong, đã khóc không thành tiếng, hai tháng này nước mắt so nàng đi qua ba mươi mấy năm lưu còn nhiều hơn. Nàng ôm chặt hơn rồi, sợ lần này buông ra, rốt cuộc không có cơ hội ôm. Lúc này nàng sở hữu tất cả mỹ thuật đều không dùng được, khóc như một bị ném bỏ bất lực tiểu cô nương.

Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nâng dậy cằm của nàng, cười lạnh nói: "Đây là chỗ của ta, người dựa vào cái gì ở lại chỗ này?"

Hồ cơ thần sắc buồn bã, nước mắt tuôn ra càng gấp, vẫn đang không có lý khai dừng khí, đặc biệt là hạ thể khẽ động, tựa có kỳ dị mãnh liệt khoái cảm tập (kích) toàn thân, liền một tia khí lực cũng sử (khiến cho) không ra.

Hồ cơ khẽ cắn môi, bất khuất mà nói: "Ta nguyện ý làm người tiểu thiếp, mỗi ngày phụng dưỡng người."

Nhạc Nhạc lắc đầu, nói: "Ta có hơn ba trăm cái tiểu thiếp, đã đủ nhiều rồi."

"Người" Hồ cơ có chút biến sắc, có chút tức giận, nàng gần đây cao cao tại thượng, cái đó thụ qua những...này khuất nhục. Bất quá nàng thoáng khẽ động, lập tức lại xui lợi tại Nhạc Nhạc trong ngực. "Cái kia lại để cho ta làm người nha hoàn, được không nào?" Nàng mang một tia hi vọng cuối cùng, chịu cầu đạo.

Nhạc Nhạc tuyệt hơn, khinh thường mà nói: "Trắng sáng cung có mấy ngàn cái thiếu nữ tranh nhau làm của ta nha hoàn, nha hoàn so lão bà của ta còn nhiều. Không thiếu!"

"Người" Hồ cơ sắc mặt thay đổi mấy biến, đột nhiên lên tiếng khóc lớn, "Cầu người, đừng (không được) đuổi ta đi. Là ta không có lý khai người, lại để cho ta làm cái gì đều nguyện ý. Trước kia là ta sai rồi, một lòng muốn hủy diệt người, là vì ta sợ hội (sẽ) không có lý khai người..."

Nhạc Nhạc khóe miệng lộ ra một tia giảo hoạt vui vẻ, ám đạo:thâm nghĩ: "Hắc hắc, nhanh như vậy đã bị tuần phục, quả không có cảm giác thành tựu, liền đồ dự bị tinh thần ấn ký đều vô dụng bên trên. Nếu không là quyền sách này muốn đại kết cục, còn có thể hảo hảo dạy dỗ nàng một thời gian ngắn."

Lại để cho nàng khóc một hồi, Nhạc Nhạc mới giả bộ như thật khó khăn mà nói: "Tốt rồi, đừng khóc, tạm thời trước hết để cho người ở tại Mộc phủ. Nếu như biểu hiện của người lại để cho ta không hài lòng, đến lúc đó đừng trách ta lại đuổi người lý khai."

"Ân, ta nhất định nghe lời, ta nhất định như nô lệ đồng dạng nghe lời, cam đoan cho người thoải mái." Hồ cơ nghe được Nhạc Nhạc đồng ý, cao hứng không biết làm sao, lại là gật đầu, lại là gạt lệ.

"Nô lệ, tình nô?" Nhạc Nhạc lộ ra xấu xa vui vẻ, "Trước kia tại tình dục trong tiểu thuyết đọc được qua, bất quá ta không có hứng thú. Một cái không có linh hồn tình nô tựa như một cái không có tánh mạng phát tiết công cụ, mất đi nữ nhân bản tính."

Hồ cơ khẩn trương tâm bỗng nhiên đạt được buông lỏng, rõ ràng ngủ thật say, chỉ là hai tay y nguyên ôm chặt Nhạc Nhạc thân eo, Nhạc Nhạc giãy (kiếm được) mấy lần cũng không có tránh ra, giống như có vạn cân lực đạo, cuối cùng đành phải làm bỏ đi, cùng nàng thiếp đi.

Ngày hôm sau Nhạc Nhạc vừa tỉnh, liền gặp được đang tại nhìn lên hán Hồ cơ. Hồ cơ trải qua đêm qua thoải mái, chẳng những tinh thần toả sáng, hơn nữa trong xương mị thái càng hơn trước kia. Gặp Nhạc Nhạc tỉnh lại, bèn vội xuống giường cầm quần áo, chuẩn bị giúp hán thay quần áo.

Nhạc Nhạc không có xem quần áo, trở tay đem nằng kéo vào trong ngực, nói: "Ngươi trước kia chịu khổ tra tấn đến cầu ta, đem qua lại vì sao cầu ta thu ngươi?"

"Không biết. Đem qua về sau, đột nhiên cảm thấy rốt cuộc không cách nào ly khai ngươi nữa bước, rất nhiều chuyện đều là đột nhiên mà phát sinh đấy, không phải sao?"

Nhạc Nhạc lại nói: "Ta không yêu ngươi, chỉ là tham luyện thân thể của ngươi, ngươi biết không?"

Hồ cơ thần sắc không thay đổi, tựa hồ sớm đã biết được. Nói: "Ta mặc kệ, thế nhưng mà I love you. Bất kể là thân thể hay (vẫn) là tinh thần, đều không có ly khai ngươi, chỉ cần lại để cho ta ở lại bên cạnh ngươi như vậy đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đại kết cục (2)

"Ngươi có thể thấy khai mở là tốt rồi. Dưới lâu hơn ba trăm nữ tử, ta yêu không có mấy người, dục vọng cùng chinh phục lỗi nặng hết thảy. Chỉ là thời gian lâu rồi, chậm rãi sinh ra một ít thân tình, kỳ thật ta chưa bao giờ biết rõ yêu là cái gì."

Hồ cơ khẽ giết mình, ngẩng đầu dừng ở Nhạc Nhạc con mắt, muốn phân biệt ra được hẳn nói thật hay giả. Nghe được Nhạc Nhạc cũng không yêu mặt khác nữ tử, trong nội tâm nằng sinh ra vài phần e sợ hãi, ghen ghét là nữ nhân thiên tính, Hồ cơ cũng không ngoại lệ. Nằng khó hiểu mà nói: "Ngươi theo ta nói những... này làm gì?"

Nhạc Nhạc nhàn nhạt nói ra: "Đem qua làm một giấc mộng, mơ tới ta chết đi, các nằng đều rất thương tâm khổ sở. Nếu là hôm nay ta thật đã chết rồi, ngươi sẽ đem mối vừa nói nói cho các nằng biết, các nằng có lẽ hội (sẽ) sống khá giả một ít."

Hồ cơ lập tức khẩn trương lên, bẽ bộn an ủi: "Ngươi không nên làm ta sợ, mộng không thể thật đúng đấy, có thể là ta vuốt ve quá chặt, ngươi không thoải mái, mới làm xấu mộng a."

Nhạc Nhạc cười khổ nói: "Ta cũng hi vọng không có việc gì, có thể của ta dự cảm gần đây rất chuẩn, lần này thật sự rất khó nói."

Hồ cơ tâm giác [góc] súc đau nhức, nước mắt tựa hồ lại muốn tuôn ra, nói: "Ngươi chết, ta hội (sẽ) cùng ngươi cùng chết, không có ngươi, ta không cách nào sinh tồn."

Nhạc Nhạc cái trán toát ra mồ hôi lạnh, đẩy ra Hồ cơ, thờ hờn hờn nói: "Tự là mơ tới sau khi ta chết, các ngươi cũng hết thảy tự sát mới như vậy nhắc nhở ngươi đấy, đáp ứng ta, các ngươi ai cũng không cho chết."

Hồ cơ buồn bã cười cười, nói: "Đây chẳng qua là giấc mộng, ngươi không nên tưởng thiết." Gặp Nhạc Nhạc thần sắc bất thiện, bẽ bộn bổ sung nói: "Àn, ta đáp ứng ngươi."

Nhạc Nhạc xấu hổ lau lau trên đầu đồ mồ hôi, thì thảo tự nói: "Đúng vậy a, chỉ là mộng, có thể là ta quá khẩn trương, bất quá cũng quá chân thật rồi."

Hồ cơ khuyên nhủ: "Đã như vậy, vậy hôm nay cũng đừng có đi hoàng cung rồi, được không nào?"

Nhạc Nhạc lắc đầu: "Cũng đã đã nói rồi, không thể nuốt lời. Hồ cơ, nhớ kỹ của ta nói lời, nếu quả thật gặp chuyện không may, nhất định chuyển cáo các nằng."

Lúc này điệu duyên tại nhẹ nhàng gõ cửa, nói: "Nhạc Lang, chúng ta nên xuất phát."

"Đã biết."

Đơn giản ném qua điểm tâm, Nhạc Nhạ lưu luyến không rời đảo qua chúng nữ, nói: "Hôm nay có thể sẽ có phản loạn, các ngươi muốn nhiều hơn bảo trọng, ngàn vạn không nên vọng động, nghỉ lại làm sau."

Chư nữ cũng thấy tra được Nhạc Nhạc dị trạng, còn lấy hẳn quan tâm chính mình, một gật đầu một cái đồng ý.

Từ Đồ Mẫn kéo về mặt bất an Hồ cơ, đối với vui cười vui mừng mà nói: "Từ Đồ thế gia có rất rất cao tay đấy, ngươi phải cẩn thận đâu." Nằng đã đem mình bài trừ tại Từ Đồ thế gia bên ngoài, đã tiếp nhận đâm tặc chỉ nữ thân phận mới.

Bách Lý Băng về mặt ân cần, nói: "300 cái Luân Hồi sát thủ ngày hôm qua đã đuổi tới Hoàng thành, bọn hán đều tại Mộc phủ phụ cận, có mấy cái khinh công cao thủ đang giám thị hoàng cung động tĩnh, vừa thấy có dị thường, sẽ thông báo cho ta, lại đi tiếp ứng các người."

Nhạc Nhạc khẽ gật đầu.

Cung trăng sáng tựa hồ cảm nhận được Nhạc Nhạc bất an, nói: "Nhạc Lang, phụ cận còn có hơn năm trăm cái trăng sáng cung kiếm nữ, muốn hay không mang các nàng đi qua?"

Nhạc Nhạc kéo qua tay của nàng, yêu thương vuốt bụng của nàng, cười nói: "Muốn chăm sóc tốt Bảo Bảo ah, những chuyện khác đừng (không được) quan tâm. Ta mang diệu duyên, như tuyết, Hồng Vũ ba người các nàng là được rồi, đánh không lại còn có thể đào tẩu. Ân, thời điểm đến rồi."

Nhạc Nhạc tiếp nhận Tiên Vu yên truyền đặt truy Tâm Kiếm, mang theo tam nữ, phát tay hướng chư nữ tạm biệt. Lúc gần đi, còn thật sâu nhìn chăm chăm Hồ cơ liếc, lại để cho nàng nhớ rõ lời của mình.

Hoàng cung.

Cung điện tuy nhiên huy hoàng quý khí, lại thiếu đi cái loại này uy nghiêm, liền trên vách tường điêu khắc Phi Long đều đã mất đi thần thái, như thảo xà giống như gãy yếu vô lực.

Rất nhiều chư hầu Vương quý nhìn phía sau đóng chặt đại môn, mặt đều mất đi huyết sắc. Nam lăng Vương cùng Lạc vương sóng vai đi về phía trước, một đường nói giỡn, không chút nào để ý chung quanh âm lãnh sát cơ. Lạc kiệt tuy nhiên sợ hãi phải chết, nhưng thấy đến Nhạc Nhạc bên người ba cái đẹp như Thiên Tiên tuyệt sắc, rõ ràng không ngừng hướng tam nữ đến gần, tựa hồ cũng quên từ vong gần ngay trước mắt. Nhạc Nhạc thụ mộng cảnh ảnh hưởng, cũng vô tâm trên cột Lạc kiệt, theo hán vui đùa âm ỉ.

Tư Đồ Nghiệp sớm ở đại điện chờ đợi, hán đứng phía sau Hoan Hi Phật cùng Ba Khắc [Buck] tĩnh. Một ít quy thuận Tư Đồ thế gia đại thần thần khí hiện ra như thật, có chút tự ngạo. Chỉ là đại thần số lượng thiếu chút ít, không phục Tư Đồ thế gia đại thần có chết rồi, có trốn trốn. Vốn tiền chánh điện cần giao ra lợi khí, lần này rõ ràng không có người kiểm tra. Mỗi vị chư Hầu thế tử có thể mang hai gã hộ vệ, cũng toàn bộ cũng có thể tiến vào. Cái này lại để cho bọn hán phi thường ngoài ý muốn, trong nội tâm lại càng không nở.

Tư Đồ Nghiệp gặp nên đến đều đến rồi, khoe miệng lộ ra không dễ (cảm) giác tra nụ cười giả tạo, đối với sau lưng một cái thái giám đánh cho tay thức. Thái giám hiểu ý, tiềm lấy cuồng hống đối nội quát: "Tất cả chư hầu đã đến, cho mời bệ hạ cùng thái hậu nương nương!"

Tuy nhiên thái giám cấp bậc lễ nghĩa đều đúng chỗ, nhưng Nhạc Nhạc cảm giác, cảm thấy ở đâu không được tự nhiên, đến không nhiều lắm muốn, đã theo bên cạnh điện đi ra một đội cung nữ cùng thái giám. Đi ở đằng trước chính là một cái gãy yếu tái nhợt thiếu niên, mặc chính hoàng Bản Long cảm bào, lại không hề tinh thần, tựa hồ bị gió thổi qua có thể tự ngã sắp xuống. Bên cạnh hán có vị vàng óm tiêu tụy thiếu phụ, đầu đội Tử Kim mũ phượng, trong đôi mắt lộ vẻ tơ máu, trên mặt ần ần có nước mắt dấu vết.

Nhạc Nhạc lắc đầu khổ thân: "Cái này là *** quốc ấu Hoàng cùng thái hậu sao? Chắc chắn, thật sự là đáng thương, so dân nghèo càng thêm thê thảm, hôm nay có thể sẽ chấm dứt cái này bi thảm sinh hoạt a."

Tiểu hoàng đế rốt cục ngồi xuống trên ghế rồng, thái hậu ngồi ở hán bên cạnh thân. Tư Đồ Nghiệp lạnh lùng cười cười, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, người không là có chuyện tuyên bố sao?"

Còn chưa ngồi vững vàng tiểu hoàng đế bỗng nhiên cả kinh, cuống quýt đứng lên, nói: "Đứng đứng, đứng vậy, trầm xác thực có việc tuyên bố. Tiểu Lý tử, tiếng động lớn chi." Bên cạnh thái hậu nhìn không được than nhẹ một tiếng, bị Tư Đồ Nghiệp lạnh lùng một chăm chăm, bị hủ vùi vàng cúi đầu xuống, không dám đối với xem.

Có mắt mọi người có thể nhìn ra tại đây ai làm gia làm chủ, nhao nhao lắc đầu khổ thân.

Cái kia gọi tiểu Lý tử thái giám không biết từ nơi này móc ra một cuốn hoàng bổ thánh chỉ, âm thanh đọc nói: "Chúng đại thần tiếp chi!" Cũng không để ý tới đại điện người quý không quý, tiếp tục đọc nói: "Hôm nay vốn là trầm đẳng cơ đại điển, bất đắc dĩ trầm thuở nhỏ gãy yếu nhiều bệnh, không cách nào xử lý quốc gia đại sự. Nhịp chính vương Tư Đồ Nghiệp thay trầm vất vả, xử lý quốc gia ngay ngắn rõ ràng, cẩn trọng. Cái gọi là người tà giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, trầm suy đi nghĩ lại, quyết định nhường ngôi, ủy nhiệm Tư Đồ Nghiệp vì *** quốc mới đế. Khâm thủ, tạ ơn!"

"Ấu tá! Đây làm sao có thể làm cho, bệ hạ, là có người hay không bức người làm như vậy hay sao?" Tánh tình nóng nảy nam lăng Vương đầu tiên hô.

Tiểu hoàng đế sợ hãi lắc đầu, đáng thương Tích Tích nhìn Tư Đồ Nghiệp liếc.

Tư Đồ Nghiệp nghe xong giận dữ, chỉ vào nam lăng Vương quát lên: "Người là có ý gì, bệ hạ nói rõ ràng, đem ngôi vị hoàng đế lại để cho nhường ngôi tại ta, người chẳng lẽ không phục mệnh lệnh của bệ hạ sao?"

Lạc vương gia cũng nhìn không được nữa, cả giận nói: "Móa quốc ngôi vị hoàng đế trăm ngàn năm qua đều là đích truyền, người đây rõ ràng là muốn soán vị!"

Do hai người bọn họ dẫn đầu, mặt khác chư hầu cũng nhao nhao khấp мэng lên.

Tư Đồ Nghiệp hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay, mấy trăm vị đeo đao cầm vệ quân vọt lên tiến đến, đem hơn mười vị chư hầu vây lại.

Tur Đồ Nghiệp cười đắc ý nói: "Coi như là soán vị, các ngươi có thể làm gì ta? Các ngươi biết rõ ta muốn soán vị còn Hoàng thành chịu chết, thật sự là ngu xuẩn cái đó! Trông coi tổ tông quy theo không biết biến báo, liền chết còn không sợ, rõ ràng sợ một đầu có lẽ có quy theo. Ha ha ha, các ngươi thật sự là ngu xuẩn! Hôm nay các ngươi đã tới, tự mơ tưởng sẽ rời đi Hoàng thành nửa bước, ngoan ngoãn cầm trong tay binh quyền giao cho ta, ủng ta vì đế, nói không chừng các ngươi còn có thể an hưởng lúc tuổi già."

"Mơ tưởng! Trước khi đến đã an bài thỏa đáng, nếu như ba ngày sau chúng ta không thể ly khai Hoàng thành, sẽ phát binh, thanh trừ gian nịnh." Chúng chur hầu nhao nhao mừng, liền những cái...kia sợ chết thể từ nhóm: đám bọn họ cũng nhiệt huyết ***, máu nước miếng bay loạn.

Tur Đồ Nghiệp hung hăng càn quấy cười lớn đến gần tiểu hoàng đế, đem hân theo trên ghế rồng kéo xuống, xông chur loạn chur hầu quát: "Tìm nịnh, ta nói cho các ngươi biết cái gì mới là gian nịnh!" Nói xong, hân bắt tay bỏ vào tiểu hoàng đế trên cổ, chân khí nhỏ, lập tức bóp nát cổ họng của hân. Bên cạnh thái hậu như là đã minh bạch phát sinh chuyện gì, khóc hô hào đánh về phía Tur Đồ Nghiệp, hô to "Còn con của ta, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ, đưa ta nhĩ rồi!"

Tur Đồ Nghiệp một cước đá vào thái hậu trên bụng, đem nàng đánh bay hai ba trượng, ngã trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đi đòi nhà ma.

Chúng chur hầu trọn mắt há hốc mồm, đều đã quên chur mừng,

Lúc này Tur Đồ Nghiệp lại quát: "Người tới, hết thầy cầm xuống, bắt sống đây!"

Theo Tur Đồ Nghiệp ra lệnh một tiếng, có càng nhiều cấm vệ tràn vào, hướng đám chur hầu đánh tới.

Nhạc Nhạc cùng tam nữ, quan thái che chở nam lăng Vương, cùng Lạc vương gia một đoàn người hợp lực hướng ra ngoài xông. Nhiều người địa phương nhỏ, hỗn loạn lợi hại. Nhạc Nhạc bên cạnh xông bên cạnh lưu ý Lạc kiệt, gặp võ công của hân thấp kém, toàn bộ nhờ hộ vệ bảo hộ mới có thể không việc gì. Nhanh xông đến cửa đại điện lúc, Lạc vương phủ hộ vệ "Không nghĩ qua là", lộ ra một cái khe hở, Lạc kiệt giết mất đồ cấm vệ một đao chém thành hai khúc. Tiếng kêu thảm thiết trong lúc hỗn loạn là như vậy yếu ớt, chết thật lâu, Lạc vương gia mới phát hiện nhĩ tử không thấy rồi.

Chạy ra khỏi đại điện, ngược lại có võ công rất cao cấm vệ vọt tới, đầu lĩnh đứng là Tur Đồ vị, hân đi theo phía sau đao cốc Thất Sát, bảo phương, ba Mộc Đồ, lục không ngày nào. Nhạc Nhạc nhìn thấy biến mất nhiều ngày bảo phương, ám đạo:thăm nghĩ tới đúng lúc, lại để cho diệu duyên các nàng bảo vệ tốt nam lăng Vương, chính mình hướng bảo phương đánh tới.

Nhạc Nhạc kiếm pháp đã vô chiều thức đáng nói, ánh sáng màu đỏ lóe lên tự là một cái mạng, tốc độ nhanh hướng chân trời lưu tinh. Bảo phương chứng kiến Nhạc Nhạc đánh tới, trong nội tâm kinh hãi, muốn lui về phía sau, lại bị Nhạc Nhạc sớm một bước ngăn lại. Một kiếm, chỉ là nhẹ nhàng một kiếm, tự đâm xuyên qua bảo phương trái tim. Bảo phương con mắt đột ngột, mang theo thật sâu không cam lòng rồi đi.

Lục không ngày nào bái kiến Nhạc Nhạc lợi hại, căn bản không muốn cùng hân so chiêu, núp xa xa. Không ngờ Chung Nhược Tuyết đã sớm lưu ý hân rồi, băng tuyết bay tán loạn, sát thủ ra hết, hai người lập tức chiến thành một đoàn. Hai người chạm vào nhau chân khí đem bốn phía cấm vệ kích thương vô số, đánh ba năm mười chiêu, như tuyết dùng duy mỹ băng tuyết sát chiêu, đem lục không ngày nào biến thành một bộ màu trắng khô lâu, đã xong một đời cao thủ tánh mạng.

Chiến hơn nửa canh giờ, còn lại chur hầu không có mấy cái hoàn hảo không tổn hao gì được rồi. Số ít bị giết, càng nhiều nữa bị nắm,chộp. Quan thái giết chết ba Mộc Đồ, đang tại đau khổ ứng phó Ba Khắc [Buck] tinh trả thù. Hai người đều là dùng đao, hơn nữa là cùng một loại đao pháp. Dương cương cực nóng đao khí liền đến liền đi, cuối cùng đều đánh đến cấm vệ trên người, mỗi một đạo đao khí chạm vào nhau, đều có hơn trăm vị cấm vệ chết đi. Nhạc Nhạc xem rất là vui vẻ, âm thầm tính toán bao nhiêu đao có thể giết sạch hai vạn cấm vệ.

"Ha ha ha ha, đều cho lão tử dừng tay!" Chẳng biết lúc nào, theo ngoài hoàng cung lại tràn vào một cỗ khác thế lực. Thanh âm này tuyệt khó nghe, như phá cái chiêng giống như, lại vô cùng có xuyên thấu lực, làm cho cả hoàng cung mọi người nghe được trong lòng run lên, nhao nhao dừng lại đánh nhau, tỉnh quan người tới.

Nhạc Nhạc lại không bị thanh âm này đầu độc, vung kiếm đâm chết đao cốc Thất Sát bên trong đích một cái trong đó, lúc này đao cốc Thất Sát chỉ còn bốn giết.

"Giết ma mã tự tại? Ngươi tới làm gì?" Tur Đồ Thân dẫn một ngàn tên đặc cấp cao thủ, chuẩn bị tại cuối cùng ra tay, lại không ngờ rằng mã tự tại hội (sẽ) ngang trời giết ra.

Một cái khoắc trên vai đầu tán cao Đại lão đầu dẫn 500 tên mặt không biểu tình vạn dặm minh bang chúng, chậm rãi theo cửa hoàng cung đi vào. Lão đầu trên mặt có nhiều đạo kỳ quái vết đao, tựa hồ muốn quên đi cái gì chữ viết, ánh mắt âm lãnh bạo tàn, bên cạnh hân hơi hơi đắc ý mã vạn dặm. Mã vạn dặm trong tay cột một người, cái này người đúng là Tur Đồ bằng hữu.

"Ngươi nói ta đến thì sao, lão tử để làm hoàng đế đấy, ha ha ha ha!" Mã tự tại điên cuồng cười to, không chút nào đem bọn họ để vào mắt, tiện tay đánh nát mấy cái chặn đường cấm vệ đầu, tuyết trắng óc bay loạn, rất nhiều giết người như ngóc cấm vệ cũng nhin không được nôn mửa, rất xa né tránh mã tự tại.

"Ngươi đem Bằng nhĩ trói chặt làm gì? Nhanh lên thả hân!" Tur Đồ Thân gặp Tur Đồ bằng hữu bị trói, nhin không được giận dữ. Tur Đồ bằng hữu cùng Tur Đồ thắng phụ trách cửa thành đấy, hiện tại rõ ràng bị nắm,chộp, bên ngoài đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Nhạc Nhạc gặp giết ma cùng Tur Đồ thế gia người nổi lên xung đột, gãi đúng chỗ ngứa, lôi kéo còn sót lại hơn mười cái chur hầu thôi lui đến nơi hẻo lánh, quan sát hân nhóm biểu tình diễn.

Tur Đồ Thân quan tâm cháu trai an nguy, đầu tiên nhìn không được bỏ nhào qua, hắn tự nhận là Hồn Nguyên đại thành, có lẽ cùng mã tự tại không chia trên dưới. Hai người trên không trung giao thoa hơn mười chiêu, giết ma rõ ràng liên tiếp bại lui. Nhạc Nhạc âm thầm xem tra Tur Đồ Thân, hỏi nam lăng Vương: "Nghĩa phụ, cùng giết ma giao thủ người là ai?"

"Hắn tự là giả chết Tur Đồ Thân. Lúc ấy tự có rất nhiều người hoài nghi hắn không có, bất quá lại có thể ba mươi mấy năm không có lộ diện, cũng thực sự kiên nhẫn. Hắn trước kia vũ lực thường thường, sao có thể đánh thắng được giết ma?" Nam lăng vương đạo.

"Hắn dùng chân khí tự là Hồn Nguyên thân công? Giống như tự là sát hại Kiếm Tông tông chủ hung thủ." Chung Nhựt Tuyệt kiến thức rộng rãi, ở bên cạnh nói ra.

Nhạc Nhạc gật đầu, cũng nhận ra Tur Đồ Thân chân khí đúng là sát hại gián một kiếm loại hình.

Giết ma rõ ràng bại trận, Tur Đồ Thân thừa cơ đoạt lại Tur Đồ bằng hữu. Chỉ là Tur Đồ bằng hữu mặt không biểu tình, sắc mặt tái nhợt, hẳn cho rằng cháu trai chỉ là bị hù, bề bộn vì hắn mờ trí. Nói: "Bằng nhi, ngươi không sao chứ, đã xảy ra chuyện gì?"

Giết ma ở phía xa nói tiếp: "Hắn điều binh Hồ Phù bị ta đoạt rồi, đương nhiên có chuyện rồi."

Tur Đồ Thân kinh hãi, quay đầu quát: "Mang thứ đó trả lại cho Bằng nhi, niệm tại trước kia giao tình lên, ta không truy cứu! Bằng không thì "

"Bằng không thì cái gì?" Giết ma hung hăng càn quấy quát.

Tur Đồ Thân vừa muốn nói ra, lại đột nhiên eo huyết mát lạnh, một hồi toàn tâm đau đớn truyền đến, quay đầu chứng kiến Tur Đồ bằng hữu mặt không biểu tình nắm nhỏ máu dao găm. "Ngươi" hẳn thật sự không có ngờ tới thương yêu nhất cháu trai sẽ có đao chọc chính mình, tại do dự lập tức, lại bị đánh một đao. Lưỡng vết đao chém đều là vết thương trí mệnh khâu, hắn lập tức hiểu được, nổi giận chỉ vào giết ma mắng: "Ngươi dùng tinh thần lực!" Lời còn chưa dứt, đã ngã xuống.

Tur Đồ Nghiệp kinh hãi, con của mình giết mình lão tử, hắn nhất thời phân không rõ phải hay là không thân đang ở trong mộng. Thẳng đến giết ma hướng hắn đi tới, mới khinh khùng hét lớn: "Ngăn lại hắn, nhanh lên ngăn lại giết ma!"

Hoan Hi Phật gặp Tur Đồ Thân có thể đem giết ma bức không có sức hoàn thủ, cho rằng giết ma võ công bất quá là tông sư cấp bậc đấy, kêu nhỏ một tiếng, ngăn lại mã tự tại đường đi. Ai ngờ giết ma võ công xa so với chính mình tưởng tượng đơn giản như vậy, liền sờ trường nhất phạm ly ma công còn chưa dùng ra, sẽ chết tại giết ma dưới lòng bàn tay. Nhất thời không người dám ngăn đón mã tự tại.

Giết ma đơn giản đem Tur Đồ Nghiệp trao hồi trở lại vạn dặm mình đệ tử trong đó, đang tại mặt của mọi người, dùng tinh thần lực cấm chế Tur Đồ Nghiệp. Cái tạo sau đích Tur Đồ Nghiệp thần sắc ngốc trẻ, về mặt Lãnh Mạc, rõ ràng hạ khiến cho mọi người đều quy thuận giết ma mã tự tại, làm cho hơn một vạn cấm vệ đều không biết nên nghe ai đấy. Tur Đồ vì bị hù sắp chết, không biết là nên trốn hay (vẫn) là can thiệp vào chỉ huy nhà mình tàn binh tiếp tục cùng giết ma đánh nhau chết sống.

Bất quá mã vạn dặm cũng không có quên Tur Đồ vì, bám vào giết ma bên tai nói thầm vài câu. Giết ma vừa mới cái tạo hết Tur Đồ Nghiệp, cái trán có chút mồ hôi, vẫn là cực kỳ rất nhanh đem Tur Đồ vì bắt ra, trước phê đi võ công của hắn, lại điểm hắn huyết đạo, sau đó đem hắn ném qua một bên.

Mọi người không biết nên nói cái gì rồi, vừa mới hay (vẫn) là cường thịnh Tur Đồ thế gia, hiện tại chủ yếu thủ lĩnh toàn bộ biến thành người khác khôi lỗi rồi. Trong lúc nhất thời cấm vệ nhóm đám bọn họ ý chí chiến đấu toàn bộ tiêu tán, có không ít người đã vùng trộm chạy ra hoàng cung.

Nhạc Nhạc thầm than giết ma võ công quá kinh khủng, mình bây giờ còn không phải là đối thủ của hắn. Cho dù tăng thêm bên người chúng nữ cũng khó thủ thắng, nhưng lại có nguy hiểm tánh mạng. Tính toán thoáng một phát, hay (vẫn) là chạy là thượng sách, lặng lẽ lôi kéo nam lăng Vương cùng Lạc vương một đoàn người ly khai, lại bị giết ma ngăn lại.

"Ngươi tự là Vương Nhạc Nhạc? Nghe nói ngươi dùng thường cùng chúng ta vạn dặm mình đối nghịch, phải hay là không?" Mã tự tại dùng âm lãnh không mang theo bất cứ tia cảm tình nào con mắt trừng mắt Vương Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc trong nội tâm càng thêm bất an, đêm qua trong mộng tựa hồ liền gặp được loại này như độc xà đồng dạng ánh mắt. Lập tức kiên trì đáp: "Ta là Vương Nhạc Nhạc. Về phần cùng vạn dặm mình đối nghịch nha, cái kia hoàn toàn hiểu lầm, ha ha, ta người này gần đây không yêu tranh đấu!" Vừa nói vừa tay chân thức lại để cho diệu duyên các nàng ly khai, thế nhưng mà diệu duyên như thế nào cam lòng (cho) ly khai, tam nữ không nhúc nhích. Nam lăng Vương cùng Lạc vương biết rõ chính mình ở chỗ này cũng không giúp đỡ được cái gì, đành phải vùng trộm hướng cửa cung dời đi.

Giết ma lạnh lùng cười cười, nói: "Vây quanh, cầm xuống!" Nói xong, đánh về phía Vương Nhạc Nhạc.

Mộc phủ, chính trong đại sảnh cùng Hạc nhi đùa giỡn náo ục ục thần sắc biến đổi đột ngột, thét lên vài tiếng, xông bắn ra ngoài đi. Chúng nữ chưa từng qua ục ục gặp thành như vậy qua, nhao nhao khó hiểu, ần ần cảm thấy có chút bất an. Hạc nhi cũng đi theo ục ục, lặng không phi độ. Hồ cơ trong nội tâm loạn thành một đống, không biết nên không nên đi theo, âm thầm cầu nguyện: "Nhạc Nhạc, ngàn được không gặp chuyện may ah, ngươi nếu chết rồi, ta hay (vẫn) là hội (sẽ) cùng ngươi cùng một chỗ rồi đi đấy."

Ục ục bay vào hoàng cung thời điểm, vừa vận nhìn thấy Nhạc Nhạc ngã xuống, như tuyết, diệu duyên cùng Sở Hồng vũ cũng bị trọng thương, khóc hô hào nhào vào Nhạc Nhạc trên người, chuẩn bị thay hắn ngăn cản giết ma kế tiếp công kích.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đại kết cục (3)

Giết ma âm hiểm cười cười, song chuông đánh ra màu đen chuông khí, bên trong xen lẫn đậm đặc tinh thần sát khí. Nguyên lai hắc sớm đã đem chân khí cùng tinh thần lực dung hợp rồi, lực công kích gia tăng lên mấy lần, mới trở nên khủng bố như vậy. Đang lúc hắc cho rằng Nhạc Nhạc một đoàn người chết chắc rồi thì điểm, bỗng nhiên phát giác chính mình đánh ra chuông phong cùng tinh thần lực toàn bộ không có, tựa quỷ dị như vậy biến mất rồi.

Một bột lọc ánh sáng màu đỏ điện y hệt rơi vào Nhạc Nhạc trên người, đen bóng mắt to lóa nước mắt, nghe được Nhạc Nhạc còn có tim đập, không ngoan hơi an tâm. Lúc này giết ma lại phát ra lực công kích cực lớn một chiêu, đầy trời Hắc Phong trảo hướng Nhạc Nhạc bọn người.

Ục ục ánh mắt lộ ra đậm đặc sát ý, nhẹ nhàng nhảy dựng xông vào cái kia Hắc Phong chính giữa, mọi người chính cho rằng nàng chết chắc thời điểm, lại phát hiện màu đen Phong Bạo không thấy rồi, từ bên trong chui ra một cái phấn hồng bảo vệ đẹp nữ rồi, tóc dài đen nhánh rủ xuống đến chân cùng, làn da bạch tuyết, chỉ là người khác như thế nào cũng thấy không rõ nàng tướng mạo, chỉ là tuyệt diệu hình dáng sớm bảo phần đông nam nhân si mê.

Giết ma rõ ràng khẽ giật mình, cái này đã vượt qua hắc nhận thức phạm vi, đang tại ngây người, thỉnh linh nghe trước mặt áo trắng nữ tử nhẹ giọng chỉ chỉ kêu to vài tiếng, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện trăm đạo chói mắt Lôi Điện, như lao nhanh Giao Long, đồng loạt đánh về phía mã tự tại.

Loại lực lượng này tương quan quá cách xa rồi, liền chống cự ý niệm đều không thể sinh ra, giết ma mã tự tại đã hóa thành tro tàn, tán lác tại không trung. Mọi người cũng không biết cái này áo trắng nữ là làm sao tới đây, chỉ có diệu duyên các loạiđội nữ biết rõ. So với những người khác càng giật mình càng ngăn người, trong miệng lầm bầm nói: "Ục ục, ục ục là yêu tinh "

Lúc này Hạc nhi cũng bay tới, chứng kiến Nhạc Nhạc hôn mê trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, khoe miệng đều là huyết, còn lấy hắc đã chết, đôi mắt lập tức biến thành ánh sáng tím sặc, đối với bốn phía mặc khôi giáp cầm vệ mở ra cái miệng nhỏ nhắn. Trời nổi ở giữa không trung ục ục lập tức bùng kín lỗ tai, diệu duyên, như tuyết, Hồng Vũ cũng không hiểu kỳ diệu bùng kín lỗ tai, các nàng không biết đây là ục ục pháp lực tác dụng.

Lần này Hạc nhi lại hô lên thanh âm, một cổ vẫn còn như thực chất tử sắc quang sóng chậm rãi hướng bốn phía tán đi, ánh sáng tím như nước bình thường Ôn Nhu, tốc độ lại như mũi tên giống như. Ục ục vừa thấy Hạc nhi giá thức đã biết không ổn, bèn vội rơi vào diệu duyên bọn người bên người, thả ra một đoàn cái lồng năng lượng, đem các nàng hộ ở bên trong.

Ánh sáng tím bỏ qua cho ục ục phóng ra vòng bảo hộ, phát tán hoàng cung mỗi hèo lánh, bị quang xuyên qua cầm vệ hết thấy định dạng, đã qua hồi lâu mới nhuyền trên mặt đất, trong miệng phun ra đại lượng máu tươi.

Nàng cái này một cuồng hống giết sạch rồi trong hoàng cung tất cả mọi người, trừ bỏ bị ục ục bảo vệ mấy người, may mắn nam lăng Vương cùng Lạc vương sớm trốn ra hoàng cung.

Hạc nhi hô xong, cũng hôn mê bất tỉnh. Ục ục đem nàng ôm trở về, biết rõ nàng là năng lượng tiêu hao, cũng không...lắm lo lắng. Phát phát tay niệm động linh quyết, đem các nàng mấy người chở về Mộc phủ.

Chúng nữ tuy nhiên kinh dị ục ục thân thể, thực sự tin tưởng, gặp Nhạc Nhạc không có việc gì về sau, nhao nhao vây quanh ục ục hỏi lung tung này kia.

Hồ cơ nghe nói Nhạc Nhạc chỉ (cái) là bị trọng thương, mới vui đến phát khóc. Mặt khác nữ tử cũng có chút thất ni non đây, mọi người cho rằng nàng chỉ là lo lắng, cũng không có hỏi nhiều. Chỉ có Hồ cơ chính mình minh bạch trong đó nguyên do.

Lạc Hà dẫn đầu mười vạn tinh binh quân mà thiếu người sông độ khẩu, theo Lam Hải thành đuổi tới, bị Ma giáo cùng Luân Hồi mở ra thành trì, bỏ vào Hoàng thành. Hoàng thành nguyên binh Vệ nghe nói Tư Đồ thế gia thủ lĩnh toàn bộ chết rồi, toàn bộ quy thuận, không có phe người nào chiếm lĩnh Hoàng thành.

Nhạc Nhạc một ngủ tựa là ba tháng, tại mê man trong lúc, có hơn ba nghìn cái xinh đẹp trẻ tuổi xử nữ vì hắc hiến thân chữa thương. Công lực của hắc tại trong lúc ngủ say đã đạt đến nhập Đại viên mãn cảnh giới -- tầng thứ 10 Hoa Mãn Thiên xuống.

Phần đông xử nữ ở bên trong, hắc nhớ rõ rõ ràng nhất tự nhiên là ục ục. Trong mê ngủ tuy nhiên không cách nào chứng kiến dung mạo của nàng, nhưng cái kia quen thuộc hương vị tốt đẹp diệu thân thể lại để cho hắc mê luyện không thôi. Các loạiđội chứng kiến ục ục chỗ biến ảo dung mạo lúc, hắc càng là si mê, dung nhan hoàn mỹ lại để cho thần ghen ghét. (ngoại thiên có các nàng chữa thương lúc kỹ càng miêu tả, qua vài ngày bổ sung)

Tình lại thì Lạc vương gia đã đăng cơ, trở thành *** quốc tân hoàng. Có nam lăng Vương cùng phương bác Kim Thạch cùng với Lam Hải thành bao gồm nhiều thế lực lớn ủng hộ, rất nhanh bình phục *** quốc náo động, hoàn thành cơ bản thống nhất.

Lạc Hà bị lập vì thái tử, hứa hạ lời thề cũng từng cái thực hiện, đây là nói sau.

Nhạc Nhạc mang theo chư nữ tại *** quốc đem việc vật xử lý xong, ẩn cư tại Lam Nguyệt đảo.

Ngày nào, Tiên Vu yên lại kinh ngạc nhìn qua Lạc thành phương hướng ngẩn ngời. Nhạc Nhạc sau khi thấy cười to: "Chúng ta không phải vừa hồi trở lại vẫn an qua gia gia ấy ư, chẳng lẽ Yên nhi lại nhớ nhà?"

Tiên Vu yên khẽ cười nói: "Có Nhạc Lang địa phương tựu là nhà của ta, ta còn treo nhớ cái gì Tiên Vu thế gia, chỉ là có chút lo lắng gia gia thân thể."

Nhạc Nhạc ôm nâng đơn bạc thân thể, đem nâng ôm vào trong ngực, cười nói: "Ha ha, đừng (không được) không thừa nhận, ngươi mỗi ngày đều đứng ở chỗ này, liền nhiều hơn đều nhìn ra ngươi nhớ nhà."

"Ha ha, đừng đề cập cái kia tiểu quý, ta là bị hấn phiền mới hướng cái này chạy. Hấn so ngươi còn dính người, hơn mười năm sau thiên hạ nữ hài tử lại muốn xui xẻo."

"Nhiều hơn nói, ngươi đã như vậy niệm gia, cái này đảo từ hôm nay trở đi, đổi tên là Triều Tiên."

"Ngươi cái gì đều nghe cái kia tiểu quý đấy, đừng đem hấn làm hư rồi!"

Xa xa một đạo trẻ thơ thanh âm truyền đến: "Cha, tiểu tiểu tiểu nhỏ nhỏ di nương, các ngươi lại đang yêu đương vụng trộm sao?"

Nhạc Nhạc cùng Tiên Vu yên thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cùng một chỗ cười mắng: "Ngươi cái tiểu thí hài, những lời này ngươi một ngày có thể hô mấy ngàn lượt, có thể hay không đổi câu?"

"Có thể nha ~" nhiều hơn lại hô: "Gian phu dâm phụ, bị ta bắt được a, xem các ngươi còn thể nào nói xảo?"

Nhạc Nhạc cùng Tiên Vu yên cùng một chỗ kêu thảm thiết: "Đừng đổi rồi, ngươi còn hô vừa rồi câu kia a!"

"Ha ha ha ha! Sợ rồi sao, ta chính là vĩnh viễn không nói bại, chết không nhận thua, siêu cấp Vô Địch -- Vương Đa Đa! Ah... Mẹ, đừng tóm tai ta dọa..."

Cung trăng sáng vẻ mặt giận tái đi cười mắng: "Xem ngươi còn loạn nói láo đầu, không phải đem ngươi lỗ tai vặn mất không thể!"

"Ah ơ, đau quá nha. Mẹ, ngươi hôm nay thật xinh đẹp, son môi cũng rất tươi đẹp, là được... Trên hàm răng dính có rau cỏ."

Cung trăng sáng có chút giật mình, bề bộn buông nhiều hơn, dùng tay che môi anh đào, ám dùng đầu lưỡi dò xét trong miệng dị vật. Vương Nhạc Nhạc lôi kéo Tiên Vu yên đi đến trước người của nàng cười to: "Trăng sáng lại bị cái kia tiểu quý lừa!"

Cung trăng sáng bất đắc dĩ cười khổ nói: "Thật sự là tình nghịch, ngươi cái này làm cha cũng mặc kệ quản!"

Xa xa truyền đến Vương Đa Đa hung hăng càn quấy tiếng cười: "Ha ha ha, ai cũng quản không ta. Ta chính là vĩnh viễn không nói bại, chết không nhận thua, siêu cấp Vô Địch -- Vương Đa Đa! Ah... Hạc nhi di nương, không nên ta. Ta Vương Đa Đa nhưng cho tới bây giờ không có trêu chọc qua ngươi, cha mẹ, cứu mạng cái đó!"

(hết trọn bộ)

Phiên ngoại thiên

Phiên ngoại thiên

Ngọc chải đầu núi tọa lạc tại *** trong nước bộ, thế núi không ngót ngàn dặm, kỳ phong quái thạch không dứt, nghe nói có 1280 tòa ngọn núi, như Ngọc Nữ lược đồng dạng, xoắn bước Tây Bắc cùng Đông Nam. Thiếu người sông chủ lưu xuyên qua ngọc chải đầu núi, hình thành hiểm trở hạp cốc, là lịch đại binh gia chi yếu địa. Tại ngọc chải đầu trên núi cũng phân thành vô số nhánh sông, thoải mái lấy Linh Sơn thanh tú mạch, cùng với nhánh sông phụ cận dân chúng. Núi này cùng thân bí long cốt sơn mạch tương liên, có vô số dị thú linh cầm tại ngọc chải đầu núi sinh sôi nảy nở, càng có vô số kỳ trân thần dược tại ngọc chải đầu núi mọc rễ.

Núi sương mù lượn lờ, kỳ hương tràn ngập, mùa xuân ong bướm tại xinh đẹp đóa hoa chút gì không lục lấy, bay múa lấy. Một mười lăm mười sáu tuổi áo vàng thiếu nữ, ngày thường lông mày hăng mục chi tiết trường, mũi ngọc răng trắng tinh, khẽ cắn hồng hồng bờ môi, lo lắng xuyên thẳng qua tại ong bướm bụi hoa gian, không ngừng nhìn trái phải dò xét, như là lạc đường, như thế nào chạy không thoát cái này phiền mê người biển hoa.

"Thế nào mới có thể đi ra cái này cánh hoa biển nha? Ai, đều hai ngày rồi, còn chưa đi ra đi! Sớm biết như vậy như vậy, tựu ứng nghe sư phó, không nên một mình xông loạn ngọc chải đầu núi. Rõ ràng đi không bao xa, cách dưới núi khách sạn có lẽ rất gần nha, vì cái gì nhìn không tới xuống núi đường nhỏ đầu này?" Áo vàng thiếu nữ thờ phỉ phỉ nằm ở mà trên cỏ, trừng mắt trong vắt trời xanh, lăm bầm lầu bầu hời hợt lấy, da thịt tuyết trắng tại màu xanh hoa cỏ làm nổi bật xuống, càng lộ ra trắng nõn xinh đẹp.

"Híz-khà zz Hí-zzz, Híz-khà zz Hí-zzz!" Vài tiếng rất nhỏ động tĩnh tại nàng vang lên bên tai, cảm giác cổ phụ cận mát suu suu đấy. Thiếu nữ bỗng nhiên cả kinh, hướng phương hướng ngược nhau lẫn đi, tiện tay rút ra bội kiếm, đối với thanh âm kia phát ra phương hướng chém liên tục mấy cái, từng đạo lạnh như băng kiếm khí vẫn còn như thực chất trầm tại Thất Thái giao nhau thân rắn lên, lập tức bắt nó vỡ thành vài khúc.

"Đáng giận độc xà, liền người cũng dễ khi phụ bốn cô nương sao?" Thiếu nữ lời nói mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn là dọa được không nhẹ, nàng biết rõ cái loại này xà gọi thất sắc Địa Long, bị nó cắn lên một ngụm, mặc kệ võ công của người lại cao, lại trốn không thoát từ vong vận rủi.

"Ha ha, cô nương hảo kiếm pháp, một kiếm Đồ Long, tại sao bị khi phụ sĩ nhục mà nói?" Một cái thiếu niên áo trắng mỉm cười nhìn xem xoa ngực thở khê thiếu nữ, tuấn mỹ khuôn mặt mang theo tà tà vui vẻ, nói không nên lời cổ quái, lại dẫn động lòng người.

"Ah, cuối cùng gặp cái người sống, thật tốt quá!" Thiếu nữ áo vàng thanh kiếm vào vỏ, ưa thích đầu lông mày, kích động nói, "Ta gọi đường tình, tại đây trên núi hái thuốc lạc đường, người có thể dẫn ta xuống núi tìm sư phụ sao?"

Thiếu niên mặt lộ vẻ cổ quái, không thể tưởng được đường tình lại còn nói ra lời nói này, hơi chút suy nghĩ sâu xa, cười nói: "Ta là Vương Nhạc Nhạc, rất hân hạnh được biết cô nương. Tại đây phương viên trăm dặm đều không có người ở, không biết cô nương lại xuất từ gì môn?"

"Ha ha ha, tên của người thực trâu chọc! Ta thật sự thật cao hứng gặp người, bằng không thì muốn chết già trong núi rồi." Đường tình che miệng cười cười, nói không nên lời quấy rối động lòng người, "Sư phó bảo ta đừng (không được) tùy tiện lộ ra sư môn tên, bất quá xem người lớn lên tuấn tú đáng yêu, sẽ nói cho người biết a. Ta là Tinh Vũ môn đây, nghe qua sao?"

Vương Nhạc Nhạc trên đầu có chút đỏ mồ hôi, ám phó chính mình bất quá mấy ngày không có xuống núi, chẳng lẽ dưới núi thiếu nữ đều biến thành bộ dạng này mê gái (trai) bộ dáng sao? Tuấn tú cũng vẫn có thể đảm đương, đáng yêu... Tự có chút khoa trương a, nói như thế nào mình cũng có 12 tuổi, đã đi vào thiếu niên hàng ngũ rồi. Bất quá nghe được nàng là Tinh Vũ môn đây, rất nhiều nghi vấn cũng tự thoải mái mà giải. Năm gần đây Tinh Vũ môn đệ tử tất cả đều là nữ nhân, lại ngăn cách môn phái, môn hạ đệ tử giáo dục ra chút ít vấn đề nhỏ, cũng tình có thể nguyên.

"Thật có lỗi, chưa từng nghe qua! Ta chỉ là một kẻ thư sinh, không hiểu nhiều võ lâm sự tình. Bất quá, xem cô nương kiếm pháp tuyệt diệu, có thể cách không đã thương địch thủ, hẳn là rất lợi hại một môn phái a!" Vương Nhạc Nhạc cẩn nghe sư phụ dạy bảo, cực tuyệt thừa nhận chính mình biết võ công, dù sao tu tập 《Ngự Nữ Tâm Kinh》 công pháp, càng lợi hại võ lâm cao thủ cũng nhìn không ra.

"Đó là đương nhiên!" Đường tình vẻ mặt đắc ý, cũng không quan tâm hẳn có võ công hay không, chỉ có điểm hoài nghi hỏi, "Thế nhưng mà, người một người thư sinh chạy vào núi sâu, không sợ gặp được mãnh thú sao?"

"Ta ở dưới chân núi trong trấn nhỏ, từ nhỏ cùng thợ săn lên núi, chưa bao giờ gặp đến đại hình hung thú, cho nên thường xuyên trên một người núi du ngoạn." Nói xong, Vương Nhạc Nhạc đi đến Thất Thái Địa Long bên cạnh thi thể, coi chừng hái vài miếng lá cây bắt nó bọc lại, "Độc xà là phụ cận duy nhất có thể gây tổn thương cho người gia hỏa, bất quá, Thất Thái Địa Long thế nhưng mà cực nhỏ gặp kỳ được đâu rồi, bình thường rất khó gặp đến. Không biết Đường cô nương muốn hái cái gì được?"

Đường tình thấy hắn thu hồi máu chảy đầm đìa con rắn chết, nhẹ nhàng nhieu mày, bất quá nghe được hắn thường xuyên lên núi, nên biết đường xuống núi, cũng không so đo trong tay hắn xác rắn. "Sư phụ ta muốn hái Xích Huyết quả cùng phụ nhân hoa, nghe nói là rất khó nhìn thấy đồ vật, sư phụ lên núi tìm nửa tháng còn không có hồi trở lại khách sạn, ta mới nhìn không được lên núi thử thời vận, ai biết tiến núi tự lạc đường."

Lần này quay quay Vương Nhạc Nhạc cau mày, hắn biết rõ hai loại kỳ được tác dụng, bởi vì sư phụ hắn luyện chế cực phẩm xuân dược thường xuyên dùng đến những vật này, mà luyện chế "Hoa cướp" càng cần nữa Xích Huyết quả làm chủ liệu. Không biết Tinh Vũ môn muốn như vậy hai chủng được làm cái gì, chẳng lẽ cũng luyện xuân dược?" Hai loại được ta ngược lại nghe qua, không biết sư phụ người tìm chúng làm làm gì dùng đồ?"

"Vậy sao, người biết rõ ở đâu có thể hái đến sao?" Đường tình hí nhẩy lên tới, chặt chẽ nắm lấy Vương Nhạc Nhạc tay, "Ta sư bá cùng sư tỷ trùng Âm Sơn ma sát Ngưng Băng chỉ, nghe nói chỉ có hai loại được có thể cứu các nàng, nếu là hai tháng nội tìm không thấy thuốc này, các nàng tự nguy hiểm á."

Vương Nhạc Nhạc tình thông được lý, biết rõ hai chủng được đều chủ nhiệt [nóng] chủ dương, xác thực có áp chế Ngưng Băng chỉ hàn độc hiệu dụng, nghe nàng vừa nói như vậy, cũng minh bạch cái đại khái. Hắn cũng biết ở đâu có hai loại được, có thể cái kia là mình sư phụ hái thuốc điểm một trong, cũng không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Vừa muốn cự tuyệt, đột nhiên theo nàng xộp giòn tron bàn tay nhỏ bé thượng truyền (*upload) đến khác thường cảm thụ, trong cơ thể Ngự Nữ Tâm Kinh rõ ràng không bị khống chế vận chuyển lại, vượt qua gian cực vật đột nhiên bạo rất, kích động.

Vương Nhạc Nhạc vừa mừng vừa sợ, đây là tiến vào tầng thứ ba —— phá huyết Mị Linh dấu hiệu nha, hắn chờ đợi ngày này đã có suốt lưỡng năm thời gian, theo tu luyện này công bắt đầu, ngay tại ngóng nhìn hôm nay. Bởi vì chỉ có tiến vào phá huyết Mị Linh, mới có thể thực sự trở thành nam nhân chân chính, mới có thể tiến nhập Ngự Nữ Tâm Kinh càng cao tầng thứ tư luyện. Mà dẫn phát hắn xuất hiện phá huyết Mị Linh dấu hiệu nữ tử, nhất định phải tuyển năng với tư cách luyện công lộ đỉnh, để mà Hợp Thể song tu.

"Người, người làm sao vậy?" Đường tình đột nhiên thấy hắn vừa mừng vừa sợ vừa lo, thân thể cũng hiện kỳ quái vận vẹo, có chút lo lắng hỏi.

Vương Nhạc Nhạc vùng trộm nhìn lướt qua trước mặt xinh đẹp thiếu nữ, so với chính mình còn cao một nửa, bởi vì tập võ nguyên nhân, thân thể phát dục tốt hơn, bộ ngực phình đầy, eo thon dịu dàng có thể cảm, rất tròn bờ mông ộp cao hơn có chút nhếch lên. Càng khó được chính là mặt mày trong trong lúc lơ đãng toát ra vũ mị phong tình, so thành thực phụ nhân càng hấp dẫn nam nhân... Những... này đúng là lộ đỉnh tuyệt diệu điều kiện.

"Này này, hướng cái đó xem?" Đầu óc lại đại đầu nữ hài cũng biết trước mặt thiếu niên ánh mắt có chút không đúng, tu tu giận hấn liếc. Nàng cũng có chút kỳ quái, như thế nào ngoạn không hạ tâm giáo huấn hắn dừng lại một chút đầu rồi, hơn nữa trên người hắn mùi thơm thật là kỳ quái, nhàn nhạt đấy, như lan xạ, nghe lại dễ cho người thân thể mềm mại.

"Không có chưa, chỉ là đột nhiên nhìn thấy Đường cô nương khinh công, có chút giật mình. Cái này hai ba trượng khoảng cách, người một bước tự

vượt qua đã tới, thực rất giỏi!" Vương Nhạc Nhạc thừa cơ giả bộ như chán kinh, ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn ở lên, làm cho không an phận nổi giận phân thân nhuyển xuống. May mắn hân bình thường rộng thùng thình áo bào trắng, che khuất trọng yếu bộ vị, mới miễn đi xấu hổ.

"Hừ, người vẫn chưa trả lời ta đấy, người đến cùng có biết hay không ở đâu có thể hái đến Xích Huyết quả cùng phụ nhân hoa?" Đường tỉnh cũng giận cũng xấu hổ trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, "Còn có, trời sắp tối rồi, ta còn muốn chạy về khách sạn các loại:đội sư phụ đây này!"

Vương Nhạc Nhạc ngồi ở trên đồng cỏ, rất nhanh tính toán làm như thế nào ứng phó thiếu nữ trước mắt. Luận võ công, cùng nàng kém xa, nói sau cũng không mang binh khí. Vừa rồi có ý vận công phát tán trong cơ thể thôi tình khí thể, rõ ràng cũng không có hiệu quả, dù sao hiện tại công lực quá đầy ngọn nguồn, mới là tầng thứ hai. Chỉ có lừa gạt nàng ăn xuân dược, hoặc là vụng trộm điểm ở huyệt đạo của nàng, mới có thể làm sự tình. Nếu là đội nàng xuống núi, chỉ sợ không tiếp tục cơ hội lại để cho nàng làm lộ đỉnh, đến lúc đó lại đổi mục tiêu tự khó càng thêm khó rồi. Không thể, tuyệt đối không có thể buông tha cho! Nghĩ tới đây, một cái âm hiểm kế hoạch cũng sinh ra.

"Xích Huyết quả ta biết rõ ở đâu, ngược lại là phụ nhân hoa dường như khó tìm, bắt quá, cách đều quá xa, chỉ sợ trước khi trời tối cũng không cách nào làm cho đều!" Vương Nhạc Nhạc nhẹ nhàng thở dài, đứng lên. Âm thầm vừa so sánh với, còn không có nàng cao, trong nội tâm có chút ừ ừ. Hân hiện tại phát dục còn chưa định hình, dung mạo cũng không tới cái loại này tùy tâm mị hoặc giai đoạn. Cho nên, trước mắt thời gian cấp bách, chỉ có thể ra hạ sách này.

"Quá được rồi! Chỉ cần có thể làm cho đều hai loại dược, làm cái gì ta đều nguyện ý!" Đường tỉnh bị kích động kéo hân lại cánh tay, nếu không là ngại trong lòng ngực của hân có Thất Thái Địa Long thi thể, nói không chừng sẽ đến cái ôm.

"Làm vợ của ta đâu này?" Vương Nhạc Nhạc cũng thực cũng giả dối trên ghẹo nói. Hân muốn, nếu là có thể trong đoạn thời gian này bắt được trái tim của nàng, lại để cho nàng cam tâm tình nguyện làm chính mình lộ đỉnh, cái kia không còn gì tốt hơn. Nếu là luân lạc tới mê gian hoặc là cưỡng gian tình trạng, đây chẳng qua là tặn dưới đáy cấp không...nhất có thể đâm tặc mới có thể làm sự tình.

"Phi! Quả nhiên không giống người tốt, nào có nhẹ như vậy phù thư sinh, thực không biết người đọc sách gì!" Đường tỉnh đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ gất một ngum, trong nội tâm lại hi nhanh, hơn nữa bang bang nhảy loạn, giống như hươu chạy.

Vương Nhạc Nhạc muốn nói cho nàng biết, đọc đều là tình sắc sách cảm, bắt quá, bây giờ không phải là nói thật thời điểm. Thấy nàng nghe xong cũng không có buông ra tay của mình, còn mắc cỡ đỏ mặt, mừng thầm có môn.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau điểm mang ta đi!" Đường tỉnh hung hăng nắm chặt Vương Nhạc Nhạc tay, rất có cảnh cáo ý tứ hàm xúc, đón lấy rồi lại bật cười, phá hủy tích súc tức giận, "Được rồi, người ta van người vẫn không được, mới vừa rồi là trên chọc người đùa! Nếu là đã tìm được dược, ta tự cầu sư phụ thu người làm đồ đệ, đem làm sư đệ của ta a!" Đường tỉnh trong nội tâm loạn loạn đấy, rõ ràng thập phần ưa thích cái này còn trẻ gia hỏa, thậm chí ưa thích hân sắc sắc ánh mắt, mình sinh ra muốn cùng một chỗ nghĩ cách.

"Ah, có thể, thể nhưng mà, Tinh Vũ môn giống như không thu nam đồ a!"

"Úc? Không rõ ràng lắm nha. Xác thực không có tại trong sư môn đã gặp nam nhân, nói không chừng sư phụ không có dụng phải phù hợp nam đồ đây này. Ta xem người thể trạng thon dài, động tác linh mẫn, lớn lên cũng không xấu, nói không chừng là thiên tài võ học đấy, do ta hướng sư phụ đề cử, rất có thể thành công đấy." Đường tỉnh nói ngay cả mình cũng không tin, cũng làm không rõ tại sao phải nói chút ít những lời này, dù sao lôi kéo tay của hân, đầu tự hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Đại kết cục (4)

"Này này, người lôi kéo ta chạy đi đâu nha, nơi này chính là tự nhiên cửu âm bát quái trận, còn có một chút phá côn trùng lung tung tăng thêm đi Thất Tinh mê tung trận, nếu là chạy vào trận tâm, liền Đại La Kim Tiên cũng chạy không đi ra." Vương Nhạc Nhạc nghĩ thầm nha đầu kia thật là hồ đồ đấy, đang ở Tinh Vũ môn, nhưng lại ngay cả cơ bản nhất môn quy cũng đều không hiểu, liền hân cái này người ngoại lai đều không bằng. Hơn nữa không biết đường, còn lôi kéo người khác loạn toản (chui vào).

"Hừ, đồ mặt dày! Đại La Kim Tiên đều biết bay, ta cũng không tin bọn hân phi không ra ngọn sơn phong này. Hơn nữa, nếu là tìm được trận tâm,này đại trận không liền rách nha, đem làm khi dễ ta không hiểu trận pháp!" Lời nói mặc dù không phục, cũng không dám lại đi nữa bước, rất sợ rơi vào cái gọi là trận tâm."Người đến lộ!" Nói xong hân đối tựa như bỏ qua Vương Nhạc Nhạc tay.

Vương Nhạc Nhạc chính động vào thoải mái, sao có thể đồng ý. Khóe miệng tà tà cười cười: "Trận tâm là một tòa trong mây ngọn núi, người như thế nào phá vỡ? Ài, nếu là ta vào xem lấy đi, đem người nhét vào cái nào trận giác [góc], có thể thì phiền toái... Ha ha, lại để cho ta lôi kéo tỷ tỷ a!" Nói xong, duỗi ra vừa mới bị buông ra bàn tay nhỏ bé.

"Hừ!" Đường tình không phục bị hấn cầm chặt bàn tay nhỏ bé, trong nội tâm phi thường mâu thuẫn, không hiểu nổi cái này rõ ràng so với chính mình bản nhỏ tuổi tiểu nam hài, vì sao khắp nơi tã hữu chính mình, hơn nữa vô luận như thế nào đều không thể cự tuyệt hấn, càng không thể tưởng tượng nổi chính là, rõ ràng tuyệt không sinh khí, còn có tở (tí tí) e sợ hi tàng dưới đáy lòng "Dựa vào khinh công của ta, như thế nào bị ngươi bỏ xuống!"

Theo sau Vương Nhạc Nhạc, bảy chuyển tám xoay đấy, rõ ràng từ từ xem đến dưới núi đường nhỏ, không còn là một mảnh hoa mắt biển hoa. Lúc này, Tây Phương hào quang vạn trượng, Thái Dương cuối cùng kỳ quang rải đầy đỉnh núi, thân ở hoa gấm kỳ thanh tú từng ở bên trong, hai người đều lộ thần say chí sắc.

"Tỷ tỷ, tại đây đẹp không?"

"Àn!" Đường tình si mê gật đầu.

"Ưa thích tại đây sao?" Vương Nhạc Nhạc mừng thầm, dùng càng Ôn Nhu càng sâu tình thanh âm thôi miên lấy đường tình, đây là nhiếp hồn đại pháp sơ cấp trình tự, nếu là thành công, sẽ đem nàng chiều sâu thôi miên, triệt để quên mất đi qua.

Đường tình lắc đầu: "Không, ta đói, ta muốn rời đi tại đây." Nói xong, bụng còn chứng minh cái gì tựa như, phát ra xì xào âm thanh.

"Úc, đáng chết! Chết tiệt bụng!" Vương Nhạc Nhạc âm thầm thống hận lấy. Nhiếp hồn đại pháp lần thứ nhất có chút dùng tốt, lại dùng đối phương tự có miễn dịch năng lực, xem ra được đối biện pháp khác.

Đường tình đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng rung thoáng một phát Vương Nhạc Nhạc tay, nói: "Trên người của ngươi có ăn sao?"

"Khục khục, không khéo, giữa trưa tự ăn hết sạch rồi! Chúng ta đi ra bên ngoài đánh chút ít cỏ rừng a, trên người của ta còn có một cái xà, bắt nó nấu súp uống cũng không tệ." Vương Nhạc Nhạc trọng nhất tâm tình, chuẩn bị tái chiến đường tình.

"Ta chết đói cũng không ăn xà, thật buồn nôn! Àn, thế nhưng mà, ta cũng không mang đá lửa, ngươi thì sao?" Đường tình rất không có ý tứ chăm chăm vào Vương Nhạc Nhạc, rất sợ hấn cũng không mang, cũng chỉ có thể ăn sống được rồi.

Wương Nhạc Nhạc rất muốn nói dẫn theo, nhưng là cái đó và kế hoạch của mình không hợp. Vì vậy, rất đáng thương là đầu, nói: "Ta cũng không mang! Chúng ta đành phải ăn sống được rồi, ai! Đây mới là tháng tư, trên cây quả đại mới vừa vặn thành hình, thật sự là phiền toái cái đó!"

Đường tình bắt đầu dĩ nhãn nhãn cái mũi, nghĩ thầm chỉ cần tìm được Linh Dược, ăn chút ít khổ vài lều không sao cả. Có thể trong dạ dày hư không thật sự không dễ chịu, ừ ừ bị Vương Nhạc Nhạc lôi kéo đi ra hoa trận.

"Thế nhưng mà, ta còn rất khát, làm sao bây giờ sao?" Đường tình rõ ràng có chút muốn làm nũng, hiển nhiên ý lại lấy Vương Nhạc Nhạc đi ra mê trận, có chút thói quen ý lại rồi.

Wương Nhạc Nhạc đột nhiên dừng lại trở lại, đang cùng không yên lòng đường tình đụng vào nhau, sau đó ôm chặt lấy có chút run rẩy nàng. Kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hướng nàng hôn tới, đụng với khăn trương được có chút lạnh như băng môi anh đào, sau đó hôn cùng một chỗ. [<http://www.Mx99.Com>

www.Mx99.Com]

Đường tình đã sớm sợ ngây người, làm không rõ đây rốt cuộc là làm sao vậy. Cái này so với chính mình thấp một nửa thiếu niên vì sao đột nhiên dừng lại, lại đột nhiên ôm lấy chính mình, lại là được... Trống rỗng, chóng mặt vu vu bị hấn hôn lên, bị hấn đẩy ra hàm răng, bị đầu lưỡi của hấn xâm nhập trong miệng, ở bên trong kỳ dị lật qua lật lại hút, sau đó không biết từ đâu tới đầy nước miếng, bất tri bất giác bị nàng nuốt vào, khát khao tựa hồ hóa giải rất nhiều.

Tư tưởng của nàng sớm tự đình chỉ, đi theo cảm giác kỳ quái, toàn bộ linh hồn đều đi theo đầu lưỡi của hấn tiết tấu mà run rẩy, thân thể không bị khống chế mềm yếu, một cổ lạ lẫm hóa điểm từ bụng nhỏ bay lên, đột nhiên lan tràn toàn thân. Rất muốn trầm mê tại loại cảm giác này ở bên trong, có thể, có thể mỹ diệu mất cảm tiểu vũ nhỏ rõ ràng bị người công chiếm, đang bị hấn nhẹ khê vuốt vuốt... Như thế nào có thể, như thế nào có thể? Bất quá, loại cảm giác này còn hơn hồi nãy nữa phải mạnh mẽ mỹ hảo, đường tình vô lực rên rỉ lấy, trong đầu không cách nào suy nghĩ nghĩ đến, tự một hồi, sẽ thấy lại để cho hấn sờ một hồi.

Wương Nhạc Nhạc xem nàng không có một điểm phản kháng ứng biến năng lực, mừng thầm kế hoạch thực hiện được, dựa theo sư phụ chỉ đạo phương pháp, dựa theo trăm ngàn lần tại kỹ (nữ) lâu thực tế kinh nghiệm, chậm rãi dẫn đạo kích thích đường tình. Dem nàng lần lượt đẩy mạnh dục vọng vòng xoay, lại để cho nàng muốn ngừng mà không được. Chẳng những công chiếm nàng một đôi trắng nõn thánh Phong, còn chia hai đường, đem sắc thủ lạnh lẽo với vào u mật cỏ thơm viên.

"Ah!" Đường tình nhin không được mãnh liệt kích thích, tiêm kêu đi ra, chặt chẽ cũng ở hai chân, không cho hấn sắc thủ thực hiện được. Bất quá nhưng lại phí công đấy, cái kia cách khác mới mãnh liệt gấp trăm lần nghìn lần kích thích, lại để cho nàng thân thể nhuyễn thành một đoàn, nhuyễn tại trên đồng cỏ, như bần binh thường mềm mại vô lực.

Wương Nhạc Nhạc tâm tình kích động vạn phần, nghĩ đến không cần hạ thuốc mê hoặc là dùng cường ngành thủ đoạn có thể thu phục chiếm được trước mất thiếu nữ đẹp, trong nội tâm tự hào vạn phần. Xem nàng đã đem kiêu trong tay bỏ qua, hơn nữa dục mắt mông lung nửa nhắm mắt, cái kia tình dục hỏa điểm sớm đem lý trí đốt sạch. Vương tiểu ngân âm thầm đắc ý, vì bảo hiểm, nghĩ đến tại lui mất nàng quần áo trước, lại độ tiến thân thể nàng một tia thôi tình chân khí, muốn triệt để đem nàng ham muốn chi cửa mở ra.

Một tia rất yếu ớt đấy, rất nhu hòa chân khí, thông qua sâu tại mật viên bên trong đích tay phải, độ tiến thân thể của nàng. Không ngờ, đúng là đạo này thực chọc tức sự tình, khiến cho đường tình chân khí trong cơ thể tự nhiên bài xích, lại để cho nàng thoáng cái theo dục vọng chỉ uyên thức tỉnh.

"Ah, sắc lang, tay của ngươi phóng, để chỗ nào!" Đường tình hét lên một tiếng, một cái tát rút tới.

Vương Nhạc Nhạc theo nàng kêu sợ hãi lúc thân thể phản ứng, đã biết rõ đã làm chuyện ngu xuẩn, không nghĩ tới Tinh Vũ môn nội công tâm pháp rõ ràng bài xích thôi tình chân khí. Đây cũng là Vương Nhạc Nhạc tại về sau mới bước chân vào giang hồ lúc, không trêu chọc Tinh Vũ môn nữ nhân một trong những nguyên nhân. Hắn vốn có thể né tránh đấy, nhưng vì lô đỉnh đại kế, đành phải rắn chắc đã trúng lần này, cũng rất nhanh bắt tay rút ra.

Vương Nhạc Nhạc dùng nội công đem mặt mình bức thành đỏ bừng, hơn nữa lại để cho trên mặt dấu tay càng thêm rõ ràng. Giả bộ như rất người vô tội rất ợ hãi mà nói: "Ta, ta cũng không biết làm sao vậy. Lúc ấy ngươi nói khát nước, vì vậy ta chính là cho ngươi ăn nước miếng, về sau sự tình, ta đều nhớ không rõ rồi."

"À? Ngươi, ngươi uy (cho ăn) ta nước miếng?" Đường tình vừa thẹn vừa giận, cầm trường kiếm che ở trước người, từng ngậm từng ngậm thờ phỉ phò. Ngẫm lại vừa rồi cảm giác tuyệt vời, lại nhìn xem Vương Nhạc Nhạc sợ hãi bộ dáng, còn có mặt mũi bên trên năm cái huyết hồng dấu tay, rõ ràng có chút đau lòng, biểu lộ phức tạp mà nói, "Dùng, về sau dùng (không được) làm như vậy á..., như vậy, như vậy không tốt."

Xem nàng hay (vẫn) là không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là đơn thuần theo hình vi bên trên cảm giác được cảm thấy thẹn, cũng không có phát giác Vương Nhạc Nhạc dụng tâm hiểm ác. Minh bạch những... này đạo lý Vương Nhạc Nhạc, gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn bộ dáng như chỉ (cái) con cừu nhỏ. Bất quá, trong lòng của hắn đang tại tính toán lại để cho đường tình biến thành con cừu nhỏ kế hoạch mới. "Àn, ta nghe tỷ tỷ đấy! Thế nhưng mà, như vậy vì cái gì không tốt, ta ngược lại cảm thấy phi thường thoải mái mỹ diệu!"

"Dù sao tự là không tốt. Àn, ta nghe sư phụ đã từng nói qua, không thể tùy tiện lại để cho nam hài tử sờ, chạm đến. Hừ, ngươi nếu là lại động thủ động cước, ta mượn kiếm đem ngươi chém thành khối vụn, tựa như cái con kia Thất Thái Địa Long đồng dạng!" Đường tình đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, ra vẻ hung ác hù dọa lấy Vương Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc xem nàng đáng yêu vũ mị bộ dáng, rõ ràng sinh ra chút ít không đành lòng chi tâm, bất quá lại muốn muốn công pháp của mình hạn chế, đành phải nhẫn tâm tái chiến. Tiếp tục giả vờ đáng thương nói: "Tỷ tỷ thật ác độc, chẳng lẽ ngươi không thích vừa rồi như vậy sao?"

"Thích lắm!" Đường tình không nghĩ qua là nói lời miệng, xấu hổ như quả hồng giống như, may mắn sắc trời bắt đầu tối, mơ hồ rất nhiều, bất quá nàng lập tức đổi giọng, "Ua thích quất ngươi miệng rộng! Hừ, trong đầu tận muốn chút ít chuyện xấu xa. Nhanh chút ít đi thôi, có còn xa lắm không?"

"Àn, còn muốn bay qua bên trái này tòa đỉnh núi, tại ngọn núi dựa vào dương mặt, ta nhớ được có vài cọng Xích Huyết quả, có lẽ còn có thành thực đấy. Chỉ là phụ nhân hoa so sánh thật nhỏ, rất khó tìm tìm đấy. Muốn muốn hỏi trở lại thị trấn nhỏ khách sạn, đi bên phải tiểu đạo có thể đi xuống!" Kỳ thật phụ nhân hoa tại vừa rồi hoa trong trận tự có rất nhiều, chỉ là Vương Nhạc Nhạc không muốn làm cho nàng nhanh như vậy tìm đủ, bởi vì mục đích của hắn còn chưa đạt tới.

"Ah, còn có xa như vậy? Nhạc Nhạc, ta thật đói nha!" Tạm thời không quá khát nước rồi, đổi ý lại càng thêm rõ ràng. Thông qua vừa rồi cái kia một phen tiếp xúc thân mật, đường tình rõ ràng đổi giọng hô tên hắn rồi, tiềm thức ưa thích, cái này thì không cách nào cải biến sự thật.

"Nếu không, ta cũng ngươi đi! Hai ngọn núi này chính giữa, có một hủ tử lâm, có lẽ có thể ở bên trong trộm chút ít Hồn Nhi Tửu. Chẳng những có thể giải khát, còn có thể ngăn đói!" Vương Nhạc Nhạc không cong gầy thân hình, ra vẻ kiên định mà nói.

Đường tình nghe được có quả rơi vãi uống, hai mắt thả ra hào quang, nàng thế nhưng mà hai ngày không có ăn cái gì, lại kiên cường cũng vẫn còn con nít. "Ta mới không cho ngươi lưng (vác), ngươi có thể đi xuống đi cũng không tệ rồi, dần dần sinh! Đi thôi, thừa dịp còn có ánh sáng, chúng ta nhanh lên tìm rượu trái cây uống đi! Nghe sư phụ nói qua, Hồn Nhi Tửu là tốt nhất rượu trái cây rồi."

Hai người tại đường xuống núi lên, chém lượm một gốc cây vừa thô vừa to cây trúc, tuyển dụng vài đoạn, đục dùng để thịnh rượu. Vương Nhạc Nhạc âm hiểm thầm nghĩ: "Hồn tử rượu tuy là rượu trái cây, thế nhưng mà rất dễ dàng say đích. Hừ hừ, đến lúc đó chỉ có tuyển dụng mê gian biện pháp này! Cũng không thể lừa gạt nàng ăn Xích Huyết quả, lại để cho nàng không có thể động dụng cường gian ác liệt thủ pháp. Tốt xấu ta cũng là thiên hạ đệ nhất đâm tặc hoa thiết thương đồ đệ, quá thấp cấp thủ pháp tuyệt không thể dùng." Thật tình không biết phương pháp này mới là dưới nhất làm thấp nhất phương thức.

Đường tình từ trước đến nay hắn bảo trì thích hợp khoảng cách, nàng cảm thấy cách thân cận quá, tổng không quá an toàn, tuy nhiên tổng nhìn không được tới gần hắn. Khi thì ngậm lại sư phụ dạy bảo, khi thì nhớ tới vừa rồi khác thường kích tình, khuôn mặt nhỏ nhắn khi thì trắng bệch, khi thì đỏ bừng. Hai chủng nghĩ cách tại trong lòng giao chiến không ngừng, cứ như vậy đi tới hủ tử lâm.

Vương Nhạc Nhạc chỉ vào một chỗ bày vượn, nói: "Nơi này chính là chúng thủ hộ rượu ngon địa phương, lát nữa ta bắt bọn nó dẫn dắt rồi đi, ngươi có thể uống bao nhiêu uống bao nhiêu, sau đó giúp ta rót đầy lưỡng trúc hũ. Hiểu chưa?"

Đường tình nhìn xem mấy trăm chỉ (cái) màu nâu thần sắc khác nhau hầu tử, trong lòng có chút khiếp đảm, nghe được hắn muốn dẫn dắt rồi đi hầu tử chú ý lực, liền vội vàng gật đầu, lại nói: "Àn. Ngươi cũng cẩn thận một chút, bị chúng đánh dùng lại một châu tự tử thâm rồi!"

"Ha ha, yên tâm đi! Tỷ tỷ, kiếm của ngươi cho ta mượn dùng thoáng một phát, lát nữa trốn không thoát cũng tốt phòng thân." Vương Nhạc Nhạc minh bạch đám hầu tử hầu tử lợi hại, nhưng hiện bởi vì lô đỉnh đại kế, cũng không khỏi không mạo hiểm. Kinh công của mình trong rừng sao có thể nhanh hơn hầu tử, như bị chúng vây quanh, đành phải sử dụng kiếm cường công rồi.

Đường tình tâm không muốn muốn không biết võ công thư sinh làm gì vậy sử dụng kiếm phòng thân, bắt quá nghe được hần muốn, lập tức thanh kiếm cời xuống, đưa cho Vương Nhạc Nhạc. Còn quan tâm dặn dò: "Nhất định phải coi chừng nha. Ân, hầu tử nhiều lắm, nếu không, chúng ta không ăn trộm rượu rồi hả?"

Vương Nhạc Nhạc sao có thể đồng ý, tục ngữ nói, sắc đảm ngập trời, lại đại nguy hiểm cũng phải theo kế hoạch tiến hành nha. Tiếp nhận mảnh khánh trường kiếm, vỗ ngực một cái cười nói: "Tình tỷ yên tâm, xem ta đây!" Nói xong rút kiếm hướng hầu tử bày phông đi.

Vương Nhạc Nhạc không ngờ, hần xem sớm đến hầu tử Vương ở đâu rồi, vung trộm nhắt lên một khối cục đá nhỏ, không đợi những cái...kia quái gọi hầu tử kịp phản ứng, thoáng cái đem hầu tử Vương rằng hàm đập chết hai cái, sau đó chạy đi tạt hướng cánh rừng ở trong chỗ sâu chạy.

Hầu tử Vương quả nhiên giận dữ, chỉ chưa hai ba cái hầu tử lúc này thù hờ, khác hầu tử toàn bộ truy Vương Nhạc Nhạc đi.

Đường tình nhẹ nhõm giải quyết lưu thủ mấy cái nhược hầu, vui vẻ từng ngum từng ngum cuồng nuốt lấy hương thảo mỹ rượu trái cây, cũng không biết uống bao nhiêu, thẳng đến con mắt mờ hồ, xuất hiện ảo ảnh. Nàng biết rõ chính mình nhanh say, lại bang (giúp) Vương Nhạc Nhạc rót đầy lường ống trúc, cảm thấy mỹ mãn nửa nằm dưới tàng cây.

"Đồ đàn, nhanh lên trốn á..., ai kêu ngươi tại hầu ỏ ngủi!" Vương Nhạc Nhạc không kịp thở chạy về, cách thật xa tạt xông đường tình rộng to, bắt quá trong nội tâm lại cao hứng phải chết, biết rõ kế hoạch tiến hành phi thường thuận lợi, nàng đã say.

Đường tình uống say say đứng lên, cười quái dị nói: "Ha ha, yên tâm, bằng kính công của ta, chúng đuổi không kịp. Ra, tốt đệ đệ, lại để cho ta lưng công ngươi đi!"

"Hắc, quả nhiên say đích không nhẹ!" Vương Nhạc Nhạc không kịp cao hứng, đã bị đường tình bắt lấy đai lưng, hoành dẫn theo bay về phía ngoài rừng, cũng hướng có Xích Huyết quả ngọn núi chạy tới. "Này này, ngươi cái này không phải lưng (vác) nha, ta nhanh bị ngươi sáng ngời choáng luôn, lại để cho ta xuống!"

Bắt quá, uống say say đường tình lại phát khởi rượu điên, không thềm quan tâm đến lý lẽ Vương Nhạc Nhạc, không ngừng nghỉ chút nào chạy lên giữa sườn núi. Tại một chỗ bên dòng suối nhỏ dừng lại, đã uống vài ngum nước, ngủ ngược lại ở trong nước trên tảng đá lớn.

"Hừ hừ, hắc hắc, ha ha!" Vương Nhạc Nhạc vịn vẫn còn choáng váng đầu, lộ ra gian kế thực hiện được cười tà, "Vì không sợ hờ tỷ nào, trước tiên đem công lực của ngươi phong bế, như vậy sẽ không sợ ngươi đột nhiên đã tỉnh."

Cái kia khóa trong nước tảng đá lớn, sớm bị nước chảy xông xuyên được tron nhắt, như một hình bầu dục giường lớn. Vương Nhạc Nhạc trước dùng độc môn thủ pháp phong bế công lực của nàng, cũng sẽ không lại để cho thân thể của nàng cứng ngắt, sau đó uống vào ống trúc rượu ngon, tình tế đánh giá trong lúc ngủ mơ tiêu mỹ nhân.

"Ai, không phải ta hèn hạ, đây cũng là không có biện pháp sự tình. Ta dưới chân núi thị trấn nhỏ tìm mấy tháng, thậm chí sính lần thành phố núi kỹ (nữ) lâu, cũng không có có thể dẫn phát Mị Linh, ai bảo ta đụng phải ngươi, đây hết thấy đều là vận mệnh, hi vọng ngươi tỉnh lại chớ có trách ta!" Vương Nhạc Nhạc một hơi đem còn lại uống rượu quang, giải khai đường tình đai lưng, Nguyệt Bán Loan, sáng ngời mà yên tĩnh.

Vương Nhạc Nhạc niên kỷ tuy nhỏ, đến nay vẫn là đồng nam, cũng tình tế vuốt ve qua không ít thân thể nữ nhân, nhưng không có người một cái có thể so ra mà vượt đường tình thân thể. Làn da như ngọc hoàn toàn giống nhau rãnh óng ánh, mỗi một tác đều mùi thơm ngát xông vào mũi, vừa mới chạy trốn, ra một thân mảnh đồ mờ mờ, loại này mê chủ nhân hiểu rõ, càng làm cho hiểu được nữ nhân diệu dụng tương lai dâm tặc Vương Nhạc Nhạc tâm động, đã nhìn không được dùng đầu lưỡi khẽ liếm, cũng mặc kệ mờ mờ hôi mận đi.

Theo bằng phẳng trắng nõn bụng dưới bắt đầu, chậm rãi hướng lên di động, thẳng đến xóc lên hung y, nhảy ra hai cái tuyết trắng thô ngọc, cái kia hồng nhạt hương châu như Tiên Giới mỹ vị giống như, lại để cho hần mê muội điên cuồng, không ngừng hút khe cắn. Sau đó lại nhớ tới bụng dưới, lại chậm rãi dòi xuống, cời sạch nàng màu vàng nhạt quần dài, cực kỳ kêu gọi tràn ngập thanh xuân khí tức thân thể, hoàn toàn trần trụi tại Vương Nhạc Nhạc trước mắt.

Đường tình như là làm một cái mỹ diệu mộng xuân, như là vừa đi ra hoa trận lúc, bị Vương Nhạc Nhạc hôn môi lúc đồng dạng, so với kia chủng (trồng) mất hồn cảm giác còn muốn mỹ hảo gấp trăm lần. Thẳng đến hạ thể một hồi đau đớn, đem nàng bùng tỉnh.

"Ah! Ngươi, ngươi..." Đường tình không biết nên nói cái gì rồi, hai người đều là trần truồng, hơn nữa Vương Nhạc Nhạc chính bò tới trên người nàng. Chỉ là hần nhắm mắt lại, thân thể trần truồng bên trên ẩn hiện huyết sắc ánh sáng màu đỏ, theo nhất định được lộ tuyến, chậm rãi tụ tập đến hai người tương giao địa phương. Một hồi chưa bao giờ có mãnh liệt quá nhanh cảm (giác) tập (kích) tiến thân thể của nàng, nàng nổi giận phát ra kỳ diệu tiếng rên rỉ, theo khó nhin nhúc mỗi cảm giác, rõ ràng dâm đảng nhô lên rất tròn tuyết đồn: Cặp móng trắng bóc, muốn đuổi đi khó chịu xóp gòn ngứa. "Ah ah, không, đừng (không được), ngươi buông ra, như thế nào có thể đối với ta như vậy? Ngươi đã nói dẫn ta tìm được, ngươi đã nói muốn đưa ta xuống núi đây..."

Công đi cứu chuyển, Vương Nhạc Nhạc mạnh mẽ giường đôi mắt, đem về này lưu động huyết khí phun tiến vào đường tình thân thể, như núi lửa đồng dạng Tấn Mãnh, kích tại nàng trong bụng, dẫn tới nàng trong bụng theo sát lấy một hồi co rút, đồng dạng phun ra một ít chất lỏng, hai người như là đem lẫn nhau năng lượng trao đổi, đồng thời tiếp thu một cỗ lực lượng cường đại, thông qua đụng vào nhau chỗ, chảy đến đan điền của mình.

Đường tình xấu hổ theo mỹ diệu trong cao triều khôi phục một tia tâm trí, thì thảo hỏi: "Song tu đại pháp? Ngươi nhất định là tà môn ma đạo yêu nhân, ô ô, thiếu (thiệt thòi) ta còn muốn lại để cho sư phụ thu ngươi làm đồ đệ, ngươi cái đại phôi đàn, ngươi khi dễ ta! Ngươi một mực đều đang gạt ta, đúng hay không? Ô ô, ta muốn giết chết ngươi, ta muốn đem ngươi chém thành tám khối, mười khối, 100 khối... Sư phụ, ngươi nhanh tới cứu ta!"

Nàng khóc cứu thời điểm, đã quên thân thể của mình trong cơn để đó Vương Nhạc Nhạc hung khí, cứ như vậy ngất ngưởng uy hiếp lấy hắn.

"Thực xin lỗi! Nhưng ta không được không làm như vậy! Ngươi có thể làm của ta lô đỉnh sao?" Vương Nhạc Nhạc nằm ở trên người nàng, ngữ khí thâm trầm mà nói, hơi hơi trầm ngâm, lại nói, "Không không, có lẽ là thể tử, ta thật sự thích ngươi, ta luyện tập công pháp cũng không phải tà giáo hạ cấp hái âm thuật."

"Ta vậy mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi! Của ta thủ cung sa tróc ra rồi, sự phụ nhất định sẽ phát hiện, ô ô, ngươi bồi ta ~" đường tình vô lực nắm lại đôi bàn tay trắng như phấn, nhẹ nhàng đánh Vương Nhạc Nhạc. Cùng hắn nói là đánh, không bằng nói là vì tìm về một tia tôn nghiêm.

Vương Nhạc Nhạc trong đầu nhớ tới sự phụ thường nói một câu: "Đôi phở khóc rống nữ nhân, chỉ có chinh phục!" Sơ thường chuyện nam nữ hán, cũng rất khó nắm chắc chính mình ham muốn, đem nàng thon dài cặp đùi đẹp phóng trên vai, tiến hành chinh phục đại kế.

Một ngày về sau, Vương Nhạc Nhạc mang theo thất vọng biểu lộ, ôm như trước khóc rống đường tình đi về hướng thị trấn nhỏ. Sự phụ đã dạy kỹ đảm mật kỹ tại đường tình trên người dùng một lần, tuy nhiên lãnh nghề sự tình lúc, nàng phối hợp giống như cái đảm oa đăng phụ, có thể dừng lại, lại hội (sẽ) khóc rống không ngớt. Vương Nhạc Nhạc thừa nhận chinh phục thất bại, bất quá Ngự Nữ Tâm Kinh cuối cùng tiến nhập tầng thứ ba —— phá huyết Mị Linh.

"Phía trước tựu là thị trấn nhỏ rồi, được cũng giúp ngươi hái đủ, ngươi khá bảo trọng!" Vương Nhạc Nhạc đem khóc sưng con mắt đường tình phóng trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ nói.

"Dâm tặc, ta sẽ để cho sự phụ giết chết ngươi đây! Lại để cho ta tìm được ngươi, sẽ đem ngươi chém thành 100 khối, một ngàn khối." Đường tình hung dữ trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, thử muốn đem kiếm rút ra, thể nhưng mà công lực vẫn không có khôi phục một tia, hoàn toàn bị hán phong bế. Gặp Vương Nhạc Nhạc muốn đi, vội la lên: "Ngươi đem nội công của ta thì sao, không phải là toàn bộ hút đi à nha?"

"Ha ha, như thế nào hội (sẽ) đây này. Qua một lúc lâu sau, võ công của ngươi sẽ tự động khôi phục, hơn nữa có thể so với nguyên lai cao hơn rất nhiều, ta không có hấp võ công của ngươi, ta không nỡ." Vương Nhạc Nhạc mang theo nhàn nhạt vẻ u sầu, đứng thẳng trong gió, vẫn như cũ là ngọc chái đầu núi, vẫn là trời chiều ở bên trong, còn là đồng dạng hai cái, vừa ý tình lại đại không muốn cùng "Ngươi là ta cái thứ nhất ưa thích nữ nhân, cho nên, tương lai bất luận phát sinh chuyện gì, ta đều bảo hộ ngươi, sủng ái ngươi!"

"Ngươi... Hừ, dâm tặc!" Đường tình bị hán cảm động muốn khóc, cắn cắn bờ môi mới nhịn xuống muốn phốc qua trong lòng ngực của hắn xúc động, hung hăng thâm nghĩ, "Ta sẽ không bỏ qua ngươi!" Nói xong, quay người rời đi, nước mắt như đoạn châu, tại thể điểm ánh nắng chiều ở bên trong, hoạch xuất đau thương dấu vết.

"Ai!" Vương Nhạc Nhạc nhìn xem nàng đi vào thị trấn nhỏ, mới quay người rời đi, lại không biết thị trấn nhỏ trong góc, một cái áo vàng thiếu nữ nhìn xem hắn cô đơn bóng lưng nghẹn ngào khóc rống.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đại kết cục (5)

Vài ngày sau, một người trung niên mỹ đạo cô mang theo đường tình ly khai thị trấn nhỏ, tại đường tình không bỏ nhìn lại ở bên trong, đạo trang mỹ nhân thờ dài: "Tình nhi, chẳng lẽ ngươi liền làm sư cũng không nói cho sao? Yên tâm, vô luận sư môn của hắn có bao nhiêu lợi hại, ta đều sẽ giúp ngươi ra khí, bất hán trở lại mặc ngươi xử trí!"

"Sự phụ!" Đường tình rung rung lắc đầu, "Chúng ta đi thôi!"

Ngự nữ 3000

Hỗn chiến bên trong đích hoàng cung.

Vương Nhạc Nhạc bị giết ma mã tự tại Hắc Âm tinh thần lực khóa lại, như rót vào hàm băng, hán xám trắng khát máu ánh mắt như độc xà bình thường nhìn mình chằm chằm mỗi một chỗ sơ hở, tựa hồ thoáng khe động, sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục hoàn cảnh. Chênh lệch, đây là trên lực lượng cực lớn chênh lệch, chênh lệch đến không cách nào phản kháng tình trạng.

Vương Nhạc Nhạc lộ ra tuyệt vọng cười khổ, cái đó và trong mộng tình cảnh giống như đúc, chẳng lẽ thực sự cường đại như vậy chỗ ấy ư, chẳng lẽ mình sắp đạt đến nhập hoàn mỹ đại thành cảnh giới Ngự Nữ Tâm Kinh ngay cả chạy trốn cơ hội đều không có sao? Có lẽ có thể trốn a, nhưng bên cạnh như tuyết, Hồng Vũ cùng diệu duyên tuyệt đối trốn không thoát giết ma độc thủ, liệu đi, có lẽ còn có chuyển cơ.

Giết ma âm hiểm cười cười, tựa hồ nắm giữ Nhạc Nhạc biến hóa trong lòng, biết rõ bây giờ là công kích thời cơ tốt nhất. Song chương nhẹ nhàng vung lên, huyền ra vô số Âm Ảnh, mạn thiên phi vũ (*bay đầy trời), một chiều này là hân chiếu thức tinh hoa, cũng là cường đại nhất sát chiêu, bởi vì hân biết rõ Vương Nhạc Nhạc cũng phi thường cường đại, cường đại đến lại để cho hân kiêng kỵ tình trạng.

Cho nên hân muốn ra sát chiêu, âm tàn sát chiêu, chương phong biến ảo màu đen khí kinh, bên trong xen lẫn đậm đặc tinh thần sát khí, như giống như ma quỷ, bén nhọn kêu ré lầy, hướng Vương Nhạc Nhạc đánh tới. Nguyên lai hân sớm đã đem chân khí cùng tinh thần lực dung hợp rồi, lực công kích gia tăng lên mấy lần, mới trở nên khủng bố như vậy.

Vương Nhạc Nhạc không có lựa chọn, hết thảy cũng giống như trong mộng tình tiết, hân không thể lùi bước, dù là nửa bước cũng có thể lại để cho bên người nữ tử bị thương tổn. Đây là tinh thần lực cùng chân khí hỗn hợp, bình thường võ lâm cao thủ thì không cách nào chống cự được, cho nên hân nghiêng đón tiếp lấy, huyền ra một bột lọc hồng sương mù, như trong mộng an bài tình tiết đồng dạng, nghiêng đón tiếp lấy.

Màu đen chính là tử vong âm u khí tức, phản hồng chính là thôi tình hương diễm khí tức, hai chủng hoàn toàn bất đồng khí kinh đều mang theo từng người tinh thần lực, hỗn [lẫn lộn] đến cùng một chỗ. Thôn phệ, dây dưa, đánh nghi binh, giả lui, phản hoá... Hết thảy thủ đoạn đều đem ra hết, đây là một hồi không thể thua quyết chiến, phương nào thua, sẽ mất đi tánh mạng.

Người ở phía ngoài đều là lo lắng suông, căn bản không thể nhìn rõ trong sương mù dày đặc tình hình, tại sáng sủa trời quang xuống, tựa có một đại đoàn quỷ dị đen đỏ giao nhau sương mù dày đặc tại triển đấu. Không cẩn thận bị sương mù dày đặc khóa đi vào cấm vệ binh, liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, tựa biến thành một đoàn huyết nhục toái bọt, biến mất trên không trung. Cho nên, tất cả mọi người dừng lại, ngờ ngác không ra một miếng đất lớn phương, quan sát này nhân gian khó gặp kỳ quan.

Vương Nhạc Nhạc thất bại, theo không có động thủ lúc tựa thất bại, thua ở mộng cảnh, thua ở tâm tính. Phản sương mù biến mất, hân kêu rên một tiếng bay lui ra đen kịt âm u sát nhân sương mù dày đặc, trong cơ thể Hỗn Động chân khí bị một cỗ Hắc Âm tử vong khí tức chỗ xâm lấn, đem chân khí trong cơ thể phân thành vô số khối vụn, không cách nào hội tụ.

Thương thế của hân động liên tục tay cơ hội cũng không có, cái đó và trong mộng tình cảnh đồng dạng, hân đành phải nhận mệnh rồi. Như tuyết, Hồng Vũ cùng điệu duyên tiếp khóc ở hân, Vương Nhạc Nhạc dùng hết cuối cùng khí lực, xông bọn hân hô: "Các người đi mau, bắt kẻ ta, các người đừng không lại hân đây!"

Hai nữ kiên định lắc đầu, ôm thật chặt Vương Nhạc Nhạc, vẫn không nhúc nhích, lẳng lẳng nhìn điên cuồng giết ma hướng chính mình đánh tới. Đã Nhạc Lang sắp chết, chúng ta đây hãy theo người chết cùng một chỗ a, tam nữ đều nghĩ như vậy nói. Vương Nhạc Nhạc thăm mắng các nàng đồ đàn, gấp nộ phía dưới, ngắt đi.

Giết ma ra tay gần đây hung ác, tuyệt không cho đối thủ bất luận cái gì cơ hội phản kích, cho nên, hân đồng dạng nhất thức sát chiêu đánh úp về phía bốn người bọn họ. Ra hết một chiều này, giết ma không kịp thở cùng đội Thăng Lợi, cùng đội bọn hân biến thành toái bọt, vừa rồi một phen đánh nhau sớm đem trong cơ thể hân tinh thần lực cùng chân khí tiêu hao được thất thất bát bát, hân không cho phép bất quá cái gì ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn vĩnh viễn là ngoài ý muốn, nên đến dù sao sẽ đến! Cho nên, ục ục đến rồi, như một đạo thiểm điện, lẳng không xuất hiện Nhạc Nhạc phía trên. Thon thon tay ngọc, kết xuất kỳ dị Ấn Quyết, trong miệng nhẹ niệm không hiểu chú ngữ, không giống ngôn ngữ nhân loại. Cái kia đoàn thể tới hung mãnh màu đen sương mù dày đặc tựa cái kia biến mất, lỵ kỳ biến mất rồi.

Lúc này, mọi người mới chứng kiến, một cái phản hồng trường bào tuyết sắc mỹ nữ theo sương mù dày đặc biến mất địa phương xuất hiện, lẳng không bông bông, tóc dài đen nhánh rủ xuống đến chân cùng, da thịt tuyết trắng Như Ngọc, hoàn mỹ được không có bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhất, như thế nào cũng thấy không rõ nàng tướng mạo, bộ mặt như là có tầng lưu động óng ánh quang chận ánh sáng, chỉ là cái kia tuyệt diệu hình dáng sớm bao phần đồng nam tính si mê điên cuồng.

Phản hồng nữ tử rơi vào Vương Nhạc Nhạc bên người, cầm chặt hân mạch môn, cũng độ tiến một cỗ sinh cơ dạt dào thuần khiết chân khí. Vương Nhạc Nhạc ngư nữ Chân khí có thể cự tuyệt sở hữu tất cả chân khí, nhưng không cách nào cự tuyệt ục ục chân khí, bởi vì chân khí của bọn hân cơ hồ đồng tông, tựa như cùng một loại chân khí đồng dạng. Biết rõ Vương Nhạc Nhạc không có sự sống chỉ lo, nàng mới thoáng yên tâm, như tiểu thể tử giống như, cực kỳ yêu thương cực kỳ Ôn Nhu xóa đi khóe miệng của hân máu tươi.

Giết ma cái kia giật mình, cái kia ngốc trệ, cái kia sợ hãi... Chính mình tự tập suốt đời công lực phát ra ra một chương, cứ như vậy biến mất, liền một tia bóng dáng cũng không trông thấy rồi. Hân không biết đột nhiên xuất hiện nữ nhân là ai, nhưng tuyệt đối là một cái khủng bố cao thủ, hơn nữa tuyệt không phải mình có thể chọc được đấy, giờ khắc này, hân lại muốn đến trốn.

Bất quá, không có cơ hội. Phản váy hồng nữ tử phiêu lên, chít chít mình hát vài câu, bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện mấy trăm đạo chói mắt Lôi Điện, như lao nhanh Giao Long, đồng loạt đánh về phía giết ma mã tự tại. Đúng vậy, tựa như Long chồn kêu to thanh âm, cái kia chính là vậy gọi tia chớp chú ngữ.

Giết ma cứ như vậy biến mất, liền một tia tro tàn đều không thừa. Còn đang sợ run như tuyết, Hồng Vũ cùng điệu duyên nghe được quen thuộc Long chồn kêu to, đã biết rõ trước mắt thân phận của cô gái rồi, chóng mặt nức ních đấy, không thể tưởng tượng nổi lắm lắm nói: "Ục ục, ục ục là yêu tinh...?"

Vạn dặm minh bang chúng, bị khổng chế cấm vệ quân, lúc này đều (cảm) giác tra không ổn, tựa hồ có một cỗ càn hung Lê-eeee-eezz-! sát khí bay tới, đây là một loại dưới con thịnh nộ hủy diệt chi khí. Bọn hân muốn chạy trốn, có thể dưới chân như có ngàn cân như cự thạch sâu nặng, bước không khai mở một phần một hào.

Là Hạc nhi bay tới rồi, là nàng phát ra nộ khí cùng sát khí. Nàng chứng kiến Nhạc Nhạc hôn mê trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, khóe miệng nhưng

có máu tươi tuôn ra, còn lấy hân đã chết, đôi mắt lập tức biến thành màu tím sẫm, hướng phía bốn phía mặc khôi giáp cầm vệ mở ra cái miệng nhỏ nhắn. Trôi nổi ở giữa không trung ục ục lập tức bùng kín lỗ tai, diệu diệu, như tuyết, Hồng Vũ cũng không hiểu kỳ diệu bùng kín lỗ tai, các nàng không biết đây là ục ục pháp lực tác dụng.

Một cổ vẫn còn như thực chất từ sắc quang sóng chậm rãi hướng bốn phía tán đi, ánh sáng tím như nước bình thường Ôn Nhu, tốc độ lại như mũi tên giống như. Im ắng thảng có thanh âm, thanh âm này vượt qua trạng thái bình thường, biến thành cực kỳ lực sát thương sóng siêu âm, ục ục vừa thấy Hạc nhi giả thức đã biết không ổn, lần này sát khí vượt qua dĩ vãng sở hữu tất cả, bề bộn rơi vào diệu diệu bọn người bên người, thả ra một đoàn năng lượng kết giới, đem các nàng hộ ở bên trong.

Ánh sáng tím bỏ qua cho ục ục phóng ra vòng bảo hộ, phát tán hoàng cung mỗi hẻm lối, bị quang xuyên qua cầm vệ hết thấy định dạng, đã qua hồi lâu mới nhuyển trên mặt đất, trong miệng phun ra đại lượng máu tươi.

Nàng cái này một cuồng hống giết sạch rồi trong hoàng cung tất cả mọi người, trừ bỏ bị ục ục bảo vệ mấy người, may mắn nam lăng Vương cùng Lạc vương sớm trốn ra hoàng cung. Hạc nhi hô xong, cũng hôn mê bất tỉnh. ục ục đem nàng ôm trở về, biết rõ nàng là năng lượng tiêu hao, cũng không...lắm lo lắng. Phát phát tay niệm động linh quyết, đem các nàng mấy người chở về Mộc phủ.

ục ục vừa mới rời đi, hoàng cung phía trên tự tuôn ra (tự) tập kỳ dị Thất Thái kiếp vân, bị một cổ thánh khiết trang nghiêm kim quang ngăn cách bởi vạn dặm không trung, như thế nào cũng không cách nào rơi thấp, gặp ục ục biến mất, mới cực không tình nguyện tán đi. Nếu là ục ục vẫn còn, có thể nhận ra cái này đoàn kiếp vân khủng bố cùng dị thường, tuyệt đối là năng không cách nào chống cự hủy diệt tai ương. Lúc trước nàng thoát biến là tại cực độ dưới sự trùng hợp hoàn thành đấy, có mấy ngàn đếm được ngọn núi giúp nàng ngăn cản thiên kiếp, nếu không, nói không chừng sớm bị rất nhỏ thiên kiếp đánh trúng hồn phi phách tán.

Lúc ban đầu hãy theo tại Vương Nhạc Nhạc bên người chúng nữ cũng biết hân bị thương lúc tình huống, dầu muối không thấm, mặc kệ có gì khác nhau đầu chúng (trông) chán khí đều không thể giúp hân chữa thương. Cung trắng sáng phát huy chủ mẫu khí thể cùng tác dụng, nhẹ nhàng an ủi thút thút ni non chúng nữ, vội vàng vì Vương Nhạc Nhạc chuẩn bị một mình gian phòng, cho hân chuẩn bị chữa thương hoàn cảnh. Nàng biết rõ, chỉ có có xử nữ Tiên Thiên máu huyết mới có thể nhanh nhất lại để cho hân khôi phục, cho nên nàng mặc kệ, vì hạnh phúc của mình cùng hải tử tương lai, nàng hướng trăng sáng cung sở hữu tất cả ẩn thế lực ngầm phát ra chiêu tập làm cho —— sở hữu tất cả có tư sắc xử nữ đến Hoàng thành chờ lệnh!

Chư nữ đối với Vương Nhạc Nhạc thương thế quan tâm, xa xa lỗi nặng ục ục thân phận thần bí. Biết đến cũng đều yên lặng tiếp nhận, bởi vì biết rõ thân phận nàng đồng thời, cũng cũng biết nàng đối với Nhạc Nhạc cảm tình cùng các nàng đồng dạng, hơn nữa cũng biết là nàng đem Vương Nhạc Nhạc theo kề cận cái chết cứu trở về đến đây.

Hồ cơ sớm đau lòng được không biết làm sao, vài thập niên không động "Tình" chữ, rốt cục tại thời khắc này lại thâm sâu sâu nhận thức. Cái loại này bất kể hậu quả liễu lĩnh tình cảm, ngay tại sâu trong tâm linh bộc phát. Nàng khóc vừa cười, nở nụ cười vừa khóc, biết rõ Vương Nhạc Nhạc tánh mạng không ngại về sau, vội vã muốn hân tốt lên.

Nàng biết rõ Vương Nhạc Nhạc chữa thương phương thức, nàng cũng biết chữa thương muốn dùng xử nữ tốt nhất. Đem làm nàng vì Vương Nhạc Nhạc sát bên người thời điểm, cũng cảm giác được hân cương (trạng thái) cùng cần. Tuy nhiên nàng sớm không phải xử nữ, nhưng đối với chữa thương vẫn là mới có lợi đấy, cho nên, không để ý mặt khác chúng nữ khác thường ánh mắt, tự như vậy cỡi áo ngồi ở Vương Nhạc Nhạc trên người, nàng vừa tiếp cận Vương Nhạc Nhạc thân thể, liền không nhịn được động tình, mập mạp tuyết trắng bờ mông tự như vậy ngồi lên, sớm đã ướt át diệu dụng không hề ngăn chất chất nuốt vào toàn bộ cứng rắn vĩ vật. Nàng mặc kệ cái gì thể diện cùng cảm thấy thẹn, nàng thâm nghĩ Vương Nhạc Nhạc nhanh tốt hơn mà bắt đầu..., muốn phải nhanh hơn thả ra chữa thương âm tính, chỉ có thể nhanh hơn động tình mới được, cho nên, nàng hào không cố kỵ lên tiếng rên rỉ.

Cung minh bạch cũng biết trong đó nguyên do, cùng mặt khác nữ tử cùng nhau, lặng lẽ rời khỏi. Các nàng có thể vì Vương Nhạc Nhạc làm hết thấy sự tình, nhưng ở chúng nữ trước mặt công nhiên cỡi áo, cực kỳ dám đăng lên tiếng rên rỉ, các nàng còn không có cái này dũng khí, cho nên, ánh mắt của các nàng ở bên trong, bao hàm lấy cực kỳ kính nể thần sắc.

Lúc này tháng tư chấp sự đến đây, hướng cung trắng sáng bẩm báo: "Cung Chủ, nô tài đã đem phụ cận 500 Danh Kiếm nữ triệu hồi, các nàng đều là hết vách tường chi thân, đều nguyện ý vì tướng công hiến thân. Phía dưới, làm như thế nào an bài?"

"Làm cho các nàng tắm rửa thay quần áo, sau đó ta muốn hảo hảo kiểm tra thoáng một phát thân thể của các nàng. Tuy nhiên các nàng dung mạo đều là ngàn chọn vạn tuyển đấy, nhưng là trên người nếu có cái gì khuyết điểm nhỏ nhất, Nhạc Lang hội (sẽ) bắt mất đấy, cho nên, nhất định phải nghiêm khắc thẩm tra. Chư vị tỷ muội, cái này còn cần người trợ giúp của các người, ta một người bận không qua nổi!" Cung trắng sáng nhẹ nhàng nói ra. Những năm này thanh kiếm nữ đều là nàng thu dưỡng đấy, cũng là nàng ở ngoài sáng Nguyệt cung tâm phúc, tại đây mấu chốt thời kỳ, làm cho các nàng làm vui vui cười cười hiến thân, cũng là nên phải đấy. Nói sau, cung trắng sáng cũng minh bạch đám này tiểu nha đầu tâm tư, mỗi lần chứng kiến Vương Nhạc Nhạc, đều nhìn không được thét lên, lúc này mệnh lệnh các nàng hiến thân, có lẽ ở giữa tâm tư của các nàng.

Nhạc Nhạc tiềm thức một mực thanh tỉnh lấy, tuy nhiên không cách nào cảm giác bên ngoài chuyện phát sinh, nhưng nếu là có thân thể nữ nhân cùng hân tương liên, có thể dọa ý thức sinh ra khoái cảm, cũng mượn nhờ cái này cỗ lực đạo, chậm rãi vận hành Ngự Nữ Tâm Kinh.

Đầu tiên (cảm) giác tra được Hồ cơ thân thể, nội lực của nàng thâm hậu, hào không có kỵ hội (sẽ) tổn thất tu vi của mình, cực kỳ động tình cực kỳ phóng dăng đem một cỗ tình khí đưa cho Vương Nhạc Nhạc. Tuy nhiên tiến triển rất chậm chạp, nhưng so bình thường xử nữ hiệu quả còn muốn hoàn mỹ, âm thanh kiệt lực tận, mới nhuyển tại Vương tiểu ngân trên thân thể, nàng biết rõ chính mình rốt cuộc không cách nào đi động nửa phần rồi. May mắn đi vũ cung hai người thị nữ đem nàng đỡ đến bên cạnh, lúc này đã có mười cái vẫn là xử nữ kiếm nữ, ngưng ngưng khẩn trương đi tới Vương Nhạc Nhạc trước giường.

Đảm nhiệm trên giường chỉ đạo chính là Sở Hồng vũ. Nàng cũng là đùa bỡn nữ nhân cao thủ, dù sao nàng là thứ song tính luyện, một ít có thể làm cho

thiếu nữ điên cuồng hét lên thủ đoạn, nàng vẫn đang không xa lạ gì. Trăng sáng cung thiếu nữ cũng không đơn giản, tuy nhiên vẫn là xử nữ, nhưng nên hiểu đã sớm đã hiểu, dù sao có chuyên môn lão sư giáo sư qua đàm thuật. Khẩn trương, khẩn trương mới là đại địch của các nàng. Mà Sở Hồng vũ chủ yếu chức trách tự là làm cho các nàng tiêu trừ khẩn trương.

Sở Hồng vũ cầm một cái trong đó kiều mỹ thiếu nữ bàn tay nhỏ bé, lại để cho thiếu nữ vuốt ve Vương Nhạc Nhạc toàn thân, nhẹ nhàng dẫn dắt đến. Nàng không riêng dùng ngôn ngữ trêu đùa thiếu nữ, tay kia cũng không an phận ở thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn trên vú trắng xoa nắn, cực kỳ xảo diệu tiêu trừ thiếu nữ khẩn trương, lại để cho nàng động tình không thôi. Cuối cùng mới khiến cho nàng cảm chặt cao cao đứng thẳng nam tính tương chinh, cái kia nguy hiểm tốt đẹp diệu chỗ.

Thiếu nữ dục vọng chiến thắng khẩn trương, có chút vội vã muốn phóng thích trong cơ thể cực nóng. Ngồi trên đi, tựa như vậy xấu hổ nhanh chóng ngồi lên, còn rất trẻ trung mộng trắng nhỏ hung hăng ngồi lên, lại bị Sở Hồng vũ nâng rồi. Bởi vì nàng không muốn làm cho thiếu nữ khác sinh ra e ngại cùng khẩn trương, nàng biết rõ phá thân lúc gian nan, đặc biệt là Vương Nhạc Nhạc căn này hung thái lộ ra cự vật.

Lại có một đám cô gái xinh đẹp thông qua cung trăng sáng bọn người thăm tra, may mắn và e lệ đi tới gian phòng này. Các nàng chính chứng kiến cái thứ nhất thiếu nữ dục hóa mãnh liệt cảm lấy cái kia căn cự vật tại vượt qua gian vuốt ve, mặc dù có rất nhiều hoạt dịch phun ra, vẫn là không được kỳ môn, dù sao đối mặt chính là nhân gian hung khí.

"Hô!" Rốt cục tiến vào, tâm thoải mái cảm giác lỗi nặng phá hư đau đớn, chỉ là nhẹ nhàng thờ dài ra một ngum hờn dỗi, cũng không có hô lên đau đớn hét lên. Sở Hồng vũ biết rõ chính mình thành công rồi, thành công vừa nhanh nhanh chóng lực lại ra một bộ phương án, lại để cho các thiếu nữ lo lắng còn hơn đau đớn, kể tiếp nữ hài cũng không cần chính mình động thủ, bởi vì chỉ là thiếu nữ dâm mị rên rỉ tựa lại để cho mặt khác nữ hài không thể tự chủ.

Xà không đầu không được. Hoàng thành náo động bởi vì chết đi chủ mưu, như vậy bị người đơn giản đã khống chế, mấy vạn Quân Bảo Vệ Thành tận quy Lạc vương gia chỗ khống chế. Nam lăng Vương đã quyết định muốn rời khỏi thiên hạ tranh phách, cũng không cùng hấn đoạt công. Nam lăng Vương nghe nói Vương Nhạc Nhạc tình huống, hấn chỉ có thể đại thán con nuôi diễm phúc, đi dò xét mấy lần, đều bị mấy cái cực kỳ đẹp để cực kỳ xinh đẹp nữ tử uyển chuyển ngăn cản ở ngoài cửa. Hấn đành phải thôi, nhằm chán lúc giúp đỡ Lạc vương xử lý chút ít không trang phục đích kẻ thù ngoan cố.

Lạc Hà dẫn đầu mười vạn tinh binh vượt qua thiếu người sông độ khẩu, rõ ràng theo Lam Hải thành trực tiếp đuổi tới Hoàng thành. Ma giáo cùng Luân Hồi giúp Lạc vương gia đại ân, là bọn hấn cả ngày hộ tại Lạc vương cung quanh, ngăn cản Tư Đồ thế gia thế lực còn sót lại ám sát. Ma giáo cùng Luân Hồi thành viên trung tâm, mở ra thành trì, thả bọn họ tiến Hoàng thành, không có phe người nào chiếm lĩnh Hoàng thành.

Đã qua hơn mười ngày, Vương Nhạc Nhạc vẫn đang hôn mê, liên tâm linh trao đổi cũng không thể. Bàn năng tiếp thu lấy một cỗ cường đại xử nữ nguyên âm, tinh thuần không âm trầm vào trong cơ thể hấn thời điểm, chậm chạp ngự Nữ Chân khí đều sinh động mà bắt đầu..., bị hao tổn kinh mạch rất nhanh khép lại, bế tắc địa phương cũng thông thuận lên. Kinh mạch một trận, sẽ bài trừ đi ra một bộ phận âm u từ vong hắc khí, tại năng lượng trao đổi đồng thời, đem một tia sẽ không đã thương hại đến các thiếu nữ từ vong hắc khí phun tiến trong cơ thể của các nàng, tại do các nàng bài xuất.

Một nhọc lúc, tự nhiên sẽ nhuyển xuống. Lúc này, chúng nữ nhân của hấn chắc chắn sẽ có mấy cái ngủ ở bên cạnh hấn, mặc kệ hấn phải chăng nghe được đến, luôn lặng lẽ giảng lấy tâm sự. Hiện tại cùng tại Vương Nhạc Nhạc bên người chỉ có cung trăng sáng một người, chư nữ chiếu cố nàng mang thai lúc tính tình không ổn định, lại để cho nàng một mình cùng Nhạc Nhạc.

Cung trăng sáng chiêu tập hơn ba nghìn cái trăng sáng cung thiếu nữ xinh đẹp cũng dần dần đuổi tới Hoàng thành. Nàng đem mình thích nhất người lại phân cho rất nhiều nữ nhân, nếu nói là không lòng chua xót đó là giả dối. Bất quá nàng có ý nghĩ của mình, nàng biết rõ chính mình so Nhạc Nhạc lớn rồi hơn mười tuổi, nhất định là trước hết nhất già yếu đấy, nếu là muốn một mực nắm chặt người nam nhân này, chỉ có lại để cho càng nhiều nữ tử tâm phúc trợ giúp chính mình. Những cái...kia thiếu nữ nhiều là mình thu dưỡng đấy, nhất định có thể giúp mình đứng vững bước chân. Nàng biết rõ, hoà thuận vui vẻ vui cười tình cảm thâm hậu chỉ có hơn mười nữ tử, mà Sở Hồng vũ chỗ mang đi vũ cung nữ tử, cũng nhiều là thị nữ thân phận. Cho nên, nàng chỉ cần có thể đem cảm chặt cái này hơn ba nghìn thủ hạ, cũng là có thể đem cảm chặt Vương Nhạc Nhạc. Nghĩ tới đây, nàng lại bắt đầu vui vẻ, mỉm cười vuốt ve tại chính mình hơi lồi trên bụng, nàng cỡ nào hi vọng trong bụng hoài chính là cái nam hài, như vậy, địa vị của mình chắc chắn không gì phá nổi.

"Nhạc Lang, người biết không, người biết rõ ta là cỡ nào thích người mà! Trăng sáng nửa đời trước một mực tại đau khổ trong vượt qua, thật vất vả gặp người, tuyệt sẽ không cho người gặp chuyện không may đấy. Người yên tâm, ta biết rõ người ưa thích đám kia tiểu cô nương, ta cũng nhất định giúp người lựa chọn tốt nhất, thăm nghĩ muốn người nhanh lên tinh lại." Nàng vuốt ve Vương Nhạc Nhạc tà tuấn hoàn mỹ trần trụi thân hình, thân thể dần dần nóng bỏng lên. Từ khi mang thai hài tử tựa không có làm qua rồi, bởi vì trước ba tháng là mấu chốt kỳ, Thai Tức bất ổn. Nhưng hiện tại đã có hơn bốn tháng rồi, tại đây không người trong phòng, nàng thật là cỡ nào khát vọng nha.

Nàng nằm ở Vương Nhạc Nhạc hai chân chính giữa, dùng miệng ngâm lấy cái kia đoàn mềm nhũn bảo bối. Nàng biết rõ Vương Nhạc Nhạc tại một mối ở bên trong, nhưng nàng thăm nghĩ muốn trên tinh thần an ủi, cũng không có thêm vào nghĩ cách. Dựa theo mấy ngày hôm trước lệ cũ, hấn đến hưng đông mới có thể một lần nữa cương, cho nên, cung trăng sáng mới yên tâm làm càn rên rỉ, tham lam hút.

Cung trăng sáng dùng ngọc thủ của mình, đặt đến một lần đã lâu cao trào, nhưng thật sâu cảm giác mất mát cùng cảm giác trống rỗng, lại để cho nàng dục hóa càng thêm mãnh liệt. Nàng ra sức mút lấy cái kia vẫn đang mềm nhũn, không hề khởi sắc bảo bối, nàng tại đây tựa muốn, nếu là Vương Nhạc Nhạc đột nhiên không thể cương lên rồi, vậy hấn những nữ nhân kia, không biết vẫn còn mấy nguyện ý lưu ở bên cạnh hấn. Khi đó, chính mình đâu này? Nàng không khỏi có chút tức giận, chính mình làm sao lại nghĩ đến cái này đáng sợ tình cảnh.

Như là đáp lại nàng đáng sợ nghĩ lung tung, Vương Nhạc Nhạc mềm nhũn đồ vật, đột nhiên nộ rất mà bắt đầu..., thoáng cái xông vào không hề phòng bị cung trăng sáng tiếng nói ở bên trong, đem nàng sắc không nhẹ. Chẳng lẽ Vương Nhạc Nhạc là có ý hay sao? Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên sợ lên, sớm nghe nói Vương Nhạc Nhạc có loại này dò xét nhân tâm bản lĩnh, nếu là lại để cho hấn biết mình tâm tư, nhất định sẽ mất đi hấn sủng ái, bởi vì vừa rồi nghĩ đến cái loại này tình hình lúc, nàng chưa có xác định đáp án, nàng tại loại này dưới tình hình do dự.

Tại loại này áp lực cùng buồn bực xuống, nàng không hiểu cuồng loạn mà bắt đầu..., ám đạo:thầm nghĩ một tiếng: "Mặc kệ, ít nhất ta là toàn tâm toàn ý yêu lấy hắn đây!" Nàng ngồi lên, mỹ diệu phong phú làm cho nàng nhìn không được rên rỉ lên, trống trải đã lâu đường hành lang chịu được hưởng thụ lần này vừa thô vừa to, so chưa nhân sự tiêu cô nương còn không bằng, không có hai cái tự ném đi một lần. Mang thai lúc bên trong hội (sẽ) càng thêm mất cảm cùng màu mỡ, có thể đối mặt vô cùng vừa thô vừa to đồ vật, quả thực là chủng (trồng) tra tấn."Tại sao có thể như vậy? Ta còn muốn muốn đây..." Nàng vô lực nhuễn tại Vương Nhạc Nhạc rắn chắc trên lồng ngực, kỳ dị khoái cảm lại để cho nàng tại trong mây phiêu đảng, muốn càng cường liệt kích thích, toàn thân lại mềm yếu vô lực, loại này bất đắc dĩ cùng cảm thấy thẹn cảm giác, lại để cho nàng tra tấn khóc oang oang.

Ở ngoài cửa gác đêm chính là xuân nguyệt, nàng nghe được bên trong dâm mỹ quen thuộc thân thể tiếng va đập, đã biết rõ Cung Chủ không đành lòng tịch tịch, tại phóng thích bản năng dục vọng. Nàng loại này thanh âm rất quen thuộc, từ khi theo Vương Nhạc Nhạc về sau, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nghe được, hơn nữa nghe nhất rõ ràng phần lớn là chính mình phát ra đây. Nàng cũng không dám quấy rầy Cung Chủ khoái hoạt, chỉ là nghe nghe, như thể nào đã có tiếng khóc. Cái này lại để cho nàng không thể không chú ý, dù sao hôm nay là nàng đến hầu hạ Cung Chủ, nếu là ra ngoài ý muốn, đó cũng không phải là đùa giỡn đây.

Nàng lặng lẽ đẩy cửa ra, đi vào, vừa hay nhìn thấy cung trăng sáng đem mập mạp tuyết đồn : Cặp móng trắng bóc, cực kỳ có sức cao cao nâng lên, lại hung hăng rơi xuống, sau đó hai chân của nàng không nổi run rẩy, rên rỉ như khóc như tổ, sau đó đành dụi tất cả lực lượng, lại thời gian dần qua, đem bờ móng ộp chậm rãi nâng lên... Nhìn đến đây, xuân nguyệt bùng tinh đại ngộ, đã minh bạch nguyên do.

Ngày hôm qua nàng cũng trải qua chuyện như vậy, lúc ấy phí hết toàn lực về sau, do mặt khác tỷ muội hỗ trợ mới cực kỳ thỏa mãn đạt tới cực lạc đỉnh phong. Loại này dục lên hay không lên, tập ở bên trong thời điểm vô cùng nhất cong tâm, đều có chủng (trồng) dục khóc bất lực cảm giác, mà Cung Chủ hiển nhiên không thể cầm giữ, cứ như vậy khóc lên.

Cung trăng sáng đã đem sở hữu tất cả tâm tư vui đầu vào lần này cố sức tình ái ở bên trong, hoàn toàn không có chú ý tới xuân nguyệt đến. Thăng đến xuân nguyệt nhẹ hô một tiếng, giúp nàng nâng lên không chịu nổi thừa nhận sức nặng lúc, nàng mới xấu hổ hi (cảm) giác tra được. Nàng không cô được rất nhiều, tại xuân nguyệt dưới sự trợ giúp, đạt tới tha thiết ước mơ sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Đại kết cục (6)

Cung trăng sáng tại trong giao hợp, không ngừng muốn cùng Vương Nhạc Nhạc câu thông, một mực không có kết quả, lúc này mới đem nàng lúc ban đầu lo lắng tiêu trừ. Tức thời vui sướng thét chói tai vang lên, thổ lộ ra sở hữu tất cả, nhắm mắt bình nằm ở trên giường. Xuân nguyệt giúp các nàng đắp kín đệm chăn, nhìn lướt qua hai gò má ửng đỏ Cung Chủ, lặng lẽ rời khỏi, nàng minh Bạch cung chủ nhất định rất thẹn thùng, cho nên rất biết điều lặng yên bỏ đi.

Hết thấy đều tại triều tốt phương hướng phát triển, nghe ục ục nói, Vương Nhạc Nhạc thương thế khôi phục rất nhanh, lập tức có thể tỉnh. Các nàng cũng biết ục ục thân phận, biết rõ nàng có phi phạm pháp lực, đều rất tin tưởng nàng. ỤC ỤC một mực trốn ở Hạc nhi trong phòng, cùng mặt khác nữ tử trao đổi không nhiều lắm, chỉ có diệu duyên thường xuyên đi các nàng gian phòng nói chuyện phiếm.

Mỗi ngày vì Vương Nhạc Nhạc cung cấp 50 vị xinh đẹp xử nữ, thời gian khác, là vợ hắn đám bọn chúng sung sướng thời gian, thay phiên ra trận, tìm kiếm mình khoái hoạt. Cái này có điểm giống trong truyền thuyết "Cường dân", nhưng duy nhất nhân vật nam chính chỉ có thể ở trong mộng hưởng thụ lấy, hẳn hiện tại còn phân không rõ ai là ai đây này!

Cái này hơn một tháng gian, Lạc vương gia đã đăng cơ, trở thành *** quốc tân hoàng. Có nam lăng Vương cùng phương bắc Kim Thạch cùng với Lam Hải thành bao gồm nhiều thế lực lớn ủng hộ, ân uy tịnh thi (*), Hòa Bình đã thu phục được rất nhiều địa phương chư hầu, rất nhanh bình phục *** quốc náo động, hoàn thành cơ bản thống nhất.

Chỉ có Tư Đồ thế gia hang ổ đủ nghiệp thành, còn chưa thu phục, sợ đem bọn họ bức đầu nhập vào mạc cát quốc, khi đó tự có chút phiền phức rồi. Dù nghiệp thành hợp với cát vàng quan, đây là một đạo cách trở Tây Phương địch quốc bình chương. Ba hơn trăm năm trước vì thu phục hoàng quan, chết khoảng chừng 30 vạn tinh tráng binh sĩ. Cho nên, Lạc Hà chỉ phải đem đại quân trú đóng ở đủ nghiệp thành 90 dặm hơn bên trên bình nguyên, vững chắc thành quách mới là việc cấp bách.

Lạc Hà công tích hiển hách, tại tân hoàng đăng cơ cùng ngày, tự được phong làm thái tử, quyết định người kế thừa của hắn quyền. Tại hắn kế vị về sau, đối với Vương Nhạc Nhạc chỗ ủng thuận lời hứa cũng từng cái thực hiện, hơn nữa rất nịnh nọt giống như chiếu cố thân hữu thân thuộc, rất hào phóng ban thưởng hắn "Tiêu Dao Vương" danh xưng. Đây là *** quốc tân triều chính quyền ổn định về sau, tứ phong cái thứ nhất họ khác Vương gia.

Thăng đến Vương Nhạc Nhạc hôn mê hơn hai tháng sau, ý thức của hắn mới chính thức thức tỉnh, có thể thông qua đặc thù công pháp, dụng tâm linh nói chuyện phiếm câu thông rồi. Ý thức sau khi tỉnh dậy, hắn đầu tiên (cảm) giác đến trong cơ thể chất chứa thuần khiết âm khí quá nặng đi, dày đặc phải đem Hồn Độn chân khí đều mất nhất định, lập tức muốn các nàng đình chỉ dâng tặng mới xử nữ.

Luyện hóa, đem mất nhất định chân khí luyện hóa. Dùng ba ngày ba đêm thời gian, mới đem Hỗn Độn chân khí biến thành âm dương hòa hợp trạng thái. Trong ba ngày qua, phòng của hắn ở bên trong chỉ chứa ục ục một người, mặt khác cao thủ tất cả bên ngoài thủ hộ, bởi vì này trong đó, không thể có bất kỳ dị động quấy rầy. Chỉ có ục ục năng lượng cùng hắn gần, như ra ngoài ý muốn, ục ục cũng có thể đem hắn cứu trở về. Cũng ở đây ba ngày, hắn và ục ục quan hệ càng tiến một bước, tuy nhiên không cách nào chứng kiến ục ục bộ dáng, cũng không có thân thể quan hệ, nhưng thân mật cảm giác đã tồn tại.

"Hô, cuối cùng thành công! Tốt dồi dào thuần khiết âm nguyên, cảm giác cách tầng thứ 10 viên mãn cảnh giới càng ngày càng gần rồi." Vương Nhạc Nhạc tuy nhiên không cách nào trọn mắt mở miệng, nhưng là có thể sử dụng bụng ngữ bất chúc phát âm rồi." ỤC ỤC, ngươi đang cười?"

"Ha ha, đương nhiên! Ngươi bất chúc thanh âm quá quái, tuyệt không êm tai, cùng ngươi vốn thanh âm kém xa." ỤC ỤC hưởng hắn biểu đạt yêu say đắm, cũng đạt được khẳng định về sau, lại khôi phục thành nguyên lai nghịch ngợm tính cách, tuyệt không thực nữ. Nàng rốt cục không cần lo lắng yêu tinh thân phận, mà bị ấu yểm người cự tuyệt.

"Chuyện gì đều có cái quen thuộc quá trình. Lúc trước ngươi vừa mới biến thành hình người lúc, cũng không trên mặt đất bò lên cả buổi mà! Uy uy, không cho phép cần ta, chỗ đó càng không được, ah, cứu mạng!" Vương Nhạc Nhạc dùng cổ quái bụng ngữ, khoa trương diễn sức lấy bị cưỡng bạo nhân vật. Mà ục ục vụng trộm học tập thật lâu nữ nhân bí kỹ, cho rằng tại trừng phạt NGAO NGAO kêu thảm thiết Nhạc Nhạc, lại không biết cái này chánh hợp lòng hắn tư.

Thẳng đến một cổ nóng hổi chất lỏng phun tại ục ục trong miệng lúc, nàng mới cái hiểu cái không (cảm) giác đến không ổn, nàng biết rõ, chính mình tại Vương Nhạc Nhạc trước mặt vĩnh viễn lấy không đến tiện nghi, tựa như trời sinh oan gia đồng dạng, theo lần thứ nhất gặp mặt bắt đầu, có hại chịu thiệt thui chung là chính mình, trừ phi hắn nhường cho chính mình.

Wương Nhạc Nhạc ha ha cười xấu xa, hắn đã nghe đến ục ục nuốt thanh âm. Giấu giấu nói: "ỤC ỤC, ngươi đây là theo ai cái kia học được hay sao? Rất chuyên nghiệp nha!"

ỤC ỤC làm không rõ hắn là tại trêu chọc còn là đang khen khen, chỉ phải nói thực ra nói: "Theo diệu duyên cái kia, ta thể nhưng mà rất chân thành hướng nàng học tập đấy. Hơn nữa trước kia ta cũng thường thường nhìn lên các ngươi... Hừ, ngươi lại đang cười xấu xa!"

"Ha ha, lấy cái yêu tinh làm vợ, đây là ta trước kia thường thường tưởng tượng sự tình. Vốn tưởng rằng sẽ lấy cái hồ ly tinh các loại nữ yêu tinh, không nghĩ tới sẽ là Long chôn ục ục, ngây ngốc đấy!"

"Hừ! Ngươi nếu là ưa thích hồ ly tinh ta có thể giúp ngươi giới thiệu á..., ta nhận thức thật nhiều cái đây này. Bất quá các nàng còn không có có biến thành hình người năng lực, ngươi nếu là ưa thích các nàng hiện tại bốn chân đi đường bộ dạng, ta lập tức tựu đem các nàng lột đến." ỤC ỤC cũng thực cũng giả dối oán hận nói, nàng nghe được ra Vương Nhạc Nhạc đang nói đùa, "Lông mềm như nhung đấy, trơn trượt trơn bóng đấy... Bất quá, tuy nhiên các nàng có tư tưởng trí tuệ, lại rất khó biến thành người bộ dáng, thậm chí liền tiếng người cũng sẽ không nói nha."

"Khục khục, ta chỉ là tùy tiện nói nói, không nghĩ tới thực sự hồ ly tinh nha. Bất quá, ta có một xinh đẹp đáng yêu ục ục là được rồi, tuyệt không muốn những cái...kia eo biết nói chuyện bốn chân, đến nay ta còn không có có thú giao yêu thích. Ha ha, đương nhiên ục ục là mỹ nữ, tuyệt đối không phải cái kia... Cái kia... Đùng cần, ta chịu không được miệng nhỏ ngươi!"

Wương Nhạc Nhạc chóng mặt vì vì ở trong miệng nàng bắn hai lần, hắn hiện tại có chút hoài nghi năng lực của mình, chẳng lẽ là sớm tiết? Vì chứng minh mình không phải là loại này đáng sợ chứng bệnh, hắn đem bên trên gọi tới chư vị lão bà. Một bên dùng nhân gian hung khí giải quyết các nàng sinh lý vấn đề, một bên dụng tâm linh cùng các nàng câu thông lấy tâm linh diệu ngữ.

Liên tiếp chinh phục mấy trăm cái nữ nhân về sau, trường thương nhưng không ngã, hắn rốt cục lại tìm về nam nhân tự tin, chỉ là hắn hiểu được, ục ục mỹ diệu miệng nhỏ, đã trở thành khắc tinh của mình. Theo trong miệng của các nàng biết được, để ý thức trong mơ hồ, hắn mới phá hơn ba nghìn cái trắng sáng cung xinh đẹp xử nữ, nói cách khác, hắn về sau phải nuôi sống gần bốn ngàn danh nữ tử.

Hiện tại Vương Nhạc Nhạc trên người nữ nhân là diệu duyên, nàng cực dương vì động tình rên rỉ lấy, dùng mỹ diệu phương thức tố nói rất đúng hắn mê luyện. Vương Nhạc Nhạc dụng tâm linh đem nàng ca ngợi một phen về sau, nhìn không được hướng nàng tố khổ nói: "Duyên, ngươi dạy dỗ ục ục thật là đáng sợ, vừa rồi nàng rõ ràng dùng cái miệng nhỏ nhắn giúp ta giải quyết hai lần. Ngươi cũng biết, bình thường muốn mấy trăm nữ nhân cũng khó lại dễ cho ta buông lỏng một lần, trừ phi tự chính mình nguyện ý. Có thể nàng rõ ràng lợi hại như vậy, bị nàng ngậm lấy, bất quá một phút đồng hồ, tựu khó có thể điều khiển tự động. Càng lợi hại ngự nữ tâm pháp, cũng ngăn không được thân thể tự nhiên phản ứng. Ân, nàng xác thực có điều khiển tự nhiên bản lĩnh!"

"Ân ah!" Diệu duyên trước thật dài rên rỉ vài tiếng, mới thu nhiếp tâm thần, dụng tâm linh hồi phục, "Nàng nha, rất đơn thuần tiêu nha đầu nha. Tuy nhiên thấy không rõ nàng chính thức dung mạo, lại thuộc về đẹp dễ loại hình, chỉ xem hình dáng tựu duyên nhi vũ mị gấp trăm lần. Vài ngày trước nàng một mực hướng ta lãnh giáo khuê phòng sự tình, cũng tựu không có giữ lại truyền cho nàng, duyên nhi cũng muốn có thể làm cho nàng cho Nhạc Lang mang đến kinh hi. Nàng trên miệng công phu ngươi không cần lo lắng, nàng phía dưới bảo bối lại nắn cảm vô cùng, duyên nhi theo đạo thụ nàng lúc, nhẹ nhàng đụng một cái nàng khối, nàng đều run rẩy rên rỉ không ngớt..."

Wương Nhạc Nhạc đã nghe không nổi nữa, hắn thăm nghĩ nhanh lên lại để cho thân thể chính thức khôi phục, tốt đem ục ục chinh phục tại dưới háng.

Đường tình

Ngọc Sơn núi tọa lạc tại *** trong nước bộ, thể núi không ngót ngàn dặm, kỳ phong quái thạch không dứt, nghe nói có 1280 tòa ngọn núi, như Ngọc Nữ lược đồng dạng, xoắn bước Tây Bắc cùng Đông Nam. Thiếu người sống chủ lưu xuyên qua Ngọc Sơn núi, hình thành hiểm trở hạp cốc, là lịch đại binh gia

chi yếu địa. Tại Ngọc Sơn trên núi cũng phân thành vô số nhánh sông, thoải mái lấy Linh Sơn thanh tú mạch, cùng với nhánh sông phụ cận dân chúng. Núi này cùng thần bí long cốt sơn mạch tương liên, có vô số dị thú linh cảm tại Ngọc Sơn núi sinh sôi nảy nở, càng có vô số kỳ trân thần dược tại Ngọc Sơn núi mọc rễ.

Núi sương mù lượn lờ, kỳ hương tràn ngập, mùa xuân ong bướm tại xinh đẹp đóa hoa chút gì không lục lấy, bay múa lấy. Một mười lăm mười sáu tuổi áo vàng thiếu nữ, ngày thường lông mày hạng mực chi tiết trường, mũi ngọc răng trắng tinh, khe cắn hồng hồng bờ môi, lo lắng xuyên thẳng qua tại ong bướm bụi hoa gian, không ngừng nhìn trái phải dò xét, như là lạc đường, như thế nào chạy không thoát cái này phiền mê người biển hoa.

"Thế nào mới có thể đi ra cái này cánh hoa biển nha? Ai, đều hai ngày rồi, còn chưa đi ra đi! Sớm biết như vậy như vậy, tự ứng nghe sư phó, không nên một mình xông loạn Ngọc Sơn núi. Rõ ràng đi không bao xa, cách dưới núi khách sạn có lẽ rất gần nha, vì cái gì nhìn không tới xuống núi đường nhỏ đâu này?" Áo vàng thiếu nữ thờ phỉ phỉ nằm ở mà trên cỏ, trừng mắt trong vắt trời xanh, lâm lâm lâu bầu hời hợt lấy, da thịt tuyết trắng tại màu xanh hoa cỏ làm nổi bật xuống, càng lộ ra trắng nõn xinh đẹp.

"Hìz-khà zz Hì-zzz, Hìz-khà zz Hì-zzz!" Vài tiếng rất nhỏ động tĩnh tại nàng vang lên bên tai, cảm giác cổ phụ cận mát suu suu đấy. Thiếu nữ bỗng nhiên cả kinh, hướng phương hướng ngược nhau lần đi, tiện tay rút ra bội kiếm, đối với thanh âm kia phát ra phương hướng chém liên tục mấy cái, từng đạo lạnh như băng kiếm khí vẫn còn như thực chất trầm tại Thất Thái giao nhau thân rắn lên, lập tức bắt nó vỡ thành vài khúc.

"Đáng giận độc xà, liền ngươi cũng để khi phụ bổn cô nương sao?" Thiếu nữ lời nói mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn là dọa được không nhẹ, nàng biết rõ cái loại này xà gọi thất sắc Địa Long, bị nó cắn lên một ngụm, mặc kệ võ công của ngươi lại cao, lại trốn không thoát từ vong vận rủi.

"Ha ha, cô nương hảo kiếm pháp, một kiếm Đồ Long, tại sao bị khi phụ sĩ nhục mà nói?" Một cái thiếu niên áo trắng mỉm cười nhìn xem xoa ngực thở khê thiếu nữ, tuấn mỹ khuôn mặt mang theo tà tà vui vẻ, nói không nên lời cổ quái, lại dẫn động lòng người.

"Ah, cuối cùng gặp cái người sống, thật tốt quá!" Thiếu nữ áo vàng thanh kiếm vào vỏ, ưa thích đầu lông mày, kích động nói, "Ta gọi đường tình, tại đây trên núi hái thuốc lạc đường, ngươi có thể dẫn ta xuống núi tìm sư phụ sao?"

Thiếu niên mặt lộ vẻ cổ quái, không thể tưởng được đường tình lại còn nói ra lời nói này, hơi chút suy nghĩ sâu xa, cười nói: "Ta là Vương Nhạc Nhạc, rất hân hạnh được biết cô nương. Tại đây phương viên trăm dặm đều không có người ở, không biết cô nương lại xuất từ gì môn?"

"Ha ha ha, tên của ngươi thực trâu chọc! Ta thật sự thật cao hứng gặp ngươi, bằng không thì muốn chết già trong núi rồi." Đường tình che miệng cười cười, nói không nên lời quyến rũ động lòng người, "Sư phó bảo ta đừng (không được) tùy tiện lộ ra sư môn tên, bất quá xem ngươi lớn lên tuấn tú đáng yêu, sẽ nói cho ngươi biết a. Ta là Tinh Vũ môn đấy, nghe qua sao?"

Vương Nhạc Nhạc trên đầu có chút đồ mờ mờ, ám phó chính mình bất quá mấy ngày không có xuống núi, chẳng lẽ dưới núi thiếu nữ đều biến thành bộ dạng này mê gái (trai) bộ dáng sao? Tuấn tú cũng vẫn có thể đảm đương, đáng yêu... Tự có chút khoa trương a, nói như thế nào mình cũng có 12 tuổi, đã đi vào thiếu niên hàng ngũ rồi. Bất quá nghe được nàng là Tinh Vũ môn đấy, rất nhiều nghi vấn cũng tự thoải mái mà giải. Năm gần đây Tinh Vũ môn đệ tử tất cả đều là nữ nhân, lại ngăn cách môn phái, môn hạ đệ tử giáo dục ra chút ít vấn đề nhỏ, cũng tình có thể nguyên.

"Thật có lỗi, chưa từng nghe qua! Ta chỉ là một kẻ thư sinh, không hiểu nhiều võ lâm sự tình. Bất quá, xem cô nương kiếm pháp tuyệt diệu, có thể cách không đã thương địch thủ, hẳn là rất lợi hại một môn phái a!" Vương Nhạc Nhạc cẩn nghe sư phụ dạy bảo, cự tuyệt thừa nhận chính mình biết võ công, dù sao tu tập 《Ngự Nữ Tâm Kinh》 công pháp, càng lợi hại võ lâm cao thủ cũng nhìn không ra.

"Đó là đương nhiên!" Đường tình về mặt đắc ý, cũng không quan tâm hẳn có võ công hay không, chỉ có điểm hoài nghi hỏi, "Thế nhưng mà, ngươi một người thư sinh chạy vào núi sâu, không sợ gặp được mãnh thú sao?"

"Ta ở dưới chân núi trong trấn nhỏ, từ nhỏ cùng thợ săn lên núi, chưa bao giờ gặp đến đại hình hung thú, cho nên thường xuyên trên một người núi du ngoạn." Nói xong, Vương Nhạc Nhạc đi đến Thất Thái Địa Long bên cạnh thi thể, coi chừng hái vài miếng lá cây bắt nó bọc lại, "Độc xà là phụ cận duy nhất có thể gây tổn thương cho người gia hỏa, bất quá, Thất Thái Địa Long thế nhưng mà cực nhỏ gặp kỳ được đầu rồi, bình thường rất khó gặp đến. Không biết Đường cô nương muốn hái cái gì dược?"

Đường tình thấy hẳn thu hồi máu chảy đầm đìa con rắn chết, nhẹ nhàng nhú mày, bất quá nghe được hẳn thường xuyên lên núi, nên biết đường xuống núi, cũng không so đo trong tay hẳn xác rắn. "Sư phụ ta muốn hái Xích Huyết quả cùng phụ nhân hoa, nghe nói là rất khó nhìn thấy đồ vật, sư phụ lên núi tìm nửa tháng còn không có hồi trở lại khách sạn, ta mới nhìn không được lên núi thử thời vận, ai biết tiến núi tự lạc đường."

Lần này quay quay Vương Nhạc Nhạc cau mày, hẳn biết rõ hai loại kỳ dược tác dụng, bởi vì sư phụ hẳn luyện chế cực phẩm xuân dược thường xuyên dùng đến những vật này, mà luyện chế "Hoa cướp" càng cần nữa Xích Huyết quả làm chủ liệu. Không biết Tinh Vũ môn muốn như vậy hai chủng dược làm cái gì, chẳng lẽ cũng luyện xuân dược?" Hai loại dược ta ngược lại nghe qua, không biết sư phụ ngươi tìm chúng làm làm gì dùng đồ?"

"Vậy sao, ngươi biết rõ ở đâu có thể hái đến sao?" Đường tình hi nháy lên tới, chặt chẽ nắm lấy Vương Nhạc Nhạc tay, "Ta sư bá cùng sư tỷ trượng Âm Sơn mà sát Ngưng Băng chỉ, nghe nói chỉ có hai loại dược có thể cứu các nàng, nếu là hai tháng nội tìm không thấy thuốc này, các nàng tự nguy hiểm á."

Vương Nhạc Nhạc tinh thông dược lý, biết rõ hai chủng dược đều chủ nhiệt [nóng] chủ dương, xác thực có áp chế Ngưng Băng chỉ hàn độc hiệu dụng, nghe nàng vừa nói như vậy, cũng minh bạch cái đại khái. Hẳn cũng biết ở đâu có hai loại dược, có thể cái kia là mình sư phụ hái thuốc điểm một trong, cũng không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Vừa muốn cự tuyệt, đột nhiên theo nàng xộp giòn tron trượt bàn tay nhỏ bé thượng truyền (*upload) đến khác thường cảm thụ, trong cơ thể Ngự Nữ Tâm Kinh rõ ràng không bị khống chế vận chuyển lại, vượt qua gian cự vật đột nhiên bạo rất, kích động.

Vương Nhạc Nhạc vừa mừng vừa sợ, đây là tiến vào tầng thứ ba —— phá huyết Mị Linh dấu hiệu nha, hần chờ đợi ngày này đã có suốt lưỡng năm thời gian, theo tu luyện này công bắt đầu, ngay tại ngóng nhìn hôm nay. Bởi vì chỉ có tiến vào phá huyết Mị Linh, mới có thể thực sự trở thành nam nhân chân chính, mới có thể tiến nhập Ngự Nữ Tâm Kinh càng cao tầng thứ tu luyện. Mà dẫn phát hần xuất hiện phá huyết Mị Linh dấu hiệu nữ tử, nhất định phải tuyển nàng với tư cách luyện công lô đỉnh, để mà Hợp Thể song tu.

"Người, người làm sao vậy?" Đường tình đột nhiên thấy hần vừa mừng vừa sợ vừa lo lo, thân thể cũng hiện kỳ quái vặn vẹo, có chút lo lắng hỏi.

Vương Nhạc Nhạc vùng trộm nhìn lướt qua trước mặt xinh đẹp thiếu nữ, so với chính mình còn cao một nửa, bởi vì tập võ nguyên nhân, thân thể phát dục tốt hơn, bộ ngực phình đầy, eo thon dịu dàng có thể cảm, rất tròn bờ mông Ộ cao hơn có chút nhếch lên. Càng khó được chính là mặt mày trong trong lúc lơ đãng toát ra vũ mị phong tình, so thành thực phụ nhân càng hấp dẫn nam nhân... Những... này đúng là lô đỉnh tuyệt diệu điều kiện.

"Này này, hướng cái đó xem?" Đầu óc lại đại đầu nữ hài cũng biết trước mặt thiếu niên ánh mắt có chút không đúng, tu tu giận hần liếc. Nàng cũng có chút kỳ quái, như thế nào ngoan không hạ tâm giáo huấn hần dừng lại một chút đầu rồi, hơn nữa trên người hần mùi thơm thật là kỳ quái, nhân nhật đấy, như lan xạ, nghe lại để cho người thân thể mềm mại. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

"Không có chưa, chỉ là đột nhiên nhìn thấy Đường cô nương khinh công, có chút giật mình. Cái này hai ba trượng khoảng cách, người một bước tự vượt qua đã tới, thực rất giỏi!" Vương Nhạc Nhạc thừa cơ giả bộ như chấn kinh, ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn ở lên, làm cho không an phận nổi giận phân thân nhuyển xuống. May mắn hần bình thường rộng thùng thình áo bào trắng, che khuất trọng yếu bộ vị, mới miễn đi xấu hổ.

"Hừ, người vẫn chưa trả lời ta đấy, người đến cùng có biết hay không ở đâu có thể hái đến Xích Huyết quả cùng phụ nhân hoa?" Đường tình cũng giận cũng xấu hổ trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, "Còn có, trời sắp tối rồi, ta còn muốn chạy về khách sạn các loại đợi sự phụ đây này!"

Vương Nhạc Nhạc ngồi ở trên đồng cỏ, rất nhanh tính toán làm như thế nào ứng phó thiếu nữ trước mắt. Luận võ công, cùng nàng kém xa, nói sau cũng không mang binh khí. Vừa rồi có ý vận công phát tán trong cơ thể thôi tình khí thể, rõ ràng cũng không có hiệu quả, dù sao hiện tại công lực quá đầy ngọn nguồn, mới là tầng thứ hai. Chỉ có lừa gạt nàng ăn xuân dược, hoặc là vùng trộm điểm ở huyết đạo của nàng, mới có thể làm sự tình. Nếu là đợi nàng xuống núi, chỉ sợ không tiếp tục cơ hội lại để cho nàng làm lô đỉnh, đến lúc đó lại đổi mục tiêu tự khó càng thêm khó rồi. Không thể, tuyệt không có thể buông tha cho! Nghĩ tới đây, một cái âm hiểm kế hoạch cũng sinh ra.

"Xích Huyết quả ta biết rõ ở đâu, ngược lại là phụ nhân hoa dường như khó tìm, bắt quá, cách đều quá xa, chỉ sợ trước khi trời tối cũng không cách nào làm cho đều!" Vương Nhạc Nhạc nhẹ nhàng thở dài, đứng lên. Âm thầm vừa so sánh với, còn không có nàng cao, trong nội tâm có chút ừ ừ. Hần hiện tại phát dục còn chưa định hình, dung mạo cũng không tới cái loại này tùy tâm mị hoặc giai đoạn. Cho nên, trước mắt thời gian cấp bách, chỉ có thể ra hạ sách này.

"Quá được rồi! Chỉ cần có thể làm cho đều hai loại dược, làm cái gì ta đều nguyện ý!" Đường tình bị kích động kéo hần lại cánh tay, nếu không là ngại trong lòng ngực của hần có Thất Thái Địa Long thi thể, nói không chừng sẽ đến cái ôm

"Làm vợ của ta đâu này?" Vương Nhạc Nhạc cũng thực cũng giả dối trên ghẹo nói. Hần muốn, nếu là có thể trong đoạn thời gian này bắt được trái tim của nàng, lại để cho nàng cam tâm tình nguyện làm chính mình lô đỉnh, cái kia không còn gì tốt hơn. Nếu là luân lạc tới mê gian hoặc là cưỡng gian tình trạng, đây chẳng qua là tận dưới đáy cấp không... nhất có thể đâm tặc mới có thể làm sự tình.

"Phi! Quả nhiên không giống người tốt, nào có nhẹ như vậy phù thư sinh, thực không biết người đọc sách gì!" Đường tình đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ gất một ngụm, trong nội tâm lại hi nhanh, hơn nữa bang bang nhảy loạn, giống như hươu chạy.

Vương Nhạc Nhạc muốn nói cho nàng biết, đọc đều là tình sắc sách cấm, bắt quá, bây giờ không phải là nói thật thời điểm. Thấy nàng nghe xong cũng không có buông ra tay của mình, còn nắc cở đỏ mặt, mừng thầm có môn.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau điểm mang ta đi!" Đường tình hưng hăng nắm chặt Vương Nhạc Nhạc tay, rất có cảnh cáo ý tứ hàm xúc, đón lấy rồi lại bật cười, phá hủy tích súc tức giận, "Được rồi, người ta van người vẫn không được, mới vừa rồi là trêu chọc người đùa! Nếu là đã tìm được dược, ta tự cầu sự phụ thu người làm đồ đệ, đem làm sư đệ của ta a!" Đường tình trong nội tâm loạn loạn đấy, rõ ràng thập phần ưa thích cái này còn trẻ gia hóa, thậm chí ưa thích hần sắc sắc ánh mắt, mình sinh ra muốn cùng một chỗ nghỉ cách.

"Ah, có thể, thể nhưng mà, Tinh Vũ môn giống như không thu nam đồ a!"

"Úc? Không rõ ràng lắm nha. Xác thực không có tại trong sư môn đã gặp nam nhân, nói không chừng sự phụ không có đụng phải phù hợp nam đồ đây này. Ta xem người thể trạng thon dài, động tác linh mẫn, lớn lên cũng không xấu, nói không chừng là thiên tài võ học đấy, do ta hướng sự phụ đề cử, rất có thể thành công đấy." Đường tình nói ngay cả mình cũng không tin, cũng làm không rõ tại sao phải nói chút ít những lời này, dù sao lôi kéo tay của hần, đầu tự hồ đồ.

"Này này, người lôi kéo ta chạy đi đâu nha, nơi này chính là tự nhiên cửu âm bát quái trận, còn có một chút phá côn trùng lung tung tăng thêm đi Thất Tinh mê tung trận, nếu là chạy vào trận tâm, liền Đại La Kim Tiên cũng chạy không đi ra." Vương Nhạc Nhạc nghĩ thầm nha đầu kia thật là hồ đồ đấy, đang ở Tinh Vũ môn, nhưng lại ngay cả cơ bản nhất môn quy cũng đều không hiểu, liền hần cái này người ngoại lai đều không bằng. Hơn nữa không biết đường, còn lôi kéo người khác loạn toản (chui vào).

"Hừ, đồ mặt dày! Đại La Kim Tiên đều biết bay, ta cũng không tin bọn hần phi không ra ngọn sơn phong này. Hơn nữa, nếu là tìm được trận tâm, này đại trận không liền rách nha, đem làm khi dễ ta không hiểu trận pháp!" Lời nói mặc dù không phục, cũng không dám lại đi nữa bước, rất sợ rơi vào cái gọi là trận tâm."Người đến lộ!" Nói xong hần đối tựa như bỏ qua Vương Nhạc Nhạc tay.

Vương Nhạc Nhạc chính động vào thoải mái, sao có thể đồng ý. Khóe miệng tà tà cười cười: "Trận tâm là một tòa trong mây ngọn núi, người như thế

nào phá vỡ? Ai, nếu là ta vào xem lấy đi, đem người nhét vào cái nào trần gác [góc], có thể thì phiền toái... Ha ha, lại để cho ta lôi kéo tỷ tỷ a!" Nói xong, đuổi ra vừa mới bị buông ra bàn tay nhỏ bé.

"Hừ!" Đường tình không phục bị hấn cầm chặt bàn tay nhỏ bé, trong nội tâm phi thường mâu thuẫn, không hiểu nổi cái này rõ ràng so với chính mình bàn nhỏ tuổi tiểu nam hài, vì sao khắp nơi tã hữu chính mình, hơn nữa vô luận như thế nào đều không thể cự tuyệt hấn, càng không thể tưởng tượng nổi chính là, rõ ràng tuyệt không sinh khí, còn có tở (tí tì) e sợ hi tàng dưới đáy lòng. "Dựa vào khinh công của ta, như thế nào bị người bỏ xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đại kết cục (7)

Theo sau Vương Nhạc Nhạc, bảy chuyển tám xoay đây, rõ ràng từ từ xem đến dưới núi đường nhỏ, không còn là một mảnh hoa mắt biển hoa. Lúc này, Tây Phương hào quang vạn trượng, Thái Dương cuối cùng kỳ quang rải đầy đỉnh núi, thân ở hoa gấm kỳ thanh tú từng ở bên trong, hai người đều lộ thần say chỉ sắc.

"Tỷ tỷ, tại đây đẹp không?"

"Ân!" Đường tình si mê gật đầu.

"Ưa thích tại đây sao?" Vương Nhạc Nhạc mừng thầm, dùng càng Ôn Nhu càng sâu tình thanh âm thôi miên lấy đường tình, đây là nhiếp hồn đại pháp sơ cấp trình tự, nếu là thành công, sẽ đem nàng chiều sâu thôi miên, triệt để quên mất đi qua.

Đường tình lắc đầu: "Không, ta đói, ta muốn rời đi tại đây." Nói xong, bụng còn chứng minh cái gì tựa như, phát ra xì xào âm thanh.

"Úc, đáng chết! Chết tiết bụng!" Vương Nhạc Nhạc âm thầm thống hận lấy. Nhiếp hồn đại pháp lần thứ nhất có chút dùng tốt, lại dùng đối phương tự có miễn dịch năng lực, xem ra được đối biện pháp khác.

Đường tình đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng rung thoáng một phát Vương Nhạc Nhạc tay, nói: "Trên người của người có ăn sao?"

"Khục khục, không khéo, giữa trưa tự ăn hết sạch rồi! Chúng ta đi ra bên ngoài đánh chút ít cỏ rừng a, trên người của ta còn có một cái xà, bắt nó nấu súp uống cũng không tệ." Vương Nhạc Nhạc trọng nhất tâm tình, chuẩn bị tái chiến đường tình.

"Ta chết đói cũng không ăn xà, thật buồn nôn! Ân, thế nhưng mà, ta cũng không mang đá lửa, người thì sao?" Đường tình rất không có ý tứ chăm chăm vào Vương Nhạc Nhạc, rất sợ hấn cũng không mang, cũng chỉ có thể ăn sống được rồi.

Vương Nhạc Nhạc rất muốn nói dẫn theo, nhưng là cái đó và kế hoạch của mình không hợp. Vì vậy, rất đáng thương là đầu, nói: "Ta cũng không mang! Chúng ta đành phải ăn sống được rồi, a! Đây mới là tháng tư, trên cây quả đại mới vừa vận thành hình, thật sự là phiền toái cái đó!"

Đường tình bắt đầu dĩ nhãn nhãn cái mũi, nghĩ thầm chỉ cần tìm được Linh Dược, ăn chút ít khổ vài lần không sao cả. Có thể trong dạ dày hư không thật sự không dễ chịu, ừ ừ bị Vương Nhạc Nhạc lôi kéo đi ra hoa trận.

"Thế nhưng mà, ta còn rất khát, làm sao bây giờ sao?" Đường tình rõ ràng có chút muốn làm nũng, hiển nhiên ý lại lấy Vương Nhạc Nhạc đi ra mê trận, có chút thói quen ý lại rồi.

Vương Nhạc Nhạc đột nhiên dừng lại trở lại, đang cùng không yên lòng đường tình đụng vào nhau, sau đó ôm chặt lấy có chút run rẩy nàng. Kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hướng nàng hôn tới, đụng với khăn trang được có chút lạnh như băng môi anh đào, sau đó hôn cùng một chỗ.

Đường tình đã sớm sợ ngây người, làm không rõ đây rốt cuộc là làm sao vậy. Cái này so với chính mình thấp một nửa thiếu niên vì sao đột nhiên dừng lại, lại đột nhiên ôm lấy chính mình, lại là được... Trông rồi, chóng mặt vu vu bị hấn hôn lên, bị hấn đẩy ra hàm răng, bị đầu lưỡi của hấn xâm nhập trong miệng, ở bên trong kỳ dị lật qua lật lại hút, sau đó không biết từ đâu tới đây nước miếng, bắt tri bất giác bị nàng nuốt vào, khát khao tựa hồ hóa giải rất nhiều.

Tư tưởng của nàng sớm tự đình chỉ, đi theo cảm giác kỳ quái, toàn bộ linh hồn đều đi theo đầu lưỡi của hấn tiết tấu mà run rẩy, thân thể không bị khống chế mềm yếu, một cổ lạ lẫm hóa điếm từ bụng nhỏ bay lên, đột nhiên lan tràn toàn thân. Rất muốn trầm mê tại loại cảm giác này ở bên trong, có thể, có thể mỹ diệu mất cảm tiêu vũ nhỏ rõ ràng bị người công chiếm, đang bị hấn nhẹ khê vuốt vuốt... Như thế nào có thể, như thế nào có thể? Bất quá, loại cảm giác này còn hơn hồi nãy nữa phải mạnh mẽ mỹ hảo, đường tình vô lực rên rỉ lấy, trong đầu không cách nào suy nghĩ nghĩ đến, tự một hồi, sẽ thấy lại để cho hấn sờ một hồi.

Vương Nhạc Nhạc xem nàng không có một điểm phản kháng ứng biến năng lực, mừng thầm kế hoạch thực hiện được, dựa theo sự phụ chỉ đạo phương pháp, dựa theo trăm ngàn lần tại kỹ (nữ) lâu thực tế kinh nghiệm, chậm rãi dẫn đạo kích thích đường tình. Dem nàng lần lượt đẩy mạnh dục vọng vòng xoay, lại để cho nàng muốn ngừng mà không được. Chẳng những công chiếm nàng một đôi trắng nõn thánh Phong, còn chia hai đường, đem sắc thủ lạng lẽ với vào u mật cô thom viên.

"Ah!" Đường tình nhện không được mãnh liệt kích thích, tiem kêu đi ra, chặt chẽ cũng ở hai chân, không cho hấn sắc thủ thực hiện được. Bất quá nhưng lại phí công đây, cái kia cách khác mới mãnh liệt gấp trăm lần nghìn lần kích thích, lại để cho nàng thân thể nhuyễn thành một đoàn, nhuyễn tại trên đồng cỏ, như bùn bình thường mềm mại vô lực.

Vương Nhạc Nhạc tâm tình kích động vạn phần, nghĩ đến không cần hạ thuốc mê hoặc là dùng cường ngạnh thủ đoạn có thể thu phục chiếm được trước mắt thiếu nữ đẹp, trong nội tâm tự hào vạn phần. Xem nàng đã đem kiếm trong tay bỏ qua, hơn nữa dục mắt mông lung nửa nhắm mắt, cái kia tình dục hỏa điểm sớm đem lý trí đốt sạch. Vương tiểu ngân âm thầm đắc ý, vì bảo hiểm, nghĩ đến tại lui mất nàng quần áo trước, lại độ tiến thân thể nàng một tia thôi tình chân khí, muốn triệt để đem nàng ham muốn chỉ cửa mở ra.

Một tia rất yếu ớt đấy, rất nhu hòa chân khí, thông qua sâu tại mật viên bên trong đích tay phải, độ tiến thân thể của nàng. Không ngờ, đúng là đạo này thực chọc tức sự tình, khiến cho đường tình chân khí trong cơ thể tự nhiên bài xích, lại để cho nàng thoáng cái theo dục vọng chỉ uyên thức tỉnh.

"Ah, sắc lang, tay của ngươi phóng, để chỗ nào!" Đường tình hét lên một tiếng, một cái tát rút tới.

Vương Nhạc Nhạc theo nàng kêu sợ hãi lúc thân thể phản ứng, đã biết rõ đã làm chuyện ngu xuẩn, không nghĩ tới Tinh Vũ môn nội công tâm pháp rõ ràng bài xích thôi tình chân khí. Đây cũng là Vương Nhạc Nhạc tại về sau mới bước chân vào giang hồ lúc, không trừu chọc Tinh Vũ môn nữ nhân một trong những nguyên nhân. Hấn vốn có thể né tránh đấy, nhưng vì lộ đỉnh đại kế, đành phải rắn chắc đã trúng lần này, cũng rất nhanh bắt tay rút ra.

Vương Nhạc Nhạc dùng nội công đem mật mình bức thành đỏ bừng, hơn nữa lại để cho trên mặt dấu tay càng thêm rõ ràng. Giả bộ như rất người vô tội rất ợ hãi mà nói: "Ta, ta cũng không biết làm sao vậy. Lúc ấy ngươi nói khát nước, vì vậy ta chính là cho ngươi ăn nước miếng, về sau sự tình, ta đều nhớ không rõ rồi."

"À? Ngươi, ngươi uy (cho ăn) ta nước miếng?" Đường tình vừa thẹn vừa giận, cảm trường kiếm che ở trước người, từng ngum từng ngum thờ phỉ phò. Ngấm lại vừa rồi cảm giác tuyệt vời, lại nhìn xem Vương Nhạc Nhạc sợ hãi bộ dáng, còn có mặt mũi bên trên năm cái huyết hồng dấu tay, rõ ràng có chút đau lòng, biểu lộ phức tạp mà nói, "Dùng, về sau đừng (không được) làm như vậy á..., như vậy, như vậy không tốt."

Xem nàng hay (vẫn) là không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là đơn thuần theo hình vi bên trên cảm giác được cảm thấy thẹn, cũng không có phát giác Vương Nhạc Nhạc dụng tâm hiểm ác. Minh bạch những... này đạo lý Vương Nhạc Nhạc, gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn bộ dáng như chỉ (cái) con cừu nhỏ. Bất quá, trong lòng của hấn đang tại tính toán lại để cho đường tình biến thành con cừu nhỏ kế hoạch mới. "Àn, ta nghe tỷ tỷ đấy! Thế nhưng mà, như vậy vì cái gì không tốt, ta ngược lại cảm thấy phi thường thoải mái mỹ diệu!"

"Dù sao tựu là không tốt. Àn, ta nghe sư phụ đã từng nói qua, không thể tùy tiện lại để cho nam hài tử sờ, chạm đến. Hừ, ngươi nếu là lại động thủ động cước, ta mượn kiếm đem ngươi chém thành khối vụn, tựa như cái con kia Thất Thái Địa Long đồng dạng!" Đường tình đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, ra vẻ hung ác hù dọa lấy Vương Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc xem nàng đáng yêu vũ mị bộ dáng, rõ ràng sinh ra chút ít không đành lòng chi tâm, bất quá lại muốn muốn công pháp của mình hạn chế, đành phải nhẫn tâm tái chiến. Tiếp tục giả vờ đáng thương nói: "Tỷ tỷ thật ác độc, chẳng lẽ ngươi không thích vừa rồi như vậy sao?"

"Thích lắm!" Đường tình không nghĩ qua là nói lỡ miệng, xấu hổ như quả hồng giống như, may mắn sắc trời bắt đầu tối, mơ hồ rất nhiều, bất quá nàng lập tức đổi giọng, "Ua thích quá ngươi miệng rộng! Hừ, trong đầu tận muốn chút ít chuyện xấu xa. Nhanh chút ít đi thôi, có còn xa lắm không?"

"Àn, còn muốn bay qua bên trái này tòa đỉnh núi, tại ngọn núi dựa vào dương mặt, ta nhớ được có vài cọng Xích Huyết quả, có lẽ còn có thành thực đấy. Chỉ là phụ nhân hoa so sánh thật nhỏ, rất khó tìm tìm đấy. Muốn muốn hồi trở lại thị trấn nhỏ khách sạn, đi bên phải tiểu đạo có thể đi xuống!" Kỳ thật phụ nhân hoa tại vừa rồi hoa trong trận tựu có rất nhiều, chỉ là Vương Nhạc Nhạc không muốn làm cho nàng nhanh như vậy tìm đủ, bởi vì mục đích của hấn còn chưa đạt tới.

"Ah, còn có xa như vậy? Nhạc Nhạc, ta thật đói nha!" Tạm thời không quá khát nước rồi, đổi ý lại càng thêm rõ ràng. Thông qua vừa rồi cái kia một phen tiếp xúc thân mật, đường tình rõ ràng đổi giọng hô tên hấn rồi, tiem thức ưa thích, cái này thì không cách nào cải biến sự thật.

"Nếu không, ta cống ngươi đi! Hai ngọn núi này chính giữa, có một hàu tử lâm, có lẽ có thể ở bên trong trộm chút ít Hàu Nhi Tửu. Chẳng những có thể giải khát, còn có thể ngăn đói!" Vương Nhạc Nhạc không cong gậy thân hình, ra vẻ kiên định mà nói.

Đường tình nghe được có quả rơi vãi uống, hai mắt thả ra hào quang, nàng thế nhưng mà hai ngày không có ăn cái gì, lại kiên cường cũng vẫn còn con nít. "Ta mới không cho ngươi lưng (vác), ngươi có thể đi xuống đi cũng không tệ rồi, đàn thư sinh! Đi thôi, thừa dịp còn có ánh sáng, chúng ta nhanh lên tìm rượu trái cây uống đi! Nghe sư phụ nói qua, Hàu Nhi Tửu là tốt nhất rượu trái cây rồi."

Hai người tại đường xuống núi lên, chém lưỡn một gốc cây vừa thô vừa to cây trúc, tuyển dụng vài đoạn, dục dùng để thịnh rượu. Vương Nhạc Nhạc âm hiểm thầm nghĩ: "Hàu tử rượu tuy là rượu trái cây, thế nhưng mà rất dễ dàng say đích. Hừ hừ, đến lúc đó chỉ có tuyển dụng mê gian biện pháp này! Cũng không thể lừa gạt nàng ăn Xích Huyết quả, lại để cho nàng không có thể động dụng cường gian ác liệt thủ pháp. Tốt xấu ta cũng là thiên hạ đệ nhất đâm tặc hoa thiết thương đồ đệ, quá thấp cấp thủ pháp tuyệt không thể dùng." Thật tình không biết phương pháp này mới là dưới nhất làm thấp nhất phương thức.

Đường tình từ trước đến nay hấn bảo trì thích hợp khoảng cách, nàng cảm thấy cách thân cận quá, tổng không quá an toàn, tuy nhiên tổng nhện không

được tới gần hẳn. Khi thì ngấm lại sự phụ dầy bảo, khi thì nhớ tới vừa rồi khác thường kích tình, khuôn mặt nhỏ nhắn khi thì trắng bệch, khi thì đỏ bừng. Hai chúng nghĩ cách tại trong lòng giao chiến không ngớt, cứ như vậy đi tới hồi từ lắm.

Vương Nhạc Nhạc chỉ vào một chỗ bày vượn, nói: "Nơi này chính là chúng thủ hộ rượu ngon địa phương, lát nữa ta bắt bọn nó dẫn dắt rồi đi, ngươi có thể uống bao nhiêu uống bao nhiêu, sau đó giúp ta rót đầy lưỡng trúc hũ. Hiểu chưa?"

Đường tình nhìn xem mấy trăm chỉ (cái) màu nâu thần sắc khác nhau hầu tử, trong lòng có chút khiếp đảm, nghe được hẳn muốn dẫn dắt rồi đi hầu tử chú ý lực, liền vội vàng gạt đầu, lại nói: "Ân. Ngươi cũng cẩn thận một chút, bị chúng đánh dừng lại một chút tựu thâm rồi!"

"Ha ha, yên tâm đi! Tỷ tỷ, kiếm của ngươi cho ta mượn dùng thoáng một phát, lát nữa trốn không thoát cũng tốt phòng thân." Vương Nhạc Nhạc mình bạch đảm này hầu tử lợi hại, nhưng hiện bởi vì lộ đỉnh đại kế, cũng không khỏi không mạo hiểm. Kinh công của mình trong rừng sao có thể nhanh hơn hầu tử, như bị chúng vây quanh, đành phải sử dụng kiếm cường công rồi.

Đường tình tâm không muốn muốn không biết võ công thư sinh làm gì vậy sử dụng kiếm phòng thân, bất quá nghe được hẳn muốn, lập tức thanh kiếm cỡi xuống, đưa cho Vương Nhạc Nhạc. Còn quan tâm dặn dò: "Nhất định phải coi chừng nha. Ân, hầu tử nhiều lắm, nếu không, chúng ta không ăn trộm rượu rồi hả?"

Vương Nhạc Nhạc sao có thể đồng ý, tục ngữ nói, sắc đảm ngập trời, lại đại nguy hiểm cũng phải theo kế hoạch tiến hành nha. Tiếp nhận mảnh khánh trường kiếm, vỗ ngực một cái cười nói: "Tình tỷ yên tâm, xem ta đây!" Nói xong rút kiếm hướng hầu tử bày phóng đi.

Vương Nhạc Nhạc không ngốc, hẳn xem sớm đến hầu tử Vương ở đâu rồi, vung trộm nhặt lên một khối cục đá nhỏ, không đợi những cái...kia quái gọi hầu tử kịp phản ứng, thoáng cái đem hầu tử Vương rằng hàm đập chết hai cái, sau đó chạy đi tựu hướng cánh rừng ở trong chỗ sâu chạy.

Hầu tử Vương quả nhiên giận dữ, chỉ chừa hai ba cái hầu tử lúc này thủ hộ, khác hầu tử toàn bộ truy Vương Nhạc Nhạc đi.

Đường tình nhẹ nhõm giải quyết lưu thủ mấy cái nhược hầu, vui vẻ từng ngum từng ngum cuồng nuốt lấy hương phẩm mỹ rượu trái cây, cũng không biết uống bao nhiêu, thẳng đến con mắt mơ hồ, xuất hiện ảo ảnh. Nàng biết rõ chính mình nhanh say, lại bang (giúp) Vương Nhạc Nhạc rót đầy lưỡng ống trúc, cảm thấy mỹ mãn nửa nằm dưới tàng cây.

"Đồ dân, nhanh lên trốn á..., ai kêu ngươi tại hầu ồ ngủ!" Vương Nhạc Nhạc không kịp thờ chạy về, cách thật xa tựu xông đường tình rộng to, bất quá trong nội tâm lại cao hứng phải chết, biết rõ kế hoạch tiến hành phi thường thuận lợi, nàng đã say.

Đường tình uống say say đứng lên, cười quái dị nói: "Ha ha, yên tâm, bằng kinh công của ta, chúng đuổi không kịp. Ra, tốt đệ đệ, lại để cho ta lưng công ngươi đi!"

"Hắc, quả nhiên say đích không nhẹ!" Vương Nhạc Nhạc không kịp cao hứng, đã bị đường tình bắt lấy đai lưng, hoành dẫn theo bay về phía ngoài rừng, cũng hướng có Xích Huyết quả ngon núi chạy tới. "Này này, ngươi cái này không phải lưng (vác) nha, ta nhanh bị ngươi sáng ngời choáng luôn, lại để cho ta xuống!"

Bất quá, uống say say đường tình lại phát khởi rượu điên, không thêm quan tâm đến lý lẽ Vương Nhạc Nhạc, không ngừng nghỉ chút nào chạy lên giữa sườn núi. Tại một chỗ bên dòng suối nhỏ dừng lại, đã uống vài ngum nước, ngủ ngược lại ở trong nước trên tảng đá lớn.

"Hừ hừ, hắc hắc, ha ha!" Vương Nhạc Nhạc vịn vẫn còn choáng váng đầu, lộ ra gian kế thực hiện được cười tà, "Vi không sợ hờ tỷ nào, trước tiên đem công lực của ngươi phong bế, như vậy sẽ không sợ ngươi đột nhiên đã tỉnh."

Cái kia khóa trong nước tảng đá lớn, sớm bị nước chảy xông xuyên được tron hẳn, như một hình bầu dục giường lớn. Vương Nhạc Nhạc trước dùng độc môn thủ pháp phong bế công lực của nàng, cũng sẽ không lại để cho thân thể của nàng cứng ngắt, sau đó uống vào ống trúc rượu ngon, tình tề đánh giá trong lúc ngủ mê tiểu mỹ nhân.

"Ai, không phải ta hèn hạ, đây cũng là không có biện pháp sự tình. Ta dưới chân núi thị trấn nhỏ tìm mấy tháng, thậm chí sính lần thành phố núi kỹ (nữ) lâu, cũng không có có thể dẫn phát Mị Linh, ai bảo ta dụng phải ngươi, đây hết thấy đều là vận mệnh, hi vọng ngươi tỉnh lại chứ có trách ta!" Vương Nhạc Nhạc một hơi đem còn lại uống rượu quang, giải khai đường tình đai lưng, Nguyệt Bán Loan, sáng ngời mà yên tĩnh.

Vương Nhạc Nhạc niên kỷ tuy nhỏ, đến nay vẫn là đồng nam, cũng tình tề vuốt ve qua không ít thân thể nữ nhân, nhưng không có người một cái có thể so ra mà vượt đường tình thân thể. Làn da như ngọc hoàn toàn giống nhau rãnh óng ánh, mỗi một tác đều mùi thơm ngát xông vào mũi, vừa mới chạy trốn, ra một thân mảnh đồ mồ hôi, loại này mê chủ nhân hiểu rõ, càng làm cho hiểu được nữ nhân diệu dụng tương lai đảm tặc Vương Nhạc Nhạc tâm động, đã nhìn không được dùng đầu lưỡi khẽ liếm, cũng mặc kệ mồ hôi mặn dị.

Theo bằng phẳng trắng nõn bụng dưới bắt đầu, chậm rãi hướng lên di động, thẳng đến xốc lên hung y, nhảy ra hai cái tuyết trắng thô ngọc, cái kia hồng nhạt hương châu như Tiên Giới mỹ vị giống như, lại để cho hẳn mê muội điên cuồng, không ngừng hút khẽ cắn. Sau đó lại nhớ tới bụng dưới, lại chậm rãi dời xuống, cỡi sạch nàng màu vàng nhạt quần dài, cực kỳ kêu gọi trần ngập thanh xuân khí tức thân thể, hoàn toàn trần trụi tại Vương Nhạc Nhạc trước mắt.

Đường tình như là làm một cái mỹ diệu mộng xuân, như là vừa đi ra hoa trần lúc, bị Vương Nhạc Nhạc hôn môi lúc đồng dạng, so với kia chúng (trồng) mất hồn cảm giác còn muốn mỹ hảo gấp trăm lần. Thẳng đến hạ thể một hồi đau đớn, đem nàng bùng tình.

"Ah! Ngươi, ngươi..." Đường tình không biết nên nói cái gì rồi, hai người đều là trần truồng, hơn nữa Vương Nhạc Nhạc chính bò tới trên người nàng. Chỉ là hẳn nhắm mắt lại, thân thể trần truồng bên trên ẩn hiện huyết sắc ánh sáng màu đỏ, theo nhất định được lộ tuyến, chậm rãi tụ tập đến hai người

tương giao địa phương. Một hồi chưa bao giờ có mãnh liệt quá nhanh cảm (giác) tập (kích) tiến thân thể của nàng, nàng nổi giận phát ra kỳ diệu tiếng rên rĩ, theo khó nhìn nhúc nhúc cảm giác, rõ ràng đâm đâm nhô lên rất tròn tuyệt đồn : Cặp móng trắng bóc, muốn đuổi đi khó chịu xộp giòn ngứa."Ah ah, không, đừng (không được), người buông ra, như thế nào có thể đối với ta như vậy? Người đã nói dẫn ta tìm được, người đã nói muốn đưa ta xuống núi đây..."

Công đi cứu chuyên, Vương Nhạc Nhạc mạnh mẽ giương đôi mắt, đem về này lưu động huyết khí phun tiến vào đường tinh thân thể, như núi lửa đồng dạng Tần Mãnh, kích tại nàng trong bụng, dẫn tới nàng trong bụng theo sát lấy một hồi co rút, đồng dạng phun ra một ít chất lỏng, hai người như là đem lẫn nhau năng lượng trao đổi, đồng thời tiếp thu một cỗ lực lượng cường đại, thông qua đụng vào nhau chỗ, chảy đến đan điền của mình.

Đường tinh xấu hổ theo mỹ diệu trong cao triều khôi phục một tia tâm trí, thì thảo hỏi: "Song tu đại pháp? Người nhất định là tà môn ma đạo yêu nhân, ô ô, thiếu (thiệt thòi) ta còn muốn lại để cho sư phụ thu người làm đồ đệ, người cái đại phôi đản, người khi dễ ta! Người một mực đều đang gạt ta, đúng hay không? Ô ô, ta muốn giết chết người, ta muốn đem người chém thành tám khối, mười khối, 100 khối... Sư phụ, người nhanh tới cứu ta!"

Nàng khóc cứu thời điểm, đã quên thân thể của mình trong còn để đó Vương Nhạc Nhạc hung khí, cứ như vậy ngây ngốc uy hiếp lấy hắn.

"Thực xin lỗi! Nhưng ta không được không làm như vậy! Người có thể làm của ta lô đỉnh sao?" Vương Nhạc Nhạc nằm ở trên người nàng, ngửi khí thâm trầm mà nói, hơi hơi trầm ngâm, lại nói, "Không không, có lẽ là thể tử, ta thật sự thích người, ta luyện tập công pháp cũng không phải tà giáo hạ cấp hái âm thuật."

"Ta vậy mới không tin chuyện ma quỷ của người! Của ta thủ cung sa tróc ra rồi, sư phụ nhất định sẽ phát hiện, ô ô, người bôi ta ~" đường tinh vô lực nắm lại đôi bàn tay trắng như phấn, nhẹ nhàng đánh Vương Nhạc Nhạc. Cùng hắn nói là đánh, không bằng nói là vì tìm về một tia tôn nghiêm.

Vương Nhạc Nhạc trong đầu nhớ tới sư phụ thường nói một câu: "Đối phó khóc rống nữ nhân, chỉ có chinh phục!" Sư thường chuyện nam nữ hán, cũng rất khó nắm chắc chính mình ham muốn, đem nàng thon dài cặp đùi đẹp phóng trên vai, tiến hành chinh phục đại kế.

Một ngày về sau, Vương Nhạc Nhạc mang theo thất vọng biểu lộ, ôm như trước khóc rống đường tinh đi về hướng thị trấn nhỏ. Sư phụ đã dạy kỹ đảm mật kỹ tại đường tinh trên người dùng một lần, tuy nhiên lãnh nghề sự tình lúc, nàng phối hợp giống như cái đảm oa đang phụ, có thể dùng lại, lại hội (sẽ) khóc rống không ngớt. Vương Nhạc Nhạc thừa nhận chinh phục thất bại, bất quá Ngự Nữ Tâm Kinh cuối cùng tiến nhập tầng thứ ba —— phá huyết Mị Linh.

"Phía trước tự là thị trấn nhỏ rồi, được cũng giúp người hái đủ, người khá bảo trọng!" Vương Nhạc Nhạc đem khóc sưng con mắt đường tinh phóng trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ nói.

"Dâm tặc, ta sẽ để cho sư phụ giết chết người đây! Lại để cho ta tìm được người, sẽ đem người chém thành 100 khối, một ngàn khối." Đường tinh hung dữ trừng mắt Vương Nhạc Nhạc, thử muốn đem kiếm rút ra, thể nhưng mà công lực vẫn không có khôi phục một tia, hoàn toàn bị hán phong bế. Gặp Vương Nhạc Nhạc muốn đi, vội la lên: "Người đem nội công của ta thì sao, không phải là toàn bộ hút đi à nha?"

"Ha ha, như thế nào hội (sẽ) đây này. Qua một lúc lâu sau, võ công của người sẽ tự động khôi phục, hơn nữa có thể so với nguyên lai cao hơn rất nhiều, ta không có hấp võ công của người, ta không nỡ." Vương Nhạc Nhạc mang theo nhân nhật về u sầu, đứng thẳng trong gió, vẫn như cũ là Ngọc Sơ núi, vẫn là trời chiều ở bên trong, còn là đồng dạng hai cái, vừa ý tình lại đại không muốn cùng. "Người là ta cái thứ nhất ưa thích nữ nhân, cho nên, tương lai bất luận phát sinh chuyện gì, ta đều bảo hộ người, sủng ái người!"

"Người... Hừ, dâm tặc!" Đường tinh bị hán cảm động muốn khóc, cắn cắn bờ môi mới nhìn xuống muốn phốc qua trong lòng ngực của hán xúc động, hung hăng thâm nghị, "Ta sẽ không bỏ qua người!" Nói xong, quay người rời đi, nước mắt như đoạn châu, tại thê điểm ánh nắng chiều ở bên trong, hoạch xuất đau thương dấu vết.

"Ai!" Vương Nhạc Nhạc nhìn xem nàng đi vào thị trấn nhỏ, mới quay người rời đi, lại không biết thị trấn nhỏ trong góc, một cái áo vàng thiếu nữ nhìn xem hán cô đơn bóng lưng nghẹn ngào khóc rống.

Vài ngày sau, một người trung niên mỹ đạo cô mang theo đường tinh ly khai thị trấn nhỏ, tại đường tinh không bỏ nhìn lại ở bên trong, đạo trang mỹ nhân thờ dài: "Tinh nhi, chẳng lẽ người liền làm sư cũng không nói cho sao? Yên tâm, vô luận sư môn của hán có bao nhiêu lợi hại, ta đều sẽ giúp người ra khí, bắt hán trở lại mặc người xử trí!"

"Sư phụ!" Đường tinh rưng rưng lắc đầu, "Chúng ta đi thôi!"

Yêu tình ục ục...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Đại kết cục (8) – cuối

Bên ngoài (ván) cực thức đã yên ổn, chính quyền lần nữa trở lại Lạc thị trong tay, toàn bộ Hoàng thành lại khôi phục ngày xưa phồn hoa.

Mộc phủ, tuy có rất nhiều oanh oanh yến yến mỹ nữ ở bên trong chỗ ở xuyên thẳng qua, chính thể hào khí vẫn đang rất trong trẻo nhưng lạnh lùng, các nữ nhân tựa hồ thiếu đi người tâm phúc, hừ không được buồn bực ngăn người.

Vương Nhạc Nhạc hôn mê nhanh ba tháng, tuy nhiên có thể sử dụng kỳ công cùng các nữ nhân nói chuyện nói chuyện phiếm, nhưng tứ chi vẫn đang không cách nào khôi phục, con mắt vẫn không có pháp mở ra, cũng tự không cách nào chứng kiến ục ục bộ dáng.

Hắn mỗi ngày cũng có thể cảm giác được ục ục thân thể cùng ẩm áp trơn trượt ẩm ướt cái miệng nhỏ nhắn, nhưng cái này không thể nghĩ ngờ lại để cho hắn càng thêm sốt ruột. Hắn mắng ục ục vì Tiểu yêu tinh, ục ục cười khanh khách, cũng không cùng hắn tranh luận, chỉ dùng nàng Vô Địch cái miệng nhỏ nhắn, gia tốc phun ra nuốt vào.

Đã thương thể khôi hắn, tình lại là chuyện sớm hay muộn, chúng nữ nhân của hắn xem như buông một kiện trong lòng trọng sự tình, mỗi ngày từng nhóm đến bồi hắn nói chuyện phiếm, câu thông, tựa như đi th vườn bách thú đại tình tình.

Hạc nhi từ khi sau khi tỉnh lại, một giá trị nào lấy muốn như trăng sáng cung kiếm nữ đồng dạng hiển thân, bất quá bị chư nữ ngăn lại. Các nàng trong nội tâm có thể phi thường minh bạch, Hạc nhi tại Vương Nhạc Nhạc trong nội tâm địa vị, nếu không là đối với nàng có đặc biệt tình cảm, có lẽ đã sớm như hắn nàng nữ hài đồng dạng, đem nàng biến thành tình ái nô lệ bình thường tư sủng rồi.

Úc ục chậm rãi học xong nhân loại giao hoạt, càng lúc càng giống Long chôn nguyên thủy tính cách, nàng cũng một mực ngăn cản Hạc nhi, tựa hồ có trả thù hiềm nghi, bất quá mục đích thực sự ai biết được! Hiện tại Hạc nhi cũng không dám tùy ý ôm ục ục chạy loạn rồi, nàng đối với ục ục có loại nhìn lên e ngại tâm lý, tiểu nữ hài thể nhưng mà nghe nói qua quá nhiều đáng sợ yêu tinh truyền thuyết rồi, Ôn Nhu khiêm tốn ục ục nói không chừng ngày nào đó tự cuồng tính đại phát, há miệng to như chậu máu, đem nàng nuốt vào.

Hạc nhi sở dĩ nghĩ như vậy, là vì nàng trước kia thường thường khi dễ ục ục...

"Hạc nhi, ngươi vì cái gì như vậy sợ ta đâu này? Tại ngươi hôn mê lúc, là ta một mực ở bên cạnh chiếu cố ngươi đấy, mỗi ngày còn giúp ngươi chà xát người, ngươi toàn thân bí mật ta có thể toàn bộ cũng biết, vú bên phải chính giữa có khóa thật nhỏ chu sa nốt ruồi..."

"Được rồi, ngươi đến cùng muốn nói cái gì à nha?" Hạc nhi then thùng, nàng cúi đầu xuống, hai cái dài nhỏ ngón trỏ giúp nhau đụng đụng, "Ta thừa nhận trước kia vụng trộm khi dễ qua ngươi, có lẽ phản đối ngươi hung qua nha, ngươi tạm tha Hạc nhi a?"

"Ha ha ha, ngươi đem ta ục ục trở thành cái gì á..., chẳng lẽ lại đem ta trở thành ăn người yêu tinh?" Úc ục nghe xong Hạc nhi lời mà nói..., cười khanh khách, sương mù mệnh mỏng gương mặt lộ ra khác thường thần thái.

Hạc nhi muốn nói, ngươi vốn chính là cái Tiểu yêu tinh, bất quá cái này chỉ có thể ở trong lòng nghĩ nghĩ, nàng cũng không dám nói thẳng. Đành phải nhỏ giọng nói: "Chưa, không có á. Thế nhưng mà, các ngươi đều cùng ca ca cùng một chỗ, vì cái gì không cho ta... Cũng cái kia đâu này?"

"Ha ha ha, nguyên lai, ngươi tại oán hận cái này nha. Cái kia tỷ tỷ đã giúp ngươi một lần, cho ngươi vụng trộm mà trà trộn vào Nhạc Nhạc gian phòng, bất quá, có được hay không phải xem Nhạc Lang tâm tư rầu~ ~!" Úc ục cười tại Hạc nhi trên mặt lau một cái, thẳng đem Hạc nhi cười đến non mặt ửng đỏ một mảnh.

Là đêm, trăng tròn treo cao, ục ục dùng mật thuật mang theo Hạc nhi, vụng trộm tiến vào Vương Nhạc Nhạc gian phòng, đem trục ban trắng sáng cung nữ hài mê chóng mặt, mới yên tâm người can đảm đem Hạc nhi hiện ra thân hình.

"Oa, hấp tinh nữ yêu lại đây á..., còn mang đến một cái Tiểu yêu tinh? Ủ, đêm nay có điềm phúc rầu~!" Vương Nhạc Nhạc dùng bụng âm quái kêu, như mười phần sắc lang.

"Khanh khách, ngày nào đó ngươi không có điềm phúc? Mấy ngàn cái xinh đẹp tỷ muội tùy thời chờ đợi ngươi vẫy gọi, loại này Tề Thiên điềm phúc liền đương kim Hoàng Thượng cũng không cách nào hưởng thụ." Úc ục xoay người nhảy lên rộng thùng thình nệm giường, hướng tận cùng bên trong nhất dựa vào tường địa phương chui vào, dùng cực kỳ thoải mái tư thế nằm ở Vương Nhạc Nhạc bên người. Hiện tại Vương Nhạc Nhạc tứ chi không thể động, loại địa phương này rất an toàn, ngược lại là Hạc nhi không biết nên làm cái gì bây giờ, e sợ nhiều tiếng gọi cầu: "Ca ca!" Sau đó im lặng trầm mặc, xin giúp đỡ tựa như nhìn qua ục ục.

"A...? Hạc nhi làm sao vậy? Lại để cho ta suy nghĩ, kỳ quái tâm tư, tại mong mỏi cái gì giống như lại đang e ngại cái gì, tìm đập rất nhanh, thân thể có chút cứng ngắc, làn da có chút nóng lên... Thật sự rất kỳ quái, nếu không có sinh bệnh, tự là phát xuân... Ách, ta cái gì cũng không nói, nhỏ như vậy cho nương nghĩ như thế nào những sự tình này đây này!" Vương Nhạc Nhạc dùng cổ quái bụng âm, nói ra càng cổ quái lời mà nói..., còn mang theo một tia xấu hổ.

"Ha ha ha ha!" Úc ục cười trên giường lăn qua lăn lại, toàn bộ kiều nộn thân thể đều tại Vương Nhạc Nhạc trên người ma sát, một cái cao cao cái lều chậm rãi chi lên, lại để cho Tiểu yêu tinh cười đến càng vui mừng rồi, "Nhạc Lang thực rất giỏi, không cần con mắt có thể xem thấu tiểu nha đầu tâm tư. Hạc nhi, còn không đi lên nhanh một chút!"

"Ah!" Hạc nhi tâm tư bị Vương Nhạc Nhạc đoán được, khuôn mặt nắc cở như trời thu thực (quen thuộc) quả hồng, lại nhảy được càng thêm lợi hại, chân tay luống cuống ôm lấy đầu, như là đang nghe thăm tội phạm giết người. Đột nhiên nghe được ục ục lại để cho nàng lại để cho giường, không hề nghĩ ngợi, tự đem thất lưng của mình cúi xuống, hơi mong một tầng áo gai theo tay vung lên, ném tới bên giường nệm trên mặt ghế. Nàng trắng nõn non,

Linh Lung hấp dẫn mỹ diệu thân thể bạo lộ trong không khí, nhút nhát e lệ bay đến trên giường.

Vương Nhạc Nhạc tựa hồ nhăn cau mày, suy tư một lát, sau đó rất không có phẩm diện cuồng cười to, dùng bụng ngữ cười thanh âm cùng lại cóc không có gì khác nhau. Ừ ừ cũng cười được không được, cười đến đầu cũng "Hò hò "Rồi, đem Vương Nhạc Nhạc cái lều kéo rồi, thép xử đồng dạng hung í thẳng tắp dựng thẳng lên. Ừ ừ cổ vũ tựa như xông kinh ngạc ngăn người Hạc nhi gật gật đầu, lại để cho nàng ngồi xổm xuống, dựa theo trước đó dạy bảo phương pháp làm việc.

Vương Nhạc Nhạc cười không ra, cảm giác được vượt qua gian bảo bối bị ám áp tiểu miệng ngâm chặt, trơn trượt ẩm ướt ôn nhuận sáng khoái cảm giác, lại để cho hắn hít sâu một hơi. Cái này rõ ràng là Hạc nhi cái miệng nhỏ nhắn, có thể cái kia hấp hàm tuyệt diệu phương pháp, rõ ràng là cái khác hấp tính nữ yếu."Các người... Các người muốn làm gì?"Vương Nhạc Nhạc hoảng sợ rồi, nếu là lại bồi dưỡng đi ra một cái hấp tính nữ yếu, sau này mình còn thể nào ngự nữ 3000, mở rộng hậu cung?

"Ca ca, ta thích người, ta phải giúp người chữa thương, ta cùng với người... Cái kia!"Hạc nhi non âm thanh non khí thở hào hển, trẻ con ấu thân thể lại tàn ra kinh người mị hoặc chỉ lực, nóng hổi thân thể như nung đỏ bàn ủi đồng dạng, truyền lại lấy nồng đậm đậm mỹ chỉ khí.

Ừ ừ cũng cười không ra, nàng chứng kiến động tác ngốc Hạc nhi, tàn ra cùng nàng tuổi không tương sản phong tình, một loại kỳ dị cổ quái mùi thơm, theo Hạc nhi vượt qua gian trần ra, loại này mùi thơm làm cho ừ ừ khô nóng bất an, tựa hồ so Vương Nhạc Nhạc thôi tình chân khí còn muốn đậm đặc gấp trăm lần, tựa hồ so trên đời nhất liệt xuân dược còn mãnh liệt hơn.

"Người..."Ừ ừ thò tay tại Hạc nhi quyết lấy bờ mông ộp sờ soạng một cái, theo nàng Đào Nguyên ở trong chỗ sâu dính vào một ít mật hoa, màu vàng đầy, tán lấy nồng đậm chất lỏng. Ừ ừ ngửi được về sau, sắc mặt đỏ đến cơ hồ cùng Hạc nhi đồng dạng, trên mặt sưng mủ thiếu chút nữa tàn mất, theo thực chất bên trong phát ra một tiếng động tình rên rỉ: "Ừm!"

"Trời ạ, đây là nửa tích vô cùng quý giá! Như thế nào sẽ ở Hạc nhi trên người?"Vương Nhạc Nhạc đã hưng phấn lại là kinh nghi hô một tiếng, lại vội vàng nói ra, "Ừ ừ, người hôm nay nếu không phải muốn... Cái kia, cũng sắp điểm ly khai, bằng không thì coi như là Cửu Thiên huyền nữ cũng nhận không được nữa loại này mùi thơm đấy, trở nên như dâm oa đăng phụ..."

Vương Nhạc Nhạc nói không được nữa, bởi vì hắn đã nghe được ừ ừ mắt hờn tiếng rên rỉ, còn có quần áo bong ra từng mảng thanh âm, nàng trúng chiêu rồi. Đầu sỏ gây nên còn không biết tình, còn đang dùng không lưu loát kỹ thuật, làm lấy chuyên nghiệp phẩm tiêu công tác, từng đạo màu vàng dòng suối, theo nàng trắng nõn bắp đùi, chảy tới trên giường đơn.

Trong phòng, hương khí càng tăng lên, theo Hạc nhi hoảng sợ mà áp lực trận rên rỉ, Vương Nhạc Nhạc đem tánh mạng hạt giống bắn vào trong miệng của nàng, tại loại này vô cùng quý giá mùi thơm dưới sự kích thích, hai tay của hắn có thể run nhè nhẹ, thời gian dần qua bắt được Hạc nhi trắng nõn bắp chân, một tác một tác hướng lên đi động.

Chuyên tâm làm việc Hạc nhi nuốt vào màu trắng chất lỏng, không có chú ý tới Vương Nhạc Nhạc biến hóa, nàng đang suy tư bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nàng nhớ rõ ừ ừ đã dạy, mình cũng vụng trộm xem qua, hắn là ngồi ở trên thân nam nhân mới đứng. Vì vậy nàng nhẹ nhàng eo thon, đem gãi ngứa khó nhìn đào viên nhắm ngay cái kia vừa thô vừa to hung khí, còn chưa ngồi xuống, đã cảm thấy có chút đau buốt nhức. Nàng nhăn cau mày, không biết mình làm đúng không đúng.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác mình ngao ngễ ưỡn lên mông đít nhỏ bị một đôi cực nóng bàn tay lớn bắt lấy, hung hăng xuống nhấn một cái, vậy mà như tê liệt tiến vào. Đau đến tiểu nha đầu thực bốc lên nước mắt, cảm giác được vừa thô vừa to hung khí cơ hồ đem chính mình đâm thủng, bụng cái nào đó khi quan đều bị nó xâm nhập. Thế nhưng mà, đôi tay này dĩ nhiên là Vương Nhạc Nhạc đấy, nàng lại mơ hồ, không biết nên phản kháng hay (vẫn) là chịu được đau đớn.

"Cố gắng lên, Hạc nhi, chẳng lẽ người đã quên nên làm như thế nào sao?"Ở lúc mấu chốt, ừ ừ bắt được nàng hai cái chỉ (cái) Linh Lung vú trắng, gồm nóng hổi thân thể, dán tại Hạc nhi trên người. Nàng đối với bị thương Hạc nhi nuốt ra một điều thuốc sương mù, đón lấy dụ dỗ nói: "Hết thấy đều sẽ khá hơn, tuyệt không đau, không phải sao? Đứng, chính là như vậy, thời gian dần qua giờ lên mà bắt đầu..., lại hung hăng ngồi xuống..."

Không biết là ừ ừ dùng lại đau pháp thuật nổi lên tác dụng, hay (vẫn) là mê người hấp dẫn thuật nổi lên tác dụng, Hạc nhi thời gian dần qua quen thuộc mà bắt đầu..., như tiểu phụ nhân đồng dạng thét lên rên rỉ, mái tóc cuồng vùng, óng ánh mồ hôi treo đầy kiều nộn non thân thể.

"A..., Hạc nhi coi như không tệ..."Vương Nhạc Nhạc tay có thể động, tại nàng mẫn cảm mà nhăn mìn trên thân thể lực lộ, tại nàng sợ run khe mông chính giữa một vòng, tiểu nha đầu lập tức như điên mất bình thường thút thít nỉ non, hạ thể một hồi không quy luật co rút lại, như là giống Cự Thú, mút lấy nam nhân hung khí.

"Ca ca, ca ca... Ô ah, ca..."Tiểu nha đầu lại choáng váng, không biết nên xử lý như thế nào loại này mỹ diệu khoái cảm, thân thể như bị định trụ rồi, như thế nào cũng không nhúc nhích được, bành trướng áp lực đột nhiên thô lộ mất, một loại đã lâu nhẹ nhõm, đã có nương theo lấy mới đích hư không cùng tịch mịch. Nỉ non trong cái miệng nhỏ nhắn, chỉ là vô ý thức hô hào nam nhân, cái này có thể làm cho nữ nhân nổi điên nổi giận nam nhân.

"Hò!"Vương Nhạc Nhạc trong miệng nhỏ ra một ngụm u ám trọc khí, cả người trở nên trong suốt, như vừa mới kết kén tằm cùng đồng dạng, từng đạo phần hồng chân khí, tại trong thân thể của hắn vận hành, tràn vào cùng hắn tương giao Hạc nhi trong cơ thể, lập tức đem làn da ủng đỏ tiểu nha đầu trở nên hòa hồng, như đốt (nấu) lấy đồng dạng. Tiểu nha đầu um một tiếng, thiếu chút nữa té xỉu, gất gao ôm lấy nam nhân eo, vẫn không nhúc nhích, toàn thân lại đang run rẩy, như bảo tố bên trong đích thuyền đánh cá.

"Ha ha, thì ra là thế, ta hiểu được..."Vương Nhạc Nhạc vậy mà có thể mở miệng nói chuyện, hai tay cũng linh hoạt hơn, hưng phấn dùng sức nẩy rất, đem trên người tiểu nha đầu khiến cho bạch nhãn loạn trở mình, thật dài hét lên một tiếng, bất tỉnh đi.

"Nên, nên ta á..." Ừ ừ sớm đã vô pháp nhẫn nại, đem Hạc nhi kéo đến bên cạnh, cấp thiết bỏ nhào vào Vương Nhạc Nhạc trên người, "Người có thể nói chuyện, như thế nào không nhìn xem người ta... Ân, ta hiện tại còn chưa có xác định dung mạo, nếu là cùng người cái kia về sau, dung mạo tự định hình rồi."

"Ha ha, lòng ta có thể đem cảm lòng của người, như vậy như vậy đủ rồi. Ha ha, cho dù người định dạng thành bất luận một loại nào dung mạo, trong lòng ta, cũng vĩnh viễn như sương mù bình thường biến ảo. Như thế nào giải thích cho người đầu này? Ân, hiện tại cảm giác của ta đến thân thể của người, lại không phải cố định một loại hình thái, tựa như Ác Mộng đồng dạng, cơ hồ mỗi một giây đều đổi một cái cực kỳ kiều mỹ bộ dáng, hơn nữa... Ta cảm thấy được loại nào dung mạo nhất hấp dẫn ta, người tự sẽ biến thành loại nào bộ dáng!"

"Vì cái gì?" Ừ ừ thân thể trần truồng tại nam nhân trên thân thể vượt phẳng gãy dựa , mặc kệ do cái kia hung khí tại nơi riêng tư sát qua, nhẫn thụ lấy không thể nhẫn nhìn thụ dục hỏa, thực sự muốn lãnh nghệ sự tình trước khi, đem những chuyện này biết rõ ràng.

"Bởi vì người là Tiểu yêu tinh, đã hiểu sao? Người có thể biến ảo, ta có tình linh chi nhãn, có thể chứng kiến chân thật nhất đồ vật, cũng có thể chứng kiến nhất hư ảo đồ vật. Hiện tại công lực của ta cùng người kém đến quá xa, vĩnh viễn không có khả năng xem thấu người Long chôn bản thể, cho nên, người tự là ta tâm hoàn mỹ nhất tồn tại."

"Ừm, đã hiểu..." Ừ ừ cao hứng rên rỉ một tiếng, nôn nóng tảo ngộ lên, nàng rốt cục cảm nhận được Hạc nhi thống khổ, đáng tiếc chính mình không cách nào cho mình thôi miên, liền những cái...kia gạt người tiểu thuật pháp cũng dùng không đi ra. Khổ cho của mình quả chỉ có thể chính mình thôn phệ, nàng khẽ cắn môi, đem quyền rũ động lòng người thành thực thân thể chặt chẽ dán tại nam nhân trên người.

Bầu trời trắng tròn dần dần bị mây đen che khuất, Mộc phủ trên không đông nghịt một đám mây đóa, càng áp càng thấp, người ở bên trong cảm thấy thời gian dần trôi qua nặng nề áp lực, giác quan thứ sáu linh mẫn các nữ nhân, đều có chùng (trùng) tai vạ đến nơi cảm giác. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

"Bang bang!" Vương Nhạc Nhạc trong phòng truyền đến một dây tiếng vỡ vụn, còn có nóc phòng sụp xuống thanh âm, một đoàn năng lượng cường đại theo gian phòng kia truyền ra, còn có nồng đậm hương hoa, như là nồng nặc nhất ngự nữ thôi tình chân khí hương vị, lại coi như trộn lẫn mặt khác tuyệt phẩm hương liệu hương vị.

"NGAO! NGAO!" Giống như rồng ngâm, tiếng tai phát hội. Thanh âm này đồng dạng theo Vương Nhạc Nhạc gian phòng truyền ra. Toàn bộ nội viện các nữ nhân nghe thấy là Vương Nhạc Nhạc thanh âm, lập tức đều khoác trên vai y theo gian phòng chạy ra, lo lắng xem xét xem đã xảy ra chuyện gì. Mấy cái trực ban chăm sóc nữ nhân ôm trần trụ Hạc nhi chạy ra lầu nhỏ, đối với chúng nữ hô: "Nhạc Lang võ công lại có đột phá, nhưng giống như ra điểm tình huống, để cho chúng ta tản ra, nói là có lỗi kiếp cái gì đấy!"

Từng đoàn từng đoàn cầm tú đóa hoa bao vây lấy cái gì đó, chậm rãi bay lên bầu trời, phần hồng hào quang theo hoa đoàn nội bộ truyền ra. Mất sắc nữ nhân, theo hoa đoàn trong khe hở chứng kiến bên trong có hai cái giúp nhau quán giao trần trụ thân ảnh, rõ ràng là Vương Nhạc Nhạc cùng cùng loại ừ ừ nữ nhân. Hoa đoàn ngày càng nhiều, hương khí càng ngày càng nặng, các nữ nhân hô hấp có chút dồn dập, dục hỏa đốt người tư vị xác thực không dễ chịu. May mắn các nàng thành thói quen loại này mùi thơm, bằng không thì sớm đã thần chí mơ hồ.

"Oanh!" Một đạo thiên lôi rơi vào nhích nhích hoa đoàn lên, đỏ thắm điện quang bị một cổ kỳ dị lực lượng ngăn cách, rơi xuống trong sân một góc cây cây từng lên, lập tức bị điểm đốt, 噼噼 bá bá được chữ lên.

Ừ ừ kiều mỹ thanh âm theo hoa đoàn ở bên trong truyền ra: "Chúng ta trước ly khai tại đây, tìm sơn động tránh né, không nghĩ tới công pháp của người dĩ nhiên là không trọn vẹn tu chân thuật. Trong trí nhớ của ta cũng có người luyện tập qua cùng loại công pháp, bất quá, so bộ này công pháp cường hãn gấp trăm lần. Thế nhưng mà, công pháp càng cường hãn, gặp lỗi kiếp càng nặng, chỉ có thể mưu lợi tránh đi."

"Ân. Ôm chặt ta, ta biết rõ ở đâu có sơn động. Không nghĩ tới, công pháp viên mãn sẽ là loại này bộ dáng, so với ta dự đoán cường đại hơn. Ha ha, Hoa Mãn Thiên xuống, chỉ kém cuối cùng một chút xiu!"

Lại là một đạo điện xà rơi xuống, bất quá, cái kia bột lọc hồng hoa đoàn lập tức bay mất, so tia chớp còn muốn cấp tốc."Rầm rầm rầm!" Mây đen theo đuôi không bỏ, Lôi Điện kề cận Vương Nhạc Nhạc không phóng, hướng Hoàng thành vùng phía nam bay đi.

Mộc phủ lại khôi phục trắng tròn treo cao cảnh đẹp, đáng tiếc các nữ nhân lại an tĩnh không nổi, đã lo lắng Vương Nhạc Nhạc an nguy, lại phải giải quyết bị thôi tình chân khí dẫn phát dục hỏa. Thật đúng là loạn, đặc biệt là những cái...kia sờ không rõ sự tình nguyên do Tần thiếu gia phụ, lú rú lú rú vây quanh dục hỏa đốt người chủ mẫu nhóm: đám bọn họ hỏi lung tung này kia.

Ngày hôm sau, Hoàng thành cư dân nói bọn hắn thấy được Thần Tiên, lái lôi xe Phượng loan, hàng lâm này thành, vì tân hoàng chúc. Cũng có người truyền thuyết, Hoàng thành nam một tòa phong cảnh tú lệ đỉnh núi không thấy rồi, tựa hồ là Thần Tiên tọa kỵ phát uy, san bằng có tổn hại phong thủy yêu núi. Cũng có hai cái không may người miền núi, nói là tại biển mất ngọn núi phụ cận, gặp cường đạo, đem nhà mình trong nháy mắt (*) hai bộ sạch sẽ quần áo cướp đi.

Mộc phủ bộc lộ môn công việc lu bù lên, nghe nói chủ mẫu đám bọn chúng nam nhân thức tỉnh, tối hôm qua sấm sét vang dội chính là nam nhân đảo làm ra đến đây. Chủ mẫu nhóm: đám bọn họ cao hứng, cho hạ nhân ban thưởng dĩ nhiên là nhiều, có thể sự tình cũng quả thực nhiều. Chỉ là hơn ba nghìn cái lớn nhỏ chủ mẫu vấn đề ăn cơm, tự là một kiện khổ sai. Đây cũng không phải là quân đội cơm rau dưa có thể ứng trang phục đích, người ta ăn thế nhưng mà sơn trân hải vị, vậy cá tổ yến... Có thể, một cái người hầu hầu hạ 100 cái chủ mẫu, cũng bận không qua nổi..

Vì vậy, nghe nói, các nàng đã có ly khai ý đồ.

Vương Nhạc Nhạc mang theo ba phần tiên khí, hai phần tà khí, năm phần dâm tục chí ý, đối với rất nhiều các nữ nhân cười nói: "Người nhìn xem, nhiều

người tự là không tốt sao, liền com đều ăn không đủ no rồi. Ta nói nha, các người tự là ngạc nhiên, ta chính là hôn mê hơn ba tháng nha, các người hiện được lấy vì ta tìm nhiều như vậy nữ nhân sao?"

Hơn ba nghìn cái các mỹ nữ, ngay ngắn hướng hừ lạnh một tiếng, đối với hân loại này được tiện nghi còn khoe mã xú nam nhân, tuyệt không có sắc mặt tốt. Vương Nhạc Nhạc chứng kiến hào khí không đúng, lập tức ha ha cười nói: "Ai nha, ta chỉ là sợ chiếu cố không tốt những... này như hoa các cô gái, tuyệt không có ý tứ gì khác. Ân, các người xem, đợi đến lúc Thái Dương ngã về tây, com trưa còn không có có làm tốt, các người nói, thời gian này quá gian khổ đi à nha! Cho nên, ta quyết định..."

Hơn ba nghìn song đôi mắt dễ thương thẳng vu vù chăm chăm vào Vương Nhạc Nhạc, muốn nghe xem hân có gì quyết định.

"Ta quyết định... Đem các người toàn bộ lấy mất đem làm lão bà!"

Các nữ nhân có hưng phấn thét lên, có tu tu chửi nhỏ, có giận dữ hừ lạnh, có lạnh nhạt mỉm cười, có lý chỗ nên quai hàm thủ... Bởi vì cái gọi là tâm tính bất đồng, biểu lộ cũng tất cả không giống nhau.

Vương Nhạc Nhạc nói tiếp đi: "Khục khục, đem làm lão bà nhất định phải biết làm com, hội (sẽ) giặt quần áo, hội (sẽ) sanh con... Cho nên, sau này các người mỗi bữa com đều muốn chính mình làm, quần áo muốn chính mình giặt rửa, hài tử muốn chính mình sinh... Ah, đừng ném cái ghế, Kỳ nhi người nhất nghe lời, đừng ném cái bàn nha... Ah nha!"

Nữ nhân phần nộ không cách nào dẹp loạn, chộp lấy gia hỏa hướng Nhạc Nhạc trên người nện, trong miệng đơn giản hô hào: "Hài tử đương nhiên chính mình sinh, nhưng là giặt quần áo nấu com toàn bộ do người đến. Hừ, vốn còn muốn thỉnh mấy ngàn bên trên nô tài nô bộc để làm, nhưng chúng ta bây giờ cái biến chủ ý, ai bảo người như vậy..."

Tại cái nhau ầm ĩ, cùng đói khát không ngừng đấu tranh ở bên trong, Vương Nhạc Nhạc mang theo như lang như hổ hơn ba nghìn cái khát khao đại mỹ nữ (phụ), ẩn cư tại Lam Nguyệt đảo. Vương Nhạc Nhạc vốn định lấy ngự nữ 3000, hưởng thụ tề nhân chi phúc, không nghĩ tới sẽ bị mỹ nữ 3000 chung ngự hân.

Vật lý bên trên hiệu quả là giống nhau đấy, trên tâm lý hiệu quả đã có cách biệt một trời.

Thẳng đến có một ngày, yêu tinh ục ục xem không qua các nữ nhân hưng hăng càn quấy khi điểm, nằm sắp ghé vào lỗ tai hân nói một câu nói, mới khiến cho Vương Nhạc Nhạc xoay người làm chủ, biến thành 1VS3000+ toàn thắng, mà không phải là 3000+VS1 thắng hiểm.

ỤC ỤC nhẹ giọng hỏi hân: "Người luyện cái gì võ công?"

Vương Nhạc Nhạc buồn bực trả lời: "Ngự Nữ Tâm Kinh!"

Sau khi nói xong, hân búng tỉnh đại ngộ, như là đốn ngộ thâm tăng giống như, tà ác mà thâm đẳng ánh mắt xẹt qua Lam Nguyệt đảo ngự nữ cung. Trong cung nghỉ ngơi các mỹ nữ nhao nhao đánh cái rùng mình, cảm thấy tình cảnh phi thường không ổn, rồi lại nói không nên lời không ổn ở nơi nào, cảm giác bất an, lan tràn đến ban đêm...

Đêm đó, mưa to gió lớn tàn sát bừa bãi toàn bộ ngự nữ cung, yêu mị tiếng thét chói tai, vong tình tiếng rên rỉ, đầu hàng tiếng kêu rên, vang vọng toàn bộ đảo nhỏ.

Rất nhiều năm về sau, các mỹ nữ biến thành mỹ phụ thời điểm, các nàng vẫn đang không quên cái kia gió táp mưa sa ban đêm, đó là một đoạn làm cho các nàng đã điếm mật, ngọt ngào lại sợ hãi nhớ lại. Mỗi lần nhớ tới, tổng hội đang run sợ trong cao trào, bay lên cái kia Cuồng Bạo cùng Ôn Nhu cùng tồn tại đám mây.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.